

Giới thiệu Gia, Khẩu Vị Quá Nặng

Truyện Gia Khẩu Vị Quá Nặng của tác giả Hắc Tâm Bình Quả với nhân vật chính là một cô gái gặp bao nhiêu khó khăn, gian khổ trong cuộc sống.

Cô chịu biết bao nhiêu đau đớn, vậy mà gia đình cô vẫn chưa chấp tên hung thủ lại còn đẩy cô ra đường.

Hung thủ vẫn nhòn nhò sống, nhìn thấy cảnh đó cô không chịu được và tìm cách trả thù.....

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thề chết không cúi đầu

CẢNH BÁO:

Hồ này khẩu vị rất nặng, chứa đựng các chi tiết tàn bạo, tư tưởng biến thái và đi ngược lại lẽ thường, những ai không hợp gu đều cảm thấy kinh tởm.

Vì lý do trên, bộ "Gia, khẩu vị quá nặng" không được nhiều người ủng hộ edit và phổ biến rộng rãi cho lắm. Vậy nên trước mắt mình đăng ở diendanlequydon cho các bạn biết đến; chừng nào truyện bắt đầu có xu hướng tiêu cực, mình sẽ lập tức đem về nhà riêng, các bạn thích thì tự vào, khi đó mình không chủ động công khai trên diễn đàn lớn nữa.

...

Ai tư tưởng chưa định hình vững chắc thì đừng nên đọc, có thể sẽ bị ảnh hưởng xấu.

Còn ai đã "già đời", khẩu vị nặng, ăn tạp mọi thể loại truyện, miễn dịch với cảnh giết chóc, muốn tìm 1 bộ truyện gay cấn đầy kích thích thì hoan nghênh nhảy hố~

“Chát!”

Tiếng tát tay lạnh lạnh vang dội trong yến hội. Mộc Như Lam chỉ cảm thấy hai má đau đến phát run, trong miệng tràn đầy vị sắt.

Đám người vây xem quần áo lụa là, tay cầm vang đỏ, lẳng lặng quan sát, hoàn toàn không có chút đồng tình, trên môi đều là nụ cười lạnh lùng mỉa mai.

“Nói lại lần nữa ta xem!” Mộc Chấn Dương tức giận đến mức toàn thân run rẩy, đôi mắt đỏ như máu vì tức giận, người không biết còn tưởng Mộc Như Lam là kẻ thù không đội trời chung với hắn chứ không phải con gái ruột thịt.

Đồng phục cùng mặt Mộc Như Lam lúc này đã bị rượu nhuộm hồng nhưng cô vẫn một mực thẳng lưng tựa như đoá bạch hoa, đôi mắt sáng của cô ánh vẻ quật cường, tay nắm thành nắm, “Con làm đúng!”

“Mày...”

“Ba... Không, Mộc thúc thúc, là con không tốt, đừng trách chi, đều tại con không biết lượng sức...”, Bạch Tố Tinh nhu nhược nói, trên gương mặt khiến người thương tiếc còn hằn rõ một dấu tay, ả ta lắc lắc đầu khiến tóc không cách nào che đậy dấu vết kia. Mộc Chấn Dương thấy được, lửa giận lại dâng lên, hung hăng tát Mộc Như Lam một cái ngã nhào.

Tại nơi đông người như vậy, hắn cũng không chút lưu tình, vì một người ngoài đánh mắng con gái ruột thịt của hắn.

Mộc Như Lam ngồi dưới đất, cười nhẹ, khoe mắt không khong chế được đỏ lên.

Cô tủi thân, Bạch Tố Tinh đến nhà cô cùng lắm chỉ có nửa năm ngắn ngủn, lại đoạt mất cha mẹ của cô, em trai của cô, cũng cướp đi người cô yêu. Cô cứ tưởng mình đã sai ở đâu, Bạch Tố Tinh lại chính miệng thừa nhận, tất cả đều là do ả ta tính kế. Cô cũng sợ nghĩ lại quả là mình có đưa em gái thật tốt: tính kế hại cô bị luân phiên cưỡng gian ngay tại trường học, sau đó giả bộ như người tốt đến an ủi, khiến cô mang ơn, ngày hôm sau thì lại tung video lên mạng làm cô mất hết mặt mũi, gia đình vị hôn phu cũng ghét bỏ cô không sạch sẽ...

Cô giải thích với bạn bè, giải thích với cha mẹ, giải thích với em trai, kết quả chỉ đổi lấy ánh mắt lạnh lùng mỉa mai của bọn họ. Bọn họ nói: “Mộc Như Lam, cô quả là đáng khinh bỉ, Tố Tinh đối với cô tốt như vậy, cô lại chửi bới sau lưng cô ấy, chẳng trách cô gặp chuyện như vậy, đúng là trời phạt, đáng kiếp!”

Đúng vậy, cô đáng kiếp, đáng kiếp bởi vì cô không có mắt nhìn người. Cô từ nhỏ đã quật cường, không chịu được chuyện bạn bè xa lánh, sau khi giải thích không có ai tin tưởng, cô liền bắt đầu khinh thường. Cô ít nhất cũng sẽ không để Bạch Tố Tinh cướp đi tôn nghiêm của mình. Cô tin tưởng một câu: Người trong lòng có mình, không cần mình phải đi giải thích; còn kẻ trong lòng không có mình, giải thích cũng vô dụng.

Nếu bọn họ không tin, cô liền tống họ ra khỏi trái tim. Vẫn như cũ là một cô gái nhỏ quật cường với lòng tự trọng cao ngút trời, đầu không lại kẻ tiểu nhân thì có thể chạy trốn. Cái gia đình này, cô không cần, thứ người yêu bạn bè như thế, cô cũng không thèm. Chẳng ngờ, đoá sen trắng ruột đen kia lại không để cho cô một con đường sống. Khi cô trở về lấy hành lý, ả ta lại tiếp tục dây dưa, nói không ngờ cô còn mặt mũi trở về. Mộc Như Lam đáp rằng cô trở về là đương nhiên, thứ chim trĩ không cha mẹ thì đi cướp của người khác như ả cho dù vào cửa Mộc gia cũng không thể nào biến thành phượng hoàng.

Vì thế, đoá hoa sen trắng này sắp xếp để cho bạn bè của ả nhìn thấy mình bị Mộc Như Lam tát rồi khóc oà lên. Sứ giả chính nghĩa kẻ ra cũng thật nhiều, nhiều đến nỗi cả gia đình của cô cũng ở trong số đó.

Mộc Như Sâm khinh thường cười lạnh, quả là cậu xui tám đời mới phải làm em trai của một người như thế.

Mộc Như Lâm đứng sau đám người, ánh mắt lạnh lùng tựa hồ đang xem chuyện người xa lạ.

“Mày có xin lỗi hay không!” Mộc Chấn Dương tức giận, đứa con gái này còn ngai hán mắt mặt chưa đủ hay sao? Thực hối hận năm đó sinh ra không bóp chết nó, đỡ cho hôm nay phải xấu hổ!

“Như Lam, mau xin lỗi Tình Tình, nói thế nào con cũng là chị, làm sao có thể đánh em gái như thế? Xin lỗi nhanh!” Mẹ cô – Kha Uyển Tình ôm Bạch Tổ Tình mà an ủi, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam lại sắc bén lạnh băng chứa vài phần uy hiếp.

Ánh mắt Mộc Như Lam lạnh nhạt, cô đứng lên, không thèm nhìn ai liền một đường đi thẳng ra ngoài. Bóng lưng cô thẳng tắp, gầy yếu nhưng tinh tế, ai cũng đừng mơ có thể khiến cô cúi đầu xoay người, cho dù là cha mẹ có công sinh dưỡng. Hôm nay cô mới nói thật một câu thì đã bị cha mẹ nhục nhã trước mặt mọi người, nếu còn tiếp tục đánh Bạch Tổ Tình, đám cá là bọn họ chỉ còn nước đem cô băm thây vụn đoạn.

“Mày hôm nay bước ra ngoài một bước, Mộc gia sẽ không còn một đứa con gái!” Mộc Chấn Dương tức giận đến mức muốn vác gậy ra đánh cô. Đứa con này đang khiêu khích uy nghiêm của người làm cha, của kẻ đứng đứng đầu gia đình như hắn! Dám không nghe lời hắn!

Mộc Như Lam siết chặt nắm đấm, không hề tri hoãn tiếp tục hướng ra cửa. Cái nhà như vậy, không cần, Mộc Như Lam cô có tay có chân, kiếp này dù đi ăn xin cũng không bước vào nơi này một bước!

Phía sau truyền đến vài tiếng nỉng đầy tức giận, Mộc Như Lam xem như không nghe thấy, ánh trăng chiếu sáng bóng dáng cô lảo lộn lên về cô đơn yếu ớt.

Cô mới vừa đi đến bên đường, đằng sau truyền đến tiếng kêu lo lắng của Bạch Tổ Tình, “Chị! Chị đừng xúc động! Là em không tốt, chị đừng đi, để em đi! Chị...”

Mộc Như Lam không để ý tới ả. Đèn xe phía trước sáng lên, chiếu vào mắt làm cô có chút đau.

“Mày gặp cái gì?” Tiếng nói vốn mảnh mai, đột nhiên trở nên bén nhọn chói tai. Bạch Tổ Tình giữ chặt tay Mộc Như Lam, tươi cười trào phúng, “Tao còn chưa chơi đã đâu.”

“Mày còn muốn làm gì? Tao đã hai bàn tay trắng, mày còn muốn gì nữa?” Mộc Như Lam gạt tay ra lạnh lùng nhìn ả ta, vẻ mặt quật cường, tựa như cô không cần những thứ đã bị cướp đi kia.

Bạch Tổ Tình híp mắt, “Tao muốn xem mày khóc! Tao muốn xem mày quỳ dưới đất cầu xin tao như một con chó, muốn xem mày dơ bẩn ti tiện như con kiến, nhưng mà, vì sao mày vẫn không khóc?” ả vô cùng chán ghét vẻ thanh cao thánh khiết của Mộc Như Lam, cho dù bị luân gian, cho dù thân thể không còn trong sạch nhưng vẫn như cũ trong sáng như một đứa bé. Đáng về ấy khiến ả chán ghét!

Mộc Như Lam nở nụ cười khinh bỉ, gương mặt lạnh băng, “Thế thì vô cùng xin lỗi, mày đời này vĩnh viễn đều đừng mơ được như ý.”

“Vậy mày đi chết đi!” Đáy mắt Bạch Tổ Tình hiện lên sát ý, cứ như vậy đẩy cô xuống đường.

“Rầm!”

Biểu tình kinh ngạc đọng trên mặt Mộc Như Lam, xương cốt toàn thân đều đau đớn, máu đỏ tươi ngay lập tức tràn ra, cô ngã đầu, đôi mắt mê man nhìn về phía trước.

Động tác đẩy rõ ràng như vậy, chỉ cần có mắt đều nhìn thấy được.

Nhưng mà, bọn họ hình như rất vui vẻ nhìn cô chịu chết.

Mộc Chấn Dương nói: “Đừng áy náy, đây không phải lỗi của con.”

Kha Uyển Tình ôm Bạch Tổ Tình bộ dạng như bị kinh hãi liên tục an ủi: “Không sao cả, mẹ còn có con, so với đứa con gái ruột kia ngoan ngoãn hơn.”

“Hừ, loại phụ nữ này nên chết sớm hơn, sống chỉ tổ làm em mất mặt!” Mộc Như Sâm hai tay rút túi quần, miệng nhai kẹo cao su, nhìn Mộc Như Lam nằm trên đường như đang nhìn một đồng rác.

“Trước giờ anh chỉ yêu mình em.” Tên đàn ông giãy trước đâm chết cô, giãy sau lại thâm tình chân thành thổ lộ cùng Bạch Tố Tinh.

Ý thức của cô dần mơ hồ, giây phút cuối cùng trước khi chết, trong nỗi oán hận có xen lẫn chút hân mộ bội phục. Giết người công khai trước bao nhiêu nhân chứng lại còn được an ủi, làm người như vậy thực thành công...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiên sứ của bóng đêm kinh hoàng

Xa xa phía chân trời, vầng trăng tròn như nhiễm một tầng màu đỏ, toà biệt thự xám với lối kiến trúc đặc biệt trông tựa động quỷ, âm trầm đáng sợ.

Nơi này là ngoại ô, ít người qua lại, đồng thời cũng là chỗ tắc đất tấp nập. Bởi vì không khí ở đây trong lành, cứ vài chục thước lại thấy một căn biệt thự vô cùng phong cách, hướng chỉ không lâu về sau, nơi này còn được xây dựng thành một khu nghỉ dưỡng.

Làn gió lạnh lẽo khẽ thổi, một bóng người lao đảo chạy ra khỏi căn biệt màu xám. Đó là một cô gái, đầu tóc rối bù, quần áo không chỉnh tề, tay cầm dao, trên khuôn mặt và thân thể đều có vết máu, không biết là của chính cô ta hay người khác.

Bốn phía nhìn không thấy vết chân, cô ta hoảng sợ hãi hùng giống như phía sau có quỷ đuổi theo, ngã trên đất, lại lập tức đứng lên chạy ra ngoài, đóng lá khô rơi trên đất bị dẫm lên phát ra tiếng lạo xạo.

Cửa sắt ngay trước mắt, chỉ cần chạy ra, chỉ cần cố thêm chút nữa, nhất định có thể chạy thoát khỏi chốn quỷ quái này.

Phía sau, lại một bóng dáng chậm rãi xuất hiện. Bước chân cô rất chậm, tựa như dạo chơi dưới trăng. Cô thông thả đi về phía cô gái đang nghiêng ngả chạy đến cửa sắt. So ra, bước chân của cô thực sự rất chậm.

Trên môi cô là một nụ cười hiền lành xinh đẹp, trong hoàn cảnh này quý dị đến cực điểm.

Đừng, đừng lại đây!

Cô gái phía trước khoé mắt ngấn lệ vì hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy bóng dáng kia, nhất thời sợ hãi đến nhũn cả chân. Nhưng cô ta phải trốn, cô ta không muốn lại rơi vào tay kẻ biến thái này, thà chết cũng không. Vì thế cầm theo dao, nếu chẳng may chạy không thoát vậy đành tự sát.

Cô ta đã chạy đến cửa sắt, nhưng người kia vẫn cứ chậm chạp đuổi theo, cách cô có hơn mười thước. Lá cây phát ra tiếng sần sật, đêm tối, trăng mờ, bóng dáng phía sau tựa như cái lồng không thể thoát ra, bất cứ lúc nào cũng có thể đem cô ta bắt trở về để làm chuyện đáng sợ ấy. Trời ơi! Đừng!

“Hộc hộc...” Cô ta bị ngã, dao trên tay văng xa nửa thước. Hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu nữ cách đó không xa đang chậm rãi hướng mình đi tới thì sợ run người. Kẻ này đáng sợ hơn cả ác quỷ! Cô nhất định là kẻ biến thái nhất, tàn nhẫn đáng sợ nhất trên đời. Vậy mà trong mắt toàn thể giới thì nó lại trở thành...

Một tràng cười sang sảng vang lên kèm theo tiếng con gái làm duyên, tại nơi yên tĩnh âm trầm này càng thêm động lòng người.

Thật là...

Thật là không ngoan chút nào. Con rồi càng không ngoan, càng phải mắc thật nhiều dây dây.

Thiếu nữ nhân nhả ung dung, tươi cười nơi khoé miệng càng sâu, ánh trắng rọi lên gương mặt trắng trẻo tinh khiết, xinh đẹp hiền lành, trong suốt tựa thiên sứ.

Có đôi tình nhân tựa vào thân xe đậu ven đường uống bia đùa giỡn, nghe được tiếng bước chân dồn dập. Vừa quay đầu thì thấy một cô gái tóc rối bù tay cầm dao, mặt dính máu xuất hiện. Dưới ánh trăng nơi này, quả thực cứ như quỷ đột ngột xuất hiện, dọa chết bọn họ.

“Cứu mạng!” Con quỷ này lại lộ ra biểu tình vui mừng cùng khẩn cầu, lao đảo chạy tới chỗ bọn họ, ngữ điệu lo lắng kinh hoàng, thường xuyên nhìn phía sau, “Cứu mạng, xin các người cứu tôi!”

Chàng trai sợ tới mức muốn mang bạn gái lên xe chạy trốn. Hơn nửa đêm nhìn thấy một người như thế ai mà không sợ, bọn họ cũng không phải cao thủ võ lâm.

“Đừng! Cầu xin các người cứu tôi. Tôi là người! Tôi là người không phải quỷ! Cứu tôi với! Có kẻ muốn giết tôi!” Cô gái nhìn ra bọn họ sợ hãi, vội vàng quỳ xuống khẩn cầu, toàn thân mảnh liệt run rẩy. Nhìn phía sau thấy thiếu nữ chậm rãi từ góc tối đi ra, gương mặt cô hoảng sợ đến vận vẹo. Cô ta nắm chặt cửa xe, liều mạng kéo cứ như muốn gỡ luôn cái cửa ra, “Các người xem! Kẻ kia muốn giết tôi! Nó muốn giết tôi! Cứu tôi! Cầu xin các người cứu tôi!”

Đèn xe rất sáng, đôi tình nhân ngồi trong xe nghe được có kẻ muốn giết người, mà người sắp bị giết này đều đã chạy đến trước mặt mình xin giúp đỡ, tất nhiên không thể thấy chết không cứu. Nhưng cô gái kia trên tay cầm dao, cho nên trước tiên gọi anh em gần đó đến hỗ trợ. Thế nhưng thời điểm họ nhìn đến “kẻ giết người” thì bị giật mình rồi tỏ ra chần chừ.

Nếu thiếu nữ như vậy lại là tội phạm giết người, vậy xã hội này thực sự làm người ta vô cùng tuyệt vọng.

Ánh trăng sáng ngời, đèn xe lại càng sáng, mà thiếu nữ bị đèn xe chiếu sáng mặc một chiếc váy liền màu trắng tuơng tất, thoát nhìn tuổi còn nhỏ, có vẻ còn vị thành niên. Mái tóc đen hơi dợn sóng, là cong tự nhiên, bàn tay cùng khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng, vẻ ngoài cực kỳ tinh tế thanh tú, tinh khiết đến ngoài sức tưởng tượng. Thật tinh khiết, khí chất của cô vô cùng tinh khiết, hết như một thiên sứ giáng trần.

“Chị.” Bước chân cô nhanh hơn, mày nhíu lại, nhìn vô cùng lo lắng.

Chị? Bọn họ kỳ quái nhìn hai người.

Mà cô gái được gọi chị nhìn thiếu nữ thoải mái hướng nhanh đến chỗ mình thì hoảng sợ vô cùng, điên cuồng giật cửa tay xe, “Đừng! Đừng bị mặt của nó lừa! Nó là kẻ lừa đảo, là một đứa biến thái! Trong phòng nó có rất nhiều con rối thì thể cực kỳ đáng sợ! Nó cũng muốn đem tôi làm thành con rối! Cứu tôi! Làm ơn cứu tôi với!”

Trên mặt dính máu, trên tay cầm dao, lại liều mạng giật cửa xe bọn họ, biểu tình hoảng sợ vụn vụn, cô ta rống lớn làm cô gái trong xe kinh hãi.

“Chị, bình tĩnh một chút...” Cô lo lắng nói, biểu tình vô cùng chuẩn mực là em gái lo lắng chị, ai cũng không nhìn ra sơ hở gì.

Nhưng cô vừa tới gần, cô gái liền sợ hãi nâng dao muốn đâm tới. Giờ phút này đầu óc cô gái trống rỗng, mọi động tác làm ra đều xuất phát từ bản năng muốn sống của con người.

Dao chỉ cách cổ thiếu nữ mấy li thì bị ngăn lại. Chàng trai vốn ngồi trong xe tay mất lạnh lẽo bắt được tay cô gái. Lúc này thiếu nữ áo trắng có chút lo lắng nói: “Anh gì ơi, anh phải cẩn thận một chút, chị của tôi tinh thần có vấn đề, xin anh tạm thời đừng buông cô ra, tôi...tôi...” Cô cũng không biết phải làm sao.

“A a a! Buông! Buông ra! Tinh thần tôi không có vấn đề! Có vấn đề là nó! Tâm lý của nó bị biến thái! Nó thích xác chết! Nó mới bị thần kinh! Bằng không thì đưa tôi đi bệnh viện tâm thần đi, xin đưa tôi đi bệnh viện tâm thần, thì báo cảnh sát cũng được, trăm ngàn đừng giao tôi cho nó! Van anh!” Sợ chàng trai không tin, cô ta một bên muốn giãy thoát, một bên cố gắng trốn phía sau chàng trai, hoảng sợ dồn dập nói. Cô ta tình nguyện bị đưa vào bệnh viện tâm thần, bị đối xử như kẻ điên còn hơn bị tên biến thái này mang đi!

Thiếu nữ đối với tiếng rống sợ hãi này không có phản ứng gì nhiều, ra vẻ đã thấy nhưng không có cách nào, chỉ là có hơi bất đắc dĩ. Mà chàng trai cũng không tin lời cô ta nói. Thiếu nữ trước mắt thanh khiết như vậy, làm sao có thể là biến thái. Trông bộ dạng này, cô ta mới là người có bệnh.

“Thực xin lỗi đã quấy rầy đến hai người. Ba mẹ em mấy ngày nay vắng nhà, để em lại chăm sóc chị, nhưng là hôm nay hình như chị quên uống thuốc rồi...” Thiếu nữ ảo não nói.

“Nói láo! Đừng nghe nó nói láo! Nó gạt người! Đừng nghe lời nó, xin anh!”

Thiếu nữ bất đắc dĩ nhún vai, khuôn mặt dịu dàng sạch sẽ, ánh mắt ảm áp bao dung làm cho chàng trai trẻ không khỏi mềm lòng, “Anh giúp em gọi điện đến bệnh viện tâm thần nhé.”

Thiếu nữ lắc đầu, “Không được, chị không thể đi chỗ đó. Tự em có thể chăm sóc tốt. Có thể giúp em mang chị ấy về nhà không? Nhà bọn em ở ngay trên sườn dốc kia.”

“Đừng!” Cô gái thê lương gào lên, điên cuồng giãy dụa thoát thân.

Chàng trai cau mày, đem tay cô ta bẻ hẳn ra sau, “Em chắc chắn là có thể chăm sóc tốt cô ấy?” Nửa đêm gặp phải một người bệnh thần kinh thật sự rất xui xẻo, anh ta chỉ ước có thể rời đi càng nhanh càng tốt. Hơn nữa thiếu nữ trước mắt cũng không giống như đang nói dối.

“Vâng.” Thiếu nữ cảm kích nở nụ cười, dịu dàng ảm áp lại có chút đáng yêu, tựa như con mèo nhỏ lông xù, làm người ta muốn đưa tay xoa đầu cô. Thế nhưng khí chất quý phái trên người cô lại làm người thấy đường đột, chỉ có người thật thân thiết mới có thể làm động tác đó với cô.

“A! Đừng——!”

“Buông! Buông ra!”

“Vì sao không tin tôi?! Nó không phải người tốt! A a a a!”

“...”

Tiếng thét thê lương bén nhọn vang lên không dứt. Nhìn bản thân đang càng ngày càng tới gần biệt thự màu xám tối tăm, cô ta vừa hoảng sợ lại tuyệt vọng. Nhưng mà không ai chú ý tin cô ta!

Thế giới này điên rồi, bởi vì bọn họ đều yêu kẻ biến thái này!

“Cảm ơn, hẹn gặp lại.” Cô đứng ở cửa tươi cười ôn hoà đáng yêu hướng chàng trai vẫy tay, chàng trai cũng hướng cô phát phát tay rồi dần khuất khỏi tầm mắt. Một hồi lâu, cô xoay người, nhìn về phía cô gái bị trói chặt tay chân trong đại sảnh, nụ cười vẫn như trước dịu dàng ấm áp, chậm rãi đóng lại cánh cửa lớn nặng nề.

“Vì sao lại muốn chạy trốn chứ?”, Cô đi đến bên bàn, mở ra chiếc hộp trang điểm tinh xảo. Bên trong không phải đồ trang điểm đủ màu mà là một cuộn tơ màu xanh biển, cùng một cây đinh màu đen đầy mùi máu tươi. Cô rút rìu lễ phép hỏi, miệng tươi cười vô hại giống như con mèo nhỏ, “Tôi còn chưa đem cô chế thành con rối mà, cô muốn chạy đi đâu?”

Cô gái sợ hãi, trên mặt đầy vẻ oán hận, “Mộc Như Lam, mày còn đáng sợ hơn cả ác quỷ...”

“Ha ha...” Cô nhẹ nhàng cười ra tiếng, “Biết làm sao, tôi làm oan quỷ lâu lắm rồi, giờ đành phải thành ác quỷ vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mọi người đều yêu cô

Ánh mặt trời rạng rỡ phủ lên căn biệt thự màu xám, vào ban đêm nhìn âm trầm khủng bố nhưng bây giờ trông lại rất sạch sẽ. Trước cửa, lá vàng rơi đầy mặt đất, một chiếc xích đu yên lặng nằm dưới tàng cây trụi lá. Phía trước có một bồn phun đã cạn nước từ lâu, trên đó đầy những mảnh lá héo úa quanh một tầng dày nước bùn khô.

Kết...

Cánh cửa nặng nề mở, một thiếu nữ mặc đồng phục học viện Lưu Tư Lan màu trắng đi ra. Mái tóc đen đẹp để dợn sóng tự nhiên, khuôn mặt vô cùng tinh xảo bắt mắt, khí chất thập phần thánh thiện.

Một chiếc xe hơi màu đen đậu trước cửa, người lái xe mặc đồng phục phụng phịu bước xuống xe khẽ khom người, gương mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm túc cũng dịu dàng lên một chút, “Tiểu thư, đêm qua rất vui à?”

Đây là toà nhà bà ngoại đã mất trước đây tặng cho Mộc Như Lam. Mộc Như Lam vô cùng thích nơi này, đồng thời cũng không cho phép ai vào. Ngay cả hai đứa em trai cô yêu thương nhất cũng không. Mà công chúa Mộc gia từ nhỏ đến lớn đã được mọi người bảo bọc trong lòng bàn tay, nuông chiều vô bờ bến, hiển nhiên chẳng người nào muốn làm cô không vui. Hơn nữa bọn họ thấy Mộc Như Lam mỗi lần từ nơi này trở về tâm trạng đều rất tốt thì càng thêm mặc kệ.

Dù sao ở khu vực này, an ninh vẫn rất bảo đảm.

Mộc Như Lam gật đầu, mỉm cười nói: “Vâng.”

Tài xế giúp Mộc Như Lam mở cửa, nghe vậy nét cười trên mặt lại sâu thêm, “Cô vui là tốt rồi.”

Tài xế tên Trần Hải, là thân tín của ông ngoại Mộc Như Lam, ông biết võ, hơn nữa còn rất đáng tin cậy. Ông ngoại yêu thương Mộc Như Lam, liền điều Trần Hải qua làm tài xế riêng kiêm vệ sĩ cho cô.

“Đi Lưu Lan các ăn bữa sáng trước sao ạ?”

“Đến trường học luôn đi. Đêm qua hơi hưng phấn, quên mất hôm nay học viện bề bộn nhiều việc.” Mộc Như Lam nói, nhẹ nhàng cười ôn hoà. Cô chỉ cần nhìn như thế này, người ta liền có cảm giác như được tắm nắng xuân, ấm áp lại thánh khiết.

Trần Hải hiểu ý, ông liếc nhìn qua gương chiếu hậu thì thấy Mộc Như Lam đang hướng mắt ra cửa kính, hai má trắng nõn tinh thuần, hàng mi cong khê động, trông vô cùng đáng yêu. Nụ cười ấm áp động trên môi cô, tựa như thiên sứ...

Đây là công chúa của Mộc gia và Kha gia, thiên sứ trong lòng vô số người. Bọn họ mọi người đều yêu cô.

Học viện Lưu Tư Lan.

Đây là một học viện quý tộc danh tiếng quốc tế, có vốn từ cả trong và ngoài nước, địa vị đứng đầu trong hàng ngũ các học viện.

Mộc Như Lam năm nay mười sáu tuổi, là hội trưởng hội học sinh khối trung học do toàn bộ học sinh Lưu Tư Lan bầu chọn ra. Đúng vậy, là toàn bộ, không có lấy một phiếu chống, cho dù trong khối trung học có rất nhiều người lớn tuổi hơn cô.

Xe dừng trước cánh cổng lớn màu vàng kim hoa lệ của học viện Lưu Tư Lan, Mộc Như Lam xuống xe liền thu hút ánh mắt mọi người, sau đó tất cả vây lên vui vẻ chào hỏi cô. Ở học viện Lưu Tư Lan, thậm chí là ở tam đại học viện quý tộc, thanh danh Mộc Như Lam cực kì vang dội. Đầu tiên là thành

tích, thứ hai là nhân phẩm, thứ ba là dung mạo và gia thế. Cho dù vẫn có những đứa con gái vì ghen tị mà ngầm nói xấu sau lưng cô, đem ra so sánh đều kém Mộc Như Lam, cộng thêm không hiểu biết nhân cách Mộc Như Lam thì lấy đâu lá gan mà kiêu ngạo thẳng mặt nói xấu, nếu dám cũng sẽ bị răn dạy thích đáng.

Không hiểu con người Mộc Như Lam, không có tư cách nói xấu cô.

Thứ hai tuần sau là kỷ niệm ngày thành lập học viện Lưư Tư Lan tổ chức ba năm một lần, vô cùng long trọng. Bởi vì Lưư Tư Lan thiên hướng về hệ thống giáo dục nước ngoài nên từ bố trí trường học đến tiết mục, hết thầy đều do hội học sinh tổ chức, sau đó các ban phân sẽ chia nhiệm vụ thực hiện để bồi dưỡng năng lực công tác thực tiễn.

Mộc Như Lam đang ở văn phòng hội trưởng xử lý công vụ thì có người vội vàng xông vào. “Hội trưởng!”

Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn người mới tới, mắt đeo cặp kính tròn tinh xảo, cô nhận nhặt nở nụ cười nhã nhặn, “Làm sao vậy?”

Trần Thanh lúc này mới lấy lại bình tĩnh, ôm đầu sốt ruột nói: “Hội trưởng, có người đánh nhau ở sân bóng rổ B. Là Như Sâm, Như Lâm cùng học sinh mới chuyển trường tới hai ngày trước. Đánh rất hăng, ai cũng ngăn không được, hề lên can là bị đánh lây! Cậu mau đi xem một chút!”

Người ở Lưư Tư Lan đều biết, hội trưởng Mộc Như Lam rất tốt với hai em trai song sinh, thậm chí có thể nói là vô cùng yêu chiều. Cho nên lời này vừa dứt, Mộc Như Lam liền thay đổi sắc mặt, vội vàng buông sổ sách trong tay chạy ra ngoài.

Sân bóng rổ B là sân bóng rổ thuộc khu nhà B khối trung học. Lúc này nơi đây tụ tập không ít học sinh vây xem, vài học sinh còn cầm hộp, bên trong là băng gạc cùng đồ cứu thương.

Mà trong vòng người, ba thiếu niên xông vào nhau quần ẩu, nói đúng hơn là, một cặp song sinh đang vây đánh một thiếu niên. Những cú đấm không chút kiềm lực, từng cú một hạ xuống không hề lưu tình. Bên cạnh có mấy học sinh mặt bầm tím, đều là người muốn ngăn cản nhưng lại bị đánh oan.

Hai vị thiếu gia họ Mộc này lúc lên con, bọn họ e là đến giết người cũng dám.

“Tao đánh chết mày! Chết mẹ mày! Xem mày có còn dám nói bậy hay không!” Lửa giận trong mắt Mộc Như Sâm cơ hồ đều phun ra, đỏ sòng sọc, hận không thể giết người.

Mộc Như Lâm không nói chuyện nhưng cũng ním chặt môi, nắm chặt đấm hết đánh lại đá người phía dưới.

Rất nhanh, Mộc Như Lam đã tới, mọi người vội vàng nhường đường. Mộc Như Lam vừa thấy trận này, băng qua đám học sinh không dám nhúc nhích, vội vàng chạy tới ngăn cản.

“Như Sâm, Như Lâm! Dừng tay! Mau dừng tay!” Mộc Như Lam giữ chặt tay hai người, hai người chưa lấy lại tinh thần nghĩ tới là kẻ phiền phức nào, thiếu chút nữa mỗi người một đấm vào Mộc Như Lam, cũng may phản ứng mau, dừng tay kịp lúc.

Mộc Như Lam vừa kéo cả hai ra vừa nói với học sinh phía sau: “Ai có rảnh mau gọi xe cứu thương.”

Lập tức có học sinh đáp lại, lấy điện thoại di động ra.

Mộc Như Lam đã đến, mọi người đều tự đi làm việc của mình, sân thể dục trống trải liền chỉ còn Mộc Như Lam và hai anh em cùng thiếu niên mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất.

Mặt Mộc Như Sâm bầm tím rất nhiều, khoé miệng còn dính máu. Mộc Như Lâm cũng chẳng khá hơn là bao. Chính là lúc này hai thiếu niên hít sâu, bày ra một bộ dạng quật cường, cứng đầu cứng cổ không nhìn chị gái.

Sắc mặt Mộc Như Lam u ám, cô trầm mặc chờ tới khi xe cứu thương đến thì dẫn bọn họ đến văn phòng hội trưởng kiểm điểm. Mộc Như Lam tự mình đi theo bác sĩ đem người bị thương đưa đến bệnh viện, xác định không có nguy hiểm tính mạng mới trở về, vào văn phòng liền nhìn thấy hai thiếu niên vẫn không nhúc nhích nhìn tường kiểm điểm, trên người bầm tím, tóc rối bù, nhưng khí chất cùng vẻ ngoài vẫn vô cùng hút hồn. Dù gì thì, có người chị hoàn mỹ như vậy, em trai lớn lên có thể kém cỏi sao?

Mộc Như Lam đóng cửa lại. Văn phòng hội trưởng rất lớn, có sô pha, có bàn công tác, còn có máy tính, rèm cửa màu vàng nhạt lặng yên phiêu đảng trong gió, thật sự rất yên tĩnh.

Cô lặng lẽ quan sát hai đứa em trai, ánh mắt sâu kín khiến người nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người chị nguy hiểm

Ai cũng nói Mộc Như Lam vô cùng chiều chuộng hai đứa em trai, nhưng chỉ có hai người họ biết, Mộc Như Lam tuy chiều bọn họ nhưng cũng không phóng túng, thậm chí có đôi khi nghiêm khắc làm bọn họ sợ hãi, sợ hãi cô không cần bọn họ. Cũng vì vậy, cặp song sinh không ai quản được này chỉ đối với chị gái là vàng lòi một phép.

Hai thiếu niên thẳng lưng, tựa như oan ức, tựa như giận dữ, không thèm quay đầu nhìn Mộc Như Lam. Mà Mộc Như Lam cũng không đi dỗ bọn họ, ngồi lại bàn công tác, đeo kính lên chuyên tâm làm việc, thỉnh thoảng nhận điện thoại, ra chỉ thị, hết một người phụ nữ thành đạt.

Giọng nói dịu dàng khiến người ta có cảm giác lòng mềm tâm ngứa, nghe thực thoải mái, cho dù mắng người cũng vô cùng nhẹ nhàng. Hai thiếu niên bị Mộc Như Lam bắt kiểm điểm trong lòng cực kỳ khó chịu, nắm tay siết chặt. Thời gian từ từ trôi qua, Mộc Như Lam vẫn không để ý đến hai người. Cho nên, Mộc Như Lâm – người luôn có vẻ lý trí nhưng thực ra vô cùng non nớt – cử động.

Cậu xoay người đi sang chỗ Mộc Như Lam, trên mặt dù có vết thương nhưng vẫn như trước đẹp đẽ lại thoáng nét trẻ con. Môi mím mấp máy, “Chị, đừng giận nữa, em sai rồi.”

Mộc Như Sâm ở bên kia giận dữ. Mộc Như Lâm cái thằng quỷ! Phải để cho chị ấy đến dỗ chúng ta chứ! Mộc Như Sâm tính tình hơi hướng nội lại quật cường, khi thực sự tức giận có thể lờ người ta mấy ngày mấy đêm. Nhưng khổ nỗi cậu không dám tỏ vẻ hờn dỗi với Mộc Như Lam. Cậu sợ Mộc Như Lam không thương mình, sợ Mộc Như Lam không thích mình, lại càng sợ yêu thương dành cho mình bị đứa em song sinh giành mất.

Cho nên, cậu cũng xoay người chạy thẳng đến bên Mộc Như Lam, ôm lấy cổ cô. Một nữ thiếu niên mười lăm tuổi vóc người đẹp mắt – cao hơn 1m7, lại đi làm nũng, “Chị, xin lỗi mà, đừng giận nữa, bọn em chỉ hơi nóng thôi mà, chị, chị~”

Mộc Như Lâm đứng đối diện bàn công tác thấy hành động của anh trai thì lặng thinh, đôi mắt đang đeo kính hơi tối lại, môi mím thành một đường.

Mộc Như Lam bị Mộc Như Sâm lắc đến vầng trán, không thể không buông bút nhìn hai anh em, “Được, vậy hai đứa nói xem, Lam Nhất Dương kia mới chuyển trường đến đây có hai ngày làm sao chọc được hai đứa, lại đánh người ta đến nông nổi đó?”

Nhắc tới học sinh chuyển trường kia, sắc mặt Mộc Như Sâm liền trầm xuống, “Cái tên đê tiện...”

“Hà?”

Mộc Như Sâm vội vàng sửa miệng, “Tên học sinh chuyển trường kia rất đáng ghét! Chị không biết đâu, hần đã nói... Không có gì, hần mắng bọn em vài câu.” Mộc Như Sâm nhớ tới cái gì đó, ừ ừ liếc nhìn Mộc Như Lam, cúi đầu rầu rĩ nói.

Mộc Như Lam thờ dài, cúi người xuống bàn lấy thuốc bôi, đứng lên chấm nước thuốc, nâng cằm Mộc Như Sâm lên, động tác hết sức thành thạo, thân thiết đến mức chỉ có người nhà mới có thể làm. Ai không biết còn tưởng hai người là người yêu mà không phải chị em.

Mộc Như Sâm bị nâng cằm lên, trái tim cũng muốn bay lên theo, “Chị...”

Mộc Như Lam để Mộc Như Sâm ngồi lên ghế làm việc, đứa em trai nhỏ hơn cô chỉ một tuổi nhưng lại cao hơn cô rất nhiều, có như vậy mới tiện bôi thuốc. Mộc Như Lam vừa bôi thuốc cho Mộc Như Sâm vừa một bên nhẹ giọng răn dạy: “Chỉ biết cáu kỉnh, cũng không nghĩ lại sắp kỷ niệm thành lập trường, đánh nhau trong trường học sẽ không tốt, chưa nói hai đứa còn đánh người ta đến mức nằm viện. May là không có nguy hiểm tính mạng, bằng không trời biết ba mẹ dạy dỗ hai đứa thế nào... Có đau không?”

Mộc Như Sâm vừa nghe, chàng thiếu niên bình thường đánh nhau luôn đi tiên phong lập tức nhăn mày trợn mắt, “Đau, đau chết người. Chị, đau muốn chết rồi, nhanh nhanh thổi cho em.”

Mộc Như Lam nhất thời đau lòng nhíu mày, động tác càng thêm nhẹ nhàng, vừa làm vừa thổi cho đứa em trai.

Mộc Như Sâm ngửa đầu nhìn Mộc Như Lam, Mộc Như Lam cúi đầu bôi thuốc cho cậu. Từ góc độ này quan sát, Mộc Như Sâm cảm thấy chị mình thật sự phi thường tốt đẹp. Chị của cậu đã đẹp, tính tình lại tốt, thỉnh thoảng vô cùng đáng yêu. Cậu thường xuyên nghĩ nhất định phải giấu chị trong nhà cả đời, ai cũng đừng nghĩ lấy cô. Ai dám đoạt cô đi, cậu sẽ liều mạng! Mộc Như Lam là của cậu. Càng trưởng thành, ý nghĩ như vậy chỉ có càng trở nên mãnh liệt chứ chẳng hề cảm thấy kì quái, cho dù cô có là chị ruột thịt đi nữa.

Vậy mà tên học sinh chuyển trường chết tiệt kia dám có ý nghĩ đòi bại với chị gái bảo bối của cậu, còn dám giữa thanh thiên bạch nhật nói muốn "mây mưa" với cô! Cậu và Mộc Như Lâm vừa lúc đi ngang qua nghe thấy, lập tức không hề nghĩ ngợi chạy sang đánh người. Bọn họ lúc đó đều tức giận, hận không thể giết chết Lam Nhất Dương!

Mộc Như Lâm lặng lẽ đứng bên bàn công tác nhìn một màn này, đáy lòng hơi không thoải mái. Tuy cậu quen ả nhả lại bình tĩnh, nhưng việc hôm nay làm cậu không thể nào tỉnh táo được. Nghe thấy một câu kia của Lam Nhất Dương, cậu đã muốn giết người. Chị gái thiện lương tính thuần của bọn họ không thể bị vậy bản!

“Như Lâm, còn không mau lại đây.” Mộc Như Lam thoa thuốc cho Mộc Như Sâm xong đuổi cậu ra chỗ khác. Mộc Như Sâm không tình nguyện đứng lên, còn không quên trừng Mộc Như Lâm một cái.

Mộc Như Lâm làm như không thấy, không cần nghĩ ngợi bước tới, ngồi xuống, cánh môi vốn đang mím lại khẽ thả lỏng thành một nụ cười nhẹ. Đột nhiên, cậu nhớ ra, “Chị, Sâm yêu rồi.”

Mộc Như Lam kinh ngạc, Mộc Như Sâm liền đỏ mặt rống lên, “Thằng khốn này nói bậy bạ gì đó?!” Cậu có chút kinh hoàng, mặt đỏ liếc nhìn Mộc Như

Lam. Chính cậu cũng không biết vì sao mình lại hoảng hốt như vậy.

“Chính miệng anh bảo coi trọng Chu Nhã Nhã còn gì?” Chu Nhã Nhã là học sinh mới chuyển đến lớp kế bên bọn họ học kỳ này, tựa như một nữ vương, tuổi còn nhỏ đã có khí thế bất phàm, lạnh lùng cao quý, đi lại rất có sức hút, phong cách cô đặc biệt, nhưng luôn lánh xa nam sinh. Mộc Như Sâm nhất thời hứng lên huyết sáo gọi Chu Nhã Nhã, kết quả bị Chu Nhã Nhã lạnh lùng liếc một cái. Vì thế, thiếu niên mười lăm tuổi bị cái liếc mắt kia gọi lên hứng thú.

Mộc Như Sâm sắc mặt cứng đờ, sờ sờ ngón tay nhìn Mộc Như Lam lại nhìn Mộc Như Lâm, trong đầu nhớ tới cái liếc mắt của Chu Nhã Nhã, cảm thấy vô cùng sắc bén lạnh lùng chẳng khác gì núi băng trong truyền thuyết, nhất tiễn xuyên tim cậu. Có lẽ... cậu thật sự yêu rồi cũng không chừng.

“Chị...” Cậu sợ Mộc Như Lam không thích cậu yêu sớm. Tuy rằng người nổi tiếng trong tầng lớp quý tộc như bọn họ, mười lăm tuổi căn bản không tính là yêu sớm, nhưng cậu vẫn đề ý Mộc Như Lam, chỉ cần cô nói một câu không thích, cậu có thể lập tức thôi ngay ý định trong đầu.

Mộc Như Lam giật mình, khoé miệng hiện lên nụ cười, “Không sao cả, em trai thấy vui là được, chị chỉ sợ em không vui.”

Mộc Như Sâm thực cảm động, vòng qua hộp thuốc chạy đến ôm lấy eo Mộc Như Lam. Cảm giác ấm áp làm cậu không cách nào buông tay, muốn làm nũng, muốn chị gái vĩnh viễn thương cậu yêu cậu, vĩnh viễn không rời xa cậu, “Chị...”

“Nhưng mà Chu Nhã Nhã có tiếng là băng nữ vương, Sâm khẳng định với không tới.” Mộc Như Lâm liếc nhìn cái tay ôm eo Mộc Như Lam nói.

Mộc Như Sâm vừa nghe, ngẩng đầu bĩu môi nói: “Chị, chị phải giúp em, bằng không em sẽ bị mất mặt trước đám bạn.”

Mộc Như Lam thương yêu sờ sờ đầu cậu, “Được.”

Mộc Như Sâm nghe thấy, gương mặt đẹp cười thật vui vẻ, phía sau đuôi chó vẫy vẫy, “Đã biết chị cái gì cũng đều đáp ứng em mà!”

Mộc Như Lam không nói, chỉ là tiếp tục xoa đầu, nụ cười dịu dàng, tinh khiết mà ấm áp, khiến người trầm luân vào đó.

Đúng vậy, cô cái gì cũng đều đáp ứng người, cho người thương yêu cùng bao dung vô bờ bến, hễ là thứ người muốn, cô nhất định sẽ đưa cho người.

Bởi vì...

—— Vào thời điểm yếu ớt của một người, cho hắn cái hắn cần, làm hắn ý lại cô, tin tưởng cô, khiến hắn không thể không có cô.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Là người ai cũng muốn phạm tội

Sau khi tan học, Mộc Như Lam tiễn hai anh em song sinh luôn nặng nề không muốn ly khai văn phòng của cô về nhà. Đến lúc cô hoàn thành nốt phần công việc còn lại thì cũng đã quá bốn giờ chiều. Lưu Tư Lan học viện theo hệ thống giáo dục nước ngoài, buổi chiều ba giờ rưỡi tan học, thời gian còn lại là để cho học sinh tham gia xã đoàn. Nhưng mấy ngày nay, vì chuyện kỷ niệm ngày thành lập trường, xã đoàn tự nhiên cũng tùy ý người có đi hay không, phần lớn học sinh đều nhân dịp này đi chơi, cho nên trường học có chút yên ắng, chỉ có một số nhỏ học sinh ở trong các ban là bận rộn.

Mộc Như Lam từ phòng hội trường đi ra ký túc xá của hội học sinh, lúc qua sân thể dục thì bắt gặp một thiếu niên đang đi đến, tay hắn mang theo một quả bóng rổ, tóc tai hỗn độn, áo thể thao ướt đẫm, làn da lộ ra gân nhô. Thân hình thoạt nhìn đơn thuần, nhưng khi quan sát kỹ thì lại phát hiện bên dưới đám tóc là một đôi mắt vô cùng lạnh lẽo, bộ dạng suất khí. Đây là nhân vật nổi tiếng nhất trường học, nhưng không có mấy người dám tiếp cận, hắn tựa như một đóa hoa cao ngạo.

Âu Khải Thần bất ngờ đến, Mộc Như Lam liền nở một nụ cười nhu hòa ấm áp, nụ cười mà không ai có thể chống cự được, tựa như tấm chăn lông xù trong mùa đông lạnh đầy tuyết, khiến người ta muốn gặt gao ôm chặt lấy mà sưởi ấm.

Âu Khải Thần cảm thấy đầu choáng váng, miệng hắn nhếch lên, muốn nói chuyện, nhưng mà Mộc Như Lam lại chỉ xa cách gật gật đầu, không chút do dự nhấc bước bỏ đi.

Hắn kinh ngạc nhìn theo bóng dáng của cô, đôi mắt luôn lạnh lùng nay lại phảng phất có chút cô đơn và hoang mang, hắn không biết có phải hắn nhìn nhầm hay không. Hắn cảm thấy Mộc Như Lam rất tốt với tất cả mọi người, riêng với hắn thì lại luôn xa cách. Ban đầu hắn không thêm đề ý, bởi vì hắn chỉ vừa mới biết cô, cũng chẳng có nhiều ý kiến về thái độ đó.

Nhưng sau này, hắn dần dần phát hiện, một vài người bạn của hắn bắt đầu nói tốt về cô. Mộc Như Lam đối xử với bọn họ vô cùng tử tế, tất cả đều có thể cảm nhận được lòng quý trọng thật tình. Khi có ai đó đổ bệnh, cô có thể vội vàng mặc chút quần áo đơn bạc, không ngần ngại chịu gió lạnh đi mua thuốc chữa cổ. Khi thi dịu dàng khi thi nghịch ngợm, ai cũng vậy, một khi đã tiếp xúc với Mộc Như Lam, đều không tránh khỏi yêu thích.

Cô gái này thực thần kỳ, hần chưa từng gặp qua nữ sinh nào như vậy, cho dù có người lúc đầu thực ghen tị chán ghét cô, thì đến cuối cùng lại trở thành người ủng hộ trung thành nhất. Sau đó hần không tự chủ được bắt đầu quan sát cô, để ý cô. Một cách chậm rãi, hần phát hiện hình như cô không muốn tới gần hần, không thể không nói, phát hiện này làm cho trong lòng hần không thoải mái, cực kì không thoải mái. Vì sao cô đối với những người khác tốt như vậy, lại lạnh lùng với chỉ mình hần?

Vốn hần tưởng là do bọn họ không quen thân, cho nên hần cực lực tìm cơ hội cùng cô xúc tiến mối quan hệ, hần đi Mộc gia dự tiệc, khi người Mộc gia đến nhà hần tham gia yến hội thì hần chu đáo tiếp đãi cho dù không thích cái loại sự kiện này. Thế nhưng rốt cuộc Mộc Như Lam vẫn không đối đãi hần như những người khác.

Điều này khiến người luôn luôn được các cô gái vây quanh – Âu Khải Thần cảm thấy thật thất bại: hần bị coi thường. Càng thất bại, hần càng để ý, suy nghĩ về cô.

Mọi người là bị coi thường nha.

Ánh sáng màu cam chiếu lên người Mộc Như Lam, đồng phục Lưu Tư Lan màu trắng thập phần xinh đẹp vô vùng hòa hợp khí chất của cô. Rõ ràng là đồng phục trường học toàn bộ đều giống nhau, nhưng mặc ở trên người cô thì mới có vẻ trắng thuần khiết đẹp mắt nhất.

Miệng cô mang theo nụ cười dịu dàng, đôi mắt trong suốt xinh đẹp, phẳng phất như chưa từng thấy ánh nhìn thật lâu vẫn không dời đi từ phía sau. Người này tên là Âu Khải Thần, kiếp trước cô yêu đến chết đi sống lại, thế mà vào thời điểm cô bị luân phiên cường gian hần lại vô tình bỏ đi, cuối cùng còn đâm chết cô rồi cầu hôn Bạch Tố Tinh...

A, làm sao bây giờ? Ánh mắt của hần làm cho cô thật hưng phấn, hưng phấn đến nổi máu khắp người như sôi trào. Hần thích cô sao? Nhất định là yêu cô rồi? Yêu rồi phải không? Ha ha... Không đủ, mới chỉ có vậy thì làm sao mà đủ? Hần muốn yêu cô, đã vậy cô sẽ khiến hần phải yêu sâu thật sâu, yêu đến mức không thể không có cô, yêu đến mức có thể vì cô mà đâm chết người khác, đến mức có thể vì cô mà tự sát, vì cô mà nguyện ý đem thân thể hần ra công hiến...

Đề làm thành con rồi!

Chỉ có như vậy, mới có thể được cô tha thứ. Tất cả là tại bọn hần, đem cô bóp méo thành thế này... A, theo như đứa con gái kia nói đi —— biến-thái.

Mộc Như Lam cong miệng cười, học sinh đi ngang luôn nhìn không được liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó khoe miệng cũng bị lấy nụ cười. Từng người tới gần cô đều cảm thấy thực thoải mái, cô gái này thật ấm áp, thật thánh thiện đến ngoài sức tưởng tượng.

...

Mộc Như Lam đến Lâu Lan các, Lâu Lan các là một nhà hàng rất nổi tiếng tại thành phố K, làm ăn phát đạt, phải đặt bàn từ trước mới có thể thưởng thức mỹ thực. Có điều thân phận Mộc Như Lam đặc biệt, chỉ cần một cú điện thoại là quản lí sẽ bảo đầu bếp chuẩn bị cho cô đầu tiên, huống chi là có tự mình đến?

Mộc Như Lam chỉ dùng một ít cháo ngô cùng điểm tâm, cho dù như vậy, Lâu Lan các cũng nấu cực kì ngon miệng, làm người ta lưu luyến không thôi.

Trần Hải lái xe đưa Mộc Như Lam đến bệnh viện, cô bảo hần không cần đi theo, ở trong bệnh viện làm gì có nguy hiểm, nói cho cùng cô cũng không đắc tội người nào.

Hai ngày trước, Lam Nhất Dương từ Úc trở lại Trung Quốc. Học viện Lưu Tư Lan không phải là loại người nào cũng có thể chuyển vào, lại không có những chính sách chiêu sinh như các trường học khác. Người muốn vào học có thể không tiền không quyền nhưng phải có thành tích thật xuất sắc. Hồ sơ sát hạch của Lam Nhất Dương do Mộc Như Lam đích thân quản lí. Lưu Tư Lan là nơi học sinh tự trị, quyền lực của hội học sinh gần như bằng với hội đồng quản trị, Mộc Như Lam thậm chí có quyền quyết định cho phép hay không cho phép học sinh này tham gia thi tuyển, chỉ cần báo hội đồng quản trị tiếng là được.

Lam Nhất Dương, nam, 19 tuổi, năm hai, chừng này tuổi mới học đến năm hai thì đúng là có vấn đề, hình như người này bởi vì ở trường học đánh nhau lộn xộn, còn thường xuyên bỏ thi, cho nên mới bị ở lại lớp. Nhưng khi hần tham gia khảo sát nhập học thì trừ bỏ môn ngữ văn, thì còn lại đều đạt điểm tối đa. Thành tích như vậy, Mộc Như Lam không có lý do không cho hần nhập học, thậm chí hần còn có thể vào lớp A, lớp B giỏi nhất. Chỉ là không nghĩ tới, thiếu niên này vừa đến trường đã ở trước mặt vài nam đồng học tuyên bố muốn “mây mưa” với cô.

Đương nhiên cô sẽ không nói hần biết, trẻ nhỏ có thể được yêu chiều tha thứ, nhưng chó thì làm sao hưởng loại đặc ân này? Quất một roi lại cho một viên đường, mới là phương pháp dạy dỗ tốt nhất, không phải sao?

=====

Ai~ bản chất biến thái bắt đầu bộc lộ.

Chương sau nam thứ lên sàn.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thiên sứ mị hoặc

Mộc Như Lam đi đến trước phòng bệnh của Lam Nhất Dương, gõ gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng rống giận, thanh âm nghèn nghẹn như bị nghẹt mũi, "Con mẹ nó, cút ngay cho ông!"

Hôm đó, Mộc Như Sâm cùng Mộc Như Lâm đã đánh gãy xương mũi của Lam Nhất Dương.

Mộc Như Lam thoáng chần chừ, sau một lúc, cô cầm cháo trên tay, đẩy cửa bước vào. Đây là phòng bệnh VIP nên chỉ có một mình hân, vừa rộng rãi vừa thoáng mát. Mà lúc này trên giường bệnh, Lam Nhất Dương trên đầu và mũi đều quấn băng gạc, chân trái còn được bó bằng lớp thạch cao thật dày, cánh tay phải cũng bị nẹp lại, thoạt nhìn không khác gì xác ướp.

Lúc này xác ướp căn bản không phát hiện có người đứng ở cửa, bởi vì hân đang cố hết sức dùng cánh tay trái với lấy quả táo đặt ở trên cái bàn bên phải đầu giường. Không biết tên nào ác ôn đến thế, lại phớt lờ tay phải bị thương nghiêm trọng của hân mà đem quả táo đặt ở bên phải, ai~...

Chút nữa thôi, thiếu chút nữa thôi, quả táo, quả táo đỏ của hân...

Lam Nhất Dương thật tập trung, hân tập trung muốn lấy quả táo đỏ rực kia, cố gắng đến nỗi khớp xương kêu lên răng rắc, thế nhưng cố thế nào cũng với không tới, con mẹ nó thật đáng giận! Thiếu niên tức đến hai má đều đỏ, chết tiệt, hân muốn ăn táo!

Một bàn tay trắng nõn xinh đẹp vươn ra, cầm lấy quả táo đỏ hân mơ ước đã lâu.

Lam Nhất Dương kinh ngạc ngẩn đầu, bất gặp nụ cười nhạt cùng ánh mắt ám áp của Mộc Như Lam. Hân bất ngờ, nhất thời như cơn mây, đáy mắt dâng lên một mảnh lo lắng, hân tất nhiên biết người kia là ai, là chị gái của hai tên nhóc khốn kiếp kia! Chị gái vô cùng yêu dấu của tụi nó!

"Anh không sao chứ?" Mộc Như Lam cầm quả táo, đem cháo đặt ở mặt bàn, cháo cùng đồ ăn được bọc kín, không mở ra là không nghe thấy hương vị, Lam Nhất Dương cũng không chú ý.

Hân kéo kéo khóe miệng, nhìn đáy mắt có chút vẻ lo lắng của Mộc Như Lam, "Không sao? Cô xem tôi như vậy giống 'không sao' lắm hả?"

Mộc Như Lam còn chưa kịp đáp lời, Lam Nhất Dương lại âm hiểm trào phúng: "Tôi nói cho cô biết, chuyện này tôi tuyệt đối không bỏ qua. Cô cũng không cần lo lắng, tôi không có thói quen đem chuyện của mình mách với trường bối trong nhà. Nhưng hôm nay kia hai thằng em rửa rứt cổ của cô đánh gãy một chân của tôi, ngày nào đó tôi sẽ chém què hai chân chúng, chúng đánh gãy mũi của tôi, ngày nào đó tôi sẽ khoét hai con mắt chúng!"

Lam Nhất Dương cũng chẳng phải dạng tốt lành gì, nhưng hân là thiên tài, thường ngày ăn chơi lêu lổng nhưng đến thời khắc mấu chốt chỉ cần cố gắng một chút thì liền có kết quả hơn người. Tư chất tốt là thế, có điều hân càng ngày càng tệ, thành cái bộ dạng buông thả như bây giờ. Hân vốn sống cùng ông ở Úc, ngặt nỗi ông quản hân không nổi, mới cho hân về nước để bổ mẹ quản giáo.

Chỉ là người nhà Lam Nhất Dương tuyệt nhiên chẳng thể đoán được rằng, mới về nước chưa đến một tuần, tên nhóc này lại gây chuyện, đã thế còn là gây chuyện với hai công tử Mộc gia tiếng tăm lẫy lừng tại thành phố K.

Mộc Như Lam lẳng lặng nhìn hân, nụ cười nơi khóe miệng vẫn nhu hòa như trước. Chờ Lam Nhất Dương nói xong, cô mới cầm lấy dao hoa quả, chậm rãi gọt vỏ táo.

Lam Nhất Dương càng nói càng thấy hưng phấn, như đã muốn đem Mộc Như Sâm cùng Mộc Như Lâm cắt thành tám khối, vừa thấy Mộc Như Lam gọt vỏ trái cây, vội vàng lên tiếng, "Tôi muốn ăn cả vỏ!"

Động tác của Mộc Như Lam dừng một chút, đưa mắt nhìn Lam Nhất Dương, thấy hân có vẻ xấu hổ, cô liền nở nụ cười ôn nhu, "Được rồi."

Lam Nhất Dương nhìn Mộc Như Lam đi vào phòng tắm rửa táo, sau đó đem quả táo đã bị gọt một phần vỏ đặt ở miệng ly thủy tinh chén bên trái hân rồi đi về phía bên phải, định nâng Lam Nhất Dương ngồi dậy thì nhận được một cái nhích người đầy cảnh giác. Đôi mắt hoa anh đào hẹp dài của hân nhíu lại, "Cô muốn làm gì?"

"Nằm thì làm sao ăn cơm?" Mộc Như Lam nhìn xuống chiếc túi trên bàn.

Lam Nhất Dương như hiểu ra, khinh thường lên tiếng, "Cô cho rằng làm như vậy là tôi sẽ bỏ qua cho hai thằng ranh nhà cô sao? Nói cho cô biết, cho dù mẹ cô có cời hết quỹ ở trước mặt tôi cầu xin thì cũng không có khả năng đó đâu!" Ông đây không hiếm lạ một chén cháo! Lam Nhất Dương hân từ trước tới giờ, đi đánh nhau chưa từng có ai dám đụng vào mặt hân dù chỉ một chút. Thế mà hai tên nhóc kia lại đánh gãy mũi của hân. Dựa theo tính tình khó chịu của hân, mới hận này, hân nhất định phải bắt đối phương trả lại gấp 10 lần mới hả dạ!

Mộc Như Lam dừng lại, chậm rãi đứng thẳng lên. Nụ cười ám áp trên miệng biến mất, đôi mắt trong suốt nhìn hân, mang theo vài phần khiển trách cùng lạnh lùng. Thái độ hoàn toàn tương phản so với lúc này, khiến người ta cảm thấy không tự nhiên.

Lam Nhất Dương cũng trừng mắt nhìn lại cô.

Cô lên tiếng. "Anh hiểu lầm rồi. Hôm nay tôi đến đây, không phải vì muốn anh tha thứ cho em trai tôi. Chỉ là, bọn nó làm sai. Có câu "chị cả cũng như mẹ", tôi không dạy dỗ hai đứa nó cho tốt, hại anh bị thương, là lỗi của tôi. Vì muốn làm hết trách nhiệm cùng nghĩa vụ nên tiền thuốc men và xin lỗi tôi đều đã làm cho anh. Nhưng xin anh chớ quên, anh vì lý do gì mà bị em trai tôi đánh. Anh ở trên đường cái bỗng nhiên nghe được có người đàn ông lạ tuyên bố muốn 'cười' mẹ anh, anh sẽ không tức giận, không phẫn nộ sao?"

Lam Nhất Dương tròn mắt, há miệng kinh ngạc nhìn Mộc Như Lam. Hắn không nghĩ tới cô gái luôn có vẻ thiện lương ảm áp mà hắn cho rằng là giả tạo này lại làm ra một phép so sánh như vậy. Thật ngoài ý muốn, cô gái này có vẻ chân thật đó chứ...

"Cho nên, tôi thay em trai mình xin lỗi anh, hy vọng anh cũng có thể kiểm điểm lại. Về lời uy hiếp của anh, nếu anh thật sự tính làm như vậy, tôi sẽ dùng quyền lực hội học sinh báo cáo lên hội đồng quản trị, mời anh rời khỏi học viện Lưu Tư Lan. Học viện chúng tôi không chào đón xã hội đen và lưu manh." Mộc Như Lam nói rất nghiêm túc, cô không phải người hay nói đùa, mà là thật sự sẽ làm như vậy.

Lam Nhất Dương lớn như vậy, chuyện khiến hắn kinh sợ đến ngớ người, ngoại trừ một lần không cẩn thận gặp phải cảnh ông nội cùng một cô cô ngoại quốc làm chuyện mây mưa, thì vẫn chưa có lần thứ hai. Mà lý do hắn kinh sợ là vì không ngờ ông hắn ở cái tuổi đó mà vẫn còn sung sức đến thế. Mẹ nó! Thật không hổ là ông của hắn, gừng càng già càng cay, uy phong tuổi trẻ mãi không giảm! Nói không chừng còn có thể cho bố hắn thêm vài đứa em trai em gái, cho hắn thêm vài người cô nhỏ cậu nhỏ! Đương nhiên, lời này nếu hắn nói ra cho ông nghe, chắc chắn sẽ bị lão nhân gia vung trượng quát cho bầm dập.

Mộc Như Lam không hề đe dọa, nhưng Lam Nhất Dương không hiểu vì sao hắn lại bị kinh sợ, hắn chỉ cảm thấy... bị Mộc Như Lam nói như vậy, đúng là hắn... cũng có chút không đúng.

Mộc Như Lam thấy hắn ngờ ngác, nghĩ lại, điều nên nói cũng đã nói cả, liền cúi người lấy đồ ăn và cháo trong túi ra.

Lam Nhất Dương quan sát người con gái đang đứng cách hắn không xa. Mái tóc đen của cô dài gần đến eo, vô cùng mềm mại, xinh đẹp. Cô khom lưng, làm cho những sợi tóc như thác nước chảy rì rì, đẹp đến mức khiến hắn thất thần. Sau đó, cô vươn tay, vén tóc ra sau tai. Lỗ tai xinh xắn liền lộ ra, thoạt nhìn rất mỏng. Người con gái này, ngay cả đôi tai mà cũng còn tinh xảo đến thế.

Tầm mắt Lam Nhất Dương có chút không khống chế được, khẽ trượt xuống. Vì tiết trời thu hơi lạnh, hơn nữa, đồng phục của học viện Lưu Tư Lan vốn luôn được cô mặc rất gương mẫu. Cho nên, chiếc áo sơ mi màu trắng được cài kín đến tận nút trên cùng, phía dưới là chiếc nơ bướm màu xanh. Chiếc áo trắng phong cách châu Âu vừa vặn tôn lên phần ngực quyến rũ của cô gái đang tuổi dậy thì. Cộng thêm chiếc váy có độ dài vừa phải, không xén bớt ngắn cùn đến lộ mông như một số thiếu nữ chạy theo mốt. Phía dưới là đôi chân thon dài cùng đôi vớ đen và chiếc giày da cũng màu đen.

Quá hoàn hảo.

Ba chữ này đột ngột hiện lên trong đầu Lam Nhất Dương. Sau đó, chẳng biết hắn suy nghĩ điều gì đó ái muội mà hai má càng ngày càng đỏ rực...

Rõ ràng là cô ăn mặc vô cùng quy củ. Tại sao mà hết lần này tới lần khác, hắn lại cảm thấy vô cùng mỉa mai, vô cùng hấp dẫn?!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đại thần bỉ ổi đến

Lam Nhất Dương chợt nhớ đến bức hình mà một người bạn mới quen đưa cho hắn xem. Đó chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô. Mộc Như Lam là nhân vật nổi tiếng trong trường, nhưng dù sao cũng là hội trưởng hội học sinh, nên dĩ nhiên sẽ rất hiếm khi thấy cô xuất hiện dưới sân trường vào giờ giải lao. Hơn nữa, hai người cũng không học cùng khối, Mộc Như Lam học năm ba, còn hắn học năm hai.

Lý do khiến hắn tò mò với cô gái này là bởi vì, sau khi nhìn thấy hình cô, hắn không khỏi kinh ngạc vì khí chất thanh cao và nụ cười ảm áp của cô. Nhưng mà có cổ nhìn thế nào hắn cũng nhìn không ra, rốt cuộc, cô gái này có gì đáng giá để cho bọn học sinh phải yêu thích như vậy? Tội nó có phải quá khoa trương rồi không? Vô số lần, hắn nghe lũ nhóc đó nói: Hề ai đã từng tiếp xúc với Mộc Như Lam đều sẽ thích cô. Bọn họ, tất cả đều yêu quý cô.

Như vậy còn không khoa trương sao? Phải nói là quá khoa trương mới đúng. So với chuyện hắn nhìn thấy ông nội mây mưa bảy lần trong một đêm còn khoa trương hơn. Thậm chí đến đồng nhân dân tệ cũng còn có người ghét. Hắn thật vô cùng coi thường chuyện này, nên mới thốt lên rằng, "Cùng cô ta mây mưa, cảm giác nhất định không tệ." Hắn cứ nghĩ, nếu có người hỏi tại sao, hắn sẽ trả lời, "Vì loại con gái thoạt nhìn càng rụt rè, hiền lành thì khi trên giường càng phóng đảng. Ông tôi bảo thế." Chỉ tiếc, chưa kịp có người hỏi, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đã lao vào đánh hắn.

Nghĩ tới đây, lại nhớ lại lời Mộc Như Lam vừa nói, hắn cảm thấy cả người không được tự nhiên, cực kỳ xấu hổ.

Mộc Như Lam chuẩn bị đồ ăn xong, ngừng đầu lên, liền thấy khuôn mặt Lam Nhất Dương biểu lộ như bị táo bón. Hắn ta nhìn cô, mà máu mũi chảy xuống.

“...”

“Tôi đi đây.” Mộc Như Lam ném nắp hộp vào thùng rác, nói.

“Này.” Giọng nói nghèn nghẹn của Lam Nhất Dương vang lên.

Mộc Như Lam quay lại, ánh mắt nghiêm nghị lúc này đã thay đổi. Hiện tại, cô chỉ thấy, cả người Lam Nhất Dương đều không được tự nhiên.

Mộc Như Lam nhìn hấn ta một hồi mà vẫn không thấy đổi phương mở miệng. Vì thế cô đi thẳng vào nhà vệ sinh, mang đôi bao tay nhựa vào, cầm một chiếc bô ra.

Lam Nhất Dương cố sức ngẩng đầu lên, nói, “Cô làm gì vậy?”

Mộc Như Lam cầm bô tới gần hấn, “Anh muốn đi vệ sinh mà?”

Lam Nhất Dương kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Mộc Như Lam xốc chần lên, còi quần cho hấn. Lam Nhất Dương sợ hãi, vội vàng vươn tay trái giữ chặt tay cô, che chỗ đũng quần, “Cô định làm gì?”

“Giúp anh đi tiểu.”

Lam Nhất Dương đỏ mặt, trừng mắt nhìn Mộc Như Lam, sắc mặt thay đổi không ngừng. Trong lúc đầu óc hỗn loạn, cậu hét lên, “Chẳng lẽ tôi muốn đại tiện cô cũng giúp sao?”

Mộc Như Lam nhướn mày, ánh mắt dần nghiêm nghị trở lại, “Bạn học Lam, tôi nghĩ là tôi cần phải nói cho anh biết, sức nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn.”

Kiếp trước, Mộc Như Lam là người cứng cỏi đến mức, dù có đem bầu trời đặt trên lưng, cô cũng tuyệt đối không cúi đầu trước bất kì ai. Lúc đó, cô không giới nhẫn nại, cho nên mới rơi vào cái bẫy của Bạch Tố Tinh. Kiếp này, tuy tính cách đã bị bóp mép đến biến thái, nhưng tính nhẫn nại của cô cũng vẫn không tốt cho lắm. Có điều, nếu cô nhẫn nại đối với ai đó, thì người ấy phải cẩn thận, đó chính là tín hiệu nguy hiểm. Bởi vì cô chỉ đặc biệt nhẫn nại với những người mà mình muốn làm thành con rối.

Lam Nhất Dương, kiếp trước không đắc tội với cô. Kiếp này cũng xem như là chưa đắc tội. Cho nên, cô sẽ không vì tên nhóc này hết muốn ăn cả vỏ táo mà ra tay. Dĩ nhiên, nếu hấn ta còn nói năng quá đáng, cũng chưa hẳn cô sẽ bỏ qua...

Vừa bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Mộc Như Lam, Lam Nhất Dương liền xui xuống. Hấn vốn không có ý đó, chỉ là không biết phải phản ứng như thế nào. Vì vậy, sau khi Mộc Như Lam cất bô vào nhà vệ sinh, rồi đi ra cửa, liền nghe thấy tiếng hấn rống lên, “Ngày mai tôi muốn ăn canh gà!”

Bước chân của Mộc Như Lam chậm lại, cô nở một nụ cười ấm áp, dịu dàng. Mái tóc đen nhánh mượt mà lay động, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng dường như đã bắt mất hồn của Lam Nhất Dương.

Sau khi cửa phòng bệnh mở ra một hồi lâu, Lam Nhất Dương vẫn chưa kịp hoàn hồn. Đợi đến lúc bùng tỉnh, hương thơm ngào ngạt của thức ăn khiến hấn cũng trở nên vui vẻ. Nhưng chẳng được mấy giây, sắc mặt hấn lại thối hoắc.

“Mẹ nó, không ai để ý thấy tay phải của ông bị thương sao? Đều đặt đồ ăn bên phải rồi cuộc là có ý gì đây chứ?”

...

“Về nhà thôi, chú Hải.” Mộc Như Lam mỉm cười nói với Trần Hải.

Trần Hải thấy Mộc Như Lam vui vẻ, cũng vui lây. Ông mở bản giao hưởng cô thích nghe, chậm rãi lái xe hướng về phía Mộc gia.

Mộc Như Lam tựa vào ghế, ngắm cảnh qua ô cửa sổ, nụ cười ấm áp nở rộ. Phảng phất trong ánh mắt cô, dường như thế giới vô cùng đẹp đẽ.

Mà sự thật đúng là rất đẹp. Thế giới sau khi cô sống lại, so với kiếp trước, đẹp hơn ngàn vạn lần.

Lam Nhất Dương, cái tên này, ban đầu khi mới nghe qua, Mộc Như Lam lờ mờ cảm thấy có chút ấn tượng. Hồi sau, suy nghĩ cẩn thận một chút, cô mới nhớ ra. Đó không phải là luật sư trong truyền thuyết, nổi tiếng cả thế giới là đánh đầu thắng đó, Lam đại luật sư sao? Sau khi tốt nghiệp Harvard, anh ta vừa bước vào giới luật sư thì liền nổi tiếng. Hấn ta là một thiên tài, là truyền thuyết trong số các luật sư trẻ tuổi. Sau khi cô chết, Lam Nhất Dương mới hai mươi ba tuổi. Bước chân vào giới luật sư một năm rưỡi, anh ta đã thắng liền ba vụ kiện vốn không có khả năng thắng, ba chiến thắng lừng lẫy chưa từng có trong lịch sử.

Thì ra kiếp trước hấn ta đã từng học ở học viện Lưu Tư Lan sao? Nhưng mà, đó là lúc Bạch Tố Tinh còn chưa xuất hiện. A, thiếu chút nữa cô đã quên mất, kiếp trước, cô chưa từng trải qua những chuyện này. Kiếp trước, cô không phải là hội trưởng hội học sinh. Hơn nữa, năm mười sáu tuổi, cô chỉ mới học năm một chứ không phải năm ba như bây giờ. Lúc đó, cô vội vàng theo đuổi Âu Khải Thần, còn vô cùng tha thiết với hấn. Thế giới của cô lúc đó, chưa từng xuất hiện một Lam Nhất Dương.

Không đúng, có lẽ thiếu chút nữa đã có một lần. Chính là trước khi chết một năm, cô rút cuộc cũng tìm được đầu mối về kẻ đã cưỡng hiếp mình, phát hiện hấn chính là con trai của thị trưởng thành phố K. Lúc đó, cô liền cho những người trong Mộc gia biết, lòng ôm hy vọng tràn trề. Nhưng mà, bọn họ vừa nghe thấy đó là con trai thị trưởng thì lập tức thay đổi sắc mặt, nói rằng dân không đầu lại quan. Hơn nữa, còn không có bằng chứng rõ ràng, chuyện

cũng đã xảy ra vài năm, có kiện cũng không thắng nổi.

Cô không cam lòng, vì vậy đều giữ lại tất cả chứng cứ hữu dụng. Cô nghĩ, chỉ cần có thể mời được luật sư Lam Nhất Dương, anh ta nhất định sẽ không sợ hãi quyền thế mà từ chối vụ án này. Cô nói cho người nhà biết, chỉ vì muốn cho họ được vui vẻ. Thế nhưng thật không thể ngờ, cô còn chưa kịp liên hệ với Lam Nhất Dương thì chứng cứ đã bị hủy, mà tình cảm của cô với cái gia đình này cũng đồng thời bị bóp nát.

Bởi vì, người đã hủy chứng cứ, chính là đứa em trai cô hết lòng yêu thương – Mộc Như Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Có thể so với tể bào ung thư

Xe đi qua cổng, lăn bánh trên con đường dành riêng, sau đó vào trong một đại biệt thự.

Mỗi lần từ nơi này đi vào, Mộc Như Lam đều thăm dò nhìn đồng đất đó, như thấy được chính mình kiếp trước gục đầu nằm trên đường cái mà không ai mấy may quan tâm. Khỏe miệng nở một nụ cười ôn hòa, càng lúc càng thêm ôn hòa.

Chẳng sao cả, chúng ta tự sưởi ấm bản thân, chiếu cố chính mình, hơn nữa, tôi sẽ lỗi một ít người cùng cô xuống suối vàng cho đỡ lẻ loi, có được không?

Cửa xe vừa mở ra, Mộc Như Lam mới nhích đầu ra một chút thì chợt thấy trên ban công tầng ba, Mộc Như Sâm kích động vẫy tay với cô, cười đến lộ ra chiếc răng nanh, “Chị! Chị!” Cậu hào hứng chỉ vào điện thoại trên tay, “Số điện thoại! Em vừa cạy miệng người khác lấy được số điện thoại của Chu Nhã Nhĩ!” Bộ dáng ‘Em quá lợi hại, chị mau khen em đi’ vô cùng đáng yêu.

Mộc Như Lam dịu dàng mỉm cười, cũng vẫy tay lại.

Trong đại sảnh, Mộc Chấn Dương đang ngồi đọc báo trên sofa, Kha Uyển Tinh thì xem tivi, Mộc Như Lam cười nhẹ lên tiếng, “Ba mẹ, con đã về.”

Hai người ngẩng đầu, đáy mắt đồng thời lộ ra ý cười, Kha Uyển Tinh đứng lên đi qua nhận thư trên tay cô, biểu tình tràn đầy kiêu ngạo, “Thế mới nói ông xã này, trường học của chính mình thì không quản, hại con gái bảo bối của chúng ta mỗi ngày đều phải tăng ca!”

Mộc Như Lam thuận thế ôm lấy thắt lưng Kha Uyển Tinh, bà mang giày cao gót nên cao hơn 1m7, Mộc Như Lam tựa đầu vào trong lòng bà, “Mẹ, thế thì mẹ nhớ nói với bọn họ trả tiền lương hàng tháng nhé.”

Mộc Chấn Dương vừa nghe, nhất thời cũng vui vẻ, “Ha ha... Bố còn chưa từng nghe qua chuyện trường học đã cho học sinh quyền lực rồi lại còn phải cho tiền lương.”

Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, cười tinh nghịch, “Mấy năm nay thành tích của con càng lúc càng tốt, trao một ít học bổng thì có làm sao đâu, có thường có phạt thôi, đúng không mẹ?”

Nghe được lời này, Mộc Chấn Dương cùng Kha Uyển Tinh trong lòng thật thoải mái, đứa con gái này từ nhỏ đến lớn luôn là niềm kiêu ngạo của bọn họ, người khác ai cũng hâm mộ ghen tị đến đỏ cả mắt. Mỗi lần bọn họ nói chuyện phiếm, chỉ cần nhắc đến tên Mộc Như Lam, lập tức sẽ xuất hiện một chuỗi âm thanh kinh hô tán thưởng ——

“A, chính là Mộc Như Lam của học viện Lưu Tư Lan, mười một năm liền đứng nhất kì thi toàn quốc đó sao?” Từ lúc bước chân vào học viện Lưu Tư Lan, Mộc Như Lam liên tục đứng nhất, chưa bao giờ tụt hạng, không phải ai cũng có thể đạt được thành tích này.

“Không nghĩ tôi đó là con của chị! Thật khiến cho người ta bội phục, cách giáo dục của hai người nhất định là cực kì hoàn hảo!” Là câu nói quen thuộc của những người thuộc giới thượng lưu ở các danh viện quý tộc nước ngoài hoặc tỉnh ngoài nghe đến danh tiếng của Mộc Như Lam nhưng lại không biết Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương.

“Có thể dạy dỗ một đứa nhỏ hoàn hảo đến thế, hai người hẳn cũng phải cực kì vĩ đại, nhất định có thể hoàn thành công trình tuyệt vời này. Hy vọng chúng ta hợp tác sáng khoái!” Như một phản ứng dây chuyền, thanh danh mà bà vô tình có được đôi khi mang đến vô số lợi ích.

“Trời ạ! Nhất định phải mời hai anh chị đến nói chuyện với chúng tôi một chuyến, làm thế nào mà giáo dục ra đứa nhỏ ưu tú như vậy. Đứa nhỏ nhà tôi không ngoan chút nào, giá mà nó bằng một phần mười của Mộc Như Lam thôi là tôi đã vui đến mức ngủ không yên rồi.”

“...”

Cứ thế, lòng ham muốn hư vinh của Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương được thỏa mãn triệt để. Ít nhất là ở thành phố K tỉnh G, rất ít người không biết Mộc Như Lam. Thứ nhất, chỉ riêng thành tích của cô cũng đủ làm cho cả nước chú ý; hạng nhất liên tục mười một năm. Cho dù lúc học tiểu học thì ít người để mắt đến, nhưng lên đến sơ trung rồi trung học thì không thể không có ai chú ý. Thành tích vượt bậc như thế, kỳ thi vào cao đẳng còn chưa tới mà đã có không ít hiệu trưởng các trường đại học danh tiếng tự mình bãi phòng Mộc gia, thậm chí có cả người của đại học Harvard. Tất cả những thứ

này, Mộc Như Lam không đề cập với người ngoài một chữ, nhưng Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương thì rất tích cực lan truyền khắp nơi.

Chỉ là, Mộc Như Lam bây giờ bởi vì chuyện kiếp trước mà tính cách bị bóp méo đến biến thái, mục đích làm việc cũng biến thái không kém. Nếu Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương biết...

Bây giờ đứa con gái này chỉ là vì ta on hai người một lần nữa sinh cô ra nên mới dịu dàng thỏa mãn lòng hư vinh của họ, cho họ tất cả vinh quang; nếu bọn họ lại tiếp tục chạm vào vạch cấm, chính tay niềm tự hào của họ sẽ biến họ thành con rối...

Không biết bọn họ sẽ phản ứng thế nào? Tiếp tục hấp thụ thứ ánh sáng hào huyền mà cô tỏa ra rồi tiến vào quan tài, hay là muốn bị cô rạch hết mặt sau đó kéo dài hơi tàn, sống trong thống khổ?

Chà... Mộc Như Lam đoán chừng, bọn họ sẽ lựa chọn về trước, cho nên cô vẫn không ngừng phóng túng.

Kha Uyển Tinh cười đến mức điểm quang bắn ra bốn phía, mặt mày sáng lạn như hoa nở, bà xoa xoa đầu Mộc Như Lam, “Phải phải, bảo bối nhỏ của mẹ càng vất vả công lao càng lớn, học bổng phải nhiều, tiêu vặt cũng vậy! Cũng không nên làm việc quá sức. Cùng lắm thì không làm hội trưởng nữa, biết chưa?”

Mộc Như Lam chỉ cười nhạt, đôi mắt mang theo chút ý tứ trào phúng khó thấy. Quả nhiên, giây tiếp theo, Kha Uyển Tinh nói: “Kỷ niệm ngày thành lập trường xong là đến kỳ trung khảo rồi, trọng tâm vẫn là học hành, đừng để chuyện của hội học sinh làm chậm trễ việc học của con. Buổi tối thức đêm, mẹ đau lòng.”

Thanh danh càng lớn, chú ý càng nhiều, điều này đã bắt đầu từ vài năm trước. Mọi người, đặc biệt giới giáo dục, đều nhìn lom lom vào cô, muốn xem Mộc Như Lam – cô gái mười một năm không ai có thể kéo xuống ngựa, thiên tài có thể so với tể bào ung thư còn phát triển điên cuồng hơn – là tiếp tục tiến lên, hay là rốt cuộc cũng qua thời kỳ huy hoàng. Đó là liên tục mười một năm a! Mười một năm, các thể loại thi giữa kì, thi cuối kì, thi quốc gia, thi quốc tế... tính toán toán, ít nhất cũng hơn cả trăm cuộc thi!

Nhưng với lòng tham của Kha Uyển Tinh, bà cực kì yêu mỗi lần có cuộc thi qua đi, mọi người lại vây lại hỏi han bà về Mộc Như Lam với ánh mắt sùng bái. Bà muốn Mộc Như Lam phải thắng thế đi lên, một lần hai lần ba lần cũng chưa tính là gì, đã thắng là thắng hoàn toàn, thi vào trường cao đẳng cũng phải đỗ thủ khoa toàn quốc! Khi đó, truyền kỳ về Mộc Như Lam, ít nhất trong ba mươi năm sẽ không ai có thể đánh vỡ, mọi người đều sẽ nhớ rõ Mộc Như Lam, nhớ rõ đó là con gái của Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương!

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, “Con biết rồi ạ. Nếu thấy mệt, con sẽ tìm người làm thay.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thiếu con rồi

Kha Uyển Tinh hài lòng gật đầu, ôm con gái đi đến phòng ăn, “Bảo bối của mẹ về rồi, ăn cơm thôi, hai xú tiểu tử ở trên lầu còn không xuống dưới thì sẽ không có cơm ăn.”

Kha Uyển Tinh họ Kha, từng là đại tiểu thư của Kha gia – gia tộc giàu mạnh hơn cả Mộc gia, tính cách mạnh mẽ và có chút lạnh lẽo. Kha gia nửa chính nửa tà, có quan hệ mờ ám với chính đàn. Lí do mà kiếp trước Kha Uyển Tinh bọn họ thà để cho phạm tội cường gian nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật chứ tuyệt đối không muốn Mộc Như Lam khởi kiện thành công, chính bởi vì thị trường kia vốn là người của Kha gia, bọn họ còn muốn dựa vào hân để đạt được nhiều lợi ích, một đứa con gái vừa ương ngạnh vừa vô dụng như cô thì làm sao có thể so sánh?

“Hôm nay mẹ cùng bố đi câu cá, câu về được khá khá. Cá rất tốt cho sức khỏe, không béo mà còn đủ dinh dưỡng. Bảo bối ăn nhiều một chút, nếu không sẽ mệt mỏi.”

Kha Uyển Tinh nói xong, Mộc Chấn Dương mới có thể chen miệng vào. Kha Uyển Tinh mạnh mẽ, ông vì ngại nhà mẹ đẻ của vợ mà trở nên yếu thế. Hơn nữa Mộc Chấn Dương lại không được trời ưu ái, thế nào lại thành thế lực Mộc gia đều nằm trong tay Kha Uyển Tinh, mà Mộc Chấn Dương chỉ được một cái danh “chủ Mộc gia” có tiếng không có miếng, rất nhiều chuyện ông ta phải hỏi ý kiến Kha Uyển Tinh mới có thể quyết định.

Kiếp trước Mộc Như Lam sinh ra đã có tính cách quật cường chính là lí do khiến Mộc Chấn Dương đối xử với cô càng ngày càng tệ. Ông ta bị vợ chèn ép nhiều đã nhiều năm như thế, không ngờ đến cả con gái cũng cãi lại lời ông ta nói, điều đó không khác gì khiêu chiến uy nghiêm của Mộc Chấn Dương! Cuối cùng ông ta đem toàn bộ sự khó chịu vì bị Kha Uyển Tinh chèn ép lâu nay – vốn vẫn giấu kĩ dưới đáy lòng, đổ hết lên trên đầu đứa con gái ruột thịt vô tội.

Kiếp trước rất nhiều chuyện không rõ, kiếp này ngược lại vừa xem đã hiểu ngay, phải chăng là vì cô đã trở nên biến thái?

Mộc Như Lam cho thịt bò vào miệng, khẽ nở một nụ cười lạnh lẽo.

Chợt bên tai nghe tiếng động lạ, cô nghiêng đầu thì nhìn thấy Mộc Như Lâm. Rất tự nhiên, Mộc Như Lam lấy một ít thịt cá ngon miệng mà Kha Uyển

Tĩnh vừa gấp cho cô, bỏ vào chén của em trai. Khóe miệng Mộc Như Lâm hơi nhếch, mi mắt rũ xuống, hai má có chút phớt hồng.

Phía bên kia, sắc mặt Mộc Như Sâm thối thối vì bị Mộc Như Lâm đoạt mất sự chú ý của chị gái, thế nên giây tiếp theo cậu liền mở mồm làm nũng, “Chị em cũng muốn! Sao chị chỉ gấp cho mỗi Lâm, có phải chị không thương em không?”

“Nói vậy, đều là em trai của chị, làm sao mà không thương cho được?” Cô vờ giận liếc Mộc Như Sâm một cái, gấp miếng thịt bò còn lại trong chén bỏ vào trong chén cậu.

Kha Uyển Tĩnh vừa thấy, tuy đáy mắt tràn ngập ý cười nhưng ngoài miệng lại không vui nói: “Hai thằng nhóc, sao lại lấy thịt của chị thế kia? Hôm nay lại còn đánh nhau ở trường?”

“Ăn com thôi ăn com thôi, mẹ nói sang chuyện đó làm gì?” Nhắc tới vụ việc đó, Mộc Như Sâm liền bực mình, mắt kiên nhẫn nói với Kha Uyển Tĩnh một câu rồi cúi đầu ăn com.

“Ồi chào, con...”

“Mẹ.” Mộc Như Lâm gấp cho Kha Uyển Tĩnh thịt bò mềm mà bà thích ăn, nhu hòa cười: “Thiếu niên ấy mà, lúc còn trẻ hết sức lông bông, cãi nhau ầm ĩ là chuyện bình thường.”

“Chị còn bày ra bộ dáng lão đời, rõ ràng chị lớn hơn có một tuổi thôi...” Mộc Như Sâm nói nhỏ.

Mộc Như Lâm liền nghiêm khắc trừng mắt, “Im lặng, thành thật ăn com.”

Mộc Như Sâm lập tức ngậm miệng lại ngoan ngoãn ăn com, được hai miếng thì dừng lại, đảo mắt liếc Mộc Như Lâm một cái, thông thả vuron chiếc đĩa gấp một lát cái, trước mặt mọi người đưa qua bàn ăn, bỏ vào trong chén của Mộc Như Lâm. Cô giương mắt nhìn em trai, cậu vô tội chớp chớp mắt, sau đó cười đáng yêu lấy lòng, chiếc răng nanh ẩn hiện, khiến Mộc Như Lâm bất đắc dĩ muốn cung chiêu.

Mộc Như Lâm nhìn một màn này, không khỏi lo lắng, cứ mỗi lần cậu vắt và thân mật với chị mình một chút, người anh em sinh đôi này lại giờ trò ngang nhiên cướp đi chú ý của chị. Kể khác cậu chẳng cần, nhưng Mộc Như Lâm là người duy nhất cậu không muốn chia sẻ với bất kỳ ai. Thế mà, cậu lại bị tên anh trai sinh sớm hơn một phút quấy rầy vô số lần!

Thật đáng giận...

Ăn xong bữa tối Mộc Như Lâm liền lên lầu rửa mặt, phòng cô ở cũng không khác gì con người cô – khiến cho người ta có cảm giác vô cùng âm áp và đáng yêu, bởi vì trong phòng có rất nhiều rối. Dù loại, hầu hết là rối gỗ có khớp nối, kiểu dáng phong phú được bày trong một cái tủ kính cực kì sang trọng.

Mộc Như Lâm ôm sách đi đến, nỡ thiếu niên luôn luôn có vẻ lạnh lùng cao ngạo vừa đặt chân tới chỗ này, khí lạnh quanh thân tựa hồ rút đi rất nhiều. Cậu đứng trước tủ kính trước, ánh mắt đảo qua trên mặt rối, cậu không biết vì chị lại thích rối đến thế. Bất quá, con gái thích mấy thứ này cũng bình thường, hơn nữa Mộc Như Lâm sở hữu toàn là những loại tinh xảo xinh đẹp, phù hợp với khí chất của cô hơn nhiều so với mấy con rối vải bông xù cách điệu ngớ ngẩn.

Chỉ là...

Mộc Như Lâm cảm thấy hơi cổ quái, cậu nhìn chằm chằm những con con rối này, dường như có chỗ nào đó không đúng...

Mộc Như Lâm mở cửa phòng tắm liền thấy Mộc Như Lâm tay ôm sách, nhìn mấy con rối của cô không chớp mắt, khóe miệng Mộc Như Lâm nhếch lên, cô lại gằn, cung chiêu nheo nheo má cậu, “Sao vậy? Thích à?”

Bàn tay xoa nhẹ vừa rồi đi, Mộc Như Lâm có chút quyến luyến không tha, nhưng cậu không giống Mộc Như Sâm thoải mái xấu mặt làm nũng mà lại có vẻ trưởng thành sớm, hiểu chuyện hơn Mộc Như Sâm, hiểu là mình phải khắc chế bản thân. Có điều đôi khi thật sự khắc chế không được, thậm chí còn kiểm soát tìm vào phòng của Mộc Như Lâm, rồi lại ngay qua ngày tự nhủ, không được có lần sau...

Tỷ như hiện tại.

Cậu lắc đầu, “Em thấy rối gỗ hình như bị thiếu.”

Mộc Như Lâm nhướn mày, dẫn cậu đến ngồi trước bàn học, “Em đếm?”

“Vâng.”

“Hôm trước có người nói muốn một con, chị liền tặng cho cô ấy.” Nghĩ tới đó, đôi mắt Mộc Như Lâm sáng lên, nụ cười khóe miệng cũng sâu hơn, “Cô ấy rất thích, à không, là cực kì thích...”

“Không phải Sâm cũng từng hỏi xin à? Sao lúc ấy chị không cho?” Mộc Như Lâm hỏi, nhưng cô lắc đầu.

Mộc Như Lâm cười nhẹ ra tiếng, như là có ý định thú vị gì, cô neho neho mắt, trông thật giống hai vầng trăng sáng, đáng yêu lại xinh đẹp, “Bởi vì còn chưa tới thời điểm.”

Còn chưa tới thời điểm, chị làm sao ra tay với đứa em trai đáng yêu nhất được? Bởi vì là em trai, cho nên cưng mới được chị trao cho cơ hội nha, đứa em trai lớn lên dưới sự yêu chiều của chị, dưới huấn luyện biến thái của chị, nếu mà cưng trở mặt thành chó cắn chủ, lúc đó chị sẽ tặng cho cưng một con rôi, để đến khi chị đem cưng chế thành rôi, cưng liền không lo bị cô đơn, ha ha ha...

=====
Edit chương này là vào nửa đêm, nổi hứng tự ngược, thậm thụt lấy máy tính bảng của bố đem lên giường ngồi dựa gối, đặt máy lên đùi, tay phải đánh chữ, tay trái cầm bản convert.

Lúc đó cứ nghĩ: "Ủầy, tư thế chuyên nghiệp và tận tụy vì"

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô gái mất tích

Mộc Như Lâm ngồi trong phòng học với Mộc Như Lam đến 10 giờ rưỡi thì bị báo trở về ngủ. Cô xoa đầu cậu, nói rằng tiểu hài tử ngủ sớm dậy sớm thì thân thể mới khỏe mạnh, chị dạy thêm cho em, còn sợ thành tích không tốt sao?

Mộc Như Lâm ôm sách rời khỏi phòng Mộc Như Lam, lúc chạy đi uống nước lại nhìn đến đó. Cậu lặng lẽ mở hé cửa phòng, thấy chị mình tay cầm bút tay lật sách vẫn đang chăm chỉ học tập, nhất thời trong lòng có một mảnh đau nhói, khỏe mắt bất tri bất giác liền ẩm ướt.

Đây không phải lần đầu tiên, mỗi một khi nhìn đến bóng dáng mảnh khảnh của Mộc Như Lam lặng lẽ đọc sách làm bài đến tận nửa đêm, cậu liền cảm thấy vô cùng đau lòng. Trong mắt thiên hạ, Mộc Như Lam là thiên tài, còn trong mắt cậu, lại là người chị khiến cậu đau lòng. Mỗi một bước tiến đều là cô vất vả cố hết sức đối lấy, những người đó dựa vào cái gì mà dám đem chuyện cô có hay không bị ai vượt qua làm thành trò đánh đố tiêu khiển? !

Ta khinh!

Phi...

Đứa em trai đáng yêu của cô vừa khóc sao?

Nơi cửa kính đối diện với chỗ đứng của Mộc Như Lâm hiện lên bóng dáng Mộc Như Lam cúi cười khẽ. Trên bàn là mười chín đề thi cao đẳng có trên mạng vài năm gần đây đã được cô làm xong. Cô nhẹ nhàng gấp một cái, chà... học tập đúng là chuyện mệt chết đi được, cho nên kiếp trước cô mới chỉ ở mức trung bình, không ngờ bây giờ lại đạt đến thành tích này. Quả nhiên trở nên biến thái, cái gì cũng làm được.

Cô dọn mặt bàn, vô tình làm rơi ra một tờ giấy trắng, trên đó là một bức phác họa thiết kế con rôi.

...

Hôm sau.

Mộc Như Lam cùng Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đến trường học, phát hiện có xe cảnh sát đỗ ở trước cổng, không ít học sinh lộ ra vẻ mặt bất an. Mộc Như Lam hỏi mới biết được thì ra đã xảy ra chuyện: sau vụ mất tích từ hai năm trước, hiện tại lại có người mất tích, lần này là học sinh của học viện Lưu Tư Lan!

"Hình như là Kim gia nhị tiểu thư, Kim Mạt Ly!" Cán bộ hội học sinh Lý Thanh ôm túi sách nói.

Mộc Như Lam mày nhíu lại gật gật đầu, "Chuyện khi nào?"

"Nghe nói là báo án sáng hôm nay. Tối hôm kia Kim Mạt Ly không có về nhà, bắt quả cô ta bình thường ham vui, rất hay qua đêm ở ngoài, cho nên người nhà cũng không để ý. Cho đến khi chị cô ta gọi điện chẳng ai bắt máy, hỏi bạn bè cô ta thì không có người nào biết cô ta ở nơi đâu. Lúc đó mới phát hiện có chuyện xấu, sáng nay liên báo án." Lý Thanh vừa nói, một tay muốn giúp Mộc Như Lam cầm túi xách. Nhưng chưa kịp đụng đến, tiểu ác thủ Mộc Như Sâm liền trừng mắt chấy mặt, đem túi xách trong tay Mộc Như Lam ôm vào trong ngực.

Mộc Như Lam liếc Mộc Như Sâm đang lơ đãng nghiêng đầu, thất thần nhìn vào chiếc xe cảnh sát, "Làm sao vậy?"

Mộc Như Lâm như bị dọa phát hoảng, trán toát ra một tầng mồ hôi, hai tay lạnh như băng. Thấy Mộc Như Lam lo lắng, cậu hơi cứng ngắc gật gật đầu, "Em không sao."

"Tất cả mau trở về lớp đi, trước ngày mai phải sắp xếp cho tốt." Mộc Như Lam nói xong thì cùng mọi người đi vào.

Mộc Như Lâm cũng nhắc chân bước đi, nhưng lại bất giác quay đầu nhìn về phía xe cảnh sát, trong mắt mang theo vài phần hoảng sợ.

Kim Mạt Ly...

Gần đó, Mặc Khiêm Nhân ngồi trong một chiếc xe thể thao màu đen, hần mặc áo somi trắng với quần tây sẫm màu, khí chất trong trẻo lạnh nhạt. Bên dưới mái tóc đen, đôi mắt sắc lạnh như có thể nhìn thấu hết thảy đôi theo bóng dáng của Mộc Như Lâm.

Trên đùi hần là một xấp tài liệu, trên đó lộ ra một tấm ảnh. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa kính, hắt những tia sáng trắng lên nụ cười âm ỉ như ẩn như hiện trên khuôn mặt cô gái.

Ngồi tại ghế điều khiển, Từ Mạnh hơi nghiêng đầu, “Hiện tại cậu có cảm giác gì?”

Mặc Khiêm Nhân thu hồi tầm mắt, đóng cửa kính xe lại, cúi đầu nhìn ảnh chụp cùng tư liệu trên đùi, “Thật khả nghi.”

“Ôi trời! Cậu nói người như thế là kẻ khả nghi?” Lục Từ Mạnh cao giọng hỏi lại, không hiểu người anh em này làm sao có thể hoài nghi một học sinh hoàn mĩ vĩ đại như Mộc Như Lâm.

“Cảm giác.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên đáp, trong đôi mắt lạnh lùng phản chiếu hình ảnh một khuôn mặt tươi cười, “Một người hoàn mĩ đến như vậy thì thật bất thường.”

Lục Từ Mạnh khịt mũi xem thường, “Hoàn mĩ đến bất thường, chẳng lẽ em ấy là biến thái?”

“Cũng có thể.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt công nhận, “Tôi nghe thấy mùi phạm tội trên người cô ta...”

Lục Từ Mạnh lại khịt mũi xem thường, hần lười biếng nói, “Cậu về cục cảnh sát hay là đến nhà tôi? Mẹ tôi nói tối nay sẽ đón gió tẩy trần cho cậu đấy.”

“Tôi còn có việc, buổi tối sẽ đến. Cậu đi đi.” Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu, lông mi của hần rất dài lại đen, làn da hơi tái nhợt, nhưng cả người toát lên khí chất tao nhã ưu tú. Hần bắt chéo hai chân, lưng tựa vào ghế xe, tạo nên một bức tranh bất mắt.

Lục Từ Mạnh giật mình, “Cậu vừa nói gì?”

“Đi.”

“Ôi chào... Đây là xe của tôi mà!” Làm gì có quyền quang minh chính đại đuổi người mượn xe như thế! Nhớ lại, hôm nay sáng tinh mơ hần đau khổ rời chân ấm đi đón Mặc Khiêm Nhân ở phi trường, lái xe chở anh ta miễn phí mấy giờ liền thì không nói đi, lại còn phải đáng thương để xe lại, bắt taxi về?

“Bây giờ thì là của tôi.”

...

Ánh chiều tà bao phủ căn biệt thự xám, vách tường sơn hơi loang lổ, cổng sắt lớn màu đen cũng có chút rỉ, thoạt nhìn tựa như một chốn quỷ âm trầm.

Đột nhiên có âm thanh lá khô bị giẫm nát vang lên lạo xạo, thủ phạm gây nên là hai đứa trẻ đáng yêu mặc đồ thổ con một trắng một xám, đáng vẻ cùng lắm là năm sáu tuổi, khuôn mặt giống nhau như đúc.

Bọn nó không biết từ nơi nào chạy đến, qua cửa sắt muốn vụng trộm lên vào trong căn biệt thự.

“Anh, em sợ.” Thổ trắng sợ hãi giữ chặt lông thổ xám, mắt to ngập nước nhìn bóng dáng mơ hồ của tòa nhà.

Thổ xám cũng hơi chần chừ, trên tay cầm một thanh sắt thật dài, đứng ngay trước cửa ra vào, cất giọng non nớt: “Em đừng là nhát gan. Bên trong chắc chắn có phù thủy, nhớ kĩ, lát nữa nếu có quả táo thì tuyệt đối không được ăn đấy.”

“Cách” một tiếng, khóa cửa cũ kĩ bị tiểu hài tử mở ra rất thuận thực. Thổ xám cười chặc chặc, ánh mắt không giấu được vẻ đắc ý, cửa này giống y như nhà bà ngoại, xử lý dễ ợt.

Kẹt ——

Cánh cửa nhìn có vẻ nặng nhưng chẳng có mấy trọng lượng bị hai con thỏ chậm rãi đẩy ra. Thổ xám ghé đầu vào, đôi mắt to quan sát quanh căn phòng, thăm màu đỏ sậm có họa tiết quái dị, còn có bộ sofa với hoa văn tương tự, lò sưởi mùa đông ở sát chân tường, trên trần là chùm đèn thủy tinh hoa lệ...

Xem đi, chẳng khác gì phòng ở của phù thủy!

Thổ xám thực hưng phấn, nó còn lo lắng từ giờ đến lúc trở về cùng ba mẹ sẽ không còn dịp thám hiểm chỗ nào nữa, không ngờ ở đây lại xuất hiện căn phòng giống hệt của bà ngoại, phải chăng bên trong cũng có phù thủy già?

Nó dặt tay thổ trắng đi vào, thấy một cái cầu thang. Giày thổ lông xù nhón trên mặt gỗ, nhẹ đến mức không ai nhận ra có hai con thỏ nhỏ đơn thuần đang hòa vào trong bóng tối vốn bao trùm căn phòng...

Ngoài cửa, mặt trời dần hạ xuống, đêm và ngày luân phiên, đúng là thời khắc quý dị.

Một bóng dáng màu trắng chậm rãi xuất hiện, khoe miệng nở nụ cười hiền hòa, khẽ ngâm nga vài câu ca dao, ung dung tản bộ về phía căn phòng đang chìm trong bóng tối.

Mà ở xa xa, bóng dáng gầy yếu sạch sẽ của Mặc Khiêm Nhân cũng đồng thời chuyển động.

Hai con thỏ nhỏ vừa mới lên đến lầu 3, đột nhiên nghe thấy từng đợt tiếng vang, như là âm thanh ai đó đang gõ cửa, dòn dập mà ma quái. Chúng liền kinh hãi, thỏ trắng thiếu chút nữa khóc nức lên, thỏ xám vừa kéo tay em gái vừa chế nhạo nhất gan, trong lòng thì hiếu kỳ không nhịn được, tò mò tiến về nơi phát ra âm thanh, hình như là ở trong gian phòng đằng kia.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hương vị phạm tội

"Anh hai, mình về nhà đi, không mẹ sẽ lo lắng." Càng tới gần căn phòng kia, thỏ trắng lại càng sợ hãi, khóc nức nở nói.

"Chút nữa về, nói không chừng trong đó có phù thủy đang luyện chế tác ma dược." Thỏ xám cũng hơi sợ, nhưng nổi sợ lại bị lòng hiếu kỳ mạnh mẽ lấn át, nó muốn nhìn xem trong căn phòng kia có cái gì.

"Nhưng trời đã tối rồi, anh hai."

Đúng vậy, tối rồi, hành lang đã trở nên thực u ám, thêm lát nữa sẽ không còn nhìn rõ thứ gì. Nhưng thỏ xám lại nghĩ, chỉ xem một chút thôi, xem một chút thôi rồi tụi nó sẽ rời khỏi đây, lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, không ai phát hiện.

Cửa phòng bị đẩy ra, không có người nào trong đó, hai con thỏ chỉ thấy một cái tủ gỗ rất lớn màu đỏ sậm được đặt sát tường, trên đó lại có vài cánh cửa. Thỏ xám chú ý nhất là cánh cửa ở giữa, tò mò không biết bên trong có cái gì, đưa tay định mở ra.

Hai con thỏ nhỏ đứng trước tủ gỗ, chần chừ.

"Anh..." Thỏ trắng giật nhẹ quần áo thỏ xám, sợ hãi lên tiếng.

Thỏ xám tính ra cũng chỉ là một đứa nhỏ, dũng khí đã sớm cạn sau khi đẩy cửa phòng vào đây, bây giờ bắt đầu lạnh sống lưng, nó nắm chặt tay thỏ trắng, xoay người, "Tụi mình về... A!"

Không biết từ khi nào, Mặc Như Lam đã đứng ngay phía sau tụi nó, cô cúi đầu nhìn hai con thỏ không mời mà đến, phòng rất tối, bóng đêm dày đặc che lấp gương mặt của cô...

Cái tủ gỗ tựa hồ nghe thấy tiếng hét từ bên ngoài, tiếng động vừa mới ngừng được chốc lát liền trở nên kịch liệt, từng đợt "rầm rầm rầm" vang lên dòn dập.

Phòng tối đen, bóng dáng màu trắng nhợt nhạt thì gần ngay trước mắt, tủ gỗ quý dị lại còn không ngừng phát ra âm thanh...

Thật đáng sợ! Hai con thỏ khiếp đảm ôm chặt nhau, thỏ xám vô thức che thỏ trắng ở sau người, mình thì đứng trước bảo vệ, nhìn Mặc Như Lam mà nước mắt chảy dài, không dám phát ra một tiếng.

Mặc Như Lam vươn tay về phía hai đứa nhỏ, tụi nó lập tức sợ tới mức muốn giãy dụa chạy ra ngoài, lại đột nhiên bị cô ôm lên.

"A! Đừng! Đừng! Cứu mạng a! Có quý a a a ——", Thỏ xám vừa mới kêu to mấy tiếng, miệng liền bị bịt kín.

"Im lặng. Còn lộn xộn nữa thì sẽ ném hai đứa vào trong nồi của phù thủy." Mặc Như Lam thấp giọng quát một tiếng, ôm bọn họ ra khỏi phòng.

"Cạch" một tiếng, Mặc Như Lam gạt công tắc, hành lang tối đen liền sáng ngời chói mắt. Tiểu quý bị dọa đến cơ hồ tè ra quần, trên gương mặt trắng nõn mím mím tràn đầy nước mắt, hai cặp mắt đen ngập nước lúng liếng nhìn "con quý" phía trước, bắt đầu nấc.

"Hức!"

"Hức!"

Mặc Như Lam nhìn bọn họ, đáy mắt nhu hòa, nếu bây giờ hai tay không bận ôm hai đứa nhỏ, cô rất muốn hung hăng véo cái mặt bánh bao của tụi nó.

"Bị dọa sợ sao? Cũng đáng, ai cho bọn em tự tiện xông bừa vào nhà người khác?" Sau khi ôm bọn họ đi xuống lầu, Mộc Như Lam buông hai con thỏ nhỏ xuống, tụi nó đứng im tại chỗ, mở to đôi mắt, ngẩng đầu ngược nhìn Mộc Như Lam, yên lặng không nói.

Mộc Như Lam lấy trong ba lô ra ba cây kẹo, một cái nhét vào tay thỏ xám, một cái nhét vào tay thỏ trắng, còn một cái thì bỏ vào miệng mình. Cô ngồi lên sofa màu đỏ sẫm in hoa văn quý dị, hương vị chua chua ngọt ngào tan trong miệng, hai chân cô đung đưa, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại.

Hai con thỏ đứng trên tấm thảm đồng màu sofa, thỉnh thoảng lại nấc, nhìn chăm chăm Mộc Như Lam mà không biết phải làm sao, trông qua cực kì đáng thương.

Lòng Mộc Như Lam không khỏi mềm đi, cô tiến lại ngồi xổm trước mặt tụi nhỏ, lấy khăn tay ẩm ướt trên bàn, nhẹ nhàng lau mặt hai đứa, "Các em vào bằng cách nào?"

Thỏ xám giật mình, thút thít khóc, "Hu hu hu... Đừng ném vào nôi của phù thủy hu hu..."

Mộc Như Lam bắt đầu cười.

...

Mặc Khiêm Nhân nhìn tòa nhà màu xám trước mắt. Ánh sáng từ ngọn đèn trong phòng hắt qua cửa kính, chỉ đủ để hắn thấy bồn nước phun đã khô kiệt cùng tầng lá rụng thật dày bên ngoài. Đôi mắt lạnh lùng như có thể hiểu rõ hết thảy đảo qua toàn cảnh, ánh trăng chiếu vào bóng người cao ngất gây yếu của hắn, càng làm tăng thêm vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo.

Hắn không đi vào, mà im lặng dựa lưng lên một thân cây, đem ánh mắt sắc bén tập trung tại ánh đèn sáng trong đại sảnh kia.

Thời gian thong thả trôi qua, hắn đột nhiên ngửi được mùi đồ ăn từ trong phòng bay ra. Sau đó là Mộc Như Lam đẩy cửa, trên tay nắm hai tiểu quý vui vẻ, ánh mắt cô nhu hòa, trên miệng nở nụ cười ấm áp.

"Về sau không được lại tùy tiện xông vào nhà người khác biết không? Nếu chó giữ nhà lao tới cắn hai đứa thì làm sao bây giờ? Lỡ như vật quý nhà người ta bị mất, họ nghĩ các em trộm thì sao? Hơn nữa làm như vậy là rất vô lễ, nghe chưa? Nếu tái phạm, các em nhất định sẽ bị quăng vào trong nôi của phù thủy..."

Âm thanh trò chuyện càng lúc càng nhỏ dần, Mặc Khiêm Nhân từ sau hàng cây bước ra, mắt dõi theo bóng dáng đứa nhỏ đang dần dần đi vào góc, lại quay đầu nhìn về phía căn nhà âm trầm mà bình thường chẳng có thiếu nữ nào yêu thích, căn nhà này...

Trần ngập hương vị phạm tội.

Hắn bắt đầu thả cước bộ, hướng về phía của Mộc Như Lam cùng hai đứa nhỏ.

Mộc Như Lam đưa hai tiểu quý miệng ngậm kẹo đang gặm gao nắm tay cô trở về nhà. Sống cách biệt thự màu xám một quãng đường là một gia đình mới từ nước ngoài chuyển đến, đang hoảng loạn tìm hai đứa nhỏ thì thấy Mộc Như Lam đem tụi nó trả về, trước đó lại còn cho ăn đầy đủ, cảm kích không phải nói. Mộc Như Lam khéo léo từ chối lời họ mời, trở về biệt thự của cô.

Bố mẹ hai tiểu quý đang chuẩn bị dẫn con vào nhà thì dừng động tác, ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa đi tới.

"Có chuyện gì vậy?"

"Xin chào, mọi người là gia đình mới chuyển đến sao? Tôi cũng sống ở đây, tên tôi là Mặc Khiêm Nhân." Giọng nói dễ nghe, khí chất lạnh lùng cao quý, từ trên xuống dưới toát lên vẻ tinh anh, không hề vào đâu được, dễ dàng lấy được tin tưởng và thiện cảm của người khác.

"Đây là con hai người à? Bọn nhỏ thật đáng yêu, chào hai đứa." Hắn sờ sờ mặt tiểu hài tử, sau đó cầm tay tụi nó, ngón tay thon dài khẽ thăm dò mạch đập, hai giây sau liền buông ra.

Mặc Khiêm Nhân lại nhớ tới biệt thự của Mộc Như Lam, mặt lạnh quét về phía tòa nhà màu xám.

Điện thoại của hắn vang lên, Mặc Khiêm Nhân cũng không có dời ánh mắt đi, tay cầm điện thoại đặt lên tai, "A lô?"

"Mặc Khiêm Nhân cái tên chết tiệt! Ở đâu vậy hả? Mẹ tôi đang chờ cậu cạnh đồng hồ ăn đấy! Bắt mẹ tôi chờ... Ôi, thế mà bà ấy vẫn đau lòng lo lắng cho cậu, ai không biết còn tưởng rằng cậu mới là con trai bà ấy..."

"Tôi qua ngay." Mặc Khiêm Nhân nói xong thì cúp điện thoại, ánh mắt vẫn dừng nơi tòa nhà kia, rồi sau đó mới xoay người thong thả ly khai.

Nếu Mộc Như Lam này thật sự là tội phạm, thì cô ta chính là tên tội phạm nguy hiểm nhất mà hắn từng gặp, không nên đánh rần động cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Muốn giữ độ tươi

Mộc Như Lam hơi vén rèm cửa sổ, nhìn theo bóng dáng Mặc Khiêm Nhân đang rời đi. Khẽ cười nhạt, cô buông rèm xuống, đi đến chỗ xô pha rách chiếc ba lô màu đen của mình lên. Nhẹ nhàng kéo khóa, Mộc Như Lam lấy từ trong bao kẹo ra một cuộn vải dài, và một lọ Formalin*.

*Formalin: hợp chất hóa học dùng để ướp xác.

Cô chậm rãi lên lầu, vui vẻ ngâm nga một bài hát không tên nhưng rất êm tai.

Trong căn phòng tối om ở lầu 3 đã không còn tiếng động, hay nói đúng hơn là đã quá mệt mỏi.

Mộc Như Lam bật đèn, tủ gỗ lớn màu đỏ sậm liền được chiếu sáng, lộ ra hoa văn hoàng gia tinh xảo.

Cô đi đến cánh tủ chính giữa, đang định mở thì đột nhiên di động reo lên. Cô đành lùi lại hai bước, đưa lưng về phía cánh tủ kia rồi bắt máy, gọi điện đến chính là Mộc Như Sâm.

Giọng Mộc Như Sâm không giấu được sự giận dữ, “Chị! Chị đang ở đâu thế? Sao còn chưa về?”

Mộc Như Lam mỉm cười, “Có chuyện gì à?”

“Có cảnh sát tìm tới nhà, bảo là nghi ngờ Lâm dính líu đến án mất tích của Kim Mạt Ly, thật hết chỗ nói!”

Mộc Như Sâm vừa dứt lời, cánh tủ gỗ sau lưng Mộc Như Lam đột nhiên chậm rãi mở...

Lộ ra thân hình một cô gái trẻ, cô ta cúi đầu, mái tóc nhuộm vàng che khuất gương mặt. Cả người cô ta trần trụi, cánh tay dang sang hai bên, hợp với bả vai thành một trục ngang, khuỷu tay vô lực rũ xuống một góc 90 độ. Sợi tơ màu xanh gắt gao quấn quanh, in lên làn da nhợt nhạt từng vết lằn đỏ tươi rồi cố định ở đỉnh tủ. Bởi vì máu không lưu thông mà cánh tay dần trở nên tím tái, hai chân cô ta cũng bị sợi tơ buộc chặt, thoát nhìn không khác gì một con rối dây.

Người này, không phải là Kim Mạt Ly đang bị mất tích đó sao?

Mộc Như Lam cúp máy, xoay người đối diện với Kim Mạt Ly, tay nâng đầu cô ta lên. Sắc mặt Kim Mạt Ly trắng bệch, miệng bị băng keo bịt kín, cô ta dùng đôi mắt vừa oán hận vừa sợ hãi nhìn Mộc Như Lam chằm chằm.

Nụ cười của Mộc Như Lam vẫn dịu dàng như cũ, cô xé mở miếng băng keo trên miệng Kim Mạt Ly, dùng khăn vải đã được tẩm ướt bằng Formalin nhẹ nhàng lau người của Kim Mạt Ly, “Yên tâm đi, tôi sẽ bảo tồn thân thể của cô thật tốt, để nó mãi tươi mới như ban đầu, chứ con rối mà bị hư thối thì thật không tốt chút nào.”

Cánh môi Kim Mạt Ly run run, loại thuốc đáng sợ này chỉ bôi ở trên da nhưng cảm giác lạnh lẽo cùng đau đớn thì thấu tận xương tủy.

“Mộc Như Lam, vì sao lại đối xử với tao như vậy?”

Mộc Như Lam chỉ cười khê, như là không hề nghe thấy câu hỏi của cô ta, “Chờ thêm một thời gian nữa, tôi sẽ ướp xác cho cô. Cô có biết xác ướp được tạo ra như thế nào không? Đầu tiên là dùng một cây móc dài cắm vào xoang mũi cô, hút não của cô ra. Sau đó lại mổ bụng cô, lấy hết toàn bộ nội tạng.”

“Đừng nói nữa!!!” Kim Mạt Ly sợ đến mức toàn thân run rẩy kịch liệt, “Vì sao lại đối xử với tao như vậy? Tao chọc gì đến mày? Tao chọc gì đến mày hả Mộc Như Lam?!... Buông tha tao đi... Làm ơn buông tha tao...”

Mộc Như Lam vẫn chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười thánh thiện này trong mắt Kim Mạt Ly lại vô cùng đáng sợ, đứa con gái này là kẻ điên, là tên biến thái!

...

Lúc Mộc Như Lam về tới nhà, cảnh sát cũng đồng thời rời đi. Không khí u ám bao trùm lên Mộc gia, mặc dù cuối cùng vẫn chứng minh được Mộc Như Lâm vô tội nhưng ai vướng vào mấy chuyện này đều cảm thấy xui xẻo, huống chi là một gia đình rất có danh tiếng như Mộc gia.

Từ cái miệng líu riu của Mộc Như Sâm, Mộc Như Lam mới biết được chân tướng. Thì ra là do cảnh sát lấy lời khai từ bạn học của Kim Mạt Ly, tất cả mọi người đều nói rằng Kim Mạt Ly thích một người tên là Mộc Như Lâm, hơn nữa gần đây lại càng điên cuồng quấy rối không rời. Mộc Như Lâm từng mất kiểm chế tất cả cô ta một cái, thời điểm đó chỉ cách án mất tích có hai ngày, mà vào ngày Kim Mạt Ly mất tích, có người còn nhìn thấy cô ta đi tìm Mộc Như Lâm. Thế là Mộc Như Lâm bị hoài nghi.

Cho dù có là danh gia vọng tộc, nếu phạm phải tội giết người thì chắc chắn sẽ phải ngồi tù. Mộc Như Lâm chung quy cũng còn nhỏ, ban đầu còn tưởng rằng chuyện Kim Mạt Ly mất tích thật sự có liên quan tới mình, hoang mang đến toát mồ hôi lạnh.

Mộc Như Lam an ủi rồi dỗ cậu đi ngủ, sau đó xuống lầu trấn an Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương.

Khi cô chuẩn bị trở về phòng thì chợt nghe Kha Uyển Tinh đau lòng nói với Mộc Chấn Dương, “Không ngờ lại xảy ra chuyện này... Tuyết Tuyết còn trẻ như vậy... Nghe nói bọn họ để lại một đứa con gái, cô đơn hiu quạnh... Trời ạ...”

Mộc Chấn Dương trấn an bà, “Đừng quá thương tâm, những chuyện như thế chúng ta không thể giúp gì, trừ đứa nhỏ kia... chúng ta có thể nhận nuôi con bé, tuyệt đối không được để nó phải vào cô nhi viện. Đứa nhỏ của Bạch Tuyết, tôi nghĩ con bé hẳn là rất nhu thuận, phù hợp làm bạn với Mộc Như Lam.”

Đôi mắt Mộc Như Lam sáng lên, miệng cười càng tươi. A, ngày này cuối cùng cũng đến rồi sao? Bạch Tổ Tinh cuối cùng cũng đến rồi sao? A... Làm sao bây giờ? Cứ nghĩ tới cổ nhân lâu ngày không gặp, cô liền cảm thấy máu khắp người sôi trào lên như muốn thiêu cháy. Em gái đáng yêu hiền lành của chị, chị đây chờ em đã lâu thật lâu, ha ha...

Mộc Như Sâm đi từ phòng mình ra, thấy Mộc Như Lam hình như đang rất vui, cô cúi đầu cười dịu dàng, từng lọn tóc đen mềm mại xòa trước ngực. Trái tim cậu “thịch” một cái, vô thức bước tới ôm Mộc Như Lam vào lòng. “Chị”, Thân thể mềm mại cùng mùi hương khiến người ta mê muội, đây là chị gái của cậu... Của cậu.

Mộc Như Lam giật mình quay đầu, Mộc Như Sâm cọ cọ hai má cô, khiến cô phải nheo lại một mắt, “Sao vậy?”

“Chị...”, Mộc Như Sâm càng ôm chặt hơn, vùi đầu vào cổ cô, hơi thở có chút hỗn loạn.

Mộc Như Lam chân chừ, giây tiếp theo liền xoa đầu an ủi, “Em bị Chu Nhã Nhã từ chối rồi sao?”

Chu Nhã Nhã? Cái tên này tác dụng nhanh hết như một câu thần chú, khiến Mộc Như Sâm lập tức buông Mộc Như Lam ra, biểu tình cậu kì quái, mà tâm tình cũng kì quái không kém, nhưng cậu lại không biết kì quái ở chỗ nào, chưa kịp hiểu ra thì đã bị Mộc Như Sâm – không biết tình duyên từ khi nào – cắt ngang suy nghĩ, gọi về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Kha Uyển Tinh nói với ba đứa con rằng hai ngày nữa sẽ có một cô em gái đến ở nhờ một thời gian. Bà vốn lo lắng Mộc Như Lam có thể sẽ không vui, bởi vì khi còn nhỏ bà cũng rất bực mình mỗi khi có cô gái nào ở nhờ nhà bà, điều này khiến cho bà có cảm giác rằng sự yêu thương và quan tâm mà cha mẹ dành cho mình bị người kia đoạt đi mất.

Không ngờ, Mộc Như Lam chẳng những không bực mà còn rất vui vẻ, nói cô trước giờ vẫn luôn muốn có một đứa em gái, hơn nữa còn ngó ý muốn cùng Kha Uyển Tinh ra ngoài mua vài vật gia dụng cho em gái mới. Con gái mình từ nhỏ đã hiểu chuyện, nhiệt tình hoan nghênh Bạch Tổ Tinh như thế, hai vợ chồng Kha Uyển Tinh phải nói là vô cùng thỏa mãn cùng tự hào, con gái họ thật sự tốt không ai sánh bằng, quả là niềm kiêu ngạo của bọn họ.

...

Lục gia.

Lục Tử Mạnh tính rủ bạn tốt ra ngoài ăn chơi một phen, kết quả là vừa vào phòng của Mặc Khiêm Nhân thì liền nhìn thấy một đồng ảnh chụp đặt trên giường, nhất thời buột miệng, “Tôi nói này, cậu có cần phải điều tra người ta như thế không? Vẫn còn nghĩ rằng em ấy là biến thái?”

Trên giường, toàn bộ đều là ảnh chụp Mộc Như Lam!

=====

Kích thích chưa, sợ hãi chưa =))

Phòng trường hợp lỗi edit của mình không được trôi chảy làm các bạn khó hiểu, hoặc là các bạn đọc mấy ngày rồi quên nên mình giải thích diễn biến chương 10, 11, 12 luôn:

Có 2 đứa nhỏ lên vào biệt thự xám của Mộc Như Lam. Kim Mạt Ly bị nhốt trong tù lục đục gỗ cầu may có người nghe mà cứu, bọn nhỏ nghe thấy, chạy tới định coi, chưa kịp mở tù thì đã bị Mộc Như Lam hù sợ đến hết lên. Kim Mạt Ly vừa mới im lặng được một chút, nghe tiếng hét là lại đập tù cầu cứu rầm rầm, nhưng Mộc Như Lam đã kéo bọn nhỏ rời đi, vậy nên Kim Mạt Ly đập mệt thì bỏ cuộc, Mộc Như Lam tiễn bọn nhỏ về rồi đi đến bôi formalin lên người Kim Mạt Ly như thường lệ.

Vậy thôi à.

Bạch Tổ Tinh trong truyền thuyết sắp lên sàn rồi, mình đang phân vân không biết nên chọn đại từ "à" hay là "cô ta". Bạch Tổ Tinh mới chỉ 14 tuổi, gọi "à" thì nghe già quá, nhưng gọi "cô ta" lại không phản ánh đủ độ đáng ghét, ý của các bạn thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Yêu là phải truy đuổi

Mặc Khiêm Nhân đứng trước cửa sổ, nắng sớm tinh khôi đậu trên tấm thảm nhung dưới chân hắn, hắt lên từng vầng sáng nhu hòa. Hắn đứng đó, cả người ngập trong nắng, mắt đeo một cái kính viền vàng, trên thân hình trần trụi tái nhợt là vết sẹo lồi tinh trắng, đôi chân dài được chiếc quần tây đen che đi. Trên tay, Mặc Khiêm Nhân cầm ảnh chụp của Mộc Như Lam.

Trong một giây đó, Lục Tử Mạnh cảm thấy bạn tốt của mình không phải đang tra án mà là đang ngắm hình người yêu, hắn cũng không phải bác sĩ tâm lý tội phạm danh tiếng ở California, mà là một tên tình nhân biến thái!

Mặc Khiêm Nhân hơi nghiêng đầu nhìn Lục Tử Mạnh, khuôn mặt hắn dưới ánh mặt trời như được phủ thêm một tầng viền vàng, cực kì đẹp mắt. Cho dù đã làm bạn tốt nhiều năm, Lục Tử Mạnh vẫn vô thức đứng khựng lại.

“Không biết gõ cửa à?”, Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng hỏi.

Nhiệt tình của Lục Tử Mạnh lập tức bị dập tắt, khịt mũi khinh bỉ, “Lúc nào cậu cũng bày ra cái bộ dạng khó chịu như vậy.”

“Vội cậu thì cần gì phải tỏ vẻ”, thấy Lục Tử Mạnh đi đến trước giường định cầm ảnh chụp lên, Mặc Khiêm Nhân liền nhú mày, “Không được đụng vào!”

Lục Tử Mạnh giật mình, thu tay về, “Sao thế? Trên đó có dấu vân tay quan trọng cần kiểm tra sao?”

“Tóm lại là cậu không được đụng vào”, Mặc Khiêm Nhân cảnh cáo, trở lại giường thu dọn đồng ảnh.

Lục Tử Mạnh đứng một bên nhìn, chột kêu to, “Trời! Cậu có cả ảnh chụp lúc nhỏ của em ấy?!”

Mặc Khiêm Nhân không thèm để ý, Lục Tử Mạnh đành xấu hổ sờ sờ mũi, “Ra ngoài chơi không?”

“Không rảnh.”

“À!”, mất hết cả hứng.

“Tôi đâu có nói tôi đây để đùa?”, giọng nói Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt, hắn đem đồng ảnh đã sắp xếp cẩn thận bỏ vào bì trong suốt.

“Nhưng mà vụ án này quá hoang đường cậu có biết không?”, Lục Tử Mạnh lại khịt mũi khinh bỉ, “Mộc Như Lam người ta là học sinh giỏi toàn diện, không gây thù với ai, cũng không có tiền án tiền sự gì, làm sao cậu có thể nghi ngờ người ta? Chuyện Kim Mạt Ly...”

“Tôi có bao giờ bảo cô ta liên quan đến án mất tích của Kim Mạt Ly chưa?”, Mặc Khiêm Nhân tháo kính mắt xuống, lấy từ trong túi một cái áo sơ mi trắng rồi mặc vào. Động tác cực kì lưu loát, mùi bạc hà tươi mát từ trong góc áo nhẹ nhàng lan sang xung quanh.

“Cậu tới đây không phải vì án mất tích của Kim Mạt Ly?”, Lục Tử Mạnh kinh ngạc, hắn cứ nghĩ là do vụ Kim Mạt Ly mà người này mới từ thủ đô bay sang thành phố K.

Mặc Khiêm Nhân nhìn hắn như đang nhìn đang nhìn một kẻ ngốc. Lòng hiếu kỳ của Lục Tử Mạnh dâng trào, hắn dấy dưng hỏi cho bằng được. Cũng đúng, cho dù là ai, cứ hề nghe được chuyện cô học sinh giỏi toàn diện nổi tiếng trong giới giáo dục cả nước lại bị một tên bác sĩ tâm lý tội phạm hoài nghi thì cũng sẽ kinh ngạc vạn phần. Không hỏi cho rõ, chắc chắn hắn sẽ không ngu được!

Lục Tử Mạnh theo đuổi Mặc Khiêm Nhân ngồi xuống bàn ăn. Giờ này hai lão gia chủ Lục gia không ở nhà, nên bàn ăn chỉ có bọn họ.

“Năm năm trước, ở thành phố K xảy ra một vụ bắt cóc tập thể”, Mặc Khiêm Nhân vừa lấy míc cháo thịt trứng vào bát vừa nói, “Năm tên tội phạm chia nhau phục sẵn ở bốn địa điểm, bắt cóc bốn đứa trẻ để tống tiền.”

Lục Tử Mạnh gật đầu, chuyện này thì hắn nhớ rõ, hồi đó nháo rất to. Năm tên tội phạm quá lớn mật, bắt cóc một lần bốn đứa trẻ khiến ai cũng phải kinh động.

“Những đứa trẻ bị bắt khi ấy có Mộc Như Lam, Kim Mạt Ly, Tiểu Tĩnh, Lý Nhã Lan. Trong số đó, Tiểu Tĩnh và Lý Nhã Lan bị giết chết vì gia đình không có đủ tiền.”

Hai mắt Lục Tử Mạnh mờ mịt, “Sao tôi tìm mãi không ra trọng điểm?”

“Sau khi ra tòa, thủ phạm chính bị kết án tử hình. Bốn tên tòng phạm thì vì không đủ mười sáu tuổi cộng thêm không trực tiếp giết người nên vị quan tòa coi thường tiểu tiết năm đó đã phán một tên vô tội, ba tên ở tù hai năm”, Mặc Khiêm Nhân lựa hành ra khỏi cháo xong, lại với tay chọn đậu trong bánh mì. Lục Tử Mạnh thấy thế thì khóe miệng run run, người này vẫn quá trẻ con, từng này tuổi rồi mà vẫn kiêu ưỡn mấy thứ đó!

“Mà người trong án mất tích hai năm trước, chính là ba tên tòng phạm đã được ra tù.”

Lục Tử Mạnh giật mình, sau đó như hiểu ra, “Quả thật không thể có khả năng trùng hợp khéo như vậy... Nhưng nếu từ động cơ trả thù thì bị hiềm nghi nhiều nhất phải là người nhà của hai con tin bị giết chứ?”

“Hai gia đình đó năm năm trước đã chuyển đến một nơi cách thành phố K cả vạn dặm. Tôi từng đi gặp họ, họ thậm chí còn không biết kẻ bắt cóc con mình là ai”, Mặc Khiêm Nhân dừng một chút, lấy hạt đậu cuối cùng ra, “Họ không hề nói dối.”

“Nhưng cậu cũng không thể vì thế mà hoài nghi Mộc Như Lam. Tôi chẳng thể nào tưởng tượng được em ấy và chuyện này có liên quan với nhau. Và lại, bây giờ em ấy mười sáu tuổi, hai năm trước mới chỉ mười bốn, một cô bé mười bốn tuổi thì làm được gì? Hơn nữa, ba tên tông phạm đó tên nào cũng lớn hơn em ấy vài tuổi, bộ cậu nghĩ đây là kịch bản phim sao?”

“Sa”, Mặc Khiêm Nhân nhìn hấn bằng đôi mắt lạnh khiến người khác phải sợ hãi, “Suy nghĩ của tên tội phạm biến thái nào cũng có thể trở thành kịch bản phim kinh dị. Trong khi bác sĩ tâm lý của Edward Gein khẳng định thần kinh hấn ta hoàn toàn bình thường, người ta tìm thấy xác chết của hai người bị hấn giết trong nhà để xe.”

“Đừng, đừng đùa”, Lục Tử Mạnh nặng nề nuốt nước bọt, nhưng vẫn cố tò mò hỏi, “Edward Gein là ai?”

Mặc Khiêm Nhân tao nhã húp cháo, “Trong phim The Texas Chainsaw Massacre, nhân vật chính được lấy cảm hứng từ một tên tội phạm có thật. Hấn là thiên tài với chỉ số thông minh 136, dùng trí tuệ để lừa gạt mọi người. Sau khi hấn bị bắt, một người bạn làm cảnh sát của hấn nói rằng: Anh ấy là người thành thật thẳng thắn, sinh ra đã rất miễn cảm, lại khá có óc hài hước. Cho dù anh nói gì, tôi cũng rất thích tiếp xúc với anh ấy”, đôi mắt nhìn thấu tất cả lạnh lùng quét về phía Lục Tử Mạnh.

Lục Tử Mạnh nhất thời bị bạn tốt dọa sợ đến mức buồn nôn.

...

Hôm nay là thứ bảy, nhưng vì hai ngày sau là kỉ niệm ngày thành lập trường nên các lớp chưa chuẩn bị xong vẫn phải đến trường. Thứ bảy là ngày nghỉ, hầu hết học sinh đều mong sớm hoàn thành để có thể về nhà. Hội trường hội học sinh Mộc Như Lam còn rất nhiều việc cần xử lý vì vậy từ sớm đã có mặt.

Khoảng giữa trưa, Mộc Như Sâm lo lắng chạy vào văn phòng hội trưởng, chống hai tay lên mặt bàn, nghiêm túc nhìn Mộc Như Lam, “Chị, làm sao bây giờ? Ngày mai là sinh nhật Chu Nhã Nhã, mà em chưa kịp chuẩn bị gì cả!”

“Vậy em muốn thế nào?”

Mộc Như Sâm lập tức làm nũng, “Chị, chiều nay cùng em ra ngoài chọn quà đi, nhé, chị~”

“Thật hết cách với em”, Cô lắc đầu nhưng miệng vẫn cười cưng chiều.

Mộc Như Sâm tựa vào bàn ngắm chị mình xếp lại đồ đạc vào túi, con người có chút si mê mơ màng, đến khi Mộc Như Lam gọi một tiếng thì cậu mới hoàn hồn, vui vẻ nắm tay Mộc Như Lam không rời, “Đi thôi, dạo phố với em đi, lâu lắm rồi không được cùng chị đi chơi!” Nhất là từ sau khi Mộc Như Lam trở thành hội trưởng hội học sinh.

Mộc Như Lam gõ đầu cậu, “Chơi gì mà chơi, tập trung làm chuyện chính đi.”

“Chuyện chính nào?”, Mộc Như Sâm ôm đầu, đi chơi cùng chị gái nhà mình mới là chuyện chính!

“Chọn quà chứ sao, bộ em không muốn theo đuổi Chu Nhã Nhã à?”

“A, có chứ!”, Mộc Như Sâm lúc này mới nhớ ra, mỹ thiếu niên cũng không thêm để ý rằng trong nháy mắt vừa rồi bản thân đã quên mất Chu Nhã Nhã, lại bắt đầu suy nghĩ xem nên tặng quà gì để cô ấy cảm động mà đồng ý trở thành bạn gái của cậu.

=====

Ý của Mặc Khiêm Nhân ở đoạn cuối đại khái là: có những tên tội phạm biến thái thích dùng vẻ ngoài hiền lành vô hại để gạt người, Mộc Như Lam cũng nằm trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đây là thiên sứ

Thứ bảy, người đến người đi trên đường luôn đông đúc hơn mọi khi, Mộc Như Sâm sợ lạc mất chị, nắm chặt tay cô không rời. Cặp nam thanh nữ tú bước đến đâu, người đi đường quanh đó lại không khỏi ghé mắt liếc nhìn, trong lòng nghĩ, quả là một cặp đôi xinh đẹp.

Vì mục đích là chọn quà sinh nhật nên hai người chủ yếu chỉ dạo quanh các hàng bán tặng phẩm. Dọc đường đi, Mộc Như Sâm liên tục quên mất mục

đích này, cứ không ngừng lôi kéo Mộc Như Lam, đến độ kéo vào một cửa hàng thời trang. Mộc Như Sâm nhìn vào bộ trang phục trên người ma-nơ-canh, kích động nói: “Chị, chị mà mặc cái áo này thì sẽ đẹp lắm cho mà xem!”

Mộc Như Lam bắt đầu nhìn giá tiền, tận ba ngàn tám trăm nhân dân tệ. Mặc dù ở nhà cũng có vài bộ có giá trị xấp xỉ như thế, nhưng bọn họ vẫn còn là học sinh, tiền tiêu vặt có hạn, hơn nữa quần áo cô vẫn còn rất nhiều, không định mua thêm.

“Chị, chị cứ đi thử đi, em chắc chắn nhìn rất đẹp!”, Mộc Như Sâm hết như con chó nhỏ, hai mắt sáng lên nhìn cô, ý đồ lấy lòng quá rõ ràng, nhưng lại vô cùng đáng yêu. Nhân viên cửa hàng bên kia che miệng cười khẽ, thật là một đôi tình nhân khiến người ta ghen tị.

Mộc Như Lam đành gạt đầu, vừa mới đưa tay định lấy bộ trang phục kia thì bị một bàn tay khác nhanh hơn giành trước.

“Nhã Nhã, cậu nhìn nè, bộ này rất hợp với cậu!”, Cô gái cầm quần áo hưng phấn vẫy tay với một người đứng cách đó không xa.

Mộc Như Sâm thấy thế, đôi mày nhất thời chau mày, “Này, làm gì vậy hả? Rõ ràng là chúng tôi chọn nó trước.”

Cô gái kia lúc này mới để ý đến hai chị em bọn họ, có hơi kinh ngạc, “Đây không phải là Mộc Như Sâm hôm trước mới nói muốn theo đuổi Chu Nhã Nhã sao?”, Cô ta liếc nhìn Mộc Như Lam, trào phúng nói, “VẬY mà trong chớp mắt đã chạy đi mua quần áo cùng đứa con gái khác. Chắc chắn, Nhã Nhã, cậu thấy chưa, tớ đã nói tên này không phải là thứ tốt mà. Bề ngoài đẹp mắt, nhưng cũng chỉ là kẻ mặt người dạ thú, dễ dàng bị hồ ly tinh quyến rũ.”

Cô gái này không phải học sinh ở Lưu Tư Lan học viện, hoàn toàn không biết Mộc Như Lam. Cô ta nhận ra Mộc Như Sâm là vì thời điểm mà cậu nói rằng muốn theo đuổi Chu Nhã Nhã, cô ta cũng có mặt.

Mộc Như Sâm không nhận ra cô gái này là ai, nhưng lại thấy được Chu Nhã Nhã. Có điều, cô ta cả gan mắng Mộc Như Lam, cậu cũng mặc kệ cô ta có là bạn của Chu Nhã Nhã hay không, nguy hiểm nheo mắt nhìn cô gái kiêu căng trước mặt, “Cô muốn chết?”

“Cậu...”

“Tà Tà”, Giọng nữ lạnh lạnh đánh gãy lời nói của An Tà Tà. Chu Nhã Nhã đi tới, mười lăm tuổi, bộ dạng khá thành thực, toàn thân tỏa ra khí chất băng thanh ngọc khiết.

Nụ cười trên môi Mộc Như Lam sâu hơn một chút, vẫn ấm áp tinh thuần như trước. Chu Nhã Nhã đi đến trước mặt cô, thản nhiên liếc Mộc Như Sâm một cái, rồi tầm mắt lại dừng trên người Mộc Như Lam, kỹ càng xem xét. Cô ta không vui, nhưng giáo dục nghiêm ngặt mười mấy năm khiến cô ta không biểu hiện điều đó ra ngoài, “Hình như chị là Mộc học tỷ? Thật xin lỗi, bạn của em chưa từng gặp chị nên đã hiểu lầm.”

Chà, câu nói này hàm chứa sự khiêu khích cùng khinh thường, cô ta chẳng phải là đang ám chỉ Mộc Như Lam tự cho mình hơn người sao? Quả thật, ba chữ “Mộc Như Lam” nếu lên mạng tìm kiếm sẽ ra một loạt tin tức, nhưng không phải ai cũng quan tâm.

Mộc Như Lam hiền hòa lắc đầu, như thể không hiểu ý tứ trong lời Chu Nhã Nhã, “Không sao, em là Chu Nhã Nhã phải không? Sâm thường xuyên nhắc đến em.”

“VẬY Ạ?”, Chu Nhã Nhã dường như không để ý lắm, mắt lại quét về phía thiếu niên đang khoanh tay bực dọc, hai má cậu còn hơi đỏ vì tức giận chuyện vừa rồi, nhưng lại bị cô ta tưởng là thẹn thùng.

An Tà Tà kinh ngạc lên tiếng, “Chị chính là Mộc Như Lam sao?” Vì đảm bảo an toàn cho Mộc Như Lam, trên mạng dù có rất nhiều tin tức về cô, nhưng tuyệt nhiên không tiết lộ ảnh chụp.

Mộc Như Lam hơi nhướn mày, “Không biết em đang nói đến Mộc Như Lam nào, nhưng tên chị đúng là Mộc Như Lam.”

An Tà Tà lập tức thay đổi sắc mặt, kích động nói, “Thật không ngờ là chị! Xin chào xin chào, em tên An Tà Tà, học sinh ở trung học Ta Từ Viên, em sùng bái chị đã lâu lắm rồi...”

Chu Nhã Nhã thấy cô bạn khi nãy còn ra sức bênh vực mình trong nháy mắt đã sùng bái ủng hộ đối phương, ác cảm với Mộc Như Lam lại tăng thêm, liếc mắt nhìn Mộc Như Sâm một cái cuối rồi xoay người, “Đi thôi.”

“Hả? Ồi chào... Mộc học tỷ, hẹn gặp lại!... Nhã Nhã đợi tớ với...”

Bóng dáng Chu Nhã Nhã in trên đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của Mộc Như Lam, sáng ngời. Cô thoải mái mỉm cười, thánh thiện tựa thiên sứ.

A, Chu Nhã Nhã... kiếp trước là nanh vuốt đắc lực nhất của Bạch Tố Tinh, cũng là nguyên nhân khiến Mộc Như Sâm đối xử tệ bạc với cô. Người này thoạt nhìn băng thanh ngọc khiết, thật ra... cũng chẳng khác gì một kẻ biến thái.

Nghiêng đầu về phía Mộc Như Sâm đang mãi nhìn đồng quần áo bên cạnh, Mộc Như Lam đưa cho cậu một viên hạt dẻ, “Sao vừa nãy Chu Nhã Nhã đến đây mà em không cùng con bé trò chuyện?”

Mộc Như Sâm quệt miệng, “Nói cái gì bây giờ?” Chợt cậu vui vẻ cầm bộ trang phục khi nãy lên, “Chị, chị mặc nó đảm bảo rất hợp! A... bộ váy kia cũng đẹp... Ừm, cái áo đó hình như cũng tốt... Đợi em một chút”, Cậu bắt đầu tính xem tiền tiêu vặt tháng này còn lại bao nhiêu.

...

Đi cả một buổi chiều nhưng không chọn được món quà nào vừa ý, ngược lại Mộc Như Sâm còn mua tặng Mộc Như Lam vài bộ quần áo.

Cả hai mỗi chân ngồi vào cái bàn cạnh cửa sổ trong một tiệm thức ăn nhanh, Mộc Như Sâm đối diện với Mộc Như Lam, cười hi hi để chị gái dùng khăn lau mồ hôi cho mình, hai cái răng nanh lộ ra rất đáng yêu, tâm tình cậu vô cùng tốt.

Mộc Như Lam nhìn mà mềm lòng, cũng cười theo, “Em còn cười vui vẻ như thế, hôm nay chưa chọn được gì cả.”

Mộc Như Sâm bị nhắc đến chuyện đó, liền ảo não, “Đi mua quà tặng con gái đúng là phiền toái.”

Mộc Như Lam nghĩ nghĩ, “Hay là đem bộ quần áo trong cửa hàng kia tặng Chu Nhã Nhã đi?”

Vừa nghe, Mộc Như Lam lập tức nhảy dựng lên, “Không được, bộ đó hợp với chị hơn.” Trong mắt Mộc Như Sâm, Mộc Như Lam mặc cái gì cũng đẹp hơn tất cả mọi người.

“Thế... hay là chị giúp em gấp sao, em đem tặng con bé?”

“Cái gì? Sao do chị tí mĩ gấp ra làm thế nào có thể tùy tiện đem tặng? Không được không được, đó là của em!”

Mộc Như Lam bắt đắc dĩ, cung chiều véo mũi cậu, “Thằng nhỏ này, không phải em muốn theo đuổi bạn gái sao? Chị chị chị... bộ em chưa dứt sữa à?”

Mộc Như Sâm cầm hai tay Mộc Như Lam áp lên má mình, cực kì hường thụ, “Bạn gái làm sao quan trọng bằng chị?” Chị mới là quan trọng nhất.

“Vậy sao?”

“Chuyện đương nhiên!”

Mộc Như Lam cười đến là vui vẻ, vậy sao? Chị là quan trọng nhất sao? A, em trai thật đáng yêu, đứa em trai trong lòng chỉ có chị thật sự rất đáng yêu. Nhớ lại Mộc Như Sâm ở kiếp trước, ánh mắt lạnh như băng như kiếm, độc ác khoét từng miếng trên trái tim cô. Khi đó Chu Nhã Nhã nói một là một, nói hai là hai, mỗi lần nhớ lại đều khiến máu khắp người cô sôi trào lên, khát khao đem bọn họ chế thành con rối.

Nhưng mà, cô sống lại, nếu mà đem hận thù kiếp trước đổ hết lên đầu người kiếp này thì dường như cũng không tốt cho lắm. Nhìn đi, em trai đáng yêu như con chó nhỏ, giả sử cô vurun tay về phía nó, không chừng nó sẽ hưng phấn liếm lên? Cho nên, em trai à, em trai đáng yêu bị chị gái biến thái thuần dưỡng thành chó ngoan à, nếu có một ngày cung cần chị, chị sẽ dùng phương pháp đặc biệt biến thái đem cung chế thành rối đấy. Như vậy, cung sẽ mãi mãi không thể cắn người, và cũng mãi mãi ở cạnh chị.

Mộc Như Lam cười nhu hòa, vài tia nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, dịu dàng hôn lên hai má cô. Cả người cô ngập trong nắng, khách trong tiệm thỉnh thoảng lại quay sang trầm trồ, có một đứa bé còn kéo kéo bàn tay của mẹ, “Mẹ, nhìn xem, thiên sứ kìa.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thiên sứ cũng chia thành nhiều loại

Hai chị em ăn tối ở ngoài, sau đó Mộc Như Lam dẫn Mộc Như Sâm đến Lâu Lan các mua canh gà rồi cùng nhau tới bệnh viện. Mộc Như Sâm biết chị gái muốn đi thăm cái tên khốn Lam Nhất Dương thì sắc mặt rất xấu, nhưng cậu lại lo cô bị người kia bắt nạt hay gì, thế là lập tức theo cô tới phòng bệnh.

Lúc họ đến, Lam Nhất Dương đang nằm trên giường xem tivi, miệng ngon lành nhai táo. Khi thấy Mộc Như Lam đẩy cửa vào, quả táo trên tay liền rơi xuống, lòng bàn tay lại vô cớ đỏ một tầng mồ hôi. Mộc Như Sâm nhìn toàn bộ phản ứng đáng khinh của hắn, sắc mặt càng lúc càng xấu.

“Sao bây giờ mới đến...” Câu nói bị bỏ lửng ngay khi Lam Nhất Dương phát hiện bóng dáng của Mộc Như Sâm sau lưng Mộc Như Lam.

Thù đã kết thì tất nhiên không dễ gì biến mất, Mộc Như Lam cũng biết con trai có cách giải quyết ân oán của con trai, cô không nhiều lời làm gì, chỉ lặng lẽ đem canh gà đặt ở cạnh giường Lam Nhất Dương. “Anh chưa ăn gì sao?”

Lam Nhất Dương nhìn về mặt đen sì của Mộc Như Sâm, hắn giao hoạt mở miệng, “Chưa ăn, tay tôi bị như vậy thì làm sao mà ăn.”

“Thế mấy hôm nay anh ăn kiểu gì?”

“Tất nhiên là có người đút cho tôi,” Mặt Mộc Như Sâm ngày một đen lại, Lam Nhất Dương nhìn mà sợ cả người, “Cũng may cô đến đúng lúc, tôi sắp chết đói đến nơi rồi, mau đút cho tôi đi,” Hắn há miệng, muốn Mộc Như Lam đút canh gà.

Mộc Như Lam liếc bàn tay bị bó bột cùng thân hình đầy băng vải của hân, cô gật đầu, cầm thìa lên đút. Mộc Như Sâm thấy thế thì lập tức xù lông, “Chị!”

“Sao vậy?”

Mộc Như Lam kè muống cháo lên môi rồi phù phù thổi, sau đó đút cho Lam Nhất Dương. Chàng trai vốn đang nham hiểm cười khẩy bỗng dưng đỏ hồng hai má, miệng khó khăn nuốt cháo.

Mộc Như Sâm nhìn cảnh này mà trong lòng tức tối. Trước khi cậu được bảy tuổi, Mộc Như Lam vẫn thường xuyên dỗ cậu ăn cơm, chẳng biết từ khi nào mà cô không còn làm như vậy nữa. Quả thật là đủ lớn thì không nên để người khác đút, nhưng bây giờ thấy Mộc Như Lam phải đút cho một tên như Lam Nhất Dương, cậu chỉ có cảm giác muốn đánh người.

“Đề em làm cho!” Mộc Như Sâm không một giây đắn đo, lập tức tiến đến giành lấy canh gà trong tay Mộc Như Lam khiến cô kinh ngạc. Cậu hung hăng trừng Lam Nhất Dương, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không phải em là người đã thương hân sao? Em đút hân ăn, coi như bồi thường.”

“Tôi sợ bị đau lưỡi,” Lam Nhất Dương cũng không thêm nề mặt, ai cần thằng nhóc này đút? Tầm mắt hân hướng về phía Mộc Như Lam đang lùi lại nhường chỗ, hừ, quả là thương yêu em trai.

“Đau chết mi càng tốt!” Mộc Như Sâm thấp giọng rủa, hân mình không thể phun nước miếng vào bát canh gà.

Mộc Như Lam đi tới chỗ cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy vườn hoa phía sau bệnh viện, trên thảm cỏ xanh có người đang tản bộ, nói chuyện phiếm, ráng chiều đỏ thắm, mai sẽ là một ngày đẹp trời.

Thật sự...

Người còn sống thật sự rất hạnh phúc.

Cô đặt hai tay lên bệ cửa sổ, hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Có làn gió khẽ thổi, lay động vài sợi tóc đen mềm mại khảnh của cô, ung dung mà dịu dàng.

Cạch...

Mộc Như Sâm thoáng thất thần, sợ ý làm đổ bát canh gà lên áo Lam Nhất Dương.

“Mẹ kiếp!”

...

Trong chiếc xe màu đen đậu ở một con đường đối diện với cửa sổ nơi Mộc Như Lam đang đứng, Mặc Khiêm Nhân cũng không khỏi giật mình, đôi mắt hân neho lại như có điều suy tư.

Lục Tử Mạnh ngồi ở phía trước, nhìn qua ống nhòm mà ngây người, “Trời ạ, cô gái này không tham gia giới giải trí quả thật uổng phí! Em ấy chỉ cần lẳng lẳng đứng trước màn hình thôi cũng đủ khiến người ta ái mộ!” Thiên sứ a, Mộc Như Lam hoàn toàn xứng với cái danh từ hoàn mỹ này!

Ánh mắt Mặc Khiêm Nhân lúc này đã rời khỏi bực cửa sổ nọ, hân thân nhiên đáp lời, “Thiên sứ cũng chia thành nhiều loại, trong đó có đọa thiên sứ.”

“Con mẹ cậu! Mặc Khiêm Nhân!” Lục Tử Mạnh ném ống nhòm ra băng ghế sau đồng thời ngoái đầu lại, “Cậu đừng có nói mấy câu gây mất hứng như vậy có được không? Rảnh rồi như vậy thì đi điều tra án mật tích của Kim Mật Ly đi!” Người xinh đẹp như vậy mà vẫn chưa thể mê hoặc hân, chẳng lẽ tên này thật sự muốn thanh tâm quả dục cả đời sao?

“Tôi chẳng phải là cảnh sát hay thám tử,” Mặc Khiêm Nhân thu hồi ánh nhìn, tay cầm bút máy viết gì đó vào quyển sổ đặt trên đùi.

Lục Tử Mạnh khịt mũi xem thường, “Thế sao cậu lại bám lấy Mộc Như Lam mãi không buông? Ông đây đã cùng cậu theo dõi người ta cả một ngày rồi! Thời gian đó thà chúng ta đi thư giãn còn hơn là lén lút bám theo một cô gái trẻ đẹp, tôi thấy kẻ biến thái ở đây phải là cậu mới đúng!”

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng liếc hân, “Không ai cần cậu đi cùng.”

Lục Tử Mạnh gờ tay đầu hàng, “Được rồi, cứ vậy đi, đến lúc nào chúng ta mới có thể đi uống một chén? Mấy mỹ nữ ngực lớn của tôi tịch mịch lâu ngày sẽ chạy mất.”

Mặc Khiêm Nhân chưa bao giờ thích ra vào những nơi như quán bar. Nếu có thời gian, hân tình nguyện ngồi nhà xem mấy tập hồ sơ tội phạm trong và ngoài nước, nhưng lại không có cách nào khác với cái tên Lục Tử Mạnh ham vui này, đành phải cô mà cùng hân đi uống một chén.

...

Hai chị em Mộc Như Lam vừa ra khỏi bệnh viện thì Kha Uyển Tinh đã gọi điện đến, nói rằng bà chờ cô ở trung tâm mua sắm để cùng mua một ít đồ dùng thường ngày chuẩn bị cho Bạch Tố Tinh, người hiện tại đang ở trên máy bay.

Hai mẹ con dạo phố, Mộc Như Sâm trở về nhà.

Tâm tình Mộc Như Lam rất tốt, người mua sắm xung quanh không nhiều không ít, ai chạm mặt thiên sứ cũng ngoái lại nhìn rồi trong lòng vui vẻ theo.

Kha Uyển Tinh tự hào vô cùng, từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều chuyện khiến bà không vui, duy chỉ có Mộc Như Lam làm bà hoàn toàn hài lòng, chỉ có đứa con gái thông minh này luôn giúp bà nở mày nở mặt.

Cả hai lên khu đồ gia dụng ở trên tầng bốn, Mộc Như Lam cầm một cái túi nhỏ màu tím nhạt lên, hỏi, “Mẹ, mẹ thấy thế nào? Hương hoa oải hương tự nhiên, liệu em ấy có thích không?”

“Nhất định con bé sẽ rất thích, làm sao không thích cho được? Đồ do bảo bối của mẹ chọn luôn là tốt nhất,” Kha Uyển Tinh đã cưng chiều Mộc Như Lam đến độ dù cô có tát người bà cũng sẽ bảo là tốt.

Nụ cười trên miệng Mộc Như Lam rạng rỡ hơn hẳn, đôi mắt cô híp lại vui vẻ, như hai vầng trăng lưỡi liềm, “Toàn bộ mình đều dùng hoa oải hương được không mẹ? Hương rất thanh mát, giúp dễ ngủ, em ấy lúc trước sống ở nước ngoài, có thể không quen mùi giờ ở đây.”

“Được.”

Ở đằng xa, có người tách tách bấm máy ảnh, bắt lấy nụ cười của thiên sứ hạ phàm.

...

Vào thời điểm Mộc Như Sâm trở về, trong nhà chỉ có Mộc Như Lâm. Mộc Như Lâm ngồi trên sofa, mắt đeo một cặp kính đen hơi cũ. Cậu nhìn đồng tử trên tay Mộc Như Sâm, “Mua cho Chu Nhã Nhã nhiều đến vậy à?”

“Đừng có giỡn, chỗ này là cho chị Lam,” còn cả bó hoa lớn đang để trên chiếc xe đưa cậu thích nhất nữa, làm sao có thể đem tặng toàn bộ cho Chu Nhã Nhã? Vớ vẩn.

Tròng mắt Mộc Như Lâm xẹt qua một tia sáng kì dị, “Anh chưa mua gì cho Chu Nhã Nhã sao?”

“Không biết phải mua cái gì, mai tính tiếp, phiền.”

Không biết mua cái gì để tặng cô gái trong mộng, vậy mà lại mua cho chị mình hết món này đến món khác?

Mộc Như Lâm nâng gọng kính, “Sâm, thực ra anh không muốn theo đuổi Chu Nhã Nhã phải không? Nếu đúng là thế, em sẽ ra tay giành lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tiểu bạch hoa thuần khiết

Thiên tính của tất cả mọi người là nếu đồ của mình đột nhiên bị kẻ khác dòm ngó đến, trong nháy mắt nó sẽ từ một món đồ không đáng một xu vụt trở thành trân bảo quý giá.

Mộc Như Sâm đang chuẩn bị lên lầu tắm rửa, nghe đến câu nói của Mộc Như Lâm thì dừng bước, nhú mồm nhìn về phía đứa em trai song sinh, “Chú vừa mới nói cái gì?”

“Còn cần em lặp lại nữa sao? Việc gì phải phí thời gian như vậy hả Sâm? Anh không hứng thú nữa thì đừng đứng ngáng đường, em cũng thích Kim Mạt Ly,” Mộc Như Lâm thần nhiên nói, trong đôi mắt xẹt qua một tia u tối.

Mộc Như Sâm Lập tức phản đối, “Ai nói anh không thích? Chú đừng có xen vào, Chu Nhã Nhã là của anh!” Cậu tuyên bố theo đuổi Chu Nhã Nhã trước mặt nhiều bạn bè như vậy, nếu giữa chừng bị Mộc Như Lâm giành mất, mặt mũi của cậu biết giấu vào đâu đây?

“Đến cả quả sinh nhật anh còn chưa chuẩn bị thì còn đòi tán tỉnh kiểu gì?”

“Hừ!” Mộc Như Sâm phẫn chán gãi đầu, chợt hai mắt sáng lên, “Xin chị Lam một con rối tặng cho cô ấy là được,” Rối của chị con nào cũng rất tinh xảo, lại sống động như thật.

“À...” Mộc Như Lâm nhớ lại mấy con rối trong tủ kính, quả thật rất đẹp, đem tặng sinh nhật con gái là phù hợp nhất.

Nhìn bóng dáng Mộc Như Sâm thoải mái đi lên lầu, ánh mắt của Mộc Như Lâm càng thâm trầm hơn. Đứng rồi đấy, cứ thế tiếp tục đi, tiếp tục ngoan ngoãn theo đuổi Chu Nhã Nhã đi, đừng có bám dính lấy chị ấy, đừng chỉ đem một mình chị ấy đặt trong tim, nếu không... sớm muộn cũng có một ngày mọi chuyện trở nên tồi tệ đến mức không cứu vãn được. Cậu muốn thay anh trai đập chết cái mầm tai họa này! Cũng đồng thời nhắc nhở bản thân...

Tình yêu biến thái này không được phép tồn tại!

Kim Mạt Ly đã từng nói với cậu như thế, không biết từ lúc nào cậu bị cô ta phát hiện ra. Sau đó cô ta bắt đầu dây dưa bám lấy cậu, nói rằng muốn giúp cậu cắt đứt cái loại tình cảm biến thái đó. Cậu thẹn quá hoá giận tát cô ta một cái, cuối cùng lại tạo thành nhược điểm để cảnh sát bắt bớ.

Nhưng nhờ có Kim Mạt Ly, cậu mới phát hiện vì sao mình lại có ham muốn độc chiếm bất thường đến đáng sợ đối với chị gái ruột. Có lần cậu không khống chế được bản thân, bất giác đặt hai tay lên cổ Mộc Như Sâm khi anh ta đang ngủ, lúc cậu kịp thời tỉnh táo lại thì đã hải hùng toát mồ hôi lạnh.

Tình yêu biến thái này không được phép tồn tại... Nếu như chị biết, nhất định sẽ bị dọa sợ, chị ấy chắc chắn sẽ không cách nào chấp nhận nổi, chắc chắn sẽ rời xa bọn họ. Vì thế, cậu tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì khiến chị đau lòng, tuyệt đối không!

...

Mười giờ hơn, Mộc Như Lam mới cùng Kha Uyển Tinh trở về. Ở phía sau, Trần Hải phụ Mộc Chấn Dương xách đồ cho hai mẹ con. Nghỉ một chút, họ lại đi bố trí phòng ở cho thành viên mới sắp đến, xong được một nửa, Kha Uyển Tinh đã bảo Mộc Như Lam đi học bài.

Buổi tối ngày hôm sau, ngoại trừ Mộc Như Sâm đi dự tiệc sinh nhật Chu Nhã Nhã, bốn người còn lại mặc quần áo chỉnh tề, trong lòng có đủ loại cảm xúc, cùng chờ đợi thành viên mới của gia đình mình.

Bây giờ đúng, người kia đến.

Một thân váy liền màu trắng, một mái tóc nâu gọn gàng, mặt trái xoan xinh đẹp, đôi mắt to tròn long lanh, cô gái nhỏ tuy phong độ không bằng tiểu thư quyền quý, nhưng lại thẳng thắn về phần đáng yêu điểm đậm. Đoá sen trắng mong manh luôn làm cho người ta có cảm giác muốn che chở.

Tên cũng như người, không phải sao?

Bạch Tố Tinh a.

Kiếp trước, Mộc Như Lam đã bị cái dáng vẻ yếu đuối này che mắt.

Cô đưa mắt quan sát, Mộc Chấn Dương đang ngắm Bạch Tố Tinh, trên mặt tràn đầy yêu thích. Người đàn ông này bị Kha Uyển Tinh áp chế đã lâu, cực kì yêu những đoá tiểu bạch hoa dễ thương nhu nhược chỉ có thể dựa vào đàn ông mà sống. Nếu không phải do ngại thể lực Kha gia quá lớn mạnh, phỏng chừng ông ta đã tự kiếm cho mình vài bông hoa như thế.

Kha Uyển Tinh thì ngược lại, bà thuộc tuýp người mạnh mẽ, gặp những cô gái ôn nhu yếu đuối như vậy sẽ không có ấn tượng tốt, nhưng vì đây là con của bạn tri kỷ của bà, bà yêu ai yêu cả đường đi.

“Là Tinh Tinh phải không? Hoan nghênh cháu đến đây, đi là đi Kha,” Kha Uyển Tinh vừa thấy Bạch Tố Tinh xuống xe thì vội vàng đi đến, đứa nhỏ này thoát nhìn cũng thật ngoan hiền.

Mộc Như Lam và Mộc Như Lâm lặng lẽ đứng một bên xem bố mẹ ân cần hỏi han người mới, đến khi cùng ngồi vào bàn ăn mới có chân nói.

Bạch Tố Tinh nhút nhát trò chuyện với hai vợ chồng Mộc gia, một lúc sau mới dám nhìn sang hai người một nam một nữ đồng trang lứa, nhỏ giọng nói, “Xin chào.”

Kha Uyển Tinh lúc này mới nhớ tới, vội nói, “Đây là đứa con thứ ba của dì, tên Mộc Như Lâm, nó bằng tuổi cháu. Còn đây là con gái bảo bối của dì – Mộc Như Lam, lớn hơn cháu một tuổi. Sau này học hành có gì khó hiểu thì cứ hỏi chị, Mộc Như Lam không thua kém gì giáo viên dạy phụ đạo đâu,” Kha Uyển Tinh nói xong thì tự hào nhìn Mộc Như Lam, cô dịu dàng mỉm cười đáp lại.

Chú ý điểm này, Bạch Tố Tinh hơi nheo mắt, sau đó ngượng ngùng cười với Mộc Như Lam, “Từ nay xin được chị chiều cổ nhiều hơn.”

Mộc Như Lam nhẹ nhàng gật đầu, ôn hoà nói, “Về sau cũng xin chiều cổ nhiều hơn, em gái.”

Đôi mày ẩn dưới lớp tóc của Bạch Tố Tinh nhíu lại, không hiểu sao cô lại cảm thấy rất khó chịu. Chắc nhầm thôi, đứa con gái tên Mộc Như Lam này trông cũng không khó đối phó, theo tư liệu điều tra được thì cũng lắm chỉ là loại mọt sách tốt bụng.

Lý tẩu rất nhanh đã bụng đồ ăn lên. Kha Uyển Tinh gấp cho Mộc Như Lam một miếng thịt, “Ăn nhiều thịt một chút, trông con gầy quá,” Hỏi han con gái người khác xong thì bảo bố nhà mình vẫn là quan trọng nhất.

Mộc Chấn Dương cũng gấp cho Bạch Tố Tinh một miếng rau. Bạch Tố Tinh thầm ghét bỏ, ai thèm miếng rau của ông, gớm muốn chết, nói cho cùng thì chủ nhân Mộc gia là Kha Uyển Tinh chứ không phải Mộc Chấn Dương!

Cô ta đột nhiên nhìn về đĩa tôm, thò thè, “Đây là món mà mẹ thích nhất...”

Sự chú ý của Kha Uyển Tinh lập tức bị dời đi, bà an ủi Bạch Tố Tinh. Cô ta lập tức hoàn hồn, vờ lắc đầu ra vẻ kiên cường, khoe mắt lại hồng hồng. Bộ dạng đó, không thể không thừa nhận là đã đánh vào tim hai người lớn ngồi cạnh, dễ dàng khiến bọn họ phải quan tâm lo lắng đến cô ta.

Mộc Như Lâm thấy vậy thì thiện cảm dành cho Bạch Tố Tinh tụt xuống âm. Vốn cậu đã không đồng ý để một đứa con gái xa lạ ở nhờ trong nhà, bây giờ lại còn nhìn thấy cô ta đoạt đi sự quan tâm đáng lẽ thuộc về Mộc Như Lâm, bàn tay cậu vô thức siết chặt đôi đũa.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thân con rồi tốt nhất

Mộc Như Lâm không có phản ứng gì nhiều, chỉ nhàn nhạt mỉm cười, đến lúc ăn gần xong, cô mới đột nhiên chặn đôi đũa mà Kha Uyển Tinh đang dùng để gấp thức ăn lại, lắc đầu nói, “Mẹ, món này mẹ không nên ăn nhiều.”

Kha Uyển Tinh ngẩn ra, nhìn vào miếng mướp đắng trên đầu đũa, gần nửa đĩa mướp đắng đã bị bà ăn hết. Thấy ánh mắt trách cứ của Mộc Như Lâm, lòng bà ảm lên từng đợt, híp mắt cười nói, “Biết rồi biết rồi, bà quản gia nhỏ ạ.”

Thân thể Kha Uyển Tinh vốn âm hàn, đứng ra không nên ăn nhiều mướp đắng, nhưng bà thì rất thích món sườn xào mướp, nên thỉnh thoảng ăn nhiều quá lại gây hại cho sức khỏe. Mộc Chấn Dương không để ý chuyện này lắm, bà cũng tự lo được, nhưng ai mà chẳng muốn có người quan tâm đến mình? Mộc Như Lâm là chiếc áo bông nhỏ đáng yêu, đồng thời cũng chính là niềm kiêu hãnh của bà.

Mộc Chấn Dương nghe nói vậy, cũng trầm mặt, “Không phải là đã nói phòng bếp đừng nấu mấy món đó sao?”

“Lý tẩu mới đến làm việc, có thể người làm trước quên nói cho chị ấy biết. Bà đừng giận, ngày mai con sẽ nói với Lý tẩu một tiếng.” Mộc Như Lâm cười làm nũng khiến Mộc Chấn Dương mềm lòng vô cùng, đứa nhỏ này không hề giống người mẹ đáng ghét của nó, suốt ngày nghiêm nghị chuyên quyền.

“Chuyện ấy con không cần phải bận tâm,” Ông nói.

Mộc Như Lâm gật đầu, cô buông đũa, “Con lên phòng trước ạ.”

“Đi đi... Trước khi ngủ nhớ xuống uống sữa, mẹ sẽ bảo phòng bếp chuẩn bị một ly sữa nóng cho con.”

“Vâng.”

Trong nháy mắt, Bạch Tố Tinh cảm thấy mình không khác gì một kẻ bị quên lãng, một người ngoài không nên có mặt. Mặc dù cô ta là người ngoài thật, nhưng cảm giác này khiến cô ta rất khó chịu, nhất là chỉ mới mấy phút trước, cô ta vẫn còn nằm trong tầm chú ý của bọn họ.

Sau đó sắc mặt của Bạch Tố Tinh càng lúc càng khó coi, bởi lẽ Mộc Chấn Dương và Kha Uyển Tinh cứ thay phiên nhau kể về Mộc Như Lâm, mỗi câu đều là vinh quang xuất sắc, mỗi câu đều là kiêu hãnh tự hào, thoạt nhìn thì có vẻ cô ta được họ chú ý, nhưng người thật sự đứng ở tâm điểm lại là Mộc Như Lâm!

“Nhìn cái mặt khó coi của cô mà tôi nuốt không trôi,” Mộc Như Lâm ngồi đối diện đột nhiên lên tiếng, Bạch Tố Tinh giật mình quay sang, nhưng không thể nhìn thấy đôi mắt tràn đầy chán ghét ẩn sau cặp kính.

“Ai nha, quả thật sắc mặt của Tinh Tinh không được tốt lắm!” Kha Uyển Tinh đem chữ “mặt” trong miệng Mộc Như Lâm sửa thành “sắc mặt”.

“Đạ, con thấy hơi mệt,” Bạch Tố Tinh đưa tay sờ má, cười cứng nhắc. Cô ta nghĩ, nếu muốn đạt được mục đích, e là chỉ có cách lật đổ tượng đài Mộc Như Lâm trong lòng bọn họ, chứ hiện tại cô ta không tài nào leo lên được vị trí của Mộc Như Lâm.

...

Phòng của Bạch Tố Tinh cùng tầng với phòng ba chị em Mộc gia. Giống phòng của Mộc Như Lâm, nó cũng nằm ở cuối hành lang nhưng khác phía, vì thế chỉ cần mở cửa là hai người có thể đứng mặt đối mặt.

Màu tím chủ đạo làm Bạch Tố Tinh tương đối vừa lòng. Hai ngày hai đêm lặn lội đến đây đúng là mệt mỏi, cô ta tắm rửa một lúc rồi liền đặt lưng xuống giường.

Mộc Như Lâm thấp giọng ngâm nga một bài hát, làm xong đề thi thứ sáu, cô quay sang nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên bàn học, đã một giờ rưỡi.

A... hẳn là sắp rồi.

Bạch Tố Tinh vốn đang ngủ ngon, bỗng dưng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, hơn nữa mỗi lúc một nghiêm trọng, như muốn cào rách da chính mình. Cô ta hoảng hốt tỉnh dậy, bật đèn, thấy trong gương hiện lên một khuôn mặt đầy những nốt đỏ lấm tẩm thì kinh hãi đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Đây là... dị ứng?

Cái gì của Bạch Tố Tĩnh cũng là giả, điểm đậm đáng yêu là giả, hiền lành thiện lương là giả, giàu lòng yêu thương cũng là giả, duy chỉ có chuyện dị ứng hoa oải hương là thật. Chính cô ta cũng không biết bản thân mình dị ứng loài hoa này. Kiếp trước, túi thơm mùi hoa oải hương là do chính Kha Uyển Tĩnh chọn lựa, sau khi xảy ra chuyện, bà ấy này không thôi. Con người một khi đã ấy này thì sẽ tìm cách đền bù, bà bắt đầu thiên vị cưng chiều Bạch Tố Tĩnh, bất giác hình thành một thứ tình cảm gọi là yêu thương.

Sau phút kinh hãi, Bạch Tố Tĩnh bắt đầu bình tĩnh lại. Chuyện đã trót xảy ra, tốt nhất là phải lợi dụng thời cơ này, bọn họ luôn mồm bảo rằng sẽ chiều cô thật tốt, vậy mà cô ta đến chưa được bao lâu thì đã bị như vậy.

Thế thì...

Bạch Tố Tĩnh mở cửa, hành lang tối không bật đèn hoàn toàn yên tĩnh. Cô ta nhìn về phía cánh cửa đối diện, một bóng dáng màu trắng chợt đập vào mắt, mái tóc đen che đi dung nhan, trông rất giống oan hồn lúc nửa đêm. Bạch Tố Tĩnh thoáng chốc sợ tái mặt, suýt nữa thì ngất xỉu.

“Em không sao chứ?” Mộc Như Lam vốn muốn đi xuống bếp, không cẩn thận bị va phải đầu gối nên cúi đầu xuyt xoa, cô nghe thấy tiếng động thì ngẩng lên, biết Bạch Tố Tĩnh bị dị ứng, cô bảo cô ta đợi chút rồi chạy đi lấy thuốc, sau đó lại đi vào phòng mình.

“Thì ra là em bị dị ứng hoa oải hương, sao em không nói?” Mộc Như Lam vờ như không thấy ánh mắt miễn cưỡng của Bạch Tố Tĩnh, kéo cô ta vào theo. Căn phòng cũng giống như chủ nhân, sạch sẽ gọn gàng và ấm áp, nhưng nó lại khiến Bạch Tố Tĩnh bất an.

“Lại đây, nằm úp xuống, chị giúp em thoa thuốc,” Mộc Như Lam nói.

Bạch Tố Tĩnh ngượng ngùng xua tay, “Không cần đâu ạ, để em tự làm cũng được.”

“Làm sao mà được? Em không thể tự lau lưng của mình, nếu ngày mai vẫn còn dị ứng, mẹ mà biết thì sẽ ấy này,” Mộc Như Lam vừa quệt thuốc mỡ vào tay vừa mỉm cười nói. Bạch Tố Tĩnh cắn răng, ngay từ đầu cô ta đã muốn làm cho Kha Uyển Tĩnh ấy này, cô ta rất giỏi trong việc lợi dụng lòng người, nhưng Mộc Như Lam đã nói thế, cô ta chỉ có thể ghen hờn, nếu không thì còn gì là một tiểu bạch liên hiếu chuyện?

Bạch Tố Tĩnh không cam lòng cởi áo, đưa lưng về phía Mộc Như Lam. Không biết là thuốc mỡ lạnh hay tay Mộc Như Lam lạnh, cô ta cảm thấy làn da mình, thậm chí là xương tủy mình, rét cóng.

Mộc Như Lam dịu dàng cười, ánh mắt cô thuận theo bàn tay, trượt trên làn da trắng nõn của Bạch Tố Tĩnh, ngón tay lướt qua xương quai xanh, mơn trớn khung xương vai, rồi từ xương cổ chậm rãi di chuyển xuống thắt lưng, sau đó lại hướng lên trên, khiến Bạch Tố Tĩnh không khỏi cảm thấy quái dị.

“Chị ơi, xong chưa?” Bạch Tố Tĩnh hỏi nhanh, giọng nói mang theo sự thúc giục.

Mộc Như Lam không trả lời, cô giấu đôi mắt khuất tại nơi mà Bạch Tố Tĩnh không thể thấy, si mê nhìn lưng cô ta, nhẹ nhàng vuốt ve, “Khung xương của Tĩnh Tĩnh rất cân đối, da cũng thật mịn màng.”

Vô cùng... Vô cùng... Vô cùng thích hợp để làm thành thân con rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Cô gái mà ai cũng muốn

Bạch Tố Tĩnh nằm trên giường với Mộc Như Lam một đêm, trần trọc mãi không ngủ được, đến gần sáng mới nặng nề thiếp đi. Lúc này, những nốt dị ứng trên mặt và cổ cô ta chỉ còn hơi hồng, phỏng chừng đến khi tỉnh dậy sẽ không còn nhìn thấy dấu vết nữa.

Mộc Như Lam tắt đồng hồ báo thức, nhẹ nhàng đứng dậy, cô cẩn thận đắp chăn cho Bạch Tố Tĩnh vẫn đang say giấc sau đó ra khỏi phòng.

Quản gia Chu Phúc chỉ bảo người hầu quét tước dọn dẹp, chợt nhìn thấy Mộc Như Lam ôm túi to đựng một đồng hồ đi xuống lầu, vội vàng đến cầm, “Tiểu thư, cái này làm gì?”

Chu Phúc là người chăm sóc Kha Uyển Tĩnh từ nhỏ, bà đến đây sau khi Kha Uyển Tĩnh lấy Mộc Chấn Dương, cũng giống như những thành viên khác của Mộc gia, bà cực kì yêu thương Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam cười gượng, “Không có gì, Tĩnh Tĩnh không thích hoa oải hương nên đem vứt hết mấy thứ này đi, em ấy cũng đã gọi điện báo người ta đem đến một bộ mới rồi.”

Chu Phúc vừa nghe xong, sắc mặt lập tức trầm xuống, đây toàn là những thứ Mộc Như Lam đích thân chọn cho Bạch Tố Tĩnh. Trước mặt người khác thì cô ta ra vẻ nhu thuận nghe lời, sau lưng lại kén cá chọn canh, đúng là vô lễ, vô giáo dục!

Chu Phúc sống ở Kha gia khá lâu, đã sớm hiểu là trên đời có vô số kẻ chuyên dùng bề ngoài để gạt người. Bà bảo người hầu đem vứt cái túi đi, nhìn

dáng vẻ ngượng ngùng khó xử của Mộc Như Lam mà lòng đau thắt, thầm nghĩ phải nhắc nhở Kha Uyển Tinh kỹ càng, rằng Bạch Tố Tinh kia chẳng tốt đẹp gì.

...

Ngày kỉ niệm thành lập trường của học viện Lưu Tư Lan có rất đông người đến tham dự. Để đảm bảo không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Mộc Như Lam mới sáng sớm đã tới trường, về phần Bạch Tố Tinh, hiện giờ tạm thời cô ta không thể ra ngoài, muốn nghỉ ngơi vài ngày rồi hẵng bắt đầu đi học.

Lễ kỷ niệm diễn ra lúc chín giờ, Mộc Như Lam đại diện Lưu Tư Lan học viện diễn thuyết trước các nhân vật máu mặt và giới truyền thông. Cô gái mặc đồng phục màu trắng chỉnh tề đứng dưới ánh nắng thu rực rỡ, tóc đen mềm mại, trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười âm ỉ, chất giọng trong trẻo khiến người ta mê mẩn, vô thức im lặng chuyên chú nhìn cô cười, nghe cô nói.

Tất nhiên, cũng có kẻ rảnh rỗi đi kiếm chuyện, ngồi trên ghế khách mời, một người phụ nữ nghiêm chỉnh mặc tây trang màu đỏ đào mắt liếc ông hiệu trưởng hồi của học viện Lưu Tư Lan – người đang vui vẻ nhìn cô gái đứng trên bục, trong mắt tràn ngập sự hạnh diện.

Nhiều năm trôi qua, Lưu Tư Lan có thể trở thành học viện hàng đầu quốc gia, đồng thời là học viện duy nhất của Trung Quốc đạt chuẩn quốc tế, không thể không kể đến công lao của Mộc Như Lam. Phải biết rằng, thật ra một học viện quý tộc không dễ gì đạt đến danh tiếng và trình độ của một học viện tiêu chuẩn cao, vì sao? Bởi vì trong số những cậu ấm cô chiêu luôn có các thành phần bất hảo làm giảm chất lượng học sinh. Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu lan ngàn dặm, chỉ cần học viện xảy ra một vụ bê bối, uy tín của nó trong xã hội sẽ bị bôi nhọ nghiêm trọng.

Có điều kể từ sau khi Mộc Như Lam đến, cô không chỉ làm gương đi trước mà còn nâng cao chất lượng toàn học viện, cho dù là học sinh ban F thì thành tích cũng không thua kém gì ban D. Tuy rằng rất vất vả cô dùng cách gì, nhưng bọn họ chỉ cần kết quả, không quan trọng quá trình.

“Năm nay trao đổi học sinh, ông cử Mộc Như Lam đến Từ Viên đi,” Người phụ nữ mặc đồ tây màu đỏ – hiệu trưởng của học viện Từ Viên đứng thứ ba cả nước – nói. Không giống với Lưu Tư Lan, tại học viện này toàn bộ quyền lực đều tập trung trong tay hiệu trưởng, học sinh không được phép tự quản lý.

Hiệu trưởng học viện Lưu Tư Lan cười tủm tỉm, “Câu này bà đã nói ba năm rồi, không thấy mệt sao?”

Học viện quý tộc ở Trung Quốc không nhiều, ngoài học viện Lưu Tư Lan ra còn có học viện Từ Viên và học viện Mộ Hoa. Hiệu trưởng hai trường này lúc nào cũng nhìn lom lom vào bảo bối Mộc Như Lam của Lưu Tư Lan, năm lần bảy lượt muốn tranh giành cô, giành không được thì lại dùng hình thức trao đổi học sinh để kéo cô về trường bọn họ, cho dù cô không giúp chúng trở nên hoàn hảo như Lưu Tư Lan, nhưng ít nhất cũng có thể trấn bớt mấy vụ đánh nhau lộn xộn, tiết kiệm cho họ một ít thời gian để thở.

Hiệu trưởng Từ Viên khao khát nhìn chằm chằm vào Mộc Như Lam, “Học sinh này đáng ra phải là của Từ Viên!”

“Vớ vẩn!” Hiệu trưởng Lưu Tư Lan tức giận rít qua kẽ răng.

Mà cách đó không xa, ngồi ở cạnh bàn dành cho thị trưởng, Chu Nhã Nhã nghe toàn bộ lời nói của hai hiệu trưởng, khuôn mặt vốn đã lạnh lùng nay càng băng giá hơn, hai bàn tay đặt trên đùi chậm rãi siết chặt. Mộc Như Lam Mộc Như Lam Mộc Như Lam, từ lúc cô trở về bên tai lúc nào cũng là cái tên này! Phẫn muốn chết! Có gì hay cơ chứ, cùng lắm chỉ là một con một sách sao!

Nhưng mà... thật sự chỉ là một con một sách sao?

Chu Nhã Nhã chán ghét nhìn Mộc Như Lam vui vẻ đón nhận tràng vỗ tay nhiệt liệt, cô ta khế cắn đôi môi đỏ, sau đó bực bội bỏ đi, mặc cho ba mình lên tiếng gọi lại. Ba của Chu Nhã Nhã biết con gái tính tình lạnh lùng không dễ gì làm thân, muốn giúp nó thân thiết với Mộc Như Lam hơn, không ngờ lại bị phản tác dụng.

Mộc Như Lam đứng trên bục, cô khẽ mỉm cười thâm thúy, điềm nhiên nhìn Chu Nhã Nhã rời khỏi hội trường, theo sát phía sau là cái bóng của Bạch Tố Tinh.

Bạch Tố Tinh vì bị dị ứng nên vốn không định đến trường, nhưng bất chợt nhớ đến kế hoạch đã được sắp xếp tỉ mỉ của mình, cô ta liền vội vàng kiểm có chạy tới đây.

Chu Nhã Nhã, năm nay 15 tuổi, là một đại tiểu thư điển hình – con gái của thị trưởng thành phố K, gia đình bên ngoại cũng có thế lực lớn; bình thường Chu Nhã Nhã khá nóng tính nên không có nhiều bạn. Bạch Tố Tinh là cao thủ lợi dụng lòng người, cô ta muốn biến Chu Nhã Nhã có tiền có quyền này trở thành chó ngoan thay mình hành sự. Nhưng cô ta không quá dựa vào những gì tư liệu ghi, con người cũng như thời tiết thôi, liên tục thay đổi, cho nên bây giờ mới cần tìm hiểu một chút, xem phải dùng cách gì mới có thể thu phục người này.

Bạch Tố Tinh đi theo Chu Nhã Nhã ra sân cỏ bên ngoài hội trường, Chu Nhã Nhã mắt kiên nhẫn xoay người, lạnh lùng quan sát cô gái điềm đạm đáng yêu đang đứng trước mặt, đầy mắt xẹt qua một tia khinh thường, “Cô đi theo tôi làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ai được yêu thương hơn

“Tôi...”

“Cô cất cái bộ mặt buồn nôn đó đi,” Bạch Tố Tinh còn chưa nói xong, Chu Nhã Nhã đã mất hứng cắt ngang. Một vài học sinh đi qua thấy vậy thì xầm xì.

Chu Nhã Nhã dứt lời lập tức bỏ đi, mặc kệ tiểu bạch liên ở phía sau. Cô rất không ưa những thiếu nữ như Bạch Tố Tinh, lí do là loại người này khiến cô có cảm giác không chắc chắn, không nắm rõ trong tay. Hơn nữa, cách đây không lâu cũng đã có một đứa con gái điếm đàng đáng yêu như thế tìm đến nhà, tự nhận là bỏ nhi được ba cô bao nuôi, suýt chút nữa làm ba mẹ cô ly hôn. Tuy rằng sau này xác minh được rằng đứa con gái kia có vấn đề về thần kinh, nhưng từ đó trong Chu Nhã Nhã đã hình thành một loại phản xạ, hễ nhìn thấy những tiểu bạch liên như Bạch Tố Tinh là liền cảm thấy chán ghét. Đương nhiên, Chu Nhã Nhã không biết một chuyện: kẻ tiểu tam có vấn đề về thần kinh đó là do chính Mộc Như Lam thuê diễn kịch.

Kiếp trước, Chu Nhã Nhã cũng đã gặp Bạch Tố Tinh như thế này, chỉ khác là khi đó cô rất có thiện cảm với Bạch Tố Tinh, chứ không phải chán ghét như hiện tại.

Bạch Tố Tinh càng tức giận, trên mặt càng tỏ ra đáng thương. Cô ta bối rối đứng tại chỗ, đầu hơi cúi, chiếc váy màu trắng bọc lấy thân hình gầy yếu, thoát nhìn nhu nhược vô cùng – giống như một cô con dâu nhỏ bị hiếp đáp nhưng không dám phản kháng – thu hút sự thương cảm của rất nhiều nam sinh xung quanh.

Cô ta thăm cười lạnh, đùa giỡn lũ con trai quả thật vô cùng dễ dàng, chỉ cần diễn vài điệu bộ tiêu chuẩn là có thể khiến cho bọn chúng nâng niu cô ta như công chúa.

Đột nhiên có người hô to, “Mau lên! Mau đến xem hội trường của chúng ta biểu diễn!”

Một câu vừa dứt, những nam sinh vừa định đi đến an ủi Bạch Tố Tinh lập tức chuyển hướng, chạy nhanh về phía hội trường.

“Mẹ nó! Cậu dám giành chỗ ngồi của tôi thử xem!”

“Nhảm nhí! Trên ghế có ghi tên của cậu sao? Tránh ra!”

“Muốn chết à...”

Tiếng tranh luận của các nam sinh lượn quẩn bên tai Bạch Tố Tinh khiến sắc mặt cô ta cứng đờ. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, khi còn ở Pháp, cô ta được toàn bộ đàn ông vây quanh che chở, chưa bao giờ phải nếm trải cảm giác bị hắt hủi...

...

Chuẩn bị mất cả tuần, nhưng lễ kỷ niệm chỉ kéo dài một ngày. Đối với học viện quý tộc mà nói, kỷ niệm thành lập trường là một hoạt động hữu ích có khả năng thành công rất cao, bởi vì sẽ xuất hiện rất nhiều người địa vị có xã hội cao đến tham dự, nếu biểu diễn tốt, thanh danh của học viện chắc chắn được nâng cao.

Sau bài diễn thuyết mở màn của Mộc Như Lam là một tiết mục đàn piano đơn giản, cô không cần ánh sáng hay trang sức phụ trợ cũng có thể thu hút ánh nhìn của khán giả, tất cả đều bị chìm đắm trong treble đang phiêu đảng trong không trung kia làm cho tĩnh lặng.

Mà thực tế, có rất nhiều người đến đây vì Mộc Như Lam.

“Đây ghế B toàn là người của các trường đại học Mỹ, đại học Harvard, đại học Yale, đại học California, đại học Princeton, có cả đại học Columbia... Oa trời ơi! Nếu tôi nhớ không lầm thì hết học kỳ sau là Mộc Như Lam thi vào đại học... Bây giờ các đại học danh tiếng đã vội đến chiêu mộ rồi à?” Lục Tử Mạnh ngồi cùng Mặc Khiêm Nhân ở chỗ bí mật gần đó từ khi mở màn, hiện tại hắn không ngừng lải nhải, lại còn an ủi vỗ vỗ vai của người thanh niên ưu tú đang ngồi cạnh, “Khiêm Nhân, thần thoại về cậu sẽ sớm bị cô gái này đập lên, tin tôi đi.”

Mặc Khiêm Nhân thân nhiên nhìn bàn tay người anh em tốt đặt trên vai mình, đến lúc Lục Tử Mạnh nhanh chóng rút tay lại thì hắn mới hài lòng quay đầu nhìn về phía khán đài. Thấy vậy, Lục Tử Mạnh bắt nắn nói thầm, “Xùy, thích sạch sẽ cũng vừa vừa thôi chứ...”

Lục Tử Mạnh quen Mặc Khiêm Nhân đã 25 năm, hầu như hiểu hết mọi thói quen và sở thích của hắn.

Ngồi cạnh cây đàn piano màu trắng, Mộc Như Lam mặc trên người đồng phục Lưu Tư Lan, nâng vầng rực rỡ ôm lấy cô. Hàng mi dài tĩnh tế, mái tóc đen che bớt một phần gương mặt, cô mỉm cười dịu dàng, đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng, suối ấm trái tim mọi người.

Thật là một cô gái kì diệu.

Như hoa sen trong hồ nước, như tuyệt tác của tạo hóa.

Cô nhất định là thiên sứ hạ phàm mang đến hạnh phúc cho nhân gian.

“Oh God...” Một người đàn ông tóc vàng ngồi ở dãy ghế A vừa lăm bắm vừa cảm náy ảnh đứng dậy làm che mắt tầm nhìn của người ngồi sau, có điều

hắn không thèm để ý đến tiếng quát tháo của người nọ, chỉ chuyên tâm bấm máy ảnh liên tục, tách tách tách. Thế nhưng trái tim hắn vẫn đang kêu gào, chưa được, cô gái này vẫn còn có một mặt tuyệt vời khác! Thân là một nhiếp ảnh gia chân chính, nhất định phải nắm bắt được tâm hồn của mẫu ảnh!

Hắn tiếp tục chờ đợi...

“Nhiếp ảnh gia nổi tiếng người Pháp, Laurence Monde,” Lục Tử Mạnh há hốc mồm, này giờ hắn ngồi đây quan sát những người ngồi tại dãy ghế A, bởi ai được xếp ngồi vào vị trí quan trọng ấy cũng đều có lai lịch và quyền thế lớn, có điều không ngờ lại xuất hiện cả Laurence Monde, người này rất ít khi nhận lời mời, hắn là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của hoàng thất, không dễ gì được hắn chụp hình.

“Hắn làm gì vậy?” Lục Tử Mạnh kỳ quái nhìn Laurence đứng bất động, người ngồi sau bị hắn che mất tầm nhìn đã tức đến đỏ mặt, Lục Tử Mạnh tưởng tượng cảnh vị kia nóng giận đá cho Laurence té lăn quay, thiếu chút nữa thì cười to.

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn lướt qua, “Bắt giữ linh hồn. Yên tâm đi, lần này hắn chụp không tốt lắm”

“Hà?” Sao mà biết được hay vậy?

“Hắn đang rất phấn khích, thân thể hơi run, mạch cổ đập nhanh, mỗi khi hắn muốn bắt giữ lấy thứ gì đó thì đều có biểu hiện như thế. Vậy nên, chúc mừng hắn gặp khó khăn,” Mặc Khiêm Nhân thông thả vất chân, câu chữ lạnh nhạt nhưng lại khiến cho Lục Tử Mạnh vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chỉ có hứng thú với cô ta

Chà, có thể lâu rồi Lục Tử Mạnh chưa gặp Mặc Khiêm Nhân nên suýt quên mất, người này mặc dù sở hữu vẻ ngoài ưu tú nhã nhặn, nhưng tình tình thì lại kỳ quái đến ác liệt.

Lúc này, ngón tay trắng nõn thanh thoát hạ xuống nốt nhạc cuối cùng trên phím đàn, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Mộc Như Lam hơi cúi lưng chào, tóc đen mềm mại đổ xuống như suối nước. Ngay lúc cô đứng thẳng dậy, cửa lớn trên lễ đài đột ngột bị đẩy mở, kéo theo một làn gió. Mái tóc Mộc Như Lam tung đưa, chiếc váy trắng nhẹ nhàng lay động, cô chớp chớp mắt, vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai...

Chính là lúc này! Toàn thân Laurence kích động.

Tách!

Mặt hắn đột nhiên biến sắc, bàn tay lập tức run lên. Vừa định làm lại thì bóng hình Mộc Như Lam đã khuất sau tấm màn đỏ, mấy sợi tóc vàng của hắn rũ xuống chán nản, Laurence cái đồ ngu này! Bỏ lỡ mất thiên sứ rồi!

Làm nghệ thuật đã lâu, hắn luôn dễ dàng bắt được những khoảnh khắc đẹp nhất của mẫu chụp, thế nhưng chuyện bị run tay ngay thời điểm mấu chốt như hôm nay thì là lần đầu tiên trong sự nghiệp của Laurence Monde hắn!

Mộc Như Lam biểu diễn xong, các tiết mục phía sau liền bị lép vế, không mấy được chú ý.

Cô rời khỏi đó, Mặc Khiêm Nhân cũng cùng lúc đứng dậy ly khai.

“Này, không xem tiếp à?”

“Tôi chỉ có hứng thú với Mộc Như Lam,” Trên đời này, rất ít thứ có thể khiến Mặc Khiêm Nhân hứng thú. Ngoại trừ “vụ án biến thái không ai giải được”, “tội phạm biến thái cuồng sát không ai bắt được”, “tâm lý tội phạm biến thái không ai phân tích được” ra thì không còn gì.

Đối với những thứ biến thái, hứng thú của Mặc Khiêm Nhân mạnh đến nỗi Lục Tử Mạnh nghi ngờ rằng hắn cũng biến thái không kém.

Lục Tử Mạnh rất nghi ngờ, Mặc Khiêm Nhân sống hai mươi mấy năm khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần, có khi nào vẫn là xử nam không? Xét theo cái bệnh ưa sạch sẽ của Mặc Khiêm Nhân thì hắn vậy đi.

Trừ khi trong lúc phá án hắn không kiểm chế được muốn gian thi*.

*Gian thi: quan hệ với xác chết.

Mộc Như Lam mới từ hậu trường đi ra thì liền được gọi vào phòng hội nghị của chủ tịch. Cạnh chiếc bàn dài màu đồng cũ đã có vài người ngồi sẵn, chính là những giáo sư từ nước ngoài đến.

...

Mặc dù trong nước có không ít đại học chất lượng cao, nhưng các học sinh một khi được những trường đại học ngoại quốc chiêu mộ thì đa số đều chọn đi nước ngoài, bởi vì làm vậy không chỉ kiếm được một tấm bằng sáng giá mà còn được khuyến mãi một cái danh “du học sinh” nghe rất oách.

Ở nước ngoài tiếp thu kiến thức chuyên môn rồi về xây dựng nước nhà cũng là chuyện tốt. Không phải trước kia cũng có vài nhà lãnh đạo tài giỏi là từ nước ngoài du học về đó sao?

Lý thuyết xuống thì như thế, nhưng đôi khi thực tế lại khác hẳn, nhất là trong xã hội ngày nay.

Bọn họ muốn Mộc Như Lam ở lại nước, cũng chẳng phải vì lý do sâu xa gì: Mộc Như Lam thật sự là một thiên tài, cô ưu tú cả về tố chất lẫn nhân cách. Vào thời điểm cô học năm hai, hội đồng giáo dục tối cao đã quyết định giữ cô lại, mặc dù làm thế có thể kiềm hãm sự phát triển của Mộc Như Lam nhưng họ thả tự mình bồi dưỡng chứ không muốn bị kẻ khác cướp đi nhân tài hiếm có này.

Mà kết quả đó, Mộc Như Lam đã sớm dự đoán được.

Phải biết rằng, kiếp này cô là một kẻ cực kì biến thái, biến thái nghĩa là gì? Ừm, giải thích ra thì hơi phức tạp, nhưng nôm na là chỉ những kẻ có sinh lý hoặc tâm lý khác hẳn người thường, nói một cách nghiêm trọng là bệnh tâm thần. Mộc Như Lam nghĩ mọi hành động quái dị của mình đều có thể được giải thích bằng việc cô là một kẻ biến thái thông minh.

Âu Khải Thần đang đứng ở hành lang thì nhìn thấy Mộc Như Lam đi ra từ phòng hội nghị, cô vẫn như mọi khi, thánh thiện, xinh đẹp, không thể bị vậy bản...

Hai chân hắn như đeo chì, dán chặt xuống nền gạch, hắn nhìn Mộc Như Lam chằm chằm mà mãi không thể cất bước.

Mộc Như Lam tựa hồ cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, cô nghiêng đầu nhìn Âu Khải Thần, mỉm cười ôn hòa rồi tiến về phía hắn.

Thình thịch...

Thình thịch...

Hắn có thể nghe tiếng trái tim mình đập loạn xạ, rõ ràng đến mức như muốn đâm thủng màng nhĩ.

Mộc Như Lam nghĩ hoặc nhìn cái trán đầy mồ hôi của hắn, “Anh làm sao vậy?”

“Không... Không có gì,” Âu Khải Thần hoàn hồn, không dám nhìn thẳng Mộc Như Lam. Lồng ngực hắn nóng lên, trái tim liên tục kêu gào, Mộc Như Lam nói chuyện với mình Mộc Như Lam nói chuyện với mình Mộc Như Lam nói chuyện với mình...

“Anh muốn tìm Âu thúc thúc à?” Âu thúc thúc là ba của Âu Khải Thần, đồng thời là chủ tịch hội đồng quản trị, nắm quyền cao nhất ở học viện Lưu Tư Lan.

Âu Khải Thần lắc đầu, thấy Mộc Như Lam định xuống cầu thang rồi đi, hắn vội vàng đi theo. Thật khó khăn mới có dịp Mộc Như Lam chủ động nói chuyện với hắn, hắn không muốn cơ hội này qua nhanh như vậy.

“Sao em có thể vào trong phòng hội nghị?” Âu Khải Thần hỏi nhưng thực ra lòng biết rõ là hiệu trưởng gọi cô vào. Làm con của chủ tịch, từ sáng hắn đã nghe nói có vài người từ thủ đô đến học viện Lưu Tư Lan để bàn bạc.

Đáp lại là câu trả lời khiêm tốn của Mộc Như Lam, cô gái này vẫn luôn như thế, không kiêu ngạo không nóng nảy. Cô thuần khiết vô cùng, chưa bao giờ lấy nhiễm bụi bẩn dù chỉ là một chút. Ai cũng muốn bảo hộ cô, để cô mãi mãi thuần khiết như vậy.

Âu Khải Thần cũng đang mặc đồng phục Lưu Tư Lan, chiếc áo màu trắng không cài nút khoác bên ngoài một chiếc sơ mi cùng màu không được sơ-vin đàng hoàng. Tóc hắn hơi rối che đi một phần gương mặt dễ nhìn, từng đường nét cứng cáp lại lạnh khốc, khiến không ai dám đến quá gần.

Kiếp trước, chỉ có Mộc Như Lam thoải mái đứng trước mặt hắn, vô tư cười xán lạn làm cho vẻ mặt lạnh lùng của hắn phải chuyển thành bất đắc dĩ, rồi dần dần nở nụ cười. Mộc Như Lam còn tưởng là hắn vì cô mà thay đổi, chứng tỏ trong tim hắn có một phần nhỏ cho cô, thế là ngượng ngùng tỏ tình xin làm bạn gái. Âu Khải Thần không từ chối, liền trở thành vị hôn phu của cô. Mộc Như Lam lúc đó đã bị tình yêu che mù mắt, không phát hiện ra rằng tâm nhìn của hắn thật ra lúc nào cũng hướng về tiểu bạch liên Bạch Tố Tinh.

Nếu không yêu thì việc gì hắn phải đáp lại? Trước kia Mộc Như Lam kiêu ngạo mạnh mẽ, chỉ cần nói một tiếng rằng hắn đã yêu người khác, chắc chắn cô sẽ thoải mái cắt đứt, tuyệt đối không mặt dày dầy đưa.

Hay nói đúng hơn là, Âu Khải Thần vốn muốn chiều theo Bạch Tố Tinh xem trò vui, để cô ta có thể hưởng thụ đáng về ngu ngốc của Mộc Như Lam.

=====

Bản thân mình thấy truyện diễn tiến chậm thật chậm thật chậm...

Chương 21: Kể biến thái thông minh

Nhìn thấy nụ cười câu hồn của Mộc Như Lam, hô hấp của Âu Khải Thần như dừng lại, hần ngáp ngừng, “Sao thế?”

“Nhớ lại một ít chuyện thú vị, chỉ tiếc là sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Ừm... Anh vừa hỏi em cái gì vậy?”

“À... Sang năm em định thi vào trường nào?” Âu Khải Thần rất để ý việc này, dựa vào thành tích của mình, Mộc Như Lam vào đại học nào cũng dễ như trở bàn tay. Hần nhận ra rằng ở đâu có Mộc Như Lam, ở đó sẽ rất thoải mái dễ chịu, hần muốn học cùng trường với cô.

“Em cũng chưa biết,” Mộc Như Lam khẽ lắc đầu, quá nhiều lựa chọn khiến cô đắn đo một thời gian. Bất quá bây giờ cũng đã quyết định xong, nhưng ha ha... vì có gì mà cô phải nói với Âu Khải Thần cơ chứ?

“Anh...”

“Chị!” Âu Khải Thần còn chưa nói xong thì đã bị Mộc Như Sâm bắt ngờ xuất hiện chặn họng.

Mộc Như Lam nhẹ nhàng chào hần một tiếng rồi lại chỗ của em trai.

Âu Khải Thần nhúc nhích nhìn hai người nắm tay rời đi. Hần nhíu mày tự hỏi, Mộc Như Lam có phải là bạn bè của hần không? Lúc thì cô lạnh nhạt phớt lờ, lúc thì cô chủ động bắt chuyện...

Thật sự là bạn bè ư? Nếu đúng như thế, đáng lẽ ra hần phải sung sướng thỏa mãn mới đúng, thế nhưng trái tim của hần lại trống rỗng, liên tục gào lên rằng không đủ! Chỉ là bạn bè thì không đủ!

Quả thực muốn điên mất...

Mộc Như Lam kín đáo đưa mắt nhìn đáng về bối rối của Âu Khải Thần, lặng lẽ cười ra tiếng.

Bức bối lắm có phải không? Càng lúc càng thấy bức bối có phải không? Liệu có khi nào không nhịn nổi muốn giết chết cô rồi cắt vào tủ lạnh để mãi mãi độc chiếm không? Hay là đem chế thành con rôi? Xác ướp? Tượng sáp? À... suýt nữa thì quên mất, chỉ có mấy kẻ biến thái như cô mới dám làm những chuyện đó, ha ha...

Con trai phải cẩn thận nha, yêu nhầm ác ma, coi chừng có ngày bị ăn luôn đấy.

...

Lễ kỷ niệm thành lập Lưu Từ Lan thu hút không ít người đến, bao gồm cả những giáo viên cũ của Mặc Khiêm Nhân. Nhờ cái miệng bà tám của Lục Từ Mạnh, họ biết được Mặc Khiêm Nhân đã về nước lại còn xuất hiện trong sự kiện này, lập tức nhón nháo lên.

Hậu quả là điện thoại của Mặc Khiêm Nhân liên tục đổ chuông, trong đám người gọi có đủ các thể loại nhân vật trong nước ngoài nước, cùng ba và em gái của hần.

“Anh, anh bị cửa ngục ở nhà tù California kẹp vào đầu à? Hay là bị một tên biến thái nào đó cắn phải?” Mặc Vô Ngân ở đầu dây điện thoại nói hề không khách khí.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng ngắt điện thoại, Lục Từ Mạnh đứng một bên nghe đã cười đến lăn lộn. Nhìn đi, hần đã nói là ánh sáng huy hoàng của Mặc Khiêm Nhân sẽ bị Mộc Như Lam dập tắt mà, năm đó Mặc Khiêm Nhân cũng là kẻ tài giỏi nổi danh toàn thế giới, vậy mà bây giờ sóng biển lớp sau đè lớp trước, lớp trước chết trên bờ cát.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng liếc hần một cái, “Cười sáng khoái quá nhỉ? Thần kinh cậu hần phải thoải mái lắm, như vậy cũng tốt,” Rồi hần dừng lại một chút, đợi cho Lục Từ Mạnh đắc ý đã đòi mới bồi thêm một câu, “Thần kinh thoải mái, ít nhất lúc bị tội phạm biến thái giết chết cậu cũng có thể thoải mái ghi nhớ.”

Lục Từ Mạnh tức đến á khẩu, hần quét mắt nhìn quanh căn phòng mới mấy ngày đã bị đóng tài liệu của Mặc Khiêm Nhân chèn kín, khịt mũi xem thường rồi chạy lấy người. Hừ! Hần đúng là dờ hoi mới phí thời gian đầu khẩu với Mặc Khiêm Nhân! Hần còn trẻ, hần muốn ăn chơi!

“Nếu thấy Mộc Như Lam thì nhớ tránh đi,” Giọng nói u ám của Mặc Khiêm Nhân vang lại từ phía sau, khiến cho Lục Từ Mạnh run hết cả mình, hần hít sâu hai cái rồi cắt chìa khóa xe vào lại trong túi, quyết định không thêm nhần nhẹn nữa, hùng dũng sải bước trở lại thư phòng.

Ở trong phòng, Mặc Khiêm Nhân bắt chéo chân lẳng lặng ngồi tại bực cửa sổ, chiếc kính mắt viền vàng an vị trên sống mũi, mái tóc ngắn vừa phải lòa

xòa trước trán. Hắn mặc quần tây áo sơ mi đơn giản, lỗ tai không bấm khuyên, kiểu tóc chẳng có gì đặc biệt, phục trang cũng vô cùng bình thường giản dị, thế nhưng lại toát lên vẻ tao nhã ưu tú, quả thật rất đẹp.

Người như vậy, đáng lý nên làm thiếu gia quý tộc hoặc tinh anh xã hội. Ấy vậy mà, thiên tài từng nổi danh toàn cầu này lại lựa chọn một nghề nghiệp khiến cho mọi người phải sửng sốt, không ai hiểu được rốt cuộc trong đầu hắn nghĩ cái gì.

Nhìn Mặc Khiêm Nhân như thế, Lục Tử Mạnh đành thở hắt ra, thôi được rồi, hắn không nở xuồng tay với khuôn mặt quá mức dễ nhìn này, vậy thì dùng phương thức ôn hòa hơn.

“Khiêm Nhân, tôi thấy cậu cứ chực chờ muốn bắt một kẻ cuồng sát không có thực như vậy thì thật lãng phí công sức. Chi bằng cậu ra nước ngoài đi, đó mới là nơi có nhiều vụ án cần cậu giải quyết. Chứ thành phố này tính ra vẫn còn quá yên ổn cho một bác sĩ tâm lý tội phạm,” Ít nhất Lục Tử Mạnh hẳn chưa bao giờ thấy báo đài ở đây đưa tin về những vụ giết người hàng loạt.

Tựa hồ như câu nói này chạm đến điểm nhạy của Mặc Khiêm Nhân, hắn bắt chợt nhếch miệng cười nhàn nhạt, ngoắc ngón tay bảo bạn tốt lại đây. Lục Tử Mạnh ngoan ngoãn đi qua, Mặc Khiêm Nhân với tay lấy một tập tài liệu rồi đưa đến trước mặt Lục Tử Mạnh. Lục Tử Mạnh vừa nhìn vào, lập tức sợ tới mức ngã ngồi.

“Mặc Khiêm Nhân!” Hắn nghĩ Mặc Khiêm Nhân cố ý dọa唬 hắn, liền nhăn mặt rống to.

“Sợ hả?” Mặc Khiêm Nhân thu lại nụ cười, khuôn mặt trở lại lạnh lùng như trước, “Trong các hồ sơ mật, bức hình này so ra cũng chỉ xếp vào loại trung bình. Mảnh đất thoát nhìn có vẻ yên ổn hòa bình, chẳng qua là vì bao nhiêu sóng gió của nó đều được âm thầm xử lý. Trong đó có rất nhiều vụ án mới nghe đã rợn cả người, nếu được công bố rộng rãi thì sẽ khiến lòng dân bất an khó chịu, rồi lại dẫn đến vô số hệ lụy. Đừng tưởng tôi nói đùa.”

Cướp bóc, ăn cắp, đánh nhau, bắt cóc, giết người, ... tất cả đều không quá đáng sợ, đáng sợ nhất chính là những tên tội phạm biến thái đang nhón nhợ ngoài vòng pháp luật, bởi vì tâm lý của bọn chúng đều đã bị biến chất, không thể làm chủ bản thân, nằm mơ mới có chuyện bọn chúng hoàn lương. Chỉ cần phạm tội lần thứ nhất, tất sẽ có lần thứ hai thứ ba, thủ đoạn càng ngày càng thành thạo, càng ngày càng kinh tởm. Những kẻ như thế, nếu không bị trừng trị thì xã hội này chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng rối loạn khủng hoảng.

Việc hoài nghi Mặc Như Lam mới chỉ bắt đầu gần đây. Một lần ở Mỹ, hắn nghe nói đến án mật tích hai năm trước thì bỗng cảm thấy hứng thú. Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, chỉ cần giết một người là đã để lại manh mối, huống gì là giết ba? Hắn dùng toàn bộ các phương pháp từ đơn giản nhất đến phức tạp nhất để loại trừ nghi phạm, làm không biết bao nhiêu lần vẫn chẳng thể nào đưa Mặc Như Lam vào diện tình nghi.

Nhưng, dùng đủ mọi cách mà lại không tìm ra đáp án chính xác, vậy thì kẻ vô tội nhất chính là kẻ có tội.

Hơn nữa, hắn còn nghe thấy hương vị phạm tội trên người cô ta.

Đây là một loại trực giác trời sinh.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lần đầu tiên giao phong

Lễ kỷ niệm thành lập trường chấm dứt vào khoảng năm giờ chiều, thế nhưng đối với các học sinh, đây mới là thời điểm bắt đầu thật sự. Ngày hôm nay học viện cho phép mọi người ở lại đến tận mười giờ tối, trong khoảng thời gian đó tha hồ bày trò chơi, đốt lửa trại, ... Mặc Như Lam vốn không muốn tham gia, cô không thích những nơi đông đúc. Khổ nỗi Mặc Như Sấm cứ nhõng nhẽo đòi cô vào, thế là đành phải chiều theo.

Có Mặc Như Lam, đám đốt lửa trại càng thêm náo nhiệt. Sân bóng rổ B toàn những người là người. Ở bên ngoài, học sinh đua nhau mở hàng đồ nướng hoặc trò chơi. Có điều, những cậu ấm cô chiêu ham vui này sao có thể làm hết trách nhiệm trông coi hàng quán, thế nên chẳng bao lâu sau đó, tất cả đều bỏ đi khiêu vũ.

Lúc Mặc Khiêm Nhân nói muốn trở lại học viện Lưu Tư Lan, Lục Tử Mạnh liền khinh bỉ chạy đi chơi riêng. Mặc Khiêm Nhân ngay từ nhỏ đã đặc biệt. Khi bọn họ ăn chơi đàn đúm, hắn thu mình đọc sách trong thư viện; khi bọn họ tốt nghiệp đại học, hắn đã bắt đầu phân tích tâm lý những tên tội phạm trong ngục. Vì vậy, Mặc Khiêm Nhân chỉ có duy nhất một người bạn là Lục Tử Mạnh, còn lại không ai muốn tiếp xúc với Mặc Khiêm Nhân, bởi vì bọn họ không có gan mở miệng trước mặt hắn, chỉ cần vừa buông một câu nói đối, Mặc Khiêm Nhân sẽ lập tức nhìn ra.

Quả thật làm người ta không biết giấu mặt vào đâu.

Dưới bầu trời đêm, lửa trại bập bùng cháy, chiếu sáng toàn bộ sân bóng. Tiếng nhạc rộn ràng bắt chợt vang lên, mọi người nghe thấy thì vây quanh lại vui vẻ khiêu vũ. Mặc Như Lam định lánh ra ngoài, còn Mặc Khiêm Nhân thì bất ngờ bị nam sinh đứng cạnh kích động thúc người đẩy vào trong đám đông.

Một tiếng “phịch” trầm đục, Mặc Như Lam ngã vào trong lòng Mặc Khiêm Nhân.

Lòng ngực đột nhiên trở nên nặng nề, Mặc Khiêm Nhân theo phản xạ muốn đẩy cô ra, thế nhưng lại bị người đứng sau đẩy tới, mà Mộc Như Lam cũng cùng lúc rơi vào hoàn cảnh tương tự, nhất thời hai người không có cách nào tách khỏi nhau, ngược lại gần càng thêm gần.

Khoang mũi Mặc Khiêm Nhân tràn ngập mùi hương tươi mát của Mộc Như Lam, ấy vậy mà thân thể ư sạch sẽ đến nghiêm trọng này lại không có cảm giác ghét bỏ. Gò má Mộc Như Lam áp sát vào ngực trái của hắn, bên tai là từng nhịp đập vững vàng của trái tim người đàn ông, mùi hương bạc hà xa lạ quanh quẩn trong không khí.

Thấy đám đông mỗi lúc một nhốn nháo, Mặc Khiêm Nhân dắt tay Mộc Như Lam len lỏi giữa những khoảng trống nhỏ hẹp, tới khi ra được đến nơi tương đối ít người thì mới buông tay.

“Không có bị gì chứ?” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn Mộc Như Lam bằng đôi mắt sắc bén như xuyên thấu vạn vật, đôi mắt mà không một kẻ đối trá nào dám đối diện.

Mộc Như Lam xoa xoa cổ tay, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, hắn ta xoay lưng về phía đám lửa, gương mặt dễ nhìn chìm trong bóng tối, mờ lung và mờ ảo.

Cô dịu dàng mỉm cười, “Không sao, cảm ơn tiên sinh.”

Mặc Khiêm Nhân không đáp, chỉ yên lặng nhìn cô, ánh nhìn chuyên chú hệt như mỗi lần hắn nghiên cứu ảnh chụp tội phạm.

Mộc Như Lam cũng không mấy chú ý, cô dời mắt về hướng đám đông đang vây quanh ngọn lửa trại, bức tường người dày đặc khiến cô không tài nào nhìn vào bên trong. Sao đột nhiên bọn họ lại kích động như thế nhỉ? Mộc Như Lam suy nghĩ một lúc rồi hai mắt sáng lên. Suýt nữa thì quên mất, cô nghe nói tối nay có tổ chức thi khiêu vũ giữa các học sinh, hẳn là đã bắt đầu rồi. Nhưng bọn họ xông xáo nhiệt tình như vậy, không biết phần thưởng là cái gì đây? À, phải...

“A a a a! Tớ nhất định phải thắng! Tớ muốn hẹn hò với Âu thiếu!” Một cô gái kích động hét to.

“Tôi muốn hẹn hò với hội trưởng!” Một âm thanh kích động khác vang lên, kéo theo một tràng dài tranh luận.

“Cậu đẹp đi! Hội trưởng làm sao có thể hẹn hò với cậu! Phải với tôi mới đúng!”

“Tôi tôi tôi!”

“...”

Phải rồi, cặp nam nữ chiến thắng có thể hẹn hò nguyên một ngày với bất kỳ ai mà mình thích, phần thưởng thú vị này là đề xuất của bộ tuyên truyền, không ngờ được hưởng ứng nhiệt liệt như vậy. Chẳng trách tối nay học sinh tập trung đông vô cùng, lại còn kích động đến thế.

Nghe thấy bản thân trở thành phần thưởng mà bao nhiêu nam sinh tranh giành, Mộc Như Lam bắt đầu cười, thật là một đám vô lại đáng yêu...

Mặc Khiêm Nhân hiển nhiên cũng chú ý tới điều đó, hắn nhếch khóe môi, “Mộc tiểu thư quả thật được hoan nghênh ở học viện Lưu Tư Lan.”

Mộc Như Lam giật mình, hơi nghi hoặc hỏi, “Anh là...?” Rất nhiều người biết cô, nhưng cô lại không thể biết nhiều như vậy.

Mặc Khiêm Nhân chia bàn tay ra, “Mặc Khiêm Nhân.”

Cô cũng đưa tay nắm lấy, “Mộc Như Lam. Xin chào.”

Hai người bắt tay, tựa như một lần giao phong. Ngón tay của Mặc Khiêm Nhân trong chớp mắt chạm vào toàn bộ bàn tay Mộc Như Lam, trắng trẻo, mịn màng, không có lấy một vết trầy xước. Hắn hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm vào gương mặt cô.

Mộc Như Lam không nhận ra hành động kỳ quái mà Mặc Khiêm Nhân vừa làm, trên thực tế, hầu như không ai có thể nhận ra, bởi vì động tác của hắn thật sự rất lão luyện, không đem lại bất kỳ cảm giác lạ nào, chẳng khác gì một cái bắt tay vô cùng vô cùng bình thường.

Một giây sau, cả hai người đồng loạt buông tay. Mộc Như Lam vẫn mỉm cười khả ái như trước, không hề bất mãn với ánh nhìn gắt gao của Mặc Khiêm Nhân.

“Mặc tiên sinh chắc không phải là người của thành phố K?” Cô thân thiện trò chuyện như thể hắn là bạn bè.

“Làm sao cô biết?” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên đáp lại.

“Mặc tiên sinh trông không giống dân thường, mà giới thượng lưu trong thành phố K không hề có Mặc gia,” Kể cả trên phạm vi toàn quốc cũng không có.

“Cô nhìn nhầm rồi,” Mặc Khiêm Nhân cúi đầu đối mặt với cô, “Trên đời này có rất nhiều kẻ biết cách dùng vẻ ngoài để lừa gạt thế gian, mà số người ngu xuẩn bị vẻ ngoài lừa gạt cũng không ít.”

Nụ cười của Mộc Như Lam ngày càng nồng đậm, “Đúng vậy. Thế giới này a, kẻ lừa đảo nhiều lắm, cho nên phải tự bảo vệ mình thật tốt mới không bị

những kẻ đó lừa lấy mất thứ quan trọng.” Có vài chuyện, phải tự mình trải nghiệm mới có thể hiểu được.

Đáy mắt Mặc Khiêm Nhân xẹt qua một tia sáng thâm trầm.

Là nhìn nhầm thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cô là của mọi người

“Mộc học tỷ!” Một giọng nói vui vẻ xen lẫn ngạc nhiên vang lên. Mộc Như Lam quay đầu thì thấy Chu Nhã Nhã và An Tà Tà đang đi tới. Cả hai đều mặc thường phục, trên mặt An Tà Tà tràn ngập kinh hi, Chu Nhã Nhã thì vẫn lãnh đạm như trước, hàng mi cô ta nhíu lại không vui. Một con rối tinh xảo đáng yêu được treo trên túi xách của Chu Nhã Nhã, đây chính là thứ mà Mộc Như Sâm đã xin từ tay Mộc Như Lam để tặng sinh nhật cô ta.

Con rối nhỏ nhắn nhoèn miệng cười, hai má hồng phớt khả ái, vô cùng xinh đẹp lại cao quý.

Chẳng trách nó có thể làm cho một nữ hoàng băng giá như Chu Nhã Nhã mang theo bên người.

Mộc Như Lam âm áp cười, “Tà Tà đồng học.”

An Tà Tà thụ sủng nhược kinh, “Mộc học tỷ còn nhớ em sao?”

“Tà Tà quả thật rất dễ thương,” Mộc Như Lam không hề nói quá, tuy rằng trên mặt An Tà Tà có một ít tàn nhang, nhưng đôi mắt thì lại đặc biệt sáng ngời, không quá xinh đẹp, chỉ là thực sự rất dễ thương.

An Tà Tà xấu hổ đỏ bừng mặt, Chu Nhã Nhã thấy vậy thì nhún mày, “Cậu không đi khiếu vũ à?”

Nhưng lúc này, An Tà Tà chẳng còn chú ý bạn tốt nói gì nữa. Cô lơ đãng liếc sang Mặc Khiêm Nhân, trong chớp nhoáng liền bị thu hút, mê mẩn nhìn không chớp mắt.

... Người đàn ông này, thật là đẹp trai quá...

Mặc Khiêm Nhân cũng chẳng thêm để tâm ánh nhìn háo sắc của An Tà Tà, tầm mắt của hắn hoàn toàn đặt trên người Mộc Như Lam, kĩ càng tỉ mỉ quan sát nơi khóe mắt, đôi mày, bờ môi, thậm chí là từng mạch máu nhỏ ẩn hiện trên làn da cô.

Miệng người có thể gạt người, nhưng ngôn ngữ cơ thể thì không...

Bất chợt điện thoại của Mặc Khiêm Nhân đổ chuông, hắn nhíu mày, vừa mở máy đã nghe tiếng Lục Tử Mạnh kêu rên bảo hắn hãy tạm ngừng theo dõi Mộc Như Lam, mau mau tới ứng cứu.

Sau lần gặp mặt này, sự hoài nghi của Mặc Khiêm Nhân đối với Mộc Như Lam chẳng những không giảm đi mà trái lại còn nặng nề hơn. Cô gái này từ đầu tới cuối không hề lộ ra một chút sơ hở nào, nhưng càng như thế thì cô ta càng đáng nghi. Ánh nhìn sắc như dao của hắn thừa sức làm một tên tử tù kinh hoàng, vậy mà Mộc Như Lam lại có thể thản nhiên đối diện. Chỉ có duy nhất một lý do là: cô

ta che giấu quá tốt, hoàn hảo đến cực điểm. Một cô gái mười sáu tuổi không rành thế sự, lớn lên trong sự bảo bọc của gia đình mà lại có thể bình tĩnh và nguy trang hoàn hảo đến trình độ này thì đúng là chuyện cực kì bất thường.

Mộc Như Lam nhàn nhạt nhìn Mặc Khiêm Nhân rời đi, khóe miệng vẽ nên một nụ cười hững hờ. Tay hắn có vết chai rất dày, nhất là ở đốt đầu tiên của ngón trái và ngón trỏ, nói cách khác, là người này thường xuyên dùng dao phẫu thuật. Mặc Khiêm Nhân a... Bám theo cô lâu như vậy, liệu có phải là hắn đã phát hiện ra nguyên nhân gì thú vị không? Ánh nhìn đó quả thật rất tuyệt vời, nếu đem gắn vào con rối, hắn sẽ là vô cùng đẹp mắt. Ha ha...

Mãi đến khi bóng dáng của Mặc Khiêm Nhân đã khuất hẳn, An Tà Tà mới chịu thu tầm mắt về, rặng mày đỏ e thẹn bao phủ hai má, cô ta ngại ngùng nhìn Mộc Như Lam, “Môn học tỷ, anh ta là...”

Cô gái đáng yêu này không may nghĩ rằng Mặc Khiêm Nhân là bạn trai Mộc Như Lam, bởi vì trong ấn tượng của mọi người, Mộc Như Lam sẽ không tùy tiện yêu ai, mà tất cả bọn họ đều cho rằng rất khó có người xứng đôi với cô.

Mộc Như Lam khẽ lắc đầu, “Chị cũng không biết nhiều lắm.”

An Tà Tà thất vọng cúi đầu, lúc này Chu Nhã Nhã đã không còn nhìn được nữa, sắc mặt như khảm một lớp băng tuyết, lạnh lùng liếc xéo Mộc Như Lam rồi xoay người bỏ đi, An Tà Tà cũng vội vàng đuổi theo, “Nhã Nhã, đợi tớ với!”

Nhìn vẻ chán ghét của Chu Nhã Nhã, Mộc Như Lam cười híp mắt, đôi mắt đen sâu như vực thẳm.

Chu Nhã Nhã, bây giờ hãy còn ghét cô lắm.

Mộc Như Lam quay lưng đi đến một hàng đồ nướng không người, bóng cây in trên dung nhan xinh đẹp của cô, che lấp đi nụ cười quỷ dị.

Nguyên liệu rất phong phú, bắp, chân gà, thịt bò... cái gì cũng có, hơn nữa còn là thực phẩm thượng hạng. Mộc Như Lam cúi đầu, thành thạo nấu nướng, nêm nếm gia vị, mùi hương ngon miệng tỏa ngào ngạt, hấp dẫn rất nhiều người, bọn họ đi đến thấy Mộc Như Lam thì không khỏi kinh ngạc.

Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn một đứa nhỏ theo anh chị chạy tới chơi, mỉm cười nhu hòa vẫy tay với nó, cho dù là những giống loài nhạy cảm với nguy hiểm nhất thì cũng sẽ bị nụ cười này mê hoặc. Đứa nhỏ kia mặc quần áo sang trọng, trên tay cầm đồ ăn ngon, sau nụ cười của Mộc Như Lam, nó cứ quần quýt lấy cô không rời.

“Hội trường đúng là yêu trẻ con.” Có người vô thức quên luôn màn khiêu vũ náo nhiệt ở đằng kia mà ghen tỵ cảm thán. Hắn cũng muốn ăn, có điều ngại tranh giành với trẻ con.

“Ừ. Thật hâm mộ.” Thật hâm mộ đứa nhỏ này được Mộc Như Lam dịu dàng đối đãi như thế. Tuy rằng bình thường Mộc Như Lam đối xử với bọn họ cũng rất dịu dàng, nhưng với trẻ con thì lại càng dịu dàng hơn, hắn cũng muốn được Mộc Như Lam xoa đầu cười cưng chiều!

Chỉ là mơ mộng hảo huyền thôi.

Mộc Như Lam ngồi chăm đứa nhỏ cho đến khi hai anh em Mộc gia chơi chán thì mới cùng nhau về nhà. Lúc này cuộc thi khiêu vũ đã có kết quả, cô gái chiến thắng là học sinh năm ba, cô ta yêu cầu đối tượng hẹn hò là Đoạn Nghêu, nếu nói Âu Khải Thần là một bông hoa cao ngạo, thì Đoạn Nghêu chính là đóa hoa yêu, là tình nhân của tất cả nữ sinh.

Nam sinh thắng cuộc cũng học năm ba, đưa ra đối tượng hẹn hò là Thư Mẫn - một nhân vật nổi tiếng khác của học viện Lư Tư Lan.

Mà không phải là Mộc Như Lam.

Điều này hoàn toàn nằm trong dự đoán của mọi người. Nếu hắn ta chọn Mộc Như Lam thì mới thực sự có vấn đề.

Nam sinh kia cắn răng, kỳ thật hắn muốn mời Mộc Như Lam cơ, nhưng đáng tiếc lại không được. Mộc Như Lam là của toàn bộ học sinh Lư Tư Lan, những ai vọng tưởng độc chiếm cô đều sẽ phải đón nhận kết cục cực kỳ bi thảm.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, cứ mỗi lần tổ chức tiệc chào mừng, dạ hội, hay bất kỳ hoạt động tập thể nào, các nam sinh ban đầu thì ồn ào tranh nhau mời Mộc Như Lam khiêu vũ, có điều đến thời điểm mấu chốt sẽ chẳng có ai bước ra. Thoạt nhìn giống như bị cô lập, nhưng thực ra đó chính là luật bất thành văn ở đây - Mộc Như Lam là của mọi người, không ai được phép độc chiếm, cho dù là con gái cũng không được.

Mộc Như Lam mới thực sự là nhân vật nổi tiếng số một tại học viện Lư Tư Lan. Hơn phân nửa lượng học sinh đều là fan hâm mộ của cô, những người nổi tiếng khác chỉ chiếm được một phần nhỏ mà thôi.

...

Ba chị em về đến nhà, vừa mới đặt chân vào thì đã nghe một tràng cười ha hả. Trong phòng khách, Bạch Tố Tinh ngồi cùng Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương, không biết cô ta nói gì mà có thể làm cho bọn họ cười đến là vui vẻ.

Bạch Tố Tinh đặc ý nhìn Mộc Như Lam, chỉ cần cô ta muốn, cho dù có là ba mẹ ngơoi, cô ta cũng sẽ cướp đoạt cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cách thuần hóa sói

Edit: MDL

Mộc Như Lam làm như không thấy ánh mắt đặc ý khiêu khích của Bạch Tố Tinh, “Ba mẹ, bọn con về rồi.”

Kha Uyển Tinh vừa nghe đã lập tức đứng dậy đi ra đón, khoe miệng Bạch Tố Tinh cứng lại. Cô ta bèn tự an ủi, cũng đúng thôi, Mộc Như Lam đưa con gái ngoan sống bên người ta mười sáu năm trời mà, người ở đây không để cho trẻ con độc lập từ nhỏ, thay vào đó lại ra sức cưng chiều bảo bọc. Yêu thương vô hạn như vậy không phải là thứ mà kẻ mới tới như cô ta có thể giành được một sớm một chiều, cứ bình tĩnh, còn rất nhiều thời gian.

Hiện giờ đã hơn mười giờ tối, mọi người ngồi lại trong phòng khách nghe Mộc Như Sâm hưng phấn kể lại ngày kỷ niệm hôm nay hoành tráng ra sao, Mộc Như Lam được những giáo sư kia gọi đi bàn chuyện như thế nào. Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương hết ngạc nhiên thì lại tự hào hãnh diện, tất

nhien, trong họ cũng bắt đầu hình thành một luồng suy nghĩ: Mộc Như Lam học đại học nào mới là tốt nhất?

Mấy chiếc móng của Bạch Tố Tinh đâm sâu vào lòng bàn tay, cô ta nhận ra rằng, việc đối phó với Mộc Như Lam không chỉ là đối mặt với Mộc gia và Kha gia, mà còn là động chạm vào những thế lực lớn mạnh bậc nhất. Mộc Như Lam là người đã được quốc gia này chọn lựa... có thể nói hễ là kẻ thông minh thì sẽ nịnh nọt Mộc Như Lam thay vì quyết định trở mặt. Nhưng mà, cô ta lại vô cùng thèm khát địa vị của Mộc Như Lam...

Nên làm thế nào mới phải...

Bạch Tố Tinh không vui, sắc mặt dần biến xấu, một lát sau cô ta kiểm soát lên lầu. Mộc Như Lam ở lại kể cho ba mẹ chuyện hôm nay rồi cũng đi ngủ.

Một đêm không mộng寐.

...

Hôm sau.

Ngày kỷ niệm thành lập trường đã qua, học sinh như từ thiên đường bước vào địa ngục, bởi vì chỉ một tuần nữa thôi là cả đám sẽ phải lao vào thi cử.

Mộc Như Lam như thường lệ đến trường rất sớm. Học viện Lưu Tư Lan lúc này vẫn đang phủ một màn sương mỏng, trên cành lá lấp lánh từng giọt nước, u tĩnh lại tạo nhã.

Cầm sách trên tay, cô chậm rãi đi dọc theo hành lang đến dãy phòng học khác để giải quyết vài chuyện. Vốn đây là việc của Trần Thanh, thế nhưng hôm qua sau khi về nhà cậu ta bất ngờ bị ốm, vì vậy Mộc Như Lam muốn Trần Thanh dưỡng bệnh cho tốt, cô làm thay cũng được, coi như một dịp rèn luyện cơ thể.

Vừa đi ngang qua toilet nam ở lầu ba dãy phòng học năm một, Mộc Như Lam đột nhiên nghe được vài tiếng vang kỳ quái. Cô dừng lại dò xét, “Ai đang ở bên trong vậy?”

Không gian lập tức im bật đi sau câu hỏi của cô. Mộc Như Lam cau mày, cô chắc chắn bên trong có người, vừa lấy di động ra đồng thời chậm rãi bước vào. Mới sáng sớm như vậy, những thiếu niên yêu ngủ lười học đáng ra sẽ không có mặt ở đây, vậy mà lại có tiếng động kỳ quái phát ra từ toilet. Khí trời vẫn còn mang theo chút sương sớm lành lạnh ẩm ướt, không gian yên lặng như thể chỉ có một mình cô, đơn độc đối mặt với một thứ gì đó...

Thình thịch... Thình thịch...

Trái tim bắt đầu khẩn trương, Mộc Như Lam tay siết chặt di động, cẩn thận bấm sẵn số điện thoại, chỉ cần thấy có gì không ổn là cô sẽ gọi đi ngay. Di động của cô đã được người của quốc gia trang bị đặc biệt, một khi đã phát ra tín hiệu cầu cứu, họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tới giúp cô. Ừm, coi như là đặc quyền mà cô phải cực lực cố gắng để đạt được.

“Ai đang ở bên trong? Nếu không trả lời thì tôi sẽ báo nguy!” Mộc Như Lam tiến lên cực kỳ chậm, cô cũng đã xác định được âm thanh kỳ quái đó là gì: tiếng giấy dựa đá tường.

Hai chữ “báo nguy” làm giật mình những kẻ ở trong, thế là lần lượt từng tên nam sinh dánh vẩy lưu lưnh mặc đồng phục Lưu Tư Lan đi ra. Bọn họ cúi đầu bước nhanh như thể sợ bị Mộc Như Lam nhớ mặt. Mộc Như Lam một lúc sau mới nhận thấy, đây không phải là học sinh Lưu Tư Lan! Học viện Lưu Tư Lan mặc dù có rất nhiều học sinh ăn chơi trác táng, nhưng ăn chơi thì ăn chơi, làm sao có thể có cái bộ dáng lưu lưnh tâm thường như thế?

Nghĩ ra chuyện gì, cô vội vàng đi vào trong, bắt gặp một cô gái đang run rẩy dựa vào tường tại bồn vệ sinh trong cùng. Quần áo của cô ta đã bị xé rách gần hết, tóc tai rối bù hỗn độn, trên người có không ít vết bầm xanh tím. Lúc này cô ta chẳng khác gì một chú thỏ yếu đuối, hoảng sợ ôm ngực, nửa kinh hoảng nửa mừng rỡ nhìn Mộc Như Lam, nước mắt lăn dài trên má, không hề còn dáng vẻ lạnh lùng xinh đẹp như thường ngày.

Đúng vậy, người này chính là thiên kim tiểu thư kiều ngạo của thị trưởng thành phố K, Chu Nhã Nhã.

Mộc Như Lam chạy tới ngồi xổm trước mặt Chu Nhã Nhã, ngẩng ra nhìn đồng áo vá rách nát, hồi lâu sau mới cời áo khoác của mình phủ lên người cô ta. Ánh mắt dịu dàng của cô làm Chu Nhã Nhã rơi nước mắt nhiều hơn, đột nhiên nhào vào lòng cô khóc òa lên, đại tiểu thư lớn lên trong sự nuông chiều chưa từng gặp phải chuyện gì nguy hiểm nay đã kinh hãi đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Mộc Như Lam ân cần vỗ lưng an ủi Chu Nhã Nhã rồi gọi cho lực lượng an ninh của học viện Lưu Tư Lan, “Ngăn lại tất cả những người muốn đi ra ngoài, cho dù là học sinh, giáo viên hay bất kỳ ai cũng phải ngăn lại. Mau đem băng ghi hình tới đây cho tôi xem, tôi muốn xem thử ai dám xông vào Lưu Tư Lan mà uy hiếp học sinh của chúng ta!”

Trong giọng nói của cô chứa một con tức giận mãnh liệt, mọi người ai cũng biết Mộc Như Lam bình thường dịu dàng rất hiếm khi nóng giận, nhưng cô cũng cực kỳ có nguyên tắc, thưởng phạt công bằng. Chạm vào những nguyên tắc đó đồng nghĩa với việc làm bùng lửa giận của cô. Thực tế, việc Chu Nhã Nhã suýt bị cưỡng hiếp, thậm chí là cưỡng hiếp luân phiên, đã chọc giận Mộc Như Lam, đội an ninh bên kia đầu dây liên tục gặt đầu, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Mộc Như Lam đưa Chu Nhã Nhã đang hoảng sợ vào phòng hội trường, pha cho cô ta một ly trà sữa ấm, hương vị ngọt ngào theo đầu lưỡi lan khắp khoang họng, nhẹ nhàng bình ổn tâm trạng của Chu Nhã Nhã.

“Sao rồi, em thấy đỡ hơn chưa?” Mộc Như Lam lo lắng cầm tay cô ta, cảm nhận được một chút độ ẩm thì mới yên lòng.

Khỏe mắt Chu Nhã Nhã đỏ lên, bàn tay kia thật ấm áp nhu thuận, sống mũi không khỏi cay cay. Cô ta cũng nắm chặt tay Mộc Như Lam, lắc đầu không nói.

Chu Nhã Nhã thật sự rất sợ hãi, tối qua cô ta phát hiện đồ vật quan trọng của mình bị rơi mất, lo lắng nó sẽ bị nhân viên vệ sinh vứt đi nên mới tò mò sáng cô ta đã vội đến trường tìm, không ngờ lại bị mấy tên con trai lưu manh kéo vào toilet, hung hăng chà đạp tự tôn. Nếu Mộc Như Lam không tới kịp lúc, nhất định là cô ta đã...

Nghĩ thế, thân mình Chu Nhã Nhã lại run rẩy. Mộc Như Lam an ủi cô ta rồi gọi điện báo người của Chu gia đến đón. Lúc rời đi, Chu Nhã Nhã ngoái đầu phức tạp nhìn Mộc Như Lam vài lần, có hối hận, có cảm kích, nhưng ánh nhìn căm ghét vì ghen tị thì đã không còn.

Con người ấy mà, cũng chỉ đến thế thôi, lúc còn sống thì không biết “cảm ơn” là cái gì, trải qua vài lần khổ sở thì mới bắt đầu quý trọng. Khi người rơi vào cảnh tuyệt vọng, sắp mất hết tất cả, hẳn là người chìa tay cứu giúp người, cho dù đó có là ma quỷ hay kẻ mà người căm ghét nhất, hẳn là địa vị của người kia trong lòng người cũng sẽ thay đổi một trời một vực.

Mộc Như Lam thân nhiên cười nhìn cửa phòng hội trường từ từ khép lại, tấm rèm nơi cửa sổ khẽ lay động, gió thu nhẹ thổi mái tóc đen của cô, xinh đẹp động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Người chị lương thiện

Edit: MDL

Cô ngồi xuống bàn làm việc, mở ngăn kéo, bên trong là một sợi dây chuyền nho nhỏ trong suốt màu xanh nhạt, mặt dây chuyền tinh xảo có hình con hạc trắng đang giương cánh. Đây là quà chia tay của bà nội của Chu Nhã Nhã ở quê, cô gái được nuông chiều kia mới tò mò sáng đã đến trường hẳn là vì tìm cái này đi. Thế nhưng cô ta lại không biết từ ngày hôm qua nó đã rơi vào tay Mộc Như Lam.

Mở máy tính, cô đăng nhập vào phòng chat. Bởi vì quốc gia rất coi trọng Mộc Như Lam nên mọi thông tin về cô đều được bảo mật tuyệt đối, tí như... không ai có thể tìm ra địa chỉ IP của cô.

Một cái cửa sổ hiện lên, trên đó có mấy dòng chữ, “Nhiệm vụ đã hoàn thành, mau đưa tiền đây!”

Ánh mắt Mộc Như Lam lạnh lẽo, “Các anh làm quá lỗ rồi,” Cô chỉ yêu cầu bọn họ dọa Chu Nhã Nhã sợ, không ngờ lại đến mức như vậy.

“Mẹ nó, ai bảo cái con nhỏ ti tiện kia cứ thích ra vẻ! Đừng nói nhảm nữa, hôm nay tụi này thiếu chút nữa bị Mộc Như Lam bắt được! Mau đưa tiền!” Bọn họ nhận tiền vốn cũng không định làm thật, nhưng Chu Nhã Nhã lại cứ bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, khinh bỉ bọn họ, hừ, là cô ta tự hại mình.

Mộc Như Lam a, người ngồi đây nói chuyện với các người, chẳng phải là Mộc Như Lam sao?

“Tiền nằm trong cái thùng rác thứ ba ở đường phía bắc, nhưng vì các anh đã làm quá lỗ nên sẽ bớt đi một phần ba.”

“Mẹ kiếp!”

“Cứ vậy đi. Lần sau có gì tôi lại tìm các anh.”

Mộc Như Lam tắt máy tính, nắng vàng đã tràn ngập ngoài cửa sổ, rực rỡ và ấm áp, tựa như nụ cười của cô.

Muốn thuần hóa sói thì phải dùng roi.

Nếu huấn luyện mãi mà con sói cứng đầu kia vẫn chưa chịu trở thành chó nhà, vậy thì trước tiên phải quát nó đau thật đau, sau đó lại đi chữa thương cho nó.

Chỉ dạy của Bạch Tổ Tinh đây...

Kiếp trước cô ta cũng dùng chính cách này để thu phục Chu Nhã Nhã – thiên kim cầu có giá trị lợi dụng cực cao này, nhưng thủ đoạn thì tàn nhẫn hơn nhiều: đầu tiên là bố trí cho kẻ xấu cường hiếp Chu Nhã Nhã, ép cô ta sa vào nghiện ngập, rồi Bạch Tổ Tinh mới vờ tốt bụng giúp cô ta cai nghiện, vớt cô ta ra khỏi bể khổ tăm tối. Thế là Chu Nhã Nhã sùng bái Bạch Tổ Tinh như thánh sống, càng ra sức giúp Bạch Tổ Tinh hãm hại Mộc Như Lam.

Sở dĩ Mộc Như Lam không hành động tàn độc như Bạch Tổ Tinh là vì cô có nguyên tắc riêng. Tuy rằng nay trở thành một kẻ biến thái, nhưng rất nhiều thứ đã ăn sâu vào trong tâm hồn cô, không dễ gì thay đổi.

Cô vẫn còn nhớ rõ kiếp trước Mộc gia đối xử với cô nhẫn tâm vô tình như thế nào, nhưng cô sẽ không vì chuyện trước đây họ coi cô như miếng giẻ rách mà trút giận lên hiện tại.

Thật ghen ghét, nếu ông trời muốn cho cô cơ hội sống một lần nữa, tại sao không đơn giản để cô còn sống sau tai nạn xe, mà lại để cô tái sinh? Vậy là muốn cho tất cả mọi người cơ hội làm lại sao?

Nên cảm thấy khó chịu hay may mắn đây? May mắn vì vẫn còn gia đình, may mắn vì vẫn còn có thể cứu lấy bản thân, may mắn vì thanh danh vẫn chưa bị bôi nhọ? Nhưng cứ nhìn kẻ thù thân nhiên đi lui đi tới trước mặt mình, cho dù được tái sinh làm lại từ đầu, Mộc Như Lâm vẫn cực kỳ khó chịu, trái tim cô đã từng bị giày xéo tàn tệ, cái cảm giác đau đớn đến tận linh hồn ấy không thể nào dễ dàng biến mất chỉ sau một lần tái sinh.

Chà, nói không chừng đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô trở nên biến thái.

Mộc Như Lâm cho rằng, kỳ thật cô vẫn còn rất lương thiện đấy.

Kẻ biến thái lương thiện như cô, trên thế giới này chẳng có kẻ thứ hai đâu.

Mộc Như Lâm ngồi cạnh bàn, tựa cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có nắng sớm tinh khôi đậu trên mặt đất, bầu trời trong vắt không một gợn mây. Cô bắt gặp mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay lúc này, Mộc Như Lâm vội vàng đẩy cửa bước vào. Khi vừa nghe nói về chuyện xảy ra tại trường sáng nay, cậu đã lập tức ngồi xe đi thẳng tới đây, vừa đến nơi là gấp rút chạy lên phòng hội trường. Hiện tại, Mộc Như Lâm thờ dốc, lồng ngực cậu phập phồng, áo khoác mặc trên người hơi lộn xộn, chiếc sơ mi bên trong cũng đã không còn chỉnh tề.

“Chị...”

Mộc Như Lâm ngoái đầu, thấy đứa em trai luôn trầm ổn của mình nay lại bức bách như thế, cô không khỏi ngạc nhiên đứng dậy, “Như Lâm, có chuyện gì m...”

Câu nói đột ngột bị bỏ dở, âm ỉ lo lắng trong không khí.

Mộc Như Lâm ôm chặt lấy Mộc Như Lâm – một cậu con trai mười lăm tuổi ôm lấy người chị thấp hơn mình rất nhiều, hành động bất ngờ đó khiến Mộc Như Lâm không kịp phản ứng.

Cô yên lặng cảm nhận từng đợt run rẩy sợ hãi của Mộc Như Lâm, chân chừ một lát rồi mới đưa tay nhẹ vỗ lưng cậu, “Như Lâm, không sao, không sao cả.”

Mộc Như Lâm thực sự hoảng sợ, sáng nay cậu vẫn như mọi khi dậy sớm hơn Mộc Như Sâm, nào ngờ vừa bước xuống lầu thì thấy quản gia nhận điện thoại từ học viện Lưu Tư Lan, nghe tin mà tái xanh cả mặt.

Từ trước đến giờ, Mộc Như Lâm vẫn luôn bảo vệ hai anh em cậu. Năm năm trước, mấy tên bắt cóc kia thật ra vốn định tóm cậu và Mộc Như Sâm, nhưng nửa chừng lại bị Mộc Như Lâm bắt gặp. Cô bất chấp con dao trên tay bọn chúng, cố gắng cứu hai đứa em, cuối cùng Mộc Như Lâm và Mộc Như Sâm thoát được, có điều Mộc Như Lâm thì đã bị bắt đi mất.

Hồi ức đó là một trong những cơn ác mộng đáng sợ nhất, người chị gái yêu thương bọn họ từ nhỏ bị đánh ngất rồi biến mất theo tiếng gầm rú của động cơ xe tải. Bọn họ chẳng biết làm gì ngoài òa khóc. Khi cả hai lên nghe được tin cô có thể bị giết, con tim thiếu chút nữa đã ngừng đập. May mắn thay, cuối cùng Mộc Như Lâm vẫn bình an trở về.

Chuyện xảy ra đã năm năm, cậu cũng sớm quên đi phần nào, thế nhưng vụ việc sáng nay đã khiến cho cậu lại nếm trải cái cảm giác hoảng loạn sợ hãi mất Mộc Như Lâm.

“Sao chị lại làm thế... Sao chị lại làm thế...” Khóe môi cậu run run, cánh tay càng siết chặt Mộc Như Lâm hơn.

Mộc Như Lâm dịu dàng an ủi, “Chị không bị gì cả, nơi này là Lưu Tư Lan mà...”

Đáng tiếc, câu nói này lại càng khiến Mộc Như Lâm mất bình tĩnh, cậu đẩy Mộc Như Lâm ra, quát lớn, “Làm sao chị biết sẽ không có bất trắc gì? Vụ bắt cóc năm năm trước cũng đã xảy ra ngay tại Lưu Tư Lan này! Mới sáng sớm liền chạy đến trường, lỡ như bọn kia là mấy tên bắt cóc hung ác thì sao? Chị có đem theo di động, tại sao không gọi điện cho người tới cứu trước mà cứ tự mình chạy vào?! Tại sao cứ thích lo chuyện bao đồng như thế hả?!”

Phải, chính là lo chuyện bao đồng!

Mộc Như Lâm chẳng thèm quan tâm Chu Nhã Nhã có bị làm sao nếu Mộc Như Lâm bàng quan bỏ đi, cậu chỉ lo chị gái mình có sống tốt hay không thôi! Trong mắt Mộc Như Lâm, trên thế giới này – ngoại trừ thánh mẫu và thằng đàn – chẳng có ai muốn người thân của mình vì cứu một kẻ xa lạ mà phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Người chị ích kỷ

“Nhur Lâm!” Mộc Như Lam nhú mảy mày không vui.

Mộc Như Lâm thấy vậy thì chưa sót nghĩ, phải rồi, người chị yêu thương của hắn là một thiên sứ lương thiện, cô làm sao có thể chết mà không cứu, thờ ơ phớt lờ học sinh trường mình được? Hai năm trước khi mới vào trung học, cô vì đám học sinh rác rưởi ở ban F mà cực khổ chặn lại các trận đấu của mấy tên lưu manh này, thậm chí còn quỳ xuống trước mặt người khác chỉ để bảo vệ bọn họ, hôm nay lại còn vì cứu một Chu Nhã Nhã không quen không biết mà suýt nữa bị thương!

Cậu thật mong chị gái mình có thể nhẫn tâm một chút, chỉ cần cô bình an cả đời là được, cho dù đối tượng bị đối xử nhẫn tâm là cậu thì cũng không sao.

“Nhur Lâm,” Mộc Như Lam nhìn đáng vẻ bị thương của Mộc Như Lâm mà trái tim mềm nhũn, cô vừa thở dài sửa sang lại quần áo cho cậu vừa nói, “Chị là hội trưởng hội học sinh, có trách nhiệm phải quan tâm toàn bộ những việc trong trường.”

“Chị vẫn có thể ích kỷ một chút mà,” Mộc Như Lâm bắt đầu nhìn Mộc Như Lam, cậu không nổi giận với cô, chỉ có thể thầm nghĩ rằng, tự nhủ bản thân phải trở nên mạnh mẽ thì mới đủ sức bảo vệ chị mình. Nếu không có ai bảo vệ, Mộc Như Lam rất dễ gặp nguy hiểm, ở học viện này đầy rẫy những kẻ thích lợi dụng bản tính lương thiện và đẩy trách nhiệm của Mộc Như Lam để tiếp cận cô, như Lam Nhất Dương chẳng hạn.

Nhìn đứa em trai đáng yêu nay đã ăn mặc chỉnh tề, Mộc Như Lam cười hài lòng, “Chị vẫn luôn ích kỷ đấy chứ.”

Thật đấy, Như Lâm đáng yêu của chị không cần phải làm cái vẻ mặt “có điều mới tin” như vậy đâu, chỉ là chị đây chưa bao giờ tỏ ra ích kỷ trước mặt cưng thôi. Chừng nào trở thành con rối trong tay chị rồi cưng sẽ biết ngay ấy mà, còn bây giờ thì cứ vô tư sống trong mộng đi...

...

Vụ việc của Chu Nhã Nhã có hơi nghiêm trọng, nó xảy ra ngay tại học viện Lưu Tư Lan, Chu Nhã Nhã lại còn là thiên kim tiểu thư của thị trưởng. Một đợt kiểm tra và truy tìm được tiến hành, đáng ngạc nhiên là máy quay của học viện lại không bắt được bóng dáng của một tên lưu manh nào, nói cách khác, bọn chúng đã qua mặt được hệ thống an ninh của học viện – cả đợt nhập lẫn đào thoát đều qua các góc chết của máy quay.

Hiếm khi nào có học sinh đến trường vào sáng sớm, vậy mà vừa rồi ở đây lại có nhiều tên như vậy, nên cảnh sát cho rằng đây có thể là một âm mưu cường hiếp đã được chuẩn bị từ trước, nạn nhân là Chu Nhã Nhã. Chu thị trưởng vô cùng tức giận, con gái bảo bối của mình suýt nữa đã sinh chuyện ngay tại trường, bảo sao có thể hòa nhã bàn bạc với hội đồng học viện Lưu Tư Lan cho được? Thế là ông ta yêu cầu họ phải bắt được những tên kia trong vòng vài ngày, còn không thì tự gánh lấy hậu quả!

Bởi vậy, Âu Khải Thần cũng bị liên lụy theo, ai bảo ba hắn là chủ tịch học viện Lưu Tư Lan?

Ngày thứ tư, sau khi tan học, Âu Khải Thần – người đã phải nghỉ học cả buổi sáng vì bận họp – mới trở lại lớp học năm ba ban A. Đóa hoa cao ngạo lạnh lùng thường ngày nay uể oải nằm xuống bàn, buồn bã và mệt mỏi, hệt như một con chó bị chủ nhân đánh đập.

Những học sinh còn lại lần lượt rời phòng. Tuy học viện không chính thức công bố vụ việc Chu Nhã Nhã, nhưng nó lại được lan truyền một cách chóng mặt qua các diễn đàn ngầm, vì thế hầu như ai cũng hiểu lý do khiến Âu Khải Thần trở nên uể oải như vậy.

Một hộp sữa đột nhiên xuất hiện trước mặt Âu Khải Thần, hắn giật mình, ngẩng đầu lên thì chạm phải một đôi mắt ám áp như hai vầng mặt trời, thoáng chốc xua tan vẻ lo lắng trên gương mặt xinh đẹp.

“Làm sao vậy?” Mộc Như Lam nhu hòa hỏi sau khi đã an vị tại chiếc ghế trước mặt Âu Khải Thần.

“Ba anh bảo anh phải giải quyết chuyện của Chu Nhã Nhã,” Đồng thời ba hắn cũng dặn là không được kể về chuyện này với bất kỳ ai, vậy mà bây giờ hắn lại không chút đắn đo kể cho Mộc Như Lam nghe. Có lẽ hắn vẫn luôn nghĩ rằng Mộc Như Lam rất đáng tin cậy, bởi vì cô gái thuần khiết như thiên sứ này sẽ không bỏ mặc bất kỳ ai, cũng như sẽ không làm tổn thương bất cứ người nào.

“Có cần em giúp cái gì không?”

“Không cần đâu,” Âu Khải Thần nhú mảy, “Lần sau em phát hiện chuyện xấu thì đừng tự đi xem như vậy, nhớ là phải gọi điện báo cho bảo vệ trước,” Sáng sớm nghe được tin Mộc Như Lam ngăn cản vụ cường hiếp Chu Nhã Nhã mà hấn hết cả hồn. Khi đó không mấy ai ở trường, ngộ nhờ mấy tên thú tính kia làm gì Mộc Như Lam thì sao? Nghĩ thế, ấn tượng của Âu Khải Thần về Chu Nhã Nhã liền xấu đi, cô ta đụng phải chuyện phiền toái rồi còn đi liên lụy sang người khác!

“Nhưng làm vậy sợ là không kịp cứu người,” Mộc Như Lam khó xử nói.

Âu Khải Thần thở dài, vừa định mở miệng thuyết phục thì Mộc Như Lam đã đứng dậy, nụ cười xa cách nở trên môi, tựa như chút quan tâm thân mật mấy giờ đều là ảo giác của hắn, tựa như cô chỉ tiện thể hỏi thăm hắn một cách bình thường mà thôi.

“Hội học sinh còn có chuyện cần xử lý, em đi trước đây, anh nhớ ăn cơm trưa nhé,” Mộc Như Lam vẫy vẫy tay, bóng hình màu trắng nhòa đi trong ánh

nắng trưa, hừ hừ thực thực, cô đi xa dần xa dần rồi khuất hẳn.

Âu Khải Thần đắm đuối nhìn theo một lúc lâu mới sực tỉnh lại, hắn siết chặt nắm đấm, hung hăng nện xuống mặt bàn, hộp sữa nảy lên một cái, hệt như trái tim rồi bời của hắn lúc này.

Mộc Như Lam, mi rốt cuộc có ý gì? Vì sao lại đối xử khi gần khi xa với hắn? Mi chủ động bắt chuyện thì hắn vui vẻ, mi lạnh lùng rồi đi thì hắn buồn bã, nhìn hắn hèn mọn nhảy nhót trong tay mi như thế hắn là vui lắm nhỉ? Vì sao mi tốt với tất cả mọi người, chỉ ngoại trừ hắn? Vì sao vậy?

Cô gái chậm rãi thả bộ trên con đường đá cuội ộp bóng cây. Vài tia nắng xuyên qua tán lá, nghịch ngợm đậu lên bờ vai cô, quyến luyến không rời.

Vì sao ấy à? Vì sao cô tốt với tất cả mọi người, chỉ ngoại trừ Âu Khải Thần ấy à?

Bởi vì...

—— Khi cô muốn một kẻ phải yêu cô đến tận xương tủy, cô sẽ từ từ với cả thế giới này, nhưng lại khi gần khi xa với mỗi mình hắn, khiến cho hắn nhớ kỹ sự phân biệt đối xử ấy, khiến cho hắn thêm khát từng khoảnh khắc ngọt ngào mà cô ban phát.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cái quỳ cao thượng

Bình thường sau khi tan học, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm sẽ không trở về cùng Mộc Như Lam, bởi vì cô học nhiều hơn một tiết, hơn nữa sau đó còn ở lại trường giải quyết chuyện của hội học sinh. Thành tích của Mộc Như Lam rất cao nên giáo viên nào cũng hài lòng, thỉnh thoảng cô nghĩ học họ đều mất nhấm nhấm mở cho qua.

Cho nên hiện tại Mộc Như Lam cũng đã sớm rời lớp học đến dãy phòng ban F, trên đường đi vô tình suýt phải hai em trai. Sau chuyện lúc sáng, trong lòng Mộc Như Lâm vẫn còn lo lắng, cậu muốn ở lại với Mộc Như Lam. Ngất nổi nếu làm vậy, Mộc Như Sâm chắc chắn cũng sẽ đi theo rồi bám lấy cô không rời, vậy nên Mộc Như Lâm đành gọi điện nhờ vả Trần Hải chú ý bảo vệ cô, Trần Hải rất giỏi võ, hơn nữa còn là người của Kha gia, cậu rất tin tưởng ông ta.

Mai là ngày mà Bạch Tố Tinh vào học, cô ta không thi sát hạch nên chỉ có thể vào ban F. Tại Lưu Tư Lan, thành tích quyết định vị trí của người, không hề có chỗ cho quan hệ cá nhân.

Người nghĩ rằng thành tích của Bạch Tố Tinh rất tệ ư? Chà, kiếp trước Mộc Như Lam cũng nghĩ y như vậy, hơn nữa học sinh trong ban F toàn những kẻ ăn chơi trác táng, thế là cô càng quan tâm lo lắng cho Bạch Tố Tinh hơn, thậm chí còn bỏ thời gian kèm cô ta học, nào ngờ đầu vào kì thi tiếp theo, Bạch Tố Tinh lọt vào top 5, vượt xa Mộc Như Lam, chưa kể đến chuyện cô ta thu phục được một đám học sinh bất trị có gia thế hùng hậu.

Ban F chính là nanh vuốt mạnh nhất của Bạch Tố Tinh. Nếu kiếp trước Mộc Như Lam ngây dại sống sót qua tai nạn, có lẽ cô sẽ được nhìn thấy Bạch Tố Tinh sống xa xỉ thoải mái với đám học sinh ban F đó.

Đáng tiếc, hiện tại mọi chuyện đã khác.

Ban F, năm hai.

Ban F năm hai là lớp học đặc biệt nhất Lưu Tư Lan, vì sao? Không có mấy ai hiểu cụ thể.

Hai năm trước, khi Mộc Như Lam mới vào học năm nhất, tuy có thành tích nổi bật nhưng quyền lực của cô tại Lưu Tư Lan không được lớn mạnh như bây giờ, cho đến khi xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, tạo nên cục diện tất cả mọi người đều yêu Mộc Như Lam.

Vào một đêm hai năm trước, ban F rủ nhau tụ tập tại một quán bar nhỏ để tìm cảm giác mạnh, xui xẻo vướng vào vụ mua bán thuốc phiện của một đám xã hội đen. Chúng coi bọn trẻ nhà giàu này như cây rụng tiền, ép bọn họ hít thuốc phiện.

Ban F tuy chưa sôi đời bao nhiêu nhưng cũng biết rằng không thể tùy ý đụng đến thuốc phiện, thế nên liền chống đối, hậu quả là gặp nguy hiểm đến tính mạng. Đám xã hội đen kia sợ giao dịch của bọn chúng bị cảnh sát phát hiện, đã như vậy, một là kéo luôn mấy đứa học sinh này vào bùn, hai là giết người diệt khẩu.

Mộc Như Lam ăn tối xong thì ra ngoài tản bộ, tình cờ đi ngang rồi phát hiện vụ việc, cô lập tức báo cảnh sát. Nhìn thấy cậu con trai kia dù bị đánh bầm dập mặt mũi vẫn quật cường chịu đựng chứ không hề cúi đầu, trong lòng cô có cái gì đó động đậy, trước khi kịp hoàn hồn thì cô đã xông vào đẩy đám người đang đánh cậu ta ra, đồng thời đứng chắn bảo vệ.

Chuyện sau đó được giải quyết như thế nào thì chỉ có những học sinh ban F có mặt tại quán bar biết, Mộc Như Lam gần từng tiếng mạnh mẽ, không hề có dáng vẻ con một sách yếu đuối mà trước giờ bọn họ khinh thường. Cô gái mảnh khảnh dũng cảm đối mặt với đám xã hội đen, khí thế đó khiến cho

mọi người kinh ngạc, bao gồm cả đám xã hội đen kia. Tuy vậy, tình hình lúc đó cực kỳ bất lợi, đối thủ dù gì cũng là xã hội đen, để bảo vệ ban F, để kéo dài thời gian, Mộc Như Lam đã quỳ gối trước mặt bọn chúng!

Cảnh tượng lúc đó khảm sâu vào trong trí nhớ ban F, cả đời khó quên. Một người kiêu hãnh như Mộc Như Lam, mọi người yêu quý và tán dương cô, còn bọn họ thì lại quệt một vết đen lên người cô.

Sau đó cảnh sát tới, đám xã hội đen kia tự hiểu là không thể thoát tội, thậm chí quá hóa giận xuống tay với ban F, cậu con trai quật cường – lớp trưởng ban F – thiếu chút nữa thì nhận nguyên một gãy vào đầu, may mà Mộc Như Lam kịp thời đẩy cậu ta ra, có điều chính cô lại bị đánh gãy hai cái xương sườn, trong đó một cái suýt đâm thủng phổi.

Bọn họ thiếu Mộc Như Lam một món nợ ân tình, hơn nữa còn là thiên đại ân tình.

Cuộc đời con người, bất hạnh nhất là gặp phải một kẻ đảo lộn toàn bộ hạnh phúc của người, cướp đi mục đích sống của người, đẩy người ngã vào mờ mịt, thống khổ, bi ai. Cuộc đời con người, may mắn nhất là gặp được một người cải thiện cuộc sống mờ mịt của người, giúp người tìm ra mục đích tồn tại, cho người yêu thương, hạnh phúc, thoải mái.

Gặp được Mộc Như Lam là may mắn cả đời của bọn họ.

Vì sự kiện này, toàn bộ học sinh ban F đều thay đổi, thành tích tệ nhất trường được nâng lên tới trình độ ban D, lưu manh phá hoại thì biến thành trò ngoan. Đồng thời, thanh danh của Mộc Như Lam tại học viện Lưu Tư Lan lên thẳng như mặt trời ban trưa, quyền lực cũng đi đến đỉnh điểm.

Chết một lần, Mộc Như Lam đã biết quý trọng tính mạng mình, chuyện ban F hai năm trước hoàn toàn là ngoài ý muốn, cô hoàn toàn có thể rung đùi thành thoi chờ cảnh sát, thế nhưng... Có lẽ đáng về quật cường quyết không nhận thua một cách ngu ngốc của cậu con trai kia đã gọi cho Mộc Như Lam nhớ đến bản thân mình kiếp trước. Ai mà chẳng có lúc xúc động? Tính ra cô cũng thật may mắn, không những sống sót mà còn nhặt được một đồng minh vượt.

Chà, cứ cho rằng đây là báo đáp dành cho một kẻ biến thái lương thiện đi.

Lúc Mộc Như Lam đi đến cửa phòng ban F, cô mới phát hiện ra bọn họ đang làm bài kiểm tra, có người cúi đầu cắn bút, có người suy nghĩ đến bất động. Muốn nâng cao thành tích cũng không phải chuyện dễ dàng, tất cả đều nhờ vào cố gắng của ban F.

Mộc Như Lam vừa định lui ra ngoài thì chạm phải một đôi mắt đào hoa đầy tà khí, hần ngồi ở góc trong cùng của phòng học, thân nhiên nhìn Mộc Như Lam.

Cô mỉm cười đi ra, trong lòng không khỏi thắc mắc, Đoạn Nghiêu... bây giờ hẳn phải đang hẹn hò với nữ sinh thắng giải khiêu vũ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hậu thuẫn mạnh nhất của thiên sứ

Đoạn Nghiêu, người được nữ sinh học viện Lưu Tư Lan tặng cho biệt danh “hoa yêu”, chính là cậu con trai ngu ngốc mà quật cường từng được Mộc Như Lam cứu một mạng.

Mộc Như Lam nghĩ kỹ lại thì mới sực nhớ, kiếp trước lúc cô mười bốn tuổi có nghe phong phanh rằng ban F gặp chuyện, rất nhiều học sinh bị thương nặng, một học sinh mất mạng – hẳn phải là Đoạn Nghiêu.

Chắc, người ta đã dí dao vào cổ rồi mà vẫn không chịu nhún nhường, quật cường đến mức ngu ngốc như thế, không chết mới là lạ. Nhìn xem, không phải cô cũng đã chết đó sao?

Đứa ngốc.

Mộc Như Lam đứng chờ trên hành lang bên ngoài phòng học ban F. Lúc ba giờ chiều, ánh nắng thu cũng không quá gay gắt nhưng một vài nữ sinh sợ bị đen da vẫn dùng ô che, chỉ có Mộc Như Lam là thích đứng ngập trong nắng, để từng tia sáng hôn lên làn da mình, điều này khiến cô cảm thấy thế giới này thật đẹp, thật ấm áp.

Cho đến khi bài kiểm tra của ban F chấm dứt, Mộc Như Lam mới bước vào. Bọn họ vốn phải học cùng năm ba với cô, thế nhưng vào thời điểm lên lớp, cả ban trình lên một lá đơn xin lưu ban lại một năm. Sự kiện này làm chấn động toàn bộ học viện, không ai hiểu lý do, chỉ có bọn họ biết mình làm thế là vì muốn ủng hộ ánh mặt trời mà bọn họ tôn sùng. Nếu ngay cả gót chân của cô mà còn không chạm được thì lấy tư cách gì mà ủng hộ?

Cho nên bọn họ lùi lại một bước, để có thể tiến xa hơn nữa.

Nói về kỳ sĩ đoàn bí ẩn và trung thành nhất của Mộc Như Lam, không ai khác, chính là những cậu trai cô gái bất trị có gia thế hùng hậu này.

Bạch Tố Tinh mà biết được thì chắc hẳn sẽ tức điên lên ấy nhỉ? Đồng nam vượt mà cô ta dự định thu phục đã hoàn toàn rơi vào trong tay Mộc Như Lam, trở thành hậu thuẫn mạnh nhất của cô.

Có điều cô sẽ không bao giờ nói cho Bạch Tố Tinh biết đâu, em gái thân ái, lần này đến phiên em diễn trò mua vui cho chị, ha ha...

“Hội trưởng!” Mộc Như Lam bước đến cửa, những học sinh ngồi bàn đầu vừa thấy đã mừng rỡ kêu lên, tuy cô nhỏ tuổi hơn hầu hết ban F nhưng phong thái uy nghiêm xen lẫn ôn hòa của cô khiến tất cả mọi người đều phải sùng bái, bất kể tuổi tác.

“Oa! Hội trưởng bận trăm công nghìn việc cuối cùng cũng có dịp rảnh đến thăm chúng tiểu nhân ư?” Lễ Thân với cái miệng ngọt xớt nhanh nhẹn chạy lại.

“Tránh ra!” Thái Sử Nương Tử bạo lực xua đuổi vài ba người đang vây quanh lấy Mộc Như Lam, cô níu chặt cánh tay Mộc Như Lam, hung thần ác sát vài giây trước lập tức xiu xuống thành cún con đáng thương. “Lam Lam, sao bây giờ cậu mới đến, rõ ràng đã nói sẽ kèm mình học thi giữa kỳ mà...”

“Cả mình nữa,” Lễ Thân cũng xen vào một câu. Lễ Thân có mẹ là viện trưởng viện khoa học quốc gia, bố là chánh án tòa án tỉnh G, “Tiểu nương tử, đừng có ôm Mộc Như Lam không rời như thế chứ! A, đau! Nhẹ thôi!”

“Cút đi! Có giỏi thì lại kêu tiểu nương tử thử xem!” Thái Sử Nương Tử – họ Thái Sử tên Nương Tử nên cô luôn bị trêu chọc – từng là một thành phần bất hảo chuyên đi ầu ẩu, nhà làm quan to, bố là cục trưởng cục cảnh sát thành phố K.

Ở ban F, con ông cháu cha chiếm đa số, đừng tưởng con ông cháu cha cũng giống như con nhà giàu bình thường, ngược lại còn khác hẳn kia, hoàn cảnh gia đình khiến bọn họ nảy sinh tâm lý phản kháng muốn khiêu khích người lớn, chỉ chưa đến mức vi phạm pháp luật mà thôi.

Đây cũng là lý do vì sao kiếp trước Bạch Tố Tinh lựa chọn bọn họ, những con chó quyền thế thường có giá trị lợi dụng rất cao, bao gồm ban F và Chu Nhã Nhã.

Ban F cãi nhau ầm ĩ làm mấy lớp bên cạnh tò mò nhìn xem, thấy cảnh Mộc Như Lam bị vây quanh thì chỉ cười xòa.

Bọn họ lúc nào cũng tràn trề sức sống, luôn miệng lủi lo Mộc Như Lam Mộc Như Lam, cô vẫn đứng đó mỉm cười bao dung, cảm giác ảm áp này thu hút bọn họ, dẫn dụ bọn họ, chẳng ai muốn rời đi. Mỗi khi nghe học sinh ban khác xì xào bàn luận Mộc Như Lam tốt với mình thế nào, ban F đều ngầm bĩu môi, hừ, Mộc Như Lam tốt với bọn họ nhất! Mấy người kia thì có gì hay ho! Ban F đã có giao tình sinh tử với Mộc Như Lam!

“Được rồi,” Một giọng nói tà khí nửa cười nửa không vang lên, rõ ràng xuyên suốt, chỉ cần hai chữ cũng đủ khiến toàn phòng yên tĩnh lại.

Thiếu niên cao gầy thân nhiên ngồi sau hàng người, hai tay khoanh tay trước ngực, “Lắng nghe xem lý do hội trưởng đến đây là gì.”

Mộc Như Lam bắt đầu nhìn Đoàn Nghiêu, “Mình đến đây nhất thiết phải có mục đích à?”

Lớp trưởng đại nhân – hoa yêu hút hồn người vô tư nhún vai, “Tác phong của hội trưởng luôn là ‘không có việc cần thì không đến làm gì’, chẳng phải sao?”

“Thôi được rồi,” Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, nhìn mọi người trong ban, “Quả thật mình có chuyện cần nhờ.”

Toàn ban nghiêm túc hẳn lên, Mộc Như Lam vội xua tay, “Không phải là chuyện gì ghê gớm đâu,” Căng thẳng như thế này, người ngoài nhìn vào có khi còn tưởng Mộc Như Lam muốn bọn họ nhảy vào núi đao biển lửa.

“Em gái mình ngày mai sẽ đến học ở ban F, tính tình con bé hơi hướng nội, các cậu giúp mình quan tâm một chút, đừng để em ấy cảm thấy khó khăn, có được không?” Mộc Như Lam thành khẩn nói, ánh mắt thỉnh cầu khiến ai cũng không nỡ từ chối.

“Tất nhiên là không thành vấn đề. Nhưng hội trưởng đại nhân chỉ có hai em trai thôi mà? Sao bây giờ lại thêm một em gái?” Đoàn Nghiêu vuốt ve chiếc nhẫn hắc đạo nơi ngón trỏ, đôi mắt đào hoa nheo lại nguy hiểm. Câu nói vừa dứt, không khí phòng học liền rơi vào trầm mặc. Bọn họ hiểu khá rõ chuyện thế gia danh môn, con ngoài giá thú có rất nhiều, loại đàn bà không biết xấu hổ đem con đến đòi quyền lợi cũng không ít đâu.

Mộc Như Lam bật cười, “Xem các cậu nghĩ đi đâu kia, Tình Tình là con gái của bạn thân mẹ mình, vì vài chuyện nên em ấy đến ở tạm.”

“Phù...” Thái Sử Nương Tử nhẹ nhõm thở ra, “Thì ra là thế, giật cả mình. Lam Lam thánh thiện của ban F, tội này tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ ai bôi vết nhơ lên người cậu.”

Những người còn lại đồng loạt gật đầu, con người Đoàn Nghiêu khế giãn ra.

Đúng vậy, nếu cuộc đời con người bắt buộc phải dính chút ít nhơ bẩn, vậy thì sự việc hai năm trước đã là quá đủ rồi, nếu còn kẻ nào dám vấy bẩn Mộc Như Lam, bọn họ sẽ nghiền hán ra tro.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hai người là một cặp trời sinh

Xe vừa mới khởi động, cô liền nhận được cuộc gọi từ Lam Nhất Dương, hấn hét vào điện thoại một đồng đồ ăn rồi tắt máy cái rụp.

Mộc Như Lam ngăn người một lúc để tiêu hóa lời của Lam Nhất Dương, cô bật cười, “Hải thúc, đến Lâu Lan các.”

“Lại đi đưa com cho vị thiếu gia kia nữa à?” Trần Hải thần nhiên hỏi.

Lần đầu tiên chờ Mộc Như Lam đến bệnh viện, ông đã báo cáo mọi chuyện với Kha lão gia. Lão gia xót Mộc Như Lam vô cùng, ông hiểu rằng cháu gái cưng lương thiện như thế nào nên đã lập tức điều tra Lam Nhất Dương, khi phát hiện ra hấn là con cháu Lam gia thì đành phải chếp miệng cho qua: người thừa kế duy nhất của Lam gia, nhiều đây thôi cũng đã đủ tư cách để tạo dựng quan hệ với Mộc Như Lam.

Không hiểu Kha lão gia nghĩ gì mà lại có ý định để lại một phần ba tài sản cho cháu gái mình, may là ông chưa tiết lộ chuyện này với ai, nếu không thì Mộc Như Lam cũng khó mà yên ổn qua ngày.

Mộc Như Lam cười cười gật đầu, tất nhiên cô sẽ không đem qua một đồng đồ ăn như Lam Nhất Dương nói, mà phải xem xét giá trị dinh dưỡng trước rồi mới quyết định mua.

Đến bệnh viện, cô bước đến cửa thang máy lúc này đang chứa không ít người, bệnh nhân, người nhà, y tá, khi thấy Mộc Như Lam thì tất cả đều tự giác nhường chỗ. Cô mỉm cười nói cảm ơn, cả người như đang tỏa ra một vàng sáng mờ ảo, thu hút tất cả mọi người nhưng lại không có ai dám tới gần.

Kẻ phạm trần thô tục sẽ khiến thiên sứ sợ hãi bay đi mất.

Khi còn cách khu phòng bệnh VIP một tầng, trong thang máy chỉ còn Mộc Như Lam, vách tường xám bạc phản chiếu bóng hình một cô gái xinh đẹp tinh tế.

“Đỉnh!” Cửa thang máy mở ra, một thân hình bất ngờ ngã về phía Mộc Như Lam.

Cô vội vàng đỡ lại nhưng vì đối phương nặng hơn dự đoán nên không kịp phản ứng, cuối cùng bị đẩy ngã theo. Ngay khi sắp đụng phải mặt đất, cô nhanh như chớp vươn tay ra...

“Phịch!” Hai người cùng bị ngã vào trong thang máy, nhưng bởi vì chân người kia vẫn còn thò ra ngoài nên cửa không đóng lại được.

Mộc Như Lam nhú mồm ề ầm, đầu người đàn ông này đè nặng lên cánh tay cô, chưa kể đến những hạt cát trên sàn thang máy đang găm vào da thịt.

“A... Chết tiệt...” Lục Tử Mạnh đau đến nhe răng trợn mắt, khó khăn chống người ngồi dậy nhưng chậm chạp mãi vẫn không xong. Đến khi được một đôi bàn tay nâng lên thì hấn mới hoàn hồn, chẳng trách cái bị kịch đập đầu chấn thương não không xảy đến, hóa ra là vì có người cứu hấn.

“Cảm ơn...” Lục Tử Mạnh chỉnh lại băng quấn trên đầu, quay sang nhìn người vừa bị hấn liên lụy thì sững sốt không nói nên lời, đây, đây, đây chẳng phải là...

“Anh ổn chứ?” Mộc Như Lam giúp hấn nhặt cái nạng lên.

Lục Tử Mạnh lúng túng nhận lấy nạng từ tay cô, không hiểu sao lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Tuy rằng trước đây từng nghe nói về Mộc Như Lam nhưng vì hấn không mấy có hứng thú với các bé gái miệng còn hôi sữa nên cũng chẳng để ý nhiều. Những hôm cùng Mặc Khiêm Nhân theo dõi Mộc Như Lam, hấn chỉ cảm thấy rằng cô gái này quả thực không hợp với thế giới của bọn họ, cô được bảo vệ quá kỹ, quá lương thiện.

Mộc Như Lam nghĩ có thể người này bị thương khá nặng, “Phòng bệnh của anh ở đâu? Tôi đưa anh trở về?”

“Không cần,” Lục Tử Mạnh chưa kịp gật đầu thì một giọng nói xa cách đã truyền tới, ngẩng lên liền thấy Mặc Khiêm Nhân đứng gần đó, sắc mặt hấn nhợt nhạt, lạnh lùng thanh tao tựa ánh trăng.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân, Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam.

Lục Tử Mạnh dò xét nhìn hai người, nếu nói Khiêm Nhân giống như con suối mát thì Mộc Như Lam chính là dòng nước ấm. Ai, giả sử không phải lúc nào hấn cũng gặt gao truy cứu cô thì có lẽ Lục Tử Mạnh đã cho rằng họ là một cặp trời sinh.

Giày da chậm rãi ma sát mặt đất, Mặc Khiêm Nhân đi đến đỡ lấy Lục Tử Mạnh đang tựa vào Mộc Như Lam, liếc nhìn cánh tay trái của cô một cái rồi im lặng đỡ Lục Tử Mạnh rời đi.

Mộc Như Lam cúi người nhặt đồ rơi trên đất lên, tay trái vừa mới dùng sức một chút đã đau nhức không thôi, đành phải đổi sang tay phải.

Chắc, lại bắt cần làm người tốt rồi...

...

Hôm đó Lục Từ Mạnh gọi điện cầu cứu Mặc Khiêm Nhân là bởi vì xui xẻo gặp phải một gã điên say xỉn tại quán bar. Hắn ta đi loạn choạng va vào Lục Từ Mạnh nhưng lại bảo Lục Từ Mạnh cố tình đụng hắn, thế là cãi nhau ầm ĩ dẫn đến ẩu đả, cuối cùng hai nhân vật chính đều phải vào bệnh viện.

Lục Từ Mạnh bị chấn thương nhẹ ở não, gãy xương chân trái. Hắn nằm trong phòng chán quá nên chống nạng ra ngoài tản bộ mà không biết việc này bất tiện và mất sức như thế nào. Đến lúc không còn cố được nữa, hắn đành dựa vào cửa thang máy nghỉ một chút, khi thang máy báo đến cũng không mấy để ý, hậu quả là bị ngã vào trong, liên lụy đến cả Mộc Như Lam.

“Mẹ nó, đau chết ông rồi,” Lục Từ Mạnh khoác vai Mặc Khiêm Nhân, bực mình chửi thề. Thấy Mặc Khiêm Nhân chẳng thèm phản ứng, hắn nghiêng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân đang ngăn người, “Cậu lại nghĩ đến mấy thứ đáng sợ đấy à?”

Lục Từ Mạnh vốn không tin Mộc Như Lam là tội phạm giết người, qua chuyện vừa rồi lại càng không tin.

Mặc Khiêm Nhân im lặng không đáp, lúc này hắn chưa kịp ra tay nhưng đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, bao gồm việc Mộc Như Lam đỡ lấy Lục Từ Mạnh, và cả việc cô để cho đầu của Lục Từ Mạnh nện lên cánh tay mình.

Là vì không muốn Lục Từ Mạnh bị thương?

Kỳ quái, thật sự quá kỳ quái, nếu Mộc Như Lam đúng là một tên cuồng sát biến thái lại giỏi nguy trang thì lòng phòng bị của cô ta hẳn cũng phải cực kỳ cao. Gặp tình huống như thế, theo tiềm thức phòng bị và phản xạ có điều kiện, người bình thường ai cũng sẽ nhanh chóng lùi khỏi phạm vi nguy hiểm, huống gì là một tên tội phạm. Đáng này, cô ta lại tiến tới đỡ lấy, thậm chí còn vì bảo vệ người khác mà làm bản thân bị thương. . .

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mọi người đều rất độc

Mộc Như Lam không biết mình đã khiến cho Mặc Khiêm Nhân rối rắm như thế nào, cô mang thức ăn đến trước cửa phòng Lam Nhất Dương, gõ cửa vài cái rồi bước vào.

Trong phòng, ngoài Lam Nhất Dương ra còn có hai người nữa – một phụ nữ trung niên và một cậu con trai khoảng mười sáu, mười bảy tuổi. Sắc mặt Lam Nhất Dương rất tệ, như thể đang kiềm nén một trận lửa giận, hắn nhìn Mộc Như Lam không nói, sợ mình mở miệng là sẽ tuôn ra toàn lời thô tục.

Trong vài giây đó, Mộc Như Lam nhanh chóng phân tích không khí căng thẳng này, còn chưa kịp nói gì thì cậu con trai mặc đồng phục của học viện Từ Viên đã thốt lên.

“Mộc Như Lam?” Lam Bình Lâm kinh ngạc đứng thẳng dậy, tròng mắt khó tin. Tiếng lành đồn xa, người trong các học viện quý tộc không ai không biết Mộc Như Lam, huống chi hiệu trưởng Từ Viên còn ba lần bốn lượt nhắc đến cô.

“Xin chào,” Mộc Như Lam hết nhìn Lam Bình Lâm lại nhìn sang Lam Nhất Dương, “Lát nữa tôi quay lại. . .”

“Khỏi cần,” Lam Nhất Dương cắt ngang, lạnh lùng đảo mắt về phía hai người kia, “Kẻ không phận sự mau cút ra ngoài.”

“Mày. . .”

“Mẹ!” Lam Bình Lâm ý nhị liếc nhìn gói đồ Mộc Như Lam đặt trên bàn, ghé miệng thì thầm cái gì đó vào tai Lý Diễm. Bà ta nghe xong thì kinh ngạc, trong lòng lạnh lùng cười.

Mộc Như Lam lấy đồ từ trong túi bỏ lên bàn, vì không thể dùng tay trái nên động tác của cô khá chậm chạp. Cử chỉ dịu dàng này khiến con giận của Lam Nhất Dương tan đi không ít, nhìn đến hai mẹ con kia thì hắn lại thấy kinh tởm, “Còn chưa cút đi?”

“Lam Nhất Dương, bà ấy là mẹ của mày!” Lam Bình Lâm gắt lên, đồng thời kín đáo quan sát phản ứng của Mộc Như Lam.

Lam Nhất Dương khinh thường nhếch môi, nhìn về phía người phụ nữ đang ra vẻ đau lòng gạt nước mắt, “Mẹ tao không có cái mũi hồ ly thối tha trên người, cũng không sinh ra một thằng oắt ti tiện như mày!”

Sắc mặt Lam Bình Lâm trầm xuống, hắn không ngờ ở trước mặt Mộc Như Lam mà Lam Nhất Dương vẫn có thể thô bỉ đến vậy. Tuy không biết tại sao bọn họ quen nhau, nhưng hẳn là đồ của Lam Nhất Dương thì hắn đều muốn cướp đi, yêu thương, quan tâm, khen ngợi, . . . hắn sẽ không để Lam Nhất Dương có bất cứ thứ gì. Chỉ cần Lam Nhất Dương để ý thì cho dù đó có là rác, Lam Bình Lâm hắn cũng sẽ đến cướp đoạt!

“Bỏ đi, Bình Lâm,” Lý Diễm lắc đầu, bà ta nhìn Lam Nhất Dương bằng ánh mắt hiền lành mà khổ sở, “Con không chịu nhận mẹ cũng được, nhưng con không thể làm bố và ông lo lắng như vậy. Vừa mới trở về đã tự hại mình ra nông nỗi này, Bình Lâm đã phải làm hộ việc bỏ giao cho con. Nhiều lần như

vậy, cấp trên sẽ nghĩ rằng con không có năng lực, làm sao có thể đồng ý với bố để con thừa kế công ty? Con đã mười chín tuổi, cũng lớn rồi, Nhất Dương, coi như mẹ xin con, đừng tùy tiện nữa có được không? Cũng đừng dính đến thuốc phiện lần thứ hai, khó khăn lắm con mới có thể ra khỏi trại cai nghiện. . .”

“Cút xéo đi!” Kí ức màu đen tựa một con rắn độc lao đến nuốt chửng Lam Nhất Dương, hấn kích động rống lên khiến động tác của Mộc Như Lam khựng lại. Lồng ngực phập phồng kịch liệt, Lam Nhất Dương phần nộ từng Lý Diễm và Lam Bình Lâm như thể chỉ một giây nữa thôi, hấn sẽ xông lên giết chết bọn họ.

Lý Diễm bị dọa sợ đến mức tim đập thình thịch. Bà ta nhìn đồng hồ ăn bị đánh rơi dưới chân Mộc Như Lam, thầm nghĩ đã đạt được mục đích rồi thì không việc gì phải ở lại. Thế nên sau khi buồn bã nhìn Lam Nhất Dương một cái, bà ta gạt đầu chào Mộc Như Lam, đến khi cô mỉm cười đáp lại thì Lý Diễm mới vui vẻ cùng Lam Bình Lâm đi ra ngoài.

Cánh cửa hết mở lại đóng, trong phòng chỉ còn mỗi Mộc Như Lam và Lam Nhất Dương.

Ánh chiều tà le lói qua khung cửa sổ, làn gió thu nhẹ nhàng lay động chiếc chuông gió treo nơi cửa sổ, leng keng một điệp khúc thanh thuy.

Lam Nhất Dương cúi đầu, mái tóc rũ xuống phủ lên gương mặt hấn một khoảng đen u buồn, yếu ớt và bất lực.

Lam Nhất Dương, mười chín tuổi mới chỉ học năm hai, hấn bị đưa vào trại cai nghiện vì hít thuốc phiện nên đã phải lưu ban ba năm. Ở Úc không có trường học nào muốn nhận hấn nên Lam Nhất Dương mới bị đuổi về đây – nơi mà thể lực của Lam gia đủ mạnh để có thể bùng bít chuyện này.

Đó là con ác mộng mà Lam Nhất Dương không bao giờ muốn nhớ tới, miệng vết thương vừa mới đóng vảy nay lại bị xé toác ra, chảy máu đầm đìa. Khi này hấn không giữ nổi bình tĩnh mà phát hoả ngay trước mặt Mộc Như Lam, bây giờ không biết phải đối mặt với cô như thế nào, chỉ biết hối hận vì đã gọi cô đến.

Hấn chợt hiểu ra tại sao mình bỗng muốn gần gũi với Mộc Như Lam, cô là thiên sứ thuần khiết, yêu thương cả thế gian, hấn lại là kẻ sống trong bóng tối lạnh lẽo, trước giờ không hề biết đến cảm giác ấm áp, tới khi gặp được ánh mặt trời thì liền không muốn để vuột mất.

Người bên cạnh vẫn không nói gì, hô hấp của Lam Nhất Dương bắt đầu trở nên nặng nề.

Một lúc lâu sau đó, Mộc Như Lam rời khỏi phòng.

Lam Nhất Dương ngẩng đầu nhìn cánh cửa đã đóng lại im lìm, trong lòng có thứ gì đó vụt tắt.

Người kia từng nói thế nào nhỉ? Quá khứ sai lầm luôn để lại những vết đen bất hoại, cũng giống việc một tên tội phạm vẫn mãi mãi là một tên tội phạm, tiền án của hấn sẽ không bao giờ bị xoá bỏ.

Lam Nhất Dương vừa mới nhếch môi cười tự giễu thì Mộc Như Lam đã đẩy cửa bước vào, trên tay cầm cây lau nhà, cô lẳng lặng dọn sạch đồng thức ăn vương vãi trên sàn.

“Cô. . .” Cổ họng Lam Nhất Dương nghẹn lại, hấn nhìn Mộc Như Lam trân trối.

“Ừ?” Mộc Như Lam ngẩng đầu cười nhu hoà, như thể vừa rồi chẳng có vấn đề gì xảy ra, cô cũng chẳng nghe được chuyện xấu nào cả.

Lam Nhất Dương thờ phào một hơi nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Trầm mặc cả buổi, hấn mới mở miệng, “Tôi bị hấn hại.”

“Ừ,” Mộc Như Lam đem thức ăn bị đổ cho vào thùng rác.

Lam Nhất Dương giật mình, “Cô tin tôi?”

“Ừ.”

“Kể cả khi tôi nói kẻ hấn hại tôi chính là hai mẹ con kia?” Lam Nhất Dương hoàn toàn không biết lúc này ánh mắt của hấn tràn ngập hy vọng đến mức nào.

Mộc Như Lam đặt cây lau sàn vào ô vắt rồi đẩy xuống, nước roi lách tách từng giọt, cô thản nhiên trả lời, “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tìm ra rồi

Ngay sau khi bố mẹ ruột của Lam Nhất Dương ly hôn vì kẻ thứ ba, Lý Diễm liền dẫn theo Lam Bình Lâm – nhỏ hơn Lam Nhất Dương hai tuổi – đến

sống tại Lam gia, tự cho mình là Lam thiếu phụ nhân. Lam lão gia cực kỳ khinh thường loại đàn bà lăng lợ thủ đoạn như Lý Diễm nên đã sớm lập di chúc để lại toàn bộ tài sản cho Lam Nhất Dương, sau đó đưa hân đi Úc bồi dưỡng.

Bố của Lam Nhất Dương – Lam Bạch Phong thì sao cũng được, hân là một kẻ thích an nhàn, chỉ hận không thể đem công ty giao lại cho đứa con trai ngay lập tức để bản thân mình được thảnh thơi hưởng thụ càng sớm càng tốt. Có điều Lý Diễm sẽ không bao giờ muốn Lam Nhất Dương thuận lợi kế thừa Lam gia, nếu chuyện đó xảy ra thì chẳng phải là mọi công sức của bà ta đều đổ sông đổ bể sao? Vì vậy sau những thất bại liên tiếp trong việc hãm hại Lam Nhất Dương, bà ta quyết định mua chuộc một tên bạn học của hân, âm thầm bỏ thuốc khiến cho Lam Nhất Dương nghiện nặng, đến khi phát hiện ra thì đã quá trễ. Lúc đó hân hỷ còn nông nổi không hiểu chuyện nên vẫn tiếp tục buông thả bản thân mà ăn chơi phóng túng, cuối cùng bị tố cáo rồi phải vào trại cai nghiện.

Ở trại cai nghiện, Lam Nhất Dương gặp không ít chuyện thê thảm, tất cả đều là sản phẩm của những kẻ đã bị Lý Diễm mua chuộc, bà ta muốn Lam Nhất Dương chết luôn trong đó. May thay, thể lực Lam gia đã sớm xâm nhập vào trại cai nghiện nên Lý Diễm không thể nào đạt được mục đích. Lam Nhất Dương không có chứng cứ, chỉ biết bắt lực làm ầm lên, nhưng điều này lại càng khiến Lý Diễm hài lòng, bởi vì Lam Nhất Dương càng bẽ bối bao nhiêu thì thanh danh Lam Bình Lâm càng lên cao bấy nhiêu. Một khi hồ sơ của Lam Nhất Dương đã xấu không chịu nổi thì cho dù có tờ di chúc của Lam lão gia, ban giám đốc Lam thị cũng sẽ không thừa nhận hân, khi ấy toàn bộ ưu thế đều sẽ nằm trọn trong tay hai mẹ con bà ta.

Lam Nhất Dương chưa hề nói với ai, vậy mà hiện tại hân lại muốn kể cho Mộc Như Lam biết. Lý Diễm rất giỏi diễn kịch, vì thế ngoại trừ ông nội ra thì chẳng có một ai tin tưởng hân, mà loại cảm giác bị người chối bỏ lại vô cùng khó chịu.

Chuyện này như một cây gai cắm trong cổ họng khiến hân nghẹn uất cả đời, trừ khi hân có thể giết chết hai mẹ con kia.

“Anh định làm gì?” Mộc Như Lam tựa vào thành cửa sổ, chiếc chuông gió trên đỉnh đầu leng keng từng tiếng.

“Sớm muộn gì tôi cũng giết chết bọn chúng!” Lam Nhất Dương hung hăng nói.

Cô cười khẽ lắc đầu, “Sau đó thì sao? Đời người dài lắm, rồi anh cũng sẽ phải gặp vô số kẻ khiến anh căm ghét – hết tên này đến tên khác.”

Lam Nhất Dương nhíu mày, quả thật hân chưa hề nghĩ đến vấn đề này.

Mộc Như Lam nhìn hân, “Anh biết không? Muốn không bị kẻ khác coi rẻ và hãm hại thì trên tay nhất định phải cầm vũ khí. Chỉ như thế mới có thể khiến bọn họ sợ hãi anh, a dua lấy lòng anh, hoặc né tránh anh.” Cũng giống như những tên tội phạm thường chỉ tấn công các đối tượng tay không tác sát, nếu kẻ tay không bất chợt nhiên dẫn theo một con chó lớn hung dữ, thế nào tên tội phạm kia cũng phải lùi bước.

Con người ấy mà, luôn luôn khinh thiên sợ ác.

Lam Nhất Dương giật mình, kẻ thông minh như hân chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ là sẽ nắm ngay được điểm quan trọng.

“Kỳ thật, vào khoảnh khắc mỗi người sinh ra, thế giới này đã ban cho họ một loại vũ khí bất khả chiến bại, chỉ là không mấy ai có khả năng sử dụng.” Mộc Như Lam nói nhỏ, hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh chiều ảm áp bao bọc lấy cô, thánh thiện đến bất khả tư nghị.

“Là cái gì?” Lam Nhất Dương lắc lắc đầu, không muốn bản thân tiếp tục ngơ ngếch nhìn Mộc Như Lam.

Cô quay người lại, nụ cười trên môi sâu hơn một chút, “Pháp luật.”

Pháp luật, lạnh lùng, vô tình và công bằng tuyệt đối. Cho dù có chuyện gì xảy ra, nó vẫn đứng vững như bàn thạch. Càng được sử dụng thành thạo thì sức ảnh hưởng của nó lại càng lớn.

Một luật sư hàng đầu có thể đập chết một doanh nghiệp tầm cỡ quốc gia như đập một con chuột, cũng có thể biến kẻ sát nhân tội ác tày trời thành sứ giả chính nghĩa.

Trong mắt Mộc Như Lam, trên thế giới này có ba ngành nghề là lợi hại nhất: luật sư, pháp y, và... nhà tâm lý học.

...

Mộc Như Lam chuẩn bị trở về, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng mắng chửi kịch liệt phát ra từ căn phòng VIP đối diện, cứ mười từ thì lại có tám từ tục tĩu.

Cô nhíu mày nhìn sang tấm bảng tên gắn trên cánh cửa kia —— Kim Bưu Hồ.

Trong nháy mắt, đồng tử của Mộc Như Lam giãn lớn, khóe môi a ha một tiếng cười quỷ dị tanh mùi máu, tựa như ác quỷ đang há cái miệng đỏ lòm đầy ranh năng mà nói “tao tìm ra mày rồi.”

Thế nhưng một giây sau, nụ cười đáng sợ kia đã biến mất hoàn toàn, chỉ để lại một cái nhoen miệng nhu hòa.

Tại góc khuất hành lang, Mặc Khiêm Nhân đứng trầm tư, ánh mắt lạnh lùng của hân dán chặt theo bóng dáng Mộc Như Lam.

...

“Đưa cháu đến hắc ốc đi,” Mộc Như Lam vui vẻ phân phó Trần Hải. Hắc ốc chính là căn biệt thự mà bà ngoại tặng cho cô.

“Xảy ra chuyện gì à?” Trần Hải vừa khởi động xe vừa lo lắng hỏi. Từ trước đến nay, mỗi lần tâm trạng xấu, Mộc Như Lam sẽ tới hắc ốc bằng mọi giá, không ai được phép quấy rầy, bằng không cô sẽ tức giận.

Mộc Như Lam lắc đầu không nói, lơ đãng phóng tầm mắt ra ngoài cửa kính.

Lúc Mộc Như Lam gọi điện cho Kha Uyển Tinh nói đêm nay không về cũng là khi bà định xuống bếp tự mình nấu cho cô một bữa tối bồi bổ trước kỳ trung khảo. Lòng nhiệt tình bị phá hỏng hoàn toàn chỉ bởi một cú điện thoại, Kha Uyển Tinh xụ mặt không vui, “Con bé này thật là, muộn thế này rồi mà vẫn muốn chạy đến cái chỗ kia. Ở trường đã đủ mệt rồi, tan học còn không chịu về nhà nghỉ ngơi cho tốt...”

Bạch Tố Tinh đang đứng bên cạnh giúp bà xắt đồ ăn, trong nhà đang rất yên ắng mà cô ta lại đứng khá gần nên đã nghe được cuộc trò chuyện, vội vàng nhu thuận nói, “Chị ấy vẫn đang là một cô gái trẻ thôi,” Trẻ vị thành niên chẳng có ai muốn gây ngố ở nhà cả ngày.

Kha Uyển Tinh liếc mắt nhìn Bạch Tố Tinh, trong lòng vô cùng bất mãn.

Nếu Chu Phúc không nói rằng cô ta ngoài mặt hiền lành nhưng sau lưng lại ngấm ngầm kén cá chọn canh với Mộc Như Lam thì có khi Kha Uyển Tinh đã tưởng Bạch Tố Tinh thật sự nói đỡ cho con gái bà. Thế nhưng hiện tại Bạch Tố Tinh vừa dứt lời, bà liền cảm thấy rằng cô ta đang ám chỉ Mộc Như Lam bảo bối của bà chẳng khác gì những những đứa con gái đang lớn thích ăn chơi lêu lổng rồi qua đêm ở ngoài.

Có điều bây giờ bà không tiện phát cáu với Bạch Tố Tinh, dù sao cô ta vừa mới đến đây không lâu, Mộc Như Lam lại tài giỏi như thế thì bị đổ kị cũng là chuyện bình thường. Chỉ cần Bạch Tố Tinh không gây ra chuyện lớn, Kha Uyển Tinh sẵn sàng mắt nhắm mắt mở cho qua, nói gì đi nữa, bà vẫn còn một phần tình thân với Bạch Tuyết mẹ ruột cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thời điểm chế tác rồi

Khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa đang bắt đầu được xây dựng, phía sau khu biệt thự ngoại ô đã đổ sẵn một đồng đất lớn, cây cối xung quanh cũng bị chặt đi kèm theo sự xuất hiện của những cái lỗ đào, xem ra sắp chuẩn bị đặt móng.

Trần Hải dừng xe ngay tại lối vào, Mộc Như Lam mở cửa bước xuống. Bao thúc làm bảo vệ khu này nhìn thấy cô thì cười đến là xán lạn, “Dạo này tiểu thư đến đây thật thường xuyên.”

Bình thường Mộc Như Lam mấy tháng mới tới hắc ốc một lần; mà để đảm bảo sự riêng tư cũng như tính an toàn, những căn biệt thự tại đây đều cách nhau một quãng khá xa, ngoài ra còn có cây cối chắn ở giữa, thế nên người dân quanh đây không ai biết rằng tòa nhà màu xám u ám cũ kỹ kia cũng có người ở, hơn nữa lại là một cô gái xinh đẹp như thiên sứ.

“Vâng,” Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, “Sức khỏe Bao thúc khá hơn chút nào chưa?”

Vào phiên trực trước, Bao thúc đột nhiên ngắt đi, sáng hôm sau Mộc Như Lam phát hiện thì vội đưa ông ấy đi bệnh viện, bác sĩ nói rằng sức khỏe ông ấy quá suy nhược. Sau đó cô mới biết nhà Bao thúc có hai đứa con trai vô công rồi nghề lại thích đánh bạc, cuối cùng phải vay tiền với lãi suất cao rồi ôm đồm chạy trốn, để lại hai ông bà già bị ép nợ. Mộc Như Lam không đành lòng, liền trả hết nợ cho Bao thúc, loại nợ nặng lãi phải thanh toán dứt điểm trong một lần, nếu không thì có làm cả đời cũng không hết, vì thế Mộc Như Lam trở thành đại ân nhân của Bao thúc.

“Đã tốt hơn nhiều, cảm ơn tiểu thư quan tâm,” Nhớ lại chuyện đó, khỏe mắt Bao thúc lại đỏ lên, ông mỉm cười nhìn Mộc Như Lam thông thả đi vào. Không biết có phải là hoa mắt hay không, nhưng rõ ràng ông thấy trên lưng cô có một đôi cánh trắng muốt thật xinh đẹp.

Trần Hải hiểu được Mộc Như Lam cho Bao thúc nhiều tiền như vậy tất nhiên là không thể nào trả đủ, cho nên cũng quyết định coi ông ta như người mình, “Buổi tối ông tuần tra thêm hai vòng.”

“Được,” Bao thúc gật đầu, thật ra ông khá giỏi võ, đừng bị vẻ ngoài thành thật hiền lành của Bao thúc lừa, nếu không có năng lực thì ông ấy đã chẳng thể nào làm bảo vệ ở nơi này.

...

Nằm trong bóng đen âm u, cả tòa biệt thự màu xám như thở ra một luồng khí ma quái, hàng cây xung quanh in cái bóng đen mờ mờ lên con dốc rộng hai mét dẫn vào cửa chính.

Sau lần tiếp đón hai con thỏ nhỏ không mời mà đến, Mộc Như Lam đã cho Bao thúc kiểm tra lại toàn bộ cửa nẻo, kết quả là lắp thêm một lớp khóa ở cổng lớn, Mộc Như Lam hy vọng không phải bắt gặp hai con thỏ đáng yêu đột nhập chốn địa ngục cực lạc này thêm một lần nào nữa.

Kẹt...

Cánh cửa màu đen nặng nề phát ra một chuỗi âm thanh rùng rợn. Sau khi tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, nó lại im lìm như trước.

Mộc Như Lam không bật đèn, chút ánh trăng yếu ớt hắt xuyên qua tấm rèm cửa màu trắng phát phơ trên bậu cửa sổ, không gian yên ắng bao trùm.

Cô chậm rãi di chuyển, điệu bộ ung dung như thể đang dạo vườn hoa. Từng bước chân đều đặn in lên chiếc cầu thang nối liền hai tầng.

Đích đến là căn phòng tối trong góc kia, trên cánh cửa đỏ sẫm xuất hiện vài vết đen loang lổ tựa như máu.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra...

“Cạch” một tiếng, Mộc Như Lam mở đèn. Căn phòng rất trống, chỉ có mỗi một cái tủ gỗ lớn màu đỏ sẫm được đóng vào tường, mặt ngoài bóng loáng phản xạ những tia sáng lạnh khiến người ta rùng mình.

Chà...

Đã lâu không gặp, quả nhiên thứ cô yêu nhất vẫn là rồi, máu khắp người đã muốn sôi trào lên cả rồi. Mỗi lần chế tác rồi đều khiến cô hưng phấn đến độ chỉ muốn xoẹt một dao cắt đứt luôn động mạch để mà ngắm từng tia máu bắn ra tung tóe.

Nụ cười Mộc Như Lam càng lúc càng sâu, cô đi về phía chiếc tủ, từ từ mở ra cánh cửa ở chính giữa.

Cổ mùi thối khó chịu lập tức xộc vào mũi.

Bên trong là một cảnh tượng dọa người chết khiếp.

Cô gái bị dây treo lên như một con rối. Sợi tơ xanh quấn chặt lấy tứ chi vụn vẹo tím tái, tạo thành từng vòng thắt cổ. Cả người cô ta gầy chẳng khác gì khúc cây khô, khuôn mặt trắng bệch hóp lại, phía trên là một đầu tóc vàng bốc mùi tanh tưởi...

Đáng sợ hơn là, người này còn sống.

Nơi tĩnh mạch cổ của cô ta cắm một cái kim tiêm rất nhỏ, ống dẫn trong suốt nối liền với lọ dịch không màu đặt trên đỉnh tủ – thứ không cho phép linh hồn cô ta rời khỏi thân xác tàn tạ rách nát.

Mộc Như Lam đứng ở phía đối diện, nhàn nhآ đeo vào một đôi găng cao su không biết lấy từ đâu ra, sau đó nâng đầu của Kim Mạt Ly lên, để lộ một đôi mắt đỏ ngầu đang trợn trừng trừng xen lẫn oán hận và hoảng sợ. Cô ta khấn cầu nhìn Mộc Như Lam nhưng cô hòng lại không thể phát ra dù chỉ một tiếng.

“Sao thế?” Mộc Như Lam lo lắng xoa xoa gương mặt hốc hác của Kim Mạt Ly, “Thống khổ lắm sao? Thật xin lỗi. Tay chân đau đớn lắm sao? Thật xin lỗi. Nếu là chế tác thành rồi thì chỉ cần sấy khô là đủ rồi, còn lại thân thể sẽ được bảo tồn sạch đẹp như nguyên bản. Có điều cô quên rồi sao? Tôi muốn ướp xác của cô cơ. Vậy nên tay chân biến dạng một chút cũng không thành vấn đề,” Cô dịu dàng cười an ủi.

Mắt Kim Mạt Ly trừng lớn như thể muốn lòi hẳn ra ngoài, khiếp đảm nhìn Mộc Như Lam chậm rãi cởi bỏ sợi tơ đang quấn quanh người cô ta. Kim Mạt Ly đã bị tra tấn đến mức chỉ muốn chết quách cho xong, tuy nhiên giờ này cô ra lại chẳng thể làm gì khác ngoài cầu xin tha mạng.

“A... hu...” Mắt đi sự nâng đỡ của sợi tơ, Kim Mạt Ly ngã úp sấp ra nền đất, tứ chi đã bị phế bỏ không thể nào cử động được, cũng không có sức để mà cử động, chỉ biết phát ra vài tiếng nức nở ai oán.

Tất cả mọi người đều sợ chết – một giây trước hãy còn bình thản đối mặt, nhưng vào thời điểm phải nếm trải mùi vị cái chết từ từ thì bất kỳ ai cũng có thể vì sinh tồn mà làm ra rất nhiều chuyện.

“Đừng rồi, quên chưa giới thiệu với cô,” Mộc Như Lam phớt lờ sự cầu xin của Kim Mạt Ly, cô vừa cười tủm tỉm vừa vươn tay mở mấy cánh cửa nhỏ ở hai bên tủ gỗ.

Kim Mạt Ly còn chưa kịp phản ứng thì đã bị giật tóc ép ngẩng đầu lên, một khung cảnh hãi hùng đập vào mắt khiến đồng tử cô ta co rút: Trong ba ngăn tủ có ba tên con trai tái nhợt như tượng sáp đang trợn to mắt. Cả ba đều bị xếp thành những tư thế quái dị, trông qua không khác gì mấy con ma lơ lửng trong các cửa tiệm quần áo, thể nhưng...

Ánh mắt sáng đến vậy thì chỉ có thể là người thật.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Khi xưa đã làm gì

Mộc Như Lam ngồi xổm bên cạnh Kim Mạt Ly, vui vẻ thưởng thức ba con rối nghệ thuật, “Nhìn này, rất đẹp có phải không? Cứ như là họ sống mãi mãi vậy, cô có nghĩ rằng linh hồn họ sẽ bị nhốt trong thân con rối này mà vĩnh viễn không thể siêu sinh không?”

Kim Mạt Ly khiếp đảm muốn bỏ trốn, nhưng cơ thể cô ta ngoại trừ đôi mắt có thể chuyển động, còn lại tứ chi, đầu, mình đều bất lực, chẳng khác gì cá nằm trên thớt.

Sau khi đã thưởng thức đủ, Mộc Như Lam buông tóc Kim Mạt Ly ra, đầu cô ta nện xuống sàn nhà, đến lúc Kim Mạt Ly hoàn hồn lại thì đã bị kéo chân ra bên ngoài.

Bàn tay đeo găng của Mộc Như Lam nắm lấy mắt cá chân trái Kim Mạt Ly mà lôi xuống cầu thang, cô vẫn nở nụ cười dịu dàng như trước, đôi mắt đen thâm trầm quý dị.

...

Trong thư phòng sáng sủa gọn gàng, Mặc Khiêm Nhân đeo kính ngồi trên bậu cửa sổ, trên đùi đặt một chiếc máy tính, hộp thư điện tử thông báo nhận được tin nhắn mới.

Từng dữ liệu phản chiếu lên đôi mắt đen lạnh nhạt bên dưới tròng kính.

Kim Mạt Ly... Kim Bưu Hồ...

Hai người này... là anh em.

Mặc Khiêm Nhân nhíu mày, tuy hắn không thấy được nụ cười bí hiểm ẩn giấu của Mộc Như Lam mà chỉ biết cô đứng nhìn bảng tên phòng bệnh, nhưng trực giác hắn đã rung lên hồi chuông cảnh báo. Nếu chuyện kéo theo cả Kim Bưu Hồ, vậy thì hắn không thể không hoài nghi rằng vụ mất tích của Kim Mạt Ly có liên quan đến Mộc Như Lam...

Đột nhiên nghĩ ra gì đó, Mặc Khiêm Nhân vội vàng đứng dậy, tháo mắt kính rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Lục mụ mụ bụng chén canh hầm tới, vừa mở cửa phòng thì bắt gặp va phải Mặc Khiêm Nhân, “Ôi... Khiêm Nhân à, cháu...”

Chưa kịp nói hết câu, Mặc Khiêm Nhân đã biến mất ngay tại chỗ rẽ cầu thang. Lục mụ mụ hiểu ngay là hắn có chuyện gấp, đành than thở, “Thằng bé này, ăn cơm cũng không thấy nó tích cực như vậy, chẳng lẽ lại đi gặp biến thái gì gì đó...”

Mặc Khiêm Nhân từ nhỏ đến lớn chỉ có hứng thú với một ít chuyện khác thường, điểm này bọn họ đều biết rõ.

Hắn chạy đến gara, chọn ngay chiếc xe thể thao Lục Từ Mạnh mới mua, nổ máy, bẻ tay lái, lập tức rời khỏi Lục gia.

...

Xa xa phía chân trời, vầng trăng tròn như nhiễm một tầng màu đỏ.

Căn biệt thự màu xám chìm trong bóng tối, chỉ có chút ánh đèn mờ mờ soi rọi chiếc thảm trải cầu thang với hoa văn vân vẹo, một chuỗi âm thanh kéo lê vang lên sần sật.

Sau khi xuống tầng một, Mộc Như Lam chậm rãi kéo Kim Mạt Ly về phía lò sưởi sắt tường. Cô xê dịch chiếc bàn thấp kiểu Nhật đang đè nặng tấm thảm hình bầu dục sang một bên rồi lật góc thảm lên, dễ dàng mở cánh cửa ngầm ở ngay bên dưới.

Kim Mạt Ly nhìn Mộc Như Lam mà sợ run cả người, đứa con gái này định làm gì? Vì sao động tác của nó lại thành thạo đến nhàn nhã như vậy? Nó... nó...

Kim Mạt Ly không cách nào phản kháng, chỉ có thể bất lực nhìn bóng lưng tinh tế tàn nhẫn kia mà tuyệt vọng rơi nước mắt, đáng sợ quá... Đáng sợ quá...

“Ôi... Vì sao lại khóc?” Mộc Như Lam vừa lôi chân cô ta xuống tầng hầm vừa nói, “Đừng lo, tôi đây sẽ rất dịu dàng.”

Dịu dàng? Cô ta chỉ mong Mộc Như Lam làm một dao đứt điểm càng sớm càng tốt! Tra tấn đến sống không bằng chết như thế này, rốt cuộc nó định làm gì?

Định làm gì đây?

Dãy đèn mờ treo dọc hành lang tỏa ra thứ ánh sáng leo lét u ám, bức tường lạnh ẩm ướt khiến người ta phải rùng mình. Mộc Như Lam cười nhạt phớt lờ con chuột đang kêu nơi góc tường, tiếng chít chít phá tan không gian tĩnh mịch, gieo rắc một nỗi sợ không tên.

Chỉ chốc lát sau, cô đã kéo Kim Mạt Ly vào một gian phòng nhỏ cuối hành lang. Hai bên vách tường loang lổ đặt hai cái giá đựng đủ thứ chai lọ không

rõ nhãn, ống nghiệm, dao kéo, đầu lâu, khung xương linh tính. Trên bức tường đối diện cửa ra vào dán rất nhiều bài báo, trang tạp chí, ảnh chụp, ... trông qua có chút lộn xộn.

Ở ngay chính giữa phòng đặt một khối đá màu đen được tạo hình giống với bàn phẫu thuật, lạnh băng, cứng rắn và vô cùng đáng sợ. Mộc Như Lam phải dùng sức mới có thể kéo Kim Mạt Ly đặt lên bàn đá, tay trái bị chạm trúng, cảm giác như bị truyền đến khiến cô không khỏi nhúm mày. Thật là ... những lúc làm việc xấu cô chưa bao giờ để mình bị thương, ngược lại mỗi lần vào vai người tử tế thì đều gặp chuyện không may. Phải chăng ông trời đang nhắc nhở cô, đời này cô là một kẻ biến thái, chỉ có thể làm những chuyện biến thái?

Cái lạnh của bàn đá thấu qua tấm lưng tiến vào tận trong xương cốt Kim Mạt Ly làm cho cô ta nổi gai ốc khắp người. Không mùi mồ hôi như ánh đèn đỏ đậm trên đầu, nỗi kinh sợ của cô ta ngày càng lớn và rõ ràng. Cô ta run run tìm bóng dáng của Mộc Như Lam, nước mắt theo khóe mi trượt nhẹ xuống vành tai.

Đến tận bây giờ cô ta vẫn không biết vì có gì mà mình lại phải chịu hành hạ khủng khiếp thế này. Mộc Như Lam không phải là thiên sứ sao? Tại sao nó đột nhiên trở nên kinh dị như vậy? Trước khi bị Mộc Như Lam bắt cóc, Kim Mạt Ly vẫn luôn coi cô chẳng khác nào một trái hồng mềm để bị bóp nát. ...

Lúc này Mộc Như Lam đã mặc xong cái áo khoác plastic, trên tay cầm một cái móc sắt dài và một hộp dụng cụ, bên trong chứa toàn những con dao nhỏ liên tục phản xạ từng tia sáng từ ngọn đèn trần, sắc đỏ ánh lên loang loáng.

“Hu... A... A...” Kim Mạt Ly hãi hùng há miệng kêu lên, âm thanh yếu ớt đến nỗi chỉ có Mộc Như Lam nghe thấy.

Cô cười trong trẻo, “Sợ hả? Sợ gì chứ? Cái chết rồi sẽ vượt qua trong nháy mắt mà thôi. Tất nhiên, thứ đáng sợ không phải cái chết, mà là quá trình chờ đợi cái chết, đúng chứ?”

Lưng hơi cúi xuống, Mộc Như Lam buồn bã vuốt tóc Kim Mạt Ly, “Sao lại khóc? Thật sự sợ hãi đến vậy sao? Nếu thật sự sợ hãi đến vậy thì hãy tự nghĩ xem...” Động tác của cô dừng lại phút chốc. Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt dịu dàng ảm áp hoàn toàn tiêu tán, chỉ để lại một mảng hắc ám lạnh lẽo tựa hồ trong đó có ma quỷ đang gào thét đòi thoát ra. Nụ cười xinh đẹp như được phủ thêm một lớp băng ngàn năm, “Khi xưa cô đã làm gì?”

Kim Mạt Ly trợn mắt trừng trừng, có cảm giác rằng mình sắp phải chết trong đau đớn.

“Ha ha...” Mộc Như Lam nhẹ nhàng cười ra tiếng, cô đem dụng cụ đặt quanh đầu Kim Mạt Ly, lại xoay người đổ thuốc vào những cái bình gốm đã được chuẩn bị chu đáo, giọng nói trong trẻo thản nhiên vang lên, “Chà... Bình này sẽ đựng tim của cô... Còn bình này thì đựng phổi và dạ dày...”

Spoil chương tới: Chân tướng năm đó

“Tiểu Tinh và Lý Nhã Lan, hai con tin mười ba tuổi bị giết trong vụ bắt cóc năm năm trước vì không có tiền chuộc. Trong năm tên bắt cóc, có một tên thủ phạm chính bị xử tử hình; bốn tên còn lại chưa đủ mười sáu tuổi, hơn nữa cũng không nhúng tay vào chuyện giết người mà chỉ là tông phạm bị dụ dỗ, cho nên một tên được xét trắng án, ba tên ngồi tù ba năm... Nhưng, sự thật đúng là như vậy sao?”

Mộc Như Lam chậm rãi lắc đầu, Kim Mạt Ly kinh hoàng nhìn mà mờ mịt không hiểu cô có ý gì.

“Năm tên tội phạm, thật ra người bị tử hình mới đúng là vô tội, còn kẻ đáng chết hơn cả... phải là tên được xét trắng án, đúng không? Mạt Ly thân ái?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chân tướng năm đó

Chiếc xe thể thao màu đen của một đường cong điệu nghệ, lao vút về phía hướng khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa. Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn về trước, thảnh thơi lại bề tay lái, thuần thục len lỏi trong con đường đông nghẹt xe cộ.

Kim Mạt Ly, Kim Bưu Hồ... Vụ mất tích ba người vào hai năm trước... Và cả Mộc Như Lam...

Tựa hồ như có một sợi dây liên hệ nào đó, nhưng sự tồn tại của nó lại không hợp lý, nếu Mộc Như Lam quả thật là tên sát nhân khiến ba người kia mất tích, vụ việc Kim Mạt Ly cũng liên quan đến cô ta, vậy thì chuyện Kim Bưu Hồ vẫn đang sống tốt có ý nghĩa gì?

Mặc Khiêm Nhân nhíu mày, trên mặt lạnh in bóng vài ba ngọn đèn màu của tín hiệu giao thông.

Sở dĩ không nghi ngờ vụ mất tích của Kim Mạt Ly có liên quan đến Mộc Như Lam là vì hắn không tìm ra động cơ gây án. Mộc Như Lam muốn trả thù ba tên bắt cóc là chuyện rất bình thường, còn Kim Mạt Ly năm năm trước cũng là nạn nhân giống như Mộc Như Lam, hắn tra xét đủ loại tài liệu vẫn không thấy chi tiết nào chứng tỏ Kim Mạt Ly và Mộc Như Lam lúc đó có xảy ra mâu thuẫn, hơn nữa sự nghi ngờ của hắn đối với Mộc Như Lam hoàn

toàn bắt nguồn từ trực giác, rất khó đi đến kết luận.

Lúc này Mặc Khiêm Nhân vội vã chạy tới hắc ốc của Mặc Như Lam như vậy, thứ nhất là vì người hắc phái đi theo dõi Mặc Như Lam báo cáo rằng cô đi hắc ốc, thứ hai là vì trực giác.

Trực giác hắc nói rằng căn biệt thự màu xám kia là chỗ mờ ám tràn ngập hương vị phạm tội, mà Mặc Như Lam lại là một kẻ trên người mang đầy mùi tội lỗi, nếu hai bên kết hợp với nhau...

Xe lăn bánh rẽ vào con đường nhỏ dẫn ra khu biệt thự ngoại ô.

...

Tiếng ngâm nga khe khẽ vang lên giữa không gian yên tĩnh đến quái dị.

Dụng cụ kim loại hỗn loạn va đập vào nhau, mỗi đợt leng keng lạch cách là mỗi lần trái tim Kim Mạt Ly nhảy thót. Trợn mắt nhìn Mặc Như Lam chăm chăm, cô ta muốn van nài Mặc Như Lam tha mạng cho mình, càng muốn trốn thoát khỏi chỗ này, có điều Kim Mạt Ly chẳng thể làm gì cả – ngoài nằm im chờ chết.

Mặc Như Lam chuẩn bị năm cái bình gốm đầy thuốc, đây là thứ tất yếu cần cho quá trình ướp xác, dùng để đựng lực phủ ngũ tạng của Kim Mạt Ly.

Cô cẩn thận một hồi lâu mới buông cái kim bạc trong tay ra, vừa vô tư ngâm nga một giai điệu không lời vừa đến cạnh chỗ giá treo tìm cái gì đó. Xong xuôi, cô đi về phía bức tường dày đặc những bài báo, lấy ra hai tấm ảnh chụp, ngón tay cái đã được bọc băng cao su nhẹ nhàng mon trón hai gương mặt non nớt.

“Còn nhớ bọn họ không?” Mặc Như Lam giơ ảnh chụp ra trước mặt Kim Mạt Ly.

Cô ta nâng hai mí mắt đầm lệ lên, chỉ thấy trên ảnh là hình hai cô bé khoảng mười hai mười ba tuổi đang mỉm cười đáng yêu.

Kim Mạt Ly lục lọi trí nhớ theo bản năng, thế nhưng vẫn vô ích, dường như cô ta không biết bọn họ...

“Quên rồi sao?” Mặc Như Lam sớm đã dự đoán trước điều này, cô lắc đầu u buồn, “Thật vô tình, ấy vậy mà cô lại quên mất hai người họ. Năm năm trước họ và chúng ta cùng bị bắt cóc, cùng bị nhốt vào chung một phòng, họ lại còn chết ngay trước mặt cô, ấy vậy mà cô lại có thể quên mất. Quả thật là vô tình.”

Bị Mặc Như Lam nhắc, Kim Mạt Ly mới dần dần nhớ ra, đôi mắt từng lớn đến mức như sắp lồi ra khỏi khuôn mặt trắng bệch tro xương.

“Nhớ chưa?” Mặc Như Lam mỉm cười hài lòng, “Tiểu Tĩnh và Lý Nhã Lan, hai con tin mười ba tuổi bị giết trong vụ bắt cóc năm năm trước vì không có tiền chuộc. Trong năm tên bắt cóc, có một tên thủ phạm chính bị xử tử hình; bốn tên còn lại chưa đủ mười sáu tuổi, hơn nữa cũng không nhúng tay vào chuyện giết người mà chỉ là tông phạm bị dụ dỗ, cho nên một tên được xét trắng án, ba tên ngồi tù ba năm... Nhưng, sự thật đúng là như vậy sao?”

Mặc Như Lam chậm rãi lắc đầu, Kim Mạt Ly kinh hoàng nhìn mà mờ mịt không hiểu cô có ý gì.

“Năm tên tội phạm, thật ra người bị tử hình mới đúng là vô tội, còn kẻ đáng chết hơn cả... phải là tên được xét trắng án, đúng không? Mạt Ly thân ái?” Mặc Như Lam cúi người lại gần sát Kim Mạt Ly, cô cười hiền lành, “Trí nhớ của cô xem ra không tốt lắm, hay là cùng tôi bàn luận một chút chuyện xưa nhé? Vụ án ly kỳ như thế mà giấu nhem đi thì tệ lắm đấy.”

Kẻ đầu têu vụ bắt cóc năm năm trước chính là anh trai của Kim Mạt Ly – Kim Bưu Hồ. Lúc Kim Bưu Hồ sinh ra, Kim gia vẫn chưa dư dả gì nên đã để Kim Bưu Hồ ở lại nông thôn cho bà hắc nuôi dưỡng. Sau này Kim gia phát tài, xây dựng được nhiều mối quan hệ chính trị với các nhân vật lớn nhưng vẫn không có ý định đón đưa con đã bỏ ở quê mười mấy năm về. Kim Bưu Hồ bướng bỉnh từ nhỏ, lại không có bố mẹ dạy dỗ đàng hoàng, mà Kim gia thì thường xuyên gửi tiền cho – sống không thiếu thốn như thế, cộng thêm việc bà hắc ít quan cháu, hắc dần trở thành một tên ăn chơi trác táng không sợ trời không sợ đất.

Năm ấy mười bốn tuổi, Kim Bưu Hồ mới biết bố mẹ ruột của mình có một đứa con gái sinh ra đã được ngâm thìa bạc. Hắc vô cùng bất mãn, người ta thường nói “trọng nam khinh nữ”, thế quái nào hắc lại bị bỏ ở cái chốn khi ho cò gáy này? Lòng phản nghịch nảy sinh, Kim Bưu Hồ rủ vài tên đồng bọn đi lên thành phố, còn tìm thêm một tên lưu manh lái xe hỗ trợ, cùng bày ra vụ bắt cóc giả nhằm chọc tức Kim gia.

Bọn họ tới các trường học tiện tay bắt cóc dăm ba người, lúc suýt bắt luôn hai anh em Mặc gia ở học viện Lưu Tư Lan thì vô tình bị Mặc Như Lam phát hiện, điều đáng ngạc nhiên là một tiểu cô nương như Mặc Như Lam lại không hề sợ hãi lưỡi dao sắc lẹm mà còn lao tới cứu hai đứa em trai. Sự lớn chuyện, bọn họ đánh phải lỗi Mặc Như Lam theo luôn, chẳng ngờ rằng người họ bắt đi không phải là một tiểu cô nương đơn thuần mà là một đại nhân vật nhỏ tuổi, thế nên ngay sau đó cả đám đã bị canh sát theo dõi.

Vụ việc âm ỉ ra ngoài mức dự đoán của bọn họ, thế nhưng Kim Bưu Hồ không may may có ý định thả con tin về mà lại hưng phấn muốn biến giả thành thật. Bình thường hắc tiếp xúc rất nhiều văn hóa phẩm đồi trụy, số trò bạo lực cũng học được không ít.

Kim Mạt Ly là em gái hắc, không thể động vào. Mặc Như Lam thì sau khi bắt cóc hắc mới biết là một tiểu tử tông, tất nhiên càng không dám động vào. Nhưng Tiểu Tĩnh và Lý Nhã Lan thì khác, gia cảnh không mấy khá giả, hơn nữa cả hai đều đã trở mã xinh đẹp. Uống rượu đã đời, thú tính của Kim Bưu Hồ và ba tên đồng bọn trỗi dậy, cả đám luân phiên cưỡng hiếp hai cô bé.

Khùng khiếp nhất là: bốn thiếu niên mới nắm vị tình dục muốn học theo mấy cảnh SM trong đĩa game, cầm chai rượu đâm vào vùng kín của Tiểu Tĩnh và Lý Nhã Lan...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hy vọng muộn màng

Hai cô bé chết rất thảm, hạ thân biến dạng đến mức không nỡ nhìn. Trong khi Kim Mạt Ly mở to mắt xem từ đầu đến cuối, Mộc Như Lam đã phải nén lửa giận giả vờ bất tỉnh, cô sợ rằng những tên sát nhân bông bột này sẽ giết người diệt khẩu.

Tuy rằng được sống lại nhưng lúc bấy giờ Mộc Như Lam mới chỉ là một cô bé mười một tuổi, đời không phải lúc nào cũng đầy hoa hồng như trong tiểu thuyết, không có chuyện cô đủ khả năng kéo tấm thân yếu ớt này đi tìm những cao nhân ẩn dật để học một đống võ công vô địch thiên hạ, càng không có chuyện mỹ nam vây quanh ủng hộ, vận may và tiền quyền cuộn cuộn như nước.

Cô chỉ sống lại làm người thường, ưu thế duy nhất là biết hết bộ mặt thật và hành động của kẻ thù. Ngoài thứ đó ra, một khi đã bị trói chặt thì Mộc Như Lam hoàn toàn bất lực.

Sau khi vô tình giết người, Kim Bưu Hồ hoảng hốt gọi điện cầu cứu bố hắn – Kim Bác Hùng, Kim Bác Hùng nghe hết đầu đuôi thì nổi trận lôi đình suốt muốn bóp chết Kim Bưu Hồ, ông ta không ngờ thủ phạm của vụ bắt cóc giết gần này lại là thằng con trai trời đánh của mình! Tuy nhiên, là một kẻ đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, Kim Bác Hùng rất nhanh đã bình tĩnh lại, tận dụng triệt để các mối quan hệ để lấp liếm sự việc, nói cho cùng, chuyện thương nhân cầu kết với chính trị gia để bao che lẫn nhau cũng chẳng xa lạ gì.

Pháp y kiểm tra thi thể hai cô bé nói rằng không có dấu hiệu bị cưỡng hiếp, Kim Mạt Ly hồn nhiên làm chứng rằng Kim Bưu Hồ chỉ là tông phạm. Cuối cùng, tên lưu manh chưa hề động đến một sợi tóc của hai cô bé bị Kim gia ép làm thủ phạm chính, bị phán tử hình, còn Kim Bưu Hồ trở thành thiếu niên vô tội bị dụ dỗ, mọi bằng chứng buộc tội đều biến mất. Sự thật cũng được bóp méo thành Kim Bưu Hồ mới từ nước ngoài về chứ không phải là ở nông thôn, ba tên còn lại thì chỉ bị phán ngồi tù ba năm.

Mộc Như Lam mười một tuổi lúc ấy lẳng lặng ngồi theo dõi phiên tòa, bình thần nhìn thẩm phán đôi trắng thay đen. Cô không thể làm gì cả. Đây là thời đại mà mọi phán xét đều dựa trên chứng cứ, là thời đại mà tiền quyền làm nên tất cả. Bây giờ dù cô có đứng dậy nói to sự thật cũng chẳng ích gì, bởi làm thế chẳng khác nào tự đưa mình vào vòng nguy hiểm, hơn nữa bọn họ lại có vô số cách chặn họng nhân chứng...

Vào thời điểm năm năm trước, sự biến thái của Mộc Như Lam hãy còn tiềm ẩn ở sâu bên trong chứ chưa bộc phát. Sau khi về Kim gia, Kim Bưu Hồ bị cầm cửa ba tháng, hết ba tháng, hắn lại tiếp tục làm xăng làm bậy. Mộc Như Lam thu thập một số chứng cứ rồi nặc danh gửi đến cục cảnh sát, buồn cười là toàn bộ đều bị chìm xuống như đá chìm đáy biển, thậm chí cô còn phát hiện có người bí mật điều tra nguồn gốc của mấy thứ này.

Tối hôm đó, Mộc Như Lam ngồi trong phòng cười mĩa mai rồi mạnh tay xé hết những chứng cứ có thể khiến người bình thường chết mục xương trong tù, cầm lấy cái chìa khóa của căn biệt thự màu xám mà bà ngoại trao cho.

Nếu thế giới này thật sự muốn đề sát nhân nhón nhờ ngoài vòng pháp luật thì xin lỗi, cô chỉ còn cách tự tay thỏa mãn ý muốn của mình thôi, cho dù điều đó đồng nghĩa với việc trở thành một kẻ giết người hàng loạt.

Sống lại một lần nữa, đời này cô muốn thoải mái thích gì làm nấy.

...

Dưới lớp ánh sáng đỏ mờ mờ, Kim Mạt Ly nhìn đôi mắt đen sâu như vực thẳm của Mộc Như Lam, nước mắt cô ta không ngừng tuôn ra, thân thể lạnh như thể bị rơi vào hầm băng.

Mộc Như Lam chậm rãi ngồi thẳng dậy, cầm cái móc sắt và con dao phẫu thuật lên, cô bất giác nở nụ cười, “Tôi vẫn rất thất vọng, một đứa trẻ mười ba tuổi sao có thể trở nên nhìn hai cô bé trạc tuổi mình bị làm nhục đến chết, thậm chí trên tòa còn thần nhiên bao che cho hung thủ? Chẳng lẽ... cô cũng là một kẻ biến thái?”

Kim Mạt Ly hoảng sợ lắc đầu, trợn mắt chăm chăm nhìn Mộc Như Lam nhẹ nhàng ma sát con dao phẫu thuật và cái móc sắt với nhau.

Mộc Như Lam cười mỗi lúc một tươi, “Cô có biết số lượng nạn nhân bị anh cô giết hại lên đến chừng nào không? Nhìn đi, trên tường dán bao nhiêu ảnh chụp thì có bấy nhiêu cô gái chết trong tay hắn đấy. Còn ba tên đồng bọn của anh cô sau khi ra tù vẫn ngửa quen đường cũ theo chân hắn đi hại người. Vài tiếng trước khi bị tôi chế thành rối, bọn chúng còn định xuống tay với tôi cơ, chắc chắn, muốn tha cũng không được. Cô có biết tôi chế tác chúng như thế nào không? Đầu tiên, tôi treo bọn chúng vào trong tủ quần áo, sau đó cho một đàn chuột đói gặm nhắm ba cái của quý xấu xí của chúng. Chà, biểu tình ngay-cả-kêu-cũng-kêu-không-được lúc ấy quả thật rất buồn cười...”

Giọng nói mềm mại, ngữ điệu dịu dàng, ngôn từ độc ác, tất cả kết hợp lại tạo nên một cảm giác quái dị hãi hùng.

“Nên lấy nội tạng ra trước hay móc não ra trước đây nhỉ?” Mộc Như Lam nghiêng đầu hỏi, hình ảnh cái móc sắt trong tay cô đập vào mắt Kim Mạt Ly khiến cô ta sợ chết khiếp.

Nhìn dáng vẻ “giết tao đi, xin mày hãy giết tao đi” của Kim Mạt Ly, Mộc Như Lam cười nhạt, “Sao lại không biết quý trọng mạng sống như vậy chứ? Phải rồi, ngày đó cô kiểm soát chuyện Mộc Như Lâm để tìm gặp tôi, thật ra là vì mục đích khác có phải không? Vì yêu đến mê muội, cô đã âm mưu giết tôi có phải không? Sau vụ việc của anh trai, cô nghĩ rằng Kim gia đã mạnh đến mức một tay che trời thành phố K nên giết tôi cũng không thành vấn đề gì... Có phải không?”

Đáng tiếc, Kim Mạt Ly không ngờ rằng người cô ta muốn giết lại là một kẻ biến thái. Cô ta giết người không thành, ngược lại còn bị người giết.

Nước mắt Kim Mạt Ly lăn dài, rốt cuộc cô ta cũng đã hiểu tại sao mình lại phải chịu hành hạ như vậy. Đứa con gái này muốn trả thù, nó muốn tra tấn cô ta, vì Tiểu Tinh, vì Lý Nhã Lan, và vì chính nó! Hối hận... Thật hối hận quá...

“Trên đời này không có thuốc chữa hối hận nha,” Cái móc lạnh băng trên tay Mộc Như Lam chui vào lỗ mũi Kim Mạt Ly, nhanh chóng tiến vào sâu trong đầu, “Mọi người đều phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, nếu sau này có một kẻ biến thái muốn chế tác tôi thành rối, tôi cũng sẽ không oán hận đâu.”

Biến thái! Mộc Như Lam tuyệt đối là một kẻ biến thái tới mức không thể biến thái hơn! Kim Mạt Ly tuyệt vọng nhìn cô, trong mắt có cái gì đó dần dần vụt tắt...

“Kính coong kính coong kính coong...” Tiếng chuông cửa dồn dập truyền tới tầng hầm khiến động tác của Mộc Như Lam khựng lại, tia hy vọng vừa tắt nay lóe lên trong đôi mắt Kim Mạt Ly. Có phải là cảnh sát không? Có phải cảnh sát đã phát hiện rằng Mộc Như Lam là một tên cuồng sát nên tới tra xét không? Có phải là bố mẹ đến cứu cô ta không?

Tuy Kim Mạt Ly đoán chưa đúng nhưng cũng không hẳn sai. Bởi vì người đang ấn chuông mặc dù không phải cảnh sát nhưng lại thường xuyên làm việc cùng cảnh sát, thậm chí còn lợi hại hơn cả cảnh sát.

...

Mặc Khiêm Nhân liên tục ấn chuông, đôi mắt lạnh lùng như có thể nhìn xuyên qua lớp lớp tường dày mà bắt quả tang việc làm của Mộc Như Lam, áo sơ mi trắng với quần tây đen, đơn giản, ưu tú, và tao nhã tựa ánh trăng.

Mộc Như Lam chậm rãi mở cửa, cô nhìn người đàn ông ở phía bên kia cánh cổng, con người đen trong treo ánh lên những tia sáng bén nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cùng xem xác ướp

Editor: MDL

Qua song sắt hẹp, hai đôi mắt mượn ánh trăng để quan sát nhau, một bên lạnh lùng sắc bén, một bên ấm áp nhu hòa.

Mộc Như Lam từ từ đi tới, cô không mở cổng mà chỉ ngờ vực nhìn người đàn ông đứng đối diện, “Mặc tiên sinh? Có chuyện gì sao?”

Mặc Khiêm Nhân kỹ lưỡng quan sát cô từ đầu đến chân, sau đó hơi giật giật mũi, “Mộc tiểu thư bị thương à?”

Cô mỉm cười, “Sao anh lại nghĩ vậy?”

“Trên người cô có vị thuốc rất nồng, tôi không nghe nhầm chứ? Là mùi Formalin và các loại hương liệu chống phân hủy,” Ánh nhìn lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân găm chặt lên người Mộc Như Lam, sắc bén tới mức tưởng chừng có thể phá vỡ toàn bộ nguy trang, xuyên qua tầng tầng tế bào để mà nhìn thấu tâm can cô.

Mộc Như Lam im lặng khoảng hai giây rồi mới cất lời, “Anh không nhầm đâu, gần đây tôi bắt đầu có hứng thú với xác ướp, muốn tự mình là thử một cái.”

“Thế à? Tôi cũng khá hứng thú với những thứ như thế, chỉ bằng chúng ta cùng xem qua một chút, tiện thể tôi học hỏi một ít kinh nghiệm ướp xác, cô thấy sao?” Mặc Khiêm Nhân liếc qua căn biệt thự màu xám sau lưng Mộc Như Lam, bình thản chờ câu trả lời.

Đáp lại, Mộc Như Lam cười rất tươi, “Được thôi.”

Không ngờ rằng Mộc Như Lam đồng ý nhanh đến vậy, Mặc Khiêm Nhân hơi nheo mắt nhìn cô mở cánh cổng sắt, đưa tay làm một tư thế mời vào.

Hắn bước thẳng vào trong, đảo mắt nhìn xung quanh một lượt... Nằm gần bên cái bồn nước hồng đầy bùn và lá rụng, ẩn dưới nhánh cây khô là một chiếc xích đu đã sòn, trên đó có một con rối cũ nát đang mỉm cười quỷ dị.

Mộc Như Lam thấy thế thì nhếch môi, “Thật đáng yêu phải không?”

Đáng yêu? Con rối này y hệt một gã hề, miệng há to, môi thì đỏ như máu, kết hợp với bóng đen dày đặc ở đây chỉ tổ khiến người ta kinh hãi, đáng yêu ở chỗ nào?

“Sở thích của Mộc tiểu thư đúng là đặc biệt,” Mặc Khiêm Nhân thu hồi tầm mắt. Thoải mái cho hắn vào nhà, lại còn thích loại rối như vậy, cô gái này...

“Biến người mềnh mông, nếu không đủ đặc biệt thì sẽ dễ dàng bị lãng quên,” Mộc Như Lam đưa hắn vào phòng khách, “Mời ngồi, tôi đi pha cho anh một ly trà.”

Chờ đến lúc Mộc Như Lam đã khuất hẳn sau cánh cửa, Mặc Khiêm Nhân bắt đầu đi quanh phòng. Căn phòng này đem lại cho người ta cảm giác bất an khó tả, bộ sofa cổ màu đỏ sậm với hoa văn đen, tấm thảm cùng màu in toàn những họa tiết kỳ quái, lò sưởi đen, trên trần nhà treo một chùm đèn hoa lệ. Sàn rất sạch, hoàn toàn tương phản với vẻ lờ lờ bẩn thiu của khu vườn ngoài kia.

“Cạch!”

Cước bộ của Mặc Khiêm Nhân dừng lại, hắn nhìn chiếc bàn thấp kiểu Nhật mà mình vừa đụng phải, bên dưới có một tấm thảm lông hình bầu dục – nơi nghỉ đông yêu thích của thú cưng. Nhưng Mộc Như Lam hẳn là không nuôi thú cưng, hơn nữa chiếc bàn thấp này quá vương đường.

Mặc Khiêm Nhân liền ngồi xổm xuống, nhặt lên một sợi tóc dài mắc trên mặt thảm. Là tóc vàng, có vài đoạn bị nhuộm đen, nói cách khác, sợi tóc vàng này dính máu.

Một cái bóng đen bất ngờ đổ ập lên nền nhà.

Mặc Khiêm Nhân hơi cứng người, hắn ngoái đầu lại thì thấy Mộc Như Lam đang đứng ngay đằng sau, trên tay bùng hai ly trà. Cô nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ, “Anh làm gì vậy?”

“Không có gì,” Mặc Khiêm Nhân dứt hai tay vào túi quần, kín đáo giấu đi sợi tóc kia.

Cả hai cùng ngồi lên ghế, Mộc Như Lam đưa cho Mặc Khiêm Nhân ly trà đang tỏa hương ngào ngạt, còn phần mình thì nhấp một ngụm, cô thoải mái thờ dãi một hơi rồi cười hài lòng, thoát nhìn hết như một thiên sứ hồn nhiên thánh thiện.

Mặc Khiêm Nhân đặt ly trà trên mặt bàn, vừa định mở miệng nói thì di động chợt đổ chuông, tiếng kêu rên như heo bị chọc tiết của Lục Tử Mạnh lập tức truyền đến tai khiến hắn phải nhúm mày nhìn sang cô gái đang thản nhiên ngồi uống trà.

Chết tiệt!

“Anh phải đi sao?” Mộc Như Lam cười hỏi khi thấy Mặc Khiêm Nhân miễn cưỡng đứng dậy.

“Có chút chuyện. Nếu cô không ngại, lần sau tôi lại đến có được không?”

“Không thành vấn đề,” Mộc Như Lam viết một dãy số điện thoại lên giấy rồi vui vẻ đưa cho Mộc Như Lam.

Phản kích, quả thật cô đang rất phản kích. Kể như Mặc Khiêm Nhân, thay vì để hắn âm thầm phá rối, chi bằng lôi ra ánh sáng trực tiếp mặt đối mặt.

Mộc Như Lam hài lòng nhìn bóng dáng Mặc Khiêm Nhân biến mất tại ngã rẽ. Di động đặt trong túi áo báo có cuộc gọi đến, cô trò chuyện với người kia vài câu rồi tắt máy, sau đó vừa đi đóng cửa vừa ngâm nga hát. Ngoài vườn, con rối cũ kỹ vẫn lặng im trên xích đu, đôi môi đỏ như máu cong lên, vẽ một nụ cười ma quái...

Kim Mạt Ly nằm cứng đờ trên bàn đá, cố gắng dựng lỗ tai bắt lấy từng động tĩnh ở bên ngoài, đốm lửa hy vọng hết lại tàn rồi lại bùng cháy. Một lúc lâu sau, Kim Mạt Ly nghe được tiếng mở cửa tầng hầm, nhịp chân nhàn nhã và âm thanh ngâm nga vang lên, đẩy cô ta vào vực sâu tuyệt vọng.

“Nào, đầu tiên chúng ta móc não ra trước,” Mộc Như Lam cầm trên tay một cái móc dài, dưới ánh mắt hoảng sợ đầy tơ máu của Kim Mạt Ly, nó từ từ tiến vào trong lỗ mũi cô ta...

...

Bệnh viện.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn đáng vẻ thỏa mãn của Lục Tử Mạnh, hoàn toàn không thấy cái gì gọi là vết thương.

“Lá gan của cậu lớn thật, rảnh rỗi quá nên muốn bày trò chơi hả?” Khó khăn lắm Mặc Khiêm Nhân mới có thể đi vào căn biệt thự kia, cuối cùng lại bị cuộc điện thoại của Lục Tử Mạnh ép bỏ ngang, vội vàng chạy đến đây thì chỉ thấy cảnh Lục Tử Mạnh ngồi đùa giỡn với vài con y tá.

Lục Tử Mạnh chột dạ, sau đó chợt nhớ ra cái gì đó, hắn liền mạnh mẽ, “Ai bảo cậu chạy tới làm phiền Mộc Như Lam? Với cả tôi nhận được điện

thoại của bá phụ nên mới dùng cách đó gọi cậu về,” Bá phụ ở đây là chỉ bố của Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân vẫn chỉ lạnh lùng nhìn Lục Tử Mạnh, ánh mắt chất vấn ấy khiến Lục Tử Mạnh ỉu xiu như bánh bao chiều. Quả thật, lợi dụng lòng tốt của Mặc Khiêm Nhân là không đúng, và lại tuy chuyện này vô cùng hoang đường nhưng Mặc Khiêm Nhân cũng đã rất nghiêm túc điều tra.

“Xin lỗi nhiều...” Lục Tử Mạnh tự nhéo tai mình, hai mắt sụp xuống như cún con hối lỗi.

Mặc Khiêm Nhân không có lấy một chút mềm lòng, trực tiếp xoay lưng bỏ đi.

Lục Tử Mạnh trừng mắt, “Này! Bỏ đi như vậy sao? Chứ cậu muốn tôi phải làm thế nào?”

“Sống dơ chết dơ,” Một câu nói vọng lại, hại Lục Tử Mạnh run rẩy cả miệng.

Con mẹ nó, quá độc ác!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trò chơi bắt đầu

Hôm sau.

Nắng sớm đầu lên tầng lá rụng nằm im lìm trên mặt đất. Dưới ánh nắng vàng rực rỡ, sự u ám của căn biệt thự như tan đi bớt, thay vào đó là vẻ cổ kính nguy nga. Trên thực tế, tòa nhà này tuy cũ nhưng lại được tạo nên bằng những vật liệu cao cấp nhất, tinh xảo đến từng chi tiết, nếu không Mặc gia và Kha gia đã chẳng để cho Mặc Như Lam ở lại đây.

Trần Hải đứng chờ trước cửa như mọi khi, thấy cô hồng hào khỏe mạnh đi ra thì mới an tâm.

“Tiểu thư...”

“Chị!” Một giọng nói thanh thoát vang lên, Bạch Tố Tinh ngồi ở ghế sau ngượng ngùng cười với Mặc Như Lam.

Bị Bạch Tố Tinh ngắt lời, Trần Hải liền cau mày không vui, ông cúi người chào Mặc Như Lam, “Phu nhân nói hôm nay là ngày đầu tiên Bạch tiểu thư đến trường, sợ chưa quen với nội quy của học viện Lưu Tư Lan nên đưa cô ấy theo để tiểu thư hướng dẫn sơ qua.”

Mặc Như Lam nhướn mày một chút rồi mỉm cười gật đầu. Trần Hải mở cửa xe cho cô, đợi đến lúc cô đã ngồi yên trên ghế thì mới lái xe chạy ra khỏi khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa.

Bạch Tố Tinh ngoái nhìn căn biệt thự màu xám bằng ánh mắt khinh thường, cô ta cứ tưởng bà già kia cho Mặc Như Lam chỗ ở sang trọng lắm, hóa ra chỉ là một cái nhà cũ nát dơ bẩn, đúng là người nào nhà này.

Hiện tại Bạch Tố Tinh đang mặc đồng phục Lưu Tư Lan, không thể phủ nhận rằng nó rất hợp với cô ta: bộ váy trắng bọc lấy dáng người mảnh khảnh, càng nhìn càng thấy tinh tế, đáng yêu tựa búp bê.

Có điều, chim trĩ vĩnh viễn là chim trĩ, không bao giờ có thể hóa phượng hoàng.

“Tình Tình lo lắng à?” Mặc Như Lam ôn hòa hỏi.

Bạch Tố Tinh thấp thỏm gật đầu, “Vâng, không biết nội quy học viện ra sao, mọi người liệu có dễ chịu không, em sợ...”

“Đừng lo, học sinh trong trường rất thân thiện.”

“Thì vì chị là hội trưởng mà,” Bạch Tố Tinh ngưỡng mộ nói, đôi mắt long lanh nước khiến người ta đau lòng.

Mặc Như Lam chưa kịp trả lời thì Trần Hải ngồi trước đã nhếch miệng lên tiếng, “Phải, đại tiểu thư của chúng ta là hội trưởng do toàn bộ học viện Lưu Tư Lan nhất trí bầu ra, một học sinh bình thường thì làm sao mà so được.”

“Đều nhờ mọi người chiếu cố,” Cô cười khiêm tốn.

“Chị thật lợi hại, em phải cố gắng học tập chị cho thật tốt mới được!” Bạch Tố Tinh vui vẻ nắm tay, thoạt nhìn có vẻ khả ái vô tư, nhưng sau lưng chẳng phải đang ngấm ngầm tuyên chiến đó sao?

Mặc Như Lam cười híp mắt, “Chị trông chờ.”

Chị rất trông chờ, chờ xem sau này cũng sẽ chịu bị chà đạp như con chuột chết, hay là làm ra vài chuyện bất ngờ đảo ngược tình thế. Loại trò chơi kích thích này quả thật đáng trông chờ, ha ha...

Căn biệt thự màu xám dần biến mất sau lớp kính ô tô, xe chạy êm ru tới trường học viện Lưu Tư Lan.

Thời điểm hai người đến nơi, khu đỗ xe của học viện đã đông nghẹt. Rất nhiều tốp học sinh vừa đi vừa xôn xao nói chuyện phiếm.

Học sinh Lưu Tư Lan đa số đều thuộc biển số xe của Mộc Như Lam nên lúc chiếc xe trường tới đã có không ít người dừng chân chào đón. Vừa bước xuống xe, Bạch Tố Tinh còn chưa kịp nhón miệng cười thì liền bị đám đông xô đẩy đến nỗi xộc xệch cả quần áo.

Trong mắt bọn họ chỉ có Mộc Như Lam, chỉ có vẻ đẹp trời sinh và khí chất đặc biệt không gì sánh nổi của cô.

Bạch Tố Tinh lão đảo suýt ngã, cô ta đứng nhìn Mộc Như Lam được yêu mến cung phụng mà trong lòng tràn ngập ghen tị, hai bàn tay oán hận siết chặt, xem ra sẽ phải mất rất nhiều công sức mới có thể phá hủy địa vị của Mộc Như Lam!

“Được rồi, được rồi,” Mộc Như Lam cất lời, chất giọng mềm mại như một làn nước ấm. Cô rẽ đám đông đến nơi Bạch Tố Tinh đang đứng, mỉm cười nắm lấy tay cô ta, “Đây là em gái mình Bạch Tố Tinh. Vì gia đình xảy ra vài chuyện nên em ấy đến ở tạm nhà mình, hôm nay là ngày ngày đầu tiên Tinh đi học, mong mọi người chiếu cố giúp, có được không?”

Lời nói rất rõ ràng, không hề có từ ngữ mập mờ khiến mọi người hiểu nhầm Bạch Tố Tinh là con ngoài giá thú, Mộc Như Lam đơn giản chỉ muốn giới thiệu em gái thôi.

Dưới ánh nhìn tò mò của đám đông, Bạch Tố Tinh ngượng ngùng đỏ mặt, tựa như một con nai nhỏ bị dọa sợ. Đáng vẻ nhu nhược đáng yêu ấy khiến rất nhiều nam sinh yêu mến, đồng thời cũng vấp phải sự căm ghét của không ít nữ sinh.

Trong mắt phụ nữ giàu sang, cái bộ dạng đáng yêu quyến rũ mang đầy mùi hồ ly tinh ấy chỉ có ở loại đàn bà chuyên phá hoại gia đình người khác.

Tất nhiên Bạch Tố Tinh hiểu rõ điều đó, cũng hiểu rõ rằng giá trị lợi dụng của các nữ sinh cao hơn nam sinh rất nhiều. Vì vậy trước khi tới đây cô ta đã chuẩn bị chu đáo, nhưng không phải là chuẩn bị cho những người này, mà là cho ban F.

Mộc Như Lam đưa Bạch Tố Tinh đến ban F, trong lớp học hiện tại chỉ có vài người, họ vừa nhìn thấy Mộc Như Lam và Bạch Tố Tinh thì liền hiểu ngay cô ta là em gái của Mộc Như Lam. Bạch Tố Tinh im lặng không nói gì, cô ta muốn để dành con át chủ bài đến phút cuối.

“Chị đi trước đây, buổi trưa gặp em ở căng tin nhé,” Mộc Như Lam khẽ liếc nhìn các học sinh trong ban.

Bạch Tố Tinh gật đầu, chỉ mong Mộc Như Lam mau mau biến đi cho khuất mắt.

Mộc Như Lam vừa rời khỏi, Bạch Tố Tinh liền trút bỏ dáng vẻ e dè ngượng ngùng, tự tin nắm chặt lấy tờ giấy trong túi áo. Cô ta đã sớm chuẩn bị một bài diễn thuyết đầy nhiệt huyết để lay động đám học sinh ăn chơi trác táng này. Mọi thứ đều được điều tra cả rồi, ban F tuy có gia thế hùng hậu nhưng lại bị công việc cướp mất bố mẹ. Thiếu vắng tình thương lâu ngày, họ nảy sinh lòng phản nghịch và khát vọng muốn được công nhận, mà cô ta, sẽ là kẻ soi sáng đường đi cho bọn họ —— cô ta sẽ là kẻ lãnh đạo!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Quá ô nhục

Chuông vào lớp vừa reo, học sinh ban F mới lục tục đi vào. Bạch Tố Tinh ngồi ở bàn cuối, nhanh chóng liếc qua gương mặt của những nhân vật chủ chốt, Đoạn Nghiêu, Lễ Thân, Thái Sử Nương Tử, Lưu Bùi Dương, Lê Mặc,...

Mỗi người bọn họ đều là những tay sai mà Bạch Tố Tinh sắp tâm thu phục, đồng thời cũng là hậu thuẫn mạnh nhất của Mộc Như Lam, góc tường này xem ra không hề dễ dàng.*

*Đào góc tường: một thành ngữ mang nghĩa là đi đường tắt, vụng trộm đánh úp người ta; hoặc là vụng trộm chiếm ưu thế của người khác.

Mười mấy học sinh ban F quen nhau đã lâu, bây giờ tự dưng xuất hiện thêm một Bạch Tố Tinh thì không thể nào không thu hút sự chú ý. Lớp học thường ngày ồn ào nay im ắng hẳn, mọi người âm thầm đánh giá cô ta, âm thầm trao đổi ánh mắt.

Nếu Mộc Như Lam không tự mình đến đây gửi lời trước thì ban F đã chẳng thêm rảnh hơi để tâm đến một kẻ vật vãnh như Bạch Tố Tinh, và cũng sẽ không phát hiện ra ánh mắt nhìn bọn họ như nhìn đồ vật của cô ta.

Đôi lúc, những thứ vật vãnh lại trở thành ngòi nổ trí mạng, cũng như con dê ngàn dặm có thể bị đánh vỡ tan chỉ vì một lỗ kiến nhỏ. Đây chính là lý do

Mộc Như Lam tự mình đi tới: cô muốn đặt Bạch Tố Tinh vào trung tâm chú ý. Toàn bộ ban F đều lớn lên giữa quyền thế đầy âm mưu và thủ đoạn, chỉ cần tập trung quan sát một chút thì cho dù đó có là lớp mặt nạ nguy trang tốt nhất, bọn họ cũng thừa sức xé nát.

Thái Sử Nương Từ cau mày, đáy mắt xẹt qua một tia xảo quyệt, cô nhìn về phía Lễ Thân, Lễ Thân lại nhìn về phía chỗ ngồi của Đoạn Nghiêu cách Bạch Tố Tinh ba hàng ghế. Đoạn Nghiêu gác hai chân lên bàn, trên tay cầm một quyển sách toán, hần lờ đang tiếp nhận ánh nhìn của Lễ Thân rồi đảo mắt về phía Bạch Tố Tinh – kẻ đang âm thầm đánh giá những học sinh đang bước vào lớp.

Cứ tưởng là con cừu nhỏ lông trắng, hóa ra là ả sói già bụng đen.

Cái nhìn đầy dã tâm của Bạch Tố Tinh khiến bọn họ chỉ muốn khoét con mắt cô ta ra.

Lại còn dám để cho chị gái phải bỏ công sức vì mình, xem ra ở Mộc gia cô ta đã diễn chẳng ít trò. Nếu bọn họ không đặc biệt chú ý thì có khi cũng bị dắt mũi rồi, đồ chết tiệt!

Một lát sau, thầy giáo bước vào lớp, ông đeo một cặp kính nhỏ, trên môi nở nụ cười hài lòng. Đây là giáo viên duy nhất trong học viện Lưu Tư Lan có thể đảm nhận làm chủ nhiệm ban F trong hai năm liên tục, chứng tỏ năng lực của ông ta không hề tầm thường.

“Hôm nay lớp ta có một học sinh mới, các em có để ý không?”

“Dài dòng quá, người thì ngồi thù lù một đồng, tại em có mù đâu mà không thấy,” Thái Sử Nương Từ mắt kiên nhẫn phẩy tay, hối thúc ông nhanh nhanh chấm dứt cái đề tài này.

“Sao lại thế? Dù gì cũng phải mời bạn học mới tự giới thiệu một chút chứ,” Thầy giáo đã sớm quen với thái độ chẳng coi ai ra gì của ban F nên cũng không để bụng, ông cười tủm tỉm với Bạch Tố Tinh, “Nào, em lên bục tự giới thiệu mình đi.”

Bạch Tố Tinh lập tức tự tin đứng dậy, Lễ Thân chậm rãi lên tiếng, “Thầy à, bạn mới của chúng ta nhút nhát như vậy thì làm sao dám lên bục tự giới thiệu được?”

Nhút nhát? Nhìn cô ta bây giờ căn bản là thêm được đi lên muốn chết thì có. Những học sinh xung quanh thầm cười mỉa trong lòng nhưng ngoài mặt lại không có biểu hiện gì. Dù sao Bạch Tố Tinh vẫn còn đeo cái danh “em gái Mộc Như Lam”, muốn dạy dỗ cô ta thì phải làm cho thật kín đáo.

Bạch Tố Tinh hơi khó chịu nhưng vẫn một mạch đi lên bục giảng, cô ta thầm nghĩ, như thế này mới là đúng với tư liệu điều tra được: ban F vô giáo dục, bất lương, bất trị. Cứ chờ mà xem, rồi sẽ có ngày các người thuần phục dưới chân Bạch Tố Tinh này.

“Minh tên là Bạch Tố Tinh, hôm nay rất vui khi được vào học tại ban F của học viện Lưu Tư Lan. Trước khi đến đây từng có người bảo mình rằng, ban F chứa toàn những kẻ ăn chơi vô học...”

Bài diễn thuyết của Bạch Tố Tinh là do nhà văn chuyên nghiệp viết nên, ngôn ngữ giản dị mà thâm thúy, truyền cho người nghe một cảm giác hưng phấn khó tả khiến họ ủng hộ vô điều kiện, đến cả Bạch Tố Tinh cũng tự thấy nhiệt huyết sôi trào.

Sau khi chữ cuối cùng bật ra khỏi đầu lưỡi, Bạch Tố Tinh đưa mắt quan sát phía dưới. Quả nhiên, ai nấy đều đang giương ánh mắt sáng rỡ đầy xúc động nhìn cô ta, hưng phấn đến mức hai má hơi ửng hồng. Bạch Tố Tinh thầm đắc ý, cô ta muốn dùng phương pháp đơn giản này để nói cho bọn họ biết, Bạch Tố Tinh tuy trông có vẻ nhu nhược mỏng manh nhưng thật ra lại kiên cường mạnh mẽ như tre, xứng đáng cho bọn họ bảo vệ và phục vụ.

“Thật không hổ là hội trưởng đại nhân của chúng ta!” Lễ Thân phấn khích nói.

“Phải phải! Mẹ nó, mình kích động chết đi được!” Thái Sử Nương Từ cũng phấn khích không kém.

“Làm mình nhớ lại mùa hè năm ấy, không biết có ai quay video không...”

“Minh! Minh quay rồi!”

Cả phòng xôn xao hẳn lên, học sinh xúc động ghé tai nhau ôn chuyện.

Bạch Tố Tinh không khỏi bối rối.

Cái gì thế này? Vì sao lại như vậy? Rõ ràng người diễn thuyết là cô ta, người làm bọn họ sôi trào nhiệt huyết cũng là cô ta, mà tại sao...

Thầy giáo lắc đầu không hài lòng, “Bạch đồng học, em muốn diễn thuyết thì phải tự chuẩn bị lấy chứ, sao lại bắt chúc bài diễn thuyết của Mộc Như Lam?”

“Cái gì?” Bạch Tố Tinh cùng dờ cả người, ngơ ngàng nhìn ông.

“Hắn là cô ta lấy nội dung từ trên mạng xuống. Cũng phải, năm đó Lam Lam của chúng ta ngồi vào ghế hội trưởng cũng đã diễn thuyết một lần, người nghe ai cũng bật khóc, trên mạng còn rầm rộ chuyện đó một thời gian,” Thái Sử Nương Từ nhếch miệng nửa cười nửa không.

“Bất tài thì đừng có thích thể hiện, tưởng tại này ngu lắm à?”

“Đúng đấy.”

Quả thật Mộc Như Lam đã diễn thuyết bài này vào mùa hè năm ngoái khi được bầu lên làm hội trưởng, từng câu chữ khi ấy như hồi chuông đánh thẳng vào trái tim, tăng tăng rung động. Sau khi video được đăng lên mạng, Mộc Như Lam trở thành đối tượng cho toàn thể học sinh noi theo.

Bạch Tố Tinh thuê người viết, không ngờ đối phương lại lấy trực tiếp từ mạng, lừa tiền của cô ta thì không nói, đằng này còn khiến cô ta nhục mặt ngay giữa lớp.

Bạch Tố Tinh siết chặt nắm đấm, tờ giấy trong lòng bàn tay bị vò nát, xương trắng nổi lên cộm cộm. Cô ta xấu hổ cúi đầu về lại chỗ ngồi, bên tai toàn là tiếng cười chế nhạo của đám người Thái Sử Nương Tử.

Đáng chết...

Đáng chết đáng chết đáng chết!

Tên nhà vẫn đáng chết, Mộc Như Lam đáng chết! Không ngờ cô ta lại xui xẻo trở thành cái nền ngu xuẩn làm Mộc Như Lam nổi bật! Mà Mộc Như Lam càng nổi bật, cô ta càng muốn tiêu diệt!

Cứ chờ xem, rồi sẽ có một ngày cô ta khiến Mộc Như Lam chật vật như một con chó đói! Hiện tại Mộc Như Lam đứng cao bao nhiêu, cô ta sẽ đẩy Mộc Như Lam té đau bấy nhiêu! Mộc Như Lam là thiên sứ, vậy thì cô ta sẽ bẻ gãy cánh của Mộc Như Lam!

“Chà... Về mặt thật hung dữ,” Luồng suy nghĩ độc ác bị một giọng nói dễ nghe cắt đứt, Bạch Tố Tinh giật nảy mình.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Gắt gao dây dưa

Bạch Tố Tinh ngẩng đầu, đập vào mắt cô ta là một khuôn mặt tuần tú. Tóc đen hơi dài mon trón cái cổ nam tính. Hàng mi dày in bóng trên đôi mắt màu nâu đậm. Khóe môi mỏng nhếch lên, nửa cười nửa không.

Bạch Tố Tinh bót căng thẳng chút ít, “Ch... chào cậu.”

Đoạn Nghiêu đứng thẳng dậy, “Tôi là Đoạn Nghiêu, lớp trưởng ban F năm hai, hy vọng cậu sẽ sớm hòa nhập với lớp. Ngoài ra, chúng tôi cũng có một số yêu cầu về vị thứ thành tích, nội quy ban gì gì đó đều được dán trước cửa, cậu tự tới mà xem.”

“Ừ, được,” Cô ta đỏ mặt, nhỏ nhẹ nói.

Đoạn Nghiêu cười khẽ một tiếng rồi bỏ đi, nhưng mới được hai bước hần liền ngoái lại, bí hiểm nói, “Đừng phạm sai lầm nhé.”

Bạch Tố Tinh gật gật đầu, trong lòng không khỏi hoảng hốt, cậu ta có ý gì?

...

Giữa trưa, chuông tan học vừa vang lên, Mộc Như Lam còn chưa xử lý xong vấn đề kiện thì cửa phòng hội trưởng đã bật mở, Mộc Như Lâm và Mộc Như Sâm tranh nhau vào trước, loay hoay mãi chưa ai bước qua được.

“Mộc Như Lâm, chú ra ngoài đi, anh mắc kẹt rồi!” Mộc Như Sâm cố gắng lách người qua nhưng lại bị cánh tay của Mộc Như Lâm chặn lại.

Về mặt Mộc Như Lâm vẫn bình tĩnh như mọi khi, cậu nhất định không đáp ứng Mộc Như Sâm, tựa như một bước lùi lại không chỉ đơn thuần là đi ra khỏi phòng hội trưởng, mà còn đi ra khỏi cuộc đời Mộc Như Lam, “Em cũng bị kẹt, sao anh không lùi ra trước?”

“Cái thằng này...” Mộc Như Sâm chỉ muốn đá đứm em song sinh một cước cho bỏ ghét.

Mộc Như Lam thấy thề liền bật cười, “Hai đứm làm gì thế?” Mộc Như Lam và Mộc Như Lâm lúc này đang mặc đồ thể thao, chứng tỏ bọn họ vừa mới học thể dục xong, nếu không thì từ đây phòng cấp hai đến đây phòng học cấp ba cũng phải mất hơn mười lăm phút đi bộ. Hiện nay lớp mười hai đang phải đối mặt với kỳ thi tốt nghiệp nên muốn giữ một môi trường học tập tuyệt đối yên tĩnh.

“Chị, em đói muốn chết rồi, mình đi ăn cơm đi,” Mộc Như Sâm nói to, khuôn mặt điển trai thấm mồ hôi, làn da trắng cũng vì nóng mà hơi ửng hồng, trông qua rất năng động và đáng yêu.

Mộc Như Lam mỉm cười kéo hai anh em đang mắc kẹt ở cửa ra, vì phải đưa tay về trước nên nhất thời ống tay áo không che được vết bầm tím, Mộc Như Lâm ngay lập tức nheo mắt nhìn.

“Chị, tối hôm qua chị không về nhà làm em chẳng ngon miệng nổi, sáng nay cũng chưa ăn được gì...” Mộc Như Sâm thì không mấy để ý, cậu ôm cánh tay phải của Mộc Như Lâm mà làm nũng. Từ nhỏ đến lớn luôn có chị gái ở cạnh khiến Mộc Như Sâm quen thói ỷ lại, đến mức chỉ muốn dính với cô 24/7.

“Vớ vẩn, chị không ăn thì em nhịn đói à?” Mộc Như Lâm nhéo cái mũi Mộc Như Sâm đang cọ vào vai mình, miệng thì trách cứ nhưng điệu bộ lại mang đầy sự cưng chiều.

“Chị...” Mộc Như Lâm trầm giọng, cậu nhìn cánh tay Mộc Như Lâm chăm chăm.

“Rồi rồi, chị biết rồi, mình đi ăn cơm...”

“Chị!” Giọng nói của Mộc Như Lâm bắt ngờ lên cao, lạnh lẽo đến mức khiến Mộc Như Lâm và Mộc Như Sâm giật mình.

“Sao vậy...?”

“Vết thương này từ đâu mà có?!” Mộc Như Lâm nắm lấy cánh tay trái của Mộc Như Lâm rồi vạch tay áo của cô ra, phát hiện một vết bầm xanh tím nổi bật trên làn da trắng nõn, chỉ nhìn thôi đã thấy đau. Mộc Như Lâm hơi tái mặt, vì sao chị lại bị thương? Hôm qua Mộc vừa mới vướng vào chuyện Chu Nhã Nhã, bây giờ đã bị thương? Do bọn lưu manh kia đánh sao? Trên người chị còn bao nhiêu vết thương nữa?!

Mộc Như Sâm đương nhiên cũng phát hoảng theo, bình thường cậu không bình tĩnh và giỏi quan sát như Mộc Như Lâm. Nếu hôm qua người hay tin không phải là Mộc Như Lâm mà là Mộc Như Sâm, có khi cậu đã phóng xe tới đánh chết mấy tên lưu manh đó.

Mộc Như Lâm rút tay về, cô vừa thả tay áo xuống vừa mỉm cười giải thích, “Đừng nghĩ quá, cái này là do tối hôm qua chị bất cẩn va phải.”

Nghe vậy, hai anh em tuy chưa an tâm hoàn toàn nhưng sắc mặt cũng đã dịu đi một chút. Mộc Như Sâm bắt mồm nói, “Đã bảo chị là đừng đến cái nhà đó nữa, trời thì tối mù, không va vấp mới là lạ.”

Mộc Như Sâm không biết chị gái đã đi đâu nên chỉ có thể liên tưởng đến toà biệt thự màu xám, cậu còn tự nhủ rằng nhất định phải lên đến đó một phen để lấp thêm mấy chùm đèn. Trước giờ Mộc Như Lâm không cho phép ai bén mảng lại gần căn biệt thự, thành ra cậu chỉ còn cách lên lút thôi.

Mộc Như Lâm im lặng không đáp, Trần Hải nói với cậu là hôm qua Mộc Như Lâm đến đi thăm Lam Nhất Dương, nghe đâu lúc đó Lý Diễm và Lam Bình Lâm – hai kẻ luôn hằn học Lam Nhất Dương – đã tới bệnh viện. Sau đó, cậu lo lắng gọi điện hỏi kỹ lưỡng thì biết rằng đồ ăn Mộc Như Lâm mang đến cho Lam Nhất Dương bị đánh đổ, mà hiện giờ trên tay cô còn có vết thương...

Đáy mắt Mộc Như Lâm lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

“Chị ổn mà, mau mau đi thôi, hôm nay Tinh Tinh sẽ cùng chúng ta ăn cơm, đừng có xụ mặt như thế nữa, biết chưa?” Mộc Như Lâm nhéo nhéo hai má Mộc Như Lâm.

“Cái gì? Phải ngồi chung bàn với con nhỏ đó?” Mộc Như Sâm mắt húng, bữa trưa cùng Mộc Như Lâm luôn là thứ mà cậu mong đợi nhất, tự dưng bây giờ lại có thêm kẻ bon chen phá rối.

Mộc Như Lâm cũng không vui, cậu nhú mày nhìn Mộc Như Sâm ôm chặt cánh tay Mộc Như Lâm, đột nhiên chuyển chủ đề, “Sâm, nghe đâu tiết ba chiều nay Chu Nhã Nhã đã đi học lại rồi.”

“Thì sao? Liên quan gì tới anh?” Mộc Như Sâm ngay lập tức bật lại, cậu muốn ăn cơm với Mộc Như Lâm, Chu Nhã Nhã là ai cơ chứ?

Mộc Như Lâm mỉm môi, “Rốt cuộc anh có theo đuổi cô ấy không?”

“Theo theo theo,” Mộc Như Sâm trả lời cho có, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mộc Như Lâm lúc này đang thu thập đồ đạc, chuẩn bị cùng họ đi đến nhà ăn.

Bàn tay của Mộc Như Lâm siết chặt, thật muốn đâm cho ông anh trai vừa lì vừa thối như ống cống này một cái. Cho dù cậu có bỏ công hướng dẫn Mộc Như Sâm theo đuổi Chu Nhã Nhã ra sao, cật lực hướng trọng tâm câu chuyện tránh khỏi Mộc Như Lâm thế nào,... thì Mộc Như Sâm đi một hồi luôn luôn trở lại quần lấy chị gái, thậm chí còn dính như sam!

“Đi thôi...” Mộc Như Lâm khoác áo lên rồi xoay người ra cửa, vừa mới ngẩng đầu nhìn lên thì cước bộ của cô liền khựng lại. Quả nhiên vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, người đang đứng ở cửa chẳng phải là Chu Nhã Nhã đó sao? Sáng hôm qua vừa gặp chuyện mà bây giờ đã đến lớp, xem ra cô ta cũng khá kiên cường.

“Học tý, thật ngại quá...” Chu Nhã Nhã khẽ đảo mắt qua hai anh em một vài giây, sau đó cảm kích nhìn sang Mộc Như Lâm, vẻ mặt thoảng chút áy náy và bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Quỳ dưới ống quần tây

Chu Nhã Nhã đến để cảm ơn Mộc Như Lam, sau khi khách sáo mấy câu, cô ta được Mộc Như Lâm cổ tình rủ luôn đến nhà ăn.

Học viện Lưu Tư Lan có ba khu nhà ăn, mỗi khu là một tòa nhà ba tầng riêng biệt, theo thứ tự là nhà ăn Trung, nhà ăn tây và nhà ăn buffet, trong đó khu nhà ăn tây có số lượng học sinh đông hơn hẳn hai khu còn lại. Nơi Mộc Như Lam bước vào là nhà ăn buffet.

Bạch Tố Tinh chưa đến nhưng Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm mặc kệ, họ đi thẳng tới bàn ăn.

Thấy Chu Nhã Nhã có chút ngượng ngùng, Mộc Như Lam cười lắc đầu, “Em đừng để ý, tụi nó trước giờ vẫn vô tư như thế.”

Nụ cười trong trẻo của Mộc Như Lam khiến lòng Chu Nhã Nhã ấm áp như được mặt trời chiếu rọi. Cô ta bất giác mỉm cười, cảm giác khó xử khi kẻ thù đột ngột trở thành ân nhân cũng tiêu tán đi mất, “Vâng.”

“Chúng ta ngồi đây đi, em xem muốn ăn gì thì cứ chọn. Chị lấy giúp em thức uống nhé, em có thích nước trái cây không?” C đi đến một cái bàn tròn cạnh cửa sổ, đặt đồ đạc lên chiếc ghế màu xanh lục. Vòng tròn xanh lục vây quanh chiếc bàn đem lại cảm giác rất thoải mái.

“Có, cảm ơn chị.” Lốp băng lạnh của Chu Nhã Nhã tan chảy, xem ra Mộc Như Lam cũng không đáng ghét như cô ta nghĩ.

Bàn ăn xếp thành ba hàng dài, phân ra các loại thức uống và súp, trái cây và bánh ngọt tráng miệng, thịt và thức ăn chay. Hiện tại có rất ít người nên Mộc Như Lam không cần phải xếp hàng mà chỉ việc trực tiếp tới lấy nước. Đến lúc cô trở lại thì Mộc Như Lâm và Mộc Như Sâm đã chờ sẵn, hai người ngồi cách nhau một cái ghế – vị trí dành cho Mộc Như Lam.

“Chị, mau tới ăn đi,” Mộc Như Sâm vừa nhai tôm hùm vừa vỗ bồm bộp lên ghế.

“Ừ,” Mộc Như Lam đáp, cô bung khay đựng nước chanh đến rồi đặt một ly ở chỗ ngồi của Chu Nhã Nhã, một ly cho Mộc Như Sâm, một ly cho Mộc Như Lâm, và một ly để phần cho Bạch Tố Tinh, còn mình thì lấy một ly nước ép cà chua màu đỏ rực.

“Chị, hôm nay tôm rất tươi, thử một miếng xem,” Mộc Như Lam nói xong liền nhón tay cầm một miếng tôm đưa lên.

Mộc Như Lam thân nhiên hé miệng ngậm lấy. Mộc Như Sâm cười híp cả mắt, hai gò má ửng hồng, khoe miệng vẫn còn dính một mảnh tôm nhỏ, “Thế nào? Rất ngon có phải không?”

“Ừm,” Cô gật đầu, vươn tay giúp Mộc Như Sâm gạt mảnh tôm sót trên miệng, sau đó lại nhìn sang cái đĩa đầy thịt của cậu, “Em ăn thêm com và rau đi.”

“Chị, ăn cái này nữa,” Mộc Như Lâm dùng thìa và đũa gắp một miếng cá bangel chài cho vào đĩa của Mộc Như Lam.

“Thôi được rồi, các em ăn đi, nhiều thế này thì làm sao chị giải quyết hết được,” Cô bắt đầu nhìn hai đĩa thức ăn trước mặt. Hai mắt của Mộc Như Lâm sáng lên, tràn trề hy vọng – hy vọng chị gái sẽ chọn đĩa của mình.

“Ai bảo chị gầy quá làm gì. Cứ ăn nhiều vào, càng có da có thịt thì càng xinh...”

Chu Nhã Nhã bung thức ăn đi tới, cước bộ cô ta chậm dần rồi dừng hẳn. Chứng kiến cảnh ba chị em ăn chung với nhau, Chu Nhã Nhã thầm cảm thán, mối quan hệ của bọn họ quả thật tốt, tốt đến mức không ai dám xen vào, tốt đến mức...

Chu Nhã Nhã cau mày nhìn khuôn mặt hớn hờ của Mộc Như Sâm.

... Đến mức cô ta cảm thấy khó chịu.

Bạch Tố Tinh vừa tới nhà ăn thì liền bắt gặp cảnh này. Vì thân phận đặc biệt của Chu Nhã Nhã, vụ việc ngày hôm qua đã bị đè nén xuống, hơn nữa ban F cũng không có hứng thú bàn luận chuyện này thành ra Bạch Tố Tinh không tài nào hay biết giữa Mộc Như Lam và Chu Nhã Nhã đã có chuyện biến gì.

Cô ta lia mắt theo tầm nhìn của Chu Nhã Nhã, trong đầu ngầm tính toán nhưng bên ngoài thì vẫn là một tiểu bạch hoa điềm đạm đáng yêu không chê vào đâu được.

“Chị,” Bạch Tố Tinh hô nhẹ một tiếng, Chu Nhã Nhã thấy thế liền cau mày chán ghét, bước chân đều đều hướng về chỗ ngồi đối diện Mộc Như Sâm.

Mộc Như Lam vẫy tay với Bạch Tố Tinh đồng thời đẩy về phía cô ta đĩa thức ăn mà mình chưa hề đụng qua, bất chấp hai má phồng to khó chịu của Mộc Như Sâm, “Ngồi đi, em có kiêng ăn cái gì không?”

“Không ạ, cảm ơn chị.”

“Đây là Chu Nhã Nhã, Nhã Nhã, đây là em gái Bạch Tố Tinh của chị,” Mộc Như Lam giới thiệu.

Bạch Tố Tình ngồi xuống bên cạnh Chu Nhã Nhã, ngọt ngào nở nụ cười. Chu Nhã Nhã mặt lạnh như tiền không để ý, chỉ gạt đầu với Mộc Như Lam tỏ vẻ đã biết. Không phải ai cũng xứng đáng cho cô ta nể mặt.

Bạch Tố Tình dường như không mấy để bụng, cầm đũa lên từ từ gắp thức ăn.

Ba chị em trước giờ không quen ngủ trưa nên thường tụ tập trong nhà ăn, vừa dùng bữa vừa nói chuyện phiếm. Chưa có một ai – kể cả bạn bè – thành công chen vào giữa bọn họ, huống gì là hai kẻ mới quen?

Sau khi ăn xong, Chu Nhã Nhã liếc nhìn Mộc Như Sâm hăng say trò chuyện với Mộc Như Lam một cái rồi lập tức đứng dậy lấy cốc rời đi. Bạch Tố Tình cũng buông đũa chạy theo. Mộc Như Lam không nói gì, chỉ mỉm cười quan sát bóng lưng hai người, toàn thân căng tràn âm áp.

Đại sảnh lúc này đã có không ít học sinh, đám người Thái Sử Nương Tử ngồi gần cửa ra vào. Thấy Bạch Tố Tình chạy tới, bọn họ ném cho nhau những cái nhìn xảo quyệt. Một người lặng lẽ đưa chân ra...

Bạch Tố Tình lại không mấy để ý, cô ta mãi đuổi theo Chu Nhã Nhã nên không tránh khỏi bị gạt chân, cả người đổ nhào về trước...

Nhắc đến các tình tiết cầu huyết trong chuyện xưa, điển hình nhất có lẽ là “anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Bịch” một tiếng, thân hình mảnh mai của Bạch Tố Tình ngã vào một lồng ngực rắn chắc. Mùi hương nam tính truyền đến cánh mũi khiến cô ta giật mình, đầu óc trống rỗng.

Thế nhưng sau tích tắc ấy, chàng trai nọ ngay lập tức đẩy Bạch Tố Tình ra rồi lách qua người cô ta mà đi tiếp, tựa như cú đỡ vừa rồi chỉ là do hân tiện tay mà thôi.

Bạch Tố Tình ngẩng đầu nhìn gương mặt điển trai lạnh lùng, nhìn đôi mắt hẹp dài lãnh khốc bắn ra từng tia sáng bén nhọn khiến người ta không dám lại gần, tựa như một đóa hoa xinh đẹp mà cao ngạo, chỉ có thể nhìn từ xa.

“Lại thêm một kẻ phải quỳ dưới ống quần của đóa hoa cao ngạo trường chúng ta,” Thái Sử Nương Tử châm chọc xùy một tiếng. Nếu đũa con gái mặt trắng tâm đen này thích Âu Khải Thần thì sẽ có kịch hay lắm cho mà xem. Học sinh Lưu Tư Lan ai chả biết Âu Khải Thần chết mê chết mệt Lam Lam nhà họ? Mỗi lần Lam Lam xuất hiện là ánh mắt hân đĩnh cả trên người cô, bọn họ muốn lờ đi cũng không được, chặc chặc.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chim trĩ không phải phượng hoàng

Bạch Tố Tình bị Thái Sử Nương Tử nhạo báng thì mới sực nhớ ra mục đích chính của mình, vội nhìn Âu Khải Thần một cái cuối rồi chạy ra ngoài theo Chu Nhã Nhã.

Chu Nhã Nhã tán bộ dọc con đường nhỏ trải đầy đá cuội, trong đầu tràn ngập hình ảnh Mộc Như Sâm ân cần với Mộc Như Lam. Mặc dù Mộc Như Lâm luôn cô tình hướng sự chú ý của Mộc Như Sâm về phía cô ta nhưng cậu vẫn không buồn liếc mắt. Khuôn mặt lãnh diêm của Chu Nhã Nhã ngày càng lạnh lùng.

Cô ta biết, lời tỏ tình của Mộc Như Sâm đơn giản chỉ là trò đùa cợt!

Tiếng bước chân khê khàng đột nhiên vang lên từ phía sau. Phấn chấn xoay người lại, Chu Nhã Nhã không mấy bất ngờ khi bắt gặp bản mặt Bạch Tố Tình, “Cô đi theo tôi làm gì?”

Dường như đũa con gái này vẫn luôn tìm cách tiếp cận cô ta, ý gì đây? Thấy người sang nên bắt quàng làm họ? Nghĩ vậy, vẻ mặt của Chu Nhã Nhã càng lúc càng khó coi, ngoại trừ việc mất khả năng thao túng người khác, Chu Nhã Nhã ghét nhất là những kẻ có âm mưu trục lợi từ gia thế của cô ta.

Bạch Tố Tình vờ không thấy biểu hiện chán ghét rõ mồn một đó, chỉ mỉm cười nhỏ nhẹ nói, “Mình muốn làm bạn với cậu,” Lần trước chưa nói được bao nhiêu thì Chu Nhã Nhã đã bỏ đi, cũng tại Bạch Tố Tình chưa thăm dò kỹ lưỡng tính tình cô ta. Tất nhiên là bây giờ Bạch Tố Tình phải ra sức cố gắng bù lại, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.

“Làm bạn với tôi?” Khóe môi Chu Nhã Nhã vẽ nên một nụ cười lạnh băng đầy khinh bỉ, ánh mắt chậm rãi quét từ trên xuống dưới thân hình Bạch Tố Tình, “Cô là cái thá gì mà đòi làm bạn với tôi? Ha... cô tưởng rằng ở trong nhà Mộc học tỷ thì cô sẽ thật sự trở thành người Mộc gia, còn Mộc học tỷ sẽ thật sự trở thành chị gái của cô sao? Tự tát mình mấy cái cho tỉnh cái đầu mê muội của cô đi, chim trĩ mà cứ nghĩ mình là phượng hoàng. Hừ.”

Dứt lời, cô ta lập tức cất bước bỏ đi. Chu Nhã Nhã trưởng thành trong xã hội thượng lưu nên mắt nhìn người cũng khá chuẩn, những cô gái sống giữa phồn hoa luôn luôn toát lên vẻ kiêu hãnh đặc biệt, nó thấm trong từng ngôn từ và cử chỉ. Mà ở Bạch Tố Tình, Chu Nhã Nhã chỉ thấy sự tầm thường giả dối.

Nét mặt của Bạch Tố Tinh lúc bấy giờ cực kì khó coi, cô ta không ngờ rằng Chu Nhã Nhã sẽ trắng trợn như vậy, khổ nạn hơn là cô ta nói rất đúng! Tuy Bạch Tố Tinh lớn lên ở nước ngoài nhưng cũng chẳng vào loại khá giả gì.

Bạch Tuyết – mẹ của Bạch Tố Tinh – tuy là bạn thân của Kha Uyển Tinh nhưng gia thế thì lại thua xa. Gia cảnh xuống dốc, bà ấy tự hiểu thân phận của mình thấp kém hơn Kha Uyển Tinh nhiều nên không muốn nhờ vả người bạn này. Cuối cùng, Bạch Tuyết quyết định lấy một tên quý tộc hạng trung, sống một cuộc đời nghèo túng mà không ai hay biết: ở những ngôi nhà cũ kỹ, ăn những món ăn bình dân rẻ tiền, và mặc những loại vải đầy vết tẩy trắng nhòe nhọt.

Bạch Tố Tinh trông qua thì giống phượng hoàng thuần huyết, nhưng thực ra chỉ là một con chim trĩ mơ mộng đến ngày hóa phượng mà thôi.

Hiện tại Chu Nhã Nhã độc ác đập thẳng vào chỗ đau của Bạch Tố Tinh, làm sao cô ta có thể không oán hận?

Bàn tay giấu dưới áo phắn uất siết chặt lại, nổi lên từng khớp xương trắng bệch, đôi mắt Bạch Tố Tinh âm lãnh đến đáng sợ. Được, được lắm, cô ta thừa biết phải dùng cách gì để thuần hóa con sói kiêu ngạo này.

...

Âu Khải Thần bước vào nhà ăn, đôi mắt phượng tập tức tập trung vào Mộc Như Lam. Việc bị Bạch Tố Tinh ngã vào người khiến hắn khá bất ngờ, hắn vốn đang đăm đăm nhìn Mộc Như Lam thì bỗng nhiên lồng ngực nặng trĩu. Hắn không thích người lạ đột ngột tới gần nên rất nhanh nhẹn đẩy cô ta ra, cũng chẳng thèm liếc xem người bị ngã là ai, một đường đi thẳng về phía bàn của Mộc Như Lam.

Đến gần hơn, Âu Khải Thần mới để ý thấy Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm, đôi mày không khỏi nhíu lại, bước chân ngoặt vào chiếc bàn ngay phía trước Mộc Như Lam. Hắn lẳng lặng ngồi xuống, thâm nghĩ đôi song sinh này thật là chướng mắt...

Học sinh trong nhà ăn thưa thớt dần, cũng có người nằm ngủ thẳng cẳng trên sô pha, không gian yên tĩnh chậm rãi thay thế những cuộc trò chuyện ồn ã.

Mộc Như Lam chống cằm ngồi nghe Mộc Như Sâm ríu rít kể chuyện, còn Mộc Như Lâm thì thỉnh thoảng lại chen thêm một câu. Khung cảnh kháng khí này đã trở nên quá quen thuộc đối với học sinh Lưu Tư Lan, ai cũng biết hai anh em này nghe lời Mộc Như Lam một phép, ngoan ngoãn tựa cún con vậy.

Đến tận khi tiếng chuông báo hiệu giờ học phụ đạo vang lên, Mộc Như Lam mới tạm biệt hai anh em rồi chậm rãi về lớp.

“Như Lam,” Giọng nói của Âu Khải Thần truyền đến.

Cô ngoái đầu mỉm cười, “Cùng về lớp nhé?”

Âu Khải Thần đắn đo mấy ngày mới có đủ tự tin đến thông báo với Mộc Như Lam một chuyện, thế nhưng nụ cười ấy trong thoáng chốc đã đâm một mũi kim nhọn vào quả bóng dừng khí của hắn. Cả người Âu Khải Thần mềm nhũn theo từng cử chỉ của Mộc Như Lam, giống như một con rối mất quyền tự chủ, chỉ có thể vĩnh viễn nhảy múa trong lòng bàn tay nghệ nhân.

Hai người sánh vai cùng bước, Mộc Như Lam nhẹ nhàng nở nụ cười điềm đạm. Ánh nắng trưa ôm lấy cô không rời, thánh khiết, ôn hòa, và rất đối dịu dàng.

Âu Khải Thần ngăn người, vрон tay muốn chạm vào nhưng chỉ dám dừng giữa không trung. Rõ ràng cô ấy gần trong gang tấc, tại sao hắn lại thấy xa tận chân trời? Tựa như hình bóng Mộc Như Lam lúc này chỉ là ảo ảnh hư vô, còn Mộc Như Lam thực sự chỉ thuộc về thiên đường – nơi mà một kẻ phàm trần như Âu Khải Thần không thể nào đặt chân đến.

Hắn đứng sững lại, còn Mộc Như Lam thì vẫn tiến về trước, giữa hai người bắt đầu xuất hiện khoảng cách. Mái tóc đen của Mộc Như Lam lay động trong nắng, mềm mại xinh đẹp tựa thác nước. Âu Khải Thần mê man nhìn theo, trong lòng không kìm nổi sự lo lắng.

Mộc Như Lam dừng bước, “Anh làm sao vậy?”

Âu Khải Thần lắc đầu bảo không sao rồi nhanh chân đuổi kịp Mộc Như Lam. Hắn gượng gạo đưa tay lau mồ hôi trên trán, chợt phát hiện cả bàn tay mình cũng đã ướt đầm.

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu. Cô mở ba lô lấy ra một món quà bọc giấy hoa văn xanh, “Tặng anh.”

Âu Khải Thần có chút thụ sùng nhược kinh, “Tặng anh?”

“Thứ năm tuần sau là sinh nhật anh phải không? Hôm ấy em bận việc không đến dự tiệc được, sợ quên nên tặng trước cho anh,” Mộc Như Lam áy náy nói, thứ năm tuần sau là khi kỳ trung khảo vừa kết thúc, quả thật công việc tổng kết và sắp xếp sẽ chiếm hết thời gian của cô, nhưng vẫn còn một lý do khác quan trọng hơn... Ha ha... Tất nhiên là vì cô muốn trò chơi tăng thêm phần thú vị rồi.

Mộc Như Lam nhớ rõ ngày sinh nhật hắn.

Tin vui bất ngờ này ngay lập tức chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của Âu Khải Thần, làm cho hắn kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng. Nhìn cô càng lúc càng rời xa, trái tim hắn kích động đập loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tầm mắt Âu Khải Thần nhòe dần, hắn có cảm giác rằng đây hẳn là

một giấc mơ, một giấc mơ đẹp đến không thực...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cắt thành từng đoạn nhỏ

Tan học, Bạch Tổ Tinh kiểm có muốn đi dạo một mình để từ chối tài xế cho Kha Uyển Tinh phái tới, sau đó vào ngồi trong một tiệm thức ăn nhanh ở nội thành, bật máy tính lên, hai bàn tay lạo rạo gõ phím.

...

Chu Nhã Nhã đuổi vệ sĩ Chu gia đi, cô gái kiêu ngạo đến bốc đồng này cứ nhìn thấy vệ sĩ là lại nhớ đến chuyện sáng hôm qua. Gặp loại tình huống cầu huyết trong phim truyện này, sau khi bớt sợ hãi, Chu Nhã Nhã chỉ cảm thấy vô cùng nhục nhã và phẫn nộ. Cô ta biết mình bạn bè thì ít mà kẻ thù thì nhiều. Mấy tên lưu manh kia chắc chắn là được thuê để trả thù cô ta. Nếu có một ngày Chu Nhã Nhã tìm ra kẻ chủ mưu, cô ta nhất định sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời!

Ba giờ chiều, ánh mặt trời hãy còn rực rỡ những gió lạnh cũng đã bắt đầu đặt bàn tay lên mái tóc Chu Nhã Nhã. Cô ta rung mình gài chặt khuy áo, co người lại trong chiếc áo ấm, cho hai tay vào túi rồi thong thả tản bộ bên cạnh đường xe chạy.

Con đường này nối liền cổng học viện Lưu Tư Lan với đường dành riêng cho nhân viên Lưu Tư Lan, ngoại trừ một vài chiếc xe nội bộ ra ra vào vào thì không còn gì khác. Hai bên đường trồng những hàng cây cao lớn trên thảm cỏ xanh mướt mùi hoa dại, con đường dẫn vào ngay trung tâm thành phố, hợp với trục đường cái tạo thành hình chữ T, giao thông vô cùng thuận tiện.

Biến cố xảy ra chỉ trong chớp mắt, Chu Nhã Nhã vừa mới đặt chân lên đường thì một chiếc xe chạy qua. Cô ta chẳng mấy chú ý nên đã không kịp phản ứng khi cửa xe bất ngờ bật mở, một tên đàn ông bật mặt vuron tay lái cô ta vào trong.

“A!” Trước khi bị đánh ngất xỉu, Chu Nhã Nhã sợ đến ngây người, cô ta cứ tưởng sau vụ việc vừa rồi, đối phương cho dù có muốn trả thù thì cũng sẽ không làm sớm như vậy!

Chu Nhã Nhã bất tỉnh đổ gục xuống, đôi mắt dữ tợn của đám người trên xe cười híp lại.

“Mẹ nó, cuối cùng cũng bắt được con điểm này!” Tên lái xe nghiêng răng ken két, hưng phấn vô vô lăng, “Lần này chúng ta phải lấy tiền trước rồi mới hành động, chó chết, hôm qua suýt bị Mộc Như Lam phát hiện mà còn bị trừ một đồng tiền, kháo!”

“Ha ha, bây giờ đền bù cho hết thiệt thòi là được chứ gì? Hơn nữa, lần này sẽ...” Một tên dùng tay nắn bóp ngực Chu Nhã Nhã, trong xe liên vang lên tràng cười dâm uế.

Hôm qua người nọ sai bọn họ hù dọa đứa con gái này, cảnh tượng “cắm treo để heo nhin đói” khiến bọn họ ngứa ngáy khó nhịn. Hơn nữa, cái dáng vẻ vênh váo của Chu Nhã Nhã làm người ta chỉ muốn xé nát quần áo cô ta mà hung hăng chà đạp, ép cô ta rên rỉ cầu xin. Kết quả là Mộc Như Lam suýt gọi cảnh sát gõ cửa cả đám. Không ăn vụng được thì thôi, đằng này lại còn bị trừ một phần ba tiền, con mẹ nó, may là cuối cùng người nọ cũng đã cho phép khẩu súng của bọn họ hành động.

Những tên lưu manh này không hề biết thân phận của Chu Nhã Nhã, chỉ lờ mờ đoán là con nhà giàu, và chẳng lần trước đột nhập Lưu Tư Lan rồi cầm tiền trốn thoát quá mỹ mãn nên bọn họ thăm nghĩ người nọ quá thật lợi hại, mọi đường lui đều được chuẩn bị chu toàn. Mà lần này tiền công lại còn nhiều hơn nữa, muốn từ chối cũng khó, cùng lắm thì xong việc bọn họ liền rời khỏi thành phố K sống tiêu dao.

Viễn cảnh càng đẹp, lá gan càng lớn.

Vệ sĩ của Chu Nhã Nhã nào dám bỏ đi thật, họ lặng lẽ trông chừng Chu Nhã Nhã từ xa nên khi thấy cô ta biến mất thì lập tức thông báo về Chu gia, kéo theo một đợt truy bắt ầm ĩ...

...

Lưỡi dao lạch cạch trên mặt thớt, Mộc Như Lam cười tủm tỉm cắt rau thành từng đoạn nhỏ. Trong bếp, Kha Uyển Tinh vui vẻ chiên đồ ăn. Mộc Chấn Dương ngồi đọc báo, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn hai mẹ con. Âm thanh đùa giỡn của Mộc Như Lâm và Mộc Như Sâm từ trên lầu vọng xuống. Ngoài vườn, Chu Phúc cầm cây kéo lớn, tỉ mỉ chăm sóc bồn hoa...

Không khí yên tĩnh hài hòa len lỏi vào mọi góc ngách, tựa hồ như tất cả đã quên mất sự hiện diện của một kẻ xa lạ.

Lưỡi dao lạch cạch trên mặt thớt, Mộc Như Lam cười tủm tỉm cắt rau thành từng đoạn nhỏ...

...

“Bịch!” Chu Nhã Nhã bị ném lên đồng giấy vụn trên đất. Cái lạnh thấu xương của nền xi măng xuyên qua lớp giấy, hòa lẫn với cảm giác ê ẩm đau đớn mà thấm vào làn da cô ta.

Hàng mi Chu Nhã Nhã run run, cô ta chậm chậm mở mắt. Tầm nhìn như phủ một lớp sương mờ, vài bóng dáng mờ lung đi qua đi lại, có kẻ ngồi xổm trước mặt Chu Nhã Nhã, vờn tay. Vài rách kêu xoẹt một tiếng, cái lạnh đột ngột đánh ập vào ngực khiến Chu Nhã Nhã mở to mắt ngỡ ngàng, vừa giận vừa sợ trừng bốn tên đàn ông đang vây quanh mình, “Các người làm gì vậy hả?”

“Làm gì? Mày nhìn mà xem ông làm gì!” Một tên lộ ra ánh mắt dâm dục, vừa nói xong lập tức tháo thắt lưng, “Bọn này, lột quần áo nó cho tao, anh đây lên trước kiểm tra xem con bé thoát nhìn bằng thanh ngọc khiết này có còn nguyên tem không.”

“Ôi trời, muốn thì nói đại đi, còn bày đặt kiểm có, ha ha... Nhanh lên nhanh lên,” Ba tên còn lại cười sảng sặc, một chặn tay Chu Nhã Nhã, một giữ chân Chu Nhã Nhã không cho cô ta đá, một xé rách quần áo cô ta...

“A! Buông ra cho tôi! Cút ngay!” Tay chân bị giữ chặt không thể động đậy, đồng phục Lưu Tư Lan sắp bị xé hết, mà tên đàn ông kia thì đã bắt đầu cời quần. Bọn họ không hề đùa giỡn mà là sẽ thật sự cưỡng hiếp cô ta. Chu Nhã Nhã hoảng sợ hét lên, “Tránh ra! Các người không biết tôi là ai hả?! Dám làm vậy với tôi, các người sẽ không sống nổi qua ngày hôm nay! Cút...”

“Chát!” Một bàn tay thô ráp tát thẳng vào mặt Chu Nhã Nhã, đầu cô ta ngoẹo hẳn sang bên, khóe miệng rớm máu.

“Chó má!” Tên đàn ông xé quần áo Chu Nhã Nhã nóng nảy vùng tay, “Con điếm, chẳng trách người kia muốn chúng ta chơi nặng như vậy, đáng kiếp!”

“Dài dòng quá, làm nhanh lên, da nịt nồn nà thế này, tao chờ không nổi.”

Nói đến đó, cả bọn khặc khặc cười dâm dăng.

Nơi này là một nhà xưởng bỏ hoang nằm ở ngoại ô, xung quanh không đâu chân người, khắp nơi toàn là những mảnh gỗ và đất đen đầy tro bụi. Nửa năm trước nhà xưởng này xây ra hỏa hoạn, toàn bộ hàng hóa đều cháy trụi, chủ xưởng đã phải bán hết gia sản mới bồi thường nổi. Kể từ đó, nơi này trở thành bãi đất hoang vô chủ, nếu hôm nay không có ai tới cứu thì phỏng chừng Chu Nhã Nhã sẽ chết ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tương kế tựu kế

Vệ sĩ Chu gia chưa kịp đuổi đến, Chu Nhã Nhã đã trần truồng nằm trên mặt đất. Tên đàn ông bật mặt dề lên cô ta thờ hớn hển đầy vong tình, miệng còn không ngừng chửi rủa “con điếm”. Những tên còn lại vừa mới định làm gì đó thì cánh cửa cũ mèm gì sắt liền bị đập vỡ, một loạt vệ sĩ mặc tây trang màu đen xuất hiện, căng thẳng nhìn cảnh phía trong.

Đây là thế giới thực tại, không có chuyện nơi nơi đều được lắp máy quay theo dõi, cũng không có người nào mạnh đến mức một tay che trời. Con kiến tuy nhỏ những cắn người rất đau, bởi vậy mới nói, thà đắc tội quân tử chứ không thể đắc tội tiểu nhân.

Chu Nhã Nhã ý thế hiếp người mười lăm năm, nay cuối cùng cũng phải lật thuyền trong mương.

*Lật thuyền trong mương: do chủ quan kiêu ngạo mà thất bại bất ngờ.

Khăn bật mặt của bọn lưu manh bị tháo xuống, lộ ra bốn gương mặt bình thường tầm hai mươi mấy tuổi. Cả người Chu Nhã Nhã giấu trong một chiếc áo khoác đen, đôi mắt màu xám đỏ dẫn đảo quanh bốn gương mặt kia. Một lúc lâu sau, cô ta gạt bàn tay nâng đỡ của vệ sĩ, tự đứng dậy một cách khó khăn rồi nhặt lên một khối gỗ mục, điên cuồng nện vào đầu một tên trong số đó. Hắn ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, trên mặt là một vết cắt dữ tợn đang chảy máu ròng ròng – tác phẩm của cây đinh gi mắc trên khối gỗ.

Đây chính là bốn tên lưu manh đã lôi cô ta vào nhà vệ sinh học viện Lưu Tư Lan!

Chu Nhã Nhã hận đến mức muốn xé bọn chúng ra hàng trăm mảnh để ném cho chó ăn!

Lòng ngực Chu Nhã Nhã phập phồng kịch liệt, cổ nén lửa giận và nhục nhã xuống, cô ta nhìn sang các vệ sĩ, “Gọi cho bố tôi, rút toàn bộ cảnh sát về, tôi muốn tự mình giải quyết vụ này!”

“Nhưng...” Người bị phân phó có chút khó xử, anh ta định khuyên can vài câu nhưng khi bắt gặp ánh mắt thù hận của Chu Nhã Nhã thì trái tim không khỏi run lên, đành tuân lệnh gọi điện về. Suy cho cùng, tuy chuyện này đáng ra phải giao cho cảnh sát xử lý nhưng Chu thị trưởng yêu thương con gái như thế, nếu biết những tên này đã làm gì bảo bối của mình thì hẳn còn muốn hành hạ bọn họ kinh khủng hơn.

Chu Nhã Nhã nhìn đám người sợ đến tái mặt đang im thin thít không dám nói gì, khối gỗ trên tay lăm le như chuẩn bị nện xuống, cô ta lạnh lùng hỏi, “Bọn

mày khôn hồn nói cho tao biết, ai sai bọn mày làm chuyện này, và còn...” Ánh nhìn lạnh băng quét lên đồng kim tiền nằm la liệt trên bàn, “Mấy cái kia dùng để làm gì?”

Ba tên này đã sớm sợ đến mức tè ra quần, nhìn súng trên tay vệ sĩ, lại nhìn cái đầu đầy máu của đồng bọn, cả đám đua nhau khai hết, “Chúng tôi thật sự không biết người đó là ai, hần liên lạc với chúng tôi qua internet, tiền công thì để sẵn ở chỗ chỉ định. Chúng tôi thậm chí còn không biết hần là nam hay nữ!”

Bọn lưu manh này từng lên mạng tuyên bố nhận tiền thuê đi gây chuyện, làm nổ ra một cuộc tranh cãi gay gắt nhưng ngán ngủ, sau đó thì chìm lìm. Không ngờ đã lâu đến vậy rồi mà vẫn còn có người tới thuê, bọn chúng thấy tiền là sáng mắt, lá gan cũng biến lớn theo.

“Đúng vậy đúng vậy, mấy cây kim tiền kia đều do hần để chung một chỗ với tiền, muốn chúng tôi... làm xong rồi thì tiêm vào người cô, sau đó báo cáo cho hần...”

Ngay cả vệ sĩ nghe xong cũng phải run rẩy, hướng gì là Chu Nhã Nhã. Rốt cuộc cô ta đã đắc tội tên tiểu nhân ti bi nào? Không những thuê người luân phiên cường bức Chu Nhã Nhã mà còn muốn tiêm thuốc phiện vào người cô ta, hơn nữa lại là loại thuốc phiện C7 nguy hiểm và khó cai nhất!

Nếu hôm qua bọn chúng không bị Mộc Như Lam phát hiện, Chu thị trưởng sẽ không sắp xếp vệ sĩ tới bảo vệ Chu Nhã Nhã, họ cũng sẽ không kịp tìm đến nơi hẻo lánh này, khi ấy có thể Chu Nhã Nhã đã...

Chu Nhã Nhã thờ phỉ phò, suýt ngất đi vì phần uất, cô ta kích động cảm khối gỗ liên tục nện vào đầu bọn lưu manh. Khắp nhà xướng vang lên những tiếng kêu thảm thiết, đến khi Chu Nhã Nhã không còn sức đánh nữa thì mới dừng tay, mà lúc này mặt mũi cả đám đã biến dạng, hai tên bất tỉnh, hai tên ôm đầu yếu ớt rên rỉ.

Vệ sĩ đứng cạnh im lặng quan sát toàn bộ, tuy cảm thấy bọn chúng bị đánh đúng tội những vẫn không khỏi rung mình, Chu Nhã Nhã quả là tàn nhẫn.

“Bọn mày liên lạc với tên kia ngay cho tao! Nói với hần mọi chuyện đã xong xuôi, tao muốn nhìn xem, kẻ nào to gan lớn mật dám làm ra chuyện này!” Chu Nhã Nhã cay độc nói, trông mắt hần lên từng tia máu.

Con sói phần nộ, lộ ra răng nanh hung ác.

Phải thật cẩn thận nha, nếu không sẽ bị cắn chết mất xác đấy.

...

Bạch Tố Tinh luôn chờ tin từ mấy người kia, đồng thời cũng rất chú ý đến hướng đi của cảnh sát thành phố K. Chu Nhã Nhã là con gái Chu thị trưởng – sai một ly đi một dặm, cho nên chỉ cần cục cảnh sát có động tĩnh, Bạch Tố Tinh sẽ lập tức rút lui, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thời điểm nhận được tin báo hoàn thành nhiệm vụ, Bạch Tố Tinh nhủ mảy, bỗng nhiên cảm thấy thuận lợi đến ngoài ý muốn. Cô ta đưa mắt nhìn cảnh phố phường ngoài cửa tiệm, ánh đèn neon sáng chói phồn hoa, dòng xe cộ hối hả nối đuôi nhau, thật nhộn nhịp, nhưng cũng thật bình yên.

Bạch Tố Tinh siết chặt ly cà phê, hai mí mắt đóng chặt lại, đến khi mở ra, cô ta liền khôi phục dáng vẻ nhu nhược đáng yêu.

Cứ tiếp tục bước từng bước vững vàng, sẽ có ngày Bạch Tố Tinh trở thành phượng hoàng dưới một người trên vạn người! Mọi tảng đá cản đường, cô ta sẽ đập nát hết!

Điện thoại đặt trên bàn đột nhiên đổ chuông, Bạch Tố Tinh nhìn thoáng qua, tuy trên mặt không giấu vẻ chán ghét nhưng vẫn vươn tay bắt máy. Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói nhu hòa, ai nghe xong cũng thấy âm áp vô cùng, duy chỉ có Bạch Tố Tinh là cảm hận nó.

“Tinh Tinh, bao giờ thì em về?”

“Sao vậy chị? Xảy ra chuyện gì ạ?” Ngữ điệu của Bạch Tố Tinh có chút hốt hoảng, tựa như một chú thỏ yếu đuối bị hiếp đáp. Chàng trai ngồi xéo đối diện nghe vậy thì không khỏi đau lòng, bất giác gần cho người chị của Bạch Tố Tinh một cái nhìn “xấu xa”.

Nghe thấy chất giọng run sợ của Bạch Tố Tinh, Mộc Như Lam nheo mắt mừng rỡ đến lớp mặt nạ nhu nhược của cô ta, nụ cười trên môi sâu thêm một chút, “Không có gì, chị chỉ gọi báo em, là nhà mình có giờ giới nghiêm, nếu đến mười một giờ vẫn chưa trở về thì chỉ có thể ở ngoài.”

Khóe mắt Bạch Tố Tinh đỏ lên, “Em biết rồi ạ, chị cứ để chén bát lại, về nhà em sẽ rửa.”

Khuôn mặt nhả nhận của chàng trai kia lập tức lạnh đi, trong đầu về ra một bức tranh chị gái xấu xí độc ác bắt nạt người em xinh đẹp hiền lành.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Sở thích chết tiệt

Cúp điện thoại, Bạch Tố Tinh ưu sầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đèn neon sắc sỡ hắt lên khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, làm nổi bật sự nhu nhược bất lực, thế nhưng ánh mắt cô ta lại kiên cường lạ lùng, tựa như một bông sen trắng thuần khiết nở rộ giữa vùng bùn.

Xuất ứ nề nhĩ bất nhiễm, trạc thanh liên nhĩ bất yêu.*

*Câu thơ trong bài Ái liên thuyết của Chu Đôn Di, dịch nghĩa là "mọc từ bùn lầy mà không nhuộm bẩn, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lo."

Chàng trai ngồi đối diện rốt cuộc không kiềm lòng được nữa, đứng dậy đi tới, đôi mắt phản chiếu nửa gương mặt của Bạch Tố Tinh, "Tiểu thư, cô không ngại để tôi ngồi đây chứ?"

Bạch Tố Tinh cơ hồ hơi giật mình, một lúc lâu sau mới ngượng ngừng gật đầu rồi gấp lại chiếc máy tính rẻ tiền mà cô ta dự định sẽ ném xuống sông trên đường về, "Mời anh."

Dáng vẻ nhanh chóng muốn rời đi của Bạch Tố Tinh khiến Chu Tô Luân cảm thấy sốt ruột, vội vàng nói, "Tiểu thư có thể làm bạn với tôi không? Tôi tên Chu Tô Luân, là con trai của Chu thị trưởng."

...

Mộc Như Lam kinh ngạc nhìn điện thoại, Kha Uyển Tinh ngồi trên sofa thấy thế thì kỳ quái hỏi, "Lam Lam, làm sao vậy?"

Mộc Như Lam vừa lo lắng vừa nghi hoặc đáp, "Giọng của Tinh Tinh nghe có vẻ rất ủy khuất, em ấy nói sẽ về nhà rửa chén gì đó... Con đâu có bảo em ấy rửa chén đâu?" Cô nhìn về phía phòng bếp, Lâm tẩu đã quét dọn tươm tất đầu vào đấy, bát đĩa cũng đã sạch sẽ nằm trên kệ rồi, Bạch Tố Tinh còn muốn rửa cái gì? Hơn nữa, từ bao giờ mà nhà họ bắt một chủ nhân phải tự mình rửa chén?

Kha Uyển Tinh nghe xong, suy nghĩ vài giây thì sắc mặt liền trầm xuống, trò xiếc này đã cũ rích rồi! Xung quanh Bạch Tố Tinh lúc đó hẳn là có người, cô ta nói vậy chẳng phải là cố tình bôi nhọ thanh danh Mộc Như Lam và Mộc gia bọn họ sao? Về nhà rửa chén. Về nhà rửa chén cơ đấy! Ở thành phố K ai mà không biết sản nghiệp Mộc gia lớn đến chừng nào, dám bịa chuyện rằng một tiểu chủ nhân ở tạm phải đi rửa chén?!

"Mẹ?" Mộc Như Lam mơ hồ nhìn Kha Uyển Tinh.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, bà cố nén giận mà xoa tay cô, "Không có gì, Lam Lam học bài một lát rồi ngủ đi, kỳ trung khảo này đem kết quả tốt về khoe mẹ, nhé?"

"Vâng." Mộc Như Lam nhu thuận gật đầu rồi đứng dậy đi lên lầu, đôi môi nở một nụ cười xinh đẹp, đôi mắt trong veo như ngọc lưu ly ôm lấy hai viên ngọc trai đen tinh tế.

Chờ đến khi Mộc Như Lam đã khuất hẳn sau chỗ rẽ, ngọn lửa giận của Kha Uyển Tinh mới vỡ òa, bà tức tối đập tay lên ghế sofa, khuôn mặt hiền hòa hoàn toàn biến mất, "Con nhỏ ti tiện kia, tôi đối xử với nó như con gái ruột mà cuối cùng nó lại dám tị nạnh với Mộc Như Lam đến mức đó! Hôm nay bôi nhọ thanh danh Mộc Như Lam, rồi ngày mai tính hủy hoại tương lai của Mộc Như Lam chắc?!"

Mộc Như Lam là bảo bối mà Kha Uyển Tinh luôn nâng niu hết mực. Bà có thể ưỡn ngực đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ từ các phu nhân trong giới thượng lưu, quan hệ trải rộng ra cả nước ngoài, chuyện làm ăn phát triển không ngừng, tất cả đều nhờ Mộc Như Lam – người được quốc gia coi trọng. Mộc Như Lam đã trở thành suối nguồn hạnh diện của Kha Uyển Tinh, một kẻ mới từ nước ngoài về thì làm sao so sánh được?

Mộc Chấn Dương cau mày, trong tâm trí hiện lên dáng vẻ mảnh khảnh đáng yêu của Bạch Tố Tinh, "Bà có suy nghĩ nhiều quá không? Có lẽ là hiểu nhầm thôi?" Một đóa sen trắng không sống nổi nếu không tựa vào người khác thì làm sao có thể chua ngoa như Kha Uyển Tinh nói?

"Hiểu lầm?!" Kha Uyển Tinh giận đến mức bật cười, "Hiểu lầm cái gì mà khi Mộc Như Lam hỏi bao giờ nó về, nó lại đáp sẽ về rửa chén bằng cái giọng oan ức đáng thương? Nó sống ở Pháp từ nhỏ, tứ cố vô thân, ngoại trừ diễn kịch cho người ta xem thì còn làm được trò trống gì? Mộc Chấn Dương, tôi nói cho ông biết, ông chỉ có độc nhất một đứa con gái là Lam Lam thôi, đừng có vì Bạch Tố Tinh một tiếng thúc thúc, hai tiếng thúc thúc mà giao cả linh hồn cho nó rồi nhận tặc làm nữ! Nếu không thì đừng trách tôi không nể mặt!" Dứt lời, Kha Uyển Tinh ngay lập tức bỏ đi.

Mộc Chấn Dương ngồi trên sofa, sắc mặt tái mét, bàn tay cảm báo nổi lên từng đường gân xanh.

...

Lúc Bạch Tố Tinh về đến nhà là vừa y mười một giờ đêm, trong đại sảnh vắng tanh không một bóng người, chỉ còn mỗi mình Chu Phúc đang đợi cô ta.

"Chu thúc thúc," Bạch Tố Tinh ngại ngần mỉm cười gọi một tiếng, thấy ông lạnh mặt không đáp thì định đi lên lầu nghỉ ngơi.

"Bạch tiểu thư," Chu Phúc đột nhiên gọi giật lại.

"Vâng?" Cô ta ngoái đầu hỏi.

Chu Phúc bình tĩnh nhìn Bạch Tố Tinh, "Cô muốn rửa chén phải không? Phu nhân không ngờ Bạch tiểu thư lại có sở thích rửa chén nên quả thật rất áy

ngoài, học sinh phải xuống xe tự mình đi vào, không một chiếc xe nào được phép chạy qua lối vào này. Chu Tô Luân đáng lẽ phải chờ ở lối dành cho người đi bộ, thế nhưng hắn lại đậu ở lối dành cho xe ô tô, hệ quả là một hàng dài xe cộ bị chặn lại phía sau.

Mộc Như Lam hơi nheo mắt nhìn Chu Tô Luân, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu. Cô chuyển ánh nhìn về phía Trần Thanh đang đứng sau mình nửa bước chân, Trần Thanh đưa tay nâng gọng kính rồi hùng hổ tiến lên.

“Tiên sinh, nơi này không được phép đậu xe, mời anh lái xe đến bãi đậu trong khuôn viên trường hoặc bãi đậu ở đằng kia,” Học sinh lớp mười hai, khí thế không hề yếu ớt.

Hình ảnh tuyệt vời trong đầu Chu Tô Luân bị cắt ngang, hân nóng nảy liếc xéo Trần Thanh một cái, quay đầu nhìn hàng xe dài phía sau rồi mở cửa ngồi vào ghế lái.

Chu Tô Luân khởi động xe, chậm rãi chạy vào trong học viện. Thời điểm ánh mắt hắn chạm phải bóng dáng của Mộc Như Lam, Chu Tô Luân không khỏi sửng sốt.

Qua lớp thủy tinh, hắn nhìn thấy một thiên sứ, cô nghiêng đầu lắng nghe người bên cạnh nói chuyện, nụ cười ảm áp làm sáng bừng cả khuôn mặt. Người bên cạnh đẩy cô một cái, chiếc váy trắng đung đưa theo làn gió, ánh mặt trời quyến luyến ôm lấy cô, tựa như một đóa sen thánh thiện.

“Cốp!” Đầu xe va vào góc tường, Chu Tô Luân mãi ngắm cảnh đẹp mà thần thờ cả người.

Khi Bạch Tố Tĩnh tìm được hắn, Chu Tô Luân vẫn còn bị vây trong trạng thái hốt hoảng, trên đời có tồn tại một cô gái thuần khiết đến thế sao? Hệt như thiên sứ vậy...

“Chu tiên sinh?” Bạch Tố Tĩnh nhẹ nhàng gọi một tiếng, đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn hắn.

Chu Tô Luân hoàn hồn, hắn mỉm cười với cô ta, không hiểu sao cảm giác hưng phấn khi được ăn tối cùng người đẹp lại tiêu tan hết.

Hắn mở cửa xe giúp Bạch Tố Tĩnh, cô ta vừa định chui vào trong thì đột nhiên bắt gặp cảnh gì đó, thân hình đột ngột ngừng lại, Bạch Tố Tĩnh chăm chăm nhìn ra đường xa.

Âu Khải Thần rất ghét những chuyện như thế này, hắn mất kiên nhẫn đảo mắt qua học muội ngưng ngừng đang chia quà về phía hắn đầy chờ mong. Nửa năm trước, số lượng thư tình từ các nữ sinh năm ba giảm hẳn xuống, hắn còn chưa kịp mừng rỡ thì nữ sinh năm một năm hai lại tới tấp sắn đến, phiền phức chết đi được.

Âu Khải Thần không biết rằng, lý do thư tình của nữ sinh năm ba giảm hẳn là vì họ truyền nhau rằng Âu Khải Thần thích Mộc Như Lam. Bọn họ tự hiểu bản thân không thể nào so bì được với hội trưởng nên đành an phận thoái lui, tuy có một vài người chưa bỏ cuộc nhưng cũng không dám thể hiện rõ ràng vì sợ bị chê cười.

Năm một năm hai thì không hay biết gì chuyện này, thế nên hoa đào của Âu Khải Thần vẫn liên tục rơi.

Ánh mắt lạnh băng không thêm liếc đối phương lấy một cái, Âu Khải Thần lãnh khốc nhắc chân bỏ đi..

Bất tri bất giác, Bạch Tố Tĩnh nhếch miệng cười, đôi mắt khinh bỉ mĩa mai tập trung trên dáng người cứng đờ đầy khổ sở của cô gái kia.

...

Hôm nay tâm trạng Mộc Như Lam rất tốt, cô nói Trần Hải không cần phải đón, tự mình đi bộ đến bệnh viện ở trung tâm thành phố K.

Cước bộ của cô cực kỳ nhàn nhã và thoải mái, ánh mặt trời bao phủ Mộc Như Lam, làn gió dịu dàng âu yếm mái tóc cô, nụ cười mê hoặc nở rộ trên môi, hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn. Mọi người đều chú ý đến Mộc Như Lam, thể xác và tinh thần bỗng trở nên thư thả lạ lùng. Cô gái này khiến bọn họ cảm thấy cuộc sống quả thật đẹp, nhưng nó chỉ đẹp khi họ tận hưởng từng phút giây, chứ không phải là lao đầu vào kiếm tiền để rồi chỉ thấy mỗi mệt nhọc và vất vả.

Mặc Khiêm Nhân lái xe chạy chậm rì rì cạnh vỉa hè, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô gái bỏ tiền vào túi của người ăn xin, giúp đỡ một bà lão qua đường, đùa giỡn với đứa trẻ đáng yêu... Những nơi cô đi qua, mọi người đều nở nụ cười, bất kể là chào đón hay đưa tiễn.

Cô gái này...

Cực kì cực kì tận hưởng cuộc sống, thậm chí còn cực kì cực kì yêu thương cuộc sống.

Mặc Khiêm Nhân cau mày, hắn thấy Mộc Như Lam rất mâu thuẫn với hình tượng kẻ biến thái trong suy nghĩ của hắn. Mặc Khiêm Nhân là nhà tâm lý tội phạm nổi tiếng bậc nhất thế giới, từ giải phẫu cơ thể, ngôn ngữ cơ thể đến tâm lý học và những thứ liên quan, hắn đều am hiểu tường tận. Thế nhưng hắn lại không có cách nào dùng ánh mắt sắc bén của mình để nhìn ra Mộc Như Lam có nói dối hay không, hình tượng hoàn hảo của cô ta có phải là giả bộ hay không.

Có lẽ, đây chính là lý do vì sao Mặc Khiêm Nhân quan sát Mộc Như Lam gắt gao không thôi.

Cô đang khiêu chiến lĩnh vực mà hắn yêu thích và kiêu ngạo nhất.

Hắn muốn giải phẫu cô gái biến thái này...

Hắn đạp chân ga, xe tăng tốc về trước, đến lúc hai người song song với nhau, cửa kính xe từ từ hạ xuống.

"Mặc tiên sinh?" Mộc Như Lam nhìn sang bên cạnh, tựa hồ như không ngờ gặp được người này, cô hơi kinh ngạc những vẫn mỉm cười dịu dàng như mọi khi, "Thật khéo."

Sắc mặt Mặc Khiêm Nhân đậm nhạt, "Mộc tiểu thư đi đâu vậy? Bệnh viện à?"

Đôi mắt Mộc Như Lam tỏa ra vầng hào quang tinh thuần, "Không, tôi định đến nhà hàng Lâu Lan."

"Vừa đúng lúc, cô có muốn đi chung với tôi không?" Nói thì nói như vậy, hắn đã mở sẵn cửa xe rồi.

"Được," Mộc Như Lam mỉm cười rất tươi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Kẻ biến thái khổng chế kẻ biến thái

Mộc Như Lam là khách quen của nhà hàng Lâu Lan, nhân viên ở đây ai cũng biết cô. Lúc thấy Mộc Như Lam bước vào cùng một chàng trai sang trọng thì họ không khỏi kinh ngạc, bởi vì người đi chung với cô thường rất cố định, không phải tài xế thì cũng là em trai. Đến đây cùng một anh chàng điển trai xa lạ, hôm nay chính là lần đầu tiên.

Quản lý đích thân ra đón Mộc Như Lam, ông không hỏi gì nhiều, chỉ cười dẫn hai người lên tầng hai, ở đó có một vị trí dành riêng cho Mộc Như Lam. Nhà hàng Lâu Lan là sản nghiệp của Kha gia, năm ngoái vào sinh nhật mười lăm tuổi của Mộc Như Lam, Kha lão gia đã tặng nó cho cô.

Thân ảnh Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân vừa biến mất, người phục vụ với chiếc khay trên tay liền xì xào.

"Chẳng lẽ đó là bạn trai của Mộc tiểu thư?" Cô ta háo sắc nói, chàng trai kia vẻ ngoài thật anh tuấn, khí chất cũng rất sang trọng, hệt như một quý công tử.

"Suyt, chuyện như thế chó nói lung tung!" Một người phục vụ lớn tuổi trừng mắt cảnh cáo, đừng có làm bẩn thanh danh của tiểu thư!

"Nhưng cả hai nhìn rất xứng đôi..." Có người không cam lòng nói thầm, ý bảo Mộc Như Lam là cô gái đang tuổi thanh xuân, làm sao có thể không yêu đương một chút? Cho dù cô ấy là con cưng của giới giáo dục thì vẫn có quyền được yêu mà! Và lại, hai người trông thật đẹp đôi, từ vẻ ngoài đến khí chất đều vô cùng hài hòa.

"Còn nói nữa! Mau đi đưa cơm!"

"..."

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân không biết rằng hai đối thủ đang ngấm ngầm so chiêu như họ lại bị đồn thành một đôi trời sinh. Bất quá, nếu đổi góc nhìn, một kẻ biến thái với một kẻ thích khổng chế biến thái, quả là thiên hạ nhất tuyệt.

Bàn ghế màu vàng nhạt nhìn rất sạch sẽ, rèm cửa mỏng manh khẽ đung đưa, để lộ phong cảnh bên ngoài, những hàng cây xanh tắm dưới ánh nắng vàng, hương trời thoang thoảng dịu ngọt.

Mặc Khiêm Nhân vẫn mặc quần tây áo sơ mi như mọi khi, bên dưới mái tóc đen mềm là một khuôn mặt thanh tú đậm nhạt, cả người hắn trầm tĩnh, u nhã, và kiên định – rất giống sen, nhưng cũng tựa tựa đá.

Hai tay Mặc Khiêm Nhân đút trong túi quần, hắn hồ hững nhìn cô gái đang ngồi xem thực đơn, biểu tình của cô rất hiền hòa, không hề mất tự nhiên khi xuất hiện người xa lạ.

"Mộc tiểu thư không có lòng đề phòng sao?" Mặc Khiêm Nhân thân nhiên lên tiếng, ngồi xuống ghế đối diện Mộc Như Lam.

Lúc này cô mới rời mắt khỏi thực đơn, mỉm cười nhìn Mặc Khiêm Nhân, "Ý Mặc tiên sinh là tôi hẳn phải kính nhi viễn chi*?"

*Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với họ.

"Mộc tiểu thư có biết Kim Mạt Ly không?" Mặc Khiêm Nhân đột ngột đổi chủ đề. Ánh mắt sắc bén găm chặt trên người Mộc Như Lam, khiến người ta có cảm giác hắn sẽ phá nát lớp lớp đối trá để nhìn thấu nội tâm cô.

“Biết,” Mộc Như Lam thông thả trả lời, làm sao mà không biết cho được, cô thậm chí còn ướp xác cô ta nữa kìa.

“Không ngại kể tôi nghe quá trình hai người quen biết chứ?”

“Mặc tiên sinh là cảnh sát à?” Mộc Như Lam cười, “Anh nghi ngờ tôi dính líu đến vụ mất tích của Kim Mật Ly nên mới tìm cách tiếp cận sao? Khu nghị đường Thanh Hòa làm gì có nhà nào họ Mặc.”

“Tôi không phải cảnh sát, có điều thỉnh thoảng cũng làm vài chuyện của cảnh sát,” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt đáp, “Mộc tiểu thư có rất nhiều điểm đáng nghi.”

“Vậy sao?” Mộc Như Lam khúc khích, đôi mắt nheo lại vui vẻ như thể đang nghe một câu chuyện cười.

“Chỉ mong là chứng cứ sẽ không bị tôi phát hiện.”

“Mặc tiên sinh nói chuyện thật thú vị,” Mộc Như Lam lắc đầu cười khẽ, tựa như cô chỉ coi lời nói của Mặc Khiêm Nhân là trò đùa. Thế nhưng làm một chuyên gia tâm lý, hẳn dễ dàng nhìn ra điều thâm sâu hơn.

Mộc Như Lam ấy vậy mà không hề phủ nhận!

Một tia sáng kỳ dị lóe lên trong mắt Mặc Khiêm Nhân, phản chiếu nụ cười thần nhiên từ đối diện.

Hai người không trò chuyện nữa, ít lâu sau đó thức ăn được bung lên, làn hơi nước ấm nóng quần quanh bàn ăn.

“Món cá ở đây làm rất ngon, Mặc tiên sinh nên ăn nhiều một chút,” Mộc Như Lam mở nắp vung, một mùi hương thơm phức xông vào cánh mũi, thịt cá vàng óng hấp dẫn. Cô nói xong thì nghiêng đầu, sau đó liền giật mình: Mặc Khiêm Nhân đã cầm đũa gấp thức ăn mà không hề khách sáo.

Khớp xương cứng cáp, trắng nõn thon dài, mi mắt hơi rũ xuống, cằm khẽ đóng lại. Động tác của hắn thần nhiên mà tao nhã tựa như một công tử quý tộc. Thế nhưng vị công tử này lại ghét ăn hành, nhanh như chớp loại bỏ mọi cọng hành mà mình phát hiện, trên bàn ăn liền xuất hiện một ngọn núi nhỏ màu xanh lá.

Mộc Như Lam hơi sững sốt chớp mắt mấy cái, sau đó lại nhìn sang đôi gò đũng vàng mới mọc bên cạnh núi hành xanh. Không phải cô chưa bao giờ thấy người ta kén ăn, nhưng mà kén đến mức càn quét cả bàn thế này thì quá bá đạo rồi.

“Mặc tiên sinh,” Mộc Như Lam hô một tiếng rồi dùng tay đẩy cái mâm xoay*, cố gắng cứu vớt món cá cùng những lát gừng ưa thích của mình. Xui cho cô, Mặc Khiêm Nhân thấy thức ăn bị xoay đi thì đứng hẳn dậy bưng cả đĩa cá lên, hại Mộc Như Lam phí công vô ích.

“...”

*Không biết diễn tả thế nào mới phải, đây là loại bàn có thể xoay tròn mặt trên để phục khách dễ dàng lấy thức ăn, nhà hàng rất hay dùng loại bàn này, trong Conan cuối tập 34 cũng có một vụ án nhắc đến nó.

...

Mộc Như Lâm cắt đuôi người anh trai song sinh, một mình đi đến bệnh viện trung tâm.

Vách thang máy màu bạc phản chiếu hình ảnh một thiếu niên anh tuấn, khung kính đen không hề khiến cậu trở nên quê mùa mà còn làm tăng thêm vẻ điềm tĩnh.

Đình một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, một thân hình nồng nặc mùi rượu lao vào trong. Mộc Như Lâm kinh ngạc nhưng vẫn nhanh nhẹn đẩy hắn ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Đây là một thanh niên cực kỳ cường tráng, cao đến một mét chín, dáng người bu hăn vạm vỡ như đồ tể. Trên đầu quấn băng vải trắng, hắn say bết nhè nằm trên sàn cả buổi vẫn chưa đứng dậy được.

Mộc Như Lâm nhú mi, tên này là ai mà lại uống rượu trong bệnh viện thế không biết. Cậu đến đây là vì muốn tìm Lam Nhất Dương nên cũng chẳng mấy để tâm đến những kẻ xa lạ. Vừa định bước ngang qua, cổ chân Mộc Như Lâm bỗng nhiên nặng trĩu, cậu cúi đầu thì thấy một bàn tay thô đen đang nắm chặt lấy cổ chân mình.

“Làm cái gì vậy hả?” Đá mấy cái mà vẫn không dứt ra được, Mộc Như Lâm tức giận cau mày.

Tên kia chậm chạp phản ứng, một tay nắm cổ chân Mộc Như Lâm, một tay chống vào vách tường mà đứng dậy. Khuôn mặt tục tũn của hắn lộ ra, ánh mắt say khướt dán lên người Mộc Như Lâm, hắn cười hắc hắc hô hai tiếng “mỹ nữ” rồi xông đến.

...

Khi Mộc Như Lâm nhận được điện thoại của Thái Sử Nwng Từ, cô đang cùng Mặc Khiêm Nhân rời khỏi nhà hàng Lâu Lan. Tình huống quá khẩn cấp, cô bắt buộc phải nhờ Mặc Khiêm Nhân đưa mình đến cục cảnh sát.

Mộc Như Lâm ở trong bệnh viện đã thương một bệnh nhân tên Kim Bưu Hồ, y tá đã gọi điện báo nguy. Lúc này cậu đang giằng co với Kim phu nhân tại cục cảnh sát.

Đoạn kịch nhỏ:

Khi yêu ——

Mộc Như Lâm và Mặc Khiêm Nhân cùng nhau ăn cơm, cô mỉm cười bỏ lại toàn bộ hành tỏi gừng đậu xanh mà hấn chưa ra, “Sao mà kén chọn vậy? Phải ăn hết toàn bộ mới được.”

Hấn trầm mặc nhìn đồng nhỏ trong chén, thương lượng, “Chỉ ăn một chút thôi có được không?”

Cô cười tủm tỉm, “Tôi nay chuyển mấy con rối vào tủ quần áo trong phòng tui mình đi ~”

Mặc Khiêm Nhân cúi đầu lặng lẽ ăn...

Sau khi kết hôn ——

Mộc Như Lâm và Mặc Khiêm Nhân cùng nhau ăn cơm, cô mỉm cười gấp toàn bộ mấy thứ mình ghét sang chén Mặc Khiêm Nhân, còn những món ưa thích thì gấp hết về, đôi trắng thay đen, “Ăn nhiều vào mới có sức kiếm tiền nuôi gia đình.”

Hấn trầm mặc nhìn đồng nhỏ trong chén, lặng lẽ bỏ lại vào chén Mộc Như Lâm, “Anh không muốn thừa quá nhiều sức, đừng kén chọn.”

Thối xấu dòi đi rồi sao? Đến khi hấn đã hết kiêng ăn rồi thì lại đến phiên cô.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Khả năng sinh ra rác rưởi

Ở cục cảnh sát thành phố K nổ ra một cuộc tranh cãi âm ỉ.

Sắc mặt Kim phu nhân cực kỳ hung ác, vụ mất tích của đứa con gái cưng đã làm cho bà ta hoảng hốt rồi dồn hết tình thương vào đứa con trai lớn Kim Bưu Hồ. Hôm nọ hấn đánh nhau với Lục Từ Mạnh, nhân chứng đều nói là Kim Bưu Hồ gây sự trước, thành ra Kim phu nhân chỉ có thể bắt lực nuốt giận. Còn bây giờ là hai người đánh nhau trong thang máy, y tá chỉ nhìn thấy Mộc Như Lâm cười lên Kim Bưu Hồ đánh bôm bốp, cho nên lần này bà ta nhất định phải đòi lại công bằng cho đứa con bị đánh trọng thương của mình!

Phụ trách cục cảnh sát đầu đầu vô cùng, Kim gia và Mộc gia đều là những người quan trọng, nhất là vị Mộc công tử này. Vừa rồi con gái của cục trưởng gọi điện đến báo bọn họ phải chiều đãi cậu ta thật tốt, thế nhưng là Kim phu nhân lúc này cơ hồ phát điên như muốn giết chết Mộc Như Lâm, thật khó đối phó a.

Trong một căn phòng không rộng lắm, Mộc Như Lâm ngồi dựa vào ghế, khoe miệng hơi rớm máu, chiếc kính nơi sống mũi xuất hiện một đường nứt, quần áo cậu lộn xộn khó coi. Cách đó không xa, Kim phu nhân chanh chua như đàn bà chợ búa, thân thể mập mạp khoác áo gió màu nâu, hoa chân múa tay hùng hổ chửi Mộc Như Lâm, từ ngữ càng lúc càng quá quắt, đến cả những viên cảnh sát cũng bắt đầu chịu không nổi.

Nghe nói trước khi Kim gia phát tài, vợ chồng bọn họ đều là nông dân, bây giờ Kim phu nhân mới thực sự bộc lộ cái bản tính cay độc của bà ta.

Cục cảnh sát báo cho gia đình hai bên, Kim tiên sinh không nhận điện thoại, Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương thì đang trên đường tới đây. Có điều nhanh chân nhất hấn phải là Mộc Như Lâm và Mặc Khiêm Nhân.

"... Tôi nói các người biết, các người mà dám bao che cái thằng xác xược này thì tôi sẽ cho các người biết tay! Đồ vô dụng, đến cả con gái tôi cũng tìm không được, bà đây mỗi năm trả thuế cho các người để làm gì?!... Còn thằng rác rưởi này nữa, dám đánh con tao! Loại như mày nên cút vào trại giáo dưỡng! Mới tí tuổi mà đã độc ác như vậy, lớn lên sẽ ra cái thể thống gì..."

Mộc Như Lâm bẻ gãy một tay của Kim Bưu Hồ, tay còn lại thì trật khớp, hơn nữa còn chấn thương não và gãy ba cái răng, quả thật rất nghiêm trọng.

Thế nhưng Mộc Như Lâm vẫn chưa hả dạ, cậu muốn đánh chết hấn luôn! Cứ nghĩ tới Kim Bưu Hồ là cậu lại cảm thấy ghê tởm!

Mộc Như Lâm và Mặc Khiêm Nhân vừa đến nơi liền thấy Kim phu nhân nổi giận đùng đùng chỉ tay vào Mộc Như Lâm mà mắng cậu là đồ rác rưởi nên cút vào trại giáo dưỡng. Mộc Như Lâm nhui mày, nụ cười trên môi vụt tắt, khí chất ôn hòa tiêu tán sạch, thoát nhìn như một con nhím đang xù lông gai

nhọn để bảo vệ thứ gì đó.

"Như Lâm," Cô hô một tiếng.

Thiếu niên nãy giờ bình thản đối diện với tràng chửi đổng của Kim phu nhân nay tràn ngập bối rối, cậu ngập ngừng đứng dậy, thân mình cứng ngắc luống cuống, tựa như một đứa nhỏ phạm lỗi chỉ dám đứng ngơ ngác tại chỗ.

Mộc Như Lam chạy đến chỗ em trai, còn Mặc Khiêm Nhân thì dừng lại ở cửa không muốn tham gia vào chuyện này, cho dù Kim Bưu Hồ chính là tên điên đã đánh trọng thương người anh em của hắn.

Những người khác cũng bị tiếng hô của Mộc Như Lam hấp dẫn, họ không khỏi giật mình, đây chẳng phải là Mộc Như Lam tiểu thư – thân tượng của cô công chúa cục cảnh sát Thái Sừ Nương Tử sao?

Kim phu nhân bị Mộc Như Lam ngắt lời, nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh của cô, trước mắt bà như hiện ra hình ảnh đứa con gái Kim Mạt Ly. Bà ta lắc đầu, bắt gặp cảnh hai chị em Mộc gia tỷ đệ tình thâm mà trong lòng nổi lửa, con gái bảo bối bị mất tích, con trai trọng thương nằm trong bệnh viện, dựa vào cái gì mà bọn họ được sống tốt trong khi gia đình bà ta gặp vận rủi?

Bà ta trừng mắt nhìn người phụ trách cục cảnh sát, "Các người còn chờ cái gì? Mau tổng thăng nhãi rác rưởi này vào tù ngay cho tôi!"

Người bị khiển trách nhẩn mặt đứng bất động, hai bên đều là người không thể chọc vào, một viên cảnh sát quen như anh ta làm sao dám hành động? Anh ta chưa muốn chết!

"Kim phu nhân!" Mộc Như Lam chặn trước mặt Mộc Như Lâm, thần sắc nghiêm túc, đôi môi hồng mím lại thành một đường thẳng, "Mong bà chú ý lời nói, không phải ai cũng có khả năng giống bà mà sinh ra rác rưởi này nọ."

Trong nháy mắt, cả căn phòng im lặng như tờ, mọi người trợn to mắt không tin nổi tai mình, kể cả Mặc Khiêm Nhân cũng thoáng kinh ngạc. Không ngờ rằng một cô gái luôn gắn với danh hiệu thiên sứ lại nói năng thẳng thừng đến thế.

"Chị..." Mộc Như Lâm lo lắng nắm chặt lấy tay Mộc Như Lam, cậu đã quen với hình tượng Mộc Như Lam như thế này rồi. Lúc cô tức giận, lúc cô bị chạm đến điểm giới hạn, toàn bộ dịu dàng của Mộc Như Lam sẽ rút đi hết, thay vào đó là sự nghiêm khắc khiến người ta hoảng hốt, cậu và Mộc Như Sâm rất sợ cô dùng ánh mắt tức giận nhìn bọn họ, bởi vì mỗi lần như thế, cả hai đều có cảm giác sẽ bị Mộc Như Lam vứt bỏ.

Mộc Như Lam trấn an vỗ vỗ tay cậu, Mộc Như Lâm lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, chị không giận mình.

"Mày nói cái gì?!" Kim phu nhân một hồi lâu mới phản ứng lại, đôi mắt trợn to bị lớp mờ núng nính trên mặt ép thành hình tam giác, ngón trỏ run run chỉ vào Mộc Như Lam, tức đến mức mặt mũi đỏ gay, "Đồ ti tiện, mày vừa nói cái gì?! Có giới thì lập lại tao nghe!"

"Tôi mắng mấy mẹ con bà đấy," Ánh mắt Mộc Như Lam lạnh thấu xương, cô nghiêm mặt gần từng tiếng như ngọc trai rơi trên đất, leng keng mạnh mẽ, "Chính vì những bậc cha mẹ nuông chiều bao che như bà mà hắn ta mới biến chất ra nông nổi đó! Hắn cưỡng hiếp con gái nhà lành – các người dùng tiền giúp hắn trốn tội, hắn giết người phóng hỏa – các người lợi dụng quan hệ cứu hắn ra tù, sau này hắn gây ra họa lớn ngập trời vạn kiếp bất phục thì toàn bộ đều do các người gieo gió gặt bão!"

Chuyện Kim Bưu Hồ làm, người trong ngành ai mà không biết? Chẳng qua vì một số lý do bọn họ mới giữ im lặng thôi, bây giờ Mộc Như Lam nói thẳng như vậy làm cả cục cảnh sát không khỏi đỏ mặt, xấu hổ vô cùng.

"Mày nói vậy?" Kim phu nhân biểu tình vận vẹo, cảm hận chạy bình bịch về phía Mộc Như Lam, bà ta nhất định phải giáo huấn con nhãi chết tiết kia, tóm tóc rồi đập mạnh đầu nó vào bàn, đập đến khi nào nó khóc lóc cầu xin tha thứ mới thôi!

Cảnh sát vội vàng xông tới ngăn bà ta lại, Kim phu nhân mà đánh Mộc tiểu thư thì lớn chuyện mất!

Mộc Như Lam nhìn khuôn mặt vận vẹo của Kim phu nhân, không chút sợ hãi nói, "Tôi hiểu rõ em trai tôi là người thế nào, tôi nghĩ bà cũng hiểu rõ nhân phẩm của con bà. Thang máy bệnh viện có lắp máy quay theo dõi, tốt hơn hết bà nên cầu cho con bà không làm chuyện gì quá quắt với em trai tôi, bằng không, chúng ta gặp nhau trên tòa!"

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Một dao cẩu huyết + thông báo nhập V

Giọng điệu và vẻ mặt nghiêm túc chứng tỏ Mộc Như Lam không hề nói đùa.

Nhìn đôi mắt màu đen kìa, Kim phu nhân không khỏi chột dạ. Đúng như Mộc Như Lam nói, bà ta biết rất rõ nhân phẩm con trai mình... Nhưng chỉ chốc lát sau Kim phu nhân liền tức đỏ mặt, từ khi Kim gia phát tài đến nay, chưa từng có một ai dám vô lễ với bà ta như vậy, thế mà bây giờ lại bị một con

nhóc quát vào mặt!

"Câm miệng! Thứ hồ ly tinh vô giáo dục! Mày có biết tao là ai không?! Kiện con tao? Mày dám kiện con tao sao, mày nghĩ mày là ai hả?!" Kim phu nhân giận mất khôn, ấy vậy mà lại quên mất Mộc gia không những có thể lực ngang Kim gia mà còn được Kha gia chống lưng, một Kim gia nhỏ nhỏ làm sao đối phó nổi? Người nói nam Kha bắc Hoắc là đề đề cập đến sự lớn mạnh của Kha gia.

Giáo dục?!

Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương vừa mới bước vào thì đã bị câu chửi của Kim phu nhân đập vào tai, lửa giận ngay lập tức nổi lên. Mộc Như Lam chính là bảo bối, là mạch máu của bọn họ, người khác nói một câu đã khiến bọn họ khó chịu rồi, huống chi bà béo này còn dám mở mồm chửi thẳng!

"Kim phu nhân!" Kha Uyển Tinh lạnh lùng đi tới, Mộc Như Sâm ở phía sau nhanh chóng chạy đến chỗ hai chị em đang đứng. Bạch Tố Tinh thì chú ý đến Kim phu nhân và Mộc Như Lam, trong mắt lóe lên một tia sáng mập mờ.

Chẳng ai chú ý đến Mặc Khiêm Nhân đứng khoanh tay tựa lưng lên vách tường, thờ ơ theo dõi vở kịch. Dưới ánh đèn sáng ngời, phảng phất như người đàn ông này đang tự tạo cho mình một thế giới riêng biệt, không có bất kỳ thứ gì được phép xâm nhập.

Kim phu nhân bị tiếng quát sắc nhọn của Kha Uyển Tinh quát làm giật thót, liền đáp lại bằng một ánh mắt chán ghét xen lẫn khinh bỉ. Thấy thế, Kha Uyển Tinh giận đến tái mặt, bà coi rẻ Kim gia nhà giàu mới nổi là bởi vì Kha gia có gốc gác danh môn chuẩn mực. Nhưng một tiện nhân đến từ nông thôn thì lấy tư cách gì mà khinh bỉ bà?!

Kha Uyển Tinh được giáo dục rất tốt, bà hít sâu một hơi để giữ bình tĩnh rồi mới mở lời, "Kim phu nhân, chuyện con tôi và con bà đánh nhau cụ thể diễn ra thế nào, chúng ta hãy xem qua băng ghi hình sau đó hãy quyết định. Bà cũng không thể làm âm ỉ trong này mãi được, con gái tôi có giáo dục hay không thì mọi người đều hiểu rõ, nhưng Kim phu nhân... Hừ, chỉ cần nhìn bà là hết kêu gào là đủ biết trình độ đến đâu rồi!"

Kim phu nhân thì khinh bỉ Kha Uyển Tinh tự cho mình thanh cao. Chẳng qua là may mắn được sinh ra trong gia đình giàu có thôi mà lúc nào cũng lên mặt xem thường người khác, nhìn phát ghét! Kha Uyển Tinh là người Kha gia, cuối cùng cũng phải gả vào Mộc gia nhà giàu mới nổi đây thôi, có hơn gì Kha gia bọn họ? Bây giờ còn dám nói bà ta vô giáo dục!

"Bà đây vô giáo dục đây, thì sao? Mụ có giáo dục, con gái mụ cũng có giáo dục, chẳng phải bây giờ đều vào thẳng cục cảnh sát cả hay sao?! Tôi nói cho mụ biết, có chết tôi cũng phải tống con mụ vô trại giáo dưỡng!"

Kha Uyển Tinh tức khí đang muốn cãi lại thì bị Mộc Như Lam ngăn cản, cũng đúng, cần gì phí thời gian đấu võ mồm với một mụ đàn bà chanh chua?

Hai người đánh nhau dưới sự theo dõi của camera vốn không phải là chuyện gì to tát. Chỉ tại Kim phu nhân chuyện bé xé ra to nên mới âm ỉ như vậy, vì thế Kha Uyển Tinh được phép đưa Mộc Như Lam rời khỏi đây.

Mộc Như Lam nắm tay hai đứa em đi theo Kha Uyển Tinh chuẩn bị về nhà, Kim phu nhân thần thờ nhìn cô gái có bóng dáng y hệt con mình, bà ta lão đảo mấy bước, đột nhiên phát rồ giật lấy một con dao gọt hoa quả đặt trên bàn làm việc gần đó, điên cuồng lao đến tấn công Mộc Như Lam. Tại sao? Tại sao con gái bà ta mất tích, còn con gái người khác lại được sống vui vẻ?! Dựa vào đâu!

Không ai ngờ người phụ nữ này lại hành động đột ngột như vậy, khoảng cách quá gần, tốc độ quá nhanh, những cảnh sát đứng xung quanh không thể nào ngăn kịp. Mộc Như Lam nghe tiếng động thì quay đầu lại, nhìn thấy dao nhỏ phản chiếu ánh sáng lạnh thấu xương, cô nhanh nhẹn đẩy Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm ra, bản thân định lùi về sau nhưng bất ngờ có một thứ gì đó đẩy cô về phía con dao của Kim phu nhân!

Trong khoảnh khắc ấy, lưỡi dao đâm tới.

Máu tươi bắn ra từng giọt đỏ thẫm

Mộc Như Lam kinh ngạc nhìn tấn công trước mặt, hương bạc hà lạnh lạnh xông vào cánh mũi, thấu tận ruột gan. Giây tiếp theo, cô lách mình rời khỏi vị trí an toàn, bước vòng qua thân hình đã bất ngờ che chắn kịp thời cho mình, "Anh ồ chứ? Có làm sao không?"

Tay Mặc Khiêm Nhân đầy máu vì chặn lưỡi dao của Kim phu nhân. Bà ta lúc này đang ngồi ngất người, nhìn máu tươi tí tách in từng vết từng vết lên mặt sàn.

"Không sao," Hần thần nhiên trả lời, tựa như thương tích trên tay chỉ là một vết muỗi đốt.

Mộc Như Lam lấy ra một chiếc khăn màu trắng, giữ lấy bàn tay đang định né tránh, "Đừng nhúc nhích."

Mặc Khiêm Nhân nhủ mày, hần ghét chạm vào người khác, đồng thời cũng ghét bị người khác chạm vào. Mặc Khiêm Nhân luôn lấy riêng cho mình phần thức ăn ưa thích, vì hần sợ người khác sẽ dùng đôi đũa bẩn thỉu đẩy phần cảm để chạm vào, thế nhưng cô gái này là ngoại lệ.

Khăn tay trắng mềm mại bọc lấy vết thương sâu nơi lòng bàn tay rấn chắc, cô gái tựa hồ như sợ hần bị đau, nhẹ nhàng thổi phù phù, hoàn toàn phớt lờ Kim phu nhân, có thể thấy Mộc Như Lam coi trọng ơn nghĩa hơn là oán thù.

"Lam Lam! Lam Lam không sao chứ!" Đám người Kha Uyển Tinh bị biến cố đột ngột này dọa phát hoảng, một lúc sau mới phản ứng lại, thấy Mộc Như Lam vẫn bình yên thì thở phào nhẹ nhõm. Phát hiện ra Mặc Khiêm Nhân, Kha Uyển Tinh có hơi giật mình, bây giờ mới để ý ở đây có một chàng trai lợi hại, có điều, hiện không phải lúc truy xem hần là ai.

Tất nhiên Kha Uyển Tinh sẽ không bao giờ bỏ qua cho Kim phu nhân, người lớn ngồi bên trong bàn bạc giải quyết, còn mấy đứa nhỏ thì chờ ở bên ngoài.

"Anh thật sự không cần tôi đưa đến bệnh viện sao?" Mộc Như Lam cúi người hỏi Mặc Khiêm Nhân, đôi mắt trong suốt xinh đẹp lo lắng nhìn hẩn chiếc khăn tay đã bắt đầu nhiễm đỏ. Nét mặt chân thật của cô khiến Mặc Khiêm Nhân không tài nào nhìn ra được, cô đang diễn kịch hay là đang thật lòng lo lắng.

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô một cái thật sâu rồi đập cần ga lái nhanh ra đường lớn, bóng xe đen nhòe dần dưới ánh đèn đường..

Đến khi không còn nhìn thấy gì nữa, Mộc Như Lam mới xoay người nhìn Mộc Như Sâm Mộc Như Lâm, không biết có phải là ảo giác do ánh đèn mờ gây nên hay không, nhưng cô thấy đôi mắt cả hai đang đỏ lên.

Mộc Như Lam mỉm cười, dịu dàng xoa đầu hai đứa em, "Không sao cả."

"Chị..." Mộc Như Sâm mím môi ghì chặt lấy Mộc Như Lam, trong mắt tràn đầy sự tự trách vào phiên muộn, tại sao luôn để chị bảo vệ? Rõ ràng đã quyết sẽ bảo vệ chị thật tốt, tại sao lúc nào cũng là chị bảo vệ bọn họ?!

Mộc Như Lâm cúi đầu đứng ở một bên, nắm đấm siết chặt đến mức chuyển màu trắng bệch, móng tay găm sâu thật sâu vào da thịt.

Mộc Như Lam trấn an bọn họ, đôi môi nở nụ cười nhu hòa ấm áp, ánh nhìn trong trẻo xuyên qua bả vai hai thiếu niên rồi dừng trên người Bạch Tố Tinh – kẻ đang ảo não nghĩ về chuyện bị Mặc Khiêm Nhân phát giác, đôi mắt đen thoảng chút thâm trầm quý dị..

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nguy hiểm dâng lên như thủy triều

Bạch Tố Tinh tuyệt nhiên không cảm nhận được hiểm nguy đang tới, chỉ mãi bực bội Mộc Như Lam quá may mắn tránh thoát một kiếp. Mà cũng chẳng sao, cô ta còn cả trăm ngàn mưu kế, chủ yếu là vấn đề thời gian thôi.

...

Hôm sau. Ánh nắng rạo rực tỏa bốn phương, báo hiệu một ngày vô cùng đẹp trời.

Sáng sớm, Bạch Tố Tinh lấy cớ đi tảo mộ ông ngoại để xin phép nghỉ học. Cô ta mua một bó hoa, cuốc bộ dần dần chệch khỏi đường đến nghĩa trang, rẽ vào một con hẻm nhỏ. Không biết thả bộ trong bao lâu, Bạch Tố Tinh đặt chân tới một khu nhà xường bô hoang. Nhìn căn phòng trống rỗng bị gió thổi vù vù, cô ta nhếch môi cười bí hiểm, đi thẳng về phía cánh cửa sắt đóng chặt.

Bạch Tố Tinh biết nếu đẩy cánh cửa này ra, cô ta sẽ nhận được một con chó cực kỳ hữu dụng. Chỉ cần dùng đúng phương pháp, cô ta hoàn toàn có thể huấn luyện một con sói bất trị trở thành chó giữ nhà ngoan ngoãn.

Cửa sắt mở ra kéo theo một chùm thanh âm trống trải xa xăm, trong phòng tối mù, cho dù ánh mặt trời bên ngoài có sáng đến mấy thì cũng không thể khiến người ta bớt run rẩy.

Nhớ có nằng nết vào, Bạch Tố Tinh mới nhìn rõ được cảnh tượng bên trong. Cô ta thấy Chu Nhã Nhã đang ngồi dựa vào góc tường trong cùng, cả gương mặt chìm trong bóng tối khiến Bạch Tố Tinh không thăm dò được gì. Cô ta thất kinh đánh rơi bó hoa, hốt hoảng chạy tới, "Nhã Nhã? Sao cậu lại ở chỗ này? Làm sao vậy? Không có việc gì chứ?"

Chu Nhã Nhã im lặng không nói gì, đôi mắt lạnh lẽo đảo qua khuôn mặt lo lắng của Bạch Tố Tinh, ánh nhìn chằm chằm khiến Bạch Tố Tinh cứng đờ cả người. Một lúc lâu sau, Chu Nhã Nhã chậm rãi lên tiếng, "Sao cô lại đến đây?"

Bạch Tố Tinh bất giác giật thót, cảm thấy dường như có điểm gì đó không bình thường. Cô ta chỉ vào bó hoa rơi ở cửa, "Minh... Minh đi tảo mộ ông ngoại nhưng bị lạc đường, đi loay quanh một hồi lại tình cờ đến đây..."

"Vậy à?" Chu Nhã Nhã gật gật đầu, "Thì ra là thế, cô nâng tôi dậy có được không? Thuốc kia làm tôi mù mắt cả người."

Bạch Tố Tinh nhẹ nhàng thở phào, đang nâng dậy thì nghe Chu Nhã Nhã nói tiếp, "Không biết có cai được không..." Thần kinh Bạch Tố Tinh hoàn toàn thả lỏng, theo bản năng đáp lại, "Minh sẽ giúp cậu cai thuốc."

Vừa dứt lời, Bạch Tố Tinh còn chưa kịp phản ứng thì Chu Nhã Nhã đã phẫn nộ gạt phất ra, hung hăng vung tay lên. "Chát" một tiếng, Bạch Tố Tinh ngã sòng soài ra đất, không đợi cô ta hoàn hồn, Chu Nhã Nhã liền dẫm đá tới tấp, Bạch Tố Tinh chỉ có thể ôm đầu nhằm giảm thiểu thương tổn. Tinh thần nhanh chóng minh mẫn trở lại, cô ta cắn môi suy nghĩ, tại sao lại như thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

"Kháo! Tao đánh chết mẹ mày! Đồ ti tiện!! Mày đi chết đi! Chết đi!" Chu Nhã Nhã tựa hồ định giết Bạch Tố Tinh, vệ sĩ núp sau cửa im lặng để cô ta thích làm gì thì làm. Chu thị trưởng nói, chỉ cần không gây chết người thì Chu Nhã Nhã muốn xả giận thế nào cũng được, con gái bảo bối gặp họa, người làm cha hẳn là muốn chém thủ phạm thành trăm ngàn mảnh luôn ấy chứ.

Để bắt được kẻ hại mình, Chu Nhã Nhã đã mai phục ở đây hai ngày liền, cô ta tưởng tượng ra vô số khuôn mặt, thế nhưng tuyệt nhiên không ngờ đó lại là Bạch Tố Tinh!

Theo bản năng, Chu Nhã Nhã tự động cho rằng thủ phạm của hai vụ làm nhục là cùng một người. Nếu đích thân Bạch Tố Tinh sắp đặt mọi chuyện, vậy thì động cơ gây án chính là câu nói nóng nảy của Chu Nhã Nhã ngay lần đầu họ gặp mặt sao?! Thật độc ác, đứa con gái này thật quá độc ác!

Chu Nhã Nhã giận đến đỏ mặt, dồn toàn bộ sức lực mà đá kẻ thù đang nằm rên rĩ dưới chân. Thấy Bạch Tố Tinh không còn nhúc nhích nữa, các vệ sĩ mới tiến lên ngăn Chu Nhã Nhã lại. Không thể đánh chết người, mà cho dù có muốn làm thế thật, Chu thị trưởng cũng sẽ không để con gái tự xuống tay.

Bạch Tố Tinh không ngờ kế hoạch hoàn hảo của mình đột nhiên thất bại trong gang tấc. Cô ta nhanh nhạy suy xét, tuy Chu Nhã Nhã một mực cho rằng cô ta là kẻ chủ mưu nhưng lại không hề có chứng cứ, nói cách khác, chỉ cần cô ta liều chết không thừa nhận thì bọn họ sẽ chẳng làm gì được!

Bạch Tố Tinh được đưa vào bệnh viện, Chu Nhã Nhã phát hỏa xong thì kỹ lưỡng suy nghĩ, cô ta không muốn Bạch Tố Tinh chết dễ dàng như vậy, nhất định phải tra tấn cho nó sống không bằng chết!

Chu Nhã Nhã sai người gọi đến Mộc gia, thế nhưng hai người lớn hiện không có ở nhà, quản gia Chu Phúc thì đang bận chăm sóc sân vườn nên không ai bắt máy cả. Chu Nhã Nhã thấy thế liền trầm mặt, cô ta bức bối, đương nhiên phải kéo người khác bức bối theo, vì vậy liền gọi điện cho Mộc Như Lam.

Con gái Mộc gia hại cô ta ra nông nổi này mà còn muốn sống yên ổn ở thành phố K sao?! Nằm mơ đi!

...

Văn phòng hội trường hội học sinh.

Bàn tay trắng nõn nắm lấy chiếc microphone, Mộc Như Lam khẽ cười ra tiếng, giọng nói dịu dàng nhuốm hương vị nắng, làn gió lay động tấm rèm cửa sổ, tia sáng ấm áp tán xạ khắp căn phòng.

Mộc Như Lam lấy từ trong ba lô ra một con rối cao khoảng 20 cm, trên đó có gắn vài sợi dây. Cô nhẹ nhàng điều khiển nó đứng dậy, lạch cạch lạch cạch đi về phía mép bàn... "Bộp" một tiếng, con rối rớt xuống đất, đầu mình tay chân đều đứt lìa, nụ cười màu máu nở rộ trên khuôn mặt tựa gã hề.

Chà...

Roi tan xương nát thịt mất rồi, nhất định là đau lắm nhỉ? Có đau bằng kiếp trước của cô không? Hẳn là chưa đâu, chưa bằng nỗi đau, vậy nên cứ từ từ, cung ơi, từ từ rồi sẽ bằng... Tất cả mọi người đều phải tuân theo sợi dây rối, nhất cử nhất động đều phải nằm trong lòng bàn tay cô, nếu không... chỉ bằng cắt hết tứ chi, móc hết lục phủ ngũ tạng...

Mộc Như Lam nhặt con rối lên, si mê ngắm khuôn mặt gã hề với nụ cười ám ảnh...

...

Bệnh viện.

Tuy nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng thật ra Bạch Tố Tinh chỉ bị thương ngoài da. Lúc này cô ta ngồi trên giường bệnh, hai mắt nhắm lẹ, khóc nức nở như đứt từng khúc ruột. Chu Nhã Nhã khoanh tay đứng ở một bên, hung dữ nhìn cô ta.

"Hu hu... Mình thật sự không làm gì cả, sao cậu có thể quá đáng như vậy... Hu hu hu... Mình chỉ đi tào mộ ông ngoại, thật mà hu hu..." Bạch Tố Tinh khóc nức lên, gần như không thở nổi.

Y tá băng bó cho Bạch Tố Tinh không thể không liếc qua vẻ mặt hung tợn của Chu Nhã Nhã một cái, sau đó lại nhìn về phía Bạch Tố Tinh nhu nhược yếu đuối, cả người đầy vết thương. Ánh mắt khinh thường lập tức phóng tới Chu Nhã Nhã, còn Bạch Tố Tinh thì lại được tặng một sự đồng cảm.

Ở trên đời, kẻ yếu luôn luôn khiến người ta mất cảnh giác, khiến người ta bênh vực, khiến người ta mũi lòng, chiếm được rất nhiều ưu thế mà kẻ mạnh không thể nào sở hữu, Bạch Tố Tinh rất giỏi trong việc lợi dụng điều này.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Thà chết chứ không nhận tội

Lúc Mộc Như Lam chạy tới bệnh viện thì đã nghe nhai mò hôi, cô cau mày nhìn Bạch Tố Tĩnh khóc đến nỗi gần tắt thở, "Đây là... Nhà Nhã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao..." Mộc Như Lam tiến hai bước về phía Bạch Tố Tĩnh rồi dừng lại hỏi Chu Nhã Nhã, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Chu Nhã Nhã mĩa mai đáp, "Đã xảy ra chuyện gì ấy hả? Chị đi mà hỏi em gái của chị đi!"

"Em bị oan, em thật sự bị oan hu hu... Chị phải tin em hu hu..." Bạch Tố Tĩnh khóc như đứt từng khúc ruột.

Mộc Như Lam bắt đầu mất kiên nhẫn, cô lay lay bả vai Bạch Tố Tĩnh, "Mau nói rõ cho chị nghe, đã xảy ra chuyện gì?"

"Hu hu hu... Em không biết, em thật bị oan mà chị phải tin em hu hu... Em bị oan —— "

"Chát!" Tiếng đánh chát chúa vang lên, cắt đứt tràng khóc lóc thảm thương của Bạch Tố Tĩnh.

Bàn tay vẫn còn hơi đau, Mộc Như Lam vừa giận vừa vội, "Khóc cái gì mà khóc?! Chỉ biết có khóc! Nói rõ ràng mọi chuyện cho chị!"

Bạch Tố Tĩnh bị đánh ừ cả tai, hai má bỗng rất đau đớn, cô ta ngã người như thể vừa tỉnh mộng.

Chu Nhã Nhã nhếch môi cười lạnh, đúng là con chim trĩ – vĩnh viễn thua kém khí phách phượng hoàng – chỉ biết dùng mấy giọt nước mắt dê tiện để xin người khác bố thí lòng thương hại!

"Nói mau!" Mộc Như Lam nghiêm khắc quát một tiếng.

Bạch Tố Tĩnh lúc này mới nấc từng tiếng sợ hãi kể lại mọi chuyện, gương mặt trắng nõn vừa này bị Chu Nhã Nhã hung hăng tát một cái, bây giờ lại bị Mộc Như Lam tát thêm cái nữa, càng ngày càng nhập vai thiếu nữ yếu đuối bị người ta bắt nạt.

Bạch Tố Tĩnh tua y lại những gì mình từng giải thích với Chu Nhã Nhã: cô ta bị lạc đường nên mới tình cờ đi đến nhà xưởng bỏ hoang kia. Máy tính để liên lạc bọn lưu manh đã bị ném đi rồi, và lại bọn chúng cũng chẳng thấy mặt cô ta, còn tiền thì được chuyển từ tài khoản nước ngoài – Chu Nhã Nhã hoàn toàn không thể tìm thấy chứng cứ. Bạch Tố Tĩnh hiểu rất rõ, cô ta nhất định phải liều chết không nhận, nếu không là đi đời ngay.

Chu Nhã Nhã thấy Bạch Tố Tĩnh thà chết chứ không nhận tội thì phần nộ siết chặt nắm đấm, đôi mắt ngày càng âm u lạnh lẽo, "Mày không biết gì hết? Tao mới nói có một câu 'Không biết có cái nỗi không' mà mày đã đáp 'Sẽ giúp tao cái gì?' Rõ ràng mày biết mấy tên đó tiêm thuốc phiện vào người tao!"

"Mình không có!" Bạch Tố Tĩnh vội vàng phản bác, "Mình chỉ thuận miệng nói theo cậu thôi, mình hoàn toàn không biết thuốc phiện gì hết! Sao cậu có thể đổ oan cho mình, mình tốt bụng muốn giúp đỡ, vậy mà cậu... Hu hu..."

"Mày..." Chu Nhã Nhã nổi trận lôi đình.

"Tình Tình?" Một giọng nam kinh ngạc vang lên, Chu Tô Luân đứng ở cửa phòng bệnh, sững sờ nhìn cảnh tượng bên trong, tầm mắt dừng trên người Mộc Như Lam.

Bạch Tố Tĩnh thấy Chu Tô Luân đến, trong lòng vui vẻ bao nhiêu thì bề ngoài khổ sở bấy nhiêu, "Chu tiên sinh... Chu tiên sinh xin anh hãy nói chuyện với Nhã Nhã tiểu thư đi, em thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay em luôn đi cùng Chu tiên sinh mà hu hu hu..."

Không có nhân chứng nào đáng tin cậy hơn thân nhân của người bị hại.

"Anh?!" Chu Nhã Nhã cau mày trừng Chu Tô Luân.

Trước khi đến đây, Chu Tô Luân đã được Chu thị trưởng kể sơ qua đầu đuôi câu chuyện, mới vừa này hắn còn nổi giận dưng dưng muốn băm vằm hết mấy tên khốn đã hại em mình, thế nhưng không ngờ kẻ ấy lại là Bạch Tố Tĩnh! Hơn nữa... Hắn nhìn về phía Mộc Như Lam, không biết cô có quan hệ gì với Bạch Tố Tĩnh, có vai trò gì trong chuyện này, có điều bây giờ không phải lúc để hỏi.

Hắn nhìn về phía Chu Nhã Nhã, "Quả thật anh có thể làm chứng, Tình Tình không phải loại người như vậy."

"Anh làm chứng? Anh mới từ Malaysia về nước có ba ngày thì làm chứng kiểu gì? Tránh ra, việc này không cần anh nhúng tay vào!" Chu Nhã Nhã cười lạnh, xem ra Chu Tô Luân biết Bạch Tố Tĩnh, mà hắn ba ngày trước vẫn còn trên máy bay thì làm sao biết cô ta được? Chỉ có thể là con hồ ly tinh này giả bộ đáng yêu cố tình quyến rũ anh ấy thôi!

Chu Tô Luân nhất thời trở nên khó xử, ánh mắt cầu cứu của Bạch Tố Tĩnh làm lòng hắn mềm nhũn, nhưng cái nhìn của Mộc Như Lam lại khiến hắn nóng cả mặt. Có người ngoài ở đây mà lại bị em gái quát tháo như vậy, Chu Tô Luân liền bức tức cao giọng, "Em bị lừa gạt làm mờ mắt rồi! Không phân biệt nỗi ai tốt ai xấu! Không có bằng chứng mà còn đánh người ta thành như vậy! Em quá điều ngoa tùy tiện!"

Chu Nhã Nhã phẫn uất đến mức nhếch môi cười mỉa, "Em thấy anh bị sắc đẹp làm mờ mắt thì có!"

"Em im ngay cho anh!" Bị hai người lạ nhìn chằm chằm, Chu Tô Luân càng ra sức chứng tỏ bản lĩnh đàn ông hiện đại, ra sức thể hiện đáng đáp con trai cả trong nhà. Hắn chỉ vào cửa phòng, lườm Chu Nhã Nhã cháy mặt, "Về nhà đi, chuyện này anh sẽ đích thân xử lý! Đừng tưởng rằng có bố là thị trưởng thì muốn làm gì cũng được!"

"Anh..." Lòng ngực Chu Nhã Nhã phập phồng kịch liệt, cô oán hận nhìn về phía Bạch Tố Tinh, kết quả là bắt gặp một ánh mắt đắc ý chưa kịp thu hồi. Chu Nhã Nhã phần nộ xông tới muốn đánh Bạch Tố Tinh, thế nhưng không ngờ lại bị Chu Tô Luân đẩy cho ngã ngồi ra đất.

"Chu Nhã Nhã! Em đừng có quá đáng!" Chu Tô Luân giận đỏ mắt.

Chu Nhã Nhã ngồi ngầy người, kinh ngạc nhìn Chu Tô Luân, bản thân bị cưỡng hiếp, anh trai ruột chẳng những không giúp mà còn ra sức bao che cho hung thủ. Uất nghẹn dâng trào, khóe mắt Chu Nhã Nhã ứa nước.

Mộc Như Lam cau mày, "Chu tiên sinh, về tình về lý, dù Nhã Nhã đồng học có sai thì anh cũng không thể đối xử với em gái mình như vậy," Thật vô tình quá, y hệt người nhà của cô kiếp trước. Bạch Tố Tinh đúng là lợi hại, mới có mấy ngày mà đã bắt được con trai thị trưởng làm tù binh.

"Không cần chùi nước mắt cả sáu!" Chu Nhã Nhã rống to rồi chạy ra khỏi phòng. Nói cho cùng, một cô gái mười lăm tuổi thì làm sao mà chịu nổi uất ức lớn như thế? Vì Bạch Tố Tinh, Chu Nhã Nhã giận cá chém thớt sang cả Mộc Như Lam.

"Nhã Nhã đồng học!" Mộc Như Lam vội đuổi theo, hiện giờ Chu Nhã Nhã đang rất kích động, không chừng có thể làm ra những chuyện nguy hiểm.

Chu Nhã Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt uất ức khiến cảnh vật nhòe dần đi, cô ta mù mịt chạy vào trong cái thang máy gần đó, vô tình đụng phải một cậu con trai đang định bước ra ngoài.

Lưng Mộc Như Sâm đập lên vách thang máy, đầu bị cụng vào đầu đinh, cậu còn chưa kịp tức giận đã thấy Chu Nhã Nhã ngẩng đầu khóc đến hoa lệ đầm mưa*. Không thể phủ nhận, Chu Nhã Nhã rất xinh, một cô gái ngày thường xinh đẹp lạnh lùng nay đột nhiên đầm đìa yếu đuối rơi nước mắt nhìn người, bất kỳ chàng trai nào cũng sẽ phải rung động đến ngẩn ngơ.

*Lê hoa đái vũ: Hoa lệ tẩm mình trong mưa. Cụm từ này bắt nguồn từ dáng vẻ khi khóc của Dương Quý Phi. Sau được phát triển lên thành dáng vẻ của một người con gái đẹp khi rơi nước mắt, khiến người ta động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thiên sứ biến thái đang kề cận (đệ nhất)

Chu Nhã Nhã nhìn Mộc Như Sâm.

Đang lúc đau lòng mà nhìn thấy lồng ngực chàng trai mình thích thì cô gái nào cũng muốn được sà vào đó để kiểm tìm sự bình yên. Cô ta cắn môi, nước mắt lăn dài trên má, trông qua đáng thương vô cùng.

Mộc Như Sâm bị sắc đẹp lay động trong vài giây, nhưng chỉ nhiều đó thôi là đã đủ để cửa thang máy tự động đóng lại, chặn đi tầm mắt của cậu. Không thể đi gặp chị gái yêu quý, Mộc Như Sâm hơi khó chịu nhìn Chu Nhã Nhã, "Cậu... Không sao chứ?"

Mộc Như Sâm nghe nói Mộc Như Lam vội vàng rời khỏi Lưu Tư Lan, cậu sợ chuyện xấu xảy ra nên mới đuổi theo, cũng chẳng hiểu chuyện giữa Chu Nhã Nhã và Bạch Tố Tinh là như thế nào. Có điều, thiếu niên bị một cô gái nước mắt đầy mặt nhìn chăm chăm thì cũng không thể nào làm ngơ.

Nào biết cậu nói ấy đã vô tình vịn mở cái van nước mềm yếu của Chu Nhã Nhã, cô ta bất ngờ nhào vào lòng Mộc Như Sâm, òa khóc nức nở.

Mộc Như Sâm cứng cả người, hai tay gơ lên tư thế đầu hàng. Chu Nhã Nhã ôm chặt lấy thắt lưng cậu, vùi mặt vào lồng ngực khỏe mạnh, nước mắt thấm ướt đầm cả vạt áo.

Tuy chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy nhưng Mộc Như Sâm cũng biết Chu Nhã Nhã cần được an ủi, vấn đề là cậu không biết nên an ủi như thế nào mới phải, thế nên đành đứng yên cho Chu Nhã Nhã tùy ý ôm mình khóc. Chợt thấy thang máy sắp xuống tới tầng trệt, cậu liền ấn nút cho nó chạy lên, sau đó lại ấn cho nó đi xuống, cứ thế tuần hoàn. Thôi kệ, dù gì cô ta cũng là người cậu đang theo đuổi, nhẫn nhịn một chút vậy.

Qua vài vòng tuần hoàn, tiếng khóc của Chu Nhã Nhã dần dần nhỏ đi. Cô ta chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hồng nhìn lên gương mặt điển trai đang mất kiên nhẫn, bản tay thỉnh thoảng lại ấn nút cho thang máy lên xuống, cả người cậu cứng đờ – xem ra Mộc Như Sâm không thích bị ôm bởi một kẻ xa lạ, nếu không muốn nói là rất ghét.

Có điều, cậu không hề đẩy cô ta ra...

Thiếu niên này, đột nhiên lại dịu dàng như thế...

Có thứ gì đó lặng lẽ nhấp nhô tự đáy lòng Chu Nhã Nhã, cô ta bất giác siết chặt vòng tay.

...

Mộc Như Lam nhìn cửa thang máy từ từ che lấp hai bóng người, cô yên lặng đứng ngắm cánh cửa bạc đã đóng im lìm một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi xoay người đi đến một cái thang máy khác.

Thang máy chuyển lên tầng VIP, hiện tại ở đây chỉ lác đác vài bóng người. Mộc Như Lam đi thẳng đến phòng bệnh của Lục Tử Mạnh, nhẹ nhàng gõ cửa, từ bên trong truyền ra hai chữ "mời vào".

Trong phòng có hai người, một là Lục Tử Mạnh, một là Lục mụ mụ, hai người cứ tưởng y tá gõ cửa, không ngờ lại là một cô gái xinh đẹp như thiên sứ.

Lục Tử Mạnh vội vàng ném vỏ chuối trên bàn vào thùng rác, phất tay mấy cái rồi cười khoe hàm răng trắng, "A, người đẹp, tìm anh đấy à?"

Lục mụ mụ không biết Mộc Như Lam là ai, chỉ đứng tại chỗ tò mò đánh giá, thấy con mình mở giọng nịnh nọt lấy lòng thì lại càng tò mò hơn.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Lục Tử Mạnh, "Vâng," Cô bước vào phòng, cúi đầu chào Lục mụ mụ, nụ cười nhu hòa nở rộ trên môi, đôi mắt trong trẻo sáng ngời, "Chào dì."

Lục mụ mụ gật đầu đáp lại, trong lòng âm thầm cảm thán, ừ, khí chất và giáo dục tính ra cũng đạt đến chín rười trên mười.

Mộc Như Lam đưa cho Lục Tử Mạnh một hộp thuốc mỡ, "Phiền anh giúp em chuyển thứ này cho Mặc tiên sinh, có được không?" Mặc Khiêm Nhân có số điện thoại của cô, nhưng cô lại chưa hỏi được cách liên lạc với hắn.

Lục mụ mụ thấy hộp thuốc mỡ thì không khỏi kinh ngạc, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam cũng phức tạp hơn một chút.

Ngày hôm qua Mặc Khiêm Nhân về nhà với bàn tay đầy máu, dọa bà sợ chết khiếp. Thế nhưng trước giờ chẳng bé chuyện gì cũng muốn tự mình giải quyết nên bà gắng hỏi mãi vẫn không được. Có điều bà để ý rằng, chiếc khăn băng bó cho tay Mặc Khiêm Nhân là loại của phụ nữ. Mặc mụ mụ luôn lo lắng Mặc Khiêm Nhân sẽ sống cô đơn hết quãng đời còn lại, Lục mẹ thường xuyên cùng bà tám điện thoại thâu đêm, đến tận lúc đi ngủ thì tâm tình mới lắng xuống một chút.

Ngoài ra chuyện đó ra, hai người còn lo rằng, có khi nào Mặc Khiêm Nhân lấy một kẻ biến thái về làm vợ... (editor: lại chả không!)

Chờ đến khi thân hình Mộc Như Lam khuất sau cửa, Lục mụ mụ lập tức lao đến hỏi con trai, "Này này, tiểu Mạnh a, cô gái kia là ai? Con nhà ai? Có bạn trai chưa? Thoạt nhìn còn khá trẻ, chưa tốt nghiệp trung học sao? Con bé..."

"Mẹ!" Lục Tử Mạnh khịt mũi xem thường, đặt hộp thuốc mỡ lên bàn, "Mẹ định điều tra người ta đấy à?"

Lục mụ mụ tét đùi hắn một cái, "Còn phải nói? Mẹ muốn tra cặn kẽ kỹ càng luôn!"

"A... Mẹ, mẹ đánh lên vết thương của con!" Lục Tử Mạnh đau đến nhăn nhó mặt mày, trong lòng kêu rên, rốt cuộc ai mới là con trai mẹ hà mẹ!

...

Rời khỏi phòng bệnh của Lục Tử Mạnh, Mộc Như Lam đi đến phòng của Lam Nhất Dương, thương gân động cốt một trăm ngày, Lam Nhất Dương còn phải tiếp tục nằm trong bệnh viện dài dài.

Đối diện phòng bệnh của Lam Nhất Dương là nơi Kim Buru Hồ dưỡng thương. Tối hôm qua, sau khi Kim phu nhân làm âm ỉ, Kim Bác Hùng mới từ từ tới nơi. Không giống với người vợ nóng nảy bộp chộp, lão già đời này tự biết phe mình đuối lý, chủ động xin lỗi Mộc gia, sau đó bị Kha Uyên Tinh gây khó dễ một hồi, cuối cùng phải ai nấy về. Mộc Như Lam vừa đi ngang liền nghe thấy tiếng quát của Kim Buru Hồ, hần tức giận vì Mộc Như Lâm không bị xử phạt trong khi chính hắn lại phải nhập viện lần hai.

"F*ck! Thằng chó đẻ, tao sẽ không để yên đâu! Mẹ..." Âm thanh thô tục đến cả cánh cửa đang đóng cũng không ngăn được.

Mộc Như Lam dừng lại trước cửa phòng bệnh, đôi mắt đen thâm trầm phản chiếu ba chữ "Kim Buru Hồ", khóe miệng vẽ một nụ cười quỷ dị.

Nên nói Kim Buru Hồ xui xẻo chẳng? Nếu chiều qua hắn thuận lợi xuất viện, Mộc Như Lam sẽ không dễ gì hạ được một tên bậm trợn cao đến một mét chín, bằng không cô đã chẳng thả cho hắn nhón nhơ đến tận ngày hôm nay. Nhưng bây giờ... Hắn lại bị Mộc Như Lâm đánh gãy tay chân, phải nằm bẹp trên giường đến tận một tháng. Ha ha...

Ngay khi Mộc Như Lam đi qua cửa sổ, Lam Nhất Dương đã chú ý đến cô, hắn ngồi chờ một lúc lâu vẫn chưa thấy cô tiến vào nên vội chống nạng lê cái chân bó bột ra cửa. Bất gặp Mộc Như Lam chăm chú nhìn phòng bệnh Kim Buru Hồ, sắc mặt Lam Nhất Dương trầm xuống, "Cô định chăm sóc hắn đấy à?"

Tối qua, Lam Nhất Dương nghe được chuyện Mộc Như Lâm đánh Kim Buru Hồ suýt tàn phế. Nghĩ kỹ lại, Lam Nhất Dương bị hai anh em Mộc gia đánh thì Mộc Như Lam cứ vài ba ngày lại đến chăm sóc, vậy ra cô cũng sẽ bồi thường cho Kim Buru Hồ như đã bồi thường cho Lam Nhất Dương sao?

Mộc Như Lam không trả lời, chỉ mỉm cười bước vào trong, Lam Nhất Dương chống nạng theo sau. Thấy trên giường bày la liệt những cuốn sách và tài liệu về pháp luật, Mộc Như Lam hơi nhưn mày.

Lam Nhất Dương hừ một tiếng, khuôn mặt tuấn tú chậm chậm đỏ ửng, "Nhìn cái gì mà nhìn? Không phải chính cô đã nói sao? Lam Nhất Dương tôi, hoặc là tay không đánh giặc, hoặc là đoạt lấy vũ khí mạnh nhất thế giới."

Trên thực tế có rất nhiều loại vũ khí mạnh, thế nhưng chỉ một mình pháp luật là được toàn thể giới công nhận.

Mộc Như Lam cười khẽ, "VẬY anh phải cố lên, nếu anh lấy được nó thì quả thật đáng khâm phục," Kiếp trước, cô đã tận mắt chứng kiến hắc thành thao sử dụng pháp luật để đánh trăm trận trăm thắng, không gì cản trở nổi. Chỉ cần Lam Nhất Dương muốn, hắc hoàn toàn có thể tái tạo nên một huyền thoại.

Lỗi tai Lam Nhất Dương giật giật, ánh nhìn kiên định hơn rất nhiều, đôi mắt hắc nheo lại vui sướng, khoe miệng cũng bất giác cong lên, "Là cô nói đấy nhé."

"Ừ, là tôi nói," Mộc Như Lam tựa vào bậc cửa sổ, chiếc chuông gió treo trên đầu khẽ leng keng từng tiếng thanh thúy. Phòng bệnh của Lam Nhất Dương có vị trí rất đẹp, chỉ cần phóng tầm mắt qua khung cửa là có thể thấy toàn bộ phong cảnh ưa thích của Mộc Như Lam, ví dụ như, bóng dáng Mộc Như Sâm và Chu Nhã Nhã tại khu vườn hoa phía sau bệnh viện.

Cô nhẹ nghiêng đầu, hàng mi dày hơi rũ xuống, phủ bóng lên đôi mắt đen trong trẻo, khéo léo chặn đi tầm nhìn của Mộc Như Lam, đồng thời cũng khiến cho cô càng thêm vẻ mong manh.

Lam Nhất Dương đằng hắng mấy tiếng rồi mới mở miệng hỏi, "Sao cô lại đến vào giờ này?" Hôm nay không phải chủ nhật, hiện tại vẫn đang là giờ học ở Lưu Tư Lan.

Mộc Như Lam lắc đầu, "Có chút chuyện."

Lúc này hắc là Bạch Tổ Tinh đã nắm Chu Tô Luân trong lòng bàn tay rồi. Mộc Như Lam nghĩ, hắc ta nhất định sẽ đem chuyện giữa Chu Nhã Nhã và Bạch Tổ Tinh giấu nhem đi, bởi vì cho dù chuyện đó là thật hay giả thì cũng đều làm mất mặt Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương, huống chi bố của Chu Nhã Nhã lại là thị trưởng thành phố K.

Có điều Bạch Tổ Tinh không biết, Kha Uyển Tinh đã sớm mất thiện cảm với cô ta.

Lam Nhất Dương không hỏi gì thêm, qua vài lần tiếp xúc, hắc bắt đầu hiểu hơn về tính tình của Mộc Như Lam. Cô thoát nhìn có vẻ nhu nhược nhưng thực chất lại rất kiên cường độc lập, cô đối xử vô cùng tử tế với mọi người, nhưng đôi khi cũng thật vô tình...

Lam Nhất Dương ngồi trên giường đọc sách, tưởng như có thể nghe thấy một mùi hương thiếu nữ nhẹ nhẹ, tâm trạng nhộn nhạo dần trầm lắng xuống. Tiếng lật sách sần sật vang lên, Mộc Như Lam lặng lẽ tựa người bên bậc cửa sổ, gió khẽ khàng mon tron mái tóc đen cô xoã trên vai, mon tron góc giấy hắc đang lật, mon tron chiếc chuông gió treo nơi đỉnh đầu.

Thời gian chậm rãi mà u tĩnh trôi...

Không biết đã qua bao lâu - tựa hồ như mới một phút, tựa hồ như đã mười phút - Mộc Như Lam đứng thẳng dậy, dịu dàng cười, "Đến lúc tôi phải về rồi."

Lam Nhất Dương nhìn Mộc Như Lam rời khỏi phòng, mái tóc cô lay động mượt mà như một dòng suối hiền hoà, làm nổi bật nước da trắng nõn tinh tế, ngũ quan xinh xắn ôn nhu động lòng người. Đường như có một vàng sáng đang bao bọc lấy cô, ngăn cách giữa thiên sứ và phạm nhân bằng một lớp màng vô hình, dẫn dụ người ta, thu hút người ta, nhưng chỉ có thể lực bất tòng tầm nhìn từ xa.

Chu Nhã Nhã và Mộc Như Sâm trở lại phòng bệnh Bạch Tổ Tinh, đúng như Mộc Như Lam dự đoán, Chu Tô Luân quả nhiên muốn Chu Nhã Nhã xem như chưa hề có gì xảy ra. Hắc nói, không tìm ra bằng chứng thì không thể vô cớ bôi nhọ thanh danh Bạch Tổ Tinh, một khi chuyện đó truyền ra, đóa sen trắng nho nhỏ sẽ bị vấy bẩn mất. Chu Nhã Nhã uất nghẹn không biết kể đầu cho hết nhưng lại chẳng thể phản kháng, ai bảo anh trai cô ta cứ thích trở thành hộ hoa sứ già làm gì!

Mộc Như Sâm được Chu Nhã Nhã kể nghe mọi chuyện, tuy tình huống chưa rõ ràng nhưng cũng đủ khiến cậu càng thêm ác cảm với Bạch Tổ Tinh, mới đến nhà bọn họ có mấy ngày mà đã gây nhiều phiền phức như vậy.

Mộc Như Sâm đảo mắt chán chường, cậu vốn chẳng thèm quan tâm đến chuyện của Chu Nhã Nhã, vừa nãy bị cô ta lôi ra vườn hoa lái nhái là đã mất kiên nhẫn lắm rồi, bây giờ lại còn phải đứng đây xem vở kịch luân lý, cậu muốn đi tìm chị cơ!

"Như Sâm?" Mộc Như Lam định đi vào, Mộc Như Sâm muốn thoát ra, hai người suýt va phải nhau.

Mộc Như Sâm gặp được chị gái thì cười tươi rói, "Chị, em mong chị nãy giờ!"

"Ừ," Mộc Như Lam để Mộc Như Sâm tùy ý nắm tay mình, cô nhìn vào trong phòng bệnh, Bạch Tổ Tinh tội nghiệp khóc nức từng tiếng. Chu Tô Luân đứng chắn bên cạnh như một hộ hoa sứ già, Chu Nhã Nhã thì giận ứa nước mắt. Mộc Như Lam nhủ mi, "Bây giờ chuyện này..."

"Không có gì! Bạ đặt cả thôi, Mộc tiểu thư đừng để ý," Chu Tô Luân lập tức cao giọng đáp.

Mộc Như Lam kinh ngạc nhìn Chu Tô Luân, sau đó nhìn Chu Nhã Nhã phần nộ căn môi, cô còn muốn nói gì đó nhưng Mộc Như Sâm lại dứt khoát kéo tay đi, "Chị, mình về học tiếp."

Mộc Như Sâm không ngốc, cục diện bây giờ là sản phẩm của Bạch Tổ Tinh, không liên quan gì đến Mộc Như Lam, cô đừng nhúng tay vào thì hơn, kéo lại bị giận cá chém thớt. Hơn nữa, đóa sen trắng kia cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, cậu sợ nước bùn của cô ta làm bẩn giày Mộc Như Lam.

"Nhưng..." Mộc Như Lam khó xử nhìn Chu Nhã Nhã và Bạch Tố Tinh.

"Không sao không sao, Mộc tiểu thư, Mộc thiếu gia, để tôi đưa hai người về Lưu Tư Lan..." Chu Tô Luân nói, thái độ ân cần của hắn làm Mộc Như Sâm mất cả hứng.

"Khỏi, Chu tiên sinh nên dành thời gian an ủi em gái đi thì hơn. Người nhà gặp chuyện mà lại đi nói giùm ngoại nhân, không biết lý lẽ!" Mộc Như Sâm khinh thường hừ một tiếng rồi kéo chị gái ra khỏi phòng. Hai anh em lớn lên bên Mộc Như Lam nên bị cô ảnh hưởng khá nhiều, tí như, người nhà và người ngoài xảy ra xích mích, họ phải bênh vực người nhà trước tiên, có chuyện gì thì tính sau.

Chu Nhã Nhã nghe vậy, đôi mắt đỏ hồng liền nâng lên, nhìn thấy cảnh Mộc Như Sâm nắm chặt tay Mộc Như Lam cùng đi ra ngoài, bàn tay vừa mới buông lỏng nay lại siết chặt.

Bạch Tố Tinh liếc qua nắm đấm của Chu Nhã Nhã và vẻ mặt khó coi của Chu Tô Luân, trong đầu âm thầm tính toán.

Chả sao cả, thua keo này bày keo khác, chỉ cần Bạch Tố Tinh muốn, luôn luôn có vô số quân cờ cho cô ta lợi dụng.

V1: Thiên sứ biến thái đang kề cận (đệ nhất)

Editor: MDL

2.

Bên cạnh khung cửa sổ trong suốt, Mặc Khiêm Nhân an tĩnh ngồi vắt chân trên một cái ghế hình trụ tròn, chiếc kính viền vàng đặt trên sống mũi, che đi đôi mắt đậm mạc sắc bén, làm mất đi vài phần lạnh lùng cao ngạo, tăng thêm vài phần nhã nhặn thanh tú. Trên đùi hắn mở một tập tài liệu, thế nhưng ánh mắt thì lại hoàn toàn tập trung trên mặt bàn.

Trên mặt bàn màu đồng cổ, một hộp thuốc mỡ màu xanh lợt lẽ dề lên đồng văn kiện lộn xộn bên dưới.

Thời điểm Lục mụ mụ đưa thuốc mỡ cho hắn, trên mặt bà nở nụ cười gian xảo, "Khiêm Nhân à, hoa đào của cháu nở rồi sao? Có cô bé dễ thương tặng quà cho cháu này. Di thấy cô bé cũng rất được, nên cháu chăm rồi thì mau đem bản lĩnh trường ngực California ra mà nhanh chóng bắt lấy đi! Ha ha..." Tuy hơi nhỏ tuổi một chút, nhưng mẹ cháu và di đây không ngại đâu ha ha..."

Lục mụ mụ không may may biết hoa đào này chỉ là giả, mà cho dù Mộc Như Lam có thật là hoa, nếu Lục mụ mụ biết cô biến thái đến mức nào thì e rằng bà sẽ bị hù chết mất.

Mặc Khiêm Nhân chỉ lạnh nhạt chờ Lục mụ mụ rời khỏi phòng, ánh mắt đậm mạc dừng trên hộp thuốc mỡ.

Thực ra Mặc Khiêm Nhân vốn không muốn để ý đến thứ này – hắn là loại người mắc bệnh sạch sẽ nặng đến mức hận không thể mang theo lọ thuốc sát trùng 24/24, rửa qua toàn bộ những gì mà mình chạm vào – vì vậy Mặc Khiêm Nhân ngồi im không nhúc nhích, cực kỳ bình tĩnh cúi đầu tiếp tục xem tài liệu. Thế nhưng tay chân bất động không có nghĩa ánh mắt cũng bất động, trước khi Mặc Khiêm Nhân nhận ra, tầm nhìn của hắn đã bất giác lướt qua hộp thuốc mỡ đến ba lần.

Hắn giật giật miếng băng vải quấn quanh bàn tay phải, vẫn còn cảm thấy hơi đau, quả thật con dao kia đâm không nhẹ chút nào.

Đứng lên đi vài bước tới cạnh bàn, Mặc Khiêm Nhân nhẹ nhàng nhắc hộp thuốc lên. Lớp bọc nhựa bên ngoài đã bị xé mở, dấu niêm phong cũng có dấu vết bị cạy ra, Lục mẹ và Lục Tử Mạnh hẳn sẽ không rảnh tới độ muốn nhìn xem thuốc mỡ trông như thế nào, cho nên chỉ có một khả năng duy nhất, đây chính là sản phẩm của Mộc Như Lam.

Mặc Khiêm Nhân dùng bút để gỡ dấu niêm phong, sau đó nhẹ nhàng đổ toàn bộ những thứ bên trong ra, ngoại trừ thuốc mỡ thì còn có một tờ giấy được gấp thành hình vuông.

Mặc Khiêm Nhân mở tờ giấy ra, đập vào mắt là từng hàng chữ duyên dáng chỉnh chu, kiểu cách đoan trang, nét bút uyển chuyển, đem lại một cảm giác mềm mại dịu dàng, người ta hay nói "nét chữ nét người" quả thật không ngoa. Thế nhưng chỉ cần nhìn vào nội dung tờ giấy, người ta sẽ lập tức xóa bỏ toàn bộ hình tượng trang nhã mà mình vừa tưởng tượng ra.

"Mặc tiên sinh, vô cùng cảm tạ ơn cứu mạng của anh, không biết vết thương trên tay anh thế nào rồi, có cần tôi giúp gì không? Mặc tiên sinh bị thương tay phải, hẳn là sinh hoạt có chút khó khăn, trừ phi anh thuận tay trái. Thiết nghĩ tạm thời anh không thể cùng tôi thử ướp xác, sợ anh không vui nên tôi ghi lại cách ướp xác vào đây, anh có thể tự nghiên cứu qua, chỗ nào thắc mắc thì cứ hỏi tôi nhé."

"Đầu tiên anh phải chuẩn bị sẵn sàng các loại dụng cụ. Để hút não ra từ xoang mũi thì tốt nhất anh nên dùng một thanh sắt, nó rất dễ đút sâu vào trong lỗ mũi. Quá trình này hơi tốn thời gian bởi vì không thể nào hút toàn bộ não ra chỉ trong một lần. Sau khi làm nát não bằng thanh sắt đó, anh dùng ống hút để từ từ hút nó ra là được, tiếp theo..."

Mặc Khiêm Nhân thậm chí có thể tưởng tượng hình ảnh Mộc Như Lam cười tủm tỉm đặt bút lên mặt giấy, thản nhiên viết ra từng dòng một.

Dùng nét chữ đoan trang để viết về những chuyện đen tối, có khí chất thánh thiện tựa thiên sứ nhưng lại thích sống trong một căn nhà tràn ngập hương vị phạm tội... Cô gái này thật mâu thuẫn, thật kỳ quặc, và cũng thật phù hợp với hai chữ "biến thái".

Nhưng...

Mặc Khiêm Nhân ngồi lại trên ghế, khẽ đảo mắt qua đảo lại tờ giấy trong tay. Mỗi kẻ biến thái cần trải qua tối thiểu mười năm thì tâm lý biến chất mới được hình thành, hơn nữa ít nhiều cũng phải có một tuổi thơ không hạnh phúc. Còn Mặc Như Lam lại lớn lên giữa yêu thương cưng chiều, ngoại trừ vụ bắt cóc năm năm trước thì hoàn toàn không gặp phải cú sốc gì, bố mẹ đều còn sống, gia đình hòa thuận, ông ngoại bà ngoại hết mực quan tâm chăm sóc...

Sống trong hoàn cảnh ấy, cô làm sao có thể hình thành tâm lý biến chất?

Ban đầu sự nghi ngờ của Mặc Khiêm Nhân bắt nguồn từ trực giác, mà càng tiếp xúc với Mặc Như Lam, hẳn càng cảm thấy cô gái này bất bình thường. Cô thích tòa biệt thự âm trầm, thích những con rối quái dị, nửa đêm lại nghịch thuốc chống phân hủy và nghiên cứu xác ướp... Khoan đã!

Mặc Khiêm Nhân đột nhiên đứng dậy, chết tiệt! Không ngờ hẳn lại phạm phải sai lầm sơ đẳng này! Hẳn tìm thấy sợi tóc của Kim Mạt Ly trong nhà Mặc Như Lam, mà khi đó Mặc Như Lam lại đang nghiên cứu cách ướp xác, được liệu và thuốc chống phân hủy đều được chuẩn bị tốt, vậy thì... Cái xác đâu? Cách làm tỉ mỉ đến vậy thì đối tượng không thể chỉ đơn giản là mấy con chó con mèo, phải chăng cô ta lấy thi thể từ nhà xác bệnh viện?

Mặc Khiêm Nhân tháo mắt kính xuống, hẳn siết chặt tờ giấy rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, đôi mắt cao ngạo sắc bén cơ hồ không có độ ẩm.

...

Mộc Chấn Dương và Kha Uyển Tinh không hề biết chuyện của Bạch Tổ Tinh, đến cả việc nằm bệnh viện cũng được cô ta che giấu bằng một cái cơ giọng ép, nói rằng mấy ngày nay muốn ở lại nhà bạn để học thêm chuẩn bị cho kỳ trung khảo. Nghe thế, Kha Uyển Tinh cau mày.

... Sao vậy hả, trong nhà có Lam Lam còn muốn chạy đến chỗ người khác để học thêm, ai không biết còn tưởng rằng Lam Lam nhà mình keo kiệt không thêm dạy nó.” Kha Uyển Tinh dập điện thoại rồi cày cú nói.

Mộc Chấn Dương bắt đầu chịu không nổi việc Kha Uyển Tinh luôn biến tấu lời nói của người khác thành nghĩa xấu, ông lớn tiếng, “Bà đừng có đa tâm nữa có được không? Làm gì có ai thù đoạn đến mức nghĩ ra đủ khía cạnh như vậy?”

“Vì sao không?” Kha Uyển Tinh trừng mắt nhìn chồng, “Con dê ngàn dặm có thể vì một cái ổ kiến, đến bây giờ mà ông còn chưa hiểu được đạo lý này hay sao? Thật uổng phí tôi ở cạnh ông nhiều năm như thế. Hôm nay nó bôi đen Lam Lam một chút, ngày mai lại một chút, thoát nhìn không đáng kể, chờ đến khi vết bẩn tụ tập về một chỗ thì có rửa mãi cũng không sạch!” Kha Uyển Tinh cao giọng.

Mộc Chấn Dương ngậm miệng không đáp. Kha Uyển Tinh đá đá chân, mệt mỏi dựa lưng lên thành ghế sofa, chân thì gác lên đùi Mộc Chấn Dương. “Lão Mộc, xoa bóp chân cho tôi đi.” Sắc mặt Mộc Chấn Dương có chút khó coi, bàn chân đàn bà giờ ra ngay trước mắt, vừa này thậm chí còn đá trúng chóp mũi của ông ta.

Kha Uyển Tinh thoải mái dựa vào ghế, một lúc sau vẫn không thấy Mộc Chấn Dương động dậy gì, bà liền thúc giục, “Nhanh lên, tôi mệt muốn chết rồi. Hôm nay bốn giờ còn phải mở cuộc họp, đám người kia việc gì cũng cần tôi xử lý, rặt một lũ vô dụng.”

Thân hình Mộc Chấn Dương khẽ chấn động, sắc mặt càng lúc càng xấu, thế nhưng ông vẫn vươn tay nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Kha Uyển Tinh.

Ngoài cửa sổ, bức màn đêm từ từ buông xuống.

Vì khuôn mặt bị thương nên hôm nay Mặc Như Lâm không đi học. Sau khi trằn trọc ngủ nguyên một ngày, cậu mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngáp vài cái rồi đi xuống lầu, bắt đầu tìm kiếm theo thói quen, “Chị...”

Kha Uyển Tinh ngẩng đầu nhìn thấy con trai chưa thay áo ngủ mà đã bước xuống, bà liền nhắc nhở. “Sao lại mặc áo ngủ đi trong nhà thế này, nếu có khách thì sao?” Kha Uyển Tinh rất chú ý đến thể diện, cho dù là ở nhà, chỉ cần ra phòng ngủ thì quần áo tuyệt đối phải chỉnh tề, không được phép lơi thời.

Mặc Như Lâm ngáp dài, không thêm để ý tới lời dạy của mẹ, “Chị chưa về nhà à?” Đồng hồ trên tay đã chỉ hơn sáu giờ tối rồi, nhà bọn họ luôn bắt đầu dùng bữa lúc bảy giờ.

Kha Uyển Tinh phẩy tay, “Chị và anh con hôm nay ăn ở ngoài.” Kha Uyển Tinh không quá lo lắng chuyện hai đứa con không về nhà, bởi vì bà hoàn toàn yên tâm về Mặc Như Lâm.

Mặc Như Lâm lập tức trầm mặt, đôi mắt bên dưới thấu kính thoáng chốc chuyển thành lạnh băng, bàn tay đang vịn cầu thang bất giác siết chặt, chết tiệt, cái tên Mặc Như Sâm kia...

“Reng reng reng...” Điện thoại trong phòng khách đổ chuông, hai vị tộc trưởng không muốn nhúc nhích, quản gia Chu Phúc đến bắt máy, sau đó nhìn về phía Mặc Như Lâm đang chuẩn bị trở về phòng thay quần áo, “Tam thiếu gia, tìm cậu.”

Hả?

Mặc Như Lâm vừa đi xuống cầu thang vừa không ngừng thắc mắc, cậu đặt ống nghe lên tai, “Alô?”

“Tôi là Chu Nhà Nhả.”

...

Nhà hàng Lâu Lan.

Đoạn Nghêu, Lễ Thân, Thái Sử Nương Tử ngồi cùng một bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thái Sử Nương Tử nhuộm đầy căm phẫn, ánh mắt cô hung ác, “Con mẹ nó, chuyện đó làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Mẹ già kia thiếu chút nữa là giết Lam Lam!” Cục cảnh sát chính là nhà Thái Sử Nương Tử, sự việc hôm trước rất nhanh chóng đã được báo cáo chi tiết với cô.

Lễ Thân khuấy món súp borscht trong chén, chậm rãi lên tiếng, “Đạo này Kim gia quá mức phách lối đâu phải là chuyện mới đây, mấy năm trước, sau khi thành công cầu kết với đám tham quan là Kim gia đã bắt đầu vô pháp vô thiên rồi.”

“Cậu có thể thổi dầy vò mớ tóc kia đi không?” Lễ Thân che lại chén súp. “Lỡ tóc cậu rớt vào súp của mình, truyền nhiễm virus chết người làm sao bây giờ?”

“Yên tâm, anh đây không có hứng thú với cục hoa của cậu.” Lưu Bùi Dương cảm thấy tóc của mình thật hoàn hảo, hần xoay hết bên này sang bên nọ, chà, mình đúng là mỹ nhân.

“Bởi vì cậu chỉ có hứng thú với dưa chuột thôi.” Thành thành thật thật ngồi cách Đoạn Nghêu không xa, luôn trầm mặc ít nói như trung khuyển - Lê Mặc đột nhiên chen vào một câu.

“Đoạn Nghêu,” Thái Sử Nương Tử nhìn về phía Đoạn Nghêu, trước giờ Đoạn Nghêu luôn là lão đại của ban J.

Đoạn Nghêu ngắt một bông hoa màu hồng nhạt từ chiếc bình đặt trên bàn, ngón tay trắng không ngừng đùa giỡn cánh hoa. Hần miễn cưỡng nâng mắt, hàng mi dày hơi chớp, “Các cậu muốn thế nào?”

“Chắc, bọn mình đang hỏi cậu mà?” Lễ Thân đảo mắt, ngửa đầu ực ực húp hết sạch súp trong chén.

“Quan quan tương hộ, quan thương cầu kết*, bố mẹ các cậu thì không muốn nhúng tay vào,” Đoạn Nghêu thản nhiên nói, đáy mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị, “Nếu làm theo lời của mình, có khả năng sẽ liên lụy đến gia đình các cậu.”

*Quan quan tương hộ, quan thương cầu kết: quan lại bao che cho quan lại, quan lại cầu kết với thương nhân.

Đám người Thái Sử Nương Tử hơi nhăn mặt, đương nhiên bọn họ hiểu những gì bản thân đang có đều là bố mẹ cho, đều là quyền thế cho, nếu gia nghiệp xuống dốc thì còn làm nên tích sự gì?

“Để bố mẹ các cậu ra tay đi,” đôi mắt đào hoa của Đoạn Nghêu liếc qua hai người, “Ép bố mẹ các cậu ra tay.”

Vàng trắng tròn treo lơ lửng giữa nền trời tối đen, vài tầng mây mỏng manh che lấp chút ánh sáng mờ lung cuối ngày, phảng phất như nhuộm màu đỏ thẫm

Sau khi đăng ký ở chỗ Bao thúc, Mặc Khiêm Nhân nhanh chóng chạy tới hắc ốc. Bên dưới mái tóc đen, một đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng về trước, mang theo loại cảm giác quyết liệt thể như che trẻ.

Chuyển hướng chạy về phía sườn dốc, đại biệt thự màu xám chột xuất hiện trước mắt. Ánh đèn sáng vàng vặc không chạm nổi đến mặt đường mòn, không gian xung quanh tối đen, bốn phía rậm rạp bóng cây, từng nhánh lá cản cổ tựa như một bàn tay già úa khe khẽ múa trong tiếng gió âm u.

Cánh cổng sắt màu đen là loại cổng được gắn khóa điện tử, Mặc Khiêm Nhân đứng ngay trước cửa, quét mắt nhìn bốn phía. Với chiều cao 1m86 cùng khả năng nhảy mạnh mẽ, hần dễ dàng trèo qua cánh cổng mà tiến vào trong khuôn viên tòa nhà.

Giày da lạo xạo dẫm nát đám lá khô trên mặt đất, hần đảo mắt nhìn xung quanh... Nằm gần bên cái bồn nước hồng đầy bùn và lá rụng, ẩn dưới những nhánh cây trụ lúi là một chiếc xích đu cũ kỹ, trên mặt xích đu, con rối hề đã biến mất không thấy bóng dáng.

Mặc Khiêm Nhân đến gần cửa lớn của tòa biệt thự, cánh cửa màu đen nặng nề đã đóng chặt, không có chìa khóa là mở không được, có điều mấy thứ này không thể làm khó Mặc Khiêm Nhân.

Trên tay hần cầm một thanh sắt có đầu móc, chưa đến ba phút là đã cạy khóa thành công.

Trước đây, Mặc Khiêm Nhân không bao giờ làm những chuyện lén lút như thế, thế nhưng hiện tại trực giác đang bảo rằng hần phải gấp rút hành động, việc này liên quan đến tính mạng con người, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Kèo kẹt ——

Cánh cửa đen nhẹ nhàng chuyển động, ánh trăng yếu ớt hắt qua khe hở nho nhỏ. Mặc Khiêm Nhân vừa định bước vào thì một cái bóng đen đột ngột xuất hiện, kèm theo tràng cười réo rắt kinh dị, “Hi ha ha ha ha ha...”

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt dùng tay gạt con rối hề sang một bên, sợi tơ xanh vương vãi trên nền đất, con rối chòng chọc nhìn hần, đôi môi đỏ máu

không ngừng bật ra tiếng cười.

Mặc Khiêm Nhân không kiên nhẫn vặn đầu nó ra, máy móc bên trong lập tức ngừng hoạt động, tròng cười phiền phức mà kinh dị rốt cuộc cũng dừng lại.

Được lắm, Mặc Khiêm Nhân thoáng chốc nghỉ ngơi, có khi nào đây là trò đùa của Mộc Như Lam.

Hắn ném con rối xuống đất rồi bước vào trong, chiếc đèn pin trên tay phát ra một chùm tia sáng trắng, lặng lẽ kiểm tìm đáp án của màn đêm.

Ở bên ngoài, Bao thúc đi tới trước cổng sắt, cẩn thận nhìn hai lớp cửa đóng chặt, thật kỳ quái, âm thanh vừa rồi là cái gì vậy? Ông nhìn chăm chăm về phía sau ngôi nhà, ánh mắt như thể xuyên qua hàng cây dày đặc mà thấy được chiếc máy trộn xi măng đang kêu ầm ầm ở bên kia khu nghỉ dưỡng.

Nghĩ rằng mình nghe lầm, Bao thúc liền cầm dùi cui tiếp tục tuần tra.

Tiếng bước chân khê khạng của Mặc Khiêm Nhân phá vỡ không gian im lặng đang bao trùm cả căn phòng, tia sáng đèn pin đảo qua lò sưởi sát tường, qua ghế sofa màu đỏ sẫm, cuối cùng dừng lại ở chiếc thảm trải hình bầu dục nằm bên dưới cái bàn thấp kiểu Nhật, đây chính là nơi hắn tìm thấy sợi tóc của Kim Mạt Ly...

Mặc Khiêm Nhân hơi nheo mắt, hắn xê dịch cái bàn và thảm trải sang một bên, phát hiện một cánh cửa gỗ bóng loáng không đồng chất liệu với mặt sàn, bên cạnh còn có một thanh ngang dùng để kéo cửa.

Trong phút chốc, động tác của Mặc Khiêm Nhân thoáng chần chừ, hắn dùng lực kéo cánh cửa lên, một lối đi ngầm bất ngờ đập vào đôi mắt lạnh lùng sắc bén...

Tầng hầm u ám nhờ có ánh đèn pin mà bớt đi vẻ tối tăm, chiếc thang gồm tổng cộng năm bậc, hai bên bậc thang phủ đầy rêu xanh, nhưng ở chính giữa thì lại rất sạch sẽ. Nói cách khác, có người thường xuyên đi qua đây.

Lỗ mũi Mặc Khiêm Nhân giật giật, ngoài mùi dược phẩm hỗn tạp ra thì trong không khí còn có mùi thuốc sát trùng và thuốc chống phân hủy. Hắn nhắc bước chân, chậm rãi đi xuống dưới.

Xung quanh một mảnh tối đen, dù có đèn pin trong tay, Mặc Khiêm Nhân cũng chỉ có thể nhìn thấy một tầng bụi dày.

Tỉ tách... Tỉ tách...

Tiếng nước nhỏ giọt nhẹ nhàng vang lên, khuếch tán khắp hành lang ngầm tối đen chật hẹp.

Cuối hành lang là một cánh cửa nhỏ, Mặc Khiêm Nhân đảo đèn pin, trên mặt cửa loang lổ những đốm gỉ sắt, cạnh cửa hơi nghiêng, chứng tỏ nó không đóng kín.

Hắn chậm rãi vươn tay đẩy ra, một cỗ mùi thuốc hỗn tạp xộc vào mũi, xen lẫn... mùi tanh của máu.

Bộp, bộp, bộp...

Gót giày chậm chậm ma sát mặt đất, chùm tia sáng trắng chiếu đến chiếc bàn đá lạnh băng bóng loáng đặt giữa phòng. Mặc Khiêm Nhân tiến lại gần, ngay thời điểm nhìn thấy cảnh tượng trên bàn, trong đầu hắn đột ngột xuất hiện một tiếng thét hốt hoảng: toàn là máu! Máu chảy ra khắp mặt bàn, máu róc rách theo cạnh bàn chảy xuống dưới, ngay cả đế giày của Mặc Khiêm Nhân cũng dính đầy máu tươi.

Shit!

Mặc Khiêm Nhân gạt bỏ dư âm cảnh tượng mình vừa thấy, cố ổn định tinh thần rồi dời mắt sang những chỗ khác.

Có hai cái giá sắt ba tầng được đóng vào tường, ở trên đó toàn thuốc là thuốc, nhiều hộp thuốc hoàn toàn không có nhãn, giống như là do dược sĩ nghiệp dư tự điều chế ra. Ông nghiệm, bình thủy tinh, băng vải... không phát hiện hàng cấm. Ánh đèn pin lại chuyển hướng sang vách tường đối diện cửa, soi lên một loạt ảnh chụp và mẫu tin được cắt ra từ vô số bài báo.

Mặc Khiêm Nhân cau mày, hằng năm hắn ở nước ngoài chuyên quản lý nhà tù biến thái nên không biết nhiều về chuyện trong nước. Mà cho dù có ở trong nước thì với cái tính cách chỉ-hứng-thứ-với-những-gì-biến-thái, e rằng Mặc Khiêm Nhân cũng chẳng thêm đề tâm đến mấy thứ này đâu.

Hắn rút ra một vài tấm ảnh chụp bị đè ở dưới cùng rồi bỏ vào túi áo, sau đó nhìn về phía cái giá sắt linh kinh đồ đạc, có bình gốm, có sợi tơ, và cả mấy cái hộp bằng gỗ không biết đang đựng thứ gì bên trong.

Mặc Khiêm Nhân cẩn thận mở ra, hắn soi đèn pin vào, hình ảnh quen thuộc đập vào mắt khiến trái tim hắn không khỏi co rút.

Trong cái hộp kia là một loạt những con dao phẫu thuật mới tinh được sắp xếp ngay ngắn, liên tục phản xạ từng tia sáng sắc lạnh.

Đây là vật mà Mặc Khiêm Nhân cực kỳ quen thuộc, hắn sống trên đời hai mươi lăm năm thì hết mười năm là cầm dao phẫu thuật. Thế nhưng khi được đặt trong không gian u ám như thế này, chúng lại khiến người ta ớn lạnh đến tận xương.

Hắn mở cái hộp bên cạnh, lần này không phải dao phẫu thuật mà là bảy cây đinh được đặt trên một mảnh lụa đỏ, thoạt nhìn hết sức trịnh trọng.

Mặc Khiêm Nhân đang định mở tiếp cái hộp thứ ba thì đột nhiên lỗ tai giật giật, động tác của hắn lập tức khựng lại.

Có tiếng bước chân.

Thời gian thoáng chốc trở nên nặng nề, Mặc Khiêm Nhân chăm chăm nhìn cánh cửa màu đen, tiếng bước chân càng ngày càng gần...

"A!"

"A a!"

Âm thanh chói tai bất ngờ vang lên, đứng ở cửa là hai con thỏ sắc mặt trắng bệch giống nhau như đúc, chúng sợ hãi mở to mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân nhướn mày, đèn pin soi lên hai gương mặt song sinh, đây chẳng phải là hai đứa nhỏ đã bị Mặc Như Lam đuổi về nhà sao? Sao tại nó lại vào được?

Mặc Khiêm Nhân mới vừa tiến lên hai bước, tại nó lập tức hét to "cứu mạng" rồi lật đật chạy lui về sau.

Hôm trước được Mặc Như Lam cho ăn đồ ngon, hai đứa nhỏ này liền phát nghiện, hôm sau dù muốn chạy đến tìm cô nhưng tại nhỏ vẫn biết nghe lời Mặc Như Lam, không dám tự tiện đi vào nhà người khác. Nhìn được mấy ngày, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, sáng sớm nay tại nhỏ vừa tới đây thì phát hiện cái lỗ chó lần trước đã bị bịt lại, vì thế hai con thỏ ngồi xôm góc tường, lúi cuí đào thêm một cái. Sau khi chui vào trót lọt, thấy cửa chính không khóa, hai đứa cứ tưởng Mặc Như Lam có ở nhà, nào ngờ lại đụng phải Mặc Khiêm Nhân trong tầng hầm.

Không riêng gì hai con thỏ, Mặc Khiêm Nhân cũng bị dọa hết hồn.

Chuyện này một khi lộ ra là không cách nào xoay sở được, nếu xui xẻo hai đứa nhỏ chạy về nhà la to một phen làm Bao thúc chú ý rồi liệt Mặc Khiêm Nhân vào sổ đen, về sau dù hắn nói muốn vào khu nghỉ dưỡng gặp người thân thì ông ta cũng sẽ không cho phép.

Nghĩ vậy, Mặc Khiêm Nhân nhanh chân đuổi theo, tóm lấy hai con thỏ đang muốn lao ra cửa, tại nhỏ sợ tới mức giãy dụa kịch liệt, một hồi lâu mới được Mặc Khiêm Nhân trấn an.

"Hức... Anh, anh giúp chị bắt chuột thật à?" Thỏ xám nắc nức hỏi, lúc này Mặc Khiêm Nhân đã bật cái đèn nhỏ trong phòng khách lên, vừa đủ để đối phương thấy rõ mặt hắn mà không làm cho Bao thúc phát hiện trong phòng có người.

Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh gạt đầu, không hề thấy áp lực dù chỉ một chút.

"Anh sẽ bắt luôn con chó hư nhót trong tủ quần áo chứ?" Thỏ trắng đỏ mắt đáng thương hỏi.

Mặc Khiêm Nhân biến sắc, "Chó hư nhót trong tủ quần áo?"

Thỏ trắng nhiệt tình gạt đầu, "Vâng, nhót trong tủ quần áo, chó hư lúc nào cũng đập cửa, bị chị ấy nhót trong tủ quần áo."

"Ồ đâu?"

Hai con thỏ đồng loạt chỉ lên tầng hai.

Mặc Khiêm Nhân nhìn tầng hai rồi lại nhìn về phía tại nhỏ, "Anh đi bắt con chó hư, các em về nhà trước đi, hôm nay Mặc tỷ tỷ không tới đây. Nếu lần sau còn dám tự tiện xông vào, Mặc tỷ tỷ sẽ không bao giờ quan tâm đến các em nữa."

"Đừng!" Hai đứa nhỏ đồng thanh kêu lên, biểu tình tràn đầy tiếc nuối, "Bọn em biết rồi, nhưng Mặc ca ca cũng không được độc chiếm Mặc tỷ tỷ!"

Thỏ xám đột nhiên phồng má trừng mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, dùng chất giọng non nớt đáng yêu mà nói, "Hừ, cho dù anh có là bạn 'chai' của Mặc tỷ tỷ, chờ tới khi đủ lớn, em sẽ thừa sức đá bay anh! Chỉ có em mới có thể cưới Mặc tỷ tỷ!"

Mặc Khiêm Nhân gạt mình, còn chưa kịp phản bác lại thì hai đứa nhỏ đã chạy ra khỏi nhà, chui xuống cái hang ở góc tường rồi biến mất.

Bạn "chai"... bạn trai của Mặc Như Lam? Cậu nhóc đùa vui quá.

Mặc Khiêm Nhân đóng cửa lại, liếc nhanh qua con rối lả đầu đang nằm trên đất, sau đó chậm rãi đi lên tầng hai.

Căn nhà này tựa hồ cất giấu rất nhiều bí mật, cũng giống như chủ nhân của nó...

...

Mặc Như Lam nhàn nhã thả bộ, mái tóc dài chấm lưng mượt mà lay động. Thời gian như quán quạnh lấy đôi chân cô, theo từng bước đi, mỗi một giây lại bị giãn thành hai, chậm rãi, thoải mái, và mơ màng.

Mộc Như Sâm đi bên cạnh Mộc Như Lam, ánh mắt gắn chặt lên người cô. Cậu cảm thấy, trong tâm tưởng Mộc Như Lam, việc đi bộ trở thành một thú vui tao nhã. Chưa bao giờ cậu gặp người nào có tư thái như vậy, nhàn nhã đến cực điểm, không dính chút hương vị thế gian, cứ nhẹ nhẹ bay như thế, cứ lãng đãng khoan khoái như thế.

Hai chị em ăn tối tại một nhà hàng hải sản rồi từ từ trở về.

"Chị," Mộc Như Sâm lắc lắc tay Mộc Như Lam.

"Ủm?" Mộc Như Lam mỉm cười nhìn cậu, tựa như có một vầng sáng ôn hòa bao bọc lấy cô, thánh khiết mà xinh đẹp.

"Từ giờ trở đi chị nhớ tránh xa Bạch Tố Tinh ra," Mộc Như Sâm nói xong còn đáng yêu nhăn mũi, vẻ mặt cực kỳ khinh thường.

"Nhà Nhã đồng học kể với em cái gì à?" Nét mặt Mộc Như Lam vẫn bình thản, cước bộ vẫn nhẹ nhàng như bông tuyết rơi trên mặt đất.

"Có một chút, mà cho dù Chu Nhã Nhã không kể thì em cũng thấy cô ta gai mắt," Từ ngày đầu tiên Bạch Tố Tinh đến là Mộc Như Sâm đã bắt đầu ghét cô ta rồi, lúc nào cũng muốn thu hút sự quan tâm của bố mẹ, đã vậy còn hay xen mồm vào chuyện người khác. Hừ, cùng lắm chỉ là một kẻ ở nhờ, nói làm gì mà lắm thế?

Mộc Như Lam không nói gì nữa, tiếp tục mỉm cười bước đi, cước bộ cực kỳ nhàn nhã thoải mái.

Mộc Như Sâm theo bản năng nắm chặt lấy tay chị gái, cậu ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, "Sao đột nhiên hôm nay chị lại muốn đi ăn hải sản?"

Nhà hàng hải sản vừa này có phương thức phục vụ khá đặc biệt, nó cho phép thực khách tự mình thả câu, sau đó phòng bếp sẽ chế biến món ăn từ chính những thứ mà thực khách câu được, tính ra thì hơi mất thời gian.

Mộc Như Lam nở nụ cười mập mờ, "Chị muốn thử xem, liệu hôm nay có câu được con cá to nào không."

Mộc Như Sâm nhớ lại cái rô dầy tôm của Mộc Như Lam câu được, đành lắc đầu nói, "Tiếc là không câu được con cá nào," Nhưng cậu thì lại câu được vài con đấy.

"Ừ, thật đáng tiếc," Mộc Như Lam nhếch môi, giọng nói mang theo chút gì đó xa xăm.

...

Giữa màn đêm sâu thẳm, sương lạnh bắt đầu giăng bốn phía.

Căn biệt thự màu xám yên tĩnh đến rợn người.

Gót giày khẽ khàng giẫm lên tấm thảm trải cầu thang, nhẹ đến mức hầu như không phát ra một tiếng động.

Mặc Khiêm Nhân từ từ đi lên tầng hai, ánh mắt lạnh lùng cẩn thận quét khắp vách tường, đảo qua từng góc ngách rồi lại tập trung trên mặt sàn. Hắn quan sát cực kỳ chăm chú, tựa như có thể nhìn thấy một thứ nào đó mà người bình thường không thể nào để mắt đến.

Tầng hai có ba phòng, một phòng ngủ, một phòng làm việc và một căn phòng ở cuối hành lang.

Mặc Khiêm Nhân kiểm tra qua phòng ngủ và phòng làm việc, cuối cùng hướng về phía căn phòng cuối hành lang.

Cánh cửa gỗ đơn giản bị đẩy ra, êm ru không một tiếng động.

Ánh đèn pin chiếu vào, bên trong chỉ có độc nhất một chiếc tủ gắn liền với tường, còn lại hoàn toàn trống trơn. Chiếc tủ đứng trơn trợt, nổi bật giữa căn phòng trống.

Lớp sơn đỏ thẫm và những hoa văn hoàng gia cầu kỳ của nó khiến Mặc Khiêm Nhân cảm thấy bất an.

Cả người chìm trong bóng tối, hắn chậm chậm đi đến trước cánh cửa tủ, nhẹ nhàng kéo ra...

Trái tim dần dần gia tốc, Mặc Khiêm Nhân không khỏi căng thẳng...

Kéo kẹt...

Trống không!

Hắn kéo tiếp cánh cửa thứ hai, vẫn trống không, đến cánh cửa thứ ba... Một bóng người đột ngột xuất hiện.

Mặc Khiêm Nhân hơi trợn mắt, hắn đi đến bật công tắc đèn ở gần cửa, cả căn phòng sáng bừng lên.

Bên trong tủ treo ngang một con rối, sợi tơ xanh quấn chặt lấy tứ chi tái nhợt. Tư thế thì vận vẹo, biểu tình lại rất thống khổ, miệng của nó há to tựa hồ như muốn kêu nhưng lại không kêu nổi. Con rối này giống hệt người thật, có điều nó không có mắt, nếu có thì ắt hẳn sẽ là một đôi mắt cực kỳ có thần,

khi ấy Mặc Khiêm Nhân chỉ cần liếc sơ qua cũng đủ biết nó hoàn toàn không phải rồi, mà là một cái xác chết.

Mặc Khiêm Nhân đang định sờ vào một chút thì từ bên ngoài biệt thự đột nhiên truyền đến một tiếng quát to, "Ai ở trên đó?!"

Là tiếng của Bao thúc.

Mặc Khiêm Nhân liếc nhìn ánh đèn sáng trưng trong phòng mà sàu cả ruột, thế nhưng hắn bắt buộc phải nhanh chóng rời đi, chứ nếu cứ chần chừ để Bao thúc bắt được thì e rằng sẽ thực sự bị liệt sở đen.

...

Vừa tắm rửa xong, Mặc Như Lam nhận được điện thoại của Bao thúc báo rằng có kẻ trộm xâm nhập căn biệt thự, cô hơi bất ngờ một chút, sau đó không khỏi bật cười.

Con cá lớn này quả thật không làm cô thất vọng, ha ha...

Thân ái, chúng ta hãy cùng tận hưởng một trò chơi kích thích đi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: V2: Thiên sứ biến thái đang kề cận (2)

Mặc Như Lam đang tắm rửa trong phòng tắm, trên cánh cửa sổ động lại từng tầng hơi nước, nhìn qua chỉ có thể thấy loáng thoáng một bóng người cử động.

Bạch Tố Tinh bước vào phòng của Mặc Như Lam, thiết kế màu trắng đơn giản đem lại cảm giác vô cùng thoải mái. Khảm trên bức tường là một chiếc tủ kính đựng đủ loại con rối khác nhau, trông qua cực kì xinh đẹp.

Bạch Tố Tinh đứng nhìn chiếc tủ kính một hồi lâu, cô ta vừa định mở cửa tủ để chạm vào mấy con rối thì đột nhiên bị quyển sách đặt trên bàn thu hút sự chú ý, bởi vì ở mép quyển sách ấy lộ ra một góc bí thư.

Bạch Tố Tinh lắng nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, sau đó cầm quyển sách lên xem, trang thứ nhất đề tên "Âu Khải Thần", hẳn đây là sách tham khảo của hắn. Kẹp giữa những trang giấy là một tấm thiệp mời, nhìn rất giống thứ mà Âu Khải Thần đã đưa cho các cô gái kia... À không, có một chút khác biệt, ví dụ như, lời mời trong thiệp là do đích thân Âu Khải Thần viết nên.

Sinh nhật...

Bạch Tố Tinh cầm tấm thiệp trên tay, trong đầu nhớ lại cảnh Âu Khải Thần đưa thiệp cho các cô gái, sau đó lại vờ như không thấy mình. Nhìn tấm thiệp mời ngượng ngập kẹp giữa trang giấy, ngón tay cô ta khẽ dùng sức.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm đột ngột dừng lại.

Trái tim Bạch Tố Tinh nhảy dựng lên, cô ta vội vàng đem tấm thiệp nhét vào trong túi áo.

Cửa phòng tắm mở ra, hơi nước bốc lên theo chân Mặc Như Lam phả ra ngoài. Cô vừa đi vừa lau tóc, dường như không ý thức được trong phòng đang có người lạ.

"Chị," Bạch Tố Tinh gọi.

"Ừ?" Mặc Như Lam ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Tố Tinh, "Tình Tình, có chuyện gì sao?"

Bạch Tố Tinh lắc đầu, "Không có gì, em chỉ thấy trong nhà yên ắng quá, Như Sâm và Như Lâm đều đi vắng, thật kỳ lạ."

"Không kỳ lạ đâu, Như Sâm và Như Lâm thỉnh thoảng lại ra ngoài tụ tập với đám bạn," Mặc Như Lam mỉm cười ngồi xuống giường, nhẹ nhàng lau khô mái tóc dài chấm lưng. Hiện tại hai đứa em thích xông vào phòng không có nhà nên Mặc Như Lam chỉ quấn trên người một chiếc khăn tắm màu trắng, làn da trắng nõn như được dưỡng từ phấn ngọc trai, khiến cho người ta không khỏi nghĩ rằng, chỉ cần dùng sức véo một cái thì tuyệt tác này sẽ hỏng đi mất.

Bạch Tố Tinh ghen tị nhìn chằm chằm làn da của Mặc Như Lam, tuy rằng da cô ta cũng khá đẹp nhưng lại chẳng thể nào so với Mặc Như Lam. Khi bố mẹ còn sống, Bạch Tố Tinh ít ra còn có thể ngâm sữa mỗi tuần một lần, "Da của chị thật đẹp, chị dùng cách nào vậy?"

Nghe thế, nụ cười trên môi Mặc Như Lam sâu hơn một chút, "Chà... phương pháp dưỡng da của chị là độc nhất vô nhị, Tình Tình đừng nói cho người

khác nhé."

Bạch Tố Tình gật gật đầu, trong lòng cô ta âm thầm phi nhỏ, phương pháp độc nhất vô nhị chẳng phải là sống trong nhung lụa hay sao? Bày đặt làm ra vẻ thần bí!

"Giữ cho tinh thần thoải mái hạnh phúc là được," Ngón tay Mộc Như Lam vẽ một vòng tròn, cô đáng yêu nháy mắt với Bạch Tố Tình, Bạch Tố Tình vừa định phối hợp cười một cái thì liền nghe cô nói tiếp, "Chưa hết đâu, chị còn có cách giúp người ta giữ mãi tuổi thanh xuân nữa kia," Mộc Như Lam lướt mắt qua mấy con rối đang chỉnh tề ngồi trong tủ kính, nụ cười thâm trầm nở rộ trên môi.

Bạch Tố Tình chẳng buồn để tâm đến câu nói vô nghĩa đó, cô ta tùy ý hỏi một câu, "Chị thật lợi hại, cái gì cũng biết. Vậy chị ơi, Như Sâm và Nhã Nhã đồng học thật sự đang hẹn hò à?"

"Sao thế?" Mộc Như Lam hơi nhíu mày.

Bạch Tố Tình dè dặt nhìn Mộc Như Lam, "Thật ra... chị không thích Như Sâm và Nhã Nhã ở cạnh nhau đúng không?"

Sắc mặt Mộc Như Lam vẫn bình tĩnh như trước, cô khẽ cười ra tiếng, "Làm gì có chuyện đó."

Bạch Tố Tình lại kiên quyết lắc đầu, "Chắc chắn là chị không thích Như Sâm và Nhã Nhã ở cạnh nhau. Tình cảm giữa Như Sâm và chị tốt như vậy, ai nhìn vào cũng tưởng là một đôi tình nhân. Bây giờ đột nhiên bạn gái Như Sâm cướp đi một nửa sự chú ý, nhất định chị rất bức mình."

Mộc Như Lam nhìn cô ta bằng ánh mắt đầy ý vị, cô lắc đầu cười nhẹ, "Em nói vậy bạ gì vậy hả Tình Tình, sao đột nhiên lại nói mấy lời kỳ quái như thế? Như Sâm và chị là hai chị em thì làm sao chị có thể ghen tuông được? Em bị lậm tiểu thuyết rồi à?"

"Nhưng rõ ràng chị và Như Sâm nhìn rất giống một đôi tình nhân, dáng vẻ cũng tương tự nhau, phải rồi, hai người cực kỳ có tướng vợ chồng," Bạch Tố Tình càng nói càng bậy.

Mộc Như Lam cười thích thú, "Nói vậy cũng nói, chị và Như Sâm là chị em một nhà thì làm sao mà không giống nhau cho được?"

"Nhưng..."

"Thôi," Nụ cười của Mộc Như Lam trong nháy mắt liền tiêu tán, sắc mặt cô nghiêm túc hẳn lên, uy nghi của người đứng đầu học viện Lưu Tư Lan khiến Bạch Tố Tình kinh ngạc không thôi, "Ồ trong nhà, em đùa giỡn thế nào cũng được, nhưng nếu em ra ngoài nói lung tung thì sẽ ảnh hưởng rất xấu đến thanh danh của gia đình. Chính em cũng nên biết, chơi đùa với luân lý xã hội chính là thách thức với giới hạn đạo đức, những chuyện như thế thì không được phép đem ra nói giỡn."

Sắc mặt Bạch Tố Tình lập tức tái đi, cô ta nhìn gương mặt nghiêm túc của Mộc Như Lam, không hiểu sao lại thoáng thấy sợ hãi, "Vâng, xin lỗi chị, em chỉ là... chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Mộc Như Lam nhướn mày.

Bạch Tố Tình cúi đầu, mái tóc nâu ôm lấy hai gò má gầy yếu, thoạt nhìn thật nhu nhược đáng thương, "Xin lỗi..."

"Không sao, đừng để có lần thứ hai," Cô thản nhiên nói.

"Vâng, em... em không quấy rầy chị nữa, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cánh cửa màu trắng trang nhã nhẹ nhàng đóng lại, Bạch Tố Tình tựa lưng vào cửa, gương mặt tái nhợt lập tức trở nên hung ác nham hiểm. Cô ta nở một nụ cười đắc ý rồi lấy từ trong túi áo ra một chiếc máy ghi âm. Tuy không tạo được đoạn hội thoại như mong muốn nhưng nhiều đó là quá đủ để gây lục đục giữa Chu Nhã Nhã và Mộc Như Lam rồi. Đừng quên Chu Nhã Nhã là loại người nào!

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, cô đứng lên, nhẹ nhàng ngâm nga vài câu hát, nhịp chân thoải mái tiến về phía tủ kính. Đằng sau cánh cửa thủy tinh là một loạt các con rối, có con rối ngồi đạp xe, có con khiêng cuộc đi cày, có con thương tâm khổ sở, nhưng cũng có con ngượng ngùng cười duyên, ngoài ra còn có cả gấu con mèo con chó con, đáng yêu vô cùng.

Ngón tay hồng hào khỏe mạnh của Mộc Như Lam khẽ lướt qua từng con rối, sau đó dừng lại trên một con rắn lục, thân rắn chia thành nhiều đốt bằng nhau, mỗi đốt đều có thể tháo ra. Con rắn này là phiên bản Q, hai bên đầu là hai vòng nhang muỗi màu đỏ rất dễ thương.

Mộc Như Lam cầm con rắn nhỏ đi đến trước bàn, miệng không ngừng ngâm nga. Cô gõ tay xuống vị trí cách đầu rắn khoảng ba tấc, hai đốt chính giữa là hai đốt rỗng ruột, nhưng chỉ dùng tay thì không thể tháo gỡ.

Cô mỉm cười lấy từ hộp bút trên bàn ra một cái tước nơ vít rồi tháo những chiếc đinh ốc nối liền hai đốt thân rắn ra, ở bên trong hoàn toàn rỗng ruột. Hôm trước, khi Mộc Như Lam mua con rắn này tại cửa hàng, chủ cửa hàng đã nói rằng, nếu bỏ quả vào trong chỗ trống này thì người nhận quà sẽ được tặng một bất ngờ lớn.

Bất ngờ à...

Cô thích nhất làm cho người ta bất ngờ.

Nụ cười của Mộc Như Lam càng lúc càng nhu hòa ảm áp, cô mở cánh cửa tủ sách, lấy từ góc trong cùng ra một lọ vitamin màu ngà voi, mở nắp rồi đổ xuống...

Lạch cạch...

Một quả cầu gần giống trái bóng gôn rơi vào lòng bàn tay cô.

Tiếp tục đổ xuống...

Lạch cạch...

Lại thêm một quả nữa.

Bên dưới ánh đèn, ngón tay Mộc Như Lam bắt đầu xoa nắn hai quả cầu, nổi bật trên nền trắng đục là hai hình tròn màu đen rất giống trông mắt người, có điều dường như nó không có đồng tử, bởi vì đồng tử... đã giãn ra lấp kín toàn bộ tròng đen.

Chỉ người chết mới có đôi mắt này.

Con rối trong tủ quần áo không có mắt, vì vậy Mặc Khiêm Nhân mới không thể phân biệt đó là rối hay là xác chết.

Đã không có mắt thì không thể nào là con rối Mộc Như Lam ưa thích, cho nên cô định sẽ ném đi, tuy nhiên vẫn băn khoăn không biết nên ném ở đâu, còn về phần hai nhãn cầu này...

Mộc Như Lam mỉm cười nhét chúng vào thân con rối, chà, thật vừa vặn, giống như con rối là thiết kế dành riêng cho hai nhãn cầu này vậy. Gắn từng đốt thân vào với nhau, một con rối lục dáng yêu lại xuất hiện. Mộc Như Lam bỏ nó vào trong hộp rồi bọc lại bằng loại giấy gói tinh xảo nhất, sau đó dùng dải ruy băng màu xanh bạc thắt thành chiếc nơ, một hộp quà đẹp để bắt mắt lập tức được hoàn thành.

Mộc Như Lam đem hộp quà đặt vào trong tủ kính, lớp thủy tinh trong suốt không che nổi những nụ cười cứng đờ...

Ở Lưu Tư Lan, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm chơi thân với vài người bạn từ nhỏ, bọn họ có chung rất nhiều sở thích, tỷ như đua xe và xe địa hình.

Trên con đường núi quanh co, một đám đông cuồng nhiệt reo hô, trong đó có không ít học sinh học viện Lưu Tư Lan và học viện Tử Viên. Từ rất lâu trước đây, nơi này đã trở thành điểm tụ tập của những người hâm mộ đua xe, đồng thời cũng là điểm tụ tập của các học sinh có chung sở thích tại hai học viện quý tộc thuộc thành phố K.

Giữa mảnh xôn xao huyên náo, các cô gái đã khoác lên bộ trang phục cổ vũ, lớp trang điểm xinh đẹp làm nổi bật nhan sắc mê người. Trên những chiếc xe địa hình với chất lượng và kiểu dáng khác nhau là một loạt các tay đua đủ cả nam lẫn nữ, đám đông xung quanh tụ lại thành từng nhóm, phân chia rất rõ ràng.

"Oa oa! Ai vậy?" Có ai đó khoa trương kêu to, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chỉ thấy ở khu vực dành cho học viện Tử Viên, một thiếu niên mặc đồ đen đứng dậy từ chiếc chiếc xe đua màu đỏ thẫm, trên khuôn mặt hấn mang theo một nụ cười tà ác. Thiếu niên khoa trương dang rộng hai tay như muốn ôm ai đó vào lòng, hẳn đi đến đâu, mọi người tự giác lùi lại mở đường đến đó.

"Đây chẳng phải là hai đứa em ngoan ngoãn của chúng ta – Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm sao?" Thiếu niên vừa bước đến khu vực dành cho học viện Lưu Tư Lan thì liền giữ giọng chế giễu.

Trên một chiếc xe máy địa hình màu đen, Mộc Như Sâm từ từ đeo vào chiếc găng tay hở ngón cái, Mộc Như Lâm thì đang kiểm tra các loại phụ tùng. Hai anh em, từ tính tình đến sở thích đều trái ngược nhau như mâu với thuẫn, một người giỏi tấn công, một người giỏi phòng thủ, một người bốc đồng, một người bình tĩnh.

Mộc Như Sâm nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn, người luôn tỏ ra đáng yêu trước mặt Mộc Như Lam nay lộ ra vẻ tà mị, gương mặt tuấn tú ngập trong bóng tối, cuồng ngạo đến không kiềm chế nổi, "Mày mới là kẻ không ngoan đấy, An Hữu Minh."

An Hữu Minh vừa đưa tay vuốt tóc vừa cười mỉa mai, "Đâu nào, An Hữu Minh tao không có tiềm năng làm chó, làm sao mà nói ngoan với chả không ngoan được?"

Mộc Như Sâm nguy hiểm nheo mắt lại, nụ cười của An Hữu Minh càng thêm ác ý, xung quanh một mảnh im lặng, trong không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

Cả nước có ba học viện quý tộc, trong đó Lưu Tư Lan và Tử Viên cùng nằm ở thành phố K, còn Mộ Hoa thì nằm ở thủ đô xa xôi nên không đáng tới hai học viện kia nhiều lắm. Lưu Tư Lan và Tử Viên luôn minh tranh ám đấu, hiệu trưởng và học sinh hai bên so tài mọi lúc mọi nơi. Mặc dù Tử Viên không có cửa thắng nổi át chủ bài Mộc Như Lam của Lưu Tư Lan trong mục học tập, nhưng ngoài nó ra thì vẫn còn rất nhiều hạng mục khác, chẳng phải sao?

Như cuộc đua xe hiện tại chẳng hạn.

Hiệu trưởng hai học viện phát hiện học sinh bắt đầu tụ tập đua xe không biết từ khi nào. Vì an toàn của học sinh, hai hội đồng quản trị nhất trí quyết định mua quyền sử dụng con đường này, các biện pháp an ninh cũng được triển khai cẩn thận, đó chính là lý do vì sao Mộc Như Lam yên tâm để hai đứa em đến đây đua xe.

An Hữu Minh đối chọi với hai anh em Mộc gia suốt từ tiểu học đến trung học, tuy gọi nhau là địch thủ nhưng cũng chưa gay gắt đến mức người sống ta chết, chỉ là thỉnh thoảng giở giọng khiêu khích.

"À..." Mộc Như Sâm đột ngột đứng dậy, cậu bước đến huých vai An Hữu Minh, sau đó nói bằng âm thanh chỉ hai người nghe thấy, "Tao tán đồ Chu Nhã Nhã rồi đấy, gara của tao cũng đã chuẩn bị sẵn sàng."

Sau đó cậu thần nhiên lùi lại, mọi người chỉ nhìn thấy Mộc Như Sâm nở nụ cười, còn An Hữu Minh thì thối cả mặt.

Nhìn bóng dáng Mộc Như Sâm, An Hữu Minh không cam lòng hỏi, "Này, thật hay giả?"

"Anh!" An Hữu Minh vừa nói xong, An Tà Tà liền kéo Chu Nhã Nhã đi xuyên qua đám đông. Chu Nhã Nhã lần đầu tiên đến đường đua này, sự ồn ào chật chội ở đây khiến gương mặt lạnh lùng của cô ta mỗi lúc một lạnh hơn, nhưng như vậy lại càng tô đậm thần thái nữ vương, góp phần giúp cho cô ta nổi bật giữa chón đông toàn người đẹp.

Chu Nhã Nhã nhìn Mộc Như Sâm ngồi trên xe, đôi môi đỏ dần dần cong lên, đây là lần đầu tiên cô ta thấy Mộc Như Sâm như thế này, áo thun màu đen cùng quần bò và giày cổ cao, trên tay cậu đeo găng hồ ngón, mái tóc đen hơi rối phủ bóng lên khuôn mặt tuấn tú, không đủ trưởng thành và cao lớn, nhưng lại chứa một sức cảm dỗ mạnh mẽ của tuổi trẻ tự do.

Mối tình đầu nảy nở giữa thanh xuân chính là mối tình đẹp nhất, đáng nhớ nhất.

Lòng ngực Chu Nhã Nhã bỗng nhiên nóng lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng... Cảm giác trái tim đập loạn lại xuất hiện, lần đầu tiên là khi cậu tùy tiện huyết sáo với Chu Nhã Nhã, cũng là khi cậu lộ ra dáng vẻ phong lưu bất cần đời khiến cô ta nhớ mãi không quên.

Chu Nhã Nhã đảo mắt về phía những cô gái đang nhìn Mộc Như Sâm chằm chằm, sau đó mạnh mẽ nhấc chân đi đến bên cạnh Mộc Như Sâm mà nắm lấy tay cậu, mười ngón tay đan vào nhau. Đối với cái nhăn mặt và động tác muốn rút tay ra của Mộc Như Sâm, băng son nữ vương Chu Nhã Nhã chỉ nở một nụ cười hiểm hoi, nắm tay của cô ta ngày càng siết chặt, từng khớp xương ép mạnh đến là đau.

"Sâm, bây giờ chúng ta đã là người yêu, đừng tỏ ra xa lạ như vậy," Cô ta nói.

Mộc Như Sâm nhú mắt nhìn những ngón tay đan vào nhau, bàn tay thiếu nữ rất đẹp, thế nhưng cậu chỉ thấy kỳ quặc và phản cảm. Lời nói Chu Nhã Nhã khiến động tác rút tay của Mộc Như Sâm không khỏi khựng lại, theo bản năng, cậu im lặng cầu cứu đứa em trai song sinh.

Phía sau bọn họ, Mộc Như Lâm đang ngồi xỏm kiểm tra xe, để ý thấy ánh mắt của anh trai, cậu đưa tay nâng gọng kính, bóng tối mơ hồ phủ lên dáng người anh tuấn, "Đã là người yêu thì những chuyện thân thiết hơn cũng làm được, huống gì chỉ là một cái nắm tay?"

Những chuyện thân thiết hơn gì gì đó, trước giờ Mộc Như Sâm chưa từng nghĩ qua. Cậu bức bối nói thầm, dạo này Mộc Như Lâm bị làm sao thế, chuyện gì cũng muốn lôi Chu Nhã Nhã theo cho bằng được, tối nay cũng không ngoại lệ, đứa em trai này rành hơi gọi điện kêu Chu Nhã Nhã tới đây, lại còn bảo rằng cậu nên cho bạn gái xinh đẹp ngồi vào yên sau để ra mắt mọi người...

Vớ vẩn, Chu Nhã Nhã làm sao mà bị được với chị gái? Yên sau của cậu chỉ dành riêng cho chị ấy thôi!

An Hữu Minh trợn mắt nhìn Chu Nhã Nhã, sau đó lại liếc sang An Tà Tà đang đứng cười toe toét ngay bên cạnh, hần đá nhẹ một cái rồi thấp giọng hỏi, "Chu Nhã Nhã thật sự là bạn gái Mộc Như Sâm?"

An Hữu Minh biết Chu Nhã Nhã, có điều tính tình cô ta khiến hai người không quá thân quen, chưa kể trước đây Chu Nhã Nhã chỉ học ở nước ngoài. Lúc Mộc Như Sâm nói muốn tán tỉnh cô ta, An Hữu Minh đã không ngừng cười nhạo, thậm chí còn tuyên bố nếu Mộc Như Sâm tán đồ được thì hẳn sẽ tặng luôn cho cậu chiếc xe đua bảo bối của mình, nó không phải loại xe máy địa hình bình thường, mà là một chiếc xe đua bốn bánh cao cấp! Xe đua công thức 1!

An Tà Tà vui vẻ gật đầu, sáng nay cô đã định đến đây chơi nhưng An Hữu Minh không cho phép, nào ngờ bây giờ lại được hưởng sái từ Chu Nhã Nhã, cầm lấy giấy thông hành của Mộc Như Lâm mà thoải mái đi thẳng vào.

An Hữu Minh nhất thời đen mặt, thấy dáng vẻ hớn hờ của em gái, hần mắt hững hờ đá mông cô một cái, "Về nhà đi, ai cho em đến đây, churong cả mặt."

Bên phải có tiếng còi vang lên, một chùm ánh sáng mạnh mẽ lao tới từ khúc ngoặt, có cô gái mặc trang phục gọi cảm cảm một dải băng đỏ vội vàng đi lên trước, chờ đợi tay đua đầu tiên.

Tiếng rú ga rít lên từng trận, khán giả đứng đông nghịt ở hai bên đường đua, vừa vùng cò đồ vừa cuồng nhiệt la hét cổ vũ.

"A! A! A! A..."

Ánh sáng chói lọi khiến mọi người không thể mở mắt, chờ đến nhìn được rõ ràng, học sinh Từ Viên lập tức phấn khởi hét lên, còn học sinh Lưu Từ Lan

thì không ngừng la ó.

Lên đầu tiên là một chiếc xe máy địa hình màu xanh đậm, chủ nhân của nó là học sinh học viện Từ Viên, Lam Bình Lân.

"A ha, tên ngốc này không tệ!" An Hữu Minh bỏ vào miệng một thanh kẹo cao su, vừa nhìn Lam Bình Lân tháo mũ bảo hiểm vừa tà ác cười với Mộc Như Sâm.

Mộc Như Sâm khinh thường liếc qua Lam Bình Lân, "Đứng đầu trong hàng tay mơ, nói đi nói lại thì cũng chỉ là một tay mơ."

Lam Bình Lân chưa bao giờ tới đường đua này, tuy nhiên gần đây hắn rất hay tham gia các cuộc tụ tập của học sinh hai học viện, điều kỳ lạ là hắn thường xuyên chạm mặt anh em Mộc gia.

"Ha ha..." An Hữu Minh giờ lên chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ, hắn khiêu khích nhìn Mộc Như Sâm, "Có ngon thì cho tao xem thử "hàng" của mày dài đến đâu?"

Đám thanh niên xung quanh nghe thế thì lập tức huyết sáo đua cọt, các cô gái cũng cổ vũ theo, kiểu khiêu khích này luôn luôn khiến người ta sôi trào nhiệt huyết.

Mộc Như Sâm cầm lên một chiếc mũ đen tuyền, "Đương nhiên là hơn mày rất nhiều. Đồ con sâu." (MDL: ý bạn Sâm là hàng bạn Minh chỉ cỡ con sâu *lol*)

Đám đông cười ầm lên, An Hữu Minh không giữ nổi vẻ mặt bình tĩnh nữa, liền vung chân ngồi lên xe. Hắn vừa an vị, yên sau lập tức xuất hiện một mỹ nữ vòng tay ôm eo hắn, hai người kề sát vào nhau, thoạt nhìn ái muội vô cùng.

Mộc Như Sâm chắc một tiếng rồi đội mũ ngồi lên xe, Mộc Như Lâm đứng cạnh dặn dò, "Phanh hơi mòn nhưng không sao, khi bẻ tay lái phải chú ý chướng ngại vật, cuối cùng là lên ga, có điều nhớ chờ hai giây rồi hẵng tăng tốc." (MDL: đoạn này chém nhẹ, không biết có trúng miếng nào không...)

"Hiểu rồi," Mộc Như Sâm nói xong, đang khởi động xe chuẩn bị đi vào vạch xuất phát thì đột nhiên thấy hông mình ầm ầm. Quay đầu nhìn lại, Mộc Như Sâm phát hiện Chu Nhã Nhã định dùng tay tựa vào hông mình để ngồi lên xe, cậu nhún mồm, lời nói chưa kịp suy xét đã bật ra khỏi miệng, "Không được ngồi!"

Âm lượng không quá to nhưng cũng đủ để mọi người xung quanh nghe thấy, bọn họ lập tức nhìn chằm chằm vào hai người bằng rất nhiều thái độ.

Mộc Như Sâm quát như vậy làm cho Chu Nhã Nhã cứng đờ cả người, cô ta hiện vẫn đang nâng chân lên cao giống hệt tư thế chó đi bậy, trông qua cực kỳ khôi hài. Sắc mặt Chu Nhã Nhã khê biến, cô ta vội vàng thu chân lại.

Tình huống bây giờ quả thật rất mất mặt: ban này Chu Nhã Nhã mới vừa dùng hành động để công khai mối quan hệ giữa cô ta và Mộc Như Sâm, vậy mà lúc này Mộc Như Sâm lại không cho phép cô ta ngồi vào yên sau. Mọi người đều biết, không phải ai cũng có thể ngồi vào yên sau và ghé phò điều khiển, bởi vì chúng chỉ dành cho người thân thiết nhất của các tay đua.

Nhìn Mộc Như Sâm lúng túng không biết giải thích thế nào, Mộc Như Lâm chậm rãi nói thay, "Sâm không quen để người khác ngồi đằng sau, mai mốt luyện tập thêm một chút là được."

"Thế à? Vậy sao không bắt đầu luyện tập ngay từ hôm nay?" Chu Nhã Nhã quét mắt qua những cô gái đang cười nhạo mình, đôi môi đỏ tươi khê mím chặt. Một kẻ luôn muốn không chế người khác như Chu Nhã Nhã sẽ không bao giờ cho Mộc Như Sâm cơ hội cự tuyệt, vì vậy cô ta dọm người muốn tiếp tục ngồi lên, thế nhưng không ngờ lại bị Mộc Như Lâm túm tay ngăn chặn.

Mộc Như Lâm thâm trầm nhìn cô ta, giọng nói từ tốn mang theo vẻ nặng nề, "Sâm không quen chở người, nếu cô không muốn bị văng ra ngoài thì ngoan ngoan đứng yên ở đây đi, sau này lo mà luyện tập nhiều hơn."

Chỉ một câu nhưng tựa hồ ả chứa đến hai tầng nghĩa.

Dù Chu Nhã Nhã khó chịu cau mày, Mộc Như Lâm vẫn không gỡ tay ra. Mộc Như Sâm thấy vậy thì gương mặt bên dưới mũ bảo hiểm mới giãn ra một chút, cậu rú ga lái về phía vạch xuất phát – nơi những tay đua khác đã chờ sẵn từ nãy giờ.

Cờ đỏ vung lên, sáu chiếc xe xé gió lao vút đi như sáu mũi tên, kèm theo đó là từng đợt la hét cổ vũ.

Những người đại diện vừa lái xe rời khỏi, mọi người tiếp tục cảm sấm banh lác lư theo điệu nhạc, có người công khai tán tỉnh, cũng có người công khai cầu yêu, tóm lại là thập phần náo nhiệt.

Chu Nhã Nhã và Mộc Như Lâm cùng đứng tại một góc khuất vắng người, sắc mặt Chu Nhã Nhã rất khó coi, còn Mộc Như Lâm thì ung chẳng hơn gì.

Cậu không ngờ rằng Chu Nhã Nhã lại bá đạo như vậy, bá đạo tới mức muốn kiểm soát tất cả mọi chuyện liên quan đến Mộc Như Sâm, thậm chí một người mạnh mẽ như Kha Uyển Tinh cũng chưa bao giờ làm thế! Hơn nữa Mộc Như Sâm luôn thích tự do làm theo ý mình, giai đoạn trước vì chưa hiểu chuyện tình cảm nên Sâm mới bị lừa, nếu sau này Sâm mất kiên nhẫn đòi chia tay Chu Nhã Nhã thì kế hoạch của cậu sẽ hỏng hết.

"Nếu thứ cô muốn là một con rô bốt nghe lời răm rắp thì phiền cô dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi, Sâm không phải người mà cô có thể điều khiển," Mộc Như Lâm thẳng thừng nói. Hôm trước Chu Nhã Nhã đã gọi điện nhờ cậu hỗ trợ lấy lòng Mộc Như Sâm, vì Mộc Như Lâm nên cậu đã đồng ý ngay lập tức,

nhưng như vậy không có nghĩa là cậu hoàn toàn phớt lờ cảm xúc của anh trai.

Chu Nhã Nhã không phục, "Cậu ta là bạn trai tôi, tôi muốn trở thành người thân mật nhất của cậu ta thì có gì sai?"

"Cô tự đề cao bản thân quá rồi," Mộc Như Lâm nhếch miệng cười trào phúng, loại nụ cười như thế chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Mộc Như Lam.

"Cậu..." Chu Nhã Nhã trước giờ luôn luôn kiêu căng thích điều khiển người khác, dù từng bị cưỡng hiếp thì chuyện đó chỉ càng làm tăng thêm ham muốn khống chế của cô ta mà thôi.

"Nếu cô vẫn cố chấp thì tôi cũng chẳng muốn lãng phí thời gian," Vừa dứt lời, Mộc Như Lâm liền xoay lưng đi thẳng về phía đám đông, nếu không phải Chu Nhã Nhã là kẻ hiếm hoi lọt được vào mắt xanh của Mộc Như Sâm thì ai thèm để tâm tới cô ta chứ?

Chu Nhã Nhã hít sâu một hơi, cố gắng kiềm nén trận lửa giận đang đốt cháy đầu óc, một lúc lâu sau, cô ta cứng nhắc gật đầu, "Được," Được lắm!

"Nhã Nhã!" An Tả Tả chui ra từ đám đông, nhìn quanh một hồi rồi cuộc cũng tìm thấy Chu Nhã Nhã, cô cầm hai ly trà sữa vui vẻ chạy tới, "Cậu đứng ở đây à, làm mình đi tìm nãy giờ, cho cậu này."

Tâm trạng Chu Nhã Nhã hiện giờ rất tệ, cô ta lạnh lùng nhìn ly trà sữa trên tay An Tả Tả, "Đã nói với cậu bao nhiêu lần, đừng có uống mấy thứ này nhiều quá, vứt hết đi."

"Nhưng..." Bất giác rụt cổ lại, An Tả Tả sợ hãi nhả cái ống hút trong miệng ra.

"Vứt!" Chu Nhã Nhã hung dữ trừng mắt.

"A!" An Tả Tả vội vàng quăng luôn ly trà sữa mới uống được vài ngụm, cô chép miệng tiếc rẻ nhìn dòng sữa ngon ngọt loang ra trên mặt xi măng, con đường này chỉ có duy nhất một quán trà sữa, cô đã phải xếp hàng thật lâu mới mua được...

Hai mươi phút trôi qua chỉ trong nháy mắt, tiếng rú ga chói tai cuối cùng cũng xuất hiện trở lại. Từ trong khúc ngoặt, cái bóng màu đỏ giống hệt một con rắn đỏ kịch độc, uốn những đường chữ S nhanh nhẹn lao về đích, còn cái bóng đen thì tựa như một con báo đen mạnh mẽ, đem đến một loại cảm giác bùng nổ kinh tâm động phách.

Thắng lợi đã rõ.

Chu Nhã Nhã đang chuẩn bị bước lên thì điện thoại trong túi chợt rung, có tin nhắn MMS được gửi đến, đó chẳng phải đoạn hội thoại giữa Bạch Tố Tình và Mộc Như Lam sao? Nghe sơ qua thì không có gì đáng nói, thế nhưng thông điệp ẩn sâu trong nó khiến cho sắc mặt Chu Nhã Nhã ngày một âm trầm, bàn tay cầm điện thoại giật dữ siết chặt, cơ hồ như muốn bóp nát...

Hôm sau.

Ánh ban mai ấm áp tinh nghịch chiếu rọi khắp thành phố, từng đám mây trắng trôi bồng bềnh giữa nền trời trong vắt, thời tiết hôm nay đẹp vô cùng.

Sớm tinh mơ, Mộc Như Lam đã có mặt tại học viện Lưu Tư Lan, trên bàn làm việc để đầy những bảng xếp hạng thành tích được thống kê bởi các giáo viên chấm thi. Mỗi kỳ kiểm tra trôi qua đều kéo theo một sự thay đổi lớn, ngoại trừ lớp A cùng và lớp F hầu như bất di bất dịch, các lớp từ B đến E luôn bị thay đổi vị thứ dựa trên thành tích đạt được, kẻ thắng đạp lên người thua, quy tắc này đã được Lưu Tư Lan quán triệt ngay từ đầu.

Ngoài ra, các chuyến tham quan cũng được đưa vào nội quy, mỗi học kỳ, học viện Lưu Tư Lan sẽ tổ chức một chuyến tham quan cho các học sinh ngay sau bài kiểm tra cuối cùng.

Trần Thanh mơ hồ cảm thấy, cánh cửa phòng hội trường chính là cánh cửa dẫn đến chốn tiên cảnh, tựa như một loại kết giới giăng giữa căn phòng và trần gian phàm tục, bước qua đó đồng nghĩa với bước vào một thế giới khác, toàn thân như được bao bọc bởi dòng chất lỏng mềm mại không tên, gió thật nhẹ nhàng, không khí trong lành tươi mát, ngay cả thời gian cũng trôi qua cực kì thong thả, dịu dàng bình ổn trái tim rối loạn của những ai bước vào.

(MDL: nói cho nhiều, các nàng cứ tưởng tượng, giữa trưa nóng 36 độ, các nàng mở cửa bước vào phòng điều hòa...)

Mộc Như Lam ngồi sau bàn làm việc, trên sông mũi đặt một cặp kính không vành hình bầu dục, gương mặt xinh đẹp tăng thêm mấy phần nhã nhặn tinh tế. Nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu mỉm cười với Trần Thanh, "Buổi sáng tốt lành."

Trần Thanh lúc này mới hoàn hồn, chạm phải nụ cười ấm áp ôn hòa ấy, hai vành tai hần lạng lẽ đỏ.

"Buổi... buổi sáng tốt lành."

"Có chuyện gì vậy?" Trần Thanh là một trong các hội phó hội học sinh, nhưng nếu có một chức vị phù hợp hơn dành cho hắn thì đó hẳn phải là "thư ký của Mộc Như Lam."

"A... Là thế này," Nói đến chuyện chính, Trần Thanh ôm đồng văn kiện trong ngực đưa đến cho Mộc Như Lam, "Hội đồng quản trị vừa đưa xuống kế hoạch hoạt động của Lưu Tư Lan trong nửa học kỳ sắp tới, đây là kế hoạch đại hội thể dục thể thao giữa Tử Viên và Lưu Tư Lan, đây là kế hoạch trao đổi học sinh giữa Mộ Hoa và Lưu Tư Lan vào học kỳ sau, còn đây là kế hoạch tham quan cuối kỳ này."

Nói là kế hoạch nhưng thật ra chỉ là một chút ý kiến của hội đồng quản trị, còn quyền quyết định hoàn toàn thuộc về hội trường hội học sinh Mộc Như Lam.

Vươn tay tiếp nhận văn kiện, Mộc Như Lam thoáng nghi hoặc, "Kế hoạch trao đổi học sinh giữa Mộ Hoa và Lưư Tư Lan?"

Chuyện như vậy mới xảy ra lần đầu, trong ba học viện quý tộc, bề bối nhất chính là Mộ Hoa, nó nằm ở kinh thành xa xôi, học sinh tại đó hầu hết đều là con cháu của những nhân vật tai to mặt lớn, mức độ kiêu căng còn vượt cả các lớp đệ nhất của hai học viện quý tộc ở thành phố K.

Một chỗ đệ nhất thế mà lại dám đề nghị trao đổi học sinh với một học viện đạt chuẩn quốc tế như Lưư Tư Lan? Quan trọng hơn là, Lưư Tư Lan làm sao có thể đồng ý? Đem học sinh ngoan tặng cho người ta phá hư, có trường nào lại muốn đi làm loại chuyện ngu xuẩn này?

"Nghe nói hiệu trưởng Mộ Hoa mới nhậm chức, ông ta muốn tiến hành cải cách lại toàn bộ," Trần Thanh giải thích. Trên văn kiện kia có ghi danh sách học sinh trao đổi do Mộ Hoa đề xuất, trong đó có cả Mộc Như Lam, đúng là được voi đòi tiên! Mà cho dù Mộ Hoa có thêm muốn đến chừng nào thì ít nhất cũng phải xem bộ giáo dục có đồng ý hay không. Dù sao họ cũng đã âm thầm theo dõi Mộc Như Lam từ lâu, mà Mộ Hoa thì lại là một trong những học viện chất lượng kém nhất trong giới giáo dục.

Mộc Như Lam lắc đầu cười khế, cô không giả giọng nhạo báng mà chỉ thờ dãi, "Hiệu trưởng Mộ Hoa quả thật can đảm. Kế hoạch này phải sang học kỳ hai mới tiến hành nên đừng bác bỏ vội, trước tiên cứ từ từ quan sát hành động của hiệu trưởng kia, nếu thấy ông ta thật sự muốn cải cách và lại cũng gắt hái được chút ít thành tựu thì khi ấy chúng ta sẽ vươn tay giúp đỡ."

Về phần đại hội thể dục thể thao giữa Tư Viên và Lưư Tư Lan, hai học viện nằm gần nhau, hơn nữa cũng thường xuyên cùng nhau tổ chức hoạt động nên tất nhiên là kế hoạch này được thông qua.

"Còn việc tổ chức tham quan ở trong hay ngoài nước thì cứ dựa theo quy định năm ngoái để mọi người bỏ phiếu quyết định. Cậu sang giao phó với hội học sinh cấp hai đi."

"Được, mình biết rồi," Trần Thanh gật gù đầu, hẳn đã sớm quen với thái độ và cách Mộc Như Lam giải quyết việc chung, thậm chí còn cảm thấy rằng chính Mộc Như Lam như vậy mới khiến mọi người nguyện ý thần phục, cô thoát nhìn mảnh mai nhưng thật ra lại rất cứng cỏi, người ta có thể bảo bọc cô, nhưng đồng thời cũng có thể dựa dẫm cô.

Trần Thanh vừa định ra khỏi phòng thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hẳn ngoài đầu lại, "Đúng rồi, hội trường, giáo viên dạy Sinh của lớp A phải nghỉ hộ sản, hôm nay sẽ có giáo viên mới đến báo danh."

"Hồ sơ liên quan đâu?"

"... Không có."

Không có hồ sơ, nghĩa là giáo viên kia không có cơ sở công tác xác định; nhưng cũng không loại trừ khả năng hẳn chính là một nhân vật quan trọng thần bí nào đó.

Mộc Như Lam nhướn mày, giáo viên dạy lớp A há... Cứ chờ xem, nếu hẳn là một kẻ không có thực lực chỉ biết đứng nói nhảm thì đừng trách cô không nể mặt mà thẳng tay sa thải.

...

Công việc bận rộn khiến thời gian trôi nhanh hơn, kỳ trung khảo vừa mới kết thúc hôm qua, hôm nay đã phải đi học lại bình thường, học sinh vừa ngồi học vừa thấp thỏm cầu nguyện cho lớp mình không bị tụt hạng.

Mộc Như Lam làm việc trong văn phòng hội trường việc đến tiết thứ tư thì mới xong. Cô đã sớm chuẩn bị bài của những tiết buổi sáng rồi, hơn nữa chỉ cần tự học là hiểu, vì vậy cô không đến lớp cũng không sao.

Khép lại tập tài liệu cuối cùng, Mộc Như Lam nhìn đồng hồ, vào lớp đã được mấy phút, tiết thứ tư là tiết sinh học. Ai là kẻ đã khiến chủ tịch bỏ nhiệm làm giáo viên dạy Sinh mà không cần thông qua sự đồng ý của cô? Liệu năng lực của hẳn có tương xứng với đãi ngộ đặc biệt này không? Nghĩ vậy, Mộc Như Lam đứng dậy đi về lớp, cô muốn tìm hiểu thử xem sao.

Sự yên lặng bao trùm lên dãy hành lang, thi thoảng lại truyền đến một vài tiếng nô đùa từ sân thể dục nằm cạnh hàng dừa xanh, cành lá tươi tốt, hoa cỏ ngào ngạt, ong bướm dập dờn vờn quanh, đây chính là cuộc sống tốt đẹp nơi trường học, là trang giấy vô hình ghi lại những năm tháng rực rỡ nhất của đời người.

Mộc Như Lam dịu dàng mỉm cười, đôi mắt trong vắt đảo qua từng ngọn cây, hoa nắng nhu hòa nở rộ giữa nền cỏ non mơn mẫm, khung cảnh hài hòa đẹp đến bất khả tư nghị.

Đôi lúc, thế giới trong mắt ai đó trở nên tốt đẹp quá mức tưởng tượng, khi ấy người hâm mộ sẽ không tránh khỏi hoảng hốt, bởi vì đôi mắt kia trân trọng tất thấy, bao dung tất thấy, nhưng tầm mắt quá rộng lại khiến họ không may nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ của loài người...

Tựa như rằng, trong mắt cô chỉ có thế giới, không hề có loài người.

Kể từ khi Mộc Như Lam ngồi lên ghế hội trường, khói thuốc trong học viện Lưư Tư Lan đã biến mất hẳn, chút ít vết tích bản thù do ảnh hưởng từ Mộ

Hoa cũng được xóa sạch, học viện Lưu Tư Lan chỉ còn lại một màu trắng ngà sang trọng, có cảm giác như tiến vào ngưỡng cửa danh môn quý tộc.

Hiện tại, phòng học lớp A năm ba đang lặng như tờ, cục diện này bắt đầu hình thành từ một phút sau khi vào lớp, từ khoảng khắc mà bóng dáng giáo viên mới lấp đầy tầm mắt bọn họ.

Có những người sở hữu một loại khí chất, một loại cảm giác mà chỉ cần nhìn thôi là đã khiến người ta tim đập chân run, bị đánh cho hoa rơi nước chảy, bất ngờ không kịp phản kích.

Giáo viên dạy Sinh vừa nghỉ hộ sản là một phụ nữ ba mươi mấy tuổi, nhan sắc chỉ đến mức trung bình, nhưng kỹ năng nghề nghiệp của bà lại khá tốt. Tại một lớp học liên tục thay giáo viên như lớp A mà bà ấy có thể bình yên dạy hơn nửa học kỳ thì coi như đã lưu tại ấn tượng không tẻ trong lòng học sinh, người mới đến dạy thay e rằng khó tránh khỏi bị so sánh.

Thế nhưng vào khoảnh khắc người thay thế vừa xuất hiện, ý định so sánh ngay lập tức bốc hơi đi mất.

Căn bản là không thể so sánh nổi...

Áo sơ mi trắng tinh tươm, quần tây đen phẳng phiu không một nếp nhăn, bên dưới mái tóc đen như mực là một gương mặt tái nhợt như thể đã mấy năm không thấy ánh mặt trời, ngũ quan không quá kinh diễm nhưng lại mang theo vẻ đằm đằm thanh tú khó có thể phớt lờ, thế giới muôn màu muôn vẻ, chỉ có hần là duy độc hai sắc trắng đen – đơn giản, trong sạch, và lạnh lẽo tựa ánh trăng.

Thình thịch...

Trái tim ai đó nhất thời đập mạnh, nhìn người đàn ông gầy yếu mà lạnh lùng trên bục giảng, không hiểu sao họ lại có cảm giác hết như mỗi lần đứng trước mặt Mộc Như Lam.

Giọng nói lạnh lẽo chậm rãi vang lên, bốn mươi hai học sinh lớp A im lặng lắng nghe, người đàn ông đứng trên bục chỉ nói một câu hần là Mặc lão sư, sau đó trực tiếp bước vào bài giảng, không ra oai phủ đầu cũng không hài hước lấy lòng, ấy vậy mà bọn họ lại không tài nào nhìn thẳng mặt hần, tựa như một ranh giới mà không một ai dám vượt qua.

Cuối cùng, tiếng gõ cửa đột ngột cắt ngang bài giảng của Mặc lão sư, Mộc Như Lam nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ, đôi mắt hiền lành phản chiếu hai màu đen trắng, trong đó thoáng qua một tia kinh ngạc.

Sự xuất hiện Mộc Như Lam như rót thêm sức sống vào bầu không khí im phăng phắc đến quái dị này, có người khoa trương ngửa ra ghế, mồ hôi lạnh vã đầy trên trán, má ửng, nghe thầy giáo này giảng bài làm hần căng thẳng khủng khiếp, giống như đối phương có thể xé mở tâm tư của hần bất cứ lúc nào, sau đó đặt nó dưới ánh mặt trời mà đốt cháy rụi.

Bóng dáng Mộc Như Lam in hần lên đôi mắt lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân, hần chậm rãi hỏi, "Tên."

"Mộc Như Lam," Cô đứng thẳng trả lời.

"Lý do đi học muộn."

"Em xin lỗi, không có lý do gì," Viện có này nọ có thể giúp giảm bớt hình phạt nhưng lại không thể làm nhiều lần, bởi vì nó sẽ từ từ gây nên những thành kiến về thái độ của người.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam một hồi lâu, sau đó mới thân nhiên nói, "Về chỗ ngồi đi."

"Vâng, thưa thầy giáo," Mộc Như Lam nhu hòa mỉm cười.

Cơ thể Mặc Khiêm Nhân không khỏi cứng đi một chút, hần rất có "cảm giác" đối với hai tiếng "thầy giáo" của Mộc Như Lam.

Học sinh trong lớp kinh ngạc đến ngây người, từ lúc mới biết Mộc Như Lam đến nay, tất cả các giáo viên đều hài lòng về Mộc Như Lam, tựa như cô sinh ra đã là một đứa nhỏ luôn làm cho người ta muốn cưng chiều, ngay cả bà cô già bảo thủ nhất cũng phải dịu giọng đi một chút vào mỗi lần nói chuyện với Mộc Như Lam...

Vị Mặc lão sư này rốt cuộc là người thế nào? Bọn họ rất không ưa thái độ mà hần dành cho Mộc Như Lam, năng lực xì xầm lại càng mạnh mẽ, thầy giáo trẻ tuổi điển trai như vậy, không phải là gay đây chứ? Hay là mù mắt rồi?

Mù?

Ngược lại là chẳng khác, mắt Mặc Khiêm Nhân còn tỉnh gấp mấy lần người thường.

Mộc Như Lam mỉm cười trở lại chỗ ngồi, tai nghe giọng nói của Mặc Khiêm Nhân, mắt nhìn khuôn mặt của Mặc Khiêm Nhân, cô cảm thấy cực kì thích thú, người đàn ông này sao mà thú vị quá vậy? Hần cứ nhìn chăm chăm như thế thì cô làm sao mà không phấn khích cho được? Đôi mắt kia quả nhiên xinh đẹp đến bất khả tư nghị a... thật sự, thật sự rất muốn khoét chúng ra...

"Mộc Như Lam," Tiếng của Mặc lão sư lại vang lên, từng tia sáng lạnh lẽo theo ánh mắt bắn về phía Mộc Như Lam, "Có thể tập trung hơn không?"

Rõ ràng cô gái này cười lên rất đẹp, đôi mắt cũng rất trong sạch ấm áp, thế nhưng không biết tâm lý cô ta xuất hiện biến hóa gì mà lại khiến hắn có cảm giác nguy hiểm sồn gai ốc, loại cảm giác này hắn thường xuyên gặp phải mỗi lần giáp mặt với những tên biến thái trong nhà tù California, chúng luôn nhìn hắn bằng ánh mắt thèm thuồng như chực muốn mổ bụng, rút gân, lột da hắn, bất quá độ nguy hiểm vẫn chưa bằng cảm giác mà Mộc Như Lam đem lại.

Mộc Như Lam vẫn mỉm cười, "Em luôn tập trung, thưa thầy."

"Vậy thì nhìn vào sách đi."

"Vâng, thưa thầy," Nụ cười của Mộc Như Lam mỗi lúc một sâu hơn, chà... trong lòng hắn tức giận mà mặt ngoài vẫn có thể lạnh nhạt như thế a, thật sự quá lợi hại, quá thú vị.

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng hắn lên tiếng, "Hết giờ đến văn phòng gặp tôi."

Mộc Như Lam cười híp mi, đôi mắt vẽ nên một hình bán nguyệt xinh đẹp, "Vâng, thưa thầy."

Về mặt của Mặc Khiêm Nhân vẫn lạnh như tiền, ẩn sau hàng tóc mái, một hình chữ thập lờ mờ xuất hiện*. Hắn quay mặt về phía bảng đen, phù phù thổi đám tóc mái của chính mình, đồng thời cũng thổi bay luôn hình chữ thập trên trán, định lực hai mươi mấy năm, làm sao có thể để một tên nghi phạm dễ dàng phá hủy?

*Chính là hình chữ thập ở icon này (`π 𐄂)

Quay đầu lại cầm lấy viên phấn trên bàn, hắn vừa viết vừa gõ liên hồi lên mặt bảng, tiếng phấn lạch cạch cạch cạch tự động phiên dịch thành một câu: Mộc Như Lam, biến thái đáng chết, đâm chết mi đâm chết mi, ta đâm ta đâm ta đâm đâm đâm!

Các học sinh kinh ngạc nhìn nhau, thầy giáo mới này hình như có tình nhắm vào Mộc Như Lam. Nhưng về phần Mộc Như Lam.. Bọn họ quả thật không cảm thấy Mộc Như Lam có thái độ gì đặc biệt, trước giờ cô luôn cư xử ôn hòa với tất cả giáo viên.

Ngồi ở hàng ghế thứ ba, Âu Khải Thần chăm chăm nhìn Mộc Như Lam, sau đó lại dời mắt sang Mặc Khiêm Nhân, đôi mắt lạnh khốc hơi híp lại...

...

Một tiết học 40 phút trôi qua trong chớp mắt, các học sinh thu dọn sách vở trên bàn, sau đó đại đa số đều đi tới nhà ăn.

Trên hành lang chỉ còn lác đác vài bóng người, Mộc Như Lam mỉm cười đi theo sau lưng Mặc Khiêm Nhân, bước chân cô nhàn nhã thoải mái, tựa như một chuyến tản bộ thông thả.

Mặc Khiêm Nhân đi về phía trước nhưng lực chú ý lại tập trung ở sau lưng, đôi mắt sắc bén như có thể tìm thấy nơi tăm tối nhất của lòng người, hắn nhìn chăm chăm từng lần cô đưa tay chân, nhìn chăm chăm từng mạch máu của cô, nhìn chăm chăm từng biểu tình nhỏ nhất trên mặt cô.

"Thầy, thầy cứ nhìn như vậy thì em sẽ nghĩ là thầy yêu em đấy," Mộc Như Lam không kiềm được phải lên tiếng, nụ cười của cô vẫn ấm áp như trước, trong mắt tựa hồ ẩn chứa vài phần phóng túng bất đắc dĩ.

"Có tên thợ săn nào lại đi yêu con mồi sao?" Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam nay đã đi đến ngay bên cạnh mình, hắn thản nhiên nói.

Mộc Như Lam cười khê, "Cũng phải... Nhưng đòi người thi thoảng cũng có vài lần thông minh sai thời điểm."

Mặc Khiêm Nhân im lặng không đáp, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn luôn khiến người ta có cảm giác xa xôi ngàn dặm, bị ánh mắt ấy nhìn chăm chăm mà vẫn có thể bình tĩnh nở nụ cười, ngoại trừ Mộc Như Lam ra thì quả thật không có người thứ hai.

Thật bất thường.

Bất thường đến mức có chút đáng sợ.

Văn phòng của Mặc Khiêm Nhân nằm tại tầng ba khu giáo viên, đây là một văn phòng độc lập có diện tích rất rộng, ở bên trong đặt một cái giường mềm, thậm chí còn có cả băng ghế và bàn thí nghiệm, trên mặt bàn bày ra các loại dao, nhíp, chai lọ, và một khung xương khô – trông qua giống nơi nghiên cứu của một nhà khoa học hơn là một văn phòng giáo viên.

Mộc Như Lam nhướn mày quan sát xung quanh, rốt cuộc hắn ta là ai? Đãi ngộ dành cho giáo viên ở Lưu Tư Lan cũng không tệ, nhưng chưa một ai có văn phòng riêng, vậy mà hắn lại...

Dời tầm nhìn sang giá sách bên cạnh, đôi mắt Mộc Như Lam lập tức sáng lên.

Mặc Khiêm Nhân chú ý đến điểm đó, hắn đảo mắt qua chiếc giá chứa toàn những cuốn sách về y học, giải phẫu học, tâm lý học, "Em định thi vào trường y?"

Mộc Như Lam nhẹ nhàng gật đầu, "Vâng, em muốn trở thành pháp y."

Đáy mắt Mặc Khiêm Nhân xẹt qua một tia kinh ngạc, chắc chắn không có ai ngờ rằng một thiên sứ như Mộc Như Lam lại muốn đi làm nghề này, quan

trọng hơn nữa, pháp y hầu như ngày nào cũng phải tiếp xúc với thi thể, vừa hay đó cũng là việc mà Mặc Khiêm Nhân từng làm trong một thời gian dài.

"Vì sao?" Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam, trong đôi mắt thờ ơ chột lờ lững một cảm xúc không tên.

Phụ nữ làm nghề pháp y thì rất cần lòng can đảm, xét theo ngôi biệt thự màu xám cùng các loại dụng cụ và những con rối mà Mộc Như Lam sở hữu, Mặc Khiêm Nhân cảm thấy chuyện này cũng không quá khó hiểu: một tên biến thái có hứng thú với giải phẫu cơ thể người, nếu muốn dùng công việc để che giấu bản chất biến thái thì pháp y quả là một sự lựa chọn tốt.

Mộc Như Lam cười tươi hơn một chút, ánh mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân lại càng thêm ôn nhu, "Ép người chết phải mở miệng nói chuyện, không phải rất thú vị sao?"

Pháp y là một nghề nghiệp tuyệt vời, nó có thể khiến cho người chết nói ra chân tướng, cũng có thể đổi trắng thay đen bóp méo sự thật, giống như lúc trước, vị pháp y kia khẳng định rằng thi thể của Tiểu Tinh và Lý Nhã Lan không có dấu hiệu bị xâm hại.

Mặc Khiêm Nhân híp mắt, còn chưa kịp nói gì thì Mộc Như Lam đã cắt lời, "Hình như Mặc lão sư rất am hiểu về nghề này?" Sách trên giá hầu như không còn mới, nói cách khác, chúng đã được sử dụng rất nhiều lần.

"Ừ," Hần bày ra bộ dáng đương nhiên.

Mộc Như Lam vui vẻ hỏi, "Nếu gặp chỗ nào khó hiểu, em có thể hỏi thầy chứ?"

"Tùy em," Thần sắc Mặc Khiêm Nhân mang theo vài phần ân ý.

"Thầy gọi em đến văn phòng có việc gì không?" Đôi mắt Mộc Như Lam sáng lấp lánh, tựa như hai vầng mặt trời nho nhỏ.

Mặc Khiêm Nhân thoáng chốc cứng người, thể nhưng biểu tình gương gao ấy chỉ kéo dài trong nửa giây rồi lập tức biến mất không một dấu vết. Hần xoay người rút một tờ bài thi sinh học ra đưa cho Mộc Như Lam, "Lần sau cố gắng đạt điểm tối đa."

Mộc Như Lam gật đầu nhìn con số 97 đỏ rực trên mặt giấy, "Là chuyện này à?"

"Ra ngoài đi," Mặc Khiêm Nhân thần nhiên nói.

Đuôi mày của Mộc Như Lam khẽ nhúc nhích, cô mỉm cười lạnh lẽo rời khỏi phòng.

Mặc Khiêm Nhân cúi đầu đứng trước bàn làm việc, kỳ quái, hần gọi Mộc Như Lam đến đây để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: V3: Thiên sứ biến thái đang kề cận (3)

"Không ngờ Mộc hội trưởng lại là người như vậy!" Lưu Bùi Lực chỉ lẩm bẩm chứ không dám lớn tiếng, hần cũng có chút lo lắng khi nói ra lời này, anh họ hần Lưu Bùi Dương vốn là thành viên lớp F – đại quân hậu thuẫn mạnh nhất của Mộc Như Lam, hần không biết gì nhiều chuyện xảy ra năm đó giữa Mộc Như Lam và lớp F vì cả truyền thông lẫn cục cảnh sát đều đã phong tỏa tin tức, thể nhưng hần hiểu được rằng, Lưu Bùi Dương và lớp F giống nhau ở một chỗ: nếu họ nghe được ai dám nói xấu Mộc Như Lam thì kẻ đó nhất định sẽ được hầu hạ bằng năm đầm.

Vài cô gái đưa mắt nhìn Lê Dương, còn Lê Dương thì nhìn Bạch Tổ Tinh, vẻ mặt có chút tối tăm. Lê Dương thích Đoạn Nghiêu, hơn nữa cô còn là em gái của Lê Mặc lớp F, nếu Mộc Như Lam – người được anh trai và người cô yêu ủng hộ, lại là kẻ ngu xuẩn như Bạch Tổ Tinh nói thì khác nào chứng minh anh trai cô ngu xuẩn, người cô yêu ngu xuẩn, mà Lê Dương cô cũng ngu xuẩn?!

Bạch Tổ Tinh đắc ý cực kì, cô ta chỉ cần tí xíu hiểu lầm là đã có thể hất nguyên một xô nước bẩn lên người Mộc Như Lam, bởi vì... Mộc Như Lam thật sự rất sạch sẽ, hết như một thiên sứ thuần khiết thánh thiện. Tí xíu dơ bẩn này đối với người bình thường thì không vấn đề gì, nhưng một khi dính lên thân Mộc Như Lam, nó sẽ được phóng đại vô số lần, ấy là do mọi người không bao giờ chấp nhận một thiên sứ bị vấy bẩn.

Ngay vào lúc này, một đợt chuông điện thoại phá vỡ không gian tĩnh lặng của đại sảnh. Âu gia quản gia nhắc máy, sau đó liền lên tiếng, "Thiếu gia, là Mộc tiểu thư."

Âu Khải Thần vội vàng đi nhanh qua, thể nhưng âm thanh của Hoắc Á Lân còn nhanh hơn cả bước chân hần, "Để chế độ loa ngoài!" Bà muốn chống mắt lên xem trước mặt mọi người, cô gái này sẽ giải thích chuyện này thế nào!

Âu Khải Thần cau mày nhìn Hoắc Á Lân, không thể không cắt lời, "Mộc Như Lam, em..."

"Khải Thần, sinh nhật vui vẻ, em vừa xử lý xong chuyện của hội học sinh, xem giờ thì hình như bữa tiệc vừa mới bắt đầu không lâu nhỉ? Nhưng mà em

nhớ ra rằng, hình như anh chưa đưa thiệp mời cho em đấy,” Giọng nói mang theo vài phần trêu đùa như đang cười hân hân bất cẩn: miêng thì nói mời cô nhưng lại quên đưa thiệp cho cô.

Âm thanh dịu dàng làm thư thái lòng người, cho dù cô có làm sai chuyện lớn đến đâu thì chỉ cần nói hai chữ xin lỗi là sẽ lập tức được tha thứ, huống chi là một lời chúc mừng mang theo trêu đùa như vậy? Tất cả mọi người đều không chút do dự mà tin tưởng cô!

Bạch Tố Tinh tốn nhiều thời gian, nhiều vẻ mặt, nhiều ngôn từ, chung quy đều kém xa một câu cười đùa của Mộc Như Lam.

Ánh mắt khinh bỉ xen lẫn phần nội của đám đông tựa như những lưỡi kiếm sắc nhọn đâm lên người Bạch Tố Tinh, đồ tro trên, dám nói dối trắng trợn như vậy!

Bạch Tố Tinh im lặng nín thở, thoát nhìn như lung lay sắp ngã, đáng thương vô cùng, có điều không si biết rằng, cô ta đang cảm hận đến mức xém cắn nát đầu lưỡi của chính mình.

Ánh mắt lãnh khốc của Âu Khải Thần như hóa thành băng, hân liếc Bạch Tố Tinh một cái rồi tiếp tục nói với Mộc Như Lam, “Anh kẹp nó trong quyển sách toán tham khảo mà em mượn hôm trước.”

“Hả? Không có, chẳng lẽ rớt rồi?” Nghe ngữ điệu đó, tức hồ có thể tưởng tượng được, người ở đầu dãy bên kia đang nhú mày.

Bạch Tố Tinh không nhịn nổi nữa, cô ta khò sở chạy vài bước đến chỗ chiếc điện thoại, ghen ngào lên tiếng, “Chị, vì sao chị lại gạt em?”

“A? Tinh Tinh? Tinh Tinh, em làm sao có thể ở trong nhà Khải Thần? À...em đến dự tiệc sinh nhật đúng không, tại sao lại khóc? Xảy ra chuyện gì ư?” Giọng nói lo lắng ấy càng khiến mọi người nguyên ý tin tưởng hơn là gương mặt hoa lệ đầm mưa mà Bạch Tố Tinh đang trưng ra.

“Không phải chị đã nói thứ trên bàn là của chị cho em sao?” Bạch Tố Tinh vừa khóc vừa lên án, đóa bách hợp trong đầu không biết đã rơi xuống từ khi nào, cánh hoa lem luốc những hạt bụi khô vàng.

“Em nói đến lá thư tình kia sao? Thật xin lỗi Tinh Tinh, kỳ thật là thư đó không phải chị mang cho em, em có thể hỏi Như Sâm và Như Lâm, chị bây giờ mới về tới nhà, làm sao có thể đem lá thư đặt lên bàn em được?” Giọng của Mộc Như Lam có chút dè dặt cẩn thận, như thể cô sợ làm Bạch Tố Tinh không vui.

“Không phải thư tình! Là thiệp mời! Thiệp mời ư tiệc sinh nhật Âu Khải Thần!” Bạch Tố Tinh hét to.

“Thiệp mời...Hả? Thiệp mời sao có thể nằm trong tay em?” Đáp lại là một câu nghi vấn đầy kinh ngạc, tương đương với việc đẩy Bạch Tố Tinh xuống hố sâu.

Bạch Tố Tinh ngồi bệch trên đất, thất hồn lạc phách, tựa như một đóa sen trắng héo rũ.

“Hay là...hiểu nhầm?” Cây sậy biết đi Lưu Bùi Lực lên tiếng nói đỡ, Mộc Như Lam không có khả năng làm ra chuyện đó, nhưng Bạch Tố Tinh cũng thế, cô ấy thoát nhìn vừa mảnh mai vừa cô độc, trông thế nào cũng không giống loại người gian xảo thích lừa gạt.

“Có thể thiệp mời rơi trước cửa phòng Bạch tiểu thư, người hầu quét dọn thấy vậy liền đặt lên bàn của Bạch tiểu thư chẳng?” Lâm Bình Lâm – kẻ này giờ đứng ngoài im lặng xem kịch đột nhiên chen vào.

Bạch Tố Tinh cúi đầu len lén nhìn hân, trong lòng âm thầm cân nhắc.

Hoắc Á Lân đảo mắt qua Lâm Bình Lâm, vẻ khó chịu trên mặt cũng tan đi bớt, “Được rồi được rồi, tôi nghĩ vị Bạch tiểu thư này cũng không phải loại người dám nói dối đến dự tiệc, có thể Bình Lâm nói đúng, chỉ là chút hiểu nhầm thôi. Lão Trần, mau đưa bánh ngọt lên.”

Bầu không khí dần dần dịu xuống, Bạch Tố Tinh không khỏi quan sát Lâm Bình Lâm kỹ càng hơn, đây là ai? Vì sao chỉ nói một câu là khiến Hoắc Á Lân bỏ qua chuyện này? Hoắc Á Lân cũng chẳng hiền lành gì, bà ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho kẻ đã làm cho mình mất hứng.

Lâm Bình Lâm chạm mắt Bạch Tố Tinh, hân nhấc tay nâng ly sâm panh lên, tựa hồ như muốn dùng hành động này để ám chỉ thứ gì đó.

Bạch Tố Tinh được Lưu Bùi Lực nâng dậy, hàng mi rũ xuống che đi đôi mắt tràn ngập tính toán, xem ra cô ta vừa nhận được một đồng bọn tự đưa tới cửa, hơn nữa còn là một đồng bọn có tầm ảnh hưởng không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: V3: Thiên sứ biến thái đang kê cận (4)

Màn đêm buông xuống, vài đám mây hờ hững che lấp đi ánh trăng mỏng lung, khiến bầu trời càng thêm âm đạm mờ mịt.

Công tác đúc xi măng tại khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa vẫn tiếp tục tiến hành, tiếng máy móc hoạt động rầm rầm khiến người nghe cực kì khó chịu. Mấy ngày qua Kim gia gặp phải chuyện không may, bọn họ phải đợi đến khi trời tối mới có thể bắt đầu làm việc, bởi vì người khởi công dự án này chính là Kim gia.

Áp lực từ dư luận xã hội khiến chính phủ bắt buộc phải tiến hành điều tra Kim gia, những dự án xây dựng như thế này cũng bị đình chỉ tạm thời, nào ngờ Kim Bác Hùng lại to gan đến mức muốn công nhân phải lên lút làm việc vào ban đêm. Nơi này cách nội thành khá xa nên rất khó bị phát hiện, hơn nữa các hộ gia đình ở đây đều là người quen của Kim gia, Kim Bác Hùng đương nhiên có cách bịt miệng bọn họ.

Hiện tại là thời điểm các công nhân nghỉ tay ăn tối, chiếc xe có nhiệm vụ đổ xi măng vào tường cũng dừng động tác, người lái vươn tay tắt đèn rồi nhảy xuống, hòa vào nhóm người đang chuẩn bị đi dùng bữa.

Khu đất chỉ còn lại những khối bê tông cốt thép lơ lửng, bóng đèn vàng nhè nhẹ lác lác trong bóng đêm dày đặc, vài con muỗi bị thứ ánh sáng yếu ớt ấy thu hút, lượn lờ quanh quẩn không rời.

Giữa không gian tĩnh lặng như tờ, đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh lạch cạch lạch cạch.

Không biết đã qua bao lâu, một bóng người dần dần xuất hiện...

Mộc Như Lam vừa đẩy xe vừa nhìn chiếc di động trong tay, nụ cười trên môi nhòa vào đêm đen. Bàn tay đẩy xe được bọc bằng một chiếc găng cao su, trên xe là một chiếc túi nhựa to bản màu đen đã bị bịt kín. Cô đẩy xe đến trước chiếc xe đúc xi măng, nhìn những dàn khung thép đang chờ được xi măng lấp đầy, khóe miệng chợt kéo ra nụ cười âm trầm.

Cô cẩn thận tháo nút thắt chiếc túi đen, làm lộ ra thi thể một con rối trắng bèn bệt, vẻ mặt nó hoảng sợ mà cứng đờ, hốc mắt rỗng không chỉ còn lại hai mảng đen sâu hoắm, trên da thịt nhợt nhạt quần chặt từng vòng tơ xanh.

Mộc Như Lam giật một sợi tơ, cánh tay con rối liền nâng lên, dưới ánh đèn vàng mờ mịt, những đốt ngón tay phản chiếu vài tia sáng lạnh, nhìn kỹ hơn sẽ thấy một cây đinh bạc rất dài dùng để cố định và thả lỏng các đốt tay con rối, khiến cho nó có thể chuyển động hết như một con rối dây bình thường.

"Ồ chung lâu như vậy mà đột nhiên phải vứt mi đi, quả thật có chút luyến tiếc," Mộc Như Lam mỉm cười nói, bàn tay đã được đeo găng cao su dịu dàng cầm lấy những đốt tay trắng bệch và lạnh băng của con rối.

Khuôn mặt con rối vặn vẹo khiếp đảm, nó há to miệng tựa như muốn hét lên, có một con muỗi bay qua, chợt lao luôn vào cái hố đen ngòm ấy.

"Ha ha..." Mộc Như Lam cười khê, cô túm lấy hai tay con rối rồi lúi vào bên trong khung thép, vui vẻ dựng thẳng nó lên, sau đó từ từ vặn tay chân nó thành một tư thế quái dị đáng kinh hãi. Trong màn đêm u ám, nếu không nhìn kỹ thì sẽ chẳng ai phát hiện ra, trong khung thép này ấy vậy mà lại chứa một thi thể con rối cao bằng người thật.

Mộc Như Lam hài lòng gật đầu, bốn phía quanh quệ, chỉ có từng đợt gió lạnh quét vào người, lá cây bị thổi xào xạc, bóng đèn trên đầu nhè nhẹ lác lác.

Trong hoàn cảnh ấy, Mộc Như Lam lặng lẽ ngắm nhìn con rối mà cô đã tỉ mỉ chế tác đồng thời cũng là con rối bị phá hỏng bởi chính bàn tay cô, nụ cười ôn nhu động lòng người nở rộ trên môi, "Cùng à, mi không có mắt nhưng vẫn còn lỗ tai, vào nhà mới, cẩn thận dòng hai tai lên, nếu nghe được tiếng của kẻ đã gián tiếp hại mi ra nông nỗi này thì nhớ phải trừng phạt cho thật thích đáng nha, ha ha... Nói đến đây, rồi khỏi ta mi có thấy luyến tiếc không? Chà... sao trông mi vui vẻ vậy? Thật hư quá, rõ ràng ta là người đã cho bọn mi thanh xuân vĩnh cửu mà..."

Sau khi nhặt chiếc túi nhựa trên đất lên, Mộc Như Lam vừa ngâm nga câu hát vừa chậm rãi đẩy xe rời đi, bỏ lại phía sau một con rối vặn vẹo trong khung thép với gương mặt hoảng sợ cùng cái miệng há to như muốn hét lên gì đó...

Khi các công nhân trở về thì đã là một giờ sau, người cầm lái nhảy vội lên xe, ông ta chẳng buồn liếc qua khung thép lấy một giây, cứ thế mà ùng ục đổ xi măng vào...

...

Đêm loạn tình mê tại quán bar.

An Tà Tà ngồi bên cạnh Chu Nhã Nhã, cơ thể căng thẳng không dám thả lỏng dù chỉ một chút.

Xung quanh có rất nhiều tên đàn ông dùng ánh mắt như hổ như sói để ngó chăm chăm về phía quầy bar, vừa nhìn đã biết hai cô gái này hẳn còn rất ngây ngô, một người là nữ vương xinh đẹp lạnh lùng đang không ngừng rót rượu, người còn lại tuy không thể bì được với mỹ nhân ở bên cạnh, nhưng trông cũng rất đáng yêu.

Nơi này là quán bar lớn nhất tại thành phố K, nhân long hỗn tạp, ở đây việc gì cũng có thể xảy ra.

An Tà Tà lần đầu tiên đi đến một chỗ như thế này, cô vừa nắm chặt ống tay áo của Chu Nhã Nhã vừa dáo dác nhìn xung quanh như nai con hoảng sợ. Vô tình liếc qua một nữ nhân đang ngồi trên đùi đàn ông mà điên cuồng ngâm nga luật động, An Tà Tà không khỏi đỏ mặt, hoảng sợ quay sang chỗ khác, cô bắt gặp hai phụ nữ đang hôn nhau kịch liệt, tầm mắt vội vã dời đi, cô lại thấy một tên đàn ông nhìn về phía mình, tay hất thò vào đũng quần, trong mắt tràn đầy ý cười dâm dăng.

Trời ạ!

Đây rốt cuộc là chỗ nào?!

Hai má An Tà Tà hết đỏ lại trắng, cô cảm thấy bọn họ không nên tới một nơi nguy hiểm như thế này!

"Nhã Nhã, Nhã Nhã! Đừng uống nữa, chúng ta đi về thôi!"

Chu Nhã Nhã đã hơi thấm men rượu, nghe được thanh âm của An Tà Tà, đôi mắt mờ mờ nửa chừng liền hắt lên tia máu giận dữ, "Không có sự cho phép của mình, cậu dám đi thử xem?"

"Ai nha, Nhã Nhã!" An Tà Tà từ nhỏ đã bị Chu Nhã Nhã dắt mũi mà lớn, cô không mạnh mẽ độc lập mà trái lại còn có thói quen phụ thuộc vào người khác, những lúc cô không thể quyết đoán xử lý tình huống thì chỉ cần nói với Chu Nhã Nhã một tiếng là cô ta sẽ giúp hoàn thành tốt mọi việc, cũng đỡ cho cô phải hao tổn tâm trí.

"Câm miệng, uống!" Chu Nhã Nhã rót một ly rượu đưa qua.

An Tà Tà nhìn thấy một tên đàn ông cao lớn đang tiến về phía mình, sợ tới mức vội vàng áp sát vào người Chu Nhã Nhã, "Nhã Nhã, có người đang đến, chỗ này thật đáng sợ, tụi mình về đi có được không? Anh mình mà biết mình tới những nơi như thế này thì sẽ đánh mình chết mất."

Lời nói thầm của An Tà Tà không lọt vào tai Chu Nhã Nhã, cô ta chỉ híp mắt lấy điện thoại di động ra, số của Mộc Như Sâm được cô đặt ngay vị trí đầu tiên nên chỉ cần bấm một cái là có thể gọi đi.

Mộc Như Sâm đang ở nhà chơi cờ với Mộc Như Lâm, nghe tiếng chuông di động reo lên, cậu liền tùy ý nhấc máy, "A lô?"

"Mộc Như Sâm, cậu tới ngay đây cho mình!" Một giọng nữ đồng đặc mang theo giọng điệu ra lệnh truyền tới.

Mộc Như Sâm không kịp phản ứng, sau đó liền chửi một câu đồ điên rồi cúp máy.

Mộc Như Lâm cau mày, tiếng của Chu Nhã Nhã quá lớn, đến cả cậu cũng nghe được. Cậu đang định nói gì đó thì điện thoại Mộc Như Sâm lại tiếp tục đổ chuông.

Mộc Như Sâm bực mình nhận máy, "Ai thế?"

Lần này đổi thành một giọng nữ hoảng sợ gấp gáp, "Mộc Như Sâm! Mộc Như Sâm! Tớ là An Tà Tà! Cứu mạng! Nhã Nhã xảy ra chuyện rồi! A!"

Âm thanh đột nhiên bị cắt đứt, Mộc Như Sâm cả người run lên, vội vàng nhảy bật khỏi ghế rồi chạy nhanh ra cửa. Mộc Như Sâm chỉ là một đứa trẻ mới lớn, tuy cậu không hề yêu thích Chu Nhã Nhã nhưng nói gì thì cô ta cũng là bạn học, nghe được điện thoại cầu cứu, cậu không thể nào nhắm mắt làm ngơ.

Mộc Như Lâm chạy tới níu lấy anh trai, "Đừng nóng vội, trước tiên hãy gọi cho An Hữu Minh và những người khác, hiện tại anh còn chưa biết cô ta đang ở đâu mà."

...

Sau khi rời khỏi hắc ốc, Mộc Như Lâm chậm chậm tản bộ trở về, so với ngồi trên các loại xe cộ nặng nề thì cô vẫn thích cảm giác tự mình đi bộ hay cưỡi xe đạp hơn, vừa thoải mái lại có thể hưởng thụ cảnh vật ven đường, cho dù chỉ là một nhành hoa nho nhỏ, cô cũng không muốn bỏ qua.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, trên đường phố tấp nập người xe, Mộc Như Lâm cùng chờ đèn xanh với vài người khác bên cạnh vạch kẻ dành cho người đi bộ. Một đứa bé đang đứng nắm tay mẹ chột tròn đôi mắt nhìn Mộc Như Lâm, được một đứa bé đáng yêu nhìn chăm chú như thế, Mộc Như Lâm kiềm lòng không được liền cúi thấp người trêu đùa nó, thế nhưng mẹ đứa bé có ý thức bảo vệ rất mạnh, thấy người lạ động vào con mình thì lập tức kéo nó sang một bên, khiến cho bàn tay của Mộc Như Lâm đang đưa lên bỗng chốc chạm vào khoảng không.

Mộc Như Lâm thất vọng sờ sờ hai má rồi thu tay về. Thấy đứa bé tay thì ôm đùi mẹ mà mắt vẫn tò mò nhìn mình, tâm trạng đang vui vẻ, cô buống bình nháy mắt mấy cái với nó, tiểu tử kia nhất thời thẹn thùng rút đầu về, sau đó lại nhô đầu ra...

"Ha ha..." Mộc Như Lâm bật cười thành tiếng, trẻ con thật đúng là rất đáng yêu.

Đèn xanh bật sáng, đám đông chen chúc đi sang bên kia đường, đột nhiên một ánh đèn chói mắt bất ngờ chiếu thẳng tới, một chiếc xe lao vút ra ngay giữa phố đông người, đám đông kinh hãi chạy tán ra khắp nơi, không ít người vì chen chúc mà té ngã...

Bị dòng người xô đẩy, đứa bé không biết vấp trúng cái gì, liền té nhào ngay giữa đường. Lúc này chiếc xe kia đã tới gần ngay trước mắt, mọi người chỉ lo chạy trốn chết cho xong phần mình, không ai chú ý rằng ở đây đang có một đứa bé vô tội cần được cứu giúp.

Mặc Khiêm Nhân nhìn qua cửa kính ô tô, chỉ kịp thấy một bóng dáng màu trắng đột nhiên lao ra, cùng lúc đó, chiếc xe thể thao màu đỏ kia thẳng không kịp, liền tông sượt qua rồi rẽ gấp sang hướng khác, những người vây xem vừa chứng kiến cảnh đó thì hét lên ầm ĩ.

"Mau gọi xe cứu thương," Mặc Khiêm Nhân nhún mày lưu lại một câu rồi đóng cửa xe chạy nhanh ra ngoài.

"Con ơi! Con của tôi!" Người mẹ vừa khóc vừa hoảng hốt chạy tới, đem đứa bé được Mộc Như Lam ôm vào ngực mà tránh thoát một kiếp kia giật về phía mình như sợ bị ai cướp mất.

Mộc Như Lam ngồi dưới đất thấy vậy thì khẽ mỉm cười, đôi mắt dài màu đen vì ma sát với mặt đường mà rách toạc một đoạn từ đuôi xuống đầu gối, máu tươi chảy đầm đìa, cổ tay cô bị trầy trụa một mảng lớn, áo khoác Lưu Tư Lan màu trắng cũng dính đầy đất bẩn, một chiếc giày trên chân không biết đã vắng đi đâu, khi này bánh xe thiếu chút nữa thì nghiền nát cổ chân cô, cả chiếc giày cũng bị kéo tuột đi theo. Thiên sư luôn luôn sạch sẽ mà lúc này lại mang bộ dáng chật vật như vậy thì quả là hiếm thấy, tuy vậy cô vẫn là thiên sư.

Mộc Như Lam định chống tay đứng dậy nhưng không ngờ khi chiếc xe kéo đi chiếc giày thì đồng thời cũng đã làm trật chân cô.

Mộc Như Lam nhú mảy ngồi trên mặt đất, dường như rất khó chịu khi không thể đứng dậy được, phía bên kia người mẹ đang bận vui sướng ghi chặt đứa con, không mấy may nghĩ đến việc ân nhân của mình cần giúp đỡ. Người đời luôn luôn lạnh lùng như vậy. Đám đông sau khi nhìn thấy đứa nhỏ không có việc gì thì phần lớn đều bỏ đi, chỉ có một số ít người ở lại lấy điện thoại ra chụp hình.

Ở ngoài hàng rào chắn vỉa hè màu xanh, bên cạnh con đường lớn tấp nập xe cộ, có một cô gái mặc áo trắng đang ngồi trên đất, mái tóc đen dài đã bị bám không ít bụi, khuôn mặt của cô rất dễ nhìn, ngũ quan xinh xắn ôn nhu, khóe miệng luôn vẽ nên một nụ cười nhẹ nhàng. Cô không cảm thấy chút gì gọi là miễn cưỡng hay khó chịu, cũng không hề cầu xin sự giúp đỡ của bất kỳ ai, cô tự mình tới gần hàng rào chắn, dùng một chân không bị thương để từ từ mượn lực đứng lên, bóng lưng nhỏ bé tinh tế mà thẳng tắp.

Mặc Khiêm Nhân dừng chân ở cách đó không xa, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên phức tạp, hẳn là nhà tâm lý học, có thể nhìn thấu cảm xúc, hiểu rõ ngôn ngữ của cơ thể; qua cử động cơ thể của Mộc Như Lam lúc này, Mặc Khiêm Nhân thấy được rất nhiều điều.

Mộc Như Lam đứng lên, người mẹ kia rốt cuộc mới có phản ứng, bà vừa ôm con vừa không ngừng cúi đầu cảm tạ Mộc Như Lam, hai hàng lệ lăn dài trên má; đứa bé ôm lấy cổ mẹ, ánh mắt trong suốt ngây thơ nhìn về phía Mộc Như Lam, mang theo một loại hơi thở thiên chân vô tà chỉ có ở những đứa trẻ.

Mộc Như Lam rất thích ánh mắt ấy, nó khiến cho cô mê muội, trong mắt mỗi đứa trẻ nên tồn tại một thế giới như vậy, một thế giới sạch sẽ, xinh đẹp, có cha mẹ yêu thương, cả nhà hòa thuận, không có lấy một chút âm mưu đen tối.

"Không sao," Mộc Như Lam mỉm cười, vừa định xoa đầu đứa bé thì chợt phát hiện tay mình đang dính đầy máu, cô vội vàng thu hồi về, sợ đứa bé nhìn thấy sẽ bị ám ảnh.

Chân bỗng nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy, Mộc Như Lam kinh ngạc cúi xuống thì thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen đang nửa ngồi trên mặt đất, bàn tay tái nhợt nhắc chân của cô lên, tay kia thì cầm chiếc giày đã bị xe lòi đi một khoảng, chậm rãi mang vào chân cô.

"Mộc Như Lam của học viện Lưu Tư Lan mà ngay cả giày cũng không mang, thật là mất hình tượng," Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu, dè dặt quang chiếu lên khuôn mặt thanh tú tao nhã của hắn, làm người ta có chút chói mắt.

Mộc Như Lam hơi run người, sau đó liền mỉm cười, "À, cảm ơn thầy."

Nhìn thấy vết thương trên đùi và một tay đầy máu, Mặc Khiêm Nhân hơi cau mày, trong lòng thầm trách hiệu suất làm việc của bệnh viện ở đây thật quá kém, này giờ rồi mà vẫn chưa chịu trị.

Mộc Như Lam còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Mặc Khiêm Nhân bế lên, Lục gia tài xế tính ý lái xe đến bên cạnh hai người, chạy thẳng theo con đường này là sẽ tới bệnh viện, nếu vết thương bệnh nhân chưa nghiêm trọng tới mức không thể di chuyển thì tự mình đưa đi còn nhanh hơn.

Mùi hương bạc hà nam tính lạnh lẽo chui vào xoang mũi, Mộc Như Lam kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp vì bất ngờ mà tròn to nhìn gò má thanh tú tái nhợt của Mặc Khiêm Nhân, tuy vậy cô không hề nhúc nhích, chỉ tùy ý để hắn ôm vào trong xe.

Mặc Khiêm Nhân đặt Mộc Như Lam ngồi lên ghế sau rồi mình cũng ngồi theo, thuận tiện thắt dây an toàn cho cả hai, "Đi bệnh viện."

"Vâng."

Mộc Như Lam mỉm cười, "Cảm ơn, Mặc lão sư."

Mặc Khiêm Nhân không nói gì, ánh mắt phức tạp dừng lại ở bàn tay không ngừng chảy máu, xem ra mạch máu của cô đã bị vật gì đó trên mặt đất cắt qua.

"Đưa tay cho tôi," Mặc Khiêm Nhân thân nhiên nói.

Mộc Như Lam nghe lời đưa tay qua, một vật màu trắng mềm mại nhẹ nhàng bao lấy miệng vết thương máu thịt lẫn lộn, Mộc Như Lam có chút kinh ngạc, đây là chiếc khăn tay cô đã dùng để băng bó cho Mặc Khiêm Nhân khi hắn bị thương lúc trước, có điều bây giờ nó đã được giặt sạch sẽ.

Mộc Như Lam nói cảm ơn rồi thu tay về, chớp mũi vẫn ngửi được mùi hương bạc hà mát lạnh thoang thoảng trên khăn.

(editor: chiếc khăn tay xuất hiện ở lần đầu đã giữa Mộc Như Sâm và Kim Bưu Hồ, tại sở cảnh sát mẹ của Kim Bưu Hồ đã nổi nóng cầm dao đâm về phía Mộc Như Lam, lúc đó Mặc Khiêm Nhân đưa tay ra đỡ thay cô nên bị thương, xem chi tiết ở chương 48)

...

Xe thể thao màu đỏ lao vút đi trên đường cái.

Lúc suýt chút nữa tông phải người, An Hữu Minh sợ tới mức tim thoáng ngừng đập, chiếc xe mới mua này vẫn chưa được trang bị tốt, hẳn nhận được điện thoại Mộc Như Lâm thì vội vàng lái đi ngay, lái đến chỗ đèn xanh đèn đỏ mới sực nhớ ra trên xe chưa được lắp hệ thống phanh!

Cũng may là nhìn qua kính chiếu hậu không thấy có ai bị tông chết, bằng không hẳn cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Nếu chưa đến mức tông chết người thì đợi sau khi đón An Tà Tà ngốc nghếch kia về nhà ổn thỏa, hẳn sẽ đến làm việc với cảnh sát rồi bồi thường một chút tiền thuốc men, dù sao em gái ruột thịt vẫn quan trọng hơn một kẻ xa lạ.

Lúc An Hữu Minh đuổi tới quán bar, đám người Mộc Như Sâm đã đứng ra che chắn cho Chu Nhã Nhã và An Tà Tà, chặn trước mặt bọn họ là một toán đàn ông trưởng thành, rõ ràng là không cho phép họ rời khỏi quán bar này.

An Hữu Minh thấy khoe mắt đỏ hồng và áo quần xốc xếch của An Tà Tà thì nhất thời giận tím mặt, hẳn vừa hét lớn vừa hùng hổ đẩy những người cản đường sang một bên, "Mẹ kiếp! Tên khốn nào dám đụng vào em gái tao?!"

"Tiểu tử cậu mẹ nó đến trễ nhất!" Lưu Khải – một thành viên trong đám anh em của Mộc Như Sâm lên tiếng, hẳn ngao nghể giương cằm, ngón tay chỉ vào toán đàn ông đối diện, "Bọn rác rưởi này, hôm nay mà không cho bọn chúng biết tay này tui này tình nguyện đi liếm tiểu đê đê của chúng."

"Ha..." An Hữu Minh khinh thường cười nhạt, khớp xương tay bóp ra vài tiếng răng rắc, hẳn nhếch môi cười hung ác, sau đó đột nhiên thu liễm, dẫn đầu cả bọn xông lên, "Tao đập nát cục hoa bọn mày!"

Tầng một quán bar nhất thời rơi vào cảnh hỗn loạn, từng đợt âm thanh đồ vỡ không ngừng vang lên loảng xoảng.

"Thật sự không giúp sao?" Trên tầng hai, Lễ Thân khom lưng tựa vào lan can để quan sát cảnh tượng phía dưới, miệng vẫn đang ngậm một que kẹo, hẳn quay đầu cười tủm tỉm với Đoạn Nghiêu.

Đoạn Nghiêu lười biếng ngồi trên chiếc ghế gần cửa ra vào, đôi mắt mị hoặc khẽ nhìn về phía Lê Mặc đang chơi bài bên cạnh Thái Sử Nương Tử, "Mặc, chụp lại vài tấm ảnh, nhớ rõ chụp đẹp một chút, rõ ràng một chút, hung ác một chút."

Trung khuyến Lê Mặc lập tức đứng dậy rút điện thoại ra, hướng máy ảnh về phía đám người đang quần áo bên dưới mà chụp liên tiếp.

Lễ Thân thắc mắc, "Chụp cái này làm gì?"

Đoạn Nghiêu nở một nụ cười quỷ dị, "Làm kỷ niệm."

Lưu Bùi Dương đảo mắt, mỗi lần Đoạn Nghiêu lộ ra vẻ mặt này là đều có kẻ gặp chuyện không hay ho. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ không quan tâm mấy, hẳn thò tay lấy từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ, tỉ mỉ sửa sang lại dung nhan của mình, đem đám tóc mái chỉnh lại cho thật xinh thật đẹp.

"Lão đại, cậu thật ngoan độc," Thái Sử Nương Tử bật ngón tay cái, Đoạn Nghiêu xem ra cũng không vì phía dưới có hai đứa em của Mộc Như Lam mà thủ hạ lưu tình đâu, may thay bọn họ cùng phe với Đoạn Nghiêu, bằng không thì đã bị hẳn tính kế từ lúc nào không biết.

Đoạn Nghiêu im lặng không đáp, hẳn gác chân lên bàn, đôi mắt lười biếng hơi híp lại, khuôn mặt tuấn tú thoát nhìn cực kì vô hại, thế nhưng ít ai hiểu được, hoa câng đẹp thì câng độc.

Mộc Như Lam chỉ nghĩ mình đã cứu một tên gốc quật cường đến đàn độn, cô tuyệt nhiên không hề biết rằng, tên gốc này thực ra là một đại ma vương đang trưởng thành, răng nanh của hắn vì cô mà ngày càng sắc nhọn, đôi cánh của hắn vì cô mà dần dần vững chãi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: V3: Thiên sứ biến thái đang cận kề (5)

Bệnh viện trung ương.

Hiện tại là lúc bệnh viện bắt đầu đi vào yên tĩnh.

Mùi thuốc sát trùng có chút gay mũi.

Bác sĩ dùng nhíp để gỡ xuống những mảnh đá vụn dính trên miệng vết thương Mộc Như Lam, tuy rất đau nhưng cô lại không kêu lấy một tiếng, chỉ im

lặng cau mày, khuôn mặt có chút tái nhợt.

Ở bên cạnh, Mặc Khiêm Nhân ngồi vắt chân nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt sắc bén như có thể nhìn thấu tất thảy lại một lần nữa nhuộm màu nghi ngờ, lần trong đó còn có cả một loại ham muốn giải phẫu cô gái này, để nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô gái này mới chỉ 16 tuổi nhưng lại có thái độ và hành động của một người lớn, thậm chí là một người lớn khá lồi đời, cô thích ngôi nhà âm trầm u ám, thích con rối xấu xí quý dị, hẳn phát hiện tại phòng của cô có một sợi tóc của Kim Mạt Ly, ở dưới tầng hầm của cô có một căn phòng nồng nặc mùi máu tươi, trong tủ gỗ tầng hai có một con rối rất giống người thật, thậm chí cô còn cố tình nói lời thú tội ngay trước mặt hắn...

Thế nhưng cô gái này lại cực kỳ mâu thuẫn, thích đùa giỡn với trẻ con, bố thí cho người ăn mày, cực lực bảo vệ người nhà, coi trọng ơn nghĩa hơn oán thù, nguyên ý xả thân cứu giúp kẻ xa lạ, lạnh lẽ tự liếm miệng vết thương, sống lưng luôn luôn thẳng, nếu người khác vươn tay giúp đỡ thì cũng vui vẻ nhận lấy chứ không hề chối từ...

Nói cô là một kẻ giết người hàng loạt biến thái mất nhân tính, nhưng cô lại có một mặt lương thiện kiên cường khiến người ta rung động; nói cô là một thiên sứ thuần khiết hiền lành, nhưng cô lại có một mặt độc ác đáng sợ giết người không chút nương tay.

Chẳng qua chỉ là một cô gái 16 tuổi, rốt cuộc vì sao lại bị bóp méo thành thế này?

Ban đầu hắn chỉ muốn tìm được chứng cứ đủ mạnh để bắt giam Mộc Như Lam đồng thời giải phẫu tâm lý biến thái của cô, còn bây giờ, hắn lại không khỏi khao khát tìm tòi hiểu biết, cô ấy là người thế nào.

Lúc bác sĩ băng bó cho Mộc Như Lam xong xuôi thì đã là hơn một giờ sau, mắt cá chân bị thương khá nặng, Mộc Như Lam đau đến mức không đứng vững nổi.

"Đây chẳng bị chấn thương nghiêm trọng, xương bàn chân có vết nứt gãy, đề nghị nằm viện trị liệu để thuận tiện kiểm tra hàng ngày," Bác sĩ vừa cầm ảnh chụp CT vừa chỉ vào xương chân của cô, có thể thấy rõ nó đã bị bánh xe nghiền qua một chút, toàn bộ chân Mộc Như Lam đều bó bột.

"Nằm viện?" Mộc Như Lam kinh ngạc, sau đó liền xua tay, "Không cần, cháu ngồi xe lăn là được rồi..." Hội thể thao giữa Từ viên và Lưu Từ Lan sắp đến, hậu kỳ trung khảo vẫn còn đang dang dở, cô là hội trưởng thì làm sao có thời gian nằm viện trị liệu chứ?

Có điều lời chưa nói hết thì đã bị chặn đứng.

Sự việc của Mộc Như Lam tối nay làm kinh động rất nhiều người, Chu thị trưởng đích thân đến đây khiến cô có không muốn ở lại bệnh viện cũng không được.

Kha Uyển Tinh cùng Mộc Chân Dương cấp bách chạy tới, nhìn thấy vết thương trên tay và đùi Mộc Như Lam trên tay trên đùi bao nghiêm kín thực miệng vết thương, cả hai nhất thời lo lắng vô cùng. Bọn họ vội vàng gắng hỏi bác sĩ một trận, khi nghe nói "chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là ổn" thì mới thở phào nhẹ nhõm, bảo bối của bọn họ không được xảy ra bất kì chuyện ngoài ý muốn nào, bằng không coi như mất cả chì lẫn chài!

"Vị tiên sinh này là?" Kha Uyển Tinh chú ý tới Mặc Khiêm Nhân – người đang đứng dựa vào tường với hai bàn tay đút trong túi, tựa như chìm trong một thế giới riêng. Bà vẫn còn ấn tượng việc hắn cứu Mộc Như Lam tại cục cảnh sát lần trước, có điều sau đó lu bu thế nào lại quên mất phải hỏi Mộc Như Lam hắn là ai.

Mộc Như Lam ngồi dựa vào thành giường bệnh, tay cầm một quả táo đỏ, cô nghe vậy thì mỉm cười nói, "Đây là thầy giáo mới của học viện Lưu Từ Lan, Mặc Khiêm Nhân lão sư, thầy ấy là người đã đưa con đến bệnh viện."

Thầy giáo à...

Kha Uyển Tinh lặng lẽ quan sát Mặc Khiêm Nhân từ trên xuống dưới, thấy người đàn ông này có khí chất rất được thì ngầm tính toán một phen. Kha Uyển Tinh cực kỳ nghi ngờ khác đối với những mối quan hệ yếu đương **** của Mộc Như Lam, bà sẽ không bao giờ cho phép cô quá thân cận với những nam nhân có gia thế không tốt, hễ là thứ không hợp ý bà ta thì đều bị bóp chết ngay từ trong nôi.

Mặc Khiêm Nhân lờ đi ánh mắt của Kha Uyển Tinh, hắn đứng thẳng lên rồi thản nhiên nói, "Tôi đi trước."

Mộc Như Lam gật đầu, "Đi đường cẩn thận."

Mặc Khiêm Nhân gật đầu đáp lại rồi rời khỏi phòng bệnh.

Kha Uyển Tinh lập tức hỏi, "Vị Mặc tiên sinh này là người ở đâu? Trong nhà làm cái gì?"

Mộc Như Lam mỉm cười bắt đầu kể, "Con không biết."

"Hiện tại đừng thân cận với hắn ta quá, đợi mẹ nhờ ông ngoại con điều tra kỹ càng rồi nói sau," Kha Uyển Tinh cho rằng Mộc Như Lam đời này nhất định phải gả cho một kẻ long trung chi long*, bà quả thật không vừa mắt một nhà nào ở thành phố K, nhưng Hoắc gia ở phương bắc thì có thể xem xét một chút, nhà đó có vài đứa con trai tính ra cũng gọi là nhân trung chi long**.

**Nhân trung chi long (rồng giữa loài người): ý chỉ người có dung mạo hoặc tài năng ưu tú nổi bật.

*Long trung chi long (rồng giữa loài rồng): tuyệt vời ông mặt trời hơn cả Nhân trung chi long.

Mộc Như Lam không có phản ứng, Kha Uyển Tinh vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, giọng điệu đầy trách cứ, "Lam Lam, sau này con đừng có làm thế nữa, sống chết của người khác thì liên quan gì tới con? Tự dưng đi lo chuyện bao đồng rồi làm chính mình bị thương, hội học sinh bên kia không thể không có ai quản lý, chưa biết chừng ngày mai sẽ có đứa muốn cướp đi vị trí hội trưởng của con, và lại, hội thể thao giữa Lưu Tư Lan và Từ Viên sắp tới chính là cơ hội để con thể hiện..."

Kha Uyển Tinh cần nhẫn một hồi, chung quy đều xoay quanh chuyện địa vị của Mộc Như Lam tại trường học, chức vụ ở hội học sinh, cơ hội thể hiện năng lực có thể bị cướp đi vân vân và vân vân...

Tóm lại, người đàn bà này coi trọng nhất chính là danh lợi, Mộc Như Lam còn nhớ rõ, kiếp trước lúc cô phát sốt nằm viện suốt chút nữa thì cháy hổng đầu óc, Kha Uyển Tinh chỉ gọi điện hỏi vồn vện hai câu rồi sai người hầu đến chăm sóc, bởi vì khi ấy bà ta còn đang bận sửa soạn ăn mặc cho thật lộng lẫy để cùng Mộc Chấn Dương đi đến phương bác tham dự thương hội do Hoắc gia tổ chức. Đến tận lúc khỏi bệnh rồi, Mộc Như Lam vẫn chưa một lần thấy mặt bà ta.

Cô mỉm cười rũ mi, sợi tóc đen mềm mại nằm lặng yên trước ngực.

Mẹ yêu à, nếu có một ngày mẹ mất đi tất cả thanh danh và lợi ích thì liệu mẹ có phát điên luôn không? So với chuyện ấy, chắc mẹ thà bị chế thành rồi còn hơn nhì? Ha ha... Thật chờ mong, thật chờ mong đến ngày đó, nhất định sẽ thú vị lắm đây, nhất định sẽ cực kỳ cực kỳ thú vị..

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: V3: Thiên sứ biến thái đang cận kề (6)

Đám người Mộc Như Sâm vừa mới đánh đôi phương đến hoa rơi nước chảy, còn chưa tới kịp điều vô dương oai thì Mộc Như Sâm đã nhận được điện thoại từ gia đình gọi tới.

"Chết đi đồ rác rưởi!" Mộc Như Sâm giờ chân đá văng tên đàn ông đang nằm trước mặt, cậu vừa tiếp điện thoại vừa nhìn đám người đang ngã sóng soài ở đại sảnh, trong mắt mang theo vài phần cuồng ngạo, bông bột của tuổi trẻ.

"A lô?" Mộc Như Sâm lên tiếng, giọng của Chu Phúc từ trong điện thoại truyền đến, khuôn mặt đang tươi cười đắc ý bỗng chốc trở nên tái nhợt, âm thanh chợt cao lên mấy phần, "Cái gì?! Chị bị xe tông?! Ở đâu? Bệnh viện trung ương!"

Mộc Như Sâm cúp điện thoại rồi lao nhanh ra khỏi quán bar, sắc mặt Mộc Như Lâm cũng dần trở nên khó coi, cậu lập tức đuổi theo anh trai.

Những người khác trợn mắt nhìn nhau, bọn họ không nghe nhầm chứ? Mộc... Mộc Như Lam bị xe tông?!

Trái tim An Hữu Minh đập mạnh, chẳng hiểu sao có dự cảm xấu...

Chu Nhã Nhã ngủ mê mết trên người An Tã Tã, tuyệt nhiên không biết gì về những chuyện đang xảy ra.

"Nghieu... Hà?" Sắc mặt Lê Thân khê biến, hần đột nhiên quay đầu thì lại phát hiện phía sau không có lấy một bóng người, ghé dựa của Đoạn Nghiêu trống trơn, bộ bài của Thái Sư Nương Tử vung vãi trên sàn, chiếc gương của Lưu Bùi Dương rơi xuống đất, ngay cả Lê Mặc cũng không thấy đâu.

Lê Thân đứng tại chỗ nháy mắt mấy cái, giây tiếp theo liền mất hứng, "Khi thật! Không phải chứ! Động tác nhanh như vậy, bạn bè chơi thể à?! Đám bỏ mình lại đây!"

Tối nay thật là một đêm không yên bình, Mộc Như Lam nằm trong phòng bệnh, người đến thăm cũng không ít, đầu tiên là hai em trai sinh đôi, tiếp đến là nhóm năm người Đoạn Nghiêu, cuối cùng là Lục Tử Mạnh cùng tăng và Lam Nhất Dương phòng kế bên.

"Mẹ nó! Cả đêm âm ỹ chưa đủ hả?!" Trong phòng bệnh đối diện truyền ra một tiếng hô thô bạo của đàn ông.

Động tác cắn táo của Lam Nhất Dương thoáng dừng lại, hần hừ lạnh một tiếng rồi khinh thường nói, "Cái thằng kia phỏng chừng không phải là kẻ tâm thần thì cũng là tên biến thái."

"Tại sao?" Mộc Như Lam đưa mắt nhìn ra cửa, tay tiếp tục gọt vỏ táo.

"Tên này mỗi ngày..." Nghĩ tới cái gì, âm thanh Lam Nhất Dương bỗng dừng lại, hai tai liền xuất hiện màu hồng khả nghi, "Dù sao chính là... chính là..."

Việc này bảo Lam Nhất Dương mở miệng thế nào đây? Chẳng lẽ bắt hần nói cho Mộc Như Lam biết rằng cái tên Kim Bưu Hồ kia mỗi ngày đều gọi gái tới, mỗi ngày đều nằm trên giường để nữ nhân tự mình ngồi xuống hần hạ hần! Con mẹ nó, Lam Nhất Dương hần sống đến chừng này tuổi cũng chưa từng thấy qua tên nam nhân nào tinh khí dồi dào như vậy, gãy một tay một chân mà cũng không chịu để tiểu huynh đệ nhà mình tỉnh dưỡng cho tốt. Nếu

không phải lúc tản bộ vô tình đi ngang qua phòng của Kim Bưu Hồ mà nghe thấy hân dự đồ cường bức một y tá thì chắc Lam Nhất Dương cũng không biết được chuyện này.

Mộc Như Lam nhìn khuôn mặt hân đồ bùng bùng, cuối cùng cô bật cười thành tiếng rồi cho qua.

Đợi đến khi y tá thúc giục, Lam Nhất Dương mới chịu chống gậy trở về phòng. Mộc Như Lam ngồi trên giường mỉm cười nhìn cánh cửa đang dần khép lại, ngoài phòng bóng đêm dày đặc, làn gió lạnh khẽ lay động mái tóc đen mềm mại, che đi đôi mắt đen láy như ngọc lưu ly của cô gái trong phòng, cũng che đi một cái nhìn thâm trầm quý dị ...

...

Hôm sau, mây đen phủ khắp bốn phía, bầu trời xám xịt không có lấy một tia nắng, tựa hồ sẽ đổ mưa bất cứ lúc nào.

Ngay sáng sớm, tin tức Mộc Như Lam xin phép nghỉ học vì xe tông đã được truyền đi rộng rãi trên diễn đàn học viện Lưu Tư Lan, kèm theo đó là hình ảnh một màn cứu người kinh tâm động phách, vì thế chỉ cần liếc mắt sơ qua bài viết là đã có thể thấy được một lượng lớn người truy cập và bình luận.

Chú chim nhỏ của trâu bò lớp C: Nữ thần ơi là nữ thần! Đau lòng quá! Hào quang của Nữ thần chiếu khắp muôn nơi, tôi không cảm lòng được nữa, đề nghị tập thể tổ chức đi thăm Nữ thần!

Ngốc tử nặc mùi hoa cúc lớp XG: +1 like!

Ngốc tử dưa chuột chảy nước lớp XG: +1111111 like!

Mèo tám nắng lớp A: Hội trưởng đại nhân thật tốt bụng *khóc* cầu cưới gả! Làm con dâu tôi đi hội trưởng đại nhân!

Bánh bao với dưa muối lớp A: Lấy tôi này! Lấy tôi này! Lấy tôi này! Lấy tôi này!

Xinh đẹp cả kiếp lớp F: Tôi tìm ra tên chết tiệt dám tông hội trưởng rồi, là học sinh của học viện Từ Viên – An Hữu Minh!

Tài khoản Xinh đẹp cả kiếp vừa mới bình luận một câu, thành viên trên diễn đàn lập tức bùng nổ!

Ngốc tử dưa chuột chảy nước lớp XG: Á à, thì ra là học sinh của học viện Từ Viên! Cầu Mãn Thanh thập đại khổ hình* cho hắn!

(Sena: Mãn Thanh thập đại khổ hình nổi tiếng trên toàn thế giới bởi độ độc ác và khắc nghiệt với tội nhân, ví dụ như từng xẻo người sống, ngày nay người ta so sánh như một sự trừng phạt đối với việc làm vô nhân đạo, vì 10 khổ hình này đã bị cấm sử dụng hay lưu hành nên Sena sẽ không nêu rõ)

Ngốc tử nặc mùi hoa cúc lớp XG: Khổ hình tốt nhất chính là dùng dưa chuột của cậu bạo nát hoa cúc hắn, tập thể chúng ta cùng đi bạo hoa cúc bọn trướng thói Từ Viên đó!

Mèo tám nắng lớp A: Đúng vậy, dám làm tổn thương con dâu tôi, thành trướng thói đáng lắm!

Xinh đẹp cả kiếp lớp F: Con dâu cậu là ai chứ =|| ?

...

Diễn đàn hiện tại giống như một đám fan kích động vây quanh thần tượng, Bạch Tổ Tinh nhìn phản bình luận trên màn hình điện thoại, ánh mắt trở nên u ám, cuối cùng vẫn nhìn không được mà di chuyển đầu ngón tay.

Thiên sứ rác rưởi: Bản thân bị thương vì cứu người khác, đúng là thứ thánh mẫu đàn độn, đã dối trá lại còn bày đặt ra vẻ, làm như cả thế giới có mình cô tốt bụng, thật ngu ngốc.

Một câu như vậy đột nhiên chen giữa cả trang dày đặc bình luận khen ngợi, diễn đàn như bị đốt cháy thêm lần nữa.

Bánh bao với dưa muối lớp A: Sủa bậy lung tung! Đứa nào đó?! Có bản lĩnh thì xưng tên ra, đừng rúc trong này làm loạn!

Chú chim nhỏ của trâu bò lớp C: Lại thêm một thứ rác rưởi ghen tị nữ thần đại nhân ấy mà, chim trĩ thì luôn ghen tị với phượng hoàng, mọi người cứ bình tĩnh.

Bình tĩnh? Bình tĩnh cái rắm đó, làm sao có thể bình tĩnh? Lướt bình luận mỗi lúc một nhiều, có thể thấy được câu nói kia đã chọc giận không ít người, đúng là đáng hận, bên ngoài cũng có một số người bức bối hỏi, “Mẹ nó ai là thiên sứ rác rưởi? Ông mà bắt được thì sẽ lột một tầng da của mày!”

Sắc mặt Bạch Tổ Tinh trở nên khó coi nhưng cũng không dám ghi gì thêm, trong học viện quý tộc có nhiều tầng long ngoạ hồ lắm, cô ta vừa nãy mất bình tĩnh nên mới đánh liều đăng lên một câu...

Tắt điện thoại, Bạch Tổ Tinh đảo mắt khắp lớp F, người thì nhìn máy tính, người thì dùng điện thoại, thế nhưng cách bọn họ liên tục trao đổi ánh mắt lại khiến cho cô ta sợ hãi, vô tình nghe được có người nói thầm gì mà “Đi tìm bắt cái Thiên sứ rác rưởi kia...” Bạch Tổ Tinh giật mình, vội vàng đứng lên chạy nhanh tới toilet nữ, trực tiếp quăng điện thoại vào bồn cầu, nhìn dòng nước đang dần nhấn chìm chiếc điện thoại, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tố Tình ngồi trên bồn cầu, trong đầu suy nghĩ về những tin tức vừa đọc được, không biết người Xinh đẹp cả kiếp lớp F vừa mới bình luận trên diễn đàn kia là ai? Là năm ba hay năm nhất hay là năm hai lớp F giống cô ta? Mà cho dù là ai, cô ta vẫn rất kiêu kỳ những kẻ thuộc lực lượng ủng hộ Mộc Như Lam, qua mấy lần tính kế, tuy có vài người bên phe cô ta giúp sức nhưng căn bản vẫn không có tí xú ảnh hưởng nào đến Mộc Như Lam!

Chết tiệt! Quan trọng hơn nữa, cô ta ở Mộc gia còn chưa có chút tiến triển nào thì làm sao mà với cao tới Kha gia? Thời gian cấp bách, Bạch Tố Tình không khỏi có chút nóng nảy, cô ta nhìn xuống bồn cầu, rất sợ bên trong đột nhiên truyền đến tiếng chuông cuộc gọi của người kia...

"Không thể nào! Nói như vậy, Thư Mẫn học tỷ chẳng phải là có cơ hội rồi sao?" Bên ngoài có người đi vào toilet, không biết đang nói về đề tài gì mà lại đột nhiên đề cao âm lượng.

Dòng suy nghĩ của Bạch Tố Tình bị cắt ngang đột ngột, cô ta cau mày, vừa định đứng lên đi ra ngoài thì liền nghe được một giọng nói pha lẫn chút kinh hi.

"Hừ! Thư Mẫn học tỷ bị Mộc Như Lam chèn ép lâu như vậy, cuối cùng ông trời cũng có mắt mà ban cho chị ấy một cơ hội!" Một nữ sinh khác nói.

Thư Mẫn ở Lưư Tư Lan học viện cũng là nhân vật phong vân giống như Âu Khải Thần và Đoàn Nghiêu, có điều vẫn không bằng Mộc Như Lam. Thêm nữa, trước đây Thư Mẫn đã tham gia tranh cử chức vị hội trưởng hội học sinh với Mộc Như Lam, cuối cùng lại thất bại thảm hại với kết quả 0 phiếu ủng hộ, điều này khiến cho cô ta nảy sinh lòng ganh ghét và oán hận.

Rõ ràng cô ta vô cùng cố gắng, rõ ràng cô ta không hề thua kém Mộc Như Lam, vì sao ngay cả một phiếu ủng hộ cũng không có? Thật không công bằng! Những người bỏ phiếu cho Mộc Như Lam căn bản không hề lấy năng lực lên làm tiêu chí hàng đầu! Thật quá đáng!

Thế nhưng Thư Mẫn cũng là kẻ có đầu, cô ta biết bên phía trung học, không biết là do bị tẩy não hay vẫn là do tự nguyện, cơ hồ toàn bộ học sinh đều là phần tử trung thành ủng hộ Mộc Như Lam, vì thế Thư Mẫn liền chuyển mục tiêu sang bên sơ trung của học viện Lưư Tư Lan, thường xuyên tới đó để giảng bài và vui đùa cùng các học đệ học muội.

Cho nên khi đám người Mộc Như Lam học lên năm ba, trung học sẽ nhận thêm tân sinh từ sơ trung, điều đó có nghĩa là tại trung học này sẽ xuất hiện một nhóm người ủng hộ Thư Mẫn, cứ như thế, cho dù có tiến hành thêm một trận tranh cử chức vị hội trưởng hội học sinh nào nữa thì cô ta cũng sẽ không phải chịu khuất nhục giống lần trước.

(Sena: Lưư Tư Lan học viện là dạng trường học liên kết, "sơ trung" chính là cấp 2 và "trung học" chính là cấp 3 ở Việt Nam; còn năm nhất, năm hai, năm ba,... theo thứ tự là các bậc học cao dần, có điều cách tính cụ thể của Trung Quốc thì gg nhé =)) – MDL: Lam Lam học sớm hai năm so với bình thường, lúc 15 tuổi tranh cử chức vị khi đang học năm hai trung học, tương ứng với lớp 11; hiện tại Lam Lam 16 tuổi học năm ba, hết năm ba là lên đại học)

Trường học vốn nên là nơi chỉ đơn thuần để học tập tri thức, nhưng khi đặt vào xã hội thượng lưu, sự ưu tú sẽ đi kèm với lực lượng ủng hộ cũng như thành phần đồ kỵ. Người thông minh luôn tự tin và liêu lĩnh tiến về phía trước, cho dù kết quả như thế nào thì lúc quay đầu lại họ vẫn có thể nhìn thấy quân đoàn ủng hộ hỗ trợ phía sau mình. Còn kẻ ngu xuẩn chỉ biết đứng sau lưng mà bày trò khôn vặt, đến cuối cùng, ngoại trừ một thân xác thối rữa ra thì chẳng còn gì khác.

Và hiển nhiên, Thư Mẫn chính là loại người thứ nhất..

Bạch Tố Tình tựa vào cửa, lặng lẽ nghe cuộc đối thoại.

"Nghe nói Mộc Như Lam là bị thương ở xương, đụng đến gân cốt thì khẳng định không được hoạt động mạnh trong ba tháng, nếu thế cô ta phải nằm viện ít nhất nửa tháng, trong nửa tháng này hội học sinh không thể người lãnh đạo đúng không? Thư Mẫn học tỷ là phó hội trưởng, tính ra cũng có đủ tư cách để xử lý chuyện của trường."

Học viện Lưư Tư Lan là do học sinh tự trị, hội học sinh ngoại trừ xử lý những chuyện vặt vãnh trong trường thì còn phải giải quyết các cuộc xã giao giữa nhà trường và xã hội. Hội học sinh có một hội trưởng và hai hội phó, trong đó chỉ có Thư Mẫn thực sự xứng với chức vụ phó hội trưởng, còn Trần Thanh thì lại giống thư ký riêng của Mộc Như Lam hơn.

Thư Mẫn quả thật có đủ tư cách và năng lực để thay thế Mộc Như Lam.

"Phải phải, và lại hội thể thao giữa Lưư Tư Lan và Tử Viên cũng sắp được tiến hành, khi đó sẽ có rất nhiều nhân vật máu mặt đến tham dự, Thư Mẫn học tỷ chỉ cần tổ chức hoạt động này thật tốt để phô bày năng lực... Hừ! Nhất định phải cho bọn họ biết, học viện Lưư Tư Lan không phải chỉ có mỗi một Mộc Như Lam!"

Tất cả mọi người mỗi khi đối diện với Mộc Như Lam thì đều trở nên ảm đạm thất sắc, Thư Mẫn cũng không phải ngoại lệ, có điều lần này Mộc Như Lam nằm viện – chẳng khác nào một ngôi sao sáng to lớn bị tầng sương mù đen che kín – chính là cơ hội để các ngôi sao nhỏ tranh thủ tỏa ra hào quang hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Chúng ta trở về nói cho mọi người biết đi, lần này nhất định phải nâng học tỷ lên trên đỉnh!"

"Ừ!"

Sau khi nghe nói về thất bại của Thư Mẫn ở cuộc tranh cử, những tân sinh này đều tràn đầy cảm phẫn, tuy Mộc Như Lam cũng là thần thoại của bên sơ trung nhưng nữ sinh vốn có máu ghen tị rất mạnh, đối với người ở vị trí cao lại ít giao thiệp, bọn họ sùng bái không đủ mà ghen tị có thừa; Thư Mẫn thì ngược lại, vị trí của cô ta không cao, hơn nữa lại rất hay tiếp xúc, quả thật đáng yêu mến và ủng hộ.

Đợi đến khi tiếng bước chân bên ngoài dần dần rời xa, Bạch Tố Tĩnh mới chậm rãi mở cửa ra khỏi phòng, tấm gương đối diện phản chiếu một nụ cười đầy toan tính.

...

Trong phòng họp của hội học sinh.

Trần Thanh – phát ngôn viên của Mộc Như Lam – cầm văn kiện đưa xuống cho các trưởng ban, hần đứng trước chiếc bàn dài hình bầu dục, phía dưới bên trái là một cô gái với mái tóc ngắn gọn gàng và một khuôn mặt trái xoan, tuy không tính là điểm lệ nhưng lại tạo cảm giác mạnh mẽ giỏi giang, đôi mắt ôn hòa mỗi khi chuyển động đều lóe lên những tia sáng lợi hại khiến người khác không dám khinh thường. Đó chính là Thư Mẫn.

Lúc này mọi người đều đã có mặt đông đủ trong phòng hội nghị.

Học viện học sinh tự trị tốt ở chỗ, mỗi thành viên trong hội học sinh đều có tinh thần tự giác như thể đã vào làm việc trong các công ty ngoài xã hội, khuyết điểm kèm theo chính là bọn họ sẽ phải tranh đấu gay gắt ngay từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường.

“Hội trưởng để lại cho chúng ta mấy vấn đề này, đây cũng là dịp khảo sát năng lực từng người, hy vọng mọi người sử dụng hết khả năng của mình để giải quyết chúng trong những ngày tiếp theo, đừng để hội trưởng lúc nằm viện cũng phải chú ý tới chuyện của bên này.” Trần Thanh giọng điệu lão luyện, mang theo một loại thiên vị mập mờ.

"Cứ cho là thế, nhưng chúng ta cũng phải có người chủ trì đại cục chứ, chẳng lẽ đến lúc tiến hành giao lưu với hội học sinh Từ Viên bên kia, chúng ta lại tranh nhau mà nói* sao?" Trưởng ban nghệ thuật sau khi xem xong văn kiện liền lên tiếng.

"Việc này không cần lo lắng." Trần Thanh liếc nhìn Thư Mẫn, "Hội trưởng đề nghị, trong lúc cô ấy không có mặt, chức vụ hội trưởng đều giao cho phó hội trưởng Thư Mẫn xử lý."

Thư Mẫn trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, cô ta lập tức quay sang nhìn Trần Thanh, Trần Thanh cũng không giải thích nhiều, mọi người đều thấy rõ* năng lực của Thư Mẫn nên không ai phản đối, lúc này cuộc họp về cơ bản là đã hoàn tất.

"Trần Thanh." Trần Thanh vừa mới rời phòng họp thì đã bị Thư Mẫn chờ sẵn ở ngoài cửa, hai người cùng nhau đi xuống lầu.

"Tôi còn đang định tìm cậu, đây, hội trưởng muốn tôi giao cái này cho cậu." Trần Thanh từ trong túi lấy ra một xâu chìa khóa, "Đây là chìa khóa của văn phòng hội trưởng."

Thư Mẫn tiếp nhận chìa khóa, cô ta cảm thấy bàn tay nóng muốn phỏng, trong lòng lại lạnh như băng, đáy mắt có một chút u ám mập mờ.

"Hội trưởng nói như thế nào?" Thư Mẫn cầm bỏ chìa khóa bỏ vào túi nhưng không hề buông ra, những dấu răng bén nhọn găm vào lòng bàn tay khiến cô ta đau điếng.

Trần Thanh phản ứng không kịp, "Cái gì?"

"Vì sao hội trưởng đem chức vụ giao cho tôi?" Giọng của Thư Mẫn có chút lạnh lùng, đây là bố thí sao? Cô ta không bao giờ quên được, năm hai ấy, cô cùng Mộc Như Lam đứng trên bục cao tại sân thể dục, phía trước là đội ngũ bầu cử từ năm một đến năm ba, từng người từng người tiến lên bỏ phiếu, tất cả đều hướng về phía Mộc Như Lam... Tất-cả-mọi-người!

Trần Thanh không hiểu lắm, "Đây chẳng phải chuyện đương nhiên sao? Cậu là phó hội trưởng, năng lực cũng rất..."

"Tôi hỏi cậu là Mộc Như Lam lúc đó nói thế nào!" Thư Mẫn tức giận to tiếng, âm thanh hành lang trống rỗng khiến âm thanh vang vọng giữa hành lang vắng, khuôn mặt thường ngày khiến người khác thoải mái nay lập tức trở nên lạnh băng.

"Cậu đừng kích động." Trần Thanh vội vàng nói, trong lòng thoáng hiểu ra vì sao Thư Mẫn tức giận, kết quả thảm hại như vậy, cho dù là ai thì chắc chắn cả đời cũng không thể quên được, "Hội trưởng nói cô ấy tin nhiệm năng lực của cậu, tin tưởng cậu có thể xử lý tốt mọi việc." Mộc Như Lam quả thật đã nói vậy.

Thư Mẫn ngập ngừng xin lỗi xong thì bỏ đi trước, Trần Thanh ở phía sau chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Vừa mới ra khỏi ký túc xá hội học sinh, Thư Mẫn liền bị gọi lại.

"Thư Mẫn học tỷ."

Thư Mẫn dừng chân nhìn về phía cô gái nhỏ nhắn đang đứng trên con đường đầy đá cuội, cô ta hơi cau mày, người này, hiện tại ở Lưu Tư Lan học viện chỉ sợ không ai không biết.

"Chuyện gì?"

Bạch Tố Tĩnh nhoen miệng cười, "Em muốn cùng học tỷ thảo luận một chút việc."

...

Mới sáng tinh mơ, Mộc Như Lam đã thức dậy, nhìn trần nhà trắng bóng trên đỉnh đầu, cô nhất thời có chút mơ màng, một hồi sau mới từ từ tỉnh hẳn rồi ngồi dậy.

Sợ đôi chân bó bột sẽ bị xáo trộn trong lúc ngủ nên bác sĩ đã giúp cô treo lên, bác sĩ trầm trọng nói rằng, nếu chân Mộc Như Lam không được tình dưỡng tốt thì sau này có thể sẽ để lại di chứng, dọa mấy người Kha Uyển Tinh sợ tới mức yêu cầu bệnh viện chăm sóc Mộc Như Lam như một bệnh nhân bị chấn thương nghiêm trọng.

Mộc Như Lam đặt chân của mình xuống, cô chống nạng vào toilet để rửa mặt, sau đó mở cửa bước ra ngoài.

Tầng trệt VIP có ít phòng bệnh, số bệnh nhân cũng rất ít nên nơi đây luôn ở trong tình trạng tuyệt đối tĩnh mịch, hướng chỉ là vào sáng sớm tinh mơ như lúc này, vườn hoa phía dưới vẫn chưa tan hết sương mù.

Vì vậy khi đi ngang qua phòng của Kim Buru Hồ, Mộc Như Lam dễ dàng nghe được âm thanh dâm uế truyền ra từ bên trong, nữ nhân ngấm nga, nam nhân hồng hộc thở dốc, còn có cả tiếng bàn tay vỗ lên da thịt và từng tràng ngôn từ hạ lưu thô tục, tất cả tạo nên một khúc ca ghê tởm tựa một ổ rắn độc lúc nhúc.

Mộc Như Lam làm như không nghe thấy, nụ cười ôn hòa nở rộ trên môi, cô chống nạng chậm rãi đi về phía thang máy bên kia. Giữa hành lang không một bóng người, đầu nạng và lên mặt sàn bóng loáng tạo thành từng tiếng cạch, cạch, cạch, nghe qua thì có vẻ rất thanh thúy, nhưng nếu được kết hợp với bóng tối âm u, sự thanh thúy này sẽ trở thành quái dị và rùng rợn.

“Buổi sáng tốt lành, cô dậy sớm thế?” Nhìn thấy Mộc Như Lam, y tá trực ca sáng ở tầng một liền cười hỏi, trên tay còn cầm theo vài cái bánh bao.

Mộc Như Lam nhu hòa cười đáp lại, “Buổi sáng tốt lành, không khí buổi sáng rất trong lành, tôi nghĩ muốn tản bộ một chút.”

“Nhớ cẩn thận đôi chân, đừng đi tới chỗ có cỏ và đá cuội nhé, sẽ rất dễ bị ngã.”

“Vâng, cảm ơn.”

Từng hạt sương gầy đọng lại trên phía lá tựa như những viên thủy tinh trong suốt lơ lửng giữa không trung, sau đó tí tách một tiếng, thủy tinh rời đầu lá, biến mất không một dấu vết.

Mộc Như Lam chống nạng đi trên con đường nhỏ, hai bên trắng cỏ thấm đẫm sương mai, thỉnh thoảng lại có một giọt nước vô tình xuyên qua tán cây đây, búng bình dừng chân trên mái tóc cô. Mộc Như Lam hơi co người, cũng may là cô mặc khá nhiều quần áo, nếu không thì sẽ bị tiết thu lạnh lạnh này làm cho cảm mạo mắt.

Mới sáng sớm tới đây, Mặc Khiêm Nhân liền bắt gặp Mộc Như Lam đi từ bệnh viện ra vườn hoa phía sau, hần lập tức bám theo, kết quả lại nhìn thấy người nọ rảnh rỗi chống nạng đi tới đi lui trong vườn hoa, cứ như thể đang thật sự tản bộ vậy. Hình ảnh này khiến Mặc Khiêm Nhân không khỏi nhớ đến lần đầu Lục Tử Mạnh chống nạng đi đường dễ rồi va phải Mộc Như Lam trong thang máy.

Cô gái này không thấy bất tiện sao?

Mặc Khiêm Nhân đi cách Mộc Như Lam rất xa, một lúc sau, Mộc Như Lam tựa hồ ý thức được có người đang đi theo sau mình, quay đầu nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân, cô không khỏi kinh ngạc, sau đó liền nhếch môi mỉm cười, giữa màn sương trắng mong manh, nụ cười của cô tựa như hạt sương treo lơ lửng nơi đầu lá, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Dường như trái tim Mặc Khiêm Nhân có chút khác thường, thế nhưng cảm giác ấy chỉ thoáng qua trong một khoảnh khắc rồi biến mất như chưa từng tồn tại.

“Buổi sáng tốt lành.”

Mặc Khiêm Nhân thờ ơ cất bước đi đến, “Mới sáng sớm cô chạy ra đây làm gì?”

“Tản bộ a.” Mộc Như Lam thần nhiên nói.

“Xem ra tâm tình cô đang rất tốt.” Hôm qua vừa bị thương mà sáng hôm sau đã có thể chống nạng ra ngoài tản bộ, cô gái kỳ quái như vậy, Mặc Khiêm Nhân quả thật mới thấy lần đầu, mà không, nói đúng hơn là, đã thấy nhưng không thể trách.

“Tâm tình tôi luôn luôn tốt.” Mộc Như Lam ngồi xuống một băng ghế gỗ rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Mặc Khiêm Nhân tới đây ngồi.

Mặc Khiêm Nhân nhìn một loạt động tác của Mộc Như Lam, không khỏi mâu quang vi tiếm, cô xem hần như một người rất thân thuộc?

Mặc Khiêm Nhân đi qua, thấy mảnh lá rụng trên mặt ghế, hần liền cau mày.

“Ngồi đi.” Mộc Như Lam lại vỗ vỗ.

Mặc Khiêm Nhân miễn cưỡng ngồi xuống, thời điểm chạm mông lên mặt ghế, hần thầm nghĩ về nhà phải giặt đi giặt lại cái quần này cho thật kỹ, ghế dựa

trong bệnh viện lúc nào cũng đầy vi khuẩn .

“Làm gì?”

“Xem mặt trời mọc.”

“Xem mặt trời mọc ở đây?” Mặc Khiêm Nhân quay sang nhìn Mộc Như Lam.

“Tôi vừa mới tìm hiểu qua, ở đây quả thật có thể xem mặt trời mọc.” Sắc mặt của Mộc Như Lam vẫn bình tĩnh như không, cô tựa lưng vào ghế dựa rồi vắt cẳng chân bó bột lên trên đầu gối, tuy động tác này vốn có điểm bất nhã nhưng đặt trên người cô thì lại rất phù hợp, nhất cử nhất động đều mang lại một cảm giác an nhàn tự tại.

Mặc Khiêm Nhân bị động tác bất ngờ của cô làm cho ngẩn người, sau đó lại thấy Mộc Như Lam khẽ sát vào, thoải mái đặt cánh tay phải không bị thương lên lưng ghế, cả người thả lỏng thư giãn. Tay của Mộc Như Lam mềm như vậy, nhìn từ trước chẳng khác nào cô đang ôm Mặc Khiêm Nhân.

Lục mụ mụ sáng sớm đến đây đưa thức ăn cho con trai bảo bối, bà xuống xe ngay sau Mặc Khiêm Nhân, vừa vào bệnh viện thì đã thấy hần đi theo Mộc Như Lam đến vườn hoa phía sau, nhất thời cảm lồng canh hưng phấn bám theo, bà không nghe được hai người nói chuyện gì, chỉ có thể quan sát động tác, vì thế trong đầu bà hiện ra kịch bản như sau——

Mặc Khiêm Nhân ngây ngốc đi theo Mộc Như Lam, trong mắt tràn đầy khao khát, Mộc Như Lam rốt cục cũng phát hiện Mặc Khiêm Nhân, nữ vương dịu dàng ngồi lên ghế, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Còn không lại đây?”

Mặc Khiêm Nhân trung khuyến vì không bảo vệ tốt Mộc Như Lam nữ vương bệ hạ nên nhấn nhó đứng bất động, nữ vương bệ hạ bắt đầu mất kiên nhẫn, “Còn không lại đây? Muốn liếm chân sao?”

Lúc này trung khuyến tiên sinh mới ngoan ngoãn đi tới, ngượng ngùng ngồi thẳng lưng bên cạnh nữ vương bệ hạ, nữ vương bệ hạ thấy trung khuyến vâng lời thì liền vắt chân lên, duỗi tay ra, đem người ôm vào trong ngực, vuốt lông, “Ngao.”

Phụt...

Lục mụ mụ hưng phấn muốn phun máu, vội vàng cầm di động tách tách chụp lại vài tấm rồi lập tức gửi ảnh đi, một phút sau, Mặc mụ mụ ở thủ đô điện thoại hết tới, “Mau đưa điện thoại cho con dâu tôi!”

Mặc mụ mụ cực kì phấn khích, nhìn xem, nhìn xem người mà con bà coi trọng là ai, bà chỉ biết không có người thường nào hold nổi thẳng con gia hỏa của bà, tuy rằng không ngờ con mình lại biến thành trung khuyến này nọ, nhưng trung khuyến thì cứ trung khuyến đi, năng dâu này quá hoàn hảo! Đây chính là người mà đám lão thái thái trong đại viện luôn miệng bàn tán, nghe nói tối hôm qua còn can đảm xả thân cứu một đứa nhỏ!

Lục mụ mụ vội vàng che điện thoại, sợ bị tên tặc tính Mặc Khiêm Nhân kia nghe được, bà lên lút núp ra sau tường, nhỏ giọng thì thầm, “Bà muốn dọa con dâu chạy mất à!”

“Sao lại dọa chạy, con dâu dù xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng, huống chi tôi lại rất thích đứa con dâu này, nhanh nhanh bảo Khiêm Nhân bắt con bé lại, đem gạo nấu thành cơm thì càng tốt, tôi thích nhất là chuyện đó ha ha...”

“Tôi cũng thích a ha ha...” Lục mụ mụ che miệng cười bí ối, sau đó mới tiếp tục nói, “Bà cũng biết tính tình Khiêm Nhân mà, hai đứa nhỏ đang ngọt ngào tình tứ, bà đột nhiên chen vào thì chẳng phải là quấy rối tụi nó sao? Muốn dọa sợ con gái nhà người ta à!”

“Vậy... vậy bà xem phải làm sao bây giờ? Lam Lam ưu tú như thế, nhất định bên cạnh con bé có không ít sài lang hồ báo, Mặc Khiêm Nhân đồ đầu gối thì làm sao đầu lại người ta...”

“Phi, con bà đức hạnh thế nào mà bà còn không biết hả, đầu không lại cái gì, tôi sợ nó còn dùng dao giải phẫu đem con dâu ra mổ xé ấy chứ.”

“Ha ha ha ha... Đó là thằng nhỏ kế thừa từ tôi ha ha... Mà này, con dâu tôi bị gãy xương, bà nhớ hầm canh bồi bổ nó một chút, và lại con bé nhìn gầy quá, giúp tôi dưỡng béo lên, sau này sinh con dễ dàng hơn. Ngày mai tôi sẽ sai người đưa tụi nhỏ một hộp Durex, tuy tôi rất muốn bông cháu nhưng tầm tuổi này không thích hợp để sinh con, cứ chờ nó trưởng thành rồi nói tiếp, sau đó a, tôi sợ Khiêm Nhân quá lạnh nhạt thì khi lên giường sẽ làm con dâu không hưng phấn, vì vậy phải đưa thêm mấy tập phim AV với vài cuốn tạp chí người lớn mới được...” (MDL: ối giờ oi =))

Chuyện chưa đầu vào đầu mà hai mẹ nói như thể ván đã đóng thuyền, núp ở góc tường xì xầm một trận, càng nói càng đáng khinh, càng nói càng không có giới hạn.

Lục Từ Mạnh ở trên lầu bụng kêu ột ột, tự hỏi tại sao Lục mụ mụ vẫn chưa đem đồ ăn tới, hần đói muốn chết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: V3: Thiên sứ biến thái đang cận kề (7)

Bình minh chậm chậm dâng lên từ nơi chân trời, ánh ban mai xua tan màn sương mờ, mảnh liệt đánh thẳng vào những linh hồn đang say ngủ, đem đến một tầng rung động khiến người ta không khỏi thờ dài. Nó thấp lên không phải lửa nóng hừng hực, mà là hy vọng tràn trề.

Mỗi ngày đều là một hy vọng mới.

Đây là lần đầu tiên Mặc Khiêm Nhân ngắm mặt trời mọc trong thành phố, hẳn không khỏi nghiêng đầu nhìn tươi tắn của cô gái bên cạnh, cô nhìn chăm chú về trước, khối cầu đỏ rực in bóng lên đôi mắt đen láy, tựa như trong đôi mắt ấy đang cất giấu hai vầng mặt trời nho nhỏ, sáng ngời đến thế, chói lọi đến thế, Mặc Khiêm Nhân bất giác nheo nheo mắt, cả người hắn thất thần.

"Một ngày mới lại bắt đầu." Mộc Như Lam nghiêng đầu nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân, nụ cười tươi cười xán lạn nở rộ trên môi, đôi mắt xinh đẹp cong cong thành vầng trăng khuyết, ngữ điệu của cô đặc ý như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó rất đáng ca ngợi.

Mặc Khiêm Nhân hoàn hồn, "Thế thì sao? Trái đất mỗi ngày đều quay mà."

"Đúng là vậy, nhưng không phải ai cũng có cơ hội ngắm cảnh ngày mới đến." Mộc Như Lam mỉm cười nhìn về phía mặt trời, trong mắt tràn đầy mê muội, cô thì thào, "Vẻ đẹp như vậy, thật hạnh phúc cho người nào có thể ngắm nó hàng ngày."

Người còn sống, đã là một điều hạnh phúc.

Ánh mặt trời cực nóng, Mặc Khiêm Nhân lại nhìn Mộc Như Lam, trong đôi mắt thanh tú dần hiện lên chút phức tạp, lại nữa, cô gái này lại dùng bộ mặt như vậy để nói ra những lời lão luyện và tàn khốc, giống như cô không phải là một thiếu nữ phong nhã mới lớn, mà là một bà cụ gần đất xa trời đang ngồi trên xích đu cảm thán sinh mệnh vô thường.

"Đại đa số người còn sống đều cảm thấy khổ sở."

"Đó là vì họ không học được cách thỏa mãn."

"Người hiểu được thỏa mãn, tuy rằng hạnh phúc nhưng sẽ không bao giờ chiếm được thứ tốt." Thế giới này không phải truyện cổ tích, chỉ có kẻ tham lam mới có thể đạt được nhiều thành tựu.

Mộc Như Lam trầm mặc vài giây, sau đó lại nhìn vầng thái dương đỏ rực rồi nhẹ nhàng đáp, "Đúng thế."

Cho nên, khi người ta đạt tới trạng thái thỏa mãn cực hạn, họ sẽ rất dễ bị nuốt chửng bởi lòng tham, mà kẻ tham lam thì lúc nào cũng tự mình chuốc lấy khổ cực, tự mình hại mình mà thôi.

Mộc Như Lam mỉm cười thâm thúy, có khi cô chính là kẻ tham lam nhất thế giới ấy chứ? Liệu có ngày nào đó xuất hiện một tên biến thái khác, bắt cô, biến cô thành xác ướp, hoặc đem cô chế tác thành một con rối không lồ không? Hoặc là giết cô, chặt xác ra từng mảnh nhỏ, đem đi nấu ăn, hay cắt vào tủ lạnh, cũng có khi quăng thùng rác chẳng?

Ôi..

Xem chừng rất thú vị nha.

Cô đột nhiên có chút mong đợi rồi đấy.

Bên kia thấy thời gian đã không còn sớm, Lục mụ mụ liền cười tủm tỉm đi về phía hai người, "Sáng sớm mà tán gẫu gì thế?" Bà ra về mình vô cùng thân thiết với hai người họ.

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân đều bị Lục mụ mụ bất ngờ xuất hiện dọa giật mình, cả hai còn chưa kịp mở miệng thì Lục mụ mụ đã cười tủm tỉm nhét canh vào trong tay Mặc Khiêm Nhân, "Đây là canh hầm xương di mới làm, Khiêm Nhân mau dứt cho Lam Lam đi kéo nguội, đi tới thăm Tử Mạnh, à, đúng rồi, buổi sáng tiết trời lạnh, ngồi lâu không tốt, húp canh xong thì mau đưa con bé trở về đi Khiêm Nhân, ha ha..."

Sau đó cười tủm tỉm lắc mông rồi đi.

Mặc Khiêm Nhân cầm trên tay một chiếc bình giữ nóng màu hồng cực kì không hợp rơ với mình, thò ơ nhìn Lục mụ mụ dần rồi đi, hắn trầm ngâm cả nửa ngày.

Mộc Như Lam cũng kinh ngạc không kém, cô nhìn theo bóng lưng Lục mụ mụ mà hoàn toàn mù mịt, vị phu nhân này... có ý gì thế?

Cuối cùng, Mặc Khiêm Nhân cũng không thực hiện một màn ái muội "chàng dứt nàng" như Lục mụ mụ muốn, chỉ đem Mộc Như Lam đuổi về phòng bệnh, thuận tay đồ canh ra chén đưa cho cô, sau đó liền rời đi.

Bên kia Lục Tử Mạnh nhìn bàn tay trống rỗng của Lục mụ mụ, kêu rên, "Mẹ! Mẹ định để con mình chết đói sao (T=)T?"

...

Giữa trưa, rất nhiều người xuất hiện trong phòng Mộc Như Lam.

Tử Viên hiệu trưởng mặc tây trang màu đỏ, An Hữu Minh mặt mũi bầm dập, đi theo là An Tà Tà cùng cha mẹ và một vài nhân viên không biết tên.

“Như Lam à, thật xin lỗi thật xin lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.” Tử Viên hiệu trưởng ách ách nắm tay Mộc Như Lam, sau khi có người chứng minh An Hữu Minh chính là kẻ đã lái xe tông phải Mộc Như Lam, nội bộ các học viện bị oanh động không nhỏ, học viện Tử Viên liên tục vấp phải phê bình, việc này khiến Tử Viên hiệu trưởng không thể không mang người tới đây một chuyến.

“Đúng vậy đúng vậy, Mộc tiểu thư, xú tiểu tử này đã bị chúng tôi giáo huấn một trận, hy vọng cô niệm tình nó biết ăn năn hối lỗi mà tha thứ cho nó. Hữu Minh! Còn không mau qua đây xin lỗi Mộc tiểu thư!” Vợ chồng An gia liên tục cúi đầu, rất sợ Mộc Như Lam không đồng ý, không phải bọn họ coi trọng cô, mà là vì từ đêm qua tới nay, An gia đã bị ba phía hợp tác gây khó dễ, công trình đang thi công cũng phải tạm hoãn lại, ban đầu bọn họ còn không biết vì sao lại sinh ra có sự ấy, đến hôm nay được Tử Viên hiệu trưởng giải thích thì mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Vết thương khắp người An Hữu Minh chính là tác phẩm của Mộc Như Sâm, Mộc Như Lâm và một ít người ủng hộ Mộc Như Lam ở học viện Tử Viên. Thời điểm bị quần áo, An Hữu Minh không ra tay đánh trả, thậm chí còn ngây thơ cho rằng cứ như vậy là xong, dù sao hắn cũng không đâm chết Mộc Như Lam. Nào ngờ sau đó lại bị Tử Viên hiệu trưởng và cha mẹ lôi tới bệnh viện, đầu tiên là bọn họ khúm núm đứng trước Mộc Như Lam chẳng khác gì lũ kiến đứng trước đáng chú ý, giờ thì đến phiên hắn phải xin lỗi? Lòng tự trọng bị tổn thương, thiếu niên cứng đầu phản bác.

“Có ai chết đâu mà phải xin lỗi, này, em trai cô đánh tôi thành như vậy, coi như là đã đền tội cho cô rồi!” Trên khuôn mặt An Hữu Minh có rất nhiều vết trầy trụa, ấy vậy mà vẫn không che nổi khí chất long băng, ngạo mạn.

“Xú tiểu tử! Nói hươu nói vượn cái gì vậy hả?!” An phụ tức muốn chết, ông đưa tay đưa lên chuẩn bị giáng xuống một cái tát thế nhưng lập tức bị An Tà Tà cuống quýt ngăn cản.

“Bớ đừng đánh!” Hốc mắt An Tà Tà hồng hồng, cô nhìn về phía Mộc Như Lam mà cầu tình, “Mộc học tỷ, chị tha thứ cho anh trai em đi, đều là tại em, hôm qua anh ấy vội vã đi cứu em và Nhã Nhã nên mới có thể sơ sẩy lái một cái xe không hoàn chỉnh ra khỏi nhà, đều là của lỗi của em, Mộc học tỷ...”

Mộc Như Lam lẳng lặng nhìn bọn họ làm ầm ĩ, thấy thiếu niên một mực cứng đầu cứng cổ không chịu nhận sai, cô liền bật cười, tiếng cười mềm mại vang lên khiến phòng bệnh lập tức trở nên im lặng. Mộc Như Lam nói, “Tính theo kiểu của cậu thì cậu vẫn còn nợ tôi một cánh tay và một cái chân đấy nhé.”

Thân mình An Hữu Minh bỗng chốc cứng đờ, Mộc Như Lam lại nói tiếp, “Đây mới đúng là quy tắc của trò chơi mạng đôi mạng, trừ phi cậu xin lỗi để được tôi tha thứ, bằng không, một khi chân tay cậu còn lạnh lạnh ở trên người thì cậu vẫn vĩnh viễn thiếu nợ tôi.”

Âm thanh mềm mại, ngữ điệu ôn nhu, nụ cười dịu dàng khiến người ta thoải mái, đôi mắt ấm áp khiến người ta say mê, thế nhưng từng lời nói của cô lại có ma lực đến đáng sợ.

An Hữu Minh bỗng nhiên nhận ra cô gái này không nhu nhược như mình tưởng, đồng thời cũng đột nhiên hiểu tại sao Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm luôn bị thua thiệt, đơn giản là vì cô hoàn toàn không phải loại thánh mẫu lương thiện ngu ngốc, đối với người tổn thương cô, cô cũng sẽ quay lại ăn miếng trả miếng.

Thật đúng là buồn cười, thế mà trên đường đến bệnh viện An Tà Tà còn không ngừng nói rằng Mộc Như Lam rất tốt bụng, chỉ cần nói hai câu xin lỗi là được, Mộc Như Lam chắc chắn sẽ khiến người ủng hộ cô chấm dứt việc công kích gia đình hắn và học viện Tử Viên.

Chết tiệt, điều này căn bản không thể xảy ra!

Hắn rõ ràng thấy được hai điều từ trong đôi mắt xinh đẹp kia, một là xin lỗi để cầu cô ta tha thứ, hai là chặt tay chặt chân cho cô ta xem!

Tính cách An Hữu Minh cực kỳ lì lợm, nhất nhất không chịu xin lỗi Mộc Như Lam, hắn cho rằng nếu làm thế thì mình sẽ không bao giờ ngẩng đầu lên được nữa. An Hữu Minh không xin lỗi nên Mộc Như Lam cũng không tha thứ cho hắn. Cuối cùng ồn ào đến mức Lam Nhất Dương bị đánh thức rồi chống nạng đi qua đây, đám người lúc này mới chịu yên tĩnh lại, thấy không thể làm gì hơn, bọn họ lần lượt rời khỏi bệnh viện.

Chẳng có chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Mộc Như Lam bắt đầu dĩ mỉm cười lắc đầu, thiếu niên kia bốc đồng y hệt Mộc Như Sâm, Mộc Như Lâm và Lam Nhất Dương, từ bé tới lớn không bao giờ chịu khổ, lúc nào cũng xuôi chèo mát mái nên vẫn chưa đủ trưởng thành đâu.

...

Thảm họa đã một tháng trôi qua, thành phố K dần khôi phục về yên ổn, những chuyện dơ bẩn lằng lể trôi đi như dòng nước, mọi người một là không biết, hai là giả vờ không biết, dù sao những trường hợp như thế cũng chẳng hiếm lạ gì.

Đại hội giao lưu giữa học viện Tử Viên và học viện Lưu Tư Lan sắp được cử hành, cánh tay bó bột của Lam Nhất Dương rốt cuộc đã có thể tháo bỏ, cẳng chân cũng dần hồi phục; tuy mâu thuẫn giữa hắn với Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm không thể hiện ra ngoài nhưng sóng ngầm bên trong lại ngày càng mãnh liệt. Mà Kim gia kia, sau khi bị dính vào tai tiếng thì lại may mắn tìm được kẻ chết thay, bây giờ Kim gia đã khôi phục trạng thái tiêu dao như

trước, còn một nhà chết thay thì biến mất khỏi thành phố K.

Kẻ chết thay đó chính là An gia.

Trốn lậu thuế, ăn xén ăn bớt nguyên vật liệu dẫn đến việc sập nhà gây thương vong và hàng loạt các tội danh khác khiến An gia ầm ầm sụp đổ, An phụ ngồi tù, nghe nói vì sợ tội mà tự sát luôn trong tù, An mẫu đem theo An Hữu Minh và An Tả Tả rời khỏi thành phố K.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ, cơ hồ là nảy sinh ngay từ lúc một nhà bốn người An gia cùng Tử Viên hiệu trưởng rời khỏi bệnh viện, chờ đến khi Mộc Như Lam nghe nói tới thì chuyện đã rồi.

Tiếng cười đắc ý của Kim Bưu Hồ xuyên thấu qua bức tường dày.

"Chỉ có thể nói An gia thật sự xui xẻo." Sau khi nghe Mộc Như Lam kể, Lam Nhất Dương vừa cắn quả táo vừa chậm rãi bình luận.

Làm ăn là phải luôn cẩn trọng khi chọn đối tượng hợp tác, nếu không cẩn thận mà lựa trúng một kẻ lòng dạ đen tối thì thế nào cũng tiền mất tật mang, An gia là một ví dụ điển hình, ở thương giới, những chuyện thế này quá phổ biến.

Mộc Như Lam nhìn Lam Nhất Dương một cái, "Nghe nói, nhà anh cũng có hợp tác với Kim gia."

Nhắc tới việc này, Lam Nhất Dương hơi nhíu mày, ánh mắt tràn ngập khinh thường ghét bỏ, "Do tên rác rưởi Lam Bình Lân kia muốn làm."

Lam Bình Lân ư....?

Mộc Như Lam nhớ tới thiếu niên chỉ mới gặp mặt một lần kia, nhìn qua thì không mấy đặc biệt hấp dẫn, hoá ra cũng chẳng phải người tốt lành gì, hẳn lựa chọn hợp tác với Kim gia tại thời điểm rồi ren, ngay sau đó, An gia lại đột nhiên trở thành kẻ chết thay.

"Anh không tính tiếp quản công ty nhà mình sao?" Mộc Như Lam bỏ qua đề tài Lam Bình Lân và An gia, mỉm cười nhìn thiếu niên đang ngồi ăn táo như trẻ con trên sofa.

Thiếu niên bộ dạng cực kì anh tuấn, cao ráo dễ nhìn, chỉ cần hần trưởng thành hơn một chút, ánh mắt sắc bén hơn một chút, nói chuyện có khí thế hơn một chút, cô có thể tưởng tượng ra chỉ vài năm sau, thiếu niên này sẽ trở thành một người đàn ông dễ dàng đem pháp luật xoay chuyển trong lòng bàn tay, tạo nên một thần thoại bất bại của giới luật sư.

Có điều, Mộc Như Lam không biết là thứ gì đã thúc đẩy Lam Nhất Dương kiếp trước vang danh toàn cầu khi mới chỉ hai mươi bốn tuổi. Việc cô trọng sinh đã thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, ví dụ như Đoạn Nghiêu vốn phải chết, hay sự xuất hiện của Lam Nhất Dương, hoặc ngay cả Kim gia cùng An gia, ở kiếp trước cũng không hề bị bất cứ vấn đề gì. Vì vậy, Mộc Như Lam rất vui vẻ đón nhận các sự kiện ngoài ý muốn sắp xảy ra trong tương lai, thậm chí cô còn có cảm giác, thế giới phải tràn ngập những thứ xấu xa thì mới gọi là thế giới, chẳng phải sao?

Cô thật trông chờ.

Lam Nhất Dương cau mày, "Tôi không có hứng thú với mấy thứ đó." Chỉ có hắn ta mới đem xí nghiệp Lam thị to như vậy nói thành "mấy thứ đó."

Mộc Như Lam không hề bất ngờ với câu trả lời này, chỉ là cô rất tò mò, "Vậy anh nguyện ý đem giang sơn mà ông mình khó khăn có được đưa cho Lam Bình Lân?"

"Hắn ảo tưởng sức mạnh à!" Lam Nhất Dương nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi quăng ra một câu. Đối với hai mẹ con kia, đời này nếu hắn không khiến bọn họ hối hận đến mức quỳ xuống khóc không thành tiếng thì tên hắn không phải là Lam Nhất Dương.

Mộc Như Lam mỉm cười không nói gì thêm, cô cúi đầu đọc tờ báo trên tay, chỉ chốc lát sau, trên hành lang bên ngoài lại truyền đến tiếng cười tục tằng, thô lỗ mà cuồng vọng của Kim Bưu Hồ.

Lam Nhất Dương cau mày, gần đây chân của Kim Bưu Hồ đã trở nên tốt hơn, hắn thường xuyên chạy ra khỏi phòng.

"Sau này cô nên hạn chế đi ra ngoài." Nếu gặp phải cái tên Kim Bưu Hồ sắc đảm ngập trời kia thì có trời mới biết hắn sẽ làm gì Mộc Như Lam, phòng bệnh VIP tại tầng trệt này đã kín người cả rồi, Mộc Như Lam không thể nào đòi phòng được.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn chân mình, "Kỳ thật tôi không cần nằm viện cũng được."

Lam Nhất Dương vốn đã có thể có thể xuất viện từ sớm, nhưng nếu xuất viện để trở về Lam gia gặp hai mẹ con thì hắn thà nằm ở trong này còn hơn. Hắn cũng lười không muốn tới học viện Lưu Tư Lan, dù sao mấy thứ kia chỉ cần học một chút là hiểu rồi, nhưng mà nhìn Mộc Như Lam, bỗng nhiên hắn cảm thấy, chuyện xuất viện và đi học cũng thật... không tồi.

"Vậy xuất viện đi."

"Ừ." Mộc Như Lam mỉm cười, nên xuất viện thôi, chuẩn bị lâu như vậy, trò hay cũng sắp trình diễn rồi, khán giả e là không thể đợi được nữa, ha ha.

Hai người nói xuất viện là xuất viện luôn, sau khi được bác sĩ cho phép, người hầu và quản gia của hai nhà đều nhanh chóng chạy đến, ba bước thành hai đem những thứ cần thiết đóng gói mang đi, tầng trệt VIP chật ních người ngay lập tức có hai căn phòng trống.

...

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, khu bệnh viện trắng tinh sạch sẽ nay chìm trong bóng tối.

Bệnh viện, nơi thường xuyên xuất hiện trong những câu chuyện ma ám.

Kim Buru Hồ ngồi trên giường bệnh, chân vẫn còn bọc lớp thạch cao thật dày, trên bàn đặt một chiếc máy tính đang phát video, bên trong video là một nữ nhân trần truồng đang làm những động tác cực kỳ xinh đẹp, hô hấp của Kim Buru Hồ dần trở nên nặng nề, ngôn từ dơ bẩn không ngừng phun ra, “Tiểu hồ ly dâm đảng, nâng chân lên! Chà...”

Gió lạnh nhẹ nhàng thổi, chiếc rèm cửa sổ thoáng đung đưa.

Kim Buru Hồ nhìn chăm chăm vào màn hình, tầm mắt không hề dời đi; đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, hần liền kéo chăn trùm lên người.

Mây lượn lờ trôi giữa nền trời sâu thẳm, ánh trăng nhàn nhạt soi lên rèm cửa màu trắng, tấm rèm đột nhiên đung đưa kịch liệt.

Kim Buru Hồ lạnh run cả người, theo bản năng quay đầu nhìn cửa sổ xem liệu có phải hần đã quên đóng hay không, nào ngờ đập vào mắt là một bóng người in trên tấm rèm trắng, cái bóng đó tựa hồ là phụ nữ, sợi tóc bay bay, thân thể cứng đờ cứ thế mà lơ lửng ngoài cửa sổ.

Kim Buru Hồ tròn mắt, sợ tới mức đánh rơi máy tính, hần kinh hãi hét lên, “Ai đó?!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: V4: Thiên sứ biến thái đang cận kề (8)

Hần vừa hết xong, bóng hình phụ nữ kia bỗng nhiên tiêu thất, chỉ để lại một bức màn trắng tinh. Kim Buru Hồ hung hăng dụi mắt mấy cái, cứ tưởng mình trông gà hóa cuốc, nào ngờ hần còn chưa kịp thở phào thì đã thấy bóng đen ấy tái xuất hiện trên rèm cửa sổ. Kim Buru Hồ vừa khiếp đảm hét to vừa điên cuồng đập chuông, “Có ai không! Có ai không! Mau đến đây!”

Kim Buru Hồ nhìn bóng dáng trên rèm cửa, trái tim sợ hãi nhảy loạn xạ, chiếc máy tính rơi trên đất còn phát ra một chùm giọng nữ quyến rũ, “Đến a, đến a, đến a...”

Trước đây hần luôn bị âm thanh này khơi dậy thú tính, thế nhưng bây giờ nó lại chẳng khác gì tiếng rít câu hồn của nữ quỷ. Toàn thân Kim Buru Hồ cứng đờ, hần từng hại chết không ít người, trong đó đa số là phụ nữ, có tật thì luôn giết mình, hần làm nhiều chuyện táng tận lương tâm như vậy, đương nhiên trong lòng cũng sẽ tồn tại nỗi sợ bị quỷ báo thù.

Cái bóng kia bắt đầu động đậy, một cánh tay nâng lên, từ từ hướng về phía Kim Buru Hồ, hần liền kinh hãi trốn dưới gầm giường, cái chân bó bột bị đập mạnh xuống đất, thế nhưng nỗi sợ đã lấn át hết tất cả thấy đau đớn, hần hoàn toàn không để tâm đến cái chân đau mà chỉ một mực muốn chống nạng lao ra khỏi căn phòng quái quỷ này...

“Có ai không! Mau đến đây!”

“Rầm!” Cửa phòng đột ngột bị phá vỡ, Kim Buru Hồ khoa trương thở phào nhẹ nhõm, hần chỉ tay vào rèm cửa, miệng rống to, “Có quỷ!”

Những người vừa vào nghe thế thì lập tức nhìn về phía cửa sổ, kết quả chỉ thấy một tấm rèm trắng đang nhẹ nhàng lay động trong gió. Nam bác sĩ mạnh dạn đi tới vén rèm lên, bên ngoài cửa sổ trống không, hoàn toàn dđlq.đ chẳng có gì cả, ông ta đóng cửa lại rồi nghiêm túc nhìn Kim Buru Hồ, “Kim tiên sinh, tôi nhớ là tôi đã cảnh báo anh nhiều lần rồi, ở bệnh viện thì nên nghỉ ngơi cho tốt, ‘miệt mài quá độ’ sẽ khiến tinh thần anh trở nên không tỉnh táo.”

Hàm ý là Kim Buru Hồ miệt mài quá độ dẫn đến sinh ra ảo giác.

Nói gì thì nói, Kim Buru Hồ là đàn ông, làm nhiều điều ác như vậy, nếu trên đời thật sự tồn tại ma quỷ thì chúng đã sớm lấy mạng hần rồi, làm gì có chuyện chờ đến tận bây giờ? dđlq.đ Kim Buru Hồ nhớ kỹ lại, đúng là mấy hôm nay hần chỉ toàn nghĩ đến chuyện đó, hơn nữa đồng phục y tá quá mức mê hoặc, quả thật hần có hơi bạo hóa.

Chiếc máy tính bên kia vẫn đang phát ra âm thanh dụ dỗ đầy quyến rũ, Kim Buru Hồ khó chịu đá nó một cái, thế nhưng nó vốn là hàng cao cấp, một cú đá đơn giản thì chẳng đủ để gây ảnh hưởng gì. Thấy bác sĩ nhìn mình chăm chăm, Kim Buru Hồ càng khó chịu hơn, hần đóng máy tính lại rồi quát, “Cút xéo!”

Bác sĩ lắc đầu, sau đó cùng các y tá rời khỏi phòng.

Ở bên ngoài, mây mù bất thành linh bị gió cuốn đi, ánh trăng tiếp tục soi lên tấm rèm cửa, một cái bóng đen lại lặng lẽ xuất hiện...

...

Mộc Như Lam rủ Bạch Tố Tinh cùng cô xem phim, đây là bộ phim kinh dị thuộc thể loại siêu nhiên mới được ra mắt, độ kinh dị đạt đến năm sao, người xem phải cân nhắc kỹ, ở rạp chiếu đã có không ít người ngất xỉu vì yếu bóng vía.

Đền phòng khách đã được tắt, Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương bận tham gia tiệc rượu, hai anh em Mộc Như Sâm thì gần đây đều về nhà trễ, nguyên nhân là vì chuyện của An Hữu Minh. dđlq.đ Tuy bọn họ ganh đua từ nhỏ đến lớn nhưng vẫn có một phần tình nghĩa, hiện nay An Hữu Minh và An Tà Tà đột nhiên bốc hơi khỏi thành phố K, đám anh em thân thiết đương nhiên không thể ngồi yên.

Vì vậy, trong nhà chỉ còn Mộc Như Lam và Bạch Tố Tinh, Chu Phúc và nhóm người hầu đều đã trở về khu nhà ngoài biệt thự.

Nhạc phim kinh dị luôn luôn đem lại cảm giác rung rợn, sắc mặt Bạch Tố Tinh trắng bệch, hai tay ôm chặt lấy chiếc gối, mặc dù cô ta không muốn xem chung với Mộc Như Lam nhưng vẫn phải bấm bụng ngồi xuống, ai bảo cô ta cứ thích làm một đóa sen trắng lương thiện không nở từ chối mọi người cơ chứ?

Mộc Như Lam ngồi bên cạnh, cẳng chân bó bột gác lên bàn, cô tựa người vào lưng ghế mềm, trong tay cầm một bịch khoai tây chiên, dđlq.đ gần đó còn có một ly nước ép cà chua đồ rực, đôi mắt cô dán chặt vào khung cảnh kinh dị trên màn hình ti vi 42 inch, đáng vẻ cực kỳ thích thú.

Tựa hồ như bị cảnh trong phim dọa sợ, Bạch Tố Tinh kinh hách hét một tiếng rồi lập tức vùi mặt vào gối, lúc này Mộc Như Lam mới quay sang nhìn Bạch Tố Tinh, thấy cô ta trắng bệch cả mặt thì bật cười, “Đều là dàn dựng thôi, có gì đâu mà sợ.”

Ai chẳng biết là dàn dựng, nhưng một khi đã xem thì đều bị mấy hình ảnh khủng khiếp kia bám trong đầu, lúc tắm rửa luôn sợ trong gương xuất hiện mặt ma, lúc đi toilet luôn sợ dưới bồn vuron lên tay quý, tóm lại chính là bị ám ảnh!

“Thật... thật khủng bố...” Giọng của Bạch Tố Tinh có chút run rẩy.

Mộc Như Lam mỉm cười hiền hòa, mắt vẫn nhìn vào nữ quý đáng sợ trên màn hình, “Không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ quý gõ cửa.”

... Không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ quý gõ cửa...

Cô cười khúc khích, xem phim kinh dị như mèo xem chuột, không có lấy một chút căng thẳng, “Sao lại nghĩ như vậy chứ? Nếu ma quý có thật thì chẳng phải xã hội sẽ rất yên bình sao? Kẻ xấu không cần cảnh sát vẫn bị trừng phạt, bị tra tấn đến chết, ai ai cũng có thể báo thù cho chính mình, chà... Thật sự rất tốt nha.”

Trên đời này có rất nhiều kẻ chết vẫn chưa hết tội, ấy vậy mà chúng vẫn có thể sống nhón nhơ đến già, những loại lý thuyết như “ở hiền gặp lành” chỉ dùng để gạt người thôi.

Bạch Tố Tinh liếc nhìn gò má của Mộc Như Lam, ánh sáng bàng bạc của màn hình hắt lên gương mặt cô, gương mặt này vốn thật xinh đẹp, vậy mà bây giờ Bạch Tố Tinh lại thấy nó cực kỳ đáng sợ... Vì sao... Mộc Như Lam có vẻ rất kỳ quái? Hơn nữa cảm giác này không phải là lần đầu tiên, ngay từ đêm đầu tiên bị dị ứng hoa oải hương, Bạch Tố Tinh đã cảm thấy Mộc Như Lam có chỗ nào đó rất bất thường, có điều cô ta không thể nói rõ nó bất thường như thế nào.

Tiếng hét chói tai của thanh niên bị quý giết chết vọng lại từ trong ti vi, Bạch Tố Tinh run như cây sậy, Mộc Như Lam thì lại nhếch miệng cười, cô cầm lấy ly nước cà chua trên bàn rồi nhẹ nhàng ngậm lấy ống hút.

“Chị... Chị, em sợ quá, em không xem có được không?” Bạch Tố Tinh rút cuộc không chịu được nữa.

Mộc Như Lam nhìn gương mặt tái nhợt của cô ta, nụ cười trên môi mỗi lúc một sâu, “Được.”

Bạch Tố Tinh lập tức đứng phắt dậy, cuống quýt chạy nhanh lên lầu.

Mộc Như Lam cười khê một tiếng, cô cầm điều khiển chỉnh cho âm thanh to hơn một chút, sau đó tiếp tục ôm bịch khoai tây chiên mà vui vẻ xem phim kinh dị...

...

Câu lạc bộ giải trí lớn nhất trung tâm thành phố K.

Đám người Mộc Như Sâm, Mộc Như Lâm, còn có cả Chu Nhã Nhã đều ngồi ở vị trí VIP tại tầng bốn, không khí lúc này có chút nặng nề và nghiêm trọng. Chuyện nhà An Hữu Minh phát sinh quá đột ngột, bọn họ chỉ là một sắp nhỏ loại choai, dđlq.đ mà một sắp nhỏ loại choai thì chẳng thể nào can thiệp vào chuyện thương trường, thế nhưng điều đó cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ ngồi yên nhìn An Hữu Minh và An Tà Tà mất tích.

Tất cả bỏ tiền ra, mỗi người góp một ít để thuê thám tử đi tìm, thậm chí bọn họ còn nhờ đến sự giúp đỡ của cảnh sát, vậy mà kết quả lại không thu hoạch được gì, cứ như thể An gia đã thật sự biến mất khỏi nhân gian.

Họ ngồi phân tán trên ghế sofa, không một ai mở miệng.

Chu Nhã Nhã ngồi bên cạnh Mộc Như Sâm, từ khi biết Mộc Như Sâm vì cứu cô ta mà không để ý cả việc Mộc Như Lam bị xe tông, Chu Nhã Nhã ngày càng thích Mộc Như Sâm, tính chiếm hữu và kiểm soát cũng ngày càng mãnh liệt.

Đương nhiên, chuyện này là do An Tả Tả an ủi Chu Nhã Nhã nên mới nói vậy. Cô ta lúc ấy đã say rượu ngủ như chết, tuyệt nhiên không hề biết chuyện Mộc Như Sâm vừa nghe chị gái gặp nạn là lập tức quăng cô ta sang một bên rồi chạy vụt đi, những đđq.đ nam sinh khác cũng không thích kể lể, vì vậy Chu Nhã Nhã cứ đinh ninh rằng trong lòng Mộc Như Sâm có chỗ dành cho mình, chẳng qua là vì bị Mộc Như Lam ảnh hưởng nhiều năm nên cậu mới không nhận ra thôi.

Một ngày nào đó, cô ta nhất định sẽ chiếm lấy vị trí của Mộc Như Lam trong tim Mộc Như Sâm, còn người chị Mộc Như Lam này... cứ biến mất mãi mãi đi!

Chu Nhã Nhã bất giác nắm chặt tay Mộc Như Sâm, đôi mắt rực cháy ngọn lửa chiếm hữu khiến người ta có cảm giác khó thở.

Mộc Như Sâm đột nhiên bị nắm đau, cậu rút tay mình ra khỏi tay Chu Nhã Nhã, khó chịu nhăn mày, “Cậu làm gì vậy?”

Mộc Như Sâm liếc sang, thấy Chu Nhã Nhã còn chưa kịp thu hồi cái nhìn tham lam đến biến thái, cậu cau mày rồi lập tức phóng tới một ánh mắt cảnh cáo.

Lưu Khải chỉ cho rằng Mộc Như Sâm và Chu Nhã Nhã liếc mắt đưa tình, hấn đảo mắt, “Các cậu muốn tình tứ thì cũng phải đúng lúc đúng chỗ biết không hả?”

“Ai muốn tình tứ cơ chứ?” Mộc Như Sâm nóng nảy quăng ra một câu, cậu cực kỳ phiền chán cái loại lời nói dính cậu và Chu Nhã Nhã lại chung một chỗ như thế này đđq.đ, đành phải đánh trống lảng, “Mình đã nhờ ông ngoại tra xét tư liệu của ngành giao thông bên kia, hoàn toàn không có hồ sơ xuất cảnh của An Hữu Minh.”

“Chúng ta đã lật tung thành phố K lên mà vẫn không tìm được, chẳng lẽ bọn họ thật sự bốc hơi rồi sao?”

Lưu Khải bỗng dưng rùng mình một cái, giọng nói mang theo chút u ám, “Mình đột nhiên nhớ tới những vụ mất tích mất năm gần đây ở thành phố K... Kim Mạt Ly cũng đã từng học trường tại mình, nghe nói cảnh sát cũng không truy ra gì, còn cả vụ ba người mất tích vào ba năm trước...”

“Cậu thôi đi!” Có người sợ run lên, vờn chân đạp sang một cước, “Đừng có đề cập đến mấy chuyện kinh khủng như vậy! An Hữu Minh tuy miệng lưỡi có chút đáng ghét nhưng cũng không đến mức khiến người ta muốn giết chết.”

Lưu Khải cắn răng lắm bầm, “Nói không chừng cậu ta đã gặp phải một tên sát thủ biến thái...”

“A Khải.” Mộc Như Sâm trầm giọng nhắc nhở, Lưu Khải lập tức gờ tay đầu hàng đồng thời làm một động tác khóa miệng, tỏ ý sẽ không nhắc lại.

“Dù thế nào đi nữa, mọi người có hết sức là được rồi.” Mộc Như Sâm lên tiếng, thiếu niên luôn luôn bình tĩnh này có sức ảnh hưởng rất lớn, quả thật bọn họ đã làm hết khả năng, coi như là vì bạn bè mà bỏ ra toàn bộ nỗ lực, nhưng nếu cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì thì chỉ có thể tuân theo số phận, dù sao quan trọng nhất vẫn là cuộc sống của mình.

Mộc Như Sâm vừa nói vậy, bầu không khí tựa hồ nhẹ đi rất nhiều, sau đó dần dần vui vẻ lên, không biết ai là người bắt đầu, cả khu ghé cứ thế mà xôn xao thành một mảnh.

Hai anh em Mộc gia đứng dậy, Mộc Như Sâm nói, “Không chơi nữa, tụi mình về đây.”

Những người khác không đồng ý lắm, đôi song sinh này chính là tâm điểm trong đám bạn, một người Trịnh Dương lên tiếng, “Chắc, mới hơn mười giờ, ngày mai là chủ nhật, thứ hai lại là đại hội thể thao giữa Lưu Tư Lan và Tử Viên, sao không chơi cho đã mà về làm gì?”

“Chẳng lẽ... là vì Mộc tỷ tỷ hà lão đại?” Lưu Khải đảo mắt trêu đùa.

Hai người này chính là tỷ khổng, hấn quen bọn họ đầu tiên nên tất nhiên đã sớm nhìn thấu, chỉ cần Mộc Như Sâm ở nhà, bọn họ sẽ không bao giờ về quá mười một giờ đêm. Cả đám anh em đã sớm nếm qua vị phụ nữ, hút thuốc uống rượu lại càng không đáng kể, e rằng chỉ có Mộc Như Sâm Mộc Như Lâm vẫn còn là xử nam, không thuốc không rượu không chơi qua đêm, quả thật không ngoa khi nói bọn họ đã bị Mộc Như Sâm dưỡng thành cún ngoan.

Có điều Lưu Khải cũng thực lòng hâm mộ, trước đây hấn đã từng theo chân bọn họ bám lấy Mộc Như Sâm, thế nhưng sau khi hai anh em biết Lưu Khải có ý định cướp đi chị gái, bọn họ lập tức cảnh cáo tiểu hài tử này. Lưu Khải bị uy hiếp quá hung hăng nên không dám chạy đến Mộc gia thường xuyên như trước nữa, tình cảm dành cho Mộc Như Sâm cũng vì thế mà dần phai nhạt, nhưng chút ít ái mộ dưới đáy lòng vẫn chẳng thể nào xóa sạch được.

Chu Nhã Nhã thấy Lưu Khải nhắc tới Mộc Như Sâm thì nhú mày bực mình, bất giác tia sáng khác thường của Mộc Như Sâm khi nghe được tên chị gái, Chu Nhã Nhã không khỏi bầu chặt móng tay lên thành ghề.

Cô ta ghen tỵ vị trí to lớn của Mộc Như Sâm trong lòng Mộc Như Sâm nhưng lại chẳng thể nào hạ thủ, bởi vì đó chính là người đã cứu mạng cô ta, nếu không nhờ Mộc Như Sâm thì e chuyện hôm ấy sẽ không chỉ dừng lại ở một màn cưỡng hiếp.

Trong tâm trí dường như có một thiên thần và một ác quỷ đang âm ỉ tranh cãi, một bên thì bảo cô ta nên đối tốt với Mộc Như Sâm, còn một bên thì cho

rằng không việc gì phải câu nệ, trong tình yêu, bạn bè mười mấy năm cũng có thể trở mặt thành thù, huống chi Mộc Như Lam mới chỉ vô tình cứu cô ta một lần nên chưa tính là bạn bè, hơn nữa cô ta cuối cùng vẫn gặp chuyện, Mộc Như Lam chẳng qua là giúp kéo vận rủi trễ xuống hai ngày mà thôi...

Suy nghĩ này sai lầm vô cùng, nhưng tình yêu chính là chất độc, càng chìm đắm thì càng lan tràn, cuối cùng ăn mòn luôn trái tim và toàn bộ lý trí...

Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm luôn đặt Mộc Như Lam lên vị trí hàng đầu, trong tiềm thức đã hoàn toàn miễn dịch với những từ “em trai ngoan” linh tinh này nọ. Lúc mới bước vào thời kỳ nổi loạn, bọn họ đã từng cảm thấy mất mặt khi bị gọi là “bé ngoan”, “em trai ngoan”, “tỷ khổng”, có lần hăng máu cãi nhau với người khác, nhất thời kích động nói rằng bọn họ không thích Mộc Như Lam đến như vậy, sau đó câu nói này lọt vào tai Mộc Như Lam, cô phớt lờ bọn họ tận ba ngày, từ đó trở đi, bọn họ không bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này nữa.

So với việc khiến cho chị gái đau lòng, bọn họ trở thành em trai ngoan thì có làm sao?

Vì thế cả hai lười không thèm đáp lại lời trêu chọc của Lưu Khải, xem như cam chịu, Mộc Như Lâm thân nhiên nói, “Các cậu cũng đừng về quá muộn, gần đây bên ngoài đường như có điểm không ổn, phải chú ý an toàn.”

Trịnh Dương vẫy vẫy tay, “Các cậu không nói mình cũng biết rồi, có điều, làm bạn trai, A Sâm, không phải cậu nên đưa mỹ nữ về nhà sao?” Hân ái muội muội mất với Mộc Như Sâm.

Mộc Như Sâm vừa nhớ ra chị gái mới xuất viện, đang hờn hờ nghĩ từ nay lại có thể cùng nhau ăn cơm xem phim làm nũng thì đột nhiên bị Trịnh Dương tạt một gáo nước lạnh, cậu bắt đầu thấy không kiên nhẫn nổi, lại là Chu Nhã Nhã? Sao phiền thế? Vậy mà đám bạn cứ nhao nhao bảo đây là đặc quyền của bạn trai, nghĩa vụ của bạn trai, hơn nữa ánh mắt của Chu Nhã Nhã càng khiến cho cậu không cách nào cự tuyệt.

Chu Nhã Nhã muốn đi toilet trước khi trở về, nhìn bóng dáng người đẹp dần khuất xa, Lưu Khải và Trịnh Dương bị ồ ghé sát vào Mộc Như Sâm, Trịnh Dương khều khều ngực cậu, cười đến là ái muội, “Nghe nói hôm nay, Chu thị trưởng cùng vợ đi khảo sát huyện thành.”

Mộc Như Sâm khó hiểu nhìn Trịnh Dương, “Thì sao?”

“Chắc! Sao cậu chậm hiểu vậy hả?!” Trịnh Dương chỉ tiếc rên sát không thành thét, “Chu Nhã Nhã đẹp như thế, dáng người nóng bỏng như thế, đêm dài người vắng, chẳng lẽ cậu không biết đến cái gọi là cùi khô bốc lửa à? Cậu có phải là thiếu niên đang dậy thì không vậy? Mau cởi quần ra, mình muốn kiểm tra xem liệu cậu có bị bệnh gì không...”

“Đồ điên, cút đi!” Mộc Như Sâm một cước đá văng tên ngốc đang muốn cởi quần mình, cậu tròn mắt, không biết đầu óc mấy tên này ngoài bã đậu ra thì còn cái gì không mà suốt ngày cứ tư tưởng đến những chuyện đó.

Thấy Chu Nhã Nhã đi ra từ toilet, Mộc Như Lâm liền gọi anh trai, “Thôi, chúng ta về.”

“Bái bai.”

“A Sâm, nhớ kể cho tụi này nha!”

Mộc Như Sâm chẳng buồn để ý đám người nhàm chán sau lưng, thế nhưng không hiểu tại sao, lời nói không lành mạnh của họ vẫn lưu lại chút ít dấu vết trong đầu cậu, nói gì thì vẫn là thiếu niên mới lớn, Mộc Như Sâm nhìn sang Chu Nhã Nhã đang đi về phía hắn, lần đầu tiên cẩn thận đánh giá khuôn mặt và dáng người cô gái này.

Ừm... không thể phủ nhận, Chu Nhã Nhã quả thật là mỹ nhân, hơn nữa vẻ đẹp lạnh lùng này vừa nhìn là đã khơi dậy tính chinh phục của đàn ông, cô gái 15 tuổi trở mã có hơi sớm, đường cong yếu điệu thật sự quá bốc lửa so với bạn bè đồng trang lứa.

Lời nói của Trịnh Dương vọng lại, Mộc Như Sâm bất giác tưởng tượng Chu Nhã Nhã trần truồng, thế nhưng vào giây tiếp theo, ánh mắt cậu bất chợt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân mình đột nhiên lùi về sau, va phải Mộc Như Lâm, mồ hôi lạnh toát đầy trán...

“Sao vậy?” Mộc Như Lâm bị đụng, thấy cả người anh trai cứng đờ thì liền dò hỏi, ở đằng trước, Chu Nhã Nhã cũng đang lo lắng nhìn Mộc Như Sâm nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Mộc Như Sâm lắc đầu, hô hấp có chút dồn dập, cậu xoay người đi trước, “Đi nhanh đi.”

Hai người phía sau cau mày, sau đó cất bước đi theo.

Mộc Như Sâm đi ở phía trước, hành lang thẳng dài bắt đầu trở nên méo mó và mờ mịt, trái tim cậu nhảy loạn xạ, bước chân càng ngày càng nhanh, mồ hôi trên trán mỗi lúc một nhiều.

Mộc Như Sâm hoàn toàn kinh hãi.

Cậu thấy hình như mình trúng tà mất rồi, đúng vậy, nhất định là trúng tà! Nếu không... Nếu không... Làm sao cậu có thể... làm sao có thể tưởng tượng ra cảnh Mộc Như Lam trần truồng... Rõ ràng cô là chị gái cậu, là chị gái yêu thương nhất của cậu...

Nhất định là trúng tà, nếu không thì... thật dơ bẩn...

Mộc Như Sâm thất thần suốt cả quãng đường, taxi đưa Chu Nhã Nhã về Chu gia, sau đó lại đưa bọn họ về Mộc gia từ lúc nào không biết, phải đến khi

Mộc Như Lâm thúc một cái, cậu mới hoảng hốt tỉnh lại.

Thấy Mộc Như Sâm cứng nhắc bước xuống taxi, Mộc Như Lâm thanh toán tiền xong thì bắt đầu nhìn Mộc Như Sâm chăm chăm, đôi mắt bắn ra từng tia sắc bén, “Rốt cuộc anh bị làm sao thế?” Không dừng lại hốt hoảng như vậy, bộ trứng gà chắc?

Chuyện dở bản và đáng hổ như vậy, làm sao Mộc Như Sâm có thể nói ra, cho dù đối phương là đứa em trai sinh đôi ngay từ trong bụng mẹ cũng không được!

“Không sao cả.” Cậu trả lời cho có rồi vội vàng chạy vào trong nhà.

Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương vẫn chưa về, trong phòng khách không bật đèn, chỉ có một mình Mộc Như Lâm ngồi xem phim, cô nghe được tiếng mở cửa, thấy Mộc Như Sâm bước vào thì liền mỉm cười, “Về rồi à.”

“Chị.. em.. em mệt quá, em lên lầu ngủ trước đây!” Mộc Như Sâm thấy thân mình Mộc Như Lâm vùi vào ghế trông thật nhỏ nhắn mềm mại, tay cô ôm bịch khoai tây chiên, điệu bộ khá ái như mèo con, có điều bây giờ cậu lại sợ hãi không dám đối mặt với Mộc Như Lâm, chỉ lắp bắp nói được một câu, sau đó lập tức chạy mất dạng.

Mộc Như Lâm khó hiểu nhìn Mộc Như Sâm, “Nó làm sao vậy?”

Mộc Như Lâm nhìn theo bóng dáng của anh trai, đôi mắt bên dưới thấu kính xẹt qua một tia âm u, phản ứng của Mộc Như Sâm.. giống hệt phản ứng của cậu khi phát hiện bản thân tồn tại một khởi niệm với Mộc Như Lâm..

“Như Lâm?” Mộc Như Lâm vừa bấm nút tạm dừng chiếu phim vừa gọi thêm lần nữa, hai đứa tối hôm nay ra ngoài gặp phải chuyện gì sao? Cứ thất hồn lạc phách..

Mộc Như Lâm lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, cậu vội lắc đầu, “Không có gì, em chỉ hơi mệt thôi.”

Mộc Như Lâm cho là họ phiền não chuyện của An Hữu Minh, vì vậy liền dịu dàng an ủi, “Không phải chị đã nói với các em rồi sao? Có nhiều chuyện, chúng ta cố hết sức là được rồi.”

Cố hết sức là được rồi. Những lời này thật bình thường, rất nhiều người đã nói qua, thế nhưng khi được phát ra từ miệng Mộc Như Lâm, nó lại mang theo cảm giác lạnh lùng tàn nhẫn, hai anh em bọn họ đã lĩnh giáo điều này ngay từ nhỏ, Mộc Như Lâm đôi khi cũng rất tuyệt tình, chính vì vậy mà bọn họ sinh ra tâm lý sợ hãi, sợ một ngày cô không cần bọn họ, sợ một ngày cô vứt bỏ bọn họ.

Mộc Như Lâm gạt đầu, trong lòng bắt đầu thấy phiền chán, cậu đành tìm một cái cớ để đi lên lầu.

Mộc Như Lâm đứng bên dưới nhìn theo bóng lưng Mộc Như Sâm, phòng khách không bật đèn, chỉ có chút ít ánh sáng màn hình soi lên một khoảng nhỏ nhỏ, miễn cưỡng thấy được nụ cười ôn nhu xinh đẹp của cô.

Em trai đơn thuần thật đáng yêu quá đi, thấy chị thì trái tim đập nhanh lắm phải không? Chị thân thiết với người khác thì khó chịu lắm phải không? A... Chu Nhã Nhã xinh đẹp vẫn chưa thể cướp được trái tim của cưng sao? Ha ha... Quả thật rất đáng yêu, đứa em trai như vậy, đứa em trai toàn tâm toàn ý yêu chị gái như vậy, quả thật rất rất đáng yêu...

Trốn đi, trốn nhanh lên, phải trốn cho thật xa thì mới thoát khỏi cảnh giầy dựa trong thống khổ nha, nhưng nếu cưng trốn quá xa, vượt qua giới hạn sợi tơ của chị, chị sẽ lập tức bắt cưng về, sau đó cưng sẽ mãi mãi ở cạnh chị, mãi mãi mãi mãi ~ ha ha ha.

Mộc Như Sâm vừa vào phòng là vọt ngay vào toilet vịn vòi sen, cậu không cởi quần áo mà cứ đứng như thế cho nước chảy xối xả từ đầu tới chân, nước mùa thu rất lạnh, Mộc Như Sâm run rẩy cả người nhưng tuyệt nhiên không hề né tránh.

Mộc Như Lâm đứng bên ngoài phòng tắm, không hổ là anh em sinh đôi, hành động của Mộc Như Sâm hiện tại đều trùng với những gì Mộc Như Lâm đã làm trước đây, hiện tại chắc anh ta cũng giống mình khi ấy, cảm thấy xấu hổ không dám đối mặt với Mộc Như Lâm phải không? Sau đó chờ cho tâm tình dần dần bình phục thì mới hoàn toàn tỉnh ngộ, đây là yêu, không phải là tình yêu của em trai dành cho chị gái, mà là tình yêu của nam nhân dành cho nữ nhân.

Thật buồn cười, ngay từ nhỏ đã nghe Mộc Như Lâm giảng giải biết bao nhiêu là đạo đức luân lý, ấy vậy mà bọn họ lại sinh ra thứ tình cảm méo mó biến thái đến thế...

Mộc Như Lâm lắng nghe tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ phòng tắm, trong lòng càng lúc càng thấy phiền, Mộc Như Sâm không giống cậu, cậu ta không thuộc tuýp người có khả năng giấu kín tâm tư, cho dù cố gắng kiềm chế thế nào đi nữa thì tới một thời điểm nhất định cũng sẽ bạo phát. Chu Nhã Nhã kia đúng là vô tích sự, cậu đã cố gắng giúp cô ta tạo nhiều cơ hội, vậy mà vẫn...

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đôi mắt Mộc Như Lâm dần nhuộm màu u ám.

Người cậu yêu nhất là Mộc Như Lâm, cho dù phần tình cảm này méo mó biến thái đến đâu thì cậu cũng không thể nào phủ nhận. Cậu muốn giấu trong lòng cả đời, lặng lẽ nhìn Mộc Như Lâm gặp người đàn ông cô yêu, nhìn cô mặc váy cưới bước vào lễ đường, chỉ cần tình cảm này còn tồn tại, cậu vẫn sẽ bảo vệ Mộc Như Lâm.

Không ai được phép tổn thương cô, kể cả người anh trai song sinh kia.

Cho nên...

Đừng trách cậu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: V4: Thiên sứ biến thái đang cận kề (9)

Đại hội thể thao giữa Lưu Tư Lan và Từ Viên cuối cùng cũng đến.

Đại hội này được tiến hành lần đầu vào hai mươi năm trước khi hai bên học viện chưa có xích mích, sau đó cứ mỗi học kỳ lại tổ chức một lần, sơ trung giao lưu vào mùa xuân, còn trung học thì giao lưu vào mùa thu, địa điểm được thay đổi luân phiên, đợt trước đã tổ chức tại học viện Lưu Tư Lan nên lần này sẽ đến lượt học viện Từ Viên.

Học viện Từ Viên chỉ cách Lưu Tư Lan nửa giờ chạy xe, so với học viện Mộ Hoa xa tận chân trời thì khoảng cách này quả thực quá gần.

Tại bãi đậu xe bên ngoài học viện Lưu Tư Lan đã đậu sẵn hai mươi chiếc xe buýt sang trọng, các học sinh trung học có mặt từ sáng sớm, đợi đến đúng giờ thì bắt đầu xếp hàng lên xe.

Tuy rằng mỗi khối đều chia đến tận lớp F nhưng thực ra số lượng học sinh cũng không nhiều đến mức đó, dù sao thì Lưu Tư Lan cũng chỉ là một học viện quý tộc thuần túy không bao giờ chiêu sinh. Chính vì vậy, hai mươi đđq.đ chiếc xe buýt sang trọng, mỗi chiếc gần 100 chỗ ngồi là hoàn toàn dư dả.

Do đi lại không tiện nên Mộc Như Lam đến chậm, khi cô tới nơi thì xe buýt chờ năm một và năm hai đã khởi hành cả rồi, lớp A năm ba cũng đã ngồi vào chỗ, lớp B thì đang lục tục bước lên xe, xe phải kín chỗ ngồi thì học sinh mới chuyển sang chiếc tiếp theo, nói cách khác, Mộc Như Lam hiện tại không thể ngồi lên chiếc thứ nhất.

Đây là lần đầu tiên Mộc Như Lam bị lớp A lãng quên, trước kia cô hay đến muộn một chút vì bận xử lý chuyện của hội học sinh, thế nhưng cho dù cô đến muộn tới đâu, cho dù cô nói mình có thể ngồi xe lớp khác thế nào, những người lớp A vẫn luôn luôn chừa cho cô một chỗ, chưa bao giờ đđq.đ để xảy ra những chuyện như Mộc Như Lam phải đứng ngoài như bây giờ.

Đáng kinh ngạc hơn nữa là Bạch Tố Tinh cũng ở trên xe, thậm chí còn ngồi ngay bên cạnh Âu Khải Thần.

Mộc Như Lam đứng trước cửa xe, còn Bạch Tố Tinh và Âu Khải Thần thì ngồi tại hàng ghế thứ nhất, trong một thoáng, Bạch Tố Tinh quay đầu sang nhìn, sau đó lập tức im lặng quay trở về, giống như cô ta chỉ là lơ đãng liếc qua thôi, mà đđq.đ ngay sau khi Bạch Tố Tinh quay đầu trở về, chiếc xe buýt bắt đầu rục rịch lăn bánh.

Trong một thoáng Mộc Như Lam vắng mặt, dường như Bạch Tố Tinh bắt đầu phong sinh khởi thủy tại học viện Lưu Tư Lan thì phải, lẽ nào là... được ai đó giúp đỡ?

Bỗng nhiên nhận thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, Mộc Như Lam ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của Thư Mẫn – người đang đứng ở cánh cửa thứ hai của chiếc xe.

Nắng sớm không quá gay gắt nhưng cũng đủ khiến người ta chói mắt, ấy vậy mà Thư Mẫn lại cảm thấy, nụ cười của cô gái đối diện còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

“Hà?! Lam Lam?!” Có người vô tình nhìn xuống, thấy Mộc Như Lam thì lập tức kinh ngạc hô lên, cửa sổ xe buýt được làm từ vật liệu đđq.đ cách âm, không lọt được bất kỳ âm thanh nào từ bên ngoài, thế nhưng tiếng động bên trong thì lại nghe được rất rõ ràng.

Chiếc xe trong nháy mắt trở nên im lặng, giây tiếp theo, mọi người thi nhau nhìn ra cửa sổ, quả nhiên là nữ thần mà bọn họ đã lâu không gặp!

“Tài xế! Dừng xe lại ngay! Mở cửa! Dám nhốt nữ thần của chúng tôi ở bên ngoài, ông muốn chết à!”

“Mở cửa nhanh lên! Con mẹ nó, thấy Lam Lam ở ngoài mà không lên tiếng, đã vậy còn dám nỏ máy chạy đi, ông không thấy tội lỗi hả? Đi ngủ sẽ gặp ác mộng cho xem!”

“...” Lái xe im lặng mở cửa, ông ta ủy khuất liếc Bạch Tố Tinh một cái, rõ ràng chính cô gái này đã nói là mọi người lên hết rồi, nên khởi hành đi thôi, thế quái nào bây giờ ông lại trở thành tội đồ... Con cái nhà giàu, quả thật là vô lý.

Mộc Như Lam đang chuẩn bị đi về phía xe của lớp F thì cửa xe lớp A bỗng nhiên bật mở, lớp trưởng mặt trẻ con Mễ Na đđq.đ lập tức lao ra, thiếu chút nữa thì ôm Mộc Như Lam ngã xuống đất, Mễ Na lúc này mới chú ý thấy chân Mộc Như Lam vẫn đang bó bột, nhất thời cẩn thận nâng niu cô như một viên ngọc dễ vỡ.

“Sao em tại tới đây?” Âu Khải Thần cũng không chậm trễ, hần cau mày nhìn căng chân bó bột của Mộc Như Lam.

“Hội trưởng, không phải là cậu không đi Từ Viên à? Sao bây giờ lại...” Trần Thanh vừa tựa tay vào khung cửa vừa lên tiếng hỏi.

Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái rồi mỉm cười, “Minh nói không đi bao giờ?”

Tất cả nhìn về phía Bạch Tố Tinh đang ngồi ở hàng đầu, ánh mắt dần dần lạnh đi.

Bạch Tố Tinh vội vàng xua tay, “Là do em thấy chân chị ấy chưa khỏi hẳn nên mới tưởng chị ấy không đi, hơn nữa Kha di cũng nói đi ấy muốn chị ở nhà nghỉ ngơi.”

“Không cần cô lắm mồm!” Khuôn mặt hồng hào đáng yêu của Mễ Na lập tức trở nên nghiêm nghị, nói chuyện cũng không khách khí một chút nào.

Ác cảm của Mễ Na đối với Bạch Tố Tinh có thể nói là tăng đột biến trong vòng một tháng nay, đầu tiên là Bạch Tố Tinh gia nhập hội học sinh, sau đó cô ta ngày ngày bám chân Thư Mẫn một câu hội trưởng hai câu hội trưởng, ai nhìn vào có khi còn tưởng Mộc Như Lam đã xuống đài rồi đấy.

Hơn nữa từ khi cô ta trở thành hội viên hội học sinh, đám học sinh năm một bắt đầu công kích Mộc Như Lam trên diễn đàn, hô hào đòi Mộc Như Lam xuống đài để Thư Mẫn thượng vị. Mễ Na là đđlq.đ cao thủ máy tính, ba đời nhà cô đều là hacker quốc tế, muốn tra xem ai đầu têu vụ này còn không phải quá dễ dàng sao?

Thời điểm phát hiện Bạch Tố Tinh chính là Thiên sứ rác rưởi, Mễ Na quả thật muốn đập chết con bé này, thế nhưng cô vẫn có điểm cố kỵ, nếu Mộc Như Lam biết chuyện cô gây khó dễ cho em gái mình thì e rằng cô ấy sẽ không vui.

Là một thành phần ủng hộ Mộc Như Lam đến cực đoan, Mễ Na đành phải cắn răng nuốt giận, dự định sẽ âm thầm xử lý Bạch Tố Tinh sau, nào ngờ cô còn chưa kịp ra tay thì Mộc Như Lam đã tới.

“Nói gì thì nói, cậu đến là tốt rồi, đại hội lần này ít ra sẽ không quá tẻ nhạt.” Trần Thanh lên tiếng giải vây, tuy hần cũng rất khó chịu với Bạch Tố Tinh nhưng hiện tại không nhất thiết phải lãng phí thời gian, Mộc Như Lam đã trở về rồi, còn sợ không giải quyết được cô ta sao?

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, “Các cậu đi trước đi.”

“Ồi chào! Lam Lam, cậu đi đâu thế?” Thấy Mộc Như Lam muốn chống nạng đến chỗ chiếc xe khác, Mễ Na lập tức giữ chặt lấy cô.

“Chiếc xe này đã kín chỗ rồi, không sao đâu, các cậu cứ đi trước đi, mình ngồi chiếc khác cũng được.” Mộc Như Lam nhu hòa thân thiện như thế lại càng khiến người ta không muốn cô phải đi chỗ khác.

“Làm gì mà kín chỗ? Mỗi lớp ngồi một xe, Lam Lam là người lớp A, ở đâu ra chuyện cậu phải úy khuất lên xe lớp khác?” Mễ Na nghiêm nghị gằn từng tiếng.

“Nhưng trên xe...”

“Trên xe còn có một con tu hú không thuộc lớp ABC nhưng vẫn dám chạy đến chiếm tổ chim khách.” Mễ Na nhìn về phía Bạch Tố Tinh, giọng nói của cô truyền qua cửa xe, lọt vào lỗ tai từng người một.

Mọi người căn bản cũng không hiểu tại sao Bạch Tố Tinh lại ngồi trên xe lớp họ, có điều suốt một tháng nay cô ta vẫn thường xuyên chạy đến lớp A, bọn họ nhìn mãi cũng quen mắt, vì vậy khi thấy cô ta ngồi xuống chỗ đó thì liền theo bản năng xem nhẹ chuyện này, bây giờ nghe Mễ Na nói vậy mới để ý, cô ta dám chiếm chỗ ngồi của Lam Lam!

“Sao cô ta còn chưa đi xuống?”

“Giờ mặt hả? Bộ phải chờ chúng ta đuổi thì mới chịu đi à? Cái đó không biết điều.”

“...” Những âm thanh bất mãn đồng loạt vang lên khiến học sinh lớp B lớp C phía sau không khỏi tò mò, ai mà mặt dày thế?

Hốc mắt Bạch Tố Tinh đỏ đỏ, cô ta chậm chậm cả nhấc xuống xe, trong mắt các học sinh khác, cả lớp A nhất thời trở thành tiểu nhân keo kiệt, người ta bị đau mà cũng nỡ đuổi xuống, cùng lắm là một chỗ ngồi thôi mà.

Trong số những kẻ náo phẫn ủng hộ Bạch Tố Tinh, có một tên thuộc lớp C, hiện tại vừa mới an vị ở hàng ghế cuối, hần mở cửa sổ, nhô đầu ra lớn tiếng với Mộc Như Lam, “Được gọi là thiên sứ này nọ mà đến cả một cái ghế cũng không muốn nhường em gái, chân của cô quý giá ghê, bị thương nằm viện một tháng, bộ chân của Bạch Tố Tinh không quý giá chắc? Người ta cũng bị thương mà vẫn đến trường đều đặn, hơn nữa còn cẩn thận xử lý tốt chuyện của hội học sinh. Tôi thấy cô chẳng qua là tới sớm hơn Bạch đồng học mấy năm nên địa vị mới được như bây giờ, nếu cô ấy cũng có điều kiện như cô thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!” Giọng hần rất to, cả bãi đỗ xe trong nháy mắt liền lặng đi, những người đang lần lượt lên xe cũng dừng động tác, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía này.

Lần trong về trầm mặc, có thứ gì đó bắt đầu nhấp nhô.

Thiếu niên nhô đầu ra cửa sổ thấy không khí trầm xuống thì không khỏi co rúm lại, thế nhưng vẫn ra vẻ “ông đây ăn ngay nói thật”, sau đó đắc ý nhìn về

phía Bạch Tố Tinh, trên mặt viết rõ ràng “thấy không, hấn thật tốt, giúp cô lấy lại công đạo”.

Bạch Tố Tinh thất kinh, cô ta liên tục xua tay, “Sao anh có thể nói vậy? Em làm thế nào so được với chị ấy, đừng nói...”

“Em không việc gì phải sợ! Thực lực của em ai cũng thấy rõ, không hề kém Mộc Như Lam dù chỉ nửa phần!” Thiếu niên kia cho là Bạch Tố Tinh quá mức khiêm tốn, hấn tin rằng trong năm ba cũng có rất nhiều người hiểu chuyện, chẳng qua là vì e ngại tầm ảnh hưởng của Mộc Như Lam nên mới không dám lên tiếng bên vực Bạch Tố Tinh thôi, bây giờ hấn dẫn đầu xông lên trước, nhất định sẽ được đồng đạo hòa theo!

Bạch Tố Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, hấn không thể xé xác thiếu niên kia.

Không khí căng như dây đàn, áp lực xung quanh giảm đến điểm thấp nhất, có người nhin không được nữa, giận dữ hô to, “Mẹ nó thằng này bị ngu à?!”

Ngồi nỏ được chầm lên, mọi người hùng hổ tiến lại gần chiếc xe lớp C, cảnh tượng ấy khiến thiếu niên không khỏi rụt đầu vào trong, thế nhưng còn chưa kịp ngồi yên thì đã lập tức ăn ngay một đấm, sau đó là vô số nắm đấm và lời chửi rủa.

“Đm mày! Nào mày bị dị tật hả?! Ai cho cái mồm thối của mày dám tiểu hội trưởng đại nhân?!”

“Khốn kiếp! Bôi nhọ lớp C chúng ta!”

“Từ lâu đã không ưa nổi thằng này! Thiên sứ trong mắt người ta, hấn lại nhìn thành đồng phân chó! Con mẹ nó đồ điên!”

“...” Thân xe buýt không ngừng rung rung.

Tên đàn độn kia đã có người trong xe xử lý, người đứng ngoài đương nhiên chuyển lửa giận sang Bạch Tố Tinh.

“Ghe thật đấy Bạch Tố Tinh! Không ngờ đã tâm cô lớn như vậy!”

“Cô nghĩ cô đặc biệt lắm hả? Chân cô bị thương thế nào? Hội trưởng của tụi này bị thương vì lý do gì, hạng tép riu như cô làm sao có thể so sánh? Hội trưởng đúng là quý giá hơn cô đấy rồi sao? Cô ấy chỉ rụng một sợi tóc thì tụi này cũng đau lòng!”

“Mẹ kiếp! Cút xéo khỏi năm ba ngay cho tao! Còn đến đây thì đừng trách tao chinh chết mày!”

“Từ khi nào mà loại nhãi nhép này có thể gia nhập hội học sinh thế? Thư hội phó chỉ đại diện hội trưởng có vài ngày thôi mà đã cho rằng mình có thể thay thế Lam Lam sao?”

“...” Các nữ sinh tức giận mắng, nam sinh thì ngại Bạch Tố Tinh là nữ nên không lên tiếng, mặc dù bọn họ cũng phần nộ không kém.

Bạch Tố Tinh cúi đầu đứng run rẩy không dám phản bác, trong lòng cô ta hấn chết tên đàn độn kia.

Người ta hay nói không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, lời này quả thật chính xác! Con heo chết tiệt! Những chuyện như vậy nói ở năm một năm hai thì may ra còn tìm được đồng minh, nhưng nơi này là năm ba! Là toàn bộ lực lượng ủng hộ vững chắc nhất của Mộc Như Lam! Con heo kia dám ngồi đây mà bôi nhọ nữ thần trong lòng bọn họ, bộ chán sống rồi sao?! Đã vậy còn kéo luôn cô ta xuống bùn, phá hỏng hết kế hoạch của cô ta!

Mộc Như Lam trầm mặc đứng nhìn, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng lắc đầu, nhóm nữ sinh đang chửi hăng máu thấy thế thì dần im lặng. Mộc Như Lam và Bạch Tố Tinh đứng chung một chỗ, hình ảnh đối lập này khiến bọn họ giận sôi lên, mẹ nó, chỉ là một con chim trĩ mà cũng dám so đo với phượng hoàng, còn không tự soi gương xem mình có đủ năng lực và tư cách hay không!

Mộc Như Lam thở dài một hơi, nhất thời khiến mọi người khản trương cả lên, cô nói, “Bỏ đi, xem ra đã đến lúc học viện Lưu Tư Lan cần thay máu.”

“Hội trưởng!” Trần Thanh là người phản ứng đầu tiên, ý của Mộc Như Lam chẳng lẽ là muốn tiến hành một đợt tranh cử mới?

“Chuyện này đợi đến khi hội trao đổi kết thúc rồi nói tiếp, bây giờ mọi người lên xe đi, chúng ta xuất phát đến Từ Viên.”

“Được!” Đáp lại mệnh lệnh là một tiếng hô đồng thanh thật chỉnh tề, cơ hồ như muốn thổi tung trần xe buýt.

Bạch Tố Tinh cúi đầu đứng ở cửa, Mộc Như Lam im lặng bước ngang qua, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng và ưu thương, nhóm người ủng hộ thấy vậy thì càng thêm căm hận, mỗi người đều khinh bỉ xì một tiếng, lúc Bạch Tố Tinh còn chưa đến Lưu Tư Lan, Mộc Như Lam đã tắt tã chạy ngược chạy xuôi giúp cô ta chuẩn bị, vậy mà cuối cùng cô ta lại lấy oán trả ơn như thế này đây!

Tên đàn lớp C kia cũng bị đuổi khỏi xe, hấn đứng chung một chỗ với Bạch Tố Tinh, không có bất kỳ lớp nào đồng ý cho bọn họ lên xe, kể cả lớp F năm ba cũng vậy.

Xe buýt cứ một chiếc lại một chiếc lướt qua mặt bọn họ, hai người đứng dưới ánh mặt trời, trông thật đáng xấu hổ. Lúc chiếc xe cuối cùng đi ngang qua, có người nhô đầu ra cửa sổ rồi phun một ngụm nước vào tên đàn độn, bất quá tên này tuy mặt mũi bầm dập nhưng chân cứng thì vẫn rất nhanh nhẹn, hấn vội vàng trốn sau lưng Bạch Tố Tinh, kết quả là toàn bộ nước bắn đều phun lên mặt cô ta.

Trong xe truyền ra một tràng cười âm ỉ, sau đó dần dần rời xa.

Giữa khu đỗ xe rộng lớn, Bạch Tố Tinh cúi đầu, nước mắt theo sợi tóc tí tách nhỏ từng giọt lên mặt đất, thoát nhìn cực kỳ chật vật, thiếu niên kia trừng mắt theo bóng xe đang dần khuất dạng, “Chết tiệt...”

Hắn bỗng đứng im bất động, trong mắt lộ rõ vẻ kinh hoàng, hắn nhìn thấy, Bạch Tố Tinh hơi ngẩng đầu, đôi mắt mang theo một loại oán hận đầm máu, cực kỳ giống đôi mắt của những nữ quỷ giết người đòi mạng...

Thật đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: V5: Thiên sứ biến thái đang cận kề (10)

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu với Bạch Tố Tinh, như thể không hề nhận ra điều gì bất thường. Thái độ bình thản ấy đã thu hút sự chú ý của Mặc Khiêm Nhân, đồng thời cũng làm Lý Diễm hiếu kỳ hỏi, “Đó thật sự là em gái của cháu à?” Là một kẻ từng trải, Lý Diễm cực kỳ điều luyện trong việc bôn nhọ người khác, tuy kịch thì cảm động thật đấy, nhưng đừng mơ đến chuyện loại đàn bà thực tế như Lý Diễm sẽ thật sự đồng cảm với vở kịch.

Có người dựng lỗ tai lên nghe ngóng, bọn họ cũng rất hiếu kỳ, liệu có thật Mộc Như Lam là kẻ cười trên nỗi đau của người khác như trong vở kịch không.

Mộc Như Lam khẽ lắc đầu, “Không phải em gái ruột đâu ạ, hai tháng trước gia đình Tinh Tinh gặp chuyện, mẹ cháu không nỡ nhìn Tinh Tinh bị đưa vào cô nhi viện nên mới dẫn em ấy về ở tạm trong nhà. Cháu nằm viện một tháng mà không thấy Tinh Tinh đến thăm, cứ thấp thỏm không biết có việc gì xảy ra, nhưng hình như cháu lo lắng vô ích mất rồi, Tinh Tinh vẫn sống rất tốt.”

Chỉ với vòn vẹn vài câu giải thích, Mộc Như Lam đã thành công đánh tan sự nghi ngờ của mọi người. So với ấn tượng tốt đẹp mà Mộc Như Lam để lại trong tim mọi người suốt mười sáu năm, loại hí kịch đầu cơ trục lợi của Bạch Tố Tinh cùng lắm cũng chỉ có thể lôi kéo một ít lòng trắc ẩn tạm bợ mà thôi.

Dĩ nhiên, Mộc Như Lam còn khéo léo giấu vào câu chữ vài thứ sâu xa hơn, những nhân sĩ xã hội đã thành tình ngay lập tức bắt được trọng điểm trong lời cô nói — “Nằm viện một tháng mà không thấy đến thăm” “Sống rất tốt” — Bạch Tố Tinh diễn một vở kịch thành công như thế, cuối cùng lại cố tình gọi một tiếng “Chị”... Lúc bấy giờ mọi người mới bừng tỉnh, thì ra đây là thủ đoạn của cô ta. Bọn họ nhìn Bạch Tố Tinh lui vào cánh gà, không khỏi lắc đầu thất vọng.

Ánh mắt Lý Diễm thoáng trầm xuống, phải nói rằng Bạch Tố Tinh làm bà ta cảm thấy như gặp được đồng loại, nhưng trước đây từng là tiểu tam cũng không có nghĩa bây giờ bà ta sẽ có thiện cảm với sinh vật mang tên đồng loại, bà ta đã nhận định Mộc Như Lam thành con dâu của mình, đương nhiên sẽ không cho phép Bạch Tố Tinh hạ thấp giá trị lợi dụng của Mộc Như Lam...

Mộc Như Lam chỉ im lặng nhếch môi cười, chăm chú dõi theo người dẫn chương trình đứng trên sân khấu, ở bên cạnh, Mặc Khiêm Nhân lại chăm chú quan sát cô, đôi mắt lạnh lùng đậm đặc như có thể nhìn thấu tất cả.

...

Theo lịch, lễ khai mạc chỉ tiến hành đến giữa trưa, đối với những người có thể biểu diễn trên sân khấu mà nói thì vài tiếng ngắn ngủi ấy chính là khoảng thời gian vô cùng quý báu, bởi vì bên dưới toàn là những ánh nhìn chăm chú của các nhân vật lớn, nếu muốn lọt vào mắt bọn họ thì nhất định phải dốc hết sức lực mà phô trương tài năng. Trong hội trao đổi giữa hai trường, điểm quan trọng nhất cũng chỉ đến thế này thôi.

Lễ khai mạc chấm dứt, mọi người lần lượt rời khỏi hội trường, ai muốn đi dạo Tử Viên thì đi, ai muốn đến nhà ăn thì đến, phải tới tận một rưỡi chiều thì các trận thể thao mới được bắt đầu.

Mặc Khiêm Nhân đã sớm rời đi sau khi nhận được cuộc gọi đầy sợ hãi của Lục Tử Mạnh. Mộc Như Lam khéo léo nói từ biệt Lý Diễm rồi chạy đi tìm hai đứa em, khốn nỗi ở đây quá đông đúc, cô không chỉ không tìm được em trai mà còn bị đám người Đoàn Nghiêu kéo đi mất.

Cả nhóm đang chuẩn bị đi ăn trưa thì đột nhiên bị Lam Nhất Dương chặn lại.

Về mặt Lam Nhất Dương khá u ám, hắn nhìn Mộc Như Lam chăm chăm, im lặng không nói.

“Cậu muốn làm gì?” Thái Sử Nương Tử và Lễ Thần lập tức che trước người Mộc Như Lam, đồng loạt dùng ánh mắt cảnh giác xen lẫn bất mãn mà quan sát hắn.

Đoàn Nghiêu đứng bên cạnh Mộc Như Lam, tay trái khoanh trước ngực, tay phải đặt trên cằm, ngón cái chậm rãi ma sát chiếc nhẫn nơi ngón trỏ, đôi mắt đầy mê hoặc lười biếng khép hờ.

Lê Mặc vẫn duy trì bộ dáng trung khuyển trầm mặc ít lời, Lưu Bùi Dương đưa tay vuốt ngực, chết cha, gương của hắn đâu?!

Lam Nhất Dương tựa như không nghe thấy bọn họ, hần chỉ chú ý mỗi mình Mộc Như Lam, biểu tình tối tăm, vẻ mặt phức tạp, có nghi hoặc, có tổn thương, thậm chí còn có cả phẫn nộ.

Mộc Như Lam mỉm cười vỗ vỗ Thái Sử Nương Tử, “Không sao đâu, Nhất Dương là bạn của mình.”

“Nhìn chả giống.” Thái Sử Nương Tử bĩu môi, từ khi nào mà Lam Lam kết bạn với tên này thế? Rõ ràng trước đây hần còn nói là muốn làm chuyện dơ bẩn với Mộc Như Lam. Đương nhiên, Thái Sử Nương Tử không biết rằng Mộc Như Lam đã sớm nghe qua sự việc, vì vậy cô cũng không định lôi loại chuyện không-hợp-với-thiên-sứ này ra mà vạch trần Lam Nhất Dương ngay bây giờ.

(Sera: Khi chưa quen Mộc Như Lam, Lam Nhất Dương đã nói với bạn là “lên giường với Mộc Như Lam chắc cũng không tệ”, rồi bị hai đứa em nghe được, đề ra tâm quất tập thể, xem chi tiết ở chương 7)

Mộc Như Lam lắc đầu, “Các cậu đợi một chút được không, mình đi nói mấy câu với Nhất Dương.”

Dù không muốn nhưng bọn họ không cách nào cự tuyệt Mộc Như Lam, thế nên đành phải đứng gần đó mà trông chừng hai người, chỉ cần Lam Nhất Dương có nửa động tác quấy rối Mộc Như Lam, bọn họ nhất định sẽ đập hần đến mức bố mẹ nhận không ra.

Lam Nhất Dương cùng Mộc Như Lam đi đến một cái đình nhỏ đầy đá cuội, hần đã không nhịn được mà chất vấn, “Sao cô lại thân thiết với Lý Diễm như vậy?” Cô biết rõ bộ mặt thật của bà ta, biết rõ bà ta đáng ghét như thế nào, nhưng tại sao vẫn thân cận ôn hòa như vậy?

Mộc Như Lam ngồi xuống đặt chiếc nạng sang một bên, nghe vậy, nụ cười vẫn dịu dàng như trước, đôi mắt vẫn ấm áp như trước, “Vì sao không được thân thiết với Lý Diễm?”

“Vì cô biết rõ bộ mặt thật của bà ta!” Lừa gạt trong bụng Lam Nhất Dương đã không thể kiềm được nữa. Sao Mộc Như Lam có thể thân thiết với Lý Diễm chứ? Đây chẳng khác nào phản bội!

Mộc Như Lam tựa lưng vào cột đình, cây cột màu đỏ to lớn che khuất đi tầm mắt người ngoài, họ chỉ nhìn thấy chân của cô, nhưng không thể nào nhìn thấy biểu tình của cô.

“Đúng vậy, tôi biết.” Mộc Như Lam gật đầu cười, “Rồi sao nữa?”

Lam Nhất Dương kinh ngạc đến mức đờ cả người, hần tròn mắt nhìn Mộc Như Lam, “Cô...” Có ý gì?

“Tôi rất tin, tôi quả thật rất tin lời nói của Nhất Dương, tin rằng Lý Diễm a di là một á đàn bà độc như rắn rết, lòng dạ hẹp hòi lại rất giỏi diễn kịch, có điều, chuyện đó không thể trở thành lý do khiến tôi chán ghét bà ấy, vì sao? Bởi vì từ trước đến giờ, những thủ đoạn của bà ấy chỉ nhắm vào anh, chứ không phải tôi.”

Nụ cười cô gái tựa như một đóa cúc đại nỏ rộ giữa tĩnh lặng, khiến người ta không khỏi nhớ đến câu thơ xưa “Ta yêu, nhưng không cất lời; ta yêu, chỉ để trong lòng ta hiểu; ta trân trọng bí mật của ta, ta ấp ủ nỗi khổ của ta; ta thề, ta yêu, không hề ôm hy vọng, nhưng không sao cả —— chỉ cần có thể nhìn thấy người, là ta đã cảm thấy đủ rồi.” Đôi mắt cô trong suốt hiền hòa như một dòng suối nhỏ đang phản chiếu ánh mặt trời, khiến người ta mãi mãi đắm chìm.

(Sera: Nghe hơi sến nhưng ko phải chém gió nhé =)) mấy câu này là trích từ “Cúc sỏ hoa ngữ”, một câu truyện xưa về tình yêu đơn phương của một cô gái vì cứu người mình yêu mà thành, từ đó tượng trưng cho tình yêu thuần khiết giấu trong lòng, ở Pháp có điển tích rất đẹp về loài hoa này, trò chơi ngắt cánh hoa “yêu”... “không yêu” cũng là bắt nguồn từ đó)

Thế nhưng lời nói của cô lại khiến Lam Nhất Dương như rơi vào địa ngục hàn băng, rét lạnh đến thấu xương.

Rốt cuộc cô mang dạng tâm lý gì mà có thể vừa mỉm cười nhẹ nhàng với một thiếu niên đơn thuần quyến luyến ý lại cô, vừa nói ra một câu thẳng thừng đến tàn khốc như vậy?

Mộc Như Lam không mấy may để tâm đến biểu tình tan nát khổ sở của Lam Nhất Dương, cô tiếp tục cười nói, “Thất vọng lắm sao? Thật xin lỗi vì đã làm anh hiểu nhầm chúng ta có chung kẻ thù, mà bây giờ biết cũng chưa muộn đâu.”

Dứt lời, Mộc Như Lam chống nạng đi về phía đám người Đoàn Nghiêu, trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Vì sao?” Lam Nhất Dương cúi gầm mặt, chất giọng có chút khàn khàn, kể từ khi mẹ hần bỏ đi không thềm nhìn lại, đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được loại cảm giác đau khổ muốn chết này, tựa như chìm trong giấc mộng đẹp, nơi đó một cô gái tựa bên cửa sổ mỉm cười với hần, chuông gió trên đầu phát ra âm thanh leng keng thanh thúy, mái tóc đen mượt cùng làn váy nhẹ nhàng uốn lượn thành những đường cong mê hoặc, nhưng sau khi tỉnh dậy, tất cả tốt đẹp lại biến thành lời nói dối tàn khốc.

“Nói như thế nào nhỉ?” Mộc Như Lam dừng chân, cô quay đầu ôn nhu nhìn hần, “Đại khái là kết quả của hỗn hợp hai thứ 'Giá trị lợi dụng' và 'Sự thật'.”

Mà kết quả này, được gọi là "Đối trá".

"Nói sao nghe vậy" là một loại bản năng ngu xuẩn và rất rập khuôn, mà trong khi đó, giữa người với người luôn tồn tại cái gọi là "Giá trị lợi dụng". A quen biết B, A ghét C nên B cũng ghét C, trong đại đa số tình huống, kiểu ứng xử này chỉ là sai lầm không hơn.

Lấy Mộc Như Lam ngây thơ ngu xuẩn của kiếp trước làm ví dụ là dễ hiểu nhất, bởi vì cô thích Âu Khải Thần cho nên đối với người Âu Khải Thần ghét, Mộc Như Lam cũng sẽ ghét lấy, cô sẽ cho rằng đối phương là hạng người kém cỏi; để rồi cuối cùng, Bạch Tố Tinh nhờ giao hảo với cái người đáng ghét kia mà đạt được rất nhiều lợi ích, còn kẻ ngây thơ như Mộc Như Lam, ngoài việc tự rước thêm một kẻ thù thì hoàn toàn chẳng được gì cả.

Con người, là phải nhận lấy giáo huấn tàn khốc thì mới có thể vươn lên.

Như thế nghĩ đến chuyện gì thú vị, nụ cười của Mộc Như Lam càng sâu thêm một chút, làm mấy người Thái Sử Nương Từ đối diện nghĩ rằng Mộc Như Lam tâm tình tốt lắm, cũng không khỏi vui lấy.

Đoạn Nghiêu đứng bất động tại chỗ, nhìn Lam Nhất Dương thân mình cứng ngắc đứng ở tiểu đình, sau đó lại nhìn sang cô gái đang bị Thái Sử Nương Từ nắm tay đi phía trước, ngón cái chạm rãnh má sát chiếc nhẫn đeo trên ngón trỏ tay phải...

...

Mặc Khiêm Nhân bị tiếng hét chói tai của Lục Tử Mạnh lôi đến bệnh viện, nói cái gì mà ma ở bệnh viện thật đáng sợ, tối hôm qua hắn đi ngang phòng Kim Buru Hồ, quả thật đã nhìn thấy một cái bóng ma trên cửa sổ, hắn còn chưa kịp la lên thì đã bị Kim Buru Hồ đụng trúng rồi ngất luôn, mà Kim Buru Hồ trong lúc chạy xuống lối thoát hiểm cũng đã bị té cầu thang, kết quả là thêm một lần gãy xương.

Tỉnh dậy nhớ lại chuyện hôm qua, Lục Tử Mạnh đòi xuất viện cho bằng được, Lục ba ba sau khi biết nguyên nhân thì hung hăng cú đầu hắn một cái, còn nói rằng đàn ông Lục gia sao có thể tin mấy chuyện giả thần giả quỷ như vậy, đòi xuất viện chỉ vì sợ ma, thật mất mặt chết đi được, cuối cùng Lục Tử Mạnh vẫn không được như ý, đành phải cầu cứu Mặc Khiêm Nhân.

“Má ơi, Khiêm Nhân, cậu nhất định phải giúp tôi, bệnh viện này khủng khiếp quá a, dưới lầu còn có cả nhà xác, tôi không muốn chết trong này đâu, thật đáng sợ hu hu hu hu!” Lục Tử Mạnh bị dọa mất vía, hận không thể ôm đuôi Mặc Khiêm Nhân mà khóc lóc kể lể một phen, vốn hắn đã được xuất viện rồi, nào ngờ lúc xuống lầu mở cửa cho gái thì cái nặng vô tình vướng vào thảm trải cầu thang làm hắn té lăn bình bịch, chân hắn chỉ một tháng nữa là có thể tháo bột, bây giờ thương càng thêm thương, Lục ba ba giận dữ ném hắn vào bệnh viện, bắt phải dưỡng thương thật tốt mới cho về nhà.

Mặc Khiêm Nhân thờ ơ nhìn Lục Tử Mạnh sợ hãi ôm tay mình, tàn nhẫn đẩy bạn tốt ra, “Quý nó chỉ tìm Kim Buru Hồ, liên quan gì đến cậu đâu mà mè nheo?”

Lục Tử Mạnh tội nghiệp nhìn Mặc Khiêm Nhân rồi mở miệng than thở, “Không phải tôi rất đào hoa sao...” Hắn anh tuấn tiêu sái như vậy, chẳng may có nữ quý nào để ý hắn thì tiêu!

Mặc Khiêm Nhân đi tới nhìn ra ngoài cửa sổ, phòng bệnh của Lục Tử Mạnh và Kim Buru Hồ cách nhau một khoảng xa, nếu Lục Tử Mạnh không rảnh rỗi ra ngoài tản bộ thì đâu đến nông nổi này. Còn về phần ma quỷ gì đấy... Bệnh viện trung ương từ lúc mới thành lập cho đến vài ngày trước, chưa từng xuất hiện một lời đồn ma quái nào cả.

“Này này, Khiêm Nhân, Khiêm Nhân, cậu nhất định phải giúp tôi, cậu nói với bố tôi một tiếng, ông ấy chắc chắn sẽ nghe cậu, cậu nói bố cho tôi xuất viện đi! Ở trong cái bệnh viện ma ám này tôi thật sự chịu không nổi đâu!” Lục Tử Mạnh sợ nhất là phim kinh dị, mấy nữ quý ghê rợn đó luôn khiến cho hắn nổi da gà toàn thân.

“Đừng ồn ào.” Mặc Khiêm Nhân bị Lục Tử Mạnh cắt ngang dòng suy nghĩ, hắn cau mày phàn nàn, sau đó lại nhìn xuống vườn hoa bên dưới, đôi mắt hơi híp lại, Kim Buru Hồ, Kim Mạt Ly, Kim gia... Mộc Như Lam

Mặc Khiêm Nhân gọi bác sĩ đến hỏi, tuy rằng bệnh viện đã cấm nhân viên loan truyền ra ngoài nhưng nếu đối mặt với một người có giấy phép làm việc của cảnh sát thì bọn họ sẽ tất nhiên không giấu diếm.

Chuyện ma quái ở phòng bệnh Kim Buru Hồ xảy ra vào thứ sáu tuần trước, đó cũng là ngày mà Mộc Như Lam xuất viện.

Được lắm, lại dính tới Mộc Như Lam.

Chợt như nghĩ ra thứ gì đó, Mặc Khiêm Nhân đánh một cú điện thoại.

“Chuyện anh bảo em điều tra thế nào rồi?”

Đáp lại là giọng nói khó chịu của Mặc Vô Ngân, “Thật quá đáng, lâu lắm mới gọi cho em gái, thì ra là để hỏi chuyện đó hả?!”

“Em bị Dạ Bạch đá rồi à?” Mặc Khiêm Nhân thân nhiên quăng ra một câu, chỉ có con gái bị bỏ đá thì mới cần ông anh trai gọi điện tới tâm sự.

“Có anh bị Dạ Bạch đá đấy!” Mặc Vô Ngân hừ mũi, ngón tay cô múa lạch cạch lên bàn phím, chất giọng thoáng trầm xuống, “Cơ sở của Kim Bác Hùng quá sâu, có thể thấy được Kim gia có quan hệ với hắc đạo, phía chính trường cũng dính líu rất nhiều, muốn điều tra rõ ràng mười tám đời tổ tông bọn họ quả thật chả dễ dàng gì, em suýt nữa thì đã bị phát hiện, cũng may là trốn kịp...”

“Trọng điểm.” Hàm ý là, đừng có làm nhảm nữa.

“ anh đúng là cái đồ...!” Mặc Vô Ngân bị anh trai chọc tức đến mức buột miệng chửi thề, sau đó liền đỡ trán, mẹ nó, thế giới tốt đẹp như vậy, cô không được quá táo bạo, không tốt, không tốt.

“Được rồi, trọng điểm là, em còn cần thêm thời gian —” Mặc Vô Ngân trợn mắt nhìn cái điện thoại đã bị ngắt máy, cố gắng hít thở sâu hai cái, phù phù, đã quen rồi, bình tĩnh bình tĩnh... Bình tĩnh cái con khi! Quen cái con khi! Kháo! Mặc Khiêm Nhân, chúc anh sau này lấy phải một bà vợ lạnh như băng nam cực! Lạnh chết anh luôn càng tốt!

Vốn Lục Tử Mạnh có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, tuy nhiên hiện tại hắn cũng không có tâm tình đùa giỡn, hắn không muốn ở trong bệnh viện này thêm một giây nào nữa, phải nhấn mạnh là hắn đã tận mắt nhìn thấy cái bóng ma kia a, nơi này là tầng năm, chắc chắn không ai có khả năng đu ở đó để dọa Kim Buru Hồ.

“Khiêm Nhân cậu đừng vứt bỏ tôi mà, mau đưa tôi thoát khỏi cái bệnh viện quỷ quái này đi, Mặc Khiêm Nhân...”

“Cậu thật sự thấy được?” Mặc Khiêm Nhân rốt cục cũng đáp lại.

Lục Tử Mạnh lập tức gật đầu như bấm tới, “Nếu không thấy tận mắt thì sao tôi hải hùng thế này được? Nhìn Kim Buru Hồ kia, hắn ngã đến gãy chân rồi đấy!” Tên đáng thương, Lục Tử Mạnh hắn đây sẽ rù lòng thương xót, không thêm so đo chuyện Kim Buru Hồ đánh hắn đến nỗi vào viện nữa.

Mặc Khiêm Nhân trầm tư, “Đêm nay tôi tới nhìn kỹ rồi nói tiếp.”

Lục Tử Mạnh tròn mắt, “Cái gì? Cậu không chỉ hứng thú với biến thái, bây giờ còn hứng thú với cả ma quỷ nữa á?!”

Mặc Khiêm Nhân lờ đi không thêm đáp, hắn nhấc chân bước ra ngoài, bỏ lại Lục Tử Mạnh ngốc nghếch gọi tên hắn như oán phụ.

(Trong đầu ta chợt hiện ra cảnh tượng ai oán sau..

Lục Tử Mạnh: “Lão gia! Lão gia! Chàng đừng bỏ ta a!”

Mặc Khiêm Nhân: *lạnh lùng phát áo rồi đi*~)

Mặc Khiêm Nhân bước đến phòng của Kim Buru Hồ, hai căn phòng đối diện bên trái từng là nơi Mộc Như Lam và Lam Nhất Dương dưỡng thương, hắn liếc sang một chút rồi vươn tay đẩy cánh cửa phòng Kim Buru Hồ.

Bên trong rất sạch sẽ, giường đã được đổi, chăn cũng đã được sắp xếp ngay ngắn, rèm cửa màu trắng vén sang hai bên, để lộ một mảng trời xanh mây trắng.

Do Kim Buru Hồ một mực yêu cầu nên bệnh viện phải đổi cho hắn phòng bệnh khác, chính là một trong hai căn phòng trống ở đối diện kia. Thực ra ban đầu Kim Buru Hồ muốn xuất viện luôn, tuy hắn bị gãy hẳn một chân nhưng xét theo mức độ giàu có của Kim gia, muốn mời một bác sĩ đến tận nhà thì có gì khó khăn chứ?

Ấy vậy mà Kim Bác Hùng lại không đồng ý, thay vào đó, ông ta bảo Kim Buru Hồ thử đổi sang phòng khác, bởi vì ông ta muốn biết, nếu thật sự có quỷ thì con quỷ kia nhắm vào căn phòng hay là nhắm vào Kim Buru Hồ. Giả sử đúng là nó nhắm vào Kim Buru Hồ, ông ta sẽ cho mời vài tên pháp sư thầy chùa đến trừ tà, bằng không đến lúc Kim Buru Hồ mang luôn con quỷ về nhà thì chẳng phải là họa cả bọn sao?

Mặc Khiêm Nhân đi đến cạnh cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống vườn hoa bệnh viện.

Vườn hoa bệnh viện có hai khu, một khu ở phía sau bệnh viện – mới chỉ xây xong một nửa, khu còn lại thì nằm ngay trong bệnh viện, nếu nhìn từ căn phòng sát sườn của Kim Buru Hồ thì vẫn có thể thấy được vườn hoa bên dưới và bầu trời phía trên. Cũng chính vì lý do này, chắc chắn loại bỏ được khả năng ai đó cố tình đu lên để dọa Kim Buru Hồ, bởi nếu làm thế thì đã sớm bị người khác bắt gặp rồi.

Mặc Khiêm Nhân liếc qua những bệnh nhân đang chậm rãi tản bộ gần vườn hoa, sau đó lại nhìn chăm chăm vào mấy bụi cây xanh rậm rạp, đôi mắt sắc bén hơi híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: V5: Thiên sứ biến thái đang cận kề (5)

Màn đêm bao trùm lên vạn vật, ánh trăng lúc tỏ lúc mờ, mây trôi lững lờ giữa bầu trời đầu đông.

Tại bệnh viện trung ương.

Mặc Khiêm Nhân đứng trong phòng Kim Buru Hồ, ánh mắt dán chặt lên khung cửa sổ không buông rèm, hắn đang chờ đợi cái bóng ma kia.

Phòng bệnh này rất gọn gàng, một giường trắng, một tivi tần số cao, một ghế sofa đen dài, một tủ lạnh. Vì quá gọn gàng nên vừa nhìn là thấy được ngay, ở đây không hề tồn tại chỗ trống nào đủ để giấu một vật thể lớn.

Con gió lạnh khe lay động góc rèm cửa sổ, Mặc Khiêm Nhân tựa lưng lên tường, mắt nhìn chăm chăm vào khung cửa kia.

Xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, mỗi khi có y tá đi ngang, bức tường trắng sạch sẽ lại bất thành linh xuất hiện một cái bóng mờ mờ.

Tấm rèm màu trắng bị gió thổi phàn phật, tiếng gió vu vu phá vỡ không gian tịch mịch khiến người ta lạnh gáy.

Mặc Khiêm Nhân bỗng nhiên thấy lạnh lạnh, tựa như có ai đó đang đứng sau lưng mà thổi vào cổ hần. . .

Hần cau mày, bất ngờ xoay người đồng thời vung tay phát lực, động tác nhanh đến mức mắt thường nhìn không kịp, chỉ trong nháy mắt, người kia đã bị hần chế trụ.

“Ôi ôi... đau đau đau...” Một cánh tay của Lục Tử Mạnh bị Mặc Khiêm Nhân bẻ ra sau, hần đau đến trợn mắt, đùa một chút thôi mà, có cần mạnh tay như vậy không?!

Mặc Khiêm Nhân còn chưa có phản ứng gì thêm thì đã nghe thấy một tiếng hét đầy khiếp đảm, “Có ai không! Cứu mạng! A a a a!”

Vội vàng buông Lục Tử Mạnh ra, Mặc Khiêm Nhân vọt ngay đến phòng Kim Bưu Hồ, một phát đá văng cánh cửa.

Chỉ thấy trong phòng, Kim Bưu Hồ ngã lăn dưới giường, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ, hần dợm người muốn lao ra khỏi phòng, ở bên kia, tấm rèm cửa sổ nhẹ nhàng phát pho.

Kim Bưu Hồ thấy Mặc Khiêm Nhân thì liền ứa nước mắt, tựa như thấy đáng cứu thế của đời mình, “Cứu mạng! Có quý! Cứu mạng! Cứu mạng. . .”

Trái lại, đối phương tuyệt nhiên không thèm để tâm đến hần ta, Mặc Khiêm Nhân đi thẳng đến cửa sổ rồi vén rèm nhìn ra, ở bên ngoài trống không, dù là phía trên hay phía dưới, hoàn toàn không có bất cứ thứ gì chứ đừng nói là một bóng người.

Lục Tử Mạnh chống nạng dựa vào tường, kinh hồn táng đảm nhìn Mặc Khiêm Nhân, má ối, thật kinh khủng. . .

Mặc Khiêm Nhân cau mày, hần bước nhanh đến trước mặt Kim Bưu Hồ, đột ngột túm cổ áo hần ta, “Cậu nhìn thấy cái gì?”

Mấy ngày nay, Kim Bưu Hồ đã phải sống phập phồng trong sợ hãi, hần sụt đến mấy cân, hai khốe mắt trũng sâu, mặt cắt không còn giọt máu. Đưa mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, hần mấp máy môi, “Quý... Có quý...”

“Nói!” Mặc Khiêm Nhân mắt kiên nhẫn quát lên, thế nhưng Kim Bưu Hồ còn chưa kịp lên tiếng thì Lục Tử Mạnh đã trợn to mắt, muốn kêu nhưng kêu không được, cô họng thậm chí đã tắc lại vì quá sợ hãi.

“Khiêm... Khiêm Nhân...” Lục Tử Mạnh thều thào gọi.

Mặc Khiêm Nhân quay sang nhìn Lục Tử Mạnh, sau đó lại nhìn khung cửa sổ bên kia, trên tấm rèm màu trắng là một cái bóng đen đang lập lòe như ẩn như hiện, tựa như có một người phụ nữ tóc dài đang đứng ngoài cửa sổ mà nhìn chăm chăm vào trong, những lúc tấm rèm nhẹ lay động, có thể thấy được một làn váy mỏng tang và thân hình trong suốt. . .

“A a a a a!” Kim Bưu Hồ kinh hoàng hét lên, cẳng chân gầy không thể di chuyển, hần chộp lấy bàn tay Mặc Khiêm Nhân, “Cứu mạng, cứu mạng! Oan quý tôi giết tôi! Cứu mạng!”

Mặc Khiêm Nhân bực mình hất tay Kim Bưu Hồ ra, hần đứng dậy nhìn cái bóng trên rèm rồi từ từ đi qua.

Lục Tử Mạnh khẩn trương cầm lấy điện thoại, không biết nên gọi cảnh sát hay là gọi thầy trừ tà nổi tiếng. . .

Con quỷ ấy cứ lơ lửng ngoài cửa sổ như thế, cước bộ của Mặc Khiêm Nhân càng nhanh hơn, hần chụp lấy tấm rèm, kéo mạnh sang hai bên.

Ở gần mép cửa, có một cái mặt quỷ chảy máu thất khiếu.

“A a a a a cứu mạng a a a a!” Kim Bưu Hồ tè ra quần.

Lục Tử Mạnh cũng bị dọa đến mức tim suýt ngừng đập, có điều sau khi nhìn thấy dòng chất lỏng màu vàng dưới móng Kim Bưu Hồ, hần vẫn không nhận được mà âm thầm cảm thán, người thì to như tinh tinh mà sao lá gan có tí xíu vậy?!! Còn thua cả hần nữa!

Mặc Khiêm Nhân đứng đối diện với khuôn mặt nữ quỷ, thế nhưng chỉ vài giây sau, hần liền buông rèm xuống rồi xoay người rời khỏi phòng, Lục Tử Mạnh vội vàng chống nạng đuổi theo, bỏ lại một mình Kim Bưu Hồ hoảng sợ hét to trong phòng bệnh.

Bước chân của Mặc Khiêm Nhân khá dài, hần nhanh chóng đi vào thang máy, cũng may dạo này Lục Tử Mạnh đã học được cách dùng nạng sao cho thật thuần thục nên cũng đi rất nhanh, bằng không hần đã sớm bị bạn tốt bỏ lại phía sau.

“Mẹ nó, Mặc Khiêm Nhân, làm gì mà đi nhanh thế!” Thấy Mặc Khiêm Nhân cứ đi thẳng mà không thèm chờ, Lục Tử Mạnh bắt mắt hô lên, rõ ràng hần ta biết mình sợ nhất mấy thứ ma quỷ này!

Mặc Khiêm Nhân không quan tâm lắm, chỉ đắm đắm nhìn về phía trước.

Thang máy xuống tới tầng một, “ding” một tiếng rồi mở ra, Mặc Khiêm Nhân lại bước nhanh ra ngoài. Ở tầng một rất đông người, Lục Tử Mạnh không việc gì phải sợ, tuy vậy hắn vẫn bám theo Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân đi đến vườn hoa phía sau bệnh viện, ngẩng đầu nhìn căn phòng của Kim Bưu Hồ.

Một đám mây trắng lững lờ trôi qua, che đi thứ ánh sáng bàng bạc nhuộm màu u tối của mặt trăng.

Lục Tử Mạnh chỉ thấy Mặc Khiêm Nhân đứng ở phần đất ngay bên dưới cửa sổ phòng Kim Bưu Hồ, chậm rãi quan sát xung quanh, sau đó đột nhiên lùi ra phía sau; hắn chống nạng đi theo, im lặng không lên tiếng. Tuy đứng ở một nơi tối mù không bóng người như thế này quả thật rất bất an, nhưng hắn cũng không thể mặc kệ Mặc Khiêm Nhân được, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì sao?

Mặc Khiêm Nhân từ từ lùi đến lùm cây gần sát hàng rào bao quanh vườn hoa, ở bên cạnh còn có một cây đại thụ vô cùng tươi tốt.

Hắn bật đèn pin di động, cúi người sục sạo từng bụi cây um tùm, không rõ là đang tìm cái gì.

Lục Tử Mạnh hoàn toàn không hiểu nổi hành động của Mặc Khiêm Nhân, cũng như mỗi khi phá án, nếu hắn không mở miệng giải thích thì sẽ chẳng ai biết hắn đang làm gì, bọn họ chỉ thấy, người đàn ông này nhìn đông một chút tây một chút, sau đó bỗng nhiên đưa ra những kết luận mà người khác không tài nào lần ra, quả thật như thần.

Một lúc lâu sau, Mặc Khiêm Nhân đứng thẳng dậy, trên tay cầm ba thứ, một con rối có dáng vẻ giống hệt nữ quý trên cửa sổ và hai mảnh gương có kích cỡ xấp xỉ con rối.

“Cái gì thế?” Lục Tử Mạnh ngạc nhiên mở to mắt, đây là...

Mặc Khiêm Nhân bình thần quay đầu nhìn về phía lùm cây, “Quá rõ ràng, đây đích thị là trò đùa độc ác của một tên tội phạm thông minh.”

Lục Tử Mạnh thực ra không hề ngạc nhiên, nghe Mặc Khiêm Nhân nói vậy, hắn không khỏi thở dài, đến cả kiểu khùng bỏ đáng sợ như vậy mà cũng làm được, rốt cuộc người đó cầm hận Kim Bưu Hồ đến mức nào a! Thế nhưng nhìn kỹ đồ dùng cụ trên tay Mặc Khiêm Nhân, lại nhìn vị trí phòng bệnh Kim Bưu Hồ, Lục Tử Mạnh có chút khó tin, “Đùa... đùa chắc? Chỗ đó là tầng năm đấy! Chỉ dùng mấy thứ này thì làm sao đạt được hiệu quả như vậy chứ?”

“Không phải chỉ có chừng này.” Mặc Khiêm Nhân ngược nhìn cây đại thụ bên cạnh, “Trên cây nhất định còn rất nhiều mảnh gương, một cái máy chiếu từ xa và một cái máy phóng ảnh.”

“Gương? Máy chiếu? Máy phóng ảnh?” Lục Tử Mạnh bất khả tư nghị.

“Lợi dụng ánh trăng và gương để chiếu hình ảnh con rối lên tận chóp cây, sau đó phóng to hình ảnh đến kích cỡ người thật, tiếp theo lại dùng máy chiếu để đưa hình ảnh đến cửa sổ phòng bệnh Kim Bưu Hồ. Khi trăng xuất hiện, mảnh gương sẽ phản xạ ánh sáng, thỏa mãn tất cả các điều kiện nêu trên; khi trăng bị mây che khuất, hình ảnh liền biến mất; tất cả tạo thành một cái bóng quỷ chỉ xuất hiện vào ban đêm, hơn nữa còn đạt được hiệu ứng lúc ẩn lúc hiện.” Mặc Khiêm Nhân chậm rãi giải thích.

Lục Tử Mạnh không giỏi vật lý lắm, nghe vậy thì chỉ mơ hồ cái hiểu cái không.

“Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng làm thì không đơn giản chút nào.” Mặc Khiêm Nhân nói tiếp.

Lục Tử Mạnh bĩu môi, hắn vừa nghe là đã biết không đơn giản!

Như sực nhớ ra gì đó, Lục Tử Mạnh cả kinh, “Nhưng Kim Bưu Hồ mới đổi phòng không lâu mà, trước kia hắn nằm phòng khác! Chẳng lẽ cái bẫy này mới được sắp đặt gần đây? Tên tội phạm đang ở trong bệnh viện?”

“Không có khả năng.” Mặc Khiêm Nhân phủ định ngay tắp lự, “Cái bẫy này đòi hỏi phải tính toán tỉ mỉ từng góc phản xạ thấu kính, góc tiếp xúc ánh sáng, thậm chí ngay cả cái bóng cây cũng phải được đo lường cẩn thận, không thể nào làm xong từng ấy chuyện chỉ trong một thời gian ngắn. Còn về vấn đề vị trí của phòng Kim Bưu Hồ, nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì tên tội phạm đã an bài ngay từ đầu.”

Hắn ngừng một chút rồi lại tiếp tục, “Tôi nhớ bác sĩ từng nói, tầng năm có hai căn phòng trống, trong đó một căn đã được đặt trước, vì vậy Kim Bưu Hồ chỉ có thể chuyển vào căn còn lại, tên tội phạm biết điều đó nên đã chuẩn bị rối và gương ở cả hai nơi, một là vườn hoa bên dưới phòng bệnh cũ, một là vườn hoa bên dưới phòng bệnh hiện tại. Tóm lại là, hắn sắp xếp để Kim Bưu Hồ rời căn phòng mà này mà tiến vào căn phòng mà khác.”

Nói cách khác, bóng ma vẫn xuất hiện đều đặn ở cả hai căn phòng, nhưng vì căn phòng cũ không có người ở, hơn nữa lại đóng chặt cửa sổ nên chẳng ai phát hiện. Sau này Mặc Khiêm Nhân đứng trong phòng cũng không nhìn thấy gì, đó là vì hắn không thả rèm cửa sổ, hình ảnh con rối được chiếu tới mà không có màn chắn thì tất nhiên không thể hiện lên.

Lục Tử Mạnh cùng Mặc Khiêm Nhân đi đến vườn hoa bên trong bệnh viện, quả nhiên cũng tìm thấy rối và mảnh gương, thế nhưng lại không có máy chiếu.

“Vì sao không có?”

“Đây là một kiểu ám ảnh tuần hoàn, mỗi ngày đều nhìn thấy bóng đen thì dần dần sẽ quen, đợi đến thời điểm đối phương bắt đầu miễn dịch và tiếp nhận, bất thình lình xuất hiện một cái mặt quỷ chân thật và đáng sợ gấp bội, đến mức không thể nào tiếp nhận nổi, nó sẽ càng khắc sâu ám ảnh trong lòng đối phương.” Mặc Khiêm Nhân nhìn hai con rối có vẻ ngoài kinh khủng mà vừa nhìn là đã muốn quăng ra xa thậm chí đem đi thiêu hủy, đôi mắt lạnh lùng bắt đầu nheo lại.

“Tôi mặc kệ thế nào... Khiêm Nhân à, cậu mau mau nói với bố tôi một tiếng đi, tôi không muốn ở trong cái bệnh viện này thêm một giây nào nữa, tôi muốn về nhà...” Lục Tử Mạnh khóc không ra nước mắt, dù là dùng ám ảnh tuần hoàn để dọa người hay là dùng con rối để dọa người thì đều biến thái đến đáng sợ, hơn nữa hắn đã có bóng ma trong lòng a!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: V5: Thiên sứ biến thái đang cận kề (5)

3.

Trong quá trình đại hội thể dục thể thao diễn ra, học sinh Lưu Tư Lan sẽ tạm trú tại học viện Từ Viên, học viện này cũng giống như Lưu Tư Lan, không có học sinh ở trọ nhưng vẫn có ký túc xá, vì vấn đề trật tự nên học sinh Lưu Tư Lan không được phép rời khỏi Từ Viên trong suốt ba ngày.

Buổi chiều tiến hành thi bơi lội, bơi lội nghệ thuật, bóng chuyền nước... và các hạng mục liên quan đến nước tại hồ bơi Từ Viên. Ăn xong bữa tối, họ liền đi theo hội học sinh Từ Viên đến nơi tập trung.

“Nam sinh ở dãy ký túc xá A, còn nữ sinh sẽ ở dãy B, một phòng có 4 người. Buổi tối sẽ có quản lý đi tuần tra. Nếu gặp sự cố, hãy nhấn còi báo động đặt cạnh cửa; nếu chỉ muốn hỏi vài vấn đề, xin trực tiếp dùng điện thoại ở cạnh cửa, chỉ cần nhắc máy, điện thoại sẽ tự động kết nối với quản lý...” Âu Á Thần đứng ở sân trường nói, sau khi kết thúc, học sinh chia thành hai đội đi về hai ký túc xá.

Hội học sinh Lưu Tư Lan đều đã an bài vị trí thỏa đáng cho mọi người, hội học sinh Từ Viên chỉ cần phát thẻ phòng xuống là mọi người lập tức tự kiểm được phòng.

Mộc Như Lam đứng sau cùng, cô đã tìm được phòng của mình trên sơ đồ ký túc xá, phòng 101 tầng một, chung phòng với cô là Thư Mẫn, Mễ Na và Lê Dương. Ừm, xem ra là dựa theo lớp mà phân bố, ba người này đều học lớp A năm ba giống Mộc Như Lam.

Mọi người đã tản hết ra tìm phòng, Mộc Như Lam mới chậm rãi tiến về phòng mình.

Ba người kia đã có mặt đầy đủ và cũng đã chọn xong giường, chỉ còn một cái giường trống là dành cho Mộc Như Lam.

Phòng này đối với đám đại tiểu thư ở đây mà nói thì đúng là rất nhỏ, nhưng để bốn người ở thì cũng không quá chật chội, bốn góc là bốn chiếc giường êm ái, đầu giường đặt một cái bàn nhỏ, phía trên có đèn bàn, ở bên kia là một chiếc tủ đồ dùng để chứa quần áo.

Mộc Như Lam phát hiện giường mình đã được trải ngay ngắn, trên đèn bàn ở đầu giường còn có một bóng hồng đồ xinh đẹp.

Mễ Na hôm nay tham gia hạng mục bơi tiếp sức nữ, lúc này đang ở trong phòng tắm, trên giường phía đối diện, Thư Mẫn mệt mỏi nằm ngay đơ không nhúc nhích, bên kia Lê Dương đang đeo tai nghe mà nói chuyện điện thoại, không ai chú ý tới Mộc Như Lam.

Phòng chừng không phải Mễ Na thì chính là Lê Dương...

Mộc Như Lam ngồi xuống, ba lô trên người đựng quần áo của ba ngày tới, cô cũng lười treo lên, dù sao thì người ta chỉ thấy cái áo khoác mặc ngoài, nào có ai để ý đồ bên trong nhàn hay thẳng, vì vậy cô ném ba lô vào tủ quần áo, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, cả ngày chống nạng đi tới đi lui, đúng là mệt chết người.

Bên ký túc xá nam, bởi vì Lam Nhất Dương không có tham gia kỳ trung khảo, thành tích thi ở mức thấp nên một lần nữa bị liệt vào lớp F, không ngờ lại được xếp cùng phòng với Đoạn Nghiêu, Lê Thân và Lưu Bùi Dương.

Lam Nhất Dương từ trưa nay tới giờ vẫn chìm trong trạng thái thất hồn lạc phách, lúc này hắn ngồi trên giường, đôi mắt không có tiêu cự ngo ngác nhìn về phía Lưu Bùi Dương đang soi gương.

Lưu Bùi Dương vừa soi gương thưởng thức mỹ mạo của bản thân, vừa thờ dãi nói với hai người bạn kia, “Ai... Thật không ngờ, anh ta lại mê đảo một đứa đồng tính như tớ, đáng tiếc, tuy rằng người này bộ dáng rất đẹp lại rất có hương vị, nhưng mà lòng tớ đã có người chiếm rồi, Lam Lam một ngày còn chưa nói yêu tớ, tớ liền một ngày không làm công.”

Lê Thân vừa mới mở máy tính chuẩn bị sử dụng, nghe Lưu Bùi Dương nói vậy, thiếu chút nữa là đập luôn cái máy tính lên đầu cậu ta, “Cứ nói phớt ra là cậu chỉ làm thụ đi!”

“Biết sao được, ai bảo tiểu đệ nhà tớ chỉ đối với Lam Lam mới ‘lên’ nổi.” Lưu Bùi Dương nhún nhún vai, ra vẻ thực bất đắc dĩ.

Đang chơi điện thoại, Đoạn Nghiêu đột nhiên đá chiếc gối ôm nện thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Bùi Dương, hấn liền la lên, “Ái da, nói giỡn thôi nói giỡn thôi.”

Lễ Thân lắc đầu, ở trước mặt Đoạn Nghiêu mà dám đùa giỡn Mộc Như Lam, chán sống rồi chắc?

“Nói mới nhớ, chuyện của Kim gia được giải quyết êm xuôi chính là tại thằng tiểu đệ của cậu ta giờ trò quý.” Lễ Thân nhìn Lam Nhất Dương đang ngẩn người, thậm chí còn không thèm nhỏ giọng lại.

“Lam Bình Lân hữu dụng hơn Lam Nhất Dương nhiều.” Lưu Bùi Dương cất gương, lấy từ trong túi ra một hộp mặt nạ, thuận miệng hỏi Lễ Thân, “Cậu thích hấn à?”

Lễ Thân không để ý tới hấn, vừa mở trò chơi vừa lên tiếng, “Quả thật, Lam Bình Lân đúng là thiên tài kinh doanh. Không biết ghen của cái tên đầu heo Lam Bạch Phong kia phát triển thế nào mà cả vợ lẫn tình nhân đều sinh cho hấn mấy đứa con có IQ cao như vậy... Nhắc mới nhớ, tớ thấy hôm nay Lý Diễm đối với hội trưởng đại nhân có vẻ nhiệt tình hơi quá.”

“Bà ta rõ ràng là bộ dáng mẹ chồng xem con dâu, càng xem càng vừa mắt.” Lưu Bùi Dương kẹp tóc mái lên, tay cầm sữa rửa mặt, chân mang đôi dép lê, lắc mông đi vào phòng tắm, chợt nghĩ tới cái gì đó, hấn lại lộ đầu ra, cười tủm tỉm nhìn Đoạn Nghiêu, “Lam Lam nhà chúng ta đã sớm bị n người coi trọng rồi, đương nhiên, về phía Kha gia thì không cần lo lắng, nhưng Hoắc gia ở phía bắc kia... Chắc chắc...” Sau đó thụt đầu vào, trong phòng tắm bắt đầu truyền ra tiếng hát.

Nghe thấy cái tên đại gia tộc đó, ngón tay đang gõ bàn phím của Lễ Thân hơi chậm lại, vài giây sau, hấn nhún nhún vai, tiếng bàn phím cách cách lại vang lên khắp phòng.

Đoạn Nghiêu tựa lên đầu giường, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn vào màn hình điện thoại, thế nhưng trong mắt lại không hề có ảnh ngược của chiếc điện thoại...

Lam Nhất Dương vẫn ngẩn ngơ như cũ, giống như người mất hồn...

...

Sáng sớm hôm sau, mọi người dần tỉnh giấc trong tiếng chuông chói tai, trường học đang im lặng bỗng chốc cũng trở nên ồn ào.

Trong phòng 101, vì chỉ có một phòng tắm nên cả đám con gái đều tranh giành, Mộc Như Lam liếc mắt nhìn ba người kia, xoay người tiếp tục mơ màng ngủ, bỗng nhiên cô nghe được tiếng "tách", hơn nữa còn thấy chớp sáng loang loáng. Mễ Na ở bên cạnh ôm di động la lên, “Trời ạ, bộ dáng ngủ của Lam Lam thật đáng yêu! Dễ thương quá! Dễ thương chết mất~ ~ ~!”

Mộc Như Lam ngáp một cái, định bảo Mễ Na đừng chụp, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng thì mấy tiếng "tách tách" đã vang lên liên tục, Mộc Như Lam đành phải xoay người úp mặt vào gối, đưa lưng về phía Mễ Na.

Lê Dương mặc một bộ đồ thể thao liền thân đơn giản, nghe thấy âm thanh hưng phấn đầy háo sắc của Mễ Na thì chỉ thần nhiên liếc qua một cái, sau đó ánh mắt liền dừng trên người Mộc Như Lam, ga giường màu trắng càng làm nổi bật mái tóc đen mượt của cô. Lê Dương áp máy môi, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại chần chừ không cất lời, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam cũng dần trở nên phức tạp, cuối cùng im lặng bước vào phòng tắm.

Quan hệ giữa Lê Dương và Mộc Như Lam vốn không mấy thân thiết mặc dù cả anh trai và người cô yêu đều sùng bái Mộc Như Lam, thậm chí cũng chính bởi lý do đó, Lê Dương càng thêm xa cách Mộc Như Lam, nếu không làm như vậy, cô sợ chính mình sẽ vì ghen tỵ mà chán ghét Mộc Như Lam, càng sợ bản thân sẽ vô thức yêu thích Mộc Như Lam, thay vì làm những chuyện khiến bản thân lâm vào khổ sở rồi rắm, cô chẳng thà duy trì mối quan hệ không mặn không nhạt như bây giờ, không chán ghét cũng không thích thú.

Thư Mẫn ngồi tựa vào đầu giường, mái tóc ngắn năng động có chút rối, vừa mới thức dậy nên trong đôi mắt ôn hòa không mang theo tia sắc bén như mọi khi, cô đưa mắt về phía đối diện, hơi giật mình khi nhìn thấy bông hồng đỏ trên đầu giường Mộc Như Lam.

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa “bình bình”, Mễ Na đi qua mở cửa, Thái Sứ Nương Tử lập tức xông vào, thấy Mộc Như Lam vẫn còn nằm trên giường, cô nhất thời bước chậm lại, cố gắng không phát ra âm thanh, lặng lẽ đi tới giường gạt mấy sợi tóc đang che khuất khuôn mặt của Mộc Như Lam. Cô vốn tới để rủ Mộc Như Lam đi ăn sáng, nào biết lại hên như thế này, dung nhan nữ thần khi ngủ à! Cứ tưởng cả đời sẽ không có cơ hội được nhìn thấy chứ!

Sau khi xem xong, Thái Sứ Nương Tử liền rút điện thoại chụp ảnh, thầm nghĩ khi về sẽ khoe với mấy tên nam sinh thôi kia, đặc biệt là tên Đoạn Nghiêu, ha ha ha, mới tưởng tượng đến vẻ mặt của cậu ta mà đã cảm thấy thú vị rồi.

Mộc Như Lam thật sự không chịu nổi hai con người hoàn toàn không quan tâm đến nhân quyền của cô, đành phải mở mắt lên tiếng, “Sao Nương Tử đến sớm vậy?”

Thái Sứ Nương Tử vừa nghe, lập tức nhăn nhó xoa xoa góc áo, ngượng ngùng nói, “Bởi vì người ta nhớ tướng công ấy mà~”

“Phụt! Nương tử, sao bây giờ lại lòi thêm một tướng công nữa? Rốt cuộc cậu phản bội mình bao nhiêu thứ?” Mễ Na bật cười, cảm thấy cha mẹ Thái Sứ

Nương Tử đặt tên rất sáng tạo, ai gọi tên cô ấy thì đều là tướng công của cô ấy hết.

“Chậc, đi đi, xem nào nhiệt cái gì chứ.” Thái Sử Nương Tử đẩy Mễ Na, Mễ Na nguyên bản cũng là lớp F, nhưng sau sự kiện năm đó, cô tức giận phần đầu trong mớ học tập, nhờ vậy mà thời điểm Mộc Như Lam lên năm ba, những người khác đều lưu ban hết, duy chỉ có cô là được đi theo Mộc Như Lam vào lớp A năm ba, đúng là ghen tỵ chết bọn họ.

Mộc Như Lam nhúc nhúc, bị Thái Sử Nương Tử quây như vậy, sâu ngủ cũng đã sớm chạy hết, cô nhìn cửa phòng tắm còn đóng kín, nói, “Cậu đi ăn trước đi, mình còn phải chờ ở đây một lát.”

“Không vội, mình vừa mới gọi điện cho Lễ Thân, bọn họ cũng chưa dậy đâu, có khi tối qua đã đánh bay ***** tới tận khuya.” Thái Sử Nương Tử bĩu môi cực độ khinh thường.

“Cậu chừng mực một chút đi.” Mễ Na hét nói nổi, đánh bay ***** , một cô gái phong nhã hào hoa có thể trắng trợn nói ra cái từ này sao?

“Chừng mực?” Thái Sử Nương Tử chớp chớp mắt, vẻ mặt thuần khiết vô tội, “Là cái gì thế? Ăn được à? Mà cho dù ăn được thì ba trăm năm trước tớ cũng đã ném vào bồn cầu rồi, phòng chừng bây giờ đã trở thành thứ phân hỗn hợp không ra hình dạng gì nữa, nói, như vậy cậu còn muốn ăn không? Tiểu Na Na yêu dấu?”

“Ờ...”

Cả ba người đùa giỡn đến chán chề, cuối cùng còn nhào hết lên giường, chui vào trong ổ chăn của Mộc Như Lam, cũng may chiếc giường không nhỏ lắm, ba cô gái gầy teo chen nhau nằm chung vẫn được.

Thư Mẫn ngồi trên chiếc giường đối diện, không biết đang nghĩ cái gì mà lại nhìn bọn họ đến thất thần.

Cũng không biết là do không khí xung quanh Mộc Như Lam rất thoải mái hay là do ổ chăn quá ấm áp, Thái Sử Nương Tử và Mễ Na vốn định chờ Mộc Như Lam rửa mặt rồi cùng đi ăn sáng, vậy mà bây giờ cả hai đều nằm trên giường, một người ôm tay Mộc Như Lam, còn người kia thì tựa vào vai Mộc Như Lam, ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Mộc Như Lam đang mơ màng tỉnh dậy thì đột nhiên bị một chút ánh sáng lạ chiếu vào mắt, phản xạ vô điều kiện khiến cô phải nheo mắt quay đầu đi, vô tình đánh thức hai cô gái đang tựa trên người mình. Lúc sau Mộc Như Lam mới phát hiện, hai thành viên còn lại của căn phòng đã biến mất không thấy tăm hơi, ngược lại còn xuất hiện thêm vài nam sinh tự tiện xâm nhập khuê phòng con gái, trong đó nổi bật nhất chính là tên yêu nam đang cầm điện thoại chụp hình.

“Nhanh đi đánh răng rửa mặt đi, không ngờ hội trường đại nhân vạn năng lại là một tiểu sâu lười.” Dựa lưng lên bức tường, Đoạn Nghiêu khẽ nở nụ cười lười biếng, tựa như một đóa hồng đầy gai, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng nguy hiểm muôn phần.

Liên tục bị chụp ảnh mất hình tượng khi đang ngủ, Mộc Như Lam thực bất đắc dĩ, nhưng cũng có thêm vài phần sùng nịnh phóng túng, “Ký túc xá nữ sinh, nam sinh không được vào, các vị không phải là nữ tử khoác lớp da nam sinh đấy chứ?”

Mộc Như Lam còn chưa nói hết câu thì Lưu Bùi Dương đã lấy gương ra soi, Lê Mặc âm thầm phỉ nhổ, “Có cần đúng lúc như vậy không hả?”

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Mễ Na quần áo tươm tất bước vào phòng tắm rửa mặt, Mộc Như Lam lấy đồ ra khỏi chiếc ba lô đặt trong tủ, đưa lưng về phía cửa, bắt đầu mở từng nút áo ngủ.

“Cạch...” Cửa phòng bị đẩy ra một chút, sau đó đột ngột đóng lại, Mộc Như Lam quay đầu nhìn cánh cửa, tấm lưng trần trắng nõn tuyệt mỹ hơi nghiêng sang bên, kỳ quái, là nghe nhầm sao?

Mấy người ở ngoài thấy Đoạn Nghiêu đẩy cửa ra một chút rồi đóng lại nhanh như điện xẹt, lập tức tò mò hỏi, “Cậu sao thế?”

“Không sao.” Đoạn Nghiêu đứng ở trước cửa, thần sắc vẫn xinh đẹp như trước, mắt có chút cúi xuống, nhìn nhẩn áo trên ngón trỏ, ngón cái nhẹ nhàng ma sát.

“Tớ xem xem.” Lễ Thân hưng phấn định đẩy cửa.

“Muốn chết?” Đoạn Nghiêu miễn cưỡng hỏi, đầu vẫn không thèm động dù chỉ một chút.

Lễ Thân vội vàng rút tay về, “Ha ha, nói giỡn thôi nói giỡn thôi, ha ha...”

Phòng 101 nằm ngay tại lầu một của ký túc xá, hơn nữa lại sát bên cạnh cầu thang, nhóm năm thiếu niên tuần tú đứng ở chỗ này rất dễ thu hút sự chú ý của mọi người, càng miễn bàn là trong đó có Đoạn Nghiêu – người được mệnh danh “hoa yêu” của Lưu Tư Lan học viện.

Các cô gái lên xuống cầu thang đều không nhìn được mà liếc sang một chút, Bạch Tổ Tinh vừa mới đi xuống cũng bất gặp cảnh này, dưới ánh nhìn chăm chú và lời xì xầm bàn tán của những cô gái kia, Bạch Tổ Tinh chậm rãi đi về phía năm người bọn họ.

“Lớp trưởng.” Bạch Tổ Tinh ngượng gọi khẽ, thân mình nhỏ nhắn mềm mại, quả thật khiến người cảm thấy yếu ớt đáng thương.

Đoạn Nghiêu đang cầm điện thoại xem ảnh mới chụp được, nghe thấy thanh âm của Bạch Tổ Tinh, hần mới miễn cưỡng nâng mắt lên, “Chuyện gì?”

Bạch Tố Tinh chớp mắt, dường như phải tốn rất nhiều can đảm mới dám nói một câu, “Lớp trưởng... đang chờ chị sao?”

Đoạn Nghiêu hơi quết mắt sang đám người đang chăm chăm nhìn về phía này, đối diện với đôi mắt vừa thẹn thùng vừa đáng thương của Bạch Tố Tinh, hẳn chỉ thờ ơ hỏi lại, “Tôi có nhất thiết phải trả lời câu hỏi của cô không?”

Trong nháy mắt, Bạch Tố Tinh tựa hồ chịu đã kích thật lớn, thân mình gầy yếu run lên một chút, sau đó lập tức kiên cường đứng vững trở lại, cô ta cười miễn cưỡng, “Vây à, chị ấy thật hạnh phúc, có kị sĩ như các cậu, mình... mình đi trước đây.” Bạch Tố Tinh dứt lời liền xoay người rời đi, thân mình nhỏ nhắn càng thêm yếu ớt.

Đoạn Nghiêu cau mày nhìn theo bóng dáng Bạch Tố Tinh, Lễ Thân đứng khoanh tay, Lưu Bùi Dương thì cảm son thương thức đôi môi mê người của mình trên gương, chắc lưỡi cảm thán, “Chẳng trách trời sinh tiểu đệ của tớ không có hứng thú với nữ nhân, chắc chắn.”

Đám nữ sinh năm một nhìn về phía chàng trai đang đứng trước cửa phòng 101, sau đó lại quay sang nhìn dáng vẻ kiên cường của Bạch Tố Tinh, nhất thời cảm thấy vô cùng bất công.

“Thật không hiểu nổi bọn họ nghĩ gì, Mộc Như Lam cùng lắm chỉ được cái đẹp mã với thành tích cao một chút thôi, Bạch tỷ tỷ có chỗ nào thua cô ta chứ, đúng là có mắt như mù!”

Thành tích kỳ trung khảo của Mộc Như Lam đương nhiên là đứng nhất toàn trường, thậm chí trong dữ liệu thống kê toàn quốc, cô vẫn xếp hạng một. Có điều, Mộc Như Lam đứng đầu đã quá lâu rồi, lúc trước mọi người còn cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau này cũng dần cho đó là chuyện hiển nhiên. Bạch Tố Tinh thì khác, cô ta học lớp F mà lại đứng thứ 50, ai nhìn vào cũng thấy thật lợi hại.

“Đừng nói thế...” Bạch Tố Tinh tái mặt lắc đầu.

Cô ta vừa dứt lời, những nữ sinh kia bắt đầu ầm ĩ lên.

“Bạch tỷ tỷ hiền quá, chị giỏi giang như vậy thì việc gì phải nhường cô ta chứ!” Nữ sinh này tưởng rằng Mộc Như Lam đứng nhất là vì Bạch Tố Tinh có tình tự hạ điểm.

“Đúng đấy, nhìn các nam sinh vây quanh cô ta mà bực cả mình. Anh chàng mặt giống yêu tinh lúc này hình như là... là...”

“Đoạn Yêu.”

“Không phải, là Đoạn Nghiêu.”

“Đúng, chính là Đoạn Nghiêu! Anh ta là tình nhân của mọi người cơ mà, làm sao có thể để Mộc Như Lam một mình độc chiếm?!” Một nữ sinh nghiêng răng cảm phẫn, “Bạch tỷ tỷ, chị mau cướp lấy anh ta đi, bọn em ủng hộ chị!” Hẳn là vì cô ta không dám làm, nên mới bảo Bạch Tố Tinh đi chết thay.

Chắc chắn, phụ nữ ghen tuông luôn thiên thiên nhất luật*: thứ ta không chiếm được, người cũng đừng mơ đến, ta thà khiến hắn cô độc cả đời còn hơn là để hắn ôm người khác.

*Thiên thiên nhất luật: Nghìn bài một điệu, ai cũng như ai.

Bạch Tố Tinh nhìn nhóm nữ sinh năm một đang bức xúc thay cô ta, trong lòng âm thầm cười lạnh, cô ta biết, chính mình đang dần tiến đến thành công.

Lúc đầu, Bạch Tố Tinh vốn định thu phục lớp F, thế nhưng tất cả lại không giống với dự tính của cô ta, toàn bộ kế hoạch đều hồng bét. Sau này phát hiện ra lớp F năm hai chính là học sinh năm ba lưu ban, cô ta càng hận mình vì đã không điều tra kỹ càng.

Lớp F lợi hại không thể bị thu phục, hình tượng ngoài mềm trong cứng thì bị Mộc Như Lam chiếm giữ, đã vậy cô ta sẽ vào vai một tiểu bạch liên nhu nhược.

Sự nhu nhược và vẻ yếu đuối luôn luôn khiến nam sinh dâng lên lòng bảo hộ, đồng thời cũng giúp Bạch Tố Tinh trở thành người vô tội mỗi khi có chuyện ngoài ý muốn. Tuy rằng sẽ phải hứng chịu sự căm ghét của các nữ sinh, nhưng cũng có thể làm cho đối phương mất cảnh giác, mà đánh úp lại chính là cách tốt nhất để khắc sâu ấn tượng vào lòng người.

Về phần khác, à, cô ta đã tìm được một đồng minh rất tốt.

Trong số học sinh chuyển từ sơ trung lên trung học, có hai phần tư ủng hộ Mộc Như Lam, một phần tư ủng hộ Thư Mẫn, chỉ cần Bạch Tố Tinh kiên trì bám lấy Thư Mẫn thì một phần tư đó cũng sẽ đứng về phía cô ta. Việc tiếp theo chính là ra sức lôi kéo những học sinh trường khác, tuy số lượng không thể so với đám fan đông đúc của Mộc Như Lam, nhưng cũng đủ để làm một số chuyện.

Hơn nữa, hiệu quả của vở kịch hôm qua cũng không nhỏ đâu, không chỉ những người không quen biết Mộc Như Lam mà cả các học sinh Từ Viên cũng bắt đầu tìm hiểu cô ta là ai, thậm chí còn thoáng thấy dấu hiệu ủng hộ.

Khả năng tưởng tượng của con người quả thật quá mạnh mẽ, cô ta mới chỉ dẫn đường có một chút, bọn họ liền nghĩ rằng Mộc Như Lam chính là Tiểu Lam cười trên nỗi đau người khác, Bạch Tố Tinh chính là Tiểu Tinh kiên cường đến đáng thương.

Thiên sứ a, thiên sứ xinh đẹp người người yêu mến a, một ngày nào đó, ta sẽ biến mi trở thành ác ma người người căm hận! Còn bây giờ, cứ từ từ khiến người ta ganh ghét đi, đợi đến lúc con thú trong người bọn chúng không thể kiềm được nữa, lại từ từ tận hưởng cảm giác bị xé thành từng mảnh ha ha ha ha...

Mộc Như Lam vén rèm cửa nhìn Bạch Tố Tinh đang được đám người hộ tống rời đi, trên môi cô nở một nụ cười, một nụ cười rất sâu.

Chà, em gái đáng yêu trông sung sướng thật đấy, chơi vui lắm có phải không? Nếu vậy thì tốt quá, chị đây thích nhất là nhìn biểu tình của mọi người mỗi khi rớt từ thiên đàng xuống địa ngục... nó đẹp lắm, đẹp đến mức liên tục chui vào giấc mơ của chị ha ha ha.

“Lam Lam, mình xong rồi, cậu mau đi đánh răng rửa mặt đi.” Mẹ Na vừa vỗ hai má vừa bước ra khỏi phòng tắm, thấy Thái Sứ Nương Tử vẫn nằm bẹp trên giường không chịu dậy, cô đảo mắt, “Còn ngủ nữa hả?”

“Ôi... giường của Lam Lam thật thoải mái.” Thái Sứ Nương Tử nháy mắt với Mộc Như Lam, “Lam Lam, buổi tối mình đến đây ngủ chung với cậu được không?”

“Không được!” Mẹ Na phồng má, đến cô còn chưa được ngủ cùng Mộc Như Lam đâu!

Thái Sứ Nương Tử không thèm để ý, chỉ ngẩng cổ chớp chớp mắt, tựa như một chú cún con đang chờ chủ nhân xoa đầu.

Mộc Như Lam cười khẽ, “Được.”

“Mình cũng muốn!” Mẹ Na vội chen vào.

“Giường nhỏ thế sao chứa nổi ba người!” Thái Sứ Nương Tử trừng mắt, cái người này, làm bóng đèn vui lắm à!

“Ghép giường của mình với giường của Lam Lam là được.” Mẹ Na cứng rắn quyết định.

Mộc Như Lam chống nạng đi vào phòng tắm, đối với hai cô bạn đang biến mình thành đồ chơi để tranh nhau, cô chỉ có thể sùng nịch chiều theo.

Phòng tắm rất sạch sẽ và gọn gàng, Mộc Như Lam nhìn chính mình trong gương, ngón tay khô ráo chậm rãi di chuyển trên mặt kính ẩm ướt, vẽ nên một khuôn mặt ác ma đang mỉm cười cay độc.

“Thật đẹp.” Mộc Như Lam nhovn miệng hài lòng, cô cầm lấy bàn chải và kem đánh răng, nhẹ nhàng ngâm nga một bài ca nhàn nhã.

Khuôn mặt ác ma nhanh chóng bị những giọt nước cuốn đi, tựa như chưa bao giờ xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: V5: Thiên sứ biến thái đang cận kề (5)

Học viện Từ Viên có tất cả ba khu nhà ăn, chất lượng thức ăn đương nhiên không cần bàn cãi bởi đây chính là một học viện quý tộc không hề thua kém Lưu Tư Lan dù là về mức giàu có hay độ vang dội. Người đến dùng bữa sáng đều là học sinh Lưu Tư Lan, như thường lệ, đa số bọn họ lựa chọn nhà ăn Tây.

Mộc Như Lam luôn thích nhà ăn buffet hơn, người thì ít, thức ăn lại phong phú, tuy rằng đến trễ thì hương vị sẽ không thơm ngon như ban đầu.

Mộc Như Sâm bị Chu Nhã Nhã kéo đến khu nhà ăn Trung, thật ra cậu muốn sang nhà ăn buffet cơ, nhưng Mộc Như Sâm cứ một mực bảo cậu phải đi cùng Chu Nhã Nhã.

Nửa đêm hôm qua, Mộc Như Sâm bật dậy tỉnh giấc sau khi mộng xuân, rốt cuộc không nhận được phải kể cho đứa em song sinh – tất nhiên cậu sẽ không tiết lộ rằng người trong mộng chính là chị gái thân yêu nhất – Mộc Như Sâm chỉ kể là mình không có cảm giác gì khi hôn Chu Nhã Nhã, lúc Chu Nhã Nhã đồng ý hẹn hò, suy nghĩ duy nhất của cậu là "lấy được cái xe của An Hữu Minh rồi", cậu cảm thấy dường như mình không hề thích Chu Nhã Nhã.

Từ trước đến nay, Mộc Như Sâm luôn ngăn không để Mộc Như Sâm nhận ra mình yêu chị gái, bởi vì cậu sợ, sợ rằng anh trai sẽ không kiểm soát nổi thứ tình yêu méo mó này, cuối cùng lại đẩy chị vào một hoàn cảnh không thể vãn hồi. Nghe Mộc Như Sâm kể, trái tim Mộc Như Sâm không khỏi căng thẳng lên, tuy vậy về mặt cậu vẫn rất bình tĩnh, sau đó tiếp tục kéo Mộc Như Sâm vào một vòng lý lẽ lẩn quẩn.

Đại ý là, Mộc Như Sâm thành ra như vậy là do cậu hoàn toàn không có tính tự giác yêu đương, vì thế mới không muốn cùng Chu Nhã Nhã nắm tay hôn môi lần lên giường. Mộc Như Sâm tỉnh tỉnh bốc đồng ngây ngô, nghe xong liền tin răm rắp.

Mộc Như Sâm quyết định phải tỉnh táo hơn một chút, bằng không sẽ không thể nào tùy tiện làm nũng Mộc Như Lam như trước nữa, bởi vì sau khi mộng

xuân, cậu bỗng nhiên cảm thấy những hành động đó thật dơ bẩn.

Mộc Như Sâm nhìn Chu Nhã Nhã đang gọi com ở phía đối diện, trong đầu suy nghĩ, hiện tại cậu và Chu Nhã Nhã là người yêu, theo như Trịnh Dương đã nói, cô gái này chính là của cậu, cậu muốn làm gì thì làm, nhưng Mộc Như Lâm lại nói, nếu đối phương không muốn thì khỏi đi.

Mộc Như Sâm không biết, kỳ thật Mộc Như Lâm rất mong hai người họ phát sinh quan hệ, với cái tính chiếm hữu và kiểm soát mạnh đến biến thái của Chu Nhã Nhã, cô ta nhất định sẽ đòi hỏi người yêu phải ngoan ngoãn trung thành như con chó, nói một là một nói hai là hai, thậm chí cho dù cô ta bảo Mộc Như Sâm không được thân thiết với chị gái nữa, cậu cũng bắt buộc phải vâng lời.

Nếu Mộc Như Sâm phát sinh quan hệ với một nữ nhân như vậy thì cả đời này chắc chắn không thoát nổi bàn tay cô ta. Khi đó, Mộc Như Sâm sẽ không có thời gian quán lấy Mộc Như Lam, cũng sẽ không có cơ hội làm ra những chuyện không thể văn hồi, đúng chứ?

Đúng, đúng rồi đấy, kiếp trước Mộc Như Sâm chẳng phải đã bị Chu Nhã Nhã huấn luyện thành một con chó trung thành đó sao? Chu Nhã Nhã bảo nó đi cắn người chị ruột vô tội của mình, nó lập tức cắn cô ấy máu tươi đầm đìa. Trái tim kia, đã bị chính nó cắn đứt, cắn đến nỗi vỡ vụn và nát bầy, đến nỗi không bao giờ... lành lại được nữa.

Có điều...

Mộc Như Lâm chợt nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng nhất, lẽ như... Chu Nhã Nhã phát hiện Mộc Như Sâm yêu Mộc Như Lam thì sao? Phụ nữ luôn là sinh vật vì yêu mà mất đi lý trí, nếu cô ta ra tay hại Mộc Như Lam thì làm sao bây giờ?

Cho dù Mộc Như Lam được quốc gia bảo vệ, nhưng lớp bảo vệ này quá sức mỏng manh, ví dụ như khi Mộc Như Lam bị thương vì cứu đứa nhỏ, rồi khi gặp tai nạn xe cộ, khi bị bắt cóc, v.v... Phải đến lúc Mộc Như Lam gặp phải bất trắc lớn thì lớp bảo vệ này mới phát huy tác dụng.

Vì vậy Mộc Như Lâm do dự, chỉ có thể đưa Mộc một lời khuyên không ra khuyên: Nếu anh muốn nhưng Chu Nhã Nhã không muốn, thì khỏi đi.

...

Mộc Như Lam vốn định đi đến khu buffet, nhưng Đoàn Nghiêu bảo rằng đồ ăn ở đó đã nguội cả rồi, đi chỗ khác thì hơn. Bọn họ đều biết Mộc Như Lam không thích com Tây nên liền kéo sang khu nhà ăn Trung, vừa bước vào là đã chạm mặt Mộc Như Sâm và Chu Nhã Nhã, à không, không phải chạm mặt, thực ra chỉ có Mộc Như Sâm nhìn thấy Mộc Như Lam thôi.

Một đám người nổi bật như vậy, muốn không để ý cũng khó, chưa kể trong đó còn xuất hiện hai nhân vật phong vân là Mộc Như Lam và Đoàn Nghiêu.

Mộc Như Sâm và Chu Nhã Nhã ngồi ngay tại hàng thứ hai bên cạnh lối đi của đám người Mộc Như Lam, mà từng chiếc bàn trang nhã đều được thiết kế cho hai người ngồi, khoảng cách nhỏ đến thế, có cũng như không.

Mộc Như Sâm nhanh chóng cúi người, cầm thực đơn che mặt, lén la lén lút như kẻ trộm, trong lòng liên tục cầu nguyện, “Đừng phát hiện đừng phát hiện đừng phát hiện...”

Đám người đi ngang qua, Mộc Như Lam bị vây ở trong, không hề phát hiện ra Mộc Như Sâm.

Chu Nhã Nhã bị tiếng động lớn làm giật mình, vừa quay đầu đã nhìn thấy Mộc Như Lam mỉm cười nói chuyện với Đoàn Nghiêu, cánh tay bị Thái Sử Nương Tử ôm lấy, xung quanh còn có vài tuấn nam mỹ nữ đuổi theo.

Cô gái này, đi đến đâu cũng thu hút sự chú ý, đi đến đâu cũng có người vây quanh, hệt như một vầng mặt trời được trăng sao ái mộ.

Chu Nhã Nhã cố lờ đi cảm giác khó chịu đang nảy sinh trong lòng, cô ta nhìn về phía Mộc Như Sâm, thế nhưng lại chỉ thấy một nhúm tóc trên nếp thực đơn, “Cậu làm cái gì thế?”

Mộc Như Sâm tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng của Chu Nhã Nhã, cậu núp sau chiếc thực đơn, ánh mắt dõi theo bóng dáng của Mộc Như Lam, Mộc Như Lam không phát hiện ra, cậu thờ phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại bắt đầu cảm thấy cô đơn. Không thể ăn chung với chị gái, thật tịch mịch và trống vắng...

Mộc Như Sâm quay đầu nhìn nụ cười bình thản của Mộc Như Lam, trên gương mặt tuấn tú dần xuất hiện vẻ cô đơn, biểu tình vừa giống một con cún bị chủ nhân vứt bỏ, lại vừa giống một con cún lỡ làm sai, muốn được chủ nhân vuốt ve nhưng lại không dám đối mặt, chỉ có thể núp ở góc tường mà dõi theo, cổ họng phát ra những âm thanh nức nở đáng thương.

Đột nhiên, chiếc thực đơn trong tay biến mất, Mộc Như Sâm theo phản xạ nhìn lên trên, biểu tình trên mặt vẫn chưa kịp thu hồi, vì vậy toàn bộ đều rơi vào mắt Chu Nhã Nhã.

Chu Nhã Nhã nào có ngờ bản thân lại bất ngờ được biểu tình đó của Mộc Như Sâm, không thể phủ nhận, một mỹ thiếu niên mười lăm tuổi làm ra một biểu tình đáng yêu như vậy, quả thật khiến người ta muốn chà đạp. Trái tim Chu Nhã Nhã hưng phấn đập thành thịch thịch thịch, thế nhưng chỉ vài giây sau, nó liền nguội lạnh đi.

Biểu tình như thế, người yêu của cô ta lộ ra biểu tình làm nũng đáng yêu như thế, hoàn toàn không phải vì cô ta!

Trong nháy mắt, khuôn mặt lãnh diễm của Chu Nhã Nhã trở nên băng giá đến cực độ, cô ta ném mạnh thực đơn lên bàn rồi đứng bật dậy, từ trên cao

nhìn xuống Mộc Như Sâm, lạnh lùng hỏi, “Muốn ngồi chung với chị ta đến thế sao?!”

Từ sau khi nhận được đoạn băng ghi âm do Bạch Tố Tình gửi, Chu Nhã Nhã vô cùng bất mãn với mối quan hệ quá mức thân thiết giữa Mộc Như Sâm và Mộc Như Lam, tuy cô ta không tin tưởng gì một con tiện nhân mà mình sớm muộn gì cũng sẽ giết chết như Bạch Tố Tình, nhưng trong lòng vẫn vô tình này sinh bất mãn.

Chỉ là một bà chị gái thôi mà, chị gái, cái loại sinh vật này sớm muộn gì cũng phải theo người khác gả ra ngoài, Mộc Như Sâm làm sao có thể thân mật với chị ta đến thế? Cho dù là chị gái, đối phương cũng là nữ nhân! 15 tuổi 16 tuổi, đáng lẽ đã phải hình thành khoảng cách, tay trong tay ôm ôm ấp ấp như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

Nam nhân cô ta coi trọng, trong mắt chỉ được phép có một mình cô ta! Cho dù là chị gái cũng không được!

Nhưng Mộc Như Sâm thì lại quá trẻ con, luôn chỉ thuộc về Mộc Như Lam.

Chu Nhã Nhã bất ngờ cướp đi thực đơn che mặt của cậu, sau đó đứng dậy quát to ngay giữa nhà ăn – không có đứa con trai nào chấp nhận nổi cái thái độ trịch thượng này, Mộc Như Sâm cũng không ngoại lệ.

Mộc Như Sâm theo bản năng quay sang nhìn Mộc Như Lam, thấy cô đang mãi nói chuyện với Thái Sử Nương Tử mà không để ý bên này. Cậu nhún mày nhìn Chu Nhã Nhã, ánh mắt dần lạnh đi, “Cậu làm gì vậy hả?”

“Tôi hỏi là cậu muốn ngồi chung với Mộc Như Sâm đến thế sao?” Giọng Chu Nhã Nhã lúc này không lớn lắm, tuy vậy những người xung quanh cũng biết bọn họ đang khắc khẩu, tầm mắt dồn cả về phía hai người.

“Chị ấy là chị gái của tôi, tôi muốn ngồi cùng chị ấy mà còn cần cậu cho phép à?” Mộc Như Sâm lạnh giọng, cậu đương nhiên cảm nhận được thái độ chất vấn và cấm đoán trong lời nói của Chu Nhã Nhã. Cấm? Cô ta là ai mà dám cấm cậu? Làm bạn gái thì to lắm hả? Có chuyện bạn gái cấm bạn trai không được ăn cơm cùng người nhà sao?

Tĩnh tĩnh Chu Nhã Nhã vốn luôn cường thế bức người, thế nhưng để làm theo lời của Mộc Như Sâm, cũng như để hoàn toàn chiếm được Mộc Như Sâm, cô ta đã phải cố gắng kìm nén cái tính chiếm hữu và sự kiểm soát đầy bệnh hoạn của mình xuống. Bây giờ Mộc Như Sâm lộ ra biểu tình như vậy vì Mộc Như Lam, sau đó lại dùng thái độ đó mà móc họng cô ta, sự tương phản cực độ ấy, bảo Chu Nhã Nhã làm sao chịu được?

Ngực của Chu Nhã Nhã phập phồng kịch liệt vì phần nộ, những khớp ngón tay cứng nhắc cử động, như thể giây tiếp theo sẽ chộp lấy thứ gì đó mà đánh Mộc Như Sâm, cũng giống việc huấn luyện chó vậy, nói không nghe thì đánh, đánh tới khi nào nghe lời mới thôi, đánh tới khi nào không dám phản kháng mới thôi!

Giương mặt Mộc Như Sâm càng lúc càng khó coi, trông Chu Nhã Nhã lúc này thật kỳ quái, ánh mắt ấy, khiến cậu cảm thấy hết sức khó chịu...

Mọi người xung quanh bắt đầu xì xầm bàn tán, chẳng lẽ đôi tình lữ nổi danh của Lưu Tư Lan đang cãi nhau sao?

Mộc Như Lam ngồi ở đằng sau cũng thấy được tình huống của Mộc Như Sâm cùng Chu Nhã Nhã, có hơi kinh ngạc, “Hả?”

Đoạn Nghiêu ngồi chung bàn với Mộc Như Lam, cánh tay khoác hờ sau lưng ghế, hần lười biếng nâng mắt, “Hình như em trai bảo bối của cậu đang cãi nhau với bạn gái.”

“Đề tở qua xem thử.” Mộc Như Lam nói xong liền chống nạng đứng dậy, từ từ lê cẳng chân bó bột sang bên kia.

Đoạn Nghiêu nhìn chằm chằm bóng dáng Mộc Như Lam, chắc một tiếng, bèn đứng dậy đi theo, “Chân bị thương mà cũng không chịu an phận, đến khi nào mới sửa được cái tính thích xen vào chuyện người khác đây.”

Tình hình hiện tại chẳng khác gì một dòng nham thạch nóng chảy đã dâng tới tận miệng núi lửa, áp suất và nhiệt lượng đều đạt đến đỉnh điểm, chỉ cần thêm một cú hích nho nhỏ là sẽ bộc phát ngay tức thì.

Xung quanh im phăng phắc, Chu Nhã Nhã hằm hằm trừng Mộc Như Sâm, tay trái bất giác siết chặt quyền thực đơn tình mỹ, đến mức từng đầu móng tay hằn lên trên chiếc vỏ bọc màu đỏ cứng rắn.

Bạch Tố Tình cùng một đám người đi xuống từ lâu hai, vừa mới bước ra khỏi chỗ rẽ thì liền bắt gặp một màn căng thẳng này, cô ta dừng chân, im lặng đưa mắt quan sát.

“Như Sâm, Nhã Nhã.” Mộc Như Lam vòng qua chiếc bàn chặn đường, chậm rãi chống nạng tiến về phía Chu Nhã Nhã, xem tình huống thì có vẻ như là Mộc Như Sâm chọc Chu Nhã Nhã mất hứng, vì vậy tất nhiên phải đi về phía cô ấy.

Chu Nhã Nhã dường như chẳng mấy để tâm đến lời nói của Mộc Như Lam, chỉ một mực trừng Mộc Như Sâm.

Bị Mộc Như Lam gọi tên, Mộc Như Sâm nhất thời giật bắn cả người, cậu quay đầu nhìn chị gái đi về phía Chu Nhã Nhã, trái tim bỗng dưng dâng lên một nỗi bất an không rõ lý do, sợ hãi đến mức hai má nóng lên, “Chị...”

“Các em xảy ra chuyện gì sao?” Mộc Như Lam đi đến bên cạnh Chu Nhã Nhã, giọng nói nhuốm vẻ nghi hoặc xen lẫn vài phần lo lắng; nhưng ngay tại thời điểm Mộc Như Lam vừa dứt lời, âm thanh của Bạch Tố Tình bắt ngờ truyền tới.

“Chị và Như Sâm tình cảm thật tốt, Như Sâm hẳn là không muốn chị lập gia đình đâu nhỉ? Cậu ấy nhất định sẽ mãi mãi giữ chị bên mình.” Bạch Tố Tinh cao giọng nói vọng xuống, đủ khiến cho tất cả mọi người nghe rõ không sót một chữ.

Những lời này chính là giọt nước tràn ly, nó đã châm ngòi cho quả bom mang tên Chu Nhã Nhã, tại thời điểm mà mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô ta chẳng nói chẳng rằng bất ngờ vung thực đơn lên, sau đó hung hăng đập xuống.

Nạn nhân không phải Mộc Như Sâm, mà là Mộc Như Lam.

Quyển thực đơn cứng rắn được dùng toàn bộ sức lực để đập xuống, tốc độ nhanh như vậy, mọi người chỉ kịp nghe một tiếng “bốp” của vật cứng khi đập vào đầu.

Chân Mộc Như Lam vốn đang rất bất tiện, nặng thì vẫn chỉ là nặng, đột ngột bị đập mạnh như vậy, đau đốn trên đầu còn chưa tính, thân mình đã mất đi thăng bằng, lập tức ngã ra sàn.

“A!” Không biết là tiếng kêu sợ hãi của ai, trong nháy mắt đánh vỡ cục diện bế tắc do Chu Nhã Nhã gây ra, mọi người dần dần hoàn hồn trong kinh sợ.

“Trời ơi! Trời ơi!” Cô gái đứng ngay bên cạnh Mộc Như Lam trợn lớn mắt, miệng kinh hoàng gọi trời, cô ta vội đứng dậy muốn vòng qua bàn để đỡ người, nhưng bởi vì quá mức khiếp sợ nên động tác cực kỳ không tự nhiên.

“Chị!”

“Lam Lam!”

“Hội trường đại nhân!” Sau khi hoàn hồn từ trong kinh sợ, mọi người biến sắc vây quanh Mộc Như Lam.

Hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn, những người đang im lặng dùng cơm cũng bắt đầu nháo nhào theo.

Đoạn Nghiêu chạy đến đầu tiên, hần vội vàng cầm tay đỡ Mộc Như Lam dậy, nhưng vì dùng lực quá mạnh nên động tác có hơi thô lỗ. Thiếu niên nhếch môi đỏ bừng, mi mắt khẽ hạ xuống che đi cái nhìn thâm trầm đáng sợ.

Một quyển thực đơn cứng rắn cộng thêm toàn bộ sức lực của Chu Nhã Nhã, quả thật chẳng khác gì đập chùy sắt vào đầu. Sọ não bị chấn động, Mộc Như Lam chỉ có thể quỳ rạp trên đất chứ không cách nào đứng dậy nổi, thái dương cũng bị góc cạnh bén nhọn của thực đơn cắt rách một đường, dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống gò má trắng nõn.

Đoạn Nghiêu kéo lên mạnh như vậy lại càng khiến Mộc Như Lam choáng váng đến suýt ngã xỉu, cả người cô mất hết sức lực, chỉ có thể yếu ớt dựa vào Đoạn Nghiêu để chống đỡ thân mình.

“Trời ạ! Lam Lam! Lam Lam cậu sao rồi?!” Thái Sử Nương Tử và Mễ Na lo sợ muốn khóc, ai cũng không ngờ rằng Chu Nhã Nhã lại dám làm ra chuyện như vậy. Lúc này sắc mặt Mộc Như Lam tái nhợt, đôi mắt khép hờ như thể sắp ngã đi, toàn thân cô mềm nhũn, tựa hồ chỉ cần mất đi chống đỡ thì sẽ ngã xuống không dậy được nữa, thật khiến người ta hoảng sợ.

Lần trước khi Mộc Như Lam cứu đứa nhỏ kia, bọn họ không nhìn thấy được, cho dù có người đăng lên mạng thì cũng đã qua chỉnh sửa. Hơn nữa, vì Mộc Như Lam là người được quốc gia bảo vệ nên khi xem bọn họ cũng không có cảm giác chân thật như được thấy tận mắt; nhưng lúc này lại là lần thứ hai... là lần thứ hai lớp F bọn họ tận mắt thấy Mộc Như Lam ngã xuống ngay trước mặt.

“Chị! Chị!” Mộc Như Sâm vội vàng chen qua đám người, cậu muốn tới gần Mộc Như Lam, thế nhưng lại bị nhóm Lễ Thân chặn lại. Mộc Như Sâm lòng nóng như lửa đốt, cũng không rảnh hòa nhã với bọn họ, “Cút ngay!”

“Người nên cút là mày.” Khuôn mặt âm nhu của Lưu Bùi Dương lộ ra vẻ âm trầm hiểm thấy, tựa như mây đen phủ kín bầu trời, tầng tầng nguy hiểm.

Mộc Như Sâm bị ánh mắt của Lưu Bùi Dương dọa lui một chút, nhưng vài giây sau liền kiên định trở lại, “Dựa vào cái gì mà tôi phải cút? Đó là chị của tôi, tôi mới là người có tư cách ở bên chị ấy! Các người tránh ra!”

“Ngay cả chuyện bảo vệ cơ bản như thế mà cũng làm không xong, lấy tư cách gì ở bên cô ấy?” Đoạn Nghiêu giống như đang nghe chuyện cười, hần ngẩng đầu nhìn Mộc Như Lam, khóe môi vẽ một đường cong trào phúng.

Luôn được Mộc Như Lam che sau lưng, luôn ý lại quyến luyến cô, nhưng lại chẳng cách nào bảo vệ cô – không thể phủ nhận đây chính là từ huyết đau nhất của Mộc Như Sâm, chỉ cần giẫm nhẹ là đã có thể khiến cậu không thở nổi.

Mộc Như Lam hôn mê bất tỉnh, Đoạn Nghiêu liền bế cô đi xuyên qua đám người, hướng tới phòng y tế Tử Viên.

Trong chớp mắt, nhà ăn vốn đông đúc lập tức vơi đi phân nửa, chỉ còn sót lại vài người với đủ loại sắc mặt, tất cả đều im lặng không lên tiếng.

Khuôn mặt của Mộc Như Sâm trắng bệch ra, cậu cũng muốn đi, nhưng hai chân lại nặng như đeo chì, tầm mắt bắt đầu trở nên mờ lung, vẻ lòng bông cuồng ngạo cũng dần ảm đạm...

Trở lại thời điểm đám đông đổ đến vây quanh Mộc Như Lam, Chu Nhã Nhã không biết bị ai đẩy, chân vấp phải cái ghế rồi ngã ngửa ra đất, cú ngã này

đồng thời cũng làm cô ta tỉnh mộng.

Chu Nhã Nhã kinh ngạc nhìn Mộc Như Lam bị ôm đi, sau đó kinh ngạc nhìn hai tay của chính mình, tựa hồ không tin nổi bản thân đã làm ra chuyện như vậy, một lúc lâu sau, cô ta mới cứng nhắc xoay đầu nhìn Mộc Như Sâm, trong mắt có chút bối rối, “Như Sâm...”

Giọng Chu Nhã Nhã vang lên khiến Mộc Như Sâm chợt nhớ ra tất cả đều do kẻ đầu sỏ này gây nên, ánh mắt lạnh băng và đầy phẫn nộ, cậu bước nhanh qua, hung tợn nắm lấy cổ áo Chu Nhã Nhã, khiến cô ta phải đối diện với cậu, “Tốt hơn hết cô nên cầu nguyện cho chị tôi bình an không có việc gì, bằng không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!”

Thôi rồi!

Chu Nhã Nhã phát hoảng, cô ta cuống quýt túm chặt lấy tay Mộc Như Sâm, “Như Sâm! Như Sâm, tớ không phải cố ý! Tớ thật sự không phải cố ý, cậu hãy tin tớ, cậu...” Lời còn chưa dứt, Chu Nhã Nhã đã bị Mộc Như Sâm lãnh khốc đẩy ra, một lần nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Mộc Như Sâm từ trên cao nhìn xuống, bóng của cậu phủ đen toàn thân Chu Nhã Nhã, “Từ giờ trở đi, cô không còn là bạn gái của tôi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

=====

Thật ra Bạch Tố Tình cũng nặng tội không kém Chu Nhã Nhã đâu, vậy mà mọi áy vẫn chưa hề hấn gì. Bất quá, khả khả, sang V6 sẽ có, còn V5 xin được kết thúc tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: V6: Thiên sứ biến thái đang cận kề (6)

“Như Sâm!” Chu Nhã Nhã gọi thật to nhưng Mộc Như Sâm vẫn tiếp tục cất bước, chỉ để lại cho ả một bóng lưng tuyệt tình đang dần chìm vào nắng vàng rực rỡ.

Chu Nhã Nhã lắc đầu nhìn theo bóng dáng Mộc Như Sâm, khóe mắt lạnh lẽo, ẩm ướt, lại xen lẫn một vị mặn chát chua, ả... thật sự thích Mộc Như Sâm mà...

Bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một chiếc khăn tay, Chu Nhã Nhã ngẩng đầu thì thấy Bạch Tố Tình đang cúi người lo lắng nhìn mình, trên khuôn mặt tràn ngập khoan dung.

Đang tưởng như bản thân đã bị cả thế giới vứt bỏ thì đột nhiên có một người tình nguyện đưa tay về phía mình, cảm giác ấy hẳn không khác gì được ủ ấm cạnh bếp lửa trong đêm đông buốt giá đâu nhỉ?

Chu Nhã Nhã kinh ngạc nhìn Bạch Tố Tình, sau đó liền vươn tay lên, dưới ánh mắt không chút thương hại của đối phương, ả gắt gao nắm chặt chiếc khăn và cả bàn tay Bạch Tố Tình.

Bạch Tố Tình hơi giật mình, nghĩ đến việc mình đã đánh trúng điểm yếu của Chu Nhã Nhã, trong lòng càng lúc càng đắc ý, thế nhưng giây tiếp theo, cô ta lại cảm nhận sâu sắc nỗi đau khi da mặt bị xé rách.

“Xệt!” Âm thanh vang lên không lớn lắm, bởi vì thời điểm Chu Nhã Nhã hung hăng đánh tới, ả không dùng lòng bàn tay, thay vào đó, ả cong bốn đầu ngón tay lại, những chiếc móng sắc nhọn cứ thế mà cào lên mặt Bạch Tố Tình, ngay lập tức lưu lại bốn vết xước dài ghê rợn.

Không chờ Bạch Tố Tình kịp phản ứng, Chu Nhã Nhã đã buông tay cô ta ra, ngoan độc giáng thêm một cái tát về phía nửa mặt bên kia, ả vẫn dùng cách cào y như vậy mà kéo xuống vài miếng máu thịt.

Nhanh-chuẩn-độc, hai cái tát hạ xuống chỉ trong vòng chưa đến hai giây, đừng nói tới việc muốn tránh, ngay cả phản ứng cũng không kịp nữa là.

Chu Nhã Nhã, từ nhỏ đến lớn, người dám trêu chọc ả luôn phải nhận trừng phạt gấp đôi!

“Á!” Bạch Tố Tình bị đau rất trên mặt làm cho thất hồn bạt vía, đưa tay sờ thấy toàn là máu, cô ta sợ run cả người. Sau khi nhận ra thương thế nghiêm trọng trên mặt, Bạch Tố Tình bất chấp đau đớn mà hốt hoảng lao nhanh ra ngoài.

Chu Nhã Nhã ngồi dưới đất, siết chặt bàn tay đang dính vết máu và da thịt của Bạch Tố Tình, trên khuôn mặt lãnh diễm là đôi mắt hung ác đáng sợ.

Bạch Tố Tình, cô ta tưởng ả là con cóc sao?! Chẳng lẽ cô ta thực sự cho rằng ả sẽ bỏ qua những lần cô ta thuê người bắt cóc làm nhục ả, những lần cô ta mê hoặc Chu Tô Luân đến thần hồn điên đảo? Hơn nữa, lúc này ả rõ ràng đã cố gắng nhìn xuống không chế dục* của mình, nếu con khốn này không nói ra câu khích tướng như vậy thì ả cũng đã không mất kiểm chế mà xuống tay với Mộc Như Lam!

*Không chế dục: Thuộc loại bệnh tâm lý hành vi cản trở, khiến người sở hữu có hành vi kiểm soát thái quá so với bình thường, ở đây là “dục” trong “dục vọng”.

Đáng chết! Đáng chết đáng chết đáng chết!

Nhớ đến ánh mắt tuyệt tình vừa rồi của Mộc Như Sâm, Chu Nhã Nhã liền hận không thể đem con tiện nhân Bạch Tổ Tinh băm thây vạn đoạn! Đừng tưởng Chu Nhã Nhã ả là con ngốc, ả đã sớm thấy rõ âm mưu của Bạch Tổ Tinh!

Bởi vì Mộc Như Sâm nên Chu Nhã Nhã cực kỳ ghét Mộc Như Lam, chính vì thế, ả không lập tức trả thù Bạch Tổ Tinh, ả muốn nhìn xem liệu Bạch Tổ Tinh có khả năng đánh bại Mộc Như Lam hay không, nếu là có, ả sẽ chờ Bạch Tổ Tinh kéo Mộc Như Lam ngã ngựa, làm sụp đổ hình tượng trong lòng Mộc Như Sâm, sau đó mới bắt đầu thu thập Bạch Tổ Tinh.

Vậy mà không ngờ, kế hoạch trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi của ả lại bị phá hủy, ả thì bị kéo luôn xuống nước! Hơn nữa còn là xoáy nước sâu không thấy đáy! Chuyện ngày hôm nay truyền ra ngoài, đám fan của Mộc Như Lam chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, Chu Nhã Nhã ả tuy không sợ đắc tội người nào, nhưng mà ả còn muốn sống trong Lưu Tư Lan! Chu gia ả còn muốn lăn lộn ở thành phố K! Chết tiệt!!!

...

Mộc Như Lam được Đoạn Nghiêu đưa vào phòng y tế, bác sĩ sau khi nhận được cuộc gọi của nhân viên nhà ăn thì đã sớm chờ sẵn ở đây. Trường học danh tiếng học như thế này, bác sĩ tất nhiên cũng rất có thực lực, thiết bị cấp cứu xem như là đầy đủ.

“Nào bị chấn động nhẹ, không nghiêm trọng lắm, để cho cô bé tĩnh dưỡng một thời gian là được...” Bác sĩ thông báo cho những người đứng chờ ngoài cửa.

Bên trong căn phòng, đằng sau tấm rèm trắng, trên giường bệnh nho nhỏ, cô gái xinh đẹp đang nằm đó, hàng mi dài cong lên như chiếc quạt, sắc mặt cô tái nhợt, miệng vết thương trên thái dương đã được cầm máu bằng một khối băng gạc, trên cổ tay là ống tiêm truyền dịch.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng loa thông báo bắt đầu các hạng mục trận đấu ngày hôm nay, đây chính là lúc những thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy năng lượng tùy ý đồ mồ hôi.

Cánh cửa màu trắng khẽ mở ra, có người bước vào, nhẹ nhàng vén rèm lên, chăm chú nhìn Mộc Như Lam hồi lâu, sau đó mới lui ra ngoài.

“Thế nào rồi?” Đoạn Nghiêu vừa đi ra, mấy người đứng ở ngoài liền căng thẳng nhìn về phía hân.

“Chưa tỉnh, cứ để cô ấy ngủ.” Đoạn Nghiêu cúi đầu, ngón cái nhẹ nhàng ma sát chiếc nhẫn trên ngón trỏ, giọng điệu có chút bất cần, nhưng bọn họ đều biết, Đoạn Nghiêu càng như thế này thì hậu quả càng nghiêm trọng.

Không ai nói chuyện, thần sắc mọi người đều dần trở nên nặng nề, mãi đến khi Đoạn Nghiêu nhấc chân rời đi, bọn họ mới hồi phục tinh thần.

“Tớ ở lại chăm sóc Lam Lam.” Mễ Na cất tiếng, tuy từng là thành viên lớp F, nhưng cô biết, nhóm năm người này đã hình thành một loại quan hệ đặc thù, cô không thể tùy tiện xen vào được.

Không ai tiếp lời, xem như ngầm đồng ý.

“Mặc, đi thăm dò xem chuyện gì xảy ra với Chu Nhã Nhã.” Đoạn Nghiêu lên tiếng.

“Tớ cảm thấy, nên giải quyết con bạch nhãn lang* kia trước.” Lưu Bùi Dương xem tí cắn nát môi đỏ, trên khuôn mặt âm nhu là đôi mắt phượng câu hồn đầy tâm tối, Bạch Tổ Tinh chết tiệt, mẹ kiếp, nó tưởng mọi người bị ngu hết rồi chắc?!

*Bạch nhãn lang: Một danh từ chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Đoạn Nghiêu nhìn về phía trước, ánh lên vài tia sáng lạnh lạnh, tựa một con báo đen phát hiện thấy miếng mồi của mình, “Không vội, sẽ có con sói khác đến thu thập cô ta.”

Làm thế nào để khiến một kẻ lòng lang dạ thú như cô ta rơi vào địa ngục? Tất nhiên là phải để cô ta tưởng mình đang bay trên thiên đường, sau đó kinh ngạc phát hiện thật ra bản thân đang kẹt dưới địa ngục, liều mạng leo lên, leo được nửa đường thì rơi xuống, rồi lại leo lên và rơi xuống, cứ tuần hoàn như thế, chẳng phải rất thú vị sao? Đến khi cô ta bất lực nhận ra bản thân bị đùa bỡn như một con hề, về mặt ấy nhất định sẽ vô cùng vô cùng đặc sắc!

“Ý của cậu là...” Lê Thân thoáng kinh ngạc, giây tiếp theo liền nhếch miệng cười xấu xa, “Thôi... Như thế lại càng hợp với cô ta, không chừng cô ta còn cho đó là thiên đường đích thực ấy chứ.”

Thái Sử Nương Tử hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cô đẩy đẩy Lê Mặc đang im lặng đi bên cạnh, “Bọn họ nói cái gì thế?”

Lê Mặc liếc nhìn Đoạn Nghiêu và Lê Thân, sau đó quay sang Thái Sử Nương Tử, trả lời cực kỳ thật thà, “Mua bán thịt người.”

Thái Sử Nương Tử dừng chân, giây tiếp theo liền nhăn nhó mặt mày, “Lê Tiểu Mặc, cậu có thể nói chuyện uyển chuyển một chút không?” Bình thường thì im thin thít nhưng hễ mở miệng là lại dọ người!

Lê Mặc có điểm khó hiểu nhìn Thái Sử Nương Tử, hẳn rõ ràng đã nói rất uyển chuyển rồi mà? Còn có từ khác uyển chuyển hơn à?

Nhóm người dân đi xa, không bao lâu sau ở phía bên kia hành lang, Bạch Tố Tinh mang một bộ dáng thất kinh ôm gò má chạy tới, sắc máu đỏ tươi trào qua kẽ ngón tay của cô ta, trong đôi mắt to tròn tràn ngập sự hoảng sợ.

“Mặt của mi chính là vũ khí mạnh nhất, lòng dạ độc địa nhưng lại được ban cho gương mặt thuần khiết như vậy, mi chính là con hát trời sinh.”

Những lời này liên tục quanh quẩn trong đầu Bạch Tố Tinh, cô ta vô cùng lo lắng chuyện bị hủy dung, không thể như thế được, cô ta phải lập tức đi bôi thuốc, mặt của cô ta tuyệt đối không thể có chuyện gì, TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ!

Đối với phụ nữ mà nói, khuôn mặt thật sự có tác dụng quá lớn, đặc biệt là Bạch Tố Tinh, cô ta thà để thân thể chịu đau gấp ngàn lần còn hơn là để khuôn mặt bị hủy đi dù chỉ một chút. Đây là vốn liếng lớn nhất của cô ta, không có khuôn mặt này, nước mắt có thể chảy, điệu bộ có thể giả, nhưng sẽ chẳng ai thèm nhìn đến!

Mẽ Na đang định quay về đem máy tính tới đây để giải trí trong lúc chờ Mộc Như Lam tỉnh dậy, nào ngờ cô còn chưa kịp ra ngoài thì đã thấy Bạch Tố Tinh mặt đầy máu xông vào, sợ đến đứng tim.

Bây giờ Bạch Tố Tinh không để ý đến thứ nào khác, cô ta vừa vào là chạy ngay đến tủ thuốc, bắt đầu lục lọi tìm kiếm. Thuốc mỡ, thuốc mỡ đâu rồi?!

Mẽ Na nhìn bóng dáng khản trương của Bạch Tố Tinh một hồi lâu thì mới hoàn hồn, cô ta làm sao thế, trên mặt là bị mèo hay chó cào? Tự nhiên ôm cái bản mặt đầy máu mà lao tới, huhu chết người ta!

“Này...”

“Thuốc mỡ! Cô có biết thuốc mỡ là bình nào không? Loại để rửa miệng vết thương của tôi ấy?” Bạch Tố Tinh quay người qua lo lắng hỏi, trên tay cầm vài bình thuốc vừa lấy từ trong tủ.

Mẽ Na đang tính bảo “Chờ bác sĩ tới rồi hỏi” thì bỗng nhiên chiếc rèm trắng cạnh giường Mộc Như Lam bị xốc lên một góc, âm thanh ôn nhu mang theo vài phần suy yếu, “Bình màu vàng có thể thoa mặt, nhưng trước tiên phải sát trùng miệng vết thương.”

Bạch Tố Tinh gấp đến sắp điên rồi, cô ta không may may nghĩ ngờ, nhanh như chớp lấy bông chấm chút thuốc rồi thoa lên mặt, chất lỏng lạnh lẽo từ từ làm giảm đi cơn đau rát trên hai má, đến lúc kịp nhận ra, biểu tình của cô ta bất chợt cứng đờ.

Mộc Như Lam thấy được vẻ phòng bị trên mặt Bạch Tố Tinh, cô thờ dãi buông rèm, giọng nói yếu ớt truyền ra, “Mau tới bệnh viện đi.”

Bạch Tố Tinh nghe xong lập tức chạy ra ngoài, không biết có phải vì chột dạ với hành vi của mình hay không, nói chung cô ta cảm thấy Mộc Như Lam không thể tốt với mình như vậy được.

“Con tiện nhân lòng lang dạ thú!” Sau khi đứng hình nửa ngày, Mẽ Na phẫn nộ đến đỏ bừng cả mặt, thái độ kiêu gì thế! Lại còn dám nghĩ ngờ Mộc Như Lam! Cô ta nghĩ ai cũng vớt lương tâm cho chó gặm giống như cô ta sao?!

“Lam Lam, cậu tỉnh rồi à, có khát nước không? Có muốn ăn chút gì không?” Mẽ Na mắng xong liền quay đầu xốc màn nói với Mộc Như Lam, vừa rồi cô còn chưa kịp ăn sáng thì đã xảy ra chuyện lớn, nhớ đến đó, Mẽ Na mới phát hiện mình đã đói tới mức bụng kêu thành tiếng!

"Rột rột..." Cái bụng cũng rất ăn ý mà phát ra âm thanh biểu tình.

Khuôn mặt tròn tròn đáng yêu của Mẽ Na lập tức đỏ lên như bị lửa đốt.

Mộc Như Lam khẽ cười ra tiếng, cô từ từ nhắm mắt đồng thời dịu dàng nói với Mẽ Na, “Mẽ Na vất vả rồi, cảm ơn cậu.”

"Không có... không vất vả đâu." Mẽ Na liên tục xua tay.

“Này... tớ muốn ăn chút cháo trắng, phiền Mẽ Na đi mua giúp tớ một phần.”

“Ừ, tớ sẽ trở lại liền, cậu đợi chút nhé.” Mẽ Na dứt lời liền cầm túi chạy ra ngoài, vừa ngượng ngùng vừa chán nản, ôi, đúng là mất hình tượng trước mặt Lam Lam quá đi...

Cửa phòng y tế nhẹ nhàng khép lại, Mộc Như Lam khẽ mở mắt, một đôi mắt đen như ngọc lưu ly, đen thuần túy, đen thấu triệt.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phòng y tế được xây trên một khu vực tương đối an tĩnh để thuận tiện cho việc điều dưỡng, cách nơi đây hai hàng cây, qua một vành đai xanh rì thì sẽ đến sân tập thể dục. Lúc này ở đó đang diễn ra một trận bóng rổ, Mộc Như Lam như có thể thấy rõ từng thân hình tràn đầy nhựa sống.

Tuổi trẻ thật đẹp.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa đột ngột mở ra, theo sau đó là tiếng bước chân dồn dập, chiếc màn trắng cạnh giường bị kéo sang bên, khoe mắt đỏ hồng của Chu Nhã Nhã xuất hiện trước mặt Mộc Như Lam, "Học tỷ, chị..."

Mộc Như Lam bị một loạt động tác này dọa giật mình, giãy tiếp theo mới hoàn hồn, "Sao vậy?"

Chu Nhã Nhã lập tức cầm tay Mộc Như Lam, giọng khẽ run, dường như mang theo vài phần khẩn cầu, "Chị, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, em không phải cố ý, chị tha thứ cho em có được không? Cầu xin chị tha thứ, thật sự em không cố ý, chị..."

Đường đường một nữ vương luôn ngẩng cao đầu nắm mọi thứ trong tay, bây giờ lại lộ ra biểu tình như vậy, thật đúng là... thú vị.

Mộc Như Lam mỉm cười ưu thương, "Là chị không tốt, không ngờ lại khiến Nhã Nhã chán ghét đến thế."

"Không! Không phải! Là em không tốt, không liên quan đến chị, em hứa về sau sẽ không như vậy nữa, chị tha thứ cho em có được không? Chị lương thiện lắm mà, nhất định chị sẽ tha thứ cho em đúng không? Đúng không?" Chu Nhã Nhã lo lắng nắm chặt tay Mộc Như Lam mà không chú ý rằng cánh tay ấy đang được cầm ống tiêm, cô ta bất cẩn làm ống tiêm tuột xuống dưới, từng giọt chất lỏng vô tội tí tách trên mặt đất.

Mộc Như Lam văng cả đầu, đành phải nở một nụ cười yếu ớt với Chu Nhã Nhã, vỗ vỗ tay trấn an cô ta, "Đừng nóng, bình tĩnh một chút, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Bị hỏi như thế, Chu Nhã Nhã liền quên luôn chuyện cầu xin Mộc Như Lam, khuôn mặt lạnh lùng cũng vì khóe mắt hồng hồng mà không lạnh lùng nổi, cô ta ai oán nhìn Mộc Như Lam, "Như Sâm muốn chia tay với em."

Chu Nhã Nhã vốn tưởng rằng lời nói của Mộc Như Sâm ở nhà ăn chỉ do nổi nóng nhất thời, vậy mà không ngờ, ngay cả Mộc Như Lâm cũng hoàn toàn lạnh nhạt cô ta. Kết quả đó khiến Chu Nhã Nhã vô cùng khủng hoảng, cô ta hiểu rõ, sở dĩ mình có thể ở cạnh Mộc Như Sâm lâu như vậy là nhờ không ít sự giúp đỡ từ Mộc Như Lâm, nhưng bây giờ, Mộc Như Lâm đã bắt đầu chán ghét cô ta, làm sao cô ta có thể hy vọng ở cạnh Mộc Như Sâm nữa?

Mặc kệ đầu sỏ gây nên là ai, trước hết cô ta không thể để Mộc Như Sâm đoạn tuyệt quan hệ, thiếu niên vô tình, mối quan hệ đã cắt đứt thì có mơ mới lập lại được, vì vậy Mộc Như Lam chính là tia hy vọng duy nhất, chỉ cần Mộc Như Lam nói Mộc Như Sâm một tiếng, cậu ấy dù giận đến mấy cũng không chia tay cô ta.

Chu Nhã Nhã căm ghét điều này, nhưng hiện tại lại không thể không lợi dụng.

Mộc Như Lam nghe xong, tia cười trong mắt liền sâu hơn một chút. À... Thì ra là thế, Chu Nhã Nhã cũng có lúc khúm núm vì tình yêu sao? Về mặt khẩn cầu này quả đúng là mới lạ, lúc trước chỉ có thể thấy một nữ vương cao cao tại thượng chuyên hát hàm sai khiến con chó của mình mà thôi.

"Tại sao?" Mộc Như Lam mỉm cười hỏi, ni tâm hơi nhủ lại.

Ánh mắt Chu Nhã Nhã càng thêm u oán, "Đương nhiên là tại chị chứ sao." Là tại mi, chứ không phải tại ta.

Nhìn đi, thái độ chỉ trích hiển nhiên biết bao nhiêu, trong khi rõ ràng là cô ta làm sai trước. Ngoài mặt thì xin lỗi, nhưng kỳ thật trong lòng đang oán hận lắm chứ gì? Nếu không phải Mộc Như Lam vẫn còn giá trị lợi dụng thì chắc cô ta cũng chẳng thêm đến đây đâu, thật là một kẻ ích kỷ và vô tình.

Nụ cười của Mộc Như Lam tắt vụt đi, ánh mắt dần dần trở nên xa cách, giọng điệu thật lạnh nhạt, "Vậy thì xin lỗi nhé."

Phát hiện hình như mình đã nói sai ở đâu đó, Chu Nhã Nhã biến sắc, cô ta còn chưa kịp phản ứng thì Mộc Như Lam đã lặng lẽ rút tay về, hai mắt nhắm lại, "Em ra ngoài đi, chị cần được nghỉ ngơi."

"Học tỷ..." Chu Nhã Nhã gọi một tiếng nhưng Mộc Như Lam vẫn im lặng không đáp.

Chu Nhã Nhã đứng tại chỗ trong chốc lát, ánh mắt bắt đầu chuyển từ khẩn cầu sang giận dữ. Chu Nhã Nhã trời sinh cao ngạo đến tận xương tủy, cô ta cần rằng chạy đến cầu xin Mộc Như Lam là đã nhún nhường lắm rồi, vậy mà Mộc Như Lam lại chẳng nói nửa chữ về chuyện tha thứ, tính nhẫn nại của cô ta tới đây là hết.

Chu Nhã Nhã siết chặt nắm đấm, sau đó hất đầu bỏ đi.

Cô ta không tin mình không thể chiếm được thứ mình muốn! Về phần Mộc Như Lam... Niệm tình chị ta từng cứu mình một lần, cô ta sẽ không xuống tay hãm hại, nhưng cũng sẽ không che chở chị ta khỏi âm mưu của Bạch Tố Tĩnh và những kẻ khác! Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của Chu Nhã Nhã này!

"Rầm" một tiếng, cánh cửa thô lỗ đóng sập lại.

Phòng y tế dần chìm vào yên ắng, có sợi gió lạnh khẽ luồn qua khe cửa sổ, nhẹ nhàng mơn trớn tấm rèm mỏng manh, làn vải trắng phiêu đảng phát phơ, hết như mặt hồ tĩnh lặng đang bắt đầu gợn sóng.

Mộc Như Lam mở mắt ra, hai viên ngọc lưu ly phản chiếu bóng cây ngoài cửa sổ, tựa hồ có thể nhìn rõ từng đường nét năng động, từng tiếng cỏ vũ hăng say trên sân thể dục.

Tuổi trẻ thật đẹp a, người trẻ tuổi luôn thốt lên mấy câu "Tôi không phải cố ý" "Xin hãy tha thứ cho tôi" thật dễ dàng. Nhưng tại thời điểm cúi đầu nói xin lỗi, bọn họ thường không ý thức được của mình đã làm tổn thương người khác đến nhường nào, đa phần chỉ đang đứng tại góc độ bản thân mà đòi hỏi ích lợi thôi.

Mới rót mấy giọt nước mắt liền bắt người ta tha thứ, thật ngây thơ, thật quá ngây thơ rồi, làm sao dễ dàng như vậy được? Không thể nào, chắc chắn không thể nào. Muốn cướp đi đứa em trai thân ái của cô, thậm chí còn muốn huấn luyện nó thành hạng phản trắc nhắm tâm đi cắn chị gái ruột, điều này là tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không thể tha thứ!

Lại nói tiếp, Chu Nhã Nhã thật đúng là một con bạch nhãn lang khó nuôi, phải chăng tất cả đều vì Mộc Như Sâm? Chính vì Mộc Như Sâm, nên kiếp trước cô ta mới hợp cạ với Bạch Tố Tinh như vậy; đến kiếp này, tuy rằng căm ghét Bạch Tố Tinh nhưng Chu Nhã Nhã vẫn không cách nào hòa hảo với Mộc Như Lam. Quả là vận mệnh tương liên.

Hiện tại con bạch nhãn lang này đang định đứng ngoài xem cuộc vui, nếu đã không nghe lời như thế thì phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt nha, bởi vì... Con rồi không nghe lời chính là con rồi đã mất dây chống đỡ, mà con rồi đã mất dây chống đỡ, thì chỉ còn nước rơi tan xương nát thịt, ha ha...

Rèm cửa sổ phấp phấp đung đưa, cô gái nhoèn miệng cười, ầm ập mà xinh đẹp, đáng về yếu ớt tái nhợt tựa một thiên sứ gãy cánh, nhưng vẫn thánh khiết, tinh thuần, khiến người ta lưu luyến không muốn rời đi

Cúc cu...

Một con chim bồ câu trắng sà xuống bậu cửa sổ, đôi mắt đen láy như hạt đậu lóng ngóng nhìn Mộc Như Lam, nó nghi hoặc ngoẹo đầu, sau đó dùng chiếc mỏ màu đỏ rĩa rĩa lông, rĩa xong thì tiếp tục ngẩng lên nhìn Mộc Như Lam, chốc chốc lại ngả đầu sang trái, chốc chốc lại nghiêng cổ sang phải.

Mộc Như Lam bị dáng vẻ ngốc nghếch của nó làm bật cười, cô vươn tay ra theo bản năng, móng vuốt bồ câu đập chừng ôm lấy ngón tay mảnh khảnh, một lúc sau liền vững vàng đứng trên tay Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam thoáng kinh ngạc, không ngờ sinh vật này lại dám tới gần mình, cô không khỏi cười khẽ, "Chẳng phải người ta hay nói động vật nhỏ rất nhạy cảm với nguy hiểm sao? Vậy mà mi lại tự chui đầu vào lưới."

Con bồ câu nghiêng đầu, hai hạt đậu tò mò xem xét Mộc Như Lam, bộ dáng vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu.

Cửa lại bị mở ra, Mễ Na bước vào kèm theo vài cái túi, "Lam Lam... Ha... Một chết tở, chắc cậu đói bụng rồi, tớ đã mua rất nhiều đồ ăn ngon." Cô đi đến bày đồ đạc ra bàn công tác của bác sĩ, vừa quay đầu nhìn thấy con bồ câu trên tay Mộc Như Lam, Mễ Na liền kinh ngạc a một tiếng, "Đây không phải là con bồ câu vừa mới bay khỏi phòng bếp của nhà ăn sao?"

Thì ra là một "tiểu đào phạm" mới tẩu thoát khỏi hiện trường.

"Vật nhỏ này, vừa nãy ở trong nhà ăn có thể gọi là đại náo thiên cung, nó còn làm đồ luôn bịch cháo tở mới mua, bằng không tớ đã trở về sớm hơn rồi..." Mễ Na oán giận nói nhỏ, lần lượt đặt đồ ăn lên chiếc bàn đặc biệt trên giường Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn con bồ câu trắng vừa bay đến đậu trên vai mình, dịu dàng nói với Mễ Na, "Cậu đi xem trận đấu đi, tớ ở một mình là được rồi."

"Không sao, tớ ở đây với cậu."

"Nhưng tớ sẽ phải ở đây cả ngày." Mộc Như Lam mỉm cười hỏi lại, quả nhiên Mễ Na bắt đầu có biểu hiện chán chừ, phải ngồi ở đây cả ngày trong khi bên ngoài đang diễn ra vô số trận đấu sôi động, giữa tình huống đó, một cô gái thanh xuân làm sao có thể không chán chừ?

"Tớ... Tớ có thể đem máy tính đến đây chơi..."

"Cậu định phóng tia bức xạ vào cái đầu bị thương của tớ à?" Mộc Như Lam nhìn Mễ Na nhe răng cười, không khỏi cười khẽ, "Đi nhanh đi, chụp thật nhiều ảnh về cho tớ."

Mễ Na rốt cục cũng bị Mộc Như Lam khuyên đi, không biết có phải là vì trọng sinh hay không, thay vì ở chung với người khác, Mộc Như Lam thích ở một mình hơn, một mình nghiên cứu cách chế tác rồi, một người nghiên cứu cách ướp xác, một mình ngồi trong căn phòng âm trầm lạnh lẽo, một người hưởng thụ hương vị hắc ám mà ảm áp.

Một mình, mới có thể triệt để cảm nhận tư vị này.

Bồ câu trắng đậu lên mặt bàn, mặt đối mặt với Mộc Như Lam, đôi mắt đen láo liên nhìn đồng đồ ăn, không biết nên chọn cái gì.

Mễ Na mua cho Mộc Như Lam một chén cháo đặc, một ít bánh đậu xanh, bánh bao, bánh ngọt và một chút điểm tâm Trung Hoa. Mộc Như Lam nhón tay bẻ một miếng bánh nhỏ rồi đưa qua, tiểu tử kia thử một chút, sau đó lập tức há mỏ nuốt vào.

Chà, không kén ăn chút nào.

Mộc Như Lam hài lòng mỉm cười, trong đầu đột nhiên nhớ đến một nam nhân kén ăn vô cùng nghiêm trọng, cô không khỏi cảm thán: người như vậy thực khó nuôi.

"Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Chương 65: V6: Thiên sứ biến thái đang cận kề (6)

2.

Mộc Như Lam nhìn cánh cửa màu trắng đang đóng im lìm, đoán chắc không phải là Mộc Như Lâm, bởi vì sáng nay cậu phải tham gia một cuộc thi phát minh với học viện Từ Viên. Hai học viện đã sớm ghi lại danh sách và tiến hành bồi dưỡng những học sinh có thiên phú trong lĩnh vực này. Trí tuệ và kỹ năng của Mộc Như Sâm được xếp vào loại ưu, cậu đã được đào tạo chuyên môn ngay từ sơ trung, hôm nay mới sáng tinh mơ liền hưng phấn chạy đến câu lạc bộ khoa học Từ Viên để chuẩn bị.

“Mời vào.” Mộc Như Lam cũng không để người bên ngoài chờ lâu.

Cánh cửa được đẩy ra, một con gió nhẹ nhàng thổi vào, mang theo hương bạc hà lạnh lạnh.

Trong chớp mắt, trí óc Mộc Như Lam hiện lên hình ảnh một người đàn ông với khuôn mặt thanh tú đậm mạc.

Một giây sau, cô nở nụ cười khoái trá với Mặc Khiêm Nhân, “Quả nhiên là thầy.”

Nhìn thấy nụ cười thích thú đó, Mặc Khiêm Nhân đứng sững lại, nhưng hần rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt bình thản.

“Mộc tiểu thư có vẻ rất vui khi nhìn thấy tôi?” Mặc Khiêm Nhân vừa nói vừa nhẹ nhàng đóng cửa, dậm bước đi qua, lúc phát hiện con chim bồ câu trắng, đôi mắt lạnh nhạt của hắn ánh lên chút kinh ngạc.

“Phải.” Mộc Như Lam mỉm cười đáp, cô đem bánh bẻ vụn rồi đặt trên bàn nhỏ cho bồ câu tự ăn.

Câu hỏi kia chỉ là thuận miệng, không ngờ Mộc Như Lam lại thẳng thắn thừa nhận, Mặc Khiêm Nhân không khỏi tò mò, “Vì sao?”

Lần này Mộc Như Lam không trả lời, chỉ lẳng lặng cầm thìa múc cháo.

Mặc Khiêm Nhân đứng dựa vào chiếc bàn làm việc của bác sĩ, cũng im lặng không nói, hắn nhìn cô gái đang tảo nhả ăn cháo, mái tóc đen dài được cô vén ra sau, để lộ chiếc lỗ tai tinh xảo trắng trắng mềm mềm, vài sợi tóc rơi trên má cô, làm tăng thêm vài phần quyến rũ, con bồ câu trắng đứng ngay góc ở đối diện, thỉnh thoảng lại mổ mổ vụn bánh. Hình ảnh như vậy...

Thật con mẹ nó thánh khiết.

Đột nhiên, Mặc Khiêm nhân đứng thẳng dậy, sai chân bước qua.

Dưới chân giường có bánh xe để di chuyển, hai bên giường được hai tấm rèm che lại, tạo thành một không gian độc lập. Mộc Như Lam thấy hình như giường được đẩy lại gần bức tường một chút, cô ngẩng đầu, phát hiện Mặc Khiêm nhân đang di chuyển bình truyền dịch về phía cô.

“Đưa tay đây.” Hắn cầm trên tay chiếc ống tiêm đã bị phớt lờ một lúc lâu, chất lỏng trong suốt không ngừng tí tách nhỏ từng giọt.

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn chìa tay trái ra, thực ra tay truyền dịch của cô là tay phải, nhưng bây giờ cô không tiện đưa qua.

Thần sắc Mặc Khiêm Nhân vẫn lạnh nhạt như trước, hắn thuần thục tìm được tĩnh mạch trên mu bàn tay cô, bôi thuốc, cầm ống tiêm vào, sau đó dùng băng dính cố định lại.

Tay người đàn ông này vẫn sạch sẽ như trong ấn tượng, khớp xương rõ ràng, là một đôi tay vô cùng thích hợp để đánh đàn dương cầm và dùng dao giải phẫu; đồng thời, đôi tay này vẫn như trong ấn tượng, hơi lạnh.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân làm xong một loạt động tác, trên mặt hắn không mang theo chút biểu tình nào, thế nhưng nó không hề đem lại cảm giác gọi là “mặt than”. Khuôn mặt hắn, đậm mạc trong trẻo mà lạnh lùng, nó có một loại sức quyến rũ độc đáo như ánh trăng, chỉ cần lẳng lặng đứng một chỗ là đã có thể hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Tính từ khi trọng sinh cho đến bây giờ, chuyện xấu lớn nhất mà Mộc Như Lam gặp phải chính là người đàn ông Mặc Khiêm Nhân này.

Người này rốt cuộc là ai, làm nghề gì, là cảnh sát hay thám tử, hắn luôn nhìn chăm chăm cô là vì muốn tìm ra chứng cứ phạm tội hay là vì mục đích nào khác? Còn cô, mặc dù không biết chút gì cả, nhưng lại chẳng hề cảm thấy khó chịu hay bất an.

Mộc Như Lam không nhìn thấu được người đàn ông này.

Cũng giống như hấn không nhìn thấu được Mộc Như Lam

Mộc Như Lam thu hồi tầm mắt, khoe miệng vẽ nên một nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục ăn hết bát cháo đã lạnh, con chim bồ câu đối diện thình thoảng lại gù gù mấy tiếng, Mộc Như Lam cho nó một chén nước, chim bồ câu được hầu hạ cẩn thận cũng không biết khách sáo là gì, ăn uống xong liền ngồi luôn trên bàn.

Đến tận lúc Mộc Như Lam buông thìa xuống, loại không khí quỷ dị nguy hiểm này mới bắt đầu chuyển động.

“Mặc tiên sinh vẫn hay dụ dỗ vớ vẩn phạm như vậy sao?” Mộc Như Lam lau miệng, hỏi một câu.

Cuối cùng cũng không dùng cái danh xưng “thầy giáo” làm hấn cảm thấy vô cùng quái dị đó nữa sao?

Đôi mắt đậm mạc của Mặc Khiêm Nhân trong nháy mắt trở nên sắc bén, loại ánh mắt này, cho dù là tử tù giết người như ngóc thì cũng phải run rẩy, cảm giác hết như thể linh hồn đang bị giải phẫu.

“Chuyện ma quái ở phòng bệnh của Kim Bưu Hồ là do một tay cô bày ra.” Ngữ khí Mặc Khiêm Nhân vẫn như trước, bình thản, lạnh nhạt, phảng phất như làn gió thu.

Đây là câu khẳng định chứ không phải nghi vấn.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn hấn, “Anh tìm được chứng cứ?”

“Loại chuyện thiếu khoa học này, muốn tìm được chứng cứ thì rất dễ dàng.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt đáp trả, chỉ cần có ý tìm kiếm, cho dù Mộc Như Lam không lưu lại dấu vân tay hay tóc thì quanh đó cũng có vô số bệnh nhân, Mộc Như Lam lại là một kẻ nổi bật, nói không chừng có người ngay ngày đứng ở cửa sổ nhìn cô đi tới đi lui tính toán, thấy cô đem thứ gì đó đặt vào bụi cây.

“Vậy là, Mặc tiên sinh không muốn truy cứu chuyện này?” Muốn tìm thì rất dễ, nói cách khác, đối phương cũng không có ý định đi tìm hiểu chuyện này a. Khuôn mặt Mộc Như Lam giãn ra, ý cười tràn ngập.

Lông mày Mặc Khiêm Nhân không khỏi nhíu lại, nhìn gương mặt tươi cười của Mộc Như Lam có chút chướng mắt, tâm tình cô tốt đến mức nào? Cười suốt ngày.

“Sáng hôm đó cô ra phía sau vườn hoa, không phải để ngắm mặt trời mọc, mà là để tìm địa điểm gây án thích hợp?” Mặc Khiêm Nhân chưa bao giờ để người khác cướp thế chủ động trong quá trình thẩm vấn.

Mộc Như Lam rừ mi mắt, cười mà không nói, khiến người nhìn không thấu.

“Từ Kim Mật Ly đến Kim Bưu Hồ, mỗi bước đi đều được cô tính toán vô cùng tỉ mỉ, vậy thì tôi muốn biết: cô cứu đứa bé là để vào bệnh viện thực hiện âm mưu đã đặt ra từ trước, hay là cô cứu nó rồi mới nảy sinh ý định?” Âm cuối kia mang theo khí thế cường ngạnh đến bức người.

Mộc Như lam nghiêng đầu nhìn hấn, nhìn đôi mắt sáng ngời sắc bén kia, có cảm giác như bị đâm xuyên đến chỗ sâu nhất trong thân thể, trái tim cô run lên, một cảm giác ê ẩm khó hiểu từ đáy lòng lan ra khắp tứ chi.

Hai mắt nhìn nhau một hồi lâu, Mộc Như Lam mới chậm rãi thu lại, cô nhìn về phía hàng cây xanh bị gió thổi lay động ngoài cửa sổ, thoáng thất thần.

Mặc Khiêm Nhân thấy Mộc Như Lam không muốn mở miệng, đôi mắt sắc bén hơi híp lại, quanh thân lạnh càng thêm lạnh, hấn đứng dậy đi ra cửa, trong mắt như kết băng.

“Chỉ vì giả thần giả quỷ mà lại đi mạo hiểm đến tính mạng, loại chuyện ngu xuẩn này cũng có người làm sao?” Tay hấn vừa đặt trên cửa, một âm thanh mềm mại mà thờ ơ đột nhiên truyền đến.

Mặc Khiêm Nhân tạm dừng cước bộ, nếu không khí quanh thân hấn có thể nhìn thấy bằng mắt thì hấn sẽ là cảnh tượng băng tuyết tan rã, trăm hoa đua nở gọi người lạc vào xuân sắc.

Chính Mặc Khiêm nhân cũng không biết tại sao mình lại thấy vô cùng sung sướng khi nghe đáp án này. Nếu vụ tai nạn kia đúng là do Mộc Như Lam bày ra, và đứa bé đó chỉ đơn thuần là vật hi sinh nhằm duy trì hình tượng lương thiện của cô, vậy thì quả thật là...

Trời sinh dây thần kinh của đàn ông vừa thô vừa lớn, làm việc rất tùy tiện, hấn cũng chẳng muốn tìm hiểu vì sao lúc này lại cảm thấy tức giận, vì sao bây giờ lại thở phào nhẹ nhõm.

Mặc Khiêm Nhân dừng bước, tựa hồ không muốn đi tiếp. Mộc Như Lam thấy vậy thì nhướn mày, ánh mắt tràn đầy ý cười ngọt ngào, người đàn ông kì quái, thật quá dễ để thỏa mãn.

“Tôi dụ dỗ?” Dây phản xạ hình cung của Mặc Khiêm Nhân cuối cùng cũng đưa câu hỏi ban nãy vào trung khu thần kinh, hấn có chút ngạc nhiên, từ này chưa bao giờ được úm lên người hấn, những tên trong ngục giam California thường gọi hấn là gì nhỉ? Ừm... Bạo quân?

“Không dụ dỗ sao?” Mộc Như Lam hỏi lại, cô cảm thấy phản ứng của Mặc Khiêm Nhân rất thú vị.

“Đó là một từ mới mẻ.” Lời này của Mặc Khiêm Nhân là sự thật, đối với hắn mà nói, đó quả là một từ ngữ đáng để ngẫm nghĩ sâu xa.

“Không định thăm vấn tiếp nữa sao? Sir?” Gọng điệu Mộc Như Lam mang theo vài phần trêu đùa.

Mặc Khiêm Nhân bị giọng nói mang đậm tiếng địa phương của Mộc Như Lam làm cho giật mình, sau đó hắn sực nhớ, nam Kha bác Hoắc, dòng chính Kha gia định cư tại Hồng Kông, Mộc Như Lam lại là đứa cháu ngoại được cưng nhất nên hắn đã tới đó rất nhiều lần, cũng chẳng có gì kỳ lạ khi cô nói được tiếng Quảng Đông.

“Cô sẽ trả lời à?” Hành vi của cô gái này không hề đúng với số tuổi 16, tâm tư kín đáo, nửa chính nửa tà, tựa như những phiêu sinh vật lơ lửng giữa dòng nước, không bao giờ có thể bị nắm bắt.

“Nếu như anh dùng phương thức chính xác thì biết đâu đấy.” Mộc Như Lam cười ngọt thêm mấy phần, nhưng vừa nói xong, cô bỗng nhiên nhíu mày, sắc mặt mới khôi phục một chút bỗng trở nên tái nhợt. Không xong rồi, hôm nay cô...

“Cô làm sao vậy?” Mặc Khiêm Nhân chú ý đến điểm này, đôi mắt hơi nheo lại, đây là biểu tình gì? Ngượng ngùng? Khó nói? Đau đớn...?

Mộc Như Lam ôm bụng, từng trận đau đớn co rút khiến cô có cảm giác như nội tạng bị ai đó hung hăng vặn xoắn, đau đến nổi trán đổ mồ hôi lạnh, đầu óc như muốn nổ tung.

Chú ý tới động tác của Mộc Như Lam, kết hợp với biểu tình trên mặt, về mặt Mặc Khiêm Nhân có chút quái dị, hắn đi đến gần tủ sau bàn làm việc tìm lọ thuốc giảm đau, đổ ra hai viên rồi rót một cốc nước.

Vì sao đi cả không đến thăm đàn ông mà cứ nhắm vào phụ nữ, đây chính là vấn đề rối rắm mãi không bao giờ thay đổi, đặc biệt là với những người bị đau bụng kinh.

Dưới tình huống như vậy, Mộc Như Lam cho rằng mấy thứ thẹn thùng gì đấy đều là đồ bỏ đi, mặt dày mới là vương đạo.

Nhận được thuốc và nước, cô lập tức ngửa đầu uống hết vào bụng, cảm giác được dưới thân một trận mãnh liệt, sắc mặt Mộc Như Lam hết hồng lại trắng. Lúc đem cái chén đưa cho Mặc Khiêm Nhân, cô liền thuận tiện bắt lấy tay hắn, “Mặc tiên sinh...”

Tay Mặc Khiêm Nhân bị nắm thật chặt, Mộc Như Lam không nói gì nhưng ý tứ trong mắt cũng đủ để biểu đạt rõ ràng, băng vệ sinh băng vệ sinh băng vệ sinh băng vệ sinh... .

Mặc Khiêm Nhân đã quên mất bản thân thể nào lại đồng ý đi mua băng vệ sinh cho cô, chỉ nhớ là lúc hắn ra khỏi phòng y tế, hai lỗ tai hình như hơi nóng.

Siêu thị Từ Viên chỉ có một tầng, ở đây bày bán những đồ dùng thường ngày cho học sinh, băng vệ sinh cũng là một trong số đó.

Siêu thị lúc này lác đác vài người, cụ thể là các nữ sinh đi mua nước và khăn mặt cho nam sinh, thấy Mặc Khiêm Nhân đi vào, bọn họ không khỏi ghé mắt nhìn, nhờ giọng thì thầm “đẹp trai quá”.

Lớn đến từng này tuổi, đây là lần đầu tiên Mặc Khiêm Nhân tiếp xúc với băng vệ sinh, nhưng khi bước vào đây – không biết có phải do cú sốc qua đi hay không – sắc mặt hắn vô cùng bình thản, tự nhiên thoải mái hệt như đi mua một gói khăn giấy.

Trong siêu thị có một nhân viên bán hàng cùng một nhân viên thu ngân, cả hai đều là nữ, cô nhân viên bán hàng vừa trông thấy Mặc Khiêm Nhân đi đến thì hai mắt liền sáng lên, “Tiên sinh, ngài muốn tìm gì vậy?”

“Băng vệ sinh.” Mặc Khiêm Nhân dậm dậm trả lời.

“...” Đây là biểu tình đông cứng của cô nhân viên.

Mặc Khiêm Nhân đứng trước hàng loạt các loại băng vệ sinh, nhìn những gói hàng đủ mọi màu sắc, hắn nhíu mày quơ đại hai gói rồi quay sang hỏi nhân viên bán hàng – người đang sần sần vì gặp phải một nam nhân chăm lo cho bạn gái đến mức xung phong đi mua băng vệ sinh, “Mấy loại này có điểm gì khác nhau?”

Nhân viên bán hàng tuy sần sần nhưng vẫn muốn để lại một ấn tượng tốt cho Mặc Khiêm Nhân, cô ta vội đáp, “Có loại dùng ban ngày, có loại dùng ban đêm, có loại dày, có loại siêu mỏng, có loại dài hơn, loại có cánh, loại không có cánh, có loại ủ thêm hương bạc hà hoặc cỏ huan y...”

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc vài giây, sau đó trực tiếp cắt đứt tràng thao thao bất tuyệt của nhân viên cửa hàng, mua băng vệ sinh cho phụ nữ hình như còn phiền phức hơn cả bắt một tên biến thái cuồng sát...

“Dùng cho cô gái trẻ, dày một chút, dài hơn, không gây kích ứng da.” Nghĩ đến tình huống của Mộc Như Lam, hắn liền yêu cầu như vậy.

Hai phút sau, nhân viên bán hàng ôm mặt mơ màng dõi theo người đàn ông đang xách túi to đi vào ánh mặt trời, cô ta háo sắc cảm thán, “Tôi cũng phải tìm một người đàn ông nguyện ý giúp tôi đi siêu thị mua băng vệ sinh... P.S: Tốt nhất là phải đẹp trai giống như anh ta vậy...”

Đại thẩm thu ngân đang ăn mỳ cũng phải tròn trĩnh mắt, “Lần trước cô còn nói muốn tìm một người đàn ông nguyện ý vì cô mà uống thuốc thuốc trừ sâu, còn phải đẹp trai giống như Đồng Tử Hiên cơ.”

Nhất thời nhân viên cửa hàng không kiên nhẫn ném qua một ánh mắt xem thường, “Đại thẩm à, cô out, đầu năm nay, so với đàn ông hệ cuồng dã, đàn ông hệ cầm dục càng khiến phụ nữ muốn chà đạp hơn!” Đồng Tử Hiền là một ngôi sao lớn đào hoa, hâm mộ thì được chứ sao có thể phớt lờ cả đời cho hân, hơn nữa phụ nữ bình thường không chà đạp nổi hân a.

Đại thẩm cũng không biết cái gì mà cầm dục với cuồng dã, chỉ sục sục hút sợi mỳ vào miệng, “Mặc kệ anh ta là hệ gì, tôi nói cho cô biết, đầu năm nay, đàn ông một khi yêu phụ nữ thì hệ cầm dục cũng có thể thành hệ cuồng dã, hệ cuồng dã cũng có thể thành hệ cầm dục. Đối với người phụ nữ mình yêu, đám đàn ông chẳng khác nào trung khuyến. Vấn đề là, trung khuyến đôi khi cũng bị miếng xương khác dụ dỗ mà biến thành dã khuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: V6: Thiên sứ biến thái đang cận kề (6)

3.

Mộc Như Lam đầu đầy mồ hôi nằm mệt mỏi trên giường, tuy đã uống thuốc giảm đau nhưng vẫn còn cảm thấy rất khó chịu. Ngay khi cô nghĩ mình sắp hủy luôn cái giường dưới thân, Mặc Khiêm Nhân cuối cùng cũng mang về mấy gói băng vệ sinh.

Cô gái nằm trên giường, cuộn mình trong đau đớn, sắc mặt cô tái nhợt, mái tóc đen hỗn độn ẩm ướt nổi bật giữa tấm ga trải màu trắng, vài sợi dính lên mặt cô, nhìn qua mỏng manh dễ vỡ như thủy tinh, quả thực giống hệt một chú chim non đang chờ thức ăn, mềm mại, yếu ớt, và rất cần được chăm sóc.

Cước bộ của Mặc Khiêm Nhân thoáng sững lại, cánh tay đang định đưa đồ cũng dừng giữa không trung, thân thể dường như không còn tuân theo sự điều khiển của lý trí, hân bước đến ôm lấy cô gái đang nằm trên giường, giúp cô cảm chắc cái giá truyền dịch, từ từ đi vào trong nhà vệ sinh.

“Mặc tiên sinh...” Mộc Như Lam có chút lúng túng khi nhận ra đây là tình huống gì.

“Nhanh lên, năm phút sau tôi sẽ tiến vào.” Mặc Khiêm Nhân thả người trong tay ngồi lên trên bồn cầu rồi thản nhiên nhét túi đồ vào lòng cô, nói xong liền đi ra khỏi nhà vệ sinh, đồng thời tiện tay đem cửa đóng lại.

Mộc Như Lam ngồi trên bồn cầu, cúi đầu nhìn mấy gói đồ trong lòng, cô không khỏi bật cười, thật là, vậy mà cứ bảo mình không dịu dàng, mới này cô còn tưởng hân định giúp cô cởi quần luôn ấy chứ, hoảng sợ nha, tuy cô là một kẻ biến thái nhưng cũng không phải không có tiết tháo a.

Mặc Khiêm Nhân đứng ở cửa nhà vệ sinh, tay sờ sờ lỗ tai, lại là một mảnh nóng bỏng.

Tầm mắt đảo qua đồng lõa xộn trên giường, nhìn thấy ga trải nhiễm một chút màu đỏ, lỗ tai Mặc Khiêm Nhân càng thêm nóng, hân lấy di động đánh một cú điện thoại.

Năm phút sau, Mộc Như Lam đã sửa sang xong xuôi. Nghĩ đến việc mình để lại một điểm màu đỏ trên ga giường, cô bỗng có một loại hối hận mang tên “biết vậy không vào đây”, không biết đã là lần thứ mấy cô chặt vật trước mặt Mặc Khiêm Nhân như thế.

Một chân bó bột một chân lành nhưng cũng đủ để Mộc Như Lam tự mình kéo quần lên, vì vậy cô “vô sỉ” chờ Mặc Khiêm Nhân tiến vào ôm mình ra ngoài, thế nhưng năm phút trôi qua đã lâu mà đôi phương vẫn chưa có động tĩnh gì.

“Mặc tiên sinh...” Mộc Như Lam bắt đầu gọi.

“Chờ một chút.” Bên ngoài truyền đến một giọng nói lạnh lùng mang theo hương vị của băng tuyết.

“... À.” Mộc Như Lam tuy khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi chờ trên bồn cầu.

Hai người cách nhau một lớp kính mờ, một người đứng, một người ngồi, không khí có chút cổ quái, và một chút lãng mạn quý dị không nói nên lời.

Mười phút sau, Lục Tử Mạnh bị thương ôm một đồng đồ ngồi xe lăn cho tài xế đẩy tới, Mặc Khiêm Nhân là đồ vô lương tâm, đuôi của hân vẫn còn bọc một lớp thạch cao rất dày đó! Không dung lại bất hân phải mang đến một mớ đồ, đã vậy còn gia hạn thời gian! Thế là hân đành phải chặt vật chạy đến cùng chiếc xe lăn, cũng may hân sợ bị cha già ở nhà đánh nên đã dưỡng bệnh tại một biệt thự khá gần Tử Viên, nếu không thì làm sao có thể tới đây nhanh như vậy?

Lục Tử Mạnh vừa được đẩy đến trước mặt Mặc Khiêm Nhân, Mặc Khiêm Nhân liền tự động cầm đồng đồ trong lòng bạn tốt lên, Lục Tử Mạnh còn chưa kịp mở miệng nói gì thì Mặc Khiêm Nhân đã xoay người đóng cửa cái rầm...

Lục Tử Mạnh thiếu chút nữa thì bị cánh cửa đập vào mặt, hân chớp mắt vài cái, nhìn về phía người tài xế kiêm vệ sĩ đeo kính râm ở đằng sau, chỉ vào cửa phòng mà mờ hồ hỏi, “... Thế là thế nào?”

“Cậu bị bỏ rơi, thiếu gia.”

“Mẹ nó! Tên Mặc Khiêm Nhân trọng sắc khinh bạn kia! Mở cửa để ông đây xem tiểu hồ ly tinh quyến rũ cậu là ai!” Lục Tử Mạnh phần nộ thiếu chút nữa thì nhấc chân đạp lên cửa phòng, cũng may tài xế đứng đằng sau kịp thời kéo xe lùi lại, ngăn không cho Lục Tử Mạnh tự mình hại mình.

Đã qua một lúc lâu mà cánh cửa vẫn không có động tĩnh gì, Lục Tử Mạnh mới than thở, “Đúng là đứa nhỏ trưởng thành thì muốn rời nhà, chim lớn cứng cánh thì muốn thoát lồng...”

“Thiếu gia, chú ý dùng từ, chú ý chừng mực.” Vệ sĩ lạnh lùng nói.

“Chừng mực cái rắm ý... Về thôi về thôi, mấy chuyện làm bóng đèn này cứ chờ bọn thiếu gia lành chân rồi tính tiếp...” Tuy Lục Tử Mạnh nói vậy nhưng trong lòng vẫn có chút không yên, hẳn nghĩ nghĩ, tiểu hồ ly quyến rũ Mặc Khiêm Nhân bên trong không phải là Mộc Như Lam đấy chứ?

Mộc Như Lam loáng thoáng nghe được âm thanh từ bên ngoài, có điều còn chưa kịp hỏi thì cửa nhà vệ sinh đã bật mở, Mặc Khiêm Nhân tiến vào đưa một cái túi cho cô rồi lại đi ra.

Mộc Như Lam mở cái túi to ra, nhất thời giật mình, bên trong là một cái quần lót và một bộ quần áo thể thao nữ...

Ngẩng đầu bóng dáng lờ mờ sau lớp cửa kính, Mộc Như Lam cười bất đắc dĩ, người đàn ông này, quả thật... Quả thật khó xuống tay với hắn. Đối đãi một nghi phạm, à không, đối đãi một tội phạm biến thái mà lại dịu dàng như vậy, liệu có ổn không Mặc Khiêm Nhân tiên sinh?

Chờ Mộc Như Lam thay đồ xong, cửa phòng vệ sinh lại bị gõ, giọng nói lạnh lạnh tiếp tục truyền đến, mang theo một cảm giác đậm đặc nhưng vẫn khiến người ta an tâm.

Lúc Mộc Như Lam được thả lên giường, cô phát hiện chiếc ga trải bị mình làm bẩn đã được thay mới, một chén nước đường đỏ ấm nóng xuất hiện trên mặt bàn, con chim bồ câu ở cạnh khẽ cúc cu hai tiếng.

Mặc Khiêm Nhân bước đến mở hết cửa sổ ra, gió thu trong lành thổi vào làm rèm cửa càng thêm phiêu đảng, tạo nên những đường cong mềm mại như sóng nước.

Người đàn ông đứng hóng gió cạnh bậc cửa, mái tóc đen bị gió thổi hơi lộn xộn, chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ để mở hai cúc, lộ ra khung xương đòn gầy gầy và làn da tái nhợt không kém gì khuôn mặt hắn, hai bên tay áo được xắn lên đến khuỷu, hắn hơi nghiêng đầu nhìn phong cảnh phía bên kia cửa sổ, nếu trông từ ngoài vào, nhất định sẽ rất giống một vương tử bị nhốt trong tòa tháp ngăn cách với thế giới.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Mộc Như Lam, người đàn ông ngoái đầu lại, bất ngờ chạm phải mảnh hồ sâu thăm thẳm bên trong đôi mắt ngọc lưu ly, trong phút chốc, đôi chân hắn như đạp phải khoảng không, ngã nhào vào đó...

Cánh cửa phát ra một tiếng động rất nhỏ rồi chậm rãi mở ra, Âu Khải Thần xuất hiện trước cửa phòng.

Không khí ái muội quái dị bị đánh tan, Âu Khải Thần bắt gặp cảnh hai người nhìn nhau, đôi mắt lạnh khốc hơi nheo lại, hắn mở miệng, “Như Lam, Mặc lão sư.”

Mặc Khiêm Nhân nhìn Âu Khải Thần một cái rồi lại liếc ra ngoài cửa sổ, sau đó đứng thẳng dậy, nói với Mộc Như Lam— lúc này có vẻ đã hết đau bụng, “Tôi đi trước.”

“Đi thông thả.” Mộc Như Lam mỉm cười đáp.

Âu Khải Thần đứng ở cạnh cánh cửa đang mở, đôi mắt lạnh khốc mang theo vẻ tìm tòi và đề phòng. Mặc Khiêm Nhân vẫn hoàn toàn phớt lờ hắn, tự tin tiêu sái rời đi.

Âu Khải Thần nhũn mảy bước vào phòng bệnh rồi đóng cửa lại, “Em thế nào?”

“Vẫn tốt.” Mộc Như Lam cúi đầu uống nước đường đỏ, ngọt ngọt, ấm ấm, ấm đến tứ chi.

“Chuyện Chu Nhã Nhã làm với em sáng nay... Anh đã đóng cửa diễn đàn của Lưu Tư Lan.” Âu Khải Thần nói, ý hắn là tạm thời đóng lại nơi học sinh Lưu Tư Lan nghị luận trò chuyện, không chế trung tâm dư luận của Lưu Tư Lan.

Động tác uống nước đường đỏ của Mộc Như Lam vẫn không dừng lại, cô hơi nhướn mày, im lặng không nói lời nào.

“Vi anh sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của học sinh Lưu Tư Lan, nơi đây là Tử Viên.” Thấy Mộc Như Lam không đáp, Âu Khải Thần liền vội vàng giải thích. Nếu mọi người chỉ phát hỏa trong diễn đàn thì cũng được đi, nhưng vấn đề là ở lực lượng ủng hộ sau lưng Mộc Như Lam, một khi bọn họ biết chuyện thì e là rất khó có thể kiềm chế không sinh sự, mà sinh sự ở Tử Viên thì khác gì tát vào mặt học viện Lưu Tư Lan? Hơn nữa, Chu Nhã Nhã còn là con gái của thị trưởng thành phố K.

Nhất định Mộc Như Lam sẽ hiểu được hành động của hắn, không phải là hắn không cho người trong hội trút giận giùm cô, hắn chỉ muốn đẩy chuyện này lùi xuống hai ngày mà thôi. Và lại, lúc đó trong nhà ăn đã có không ít người chứng kiến, cho dù họ không công khai trên diễn đàn thì cũng sẽ truyền miệng đến tất cả mọi người. Hắn chỉ làm đúng nghĩa vụ của con chủ tịch học viện, điều này có thể thông cảm được, phải không?

Chiếc thìa trong tay Mộc Như Lam chạm nhẹ vào thành bát, cô nhìn về phía Âu Khải Thần, mỉm cười nhàn nhạt, mơ hồ pha thêm chút lạnh lẽo, “Loại

chuyện như vậy, không cần thiết phải nói với em.”

“Sao lại không cần thiết?” Âu Khải Thần cau mày, chính vì hắn không muốn để Mộc Như Lam chịu oan ức nên mới tới đây giải thích với cô, nếu là người khác thì hắn đã sớm bỏ mặc không thèm liếc lấy một cái.

“Sao lại cần thiết?”

“Bởi vì anh...” Âu Khải Thần nuốt nửa đã bật ra anh thích em, thế nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của cô, một đôi mắt trong trẻo sáng ngời, không chút tạp chất, và cũng không chút tình cảm... Trong đầu Âu Khải Thần bỗng dưng nhớ đến bầu không khí giữa cô và Mặc Khiêm Nhân, hắn chỉ thấy trái tim mình đột nhiên chìm xuống, cổ họng nghẹn ứ lại, nóng bỏng đau rất.

Nụ cười của Mộc Như Lam càng thêm ý vị, “Hả?”

“... Không có gì, em nghỉ ngơi cho tốt, anh có chuyện cần phải giải quyết.” Dứt lời Âu Khải Thần vội vàng xoay người, hai tay nắm chặt.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn hắn mở cửa ra ngoài, cô cúi đầu rũ mi, nhẹ nhàng múc một thìa nước đường đỏ, đôi mắt ngọc lưu ly nhìn sâu thật sâu.

Vừa ra khỏi phòng y tế, Âu Khải Thần liền gọi một cuộc điện thoại cho bố mình, “Con đã nói qua với Mộc Như Lam, Chu thị trường có thể yên tâm, cô ấy không phải là kẻ thích so đo với người khác.”

...

Giữa trưa, Lục mụ mụ mang canh xương hầm mình nấu đến thăm Lục Tử Mạnh, kết quả lại biết được chuyện Mặc Khiêm Nhân bắt hắn mang đến một đồng hồ, giặt mình đến độ suýt chút nữa thì hất thẳng chén canh nóng vào mặt Lục Tử Mạnh, hủy hoại luôn gương mặt tuấn tú của hắn.

“Con nói Mặc Khiêm Nhân không chỉ bắt con mang quần áo phụ nữ mà còn có cả một cái ga giường!” Lục mụ mụ hưng phấn muốn chết, đòi ga giường đó! Con mẹ nó, muốn không hiểu xa cũng không được a! Cứ tưởng thằng nhỏ Mặc Khiêm Nhân IQ cao EQ thấp như thế, để lừa đảo Mộc Như Lam thì hắn sẽ rất khó khăn, nào ngờ, mới có vài ngày thôi mà đã phát triển đến đoạn đòi ga giường rồi a ha ha ha, khẳng định là ướt đầm đi ha ha ha ha... (-.-!!! amen, suy nghĩ của Lục mụ mụ thật sự...)

Lục Tử Mạnh kinh hồn khiếp vía chống nạng ra ngồi đối diện với Lục mụ mụ, mẹ hắn đang vô cùng kích động, hắn nên lo cho khuôn mặt anh tuấn của mình mà tránh xa khu vực nguy hiểm này thì hơn.

“Mẹ, mẹ bình tĩnh chút đi, từng này tuổi rồi thì đừng có làm vẻ mặt bi ối ấy nữa. Mẹ quên là con còn phải mang theo một chén nước đường đỏ à?” Lục Tử Mạnh nhiều năm quanh quẩn trong các bụi hoa, vừa nghe đến nước đường đỏ là lập tức biết chuyện gì xảy ra, làm sao có thể hiểu sai được.

Biểu tình trên mặt Lục mụ mụ cứng đi một chút, giây tiếp theo lại bật nhạc, “Ây dà, nước đường đỏ à... Vậy cũng tốt! Mặc Khiêm Nhân nhà chúng ta biết chăm sóc phụ nữ!” Tuy có hơi tiếc khi không phải chuyện kia, bất quá, nghĩ đến việc một người quanh năm suốt tháng ở lý trong cái nhà tù biến thái tại California, bị đám biến thái gọi là “bạo quân” như Mặc Khiêm Nhân mà cuối cùng cũng biết đến tình cảm nữ nhi tình trường, Lục mụ mụ vẫn cảm thấy vui mừng tựa nhà có con trai trưởng thành, Mặc lão gia quả thật chính xác khi bắt nó trở về Trung Quốc một chuyến!

Lục Tử Mạnh đảo mắt, thật là, đứng đứng trước mặt con trai mà làm ra vẻ mẹ ruột của đứa khác có được không trời?

“Mẹ đừng vội mừng, con cũng không chắc người trong phòng có đúng là Mộc Như Lam hay không.” Lục Tử Mạnh kéo bát canh trên bàn lại gần, chậm rãi húp, tiện miệng hắt một gáo nước lạnh lên Lục mụ mụ.

Lục mụ mụ liền đập đầu hắn một cái, “Nói linh tinh, đừng tưởng mẹ không biết Khiêm Nhân ở lại nước lâu như vậy là vì Lam Lam, riêng điểm đó thôi là đã đủ để mẹ cậu dùng mọi thủ đoạn sắp đặt...”

“Mẹ ‘lâm loạn’ thì có chứ ‘sắp đặt’ cái gì*.” Lục Tử Mạnh tiếp tục hắt mẹ mình thêm một gáo nước lạnh, không phải hắn bất hiếu, chỉ là thật sự cảm thấy buồn nôn, Lam Lam... Gọi thân mật như thế trong khi mẹ mới gặp người ta có vài lần! Còn nói cái gì mà dùng mọi thủ đoạn, hắn cam đoan là tế bào tình cảm của Mặc Khiêm Nhân đã bị phân hủy hết cả rồi, giống như hồi trung học hắn giúp hoa khôi gửi thư tình cho Mặc Khiêm Nhân, kết quả là, Mặc Khiêm Nhân xem xong liền nói—— câu văn còn rất nhiều lỗi, cần cải thiện, sau này đừng đem mấy loại văn chương không chuẩn mực đến làm phiền tôi.

*Sắp đặt (chính hợp), lâm loạn (giảo hợp): Trong tiếng TQ, hai từ này trái nghĩa nhưng đọc gần giống nên có thể coi như Lục Tử Mạnh đang chơi chữ.

“Chặc!” Lục mụ mụ muốn đập Lục Tử Mạnh một cái nữa nhưng lại không nỡ, cuối cùng chỉ có thể trừng mắt lườm hắn, “Con đừng mơ đến chuyện bàng quan đứng ngoài, lão nương bày kế hoạch, con phải đi thực hiện!”

“Mẹ nghĩ đến cái chân gãy của con mà buông tha cho con đi!”

“Bác sĩ nói hai tuần sau là có thể tháo bột.”

“Mẹ nghĩ đến mấy tháng cấm dục của con...”

“Mẹ nhớ Kha gia có một cô bé rất thích con...”

“Mẹ già, ngài có gì phân phó thì cứ nói đi, tiểu nhân con dù lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ hoàn thành ý chỉ của thái hậu ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: V6: Thiên sứ biến thái đang cận kề (6)

4.

Mộc Như Lam nằm tĩnh dưỡng cả ngày, trong phòng y tế gió lạnh hiu hắt, yên tĩnh không một tiếng động.

Mà ở bên ngoài thì hoàn toàn trái ngược, ánh mặt trời chói chang, trận đấu giữa các học sinh liên tục diễn ra, mọi người đùa giỡn ồn ào náo nhiệt. Tóm lại, Âu Khải Thần đã rất đúng đắn khi quyết định tạm thời phong tỏa diễn đàn trường, chí ít thì cả buổi sáng trôi qua, số học sinh biết chuyện chỉ chiếm một lượng nhỏ.

Thời điểm Mộc Như Sâm bị Chu Nhã Nhã lôi đi ăn sáng, Mộc Như Lâm đang kết thúc bữa sáng bằng hai cái bánh bao và một hộp sữa, sau đó lập tức lao tới câu lạc bộ khoa học của Từ Viên, tác phẩm dự thi của cậu đã sớm được chuẩn bị tốt trong đó, nhưng đề đề phòng vạn nhất, cậu vẫn nên tự mình kiểm tra thì hơn.

Vì vậy, Mộc Như Lâm – người ngồi lì trong phòng khoa học cả buổi sáng, không hề hay biết những chuyện đã xảy ra. Tới tận lúc Mộc Như Sâm vác khuôn mặt âm trầm đến tìm cậu, suy nghĩ của cậu cũng chỉ dừng ở việc con bé Chu Nhã Nhã kia đúng là thật xấu không chữa, chọc Mộc Như Sâm tức đến mức này, dừng nói là muốn nắm Mộc Như Sâm trong tay, chỉ sợ ngay cả việc có được sắc mặt hòa nhã của Mộc Như Sâm cũng đã là không thể nào. Mãi đến thời gian ăn cơm trưa, hai anh em cùng ra khỏi phòng khoa học, Mộc Như Sâm sau khi bình ổn tâm tình liền mở miệng nói muốn thăm Mộc Như Lam, lúc đó Mộc Như Lâm mới biết được mọi chuyện, vừa nghe xong, khuôn mặt cậu ngay lập tức biến sắc.

Bị đánh?!

Hai chữ này đúng là khiến người nghe vừa khó tin vừa khó chấp nhận! Trong trí nhớ của Mộc Như Lâm, Mộc Như Lam từ nhỏ đến lớn – ngoại trừ một lần bị bắt cóc ngoài ý muốn – thì vẫn luôn sống trong yêu thương bảo bọc, ai dám đụng vào cô?! Đến cả Mộc Chấn Dương và Kha Uyển Tinh cho tới giờ cũng chưa dám đụng vào Mộc Như Lam dù chỉ một chút! Vậy mà bây giờ cô lại bị Chu Nhã Nhã đánh! Đã vậy còn nghiêm trọng tới mức nào chấn động, phải nằm phòng y tế?!

Mộc Như Lâm quả thực bị chọc điên rồi, cậu không nhìn nổi lửa giận, trực tiếp giáng cho Mộc Như Sâm một quyền, mẹ nó, cậu ta có mặt ngay tại đó mà lại để cho chuyện như vậy xảy ra, sao cậu ta không đi chết luôn đi!

Mộc Như Sâm không đánh trả, vốn trong thâm tâm cậu cũng rất áy náy tự trách, thực không có mặt mũi đi gặp Mộc Như Lam, bây giờ bị Mộc Như Lâm hung hăng tấn một trận như vậy, trái lại cậu còn cảm thấy thoải mái.

Tối giờ ăn cơm trưa, học sinh hai học viện đều tụ tập cùng một chỗ, chuyện này mới bắt đầu truyền ra từ một người không giữ mồm giữ miệng, tin tức lan hết bàn này sang bàn khác, làm cho Chu Nhã Nhã – lúc này đã đi tới trước cửa nhà ăn với ý định sẽ không trốn tránh – lập tức dừng cước bộ. Vừa nghe thấy bên trong bắt đầu vang lên những tràng cười rúa rú sặc sỡ không thương tiếc, cô ta liền lặng lẽ rời đi, hơn nữa còn lấy tốc độ nhanh nhất mà quay về ký túc xá dọn dẹp đồ đạc, tức tốc rời khỏi Từ Viên.

Vắng một Chu Nhã Nhã cùng một Bạch Tố Tinh, các trận đấu cạnh tranh giữa hai trường vẫn tiếp tục tiến hành, tuy nhiên, việc tìm không thấy kẻ đầu sỏ để phát tiết và không thể lên diễn đàn chửi bới Chu Nhã Nhã đã khiến fan của Mộc Như Lam ghen một cổ lửa giận có thể thiêu chết người, tất cả đều nhất trí là sẽ quyết liệt xử lý Chu Nhã Nhã ngay sau khi trở về Lưu Tư Lan... Con gái thị trường à? Con gái thị trường thì thế nào? Ở xã hội này, thị trường là chức vị không thể thừa kế. Bọn họ người đồng thế mạnh như vậy chẳng lẽ lại sợ một tên thị trường sao?

Dĩ nhiên là bản thân Chu thị trường cũng tự nhận thức được điều này, cho nên ngay sau khi biết chuyện, ông ta liền vội vàng đi tìm Âu chủ tịch nhờ hỗ trợ giải quyết.

Nhưng dù vậy mọi chuyện vẫn trở nên ồn ào, chẳng bao lâu sau, một đoạn phim ngắn quay lại cảnh Chu Nhã Nhã đánh Mộc Như Lam đã bị tung lên mạng. Với tốc độ truyền bá của Internet, vào ngày tối hôm đó, Mộc Như Lam đang nằm ở phòng y tế liền nhận được một cú điện thoại từ Hồng Kông do cậu nhỏ Kha Thế Tinh của cô gọi đến.

“Sau khi xem xong đoạn phim, ông ngoại cháu xem tí nữa là tức đến lên cơn đau tim, mọi người phải khuyên nhủ mãi mới chịu uống thuốc rồi ngủ, trước khi ngủ còn dặn ngày mai phải gọi điện cho cháu đây...” Âm thanh ôn nhuận từ đầu bên kia truyền tới, Mộc Như Lam có thể tưởng tượng ra hình ảnh một nam nhân thanh nhã như cúc với chiếc áo sáng màu kiểu Tôn Trung Sơn, hần ngồi trên mặt sàn được trải bằng chiếu tatami, vừa sửa sang chậu lan trên bàn vừa thông thả nói chuyện điện thoại với cô.

Kha lão gia thời trẻ vốn là một tên đàn ông phong lưu đa tình, nói theo kiểu cổ đại thì chính là nhất thê tam thiếp, người vợ chính thức đương nhiên được đảm nhiệm chức vụ Kha gia chủ mẫu, còn ba người kia thì ngay cả danh phận cũng không có, vì thế liền xưng hô chung là di thái thái (vợ bé). Gia đình như thế, chính thê thì mất mặt, ba người còn lại cũng hồ thẹn không kém, nhưng rốt cuộc bốn người vẫn phải sinh hoạt và tranh đấu gay gắt tại Kha gia y

như một hậu cung.

Người vợ chính thức Trương Hân Vinh là tiểu thư trong gia đình một thợ kim hoàn giàu có, cả đời bà chỉ sinh một nữ nhi là Kha Uyển Tinh, mấy năm trước vì uất trong lòng mà qua đời. Ba vị di thái thái đều là con nhà nghèo hoặc nữ tử phong trần, nhờ mang thai nên mới được bước vào cửa lớn Kha gia, di cả và di hai mỗi người sinh một đứa con trai, còn di ba thì bị sinh non, mãi đến tận mười năm sau mới sinh được một tiểu nhi tử không được yêu thương là Kha Thế Tinh.

Mẹ Kha Thế Tinh mang thai vào lúc Kha lão gia hơn năm mươi tuổi nên bà đã phải gánh chịu không ít hiểm nguy. Mặc dù cuối cùng cũng chứng minh được Kha Thế Tinh chính là con trai ruột của Kha lão gia nhưng chuyện vốn đơn giản lại bị nháo thành sự tình nghiêm trọng, vì vậy niềm vui sướng ban đầu cũng dần bị nhấn chìm trong nỗi mất mát. Tuy ăn mặc ở cửa hai mẹ con được cung cấp không thiếu thốn, nhưng cũng chẳng dư thừa là bao.

Mọi người đều nói, Kha lão gia trời sinh lạnh bạc vô tình, thứ ông ta yêu, vĩnh viễn chỉ có thể là lợi ích.

Kiếp trước, Kha Thế Tinh là người duy nhất vươn tay về phía Mộc Như Lam khi cô tử cổ vô thân, hẳn cho cô chi phiếu để giúp cô rời khỏi đám người kia, khuyên cô đến nơi khác tốt hơn làm lại cuộc đời. Nhưng Mộc Như Lam ở kiếp trước quật cường đến ngu xuẩn, cô cho rằng mình đang bị châm chọc nên đã xem thường lòng tốt của Kha Thế Tinh, hơn nữa từ nhỏ Kha Uyển Tinh đã tiêm nhiễm vào đầu óc cô rằng, ba người cậu của cô chỉ là thứ tiện loại do hồ ly tinh sinh ra, bọn họ không đáng để kính trọng cũng như không đáng để đối xử hòa nhã, đặc biệt là người cậu không tranh với đời Kha Thế Tinh kia, đơn giản vì hắn ta là người khó có thể kiểm soát từ Kha lão gia nhất.

Trùng sinh một lần, Mộc Như Lam chỉ thật tâm giao hảo với mỗi mình người đàn ông tên Kha Thế Tinh này.

Con người thường phải lâm nghịch cảnh thì mới có thể trưởng thành để nhận ra, ai thật sự là bằng hữu, ai thật sự là thân nhân, và ai, mới thật sự là người có thể phó thác cả đời.

Kiếp trước ngu xuẩn nên đã phải trả giá bằng chính mạng sống của mình. Cô dùng hơn mười năm để suy nghĩ và sửa đổi, vậy là đủ rồi.

Trên cổ tay vẫn còn cảm ứng tiêm như trước, dịch truyền lúc này đã được thay bằng một lọ màu lam. Mộc Như Lam cảm điện thoại tựa vào đầu giường, Mễ Na ở cạnh nhấp máy môi nhắc nhở, “Đừng nói chuyện lâu quá, nhanh nghỉ ngơi đi!”

Mộc Như Lam cười khẽ, không để ý tới Mễ Na, “Cháu không sao rồi, thân thể ông ngoại không tốt, cậu cứ bảo ông ấy đừng quá lo lắng chuyện của cháu.”

“Lời này nói từ miệng chúng ta cũng chẳng có chút phân lượng nào.” Đúng như trong tưởng tượng của Mộc Như Lam, Kha Thế Tinh lúc này đang ngồi quỳ trên chiếu tatami, hẳn mặc một chiếc áo Tôn Trung Sơn màu be, ngón tay trắng như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa lan xinh đẹp. Cảm giác mềm mại trong tay và vẻ đẹp của loài hoa lạnh nhạt này luôn làm hắn nhớ đến nụ cười thản nhiên trên khuôn mặt cô gái ở đầu dây bên kia.

“Được rồi, cháu sẽ tự mình nói với ông ngoại. Ừm... Đến Hồng Kông để tự mình nói, cậu thấy thế nào?” Mộc Như Lam mỉm cười, hình như Đại thọ tám mươi tuổi của ông ngoại cũng sắp tới rồi.

“Ha ha... Ông ấy sẽ kinh hi lắm đấy.”

Ở Hồng Kông, nơi hắc bạch lưỡng đạo sống chung, ai ai cũng biết bảo bối của Đệ nhất kiều hùng Kha Xương Hoàng không phải là nữ nhân, cũng không phải là cháu trai đích tôn, mà là một cô cháu ngoại mang tên Mộc Như Lam. Ông ta sủng ái Mộc Như Lam đến mức độ, nếu cô nói mình muốn mặt trăng, ông ta nhất định sẽ cho người tạo hóa tiền để bắn rụng nó. Ở Kha gia, ngay cả di cả đã thượng vị cũng không dám lớn lối với Mộc Như Lam.

Hai mẹ con Kha Thế Tinh có thể sống dễ chịu ở Kha gia là nhờ một phần của Mộc Như Lam, Kha Thế Tinh vẫn luôn thắc mắc, vì sao một thiên chi kiều nữ như Mộc Như Lam lại đối xử tốt với loại người có thân thể không trong sạch như hắn. Mỗi khi nhìn người Kha gia, ánh mắt cô không lộ vẻ chán ghét và cũng chẳng mang theo ý cười, nhưng sâu trong đó lại cất giấu một biểu tình trào phúng. Cô, là tịnh độ* duy nhất hắn nhìn thấy giữa vùng bùn Kha gia này.

*Tịnh độ: Theo Phật giáo, tịnh độ là cõi thanh tịnh, là thế giới lý tưởng của sinh mệnh.

Kha Thế Tinh nhìn cánh hoa lan còn đọng vài giọt nước trong suốt, khuôn mặt ôn nhuận tràn ngập niềm vui, đã lâu rồi hắn chưa gặp cháu gái của mình; kể từ lúc Mộc Như Lam trở về thành phố K để học, chỉ khi nào đến dịp sinh nhật của Kha lão gia thì cô nhóc ấy mới chịu tới Hồng Kông.

Lát sau, vì ngại cho sức khỏe của Mộc Như Lam, Kha Thế Tinh vội vàng nói tạm biệt. Hắn vừa tắt điện thoại thì chiếc cửa trượt liền bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc kimono đầy phong vận nữ tính bước vào, đây chính là Akutsu Jinko – mẹ ruột của Kha Thế Tinh, một phụ nữ Nhật Bản dịu dàng điển hình.

“Con gọi điện cho Lam Lam à?” Akutsu Jinko nhìn bộ dáng của Kha Thế Tinh là biết ngay, đứa con trai luôn trầm tĩnh này của bà chỉ khi nói chuyện với Mộc Như Lam thì mới có thể nhìn ra vài phần sức sống.

“Vâng.” Kha Thế Tinh đặt điện thoại lên mặt bàn, “Lam Lam nói không lâu nữa sẽ tới đây.”

Akutsu Jinko gật đầu, bản thân bà cũng nhớ Mộc Như Lam. Đang định xoay người bước về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, Akutsu Jinko bất chợt nghĩ đến một chuyện, cước bộ bà hơi dừng lại... Đạo này Cửu Long đang bắt đầu càn quấy, Lam Lam tới đây liệu có ổn không? Mà... chắc không sao đâu, con bé muốn tới thì ít nhất cũng phải đợi đến khi học kỳ này kết thúc, lúc đó hẳn là mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi.

Bóng dáng người phụ nữ ngày càng khuất xa, giữa màn đêm tịch mịch, ngoài sân vọng lại tiếng nước chảy êm đềm, nam nhân ngồi quỳ trên chiếu tatami, tách trà xanh tỏa hương thơm ngát, hoa lan xinh đẹp, giọt nước trong suốt...

...

Đội Mộc Như Lam cúp điện thoại xong, Mễ Na mới hài lòng trở về giường.

Nhóm người Đoàn Nghiêu đưa Mộc Như Lam quay lại ký túc xá, dù sao cũng không nên để cô một mình cả đêm trong dãy phòng vắng tanh, hơn nữa ở ký túc xá còn có Mễ Na và Lê Dương chăm sóc cô, bọn họ càng yên tâm hơn.

Mộc Như Lam nhìn lọ hoa trên mặt bàn, ở giữa cắm một đóa hồng kiểu diềm ướt át, vừa vặn làm đẹp cho chiếc bàn gỗ nhạt màu. Bên trong tủ quần áo, quả thăm hỏi chất thành từng đống.

Thái Sư Nương Tử vốn nghịch ngợm muốn ngủ cùng Mộc Như Lam nhưng hiện tại cũng không dám chạy qua, cô sợ mình vô ý quấy rầy nữ thần nghi ngơi.

Trái ngược với Mộc Như Lam một thân nhận ngàn sủng ái, Bạch Tố Tinh hiện đang chật vật trong bệnh viện, liên tục gặng hỏi bác sĩ liệu mặt mình có bị để lại sẹo hay không. Bác sĩ nói rằng cô ta chỉ cần thoa thuốc theo hướng dẫn là sẽ không để lại sẹo, nếu còn sót chút dấu vết thì cứ đến bệnh viện thẩm mỹ là được, tới đây Bạch Tố Tinh mới thoáng an tâm.

Không bao lâu sau, chuông điện thoại của cô ta vang lên, từ đầu dây truyền đến một chất giọng đàn ông, cũng không biết ông ta nói gì mà lại khiến hai mắt Bạch Tố Tinh sáng quắc, cô ta kích động hỏi, “Là thật sao?!”

“Đúng vậy, chúng tôi đã chứng kiến và công nhận diễn xuất của Bạch tiểu thư khi ở Từ Viên, chỉ cần Bạch tiểu thư đồng ý, công ty TMT sẽ lập tức soạn hợp đồng và đưa cựu quản lý của Đồng Tử Hiên đến đón cô về tổng công ty, không biết ý của Bạch tiểu thư thế nào?”

Bạch Tố Tinh suýt nữa đã liều lĩnh gật đầu chấp thuận, thế nhưng cô ta vẫn kịp kiểm lại, thứ nhất là bây giờ cô ta không thể đem gương mặt đầy thương tích này đến gặp bọn họ, thứ hai là cô ta đang bận đối phó với Mộc Như Lam, làm gì có thời gian cho lịch làm việc căng thẳng của một nghệ sĩ? Có điều... Hề là phụ nữ thì ai cũng mơ được làm minh tinh, mơ được vây trong sùng bái và ái mộ, Bạch Tố Tinh cũng không phải ngoại lệ.

Người kia nghe Bạch Tố Tinh lấy lý do tập trung học hành để từ chối thì liền nói, “Bạch tiểu thư khoan vội từ chối, chắc cô cũng biết, công ty giải trí toàn cầu TMT là xí nghiệp của Hoắc thị – một tập đoàn kinh doanh không chỉ đứng hàng đầu quốc gia mà còn nằm trong top 10 thế giới, không phải ai cũng có thể ký hợp đồng với TMT, nhưng một khi đã ký thì đều trở thành ngôi sao Hollywood. Đây là còn chưa kể đến chuyện chúng tôi định phái ra cựu quản lý của Đồng Tử Hiên, điều đó tương đương với ý định muốn biến cô thành Đồng Tử Hiên thứ hai. Cô nên nghĩ đến lượng fan khổng lồ của Đồng Tử Hiên, Bạch tiểu thư, cơ hội lớn như vậy, nếu bỏ qua thì sẽ hối tiếc cả đời.”

Bạch Tố Tinh chần chừ, lượng fan khổng lồ của Đồng Tử Hiên... Đồng Tử Hiên là ai? Hẳn chính là người đứng đầu TMT, siêu sao hàng đầu Hollywood, fan của hần trải rộng sang cả những nước Âu Mỹ, đi đến đâu cũng thấy hình ảnh hần, có thể tưởng tượng được lượng fan khủng đến mức nào. Mà hần làm sao đạt được những thành tích ấy thì đến cả thẳng góc cũng biết, toàn bộ là nhờ tập đoàn Hoắc thị...

Đúng rồi, TMT không phải trọng điểm, trọng điểm là có thể thông qua TMT mà tiến vào Hoắc gia, cho dù không vươn nổi đến vị trí đó thì cô ta cũng sẽ là ngôi sao, lượng fan chắc chắn phải đông hơn Mộc Như Lam!

Thu hút hơn Mộc Như Lam, được sùng bái hơn Mộc Như Lam, những kẻ trước đây yêu Mộc Như Lam cũng sẽ chuyển sang yêu cô ta... Chỉ cần nghĩ như vậy, Bạch Tố Tinh liền không thể nào cắt đứt cú điện thoại đầy dụ hoặc này; chỉ cần nghĩ như vậy, cô ta liền cảm thấy hưng phấn khắp người...

“... Chuyện đó, có thể để tôi suy nghĩ một chút được không? Tôi sẽ sớm cho các ông một câu trả lời thuyết phục.” Bạch Tố Tinh nhìn khuôn mặt dán đầy băng gạc của mình trong gương, dù sao cũng chỉ là bị thương da thịt, không giống Mộc Như Lam thương gân động cốt phải tĩnh dưỡng thật lâu, mấy vết cào này khoảng đâm bữa nửa tháng là sẽ khỏi hẳn, nếu có để lại dấu vết thì cứ đến bệnh viện thẩm mỹ là được.

Người bên kia đồng ý, sau khi cúp điện thoại, trái tim Bạch Tố Tinh kích động nhảy lên. Con người một khi làm ra quyết định thì đều kiếm có bào chữa cho bản thân, đúng rồi, cô ta phải tính toán cho tương lai của chính mình, đợi đến khi cô thành công đạp đổ Mộc Như Lam, hoàn thành xong nhiệm vụ người đó giao phó, cô ta sẽ bắt đầu một cuộc sống mới đầy xa hoa, cô ta không chỉ muốn làm đại tiểu thư nhà giàu, cô ta còn muốn cả danh tiếng, muốn đứng ở đỉnh! Muốn được ngưỡng mộ hơn cả Mộc Như Lam!

...

Bên kia, tại thành phố G nằm cạnh thành phố K, công ty giải trí toàn cầu TMT.

Ở tầng cao nhất, trong căn phòng hoàn toàn làm bằng thủy tinh, trên chiếc ghế sofa đen dài, một người đàn ông với thân hình cao lớn và cuồng dã như báo gấm đang lười biếng nằm ngửa, khuôn mặt hần được che lại bằng một quyển tạp chí, chỉ có thể nhìn thấy những lọn tóc vàng tùy tiện xỏa tung. Phải đến lúc người đàn ông ngồi trên bàn gác điện thoại thì hần mới miễn cưỡng gấp dài, vươn tay nhấc quyển tạp chí lên, lộ ra một khuôn mặt lai tây cực kỳ câu hồn.

Hần ngồi dậy, lười biếng uốn thắt lưng, chiếc áo len cổ V mỏng manh không che nổi độ cong duyên dáng của cột sống, âm thanh trầm ấm như tiếng đàn cello chậm rãi rời khỏi đôi môi mỏng, “Bạch Tố Tinh? Từ khi nào mà công ty TMT lại phải chủ động chiêu mộ một tiểu quý chưa dứt sữa?”

An vị tại bàn làm việc, cả người toát lên vẻ anh tuấn sắc bén mà cay nghiệt, Đồng Kỳ liếc hần một cái, tay cầm bút máy tiếp tục xử lý văn kiện, “Đúng

hơn phải hỏi là, cô ta đã đắc tội ai.”

Đôi mắt xanh của Đồng Tử Hiền hơi nheo lại, khoe miệng bật ra một tràng cười tà khí, “Cũng phải, TMT không phải là nơi kẻ nào cũng có thể vào...”

Đoạn, hắn dò tìm mắt đến chỗ tấm ảnh trên mặt bàn của Đồng Kỳ, đôi mắt lóe lên một ánh nhìn xấu xa, “Ngược lại, cái cô gái trên mặt bàn mới đúng là trời sinh thuộc về sân khấu.”

“MV mới của cậu sẽ được quay tại học viện Lưu Tư Lan ở thành phố K, bây giờ thì cậu rút đi được rồi.” Tròng kính của Đồng Kỳ phản xạ từng tia sáng lạnh, khiến người ta không khỏi cảm thấy rét run.

“Được được được...” Đồng Tử Hiền vò vò mái tóc xoắn hỗn độn, vừa ngáp dài vừa nhấc chân rời khỏi phòng.

Bầu trời đầy sao tựa như chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến, thành phố rực rạch khoác lên tấm áo rực rỡ của những ánh đèn neon, một chốn thiên đường đầy phồn hoa cứ thế mà chậm rãi xuất hiện.

Chỉ tiếc, thiên đường này lại thiếu một thiên sứ.

Người đàn ông ngồi lặng người trong bóng tối, ánh mắt thất thần dán lên tấm ảnh bị chặn dưới mặt kính.

Đây là ảnh chụp một cô gái xinh đẹp, thoát nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, cô mặc một chiếc quần trắng đơn giản, mái tóc đen mượt mà chấm lưng, nụ cười dịu dàng nở rộ trên môi, đôi mắt cô trong trẻo mà ấm áp. Không biết có phải là vì đứng giữa ánh đèn hay không, toàn thân cô gái như được bao bọc bởi một vầng sáng trắng nhu hòa, nó thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Thời điểm nhìn thấy cô gái này, Đồng Kỳ như bước vào một thế giới khác – thế giới thánh khiết của những thiên sứ. Đợi đến khi hắn hoàn hồn, nụ cười thiên sứ đã được máy ảnh bắt lại, còn cô gái kia thì biến mất không thấy tăm tích.

(MDL: Ở chương 15 có chi tiết một người chụp lên Mộc Như Lam khi cô đang cùng Kha Uyển Tinh mua đồ cho Bạch Tố Tinh, hắn là anh này)

Đồng Kỳ không điều tra thân phận cô gái. Thế giới của hắn quá hắc ám, loại sinh vật tinh thuần này, sợ là chỉ đứng gần cũng có thể bị hắn nhiễm bẩn, vì vậy hắn thả cho rằng đây chỉ là một ảo giác xinh đẹp mà mình vô tình bắt gặp; còn về phần Kha Uyển Tinh đi ngay cạnh Mộc Như Lam, ngại quá, khi đó hắn hoàn toàn không để tâm.

Có điều, ảo giác này đã để lại cho hắn một ảnh hưởng lớn đến ngoài ý muốn.

Đồng Kỳ rút tấm ảnh ra khỏi mặt kính, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp.

...

Đêm đen, luôn che giấu tội ác.

Trong khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa, công trình của Kim gia rốt cuộc đã xây xong, đây là một dãy phòng nghỉ liền nhau nằm sau sân chơi golf, chỉ có một tầng, màu sơn chủ đạo là trắng và đỏ, thoát nhìn rất giống những căn nhà nhỏ trong truyện cổ tích, cực kỳ đáng yêu.

Nhóm công nhân đã phải tăng ca liên tục trong hơn hai tháng, bọn họ mệt mỏi đuổi thẳng tấm lưng đau nhức, “Đi thôi đi thôi, mãi mới xong, mẹ nó, lưng ông sắp gãy đến nơi rồi.”

“Này, đi ăn khuya đi.”

“Ha ha ha, hôm nay tôi bao, đi nhanh lên nào.”

Đám công nhân dọn dẹp đồ đạc xong xuôi thì vươn tay cụp cầu dao, dãy phòng mới tinh lập tức chìm trong bóng tối.

Bọn họ đi ra khỏi phòng, gió thu rét cắt quắt từng đợt vào người, cả đám không khỏi kéo cao cổ áo.

“Đến lúc phải chuẩn bị quần áo mùa đông rồi.” Tay đốc công đi trước run run nói, ông ta đưa mắt nhìn bốn bề cây cao, nghe thấy tiếng lá bị gió thổi xào xạc, bỗng dưng thấy ớn lạnh cả người. Nghe nói nguyên nhân Kim gia xây dựng khu nghỉ dưỡng này là do có ông thầy bói nào đó bảo phong thủy nơi đây rất tốt, dễ sinh tiền, đốc công chẳng biết vị trí nơi đây có gì tốt, cũng chẳng hiểu nổi tư tưởng của người giàu, ông ta chỉ cảm thấy, chỗ này ư ảm đạm như một thung lũng đầy những nấm mồ hoang.

“A, tôi bỏ quên di động mất rồi!” Một công nhân trẻ tuổi hốt hoảng sờ sờ túi áo.

“Thật là lảm chuyện, đi nhanh đi, chúng tôi đứng chờ ở ngoài.” Đốc công phát phát tay.

“Được.” Người trẻ tuổi nói xong liền chạy ngược về phía phòng nghỉ.

Vừa mới bước vào phòng, bóng tối lập tức bao trùm lấy anh ta, bốn bề tịch liêu, chỗ này chưa có người ở nên khắp nơi lạnh lẽo không chút nhân khí. Bước chân người trẻ tuổi dần chậm lại, không biết là vì quá tối hay là vì nơi này cách xa thành phố, xung quanh vắng vẻ lại rậm rạp bóng cây, anh ta bắt đầu thấy sợ.

Chương 68: V7: Thiên sứ biến thái đang cận kề (7)

1.

Người trẻ tuổi muốn bật đèn, gạt nổi công tắc lại nằm ở bên ngoài, anh ta đi vào rồi nên cũng lười quay ngược ra, thế là đành đánh liều bước tiếp.

Trông thì có vẻ nhỏ nhưng thực chất mỗi căn phòng có đến bốn gian, gian nào cũng tinh xảo đáng yêu. Người trẻ tuổi mượn chút ánh trăng để mở cánh cửa thứ nhất, tầm mắt đảo xung quanh, vẫn chưa tìm thấy thứ ánh sáng phát ra từ điện thoại của mình. Anh ta chuyển sang gian phòng thứ hai, không biết có phải vì cửa sổ ở đây chưa đóng hay không, người trẻ tuổi vừa mới bước vào thì một trận gió lạnh đột ngột ập tới khiến anh ta run rẩy cả người.

Bốn bề tịch mịch.

Người trẻ tuổi tiếp tục đưa mắt tìm kiếm, phát hiện ở góc tường có một chút ánh sáng chớp chớp lờ lờ, anh ta liền vui vẻ chạy qua xem, quả nhiên là điện thoại của mình. Gió đêm thổi tới làm mấy sợi tóc lòa xòa vướng vào mắt, người trẻ tuổi không khỏi nhủu mi, anh ta đứng dậy, lo lắng ngẩng đầu. Bất thành hình, một cái bóng đen với tư thế vận vẹo đột ngột xuất hiện ngay trước mặt anh ta, khoảng cách chưa đến hai mươi cm, anh ta hoảng sợ hét lên một tiếng, ngã ngồi ra đất, tiếng hét chói tai vang vọng giữa dãy nhà trống rỗng.

Người trẻ tuổi sợ đến tái mặt, thế nhưng khi nhìn kỹ lại thì nơi đó chỉ còn một mặt tường trắng toát, hoàn toàn không có bóng người nào. Anh ta run run đứng dậy, ba chân bốn cẳng lao nhanh ra ngoài.

Gió đêm không ngừng lùa qua ô cửa sổ mở toang, vài tờ báo cũ kỹ trượt nhẹ trên mặt sàn, ma sát ra một chùm âm thanh thô ráp. Tại bức tường bên cạnh cửa sổ, dưới lớp ánh trăng lạnh lạnh mỏng manh, bên trong tựa hồ cất giấu một thứ gì đó, ần ần hiện hiện...

Nhóm công nhân đứng chờ ở ngoài đã bắt đầu mất kiên nhẫn, thấy người trẻ tuổi hốt hoảng lao chạy tới, tay đốc công tính tình hào sảng liền cười rộ lên, “Cậu gặp phải quỷ đây à?”

Người trẻ tuổi thấy đám đông thì thở phào một hơi, thế nhưng vẫn chưa hết sợ hãi, “Tôi thấy chỗ này thật mờ ám...”

“Ha ha ha, vậy mà mấy ông thầy bói lại bảo nó là đất sinh tiền đây.”

“Đứng đứng đứng, tôi nghe nói, lúc nơi này còn chưa xây xong là đã có rất nhiều người đến đăng kí rồi, bọn họ chỉ chờ tới khi hoàn thành thì sẽ vào ở ngay, đúng là kẻ có tiền!”

“Chẳng phải hôm trước có một phụ nữ đến đây xem phòng sao? Nghe nói đã mua một căn.”

“Phải phải phải, nữ nhân kia không phải đẹp vừa đâu, ngực tấn công mông phòng thủ, chắc chắc... Đúng rồi, hình như cô ta làm nghề pháp y, mỗi ngày ở chung với xác chết như thế, liệu có cô đơn quá mà hóa hư hỏng không đây ha ha ha...”

“Tên háo sắc này...”

“...” Nhóm người bàn luận thật ầm ĩ, người trẻ tuổi cũng dần dần vứt cảnh tượng lúc nãy ra sau đầu, vui vẻ rồi đi cùng dòng người.

...

Hội trao đổi giữa học viện Tử Viên và học viện Lưu Tư Lan đã bước sang ngày thứ ba. Thân là khách quý của Tử Viên hiệu trưởng, Mộc Như Lam không thể vắng mặt tại lễ tổng kết. Đây cũng là lý do tại sao Mộc Như Lam chưa về Lưu Tư Lan ngay sau khi sự việc kia xảy ra, cô đã đáp ứng Tử Viên hiệu trưởng nên nhất định phải giữ lời, trừ phi lâm vào tình huống vạn bất đắc dĩ.

“Tớ không sao mà, đừng làm trầm trọng như vậy có được không?” Đang trên đường đi đến hội trường, Mộc Như Lam bắt đầu nhìn Mộc Như Lâm và Mễ Na chăm chăm bảo hộ ở hai bên, Mộc Như Sâm một mình ủ rũ theo sau, hai tay ngập ngừng, có vẻ rất muốn tới gần nhưng lại không dám.

“Còn nói nữa, Lam Lam lúc nào cũng ‘không sao không sao’, làm như bọn tớ mù rồi không bằng” Mễ Na phồng má bất mãn, “Tớ mặc kệ, cậu mau yên lặng đi, lát nữa diễn thuyết xong thì về nhà nghỉ ngơi ngay. Tớ đã tìm hiểu rồi, não chấn động cho dù rất nhẹ thì cũng phải tĩnh dưỡng ít nhất từ 7 đến 14 ngày, cậu mới chỉ tĩnh dưỡng có vài ngày thôi. Không được, phải đến hỏi bác sĩ xem cậu có thể ngồi xe hay không, từ đây về Lưu Tư Lan cũng mất hơn hai tiếng...” Mễ Na lầm bầm, tuyệt nhiên không biết bộ dáng lải nhải của mình làm người khác đau đầu đến mức nào.

Sự thật chứng minh, trong một số chuyện, ý kiến của Mộc Như Lam hoàn toàn không được quan tâm, cô cũng cực kỳ thân bất do kỷ.

Bài diễn thuyết đã chuẩn bị tốt nay chỉ có thể trình bày một nửa, ngay sau đó, Mộc Như Lam được hộ tống lên xe, nhanh chóng rời khỏi học viện Tử Viên.

Vốn đã một tháng không đến trường do vết thương ở chân, Mộc Như Lam tiếp tục bị cưỡng chế ở nhà nghỉ ngơi, phải đến khi đầu hết đau, bác sĩ cũng xác nhận không có di chứng thì cô mới được đi học trở lại.

Sau khi trở về từ học viện Tử Viên, Mộc Như Lam mới được Chu Phúc cho biết, mấy ngày nay Bạch Tổ Tinh chưa hề về nhà. Cô ta đã gọi điện cho Kha Uyển Tinh, nói là công ty giải trí toàn cầu TMT ngờ ý muốn ký hợp đồng với mình, vì vậy cô ta muốn tranh thủ mấy ngày này để đến thành phố G. Kha Uyển Tinh vốn đang tức anh ách chuyện Chu Nhã Nhã đánh Mộc Như Lam, nghe thế thì nét mặt liền giãn ra, bà ta dặn dò Bạch Tổ Tinh vài câu rồi cúp điện thoại.

Đối với Kha Uyển Tinh mà nói, Bạch Tổ Tinh có tiền đồ lớn thì cũng giúp tăng thêm thể diện cho bà ta, hơn nữa, đó chính là công ty TMT! Công ty giải trí hàng đầu của Hoắc gia! Nếu Bạch Tổ Tinh trở thành nghệ sĩ của bọn họ thì lúc đó có thể dựa tiếng cô ta mà quảng cáo miễn phí cho Mộc gia, vô cùng có lợi!

Cứ tưởng Bạch Tổ Tinh chỉ biết ghen tị rồi gây phiền phức cho Mộc Như Lam, không ngờ cô ta lại có giá trị tồn tại lớn đến thế.

Màn đêm buông xuống, Mộc Như Lam tựa người vào đầu giường, chăm chú thưởng thức con rối xinh đẹp của mình. Cửa phòng bị gõ hai cái rồi bật mở, Kha Uyển Tinh bước vào, bụng theo một ly sữa, “Lam Lam.”

Mộc Như Lam ngẩng đầu cười, “Mẹ.”

“Lại đây, uống sữa rồi ngủ sớm đi, bác sĩ bảo con phải nghỉ ngơi thật tốt, đừng đọc sách nhiều quá, cẩn thận kéo đau đầu.” Kha Uyển Tinh ngồi cạnh giường Mộc Như Lam, từ ái nói.

“Con biết rồi, cảm ơn mẹ.” Mộc Như Lam một tay tiếp nhận ly sữa ấm áp, một tay nhẹ nhàng massage mái tóc đen của con rối đặt trên đùi.

“Lớn rồi mà cứ thích mấy thứ này.” Kha Uyển Tinh mắng yêu, đưa tay xoa đầu Mộc Như Lam. Bất chợt, vẻ mặt bà ta có chút chần chừ, ánh mắt dần dần cứng rắn lên.

“Lam Lam.”

“Vâng?”

“Con có rảnh thì lên diễn đàn Lưu Tư Lan nói với người ủng hộ một tiếng, rằng con đã tha thứ cho Chu Nhã Nhã, đầu cũng không còn gì đáng ngại. Bảo tụi nó đừng ra tay với Chu Nhã Nhã nữa.”

Sau khi học viện Lưu Tư Lan đi học trở lại, mỗi ngày của Chu Nhã Nhã có thể nói là cực kỳ ngoạn mục. Trong học bàn nhét đầy giấy và xác chuột chết, trên bảng đen chỉ chít những lời chửi rủa mạt sát, đi vệ sinh thì bị nhốt trong toilet rồi tạt nước bẩn xuống đầu, thậm chí cô ta còn bị một vài nữ sinh lôi vào góc mà đánh đập. Lừa gạt của đoàn người qua hai ngày vẫn chưa có dấu hiệu nguôi đi, ngược lại càng thêm mãnh liệt. Không thể nghỉ ngơi, đoạn clip trên internet chính là ngòi nổ trí mạng.

Trăm nghe không bằng một thấy, thần tượng mới bị mắng một câu mà bọn họ đã cảm thấy như chính mình bị sỉ nhục, huống chi là đánh vào đầu?

Còn Chu Nhã Nhã thì lại quá kiêu ngạo, ngày thứ nhất bị đối xử như thế mà hôm sau vẫn dám đến trường, cô ta cho rằng, nghỉ học thì chẳng khác gì rùa rút cổ. Lần trước sau khi lên lút rồi khỏi Tử Viên, Chu Nhã Nhã lập tức thấy hối hận, cứ trốn tránh như vậy thì chỉ tổ tạo cơ hội cho bọn họ nhạo báng sau lưng mà thôi, vì vậy lần này cô ta quyết định phản kháng.

Kết quả là hình thành một cục diện Chu Nhã Nhã ngoan cố đối chọi với người ủng hộ Mộc Như Lam. Ban đầu có rất nhiều nam sinh vì muốn duy trì phong độ nên chỉ đứng nhìn chứ không ra tay, dần dần, bọn họ cũng bị cái vẻ ngạo mạn không nhận lỗi của Chu Nhã Nhã chọc giận, quyết định gia nhập hàng ngũ.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, khắp diễn đàn đều là “Chu Nhã Nhã mau rút khỏi học viện Lưu Tư Lan” “Chu Nhã Nhã mau rút khỏi thành phố K” “Chu thị trường ngay cả con gái mà cũng dạy không xong thì nói gì đến gì chính trị, bấm nút đi” vân vân... Đoàn người này quá mức cuồng dại, liên quan đến không ít các gia tộc lớn nhỏ, thậm chí cả học viện Tử Viên và mấy trường học tư nhân cũng góp một chân. Tóm lại, đây đã không còn là tình huống mà Chu thị trường có thể êm đẹp xử lý, nếu chuyện cứ tiếp tục bị làm ầm ĩ, e rằng vị trí thị trường của ông ta cũng khó mà giữ vững, thế nên Chu thị trường đành phải cầu cứu người trong cuộc là Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam dừng lại động tác vuốt đầu rối, cô nhìn Kha Uyển Tinh, trên môi vẫn là một nụ cười dịu dàng, “Chu Nhã Nhã hiện tại thế nào rồi?”

“Nghe nói hôm qua không đi học, Chu thị trường bảo là bị bệnh.” Kha Uyển Tinh nhún mày, bà ta ban đầu cũng rất phẫn nộ, Chu Nhã Nhã đánh Mộc Như Lam tới mức không thể đến trường không thể đọc sách, kỳ mạt khảo lại sắp đến rồi, nếu Mộc Như Lam bị rớt hạng thì làm sao bây giờ?

Có điều, Chu thị trường này cũng thật khéo, chuyện kia vừa xảy ra, ông ta lập tức đem công trình đấu thầu do chính phủ tổ chức chuyển lại cho Kha Uyển Tinh. Công trình này nếu làm tốt thì mỗi năm bét lăm cũng kiếm được năm triệu! Bà ta vốn còn đang nhừ đầu suy tính làm sao để đấu thắng, không ngờ Chu thị trường lại tự mình dâng lên, làm bà ta cũng khó lòng so đo.

Chu Nhã Nhã bị bệnh, tuy nhiên không phải là bị đánh cho đổ bệnh, mà là giận dữ công tâm, giận đến sinh bệnh.

“Vây à...” Mộc Như Lam thân nhiên đáp, chậm rãi nhấp vài ngụm sữa ấm.

Kha Uyên Tĩnh cầm tay Mộc Như Lam, ra về ân cần khuyên nhủ, “Lam Lam, con đừng chấp Chu Nhã Nhã, nó mới chỉ 15 tuổi, vẫn còn trẻ người non dạ, tính tình lại quá quật cường, đứa nhỏ quật cường thường rất chính trực đơn thuần, mẹ tin là con bé thật sự không cố ý.” Kha Uyên Tĩnh ra sức nói đỡ cho Chu Nhã Nhã mà lại quên mất, suối nguồn kiêu ngạo của bà ta cũng mới chỉ 16 tuổi thôi.

Mộc Như Lam nhìn Kha Uyên Tĩnh, nụ cười trên môi ngày một âm trầm.

A... Nhìn kia, về mặt đó, lời nói đó... Đứa nhỏ quật cường thường rất chính trực đơn thuần sao? Mẹ yêu ới là mẹ yêu, làm sao mẹ có thể nói như vậy chứ? Kiếp trước chính mẹ đã ghét cay ghét đắng đứa con gái quật cường của mình đấy. Đứa nhỏ quật cường thường rất chính trực đơn thuần sao? Vậy ai là người đã tạt nước sôi vào tôi, mắng tôi miệng nam mô bụng bồ dao găm, chửi tôi lòng dạ đen tối tro trên bĩ ối?

Quá lắm rồi nha, mẹ yêu vì con gái người ta mà lộ ra vẻ mặt như vậy, phun ra lời nói như vậy, thật sự quá lắm rồi nha, phải trừng phạt mới được. Trước khi chế mẹ thành rồi, phải trừng phạt cho thật thích đáng mới được, bởi vì Lam Lam này luôn thường phạt rất phân minh a.

Thấy Mộc Như Lam không nói lời nào, Kha Uyên Tĩnh nhui mày bất mãn, đứa nhỏ này, sao lại bắt đầu không nghe lời? Bà ta đã nói đến mức đó rồi...

“Lam Lam...”

“Mẹ yên tâm, chuyện này con sẽ xử lý.” Mộc Như Lam mỉm cười nói.

Kha Uyên Tĩnh nghe vậy, nét cười tươi rói lại lần nữa xuất hiện trên mặt, “Thế thì tốt rồi, con mau chóng xử lý đi. Còn nữa, dù gì bố của Chu Nhã Nhã cũng giữ chức thị trưởng, mẹ con bé lại là doanh nhân thành đạt ở thành phố G, con phải giao thiệp với nó cho tốt, biết không?” Thấy Mộc Như Lam nhu thuận gật đầu, Kha Uyên Tĩnh càng thêm hài lòng, bà ta thích nhất là đứa nhỏ nghe lời.

“Vậy con ngủ sớm đi, mẹ ra trước đây, có việc gì thì cứ tìm Chu Phúc.” Kha Uyên Tĩnh chỉ chỉ chiếc điện thoại ở đầu giường của Mộc Như Lam, điện thoại này cũng tương tự như điện thoại trong phòng khách sạn, chỉ cần nhắc lên là sẽ tự động kết nối đến chỗ người hầu, đỡ cho chủ nhân phải mấy công chạy xuống lầu hoặc gọi to.

“Vâng.” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Kha Uyên Tĩnh nhẹ nhàng đóng cửa phòng, ngón tay khẽ di chuyển sợi tơ xanh, cô treo con rối lên trước mặt mà lác lác, đáp lại hành động của cô, con rối chỉ ngượng ngùng cười.

“Mi cũng thấy rất thú vị đúng không?” Mộc Như Lam mỉm cười ôn hòa, ánh mắt nhìn con rối dần dần trở nên si mê, si mê như thể đang xuyên thủng nó, “Con rối không ngoan, thì phải nhận trừng phạt, ha ha...”

Bỗng nhiên, đôi mắt si mê Mộc Như Lam lóe lên một tia sáng mờ ám, cô đứng dậy đem con rối cất vào trong tủ kính, món quà chưa được tặng vẫn ngay ngắn nằm trên đó, thoạt nhìn cực kỳ bắt mắt.

Mộc Như Lam đi tới trước bàn, vươn tay cầm lên một cuốn sách, cô lấy ra một tờ giấy nhỏ, mở đi động, bấm một dãy số...

Trong thư phòng yên tĩnh, người đàn ông mặc áo somi trắng quần tây đen đang ngồi trên chiếc sofa bên cạnh cửa sổ, chuyên chú xem tài liệu, bỗng nhiên điện thoại của hắn reo lên, đánh vỡ không gian trầm lặng.

Mặc Khiêm Nhân đi qua lấy điện thoại, nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, hắn hơi bất ngờ, “A lô?”

“Mặc tiên sinh, anh có rảnh không?” Âm thanh mềm mại từ bên kia truyền đến.

Mặc Khiêm Nhân liếc nhìn tập tài liệu đang xem dang dở, không trực tiếp trả lời, “Chuyện gì?”

“Tôi muốn thỉnh giáo anh một chút, trong trường hợp nào thì cơ thể người dù đã chết nhưng vẫn có thể đứng thẳng? Ví dụ như bị mất đầu chẳng hạn.” Giữa đêm đen mù mịt, Mộc Như Lam lại thản nhiên hỏi một câu như vậy: trong trường hợp nào thì cơ thể người chết có thể đứng thẳng mà không cần ngoại lực?

Mặc Khiêm Nhân cau mày, “Cô hỏi cái này để làm gì?”

“Cảm thấy rất thú vị a, thế nào, trả lời đi?”

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc hai giây, giọng nói lạnh nhạt chậm rãi vang lên, “Xác chết đứng thẳng là một kiểu chuột rút đặc biệt, cũng có thể gọi là một hiện tượng co cứng tử thi khá hiếm thấy. Nguyên nhân hình thành là vì người chết không trải qua giai đoạn giãn sợi cơ bắp, trong khoảnh khắc lâm chung cơ bắp nháy mắt bị co rút lại, nhanh chóng hình thành hiện tượng co cứng tử thi, khiến cho cơ thể cố định tại tư thế lúc sắp chết. Thông thường, hiện tượng này phát sinh trong trường hợp tinh thần căng thẳng cực độ hoặc chấn thương não, đôi lúc còn xảy ra khi tủy não bị chấn thương cơ học nghiêm trọng.”

Bởi thế mới nói, đừng tin vào mấy cái tình tiết phim ảnh như người hùng vĩ đại đến mức chết vẫn đứng thẳng, chúng căn bản chỉ là trò lừa bịp, trừ khi phát sinh hiện tượng tử thi co cứng toàn bộ, bằng không, xui, có mơ mới thẳng nổi.

Mộc Như Lam vừa gật đầu vừa nhấp máy môi lặp lại những gì Mặc Khiêm Nhân nói, cô nhanh chóng động não tiếp thu tri thức hắn đem đến, sau đó tiếp tục hỏi, “Vậy nguyên nhân người tự sát sau khi chết vẫn còn cầm công cụ tự sát, cũng là vì tử thi co cứng?”

“Đó là hiện tượng tử thi co cứng cục bộ, phổ biến hơn.”

“À...”

Mộc Như Lam không nói gì thêm, Mặc Khiêm Nhân chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ của cô, ngoài ra còn có cả tiếng vang sần sật của ngòi bút ma sát với mặt giấy.

Đáng lẽ hẳn nên cắt đứt cú điện thoại này, thế nhưng không, hẳn cầm di động đi đến bên cạnh chiếc cửa sổ sát đất, tay dứt túi quần, mắt nhìn phong cảnh bên ngoài —— Lục Tử Mạnh bị Lục ba ba véo lỗ tai giáo huấn.

Qua một hồi lâu, đầu dây bên kia lại tiếp tục truyền đến giọng nói thoải mái của Mộc Như Lam, “Vây, nếu muốn thi thể một người phát sinh hiện tượng co cứng toàn thân thì phải làm thế nào? Thân kinh căng thẳng cực độ, tức là phải làm cho đối phương biết mình sắp bị giết thì mới có thể căng thẳng cực độ đúng không? Giả sử tôi siết một sợi dây mỏng hoặc dây đàn piano quanh cổ người kia, sau đó đẩy hẳn xuống từ tòa nhà cao hơn mười thước, đầu hẳn bị cắt đứt, lúc thi thể rơi xuống mặt đất, liệu có đạt đến trạng thái toàn thân cứng thẳng chưa?”

“Mộc Như Lam!” Mặc Khiêm Nhân nhướn mày, giọng nói đậm đặc đột ngột chuyển nghiêm túc, cô cứ ra vẻ muốn đi thực hành như thế, có phải quá kiêu ngạo rồi không? Chẳng lẽ cô đã quên rằng hẳn vẫn đang điều tra chứng cứ phạm tội của mình sao?

“Tôi đây.” Âm thanh của Mộc Như Lam thoáng mang theo ý cười, tựa hồ đang trên cột hẳn.

Mặc Khiêm Nhân cảm thấy có chút phiền não, “Cô rốt cuộc muốn làm gì?”

“Thôi...” Mộc Như Lam nhún nhún vai, cô mỉm cười gấp sách lại, đôi mắt xinh đẹp cong cong như hai vầng trăng khuyết, “Mặc tiên sinh đã không an tâm đến thể thi cứ theo dõi tôi thật gắt gao là được. Cho dù anh bám sát một tác không rời, tôi cũng không ngại đâu.”

Mặc Khiêm Nhân nhìn hình ảnh của chính mình trên khung cửa kính, đôi môi mím thành một đường thẳng.

“Này, Mặc tiên sinh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy, nếu cứ như vậy mà rơi xuống đất, khối thi thể kia liệu có đạt đến trạng thái đứng thẳng không?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: V7: Thiên sứ biến thái đang cận kề (7)

2.

Chu gia.

“Choang!” Tầng ba truyền đến tiếng đồ vật bị ném vỡ tan tành.

Đang ngồi dưới phòng khách tầng một rồi rảnh rỗi xem ngày mai nên mặc đồ gì để đi gặp Mộc Như Lam, Chu Tô Luân lần thứ mười tám bị cắt đứt mạch suy nghĩ, cuối cùng cũng không nhìn được phải đứng lên, gương mặt âm trầm như phủ một tầng bóng ma.

“Mây làm loạn đủ chưa?!” Chu Tô Luân xô cửa bước vào, tức giận quát lớn. Phòng của Chu Nhã Nhã lúc này lộn xộn hết như một bãi chiến trường, mảnh vỡ bình hoa vương vãi khắp nơi, bữa tối bị hất văng tung tóe, đồ đạc chần gối bày la liệt, bữa bọn không chịu nổi. Thấy bộ dạng nộ khí xung thiên của Chu Nhã Nhã, bất mãn trong lòng Chu Tô Luân ngày càng tăng, “Mây gây chuyện ở trường còn chưa đủ hay sao về nhà còn làm loạn, mây có thấy phiền không hả?!”

Chu Nhã Nhã ngồi trên giường, tóc tai lồi thối lệch thếch, khắp da thịt trắng nõn chỉ chít những vết bầm xanh xanh tím tím, thậm chí trên mặt cô ta vẫn còn lưu lại một dấu tay mờ mờ. Có thể thấy trong thời gian này, Chu Nhã Nhã đã phải trải qua bao nhiêu chuyện.

Chu Nhã Nhã đã bắt đầu hận Chu Tô Luân ngay từ vụ việc lần trước, bây giờ lại nghe Chu Tô Luân nói ra những lời như vậy, cô ta căm hận trừng hẳn cháy mặt, “Ai cần anh lo?!”

“Mây cho là anh muốn quần mây lắm hả? Mây muốn sống muốn chết thế nào thì tùy mây, nhưng mà xin mây nhớ cho kĩ, cái nhà này không chỉ có một mình mây, mây không muốn ngủ thì cũng phải để cho người khác ngủ!” Sau sự kiện của Bạch Tô Tinh, Chu Tô Luân cũng cực kỳ phiền chán Chu Nhã Nhã, hơn nữa chuyện lần này còn liên quan đến Mộc Như Lam nên hẳn càng thêm phiền chán, sao Chu Tô Luân hẳn lại có một đứa em gái điều ngoa bốc đồng như vậy chứ, thật quá mất mặt!

“Anh nói cái gì?!” Chu Nhã Nhã nổi đóa, ở trường đã bị một đám rác rưởi chọc tức đến mức văng đầu, về nhà lại còn bị anh ruột của mình trách cứ. Hẳn vẫn còn là anh trai của cô ta sao?!

Bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng Mộc Như Lam tay trong tay cùng cặp em trai song sinh, nhớ tới sự bảo hộ mà Mộc Như Lâm và Mộc Như Sâm dành

cho Mộc Như Lam, Chu Nhã Nhã nhìn sang bộ dáng Chu Tô Luân bênh vực người ngoài, không khỏi cảm thấy thật chua xót.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh Mộc Như Sâm thờ ơ nhìn cô ta bị người khác bắt nạt, thái độ lạnh đến thấu xương, cậu không chỉ không giúp đỡ mà còn ném cho cô ta một ánh mắt khinh thường tràn ngập ý tứ bỏ đá xuống giếng. Chu Nhã Nhã cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, kèm theo đó là một nỗi hận ngất trời, cô ta hận Bạch Tổ Tinh, vô cùng hận, cô ta ghen tị với Mộc Như Lam, vô cùng ghen tị!

Dựa vào cái gì... Dựa vào cái gì, cô ta chẳng qua là bị Bạch Tổ Tinh hãm hại nên mới ra tay đánh Mộc Như Lam, tại sao tất cả mọi người đều chỉ trích cô ta? Cô ta chỉ có một người bạn là An Tả Tả, thế nhưng cả nhà An Tả Tả đã biến mất không thấy tung tích; ở học viện Lưu Tư Lan, cô ta chẳng khác gì một người ngoài, tất cả đều đối xử với cô ta như kẻ xa lạ, tất cả đều đối xử với cô ta như kẻ thù!

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô ta đã phải chịu đựng những khuất nhục chưa từng có!

Toàn bộ đều là lỗi của Bạch Tổ Tinh và Mộc Như Lam! Không, trọng điểm phải là Mộc Như Lam mới đúng! Nếu không phải vì thân phận Mộc Như Lam quá đặc biệt thì cô ta cũng sẽ không bị đối xử tệ hại đến thế! Đều là lỗi của Mộc Như Lam!

Chu Tô Luân vốn đang định răn dạy Chu Nhã Nhã một chút, thế nhưng khi nhìn thấy cả người đầy vết thương và vẻ mặt như sắp khóc của Chu Nhã Nhã, trái tim hần hễng bỗng nhiên mềm nhũn, dù gì cũng là em gái hần, hần còn lớn hơn Chu Nhã Nhã những chín tuổi, có thể xem như đã nhìn Chu Nhã Nhã lớn lên. Tuy rằng việc học ở trường khiến hai anh em xa cách nhiều năm nhưng tình cảm máu mủ không thể cứ nói không có là không có được, vì thế Chu Tô Luân đành thở dài một hơi, thái độ dịu lại đôi chút.

“Em nghe anh, đừng bướng bỉnh nữa. Chuyện này em cũng biết là do em sai, ngày mai anh cùng em đến Mộc gia, em hãy cẩn thận xin lỗi Lam Lam, chỉ cần Lam Lam nói với người ủng hộ một tiếng thì mọi chuyện sẽ xong xuôi hết. Nghe lời anh.”

“Đi xin lỗi Mộc Như Lam?” Chu Nhã Nhã giống như nghe được chuyện cười, cô ta trào phúng nhìn về phía Chu Tô Luân, cảm xúc bắt đầu kích động, “Vì sao tôi phải đi xin lỗi cô ta? Dựa vào cái gì mà phải xin lỗi? Khuất nhục tôi chịu mấy hôm nay còn chưa đủ để đền bù cú đánh kia hay sao?!” Và cả Mộc Như Sâm nữa, cô ta đã mất luôn Mộc Như Sâm rồi, như thế còn chưa đủ sao?!

Lửa giận vừa mới kìm nén nay lại bị đánh về không biết hồi cái của Chu Nhã Nhã thỗi bùng lên, Chu Tô Luân tức đến đỏ mắt, “Mày... Mày thật sự không thể nói lý! Mình sai mười mươi mà cứ ra vẻ như người bị hại! Mày bị như vậy là xứng đáng!”

“Xứng đáng?” Giọng Chu Nhã Nhã đột nhiên cất cao, ánh mắt lập tức trở nên hung ác, cô ta tiến lên nắm lấy cổ áo của Chu Tô Luân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Tôi xứng đáng?! Chu Tô Luân! Anh đúng là anh trai tốt của tôi! Nếu lúc trước anh không giúp đỡ con tiện nhân Bạch Tổ Tinh kia thì ba cũng sẽ không nghi ngờ lời nói của tôi, tôi cũng sẽ không gặp những chuyện như vậy! Tất cả đều có phần của anh! Tất cả là tại anh! Anh thật đáng chết! Anh thật đáng chết—— A!” Chu Nhã Nhã kích động muốn bóp cổ Chu Tô Luân, thế nhưng cô ta còn chưa kịp đụng vào thì đã bị Chu Tô Luân nóng nảy đẩy ngã ra sàn. Trên mặt sàn vẫn còn vương vãi vô số mảnh vỡ bình hoa, cô ta ngã nhào xuống, hai tay chống lên mặt sàn, da thịt chảy đầy máu.

“Shit! Chu Nhã Nhã, mày nghe rõ cho tao, mày muốn quậy gì thì quậy nhưng đừng có kéo người khác xuống nước! Tốt nhất mày nên nhìn xem, bố đã phải bỏn ba mẻ nhọc thế nào để giúp mày thu dọn cục diện!” Chu Tô Luân quả thật đã nhìn đủ rồi, hần thấy Chu Nhã Nhã bị chảy máu nhưng cũng không muốn đến đỡ cô ta dậy, chỉ vớt lại một câu nói lạnh lùng rồi bỏ ra ngoài gọi bác sĩ.

Chu Nhã Nhã nhìn hai tay mình đầy máu, lại nhìn cửa phòng trống không, hai hàng nước mắt tuôn ra ào ào, cô ta phẫn uất hết to, “Các người đều yêu cô ta! Tại sao các người đều yêu cô ta?! Cô ta đâu liên quan gì đến các người, vì sao một đám đều yêu cô ta như vậy! Tôi thì có kém gì cô ta chứ hả! Vì sao một đám các người đều vì cô ta mà đối xử với tôi như vậy... Hu hu...”

Mộc Như Sâm yêu Mộc Như Lam, anh trai cô ta yêu Mộc Như Lam, ngay cả ba của cô ta cũng thiên vị Mộc Như Lam. Tất cả đều nói là cô ta sai, tất cả đều bắt cô ta xin lỗi, nhưng tại sao không ai để tâm đến vết thương của cô ta? Tại sao không ai đau lòng khi cô ta bị bắt nạt? Tại sao lại như vậy...

Rõ ràng cô ta đâu thua kém gì Mộc Như Lam, chẳng lẽ chỉ vì tính tình Mộc Như Lam ôn hòa hơn nên mọi sai lầm mới đổ hết lên đầu cô ta hay sao? Phe ủng hộ Mộc Như Lam hành hạ cô ta ra nông nổi này, cô ta không tin là không có sự cho phép của Mộc Như Lam! Nếu Mộc Như Lam thật sự dịu dàng lương thiện đến thế thì ngay từ đầu đã sớm ngăn cản bọn họ rồi! Đúng là đồ khốn nạn! Đối trá!

...

Ngày hôm sau, Chu Tô Luân thức dậy từ sáng sớm, sau đó lại dùng hai tiếng đồng hồ nghiên cứu xem mình nên mặc cái gì. Nghe nói Mộc Như Lam thích đồ ăn ở nhà hàng Lâu Lan, hần quyết định tự mình đi mua vài món, sau đó đến thăm Mộc gia cùng với một bó hoa. Đang cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra khỏi cửa, Chu Tô Luân đột nhiên nhận được điện thoại của Bạch Tổ Tinh.

“Chu tiên sinh...” Thanh âm của Bạch Tổ Tinh vẫn e lệ ngưng ngưng như trong ấn tượng.

Lúc trước, giọng nói này nếu kết hợp với sự nhu nhược đặc trưng của Bạch Tổ Tinh thì nhất định sẽ khiến Chu Tô Luân động tâm thương tiếc, thế nhưng hiện tại trong đầu Chu Tô Luân chỉ nghĩ đến Mộc Như Lam, cô gái kia cũng có một giọng nói mềm mại như vậy, tuy nhiên sự mềm mại của cô lại tràn đầy tự tin, toàn thân như tỏa ra một loại hào quang làm cho trái tim người ta loạn nhịp, khác hẳn vẻ rung động nhất thời của Bạch Tổ Tinh.

Có lẽ... đây chính là sự khác biệt giữa thiên sơn tuyết liên và bạch liên bình thường? Đương nhiên, giữa phượng hoàng và chim trĩ, Chu Tô Luân sẽ không thừa nhận mình từng động lòng với chim trĩ, hần cứ tưởng đó chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết, hóa ra... chỉ là một câu chuyện rẻ tiền.

Lúc trước hần là tên ngốc nên mới đi tin tưởng cái câu “trở về rửa bát” của Bạch Tổ Tinh, đã vậy còn tưởng tượng Mộc Như Lam thành bà chị độc ác

trong câu chuyện cô bé lọ lem.

Chu Tô Luân nhìn gương chính lại nơ, “Bạch tiểu thư? Có chuyện gì không?”

Bạch tiểu thư?

Bàn tay bôi thuốc của Bạch Tố Tinh hơi khựng lại, ánh mắt tràn ngập vẻ lo lắng, cô ta siết chặt nắm đấm, trước đây Chu Tô Luân luôn tìm mọi cách lấy lòng mình, vậy mà sau khi gặp Mộc Như Lam thì hẳn lại bắt đầu chuyển sang lấy lòng chị ta. Bạch Tố Tinh cắn cắn môi, giọng nói vẫn thật yếu ớt, “Chu tiên sinh, em... Anh... Anh có thể cho em mượn chút tiền được không?”

Bạch Tố Tinh vì muốn thu phục Chu Nhã Nhã nên đã đổ không ít tiền vào bọn lưu manh và thuốc phiện C7, hầu như sắp khánh kiệt. Đạo này cô ta còn phải chi thêm tiền khám bệnh, tiền mua thuốc mỡ, tiền phòng khách sạn, hôm nay gọi com lại phát hiện mình không còn đồng nào, đối mặt với ánh mắt khinh khi của bé gái giao com, ánh mắt như đang nói, “Không có tiền mà cứ làm như mình giàu lắm, còn bày đặt gọi những món ngon nhất, xùy!” Cả người cô ta tức đến phát run.

Động tác của Chu Tô Luân hơi dừng lại, “Cái gì?” Hắn cảm thấy thật khó tin, thân là Mộc gia đường nữ mà lại thiếu tiền đến mức phải đi mượn hân?

Bạch Tố Tinh nức nở, “Thật... thật xin lỗi, em hôm nay có gọi điện cho chị gái nhưng quản gia tiên sinh lại nói chị ấy đang bị bệnh, không tiện nghe điện thoại, nhưng mà lúc này em... thật sự... thật sự xin lỗi, nếu anh không tiện thì em...”

“Được rồi, cô cần bao nhiêu?” Thấy Bạch Tố Tinh nhắc tới Mộc Như Lam, Chu Tô Luân liền vội vàng hỏi lại. Tiền thôi mà, chỉ là chuyện nhỏ. Bạch Tố Tinh là em gái của Mộc Như Lam, hẳn vốn còn đang đau đầu tìm cách tiếp cận Mộc Như Lam, bây giờ cho Bạch Tố Tinh mượn tiền, phần nhân tình này nếu tính lên người Mộc Như Lam thì cũng tốt.

Đầu dây bên kia nghe thế thì cười lạnh, trong khoảng thời gian này, Bạch Tố Tinh sẽ không trở lại học viện Lưu Tư Lan, thay vào đó, cô ta quyết định tích lũy vốn liếng đối phó với Mộc Như Lam. Vì vậy chờ đến khi thương thế trên mặt lành hẳn, cô ta sẽ tới thành phố G để nói chuyện cùng người phụ trách của công ty giải trí hoàn cầu TMT, nếu thấy hài lòng, cô ta sẽ ký hợp đồng với bọn họ.

Thế nên Bạch Tố Tinh rất cần Chu Tô Luân đầu tư phí ăn mặc đi lại trong khoảng thời gian này, cô ta ấp úng nói, “Một... Một triệu, có được không?”

Một triệu?! Đây không phải con số nhỏ, nếu hẳn chỉ là con thị trường mà lại sở hữu số tiền này thì mọi người hoàn toàn có căn cứ để nghi ngờ độ liêm khiết của Chu thị trường, tuy nhiên, Chu Tô Luân còn có mẹ là tổng giám đốc của một xí nghiệp nổi tiếng ở thành phố G, hẳn cũng coi như là phú nhị đại, một triệu, vẫn có thể móc ra.

“Cô gửi số tài khoản cho tôi, tôi lập tức chuyển tiền qua.” Chu Tô Luân cũng không hỏi Bạch Tố Tinh cần nhiều tiền như vậy làm gì, trong lòng chỉ nghĩ có thể dùng việc này để ghi một phần nhân tình lên Mộc Như Lam.

Bạch Tố Tinh nhanh chóng gửi số tài khoản qua, vài phút sau liền nhận được thông báo của ngân hàng, Chu Tô Luân quả thực đã gửi cho cô ta một triệu nhân dân tệ.

Cô ta nhìn chính mình trong gương, nhìn một loạt vết thương như bị mèo cào ở hai má, đôi mắt nhu nhược lập tức dâng trào một ngọn lửa nham hiểm, Mộc Như Lam, Chu Nhã Nhã, bọn họ nợ cô ta bao nhiêu, sau này cô ta sẽ đòi lại gấp bội!

Chu Tô Luân vui mừng muốn đến nhà hàng Lâu Lan mua đồ ăn cho Mộc Như Lam, nào ngờ lại bị quây tiếp tân từ chối vì chưa đặt chỗ. Chỗ ngồi ở nhà hàng Lâu Lan đều phải được đặt trước, đồ ăn cũng sẽ được chuẩn bị trước, dựa vào thời gian của Chu Tô Luân thì phải đến sáu giờ tối mới tới lượt hẳn. Chu Tô Luân tất nhiên không muốn chờ, hơn nữa càng không muốn về tay không, thế nhưng quản lý cứ một mực lạnh nhạt tiễn khách, hậu quả là chọc cho Chu Tô Luân nổi trận lôi đình.

“Đồ ăn tôi mua hết bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi là được chứ gì?” Chu Tô Luân muốn lấy lòng Mộc Như Lam, làm sao có thể chấp nhận bị đuổi đi.

Quản lý đứng đối diện Chu Tô Luân, miệng nở một nụ cười công thức, “Vị tiên sinh này, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng, nhà hàng Lâu Lan có quy định của nhà hàng Lâu Lan...”

“Gấp ba!” Chu Tô Luân nóng nảy ngắt lời của quản lý.

“Rất tiếc thưa tiên sinh, nhà hàng Lâu Lan không chứa nổi tôn đại Phật như ngài.” Nét cười trên mặt quản lý dần nhạt đi, ông ta chính người do Kha gia huấn luyện ra.

“Chỉ là một cái quán ăn bé xíu mà tưởng mình to lắm sao?! Thời buổi này có tiền là có quyền! Các người làm ăn như thế đấy hả?!” Chu Tô Luân tức giận đến mức đinh đầu bốc khói, bọn họ rốt cuộc có biết hẳn là ai không? Dám vô lễ với hắn như vậy!

“Ngại quá, nhà hàng Lâu Lan chúng tôi chỉ là một quán ăn nho nhỏ trên một khu đất nho nhỏ, mời ngài rời khỏi đây.”

“Ông...”

“Như mọi khi.” Một chất giọng câu hồn ngang nhiên cắt đứt lời nói của Chu Tô Luân. Chu Tô Luân ngoái đầu, bắt gặp một thiếu niên với diện mạo xinh đẹp như yêu tinh đang đứng hai tay vào túi quần, lười biếng đứng đối diện người bán hàng.

Người phụ nữ bán hàng vừa mới phớt lờ Chu Tô Luân nay lập tức cười đến là vui vẻ, “Vâng, phòng bếp sẽ lập tức chuẩn bị cho ngài.”

Đoạn Nghiêu tựa vào tường, miễn cưỡng ném cho Chu Tô Luân một cái nhìn tràn đầy khinh miệt và khiêu khích. Chu Tô Luân thấy thế thì lập tức nóng máu, hấn quay sang chất vấn tay quản lý, “Thế là thế nào? Quy định của nhà hàng Lâu Lan đi đâu rồi? Rõ ràng tên này đến sau tôi, nhất định hắn cũng chưa đặt chỗ có phải không?”

“Đoạn thiếu gia là khách quý nên được hưởng ưu đãi đặc biệt.” Quản lý đã bắt đầu mất kiên nhẫn nhưng vẫn phải chừa mặt mũi cho Chu Tô Luân để tránh bị ghi thù, tuy rằng đối phương sẽ không dám càn quấy khi biết đây là sản nghiệp của Kha gia, nhưng nếu hắn ta cứ tìm đến gây khó dễ thì cũng rất phiền toái.

“Khách quý? Có quy tắc cụ thể nào không?” Chu Tô Luân nghĩ, trở thành hội viên chẳng? Nếu vậy thì hắn cũng có thể bỏ tiền ra, ai bảo Mộc Như Lam thích nơi này chứ?

“Đoạn tiên sinh là khách quý của lão bản của nhà hàng Lâu Lan.”

“Lão bản của nhà hàng Lâu Lan là ai? Gọi lão bản của các người ra gặp tôi.” Chu Tô Luân không tin mình đường đường là con trai thị trường mà một tên lão bản nho nhỏ cũng dám không nể mặt.

“Phi...” Dường như là bị dằn vế ngạo mạn của Chu Tô Luân chọc cho tức cười, Đoạn Nghiêu neho neho đôi mắt hoa đào xinh đẹp, giọng nói lười biếng chậm rãi vang lên, “Lão bản của nhà hàng Lâu Lan, chính là Mộc hội trưởng Mộc Như Lam.”

Đoạn Nghiêu mua cho Mộc Như Lam vài món ăn cô ưa thích, sau đó kể lại về mặt của Chu Tô Luân tức cười đến mức nào. Điều bộ của hắn tựa như một đóa hoa kịch độc, xinh đẹp và tà mị, nhưng tuyệt đối không thể chạm vào.

Mộc Như Lam ngồi trên giường, lẳng lặng nhìn Đoạn Nghiêu đứng ngắm cái tủ kính chứa đầy con rối, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, cô vẫn thường xuyên nghi ngờ, đây chính là Đoạn Nghiêu mà mình đã cứu sao?

Lúc trước Mộc Như Lam cứu Đoạn Nghiêu là vì cô tìm thấy trên người hắn bóng dáng quật cường ngu xuẩn nhưng cũng rất ngây ngô của chính mình. Sau mấy tháng nằm viện, Mộc Như Lam gặp lại Đoạn Nghiêu, nhưng lúc này hắn đã hoàn toàn khác xa hình ảnh trong ấn tượng của cô.

Đoạn Nghiêu cô từng cứu, quật cường, cứng cỏi, rất dễ đoán.

Đoạn Nghiêu đứng trước mặt, lười nhác, bí ẩn, nhìn không thấu.

Nếu không phải trên đời chỉ có một Đoạn Nghiêu thì có khi cô đã tưởng rằng Đoạn Nghiêu cũng nằm trong trường hợp của Mộc Như Sâm và Mộc Như Lam – có một người anh em song sinh giống mình như tạc.

“Đây là quà tặng ai?” Đoạn Nghiêu cầm lên món quà đã được bao bọc cẩn thận, nó nằm chung một chỗ với mấy con rối này, bên trong không phải cũng là con rối đấy chứ?

Mộc Như Lam đang chậm rãi nhắm nháp miếng thịt viên trong hộp giấy, nghe vậy thì nuốt xuống đồ ăn trong miệng, “Có một người di rất thích con rối của tớ, sắp đến thời điểm tặng cho bà ấy rồi.”

“Di?” Đoạn Nghiêu cất món quà trở lại, không để tâm nhiều lắm.

“Mà này, hôm nay đâu phải là chủ nhật, Đoạn đồng học quang minh chính đại cúp cua ngay trước mặt hội trưởng hội học sinh, có ổn không đây?”

“Còn vị hội trưởng hội học sinh thì đang ăn đồ ăn do học sinh cúp cua mang đến.” Đoạn Nghiêu vừa cười vừa tự do đi quanh phòng, đây là lần đầu tiên hắn đến nhà Mộc Như Lam, cũng là lần đầu tiên bước vào phòng Mộc Như Lam, ngoại trừ chiếc tủ kính chứa đầy con rối thì những thứ còn lại đều giống hệt như trong tưởng tượng của hắn.

Đi đến bên cạnh mặt bàn hơi lộn xộn, Đoạn Nghiêu nhìn thấy hơn mười bài thi đã được hoàn thành, ngoài ra còn có vài quyển vở thật dày, hắn không khỏi chán ngán; đối với một thiếu niên bất lương ghét học mà nói, bài thi chẳng khác gì sản phẩm của quá trình tiêu hóa. Đoạn Nghiêu vươn tay lật hết tờ này sang tờ khác, đột nhiên hắn dừng động tác, rút ra một bản thiết kế nằm lọt thỏm dưới đồng bài thi, đây là... một bản thiết kế con rối.

Trên tờ giấy A4 màu trắng là bức vẽ một cơ thể nam, nếu phóng to theo tỉ lệ người thật thì ít nhất cũng đến 1m9, thể trạng cường tráng như đồ tể, tứ chi của hắn bị quấn quanh bởi vô số sợi tơ, tạo nên một tư thế vận vẹo đến cực độ. Nét bút vô cùng chân thật, tựa như dựa theo mẫu sống mà vẽ ra, đem lại một cảm giác thập phần kinh dị và ma quái.

Đoạn Nghiêu chăm chú quan sát tờ giấy này, sau đó lại nhìn về phía Mộc Như Lam đang tạo nhả thường thức đồ ăn, thần nhiên lên tiếng, “Cậu học mỹ thuật tạo hình từ bao giờ thế?”

“Mỹ thuật tạo hình của tớ lúc nào chẳng tốt.” Mộc Như Lam đưa mắt nhìn bản thiết kế trong tay Đoạn Nghiêu, thần sắc không thay đổi.

“Cậu muốn làm nhà thiết kế trang phục?”

Mộc Như Lam nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy cậu làm họa sĩ à? Cơ thể gì mà xấu quá, nếu cậu muốn tìm người mẫu thì cứ nói tớ một tiếng là được.” Đoạn Nghiêu cực kỳ ghét bỏ cơ thể đàn ông trong bản vẽ, xấu oí là xấu.

“Ha ha...” Mộc Như Lam lắc đầu cười khẽ, thật hết nói nổi với Đoạn Nghiêu.

“Cậu vẫn chưa trả lời, bản vẽ này để làm gì?” Đoạn Nghiêu lại hỏi. Hắn nhìn thấy ở góc tờ giấy có đề một chữ “Kim”, một chữ ký rất đẹp, nét bút uốn lượn, thoát nhìn có cảm giác vô cùng mỉa mai, có vẻ như bản thiết kế này không phải là của Mộc Như Lam?

“Cậu không thấy à? Đây chính là một bản thiết kế con rối.” Mộc Như Lam cười sâu thẳm, “Làm một nghệ nhân chế tác rối, tỉ mỉ chăm sóc từng con một, bỏ hết công sức và tinh lực để thiết kế nên con rối hoàn mỹ nhất, đây chẳng phải là điều hiển nhiên sao?”

“Chắc.” Đoạn Nghiêu đem bản thiết kế quăng trở lại mặt bàn, “Gã nghệ nhân này cũng thật biến thái.” Đoạn Nghiêu kết luận bản thiết kế là do gã họ Kim kia vẽ ra, hắn vẫn luôn biết rõ nét chữ của Mộc Như Lam.

“Vậy à?” Mộc Như Lam nghiêng đầu, cô cảm thấy bản thiết kế này vẫn chưa đẹp lắm đâu, chân hắn phải xoắn thêm chút nữa, cánh tay cũng phải vặn ra sau thêm chút nữa.

Đoạn Nghiêu không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, “Nghe nói có một ngôi sao muốn quay MV tại trường chúng ta, nếu cậu không muốn Lưu Tư Lan loạn lên thì mau đường thương cho tốt đi.”

“Hả? Ài?” Mộc Như Lam thoáng kinh ngạc, ngôi sao nào mà có lực hấp dẫn lớn đến vậy, ngay cả đám thiếu gia tiểu thư ở Lưu Tư Lan cũng không được mà xôn xao?

“Đồng Tử Hiền.”

Đồng Tử Hiền à... Mộc Như Lam có hơi kinh ngạc, nhưng chỉ là một chút thôi, trong trí nhớ ở kiếp trước, Đồng Tử Hiền quả thật đã đến học viện Lưu Tư Lan quay MV, lúc ấy cô cũng chen chân hòa vào đám fan kích động, thế nhưng chỉ có thể thấy một mái đầu vàng rực và dáng người cao lớn ở xa xa mà thôi.

Mà điều đáng để tâm chính là, ngay tại thời điểm Đồng Tử Hiền bước chân vào học viện Lưu Tư Lan, các nữ sinh bởi vì quá mức kích động nên đã gây ra hỗn loạn, trong đó có hai nữ sinh bất hạnh bị giẫm đạp đến chết.

Sức hấp dẫn của Đồng Tử Hiền thật sự quá lớn, quả là một nhân vật nguy hiểm.

“Khi nào?” Mộc Như Lam hỏi.

“Nghe nói là thứ sáu tuần sau.”

“Được, tớ biết rồi.” Học viện Lưu Tư Lan do cô lãnh đạo sao có thể để một người ngoài đến nhiều loạn trật tự cơ chứ? Vậy là không được nha, cho dù là Đồng Tử Hiền tai to mặt lớn vang danh quốc tế, cũng không được nha.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: V7.3: Cấm kỵ (3)

Thời gian như nước chảy, đến nhanh, đi cũng vội vàng.

Thẩm thoát đã mấy ngày trôi qua.

Sớm tinh mơ, Mặc Khiêm Nhân vừa ra công viên tản bộ thì đột nhiên bị vài viên cảnh sát lạ mặt chặn đường, thô lỗ mời thẳng đến “cục cảnh sát”, sờ dỉ phải đặt trong dấu ngoặc kép là vì cục cảnh sát này chỉ là một gian phòng cho thuê, diện tích nhỏ hẹp, cả phòng có đúng một ô cửa sổ nhỏ nằm sát trên cao, thoát nhìn chẳng khác gì một nhà giam.

Mặc Khiêm Nhân ngồi vắt chân trước mặt bàn, lạnh lùng nhìn bốn tên đàn ông mặc áo cảnh sát đang đứng đối diện, giống như người bị thẩm vấn là bọn họ chứ không phải hắn.

“Chúng tôi nhận được báo án, Kim thiếu gia Kim Bưu Hồ ở bệnh viện bị kẻ nặc danh giả thần giả quỷ đe dọa ác ý, trong quá trình điều tra, các nhân chứng có mặt tại hiện trường cho biết, những vật chứng phạm tội đều đã bị cậu mang đi!” Người nói là một cảnh sát trung niên hơi gầy yếu, vẻ mặt nghiêm túc, vừa dứt lời liền đập tay thật mạnh xuống mặt bàn, lớn tiếng nói, “Hiện tại chúng tôi nghi ngờ cậu và kẻ tội phạm kia là đồng lõa với nhau, tôi khuyên cậu nên thành thật khai báo người đứng đằng sau mọi chuyện là ai, bằng không chúng tôi buộc phải dùng biện pháp mạnh!”

Xã hội này tồn tại rất nhiều mặt tối mà mọi người không nhìn thấy, và màn kịch đang xảy ra trước mặt chính là một trong số đó – những tên cảnh sát bắt

người và dụng hình phi pháp.

Mặc Khiêm Nhân nhìn bọn họ một lượt, thân nhiên lên tiếng, “Nếu Kim gia không muốn đối đầu với Lục gia nhưng đồng thời cũng không cam lòng bỏ qua cho kẻ đã đe dọa Kim Buru Hồ, vậy thì phải theo đúng trình tự pháp luật mà giải quyết. Còn với phương thức này của các người... cần thận kéo hồi hận.”

Tên cảnh sát đầu lĩnh nghe thế thì không khỏi chột dạ, gã tròn mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, không ngờ người này lại hiểu biết rõ như vậy! Thế nhưng sang giây tiếp theo, gã lại khôi phục vẻ hung ác, gã có Kim gia làm hậu thuẫn thì việc gì phải sợ tên thường dân ăn nhờ ở đậu này cơ chứ? Mà cho dù không phải thường dân thì thế nào? Gã chính là kẻ góp tay làm giả vật chứng để qua mặt mọi người việc Kim Buru Hồ hại chết hai cô gái trẻ năm xưa, nhiều đó thôi là đã đủ để Kim gia liều mạng bảo hộ gã rồi.

Tầm mắt khó coi quét qua Mặc Khiêm Nhân ngồi phía đối diện, yét hầu hơi động, gã nuốt một ngụm nước miếng. Đúng vậy, mặc dù đã có vợ con nhưng thật ra gã là gay, chỉ có nam nhân mới có thể khiến gã nổi lên thú tính. Mà nam nhân trước mắt này đúng là hàng cực phẩm hiếm có khó tìm, ngay từ lúc theo dõi cậu ta ở bệnh viện là gã đã quyết định nhận nhiệm vụ của Kim Buru Hồ rồi. Kệ mẹ nó có phải nghi phạm đồng lõa hay không, cứ hưởng thụ cậu ta trước rồi tính sau!

Mặc Khiêm Nhân là ai chứ? Ánh mắt và động tác của đối phương đã phản bội lại chủ nhân chúng, Mặc Khiêm Nhân đọc được những suy nghĩ biến thái xấu xa tồn tại dưới đáy lòng gã cảnh sát, ánh mắt đậm mạc bỗng chốc chuyển lạnh buốt.

Có lẽ hẳn nên cho bọn họ biết, nguyên nhân tại sao những tên biến thái trong tù luôn gọi hắn là “Bạo quân”.

Vài phút sau, nam nhân mặc áo sơ mi trắng quần tây đen tao nhã rời khỏi căn phòng trọ, chậm rãi đi tới trung tâm thành phố, hắn đang đắn đo, bây giờ nên đến học viện Lưu Tư Lan hay là đến Mộc gia?

Hắn tới Lưu Tư Lan làm giáo viên hoàn toàn là vì Mộc Như Lam, hiện tại Mộc Như Lam phải nằm viện nên hắn cũng lười lên lớp. May mà khóa sinh học không đông lắm, bài học của năm ba cũng chẳng có gì quan trọng, chủ yếu chỉ là ôn tập và nâng cao kiến thức của năm hai, đối với học sinh lớp A thì mấy thứ này lại càng không đáng ngại.

Vụ mất tích của Kim Mạt Ly cuối cùng cũng phải chịu chung số phận chết yểu hết như vụ mất tích ba người vào hai năm trước, nguyên nhân là vì cơ quan điều tra không thể tìm thấy một chút manh mối nào, danh sách nghi phạm cũng hoàn toàn trống trơn – cứ như thể Kim Mạt Ly thật sự bốc hơi khỏi nhân gian. Có điều, Mặc Khiêm Nhân đã tìm thấy một sợi tóc của Kim Mạt Ly trong hắc ốc của Mộc Như Lam, sau đó lại phát hiện ra một tầng hầm chưa tan hết mùi máu tươi, với những kết quả trên, hắn đã phân nào chắc chắn rằng vụ mất tích của Kim Mạt Ly không thoát khỏi quan hệ với Mộc Như Lam.

Nhưng...

Trái với vẻ ngoài nhỏ bé, sợi tóc trong tay hắn mang theo một tác dụng rất to lớn, nó có thể khiến Mộc Như Lam bị liệt vào danh sách nghi phạm, từ đó cảnh sát hoàn toàn có cơ sở để lật tung hắc ốc lên. Như vậy, chỉ cần cô ấy giết người ở đó thì nhất định phải để lại dấu vết. Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, kẻ phạm tội thể nào cũng sẽ bị công tay, nhẹ thì bỏ tù, nặng thì đền mạng.

Có điều, vì cơ gì hắn lại không sử dụng sợi tóc ấy?

Cước bộ của Mặc Khiêm Nhân hơi chậm lại, trước mắt là một vầng sáng thánh khiết đang nở rộ, không khỏi khiến hắn phải nhíu mi.

Cô gái hơi cúi người, trong miệng ngậm cây kẹo mút, một tay cô chống nạng, tay còn lại cầm kẹo đưa đến trước mặt một đứa nhỏ, chờ tới lúc nó vươn người nhận lấy thì lập tức thu tay trở về, cứ thế lặp lại, cô gái vui vẻ đùa giỡn với đứa nhỏ, trên môi thấm đẫm nét cười ôn nhu buống bình, tựa như thiên sứ dừng chân ở nhân gian, thượng đế không cần thận, quên mang cô về thiên đường.

Một lúc lâu sau, đứa nhỏ được mẹ dắt tay rời đi, Mộc Như Lam ngậm kẹo xoay người qua, nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân cách đó không xa, cô hơi kinh ngạc một chút rồi cong môi cười rạng rỡ, “Mặc tiên sinh.”

Phải rồi, lý do hắn không thể xuống tay với Mộc Như Lam – thiên sứ tỏa ánh hào quang khắp bốn phương – chính là vì mỗi khi hắn chuẩn bị tống cô gái này vào tù, cô sẽ luôn làm ra một số chuyện nằm ngoài dự kiến của hắn, khiến hắn nhìn không thấu, khiến hắn muốn giải phẫu, nếu cứ tống cô ấy vào tù thì làm sao có thể tìm ra đáp án hắn mong muốn?

“Cô tới đây làm gì?” Mặc Khiêm Nhân nhìn cô gái đang đến gần, tầm mắt quét qua đường xá thưa thớt, khu phố này là chỗ ở của phần đông những người bình dân, buổi tối rất sầm uất nhưng vào ban ngày thì lại khá ít người. Quan trọng là, nơi đây cách Lưu Tư Lan và Mộc gia một khoảng tương đối xa.

“Mặc tiên sinh cũng tới đây à?” Mộc Như Lam nói xong, liền lấy ra một cây kẹo mút từ ba lô phía sau, “Cho anh này.”

“Không cần, cảm ơn.” Mặc Khiêm Nhân nhìn cây kẹo trên tay Mộc Như Lam, thờ ơ đáp.

“Ngon lắm đấy.” Loại kẹo mình thích nhất lại bị cự tuyệt như thế khiến Mộc Như Lam có chút không cam lòng, trong giọng nói toàn là hương vị dụ dỗ trẻ con.

“Không cần.” Mặc Khiêm Nhân đã không ăn kẹo từ rất lâu rất lâu rồi.

“Anh chắc chắn?”

“Rất chắc chắn.”

“Được rồi.” Mộc Như Lam bắt đầu đi cắt viên kẹo vào trong ba lô, “Hiện tại Mặc tiên sinh muốn đi đâu?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô, thần sắc ần chứa vẻ tìm tòi khó thấy, “Còn cô muốn đi đâu?”

“Vốn là muốn tìm một người, nhưng bây giờ lại gặp được Mặc tiên sinh, tôi chợt nghĩ tới vài vấn đề muốn hỏi, hay là chúng ta tìm chỗ nói chuyện đi? Tôi khu phố trung tâm được không?” Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, cười tủm tỉm.

Đôi mắt sắc bén của Mặc Khiêm Nhân đảo qua khuôn mặt cười của cô, cuối cùng hần vẫn chậm rãi nhấc chân, tiếp tục tiến về trước...

Mộc Như Lam đi bên cạnh, cước bộ thật thư thái, “Vẫn là mấy vấn đề cơ cứng tử thi thôi. Theo như lời Mặc tiên sinh nói thì thi thể từ trên cao rơi xuống sẽ trực tiếp biến thành thịt nát, hoặc là phản lực* quá mạnh cũng sẽ khiến thi thể mất cân bằng không thể đứng thẳng. Vậy thì phải làm cách nào mới có thể khiến thi thể đứng vững vàng khi rơi xuống?”

*Phản lực: Lực của một vật tác dụng vào một vật đang/vừa mới tác dụng vào nó, ý ở đây là khi xác người rơi xuống từ độ cao nhất định thì gây nên một lực tác dụng lên mặt đất và mặt đất cũng sẽ tác dụng một lực mạnh tương đương ngược lên xác người.

“Cô có vẻ rất thích thú với vấn đề này?” Mặc Khiêm Nhân nhìn về phía Mộc Như Lam, cô vẫn luôn mỉm cười mỗi khi nói về đề tài này, nụ cười của cô không cứng nhắc mà cũng chẳng giả dối, đó là nụ cười thật sự phát ra từ nội tâm. Nhưng chính vì thế mới càng khiến hắn cảm thấy quái dị, người bình thường nhắc tới vấn đề này thì làm gì có ai cười nổi?

“Hm? Tôi nghĩ tôi từng nói qua rồi chứ? Tôi muốn trở thành pháp y, bởi vì tôi rất có hứng thú với cơ thể người.” Mộc Như Lam đáp, cô muốn trở thành pháp y là vì thực sự rất hứng thú với cơ thể người chứ không phải vì muốn giúp cảnh sát làm chuyện chính nghĩa đâu, “Lúc trước đọc sách, đột nhiên nghĩ tới trường hợp này, nếu trên trời tự nhiên giáng xuống một thi thể không đầu, điều đặc biệt là thi thể này không ngã mà đứng, thì người chứng kiến cảnh đó hẳn sẽ bị dọa phát rồ, đến nỗi phải ác mộng suốt một thời gian dài nhỉ?”

“Mộc Như Lam, bỏ ngay cái ý tưởng bất bình thường này đi.” Đôi mắt Mặc Khiêm Nhân càng lúc càng lạnh, “Làm một người bình thường thì loại ý tưởng như thế không nên tồn tại.”

“Vậy sao?” Mộc Như Lam cười nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Mà nói tới, tôi rất tò mò với chức nghiệp của Mặc tiên sinh đây. Không phải cảnh sát nhưng thỉnh thoảng lại làm vài việc của cảnh sát, biểu hiện có điểm giống như một thám tử, hơn nữa còn rất am hiểu về y học... Là thám tử chăng? Hay là luật sư chuyên ngành? ... Nếu không thì pháp y?”

“Năng lực trinh thám của cô thật khiến người khác phải mở rộng tầm mắt.” Mặc Khiêm Nhân thân nhiên nói, lỗ tai Mộc Như Lam nghe ra vài phần cười nhạo ác độc.

Mộc Như Lam gật gật đầu, cô biết mình không phải thiên tài gì nhưng cũng không sợ lộ ra mặt ngu ngốc cho người ta xem, vì thế liền tiếp tục, “Ừm... có khả năng suy luận của thám tử nhưng lại không phải là thám tử, không phải cảnh sát nhưng vẫn có thể làm chuyện của cảnh sát, cũng không phải luật sư hay pháp y, vậy thì chỉ có thể là... Nhà tâm lý học? Nhà tâm lý học tội phạm?”

Mộc Như Lam sững sốt tròn to mắt, hẳn quá trẻ để làm một nhà tâm lý học tội phạm. Hơn nữa, đây chính là loại người mà cô đề phòng nhất cũng tránh xa nhất, nào ngờ... lại gần đến như vậy.

Cánh tay hai người, cách nhau còn chưa tới mười phân. ...

“Có nên khen ngợi vì chỉ số thông minh của cô không quá thấp không?” Mặc Khiêm Nhân vẫn duy trì vẻ mặt đạm mạc và giọng điệu thân nhiên, lời nói phun ra như nọc độc.

“Đừng khách sáo.” Mộc Như Lam nhoen miệng, cười đến vô liêm sỉ.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: V7.4: Cấm kỵ (4)

Bởi vì không chỉ có tâm tư dơ bẩn với chị gái mà còn dễ bị chị ấy bị thương ngay trước mặt mình nên dù rất muốn gặp nhưng Mộc Như Sâm vẫn tránh chạm mặt với Mộc Như Lam suốt mấy ngày nay: cậu tranh thủ ăn cơm sớm hơn mọi người, ăn xong liền trốn trong phòng, buổi tối thì suy nghĩ nhiều đến mất ngủ, buổi sáng lại phải dậy sớm để chạy đến trường, tiếp tục trốn trốn tránh tránh. Thế nên chẳng bao lâu sau, thể trọng của Mộc Như Sâm sụt hẳn đi, sắc mặt tiêu tụy, hốc mắt trũng sâu, đôi mắt thì thâm quầng, chẳng còn tí tẹo khí phách khỏe khoắn nào.

Mộc Như Lâm mặc dù lo lắng Mộc Như Sâm sẽ đổ bệnh nhưng vẫn hy vọng tình trạng này kéo dài hơn một chút, phải như thế thì mới hoàn toàn dập tắt được cái suy nghĩ không nên tồn tại kia. Vì vậy cậu thường cố tình đâm vào chỗ đau của Mộc Như Sâm, cố tình chỉ trích cái sai của cậu ta, để Mộc Như Sâm khắc sâu trong lòng đến mức hồ thẹn không dám gặp Mộc Như Lâm.

Tuy nhiên, phương pháp này rất nhanh đã mất tác dụng.

Sau một tuần cố gắng trốn tránh Mộc Như Lâm, thiếu niên vẫn luôn bám dính chị gái cuối cùng cũng bộc phát di chứng.

Đến giờ nghỉ giữa trưa, hai anh em ăn xong cơm trưa thì liền trở về lớp nghỉ ngơi. Trong lớp vẫn còn vài người bàn tán về sự kiện đoàn người ủng hộ dừng lại hành động trả thù Chu Nhã Nhã vì Mộc Như Lâm lên tiếng, Mộc Như Sâm vừa nghe nhắc tới Mộc Như Lâm thì ngay tức khắc vênh tai lên, ánh mắt càng lúc càng sáng, thật giống như được hồi sinh từ tro tàn. Những lúc như thế này, Mộc Như Lâm sẽ mở miệng, bóng gió gợi lại những chuyện có thể khiến Mộc Như Sâm tiếp tục áy náy.

Thế nhưng Mộc Như Lâm lại quên rằng, lò xo bị nén lâu ngày, hoặc là mất đi lực đàn hồi, hoặc là mạnh mẽ dội ngược lại, Mộc Như Sâm tuy rằng tính tình hấp tấp nhưng cậu ta vẫn là anh trai song sinh của Mộc Như Lâm, mà trong một cặp song sinh cùng trứng thì chưa từng có trường hợp kẻ ngu ngốc người thông minh.

“Mộc Như Lâm!” Mộc Như Sâm lạnh lùng cắt ngang lời nói của Mộc Như Lâm, đôi mắt có chút hung ác.

Bàn tay đang chuyển động khối rubik của Mộc Như Lâm chợt dừng lại, đôi mắt giống hệt Mộc Như Sâm nhìn về phía phát ra tiếng gọi, “Chuyện gì?”

“Cậu thật sự nghĩ anh là kẻ ngốc sao?!” Mộc Như Sâm đứng bật dậy, động tác ồn ào này làm các đồng học ngồi gần đó không khỏi nhìn qua, hai anh em Mộc gia cãi nhau sao? Thật đúng là hiếm thấy.

Mộc Như Lâm hí hóp mắt, dưới những ngón tay điêu luyện, khối rubik “cách cách” hai tiếng, lập tức nằm chỉnh tề trên mặt bàn, “Anh có ý gì?”

“Ý gì ư? Ý gì chẳng lẽ mày không hiểu hả? Mày muốn độc chiếm chị ấy phải không? Đừng có mơ! Cho dù là mày, anh cũng không nhường đâu!” Mộc Như Sâm hùng hổ trừng mắt Mộc Như Lâm, lúc đầu có lẽ bởi vì dù loại nguyên nhân nên cậu mới không dám đến gần Mộc Như Lâm, nhưng sau khi nghĩ lại, cậu nhận ra chính mình đã chịu thiệt: dựa vào cái gì mà cậu phải trốn tránh Mộc Như Lâm trong khi đứa em trai song sinh vẫn có thể ở cạnh chị ấy? Mỗi lần bắt gặp Mộc Như Lâm ra vào phòng của Mộc Như Lâm là cậu lại cảm thấy cực kỳ khó chịu!

Người ta nói song bào thai luôn tồn tại một loại thần giao cách cảm đặc biệt, như vậy cảm giác yêu thích của cậu kỳ thật cũng chính là cảm giác của Mộc Như Lâm phải không? Mộc Như Lâm cũng thích Mộc Như Lâm, nó căn bản chỉ muốn độc chiếm Mộc Như Lâm mà thôi! Thật quá đáng, uống công mình tin tưởng nó như vậy!

Mộc Như Lâm mặt không biến sắc, cậu đưa tay nâng gọng kính, che đi vẻ sắc bén chợt lóe lên trong mắt, trầm tĩnh đáp, “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi, đừng quên lúc trước ai là người đã nói thích Chu Nhã Nhã rồi một hai đòi theo đuổi cô ta. Em giúp anh trăm phương nghìn kế theo đuổi Chu Nhã Nhã, chẳng lẽ là lỗi của em? Anh không quản lý bạn gái mà lại để cô ta đánh chị bị thương, chẳng lẽ là lỗi của em? Anh nhát gan không dám gặp chị, chẳng lẽ là lỗi của em? Mộc Như Sâm, anh đừng có giả vờ ảm đạm gì phải.”

Mộc Như Lâm cảm thấy mình quả thật bị ồ khi lừa gạt anh trai song sinh như vậy, nhưng cậu biết làm sao bây giờ? Từ xưa đến nay trong loại tình yêu cầm kỳ này, có lúc nào nữ nhân thoát khỏi cái danh hồ ly tình hồng nhan họa thủy đâu? Cho dù Mộc Như Lâm vô tội thế nào đi chăng nữa, một khi thứ tình cảm này bị phát giác thì mọi người đều sẽ chĩa mũi giáo về phía Mộc Như Lâm, bọn họ sẽ nói rằng Mộc Như Lâm quyến rũ em trai mình, rằng Mộc Như Lâm là hồ ly tinh, Mộc Như Lâm là yêu tinh hại người...

Vết đen bất hoại đó sẽ che lấp hết tất thảy vinh quang, để rồi vẻ đẹp của cô sẽ không bao giờ lọt vào mắt mọi người được nữa, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy những thứ xấu xí mà thôi.

Mộc Như Lâm hiểu rất rõ anh trai mình, cậu ta không giấu được ai cả, nếu để Mộc Như Sâm phát hiện tình yêu bản thân dành cho Mộc Như Lâm không phải là tình chị em mà là tình nam nữ thì nhất định cậu ta sẽ không thể nào giấu nổi, kể cả khi cậu ta biết rõ hậu quả.

Mộc Như Lâm là mặt nước trầm tĩnh, còn Mộc Như Sâm lại chính là ngọn lửa nóng bỏng, nước có thể nâng đỡ giấy, nhưng lửa thì chỉ có thể đốt cháy nó mà thôi!

Vì vậy, cho dù bị ồ đến đâu, cậu cũng nhất quyết không để cho Mộc Như Sâm có cơ hội tổn thương Mộc Như Lâm!

Mộc Như Sâm bị Mộc Như Lâm nói một hồi, biểu tình bỗng chốc cứng đờ, ý thức mới lờ mờ sáng tỏ nay lại lần nữa chìm trong mây mù.

“Bỏ đi.” Mộc Như Lâm mở miệng, “Xem ra anh sắp không nhìn nổi nữa rồi, vậy thì đi xin lỗi đi, chị ấy nhất định sẽ tha thứ cho anh.” Thật ra Mộc Như Lâm vốn không hề trách cứ Mộc Như Sâm, chẳng qua là Mộc Như Sâm tự mình chọc dạ mà thôi.

Mộc Như Sâm cũng không muốn ảm ỉ cùng Mộc Như Lâm, nghe vậy thì phiền chán dùng sức vò vò đầu, cậu đặt mông ngồi lên ghế, đầu gác trên mặt bàn, vẻ mặt đầy rối rắm. Cậu cũng biết chỉ cần đi xin lỗi Mộc Như Lâm là sẽ xong chuyện, nhưng... vấn đề là... thứ làm cậu xấu hổ chính là, cậu không thể không chế được suy nghĩ của mình. Từ sau lần đầu tiên mộng xuân, chỉ cần ở cạnh Mộc Như Lâm là trong đầu cậu lập tức sinh ra những ý nghĩ đáng khinh, ti như... mùi hương của Mộc Như Lâm thực mê người, cần cổ tinh tế, bộ ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn... Sau đó cơ thể cậu sẽ vô thức nóng lên, còn tim thì đập bình bịch như đánh trống...

Trời à! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này? Lỡ như có một ngày bị chị ấy phát hiện, chắc chắn chị ấy sẽ nghĩ mình là một tên biến thái, rồi không thèm quan tâm tới mình nữa!

Đầu của Mộc Như Sâm lắc qua lắc lại trên mặt bàn, trông như thể sắp rớt ra tới nơi, các học sinh xung quanh lại thăm nghĩ, thì ra hai anh em này đang ghen tị nhau...

Chu Nhã Nhã đứng nép tại cửa sau lớp học, ánh mắt dừng trên người Mộc Như Sâm, từng chiếc móng nhọn găm sâu vào lòng bàn tay.

Hiện tại, đoàn người ủng hộ của Mộc Như Lam không tiếp tục ra tay với ả nữa, đã qua một tuần rồi, trong học bản không còn đồng xác gián và chuột chết, trên bảng đen không còn lời mạt sát và chửi rủa, Chu Nhã Nhã cũng không còn bị nhốt trong toilet và hắt nước bẩn lên người.

Thế nhưng...

Chu Nhã Nhã một chút cũng không biết ơn Mộc Như Lam! Thậm chí còn cảm thấy thật giả tạo và nực cười!

Tồn thương, ả đã chịu. Như Sâm, ả đã mất. Đến lúc này Mộc Như Lam mới chịu nói bọn chúng dừng tay? Ha! Gì chứ? Đây là ý gì? Bỏ thí chắc?! Nhìn xem, ai ai cũng bảo Mộc Như Lam thật lương thiện khi cầu tình giúp ả, nhưng liệu có ai thấy được vết thương của ả?! Tôn nghiêm của ả đã bị chà đạp, cho dù nhặt lên rửa sạch thì cũng không thể nào xóa được vết nhơ bẩn thỉu đó!

Mộc Như Lam...

Cô giỏi lắm! Chuyện tốt thì cô nhận, chuyện xấu thì tôi chịu, cô giỏi lắm!

Tôi sẽ không tha thứ cho cô, không bao giờ!

Ánh mắt dừng trên lưng Mộc Như Sâm, khuôn mặt lãnh diễm bị bịt kín bởi một tầng âm u, Mộc Như Sâm... Thứ ả muốn, dù chết cũng phải nắm trong tay, Mộc Như Sâm cũng không ngoại lệ! Nếu đã khiến ả thích, vậy thì Mộc Như Sâm dù chết cũng phải là người của Chu Nhã Nhã này!

Hừ!

Chu Nhã Nhã siết chặt nắm đấm, giận dữ xoay người bỏ đi. Mộc Như Sâm bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, cậu vội vàng ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn ra sau, thế nhưng chẳng có gì ở đó...

...

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, thế giới lại một lần nữa chìm trong bóng tối.

Kha Uyển Tinh mặc một bộ đồ tây chinh tề, vui vẻ đứng trước một tòa nhà cao tầng đang xây dang dở, bốn phía là những tấm lưới mắt cáo màu xanh, nơi này chưa được lắp đèn nên vẫn chưa thể nhìn ra giá trị của nó, nhưng Kha Uyển Tinh biết, một khi tất cả đã hoàn thành thì bà ta nhất định sẽ thu được một nguồn lợi khổng lồ. Thực ra Chu thị trưởng vốn không muốn đưa hạng mục đầu thầu này cho Kha Uyển Tinh, nào ngờ con gái ông ta lại đánh Mộc Như Lam bị thương.

Nghĩ tới màn hài kịch đó, Kha Uyển Tinh không khỏi cười ra tiếng, Lam Lam quả nhiên là phúc tinh của bà ta, bà ta vốn còn đang đau đầu tìm cách nuốt chửng miếng thịt béo bở này, vậy mà Chu thị trưởng lại tự động dâng đến tận miệng, hừ, cũng không uổng công con gái mình chịu uất ức.

Bốn bề một mảnh yên tĩnh, bởi vì đang trong quá trình xây dựng nên xung quanh khu vực này toàn là những tấm ván gỗ đã được nép lại, chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ của hai bóng đèn đường. Nhóm công nhân đã tan tầm từ lâu, có điều gần đây Kha Uyển Tinh quá hưng phấn nên ngày nào cũng chạy tới chỗ này mà ngắm nghía công trình lớn mang tính bước ngoặt của bà ta, tiện thể tận hưởng một chút cảm giác tuyệt đỉnh.

Ngọn gió đầu đông rít lên từng cơn, Kha Uyển Tinh xoa xoa hai tay, tự nhủ lần sau ra ngoài phải nhớ mang theo áo khoác.

Bất chợt, một tờ báo cũ kĩ bị gió thổi bay đến bên chân Kha Uyển Tinh, bà ta đá mãi mà vẫn không ra, trái lại còn càng thêm vướng víu. Kha Uyển Tinh bực mình cau mày, đang định khom lưng kéo ra thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng ống sắt rơi xuống đất truyền đến từ tầng trên, bà ta ngẩng đầu nhìn tòa nhà xi măng tối đen như mực, “Ai ở trên đó?!”

Không có tiếng đáp lại, Kha Uyển Tinh đợi một hồi, nghĩ thầm chắc là bị gió thổi, bà ta cúi người muốn gỡ tờ báo ra khỏi chân, tầm mắt vô thức quét qua trang đầu tiên, trong thứ ánh sáng hiu hắt của chiếc bóng đèn vàng, trên tờ báo xuất hiện hình ảnh một xác chết không đầu, tựa đề ghi là ở nơi nào đó đã xảy ra án mạng. Kha Uyển Tinh cả kinh lia báo chỉ ra thật xa, bà ta còn chưa kịp ổn định thì đỉnh đầu bỗng truyền đến một cảm giác ươn ướt lạ lẫm, mấy giọt chất lỏng ấm áp rơi tanh tách lên đầu bà ta, kéo dài xuống tận gương mặt.

Là... Trời mưa sao?

Kha Uyển Tinh thoáng giật mình, đang định đứng thẳng dậy thì đột nhiên một tiếng “phịch” trầm đục vang lên, trước mặt bà ta xuất hiện một đôi chân đàn ông, mang giày da và quần cảnh sát màu xanh lá. Kha Uyển Tinh thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng đây là nhân viên bảo vệ mới từ ngoài vào, bà ta đứng thẳng dậy, mở miệng muốn nói chuyện, bất thành lời, tiếng “phịch” thứ hai vang lên, có vật gì đó rơi xuống mặt đất, lẩn lẩn hai vòng rồi đụng vào chân bà ta...

Là một cái đầu người máu me be bét!

“A!” Kha Uyển Tinh kinh hồn bạt vía hét toáng lên, lúc này bà ta mới phát hiện chất lỏng âm ẩm trên đầu mình căn bản không phải là nước, mà là máu! Bà ta hoảng sợ ngẩng đầu, muốn cầu xin sự giúp đỡ từ người đằng trước, thế nhưng đập vào mắt lại là một cái xác chết cụt đầu đứng thẳng tắp...

“A a a a a!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: V7.5: Cấm kỵ (5)

Từng chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi lao đi trên đường lớn. Những con người ở đây đã quá quen với sự thối nát đằng sau lớp vỏ bọc phồn hoa chốn đô thị, đối với cảnh tượng âm ỉ này, bọn họ cùng lắm cũng chỉ lơ đãng liếc một cái, sau đó lại tiếp tục cuộc sống của chính mình.

Mộc Như Lam ngồi đối diện với Mặc Khiêm Nhân, trên mặt bàn là hai tách cà phê bốc khói, mùi hương dịu nhẹ lơ lửng giữa không trung.

Sau khi những chiếc xe cảnh sát đã biến mất không thấy bóng dáng, Mộc Như Lam mới thu hồi ánh nhìn, cô xoay đầu về phía Mặc Khiêm Nhân, nở một nụ cười trong veo, “Hôm nay Mặc tiên sinh không có giờ lên lớp à?” Hôm nay không phải là thứ bảy, Mộc Như Lam mới được cho phép ra ngoài đi dạo một chút, nào ngờ lại chạm phải Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân cảm lấy tách cà phê trên mặt bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, động tác tao nhã hết như một công tử quý tộc, các cô gái trong quán lập tức nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, thời buổi này, nam nhân chất lượng tốt rất khó tìm, cho dù đối diện hẳn là một cô gái vô cùng xứng đôi thì cũng không có nghĩa đám nữ nhân đói khát này sẽ chịu lùi bước.

“Question, nếu cô bị nhốt trong một căn phòng nửa kín và phải đối mặt với một kẻ có khả năng đe dọa tính mạng của mình, khi đó cô sẽ làm gì để tự cứu lấy bản thân?” Mặc Khiêm Nhân không mấy may để tâm đến đám kích thích tố đang tán ra từ bốn phía, hắn trả tách cà phê trở lại mặt bàn rồi lạnh lùng hỏi.

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, “Lại muốn kiểm tra tâm lý của tôi à? Đây đã là lần thứ mấy rồi nhỉ? Có lẽ tôi nên suy xét một chút về vấn đề thu phí.”

“Trả lời đi.”

“Ừ thì trả lời.” Mộc Như Lam bắt đầu dĩ cười, ra vẻ thật hết cách với Mặc Khiêm Nhân, “VẬY, anh muốn đi thẳng vào vấn đề, hay là muốn phân tích chi tiết một chút rồi mới trả lời?”

Trước giờ chỉ thấy người ta hỏi muốn nghe đáp án thật hay đáp án giả, chưa từng gặp ai phân ra trả lời dài với trả lời ngắn.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam, “Trọng điểm.”

“Giết đối phương.” Đáp án của cô đuổi sát ngay sau âm cuối của hắn, một nụ cười thanh thuần chậm rãi nở rộ trên chính đôi môi vừa bật ra câu trả lời đậm máu ấy.

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc hai giây, ánh mắt như nhìn thấu tất thảy bình tĩnh găm trên người Mộc Như Lam, “VẬY còn chi tiết?”

“Chi tiết à... Đầu tiên là nhìn xem đối phương dùng cái gì để uy hiếp tính mạng tôi, sau đó lại suy xét lực hành động của đối phương, tính toán khoảng cách từ vị trí của tôi đến lối thoát hiểm, cửa thoát hiểm có bị khóa hay không. Nếu đối phương có súng thì 90% là cầm chắc cái chết; còn nếu đối phương dùng dao các loại thì liền nhìn xem hắn là nam hay nữ, hành động mau hay lâu, liệu tôi có chạy trốn được hay không, nếu chạy không được thì tất nhiên phải tìm một vũ khí có thể kháng cự với hắn. Trước khi đối phương có cơ hội giết chết tôi, phải ngăn chặn hắn hoặc giết chết hắn.” Mộc Như Lam vừa nói vừa nhấm nháp một miếng bánh ngọt mà nhân viên phục vụ vừa đưa lên.

Mặc Khiêm Nhân nhìn chăm chú vào khuôn mặt và ngôn ngữ cơ thể của cô, im lặng không đáp.

“Anh biết không? Nếu rơi vào tình huống như vậy mà lại lựa chọn chơi trò đuổi bắt như trong phim ảnh thì 85% sẽ phải chết thê thảm, bởi vì kẻ bắt cóc chẳng có tên nào ngu đến mức phạm tội ở chỗ đông người. VẬY, bọn chúng thường thì giết nhiều hơn tha. Thời buổi này, cảnh sát tiên sinh quả thật bề bộn nhiều việc.” Vì vậy, nếu muốn sống sót, hoàn toàn chẳng còn cách nào khác ngoài tự mình cứu mình.

Mặc Khiêm Nhân lẳng lặng nhìn Mộc Như Lam, tựa hồ không muốn mở miệng. Chốc lát sau, điện thoại trong túi áo rung lên, Mặc Khiêm Nhân bắt máy, âm thanh dồn dập truyền đến làm hắn không khỏi nhíu mày, tiếp theo lại nghe được tin gì đó, đôi mắt hắn nghiêm túc hơn hẳn, ánh nhìn lập tức bắn về phía Mộc Như Lam.

Chiếc nĩa trong tay Mộc Như Lam vẫn đang găm một miếng bánh ngọt, chạm phải ánh nhìn của Mặc Khiêm Nhân, cô chớp mắt mấy cái, con ngươi trong veo không chút tạp chất, vô tội đến cực điểm.

Mặc Khiêm Nhân siết điện thoại đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Mặc Như Lam bằng một đôi mắt lạnh lẽo, hân hoi mím môi, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng liền xoay người rời đi.

Mặc Như Lam nhìn theo bóng dáng Mặc Khiêm Nhân đến tận khi hân biến mất sau cánh cửa xoay tròn. Chiếc cửa sổ sát bên không che nổi dòng xe nườm nượp trên đường lớn, cũng không che nổi ý cười ẩn sâu dưới đôi mắt nhu hòa.

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng khuấy động cà phê đen trong tách sứ trắng, tao nhã mà thích ý, một hồi lâu sau, điện thoại của cô cũng reo lên.

Giữa đêm đen mờ mịt, có cái gì đó lặng lẽ nhấp nhô.

...

Xe cảnh sát đậu ngay bên cạnh tấm lưới màu xanh, đèn xe chiếu sáng cả một khu vực, mỗi mảng máu tại hiện trường đều được khoanh vùng lại, không ai di chuyển khỏi thi thể đứng thẳng kia, và cũng chẳng ai chạm vào cái đầu với đôi mắt trắng dã đang trợn trừng trừng.

Lúc này Kha Uyển Tình đang được trấn an trong một chiếc xe cảnh sát, song những lời trấn an chẳng có mấy tác dụng, bà ta vẫn cứ kích động khóc gọi Mặc Như Lam, vì vậy các cảnh sát không thể không giúp Kha Uyển Tình liên hệ với con gái mình, để cô đến chờ sẵn tại đồn cảnh sát.

Mặc Khiêm Nhân đứng trước mặt khối thi thể, thần sắc lạnh như băng.

“Mặc tiên sinh, nạn nhân tên là Uông Cường, năm nay ba mươi bảy tuổi, từng là đội trưởng đại đội cảnh sát thành phố K, tuy nhiên vài năm trước đã bị tước chức vị vì bạo lực gia đình...”

Mặc Khiêm Nhân đương nhiên biết Uông Cường, bởi vì chỉ mới sáng hôm nay, gã còn muốn lấy danh nghĩa cảnh sát để động tay động chân với hân.

Phá án tại một nơi như thế này quả thật rất phiền toái, quá trình xây dựng vẫn còn dang dở, đồ đạc bên trong để ngổn ngang, hiện tại đang là buổi tối mà quanh đây lại chưa được lắp đèn, rất dễ bỏ sót một vài manh mối quan trọng, nhưng nếu không kiểm tra ngay bây giờ thì lại càng có khả năng làm mất những đầu mối chủ chốt.

Các cảnh sát phụng mệnh cầm đèn pin đi kiểm tra, về mặt sâu thật sâu, mấy chục tầng lầu như vậy thì phải kiểm tra đến bao giờ mới xong hả trời? Trong lúc bọn họ mãi lo lắng, một giọng nói lạnh lùng đậm mạc vang lên, “Tập trung kiểm tra tầng ba và tầng bốn, hung khí có thể là một sợi dây thép mảnh có khả năng đàn hồi.”

Có vài cảnh sát vẫn chưa biết Mặc Khiêm Nhân là ai, nghe hân nói như vậy, bọn họ liền kinh ngạc nhìn về phía đội trưởng, đội trưởng trừng mắt đáp lại, “Nghe theo Mặc tiên sinh! Nhanh lên!”

Đội các cảnh sát lục tục đi hết, đội trưởng mới tiến đến bên cạnh Mặc Khiêm Nhân, học theo hân quan sát thi thể cho thật kỹ, thế nhưng vẫn không cách nào rút ra hai kết luận trọng yếu như Mặc Khiêm Nhân. Ông ta đành phải hỏi, “Mặc tiên sinh làm sao mà biết nạn nhân rơi xuống từ tầng ba hoặc tầng bốn, hung khí lại là dây thép có tính đàn hồi?”

“Trên xác chết xuất hiện hiện tượng co cứng tử thi, sau khi đứt đầu, xác chết vẫn có thể đứng thẳng mặc dù đã phải chịu phản lực của mặt đất, điều này chỉ có thể xảy ra trong một giới hạn độ cao nhất định. Sở dĩ nói hung khí là dây thép co giãn là vì trên cổ nạn nhân có vết cắt bị lẹp lại. Căn cứ theo lời của nhân chứng, trước khi phát hiện thi thể, bà ta không nhìn thấy quá trình tử vong mà chỉ cảm thấy máu rơi lách tách như mưa, có nghĩa là lúc còn sống nạn nhân đã bị treo giữa không trung, thân thể không lọt vào phạm vi tầm mắt của nhân chứng đứng ở tầng một, hung thủ dùng sợi dây co giãn để điều chỉnh vị trí lơ lửng của nạn nhân vào khoảng tầng ba hoặc tầng hai, chờ đến khi đầu lia khỏi cổ, thi thể rơi xuống đất mới có thể đứng vững.”

Đội trưởng nghe mà trợn mắt, chờ Mặc Khiêm Nhân nói xong, một nữ pháp y đi tới nói cho hân kết quả của bước đầu nghiệm thi, cổ nạn nhân có vết cắt bị lẹp lại, hung khí có thể là một sợi dây mảnh có tính đàn hồi, thi thể nạn nhân muốn đứng thẳng như thế này thì vị trí rơi xuống cao nhất cũng chỉ khoảng tầng hai, nhưng vì hung khí có thể co giãn nên phạm vi kiểm tra sẽ mở rộng từ tầng ba đến tầng năm.

Hầu như giống hệt những gì Mặc Khiêm Nhân vừa nói! Nhưng mà nữ pháp y đó đã qua kiểm tra bằng tay, còn Mặc Khiêm Nhân thì lại chỉ dùng mắt để xem!

Lòng tôn sùng của đội trưởng đối với Mặc Khiêm Nhân lập tức dâng trào cuộn cuộn tựa sóng thần, thật không hổ danh là tham mưu ưu tú của FBI và chuyên gia tâm lý học tội phạm duy nhất tại nhà tù biển thái California! Có điều nghe nói người này tính tình hơi quái đản, chỉ đặc biệt hứng thú với kẻ biến thái, còn những chuyện khác cho dù khó giải quyết đến đâu thì hân cũng chẳng buồn quan tâm, cách làm việc khiến người ta có cảm giác nửa chính nửa tà.

“Nhưng mà máu này...” Đội trưởng cau mày nhìn mảng máu văng tung tóe lên tận đường biên màu xanh lá trên tầng năm.

“Phun quá nhiều và quá cao có phải không?” Nữ pháp y xinh đẹp thành thực nói, tầm mắt chuyển sang Mặc Khiêm Nhân, cô ta mỉm cười chìa tay, “Xin chào, tôi là Lưu Miên.”

Mặc Khiêm Nhân nhìn tay của Lưu Miên, bàn tay này vừa mới đeo găng cao su để kiểm tra thi thể, tuy rằng lúc này cô ta đã tháo găng tay xuống, nhìn qua cũng chẳng thấy vết dơ nào, nhưng đối với một kẻ mắc bệnh sạch sẽ mà nói thì vẫn có chút bẩn.

“Mặc Khiêm Nhân.” Hân đậm mạc đáp lại, từ chối bắt tay với cô ta.

Về lúng túng của Luru Miên nhanh chóng được che đậy bằng một nụ cười xòa, Luru Miên bất đắc dĩ lắc đầu như thể đã biết trước Mặc Khiêm Nhân sẽ hành động như vậy, cô ta tự nhiên thu tay về, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc nhọn, tựa như thợ săn nhìn thấy con mồi.

Ít phút sau, các cảnh sát điều tra đã phát hiện ra hung khí, đó là một sợi tơ màu xanh được quấn vào cột nhà, ở trên có máu của nạn nhân, vân tay, thịt vụn, ngoài ra còn có... một cây kẹo mút bị đập vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: V8.1: Tuyệt xứng (1)

Editor: bócônganh

Beta-er: MDL

Nhìn cây kẹo mút màu hồng trong túi nylon trong suốt, ánh mắt lạnh nhạt của Mặc Khiêm Nhân như ngưng kết một tầng hàn băng, khí lạnh quanh thân làm cho những người đứng gần không khỏi cảm thấy khó thở.

Được, được lắm! Mộc Như Lam... Thật lợi hại, bằng chứng chứng minh cô không có mặt ở hiện trường quả thật quá đầy đủ!

Sở cảnh sát.

Nhân chứng duy nhất là Kha Uyển Tình đã được đưa tới sở cảnh sát, Mộc Như Lam đang chờ sẵn ở đó, Kha Uyển Tình vừa thấy Mộc Như Lam là lập tức chạy qua ôm chặt lấy cô, tựa như Mộc Như Lam chính là nắm cờ cứu mạng trên bờ vực sâu hun hút. Có thể nói cuộc đời Kha Uyển Tình trước giờ luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng xảy ra biến cố gì quá lớn, đây là lần đầu tiên bà ta gặp phải chuyện như vậy, đến lúc này vẫn còn run lẩy bẩy, không biết có phải vì không khí xung quanh Mộc Như Lam rất dễ chịu hay không, Kha Uyển Tình ôm cô thì tâm trạng mới bình ổn được một chút.

“Không có việc gì đâu mẹ, không sao đâu, không sao đâu.” Mộc Như Lam ôm Kha Uyển Tình, bàn tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng bà ta, mỉm cười đầy quan tâm.

Một lát sau, cảnh sát mang thi thể từ hiện trường trở lại, Kha Uyển Tình cùng Mộc Như Lam ngồi trên ghế nhựa, có một nữ cảnh sát đi tới, “Mộc phu nhân, mời bà theo tôi kể lại sự việc một lần nữa, nhân lúc trí nhớ vẫn còn đầy đủ.”

Mộc Như Lam vỗ tay trấn an Kha Uyển Tình, lúc này Kha Uyển Tình lại giống như một cô con gái ỷ lại vào người mẹ, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Mộc Như Lam thì mới chậm rãi đi theo nữ cảnh sát vào phòng lấy khẩu cung.

Hành lang sở cảnh sát, bốn bề tĩnh lặng.

Cô gái ngồi trên dãy ghế nhựa, đôi môi vẽ nên một nụ cười nhàn nhạt.

Đột nhiên, có tiếng bước chân từ xa vang đến, một mảng bóng đen bao phủ lên đỉnh đầu của Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam ngẩng đầu, thấy Mặc Khiêm Nhân đang lạnh lùng nhìn mình.

Cô cong miệng cười, vẫy tay chào, “A, Mặc tiên sinh, lại gặp nhau rồi.”

Mặc Khiêm Nhân lặng thinh làm cho người ta cảm thấy thật bất an, ngay tại thời điểm Mộc Như Lam nghĩ đối phương sẽ không đáp lại, hần bắt chợt cúi người hạ thất lưng, hai tay đặt lên hai bên thanh vịn của chiếc ghế mà cô đang ngồi, đem cô giam cầm ở giữa cánh tay và lồng ngực mình, khuôn mặt tuần tú cách cô chưa đến mười cm.

(MDL: Cái tư thế này ái muội đến cỡ nào a! Ngao ngao...!)

Một đôi mắt đen như hắc ngọc lưu ly, một đôi mắt xám đậm mạc đến xa cách, hai người mặt đối mặt, tựa như có thể nhìn thấu toàn bộ nội tâm của đối phương.

“Vào buổi sáng trước khi cô gặp tôi, chắc cô đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi đúng không? Mộc tiểu thư?” Giọng nói của Mặc Khiêm Nhân vang lên bên tai cô, âm thanh âm khàn khàn gọi cảm làm cho người ta mê muội.

Hàng mi dài của Mộc Như Lam thoáng rung động, đôi mắt trong veo in hình ảnh một người đàn ông, cô vẫn tươi cười như cũ, “Anh đang nói gì thể Mặc tiên sinh?”

Giọng nói của cô thật gần, gần như thể cô đang thủ thi ngay bên tai hần, âm thanh mềm mại tựa một miếng đệm thịt của mèo con, móng vuốt cong cong cào nhẹ vào lòng.

“Cô quá kiêu ngạo rồi đấy, có tin là tôi sẽ tổng cô vào tù không?” Mặc Khiêm Nhân hơi nheo mắt, cẩn thận quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của Mộc Như Lam, thế nhưng lọt vào mắt người khác thì lại trở thành cảnh tượng liếc mắt đưa tình.

Nụ cười trên môi Mộc Như Lam mỗi lúc một sâu hơn, đôi mắt cong thành hai hình bán nguyệt xinh đẹp, “Tôi tin chứ.” Ngữ điệu cực kỳ thành khẩn, nhưng nụ cười của cô lại khiến người ta cảm thấy như đang đùa giỡn.

Mặc Khiêm Nhân nhíu mày, lại nữa, cái cảm giác phiền chán này lại tới nữa, rốt cuộc cô ấy đã trải qua những chuyện gì? Vì sao hắn không thể nào nhìn thấu? Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm, Mặc Khiêm Nhân trời sinh IQ cao nhưng EQ lại thấp đến đáng thương, hắn chỉ nghĩ là do mình không thể nhìn thấu Mộc Như Lam nên mới cảm thấy phiền chán, cô gái này, chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian, nhất định hắn sẽ giải phẫu cô, đem cô nhìn kỹ từ trong ra ngoài.

Bây giờ trọng điểm là...

“Cô giết Ưông Cường.” Mặc Khiêm Nhân dùng chất giọng đậm mạc của mình để nói một câu trần thuật, sau đó chăm chú nhìn vào đôi mắt của Mộc Như Lam.

Thần sắc của Mộc Như Lam không thay đổi, vẫn ôn hòa cười, “Nói có sách sách có chứng, Mặc tiên sinh.” Nếu không nắm chứng cứ trong tay thì ngay cả tư cách mời cô vào phòng thẩm vấn cũng không có đâu.

Trong vụ mất tích của Kim Mạt Ly, hắn đã tìm được một sợi tóc màu vàng, nó có thể trở thành chứng cứ mấu chốt của vụ án ấy, còn lúc này thì sao?

Mặc Khiêm Nhân hít mắt lại, hắn vốn không thích chuyện phải đi tìm chứng cứ trong khi đã biết rõ hung thủ đang ở ngay trước mắt, thật nhàm chán không có tính khiêu chiến, thế nhưng câu nói của Mộc Như Lam đã châm lên ngòi nổ nhiệt huyết trên thân người đàn ông này.

“Tôi sẽ tìm được chứng cứ.”

“Tôi vô cùng chờ mong.” Mộc Như Lam nhìn hắn đầy kỳ vọng.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, từng chùm sáng trắng hắt lên lưng Mặc Khiêm Nhân, trông qua chỉ thấy một bóng dáng gầy yếu được người giấu trong lòng, từ sau nhìn lại thì hoàn toàn không phát hiện được gì cả, cho dù chỉ là một sợi tóc của Mộc Như Lam.

“Mặc tiên sinh.” Một chất giọng phụ nữ đầy quyến rũ bất chợt truyền đến, Lưu Miên mặc áo giải phẫu màu trắng từ từ tiến lại, cô ta nhìn chăm chăm về phía cô gái giấu mặt đang được Mặc Khiêm Nhân che trong lòng. Thẳng đến khi Mặc Khiêm Nhân chậm rãi đứng thẳng dậy thì Lưu Miên mới giật mình tròn mắt, “Lam Lam?”

Mộc Như Lam nhìn về phía Lưu Miên, nụ cười mang theo vài phần kinh hi, “Miên di.”

Lưu Miên là em gái kết nghĩa của mẹ Âu Khải Thần, hai người biết nhau qua một chuyến tham quan đến Thụy Sĩ của học sinh năm hai cao trung Lưu Tư Lan. Bởi vì cùng địa điểm nên Lưu Miên tỏ ý muốn đồng hành với bọn họ, không thể không nói, đó là yêu điểm như sói như hổ này đã bị hấp dẫn bởi đội ngũ toàn những thanh niên trai tráng tràn đầy sinh lực của Lưu Tư Lan, trong chuyến tham quan đó, không biết cô ta đã dụ dỗ được bao nhiêu xử nam đơn thuần rồi.

Mà Mộc Như Lam cùng Lưu Miên vốn chỉ biết sơ thôi, có điều sau này Âu Khải Thần ra sức giới thiệu Mộc Như Lam với gia đình hắn, vì vậy hai bên cũng coi như là người quen.

“Hóa ra người đầu tiên phát hiện ra hiện trường là mẹ cháu, di đến chậm một chút nên chưa gặp được bà ấy.” Lưu Miên chợt hiểu ra, cô ta đặt mông ngồi xuống bên cạnh Mộc Như Lam, lúc này Mặc Khiêm Nhân đã biến mất khỏi hành lang, Lưu Miên nhìn quanh một lượt, nói sang chuyện khác, “Mà Lam Lam với Mặc tiên sinh có quen biết à?”

“Vâng, Mặc tiên sinh là thầy giáo trong trường bọn cháu.”

“Thầy giáo à...” Lưu Miên kinh ngạc nói, thầm cảm thán người đàn ông kia quả thật kỳ lạ, thân là nhà tâm lý học tội phạm hàng đầu quốc tế mà còn chạy đến đây làm giáo viên sinh học, thông thường người ta đã leo đến vị trí đó thì đâu còn ai rảnh rỗi dành thời gian cho chức nghiệp khác?

Khí chất thượng đẳng, vẻ ngoài nổi bật, năng lực thì càng không phải bàn cãi, thoạt nhìn còn trẻ tuổi nhưng lại rất ổn trọng, không tùy tiện bắt tay với phụ nữ lạ, có vẻ là một mẫu đàn ông hoàn mỹ.

Năm nay Lưu Miên đã ba mươi ba tuổi nhưng vì nhan sắc được bảo dưỡng cực kỳ kỹ lưỡng nên hầu như chẳng ai nhận ra tuổi thật của cô ta, mà sự quyến rũ cổ hữu trên người lại càng khiến hoa đào của cô ta nở rộ không ngừng, đêm xuân liên tục, cũng chính bởi vì đạt được quá dễ dàng nên người phụ nữ lăng ló này rất thích theo đuổi thú vui trên giường. Hiện tại cô ta nhìn trúng Mặc Khiêm Nhân, nổi lên ý nghĩ muốn bắt hắn làm tù binh, bởi vì thái độ lạnh nhạt nơi hắn đã khơi dậy dục vọng chinh phục của cô ta.

(MDL: Tuy Lưu Miên đã 33 tuổi, hơn Lam Lam một thế hệ nhưng nhìn vẫn còn rất trẻ nên sẽ dùng đại từ "cô ta". Với cả, Lưu Miên muốn mời chài Mặc Khiêm Nhân, nếu mà dùng "bà ta" thì chẳng lẽ lại ghi "Bà ta nổi lên dục vọng muốn chinh phục Mặc Khiêm Nhân"? Ờ... ta không trụ nổi cái máy bay già này...)

Mộc Như Lam làm như không nhìn thấy chút ánh sáng lóe lên trong mắt Lưu Miên, chỉ cười cười, “Cũng sắp đến sinh nhật của Miên di rồi.”

“Lam Lam nhớ ngày sinh của di sao?” Lưu Miên có chút cảm động.

Mộc Như Lam gật đầu, “Cháu còn chuẩn bị quà xong hết rồi.”

“Lam Lam, cháu đúng là một đứa nhỏ tốt!” Lưu Miên ôm cô vào trong lòng, cô ta đã bảo mà, người được Âu Khải Thần coi trọng nhất định là cực kỳ ưu tú, chị gái cần gì phải nghi ngờ con bé chỉ vì mấy chuyện bất hòa với Kha Uyển Tinh chứ? Nhìn xem, Mộc Như Lam còn nhớ rõ cả sinh nhật của người di này, có thể thấy con bé cũng rất quan tâm tới Âu Khải Thần, cô ta phải lựa lúc nói chuyện với chị gái mới được, đứa con dâu giỏi giang lại ngoan ngoãn như vậy, tuyệt đối không thể để cho người khác đoạt mất.

Mộc Như Lam dựa vào bộ ngực đầy đặn của Lưu Miên, mùi máu tươi hòa cùng hương nước hoa tạo nên một hỗn hợp hăng hắc rất quái dị, Mộc Như Lam tựa hồ không nghĩ thấy gì cả, đôi mắt xinh đẹp bỗng si mê đến thất thần, cô bất giác mỉm cười thật sâu...

Cảm động rồi sao? Hẳn là vô cùng cảm động có phải không? Đừng vội cảm động nha, món quà của cháu vẫn chưa được đưa ra đâu, để xem đến lúc đó di có còn cảm động nổi hay không, ha ha ha...

...

Lúc hai mẹ con cùng trở lại Mộc gia thì đã là mười hai giờ hơn, Mộc Chấn Dương đang đi công tác ở thành phố G nên không thể đột ngột quay về được, chỉ còn cách gọi điện thoại an ủi, hậu quả là làm Kha Uyển Tinh nổi cơn giận, sau khi bảo Mộc Như Lam đi ngủ, bà ta lập tức chanh chua nhiech móc người trong điện thoại.

“... Lúc tôi cần ông thì ông chạy đi đâu? Phải tới khi nào ông mới có một chút tiền đồ để tôi dựa vào đây hả?! Tôi đàn bà con gái phải tự mình cầu xin bố già tôi cho ông, bởi vì ông hèn nhát! Tôi bụng mang dạ chửa phải nai lưng xử lý chuyện công ty, bởi vì ông vô dụng! Tôi sinh cho ông một đứa con gái hoàn hảo và hai đứa con trai, tôi cái gì cũng đưa hết cho ông, đến khi nào ông mới có thể báo đáp lại tôi hả? Cho dù ông thực sự không còn cách nào khác thì ít nhất cũng phải ở bên cạnh tôi lúc tôi cần chứ? Mộc Chấn Dương, đến bao giờ ông mới chịu chứng minh cho tôi thấy ông không phải là một tên vô dụng?! Tôi nói cho ông biết...”

Bên kia điện thoại không có tiếng trả lời, vẻ mặt lo lắng của Mộc Chấn Dương đã biến mất không sót lại chút gì, chỉ còn lửa giận đang bùng cháy dữ dội trong lòng, thế nhưng cho dù tức giận đến đâu, ông ta vẫn phải im lặng chịu trận, bàn tay bóp chặt chiếc điện thoại đến mức da chuyển trắng nhợt. Mộc Chấn Dương không thể làm gì cả, bởi vì người bên kia là vợ của ông ta, là Kha gia tiểu thư mà ông treo cao mới lấy được!

Mộc Chấn Dương đứng tại ban công, sắc mặt xanh lét, sau lưng là một đại sảnh lộng lẫy sáng rực ánh đèn, nam nữ bên trong đều đang mặc lễ phục, tất cả đều có đôi có cặp, duy chỉ có ông ta là phải đứng một mình bởi Kha Uyển Tinh không thích những sự kiện như thế này, bà ta chưa bao giờ tới đây cùng Mộc Chấn Dương, cũng vì thế mà ông ta đã bị không biết bao nhiêu đồng nghiệp giễu cợt là vợ quân nghiêm. Ở trong xã hội thượng lưu, tên đàn ông nào mà chẳng trong nhà một người ngoài đường một người? Không ai nói, bởi vì mọi người đều hiểu, đây là quy tắc ngầm.

Đương nhiên, quy tắc ngầm cũng phân thành nhiều loại. Nếu người là một nam nhân vừa thành đạt vừa chung tình thì sẽ lập tức được khen ngợi là người chồng tốt, là mẫu đàn ông lý tưởng. Còn về phần Mộc Chấn Dương, bản thân đã không có thực lực mà lại đi cưới một người phụ nữ có địa vị cao hơn mình, cho dù chung tình đến mấy thì cũng sẽ bị gán cho những danh từ làm nhục tôn nghiêm đàn ông như “Tiểu bạch kiểm”, “Ăn cơm mềm”, “Vợ quân nghiêm”.

Kim Bác Hùng cùng một vài người cầm ly rượu đứng nói chuyện cách đó không xa, thấy Mộc Chấn Dương xanh mặt cầm điện thoại di động, ông ta liền cười ha ha, “Nhìn mà xem, nhất định là Mộc tổng đang bị vợ bắt nạt.” Kim Bác Hùng xoa tay người phụ nữ trẻ tuổi bên cạnh, ánh mắt tràn đầy khinh thường, “Có lẽ cảm giác bị vợ quân cũng không tồi đâu, nhìn xem Mộc tổng thích ý đến nhường nào kìa.”

Những người khác cũng biết Kim gia và Mộc gia có mâu thuẫn nên đều ra sức phụ họa, “Ha ha... Cũng phải thôi, ai bảo người ông ta cưới là Kha Uyển Tinh có tiếng ‘thiết nương tử’ chứ, chắc chắn, bên ngoài nhiều hoa tươi như vậy mà ông ta lại chỉ chăm chăm ăn một cọng hoa cúc, nói không chừng cây cọt của ông ta lâu không rụng lều nên đã rí sét hết rồi ha ha ha...”

“Nhìn sắc mặt ông ta không tốt, chắc là lại bị Kha Uyển Tinh giáo huấn chứ gì? Lần trước tôi có nghe nhân viên công ty bọn họ nói, nếu Mộc Chấn Dương không làm tốt công việc thì Kha Uyển Tinh sẽ mắng ông ta ngay tại công ty, chắc chắn, thật đáng buồn, chẳng có lấy một chút tôn nghiêm đàn ông.”

“Ngay cả vợ mình mà cũng không quản nổi thì nói gì đến công ty, đã thế còn mặt dày đại diện cho Mộc thị tới tham gia thương hội TMT lần này nữa chứ, ông ta tính cứ một mình ra sân như thế mãi à?”

“Đâu còn cách nào khác, Kha Uyển Tinh chính là Kha gia đại tiểu thư, nam Kha bác Hoắc đấy.”

“Chắc, đã không có năng lực còn đi lấy một bà vợ bu ru hăn như vậy, chưa thấy ai ngu như ông ta.”

“...”

Âm thanh bên trong không gặp phải cản trở gì, cứ thế mà truyền hết ra ngoài, Mộc Chấn Dương nghe được không sót chữ nào nhưng ngoại trừ đen mặt ra thì ông ta còn có thể làm gì được nữa? Vừa rồi giận mất khôn, Mộc Chấn Dương vô tình ấn vào nút kết thúc cuộc gọi, thế là Kha Uyển Tinh lửa giận thăng cấp lập tức gọi lại. Chung sống với Kha Uyển Tinh nhiều năm như vậy, Mộc Chấn Dương dĩ nhiên hiểu rõ tính tình của vợ mình, lúc bà ta phát giận thì chẳng ai có thể phản bác nổi một câu, bà ta vô cùng cường thế, bà ta không cho phép phản kháng.

Kim Bác Hùng cười nhạo nhìn Mộc Chấn Dương, ánh mắt lại có chút bất an, kể từ sau khi Kim gia và Mộc gia gặp nhau ở sở cảnh sát, tuy ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, hai bên bằng mặt nhưng không bằng lòng. Kim gia muốn cướp mối làm ăn của Mộc gia, có điều phong ba của Kim gia chỉ mới vừa ngừng, công ty vất vả lắm mới bắt đầu đi vào quỹ đạo ban đầu, mà Mộc gia lại có một đại bảo bối là Mộc Như Lam nên chuyện làm ăn của Mộc gia vẫn phát triển hơn hẳn Kim gia. Kim Bác Hùng mất hứng, dĩ nhiên muốn mượn việc khác để gây khó dễ cho Mộc Chấn Dương.

Đương nhiên, phương diện này cũng hàm chứa ít nhiều ghen tỵ không ăn được nho thì nói nho còn xanh, rõ ràng ông ta tài giỏi hơn Mộc Chấn Dương, tại sao ông ta phải cưới một phụ nữ dân bà nhà quê thô lỗ trong khi Mộc Chấn Dương có thể cưới được tiểu thư danh gia vọng tộc? Tại sao cốt nhục của ông ta đứa nào cũng là đồ vô liêm sỉ, còn Mộc Chấn Dương thì lại sinh hết đứa con ưu tú này đến đứa con ưu tú khác? Đặc biệt là con bé Mộc Như Lam kia, ông ta hận không thể cướp nó về làm con, lại hận sao nó không gặp phải chuyện gì mà chết phứt đi!

Chờ Kha Uyển Tinh phát tiết xong lửa giận, toàn thân Mộc Chấn Dương gần như đã cứng ngắc, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Ông ta thừa nhận mình không đủ tài năng trên lĩnh vực kinh doanh, Mộc gia được như ngày hôm nay không thể không nói đến công lao của Kha Uyển Tinh, nhưng ông ta cũng đã cố hết sức rồi, tại sao cứ ép ông ta phải sống như một nô tài dưới chân Kha Uyển Tinh?! Bây giờ bảo ông ta phải đối mặt với đám người kia như thế nào đây?

Năm đó lửa tình thiêu đốt bọn họ, hủy thiên diệt địa, Kha Uyển Tinh cự tuyệt mối hôn sự với danh gia vọng tộc do Kha gia sắp xếp để chạy đi gả cho con trai của một nhà giàu mới nổi, Mộc Chấn Dương vất bỏ tôn nghiêm và lòng tự trọng mà quỳ xuống đất cầu xin, thế nhưng kích tình qua đi, cảm xúc dạt dào cũng dần dần bị cuộc sống thực tại bào mòn, bọn họ không còn nhìn thấy cái tốt của đối phương nữa, thay vào đó là liên tục phát hiện ra những khuyết điểm khiến người ta chán ghét.

Kha Uyển Tinh cường thế, Mộc Chấn Dương nhu nhược, Kha Uyển Tinh luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, Mộc Chấn Dương lại mang chủ nghĩa đại nam tử...

Mộc Chấn Dương gắt gao nắm chặt chiếc điện thoại di động, nghe đám người Kim Bác Hùng cười nhạo sau lưng mình, nỗi oán hận chán ghét của ông ta đối với Kha Uyển Tinh trước giờ vẫn nén trong lòng nay không cẩn thận để hiện lên trên mặt, tạo nên một hình ảnh vẩn vơ khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: V8.2: Tuyệt xứng (2)

Vụ kiện lần này gây ảnh hưởng rất lớn tới Mộc gia, nguyên bản là một mảnh đất người người tranh đoạt, vậy mà chỉ sau một đêm, không nói không rằng, tất cả mọi người đều rút lui hoàn toàn, đã thế bảo địa cũng trở thành xấu địa, chưa xây dựng xong đã có người chết, đúng là xúi quẩy!

Kha Uyển Tinh bởi vì kinh hách quá độ, ban đêm lại mơ thấy ác mộng liên tục nên ngày hôm sau rời giường liền mang theo một đôi mắt thâm quầng và sắc mặt tiêu tụy. Nào ngờ vừa mới tỉnh dậy là đã nhận được tin dữ như thế, Kha Uyển Tinh vội thay quần áo rồi tức tốc chạy tới công ty, vất vả lắm mới giành được miếng thịt béo này, làm sao bà ta có thể cam lòng để nó trở thành tảng thịt thối? Làm sao có thể nguyện ý để sự kiện mang tính bước ngoặt ấy trở thành đề tài cho đám phu nhân thế gia chế nhạo cười cợt?

Đặc biệt là mới vừa rồi, Hoắc Á Lân còn giả bộ làm người tốt gọi điện thoại đến an ủi, nói đông nói tây một hồi cũng là đang cười nhạo bà ta. Một kẻ coi trọng sĩ diện như Kha Uyển Tinh thì làm sao có thể để mặc cho kỳ phùng địch thủ Hoắc Á Lân cười vào mặt mình như vậy chứ? Vì thế bà ta thà lao tâm mệt chết chứ nhất quyết không chịu nghỉ ngơi.

Đây chính là điển hình cho dạng người chết vì sĩ diện.

Hôm nay là thứ bảy – ngày mà Mộc Như Lam đến bệnh viện để tháo bột chân. Mộc Như Lâm đã xin phép nghỉ học từ sớm để đi cùng cô, còn Mộc Như Sâm thì bởi vì tối qua mới rối rắm về chuyện xin lỗi Mộc Như Lam nên cứ trần trọc tới gần sáng mới thiếp đi, bây giờ vẫn còn đang mơ mơ màng màng không hay biết gì, thành ra xui xẻo bỏ lỡ cơ hội hộ tống Mộc Như Lam.

Ở phía nam, thời tiết tháng mười hai tuy không rét buốt như phương bắc nhưng cũng thập phần lạnh lẽo, cho dù ánh nắng rực rỡ đến đâu thì chỉ cần một cơn gió thổi qua là đã đủ khiến người ta run cầm cập.

Mộc Như Lâm đi kế bên Mộc Như Lam, trên tay cầm một cái túi to, bên trong túi chứa giày để Mộc Như Lam mang vào sau khi tháo bột, ở cổ tay cậu còn treo một chiếc ba lô nhỏ nhỏ và một cái áo khoác. Mộc Như Lam chống nạng đi đường rất bất tiện, chưa được hai bước là đã đổ mồ hôi, cô không thích cảm giác nhớp nháp của mồ hôi nên dứt khoát không chịu mặc áo khoác, chỉ mang trên người một chiếc áo lông dê màu trắng, trước ngực áo được gắn một cái thiệp tự giá đang đựng đưa qua lại theo từng nhịp chân của cô.

Bệnh viện trung tâm hiện tại ngay trước mắt, Mộc Như Lâm vừa cầm tay Mộc Như Lam vừa nhắc nhở cô bước cẩn thận, bác sĩ đã có mặt sẵn ở đây rồi, chỉ còn chờ Mộc Như Lam tới là xong.

“Buổi trưa chúng ta đến nhà hàng Lâu Lan ăn cơm nhé.” Sau khi bác sĩ đã tháo bột, Mộc Như Lam vui vẻ ngồi trên ghế nói chuyện với Mộc Như Lâm.

Mộc Như Lâm gạt gạt đầu, chiếc kính khung đen phản chiếu nụ cười ảm áp của Mộc Như Lâm, trái tim cậu không khỏi trở nên rộn ràng, mỗi một nhịp đập như đang nhắc nhở cậu, khiến cậu khắc sâu cái cảm giác đứng giữa thiên đàng và địa ngục, nước sôi lửa bỏng, không thể thoát khỏi và cũng không muốn thoát khỏi.

Cửa phòng mở ra, bác sĩ cầm ảnh chụp CT đi tới, mỉm cười nhìn Mộc Như Lâm, “Mộc tiểu thư khôi phục rất nhanh, không hề để lại di chứng nào.”

“Có thể thoải mái hoạt động như lúc trước không thưa bác sĩ?” Mộc Như Lâm hỏi.

Bác sĩ gạt gạt đầu, “Có thể, đã không có gì đáng ngại, tuy nhiên cũng không nên vội vã vận động quá mạnh, cần phải để cơ thể có thời gian nghỉ ngơi bình phục trở lại.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Mộc Như Lâm nghiêm túc ghi nhớ lời của bác sĩ, nghĩ thầm phải trông chừng thật kỹ không cho Mộc Như Lâm chạy nhảy lung tung, cho dù khả năng cô làm vậy là rất nhỏ.

“Không có gì.” Bác sĩ rất có thiện cảm với hai chị em, đúng là đứa trẻ được giáo dục có khác, chẳng như cái tên họ Kim kia, khiến cả bệnh viện chướng khí mù mịt, đến tận lúc xuất viện cũng chưa chịu cho người ta yên ổn, may mà tên này chỉ ở thêm một ngày hôm nay nữa thôi. Cho dù bản thân là bác sĩ, ông ta cũng không khỏi nghĩ rằng: loại người như thế về sau gặp chuyện gì thì cứ chết ở ngoài đường uôn đi, đừng có tới quấy rầy bệnh viện bọn họ nữa.

Mộc Như Lâm ngồi xổm xuống, lấy một đôi tất ra từ gói đồ, bàn tay ảm áp giữ lấy chân Mộc Như Lâm, Mộc Như Lâm gạt gạt đầu ngón chân, cúi thấp người, “Chị tự làm được mà.”

“Đề em” Mộc Như Lâm vừa đeo tất vào vừa nói, mắt kính ngăn đi tia đau lòng cùng yêu thương ngập tràn trong đôi mắt.

Mộc Như Lâm không khuyên được, cũng để tùy cậu làm.

Bác sĩ nhìn thấy một màn như vậy thì không khỏi kinh ngạc, nghe nói quan hệ chị em Mộc gia rất tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến thế. Bình thường, chị em tuổi xấp xỉ luôn tranh nhau từng chút một từ nhỏ tới lớn, cho dù sau này quan hệ có trở nên tốt hơn thì cũng không thể tốt tới mức tự mình mang giày cho đối phương được, mà động tác ôn nhu cùng bầu không khí ảm áp này, rõ ràng chính là...

Nghĩ tới chuyện xấu xa đó, bác sĩ vội vàng lắc đầu, ngầm bực bản thân thần kinh suy nghĩ miên man, nhất định là đã bị cái tên biến thái Kim Bưu Hồ đến cả em gái cũng không buông tha kia làm hỏng đầu óc mất rồi.

Đương nhiên, loại chuyện bí mật không thể tiết lộ này chỉ là do vị bác sĩ này vô tình phát hiện ra mà thôi. Ngày hôm ấy, ông tới phòng bệnh để khám cho Kim Bưu Hồ thì đúng lúc hắn ta đang đi toilet, ông mới vô tình nhìn vào cái máy tính đặt gần bàn, trên màn hình hiển thị một album ảnh, bên trong toàn là hình chụp Kim Bưu Hồ cùng một số nữ nhân trần truồng ở trên giường, mà trong đó còn có cả Kim Mạt Ly!

Lúc ấy ông vô cùng kinh hãi, vội vàng chạy ra ngoài vội như chưa từng đến, nếu để Kim gia biết được ông phát hiện ra loại chuyện này, bọn họ chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu.

Mang giày xong xuôi, Mộc Như Lâm đứng dậy, Mộc Như Lâm cũng đứng dậy theo, cô đi thử vài bước, không gặp một chút bất thường nào so với khi chân chưa bị thương, lúc này Mộc Như Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, cậu chỉ sợ sẽ để lại di chứng làm ảnh hưởng tới cuộc sống mai sau của cô, tuy rằng trong lòng cậu Mộc Như Lâm lúc nào cũng hoàn hảo, nhưng cậu vẫn hy vọng cô luôn khỏe mạnh.

“Tốt lắm, vậy chúng cháu đi trước, cảm ơn bác sĩ.” Mộc Như Lâm mỉm cười nói.

Bác sĩ chỉ cảm thấy cô gái này thật sự càng nhìn càng thuận mắt, càng xem càng có thiện cảm, trong lòng âm thầm hâm mộ Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương, nếu con gái của ông được bằng một phần mười Mộc Như Lâm thì ông cũng đã tạ ơn trời đất rồi.

Mộc Như Lâm cùng Mộc Như Lâm rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, không cần phải chống nạng, Mộc Như Lâm cảm thấy cực kỳ thoải mái, nụ cười trên mặt cũng càng thêm xán lạn, khiến mọi người trên hành lang không khỏi ngoái đầu ngắm nhìn nụ cười như ánh mặt trời kia, chút lo lắng sinh ra do bệnh tật liền biến mất không thấy bóng dáng.

Trong lòng lặng lẽ dâng lên cảm giác, cuộc sống vốn rất tươi đẹp, người sống đã là một điều may mắn, vì thế phải biết trân trọng mà sống vui vẻ hơn.

Thang máy “đỉnh” một tiếng rồi mở ra, Mộc Như Lâm cùng Mộc Như Lâm đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, tại thời điểm cánh cửa sắp khép chặt, một trận tiếng vang bỗng xuất hiện, ngay sau đấy liền có người vươn tay chặn cửa, đó là một người đàn ông mặc đồ đen trông giống như vệ sĩ.

Cửa thang máy mở ra, một nam nhân ngồi xe lăn bị đẩy mạnh vào trong, Mộc Như Lâm vừa nhận ra thì ánh mắt lập tức hiện lên vẻ chán ghét, người này chẳng phải là kẻ hôm trước say rượu muốn động tay động chân với cậu rồi bị đánh đến bầm dập Kim Bưu Hồ đó sao?

Kim Bưu Hồ ngồi trên xe lăn, chân trái bọc một lớp thạch cao thật dày, quanh viền mắt là một mảnh đen thâm quầng, sắc mặt rất khó coi, có thể thấy sự kiện ma quỷ kia thiếu chút nữa đã dọa hắn gần chết, chỉ tiếc vô xiếc đó đã bị Mặc Khiêm Nhân vạch trần, tuy nhiên cũng xem như có chút công hiệu, ví dụ như việc Kim Bưu Hồ đối với nữ nhân đã hoàn toàn không cương lên được nữa. (Sena: If you know what I mean ==))

Kim Bưu Hồ hiển nhiên cũng thấy hai người, lúc này cửa thang máy đã chậm rãi đóng lại, đi xuống lầu một.

Kim Bưu Hồ không nói chuyện, tuy rằng sau này phát hiện sự kiện ma quỷ kia là do có người cố ý đe dọa hắn, nhưng đồng thời cũng nói cho hắn biết: hắn có một kẻ địch ẩn mình. Vì vậy hắn mới sai Uông Cường đi tìm Mặc Khiêm Nhân để bắt tên thủ phạm đó, nào ngờ sáng nay lại nhận được tin tức

Uông Cường đã chết! Kim Bưu Hồ sợ tới mức vội vàng cho người tới thu thập mọi thứ chuẩn bị quay về Kim gia.

Chuyện xảy ra khiến cho hắn sức cùng lực kiệt, không còn ham muốn nói chuyện.

Vệ sĩ đẩy xe cùng hắn đứng đối mặt với cửa, vách thang máy màu bạc rất sạch sẽ, phản chiếu rõ ràng những bóng người ở trong. Kim Bưu Hồ dùng mắt trên người Mộc Như Lam, xem xét khuôn mặt và dáng người của cô, thì ra đây chính là cô gái đầu tiên bị hắn bắt cóc, không ngờ đã lớn như vậy rồi, hơn nữa lại trở nên ngày càng xinh đẹp. Kim Bưu Hồ có chút hối hận, lúc trước tại sao không “giải quyết” Mộc Như Lam luôn chứ? Thời điểm Mộc Như Lam 11 tuổi, thanh danh cùng độ trọng dụng của cô còn xa mới bằng hiện tại, Kim Bưu Hồ khi ấy đã không dám xuống tay với cô rồi, huống chi là bây giờ?

Kim Bưu Hồ chắc lưỡi, tia thêm thường trong mắt chợt đập tắt, sự kiện ma quỷ lần này khiến cho hắn sinh ra sợ hãi với nữ nhân, nữ nhân càng đẹp thì bóng ma càng lớn, tiêu đề càng không thể dưng dậy nổi.

Ánh mắt hắn lại chuyển sang Mộc Như Lâm đứng cạnh Mộc Như Lam, nhìn thiếu niên đeo kính mắt màu đen, quần áo và mái tóc cũng đồng màu nhưng không hề mang dáng dấp quê mùa, ngược lại càng có vẻ trầm tĩnh, vóc người cao gầy, khoảng chừng 1m7, thoát nhìn tuy không cường tráng nhưng khuôn mặt lại rất tinh xảo xinh đẹp...

Không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt Kim Bưu Hồ bỗng nhiên lóe lên một đốm lửa nóng, trên khuôn mặt tục tũn bắt đầu xuất hiện vẻ tham lam.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, đã sớm khó chịu với sự hiện diện của Kim Bưu Hồ, Mộc Như Lâm lập tức kéo Mộc Như Lam đi ra ngoài, thẳng đến khi ngăn chặn được tầm mắt Kim Bưu Hồ, cậu mới thả chậm cước bộ.

Mộc Như Lam biết mâu thuẫn của Mộc Như Lâm và Kim Bưu Hồ, cũng không hỏi gì thêm, chỉ nắm lấy cánh tay cậu rồi mỉm cười, “Đi mua quần áo nào.”

Hai anh em song sinh tính cách khác nhau, cho nên phương thức đối đãi của Mộc Như Lam đối với hai người cũng khác nhau.

Mộc Như Sâm nóng nảy như lửa, thập phần chủ động, chỉ cần có mặt Mộc Như Lam, cậu sẽ tự động bám dính lấy cô đòi cung chiêu, hết như một con thú cưng khi trông thấy chủ nhân của nó vậy, bình thường Mộc Như Lam không chủ động đối tốt với cậu, mà toàn do cậu tự mình vồ tới.

Còn Mộc Như Lâm điềm đạm như nước, trầm tĩnh xa cách, không nhiệt tình thân mật với bất kỳ ai, dù cho Mộc Như Lam là người cậu yêu nhất thì ở trong mắt người ngoài cũng chẳng thân thiết gì cho cam, vì vậy mỗi khi cùng Mộc Như Lâm đi dạo phố, Mộc Như Lam sẽ kéo tay cậu, rất nhiều việc nhỏ Mộc Như Lam cũng sẽ chủ động nói với cậu.

Điểm này thường xuyên bị Mộc Như Sâm lên án và ghen tị, nhưng đây cũng chính là điểm khác biệt giữa hai người, cho dù một giây trước Mộc Như Sâm hãy còn quyết tâm đòi Mộc Như Lam đến đồ dành, nhưng chẳng bao lâu sau, chính cậu sẽ nhịn không được lại bám lấy cô, tiếp tục làm nũng và đùa giỡn.

Hai người bởi vì động tác mà dựa vào quá gần, mùi hương u nhã đặc trưng của Mộc Như Lam xâm nhập trong xoang mũi, khiến trái tim Mộc Như Lâm bất giác rung động thật mạnh, hai má ửng đỏ giả bộ trấn định gặt đầu, tùy ý để Mộc Như Lam kéo tay cậu tới trung tâm mua sắm.

Tầng ba trung tâm mua sắm là khu thời trang nam, Mộc Như Lam nhớ rõ quần áo mùa đông của hai anh em phải thường xuyên được thay đổi, thiếu niên vào thời kì dậy thì đúng là lớn cực kì nhanh, mới năm ngoài chỉ cao khoảng 1m6, vậy mà bây giờ đã cao hơn cô cả một cái đầu rồi.

“Cái này thế nào? Có muốn thử không?” Mộc Như Lam lấy từ trên giá treo xuống một chiếc áo khoác màu xám kiểu cách đơn giản, trước giờ quần áo của hai anh em đều do đích thân cô mua nên cũng không cảm thấy có gì không ổn, có điều lúc này lại cảm thấy hơi khó khăn, mười lăm tuổi tuy không lớn lắm nhưng các thiếu niên cũng đã tự biết chưng diện cho mình, hắn sẽ không chịu mặc loại quần áo còn dính chút ngây ngô, nhưng Mộc Như Lam lại không muốn để bọn họ trở thành một ông cụ non, mười lăm tuổi chính là mười lăm tuổi, cần gì phải giả bộ như người lớn chứ?

Nhân viên bán hàng ở một bên lập tức nói, “Đây là bộ sưu tập thu đông năm nay, là thiết kế dành cho các thanh thiếu niên, có kiểu dáng đơn giản, lại được làm từ lông cừu Australia nhập khẩu, rất thoải mái khi mặc, bạn gái của cậu có ánh mắt tốt thật đấy, cậu hãy thử một chút đi.”

Mộc Như Lâm nhất thời hoảng hốt, hai má như bị lửa đốt cháy, thời điểm cô nhân viên bán hàng nói từ “bạn gái”, cậu cảm thấy như bí mật mà mình đã bao bọc rất kỹ bất ngờ bị chọc thủng một lỗ, nhất thời không kịp che lại, khiến cho cậu bối rối đến luống cuống tay chân.

“Cô hiểu lầm rồi, đây là em trai của tôi.” Mộc Như Lam không chút hoang mang, mỉm cười giải thích.

Có lẽ vì cử chỉ của ba chị em quá thật quá thân mật nên chỉ cần Mộc Như Lam cùng một trong hai người đi ra khỏi cửa thì sẽ lập tức hiểu nhầm là người yêu. Đối với việc này Mộc Như Lam đã sớm tạo thành thói quen, nhưng Mộc Như Lâm thì khác, bởi vì tồn tại cái đuôi bám người mang tên Mộc Như Sâm nên cậu rất ít khi được đi riêng cùng Mộc Như Lam, vì thế bộ dạng mới kích động như vậy.

“Hà?” Nhân viên kinh ngạc mở to hai mắt, có vẻ hơi khó tin, cô ta gượng gạo gặt đầu, trong lòng thầm nghĩ hai người chắc chắn không phải chị em ruột, nếu là chị em ruột thì làm sao có thể thân mật đến thế, mặc dù đúng là có một số cặp chị em ruột quan hệ rất tốt nhưng cũng không thể nào tạo ra loại không khí như vậy được.

Câu nói kia như gáo nước lạnh tạt vào tâm trạng bối rối của Mộc Như Lâm, trái tim bỗng chốc trở nên trống rỗng, lớp mắt kính che đi sự khó chịu và cô đơn trong mắt người thiếu niên.

(Sena: Tôi đây em phải tạm nghỉ edit vì công cuộc học... học nữa... học mãi... học máu của cụ Lê-nin rồi, tạm biệt mấy chị editor, tạm biệt mấy chị theo dõi pj này, hẹn gặp mấy chị vào một ngày “hơi xa” nhé *khóc* (TøT) À, mấy chị kb với em qua fb.com/phuong.chau.9400 nha, em tiếp hết ==))~)

...

Tại tòa nhà đã bị đình chỉ thi công vì xảy ra vụ án giết người.

Mặc Khiêm Nhân chậm rãi đi lên tầng ba, tầm mắt đảo qua từng góc ngách một, trong đầu dường như có một công thức nào đó đang nhanh chóng tổ hợp.

Tòa nhà hiện tại đang dừng lại ở giai đoạn thi công phần thô, cầu thang vẫn còn gồ ghề, đến cả lan can cũng chưa có, nếu đi lên tầng cao mà không dựa vào tường thì nhất định sẽ không tránh khỏi sợ hãi. Điểm quan trọng là, trên mặt đất có một tầng xi măng rất mỏng. Vào rạng sáng hôm nay, cảnh sát đã mang đi toàn bộ những gì bọn họ thu thập được, Mặc Khiêm Nhân nghe xong nội dung báo cáo thì mới chạy tới đây.

Ngoại trừ các loại vật liệu để ngốn ngang, trong tòa nhà chỉ còn mỗi một mình Mặc Khiêm Nhân. Chiếc lưới xanh ở bên ngoài bị gió thổi lung lay, vài mảnh gỗ nhỏ va chạm lên mặt tường, phát ra những âm thanh trầm đục.

Mặc Khiêm Nhân lên tới tầng ba, tại tầng ba, ngoài một vũng máu lớn trơn trượt, cảnh sát còn phát hiện một sợi tơ màu xanh nhạt và một cây kẹo mút, đó cũng chính là loại sợi tơ mà Mặc Khiêm Nhân đã thấy ở tầng hầm bên dưới hắc ốc của Mộc Như Lam, và loại kẹo mút mà Mộc Như Lam đã cầm trên tay ngay sáng hôm xảy ra án mạng.

Trên kẹo mút không có nước bọt và vân tay của bất kỳ ai, mà dấu vết lưu lại đã chứng minh Uông Cường chính là người đập vỡ nó. Đây là loại kẹo mút do cửa hàng trư kinh doanh, mỗi ngày tiêu thụ đến cả ngàn vạn cây, chẳng biết phải đến bao giờ mới có thể khoanh vùng nghi phạm. Còn trên sợi tơ màu xanh, ngoài dấu vân tay của Uông Cường ra thì hoàn toàn không còn gì khác.

Tuy giá trị của hai vật chứng duy nhất tại hiện trường đã giảm hơn phân nửa nhưng cũng không phải là mất hoàn toàn, cảnh sát đang bắt đầu truy tìm nơi sản xuất loại tơ này, thành phần của nó khá đặc biệt, độ cứng còn cao hơn cả dây đàn piano, đây không phải là loại mặt hàng mà người bình thường có thể mua được, vì vậy chỉ cần chờ đến khi điều tra ra thì kẻ vừa mua tơ vừa mua kẹo đương nhiên sẽ trở thành nghi phạm số một.

Có điều, Mặc Khiêm Nhân là loại người không bao giờ chịu chờ đợi.

Hắn gần như đã chắc chắn Mộc Như Lam chính là kẻ giết chết Uông Cường, hắn không chỉ muốn tìm ra chứng cứ phạm tội, hắn còn muốn nắm rõ động cơ của cô, thủ pháp của cô, cô làm cách nào để có thể giết Uông Cường mà không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trong khi bản thân không hề có mặt tại hiện trường.

Tầng ba cực kỳ lộn xộn, mảnh gỗ, máy khoan, đinh ốc rơi vãi lung tung trên nền nhà, phía trước là khung cửa sổ nơi Uông Cường rơi xuống, bên ngoài thấp thoáng một lưới màu xanh, cũng không hiểu vì sao người ta vẫn chưa niêm phong nơi này.

Mặc Khiêm Nhân chậm rãi đi về phía cánh cửa đang mở toang hoác, tầm mắt thả xuống mặt đất, trên mặt đất có rất nhiều dấu chân do nhân viên điều tra để lại, vết máu hôm qua vẫn chưa được xóa sạch, đóa hoa chết chóc cứ thế mà nở rộ giữa phòng nền xám nâu, tạo nên một mảng đỏ sậm ghê người.

Hắn đứng tại mép tầng lầu ngay phía trên vết máu đó, đôi mắt sắc bén đâm mạnh hướng xuống dưới, ngọn gió lạnh lẽo khẽ lay động mái tóc đen của hắn, góc áo trắng sạch sẽ thoáng phát phơ, hai tay hắn rút vào trong túi quần đen, thoát nhìn không giống một người đang tra án mà lại mang bóng dáng của một đảng quân vương đang đứng trên đỉnh núi cao.

Vừa bước vào đây, Lư Miên ngẩng đầu nhìn lên thì liền thấy một hình ảnh như vậy, nam nhân anh tuấn mà lạnh lùng đứng tại mép xi măng, trên đầu và dưới chân đều là màu đỏ sậm của vết máu đã khô, hai tay hắn rút vào túi quần, về mặt lạnh nhạt tựa hồ mang theo nét khinh thường ngạo mạn. Trên người hắn chỉ có hai màu trắng đen cực kỳ đơn giản nhưng lại khiến người ta không thể dời tầm mắt, thậm chí còn có loại cảm giác chỉ dám nhìn lên chứ không thể tới gần.

Trên gương mặt thanh thực quyến rũ, đôi mắt diễm lệ của Lư Miên bắt ra một tia sáng thèm khát, cô ta sửa sang lại túi xách và quần áo, sau đó nở một nụ cười câu hồn đoạt phách, vui vẻ tiến vào trong.

Mặc Khiêm Nhân không thèm liếc Lư Miên lấy một cái, hắn đứng tại chỗ, một cảnh tượng dần dần hiện ra trong đầu ——

Trong đêm đen như mực, một gã đàn ông trung niên trán đầy mồ hôi lạnh vội vã vọt lên cầu thang, vừa đặt chân đến đây, gã hoàn toàn không để ý thấy viên kẹo mút tròn vo dễ lăn trượt kia, cứ như thế mà đập lên, viên kẹo vỡ mất một phần, gã đàn ông cũng đồng thời ngã về trước, ngay tại thời điểm gã sắp nằm úp sấp trên mặt đất, đột nhiên có thứ gì đó vướng vào cổ gã.

Gã đàn ông vô tình đụng phải sợi tơ màu xanh, khởi động một thiết bị nào đó, gã bị sợi dây siết chặt lấy cổ, bất thành linh bị kéo văng ra khỏi tòa nhà, sức nặng của gã làm sợi dây giãn ra một đoạn, bởi vì sợi dây có độ bền rất cao nên sau khi gã đàn ông rơi tới tầng hai thì đột ngột nảy lên, sợi dây cắt vào da thịt trên cổ.

Gã gãy dựa, sợi dây lại càng lắc lư kịch liệt hơn, nó cắt đứt phần máu thịt cuối cùng, đầu gã đứt lìa khỏi cổ, máu đỏ phun ra như suối, văng lên trên người Kha Uyển Tinh, thiết bị điều khiển sợi tơ lúc này đã chịu đến trọng lượng giới hạn, phụt một tiếng, sợi tơ văng ra ngoài, rơi xuống tấm lưới màu xanh ở tầng ba, mà tất cả sự việc chỉ xảy ra nội trong vòn vẹn mười giây ——

Mặc Khiêm Nhân xoay người, nhanh như chớp chạy lên tầng lầu duy nhất được xây ban công, tuyệt nhiên không để tâm đến Lư Miên người vừa mới

bước đến tầng ba.

Ban công kia tương đương với tầng tám, vị trí cực kỳ cao.

Cũng giống với các tầng khác, tầng tám này để ngỏ những nguyên vật liệu, có điều vì hôm qua không ai đi lên nên hiện trường vẫn được giữ nguyên vẹn.

Ở mép ban công hướng nhìn ra vị trí của Kha Uyển Tinh, có một cái ròng rọc dùng để chuyển vật liệu lên cao, cách đó không xa là một cây đinh dài màu bạc, loại đinh này Mặc Khiêm Nhân cũng đã từng thấy trong tầng hầm hắc ốc của Mộc Như Lam. Phía đối diện sợi dây thừng trên ròng rọc là một mặt tường khác, dưới chân tường chất ngay ngắn vài túi xi măng, chỉ có bốn năm túi trên cùng là hơi lộn xộn, một túi còn bị rơi ra ngoài, bên trên có rất nhiều vết hằn dây thừng..

Trong nháy mắt, Mặc Khiêm Nhân đã hiểu ra.

Tựa như một cạm bẫy nguy hiểm đặt giữa rừng rậm, một khi sa bẫy, con mồi sẽ chỉ có một kết cục duy nhất là rơi vào tay thợ săn, hoàn toàn không thể trốn thoát. Mộc Như Lam đã dùng loại cạm bẫy đó ngay tại nơi này, công cụ gây án bao gồm một cái ròng rọc, mấy cây đinh dài, mấy túi xi măng, một sợi tơ, một dây thừng, một cây kẹo mút.

Cô đem sợi tơ quấn quanh sợi dây thừng có sẵn trên ròng rọc, đầu kia dây thừng buộc năm túi xi măng có trọng lượng vượt qua sức nặng của một gã đàn ông trưởng thành, sau đó dùng đinh để cố định dây thừng và ròng rọc, làm cho ròng rọc không thể chuyển động, năm túi xi măng lơ lửng giữa không trung. Sợi tơ thì được cô kéo đến cố định tại một vị trí đã được tính toán tỉ mỉ ở tầng ba, chờ Uông Cường ngã xuống theo khoảng góc độ đã ước chừng kỹ lưỡng, đầu gã lọt vào vòng tơ, sợi tơ bị đột ngột kéo căng khê động sợi tơ gắn với một đầu dây thừng, mà cây đinh cố định ròng rọc cũng bởi vậy mà văng ra ngoài, năm túi xi măng rơi xuống, lõi Uông Cường gãy gổ ra khỏi tòa nhà theo đường cửa sổ sát đất, sau khi Uông Cường chết, sợi tơ chịu tới trọng lượng giới hạn, đứt khỏi dây thừng rồi rơi xuống tầng ba, mà mấy túi xi măng bịch bịch ngã xuống đồng xi măng bên dưới, có một túi rơi trật ra ngoài.

(MDL: *phun một búng máu sau khi edit xong*)

Mộc Như Lam... được lắm, hay là nên nói "Quả không hổ danh Mộc Như Lam"? Tại một địa phương như thế này, không có máy theo dõi, không để lại dấu vân tay, dùng loại phương thức ly kỳ cổ quái đó để giết người, trọng yếu hơn là, cô còn kéo theo một cái chân bó bột!

Nếu hần không làm thì vào lúc Mộc Như Lam gặp hần vào sáng hôm qua, cô kỳ thực là vừa mới trở về sau khi đã chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ chứ không phải là đi tìm người như nói ngoài miệng. Cô đứng đối diện vạch ngửa vằn mà đùa giỡn đùa nhỏ, hơn nữa trời hãy còn rất sớm nên mới làm hần khi ấy sinh ra ảo giác là cô chuẩn bị đi làm chuyện gì đó, nhưng mà... Cạm bẫy này được thiết đặt như thế nào?

Mộc Như Lam hôm đó luôn ở chung với hần, mà ban ngày tòa nhà lại có công nhân đến làm việc, Uông Cường lại chết vào ban đêm, trừ phi cô ta có đồng phạm, bằng không thì làm sao có thể thiết đặt loại cạm bẫy này?

Chẳng lẽ thật sự có đồng phạm?

Mặc Khiêm Nhân lâm vào trầm tư, thế nhưng suy nghĩ lại bị một bàn tay bất thành linh xuất hiện trên vai mình cắt ngang.

Mặc Khiêm Nhân chán ghét giật giật chân mày, hần nghiêng người né tránh bàn tay đang muốn đặt lên vai mình, ánh nhìn lạnh lùng bắn về phía người vừa đến.

Lưu Miên mặc một bộ đồ tây màu đỏ khiêu gợi, mái tóc dợn sóng ôm lấy một khuôn mặt quyến rũ thành thực, cô ta thu tay về, cũng không lấy làm xấu hổ, "Mặc tiên sinh tra được cái gì chưa?"

"Cô tới đây làm gì?" Mặc Khiêm Nhân không trả lời vấn đề của cô ta, chỉ lạnh nhạt hỏi.

Lưu Miên tung hoành tình trường đã nhiều năm, hiểu biết của cô ta về đàn ông đương nhiên là mệnh mông như biển, loại đàn ông như Mặc Khiêm Nhân rất khó mời chài, cách chinh phục duy nhất chính là dùng trí tuệ và lý trí, vì vậy ngay từ sáng sớm, Lưu Miên đã chuẩn bị rất tốt lý do tiếp cận hần.

Cô ta mở túi lấy ra một tập tài liệu, "Đây, tôi vừa mới nhận được từ cục cảnh sát, hy vọng có thể giúp anh phá án."

Sinh lý của Mặc Khiêm Nhân cự tuyệt tiếp nhận, nhưng lý trí thì ngược lại, mà hần trước giờ luôn là người dùng lý trí để quyết định tất cả.

Bàn tay tái nhợt mà xinh đẹp như điều khắc vờn ra tiếp nhận tập tài liệu, hần còn chưa kịp lật ra coi thì Lưu Miên lại nói, "Hay là đến quán cà phê đối diện kia đi? Tuy tôi không quen Uông Cường nhưng cũng biết được đôi chút, không chừng có thể góp ít sức." Lấy cớ làm việc chính là biện pháp tốt nhất để tiếp cận người như Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân lật xem trang đầu tiên, hai hàng lông mày bất chợt cau lại, không đợi Lưu Miên lên tiếng, hần đã xoay người tức tốc rời khỏi tòa nhà này, vừa đi vừa cẩn thận nghiên cứu tập tài liệu.

Lưu Miên một lần nữa bị bỏ rơi, tuy trong lòng có chút không vui khi bị từ chối nhiều lần nhưng dự vọng chinh phục thì lại bùng cháy ngày một mãnh liệt, nam nhân này khác hần những nam nhân luôn quỳ dưới gấu váy cô ta, cô ta muốn hần! Rất muốn!

Mặc Khiêm Nhân bước vào quán cà phê, thân nhiên ngồi xuống một vị trí khuất trong góc, phớt lờ toàn bộ người vật xung quanh. Lưu Miên gọi hai ly cà

phê rồi cũng ngồi xuống đối diện Mặc Khiêm Nhân.

Đôi mắt lạnh nhạt của Mặc Khiêm Nhân phản chiếu nội dung trong tập tài liệu.

Uông Cường, từng giữ chức đội trưởng đại đội cảnh sát thành phố K, là người chịu trách nhiệm điều tra vụ năm năm trước, vợ gã đã kiện gã ra tòa vì bạo lực gia đình, chức vị đội trưởng cũng bởi vậy mà một đi không trở lại. Uông Cường sau khi mất chức thì càng thêm tiêu dao, thường xuyên ra vào các quán bar đồng tính ở thành phố K, gã cực kỳ hứng thú với những bé trai còn nhỏ tuổi, trong số các bé trai trong khu phố, đã có không ít người bị gã lừa lên giường.

Hai năm trước trong lúc phê thuốc, gã và vài tên bạn heo bè chó cùng nhau chơi chết một bé trai 13 tuổi, cũng không hiểu nổi tại sao chuyện lớn như vậy lại biến thành một hòn đá nhỏ ném vào lòng đại dương: chỉ gọn được chút sóng rồi lặn mất không thấy tung tích. Uông Cường vẫn tự do thoải mái như trước, còn thi thể bé trai kia thì chẳng biết đã đi về đâu.

Nói tóm lại, đây là một tên biến chất chết cũng không hết tội.

Lật đến tờ cuối cùng, có lẽ là vì Uông Cường đã chết nên những chuyện tai tiếng đó mới có thể bị đào lên mà trình bày rõ ràng trên mặt giấy, dĩ nhiên, tài liệu này chỉ nói về mối mình Uông Cường mà thôi, còn những thứ khác như tại sao Uông Cường vẫn có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, gã kiếm đâu ra nhiều tiền để tiêu xài hoang phí đến thế, ai là kẻ đã ra tay giúp gã xử lý mọi rắc rối... thì lại chẳng thấy đề cập đến. Người bình thường có lẽ sẽ nghĩ là vì Uông Cường lúc còn làm đội trưởng đã ăn rất nhiều hối lộ, nhưng Mặc Khiêm Nhân lại cho rằng chuyện không đơn giản như vậy.

Lưu Miên tiếp tục thao thao bất tuyệt, Mặc Khiêm Nhân dường như không chú tâm lắm, đến khi bắt được một điểm khác thường, hắn mới đột nhiên lên tiếng, “Cô nói là cô biết Uông Cường qua vụ bắt cóc năm năm trước?”

Lưu Miên thấy Mặc Khiêm Nhân đề ý đến mình thì lập tức hờn hờ ra mặt, “Đúng vậy, khi đó kẻ bắt cóc đã xuống tay giết chết hai bé gái, tôi là người phụ trách nghiệm thi.”

Thời điểm Lưu Miên nói mình đã phụ trách nghiệm thi hai bé gái, Mặc Khiêm Nhân thấy mí mắt cô ta hơi hạ xuống, đây là một biểu hiện của sự chột dạ và giấu giếm.

Mặc Khiêm Nhân nhìn ly cà phê trên mặt bàn mà nhân viên phục vụ vừa đưa lên, chất lỏng màu đen hơi nhộn nhạo, phản chiếu hình ảnh của chính hắn. Mặc Khiêm Nhân đã tìm ra điểm khiến hắn luôn cảm thấy kỳ quái, đó chính là —— Sát án của Mộc Như Lam, tất cả đều xoay quanh vụ bắt cóc năm năm trước.

Nhưng vì sao?

Câu hỏi đã được giải đáp, kéo theo là một loạt vấn đề khiến người ta rối rắm.

Mộc Như Lam Mộc Như Lam, Như Lam Như Lam, Lam*, người cũng như tên, luôn ẩn sau một màn sương mù, mờ mờ ảo ảo, nhìn không thấu.

*Chữ Lam (嵐) trong Mộc Như Lam có nghĩa là sương mù nơi núi rừng.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: V8.3: Tuyệt xứng (3)

Sau khi ăn trưa ở nhà hàng Lâu Lan, Mộc Như Lam và Mộc Như Lâm liền trở về học viện Lưu Tư Lan. Buổi chiều Đồng Tử Hiền sẽ đến đây quay MV, lúc này trong học viện đã có không ít học sinh, đương nhiên bọn họ đều là vì Đồng Tử Hiền mà đến, nếu không có hội học sinh làm công tác quản lý trật tự thì e là sẽ xuất hiện rối loạn ngay khi con người đầy mị hoặc kia vừa đặt chân bước vào Lưu Tư Lan.

Mộc Như Lam làm sao có thể để điều đó xảy ra chứ?

Học viện Lưu Tư Lan vốn im lặng nay tụ tập rất đông học sinh, một vài trong số đó đang hào hứng giơ cao bảng tên và áp phích, trên mặt áp phích là hình một chàng trai người lai với mái đầu vàng óng cùng đôi mắt xanh biếc đầy mị hoặc, ánh nhìn của anh ta cuồng dã tựa một con báo săn hoang dại, đem lại cảm giác nóng rực như bị lửa thiêu đốt.

Đại đa số người tụ tập là các nữ sinh, chỉ có một phần nhỏ là nam sinh, tất cả đều đang vô cùng kích động, nếu không phải vì học viện Lưu Tư Lan yêu cầu học sinh ở trong trường phải mặc đồng phục thì bọn họ đã muốn trang điểm ăn vận cho thật xinh đẹp rồi.

Giả sử Đồng Tử Hiền chỉ là một ngôi sao bình thường không có gia cảnh gì đặc biệt, cho dù anh ta đẹp trai gấp ngàn vạn lần hiện tại thì cũng không thể khiến cho bọn họ phấn khích đến nhường này, bởi vì cho dù nổi tiếng đến đâu, chung quy cũng chỉ là một con hát, bọn họ có tiền trong tay thì còn sợ không chiếm được hay sao?

Vấn đề ở chỗ, Đồng Tử Hiên chính là em trai của Đồng Kỳ – tổng giám đốc công ty giải trí toàn cầu TMT, Đồng gia và Hoắc gia là anh em mặc chung quần mà lớn, tuy Đồng gia có thua kém người anh em của mình một chút nhưng đứng ở phương bắc thì cũng đủ để khiến người ta hâm mộ, hơn nữa Đồng Kỳ lại còn là tổng giám đốc do đích thân Hoắc lão gia mời đến TMT, Hoắc gia hiện tại đang bị Kha gia chiếm mất thị trường phía nam—— Cũng không ngoa khi nói hai nhà Kha Hoắc trước giờ vẫn luôn gay gắt như nước với lửa.

Cho nên, Đồng Tử Hiên không chỉ là một ngôi sao có quyền có thế mà còn là một quý công tử của giới thượng lưu, các thiên kim tiểu thư yêu anh ta không những không làm mất giá trị của mình mà còn có thể đạt được vô số lợi ích, nếu có thể may mắn trở thành vị hôn thê của anh ta thì quả đúng là mộng đẹp trong mộng đẹp.

“A a a! Bệ hạ!”

“Bệ hạ! Bệ hạ!”

“...”

Một chiếc xe bảo mẫu* màu đen sang trọng được hộ ở giữa hai chiếc ô tô khác, từ từ tiến vào Lưu Tư Lan. Đoàn xe vừa tới, những dân thường đang chực sẵn ngoài cổng lập tức chen nhau lao đến, vừa chạy sát theo vừa tranh thủ vuốt cửa xe, cửa xe được làm từ một loại kính đặc biệt, người ở trong có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng người ở ngoài lại chẳng thể nhìn vào bên trong.

Vì vậy, người trong xe chẳng việc gì phải sợ hãi.

*Xe bảo mẫu: Loại xe 7 chỗ có khoang rộng mà các ngôi sao lớn thường dùng. Kính cửa sổ một chiều, xe có đầy đủ tiện nghi như bàn trang điểm, phòng ngủ nhỏ, tủ lạnh để phục vụ các hoạt động thường ngày, ăn uống ngủ nghỉ, thay quần áo của sao.

Chàng trai đặt bàn tay trắng nõn lên trên môi, lười biếng ngáp một cái, anh ta nằm dài trên ghế dựa, thoạt nhìn hết như một con thú ăn thịt vừa tỉnh ngủ, đôi mắt xanh đảo qua những gương mặt và bàn tay trắng sau lớp cửa kính, khoe miệng khẽ kéo ra một nụ cười tà khí, nhưng trong mắt lại tràn đầy băng lạnh, “Hắn đây không phải là học sinh Lưu Tư Lan đúng không? Hay... chẳng hợp khẩu vị của tôi chút nào, xem ra chuyến đi này chả có gì là thú vị.”

Người đại diện Tang Tranh đang ngồi ở ghế trước, hắn nâng kính mắt, nghiêm túc nói với Đồng Tử Hiên, “A Hiên, tôi nói trước là cậu tuyệt đối không được làm xằng làm bậy, học viện Lưu Tư Lan có vẻ rất khác biệt.”

“Không phải chỉ là học sinh tự quản thôi sao?” Đồng Tử Hiên nói, số học viện có học sinh tự quản tuy ít nhưng cũng không phải quá hiếm. Tuy nhiên, dù thế nào thì trường học vẫn chỉ là trường học, học sinh vẫn chỉ là học sinh, không bao giờ có thể trở thành một cái công ty đích thực, cùng lắm cũng chỉ là một đám nhóc thích ra vẻ người lớn mà thôi.

Đồng Tử Hiên đã quay liên tiếp ba bộ phim tại Mỹ rồi mới trở về nước, hơn nữa anh ta lại là một ngôi sao bận rộn, mà những ngôi sao bận rộn thì làm gì có ai rảnh rỗi đi chú ý tình hình các trường học ra sao, Bộ giáo dục đang coi trọng người nào... Học viện Lưu Tư Lan nói cho cùng cũng chỉ là một trường học, còn Mộc Như Lam nói cho cùng cũng chỉ là một hội trưởng hội học sinh.

Tang Tranh thấy bọn họ sắp đi qua cổng lớn màu vàng kim, chậm rãi bảo, “Tình huống cụ thể thì tôi không rõ lắm, sáng nay Boss đột nhiên gửi thư cho tôi, nói rằng hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan là một người không dễ chọc, nếu cậu gây chuyện ở Lưu Tư Lan thì lúc xử lý sẽ có chút phiền toái.”

Tang Tranh quanh năm suốt tháng theo Đồng Tử Hiên chạy khắp trong và ngoài nước, cũng không mấy chú ý đến chuyện của Bộ giáo dục, Đồng Kỳ nghe Lưu Tư Lan chủ tịch nói Mộc Như Lam rất nghiêm khắc trong việc công nên mới cử Tang Tranh theo trông chừng Đồng Tử Hiên, tránh cho cậu em này gây chuyện với cô cháu gái bảo bối của Kha lão gia.

“Hả?” Về biếng nhác của Đồng Tử Hiên lập tức được thay thế bởi một chút hứng thú, “Vậy, vị hội trưởng kia là nam hay nữ?”

Thấy Đồng Tử Hiên như thế, Tang Tranh liền bắt đầu đầu đầu, “Nam hay nữ thì cứ kệ đi, cậu chỉ cần ngoan ngoãn quay MV là được, đừng có tùy tiện liếc mắt đưa tình với nữ sinh hay là làm ra cái tư thế gì kỳ quái.” Có một lần, tại quảng trường Victoria ở Anh, Đồng Tử Hiên làm một tư thế giống như mời fan hâm mộ bước lên sân khấu, hậu quả là bọn họ chen nhau lao đến, suýt chút nữa đã phát sinh sự kiện giẫm đạp.

Đồng Tử Hiên nở một nụ cười tràn ngập tà khí, cũng không biết lời của Tang Tranh có lọt nỏ vào tai anh ta hay không.

Ba chiếc xe từ từ đi qua cổng lớn, fan hâm mộ ở ngoài không phải là học sinh Lưu Tư Lan nên lập tức bị bảo vệ ngăn lại sau cánh cổng, còn fan hâm mộ trong học viện thì đều là những thiếu gia tiểu thư đã trải qua giáo dục lễ nghi, cho dù phấn khích đến đâu, bọn họ cũng sẽ không làm ra những chuyện mất hình tượng như vậy lên đập cửa sổ hoặc bám theo xe ô tô.

Đoàn xe dừng lại trong một sân thể dục, cửa xe bảo mẫu bật mở, Tang Tranh người đại diện của Đồng Tử Hiên đi xuống trước, sau đó mới đến lượt Đồng Tử Hiên.

Giày da màu đen “cộp cộp” xuống từng nấc cầu thang, khiến cho trái tim người ta không khỏi đập loạn lên, khăn trang đến mức khó thở.

Không khí căng như dây đàn, nam nhân kia khoác một bộ đồ tây màu đen, bên trong lại mặc chiếc áo thun có họa tiết da báo, tựa như một đốm lửa nóng rực đang thiêu đốt ánh nhìn của mọi người. Tất cả căng thẳng nín thở, chỉ cần đánh thêm một cú hích, bọn họ không chừng sẽ biến thành tên dã rồ cuồng, điên cuồng mà mất đi lý trí.

Phải rồi, lần nào cũng là như thế này, anh ta trời sinh chính là một ngọn lửa đỏ, đốt cháy những mặt cuồng dã nhất trong lòng mỗi con người. Anh ta vừa

xuất hiện, xung quanh nhất định sẽ bốc lửa. Anh ta ngoắc ngón tay, fan hâm mộ rụt rè sẽ lập tức vứt bỏ tấm áo khoác bình tĩnh, vì anh ta mà hét lên điên cuồng.

Đệ nhất cuồng dã – Đồng Tứ Hiên. Hoàn toàn xứng với danh hiệu Thiên vương của làng giải trí, được người người tôn là “Bệ hạ”.

Nhóm fan trong học viện Lưu Tư Lan vốn rụt rè nay như thể bị thứ gì đó triệu hồi, cơ bắp căng cứng, hô hấp đình trệ, nhìn thấy cánh tay Đồng Tứ Hiên từ từ nâng lên, mọi người trợn to mắt, chỉ cần nó hạ xuống, bọn họ nhất định sẽ liều mình la hét!

Nhưng đột nhiên, một giọng nói êm dịu vang lên, tựa như một dòng suối nhỏ phản chiếu ánh mặt trời, lướt qua nội tâm khô nóng của tất cả mọi người, cản lại ngọn lửa đỏ đang thiêu đốt lý trí bọn họ.

“Chào mừng các vị đến với học viện Lưu Tư Lan.” Mộc Như Lam lên tiếng, ngay tức khắc đánh vỡ bầu không khí đang căng cứng trong áp lực.

Các học sinh rối rít tránh sang một bên, thấy Mộc Như Lam xuất hiện ở giữa con đường, bọn họ kinh hi, “Hội trưởng? Chân của cậu khỏi rồi sao?”

“Hội trưởng tới từ khi nào vậy? Bác sĩ cho phép đi lại rồi à?”

“Lam Lam...”

Nhất thời, Đồng Tứ Hiên bị một số học sinh lãng quên mất, bọn họ vây quanh Mộc Như Lam hỏi đông hỏi tây, dĩ nhiên, ở đây cũng không thiếu những nữ sinh năm một cao trung và sơ trung, vài cô gái khinh thường lăm lăm, “Vừa đến là đã đoạt mất sự chú ý của Bệ hạ, thật đáng ghét.”

Đôi mắt xanh của Đồng Tứ Hiên hơi nheo lại, nhìn cô gái đang tiến về phía mình, không biết có phải là ảo giác hay không, anh ta cảm thấy cô gái này thật quen mắt...

Mộc Như Lam và Mộc Như Lâm đi đến trước mặt bọn họ, Tang Tranh dẫn đầu bước lên, chìa tay ra, “Xin chào, tôi là Tang Tranh, người đại diện của Tư Hiên.” Cô gái này, vừa nhìn là đã biết không phải hạng tầm thường.

Mộc Như Lam gật đầu, lịch sự bắt tay đối phương, “Tôi là Mộc Như Lam, hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan.”

Tang Tranh bùng tỉnh đại ngộ, ánh mắt lại tăng thêm vài phần tìm tòi, thì ra đây chính là cô cháu gái bảo bối của Kha lão gia, ừm, mới nhìn sơ qua, đúng là không có người thường nào bì nổi.

Hai người bắt tay trọng trung, sau đó thì buông ra, Mộc Như Lam mỉm cười nói với Tang Tranh, “Lúc trước tôi có chút chuyện nên người bàn bạc với các vị là phó hội trưởng Thư Mẫn, tình huống cụ thể tôi cũng nắm được đại khái, trong quá trình quay chụp nếu các vị gặp vấn đề gì cần giúp đỡ thì có thể tìm tôi.”

Tang Tranh nâng kính mắt, “Vậy tôi cảm ơn trước.” Sau đó hẩn quay mặt, bảo nhân viên công tác bắt đầu chuẩn bị.

Đồng Tứ Hiên đút hai tay trong túi quần, mái tóc vàng kim cuốn hút đầy dã tính, đôi mắt màu lam híp lại một nửa, anh ta cười tà khí, cứ định ninh đã gặp cô gái này ở đâu rồi, chẳng phải chính là trên mặt bàn của anh trai Đồng Kỳ sao? Chắc, không biết cái này là phúc hay họa đây, dựa theo sự hiểu biết của Đồng Tứ Hiên về anh trai mình, nếu cô gái này không có gì đặc biệt thì chắc chắn Đồng Kỳ sẽ không đời nào đặt ảnh cô lên bàn làm việc, đôi mắt ngày ngày đêm đêm như thế, cho dù ban đầu không có tình cảm thì dần dần cũng sẽ sinh tình.

Mà, Đồng gia là cánh tay phải của Hoắc gia, còn Kha gia, lại chính là đối thủ của Hoắc gia.

Hoắc lão gia rất coi trọng Đồng Kỳ, làm sao có thể cho phép hẩn qua lại với đứa cháu gái mà Kha lão gia yêu thương nhất? Nếu tấm ảnh trên bàn của Đồng Kỳ bị một người biết mặt Mộc Như Lam phát hiện, e là sẽ xảy ra chuyện lớn.

Một tia sáng lạnh thoáng vụt qua trên đôi mắt xanh lam, Đồng Tứ Hiên liếc nhìn gương mặt hiền hòa Mộc Như Lam, thầm nghĩ, đúng là họa thủy.

Hả?

Mộc Như Lam như cảm giác được gì đó, cô hướng ánh mắt về phía bóng người đang được hộ tống đến địa điểm quay MV.

“Chị, nghỉ ngơi một chút đi.” Đi dạo hơn hai tiếng, Mộc Như Lâm thấy đã đến lúc cô nên nghỉ ngơi.

Mộc Như Lam cũng cảm thấy mắt cá chân hơi nhức, quả thật nên nghỉ ngơi một chút, cô gật gật đầu rồi nhìn về nhóm nữ sinh đằng sau, mỉm cười ấm áp, “Đồng Tứ Hiên quay MV ở vườn hoa, mọi người nếu muốn xem thì đi đến ngồi ở ngoài nhé?”

“Được!” Đề nghị của Mộc Như Lam làm các nữ sinh hưng phấn hoan hô, cả bọn cùng Mộc Như Lam đi đến địa điểm quay MV.

Có người hỏi, “Hội trưởng đại nhân, cậu có phải fan của Bệ hạ không?”

“Đúng vậy đúng vậy! Hội trưởng!”

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, “Mình không thần tượng ai cả.”

“Cái gì? Bệ hạ hát rất hay a!”

“Phim của Bệ hạ cũng rất xuất sắc! Hội trường đại nhân cậu nhất định phải đi xem! Đảm bảo hay cực luôn!”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Các cô gái cảm thấy sẽ thật tuyệt vời nếu thần tượng của mình cũng được Mộc Như Lam yêu thích, bọn họ lú lú kể rằng Đồng Tử Hiền tốt ra sao, rằng anh ta lại hại như thế nào, có mấy người vốn không ưa Như Lam cũng nhìn không được mà nói một hai câu, vì thế chờ tới khi lấy lại tinh thần, bọn họ mới bắt ngờ nhận ra, bản thân mình cũng thích Mộc Như Lam, Mộc Như Lam không giống như tượng tượng của bọn họ, Mộc Như Lam hoàn toàn có đủ sức quyến rũ chinh phục cả trai lẫn gái.

Mộc Như Lam cùng nhóm nữ sinh đi đến bên ngoài địa điểm quay MV, tuy có ghế đá nhưng lại không đủ chỗ nên vài người phải ngồi ở trên cỏ.

Phía bên kia, đứng gần Đồng tử Hiền là một cô gái có diện mạo thanh thuần, thoát nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, đạo diễn trông giống như đang mắng cô ta, còn cô ta thì đỏ mặt cúi đầu không nhúc nhích.

“Đó chẳng phải là Tang Hạm Nhi – nghệ sĩ mới của TMT sao? Hừ, nhìn thật chướng mắt, không xứng với Bệ hạ chút nào!” Nữ sinh lớp mười mới lúc này còn thấy bức mình vì Mộc Như Lam đoạt mất sự chú ý của Đồng Tử Hiền, bây giờ đang ngồi kế bên cô, tức giận chỉ trích Tang Hạm Nhi.

“Đúng vậy, chẳng có cái gì gọi là khí thế!” Một người khác phụ họa.

“Bị đạo diễn mắng đến mức đó, rõ ràng là diễn không tốt, vậy việc gì phải dùng cô ta kia chứ, TMT đâu có thiếu nghệ sĩ.”

“Cậu không hiểu hả? Tang Hạm Nhi là học sinh học viện Mộ Hoa.”

“Và lại, hình như cô ta có quan hệ thân thích với Tang Tranh.”

“Ghét nhất là mấy kẻ bắt tài thích đi cửa sau...” Có người lầm bầm bằng một giọng điệu chua chua, vừa hay chuyện Tang Hạm Nhi là học sinh Mộ Hoa, cô ta rất khó tránh khỏi ghen tị, phải biết rằng Mộ Hoa tuy hư hỏng nhưng lại là nơi tụ tập của nhóm quý tộc thái tử gia, mặc dù gia cảnh có thể không tốt bằng bọn họ, nhưng mà được ngày ngày nhìn thấy những người thừa kế của các gia tộc lớn – chỉ cần dậm chân một cái là lập tức khiến cho cả quốc gia chấn động – cũng không tệ, đặc biệt còn có cơ hội kết giao với một hai người.

Mộc Như Lam chỉ mỉm cười lắng nghe, ánh mắt nhìn về phía trước.

Sau khi hoàn thành khâu hoá trang, đạo diễn thúc giục Tang Hạm Nhi nhanh chóng vào vị trí. Bởi vì quá vội vàng, gót giày vấp phải cục đá nằm lọt thỏm giữa đám cỏ, “bịch” một tiếng, Tang Hạm Nhi ngã chổng vó.

Đạo diễn không thể nhìn được nữa, lại nổi giận dưng dưng, ông chưa từng gặp qua nghệ sĩ nào có năng khiếu chọc tức người ta như thế này, đã không có thực lực thì phải biết cố gắng cần cù, vậy mà cả một chút ý thức tự giác cô ta cũng không có, cô ta rõ ràng muốn hại ông mà!

“Rốt cuộc cô ta bị làm sao vậy?” Đồng Tử Hiền nhướn mày quay qua hỏi Tang Tranh, ai cũng biết, bình thường anh ta luôn mang bộ dáng hoa hoa công tử, đôi lúc còn rất phóng đảng nhưng trong công việc thì lại cực kì nghiêm túc, Tang Hạm Nhi này giờ phạm lỗi liên tục nên cứ phải quay đi quay lại, mãi vẫn chưa đến phân đoạn của anh ta, cuối cùng cô ta muốn quay cái MV này trong bao lâu đây? Muốn lãng phí thêm bao nhiêu thời gian của anh ta đây?

Tang Tranh khoanh hai tay trước ngực, nghe thế thì chỉ đẩy đẩy gọng kính, “Con bé trời sinh tuyến lệ phát đạt, đầu óc phát tàn, thế nên mới vì một câu nói của tiểu tử kia mà sống chết đòi vào TMT cho bằng được, đã vậy còn muốn thành danh thật nhanh chóng.” Vì thế hắn mới tìm cách sắp xếp cho cô ta làm nữ chính trong MV của Đồng Tử Hiền, bắt quá, xem ra cô ta chẳng thể làm được tích sự gì.

Trước mặt đạo diễn, Tang Hạm Nhi nước mắt rơi là chảy, cô ta cũng đâu phải cố ý, bây giờ cô ta cảm thấy vô cùng ủy khuất, đã té rách da rồi mà còn phải đứng đây nghe đạo diễn mắng mỏ.

Người trong giới ai cũng biết đạo diễn Ứng Đạo Sâm không dễ nổi giận, hôm nay không phải là lần đầu tiên tiếp xúc người mới nhưng lại là lần đầu tiên ông ta thật sự muốn lật bàn rống to!

“Khóc, khóc, khóc! Khóc cái gì mà khóc?! Cô chỉ biết khóc thôi sao? Cô đến đây để quay MV chứ không phải đến đây để khóc, cô đang khóc tang tôi đấy à? Không có năng lực thì tự biết thân biết phận đi, đừng có đem cái bộ dạng thiên kim tiểu thư kia của cô ra diễn cho tôi xem, cô có khóc đứt gan đứt ruột cũng chả ai quan tâm đâu!” Ứng Đạo Sâm sắp điên lên mất rồi, ông không thể nhìn nổi cô ta thêm một giây một phút nào nữa....

“Nghỉ ngơi đi!” Ứng Đạo Sâm rống to một tiếng rồi đi ra ngồi phịch xuống ghế đá, cố gắng trấn tĩnh bản thân, quả thật hôm nay ông tức muốn truy tìm luôn!

“Không phải chứ, mới bắt đầu chưa được bao lâu mà?” Phía Mộc Như Lam lại có người lên tiếng.

“Phé quách cái con nhỏ dằn độn kia đi! Chọc đạo diễn nổi đóa lên như thế thì còn có thể quay cái gì cơ chứ? Mẹ nó, lão nương muốn đem cái bộ dạng ngu xuẩn kia truyền ra ngoài xem thiên hạ sẽ nhìn cô ta bằng ánh mắt gì.” Cô gái vừa nói xong, ngón tay đã liên tục ấn lên di động.

Mộc Như Lam chỉ cười cười lắc đầu, vốn định đứng đây xem diễn nên cô cũng không muốn xen vào.

Nhưng sự thật chứng minh, có người không muốn cô bình an đứng ngoài xem diễn, phải nhất định kéo cô vào trong thì mới chịu.

Không biết có chuyện gì xảy ra mà Tang Hạm Nhi lại đột nhiên chạy đến chỗ Mộc Như Lam, dùng đôi mắt đỏ hồng tội nghiệp mà nhìn cô, bĩu môi nói, “Này, kỹ thuật diễn của cô tốt lắm, làm mẫu cho tôi xem đi.”

Âm thanh nhu nhược là thế, vậy mà lại mang theo một ngữ điệu ra lệnh.

Những người xung quanh Mộc Như Lam lập tức nổi giận, nếu Mộc Như Lam không ngăn lại thì có khi bọn họ đã tiến lên đánh chết đối phương rồi.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn cô gái trước mặt, “Tôi biết cô sao?”

Tang Hạm Nhi khinh thường nhìn lại, “Với cái thân phận của cô thì làm sao có thể biết tôi?” Tang Hạm Nhi cho rằng Mộc Như Lam cũng là fan của Đồng Tử Hiên giống như các cô gái xung quanh, thân thế hẳn cũng tầm thường thôi, nếu không thì sao lại phải ngồi ở đây mà không đi qua bắt chuyện với Đồng Tử Hiên?

Mộc Như Lam gật gật đầu, nụ cười trên môi nhạt đi một ít, vẻ mặt bỗng trở nên sắc bén, “Nếu đã như vậy thì quả thật cần phải cải thiện lại giáo dục của vị tiểu thư này, thấy cô dùng cái điệu bộ đó để nói chuyện với một người xa lạ, tôi thật sự nghi ngờ cái mà TMT gọi là ‘Nghệ sĩ hàng đầu làng giải trí’.”

“Cô...”

“Hạm Nhi.” Âm thanh của Tang Tranh đánh gãy lời Tang Hạm Nhi muốn nói.

“Cậu...” Tang Hạm Nhi hốt mắt hồng hồng nhìn Tang Tranh, ai không biết có khi còn nghĩ cô ta đang chịu ỷ khuất gì lớn lắm.

Tang Tranh cau mày, hẳn rất không ưa đứa cháu gái này, nó là đứa con gái duy nhất của chị hắn, từ nhỏ đã được xem như bảo bối trong nhà, ngay cả hắn cũng không thể tùy tiện la mắng, vì vậy mới dưỡng ra cái tính nết đưng tí là khốc lốc cho rằng không ai được làm trái ý mình.

“Sắp tiếp tục quay MV rồi, cháu còn đứng đó làm gì?” Tang Tranh nhìn về phía Mộc Như Lam, nghiêm túc xin lỗi, “Thật sự xin lỗi Mộc tiểu thư, tôi thay cháu gái mình cúi đầu xin lỗi cô.”

Tang Hạm Nhi nhất thời bực bội mím môi, “Vì sao phải xin lỗi cô ta? Cô ta rõ ràng có thể diễn tốt mà! Rõ ràng rất kích động khi được ngắm Đồng Tử Hiên, thế mà cứ làm ra vẻ cao cao tại thượng, cháu theo dõi cô ta cả buổi, chẳng tìm ra một chút sơ hở nào cả!” Nếu cô ta không nhìn chăm chăm Mộc Như Lam thì khi nãy cũng đã không sơ suất đến nỗi ngã chổng vó.

Mộc Như Lam ngồi bên cạnh Mộc Như Lam, nghe thế thì suýt nổi trận lôi đình, bộ hai mắt của cô ta trét đầy *** chó hay sao? Nhìn kiểu gì mà biết Mộc Như Lam kích động khi thấy Đồng Tử Hiên?

“Câm miệng!” Tang Tranh nhăn mày quát một tiếng, không thèm để tâm đến dáng vẻ hoa lệ đầm mưa của cô cháu gái nữa, hắn tiếp tục xin lỗi Mộc Như Lam, “Thật sự vô cùng xin lỗi, cháu gái tôi tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, mong tiểu thư bỏ qua cho nó.”

Lăn lộn trong giới giải trí khốc liệt nhiều năm, Tang Tranh đã luyện ra một thân khéo léo, có lẽ vì thấy biểu hiện của Mộc Như Lam hoàn toàn không đúng với lứa tuổi mười sáu nên hắn đã thuận theo bản năng mà đối xử với cô như một người trưởng thành.

“Tất nhiên tôi sẽ không so đo hơn thua với một cô gái mười bảy tuổi thiếu giáo dục, mà cho dù tôi thật sự muốn chèn ép cô ta thì gia giáo nhà tôi cũng không cho phép.” Mộc Như Lam mỉm cười thân nhiên đáp lại một câu, làm cho Đồng Tử Hiên suýt không nhận được mà vỗ tay khen hay.

Mộc Như Lam nói lời này quả thực quá ác, nếu lời này phát ra từ miệng một người lớn tuổi hơn Tang Hạm Nhi thì nhất định sẽ bị chê là nhỏ mọn hẹp hòi, thế nhưng Mộc Như Lam lại nhỏ hơn Tang Hạm Nhi một tuổi! Người trẻ tuổi phạm sai lầm thì thường được gia giáo đánh khẽ, thậm chí còn cho là “đồng ngôn vô kỷ”, điểm này cũng áp dụng cả trong pháp luật nghiêm khắc và lãnh khốc.

Tang Tranh ác, Mộc Như Lam ác hơn. Tang Tranh muốn Mộc Như Lam ngen trong lòng không phát giận được, Mộc Như Lam liền trực tiếp mắng cả nhà hắn và Tang Hạm Nhi, mười bảy tuổi mà còn thiếu giáo dục hơn mười sáu tuổi, sau đó còn chêm thêm một câu “Gia giáo nhà tôi không cho phép”, gia giáo là từ đâu mà có? Suy một hồi, rõ ràng là đang mắng cả nhà bọn họ thiếu gia giáo nên mới có thể sản sinh ra cái đồ thiếu giáo dục như Tang Hạm Nhi!

Về mặt của Tang Tranh bỗng chốc cứng đờ, qua tròng kính, hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười đầy thiện cảm của Mộc Như Lam, trong lòng thâm sùng sốt, không ngờ cô gái này lại thẳng thừng đến thế, cặp mắt kia trong suốt tựa pha lê, ánh nhìn sắc bén tuyệt không cho phép bất cứ ai khinh nhờn. Trái tim chấn động một hồi, hắn bỗng hiểu ra tại sao Boss lại gửi thư dặn dò, hội trưởng hội học sinh trường này, quả thật không dễ chọc.

Không khí xung quanh nhất thời đông cứng lại, Đồng Tử Hiên đành đi qua hoá giải tình huống xấu hổ này.

“Sao lại ở đây tán dóc với mỹ nữ thế? Mau đi làm việc đi.” Đồng Tử Hiên vỗ vai Tang Tranh, ánh mắt nhìn sang Mộc Như Lam mang theo chút tìm tòi xâm chiếm. Ôi, không thể không nói, mắt nhìn người của Đồng Kỳ quả thật quá tốt, về hội học này, thân khí phách này, đúng là loại người sinh ra để đứng trong hào quang sáng rực! Nếu là trước đây thì có lẽ anh ta và Đồng Kỳ đã có thể phân tranh cao thấp một phen rồi, đáng tiếc, cô ấy lại là người của Kha gia.

Mộc Như Lam xem như không thấy cái nhìn chăm chú của Đồng Tử Hiên, chợt như cảm nhận được điều gì đó, cô hơi ngoái đầu nhìn về phía bên kia, ánh mặt trời xuyên qua tán cây đầy lá, hắt lên gương mặt của Mộc Như Lam, cô gái giơ tay nờ một nụ cười xán lạn, đôi mắt lưu ly trong veo phản chiếu

từng tia sáng mê người, tựa như hai vầng mặt trời nho nhỏ.

Đồng Tứ Hiền nhìn đến gần, ở trong giới giải trí nhiều năm, anh ta đã gặp gỡ không biết bao nhiêu dạng người, xem qua không biết bao nhiêu đôi mắt, rất hiếm ai thật sự đơn thuần, mà cho dù có thì chẳng bao lâu sau cũng sẽ bị nhuốm đen. Trừ khi được bảo hộ dưới một cánh chim vững chãi, bằng không, những người đơn thuần rất dễ bị xã hội này đào thải. Vậy mà cũng có ngày, hắn được thấy một đôi mắt như vậy, hệt như mặt trời.

Không hẳn là đơn thuần, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Mặc Khiêm Nhân đến đây tìm Mặc Như Lam, từ xa hắn đã nhìn thấy cô ngồi giữa một đám người, có điều Mặc Khiêm Nhân không thích nơi đông đúc nên đành đứng dưới một gốc cây chờ cho Mặc Như Lam xong việc, nào ngờ hắn còn đứng chưa ấm chỗ thì đã bị cô phát hiện ra.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô mỉm cười với hắn, thế nhưng không hiểu tại sao, trong thoáng chốc, trái tim hắn phảng phất như đã ngưng một nhịp.

Mặc Khiêm Nhân tiến lại gần, Đồng Tứ Hiền mới đem lực chú ý chuyển từ Mặc Như Lam sang cho hắn, khi nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân, anh ta bất giác chau mày, thì ra Mặc Như Lam mỉm cười hạnh phúc đến thế là vì sự xuất hiện của người đàn ông này?

Mặc Như Lam đứng dậy khỏi ghế đá, “Mặc tiên sinh.”

“Bạn à?” Mặc Khiêm Nhân không may để tâm đến Đồng Tứ Hiền và những người xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Mặc Như Lam, hắn chỉ tập trung vào mỗi mình cô mà thôi.

“Không bạn. Nhưng phải chờ một chút.” Mặc Như Lam nhìn đồng hồ trên tay.

Mặc Như Lam đứng cạnh nhũ mây, chị quen biết người đàn ông này từ lúc nào? Vì sao chị lại muốn đi cùng anh ta?

“Chị...”

“Hội trường.” Âm thanh của Thư Mẫn cắt ngang lời Mặc Như Lam định nói, một cô gái với mái tóc ngắn lạnh lẽo bước vào, cô không mang váy nữ sinh mà lại mặc chiếc quần dài dành cho nam sinh Lưu Tư Lan, trông qua khá “tuần tử”.

Mặc Như Lam mỉm cười nhìn Thư Mẫn, “Bọn họ muốn quay MV tại trường trong vòng hai ngày, cậu sắp xếp xem.”

Mỗi khi trường học diễn ra sự kiện gì, người trong hội học sinh sẽ phải làm việc quần quật, đừng mơ đến chuyện được hưởng thụ một hai ngày nghỉ như những học sinh khác. Ví dụ như buổi tối hôm trước lễ kỷ niệm thành lập trường, các học sinh khác chuẩn bị xong liền chạy đi chơi, còn Mặc Như Lam thì phải ở lại trường đến tận tối.

Thư Mẫn nhìn chân của Mặc Như Lam, sau đó lại liếc nhanh qua gương mặt Mặc Như Lam, cuối cùng cô quét mắt nhìn xung quanh một lượt, gật đầu, “Đã rõ, lần này là sơ sót của tôi.”

“Như vậy, đành phải phiền cậu rồi.”

Thư Mẫn cau mày, giọng điệu có chút phiền chán, tựa như đang mất kiên nhẫn, cô nhìn sang chỗ khác, “Không sao, nếu hội trường có việc thì đi nhanh đi.”

Các học sinh Lưu Tư Lan không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nhất là nhóm người ủng hộ Thư Mẫn, trước đây bọn họ cứ tưởng Thư Mẫn và Mặc Như Lam có quan hệ rất tệ, Mặc Như Lam chèn ép Thư Mẫn mọi lúc mọi nơi, bây giờ nhìn thấy, hình như... Cũng không gay gắt đến mức vừa gặp mặt là chàm chọc khiêu khích như trong tưởng tượng.

Mặc Như Lam gật đầu, cô nhìn sang Mặc Như Lâm, “Như Lâm, em về trước đi, chị có chút chuyện riêng cần bàn bạc cùng Mặc tiên sinh.”

Mặc Như Lâm quan sát Mặc Khiêm Nhân mà lòng tràn đầy mâu thuẫn, đầu tiên là Lam Nhất Dương, bây giờ lại đến tên đàn ông không rõ lai lịch này. Nếu có thể, cậu thật sự muốn nhốt Mặc Như Lam trong một thế giới của riêng hai bọn họ, không ai có thể cướp đi Mặc Như Lam từ tay cậu, thế nhưng lý trí lại nói với cậu, không thể.

Cho nên, cậu gật đầu, “Vâng.”

Thiếu niên gắt gao siết chặt hai tay, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Mỗi lần phải nhìn Mặc Như Lam ở chung một chỗ với những người đàn ông ưu tú khác, cho dù cảm thấy bài xích đến nhường nào đi chăng nữa, cậu cũng phải nén ở trong lòng, không thể làm ra chuyện điên rồ, không thể đánh mất lý trí, đến chết cũng phải nhớ, cậu là em trai của cô, em trai ruột thịt!

Ánh mắt đậm đặc của Mặc Khiêm Nhân hơi đảo qua Mặc Như Lâm, Mặc Như Lâm lập tức nhìn hắn đầy đề phòng, thế nhưng ngay, sau đó Mặc Khiêm Nhân liền thân nhiên quay đầu đi, như thể chưa phát hiện thấy thứ gì.

“Đi thôi.” Mặc Khiêm Nhân gọi Mặc Như Lam một tiếng, chờ cô đến gần, hắn mới xoay người cùng cô sóng bước đi thẳng về phía trước.

“Này, họ Mặc kia!” Một âm thanh nũng nịu vang lên, Mặc Khiêm Nhân và Mặc Như Lam dừng bước, Mặc Khiêm Nhân quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một cô gái mặc chiếc quần trắng, hốc mắt phỉm hồng ửng ửng hơi nước, “Đề bạn gái anh làm mẫu cho tôi một chút thôi có được

không, đừng hẹp hòi thế chứ, cô ta diễn giỏi lắm đấy! Chắc chắn là rất thích diễn!” Cô ta cố gắng bày ra bộ dáng yếu điệu thực nữ, Mộc Như Lam càng nhìn càng không thể ưa nổi!

Tang Tranh quả thật muốn đập chết Tang Hạm Nhi luôn cho rồi, mới hờ ra có một chút, con bé này lại không quản nổi cái miệng thối của mình.

Đồng Tứ Hiền giờ ngón tay vỗ về làn môi khiêu gợi của anh ta, bắt động thanh sắc nhìn Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô gái tràn đầy uy khuất trước mặt, quay đầu rồi đi, dùng âm lượng không lớn không nhỏ để nói với Mộc Như Lam bên cạnh, “Loại người ngu xuẩn thiếu giáo dục này, cô nên tránh xa ra một chút, coi chừng bị cắn.”

Mộc Như Lam nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt loé lên vài tia sáng quý dị, sau đó ngoan ngoãn gật đầu, “Ừ.”

Hai bóng dáng dần dần rời xa, để lại một đám người phía sau với đủ loại vẻ mặt, một số học sinh Lưu Tư Lan đang ghen cười, một số khác lại kiềm không nổi phải bật cười ngặt nghẽo, nhìn Tang Hạm Nhi mặt đỏ bừng, tức giận đến mức giậm chân tại chỗ, quả thật muốn không cười cũng khó. Vài học sinh biết Mặc Khiêm Nhân là thầy giáo lớp A thì đều giờ thẳng ngón tay cái, Mặc lão sư, thầy nói rất đúng, loại người đàn độn thể này nói nhiều cũng vô ích, tránh xa mới là vương đạo!

Đồng Tứ Hiền vron tay cố gắng ngăn tiếng ho khan từ cửa miệng, khoe mắt có chút run rẩy, này... quả thật... hai cái người này... sẽ không phải là một đôi trời sinh đây chứ? Nữ đã ác, nam còn ác hơn!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: V9.1: Ngây ngô (1)

Hai người sánh vai nhau mà đi, tán cây trên đỉnh đầu bị gió thổi xào xạc, một chiếc lá khô rụng xuống theo làn gió, khẽ khàng dừng chân trên đầu Mộc Như Lam. Với chút trọng lượng nhỏ nhoi của chiếc lá, Mộc Như Lam không may mắn phát hiện ra. Lúc Mặc Khiêm Nhân nhìn qua, cô chỉ biết ngây ngô đáp lại bằng một nụ cười trong vắt, vì thế, một cảm giác ngốc nghếch lặng lẽ xuất hiện.

Mặc Khiêm Nhân hết nhìn chiếc lá lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Mộc Như Lam, hắn vron bàn tay tái nhợt nhưng tỉnh tể lên, Mộc Như Lam rút đầu theo bản năng, cô còn chưa kịp nhận ra hắn định làm gì thì chiếc cổ tay áo màu trắng đã tiến lại gần, mang theo một mùi hương bạc hà như có như không. Giấy tiếp theo, người đàn ông giờ chiếc lá khô ra trước mặt Mộc Như Lam.

“Ngốc.” Mặc Khiêm Nhân vẫn bình thản đi thẳng như thể chưa hề xảy ra việc gì, âm thanh nhẹ nhàng như đang thì thầm.

Mộc Như Lam sờ sờ đầu, cô bước nhanh thêm một chút để đuổi kịp Mặc Khiêm Nhân, khoe môi vẽ một nụ cười nhàn nhạt, “Tiểu nữ dĩ nhiên là không thông minh bằng tiên sinh ngài.” Miệng mỉm cười, đầu đội lá, thật sự nhìn ngốc lắm sao? Mộc Như Lam có chút nghi hoặc, nhưng cũng không định phí thêm thời gian vào câu chuyện vô vị này.

Mặc Khiêm Nhân không nói chuyện. Một cơn gió lạnh lùa đến làm cho mái tóc đen của hắn thoáng đung đưa.

Mộc Như Lam chỉ ôm chặt áo khoác trên tay, không hề có ý định mặc vào.

“Mặc áo vào.” Giọng nói thản nhiên của người đàn ông lại vang lên, giống như chỉ là thuận miệng.

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, “Mặc vào sẽ nóng.” Chính anh ta cũng chỉ mặc có một cái áo sơ mi thôi a.

“Toát một ít mồ hôi còn hơn là bị cảm.” Đôi mắt lạnh nhạt sắc bén nhìn chằm chằm vào Mộc Như Lam, ngữ điệu cực kỳ đậm đặc, nhưng trong mắt lại mang theo một loại cổ chấp không nói nên lời.

Mộc Như Lam im lặng quan sát Mặc Khiêm Nhân, cô muốn tìm ra một thứ gì đó từ ánh mắt của hắn, thế nhưng vài giây sau lại bất lực nhận ra, chính mình không hề có sức chống cự với ánh mắt này.

Mộc Như Lam đành thờ dãi nhận mệnh, “Được rồi.” Ngoan ngoãn mặc áo khoác vào, cô nhìn người đàn ông đang cùng mình đi về phía cổng trường, bỗng đột nhiên sực nhớ, “A, Mặc tiên sinh có vợ chưa?”

“Nhìn tôi giống người đã có vợ à?” Chuyện đơn giản như vậy mà cũng nhìn không ra? Thấy ngón tay hắn trống không thì cũng phải biết rồi chứ? Mặc Khiêm Nhân lại bắt đầu trào phúng theo bản năng.

“Cũng không hẳn, thời buổi này kẻ lừa đảo rất nhiều, năm ngoái tôi từng gặp một người đàn ông ưu tú tay không đeo nhẫn, hắn cũng nói với tôi là hắn chưa kết hôn. Kết quả, người ta thậm chí đã có con luôn rồi.” Mộc Như Lam nghiêm túc đáp. Phải công nhận, kẻ có ý đồ lừa gạt cô quả thật chưa bao giờ chịu dút, trước là bọn bắt cóc, sau là kẻ lừa tình, chặc chạch...

Mặc Khiêm Nhân nhíu mày trầm mặc suốt đoạn đường, phải đến thời điểm đặt chân tới bãi đỗ xe bên kia cổng trường thì thanh âm của hắn mới một lần nữa vang lên, “Một người khi nói dối hoặc có chuyện gì giấu giếm thì mí mắt thường hạ xuống dưới, đôi lúc lại vô thức làm một ít động tác nhỏ như xoa ngón tay, siết tay thành nắm đấm, giấu diếm lòng bàn tay. Khi hắn có dự vọng mãnh liệt với một chuyện gì đó, ví dụ như tính dục, thì đồng tử của hắn sẽ nở to ra, thậm chí là hết cỡ.”

Mộc Như Lam giật mình nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân, thế nhưng lọt vào mắt lại là một gò má tái nhợt, như thể hắn chỉ đang nói mấy thứ râu ria mà thôi.

Mộc Như Lam thu lại ánh nhìn, hàng mi dài hơi rũ xuống, ngăn đi tia sáng trong đôi mắt xinh đẹp, “Thật khó chịu...”

Cặp môi anh đào mê người khẽ bật ra một tiếng thì thảo nhẹ như gió thoảng, nhẹ đến mức không ai có thể nắm bắt.

Thật sự khó chịu a. Nam nhân này quá đỗi dịu dàng, hắn nói thế rõ ràng là để dạy cô cách phát hiện người ta đang nói thật hay là đang ôm ý đồ nào khác. Biết cô không phải kẻ hiền lành, biết cô là tội phạm biến thái giết người, ấy thế mà hắn vẫn đối xử với cô dịu dàng đến như vậy. Rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì đây? Rốt cuộc hắn tiếp cận cô nhằm mục đích gì? Hơn nữa, mặc dù hắn đang làm cái nghề nghiệp mà cô kiêng kỵ nhất nhưng cô lại không hề cảm thấy bất an hay nổi lên ý định giết chết đối phương để tự bảo vệ mình, thật sự quá kỳ quái, thật bức rứt khó chịu...

Mặc Khiêm Nhân lịch sự mở cửa xe cho Mộc Như Lam. Lục gia tài xế đứng ở đầu xe thấy thế thì liền cười đến gian trá, lặng lẽ lấy di động ra nhắn tin cho Lục mụ mụ.

Sau khi hai người đã an vị ở ghế sau, tài xế chậm rãi khởi động xe, đi đến địa điểm mà sáng nay Mặc Khiêm Nhân đã nói với hắn.

Mộc Như Lam không hỏi hắn muốn đi đâu, đúng hơn là, cô đã sớm đoán được.

Phong cảnh ngoài đường chạy lướt qua khung cửa sổ, hai người ngồi yên không nói gì. Mộc Như Lam nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ có chút thần thờ.

Bỗng nhiên, một cỗ mùi thơm rất nồng bay đến. Mộc Như Lam hoàn hồn nhìn qua, chỉ thấy trên tay người đàn ông đang cầm một cái bình giữ nhiệt màu hồng phấn dẹt. Lọ trông rất quen, lúc này anh ta đang nhìn canh gà còn nóng hổi hổi trong bình giữ nhiệt, im lặng.

Tài xế vừa mới đưa cái này cho hắn, nghe nói là Lục mụ mụ làm cho Mộc Như Lam.

Ý đồ quá rõ ràng.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam, “Bây giờ dùng luôn không?”

Mộc Như Lam sờ sờ cái bụng vừa mới ăn no cách đây không lâu, lắc đầu, “Không, cảm ơn.”

Mặc Khiêm Nhân đẩy nắp lại, bình giữ nhiệt này chất lượng tốt lắm, giữ ấm cả ngày cũng không thành vấn đề, chờ đến tối nay lúc bụng Mộc Như Lam trống rỗng thì lấy ra dùng cũng không muộn.

Mộc Như Lam theo dõi động tác của hắn, cô nhìn gò má người đàn ông, trong mắt ẩn ẩn một tia bất đắc dĩ, “Mặc tiên sinh cứ như thế này, chỉ sợ sau này bạn gái của anh sẽ phải chịu áp lực rất lớn.”

“Vì sao?” Động tác của Mặc Khiêm Nhân dừng một chút, hắn nghi hoặc nhìn Mộc Như Lam. Hắn hoàn toàn không hiểu hắn có chỗ nào gây áp lực cho người phụ nữ tương lai của mình. Xét dưới góc độ khách quan, Mặc Khiêm Nhân biết rõ chính mình là một người đàn ông tốt, bởi vì hắn có ý thức trách nhiệm của quân nhân, có tính chung thủy hy sinh và tất cả những gì cần thiết, nhưng chỉ khi nào thật sự xuất hiện một người phụ nữ có thể cướp đi trái tim hắn mà thôi.

Mộc Như Lam không khỏi bật cười, lại nhiều hơn là bất đắc dĩ, nam nhân này thật đúng là không có tính tự ngộ.

“Dịu dàng là tốt, nhưng cứ dịu dàng với tất cả mọi người như vậy, người yêu của anh nếu không ghen tỵ thì cũng sẽ cảm thấy anh không yêu cô ấy.” Cho dù là đàn ông hay phụ nữ, ai ai cũng muốn mình trở thành người đặc biệt trong trái tim nhân tình.

Ánh mắt Mặc Khiêm Nhân viết rõ hai chữ “khó hiểu”. Dịu dàng? Lại nói hắn dịu dàng? Hắn dịu dàng chỗ nào?

Tuy rất khó hiểu nhưng Mặc Khiêm Nhân vẫn trả lời, “Tôi sẽ không dịu dàng với tất cả mọi người.”

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, chợt nhớ đến câu nói không chút lưu tình mà Mặc Khiêm Nhân dành cho Tang Hạm Nhi, cô liền gật đầu đồng ý, hắn nói đúng. Kỳ thực, cô cũng không biết liệu Mặc Khiêm Nhân có đối xử dịu dàng với người khác không, nhưng vì cô thấy thân phận của mình quá đặc biệt, nói trắng ra chính là đang công khai đối đầu với Mặc Khiêm Nhân, một người có thể dịu dàng với cả kẻ địch thì còn ai có thể khiến hắn không dịu dàng cơ chứ?

Bất quá, xem tình hình hiện tại, dường như cô đã hiểu nhầm hắn rồi.

Nhưng mà... tựa hồ vẫn còn điểm nào đó rất bất thường, nhưng nhất thời cô không nói được là bất thường ở đâu... Đúng lúc này, đích đến bọn họ đã hiện ra ngay trước mặt.

Xe đỗ xích lại trước tòa nhà cao tầng xây dang dở, vì xảy ra án mạng nên nơi này cấm tiết những người không phận sự. Mộc Như Lam theo Mặc Khiêm Nhân tiến vào trong, về mặt mỗi người một khác nhưng lại đem đến một cảm giác vô cùng tương đồng đđ.lqđđ, bước chân bọn họ thư thả thoải mái như thể đang bước vào một vườn hoa, chứ không phải hiện trường của một vụ giết người.

Gió lùa từng đợt làm cho những tấm ván gỗ đưng đưa lạch cạch. Trên tầng lầu trống không, vài ba thứ đồ đạc linh tinh cũng đưa nhau vang lên những chùm âm riêng biệt, đóa hoa máu trên sàn vẫn chưa được chùi sạch hẳn, càng khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân đứng ở vị trí mà lúc ấy Kha Uyển Tinh đã đứng, cùng nhìn lên trên. Tượng tượng đến cảnh Kha Uyển Tinh bắt ngờ gặp phải chuyện hải hùng đó, tượng tượng đến vẻ mặt hoảng sợ vụn vẹo và tiếng thét chói tai của bà ta, nụ cười trên môi Mộc Như Lam lại càng thêm thâm trầm, đôi mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết.

Mặc Khiêm Nhân chú ý tới vẻ mặt đó của Mộc Như Lam, hai mí mắt của hắn lập tức nheo lại, “Mẹ của mình bị chấn kinh nghiêm trọng, cô vui lắm sao?”

Mộc Như Lam nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân, trong mắt thoáng hiện lên ý cười, “Phải nói thế nào đây? Tôi là một đứa con gái hiếu thảo, nhưng đồng thời cũng là một kẻ thích xem kịch.”

“Thường thường, những kẻ nghĩ mình đang xem diễn thực ra mới chính là diễn viên.” Mặc Khiêm Nhân chăm chú quan sát Mộc Như Lam, muốn tìm ra một chút sơ hở nhỏ nhoi.

Mộc như Lam không hề chột dạ, cô nhìn thẳng đáp lại, “Như vậy cũng không thành vấn đề. Đời người vốn là một vở kịch, nếu đã không làm khán giả thì cứ dốc sức diễn một vở kịch thật phần khích là được. Trong cuộc sống, mỗi người đều là một con hát a.”

Mặc Khiêm Nhân không nhìn được phải nhủ mảy, lại nữa, cái cảm giác này tới nữa, như thể trước mặt hắn với không phải là một cô gái mười sáu tuổi hào hoa phong nhã, mà là một bà cụ đầu bạc trắng đã nhìn thấu hồng trần. Trên người cô gái này, hắn không hề nhìn thấy những đường nét đặc trưng của tuổi trẻ, không táo bạo, không bốc đồng, không tùy hứng... hoàn toàn không có gì cả.

Hơn nữa, cô ta xem kịch, nhưng lại muốn kéo luôn cả mẹ mình vào vở kịch? Chẳng lẽ đây chính là lý do khiến cô ta chọn nơi này làm địa điểm gây án? Mặc Khiêm Nhân đã xem qua những tư liệu liên quan đến tòa nhà này, đây là công trình của Mộc gia, sau khi xây dựng xong, nó có thể đem lại khoản lợi nhuận khổng lồ. Nhưng từ khi xảy ra vụ giết người, giá trị tòa nhà này lập tức tụt xuống mức thấp nhất, đối với Mộc gia mà nói, đây đích thực là một vụ lỗ to.

Mộc Như Lam quả thực giống kẻ thù của Mộc gia hơn là con gái ruột.

Điều này thật kỳ quái, thật sự quá kỳ quái, Mộc Như Lam đã lớn lên trong chính sự cung chiều vô bờ bến của Mộc gia và Kha gia a.

Thấy Mặc Khiêm Nhân không đáp lại, Mộc Như Lam thu hồi ánh mắt rồi lên tiếng hỏi, “Mặc tiên sinh đưa tôi đến đây là có chuyện gì?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn tòa nhà bị lưới xanh bao quanh, thân nhiên nói: “Tôi biết thủ pháp gây án của cô.”

Đuôi lông mày Mộc Như Lam nhẹ nhàng nhướn lên, “Chúng có đâu?”

Lợi hại quá, cô mới làm chuyện xấu hôm qua mà hôm nay đã bị phát hiện rồi, quả thật có chút thất bại, nhưng trên hết... Cô cảm thấy cực kỳ hưng phấn, giống như đã tìm được cho mình một kỳ phùng địch thủ, máu đỏ khắp người sôi trào lên cả rồi.

Đúng là một câu trả lời thông minh, không phản bác nhưng cũng chẳng thừa nhận.

“Tôi đã lên vào tầng hầm biệt thự của cô ở khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa, tìm thấy vài sợi tơ và cây đinh dài cùng loại.” Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt sắc bén như có thể bóc mẽ toàn bộ nguy trang. “Ba người mất tích hai năm trước, Kim Mạt Ly, Uông Cường, tất cả đều liên quan đến vụ án bắt cóc năm năm trước. Vì sao? Nếu còn có vụ tiếp theo thì mục tiêu của cô sẽ là ai? Lư Miên? Kim Bưu Hồ?”

Mặc Khiêm Nhân có linh cảm Kim Bưu Hồ chính là nhân vật mấu chốt của vụ án này, nhưng mà hắn lại không tài nào tra được tư liệu của Kim Bưu Hồ ở nước ngoài. Theo lời của Mặc Vô Ngân thì hồ sơ của đđ.lqđđ Kim Bưu Hồ đã bị khóa và bảo vệ bởi một loại tường lửa rất lợi hại, con bé tấn công ba lần liên tục mà vẫn không giải được, trong đó còn có một lần suýt bị bắt. Kim gia không chỉ nổi quan hệ với hắc đạo mà còn bắt tay cùng chính giới, vì thế mới có thể bất ngờ phát lên sau một đêm, trở thành nhà giàu nổi danh ở thành phố K. Editor: Thanh Hoa. Beta-er: MDL.

Mặc Khiêm Nhân rất phiền chán những vụ án vương vịu một loạt dây mơ rễ má như thế này, mỗi khi muốn phá án hay bắt người là lại phải để ý đến bối cảnh sau lưng đối phương, xem liệu mình có nguy cơ bị ám sát hay không, vân vân... Thật sự là phiền chết người. Vì vậy, hắn thả ở lý trong nhà tù biến thái còn hơn là chạy ra ngoài giải quyết nấy vụ án do FBI đưa tới.

Nhưng Mộc Như Lam đã khiến hắn phải phá lệ.

Hắn bảo Mặc Vô Ngân đi thăm dò Kim gia, Kim gia nhất định là gây ra chuyện gì động chạm nghiêm trọng tới Mộc Như Lam nên mới bị cô chú ý. Còn về lý do tại sao bản thân hắn lại muốn tìm hiểu tường tận đến thế, là vì phá án hay vì cái gì khác, thì Mặc Khiêm Nhân chưa bao giờ tự hỏi.

Một trận gió lạnh gào thét mà qua, thổi tung mái tóc dài mảnh khảnh như tơ nhện của cô gái, vạt áo cô chạm vào đuôi của hắn, sợi tóc cô phất qua khuôn mặt tuần tú tái hợt của hắn. Cô gái xinh đẹp và người đàn ông anh tuấn đối diện với nhau, cho dù khung cảnh là tòa nhà trống không đầy máu thì vẫn có một loại cảm giác lãng mạn không nói nên lời.

Mộc Như Lam vươn tay vuốt vài sợi tóc buông bình ra sau tai, mỉm cười thật hiền lành, “Đáp án này... vì sao tôi lại phải nói cho anh chứ?”

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn cô, tựa hồ đã sớm chuẩn bị tâm lý đối với chuyện không nhận được đáp án. Chẳng tên tội phạm nào lại đi thú nhận rằng bản thân phạm tội, điều này rất dễ lý giải, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút khó chịu vô nguyên cớ, “Cô đang khiêu khích tôi sao?” Ngoại trừ những kẻ đã bị hắn tống vào tù, từ trước đến nay, chưa từng có một tên tội phạm biến thái nào có thể đối mặt với hắn mà nói nhiều như vậy.

“Không có.” Mộc Như Lam cười khúc khích như đang nói một câu vui đùa.

“Rõ ràng là có.” Mặc Khiêm Nhân ngốc mới tin lời cô. Hắn thậm chí còn hoài nghi, buổi sáng hôm qua người này đưa kẹo mút cho hắn cũng là cố tình cố ý, đúng là một tên tội phạm kiêu ngạo.

“Được rồi.” Mộc Như Lam nhún nhún vai, bỗng nhiên cảm thấy cách ở chung của họ thật kỳ lạ quá thể, nhưng chuyện này cũng dễ hiểu thôi, Mặc Khiêm Nhân là nhà tâm lý học tội phạm chứ không phải là chấp pháp viên, trên thế giới này có rất nhiều người tính tình cổ quái, có lẽ Mặc Khiêm Nhân cũng là một trong số đó, anh ta muốn nghiên cứu mình – điểm này Mộc Như Lam đã biết rõ, “Vây, anh mang tôi đến đây chỉ để nói những lời này thôi sao? Không tìm được chứng cứ?”

“Tại nhà nạn nhân Uông Cường có phát hiện một ít tro giấy và một cái lông chim bồ câu, tôi tìm thấy một sợi lông mi vương trên đó, xem ra Mộc tiểu thư đã chăm rất kỹ con chim bồ câu mà mình mang ra khỏi Từ Viên. Từ hàng xóm và đồng nghiệp của Uông Cường, tôi tra được những lời khai rất kỳ quái, tí như thời gian gần đây, mỗi tối Uông Cường đều đến tòa nhà này, không biết để làm gì. Mộc tiểu thư dựng một vụ án giết người do chính nạn nhân tự biên tự diễn, quả thật là đặc sắc.” Mặc Khiêm Nhân đạm mạc nhìn Mộc Như Lam, giọng nói dần trở nên lạnh lùng.

Mộc Như Lam có đồng bọn chăng? Đáp án là không. Chỗ tro giấy và lời khai của đồng nghiệp Uông Cường đều gây cho Mặc Khiêm Nhân một cảm giác bất bình thường. Trên mặt hung khí chỉ có dấu vân tay của mỗi mình nạn nhân, mà hôm đó hung thủ lại đang cùng hắn uống cà phê, vậy thì hắn mượn phép đi đến một kết luận to gan —— Hết thấy bố cục, đều do Uông Cường một tay sắp xếp.

Đương nhiên, đây tuyệt đối không phải là một vụ tự sát. Có lẽ Mộc Như Lam đã dùng phương pháp gì đó để không chế Uông Cường, kết quả là dẫn đến vụ án giết người khủng bố, máu me này.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân, cô vẫn mỉm cười dịu dàng như mọi khi, thế nhưng trong không khí lại tựa hồ có thứ gì đó bắt đầu dậy sóng.

“Ha, ta cứ thắc mắc sáng sớm chạy ra cửa làm gì. Hóa ra là hẹn hò cùng người đẹp!” Một âm thanh đáng khinh truyền đến, sau đó liền phát hiện Lục Từ Mạnh đứng ở lối vào cười tùm tùm nhìn hai người, nhưng thật ra trong lòng hắn còn đáng hơn cả ăn hoàng liên. Cái cảm giác con của người khác trở thành con của mẹ mình quả thật đủ bị thâm a! (MDL: Tức là bạn Tiểu Mạnh đã bị Lục mụ mụ bắt chạy tới đây dắt hai người về nhà đó =))~)

Bầu không khí kỳ dị lập tức bị phá vỡ. Mặc Khiêm Nhân quay đầu nhìn Lục Từ Mạnh, ánh mắt phiếm lạnh khiến trái tim Lục Từ Mạnh thoáng căng thẳng, nhưng khi thấy Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu với mình thì Lục Từ Mạnh như được chữa khỏi trong nháy mắt!

“Người đẹp, chào buổi chiều. Chúng ta đi hẹn hò đi!” Lục Từ Mạnh cười khoe ra tám cái răng trắng sáng, hắn đi tới đem móng vuốt Mặc Khiêm Nhân sang một bên, vui vẻ đứng trước mặt Mộc Như Lam mà nói.

Mộc Như Lam bị Lục Từ Mạnh như chọc cười, “Hôm nay tâm tình của Lục tiên sinh có vẻ rất tốt.”

“Nhìn thấy em, tất nhiên là tâm tình vô cùng tốt!” Lục Từ Mạnh ra sức phóng điện.

Mặc Khiêm Nhân thân nhiên lên tiếng, đối tượng nói chuyện là Mộc Như Lam, “Cô nhìn thấy gì?”

Mộc Như Lam rất ăn ý mỉm cười đáp lại, “Lúc anh ấy nói ‘hôm nay tâm tình tốt lắm’ thì mí mắt hạ xuống dưới một chút, tay nắm chặt, cười rất khoa trương nhưng trong mắt không có ý cười, cơ bắp trên mặt hơi cứng. Lục tiên sinh đang đối gạt tôi đấy.”

Về mặt và động tác của Lục Từ Mạnh cứng đờ đi trong tích tắc, hai mắt hắn tròn to khó tin nhìn Mộc Như Lam, sau đó lại nhìn sang Mặc Khiêm Nhân đứng bên cạnh. Bà mà nó, thật đấy hả? Mặc Khiêm Nhân dạy Mộc Như Lam đọc biểu cảm và ngôn ngữ cơ thể? đđ. lqđ Nhưng rõ ràng lúc trước tên này còn một mực cho rằng Mộc Như Lam là tội phạm giết người biến thái, ra về muốn ném cô ta vào ngục giam cơ mà!?

“Không tệ.” Mặc Khiêm Nhân thờ ơ khích lệ một câu, liếc nhìn Mộc Như Lam một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Mộc Như Lam hiểu ý, liền nhắc chân theo sau hắn, “Cảm ơn Mặc Lão sư đã khích lệ.”

Lục Từ Mạnh ơ một tiếng, sững sờ nhìn hai người sánh vai nhau mà đi, hắn ngờ ngẩn chớp mắt mấy cái, cả buổi mới có phản ứng lại, “Hỗn đản! Đồ có gái quên bạn!”

Một cơn gió lạnh bất chợt quét qua, Lục Từ Mạnh lơ đãng nhìn về phía tòa nhà, nhìn thấy bên trên toàn là vết máu, vài cái ống tuýp va chạm vào nhau, cùng bật lên từng tiếng vang trống trải, tấm lưới màu xanh bị gió thổi bay đến bay đi. Đột nhiên nhớ ra đây là hiện trường một vụ án mạng, Lục Từ Mạnh nhất thời sợ tới mức run run, vội vàng đuổi theo, “Ồi chao, đợi tôi với! Đừng bỏ lại tôi...”

...

Trải qua nhiều ngày chăm sóc, hơn nữa còn sử dụng kem làm mờ sẹo đắt tiền của bệnh viện thẩm mỹ, vết thương trên mặt của Bạch Tố Tình cuối cùng

cũng khỏi hẳn.

Bạch Tố Tinh nhìn gương mặt đã hoàn hảo như lúc ban đầu của mình trên gương, da dẻ được chăm chút kỹ lưỡng nên càng ngày càng mềm mại mịn màng, cô ta nở một nụ cười kiêu ngạo đắc ý, sau đó đánh một cú điện thoại cho Đồng Kỳ, báo cho hắn ta biết cô ta chuẩn bị đến thành phố G để bàn bạc về chuyện ký hợp đồng.

Nhận được câu trả lời, Bạch Tố Tinh ngay lập tức đi thu xếp đồ đạc rời khỏi khách sạn nhỏ mà mình đã ở suốt thời gian này, chỉ cần nghĩ đến chuyện bản thân sẽ nhanh chóng trở thành một ngôi sao quốc tế giống như Đồng Tứ Hiền, cô ta liền cảm thấy thật hưng phấn, cô ta nhất định sẽ tỏa sáng đến mù mắt chó của Mộc Như Lam, nhất định sẽ khiến cho nó ghen tị hậm mộ đến chết! À muốn Mộc Như Lam phải ném qua hết thảy những trái đắng mà ả đã chịu!

Mang theo hai nghìn bạc cuối cùng còn sót lại, Bạch Tố Tinh mua vé xe, ngồi liên tục ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng rời khỏi thành phố K để đến thành phố G. Ba tiếng ngồi xe làm cô ta cảm thấy mệt mỏi rã rời, Bạch Tố Tinh quyết định tìm một khách sạn, sau đó tắm rửa và nghỉ ngơi một lúc để lấy lại tinh thần đến tổng bộ TMT gặp mặt Đồng Kỳ, vì chiến dịch nâng tầm giá trị của mình lên đến mức cao nhất, Bạch Tố Tinh muốn chuẩn bị cho thật chu toàn.

Nghĩ đến tương lai xán lạn trước mắt, Bạch Tố Tinh hiển nhiên sẽ không ở tại mấy cái khách sạn nhỏ vớ vẩn, cô ta đi thẳng đến khách sạn gần tổng bộ công ty giải trí hoàn cầu TMT nhất, đ.đ.lqđ đại sảnh tráng lệ của khách sạn đem khiến Bạch Tố Tinh vô cùng thỏa mãn, hiện tại cô ta có cảm giác như thể mình đã trở thành nhất đại công chúa cao cao tại thượng, vì vậy, lúc đi đến quầy tiếp tân, giọng điệu của Bạch Tố Tinh cũng không khỏi mang theo vẻ kiêu ngạo, “Cho tôi một gian phòng.”

“Vâng, mời cô đưa ra chứng minh thư.” Nữ tiếp tân tuyệt nhiên không thay đổi sắc mặt mà chỉ làm tròn phận sự của mình, cô đã gặp qua quá nhiều người như vậy rồi.

Bạch Tố Tinh lấy chứng minh thư của ra.

“Vâng, cô muốn ở bao lâu ạ?” Tuy chỉ là một cô gái mới ở tuổi vị thành niên nhưng khách sạn của bọn họ vẫn cho phép vào ở, bởi vì những người có thể bước vào đây hầu như đều là các tiểu thư công tử nhà giàu, đây là một quy tắc ngầm đã được thiết đặt từ lâu. Truyện cập nhật sớm nhất tại diendanlequydon.

“Tạm thời cứ ở một ngày trước đi.” Nói xong, Bạch Tố Tinh đem thẻ tín dụng đưa qua. Cô ta không chắc việc kí hợp đồng có thể xong trong một ngày hay không, cũng không chắc liệu sau khi trở thành người của công ty TMT, họ có lập tức sắp xếp chỗ ở cho cô ta hay không.

Sau khi quẹt thẻ, biểu cảm của nhân viên lễ tân thoáng biến đổi, sau đó ngay lập tức trở lại như bình thường, “Tiểu thư, số dư trong thẻ của cô không đủ.”

Bên cạnh có một người phụ nữ đang đứng, cô ta nghe thế thì khinh miệt liếc Bạch Tố Tinh một cái, sau đó, bàn tay với chiếc móng đỏ chói liên cầm một tấm thẻ vàng lướt qua trước mặt Bạch Tố Tinh, làm trong lòng Bạch Tố Tinh dâng lên một trận xấu hổ.

Mẹ nó, ả đàn bà này vừa nhìn đã biết là hồ ly tinh được đàn ông bao nuôi!

Mặc dù trong lòng hận muốn chết nhưng trên mặt Bạch Tố Tinh vẫn giữ nguyên vẻ thuần khiết vô tội, cô ta nhận lấy thẻ, ngạc nhiên nhìn nhân viên lễ tân, “Không đủ?”

Bạch Tố Tinh đang định đợi nhân viên lễ tân trả lời xong thì sẽ bình tĩnh giải thích không phải là cô ta không có tiền, chỉ không hiểu tại sao số dư trong thẻ lại thiếu đến như vậy, nào ngờ người phụ nữ đứng bên cạnh lại đột nhiên chen mồm vào, “Ôi trời, không có tiền thì đừng có đến những nơi như thế này, đây chính là khách sạn sáu sao đây, không phải người giàu có thì không ở nổi đâu. A, tôi biết rồi, lại là một kẻ giả dạng danh môn tiểu thư để đến đây câu rùa vàng đúng không, đúng là cái thói đời bây giờ, mới nhỏ xíu mà đã như vậy.”

Trong quán cà phê ở đại sảnh có không ít người đang ngồi nói chuyện phiếm hoặc đang đợi chờ thứ gì đó, giọng của người phụ nữ này không hề nhỏ – hơn nữa Bạch Tố Tinh ngay từ lúc mới bước vào là đã bị chú ý rồi – vì vậy tất cả mọi người đều đổ dồn tầm mắt về phía Bạch Tố Tinh.

Sắc mặt Bạch Tố Tinh trắng bệch, hốc mắt lập tức đỏ lên, như thể vừa phải chịu một nỗi oan thật lớn, “Xin đừng nói bậy...”

Sức mạnh của kỹ năng đoá sen trắng lập tức phát huy hiệu quả, mọi người đều tin rằng Bạch Tố Tinh không phải là loại con gái như người phụ nữ kia đã nói.

Trước tình cảnh này, người phụ nữ lại càng muốn moi ra nhược điểm của đối phương, cô ta ghét nhất là mấy con hồ ly tinh như Bạch Tố Tinh, động một tí là nhỏ nước mắt khóc sụt sùi, nhìn thì y như vừa bị bắt nạt nhưng kỳ thực là đang ôm ý đồ quyến rũ đàn ông! Rác rưởi!

“Đừng nói bậy? Vậy, xin hỏi vị tiểu thư này, tên cô là gì? Cha cô là ai?”

“Tôi...” Bạch Tố Tinh cắn môi, khấn trương thu người vào một góc, bối rối không biết phải làm thế nào, dáng vẻ này khiến đàn ông xung quanh lập tức thấy triu mến, nhưng mà xem cô ta cả buổi cũng chưa nói được bố mình là ai, bọn họ không khỏi đắn đo, đây không phải là cô bé lọ lem thật đấy chứ? Tuy bọn họ rất nguyện ý làm hoàng tử cứu vớt lọ lem nhưng người cuối cùng mà bọn họ muốn, vẫn phải là công chúa, cô bé lọ lem chỉ là đối tượng để chơi đùa trong nhất thời thôi.

“Tinh Tinh?” Mộc Chấn Dương vừa tiến vào đại sảnh thì liền thấy một màn như vậy, ông ta kinh ngạc hô lên.

Giọng nói của Mộc Chấn Dương hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người, Bạch Tố Tình nhìn thấy Mộc Chấn Dương, trong lòng thầm cảm thán ông trời phù hộ, trên mặt cô ta vẫn là biểu cảm oan ức đáng thương như cũ, “Mộc thúc thúc.”

“Có chuyện gì vậy?” Mộc Chấn Dương cau mày đi qua chỗ Bạch Tổ Tinh, ông ta nhìn ánh mắt vênh vác của người phụ nữ kia, sau đó lại nhìn đôi mắt hồng hồng của Bạch Tổ Tinh, trong lòng so sánh một phen, cái nhìn dành cho người phụ nữ kia cũng nghiêm khắc hẳn lên, Bạch Tổ Tinh tới nơi này làm gì tạm thời ông không cần quan tâm, đđ. lqđ nhưng mà bất nạt đứa nhỏ ở nhà ông thì tuyệt đối không thể bỏ qua.

“A? Chẳng lẽ đây là kim chủ của cô sao?” Người phụ nữ trào phúng nói, “Quả là một cặp đôi hoàn hảo a, một nghèo rớt mồng tơi, một nhà giàu mới nổi.”

Mộc Chân Dương trừng mắt, vẻ mặt thật hung hăng, “Cô nói cái gì đây? Đây là con gái của tôi!”

Thời buổi này, trò chơi cha nuôi con gái cũng có không ít người tham gia, chặc chặc, đúng là cái thời đời bấy giờ.” Người phụ nữ vừa nói vừa lắc đầu như một con khổng tước kiêu ngạo, cô ta xoay người rời đi, không quên ném cho Bạch Tố Tĩnh một ánh mắt coi thường khinh miệt, Bạch Tố Tĩnh tức đến nổi hận không thể băm vằm cô ta thành nghìn mảnh vạn đoạn.

Mộc Chấn Dương cũng giận tới phát run, thế nhưng khi thấy trong đại sảnh có không ít người đang theo dõi bọn họ, nghĩ bụng không nên làm trò hề cho người ta xem, ông ta đành phải đè nén lửa giận xuống, chợt bắt gặp ánh mắt thuần khiết ý lại của Bạch Tố Tĩnh, tựa như đóa hoa nhỏ cần người chăm sóc, trái tim Mộc Chấn Dương liền mềm nhũn, vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa, “Tĩnh Tĩnh, con đến đây làm gì vậy?”

Mộc Chân Dương đến đây là để tham gia tiệc rượu kinh doanh do TMT tổ chức, nhưng còn Bạch Tố Tĩnh thì sao?

Sau khi hiểu rõ mục đích của Bạch Tố Tình, Mộc Chấn Dương liền thanh toán vài ngày tiền khách sạn rồi gọi một bàn ăn cao cấp cho cô ta, thậm chí còn đưa cho cô ta một tấm thẻ tín dụng mà Kha Uyển Tình không biết. Cũng không biết có phải vì Mộc Chấn Dương đã khao khát loại hình phụ nữ như Bạch Tố Tình lâu lắm rồi hay không, mỗi khi nhìn vào ánh mắt của Bạch Tố Tình, ông ta luôn bắt gặp sẵn sóc cô ta như con gái ruột của mình, không đúng, đối với con gái ruột Mộc Như Lam, ông ta còn chưa chăm lo tất tần tật đến như vậy đâu.

Bạch Tố Tinh cười ngượng ngùng tiến Mộc Chấn Dương ra khỏi cửa phòng mình, chờ cánh cửa nhẹ nhàng đóng cách một tiếng, cô ta ngay tức khắc thu lại biểu cảm trên mặt, cầm trên tay xấp tiền mặt mà Mộc Chấn Dương đưa cho, Bạch Tố Tinh nhếch môi bỏ vào nó vào trong ví, sau đó lấy quần áo hàng hiệu mình mới mua ra khỏi va li, đi vào phòng tắm rửa mặt. Bạch Tố Tinh đã hẹn với Đồng Kỳ rồi, hai giờ chiều nay cô ta đến thẳng công ty TMT để gặp hắn.

Tổng bộ công ty giải trí hoàn cầu TMT.

Trên tầng cao nhất được làm hoàn toàn từ kính thủy tinh, một người đàn ông với bộ tây trang màu đen và khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc đang đứng khoanh tay đằng sau cửa sổ lớn sát đất, từ trên cao nhìn xuống những con người nhỏ bé như kiến, dòng xe nườm nượp tựa một con sông chảy siết. Cho dù đứng cao đến đâu, bọn họ cũng nhỏ bé giống nhau, duy chỉ khác ở chỗ, kẻ trên cao có thể nhìn xuống người dưới thấp, nhưng ngược lại thì không.

“Cốc cốc.” Cánh cửa bị gõ hai cái.

“Tổng giám đốc.” Một người phụ nữ mặc tây trang màu đen đeo cặp mắt kiếng nghiêm túc như lão xử nữ đang cầm tài liệu đứng ở cửa, “Hợp đồng với Bạch tiểu thư đã chuẩn bị xong, mời ngài xem qua.”

“Không cần.” Đồng Kỳ không buồn quay đầu, “Xử lý như thế nào, cô hẳn đã biết.” Chẳng qua chỉ là một con côn trùng nhỏ, đương nhiên không cần hẳn phải tự thân xuất mã.

“Vâng.” Nghiêm Cận không hề bất ngờ với câu trả lời này.

“Việc quay MV của A Hiền ở học viện Lưu Tư Lan thế nào rồi? Không gây chuyện gì chứ?” Đồng Kỳ xoay người đi đến phía sau bàn làm việc màu đồng cổ, ngồi lên chiếc ghế dựa màu đen sang trọng. Nghiêm Cẩm vốn là người đại diện của Đồng Tứ Hiền khi mới ra mắt, sau này bởi vì năng lực cao nên cô đã được Đồng Kỳ thăng chức, hiện tại đang là thư kí trưởng của Đồng Kỳ.

Nghiêm Căn gật đầu báo cáo, “Nhị thiếu gia vẫn làm việc tốt, nhưng còn vị Tang tiểu thư kia...” Nghiêm Căn bỏ lửng câu nói, Tang Hạm Nhi là vị hôn thê mà Đồng gia lựa chọn cho Đồng Kỳ, tuy nhiên hai bên đều không tình nguyện, ai ai cũng biết chuyện Tang Hạm Nhi yêu một thiếu niên cùng lớp. Có điều, dù gì cô ta trên danh nghĩa cũng là vị hôn thê của Đồng Kỳ, vì vậy Nghiêm Căn không dám tùy tiện phán xét.

“Hả?” Đồng Kì cau mày, con bé ngu ngốc kia lại làm ra chuyện gì ngu xuẩn à?

“Nghe nói cô ấy đối xử rất tốt trên với hội trưởng hội học sinh Mộc Như Lam.” Nghiêm Cận nói ra tình hình thực tế, ai cũng biết Mộc tiêu thư là bảo bối trong lòng của Kha lão gia, Kha gia cùng Hoắc gia mặc dù vẫn tranh đấu gay gắt nhưng cũng chưa đến mức trơ trẽn với đối phương như vậy, đối với Kha gia Mộc gia mà nói thì hành động của Tang Ham Nhi chính là một loại sỉ nhục, nếu để cho Hoắc lão gia biết, cô ta nhất định sẽ lãnh đủ.

“Để cho Lăng Huyền Đình thay thế cô ta, bảo cô ta lập tức trở về Bắc Kinh mà học bài đi.” Sắc mặt Đồng Kỳ âm trầm thêm vài phần, nếu không phải lúc trước Tang Hạm Nhi nói chỉ cần cho cô ta thử một chút thì cô ta sẽ nói mọi người giải trừ hôn ước, hẳn còn lâu mới đồng ý để cho đại tiểu thư nhà niu nhão nhột này làm nữ chính trong MV của Đồng Tứ Hiên, đđ. lqđ hiện tại cô ta thử cũng thử rồi, nên rút về vị trí vốn có của cô ta đi thôi.

“Vâng.” Nghiêm Cận gật đầu rồi nhìn đồng hồ trên tay, “Đã đến giờ hẹn, vậy tôi xin phép đi trước.”

Bạch Tố Tinh đứng trước cửa công ty TMT mà nhìn lên, cảm thấy tòa nhà này cao đến tận trời xanh, trái tim Bạch Tố Tinh đập thình thịch, dần dần, có thứ gì đó nóng bỏng dâng từ lên sâu trong lòng cô ta, đây chính là một loại khát vọng, khát vọng muốn đứng trên đỉnh cao, ở nơi như thế này, nó dường như chịu một tác động nào đó, càng ngày càng bùng phát, rõ ràng và mãnh liệt.

Hít một hơi thật sâu, khoe môi vẽ nên một nụ cười ngọt ngào đầy tự tin. Nghĩ đến chuyện bản thân sắp trở thành là ngôi sao số một của TMT giống như Đồng Tử Hiên, Bạch Tố Tinh không kiềm nổi cảm giác kiêu ngạo, cô ta bước vào trong tòa nhà lớn, hướng về phía quầy tiếp tân.

“Tôi là người mới đến để ký hợp đồng.”

Nữ tiếp tân nhìn Bạch Tố Tinh rồi nở một nụ cười đã được công thức hóa, “Là tiểu thư Bạch Tố Tinh đúng không?” Thấy Bạch Tố Tinh gật đầu, cô ta liền nói, “Mời Bạch tiểu thư đi lên tầng mười một, gian phòng cuối cùng bên tay trái.”

Bạch Tố Tinh nghe vậy thì có hơi mất hứng, đã muốn ký hợp đồng với cô ta mà sao lại dăm lạnh nhạt như vậy. Cô ta ngần dậm xa xôi ngồi xe từ thành phố K đến đây, ít nhất cũng phải xuống lầu tiếp đãi chứ? Đương nhiên, dù trong lòng bất mãn đến đâu, Bạch Tố Tinh đã quen đeo mặt nạ thì tuyệt đối sẽ không còi ra, cô ta chỉ mỉm cười gật đầu với nhân viên tiếp tân, sau đó nhắc chân đi về phía thang máy.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng mười một, cánh cửa vừa mở ra, từng đợt âm thanh ồn ào bập rợn lập tức truyền vào trong tai Bạch Tố Tinh, mọi người cầm tài liệu vội vã qua lại trên hành lang, gọi nhau ầm ĩ không ngừng, có người vội vàng chen vào thang máy sau lưng Bạch Tố Tinh, còn Bạch Tố Tinh thì hoàn toàn không được để ý đến.

Cô ta nhìn những nữ minh tinh và trợ lý cùng nhân viên trang điểm, từng người từng người lướt qua trước mặt, bọn họ đều trang điểm xinh đẹp tinh tế, cảm nắng cao, ánh mắt tràn ngập kiêu kỳ, tựa như những con khổng tước lông lầy, vội vàng đến rồi đi, nhưng lại khiến mọi người lưu luyến không thôi.

Trong mắt Bạch Tố Tinh dần dần xuất hiện vẻ thèm thuồng, cô ta tưởng tượng hình ảnh sau này của mình cũng y như vậy, vì thế càng thêm kiên định quyết tâm ký hợp đồng với công ty giải trí TMT.

Đi đến gian phòng cuối cùng, Bạch Tố Tinh gõ gõ cửa, bên trong truyền ra giọng nói nghiêm túc của phụ nữ, cô ta đẩy cửa vào thì thấy một người phụ nữ mặc tây trang đen đeo mắt kính, mái tóc đen dài được búi lên cao, thoát nhìn hết như lão xử nữ trong mấy bộ phim truyền hình, vừa xấu vừa quê mùa, đây mắt Bạch Tố Tinh không khỏi xẹt qua một tia khinh thường.

Lòng dạ của cô gái mười lăm tuổi dù có thâm trầm đến đâu thì cũng không so được với lão hồ li đã lăn lộn mười mấy năm trong ngành giải trí, Nghiêm Căn đương nhiên phát hiện và khinh thường trong mắt Bạch Tố Tinh, mặt không biến sắc nhưng trong lòng lại âm thầm gật đầu, quả nhiên là loại người trong ngoài bất nhất, xem ra đã làm không ít chuyện thiếu đạo đức, nếu không thì đã chẳng bị người khác xuống tay nặng như thế này.

“Bạch tiểu thư đúng không? Tôi là Nghiêm Căn, sau khi cô ký hợp đồng với TMT, tôi sẽ là người đại diện phụ trách lịch trình và các công việc khác của cô, mời ngồi.” Nghiêm Căn rời khỏi bàn làm việc, đi đến bộ ghế sofa tiếp khách trong phòng, để Bạch Tố Tinh ngồi đối diện mình.

Bạch Tố Tinh ngồi đối diện với Nghiêm Căn, nghe vậy liền tự cho là đúng, chẳng trách người này không thể tiếp tục đứng bên Đồng Tử Hiên nữa, bộ dáng cứng nhắc như vậy thì ai mà ưa cho nổi, chắc chắn đây là một lão xử nữ tính tình cổ quái, đợi đến khi trở thành Đồng Tử Hiên thứ hai, cô ta nhất định sẽ đối mặt một người tốt hơn.

Nghiêm Căn đưa một tập tài liệu cho Bạch Tố Tinh, “Đây là hợp đồng mà công ty giải trí TMT đã chuẩn bị cho cô, cô xem qua đi, nếu thấy không vấn đề gì thì ký tên vào, tôi lập tức cho người sắp xếp đưa cô đi tập huấn...”

“Tập huấn?” Bạch Tố Tinh ngắt lời Nghiêm Căn, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Vô phép, thiếu lễ nghi, Nghiêm Căn thầm nghĩ trong lòng, trên mặt hoàn toàn không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào, “Tất nhiên là phải đi tập huấn để xem cô có thể phát triển theo hướng nào, công ty TMT vô cùng nghiêm khắc với kế hoạch phát triển của nghệ sĩ, cho dù là dd.lqđ Đồng Tử Hiên thì trước khi ra mắt cũng phải ở công ty tập huấn nửa năm...”

“Sao có thể như thế được!” Phản ứng của Bạch Tố Tinh có hơi kịch liệt, chờ đến khi ý thức được mình quá thất lễ, Bạch Tố Tinh mới xin lỗi với sắc mặt khó coi, trong lòng cô ta lại bồn chồn tính toán, nửa năm... Như vậy tuyệt đối không được, nửa năm là quá lâu, tập huấn hết nửa năm mới được ra mắt, muốn nổi tiếng thì cũng phải hơn một năm, lúc đó Mộc Như Lam đã lên học đại học mất rồi!

Như thế làm sao được! Cô ta muốn cướp đi tất cả của Mộc Như Lam ngay vào thời điểm huy hoàng nhất, phải như vậy thì Mộc Như Lam mới cảm thấy đau khổ, con người phải có được rồi mất đi thì mới biết được thế nào là đau khổ! Bởi vậy ô ta muốn chờ đến lúc Mộc Như Lam đứng trên vị trí cao nhất rồi một cước đá nó rớt xuống dưới, hẳn điều này sẽ tạo thành một vết thương sâu thật sâu có phải không? Đợi rồi mỗi khi nó nhớ lại thời điểm mình viên mãn tốt nghiệp học viện Lưu Tư Lan, đột nhiên bị cô ta cướp đi tất cả, nhất định nó sẽ đau đớn đến rơi nước mắt có phải không? Ha ha! Editor: Bôcôganh. Beta-er: MDL.

“Bạch tiểu thư có ý gì?” Nghiêm Căn đẩy đẩy mắt kính, nghiêm túc hỏi.

Bạch Tố Tinh sắp xếp lại ngôn ngữ, tự tin trả lời, “Tôi nghĩ các chị tìm tới tôi, tức là đã biết tôi có thiên phú về diễn xuất. Tôi tin tưởng thực hành chính là con đường học tập tốt nhất, những tập huấn dư thừa khác đối với tôi cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi.”

“Ý của cô là... Cô muốn lập tức ra mắt khán giả?” Đôi mắt đằng sau trong kính hơi híp lại, hành động của cô gái này cũng không tệ, nhưng trên đời này vẫn có vô số người diễn tốt hơn, còn cô gái này lại quá nóng lòng, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

“Đúng vậy, tôi hi vọng càng nhanh càng tốt, không cần phải lo lắng, tôi tự tin tôi có thể đạt được tiêu chuẩn mà mọi người đề ra.” Bạch Tố Tĩnh thấy Nghiêm Cận hơi thả lỏng thì lập tức nói tiếp.

“Nếu đã như vậy, cô phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình, công ty TMT yêu cầu rất cao đối với các nghệ sĩ.” Hiện tại Nghiêm Cận nhìn Bạch Tố Tĩnh như nhìn một người ngu ngốc ôm tảng đá bước vào trong hồ nước.

Nụ cười của Bạch Tố Tĩnh càng lớn hơn nữa, cô ta vô cùng tin tưởng bản thân mình, chính người kia cũng đã nói qua, cô ta là một con hát trời sinh, “Xin hãy tin tưởng tôi.”

“Vậy cô xem kỹ hợp đồng đi, sau đó ký vào, ngày hôm qua bộ phim mới của Lý đạo diễn đã bắt đầu quay thử, có ý đề nghị TMT mang đến một danh sách đề cử, công ty vốn đang định từ chối vì nhóm nghệ sĩ bận rộn không có thời gian, xem ra hôm nay cô cũng thật may mắn.” Nghiêm Cận mặt không chút thay đổi.

Bạch Tố Tĩnh không biết Lý đạo diễn là người nào, nhưng mà có thể mời nghệ sĩ trong công ty TMT thì chắc hẳn danh tiếng cũng rất lớn, cô ta trong lòng vui sướng, liền cảm thấy hợp đồng trên tay chẳng có chỗ nào không tốt cả, lướt qua vài trang, chỉ có hai điều khiến cho Bạch Tố Tĩnh cảm thấy quái dị.

“Thời hạn hợp đồng là mười lăm năm? Cái này hơi quá...” Bạch Tố Tĩnh hơi chần chừ, ký hợp đồng mười lăm năm đồng nghĩa coi bán mình mười lăm năm, vả lại, các điều khoản trong hợp đồng cũng nhiều đến kinh người.

“Bạch tiểu thư, cô phải hiểu tính chất của công ty TMT, nghệ sĩ trong công ty TMT không có ai không bước chân vào Hollywood, không có ai kiếm dưới mười triệu một năm, thời buổi này thật lắm kẻ thấy đức, nhiều kẻ sau khi được công ty nâng tầm nổi tiếng thì lập tức vô mông bỏ đi, vì thế công ty TMT cần có một sự đảm bảo. Hơn nữa, cho là là Đồng Tử Hiền, anh ta cũng phải ký hợp đồng đến hai mươi năm” đđ.lqđ Nghiêm Cận bưng tách cà phê trên bàn uống một ngụm rồi nói tiếp, “Nghệ sĩ vô cùng bận rộn, hiện tại cô nhìn thời gian thì thấy rất dài, nhưng thật ra mười lăm năm chỉ trôi qua trong nháy mắt.”

Bạch Tố Tĩnh nghe vậy cũng cảm thấy hợp lý, hẳn là đối phương muốn giúp cô ta nổi tiếng nên mới ký hợp đồng lâu như vậy, bằng không thì để làm gì? Cho đẹp mắt chắc? Vì thế cái này liền bỏ qua đi, nhưng vẫn còn một điều nữa.

“Phải hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của công ty, không phải là quá mất nhân tính sao? Nếu tôi cảm thấy có chỗ không khỏe, chẳng lẽ còn muốn tôi phải kéo lê thân thể đi hoàn thành nhiệm vụ?”

Nghiêm Cận uống thêm một ngụm cà phê, đáy mắt thoáng xẹt qua tia sáng, không thể không thừa nhận, cô gái này thực sự thông minh, tuy nhiên vẫn còn quá non nớt, chỉ cần dốc lòng bồi dưỡng vài năm, qua thời gian đó, cô ta hoàn toàn có khả năng trở thành một nhân vật đáng gờm, chỉ tiếc, loại người này không phải lúc nào cũng được chào đón.

“Về điểm ấy thì cô không cần lo lắng, bên trên tuy là viết như vậy nhưng nếu cơ thể không thoải mái như cô nói thì đâu thể làm được gì nữa? Công ty sẽ không đem sức khỏe của nghệ sĩ ra đùa giỡn, cô có bao giờ nghe thấy công ty TMT truyền ra chuyện ngược đãi nghệ sĩ chưa?”

Nói thế cũng đúng, nhưng mà Bạch Tố Tĩnh vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, tay cầm bút vẫn ngập ngừng không chịu ký, “Nhưng mà...”

“Cốc cốc cốc.” Có tiếng gõ cửa truyền vào văn phòng của Nghiêm Cận.

“Mời vào.”

Cửa bị mở ra, một người phụ nữ như chim không tước xuất hiện ở cửa, vẻ mặt tươi cười lúc nhìn thấy Bạch Tố Tĩnh thì liền trở thành trào phúng, “Ôi, ai thế này?”

Nghiêm Cận nhìn người vừa tới, không hề trả lời mà chỉ đặt một câu hỏi khác, “Có chuyện gì?”

“À, tôi đến đây là muốn nói với cô, bộ phim của Lý đạo diễn, tôi nhìn trúng.” Cô ta nhìn Bạch Tố Tĩnh, trong mắt tràn ngập kiêu ngạo đắc ý.

Bạch Tố Tĩnh bị nhìn như vậy thì trong bụng nổi lên một ngọn lửa, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, cái ả phụ nữ chết tiệt này.

“Vậy sao? Cô nhìn trúng sao...” Nghiêm Cận liếc nhìn Bạch Tố Tĩnh, âm cuối hơi kéo dài, giống như là tự hỏi có nên đem vai diễn này đưa cho người vừa mới tới hay không.

Bạch Tố Tĩnh thấy vậy thì vội vàng nói, “Vừa rồi không phải Nghiêm tiểu thư đã bảo sẽ để tôi nhận vai diễn ấy rồi sao?”

Nghiêm Cận khó xử nhìn cô ta, “Nhưng hiện tại cô vẫn chưa phải là nghệ sĩ của công ty TMT, phương châm của chúng tôi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Bạch Tố Tĩnh nhoáy một cái liền ký tên mình vào hợp đồng, khiêu khích lườm người phụ nữ kia, “Hiện tại tôi đã là nghệ sĩ của công ty TMT.”

“... Được rồi, công ty sẽ lập tức sắp xếp cho cô đi diễn thử, nhưng liệu có lấy được cơ hội nổi tiếng hay không thì còn phải dựa vào chính năng lực của cô.” Nghiêm Cận cầm lấy hợp đồng rồi nhìn ba chữ “Bạch Tố Tĩnh” trên đó, khóe miệng hơi động đậy, nửa cười nửa không.

“Cô...” Người phụ nữ đứng ở cửa nhìn nụ cười khiêu khích của Bạch Tố Tĩnh mà tức đến giậm chân, hình ảnh này làm cho Bạch Tố Tĩnh thỏa mãn

muốn chết, cảm giác biến niềm vui của mình thành nỗi đau của kẻ khác quả thật quá mê người, sớm thôi, cô ta cũng sẽ cho Mộc Như Lam nếm thử mùi vị này.

Bạch Tố Tình thích ý rồi đi cùng tờ hợp đồng, đợi đến khi cô ta biến mất hẳn, người phụ nữ đứng ở cửa phòng Nghiêm Cần mới trút bỏ dáng vẻ không trầm ổn kia, sau đó thoải mái bước vào phòng.

“Diễn suất của em thế nào?” Người phụ nữ đến gần Nghiêm Cần, nở một nụ cười vừa quyến rũ vừa nghịch ngợm.

Khuôn mặt không chút thay đổi của Nghiêm Cần cuối cùng cũng hiện lên chút nét cười hiếm thấy, gương mặt như lão xử nữ bỗng mang theo một vẻ mỉa mai hoặc không nói thành lời, “Không tệ.”

“Vậy có được thưởng gì hay không?” Người phụ nữ tiến đến ôm lấy cổ Nghiêm Cần, cứ như thế mà ngồi lên đùi của cô, trong nụ cười lại có thêm sự nũng nịu.

“Thế em muốn được thưởng gì?” Nghiêm Cần đỡ lấy vòng eo nhỏ của cô ta, nét cười trên mặt ngày một rõ ràng hơn.

Người phụ nữ chu miệng, “Cung đã lâu không theo giúp em rồi, buổi tối hôm nay em muốn cùng cung đi qua nơi đó.”

Động tác của Nghiêm Cần dừng một chút, nhưng vẫn gật đầu, “Được.”

Người phụ nữ cười đến là vui vẻ, cô ta thưởng cho Nghiêm Cần một nụ hôn, khoe mắt đuôi mày căng tràn trong hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: V9.2: Ngây ngô (2)

Lục Tử Mạnh thân mang trọng trách mà Lục mụ mụ giao phó, không thể không mặt dày phớt lờ ánh mắt lạnh thấu tâm can của Mặc Khiêm Nhân để bám theo phía sau hai người bọn họ, cuối cùng cũng vất vả hoàn thành xong nhiệm vụ —— mời Mộc Như Lam đến Lục gia ăn tối.

Lục Tử Mạnh thờ phào nhẹ nhõm trên chiếc ghế phụ lái, thỉnh thoảng lại lén lút quay đầu nhìn hai người ngồi đằng sau, bọn họ đều im lặng không nói gì, khoảng cách ngồi cũng vừa phải, nhưng có lẽ vì bị ảnh hưởng từ mấy lời lải nhải của bà mẹ nhà mình, Lục Tử Mạnh càng ngày càng cảm thấy hai người này có gian tình!

Làn gió lạnh nhẹ nhàng thổi vào qua khe cửa sổ, làm bên trong xe tràn ngập một hương vị tự nhiên, mát lành sạch sẽ. Một nam một nữ cùng ngồi trên ghế dài phía sau, vài sợi tóc của cô gái lất phất bay tới, nghịch ngợm nhảy nhót trên thân mình người đàn ông, hắn thỉnh thoảng lại dùng bàn tay trắng nõn đẹp để lấy xuống những sợi tóc đang đùa nghịch trên khuôn mặt mình, sợi tóc mỏng manh đen bóng như tơ lụa giảo hoạt len lỏi từ ngón tay này sang ngón tay khác, trong thoáng chốc, hắn như trở thành một đứa trẻ nhỏ đã tìm được món đồ chơi mình yêu thích, ngón tay không ngừng đùa giỡn với mấy sợi tóc đen.

Cô gái nhìn thấy thế, trên gương mặt dịu dàng lộ ra một chút bất đắc dĩ, “Mặc tiên sinh.”

“Ừ?” Đối phương thân nhiên lên tiếng nhưng lại không hề ngẩng đầu lên, mắt vẫn nhìn chăm chăm vài sợi tóc đang chạy tới chạy lui trên mấy ngón tay mình.

Cô gái bất đắc dĩ bật cười, cũng không có ý định ngăn cản tóc của mình trở thành đồ chơi của người đàn ông.

Lục Tử Mạnh chớp mắt liên hồi, cảm thấy hai mắt của mình thực sự sắp bị chọc mù đến nơi rồi!

Mẹ nó, ai đó làm ơn nói cho hắn biết hiện tại đang là cái tình huống gì đi! Hai người kia rốt cuộc là như thế nào? Quen... quen nhau? Không phải chứ? Rõ ràng mới mấy hôm trước Mặc Khiêm Nhân vẫn còn hoài nghi Mộc Như Lam là tội phạm giết người biến thái mà! Nhưng nếu không phải đang quen nhau thì sao cứ chỉ lại thân mật tự nhiên đến như vậy? Mặc Khiêm Nhân, bệnh sạch sẽ của cậu đi đâu mất rồi?! đđ.qlđ Cậu phải kéo mấy sợi tóc đó ra mới đúng chứ?! Sao lại có thể cầm trong tay chơi đùa! Cậu cậu cậu..... (Y Son: tức chết người không đền mạng :3)

“Lục tiên sinh, anh làm sao vậy?” Mộc Như Lam thấy Lục Tử Mạnh đang nhìn mình bằng một loại ánh mắt bị phẫn, cô không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao hắn lại trông giống oán phụ thế kia?

Lục Tử Mạnh vội vàng hoàn hồn, cười gượng xua tay, “Không có việc gì, ha ha...”

“Lại nói dối nữa rồi.” Mộc Như Lam mỉm cười bảo.

Lục Tử Mạnh thấy thật thất bại, “Đừng có ‘phu xướng phụ tùy’ như vậy nữa được không?” Một Mặc Khiêm Nhân là đã đủ lăm rồi, bây giờ còn mọc thêm một Mộc Như Lam. Má, từ nay biết sống sao đây hả trời, hề giấu giếm một tí là lập tức bị bọn họ phát giác, đàn ông mà không bí ẩn thì còn gì là

quyển rũ a a a...

“Hà?” Mộc Như Lam hơi nhíu mày, tựa hồ không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Lúc này xe đã từ từ giảm tốc độ rồi dừng lại trước một ngôi biệt thự ba tầng với vườn hoa và bể bơi riêng biệt, Lục mụ mụ nghe thấy tiếng xe thì vội vàng chạy ra, trên người bà đang mặc tạp dề, trong tay còn cầm một cái muỗng, thoạt nhìn rất giống bà chủ gia đình.

“Ồi ôi ôi, sao giờ mới tới, đi còn tưởng các con không chịu tới ấy chứ.” Lục mụ mụ vui vẻ nói với Mộc Như Lam.

“Lục a đi.” Mộc Như Lam mỉm cười đáp lại, đôi mắt trong suốt như dòng suối nhỏ, sạch sẽ mà ấm áp.

Lục mụ mụ nghe được tiếng gọi của Mộc Như Lam thì trong lòng ngọt ngào như ăn kẹo, càng nhìn càng thấy thích, “Lại đây lại đây, nhanh vào nhà đi, đi chỉ cần nấu hai món nữa là xong.”

Tuy Mộc Như Lam hoàn toàn không biết vì sao Lục Tử Mạnh phải tha thiết mời cô đến Lục gia ăn cơm cũng như vì sao Lục mụ mụ lại đối đãi cô nhiệt tình như vậy, nhưng đã đến đây rồi mà còn ngại ngần từ chối thì sẽ có vẻ rất giả tạo, vì vậy cô liền đi theo Mặc Khiêm Nhân vào trong nhà, bước đi tự nhiên thoải mái, thoải mái đến mức khiến người nhìn cảm thấy mơ màng.

Lục ba ba đang ngồi trong phòng khách, khuôn mặt già nua cổ tình làm ra vẻ nghiêm túc nhưng kỳ thật trong lòng đã sớm bồn chồn không yên, thỉnh thoảng ông lại đưa mắt nhìn về phía cửa, tờ báo trên tay cũng chỉ để cho có. Lục ba ba nghĩ, làm người đứng đầu Lục gia, ông phải thật nghiêm túc thì mới át nổi một bà vợ đáng kính và một thằng con xấu tính.

Thẳng đến lúc Mộc Như Lam bọn họ tiến vào, Lục ba ba mới khép lại tờ báo, ông đằng hắng hai tiếng, đang định ngẩng đầu nói một câu dẹp loạn thiên hạ thì bỗng nhiên bắt gặp một khuôn mặt xinh đẹp với nụ cười trong vắt đang nở rộ trên môi, kèm theo đó là tiếng gọi “Chú” làm người ta triu mến đến tận xương. Lục ba ba lập tức hớn hờ mặt mày, thiếu chút nữa là dọa Lục Tử Mạnh choáng váng, cha già của hắn hôm nay bị làm sao vậy!

Lục mụ mụ vui vẻ cầm muỗng tiến về phía phòng bếp, Mộc Như Lam cũng đi vào hỗ trợ. Lục mụ mụ vừa xào rau vừa quay đầu lên nhìn cô gái đang đứng ở bên cạnh bồn rửa rau, nhìn thấy gò má trắng nõn sạch sẽ của Mộc Như Lam, cô xấn tay áo lên quá khuỷu, bộ dáng rửa rau rất chuyên tâm, quả thật càng nhìn càng thích, nếu không phải bà biết thừa thằng con nhà mình không bắt nổi Mộc Như Lam thì có khi bà đã trở mặt với Mặc mụ mụ mà mang cô con dâu đảm đang này về nhà rồi, đ.đ. qđ có điều cũng may, Mặc Khiêm Nhân là người mà bà đã nuôi từ nhỏ đến lớn, thấy hắn hạnh phúc, Lục mụ mụ cũng thật lòng vui vẻ.

Lục mụ mụ vắn nhỏ lửa để đồ ăn chín lâu một chút, tầm mắt gian trá hướng về phía Mộc Như Lam, “Lam Lam quen Khiêm Nhân nhà đi được bao lâu rồi?”

Mộc Như Lam nhìn về phía Lục mụ mụ, mỉm cười đáp, “Cũng được một thời gian ạ.”

“Vậy con cảm thấy Khiêm Nhân nhà đi thế nào?”

“Mặc tiên sinh? À... Tốt lắm ạ.” Mộc Như Lam suy nghĩ một chút, dựa theo ấn tượng của cô từ trước đến giờ, Mặc Khiêm Nhân quả thật là một người tốt, diện mạo nổi bật, năng lực xuất chúng, khí chất ưu tú, nhìn vào là đã biết nhà mặt phố bố làm to, hơn nữa tính tình lại rất dịu dàng, đây chẳng phải là mẫu người yêu trong mộng của các cô gái sao?

Tốt lắm? Đáp án tuy không tệ nhưng vẫn còn quá mơ hồ, Lục mụ mụ không thấy hài lòng chút nào, vì thế bà lại hỏi, “Cụ thể một chút đi, tốt như thế nào?”

Mộc Như Lam thắc mắc, “Sao đi lại hỏi chuyện này?”

“Ai nha, con cứ trả lời đi đi!” Tính tình Lục mụ mụ vốn không mấy kiên nhẫn, lúc này đã nóng nảy đến nơi rồi.

Thấy Lục mụ mụ muốn biết tường tận đến như vậy, Mộc Như Lam hơi nhướn mày rồi cũng chiều theo, “Mặc tiên sinh... rất lợi hại.”

Lục mụ mụ kích động, “Lợi hại chỗ nào?!” Có phải là kỹ thuật trên giường rất lợi hại không?!

Lục Tử Mạnh đang chuẩn bị tiến vào phòng bếp lấy đồ uống, chợt nghe mẹ già của mình bật ra một câu như vậy, hắn suýt nữa là giật mình té ngã, khoe miệng run rẩy, mẹ già, mẹ thật sự rất đáng kính a!

Mặc Khiêm Nhân cũng vừa bước tới, bắt gặp Lục Tử Mạnh đang lén lút đứng ngoài cửa bếp, hắn liền nhàn nhạt hỏi, “Cậu làm trò gì vậy?”

Lục Tử Mạnh còn chưa kịp trả lời thì Mặc Khiêm Nhân đã nghe thấy chất giọng thoải mái của Mộc Như Lam truyền ra từ cửa kính phòng bếp.

“... Mặc tiên sinh... Thực ra cháu cũng không rõ lắm, bất quá, anh ấy có lẽ sẽ trở thành một người chồng người cha tốt.” Mặc Khiêm Nhân có vẻ là kiểu người mà một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ xử sự cực kỳ nghiêm túc, người như hắn, cho dù sau này có cưới một cô gái mình không yêu thì cũng sẽ không ngoại tình hay bỏ bê vợ, đ.đ. qđ nhưng dường như người như hắn sẽ không bao giờ cưới một cô gái mình không yêu.

“Vậy sao vậy sao? Con thật sự cảm thấy như vậy?!” Lục mụ mụ phản kích như chích máu gà.

“Vâng.”

“Vậy con có thích Khiêm Nhân nhà đi không?” Lục mụ mụ là một người rất bộp chộp, bà nhanh miệng gặng hỏi, âm thanh lọt vào tai không sót một ai, nhất thời, trái tim tựa hồ đập mạnh hơn một chút.

Mộc Như Lam đột nhiên ngưng lại động tác rửa rau, Mặc Khiêm Nhân đột nhiên ghim tầm mắt lên người Mộc Như Lam, hai bên ăn ý tạm dừng cử động, sau đó lại ăn ý khôi phục bộ dáng lạnh nhạt như trước.

Lục mụ mụ chăm chăm nhìn Mộc Như Lam đầy trông chờ, còn Lục Tử Mạnh thì gắt gao quan sát khuôn mặt của Mặc Khiêm Nhân với ý đồ muốn nhìn thấu nội tâm hần, nhưng thật hiển nhiên, Lục Tử Mạnh không hề có tiềm năng làm một nhà tâm lý học.

Nụ cười trên môi Mộc Như Lam sâu hơn một chút, “Hần là... thích.”

Làm sao có thể không thích cơ chứ? Cho tới bây giờ, trên đời này chỉ có duy nhất một người có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, chỉ duy nhất một người không bị vẻ ngoài của cô dụ hoặc, ánh mắt ấy khiến cho cô mê muội. Nếu kiếp trước người này xuất hiện trong cuộc đời cô, hẳn là hẳn sẽ nhìn thấu bộ mặt thật của Bạch Tố Tĩnh, và hẳn là cô sẽ không phải chết đến bị thảm như vậy. Nên nhớ rằng, cảm giác chết đi, thật sự rất đau rất đau...

Lục mụ mụ vốn đã hối hận ngay sau khi thốt lên câu hỏi này, bà biết một cô gái dịu dàng như Mộc Như Lam sẽ không nỡ lòng từ chối thỉnh cầu của bất kỳ ai, vì vậy việc cô đến đây cùng Mặc Khiêm Nhân cũng chẳng chứng minh được gì cả, hơn nữa, nếu hai người thực sự đang trong mối quan hệ thân mật thì còn phải khách sáo như thế này sao? Nào ngờ, Mộc Như Lam lại đưa ra một câu trả lời như vậy, Lục mụ mụ đờ người trong vài giây, sau đó liền kích động cười toe toét.

“Thật vậy chẳng?”

Mộc Như Lam mỉm cười hiền lành, “Vâng.”

“Ái chà chà!” Lục Tử Mạnh hưng phấn huých khuỷu tay vào người Mặc Khiêm Nhân, thật không thể ngờ, hóa ra là cậu già vờ phá án để theo đuổi nữ thần!

Mặc Khiêm Nhân nghiêng đầu nhìn cảnh tượng đằng sau cánh cửa thủy tinh trong suốt, đôi mắt lạnh nhạt phản chiếu gò má trắng hồng xinh xắn của cô gái, trên môi cô nở một nụ cười hiền hòa làm cho người nhìn cảm thấy cực kỳ thoải mái, dđ.lqđ nhưng điều này vẫn không thể khiến hắn quên đi chuyện cô ấy là một tên sát nhân tâm thần, một tên tội phạm đang nhòn nhơ ngay giữa cái xã hội pháp trị này.

Cảm giác lòng phiền ý loạn lại một lần nữa dâng lên, Mặc Khiêm Nhân cau mày theo bản năng, hắn phớt lờ lời trêu chọc của Lục Tử Mạnh, xoay người đi lên lầu.

“Này này...” Lục Tử Mạnh thấp giọng gọi hai tiếng nhưng bạn tốt vẫn không quay đầu lại, hắn trầm nghĩ, không phải là cậu ta đang xấu hổ đấy chứ?

Bữa tối rất nhanh đã chuẩn bị xong, Mộc Như Lam giúp Lục mụ mụ mang bát đĩa, Lục Tử Mạnh thì phụ bung đồ ăn. Một bàn đầy món ngon tỏa hương thơm nóng hôi hổi, mọi người bất giác nuốt nước bọt, cái bụng không đói cũng bắt đầu thấy trống rỗng.

Lục mụ mụ nhìn quanh một lượt mà không thấy Mặc Khiêm Nhân đâu, bà đang định nhờ Mộc Như Lam đi gọi, tiện thể nhìn trộm thư phòng của Mặc Khiêm Nhân một chút, nào ngờ Mặc Khiêm Nhân đã tự mình đi xuống.

Dựa theo thứ tự ghế ngồi bình thường của Lục gia, Lục ba ba an tọa ở vị trí chủ vị, Lục mụ mụ ngồi ở bên trái, tiếp theo là đến Lục Tử Mạnh, còn Mặc Khiêm Nhân thì ngồi phía tay phải của Lục ba ba, Mộc Như Lam hiển nhiên là bị xếp ngồi kế bên Mặc Khiêm Nhân, đối diện với Lục Tử Mạnh.

“Nào nào nào, ăn cơm thôi, phải ăn cho hết đồ ăn trên bàn đấy nhé, tuyệt đối không được để dư thừa, bằng không sẽ bị xử lý theo gia pháp của Lục gia.” Lục mụ mụ vừa nói vừa bới cơm cho mọi người, nhờ có sự hiện diện của Mộc Như Lam, cả ngày hôm nay bà cười rất nhiều, chỉ hận không thể bảo Mặc Khiêm Nhân lập tức cưới cô về nhà rồi cùng nhau sống với bọn họ.

Lục Tử Mạnh nhìn bàn đồ ăn, khoe miệng run rẩy, “Mẹ à, mẹ quá khoa trương rồi đấy, đồ ăn trên bàn nhiều gấp hai lần đồ ăn mọi khi của bốn người chúng ta, có thêm Mộc tiểu thư thì cũng chỉ hơn một miệng ăn thôi, sao mẹ lại... ưm” Lục Tử Mạnh còn chưa nói dứt lời thì đã bị Lục mụ mụ đập vào chân, hắn đành phải ngậm chặt miệng để tránh phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Tối nay Lam Lam nên ăn nhiều một chút, mùa đông sắp đến rồi, thời điểm này béo thêm một chút thì mới không bị lạnh.” Lục mụ mụ uy dùng chiếc đũa sạch sẽ gắp vài miếng thịt cho Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam vội vàng lấy thìa ngăn lại, “Nhiều như vậy cháu ăn không hết...”

“Ăn không hết?” Lục mụ mụ nghiêm túc đứng dậy, “Ăn không hết thì phải xử theo gia pháp.”

Mộc Như Lam giật mình, “Cháu...” Đâu có phải là người Lục gia.

“Ăn thôi ăn thôi, mau ăn cơm đi, đồ ăn để lâu sẽ mất ngon, Khiêm Nhân ăn nhiều một chút, không được bỏ gùm ra ngoài đấy...” Lục mụ mụ không cho Mộc Như Lam cơ hội phản bác, nhanh chóng di chuyển đề tài về phía Khiêm Nhân.

Mộc Như Lam nhìn núi đồ ăn trước mặt, thật sự là quá nhiều, khẩu vị của cô không lớn được như vậy nên chắc chắn sẽ không thể nào ăn hết, nhưng dường như đối phương cũng không vì chuyện cô không phải người Lục gia mà chịu buông tha cho cô.

Vì thế Mộc Như Lam lén lút lấy di động gửi đi một tin nhắn.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Khiêm Nhân cảm thấy di động trong túi quần đột nhiên rung lên, thời điểm nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, hần hơi giật mình một chút, tầm mắt chuyển sang cô gái đang cúi đầu ngồi bên.

Im lặng hai giây, Mặc Khiêm Nhân gửi đi tin nhắn trả lời.

—— Gia pháp của Lục gia là cái gì?

—— Chép phạt Tân Hoa từ điển. (MDL: “chỉ” trên dưới 700 trang thôi hà)

Phụt!

Không thể không nói, khi nhận được tin nhắn này, Mộc Như Lam thiếu chút nữa là phun hết cơm trong miệng ra, tuy cô kịp thời che miệng nhưng cuối cùng lại đâm ra bị nghẹn. đđ.lqđ Dưới cái nhìn chăm chú như phát hiện gian tình của ba cặp mắt Lục gia, một ly nước chanh lập tức được đưa qua, Mộc Như Lam tiếp nhận, cô thấy trên môi của người đàn ông kia khẽ hiện lên một nụ cười nhạt mê người, thế nhưng chỉ nửa giây sau, hần lại khôi phục về lạnh lùng đậm mạc.

“Lam Lam không sao chứ? Ăn chậm một chút, nếu không đủ đi có thể lấy thêm cho cháu.” Lục mụ mụ nói xong, động tác nhanh như điện xẹt gấp thêm hai miếng sườn lớn vào chén của cô.

Mộc Như Lam bắt đầu nghi ngờ Lục mụ mụ là đang cố ý, đương nhiên, cô cũng nghi ngờ Mặc Khiêm Nhân y như vậy, đột nhiên lại nói ra cái gia pháp đáng sợ ấy, làm cô xém phun cơm từ lỗ mũi. Duy chỉ có một điều mà Mộc Như Lam không hề nghi ngờ chút nào, đó là nếu cô không ăn hết đồng đồ ăn kia, cô sẽ thật sự phải chép phạt Tân Hoa từ điển.

Vì thế, Mộc Như Lam tiếp tục lén lút gửi tin nhắn.

—— Anh có muốn ăn sườn không?

—— Không. Trên đó có tỏi.

Đó là sườn ướp tỏi a, Lục mụ mụ không cho hần lựa tỏi bỏ ra ngoài, nói cách khác, nếu hần lấy tỏi ra thì coi như là ăn không hết, mà hần có chết cũng không muốn chịu cái hình phạt ngu xuẩn nhảm chán kia.

Mộc Như Lam lại nhìn nhìn bàn đồ ăn trước mặt, tiếp tục.

—— Có muốn ăn thịt bò không?

—— Không. Trên đó có hành.

—— Có muốn ăn cá không?

—— Không. Trên đó có đậu.

—— Có muốn ăn...

—— Không..

Mộc Như Lam liệt kê hết mọi thứ trong bàn đồ ăn, lần nào cũng nhận được câu từ chối kèm theo lý do kén ăn. Cô phát hiện nam nhân này thật đúng là khó nuôi, làm sao có thể kén ăn đến thế cơ chứ! Hành tỏi gừng đậu có hại gì tới thân thể đâu? Chẳng trách hần gầy yếu tái nhợt như vậy, nhất định là có liên quan đến tật xấu kén cá chọn canh.

Hai người lén lút gửi tin nhắn, hoàn toàn không biết ba người còn lại trên bàn cơm đã nhìn chăm chăm họ từ nãy tới giờ. Lục mụ mụ cười đến không thấy mặt trời, Lục Từ Mạnh muốn cười mà không dám cười, nhìn đến nổi khoé mắt hơi ươn ướt, Lục ba ba thì có điểm sùng sốt không tin nổi, ông không ngờ một người chừng chạc như Mặc Khiêm Nhân mà lại có ngày trở nên... ngây thơ đáng yêu đến như vậy! Chao ôi, lén lút cùng bạn gái nhắn tin yêu đương dưới bàn ăn, tình cảm thật là tốt! Truyền được cập nhật sớm nhất tại diendanlequydon.

Phải đến khi Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân cắt điện thoại thì một nhà Lục gia mới chịu di dời tầm mắt, làm bộ như chưa thấy gì cả, mà hai kẻ vừa trao đổi tin nhắn dưới bàn ăn cũng không mấy chú ý đến động tác của bọn họ.

Sau khi nuốt hết hai miếng sườn lớn, Mộc Như Lam liền cảm thấy no căng bụng. Lúc cô vừa bước vào Lục gia là đã được Lục mụ mụ đưa cho một chén canh hầm xương rồi, trong canh còn có thêm bí đao, rong biển và hạt dẻ, đến bây giờ vẫn chưa tiêu hoá xong.

Cô tuyệt đối không muốn chép Tân Hoa từ điển đâu, chuyện này chẳng khác gì bị kịch! Cái gì mà chép phạt Tân Hoa từ điển cơ chứ, đúng ra phải gọi là Hiện đại nhất đại khổ hình*!

*Hiện đại nhất đại khổ hình: Một cực hình thời hiện đại, cải biên từ Mãn Thanh thập đại khổ hình (Mười cực hình thời Mãn Thanh).

Vì thế, Mộc Như Lam làm ra hành vi thất lễ đầu tiên trong kiếp này.

Cô ngồi thẳng người, tay cầm lấy đũa và thìa, múc lên đồ ăn trên bàn mình, sau đó chẳng nói chẳng rằng liền đưa hết sang phần của Mặc Khiêm Nhân.

Ngoại trừ Mộc Như Lam, bốn thành viên còn lại đều ngó người.

Mộc Như Lam vẫn tiếp tục đưa đồ ăn từ chỗ cô sang chỗ Mặc Khiêm Nhân, mãi đến khi trên bàn của mình chỉ còn lại hai đĩa rau xanh thì Mộc Như Lam mới ngẩng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, miệng nở một nụ cười cực kỳ vô tội lại có chút chân chó.

Ba người đối diện đồng loạt nhìn chăm chăm vào Mặc Khiêm Nhân.

Đôi mắt thanh tú của Mặc Khiêm Nhân phản chiếu nụ cười trong veo của Mộc Như Lam, phải công nhận, cái bộ dạng chân chó này của cô quả thật rất đáng yêu, làm cho trái tim của hắn bỗng có chút ngượng ngịu.

Nhưng Mặc Khiêm Nhân mắc bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, một cái ghế từng bị người khác ngồi lên là hắn đã ghét bỏ rồi, huống chi là chiếc đũa mà người khác từng dùng? Thức ăn của hắn người khác tuyệt đối không thể đụng vào dù chỉ một chút, huống chi là đồ ăn đã qua đũa người khác?

Cho dù lý trí bảo hắn đồng ý để tránh cho Mộc Như Lam khó xử thì sinh lý cũng không thể nào tiếp nhận, đ.đ. tuy Mặc Khiêm Nhân là người luôn thuận theo lý trí nhưng hắn không muốn ủy khuất bản thân mình, chẳng lẽ Mặc Khiêm Nhân phải miễn cưỡng chính mình chỉ vì một cô gái hay sao? Dĩ nhiên là không rồi —— Ba thành viên Lục gia đều đình ninh như vậy, ngay cả Mặc Khiêm Nhân cũng cho rằng mình sẽ thấy phản cảm, nào ngờ, sự tình lại xuất hiện một chuyển biến kì dị...

Sinh lý không hề bài xích. Cũng như thân thể hắn không hề khó chịu mỗi khi bị cô đụng chạm

Phản ứng này thật kì quái, hắn có nên lập ra một hạng mục nghiên cứu không?

Đương nhiên, sinh lý không bài xích nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ bỏ qua tật kén ăn của mình.

“Tôi không ăn...”

“Anh có thể đưa những thứ anh không ăn sang cho tôi.” Mộc Như Lam mỉm cười, so với việc ăn hết đồng thức ăn này, cô chẳng thà xử lý phần gia vị bị hắn ghét bỏ. Đói bụng rất khó chịu, nhưng ăn quá nhiều lại càng khó chịu hơn, cô không muốn ép mình nuốt hết chỗ đồ ăn mà Lục mụ mụ đã gấp cho, đồng thời cũng không muốn chép phạt Tân Hoa từ điển. Editor: Diệp Mẫn Chi. Beta-er: MDL.

Ba thành viên Lục gia nín thở quan sát Mặc Khiêm Nhân, Lục Tử Mạnh là bạn thân từ nhỏ của Mặc Khiêm Nhân, còn hai trưởng bối kia lại là người đã nuôi hắn từ nhỏ đến lớn, bọn họ đương nhiên biết rõ tính tình của Mặc Khiêm Nhân, phải nói rằng hắn chưa bao giờ để cho bọn họ bớt lo lắng, thứ nhất là vì sự hứng thú bất thường của hắn đối với kẻ biến thái, thứ hai là vì căn bệnh sạch sẽ đến đời mạng này, sau khi Mặc Khiêm Nhân lên mười, Lục mụ mụ không bao giờ còn cơ hội gấp đồ ăn cho hắn, đ.đ. có gấp hắn cũng không ăn.

Tại thời điểm ba thành viên Lục gia hít thở không thông, Mặc Khiêm Nhân rốt cuộc cũng lên tiếng, “Vì sao không trực tiếp đưa luôn một lần?” Cứ đối phần ăn cho nhau thì chẳng phải nhanh hơn sao? Gấp qua gấp lại như vậy, thịt sắp nát đến nơi rồi, rất dễ bị bà cáo già Lục mụ mụ chinh chết.

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, kỳ thực cô không định gấp nhiều như vậy, thế nhưng làm một hồi lại thành gấp toàn bộ, bây giờ nghĩ lại thấy cũng kỳ kỳ, vì thế cô nhanh chóng gạt đầu, mỉm cười ra vẻ đã tiếp thu giáo huấn, “Lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Còn có lần sau?!

Ba thành viên Lục gia trợn mắt há mồm.

Mặc Khiêm Nhân im lặng cam chịu, cúi đầu chọn thức ăn.

Một bữa ăn quý dị cứ thế mà trôi qua, Lục mụ mụ nhìn cái bàn đã sạch đồ ăn, trong lòng có hơi thất vọng, bà đúng là cố ý muốn Mộc Như Lam phải chép Tân Hoa từ điển, ngày mai là chủ nhật, Mộc Như Lam không đi phải học, vì vậy tối nay cô không có lý do gì để từ chối ở lại cùng Mặc Khiêm Nhân chép Tân Hoa từ điển tiện thể bồi dưỡng cảm tình, nghĩ thế nào cũng thấy hết xảy a!

Có điều mưu kế của Lục mụ mụ vẫn còn một đồng trong đầu, không sao, thua keo này lại bày keo khác!

Mặc Khiêm Nhân định nhanh chóng đưa Mộc Như Lam về nhà, hắn sợ Lục mụ mụ lại bày thêm chuyện kì quái, hắn lo lắng nhất là an nguy của Lục mụ mụ, bởi lẽ lực sát thương của kẻ biến thái luôn luôn mạnh gấp bội so với người thường.

Vậy mà, chân trước Mặc Khiêm Nhân vừa bước lên lầu, chân sau Lục mụ mụ đã nhanh tay đưa cho Mộc Như Lam một lọ nhỏ không biết là vitamin hay là thuốc, ngoài ra còn kèm theo một cái thìa sạch, bắt cô đem lên cho Mặc Khiêm Nhân.

Mộc Như Lam cầm đồ vật đi lên phòng Mặc Khiêm Nhân, thỉnh thoảng lại quay đầu nghi hoặc nhìn phía sau. Kiếp trước cô làm đủ chuyện ngây ngô trước mặt Âu Khải Thần nhưng chưa từng được một ai tác hợp hay nhiệt tình dỗ dành, kiếp này cô đã trở nên biến thái nên cũng có chút nhay cảm đối với sự nhiệt tình của Lục mụ mụ, cô loáng thoáng biết Lục mụ mụ có mục đích gì đó nhưng lại không thể bắt được trọng điểm.

Tất nhiên, không loại trừ khả năng, kể từ sau khi trọng sinh, Mộc Như Lam chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ cùng ai đi hết cuộc đời này.

Cô đã chuẩn bị đủ cả rồi, chỉ một thân một mình, bất chấp chông gai tai họa.

Mộc Như Lam gõ mấy cái lên cánh cửa khép hờ, không có tiếng đáp lại, cô đang định chờ thêm một chút thì cánh cửa đột nhiên từ từ mở ra, tầm mắt của cô lập tức bị hấp dẫn.

Cô chậm rãi đi vào, ánh nhìn đổ dồn vào một bức tranh đặt nơi đầu giường, đó là một bức tranh rất đơn giản, giữa cánh đồng cải dầu vàng rực rỡ, một ngôi nhà nhỏ với mấy hàng rào tre an bình nằm ở đó, ngoài sân, người cha xắn ống quần, hai tay kéo hai đứa con, người mẹ ngồi trên ghế đá, vừa cười vừa nhặt rau. Mộc Như Lam như nhìn xuyên qua hình ảnh, chạm đến những âm thanh ngập trong hạnh phúc.

Mộc Như Lam đứng ở cuối giường mà nhìn đến thất thần, bức tranh hắt ánh lên đôi mắt đen thuần túy của cô, một mảng màu vàng như đang giao hoà vào đó.

Vừa từ phòng tắm bước ra, đập vào mắt Mặc Khiêm Nhân chính là một cảnh tượng như vậy, hần thoáng giật mình, nhưng còn chưa kịp cất lời thì đã nghe thấy Lục mục mục lớn tiếng gọi lên từ dưới lầu.

“Khiêm Nhân, Lam Lam, một người họ hàng của di có sinh nhật vào ngày hôm nay, cả nhà đi phải đi chúc mừng đây!”

Âm thanh kia kéo tâm hồn đang bay bổng của Mộc Như Lam lại, Mặc Khiêm Nhân bước nhanh đến chỗ cửa sổ, quả nhiên hai chiếc xe của Lục gia đang lao ra khỏi cửa, Mặc Khiêm Nhân nhủ mầy, dựa trên hiểu biết của hần về Lục mục mục, nếu bà không gây chuyện gì mà đi ra ngoài thì mới là đáng ngại!

Tầm mắt quét quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên cánh cửa không biết đã đóng chặt từ lúc nào, cô đi qua xoay nắm đấm nhưng cánh cửa vẫn hoàn toàn bất động, nó đã bị khoá trái từ bên ngoài. (MDL: !!!!)

“Sao thế này?” Mộc Như Lam khó hiểu.

Mặc Khiêm Nhân quay đầu nhìn về phía Mộc Như Lam, phát hiện mấy thứ cô đang cầm trong tay, hần bình thần hỏi, “Cô cầm gì đó?”

Đột nhiên bị nhắc nhở, Mộc Như Lam mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, cô đi qua, “Đây, Lục a di nhờ tôi đưa cho anh.”

Mặc Khiêm Nhân vươn tay nhận lọ thuốc rồi mở ra, vị thuốc nhẹ nhàng phả vào mũi, ngay sau đó Mặc Khiêm Nhân lập tức đập nắp lại, chú ý đến mấy quyển sách trên tay Mộc Như Lam, hần thân nhiên cầm lên rồi quăng hết vào góc giường, quay đầu thì lại thấy Mộc Như Lam đang dùng một ánh mắt tò mò mà nhìn hần, “Đó là sách người lớn à?”

“Không phải.”

“Vậy sao anh lại ném nó vào trong?”

“Sách của tôi đều để bên trong.”

“Nhưng Mặc tiên sinh, tai của anh đang đỏ lên kìa.”

“...”

...

Trời sập tối, màn đêm chậm rãi phủ tấm áo đen lên khắp thành phố, đây cũng là thời điểm náo nhiệt nhất ở các câu lạc bộ.

Bạch Tố Tình trang điểm xinh đẹp tinh tế, trên người mặc một bộ váy áo mới tinh, thoạt nhìn tựa như một đóa son trà kiêu diễm ướt át.

Nghiêm Cận vẫn là một thân đồ tây đen như mọi khi, trông qua chẳng khác gì một lão xử nữ, cô ta dẫn Bạch Tố Tình vào thang máy, ấn nút lên tầng 5.

“Theo quy định của công ty TMT, nghệ sĩ chưa ra mắt thì phải làm một bài kiểm tra, nếu thành công qua cửa, công ty sẽ ra sức đầu tư, đưa cô lên đỉnh cao danh vọng, ngược lại, một khi cô thất bại, cơ hội được công ty giữ lại sẽ rơi vào tay kẻ có năng lực hơn. Bài kiểm tra lần này chính là, dùng sức hút của cô để đoạt lấy vai chính trong bộ phim điện ảnh sắp được khởi quay. Tuy Lý đạo diễn đã sớm chọn xong nữ diễn viên chính nhưng vẫn chưa chính thức công bố, công ty đã lợi dụng quan hệ với ông ta để tranh thủ cơ hội này, nếu cô muốn nắm chắc thì phải chen ép được nữ diễn viên kia, khi đó cô mới có cơ hội thượng vị.” dd.lqđ Nghiêm Cận nói bằng một chất giọng đã được công thức hóa.

Bạch Tố Tình gạt đầu đầy tự tin, “Yên tâm, tôi nhất định sẽ thành công.” Bạch Tố Tình căn bản không coi đây là một lần khiêu chiến, diễn trò đối với cô ta mà nói thì chỉ đơn giản như một chén cháo. Lòng dạ đàn ông, cô ta đã chơi đến chán rồi, sợ gì không áp đảo được ả diễn viên vô danh kia?

Nghiêm Cận thấy vậy cũng không thêm nhắc lại, chỉ chăm chăm nhìn vào ảnh ngược của Bạch Tố Tình trên vách tường thang máy, lớp kim loại bóng loáng bắn ra từng tia sáng lạnh lẽo.

Bạch Tố Tình, mười lăm tuổi, cái tuổi này cũng không tính là nhỏ, ở một ít quốc gia – như Nhật Bản chẳng hạn, lớn thêm một năm là đã có thể kết hôn sinh con rồi. Bọn họ là thương nhân, mà thương nhân thì luôn đặt lợi ích lên trên tất thảy, vì vậy bọn họ không hề cảm thấy áy náy khi xuống tay với Bạch

Tổ Tinh. Thành thực mà nói, những chuyện Bạch Tổ Tinh sắp phải đối mặt hoàn toàn là do cô ta tự chuốc lấy, TMT không phải là nơi ai cũng có thể vào, Bạch Tổ Tinh đã chọc phải người không thể chọc nên mới khiến đối phương ra đòn tàn nhẫn như thế này. Editor: MDL

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, huống chi, Nghiêm Căn cũng không ưa gì Bạch Tổ Tinh, cho dù cô ta quả thật có một tiềm lực đáng khai thác.

Tối tăng năm, bước vào khu vực riêng biệt, hành lang trở nên im phẳng phắc, thỉnh thoảng lại thấy một vài tên bộm rượu lão đảo vịn tay vào vách tường.

Đích đến của hai người là căn phòng chữ Thiên số một, chất giọng được công thức hóa của Nghiêm Căn lại vang lên, “Tôi đưa cô đi vào, tình huống sau đó cô hãy tự xử lý, sau khi đoạt được vai chính, công ty sẽ lập tức mời một bên kịch nổi tiếng đến soạn kịch bản cho cô, đồng thời cũng sẽ nối dây với lực lượng ở nước ngoài, giúp cô tỏa sáng trong thời gian ngắn nhất.” Nhìn thấy ngọn lửa hưng phấn bùng bùng trong mắt Bạch Tổ Tinh, Nghiêm Căn nói tiếp, “Tất nhiên, nếu cô tay trắng trở về, công ty sẽ phải đánh giá lại năng lực của cô.”

“Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đoạt được vai chính.” Bạch Tổ Tinh thấy Nghiêm Căn lải nhải quá dài dòng, đúng là lão xử nữ, phiền phức muốn chết.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đặt chân đến phòng chữ Thiên số một, Nghiêm Căn gõ gõ mấy cái, lập tức có một mỹ nữ chân dài ra mở cửa, thấp thoáng sau lưng cô ta, ngọn đèn trong phòng đỏ rực đến dâm mỹ.

“Tim Lý đạo diễn.” Nghiêm Căn vừa nói, mỹ nữ kia liền mời hai người vào trong.

Trong phòng ngồi ba tên đàn ông, ngoài ra còn hiện diện thêm vài người phụ nữ, trong số đó có một cô gái mang khí chất vô cùng tương đồng với Bạch Tổ Tinh, đây chính là nữ diễn viên chính. Hai đóa sen trắng mặt đối mặt, càng xem càng không vừa mắt, nhất là sau khi đã biết thân phận và mục đích của đối phương.

“Lý đạo diễn, giao cho ông.” Nghiêm Căn nhìn về phía tên đàn ông bụng phệ đội mũ lưỡi trai đang ngồi cạnh nữ diễn viên chính.

Lý đạo diễn giơ tay làm dấu hiệu OK, Nghiêm Căn quay sang gật đầu với hai tên đàn ông còn lại, sau đó thân nhiên rời khỏi phòng, không hề đa động một chữ về Bạch Tổ Tinh.

Bạch Tổ Tinh cũng không hoảng, cô ta từng gặp vô số tình huống còn khó khăn hơn thế này nhiều, đđ. lqđ đợi đến khi Nghiêm Căn khuất hẳn sau cánh cửa, Bạch Tổ Tinh mới bước đến trước mặt Lý đạo diễn, nửa dè dặt nửa tự tin nói, “Lý đạo diễn, tôi tên Bạch Tổ Tinh, là nghệ sĩ mới của công ty TMT, tôi tự tin rằng mình có năng lực hơn hẳn người đang ngồi bên cạnh ngài, chỉ cần ngài cho tôi một cơ hội cạnh tranh công bằng.”

Nữ diễn viên chính lúc này cũng không nhịn được phải đứng bật dậy, “Công ty TMT thì thế nào? Bộ cứ có chỗ dựa là có thể ngang nhiên cướp đoạt công sức của người khác hay sao?” Nói xong, cô ta liền lả chã rơi nước mắt, trông chẳng khác đáng về thường ngày của Bạch Tổ Tinh là bao, cô ta quay đầu nhìn Lý đạo diễn, giọng nói uất ức lẫn thêm vài phần nũng nịu, “Lý đạo diễn, ngài xem cô ta kia...”

Bạch Tổ Tinh cảm thấy nữ nhân này thật đáng kinh tởm, hừ, cái thể loại chỉ biết khóc sụt sùi và yếu đuối để được người bên vực. (MDL: Ta bảo này bạch liên hoa, thím đang miêu tả chính mình đấy à?)

“Được rồi được rồi, đang lúc vui vẻ, đừng nói chuyện công việc. Nào nào nào, hai người các cô lại đây uống một ly xem tửu lượng ai cao hơn ai, sau đó chúng ta lại tiếp tục bàn bạc, có được không?”

Bạch Tổ Tinh biết mấy tên này cũng không phải hạng tốt lành gì, có điều, tửu lượng của cô ta đã được trải qua huấn luyện, và lại bản thân cô ta là người của TMT, hẳn bọn chúng sẽ không dám làm gì quá phận, nghĩ vậy, Bạch Tổ Tinh thoải mái cầm lên ly rượu đặt trên bàn, uống một hơi cạn sạch đđ. lqđ. Đóa sen trắng còn lại cũng không cam lòng chịu lép vế, cô ta vươn tay chộp lấy ly rượu, ngửa cổ nuốt ừng ực.

Ba tên đàn ông cùng trao đổi ánh mắt, trên miệng là những nụ cười xấu xí đầy tà ác...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: V10.1: Phong cách (1)

Trắng sáng vàng vạc lơ lửng giữa bầu trời cao, thấp lên một chút ánh sáng trong đêm đen mờ mịt.

Biệt thự Lục gia tĩnh lặng như tờ.

Trong căn phòng đã bị khóa trái, Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân mỗi người chiếm một phương, Mặc Khiêm Nhân ngồi xem tài liệu trên sô pha gần cửa sổ sát đất, còn Mộc Như Lam thì hí hoáy vẽ trên một chiếc ghế sô pha khác ở phía đối diện. Thời gian hững hờ trôi đi trong tiếng lật sách đơn điệu và âm thanh bút chì ma sát lên mặt giấy, ấy vậy mà, không khí xung quanh vẫn tồn tại một sự ám áp hài hòa đến kỳ lạ.

Nếu là trước đây, Mặc Khiêm Nhân tuyệt không tưởng nổi sẽ có một ngày hẳn phải hòa bình đối đãi một tên tội phạm biến thái ngay tại Lục gia này; Mộc Như Lam cũng vậy, cô tuyệt không ngờ được bản thân sẽ có lúc ngồi chung dưới một mái nhà với kẻ mà mình kiêng kỵ nhất.

Đáng ngạc nhiên hơn là, cô không hề cảm thấy khó chịu.

Không biết đã qua bao lâu, người đàn ông đang xem tài liệu chợt ngẩng đầu nhìn về phía cô gái ngồi đối diện, bình thản lên tiếng, “Cô nắm được nhược điểm của Uông Cường nên mới có thể bắt hắn làm theo lời của cô. Cái bẫy ấy cũng là do cô hướng dẫn hắn bố trí, còn bản thân cô thì hoàn toàn không đặt chân vào hiện trường, vì vậy trên hung khí chỉ có dấu vân tay của mỗi mình Uông Cường. Đúng không?”

Không ai có thể gây án mạng mà không để lại bất kỳ dấu vết nào tại hiện trường, nếu vậy thì chỉ còn một cách lý giải duy nhất, đó chính là Mộc Như Lam chưa bao giờ đích thân sắp đặt cạm bẫy giết người.

Mộc Như Lam nghe vậy thì dừng bút, trên môi nở một nụ cười thật hiền hòa, cô nhìn sang Mặc Khiêm Nhân rồi nhún nhún vai, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, “Mặc tiên sinh thật cổ chấp.”

“Đáp án là gì?”

Mộc Như Lam xoay xoay cây bút trong tay, “Mặc tiên sinh có gặp tên tội phạm nào chịu nhận tội trước khi bị đưa ra chứng cứ chưa?” Ngụ ý rằng, một khi chưa tìm được chứng cứ, suy luận của hắn dù sắc sảo đến mấy thì cũng chỉ là một mớ lý thuyết suông mà thôi.

Mặc Khiêm Nhân lại tiếp tục, “Trong nhà nạn nhân Uông Cường phát hiện một ít tro giấy và một chiếc lông chim bồ câu. Uông Cường sống ở tầng bốn, nhà ông ta có một cái cửa sổ hướng ra đường chính, xung quanh đó không có ai nuôi chim bồ câu, khu vực này lại cách chợ khá xa, vì vậy có thể loại trừ khả năng là lông chim bồ câu từ đâu bay đến. Suy ra, cô cho con chim bồ câu đã được huấn luyện tốt đem thư vào trong nhà nạn nhân, sau đó lại cùng nó rời đi, không hề để lại tung tích. Trong thư viết một thứ gì đó khiến cho Uông Cường hoảng sợ, ông ta sợ bị người khác phát hiện nên đã lập tức thiêu hủy bức thư.”

Không sai, hoàn toàn chính xác.

Mộc Như Lam cười sâu thêm một chút, cô buông bút, chống cằm quan sát đối phương, “Mời tiếp tục.”

Đây là ám hiệu nói rằng hắn đang đi đúng hướng.

“Cô hỏi tôi về điểm rơi lý tưởng để làm xuất hiện hiện tượng co cứng tử thi, đêm hôm trước cô vừa hỏi, tối hôm sau liền xảy ra án mạng. Thực ra trước đó cô đã sắp xếp gần như xong xuôi, thậm chí còn bắt nạn nhân phải đặt bẫy đi đặt bẫy lại nhiều đến mức thuần thục. Sau khi lấy được đáp án từ chỗ tôi, cô chỉ việc bảo nạn nhân thay đổi vị trí đặt bẫy nữa là xong. Có điều, nạn nhân không ngờ cái bẫy này lại là dành cho mình.” Nói xong, Mặc Khiêm Nhân đột nhiên cau mày, không đúng, vẫn còn một điểm bất hợp lý, tại sao Uông Cường có thể sa vào cái bẫy do chính tay hắn bố trí? Mộc Như Lam làm điều này bằng cách nào?

Mộc Như Lam cũng đoán được Mặc Khiêm Nhân đang rối rắm ở đâu, cô im lặng không nói, chỉ mỉm cười quan sát bản vẽ trong tay mình, cây bút chỉ lại loạt xoạt ma sát lên tờ giấy. Không thể không công nhận, người đàn ông này quả thật rất lợi hại, trước giờ chưa ai có khả năng vạch trần thủ pháp gây án của cô chỉ trong một thời gian ngắn đến như vậy, hẳn là cô thấy thật hưng phấn a... Nhìn xem, đến cả nét vẽ cũng bắt đầu run rẩy rồi đây này.

Mặc Khiêm Nhân liếc Mộc Như Lam một cái, sau đó lại lâm vào trầm tư, phải làm sao để phá vỡ điểm mấu chốt này, hắn còn cần thêm một chút thời gian.

“Bọn họ định nhốt chúng ta cả đêm sao?” Mộc Như Lam buông bút đứng dậy đi đến bên cạnh Mặc Khiêm Nhân, tầm mắt quét về phía khoảng sân không một bóng người.

Mộc Như Lam rút cuộc cũng hiểu ra dụng ý của Lục mục mục khi nhốt cô và Mặc Khiêm Nhân ở trong này, ban đầu cô cứ tưởng Lục mục mục chỉ muốn cho cô ở cùng Mặc Khiêm Nhân một lúc thôi, nào ngờ lại lâu đến như vậy. Tuy Mộc Như Lam dễ tính nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ không dễ dàng bỏ qua tất cả mọi chuyện, Lục mục mục chẳng nói chẳng rằng liền khóa cửa nhốt cô lại đây, cho dù có là trưởng bối thì cô cũng không khoan dung đâu.

Đề ý thấy giọng nói của Mộc Như Lam đang dần lạnh đi, Mặc Khiêm Nhân liền cất lời, “Bọn họ không có ác ý.”

“Rất nhiều người làm việc đều xuất phát từ thiện ý, nhưng không phải ai cũng thích cái thiện ý miễn phí kia.” Mộc Như Lam không cười, người nào nhìn vào cũng biết là cô không vui.

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn Mộc Như Lam vài giây rồi mới bình thản đáp, “Sẽ không có lần thứ hai.” Lần này hắn cũng bị Lục mục mục làm cho trở tay không kịp, vừa ra khỏi toilet là đã thấy mình bị nhốt, Mặc Khiêm Nhân cũng rất khó chịu, nhưng khi đối phương là Mộc Như Lam, sự khó chịu này tựa hồ nhạt đi một chút.

“Ừ.” Mộc Như Lam nghe xong thì khóe môi lại nở nụ cười, cô rất thích nói chuyện với Mặc Khiêm Nhân, rõ ràng thẳng thắn, không giấu giếm và cũng không cần phải giấu giếm. Hơn nữa có lẽ là câu nói “Thích” của cô đã góp phần thúc đẩy Lục mục mục làm ra chuyện như vậy, đúng là không nên phát biểu lung tung.

“Cánh cửa này không có cách mở ra à?” Mộc Như Lam đi tới xoay nắm tay cửa, phát hiện nó không hề xê dịch.

“Bên ngoài có tối thiểu hai cái khóa.” Mặc Khiêm Nhân thân nhiên nói đồng thời nhìn sang chiếc cửa sổ sát đất ở sau lưng, “Đây là kính chống đạn.” Mở không ra, đập cũng không vỡ.

Mộc Như Lam a một tiếng, kính ngạc mắt trừng lớn, kính chống đạn? Thật đấy à? Vì sao? Ở thành phố K, ngoại trừ mấy vụ lộn xộn của vài ba băng phái lẻ tẻ thì chưa hề phát sinh ra chuyện gì lớn. Những thứ như phản tử khủng bố gì gì đấy, cho dù là kiếp này hay kiếp trước thì Mộc Như Lam đều chưa từng gặp qua, đây là lần đầu tiên cô thấy một người lắp kính chống đạn ngay trong phòng mình, phải biết rằng, cho dù ở một nơi hắc đạo chiếm đa số như Hồng Kông, cô cũng chưa từng thấy Kha gia lắp kính chống đạn, thực tế không phải phim ảnh, lúc nào cũng cầm súng đi ám sát khắp nơi.

So với Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân hiển nhiên là đã trải qua nhiều tình huống nguy hiểm, bước qua nhiều vùng đất hắc ám, hẳn vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, đối với chuyện này cũng sớm tạo thành thói quen, “Không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Tôi nghĩ tôi tò mò về thứ trên tay Mặc tiên sinh hơn.” Mộc Như Lam ngồi đối diện hẳn, cô luôn cảm thấy người đàn ông này không đơn giản như vẻ bề ngoài, đến hôm nay lại càng chắc chắn hơn nữa, người thường cho dù có tiền thì cũng ít ai lắp kính chống đạn cho nhà mình, bởi vì bị bắn chết là một chuyện quá xa vời, trừ khi người nằm trong danh sách năm mươi người giàu nhất thế giới.

Mà vị Mặc tiên sinh này thì lại càng không giống một kẻ giàu nứt đố đổ vách, thay vào đó, cụm từ “thiên tài xuất chúng” có vẻ hợp với hẳn hơn.

“Lòng hiếu kỳ có thể giết chết mèo.”

“À, cũng đúng.” Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu rồi đưa một tờ giấy A4 sang cho Mặc Khiêm Nhân, “Nếu Mặc tiên sinh không chịu nói thì xin tiếp tục ra đi.”

Đối với những loại hồ sơ bí mật như thế này, Mộc Như Lam tất nhiên sẽ không nằng nặc đòi xem, mà có đòi thì Mặc Khiêm Nhân cũng không cho, phải biết rằng trong đó toàn ghi chép các vụ khủng bố giết người biến thái kèm theo phân tích và lý giải của chuyên gia tâm lý học, nếu để cho kẻ biến thái đọc qua và học theo thì chẳng phải họa rồi sao? Vì vậy Mộc Như Lam đành tự mình tìm việc làm, bằng không cô cũng không biết phải qua đêm nay như thế nào.

Mặc Khiêm Nhân tiếp nhận tờ giấy, hai đề bài hẳn ra lúc này nay đã được giải rất hoàn chỉnh, nét chữ của cô vẫn như trong ấn tượng: tinh tế, xinh đẹp, thoát nhìn thập phần thư thái, khác hẳn kiểu chữ ngoáy liến thoắng của hẳn.

Mặc Khiêm Nhân thấy Mộc Như Lam có vẻ khá rảnh rồi nên lần này hẳn dùng hẳn tiếng Anh để ra đề, quả nhiên thời gian cô làm lâu hơn nhiều. Hẳn cúi đầu tập trung đọc tài liệu, bên tai là tiếng bút chì ma sát lên mặt giấy, bất tri bất giác, thanh âm ấy đột nhiên ngừng lại, Mặc Khiêm Nhân hơi ngẩng đầu, bắt gặp một cảnh tượng khiến hẳn không khỏi kinh ngạc.

Mộc Như Lam đã ngủ thiếp đi.

Cô gái tựa đầu vào ghế sofa, mái tóc đen óng róc rách chảy trên người, hàng mi dài khẽ hất bóng lên gương mặt trắng hồng xinh xắn. So với thiên hạ thanh tịnh, thiên hạ ngủ say thiếu một phần già dặn trầm ổn, hơn một phần yếu ớt ngây thơ, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn tốt đẹp như thiên sứ. Liệu có ai tưởng tượng được, bên dưới vẻ ngoài trắng ngần thuần khiết kia là một đôi cánh đen mị hoặc đang sai rộng trong yên lặng?

Nếu nói tội phạm biến thái có một điểm chung thì đó chính là sự ngờ vực và bội bạc mà chúng dành cho nhân loại, biến thái ăn thịt người coi nhân loại như đồ ăn thức uống, sát thủ lột da người coi nhân loại như súc vật không hơn. Rồi đến khi sa lưới, tuy có kẻ điên cuồng có người bình tĩnh nhưng kỳ thực trong thâm tâm tất cả đều đang đề cao cảnh giác, cảnh giác nội tâm bị nhìn thấu, cảnh giác linh hồn bị tổn thương, bản năng động vật luôn tồn tại trong thân thể bọn chúng —— Kiêng kỵ và sợ hãi những sinh vật mạnh hơn mình.

Bọn chúng đều biết Mặc Khiêm Nhân rất nguy hiểm, không một biến thái nào dám thả lỏng cảnh giác khi đứng trước mặt hẳn.

Vậy mà lúc này Mộc Như Lam lại thản nhiên ngủ.

Đây là một loại cảm giác thật kỳ lạ, mới mẻ, và có điểm phức tạp, khiến Mặc Khiêm Nhân không thể nào nhìn thấu.

Hẳn tiến về phía Mộc Như Lam đang ngủ ngời, nhẹ nhàng rút giấy bút ra khỏi tay cô, đề toán đã giải hơn một nửa, lời giải được viết bằng một giọng văn tiếng Anh chuẩn mực mà hầu như không học sinh trung học nào viết nổi.

Vì sao lại có nhiều bí mật đến như vậy? Rõ ràng cô mới chỉ mười sáu tuổi...

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn mặt giấy cả buổi, hẳn bế Mộc Như Lam lên giường rồi trở về chỗ ngồi tiếp tục đọc tài liệu, thế nhưng trong lòng lại có cảm giác không đúng.

Chắc, cô vẫn còn mặc áo khoác, vớ thì chưa cởi, tư thế ngủ cũng sai mất rồi.

Vì thế tay chân nhanh hơn đầu óc, Mặc Khiêm Nhân loạt xoạt chỉnh lại tư thế cho cô gái đang an giấc trên giường của hẳn, người nằm ngửa, hai tay ngoan ngoan đặt ở hai bên sườn, cuối cùng là đắp thêm một cái chăn bông màu xám bạc, làm xong xuôi, Mặc Khiêm Nhân cảm thấy thật thuận mắt.

Khi ngủ nằm thẳng là tốt nhất nhưng nếu không tập từ nhỏ thì sẽ rất khó giữ tư thế, thành ra một lát sau, Mộc Như Lam liền ôm chân nằm nghiêng, tệ hơn nữa là nằm nghiêng sang trái, đè ép trái tim làm giảm tuổi thọ.

Nghe được tiếng động, Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu, thấy Mộc Như Lam như thế, hẳn một lần nữa đứng dậy, đi qua, đem người lật lại.

Ừm, như vậy có vẻ thuận mắt hơn.

Thế nhưng Mặc Khiêm Nhân còn chưa kịp lui ra thì Mặc Như Lam lại tiếp tục lật người sang trái, hai má cô cọ cọ vào lớp vải mềm mại, mái đầu vùi sâu vào gối như một con đà điểu...

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mặc Như Lam trong chốc lát, sau đó lại vươn tay lật cho cô nằm ngửa, thấy đối phương không còn rục rịch gì thêm thì mới định bỏ đi đọc tài liệu. Nào ngờ hần vừa mới đặt móng ngồi xuống, Mặc Như Lam lại tiếp tục lật người, thoải mái nghiêng sang trái...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: V10.2: Điệu nghệ (2)

Vàng trắng như ẩn như hiện sau làn mây che khuất, ánh đèn đêm càng thêm rực rỡ lấp lánh. Thành phố G được mệnh danh là “Thành phố không ngủ”. Mặc dù bây giờ đã là bình minh nhưng trong thành phố này vẫn chỗ tối chỗ sáng, chỉ có nơi đây không hề tối tăm một chút nào.

Tại tầng năm của cầu lạc bộ, bên trong phòng chữ Thiên số một.

Tâm trí Bạch Tố Tinh mơ mơ màng màng tỉnh lại, cả cơ thể tuy mềm nhũn nhưng lại nóng như lửa đốt. Cảm giác toàn thân rất không thoải mái, trong cổ họng vừa rất vừa chua, còn có cái gì đó làm cho cô ta khó chịu chỉ muốn nôn. Bên tai bỗng truyền tới tiếng thở dốc kèm theo âm thanh mắng chửi, ngoài ra còn có cả tiếng khóc nức nở cam chịu nhưng nghe lại như một lời mời gọi khiến người ta phạm tội.

Sao lại thế này? Bạch Tố Tinh cả người mệt mỏi, cổ sức mở to hai mắt. Lọt vào tầm mắt cô ta là một cảnh tượng ghê tởm xấu xí, sự kích thích đột ngột này làm khóe mắt cô ta ứa nước, cổ sức muốn gãy gập.

“Con bé này tỉnh rồi.” Người đàn ông mặt đỏ thớ hỏn hển nói.

Vẫn đang ra sức vận động bên đóa hoa Tiểu Bạch còn lại, Lý đạo diễn nghe vậy thì không kiên nhẫn đáp lại một câu, “Tinh thì tỉnh... Mẹ nó, quả nhiên tao không nhìn nhầm tiểu yêu tinh này, bề ngoài thuần khiết bao nhiêu thì bên trong ti tiện bấy nhiêu, đúng là trời sinh có một không hai!”

“Ha ha ha... Còn con nhỏ này cũng không tệ đâu! Không ngờ nó lại là hàng nguyên tem!”

“Thế hả? Lát nữa tao cũng muốn thử xem sao...”

Bạch Tố Tinh giãy giụa nhưng bọn họ hoàn toàn không thêm dè vào mắt. Trong mắt bọn họ, hai cô gái này đã bị hai công ty giải trí lớn nhất trong nước nhét vào tay bọn họ, chỉ cần không chơi chết thì bọn họ muốn làm gì cũng được. Nói trắng ra là, hai “đóa hoa” kia đã chọc đến những nhân vật không nên chọc, vì vậy mới bị ném sang đây tra tấn.

Bạch Tố Tinh thấy có giãy giụa cũng vô dụng, rốt cục đành dừng lại. Cô ta trợn trừng nhìn trần nhà, ánh mắt tràn đầy vẻ oán hận. Cả thân thể lẫn tâm lý cô ta đều đang tự điều chỉnh, nếu đã không thể phản kháng thì cứ hưởng thụ thật tốt đi. Bạch Tố Tinh từ nhỏ đến lớn đã được giáo dục phải ưu tiên lựa chọn những thứ tốt cho mình nhất. Việc đã đến nước này, phản kháng cũng chỉ tổ làm cho dục vọng của bọn đàn ông tàn bạo hơn mà thôi. Lại nói, cho dù phản kháng thành công thì sao, có lợi ích gì? Hơn nữa, chỉ cần suy nghĩ một chút về những quy tắc ngầm trong làng giải trí, có thể thấy phản kháng chỉ là một hạ sách không hơn.

Thế nhưng Bạch Tố Tinh vẫn oán hận. Cô ta oán hận vì sao bản thân mình lại gặp phải loại sự tình này. Nếu đổi lại là Mặc Như Lam, với thân phận thiên kim tiểu thư của Mặc gia và cháu ngoại bảo bối của Kha lão gia, nó sẽ chẳng phải khúm núm trước bất kỳ ai, cũng sẽ chẳng bị làm nhục chỉ trong một lần rời nhà.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Mặc Như Lam đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười, sạch sẽ, thuần khiết, tốt đẹp giống như thiên sứ!

Nhưng chính điều này lại càng làm Bạch Tố Tinh thêm ghen tị oán hận. Vì sao cô ta lại bị bọn đàn ông dơ bẩn xấu xí vũ nhục trong khi Mặc Như Lam vẫn sạch sẽ tốt đẹp đến thế? Trong lòng Bạch Tố Tinh như có một con thú đang cắn nuốt lý trí của cô ta, nó liêu lĩnh bước đi, lộ ra hàm răng sắc nhọn đầy máu đỏ.

Cô ta...

Muốn nhuộm đen thiên sứ, hoàn toàn, triệt để...

Không biết đã qua bao lâu, trận tra tấn rốt cục cũng ngừng. Mấy gã đàn ông quần áo chỉnh tề nhìn hai cô gái trần truồng nằm ở trên sofa rồi nói, “Nhân vật nữ chính để cho Bạch tiểu thư đi, về phần cô... Nghỉ ngơi cho tốt rồi đến văn phòng tìm tôi.”

Căn cứ vào thông tin hai bên công ty đưa cho hắn, TMT muốn tra tấn Bạch Tố Tinh một cách từ từ, còn cô gái kia thì cứ trực tiếp đem đi quay AV.

Cánh cửa đóng lại, trong đầu Bạch Tố Tinh hiểu hết hoàn toàn thâm ý trong câu nói đó. Lòng ngổn ngang trăm mối, cô ta nặng nề nhủ hai mắt rồi lại nhìn

sang cô gái phía đối diện, thấy được sự tức giận trong mắt đối phương, Bạch Tố Tinh không kiềm được dặc ý.

Ít ra thì... cô ta thắng.

Chỉ cần kết quả cuối cùng là thắng lợi, còn quá trình thế nào cũng được.

...

Hôm sau.

Bầu trời dày đặc mây đen, âm u như thể ẽ sụp xuống bất cứ lúc nào. Chỉ một lát sau, từng hạt mưa to tí tách rơi xuống. Sau một khoảng thời gian hanh khô, thành phố K cuối cùng cũng nghênh đón trận mưa đầu.

Vào lúc Mộc Như Lam tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là thấy mình ngủ thật ngon, giường này rất êm, rất dễ chịu. Sau đó cô lại phát hiện đây không phải là giường của mình, còn bản thân thì đang nằm trong một cái vòng tròn kỳ quái.

Mộc Như Lam nhanh chóng nhận ra một điều khác thường: cô đang nằm thẳng tắp ở trên giường, cánh tay để dọc theo sườn, hai bên có thứ gì đè nặng lên chân và cánh tay của cô, làm cô không thể xoay người để đứng dậy. Chờ tới lúc cô cố sức vươn tay cử động thì mới phát hiện ra, đây là... hai cái tạ tay rất nặng.

Mộc Như Lam lập tức 囧 囧, cô sờ sờ vào tạ tay rồi lâm vào trầm tư, ngày hôm qua cô làm sao vậy? Vì sao cô lại ngủ ở trên giường Mặc Khiêm Nhân? Cô ngủ ở trên giường thì thôi, sao lại còn dùng tạ tay đè hai bên người cô? Hay là cô muốn làm chuyện điên rồ gì với hắn... Nhưng cô đâu có uống rượu!

Cảm giác mình chưa thể hiểu được suy nghĩ của Mặc Khiêm Nhân, cô nhìn về phía cửa sổ sát đất, lại thấy trước rèm cửa sổ là một bóng dáng lẻ loi nằm trên sofa màu đen. Người đàn ông gập hai chân, một cánh tay gập lại, đặt ở trên tay vịn, mu bàn tay tái nhợt chống đầu, nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ sâu. Trên đùi hắn còn có cuốn sách đang mở, tay kia thì gác ở trên đó.

Có lẽ là sắc mặt hắn quá mức tái nhợt, cho nên lông mi có vẻ đen hơn. Đen và trắng đặc biệt rõ ràng khiến cả con người kia toát lên một loại khí chất như ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, vô cùng bắt mắt. Mà tư thái ngủ của hắn lúc này lại an bình rất nhiều, như quân lâm thiên hạ không thể xâm phạm.

Cái giường này rất lớn, nằm ba người cũng còn dư, vậy mà người này lại không thừa cơ chiếm tiện nghi của cô. Tuy rằng không biết tạ tay này rốt cuộc là dùng làm gì, nhưng tóm lại là không phải dùng để ngăn cô tập kích hắn.

Thật sự là một người đàn ông dịu dàng khiến người ta không biết nên làm gì mới phải. Rõ ràng cô là một tên biến thái đấy nhé, nếu cô là kẻ ăn thịt người thì có lẽ đã sớm nuốt hắn vào bụng luôn rồi, bởi vì thoát nhìn hắn... khá ngon miệng.

Chợt nghĩ tới điều gì đó, Mộc Như Lam vươn đầu lưỡi phản nộ ra, khê đào qua môi dưới, mang theo một cảm giác mê hoặc nguy hiểm, giống như thiên sứ lột xác thành ác ma, nhưng chỉ trong nháy mắt, ác ma lại trở thành thiên sứ.

Mộc Như Lam đưa tay sang lấy áo khoác ngoài đặt bên cạnh mặc vào. Có lẽ là vì bên ngoài đang mưa, cho nên nhiệt độ không khí hạ xuống rất nhiều. Mặc Khiêm Nhân vốn không thích mở lò sưởi, mà chăn bông cũng đã bị hắn cố định nên không cần lo lắng Mộc Như Lam đá chăn rồi cảm mạo, vì vậy hắn không có bật hệ thống sưởi.

Hắn không lạnh sao?

Mộc Như Lam đứng ở trước giường nhìn bộ dáng quý công tử như quân vương của Mặc Khiêm Nhân, tự hỏi nên đến tù đồ lấy ít quần áo phủ thêm cho hắn hay là lay hắn tỉnh để lên giường đi ngủ. Cuối cùng, cô lựa chọn phương án sau. Người như Mặc Khiêm Nhân, tính cách giác cực cao, cho nên thay vì làm chuyện thừa thãi như đi lấy áo choàng, chỉ bằng cứ làm cho hắn tỉnh lại hắn.

Có điều, trước tiên cô phải vào toilet.

Cho dù là biến thái thì cũng cần ăn uống và giải quyết nhu cầu a.

Xem phòng ở một người có thể nhìn ra được tính cách chân thật của hắn ta. Phòng Mặc Khiêm Nhân cũng giống con người hắn, hoàn toàn đơn giản nhưng không hề tạo cảm giác thiếu hụt hay khó chịu, đến cả phòng tắm cũng làm người ta cảm thấy thực thoải mái.

Trong phòng vệ sinh, Mộc Như Lam đứng trước bồn rửa tay, lấy nước súc miệng, thuận tiện đánh giá bồn rửa tay của Mặc Khiêm Nhân. Phía trên bồn rửa tay màu đen bóng loáng là một bàn chải đánh răng trong suốt và một tuýp kem đánh răng. Bên cạnh có một lọ nước rửa tay, cái giá ở trên treo một cái khăn mặt màu trắng, phía dưới là một chiếc hộp đựng một bánh xà phòng hình vuông màu cam, hình dạng màu sắc rất đẹp, vừa nhìn đã thích.

Mộc Như Lam nhỏ nước ra rồi đưa tay lấy xà phòng. Là con gái, khi nhìn đến những vật nhỏ nhắn xinh xinh sẽ tự nhiên muốn đưa tay chạm vào. Sau khi cảm xong thì lại đưa lên mũi ngửi một chút hương vị, đây là hành vi phổ biến đã thành quy luật của con gái, Mộc Như Lam cũng không phải ngoại lệ.

Vì thế, lúc Mặc Khiêm Nhân vừa xoa lông mày vừa mở cửa phòng tắm ra thì thấy Mộc Như Lam đang cầm đồ của hắn để ở mũi. Nghe thấy tiếng động, cô liền xoay người lại, đối mặt với hắn.

Mặc Khiêm Nhân từ từ buông bàn tay đang day trán xuống. Đôi mắt thanh tú lạnh nhạt nhìn chằm chằm xà phòng trên tay Mộc Như Lam. Trên mặt

không có chút biến hóa nào, vành tai hần dần dần đỏ lên nhưng chất giọng vẫn rất bình thản, “Cô đang làm gì vậy?”

Mộc Như Lam nhìn thoáng qua cửa phòng tắm của Mặc Khiêm Nhân, trong lòng nói thầm thì ra cái khóa này là hàng dỏm, trên mặt nở một nụ cười ảm áp, “Mặc tiên sinh buổi sáng tốt lành, mùi anh dùng rất dễ chịu.”

“Không có việc gì nữa thì ra ngoài đi. Tôi muốn dùng phòng này.” Mặc Khiêm Nhân nhìn chăm chăm vật trong tay Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam gạt đầu, vừa định đem xà phòng trả lại, đột nhiên như thể phát hiện điều gì, cô lập tức khựng tay lại, nháy nháy mắt mấy cái, “Mặc tiên sinh, tai của anh lại đỏ lên...” Ngẫm nghĩ một hồi, mắt nhìn về phía bánh xà phòng trên tay, cô tròn to mắt, “Cái này... Chẳng lẽ Mặc tiên sinh dùng để... giặt quần lót?” (ác ác ác *qua bay)

Là một người thích sạch sẽ nghiêm trọng, tự giặt quần áo của mình hẳn là điều hiển nhiên. Hơn nữa, người trên trái đất này đều biết giặt quần lót tốt nhất là nên tách ra giặt riêng cho hợp vệ sinh. Trong phòng tắm có lọ nước rửa tay, hơn nữa đây là phòng đàn ông, lại thấy rõ ràng xà phòng này không phải loại chuyên dùng để tắm, vì vậy không quá khó để nhận ra sự thật.

“Đi ra ngoài.” Mặc Khiêm Nhân cảm thấy tai mình nóng bỏng rất khó chịu. Đã vậy Mộc Như Lam còn mở to mắt nhìn hần như nhìn động vật quý hiếm, về mặt lại thấp phần quá đi, Mặc Khiêm Nhân có chút thẹn quá hóa giận, sắc mặt ngày càng trở nên lạnh lùng.

Mộc Như Lam nhìn cười bỏ lại xà phòng vào trong hộp, rửa sạch tay rồi đi ra ngoài. Thoáng cái, cửa phòng tắm đóng lại, lúc này Mộc Như Lam mới cười đến không thấy mặt trời, đôi mắt đen cong lên tựa như ánh trăng xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên Mộc Như Lam gặp phải trường hợp đàn ông tự giặt quần lót. Cho dù là người dân bình thường, trừ khi trong nhà không có máy giặt, nếu không quần áo đàn ông đều là quăng vào máy giặt lẫn với nhau. Ở Mộc gia, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm toàn ném cho người hầu đi giặt, cả Kha Uyên Tinh cũng không có thói quen tự mình động thủ giặt quần áo của mình. Chỉ có Mộc Như Lam không thích người khác chạm vào đồ dùng cá nhân của cô, tự tay mình giặt sạch.

Hơn nữa, phản ứng của Mặc Khiêm Nhân thật sự rất đáng yêu. Vô cùng tương phản với chỉ số thông minh và khí chất trên người hần! Nghĩ đến hình ảnh một người đàn ông cao quý mặc áo sơ mi trắng với quần tây đen đứng trước bồn rửa xắn tay áo giặt quần lót, cô liền cảm thấy mạnh đến mức không thể nhìn cười!

Mộc Như Lam cứ thế mà cười trong yên lặng, đi đến trước cửa sổ sắt đất kéo rèm cửa sổ ra, nhìn bên ngoài khung cảnh là một màu xám. Giọt mưa thật to rơi lộp bộp, nện trên cửa sổ sắt đất. Điện thoại di động của cô đem qua gọi về nhà xong liền tắt, cũng không biết trong nhà có xảy ra chuyện gì không.

Nhưng mà cũng may, Mộc Như Lam nhìn thấy Lục Tử Mạnh lái xe về nhà.

Chỉ chốc lát sau, cô liền nghe được có tiếng mở khóa cửa, chắc là Lục Tử Mạnh lặng lẽ mở khóa. Lục Tử Mạnh mở khóa xong vốn nghĩ tranh thủ thời gian chuẩn bị luôn, nhưng bỗng dừng lại không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, muốn xem giữa Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam có thể hay không thật sự phát sinh chuyện gì. Vì thế hần liền ngửa tay mở cửa, nghĩ thầm liếc mắt một cái là được, chỉ liếc mắt một cái thôi.

Mở ra một kẽ hở nhỏ, mắt vừa mới nhìn vào bên trong, Lục Tử Mạnh đột nhiên đối diện với một đôi con ngươi gần sát. Đôi mắt kia đen nhánh, sâu không thấy đáy, rõ ràng rất đẹp, nhưng lại làm trái tim hần trong nháy mắt như rơi xuống vực. Sắc mặt Lục Tử Mạnh biến đổi như thể gặp phải thứ gì đáng sợ kinh khủng lắm.

“Lục tiên sinh.” Mộc Như Lam đi ra cửa, nhìn thấy Lục Tử Mạnh đang hoảng sợ thì có chút kinh ngạc, “Anh làm sao vậy?”

Lục Tử Mạnh dùng sức chớp chớp mắt, thấy Mộc Như Lam vẫn làm người cảm thấy tràn ngập ánh sáng như trong ấn tượng trước kia, nhưng cái loại cảm giác vừa rồi lại không cách nào biến mất được. Không biết có phải hay không vì chuyện ngày đó ở bệnh viện thật sự là dọa Kim Bưu Hồ dọa thành kẻ điên nên hần đối với một ít chuyện không bình thường thì càng cảm thấy sợ hãi, càng thêm miễn cảm.

Lục Tử Mạnh lùi một bước, mặt mũi cứng ngắc xua tay, “Không, không có việc gì! Tôi... tôi mua bữa sáng về rồi, Khiêm Nhân dậy chưa?” Lục Tử Mạnh hướng đầu vào bên trong thăm dò, nhưng không thấy bóng dáng Mặc Khiêm Nhân đâu.

“Mặc tiên sinh ở phòng tắm.” Mộc Như Lam khoe miệng gọi lên ý cười nhìn về mặt cứng nhắc của Lục Tử Mạnh, đôi mắt ánh lên, đáy mắt xẹt qua ý trêu đùa. Cô chưa cho phép đã tự tiện đi, cô còn phải trừng phạt hủ dọa Lục Tử Mạnh.

Lục Tử Mạnh gạt đầu, xoay người đi thẳng về phòng mình, không hề có ý định đùa giỡn mở cửa phòng tắm. Những lời Mặc Khiêm Nhân từng nói với hần, lúc trước hần hoàn toàn coi như đánh rắm nhưng bây giờ chúng lại lần lượt bay trở về trong đầu Lục Tử Mạnh, biến thái, kẻ sát nhân, vụ mất tích...

Càng nghĩ, Lục Tử Mạnh càng cảm thấy kinh hồn bạt vía. Hần đột nhiên nhớ tới, Mặc Khiêm Nhân, từ nhỏ đến lớn, đưa ra mỗi một quyết định đều chính xác, nói mỗi một câu cũng đều có căn cứ, làm mỗi một việc đều mang thâm ý, hẳn là nhà tâm lý học hàng đầu quốc tế, người đã phá vỡ số vụ giết người biến thái làm cho cảnh sát khốn đốn. Tại sao hần lại vì một cô gái chưa từng thấy mặt mà chạy đến thành phố K, hơn nữa còn theo dõi không rời... Có thật là Mặc Khiêm Nhân suy nghĩ quá nhiều như Lục Tử Mạnh vẫn tưởng không?

Lục Tử Mạnh run rẩy tay chân. Không phải hần nhất gan, mà là loại sinh vật biến thái này thật sự đáng sợ, đặc biệt là loại tội phạm giết người là bệnh nhân tâm thần, giết người bầm thây, nấu xác để ăn, không phải là tình tiết thường xuất hiện trong phim sao?

“Lục tiên sinh.” Thanh âm êm ái từ phía sau đột nhiên vang lên, Lục Tử Mạnh cả người run lên, cứng ngắc tại chỗ. Chẳng biết có phải do yếu tố tâm lý hay không, hần thậm chí cảm thấy da đầu có chút run, cũng không dám quay đầu lại.

Mãi đến khi nghe được âm thanh của Mặc Khiêm Nhân, Lục Tử Mạnh mới dám thở một hơi dài nhẹ nhõm. Mồ hôi lạnh đầy đầu, Lục Tử Mạnh xoay người lại, nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam sóng vai đứng ở trên cầu thang nhìn hẩn. Theo bản năng, hẩn nhìn Mộc Như Lam vài lần, một mặt cảm thấy người như thế làm sao có thể là biến thái, mặt khác lại cho rằng nếu cô thật là kẻ biến thái thì quả là đáng sợ, suốt bữa sáng, Lục Tử Mạnh cứ nhìn chằm chằm Mộc Như Lam đến ngẩn người.

Mãi đến lúc dùng xong bữa sáng, Mộc Như Lam đi vệ sinh, cùng lúc đó Mặc Khiêm Nhân đang chuẩn bị đưa cô về Mộc gia, Lục Tử Mạnh mới không nhìn được nữa, tiến đến bên cạnh Mặc Khiêm Nhân, mắt nhìn cửa phòng vệ sinh đã đóng, vội vàng thấp giọng hỏi, “Này này, cậu nói Mộc Như Lam là biến thái, có thật hay không?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn sắc mặt Lục Tử Mạnh, thấy cậu ta hỏi như vậy, nháy mắt hẩn liền hiểu gần hết, “Có phải hay không thì cậu cũng không cần xen vào, làm chuyện của cậu trước đi.”

“Này!” Lục Tử Mạnh bắt đầu sốt ruột, “Cho tôi một câu trả lời chính xác không được à?!” Bộ không thấy mẹ già của hẩn đang rất tích cực tác hợp hai người à? Nếu Mộc Như Lam là biến thái thì sao? Cho dù cô thật không phải loại biến thái đáng sợ giết người như ngóc nhưng biến thái cũng chính là thần kinh không bình thường rồi. Người Lục gia làm sao có thể để cho một bệnh nhân tâm thần ở cùng một chỗ với Mặc Khiêm Nhân? Ai biết liệu có thể phát sinh chuyện kinh khủng gì hay không!

Mặc Khiêm Nhân thần nhiên cầm lấy ly cà phê uống một ngụm. Hẩn biết, nhất định lúc hẩn còn ở trong nhà vệ sinh chưa ra, Mộc Như Lam đã làm chuyện gì đó khiến cho Lục Tử Mạnh có phản ứng như vậy. Nếu là trước kia, dĩ nhiên là Mặc Khiêm Nhân thật cao hứng vì rốt cuộc người anh em tốt của mình rốt cuộc cũng thông suốt, nhưng mà lúc này Lục Tử Mạnh cứ ra vẻ “Mộc Như Lam là biến thái, Mộc Như Lam thật đáng sợ, mau tránh xa Mộc Như Lam”, khiến hẩn cảm thấy có ít nhiều khó chịu.

“Cậu kích động như vậy làm gì?”

“Chuyện này, tôi có thể không kích động sao?” Lục Tử Mạnh nhận ra giọng nói của chính mình dường như hơi lớn, hẩn vội vàng đề thấp xuống, quay đầu cảnh giác nhìn, thấy Mộc Như Lam còn chưa đi ra thì liền tiếp tục nói, “Biến thái đấy! Cái này thật đáng sợ! Không ai muốn có biến thái bên cạnh mình, chẳng khác gì gặp ác mộng!”

“Ai nói với cậu cứ biến thái thì nhất định phải đáng sợ?” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt liếc Lục Tử Mạnh một cái, “Biến thái là một cách gọi khác của bệnh nhân tâm thần. Nhà nghiên cứu về bệnh tâm thần Robert Hare đã chia bệnh tâm thần thành ba loại: thái nhân cách, thái nhân cách xã hội và rối loạn nhân cách chống xã hội. Trong đó chỉ có thái nhân cách mới thực sự là bệnh tâm thần, cũng không phải cứ là biến thái thì sẽ giết người, ăn thịt người, hay làm những chuyện đáng sợ.” (MDL: Mô phật, ta phát sầu với mấy cái thuật ngữ chuyên ngành này. Hồi bác Gò thì được bác trả lời nôm na như trên, không biết có chính xác không nữa ~.~)

“Nhưng rõ ràng lần trước cậu đã lấy ví dụ giết người...” Lục Tử Mạnh nghe Mặc Khiêm Nhân nói về biến thái toàn là loại này loại kia khiến cho có chút choáng váng. Hẩn không hiểu được những thuật ngữ chuyên môn này, chỉ nhớ rõ lần trước Mặc Khiêm Nhân giảng giải cái đó cho hẩn và lấy The Texas Chainsaw Massacre* làm ví dụ cho một vụ án do kẻ biến thái gây ra.

*“Thảm sát cưa máy tại Texas” hay là “Tù thần vùng Texas”: Một bộ phim kinh dị của Mỹ công chiếu vào năm 2003 do Marcus Nispel làm đạo diễn, bộ phim này làm lại từ một bộ phim bản gốc cùng tên năm 1974 (Wikipedia).

“Tôi còn có một ví dụ điển hình về thái nhân cách, cậu muốn nghe hay không?”

“... Cái gì?”

“Ferdinand Waldo Demara Jr. là một kẻ mạo danh nổi tiếng với danh hiệu “Kẻ mạo danh đại tài”, hẩn làm giả văn kiện và giả mạo vô số nhân vật với đủ loại ngành nghề. Khi đang phục vụ trong Hải quân, hẩn ta nhận thấy mình có nguy cơ để lộ tung tích nên đã quyết định vay mượn một thân phận khác – tiến sĩ Robert Linton French. Hẩn tự gắp hồ sơ giả cho mình là “sợ tội tự sát”, mà phía Hải quân cũng tin là thật. Dựa vào chứng minh thư, hẩn ta lấy được chức chủ nhiệm hệ triết học, giáo sư môn tâm lý và quản lý công tác tại một khu học viện.”

“Hẩn trở thành bạn tốt với bác sĩ Joseph C. Cyr. ở khoa nội, sau một thời gian cò xát, hẩn học được một ít kiến thức y học cơ bản. Hẩn ta thậm chí còn lấy được vài tư liệu cá nhân của Cyr., bao gồm giấy khai sinh, giấy chứng nhận trình độ, phiếu điểm của trường học, giấy phép hành nghề bác sĩ. Sau đó, hẩn ta mượn thân phận bác sĩ Cyr. để nhận nhiệm vụ trong Hải quân Hoàng gia Canada. Trong thời gian ở đây, Demara đã thông qua khóa học bổ sung kiến thức y khoa.”

“Vào chiến tranh Triều Tiên, Demara bị phân đến khu vực tàu chiến để làm việc. Tàu chiến gặp một con thuyền buồm Hàn Quốc chứa đầy những người bị thương hoặc bệnh tình nguy kịch, nhóm bị thương được đưa lên tàu chiến để chữa trị khẩn cấp, trong đó có ba người có nguy cơ bị đe dọa đến tính mạng, cần phải được bác sĩ ngoại khoa tiến hành phẫu thuật. Demara chưa từng được xem quá trình giải phẫu, hẩn vội vàng tìm kiếm tài liệu có liên quan. Suốt đêm hôm đó, hẩn dùng tay nghề bình thường của mình để tiến hành giải phẫu cho bệnh nhân. Đến hừng đông, hẩn không chỉ cứu sống được ba người kia mà còn chữa trị cho 16 bệnh nhân khác. Danh tiếng của hẩn vì vậy mà lan truyền nhanh chóng, cũng bởi lẽ đó, bác sĩ Cyr. phát hiện mình bị mạo danh và lập tức vạch trần hẩn.”

Từ đầu đến cuối, giọng nói Mặc Khiêm Nhân vẫn thật bình thản, tựa như một cơn gió mang theo hương liệu thơm mát, lúc kể chuyện xưa khiến cho người nghe có cảm giác thập phần thoải mái. Bình thường hẩn rất kiệm lời, hiếm khi nào có thể nói nhiều như vậy, Lục Tử Mạnh cho dù lớn lên từ bé với Mặc Khiêm Nhân cũng không khỏi có chút trầm mê vào đó. Nghe xong chuyện cũ, khủng hoảng trong lòng Lục Tử Mạnh cũng biến mất hoàn toàn.

“Thì ra còn có thể như vậy!” Lục Tử Mạnh lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nhẹ nhõm thở dài một hơi, hẩn cứ tưởng rằng biến thái đều giống như mấy tên

cuồng sát trong phim ảnh, hóa ra vẫn còn có loại biến thái thiên tài lương thiện như thế!

Mặc Khiêm Nhân thần nhiên gật đầu, vì thế Lục Tử Mạnh hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra. Tuy nhiên, nếu lúc này Lục Tử Mạnh có một quyển “Tâm lý học tội phạm” trên tay, sau khi đọc hết vụ án điển hình về biến thái cả đời chưa bao giờ làm chuyện tàn bạo, hẳn lập tức sẽ nhìn thấy câu tiếp theo “Nhưng đa số bệnh nhân tâm thần biến thái đều có tiền sử phạm tội bạo lực, trong đó có không ít kẻ hung hãn, tàn bạo, thủ đoạn tàn nhẫn”. Những ví dụ sau đó sẽ nói cho hẳn biết, không ít bệnh nhân tâm thần mang trên mình một sức hấp dẫn khó chối từ, hơn nữa bọn họ còn có khả năng tạo được danh tiếng vang dội, nghề nghiệp phi thường, mọi người ca ngợi...

Lục Tử Mạnh nhất định sẽ bị dọa tề ra quân.

Khi Mộc Như Lam đi ra, Lục Tử Mạnh đã không còn sợ hãi như trước. Trong lòng hẳn còn nghĩ không chừng Mộc Như Lam cũng giống như Mặc Khiêm Nhân đã nói đến vụ án biến thái, chỉ có chút ham thích đặc biệt thôi chứ không có lực sát thương gì.

Lục Tử Mạnh lục lọi một hồi cũng chỉ tìm được đúng một chiếc ô che, ngày hôm qua Lục Tử Mạnh xem dự báo thời tiết nên đã mang đi gần hết. Cũng may bọn họ có xe, bằng không thì Mộc Như Lam chỉ còn nước đợi cho mưa tạnh mới có thể rời đi.

Mặc Khiêm Nhân ngồi ở ghế lái, Mộc Như Lam an vị đằng sau, nhìn biệt thự Lục gia dần dần biến mất, cô mỉm cười, “Mặc tiên sinh kể chuyện xưa thật êm tai.”

Mặc Khiêm Nhân chỉ liếc Mộc Như Lam một cái qua kính chiếu hậu, cũng không đáp lại.

“Vì sao vậy?” Mộc Như Lam có chút khó hiểu, Lục Tử Mạnh là anh em tốt của hẳn cơ mà? Nói cho Lục Tử Mạnh biết rằng cô rất nguy hiểm để hẳn ta tránh xa cô ra thì chẳng phải an toàn hơn nhiều sao?

Mặc Khiêm Nhân bẻ tay lái quẹo vào đường lớn, sắc mặt bình thản, “Không cần thiết phải gây hoang mang, tôi thích dùng bằng chứng để nói chuyện.”

“Trên tay Mặc tiên sinh đã có đủ chứng cứ rồi đấy thôi?” Mộc Như Lam cười cười.

Thân phận thật sự của Mặc Khiêm Nhân là gì? Mộc Như Lam không rõ lắm, nhưng cô biết chắc hẳn hoàn toàn không giống một người bình thường, bằng không thì trước đây cô đã chẳng cố ý để hẳn xâm nhập hắc ốc, vì một khi hẳn đến sở cảnh sát vạch trần cô, cho dù cô là người được quốc gia coi trọng thì cũng không thể được khoan hồng, bởi lẽ ưu ái càng lớn, trừng phạt càng nặng.

Con người luôn là sinh vật dễ thẹn quá hóa giận, mặc dù trước giờ đều là bọn họ tự tiện quyết định từ một phía rằng cô là người thế nào.

“Cô rất muốn để người khác biết mọi việc cô làm sao?” Mặc Khiêm Nhân bắt đầu thấy không vui. Bình thường khi kẻ biến thái bị mọi người phát hiện, hành động đầu tiên nếu không phải là chạy trốn thì cũng là giết người diệt khẩu; thế nhưng cô gái này lại chẳng có lấy một chút e ngại, hoàn toàn không có ý định giết người diệt khẩu. Cái đáng và bình thản thoải mái của cô khiến hẳn cực kỳ chướng mắt.

“Làm sao có thể.” Mộc Như Lam cười khê, “Tôi cũng không muốn ngồi tù hay bị đưa đến bệnh viện tâm thần đâu.” Trên thế giới, pháp luật các quốc gia có vẻ khoan dung với bệnh nhân tâm thần, cho dù giết người thì cũng không phán tử hình mà chỉ đưa vào bệnh viện tâm thần. Nhưng kỳ thực, bệnh viện tâm thần cũng là một kiểu nhà giam mà bên trong cánh cửa có đủ loại người điên biến thái.

Mộc Như Lam lúc này vẫn chưa biết, người đàn ông đang lái xe phía trước chính là lão đại trong bệnh viện tâm thần lớn nhất nước Mỹ, cũng là nhà tù cai quản tội phạm biến thái với độ nguy hiểm cao bậc nhất.

“Cách làm của cô không giống với lời cô nói.” Mặc Khiêm Nhân liếc nhìn cô, chân ga tăng lên một ít.

Mộc Như Lam không nói mà chỉ cười, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt mang theo một chút rung động, trong trẻo, ảm áp.

Từ Lục gia về Mộc gia, cơn mưa bên ngoài không những không giảm mà còn mỗi lúc một nặng.

Mộc Như Lam nhận lấy ô Mặc Khiêm Nhân đưa cho, cô che người xuống xe, mỉm cười với hẳn rồi vẫy tay nói lời từ biệt. Thẳng đến khi chiếc xe khuất khỏi tầm mắt, Mộc Như Lam mới xoay người nhấn nút mở cửa điện tử, đi vào nhà.

Vừa đẩy cửa chính vào nhà, Mộc Như Lam liền cảm nhận được một cỗ hơi thở không chút thiện ý, lúc này đã hơn chín giờ sáng, Kha Uyển Tinh đáng ra phải đi làm sớm nhưng lúc này bà ta vẫn còn ở trong phòng khách, u ám nhìn chằm chằm vào mặt bàn, nghe được tiếng mở cửa, bà mới chậm rãi rời mắt, âm trầm nhìn Mộc Như Lam.

Quản gia Chu Phúc đứng ở một bên chầu mày, vẻ mặt lo lắng.

“Mẹ.” Mộc Như Lam gọi một tiếng, giọng nói mềm mại làm cho sắc mặt Kha Uyển Tinh dịu đi một ít, nhưng vẫn không kém phần âm trầm nghiêm khắc.

“Ngày hôm qua con đã đi đâu?” Kha Uyển Tinh chất vấn.

“Hôm qua con ra ngoài một chút nhưng ngoài ý muốn phải ở lại nhà bạn, không phải con đã gọi điện về nói rồi sao?” Mộc Như Lam mỉm cười trả lời, Kha Uyển Tinh lúc này cứ như một đứa trẻ tùy hứng đang cố ý gây sự.

“Ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn cái gì? Bạn bè? Bạn là người nào? Gọi điện về một cú là có thể ở lại qua đêm sao? Ai cho phép?!” Kha Uyển Tinh nói

xong, lửa giận vốn đã áp chế đi lại một lần nữa bùng lên, giọng điệu càng lúc càng bức người, buông ra câu cuối cùng, bà ta thậm chí giận đến phát run.

Kha Uyển Tinh rất phẫn nộ, bà cho ta rằng Mộc Như Lam không được phép tùy hứng như vậy vào thời điểm này, buổi tối hôm trước bà ta mới bị một phen hoảng sợ, sáng sớm hôm qua tới công ty lại gặp chuyện không may. Mộc Chấn Dương không có bên người, hai con trai thì không hiểu chuyện, bà ta chỉ muốn có một người ở cạnh an ủi lấy tinh thần, Mộc Như Lam sao có thể đi một hơi cả buổi tối không về nhà, đem người mẹ là bà đây quăng sang một bên? Con bé làm sao có thể không hiểu chuyện như vậy?!

Mộc Như Lam im lặng nhìn về mặt Kha Uyển Tinh. Ái chà... Thật thối đến thế thì đúng là mới thấy lần đầu. Tức giận lắm sao? Thật sự tức giận như vậy sao? Làm sao có thể như vậy chứ? Hơi quá đáng rồi đấy, những lúc móc được lợi ích từ người con gái ruột thì cứ mặt mày hớn hờ gấp thịt gấp rau, rồi đến những lúc tâm tình không tốt thì lại đem cô biến thành nơi trút giận? Phải chăng là cô dạy dỗ bà ta chưa đủ?

Mộc Như Lam nhếch khóe miệng lên một độ cong không dễ nhận ra, cô hơi nhủu mày, tỏ ra có chút lo lắng cùng ân hận, sau đó đi qua ngồi xuống bên cạnh Kha Uyển Tinh rồi cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của bà ta, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, “Xin lỗi mẹ, sẽ không có lần sau, mẹ đừng nóng giận.” Mộc Như Lam nói xong liền lấy tay vỗ nhẹ lưng Kha Uyển Tinh.

Tâm lung cứng ngắc dần dần mềm xuống, lửa giận của Kha Uyển Tinh cũng từ từ được trấn an, bà ta đưa mắt nhìn Mộc Như Lam một cái, lửa giận bắt đầu chuyển thành một loại uất ức ỷ lại mà chính bà ta cũng không phát hiện ra, Kha Uyển Tinh nắm chặt tay Mộc Như Lam, “Lam Lam..”

“Vâng?” Mộc Như Lam ôn nhu đáp lại.

Kha Uyển Tinh môi giật giật, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, bà vốn định Mộc Như Lam mở miệng nói Kha lão gia giúp Mộc gia, nhưng nghĩ đến năm đó bà vì Mộc Chấn Dương mà trở mặt với Kha Xương Hoàng, Kha Xương Hoàng giận đến mức nói bà không còn là con gái của ông nữa, ông không tha thứ cho Kha Uyển Tinh và cũng không muốn nhận Kha Uyển Tinh, ấy vậy mà lão nhân gia này lại chịu nhận Mộc Như Lam là cháu ngoại, hơn nữa vô cùng yêu thương đứa cháu này.

Tuy Kha lão gia không thiếu con nối dõi nhưng Kha Uyển Tinh lại là cô con gái duy nhất, đã vậy còn là con do vợ cả sinh ra, đương nhiên hai bên cũng có một phần tình cảm tương đối đặc biệt, ai ngờ tự dưng bà ta lại cãi nhau với ông chỉ vì một tên nhà giàu mới nổi. Kha lão gia trời sinh lãnh tính lãnh tình, nói không cần con gái thì chính là không cần, mười sáu năm qua cũng chưa một lần cho phép Kha Uyển Tinh bước vào Hồng Kông Cửu Long.

Kha Uyển Tinh muốn để Mộc Như Lam cầu tình nhưng lại cảm thấy làm như vậy là đại tài tiểu dụng, không khéo lại khiến Kha Xương Hoàng phật lòng và mất thiện cảm với Mộc Như Lam thì sao? Phải biết rằng, Kha Uyển Tinh từ lâu đã mơ đến sản nghiệp khổng lồ của Kha gia khi Kha Xương Hoàng sau trăm tuổi, bà ta là con một của Kha gia, là đứa con gái duy nhất của Kha Xương Hoàng, những tạp chủng khác do vợ bé sinh vốn không nên tồn tại!

Vì vậy, cho dù bản thân đã gả ra ngoài, Kha Uyển Tinh cũng sẽ không bằng quan đề tài sản Kha gia rơi vào tay họ họ ly tính kia cùng con trai của họ. Sự yêu thương mà Kha Xương Hoàng dành cho Mộc Như Lam hiển nhiên chính là ưu thế lớn nhất của bà ta. Kha Uyển Tinh tin tưởng, chỉ cần bà ta dạy Mộc Như Lam làm như thế nào thì chắc chắn sẽ moi được vô số lợi ích từ Kha lão gia. Mộc Như Lam lại nghe lời như vậy, nhất định sẽ ngoan ngoãn giao hết lợi ích vào trong tay bà ta.

Kha Uyển Tinh nghĩ xong liền nói, “Lam Lam tối mai trang điểm xinh đẹp một chút, mẹ đưa con đi tham gia yến hội.”

Mộc Như Lam cũng không hỏi thêm, chỉ mỉm cười gật đầu “Vâng.”

Kha Uyển Tinh rất thỏa mãn, khôi phục lại dáng vẻ người mẹ hiền, “Được rồi, về sau ra ngoài thì nhớ mang theo một cục pin dự phòng, biết con nhiều bạn nhưng con gái thì ban đêm nên về nhà ngủ mới được. Ngoài kia còn nhiều kẻ trông chờ có ơ hội chê cười chúng ta, đàn ông con trai trong nhà thì không trông cậy được, tiểu nhân không hiểu chuyện, chúng ta hai người phụ nữ chỉ có thể cố gắng, biết không?”

Kha Uyển Tinh không muốn thanh danh Mộc Như Lam có nửa điểm tỳ vết, bà muốn đem khối mỹ ngọc này bồi dưỡng thành phi thúy cao cấp, sau đó... chỉ có để vương tôn quý nhất mới có tư cách sở hữu cô, còn những thứ tạp nham khác, cái gì mà tình đầu ngây ngô, cái gì mà tình yêu chân thành, toàn bộ đều cắt hết!

“Con đã biết, lần sau con sẽ không tái phạm.”

Kha Uyển Tinh hài lòng gật đầu, “Vậy là tốt rồi, đừng để mẹ lo lắng. Mẹ đến công ty đây, con ở nhà nghỉ ngơi rồi xem sách một chút, kỳ mạt khảo* phải đạt điểm cao đấy nhé.”

*Kỳ mạt khảo: Kiểm tra cuối kỳ

“Vâng.” Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, ngồi ở trên sofa nhìn Kha Uyển Tinh tâm tình hoà hoãn, rồi vội vàng xách túi xách đi ra ngoài, Chu Phúc đi phía sau giúp bà.

Mộc Như Lam đứng dậy đi lên lầu, bước chân nhàn nhã thoải mái, đôi môi nở một nụ cười dịu dàng lạnh nhạt, đẩy cửa phòng ra, thấy trên giường mình có hai thiếu niên xinh đẹp đang say giấc, cô mới phản ứng lại, chà, xem ra tối qua chỉ có mỗi mình cô là được ngủ ngon.

Cặp song sinh kia ngủ rất không ngoan, phần lớn chân đã bị đá xuống sàn, Mộc Như Sâm nằm sắp ngủ ở bên trong, trên người áo ngủ vén lên một mảng lớn, lộ ra thắt lưng trắng nõn, chân chỉ còn trên chân, mà Mộc Như Lâm ngủ bên ngoài thì có vẻ nhu thuận hơn, nhưng cậu lại đem toàn bộ chân của Mộc Như Sâm cuốn đi, trong ngực còn ôm cái gối của cô.

Mộc Như Lam thấy vậy không khỏi cười khê, đi qua đắp lại chăn cho hai đứa em, không biết tối qua mấy giờ mới ngủ, mắt có chút quầng đen, ngủ đặc

biệt trầm, thoát nhìn dường như rất mệt, có điều hình ảnh này vẫn rất đáng yêu, hai thiếu niên giống nhau như đúc ngủ ở trên giường chị gái, nghe qua còn có một loại hương vị ái muội cảm kỳ.

Mộc Như Lam đắp chăn đang hoảng cho hai vị này xong liền đi tới trước tủ kính, theo thói quen thường thức những con rối đáng yêu xinh đẹp, sau đó cô lấy di động ra sạc pin, điện thoại tắt cả đêm, mở ra thấy nhiều cuộc gọi nhỡ và mấy tin nhắn, hầu như đều là của Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm, ngoài ra còn có một tin do Thái Sử Nương Tử gửi đến, cô nàng hôm qua biết được cô đã tháo thạch cao, bị kích động liền chạy tới muốn chung một chăn cùng ngủ với cô và vui chơi cả ngày, kết quả lại chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Nhắn tin cho Thái Sử Nương Tử rằng cô đã về và mời cô nàng giữa trưa cùng đi nhà hàng Lâu Lan ăn cơm, chỉ chốc lát sau liền có hồi âm.

Cầm máy đặt ở một bên tiếp tục sạc pin, Mộc Như Lam khoe môi nở nụ cười, rút trong xấp bài thi ra một bản thiết kế, sau đó lại rút ra tờ giấy A4 trắng tinh, cô cầm lấy bút chì và cục tẩy rồi bắt đầu từ từ vẽ.

Ừm, lần này cần nhớ kỹ, độ xoay cánh tay trái và độ xoay đùi phải kém nhau sáu giá trị con số; bảy cái đỉnh là chưa đủ dùng bởi vì trên một cánh tay chiếm hơn năm cái, công cụ có vẽ cần phải chuẩn bị thêm. Làm sao để xương cốt nguyên vẹn trong thịt và cắt thành từng khúc bằng nhau cũng là một kỹ thuật khá đánh đố người thực hiện, dùng búa hình như không tốt lắm, xương cốt sẽ vỡ vụn ra mất, trong khi cô muốn cắt thành từng khúc tinh tế cơ. Trực tiếp bẻ hai đốt ngón xương tay vào giữa, nhưng có vẻ ít khả thi, phải tính toán tốt một chút, chứ nếu để hư tổn dù chỉ một cái đỉnh thì cô cũng đau lòng.

Trong phòng thiếu nữ sạch sẽ và đơn giản, cô gái ngồi ở bàn phía trước cửa sổ, khoe miệng nở nụ cười ấm áp động lòng người, nghiêm túc tính toán công thức, nghiêm túc suy nghĩ, nghiêm túc vẽ phác họa bản thiết kế con rối vận vẹo quái dị kinh hãi. Trên chiếc giường hồng phấn cách đó không xa, hai mỹ thiếu niên giống nhau như đúc đang im lặng ngủ say. Trong không khí yên tĩnh thanh bình có trộn lẫn một chút hơi thở quý dị.

Cũng không biết có phải vì nguyên nhân Mộc Như Lam đã trở về, mùi hương trên người cô làm cho hai thiếu niên vốn ngủ không hẳn an ổn lại cùng thoải mái ngủ thẳng tới gần trưa, khi bọn họ ăn ý từ trong ngủ mơ tỉnh dậy, lại nghe từ phòng tắm truyền đến tiếng nước.

Mộc Như Lâm mơ mơ màng màng một bên vỗ đầu một bên đá Mộc Như Sâm một cước, “Anh lại không khóa vòi nước...”

Mộc Như Sâm ngày trước thường xuyên đi vệ sinh lúc nửa đêm mà quên khóa vòi nước, lúc này vừa mới tỉnh ngủ, cậu mơ mơ màng màng, còn tưởng rằng mình thật sự lại quên khóa nước, ngáp một cái xuống giường theo hướng nhà vệ sinh đi đến, giữ nắm cửa, vận ——

Không vận được.

Phòng tắm khóa trái.

Mộc Như Sâm giật mình.

Mộc Như Lâm đang ngáp đột nhiên dừng lại.

Hai người hoàn hồn.

Căn bản đây không phải phòng bọn họ, mà là phòng Mộc Như Lam!

Mộc Như Sâm tay còn nắm ở cửa phòng tắm, đôi mắt xinh đẹp có chút tròn to, đây là kính mờ, không có cách nào thấy rõ phong cảnh bên trong, nhưng lại loáng thoáng có thể nhìn thấy chút bóng dáng lay động ở bên trong, sương trắng lượn lờ, thân hình cô gái thướt tha như ẩn như hiện trong sương mù...

Mộc Như Sâm toàn thân cứng ngắc, ánh mắt ngây ngốc kinh ngạc không không chế được nhìn chăm chăm vào hình bóng duyên dáng căn bản không thấy rõ kia, bên dưới sống mũi cao thẳng một dòng máu đỏ tươi từ từ chảy xuống.

“A Sâm...” Mộc Như Lâm vừa phát giác không thích hợp, muốn gọi Mộc Như Sâm, trong phòng không còn tiếng nước tắm, cánh cửa hé mở.

Mộc Như Lam dùng khăn bông quấn mái tóc ướt dài vừa mới gội lên, đột nhiên đối mặt với Mộc Như Sâm dọa cô nhảy dựng lên, sau đó liền bị lỗ mũi đang chảy máu của Mộc Như Sâm gây sự chú ý, “Như Sâm, sao em lại chảy máu cam thế?”

Mộc Như Sâm như bị kích thích, đột nhiên hoàn hồn, ôm cái mũi liên tục lui về phía sau, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn Mộc Như Lam, hai má đầu tiên là đỏ lại chuyển sang trắng, xem ra là mui phần không xong.

“Làm sao vậy?” Mộc Như Lam cực kỳ cung chiêu em trai làm sao đối với chuyện này lại làm như không thấy được.

“Không có gì, chắc trong người hơi nóng mà thôi, tối nay kêu phòng bếp làm ít món giải nhiệt cho A Sâm ăn là được.” Mộc Như Lâm xốc chăn lên, với tay lấy kính ở đầu giường, đi tới nói.

“Thật sao?” Mộc Như Lam lo lắng.

Mộc Như Lâm thấy vậy nhanh chóng chuyển chủ đề, “Chị, chị về khi nào vậy?”

“Buổi sáng đã về rồi, Như Sâm.” Mộc Như Lam lấy ra khăn tay đưa cho Mộc Như Sâm bịt lại mũi, Mộc Như Sâm vội vàng tiếp nhận hướng trên mũi bịt chặt, kết quả ngửi được hương thơm trên người Mộc Như Lam máu mũi lại càng chảy nhiều hơn, hai má cậu chàng lập tức hồng một mảng như trái cà

chua, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam, có gì đó mơ hồ chớp động.

Mộc Như Lâm thấy vậy trong lòng hoảng hốt, tay hơi đẩy Mộc Như Sâm, “Chảy máu mũi còn không mau trở về xử lý một chút.”

Bị Mộc Như Lâm đẩy, Mộc Như Sâm mới thấy phản ứng của chính mình hiện tại có bao nhiêu ngốc nghếch, ôm cái mũi nhìn chị gái yêu quý trước mặt không nói một lời nhìn bộ dạng ngu ngốc của mình, nhất định ngu xuẩn chết mất, vội vàng chạy ra ngoài, bụng nghĩ thầm một lát gấp lại, nhất định phải xin lỗi chị, sau đó hòa thuận như lúc đầu!

Mộc Như Lâm thấy tên thần kinh Mộc Như Sâm không phát giác ra dấu hiệu, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu liền thấy Mộc Như Lam đi tới trước giường cô, một bên lau tóc một bên lấy máy sấy hong khô tóc.

“Chị không phải không thích sấy tóc sao?” Mộc Như Lâm đi ngang qua, ánh mắt dưới cặp kính nhìn chăm chú bóng dáng Mộc Như Lam không biết chán, trong mắt toàn hình ảnh của cô, trong phổi xoang mũi cũng đều là hương thơm Mộc Như Lam, trái tim đập loạn nhịp, toàn là cô, vừa chua xót vừa đau lại vừa ngọt ngào, rõ ràng chút cảm giác đau đớn không ít hơn vị ngọt, nhưng cứ khẳng khẳng, một chút ngọt này, như thuốc phiện làm người nghiện, cậu một bên nhắc nhở chính mình không cần dựa vào gần quá, một bên lại nhìn không được tới gần, lại gần một chút, chỉ một chút nữa thôi, liền một chút...

Trong lòng tiểu ác ma cùng tiểu thiên sứ đánh nhau, nhưng tiểu ác ma mưu lược luôn tanh.

“Đừng vậy, nhưng lát nữa phải cùng Nương Tử đi nhà hàng Lâu Lan ăn cơm, chị cũng không thể để một đầu ẩm ướt như vậy mà đi, hôm nay bên ngoài rất lạnh.” Mộc Như Lam đem phích cắm cắm vào, vừa mới nói xong, một bàn tay non trẻ trắng nõn đưa tới, chạm qua tay cô, như run rẩy lại như không.

“Em giúp chị sấy.” Mộc Như Lâm lấy máy sấy, trầm tĩnh nói, vỗ vỗ nệm, “Chị ngồi xuống.”

Mộc Như Lam tay trống không, nháy mắt mấy cái, mỉm cười gật đầu, theo lời ngồi xuống, “Như Lâm không cảm thấy đói bụng sao?”

“Không đói.” Mộc Như Lâm đứng trước mặt Mộc Như Lam, bật máy lên, ngón tay trắng nõn như con thoi chạm vào mái tóc đen của cô, khí ấm và ngón tay lạnh lẽo hòa vào nhau, lúc này đây cậu như hai cực băng lửa.

Mộc Như Lâm từ nhỏ so với Mộc Như Sâm thì trưởng thành sớm trầm ổn hơn, cậu biết chị sớm muộn gì cũng phải lập nhà đình và sẽ thuộc về người khác, cho nên từ nhỏ cậu đã rất quý trọng từng khắc được ở cùng Mộc Như Lam, cậu không phải con một sách, không có một người nào, không có một thiếu niên nào ở thời kỳ trưởng thành lại thích đọc sách, nhưng cậu lại nguyện ý mỗi buổi tối đều ôm sách trong khi ông anh sinh đôi đã muốn ôm chân gầy khô khô hoặc cầm máy chơi game, vào phòng Mộc Như Lam cùng nhau học, ngay cả khi hầu hết thời gian bọn họ đều làm việc riêng.

Cậu sẽ không tha cho chính mình nếu đi ý lại vào Mộc Như Lam, bởi vì như vậy vĩnh viễn sẽ không trưởng thành, cũng sẽ tăng thêm gánh nặng cho Mộc Như Lam. Cậu kiểm chế bản thân không cho tham muốn chiếm hữu và những ý tưởng điên cuồng trong đầu tùy tiện tăng thêm. Mà tất cả những điều này vốn dĩ phải do người anh trai song sinh ra đời sớm hơn cậu làm sao, đây không phải là hán trai phải làm sao? Nhưng là chờ Mộc Như Lâm phát hiện chính mình thay đổi vị trí với Mộc Như Sâm, Mộc Như Sâm đã cao mà không lớn, cho nên hán chỉ có thể tiếp tục trưởng thành, tiếp tục làm tam thiếu gia chững chạc của Mộc gia.

Gió thổi ấm áp rất thoải mái, ngón tay thiếu niên thật dịu dàng, âm thanh máy sấy vù vù bên tai mặc dù nghe hơi chói, nhưng tóm lại vẫn là thoải mái, được phục vụ tận tình như thế nên Mộc Như Lam có chút buồn ngủ.

Ngoài cửa sổ truyền đến những âm thanh bờ cỏ trắng vẫy cánh phách phạch bay tới, đậu trên bệ cửa sổ, đem ánh mắt xem xét Mộc Như Lam, đầu nghiêng nghiêng, cái bộ dáng ngô ngố. Mộc Như Lam vươn tay về phía nó, tên nhóc kia lập tức giang cánh bay tới đứng trên tay Mộc Như Lam, vẫn làm ra bộ dáng ngốc xít, Mộc Như Lam nhìn không được đưa tay trên nó.

Mộc Như Lâm đứng một bên sấy tóc cho Mộc Như Lam nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy trái tim co rút một trận, tiểu ác ma lại áp đảo tiểu thiên sứ, ý niệm xấu xa trong đầu lại xông ra, chị thiện lương thuần khiết tựa thiên sứ như vậy, căn bản không có người đàn ông nào xứng đôi với chị, cứ như vậy đi, vĩnh viễn không cần lập gia đình, cậu cũng vĩnh viễn không cần người phụ nữ khác, cứ như vậy cùng nhau chung sống cả đời, chị em chung sống cùng nhau cả đời, cũng có thể chứ...

Mộc Như Lam vừa nhắc cánh tay, bỏ câu trắng lại bay trở về cửa sổ, đi đến bên cạnh cửa sổ nơi hộp nhựa Mộc Như Lam đã làm riêng cho nó để chứa đồ ăn, sau khi nó đi theo Mộc Như Lam về đây, bây giờ coi như thành thú cưng của Mộc Như Lam.

Nhìn bờ cỏ bay đi, Mộc Như Lâm chợt ném xuống suy nghĩ, đem ý niệm xấu xa trong đầu áp chế đi, đùa gì thế? Cái gì mà chị em không gả không cưới sống với nhau cả đời, làm sao có thể? Người khác sẽ nghĩ như thế nào? Xã hội hiện tại sự tình gì không có? Mọi người tư tưởng đều thuần khiết sao? Bọn họ hiện tại tuổi còn nhỏ ở cùng một chỗ không sao, nhưng là khi lớn hơn một chút nếu còn vẫn duy trì tình trạng hiện tại, thì tuyệt đối không được, cậu không để ý bản thân, nhưng là tuyệt đối phải nghĩ cho Mộc Như Lam, cậu không thể cứ ích kỷ như vậy được.

Vứt đi ý nghĩ xấu xa không nên tồn tại trong đầu, Mộc Như Lâm nghiêm túc sấy khô tóc Mộc Như Lam. Mộc Như Sâm rốt cục xử lý tốt máu mũi, qua đây liền thấy một màn thân mật của Mộc Như Lâm và Mộc Như Lam, tức khắc phòng má xoay người chạy về phòng, chỉ chốc lát sau Mộc Như Sâm quay lại với một đầu ướt sũng cầm máy sấy tóc đứng đờ đẫn chạy lại phòng Mộc Như Lam.

“Chị, giúp em sấy tóc được không?” Mộc Như Sâm hết sức nhanh chóng cầm phích vào, khước mắt đuôi lông mày và cả giọng nói đều mang theo mùi vị nũng nịu, ngồi xổm ở trước người Mộc Như Lam mong mong ngóng ngóng nhìn cô.

Mộc Như Lam bắt đầu dĩ bất cười tiếp nhận máy sấy, vì thế Mộc Như Sâm vui vẻ chen vào ngồi xếp bằng trên thảm lông dê trước mặt Mộc Như Lam,

Mộc Như Lâm buộc lòng phải nhích sang bên một tí.

Thanh âm hai máy sấy vù vù vang lên, em trai sấy tóc cho chị, chị sấy tóc cho em trai, một đứa nỗ lực, một đứa hưởng thụ, từ nhỏ đến lớn đều là một mô hình như vậy.

Mộc Như Lâm nhìn về phía đỉnh đầu Mộc Như Sâm, con người sau tròng kính là một mảnh sâu thẳm lạnh lẽo...

...

Giữa trưa, tại nhà hàng Lâu Lan.

Mặc dù loại thời tiết này không dễ chịu gì nhưng không khí tại nhà hàng Lâu Lan vẫn vô cùng tập nập. Máy hôm trước, Kha lão gia từ cử một đầu bếp của từ lâu Kha gia tới nhà hàng Lâu Lan. Món ăn mới có hương vị rất tốt nên vô cùng được hoan nghênh, lập tức bố trí vốn cho dự định sang năm mới sẽ mở rộng kinh doanh.

Mộc Như Lâm miễn cưỡng đi từ bãi đỗ xe bên kia đến nhà hàng. Từ rất xa, cô đã thấy một vòng người vây quanh trước cửa chính mang phong cách kiến trúc cổ của nhà hàng Lâu Lan. Có người đang xem diễn, có người đang diễn, còn có nhiều người đang chen chúc, khiến Mộc Như Lâm không nhìn được là ai đang làm loạn.

Đội đến gần một chút, Mộc Như Lâm mới nghe được một giọng nữ mạnh mẽ truyền ra từ giữa cái vòng luẩn quẩn đó. Chẳng phải đây là Thái Sứ Nương Tử đáng yêu của cô sao? Còn người đối diện với cô ấy, giọng điệu nũng nịu đến mức có thể khiến cho người ta tức chết, không phải là ‘tiểu bạch hoa’ Tang Hạm Nhi sao?

Thái Sứ Nương Tử cơ hồ tức đến xù lông. Lấy sự thẳng tính, nhưng nhu nhược, tùy hứng đến cực điểm, lại cho rằng cả thế giới đều xoay chuyển theo mình như cô ấy thì làm sao có thể đối phó lại với những kẻ nguy trang như Tang Hạm Nhi và Bạch Tố Tĩnh, khó trách sẽ bị tức giận đến chết mà thôi.

“... Thật sự là hơi quá đáng, chẳng lẽ làm việc sai rồi thì không cần xin lỗi sao? Tôi lại không muốn cô làm gì, chỉ muốn cô xin lỗi thôi...” Tang Hạm Nhi hốc mắt hồng hồng, cắn môi đầy ắp náy mà ủy khuất nhìn Thái Sứ Nương Tử nói.

Thái Sứ Nương Tử quả thực muốn điên rồi, nghiêng răng nghiêng lợi quát, “Không phải tôi đã xin lỗi rồi sao?!”

Tang Hạm Nhi càng ủy khuất, “Cô như thế mà là xin lỗi sao? Có người nào lại có thái độ xin lỗi như vậy hả? Cô căn bản là không có thành ý xin lỗi!”

“Con bà nó!” Thái Sứ Nương Tử hận không thể có một viên gạch ở đây để cô nhặt lên, hoặc là đập con bé này, hoặc đập mình ngắt luôn cho xong.

“Cô thế nhưng còn mắng chửi người! Hơi quá đáng rồi đấy! Cô thật sự quá đáng! Làm sao có thể như vậy chứ! Làm sai thì nên xin lỗi, cô làm sao có thể mắng chửi người?” Tang Hạm Nhi khó có thể tin, trên thế giới này sao lại có thể có cô gái không nói lý lẽ như vậy. Rõ ràng Tang Hạm Nhi cô chỉ yêu cầu đối phương xin lỗi mà thôi! Cô đây là thiện lương, hào phóng như vậy, chỉ yêu cầu cô ấy nói một câu xin lỗi thôi mà!

Thái Sứ Nương Tử suýt nữa thì phun ra một ngụm máu, ngón tay không ngừng run rẩy, răng nanh nghiến chặt. Trời ạ, làm sao bây giờ? Thật sự muốn giết người! Giết người có thể không cần đền mạng không? Cũng không ngồi tù được không? Cô chẳng qua là vô ý giẫm phải chân cô ta một cái thôi, vì sao lại bị loại sinh vật không thuộc địa cầu này tra tấn hả?! (Mọi người kỳ quá à! Ai giấu đĩa bay của cô ta thì trả cho cô ta về hành tinh của mình đi! ~.~)

“Tôi cho cô tiền, cho cô gấp đôi số tiền để đi mua giấy mới, như vậy được chưa?” Thái Sứ Nương Tử vội vàng lấy ví tiền ra. Mẹ nó! Cái việc ngu ngốc này đừng khiến cô bị muộn bữa trưa với Lam Lam chứ!

Nào biết Tang Hạm Nhi lại thánh mẫu đến cực điểm, “Tôi không cần tiền của cô, tôi chỉ muốn cô nói xin lỗi mà thôi, cô...”

“Thật xin lỗi! Tôi xin lỗi! Được chưa?!” Thái Sứ Nương Tử quét mắt nhìn vài bảo vệ đang vây quanh cô mà nghĩ rằng muốn cứng rắn thoát ra ngoài liệu có được không. Thật xúi quẩy, vừa bước chân ra cửa là đã đụng phải loại ‘cực phẩm’ này. Nghe nói học viện Mộ Hoa chuyên tạo ra cực phẩm, quả là danh bất hư truyền!

“Có người xin lỗi với thái độ như vậy sao? Cô căn bản là không thật lòng xin lỗi! Sao có thể như vậy được?...”

Mộc Như Lâm đứng ở sau một người nhìn vào bên trong. Tang Hạm Nhi này rõ ràng là cố ý đối co với Thái Sứ Nương Tử, là kiếm chuyện sao? Chóp mắt một cái, Mộc Như Lâm chú ý tới phía sau Tang Hạm Nhi có một người mặc một thân màu đen, đội mũ màu đen và đeo kính râm, có vài sợi tóc vàng từ phía sau rủ xuống trước mặt...

Đồng Tử Hiền? Bọn họ đang làm cái quỷ gì vậy? Mộc Như Lâm cũng bị mờ mịt, không hiểu ra sao. Nhưng mà xem bộ dáng Thái Sứ Nương Tử bị làm cho tức giận đến nói không nên lời, Mộc Như Lâm vẫn lui ra ngoài.

“Nương Tử.”

Nghe được thanh âm đó, Thái Sứ Nương Tử như thấy được đại xá, vừa nhìn ra Mộc Như Lâm thì vội vàng lao đến, kêu rên, “Mẹ ơi, Lam Lam, mình gặp phải người điên, thánh mẫu đàn độn trong truyền thuyết. Mẹ nó! Đây quả thực là ác mộng của mình.”

Mộc Như Lâm trấn an Thái Sứ Nương Tử, mắt nhìn vài tên bảo vệ áo đen rõ ràng vẫn đang ngăn đón, lại nhìn Tang Hạm Nhi đứng đối diện đang trừng mắt với mình, còn có Đồng Tử Hiền phía sau cô ta đang khoanh tay xem diễn, đôi mắt híp lại, “Tang tiểu thư, Đồng tiên sinh, xin hỏi hai người đang làm

gi với bạn của tôi vậy?”

“Hóa ra các cô là bạn bè! Tôi biết mà, đúng là vật hợp theo loài. Một đám đều không có giáo dưỡng, giẫm bấn giầy của tôi cũng chẳng nói được một lời xin lỗi!” Giọng nói của Tang Hạm Nhi càng bén nhọn hơn, đầy mắt đầy chán ghét nhìn Mộc Như Lam. Tang Hạm Nhi vốn là đang đánh cược với Đồng Tứ Hiền. Thái Sử Nương Tử là đối tượng do Đồng Tứ Hiền lựa chọn. Đồng Tứ Hiền nói, chỉ cần Tang Hạm Nhi có thể khiến người này tức đến phát khóc thì hẳn sẽ nói với Đồng Kỳ một tiếng, giúp cô ta tiếp tục đảm nhận nữ nhân vật chính trong MV của anh. Nào biết cô gái này lại là bạn của Mộc Như Lam, vì thế ghét ai ghét cả tông chi họ hàng..

“Phải không? Hay là vì ở đây có vài người ngễnh ngãng đến mức không nghe được lời xin lỗi của cô ấy?” Đôi mắt lợi hại của Mộc Như Lam quét một vòng, khiến cho những người đang xem diễn không khỏi có chút chột dạ sờ sờ mũi hoặc là làm một số động tác nhỏ khác.

“Hừ, tóm lại là hôm nay lời xin lỗi của các cô mà không vừa lòng tôi thì cũng đừng mong được đi!” Tang Hạm Nhi tỉnh tỉnh cũng phát lên. Cô ta vừa nhìn thấy Mộc Như Lam liền nghĩ đến lời nói thẳng thừng, không chút nể mặt của Mặc Khiêm Nhân khiến cô ta máu chảy đấm đũa. Cô ta cũng muốn làm cho người đàn ông kia phải khó chịu!

“Nếu không thể lên giải quyết tranh cãi thì nhờ Cục Cảnh sát can thiệp hoặc gặp nhau ở Tòa án là tốt rồi. Nương Tử, báo cảnh sát đi.” Mộc Như Lam cũng lười phải nhiều lời với loại người trời sinh khiến người khác không ưa nổi này. Chiều sâu đã không đủ, lại cổ tinh xấu xa cũng chẳng xong, mà chính là miệng lưỡi chỉ có thể hạ tiện đả độn ngu ngốc, cô cảm thấy ra tay đều không đáng.

Thái Sử Nương Tử nghe được câu nói nhấc nhõ của Mộc Như Lam thì tự tát lên trán mình một cái, “Đáng chết! Đầu óc ngu ngốc này. Sao lại quên được ba mình là Cục trưởng Cục Cảnh sát chứ!” Thái Sử Nương Tử lúc này mới phản ứng lại, chính mình có núi để dựa vào nha! Vội vàng lấy di động ra, định bấm số gọi đi.

Đồng Tứ Hiền thấy vậy cũng không quản chuyện hấn ta muốn gạt người, khiến Thái Sử Nương Tử cho là thật, bởi vì việc nhỏ này mà náo loạn đến Cục Cảnh sát thì Đồng Kỳ sẽ cho hẳn đẹp mặt.

“Mộc tiểu thư, chỉ là hiểu lầm thôi, không cần thiết phiền đến nơi đó.” Lúc này Đồng Tứ Hiền mới đứng dậy, khoe miệng ôm lấy nụ cười đầy dã tính mỉa hoặc chúng sinh, nội tiết tố tăng lên khiến cho vài nữ sinh vây quanh nhất thời không chịu nổi, ánh mắt lập tức tăng phần ái muội.

Mộc Như Lam dường như không có cảm giác trước loại lực hấp dẫn nam tính đặc thù này, nghe vậy khoe môi liền gọi lên một chút cười mỉm, “Hiểu lầm?”

“Đúng vậy, chúng tôi chỉ là đang vui đùa một chút với vị tiểu thư này thôi. Nếu chẳng may làm các cô mất hứng thì cho tôi xin lỗi.” Đồng Tứ Hiền tiến đến sát bên hai người, tươi cười khiêu gợi khiến cho con người ta tim đập tăng tốc, tưởng như trong nháy mắt sẽ nhảy ra khỏi cổ họng.

Thái Sử Nương Tử có chút không chịu nổi, hai má hơi phồng hồng, run run nắm di động muốn gọi cho Lễ Thân. Cứu mạng! Có yêu quái!

“Đừng là chúng tôi rất mất hứng. Như vậy, mời các vị xin lỗi đi.” Mộc Như Lam mỉm cười nói, đối với người đàn ông đầy sức quyến rũ đang tươi cười ngay trước mắt lại như không nhìn thấy.

Hoàn toàn không nghĩ tới Mộc Như Lam sẽ trả lại một câu như vậy, khoe miệng đang cười của Đồng Tứ Hiền hơi cứng lại. Ai cũng biết, câu nói vừa rồi của hẳn chỉ là cách để cho đôi bên một cái bậc thang, là tín hiệu hóa giải oan gia mà thôi. Chỉ cần hai cô gái kia nói một câu “không sao” thì có thể cho qua, mọi người còn có thể làm bạn bè, hay là lưu số điện thoại gì đó. Kết quả Mộc Như Lam thế nhưng trực tiếp nói một câu như vậy!

“Cô...” Tang Hạm Nhi tự nhận chính mình là công chúa, được toàn bộ thế giới vây quanh, nhìn lên, làm sao có thể xin lỗi, lại còn xin lỗi người mà mình ghét nhất. Chỉ là lời xúc động còn chưa kịp nói ra thì đã bị Đồng Tứ Hiền đánh gãy.

Nói đùa! Tang Hạm Nhi này chính là ngu ngốc, không có đầu óc, còn không cần lại thì để làm gì. Đối phương là ai cũng không rõ ràng liền dám tự tiện mà chọc vào. Hẳn cũng là bị ngu ngốc này quán lấy phiền sắp chết nên mới ra hạ sách như vậy để thoát khỏi dây dưa với Tang Hạm Nhi, nhưng không nghĩ rằng lại trêu chọc tới Mộc Như Lam.

Đồng Tứ Hiền tươi cười đầy thân thiện, một tay đặt lên trước ngực trái, hình thức có chút giống với vương tử cung đình, “Nữ sĩ, xin cho chúng tôi nhận sai, xin lỗi hai người.”

Người ta đã làm đến bước này, nếu còn không tha thứ thì chẳng phải cũng chỉ là hạ người như Tang Hạm Nhi sao?

Mộc Như Lam mỉm cười, nụ cười sạch sẽ, ấm áp, ánh mắt trong suốt động lòng người, “Nếu các vị đã xin lỗi thì chúng tôi cũng tha thứ cho việc cố tình gây sự của các vị. Sau này ra ngoài thì nhớ cái gì nên mang thì hãy mang theo, đỡ phải để người khác nghĩ đến các vị vốn là trời sinh không có.”

Về mặt của Đồng Tứ Hiền chợt cứng đờ, ánh mắt dưới kính râm trùng lớn, tràn đầy kinh ngạc. Hẳn ta không nghĩ tới cô gái này quả thực không khách khí như vậy. Cô ấy không khách khí với Tang Hạm Nhi và Tang Tranh còn chưa tính, lại còn không khách khí cả với anh!

Quả nhiên, người được sủng ái quá mức luôn coi mình là trung tâm, bắt đầu tự kỷ, bắt đầu tùy hứng. Đồng Tứ Hiền cũng không phải ngoại lệ. Hẳn là Đồng Tứ Hiền đấy! Cho dù cô gái này không có cảm giác khác gì với anh, nhưng ít ra phải do mặt khi gặp hẳn mới đúng, sao có thể... châm chọc hẳn cùng một dạng với Tang Hạm Nhi, là đi ra ngoài không mang theo đầu óc!

Đáng tiếc, Mộc Như Lam, căn bản là không tính tiếp tục để tâm tới bọn họ, cùng Thái Sử Nương Tử đi vào bên trong nhà hàng Lâu Lan. Tang Hạm Nhi tức giận đến mức giậm chân, lại như nghĩ tới cái gì, vênh vao tự đắc đi theo.

Người đứng ở quầy đón tiếp thường có vẻ nhanh nhẹn và khéo nhìn. Vừa nhìn thấy Mộc Như Lam, khuôn mặt người này lập tức tươi cười, chuẩn bị kêu tiếp đón. Kết quả là, một bóng trắng lập tức vọt lên trước Mộc Như Lam và Thái Sứ Nương Tử, “Tôi đặt chỗ trước.”

Nữ nhân viên phục vụ quầy nhìn Mộc Như Lam đang đứng đằng sau Tang Hạm Nhi một cái, liền xử lý cho Tang Hạm Nhi trước, “Chào cô, hoan nghênh cô đến nhà hàng Lâu Lan, xin hỏi, cô họ gì?”

“Tang.”

“Vâng, Tang tiểu thư, chỗ đặt của cô ở tầng ba, phòng 303.”

Tang Hạm Nhi lấy được thẻ đặt chỗ xong, nhưng không lập tức xoay người đi mà quay sang nhìn Mộc Như Lam đầy đắc ý, trên tay lắc lắc cái thẻ, “Các cô có đặt trước chỗ hay phòng riêng không?”

Mất Thái Sứ Nương Tử tròn trắng, mẹ nó, cô liệu có dễ yên được không? Quả thực là còn “cực phẩm” hơn so với Bạch Tố Tinh, không đúng, Bạch Tố Tinh còn không hoàn toàn đàn độn, loại này mới tính là đàn độn chân chính! Một kẻ ngu ngốc tự tung tự tác trong chính thế giới của mình!

Thấy hai người cũng không để ý đến mình, Tang Hạm Nhi tự động nhập vai hai người cho ra đáp án, “Các cô căn bản không biết ăn cơm ở nhà này là cần phải đặt trước! Hơn nữa còn phải đặt sớm nhất mới được.” Phải biết rằng, vì đặt chỗ này mà cô ta đã mất không ít công sức.

“Thấy các cô như vậy, tôi chỉ hiểu là các cô chẳng biết cái gì. Cho nên mới nói, ghét nhất là hạng nhà giàu mới nổi, vĩnh viễn chỉ một thân mùi tiền mà chẳng có lấy chút xui hơi thở của quý tộc, làm ô nhiễm hết cả không khí xã hội thượng lưu. Hừ! Nhưng mà, nể tình chúng ta cũng gặp nhau hai lần rồi. Cầu xin tôi cho tốt, tôi liền chiều cô mà mang hai người vào chỗ đặt trước của tôi để đóng gói thức ăn mang về. Thế nào?” Tang Hạm Nhi hoàn toàn một bộ dạng mình thật thiện lương, có lòng tốt bỏ thí cho bọn họ, bọn họ hẳn là phải có biểu hiện mang ơn với mình.

(MDL: Tui ón mẹ này quá hà, thà bèo nhèo hẳn như Bạch Tố Tinh hoặc đánh đá hẳn như Chu Nhã Nhã đi, chứ mẹ này vừa ngu vừa dở, nữ vương thì không đạt mà thánh mẫu thì chưa tới, nửa nạc nửa mỡ độc mất mệ =))

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Tang Hạm Nhi đang một vẻ hoàn toàn tự quyết định, cũng không lên tiếng. Nhưng mà nhân viên ở đằng sau kia thì càng nghe hai con mắt càng trừng lớn, một cổ tức giận theo đó bốc lên. Cô gái chết tiệt này, cô ta đang nói những lời ngu xuẩn gì vậy? Tiểu chủ nhân nhà hàng Lâu Lan của các cô là người mà cô ta có thể xem thường sao?!

Tang Hạm Nhi đang đắc ý vô cùng. Lúc này, quản lý, bình thường vẫn ở tầng trên xử lý công việc, nghe được tin tức liền xuống dưới đón tiếp, trên mặt mang theo vài phần ý cười, “Ngài đã tới à.”

Tang Hạm Nhi còn tưởng là quản lý đang nói với mình, nhất thời thụ sủng nhược kinh. Phải biết rằng, hầu như ai ai cũng rõ, nhà hàng Lâu Lan này là sản nghiệp của Kha gia! Vì thế cô ta ra vẻ rụt rè bình tĩnh lên tiếng, “Ừ...”

“Chủ tịch vừa mới gọi điện thoại đến hỏi Ngài có thích món ăn mới không? Chủ tịch nói, nếu Ngài không thích thì ông ấy sẽ mời vài người nữa đến giúp, nghe nói là quán quân của cuộc thi Vua đầu bếp châu Á.” Quản lý nhìn như không nhìn Tang Hạm Nhi, lướt qua sát người cô ta, đứng trước mặt Mộc Như Lam nói.

Tang Hạm Nhi đột nhiên mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó tin nhìn sang Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam gật đầu, tươi cười dịu dàng, “Tôi biết rồi. Tôi rất thích món ăn mới.”

“Vâng, Ngài mau vào trong chỗ ngồi riêng, tôi sẽ lập tức cho phòng bếp làm thức ăn cho Ngài.” Chủ tịch nói, mục đích chính của nhà hàng Lâu Lan là nấu ăn cho Mộc Như Lam, kiếm tiền chỉ là thứ yếu, cho nên, tất nhiên là Mộc Như Lam phải được ưu tiên hơn bất cứ ai.

Thái Sứ Nương Tử theo Mộc Như Lam lên tầng, lúc đi qua Tang Hạm Nhi khóe môi kéo lên, trào phúng, kẻ ngu ngốc đàn độn này, biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên chưa? Còn chưa biết rõ đối thủ mà cũng đòi ra tay đối phó, muốn chết à?

“À, đúng rồi.” Mộc Như Lam đang ở trên tầng bỗng dừng bước chân một chút, mỉm cười thăm dò nhìn xuống tầng dưới, “Giúp tôi chuẩn bị cho vị tiểu thư này và vị tiên sinh đến cùng cô ấy một phần tiệc lớn, chi phí cứ tính vào tôi là được. Tang tiểu thư, Đồng tiên sinh, mời hưởng dụng cho tốt, không cần khách khí. Dù sao nhà hàng như Lâu Lan chúng tôi cũng chỉ có một ở thành phố K thôi.”

Không một câu nói nào có độ điệu nghệ và lực sát thương lớn hơn những lời này!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: V11.1: Thiên vị (1)

Mộc Như Lam và Thái Sử Nương Tử cùng vào ngồi trong khu ghế đặc biệt, Thái Sử Nương Tử cười đến gấp cả người.

“A ha ha ha... Mẹ nó, cười chết tớ rồi, cái mặt đần độn của nó đúng là tức cười không chịu nổi, cứ như vừa nuốt phải shit ấy ha ha ha...” Thái Sử Nương Tử nằm bò ra bàn, cười đến sặc cả hồng.

Mộc Như Lam bắt đầu đi lấy trà, vươn tay đưa cho cô một ly nước trà, “Cười khỏe thế, bộ cậu không đói bụng à?”

Thái Sử Nương Tử nhận lấy ly trà rồi uống một hơi hết sạch, “Vốn là bị con nhỏ kia chọc tức đến no luôn, nhưng bây giờ phụt ha ha... Tớ kìm không nổi ha ha ha...” Vẫn biết là lời nói của Mộc Như Lam mỗi khi mất hứng đều có lực sát thương rất lớn, có điều Mộc Như Lam rất hiếm khi tức giận, vì vậy mỗi lần chứng kiến là một lần thấy Lam Lam thật cuồng-soái-khốc-phách-duệ, cảm giác ấy cực mới mẻ nhưng lại không hề lạ lẫm, Lam Lam như vậy làm người ta yêu muốn chết! Thật không hổ là thần tượng của Thái Sử Nương Tử cô!

Cũng khó trách Thái Sử Nương Tử có phản ứng như vậy, Bạch Tố Tinh thì cô còn đối phó được chứ loại con gái như Tang Hạm Nhi thì cô quả thật không thể nổi nào kham nổi. Bạch Tố Tinh chỉ diễn kịch thôi chứ thực ra chẳng nhu nhược gì, hơn nữa cô ta cũng hành động khá chừng mực, đáng để Thái Sử Nương Tử so trí so dũng, nhưng Tang Hạm Nhi thì lại là chuẩn thiên kim tiểu thư được chiều quá hóa hư, không đầu óc, không kỷ xảo, từ lời nói đến hành động đều mang tính thách thức sức chịu đựng của đối phương, ngoại trừ quát vào mặt cô ta, Thái Sử Nương Tử còn có thể làm gì?

Mộc Như Lam cười cười cầm lấy thực đơn trên bàn, nói, “Hôm nay giọng của cậu hơi khàn, dạo này hay chạy lung tung với mấy người Lễ Thân lắm phải không?”

Về mặt của Thái Sử Nương Tử liền cứng lại, sau đó cô cười trừ hai tiếng, “Hi hi, chả là đêm qua chơi hơi quá trớn, tớ sẽ chăm uống nước bí đao, đảm bảo mấy ngày sau sẽ lớn giọng nói cậu nghe!” Thái Sử Nương Tử đương nhiên không muốn nói cho Mộc Như Lam biết bọn họ theo Đoàn Nghiêu đi làm gì, Mộc Như Lam thuần khiết như vậy, cứ sống an ổn trong vòng bảo vệ của bọn họ là được rồi, những thứ khác đã có bọn họ lo.

“Vậy bây giờ cậu ăn nhiều đồ giải nhiệt một chút đi.”

“Ừ.” Thái Sử Nương Tử trước giờ luôn mang trên người phong thái đại tỷ, nay cười toe toét khoe hai chiếc răng nanh, vui vẻ nhìn Mộc Như Lam đang ngồi phía đối diện. Cô thích nhất là được ở bên cạnh Mộc Như Lam, trên người Lam Lam có một loại ma lực làm cho cô cảm thấy vô cùng thư thái, cứ như thể đang lạc vào một chốn thảo nguyên mênh mông vô tận, nơi mà thời gian thông thả rơi rớt giữa đất trời, vô lo vô hối.

Ăn trưa ở nhà hàng Lâu Lan xong, cơn mưa tầm tã lập tức tiêu diệt nhũ hứng dạo phố của họ, hơn nữa Lễ Thân lại đang gọi, Thái Sử Nương Tử không thể không lưu luyến vẫy tay bái bai nữ thần trong lòng mình, nghĩ thầm chút nữa nhất định phải bóp chết Lễ Thân, cô đang định quán quít đòi Mộc Như Lam dẫn đi xem căn hắc ốc bảo bối kia cơ mà!

Hai chiếc xe rẽ về hai hướng trái ngược nhau, bóng hình dần mờ đi trên tám kính chiếu hậu.

Trần Hải lái xe chở Mộc Như Lam đến khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa, ông đưa mắt nhìn cơn mưa bên ngoài, “Tiểu thư, ngài có để thứ gì đó ngoài hắc ốc mà quên đem vào sao? Hắc ốc hằng năm không được tu bổ, mưa to như thế này thì e là bên trong rất ẩm ướt, buổi tối ngài nên ở lại chỗ nào khá hơn đi.”

Biết Trần Hải hiểu nhầm, Mộc Như Lam khẽ cười giải thích, “Hải thúc yên tâm, tối nay cháu không định ở lại đó đâu, chỉ là ngoài vườn có vài thứ cần được đem vào trong, nếu không sẽ bị mưa ướt mất.”

Trần Hải nghe thế thì mới thả lỏng tâm tình, trong lòng thầm tính toán liệu có nên thuê người đến hắc ốc làm một đợt đại trùng tu không. Hắc ốc là một căn biệt thự cổ đã tồn tại từ rất lâu rồi, bà cố của Mộc Như Lam truyền cho bà ngoại, bà ngoại lại truyền cho cô. Kỳ thực cũng từng có lúc vì vẻ ngoài đầy điềm gờ của nó mà bọn họ tính phá đi xây lại, tuy nhiên kế hoạch ấy mãi vẫn không được tiến hành; đến đời Mộc Như Lam, bọn họ mới nhớ đến chuyện tái xây dựng, thế nhưng lúc này Mộc Như Lam lại không đồng ý.

Bánh xe về nên những dải bọt nước thật lớn trên mặt đất, nhanh chóng tiến vào phạm vi khu biệt thự, Mộc Như Lam xoay đầu nhìn sang phải, khu nghỉ dưỡng bên đó có vẻ sẽ sớm đi vào hoạt động.

Nghĩ tới điều gì đó, Mộc Như Lam bắt gặp nở một nụ cười âm trầm.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Trần Hải thấy cô như thế thì cũng lên tiếng, “Tiểu thư, nghe nói khu nghỉ dưỡng kia nằm trên một mảnh đất có phong thủy rất tốt, sống ở đó sẽ giúp kéo dài tuổi thọ, thích hợp cho việc nghỉ ngơi dưỡng bệnh. Trong đó còn xây dựng một vài căn biệt thự quy mô nhỏ, ai mua xong có thể trực tiếp vào ở, chỉ cần đóng phí hội viên hằng năm là được.”

Trần Hải tưởng Mộc Như Lam cũng thích khu nghỉ dưỡng này, nghe bảo Kim gia đang định bán đầu giá mấy căn biệt thự nhỏ kia, chỉ có rất ít người được ưu tiên bán cho trước, tất nhiên là giá cả cực kỳ cao. Lúc trước Kim gia đã mời đại sư phong thủy nổi tiếng từ Hồng Kông đến xem, ba vị đại sư đều bảo đất này là đất châu báu hội tụ linh khí đất trời, ngày bán đầu giá sắp tới nhất định sẽ có không ít người tranh nhau cướp đoạt.

Không thể phủ nhận, kế hoạch mời đại sư của Kim gia quả thật rất thành công, đã bán nhà với cái giá trên trời mà hằng năm còn đòi phí hội viên, đây chẳng phải là một kiểu cho thuê cất cổ sao? Đã vậy, nhà không được mang đi, đất không được chuyển ra, một là bọn họ không mua, hai là mỗi năm chịu bị khoét một khoản. Mà khốn nạn nhất là, cho dù phương pháp kiếm tiền của Kim gia đều đến đâu, bọn họ cũng không thể mặc kệ thân thể của mình, mặc kệ cái gọi là “linh khí đất trời”, dù gì thì thứ người ta sợ nhất vẫn là cái chết.

Nếu Mộc Như Lam muốn, Trần Hải sẽ đi thông báo với Kha lão gia, Kha lão gia chỉ cần búng tay một cái là xong.

Mộc Như Lam lại nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, cháu chỉ thấy hơi kỳ lạ, chỗ này nhìn kiểu cũng không ra một mảnh đất phong thủy tốt.”

“Ha ha, tôi cũng nhìn không ra.” Trần Hải đáp, bất quá, ông thân là người Hồng Kông – mà người Hồng Kông thì thường rất tin tưởng vào phong thủy – nên cũng không nói gì thêm, người thường như bọn họ làm sao có thể nhìn hiểu mấy chuyện phong thủy này?

Mãi nói chuyện, chiếc xe rớt cuộc cũng tiến vào khu biệt thự, Trần Hải lên tiếng chào Bao thúc rồi nhanh chóng lái xe chạy vào, từ đây đến cổng biệt thự vẫn còn một đoạn đường nữa, trời mưa to như vậy, nơi này lại nhiều cây, đương nhiên không thể để Mộc Như Lam tự mình cầm dù bước đi.

Chỉ chốc lát sau, Mộc Như Lam che dù xuống xe, dặn Trần Hải bốn giờ chiều đến đây đón cô.

Hạt mưa nặng trĩu lách tách vỗ lên mặt ô, làm cô tay phải chịu thêm một phần sức nặng. Mộc Như Lam tra chìa khóa rồi đẩy mở cánh cửa sắt màu đen ướt sũng, hai đường vòng cung lập tức xuất hiện giữa tầng lá dày đọng đầy nước bản, vạch ra một lớp đất màu đen như bị hư thối.

Bên dưới tán cây trụi lụi, chiếc xích đu cũ kỹ cô đơn nằm ở đó, con rối với bộ mặt chú hề ngã úp sấp trên nền đất, nó trơn to mắt, môi đỏ như máu, nụ cười quái dị đến rợn người, mái tóc đỏ bị bết lại thành một đồng búi nhúi, xem ra trong khoảng thời gian Mộc Như Lam không có mặt ở đây, nó đã bị mưa gió quật rất thảm.

Mộc Như Lam đi đến kéo lên một sợi dây, con rối lập tức đứng dậy, có thứ gì đó rớt ra khỏi hốc mắt nó, rơi bộp xuống mảnh sân đầy lá, thì ra là tròng mắt của nó a, bị một sợi sắt thật dài treo bên ngoài cơ thể, đừng đưa đừng đưa...

“Chắc, hỏng mắt rồi.” Mộc Như Lam mơ hồ thì thầm vài tiếng, sau đó túm dây đem con rối hướng về phía căn biệt thự màu xám.

Cánh cửa màu đen phát ra một chùm âm thanh nặng nề trống trải, một mùi vị kỳ dị lập tức xộc vào khoang mũi, tựa tựa như... mùi thịt thối.

Mộc Như Lam vẫn thản nhiên như thể không hề nghĩ được gì, cô cầm con rối bước vào trong, vừa ngâm nga hát vừa xoay người đóng cửa lại, chặn đi tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài, và cũng chặn đi chút ánh sáng ít ỏi của ngày đông u ám.

Chỉ còn lại một người đứng giữa thỉnh lặng, hương vị hư thối ẩm mốc tràn ngập trong không khí.

Thong thả ngâm nga một giai điệu không tên, Mộc Như Lam bật đèn, đặt con rối lên mặt bàn rồi đẩy chiếc bàn cùng tấm thảm hình bầu dục trước lò sưởi sang một bên, làm lộ ra cánh cửa dẫn vào tầng hầm.

Cánh cửa bật mở, một bầu không khí âm trầm lập tức tràn ra, tầng hầm không có hệ thống điện, Mộc Như Lam phải cầm đèn pin đi xuống, con đường thật dài, tối tăm và lạnh lẽo, tiếng nước tí tách đập vào vách tường ẩm ướt rồi vọng lại trong xa xăm, dưới chân cũng là một âm thanh hết như vậy, nước lạnh ngập khắp tầng hầm của cô.

Trong bóng đêm, có thứ gì đó bò lên cổ chân Mộc Như Lam. Cô cúi đầu nhìn xuống thì chỉ thấy một con chuột, đáy mắt thoáng xẹt qua chút thất vọng. Mộc Như Lam đá con chuột văng ra, thật đáng tiếc, tầng hầm âm trầm như vậy, khung cảnh u ám như vậy, bên trong còn có nhiều thi thể bị cô tra tấn đến thê thảm như vậy, tại sao chẳng có một con quỷ nào? Cô không hề ngại đâu, những chuyện như người bị cô chế thành rối oán hận hóa ma quỷ đến tìm cô báo thù, cô thật sự không ngại một chút nào đâu, trái lại còn vô cùng chờ mong nữa cơ, mỗi lần nghĩ đến là lại cảm thấy thật phấn khích.

A, phải rồi, hình như Kim Mạt Ly từng nói rằng cô đáng sợ hơn cả ác quỷ? Chẳng lẽ cô đáng sợ đến nỗi cả quỷ cũng không dám tới gần sao? Chà... cảm giác này quả thật không tệ.

Nụ cười nơi khóe miệng Mộc Như Lam càng sâu sắc hơn, cô đi tới căn phòng nằm trong cùng, đẩy ra cánh cửa sắt rỉ sét vì ẩm ướt, bật lên bóng đèn màu đỏ treo trên bàn đá, mặt đá lạnh băng màu đen vẫn nằm đó, tựa như một cái bàn mồ.

Mộc Như Lam ngâm nga hát, trên môi là một nụ cười trong trẻo ôn hòa, cô đặt đèn pin xuống, đeo vào đôi găng cao su vừa lấy ra từ đồng công cụ, xong xuôi, cô đi đến bên cạnh bàn đá, đưa tay sờ sờ một chút rồi hơi dùng sức, chiếc bàn đá thoạt nhìn như đang dính chặt vào mặt đất lập tức được mở nắp ra.

Một mảng màu trắng đột ngột đập vào mắt, nằm bên trong bàn đá, chẳng phải là cái xác ướp cô vừa hoàn thành cách đây không lâu sao?

Xác ướp bị băng vải màu trắng quấn quá chặt, chỉ có thể dựa theo đường nét cơ thể mà mơ hồ đoán ra đây là một thi thể nữ, lúc này này ở gần thi thể có đặt vài cái bình, bên trong là nội tạng được bảo quản bằng thuốc chống phân hủy nhưng dường như đã xảy ra trục trặc rồi, mùi thối chính là bắt nguồn từ nơi này, vì sai sót trong cách dùng thuốc nên nội tạng đã thối rữa hoàn toàn, hậu quả cả tầng hầm bị ngập trong một mùi hôi thối nồng nặc.

“Thật đáng tiếc.” Mộc Như Lam nhìn mớ hỗn hợp ghê tởm trong bình rồi nói với xác ướp, “Biết vậy cứ đưa chó ăn hết cho rồi, lãng phí quá... À mà không, nếu làm thế thì sẽ lây bệnh truyền nhiễm của mị cho chó mất, chỉ bằng cứ bấm nhỏ ra để làm thành phân bón đi thì hơn.” Chó a, đây chính là sinh vật trung thành nhất, đáng yêu nhất, làm sao cô có thể nhẫn tâm với chúng nó được?

Bỏ mấy cái bình sang một bên, Mộc Như Lam khom người ôm xác ướp ra khỏi bàn đá rồi đặt nó lên chiếc xe lăn ở bên cạnh.

Hôm nay trời mưa, tầng hầm rất ẩm ướt, nắp đá cũng chưa đủ kín, vì vậy cô phải đến đây để dời thành phẩm mới nhất của mình sang chỗ khác, bằng không sẽ bị hỏng mất.

Dùng xe lăn đẩy xác ướp đến cửa tầng hầm, sau đó lại từ từ ôm nó lên phòng khách, thả xác ướp xuống mặt đất, Mộc Như Lam đứng trầm ngâm, ừm, xác ướp của cô cần được đặt vào một cái hộp thật kín rồi giấu trong một địa điểm thật kín, cũng giống như những vị vua đã an nghỉ trong kim tự tháp

suốt hàng ngàn năm qua: thành xác ướp rồi thì được bỏ vào quan tài, sau đó cả quan tài cũng bị bịt kín lại.

Mộc Như Lam vào bếp tự rót cho mình một tách trà Long Tĩnh, cô tựa lưng vào sô pha, bắn khoăn nhìn xác ướp đang nằm đằng kia, chẳng lẽ cô thật sự phải chạy đi mua một cái quan tài? Chắc... Không ổn, rất dễ bị người khác phát hiện hoặc nghĩ rằng mình không bình thường, tuy rằng cô đúng là một kẻ biến thái thần kinh không bình thường...

Bỗng nhiên, đôi mắt Mộc Như Lam sáng lên, cô lấy điện thoại ra khỏi túi, mở danh bạ, đánh một cuộc gọi.

Chẳng bao lâu sau, một chất giọng phụ nữ thành thực quyền rũ liền truyền ra, “A lô? Lam Lam hả, chuyện gì?” Luru Miên đang dở khúc dạo đầu với tên đàn ông vừa rơi vào tay, nếu người gọi đến không phải là Mộc Như Lam thì còn lâu cô ta mới thêm đề ý.

“Đi đang bận à?” Giọng nói mềm mềm của Mộc Như Lam nghe qua vô cùng thoải mái, không ai nghe xong giọng nói như vậy mà còn có thể hung dữ với cô.

“Không sao cả, cũng may, không bận lắm, có chuyện gì vậy?” Tuy Luru Miên vội vã muốn mây mưa với đàn ông nhưng cũng không thể đánh mất thể diện trước mặt một tiểu bối như Mộc Như Lam.

“Là thế này, hôm nay có người đột nhiên đưa danh thiếp cho cháu, hỏi cháu có muốn mua xác ướp hay không, cháu thấy hình như có chỗ không đúng, cũng muốn hỏi Miên đi một chút, nhà nước cho phép mua bán xác ướp sao?” Mộc Như Lam mỉm cười hỏi, tách trà trên tay tỏa khói trắng nhàn nhạt.

“Cái gì?!” Giọng của Luru Miên lập tức cao vút lên, hứng thú mây mưa cũng biến mất không một dấu vết, nhưng đừng hiểu lầm, đây thực chất là kinh hi chứ không phải kinh hoảng.

Cánh rừng lớn thì chim gì cũng sinh sống, thế giới rộng thì chuyện gì cũng xảy ra, trong lĩnh vực nghiệm thi không hề thiếu những kẻ kỳ quặc khiến người ta dựng tóc gáy, một trong số đó chính là Luru Miên với sở thích điên cuồng về xác ướp, mà xác ướp đầu phải là thứ có thể tàng trữ riêng? Xác ướp là thành quả khai quật từ Ai Cập, khai quật xong thì lập tức đưa vào viện bảo tàng này nọ, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Vấn đề ở chỗ, chỉ cần thị trường có nhu cầu, đến cả thai người cũng có nguồn cung cấp chứ huống gì một thi thể không đáng tiền?

Lấy một thi thể không ai nhận ra khỏi nhà xác bệnh viện, làm khô sơ rồi quấn vải trắng để nguy trang thành xác ướp, tuy biết không phải là hàng thật nhưng cũng sẽ có người nguyện ý mua về, nói trắng ra là, bọn họ bị nghiện thi thể.

Đạo đức và pháp luật tất nhiên sẽ không dung thứ chuyện mua bán thi thể như thế này. Kỳ thực, ẩn sâu trong bóng tối – nơi hầu như không ai nhìn thấu – vẫn luôn tồn tại vô vàn kiểu ham muốn ngược đời, nghiện thi thể chỉ là một trong số đó mà thôi.

Thêm nữa, chính cô cũng là người luôn luôn hành động theo ham muốn đấy.

Tất cả bọn họ đều biến thái như nhau.

Mộc Như Lam cúp điện thoại, cô ngồi xổm xuống rồi đưa tay vuốt ve khuôn mặt bị bao phủ bởi những lớp băng vải dày cộp, đôi môi mỉm cười dịu dàng như thể đang vuốt ve một người tình, “Đừng nôn nóng, ta sẽ nhanh chóng đưa mi về nhà ha ha ha...”

...

Mưa to xối xả, bầu trời bị bao phủ bởi một tầng mây xám xịt, tựa hồ như có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào.

Lục Tử Mạnh đứng ở cửa nhà, ngẩng cổ nhìn bầu trời u ám, trong đầu nhớ tới lời nói lúc sáng của Mặc Khiêm Nhân trước khi đưa Mộc Như Lam về, lòng mày hoi nhàu lại, thật kỳ quái, hẳn vẫn cảm thấy có điểm nào đó không đúng.

Lục Tử Mạnh nghe không hiểu Mặc Khiêm Nhân nói cái gì mà phân loại các loại hình biến thái, tuy rằng sau đó Mặc Khiêm Nhân có lấy ví dụ giải thích khiến hẳn cảm thấy biến thái quả là một loại sinh vật kỳ lạ, nhưng bây giờ nhớ lại, hình như vẫn có chỗ nào đó không đúng... Chỗ nào đây...

Thời điểm xe của Lục mụ mụ và Lục ba ba tiến vào trong sân, Lục mụ mụ nhìn ngay thấy con mình đứng ở cửa nhà, mắt nhìn chăm chăm bầu trời, không biết đang ngẩn ngơ suy nghĩ gì cái gì, không chờ Lục ba ba đi cùng, bà vội che ô đi đến chỗ con trai đang đứng, thấy mình đã đứng ngay trước mặt mà Lục Tử Mạnh vẫn không có phản ứng, Lục mụ mụ mới quơ quơ bàn tay, “Con ngẩn ngơ nghĩ gì đó?”

“... Hả?” Lục Tử Mạnh phản ứng chậm nửa nhịp.

“Hả cái gì mà hả? Con đứng ở đây làm thần giữ cửa sao? Lam Lam và Khiêm Nhân đâu?” Nhắc tới Mộc Như Lam cùng Mặc Khiêm Nhân, Lục mụ mụ lại hưng phấn lên, bà sợ Mộc Như Lam da mặt mỏng sẽ thẹn thùng nên đã chờ cho thật lâu rồi mới trở về Lục gia. Vậy, thẹn thùng cũng thẹn thùng rồi, chuyện cần làm cũng làm xong rồi có phải không?

Nhìn đến bộ dáng đáng khinh vô hạn của mẹ già nhà mình, Lục Tử Mạnh khịt mũi xem thường, “Con nói mẹ này, mẹ có cần phải hưng phấn như vậy không? Khiêm Nhân đã sớm đưa Mộc tiểu thư về rồi.”

“Cái gì?! Đưa về?!” Lục mụ mụ khoa trương la lớn lên, phía sau Lục ba ba cùng tài xế ôm theo một đồng nguyên liệu nấu ăn đi tới, Lục mụ mụ thấy vậy lại tức giận chỉ tiếc rên sắt không thành thép, bà đâm vào vai con mình hai cái, “Sao lại đi hả trời? Mưa lớn như vậy thì vội vã đưa về làm gì cơ chứ? Không biết giữ người lại tranh thủ bồi dưỡng tình cảm sao, đúng là tức chết đi được!”

Lục Tử Mạnh vội vàng ôm bà vai bị đâm, làm bộ oan muốn chết, “Mẹ, con đâu có đưa Mộc tiểu thư về! Mẹ muốn đánh thì cũng phải đánh Khiêm Nhân chứ!” Hôn nữa, người muốn cưới vợ cũng không phải là hắn!

“Con còn dám nói!” Lục mẹ nhéo lỗ tai Lục Tử Mạnh, “Chẳng phải lão nương đã dặn đi dặn lại rằng con nhất định phải giữ Lam Lam ở lại sao?”

Bị Lục mẹ mụ mụ nhắc nhở, Lục Tử Mạnh mới sực nhớ ra, hình như đúng là có chuyện như vậy, nhưng tại vì hắn bị ánh mắt đáng sợ của Mộc Như Lam dọa cho hoảng hồn nên mới quên bống đi...

Động tác phản kháng của Lục Tử Mạnh đột nhiên đình trệ, thái độ lập tức nghiêm túc lên, hắn rốt cục cũng tìm ra điểm bất thường: Mặc Khiêm Nhân kẻ mấy vụ án kia nhằm mục đích mê hoặc hắn, làm cho hắn quên mất điều quan trọng. Trọng điểm của chuyện này không phải là liệu một kẻ tâm thần biến thái như Mộc Như Lam có gây ra những vụ giết người kinh khủng hay không, mà là, nếu Mộc Như Lam đã nằng trong mình bản chất của kẻ biến thái, thì cho dù cô vĩ đại đến nhường nào, bọn họ cũng sẽ không cho phép cô ấy đến với Mặc Khiêm Nhân.

Một người dù hiền lành đến đâu thì cũng không bao giờ đồng ý để con mình hoặc ai đó cưới một bệnh nhân tâm thần, bởi đây chẳng khác gì một cái tai họa ngầm, một quả bom hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào!

“Con làm sao vậy?” Nhận ra sự biến hóa của con mình, Lục mẹ mụ buông lỗ tai hắn ra rồi nghi hoặc hỏi.

“Mẹ, chuyện Mộc Như Lam và Khiêm Nhân, tạm thời mẹ đừng vội tác hợp.” Lục Tử Mạnh nghiêm túc nói, tuy rằng hắn tin tưởng Mộc Như Lam là một người lương thiện, hắn cũng không biết liệu Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam có thật là đang yêu nhau như Lục mẹ mụ nghĩ hay không, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, mặc kệ là đứng ở góc độ anh em hay bạn bè, mặc kệ là Mộc Như Lam lương thiện hay không lương thiện, hắn vẫn không mong có một ngày Mặc Khiêm Nhân chung chăn chung gối cùng một cô gái thân kinh không bình thường, nếu vậy thì chỉ bằng cứ để cho Mặc Khiêm Nhân tiếp tục độc thân.

“Con nói bậy bạ cái gì thế?” Lục mẹ mụ tròn to mắt nhìn Lục Tử Mạnh, bà không hiểu, mới hôm qua rõ ràng mọi chuyện vẫn còn tốt đẹp, tại sao bây giờ Lục Tử Mạnh lại đột nhiên nói những lời này?

Không ai hiểu con trai bằng cha, Lục ba ba thấy đứa con lông ngỗng nhà mình đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, ông liền biết là có chỗ nào đó không ổn.

“Sao vậy? Là Khiêm Nhân có vấn đề gì hay là Như Lam có vấn đề?” Lục ba ba nghiêm trọng hỏi, trước giờ rất hiếm cô gái nào gây cho ông thiện cảm mạnh mẽ như Mộc Như Lam, cô ưu tú, trưởng thành, hiểu chuyện, và rất đáng yêu, cùng Mặc Khiêm Nhân ngồi chung một chỗ quả thực vô cùng hài hòa xứng đôi. Khó nhất là, cô có thể làm cho Mặc Khiêm Nhân – một người chưa bao giờ thật sự mỉm cười sau vụ việc năm đó – nở nụ cười, cho dù chỉ là trong chớp mắt. Nhiều đấy thôi là đã đủ để ông thừa nhận cô gái này, huống chi là ngay cả những người thuộc đại viện Mặc gia ở thủ đô cũng đã nhất trí đồng ý cho Mặc Khiêm Nhân cưới cô gái về Mặc gia.

Cho nên, nếu có vấn đề thì phải nói ra, mỗi người một bộ não, nhất định sẽ nghĩ ra phương pháp giải quyết tốt nhất.

Lục Tử Mạnh biết nếu mình không nêu rõ lý do thì chắc chắn bọn họ sẽ không từ bỏ việc tác hợp, vì vậy hắn không định giấu diếm, dù sao cũng là người trong nhà, “Con nói cho bố mẹ, có thể Mộc Như Lam chính là...”

“Lục Tử Mạnh.” Chất giọng nhàn nhạt của Mặc Khiêm Nhân truyền đến từ phía sau, chặn lại từ ngữ mà Lục Tử Mạnh sắp bật ra khỏi miệng.

Lục Tử Mạnh quay đầu thì liền thấy Mặc Khiêm Nhân đang đứng cách mình không xa, áo sơ mi trắng quần tây đen, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý, thần sắc đậm nhạt lãnh ngạo không thể xâm phạm, hắn cầm trên tay một ly nước ấm, cứ như vậy mà nhìn Lục Tử Mạnh, lẳng lặng thôi, nhưng lại khiến Lục Tử Mạnh có cảm giác nói không nên lời.

Lục mẹ mụ và Lục ba ba hai mặt nhìn nhau, đang định nói gì đó thì Mặc Khiêm Nhân lại mở miệng, “Đến thư phòng của tôi.”

Lời này là nói với Lục Tử Mạnh, Mặc Khiêm Nhân vừa dứt lời liền xoay người đi trên lầu, Lục Tử Mạnh vội vàng bám theo sau, để lại hai ông bà chỉ biết khó hiểu nhìn nhau, bọn họ xảy ra chuyện gì à? Giận dỗi? Cãi nhau?

Lục Tử Mạnh vào thư phòng, đóng cửa lại.

Mặc Khiêm Nhân đứng ở trước cửa sổ sát đất mà nhìn Lục Tử Mạnh, sắc mặt lạnh lẽo, “Tôi không biết cậu đã trở nên lảm nhảm như vậy từ bao giờ.” Trông Lục Tử Mạnh ất ờ vậy thôi, chứ thời điểm cần nghiêm túc cũng rất nghiêm túc, thời điểm nên lảm nhảm cũng thực lảm nhảm.

“Tôi lảm nhảm? Tôi đây không phải là đang cố giúp cậu sao? Cậu cũng không muốn bỏ mẹ tôi xen vào chuyện của cậu cơ mà?!” Lục Tử Mạnh thần sắc nghiêm túc, “Cậu nói thật đi, có phải tâm lý Mộc Như Lam thực sự có vấn đề hay không?” Lúc trước hắn không để ý nên mới thấy Mộc Như Lam không có điểm nào bất thường, bây giờ để ý rồi thì lập tức cảm thấy chỗ nào cũng bất thường, một người bình thường làm sao có thể hoàn hảo đến thế? Hôn nữa hắn nhớ rõ, thời điểm Mặc Khiêm Nhân vừa tới thành phố K, ở bên ngoài học viện Lưu Tư Lan, hắn đã nói rằng, người hoàn hảo đến thế thì chỉ có thể là biến thái!

Con người chính là như vậy, một khi hạt giống hoài nghi đã được gieo xuống thì nó sẽ mọc rễ nảy mầm ngay tức khắc.

“Tôi không biết là cậu có năng khiếu về lĩnh vực tâm lý học như vậy đấy, ngay cả những điểm tôi không nhìn ra mà cậu cũng phát hiện được.” Mặc Khiêm Nhân đặt cái ly trong tay lên chiếc bàn nhỏ ngay cạnh, đôi mắt trở lạnh, giọng điệu không có chút thiện ý.

“Cậu đừng đá xoáy tôi nữa có được không?” Lục Tử Mạnh phiền chán vô đầu, đặt mông ngồi xuống sô pha, “Tôi càng nghĩ càng thấy không đúng, cậu đường đường là một nhà tâm lý học tội phạm được cả thế giới săn đón, cậu hận không thể ở trong cái bệnh viện tâm thần của mình 24/24 thì làm sao có thể vô cớ ở lại thành phố K một thời gian lâu như vậy? Quả nhiên nguyên nhân thật sự là bởi vì Mộc Như Lam bị biến thái, cậu ở lại đây để theo dõi cô ta, nghiên cứu cô ta, hay là... cô ta có liên quan đến những vụ mất tích...”

“Đù!” Mặc Khiêm Nhân nhướn mày cắt ngang lời nói của Lục Tử Mạnh, trong lòng cực kỳ phiền chán, thật không thể hiểu nổi, rõ ràng ngay từ đầu hắn đã cảnh báo cho Lục Tử Mạnh biết Mộc Như Lam là biến thái, Mộc Như Lam là một nhân vật nguy hiểm, cậu ta nên tránh càng xa càng tốt, bây giờ Lục Tử Mạnh đã tin tưởng lời hắn nói rồi, hắn nên vui mừng mới đúng chứ? Chẳng phải hắn lo nhất là tình huống bọn họ bị Mộc Như Lam lừa gạt rồi thương tổn hay sao? Bọn họ tin rồi thì sau này sẽ đề cao cảnh giác, giảm bớt sự uy hiếp đến an toàn của bản thân, như vậy tốt lắm.

Nhưng...

Tại sao hắn lại cảm thấy không thoải mái? Nghe Lục Tử Mạnh lải nhải nói Mộc Như Lam là biến thái này biến thái nọ, tại sao hắn lại cảm thấy muốn đâm cho cậu ta một đấm?

Mộc Như Lam là con mồi của hắn, là đối tượng nghiên cứu mà hắn coi trọng. Hắn bỏ ra bao nhiêu thời gian, tiêu tốn bao nhiêu sức lực chỉ để nghiên cứu cô, cho nên, hiển nhiên, Mộc Như Lam là của hắn.

Nếu đã là của hắn thì sao có thể để người khác nói năng nói cuội?

Tìm được nguyên nhân làm mình xuất hiện loại cảm xúc này, Mặc Khiêm Nhân càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, hắn khó khăn lắm mới phát hiện ra một đối tượng nghiên cứu có tính khiêu chiến thì làm sao có thể chấp tay đưa cho những người khác nghiên cứu chứ? Một người không bao giờ chịu chia sẻ đồ ăn như hắn sẽ đi làm một chuyện như vậy sao?

Có điều Mặc Khiêm Nhân lại quên mất, hắn không cho người khác ăn chung đồ ăn là bởi vì hắn mắc bệnh sạch sẽ, chuyện này khác hẳn tình huống của Mộc Như Lam.

“Ê!” Lục Tử Mạnh nhìn Mặc Khiêm Nhân, không biết hiện tại rốt cuộc là tình huống gì, nghĩ tới nghĩ lui, về mặt của hắn chợt biến, “Đừng nói với tôi là cậu thật sự thích Mộc Như Lam đấy nhé, cô ta không phải đối tượng biến thái cậu đang nghiên cứu sao?”

“Cậu thật nhiều chuyện.” Mặc Khiêm Nhân cảm thấy mình không nhất thiết phải nhiều lời với Lục Tử Mạnh, có điều Lục Tử Mạnh đương nhiên không nghĩ như vậy. Lục Tử Mạnh xác định bản thân là một người bình thường với thế giới quan bình thường, giá trị quan bình thường và nhân sinh quan cũng bình thường nốt. Một người bình thường như hắn làm sao có thể thờ ơ khi thấy bạn nói khổ của mình có nguy cơ thích một bệnh nhân tâm thần biến thái? Nhưng Lục Tử Mạnh cũng không tài nào nói nổi tên Mặc Khiêm Nhân mềm cứng không ăn này, vì thế cuống hết cả lên.

“Má nó, lão tử sẽ méc mẹ cậu!” Một khi Mặc mụ mụ và những người ở đại viện Mặc gia đã biết rõ bộ mặt thật của Mộc Như Lam, hắn không tin bọn họ vẫn sẽ đồng ý để cho cô ta đến với Mặc Khiêm Nhân!

“Cậu dám?” Đáp lại một câu hỏi lạnh buốt, lạnh đến mức Lục Tử Mạnh không thể không tạm dừng động tác rồi khỏi phòng.

Lục Tử Mạnh quay đầu, đang định cay cú đáp trả thì chợt đụng phải một cảnh tượng khiến hắn bất giác ngậm chặt miệng, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ.

Lục Tử Mạnh nhìn thấy một đôi ánh mắt đậm đặc mà lạnh lẽo, cũng giống như năm xưa, hắn máu tươi đầm đìa đi ra khỏi cái dạ ngục trần gian kia, ánh mắt tối đen không có lấy một tia sáng, tựa như lạc vào một mảnh băng thiên tuyết địa, bốn bề trắng xóa hoang vu cô quạnh, nhìn không thấy giới hạn, tìm không ra lối thoát, không có tuyệt vọng, cũng chẳng có hy vọng – một thế giới chỉ thuộc về mình hắn.

Cổ họng nghẹn ứ lại, Lục Tử Mạnh giật giật cánh môi, những lời muốn nói như tan ra trong khoang miệng, chỉ để sót lại một khoảng trống trầm lặng.

“Chuyện của tôi, không cần bắt luận kẻ nào nhúng tay vào.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên lên tiếng, đưa mắt nhìn về phía bầu trời âm u ngoài cửa sổ.

“Nhưng...” Lục Tử Mạnh nắm chặt tay, không cam lòng.

“Không nhưng nhị gì cả, chuyện cậu lo lắng chắc chắn sẽ không xảy ra, nhưng nếu thực có một ngày như vậy...” Âm cuối bay ra nhẹ nhàng, câu từ phía sau cũng theo đó mà mất hút.

Lục Tử Mạnh chỉ nghe đến chỗ “sẽ không xảy ra” là lập tức thờ phào nhẹ nhõm như vừa được uống một viên thuốc an thần. Từ trước đến nay, Mặc Khiêm Nhân nói không xảy ra là sẽ không xảy ra, nói xảy ra là sẽ xảy ra, hắn tin tưởng bạn tốt của mình. Hơn nữa, từ ánh mắt của Mặc Khiêm Nhân, Lục Tử Mạnh chắc chắn hắn vẫn chưa quên được sự kiện năm xưa.

Lúc bước chân ra khỏi phòng, nét mặt của Lục Tử Mạnh đã giãn ra khá nhiều, Lục mụ mụ và Lục ba ba nhìn thấy con mình đi xuống dưới lầu thì liền vây lại hỏi, “Sao thế?”

“À?... Không có việc gì đâu, ổn cả mà.” Lục Tử Mạnh vừa sờ mũi vừa cười hi hi.

“Không có việc gì? Vậy con vừa mới nói không cần tác hợp Khiêm Nhân cùng Lam Lam tức là sao?” Lục mụ mụ cực kỳ quan tâm vấn đề này.

“À, cái này...” Lục Tử Mạnh đảo mắt một vòng, sau đó nói, “Đây là bởi vì Mộc tiểu thư đã nói qua, cô ấy tuyệt đối không yêu đương trước khi tốt

nghiệp cao trung, hôm qua mẹ nhốt người ta lại trong phòng, âm mưu làm bẩn sự trong sạch của người ta, Mộc tiểu thư cảm thấy không vui. Mẹ, tốt nhất mẹ nên yên tĩnh một chút đi, mấy chuyện như thế này thì thuận theo tự nhiên mới là vương đạo.” Chờ đến thời điểm Mộc Như Lam tốt nghiệp cao trung, Mặc Khiêm Nhân lúc đó đã ở trong nhà tù tội phạm biến thái một khoảng thời gian dài, muốn nghiên cứu gì thì hẳn cũng xong rồi.

“Hà?” Lục mụ mụ nghe thế, khóe mắt đuôi mày đong đầy thất vọng, vậy mà bà cứ tưởng sẽ sớm được nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân yêu ghét vui buồn như một người bình thường, hóa ra ngày ấy vẫn còn thực xa xôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: V11.2: Thiên vị (2)

Khi trở về vào buổi tối, về mặt Kha Uyển Tinh có chút tang thương rồi, người đàn bà luôn tự cho rằng mình giỏi giang và cao quý nay đang rơi vào suy sụp, mang trên mình một thân tây trang màu đen hơi lộn xộn, bà ta đi đến ghế sofa, thất thần nhìn chằm chằm vào hư vô.

Lúc xuống lầu, Mộc Như Lam liền bắt gặp một cảnh như vậy, cô lo lắng đến gần Kha Uyển Tinh rồi lên tiếng gọi, “Mẹ...”

Kha Uyển Tinh có chút hốt hoảng, ánh mắt ngây ngốc dừng lại trên khuôn mặt Mộc Như Lam. Nghe tiếng con gái nhẹ giọng hỏi han, sợi dây mẫn cảm trong lòng Kha Uyển Tinh bỗng rung lên từng hồi, bà ta chợt hoàn hồn, kích động vươn tay kéo Mộc Như Lam vào lòng rồi ôm chặt lấy cô, tựa như đang níu lấy cọng cỏ cứu mạng duy nhất giữa nơi vực sâu chết chóc.

“Còn có con... Mẹ còn có con... May mà còn có con...” Kha Uyển Tinh ni non.

Kha Uyển Tinh chưa bao giờ sợ hãi đến như vậy. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên bà ta nếm trải cảm giác khủng hoảng khi tai ương và bi kịch tới tấp rơi xuống đầu, như thể bản thân sẽ nhanh chóng trở thành hạng dân đen đen hèn mọn mà chính bà ta vẫn luôn khinh thường.

Lần này Mộc thị đã phải chịu một tổn thất vô cùng nặng nề. Thời điểm tiếp nhận công trình từ tay Chu thị trưởng, bà ta đã kỳ vọng vào nó tới mức huy động cả vốn lưu động của công ty, nào ngờ kết quả lại xảy ra án mạng, bây giờ bà ta có lấy tiền riêng của mình bù vào khoản vốn thiếu hụt đó thì cũng chỉ như đem muối bỏ biển, tình hình tài chính của công ty đã không thể vãn hồi. Bà ta đã nhiều lần tìm kiếm sự giúp đỡ nhưng đáp lại chỉ là những đợt đá kích hoặc ngậm ngậm hoặc công khai, cục diện này bắt nguồn từ thái độ trịch thượng mà bà ta hay dùng để cư xử với các đối tác và nhân viên của mình, thế nhưng Kha Uyển Tinh vẫn không mấy may nhận ra. Trong nhận thức của Kha Uyển Tinh bây giờ, bà ta chỉ thấy thế giới này quá khó hiểu, rõ ràng bọn họ mang ơn bà ta nhưng lại chẳng có lấy một chút ý nguyện trả ơn, rất một lũ lòng lang dạ sói.

Đặc biệt hôm nay, bà ta lại gặp phải Hoắc Á Lân – đối thủ lớn nhất của mình từ nhỏ đến lớn. Lần này mụ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội béo bở như thế để hạ nhục bà ta, một câu “Tôi ít ra vẫn là người của Hoắc gia, nhưng còn bà... cùng lắm cũng chỉ là thứ nhà giàu mới nổi đã bị Kha gia đuổi cổ mà thôi” của Hoắc Á Lân không chỉ làm cho Kha Uyển Tinh rơi vào khủng hoảng mà còn khiến bà ta quay sang oán hận Mộc Chấn Dương, bà ta hối hận vì đã gả cho hắn, hối hận vì đã sinh con dưỡng cái cho hắn, lại còn vất vả làm trâu làm ngựa cho Mộc gia hắn.

Nhưng khi nhìn thấy Mộc Như Lam, sự tuyệt vọng ấy đã hoàn toàn biến mất.

Đúng thế, vì có gì mà bà ta phải tuyệt vọng? Bà ta làm sao có thể tuyệt vọng? Bà ta có Mộc Như Lam! Bà ta có một cô con gái vô cùng lợi hại cơ mà! Dựa vào dung mạo và trí tuệ của Mộc Như Lam, muốn gả cô vào danh gia vọng tộc là điều hoàn toàn nằm trong tầm tay, hơn nữa, bảo bối của bà ta còn có thể giúp bà ta tranh giành tài sản Kha gia, còn có thể giúp bà ta kiếm được rất nhiều lợi ích. Chỉ cần có cô con gái này, cho dù ngày mai Mộc gia có sụp đổ thì bà ta cũng không thể nào trở thành một kẻ bình dân lưu lạc đầu đường xó chợ!

Kha Uyển Tinh ôm lấy Mộc Như Lam, vòng tay siết thật chặt, chặt như thể cả đời này cũng sẽ không bao giờ buông ra.

Mộc Như Lam để cho Kha Uyển Tinh tùy ý ôm mình đồng thời nhẹ nhàng vỗ lưng bà ta. Bàn tay trắng nõn thon thả vuốt ve dọc theo xương sống, sau đó lướt qua toàn bộ tấm lưng, ti mi miêu tả từng vùng cơ và xương, đôi mắt Mộc Như Lam từ từ lóe lên tia sáng si mê. A... Con rồi xinh đẹp đáng yêu của ta... Sắp chờ không nổi nữa rồi sao? Đừng vội, trăm ngàn lần đừng vội, bằng không ta sẽ phá hư mi mắt...

Qua hồi lâu, sau khi tâm tình đã tốt lên một chút, Kha Uyển Tinh buông Mộc Như Lam ra, về mặt cũng trở về với hình tượng cao quý và đầy ngạo mạn. Bà ta luôn cho rằng mình chính là đại tiểu thư danh giá của Kha gia nên rất hay tỏ ra khinh thường người khác, ánh mắt ấy hết như vừa nhìn thấy một thứ gì đó rất bẩn.

“Mẹ không sao, Lam Lam.” Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Mộc Như Lam, trong lòng Kha Uyển Tinh vô cùng ấm áp, bà ta nắm lấy tay cô, nét mặt mang theo chút ý cười, “Lam Lam, kỳ mặt khảo sắp đến rồi, con có gặp vấn đề gì không?”

Mộc Như Lam mỉm cười, ấm áp và trong trẻo, “Không có.”

“Ngày mai con xin nghỉ một ngày ở học viện Lưu Tư Lan đi.” Kha Uyển Tinh lập tức tiếp lời, “Ngày mai theo mẹ đi ra ngoài một lát.” Đột nhiên, Kha Uyển Tinh chợt nhớ ra trước giờ mình chưa từng cùng con gái ra ngoài đi spa. Tuy rằng cô mới mười sáu tuổi thì cũng không cần lắm nhưng thà thừa còn hơn thiếu, hơn nữa tối nay bà ta còn muốn dẫn cô đến tham dự một bữa tiệc, bà ta muốn cô trở thành cô gái đẹp nhất, hấp dẫn tất cả mọi ánh nhìn.

Ngữ khí của Kha Uyển Tinh ra vẻ tuyệt đối không thể từ chối. Một khi đã như vậy, Mộc Như Lam liền gật đầu thuận theo, cô cũng lười đi làm chuyện vô nghĩa với bà ta.

Chờ Mộc Như Lam lên lầu, Kha Uyển Tinh mới cầm điện thoại gọi cho Mộc Chấn Dương. Trong lòng bà ta hết sức oán hận Mộc Chấn Dương, nếu như ông ta đủ bản lĩnh thì làm sao bà ta có thể rơi vào cảnh chật vật và mất mặt như ngày hôm nay? Kha Uyển Tinh đang bốc hỏa vì giận, còn Mộc Chấn Dương thì lại là một kẻ không có tiền đồ, ông ta trở thành cái túi để trút giận chẳng phải là đương nhiên sao?

Thế nhưng tối hôm nay, cuộc gọi của Kha Uyển Tinh lại bị ngắt. Bà ta ngạc nhiên nhìn chiếc di động trên tay, đến lúc phục hồi tinh thần thì lửa giận càng cháy hùng hực, bà ta lại gọi, điện thoại lại ngắt, rõ ràng đối phương đã cố ý tắt máy!

Kha Uyển Tinh cơ hồ muốn bóp nát chiếc điện thoại trên tay.

...

Từ sau khi cưới Kha Uyển Tinh đến giờ, đây là lần đầu tiên Mộc Chấn Dương cảm thấy rất có mặt mũi đi tham dự một bữa tiệc.

Ông ta mặc một bộ tây trang màu đen trầm ổn, khuỷu tay được ôm bởi một bàn tay trắng nõn mềm mại. Chủ nhân của bàn tay này là một cô gái điềm đạm mong manh trong bộ lễ phục màu hồng nhạt, cô ta mỉm cười ngượng ngùng, xinh đẹp như một đóa bách hợp thuần khiết. Mộc Chấn Dương tràn đầy từ ái nhìn người bên cạnh, đi đâu gặp ai ông ta cũng giới thiệu đây là cô con gái sắp ra mắt công chúng của mình, xin mọi người chiếu cố nhiều hơn.

Bạch Tố Tinh là yêu tinh, am hiểu nhất chính là chơi đùa lòng người. Thời gian trước, khi còn sống ở Mộc gia, cô ta đã nhìn thấu mâu thuẫn giữa hai vợ chồng Kha Uyển Tinh. Mà loại đàn ông vô dụng bị chèn ép quá lâu như Mộc Chấn Dương cũng chính là loại đàn ông dễ nắm trong tay nhất. Chỉ cần cho ông ta một chút mặt mũi, đem đến cho ông ta một ít cảm giác oai phong, khiến cho ông ta nghĩ rằng người rất cần ông ta, khi đó nhất định ông ta sẽ một lòng vì người, người muốn cái gì ông ta cũng ngoan ngoãn dâng lên.

Một con chó khá hữu dụng.

Bước chân vào vòng giải trí, điều quan trọng nhất là phải có người chống lưng. Mộc Chấn Dương đi khắp nơi nói rằng cô ta là con gái lão, người nào không biết còn tưởng rằng cô ta chính là Mộc Như Lam tài hoa hơn người. Tuy rất chán ghét điểm này nhưng nếu có thể lợi dụng thanh danh của Mộc Như Lam làm đá lót đường cho mình thì Bạch Tố Tinh cũng chẳng ngại gì mà không dùng. Nếu không phải Mộc Chấn Dương vẫn rất coi trọng Mộc Như Lam, nếu không phải danh tính của Bạch Tố Tinh rất dễ bị lộ thì có khi cô ta đã mạo danh Mộc Như Lam để đi làm vài chuyện mất mặt hồng bôi nhọ đối phương rồi.

“A, Mộc tổng!” Từ xa, Kim Bác Hùng đã thấy Mộc Chấn Dương dẫn theo một cô gái thoát nhìn rất trẻ đẹp lại có chút thanh thuần, so với cô gái đang đứng cạnh lão thì nổi bật hơn nhiều. Ở giữa một nơi đang ngập trong màu đỏ và hoa hồng, đóa sen trắng tươi mát này quả thực quá bắt mắt.

“Kim tổng.” Mộc Chấn Dương nhìn thấy Kim Bác Hùng, trên mặt khó có được chút tươi cười. Vỗ vỗ tay Bạch Tố Tinh, ông ta nói với Kim Bác Hùng, “Kim tổng, giới thiệu với ông một chút, đây là con gái của tôi, Tinh Tinh. Sắp tới, con gái tôi sẽ ra mắt công chúng với tư cách là nghệ sĩ công ty TMT. Có gì mong ông chiếu cố nhiều hơn một chút.”

Trong lòng Bạch Tố Tinh biết, Kim gia tuy là nhà giàu mới nổi nhưng sau lưng lại cất giấu một bí mật vô cùng lớn, vì thế cô ta ngượng ngùng mỉm cười đồng thời gọi một tiếng, “Kim tổng, xin chào.”

Kim Bác Hùng bị một tiếng “Kim tổng” này làm cho toàn thân tê dại, ánh mắt lập tức trở nên ái muội, ông ta nhiệt tình cười đáp, “Được được được, Mộc tổng đúng là tốt số, có hai cô con gái giỏi giang như vậy. Tinh Tinh, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười lăm.” Bạch Tố Tinh nhẹ nhàng trả lời.

Mười lăm, một cái tuổi tuy non nớt nhưng lại rất mê người.

Ánh mắt càng ngày càng sáng lên. Nghe nói Mộc Chấn Dương mới nhận nuôi một đứa con gái, nhưng đứa con gái này lại chẳng có tí giá trị sử dụng nào. Hơn nữa, Mộc Như Lam đang sống rành rành ngay đó, ở thành phố K e là chẳng có mấy người thèm để mắt đến đứa nhỏ được nhận nuôi này. Mộc Như Lam thực sự quá ưu tú, khó có thể tìm được người thứ hai ưu tú như cô.

Hiện tại, Kim Bác Hùng cũng nhận ra được sự chênh lệch khổng lồ giữa hai cô gái. Nhìn Mộc Như Lam, ông ta chỉ hận tại sao không thể sinh ra một cô con gái xinh đẹp tài hoa như vậy, hoàn toàn không mang theo một chút tạp niệm dâm uế. Trái lại, Bạch Tố Tinh này lại dễ dàng khơi gợi cho người ta về những thứ bản thủ nhất, khiến cho người ta không khỏi nghĩ, con bé này chính là cực phẩm, chính là vụ vật trên giường.

Về phần Mộc Chấn Dương, vì bị coi thường và áp chế quá lâu nên mỗi lần đứng trước Kim Bác Hùng là ông ta lại có chút sợ hãi, lão là người chưa bao giờ giữ một chút thể diện nào cho ông ta. Lúc này, vẻ ôn hòa trên khuôn mặt Kim Bác Hùng khiến cho Mộc Chấn cảm thấy thụ sủng nhược kinh nhưng cũng vô cùng thỏa mãn, mà tất thảy những chuyện này đều là nhờ Bạch Tố Tinh.

Ông ta càng nhìn càng thấy yêu thích Bạch Tố Tinh đến tận tâm khảm. Di động trong túi đột nhiên rung dữ dội, lúc lấy ra xem, nét mặt Mộc Chấn Dương nhất thời cứng lại. Trước đây, mỗi ngày, Kha Uyển Tinh đều gọi cho ông ta, nếu không vắng chủ thì cũng là nhục nhĩ, khi ấy dù tức đến cỡ nào thì ông ta cũng không có biện pháp đáp trả lại, nhưng hôm nay...

Mộc Chấn Dương dứt khoát ngắt cuộc gọi, một lần, hai lần... cuối cùng tắt hẳn nguồn.

Tại sao ông ta lại để yên cho Kha Uyển Tinh chà đạp tôn nghiêm của mình? Tại sao ông lại phải nén giận hết lần này đến lần khác? Ấy là bởi vì ông ta nghĩ Kha Uyển Tinh vẫn còn là đại tiểu thư của Kha gia, tuy Kha lão gia đã tuyên bố từ mặt bà ta nhưng cái gọi là “cốt nhục tình thâm” thì sao có thể nói bỏ là bỏ? Kha Uyển Tinh là đứa con gái ông ta nuôi dưỡng hơn hai mươi năm trời, lại do vợ cả sinh ra thì sao có thể nói bỏ là bỏ? Nói không chừng, nếu một ngày nào đó ông ta dám đối xử tệ với Kha Uyển Tinh, Kha gia sẽ lập tức xử lý ông ta, đây chính là lý do khiến Mộc Chấn Dương phải nhẫn nhịn Kha Uyển Tinh nhiều năm như vậy.

Nhưng một câu nói của Bạch Tố Tinh tối nay đã thức tỉnh ông ta.

Nhiều năm trôi qua, nếu Kha Xương Hoàng muốn tha thứ cho bà ta thì đã sớm làm rồi, hơn nữa, lão không hề thiếu phụ nữ, dưới gối lão cũng có không ít con cháu, cho dù ngày trước từng tồn tại chút cảm tình thì cũng đã bị thời gian vùi lấp từ lâu rồi. Con gái đã gả như bát nước đổ đi, một khi đã như vậy, Mộc Chấn Dương việc gì phải để bản thân chịu ủy khuất? Hiện tại, ít nhất, ông ta không muốn nghe thấy giọng nói của Kha Uyển Tinh!

Bữa tiệc xa hoa cứ như vậy mà tiếp diễn, ánh mắt mê loạn trong tiền tài dục vọng lần lượt thay đổi không ngừng...

Đêm đó, Mộc Chấn Dương đã ngủ rất ngon giấc, còn Kha Uyển Tinh thì trút hết lửa giận lên đồ vật trong phòng ngủ bọn họ.

...

Hôm sau.

Học viện Lưu Tư Lan truyền đi tin tức xin phép nghỉ học của nữ thân. Trên diễn đàn lại tràn ra một tiếng rên rỉ thật dài, bắt quá, so với việc mọi người đều đứng về phe Mộc Như Lam như trước kia, thời gian này thường xuyên xuất hiện một vài thành phần không sợ chết mà đi bôi đen hình tượng của nữ thân.

“Cái quái gì vậy, thành tích tốt quá nên chẳng để ai vào mắt phải không?!”

“Vốn cũng thực lòng yêu mến cô ta, cuối cùng cô ta lại lấy lý do cứu một đứa nhỏ để ở nhà cả nửa học kỳ, làm như bị thương sắp chết không bằng, chỉ được cái ra vẻ là giỏi!”

“Làm hội trưởng hội học sinh mà không thể đến trường thì giữ chức hội trưởng để làm gì?”

“Dựa vào ai mà cô ta có cái đặc quyền đó? Là học sinh của học viện Lưu Tư Lan, ngay cả nội quy nhà trường cô ta cũng không biết sao? Tôi nghĩ Thư Mẫn hội phó mới là người thích hợp nhất để giữ chức hội trưởng học viện Lưu Tư Lan!”

Những câu bình luận như thế này làm lửa giận của đoàn người ủng hộ Mộc Như Lam cháy lên tận đầu, đáng giận hơn cả là chúng đều nặc danh người gửi nên bọn họ không hề biết kẻ chủ mưu là ai. Có điều, rõ ràng những bình luận trên đều mang hơi hướng ủng hộ Thư Mẫn, vì vậy không ít người đã cho rằng đây chính là sản phẩm từ đám học muội ngày thơ háo tháng của Thư Mẫn, tìm không ra đích danh kẻ châm lửa, bọn họ liền hướng hết mũi giáo về phía Thư Mẫn.

Chu Nhã Nhã gửi đi một bình luận, trong mắt là một mảng âm trầm. Ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Mộc Như Lam. Tuy những chuyện này không ảnh hưởng gì lớn đến Mộc Như Lam nhưng ả sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để gây khó dễ cho Mộc Như Lam! ả vĩnh viễn sẽ không quên những tổn thương mà Mộc Như Lam gây ra cho ả!

Và còn...

Màn hình di động sáng lên, bên trên hiển thị cảnh tượng một thiếu niên tuấn tú và một cô gái xinh đẹp đang hôn nhau. Đây là hình ảnh tải xuống từ diễn đàn, bức ảnh này được do Trịnh Dương và Lưu Khải chụp rồi đăng lên diễn đàn của học viện Lưu Tư Lan.

Chu Nhã Nhã nhìn chằm chằm vào màn hình, cũng không biết bản thân mình là vì căm hận Mộc Như Lam nên mới sinh ra chấp nhất Mộc Như Sâm, hay là vì chấp nhất Mộc Như Sâm nên mới càng thêm thống hận Mộc Như Lam. Tóm lại, ả muốn Mộc Như Sâm! ả nhất định phải cướp Mộc Như Sâm ra khỏi tay Mộc Như Lam!

Lớp C năm ba của Thư Mẫn ngập chìm giữa những lời chỉ trích, ngay cả hội học sinh cũng bị vây trong một bầu không khí nặng nề, cho dù Thư Mẫn đang ngồi làm việc trong văn phòng hội trưởng vốn thuộc về Mộc Như Lam thì cũng có thể cảm nhận được.

Thời gian này Thư Mẫn quả thật sống không yên ổn, những kẻ đó vừa bình luận xong là lập tức chạy mất dạng, bỏ lại Thư Mẫn một mình chống chọi với sự khinh bỉ của toàn năm ba, chẳng khác gì đồng đội ngu như heo mà người ta vẫn thường nói.

Nhưng, thật sự là đồng đội sao?

Thư Mẫn ngồi trước bàn công tác, đôi mắt hơi neho lại. Không đúng, đây tuyệt đối không phải là đồng đội! Phía học sinh năm một, cô rõ ràng đã dặn dò bọn họ không được gây sự trên diễn đàn, bằng không thì chuyện này đã bắt đầu ngay từ khi bọn họ đặt chân vào trường rồi chứ việc gì phải đợi đến bây giờ? Chắc chắn là có người ở phía sau giở trò, lấy cô làm bia đỡ đạn để bôi nhọ Mộc Như Lam.

Là ai đây?

Thư Mẫn chống cằm, hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thần thờ một hồi lâu, cô mới chuyển ánh nhìn về phía bức ảnh trên bàn. Trong ảnh là một cô gái

mặc đồng phục học viện Lưu Tư Lan đang đứng dưới tàng cây xanh rì, đôi môi cô vẽ nên một nụ cười ấm áp tựa vầng thái dương, khiến người nhìn không khỏi ngưỡng mộ và ghen tị.

Thư Mẫn thoáng thất thần, khắp nơi trong phòng này đều lưu lại dấu vết của Mộc Như Lam, điều này khiến cô không thể dấy nổi cảm giác sung sướng khi được ngồi vào chiếc ghế dành cho hội trưởng, và nó cũng đang từng giờ từng phút nhắc nhở cô, rằng cô không phải là hội trưởng của học viện Lưu Tư Lan. Ký ức ngày đó như hiện ra, dưới ánh mặt trời rực rỡ, cô tự tin diễn thuyết trên bục tranh cử chức hội trưởng hội học sinh, nhưng cô gái đứng bên cạnh lại áp đảo cả cô. Cô ấy mỉm cười nhân nhật, giọng nói êm dịu bình thản như tiếng suối róc rách ngân vang trong động nhỏ, trong trẻo và đầy sự thuần khiết. Sau đó...

Cô thua thảm hại.

Nhớ lại chuyện không vui, Thư Mẫn dùng sức vò vò mái tóc ngắn mềm mại. Đoạn, cô đi đến bên cạnh bàn làm việc của Mộc Như Lam, phía trên là một đây là chồng văn kiện trù bị, tạm thời chúng chưa cần được xử lý, cứ để đó giải quyết sau.

Cô mở ra tập văn kiện màu xanh, sau đó liền giật mình...

Đơn xin trao đổi học sinh của học viện Mộ Hoa?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: V11.3: Thiên vị (3)

Sáng sớm, dưới ánh mắt tràn đầy bất mãn của cặp song sinh, Mộc Như Lam đi theo Kha Uyển Tinh rời khỏi nhà. Đầu tiên Kha Uyển Tinh dẫn cô đến công ty sau đó phái thư ký của mình đưa Mộc Như Lam đi làm SPA, tiếp theo là làm tóc rồi chọn quần áo, chỉ trong nháy mắt một ngày đã trôi qua.

Lúc đang hưởng thụ sự thoải mái do xoa bóp bấm huyệt mang lại, trong đầu Mộc Như Lam bất chợt lóe lên một ý nghĩ, cô nhanh tay lấy di động bên cạnh gửi đi một tin nhắn.

Mặc Khiêm Nhân đang mãi suy nghĩ làm sao mà Mộc Như Lam có thể khiến Ông Cường sa vào cái bẫy do chính gã sắp đặt thì đột nhiên di động trong túi rung lên.

—— Mặc tiên sinh, tôi mới phát hiện ra một tiệm mát xa rất được, lần sau cùng nhau đến đây nha! (kèm theo một hình mặt cười vô cùng đáng yêu.)

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn một loạt kí tự đang hiển thị, ngón tay hạ xuống nhấn vài phím nhưng cuối cùng vẫn không biết hồi âm thế nào mới ổn, vì vậy hắn để điện thoại sang một bên, nhìn chằm chằm vào nó thêm một hồi lâu rồi cầm lên lại...

—— Ủ.

Mộc Như Lam nhìn tin nhắn vừa gửi tới, đôi mắt chợt nhiễm chút ý cười. Cảnh tượng một người đàn ông mặt lạnh ít nói đang cầm điện thoại gửi đi một tin nhắn như thế này, cô có hình dung kiểu gì cũng cảm thấy mạnh không chịu được.

Với tâm tình vui vẻ, một ngày của Mộc Như Lam trôi qua rất nhanh, cuối cùng cô cũng tìm được cho mình một thú tiêu khiển đặc biệt rồi.

Thời điểm mua lễ phục, nhà thiết kế kích động đưa cho Mộc Như Lam xem hai tác phẩm mới nhất của mình: một bộ màu trắng thanh thuần và một bộ màu hồng nổi bật. Cả hai đều vô cùng thích hợp với Mộc Như Lam, bất quá cô chỉ cần duy nhất một bộ lễ phục thôi, cho nên...

—— Mặc tiên sinh thấy hai bộ lễ phục này thế nào? (kèm theo ảnh chụp hai bộ lễ phục đang được mặc trên người ma nơ canh)

Người đàn ông đang cùng cả nhà Lục Tử Mạnh ăn tối Lúc này cả nhà Lục gia ba người đang ở trên bàn cơm nhìn chằm chằm vào chiếc di động rung liên hồi của nam nhân lạnh nhạt trước mặt, nam nhân kia vẫn tự nhiên dùng cơm nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc di động của mình, trong chốc lát, hắn đã hồi phục lại thần trí.

—— Đều không được.

—— Tại sao không được?

—— Cô nghĩ vòng một “hùng vĩ” của cô chống đỡ nổi hai miếng vải to như đèn lồng trước ngực kia à?

Được lắm, rốt cuộc Mộc Như Lam cũng hồi phục từ trong đả kích, không thể không công nhận miệng lưỡi của Mặc Khiêm Nhân quả thật độc địa.

“Xem ra cháu phải chọn bộ khác.” Mộc Như Lam áy náy nói với nhà thiết kế, sau đó cô chọn một bộ váy màu trắng bạc với thiết kế đơn giản và thanh nhã, đến lần này mới nhận được sự tán thưởng cực kỳ mơ hồ của Mặc Khiêm Nhân.

Tiếp theo là làm tóc, Mặc tiên sinh cho rằng mái tóc tự nhiên của Mặc Như Lam đã rất ổn rồi, không nhất thiết phải gây tổn hại bằng các loại thuốc nhuộm và máy sấy, thế nên Mặc Như Lam chỉ bảo thợ làm tóc tạo một kiểu thật đơn giản.

Đến lúc chỉ đạo xong, Mặc Khiêm Nhân đã gửi đi tổng cộng năm tin nhắn, hoàn toàn không để ý đến vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt ba thành viên Lục gia phía đối diện.

“Ai thế? Lam Lam à?” Lục mụ mụ vừa bung bát canh vừa cười tùm tùm. Lục Tử Mạnh nghe vậy thì lập tức quay đầu nhìn sang, hậu quả là xém chút trật cổ vì quá mức hăng hái.

Lục ba ba liền gõ đũa lên đầu hấn, “Đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, đàn ông phải chừng chặc lên, cứ nhí nha nhí nhố thế kia thì còn ra thể thống gì nữa!”

Lục Tử Mạnh cảm thấy vô cùng oan ức, rõ ràng hấn chỉ quan tâm Mặc Khiêm Nhân thôi mà? Nếu bọn họ biết hết mọi chuyện thì đảm bảo sẽ còn phản ứng kịch liệt hơn cả hấn nữa kia! Bây giờ vừa nghe đến ba chữ Mặc Như Lam là toàn thân hấn lại nổi da gà! Linh cảm vô cùng mãnh liệt, cảnh giác 10000%!

Mặc Khiêm Nhân không thể yêu Mặc Như Lam a!

Làm sao một chấp pháp viên có thể yêu một tội phạm?

Làm sao một nhà tâm lý học tội phạm lại có thể yêu một kẻ biến thái?

Mặc Khiêm Nhân biết, Lục Tử Mạnh dù rối loạn đến đâu thì cũng sẽ không để lộ chuyện Mặc Như Lam, vì vậy hấn mặc kệ, buông đũa đứng dậy đi lên lầu, “Mọi người từ từ ăn.”

“Thằng bé này... Không phải là vợ đi nói chuyện yêu đương với Lam Lam đấy chứ?” Lục mụ mụ lập tức cười đáng khinh.

...

Từng chiếc xe hơi sang trọng lần lượt tiến vào một khuôn viên biệt thự hoa lệ.

Mặc Như Lam ngồi bên cạnh Kha Uyên Tĩnh, bà ta mặc một bộ lễ phục màu đen tuyền, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ, thoạt nhìn cứ nghĩ lừa gạt do Mặc Chấn Dương gây ra tới qua đã biến mất hoàn toàn.

Nhìn căn biệt thự trước mắt, Mặc Như Lam kín đáo nở một nụ cười, cô đang thắc mắc tối nay đi dự tiệc gì, thì ra...

“Ôi, Lam Lam!” Âm thanh kinh hi của Lý Diễm vang lên, một phu nhân thượng lưu vui vẻ chạy tới, còn không quên nắm lấy bàn tay trắng nõn của Mặc Như lam, “Sao cháu không nói cho dì biết hôm nay cháu sẽ tới? Làm dì mừng quá đi mất!”

Đúng vậy, đây chính là bữa tiệc sinh nhật của nữ chủ nhân Lam gia – Lý Diễm.

“Cháu có chút quà tặng dì, sinh nhật vui vẻ, Lý a dì.” Mặc Như Lam lấy ra món quà mà Kha Uyên Tĩnh vừa đưa cho cô lúc nãy, nếu đã là thứ do Kha Uyên Tĩnh lựa chọn thì nhất định rất có ý nghĩa.

Lý Diễm hào hứng nhận lấy, cứ như thể Mặc Như Lam chính cô con dâu tương lai của mình vậy, ánh mắt bà ta nhìn Kha Uyên Tĩnh cũng thân thiện như nhìn thông gia tương lai.

Điều này hoàn toàn nằm trong dự kiến của Kha Uyên Tĩnh, chỉ là bà ta không ngờ Lý Diễm và Mặc Như Lam đã quen biết nhau từ trước. Điều này khiến cho bà ta có chút mất hứng. Lý Diễm vốn là một con hồ ly tinh may mắn được thượng vị – hoàn toàn cùng một giuộc với đám vợ bé Kha gia, đối với loại đàn bà này, Kha Uyên Tĩnh chưa bao giờ ngừng khinh bỉ. Vậy mà bây giờ Lam Lam lại thân cận với Lý Diễm đến như vậy, nhất định là ả đàn bà này đã mua chuộc Lam Lam vào lúc bà ta không đề ý!

Trong lòng trăm chuyện ngàn hồi, nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm tươi cười vui vẻ như chỉ hận không thể gặp đối phương sớm hơn một chút.

Lam gia giống Âu gia ở chỗ không phải là hạng nhà giàu mới nổi, Lam gia đã dùng máu và mồ hôi để khởi nghiệp từ bốn mươi năm trước, căn cơ cực kỳ ổn định. Điểm quan trọng nhất là, Lam gia khá im hơi lặng tiếng, so với hai thế lực luôn gây sóng gió ở thành phố K là Mặc gia và Kim gia, Lam gia vẫn luôn cẩn trọng phát triển trong im lặng, chỉ là thời gian gần đây có hơi ồn ào một chút.

Mà nguyên nhân chính là sự xuất hiện của thiên tài kinh doanh Lam Bình Lân.

Trong đại sảnh đa số là đối tác kinh doanh của Lam gia và thương nhân muốn thiết lập quan hệ làm ăn với Lam gia. Mặc Như Lam không muốn trở nên quá nổi bật, cô cầm lấy một ly sâm banh rồi tới ngồi ở chiếc sofa kê trong góc, nhưng cô không hề biết rằng, nỗ lực biến bản thân thành người vô hình của cô căn bản chỉ là mây trôi.

Ngay từ khi bước vào đại sảnh, Mặc Như Lam đã trở thành tiêu điểm của cả bữa tiệc. Bộ lễ phục màu trắng bạc thánh khiết như một vầng sáng vô hình quần quanh cô, khiến những người xung quanh không thể dời mắt.

Lam Bình Lâm đứng lẫn trong đám người, xung quanh đa số là bạn học ở Tử Viên, tất cả họ đều theo chân cha mẹ đến đây, mục đích của họ vô cùng rõ ràng: nhìn bộ vị thiên tài kinh doanh mới nổi này. Lấy thế lực trên thương trường hiện nay của hắn thì Lam Nhất Dương bắt tài kia chẳng là cái thá gì cả, chiếc ghế thừa kế Lam gia chắc chắn sẽ thuộc về hắn. Đừng quên, sau khi hợp tác với Lam Bình Lâm, Kim gia đã lật ngược thế cờ và chuyển mình chỉ trong một đêm, còn An gia lại trở thành kẻ chết thay xấu số.

Kha Uyển Tình đưa Mộc Như Lam đến đây là vì muốn Lam Bình Lâm nảy sinh tâm tư với Mộc Như Lam, hoặc là Mộc Như Lam bắt quan hệ với hắn, nhờ hắn giúp Mộc thị một tay.

Tất nhiên là Mộc Như Lam không hề quan tâm Kha Uyển Tình nghĩ gì, có điều trong những chuyện như thế này, Mộc Như Lam chưa bao giờ phải tự mình chủ động.

Lam Bình Lâm đi xuyên qua đám đông vây quanh hắn, ánh mắt nóng bỏng dừng trên người một cô gái đang lẳng lặng ngồi thưởng thức sâm banh, xinh đẹp như lan trong rừng vắng.

“Mộc tiểu thư.” Lam Bình Lâm đứng trước mặt Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam thoáng bất ngờ, cô đứng lên mỉm cười nhìn Lam Bình Lâm, “Xin chào, Lam tiên sinh.”

Lam Bình Lâm cười đáp lại, mới chỉ ngắn ngủi mấy tháng kể từ lúc hai người gặp nhau trong bệnh viện, hắn đã trở nên lão luyện và tự tin hơn rất nhiều, “Chúng ta đều là những người trẻ tuổi, có nhất thiết phải gọi tiểu thư tiên sinh này nọ không?”

Mộc Như Lam vô tội nhún nhún vai, ý bảo mọi người ai cũng như vậy cả, không thể khác được a.

“Cô có thể gọi tên tôi, Bình-Lâm.”

“Vậy, cũng xin gọi tên tôi, Như-Lam.” Mộc Như Lam hiểu chuyện, tên đặt ra vốn là để người ta gọi mà.

Trên môi Lam Bình Lâm có chút ý cười chân thành.

Thấy con trai bảo bối vui vẻ trò chuyện với Mộc Như Lam, Lý Diễm tỏ ra hết sức vui mừng, bà ta vừa nói chuyện với Kha Uyển Tình vừa không ngừng đề cập đến những chuyện xoay quanh “Lam Bình Lâm tốt, Mộc Như Lam tốt, hai người tốt”, ám chỉ muốn kết thân.

Kha Uyển Tình bình thản tiếp lời nhưng trong lòng khinh bỉ muốn chết, hạng như Lam gia các người mà cũng dám to tưởng đến bảo bối của bà ta sao? (MDL: Đúng rồi, phải Mặc gia mới xứng!) Nếu không vì tình huống cấp bách thì còn lâu bà ta mới đưa Mộc Như Lam đến bữa tiệc này. Lam Bình Lâm không tệ, có thể thấy được tương lai xán lạn của hắn, nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ để xứng với Mộc Như Lam đâu. Trong mắt Kha Uyển Tình, khắp Trung Hoa đại lục, chỉ có những vị công tử Hoắc gia tiền quyền bậc nhất mới xứng với Mộc Như Lam mà thôi, còn lại dù khá đến đâu thì bà ta cũng thấy chướng mắt.

Chẳng bao lâu sau, đến thời điểm cắt bánh sinh nhật, Lý Diễm hào hứng muốn mời Mộc Như Lam cùng bà ta lên cắt bánh, đang lúc mọi người đều vui vẻ, không khí hài hòa bỗng bị một hơi thở vô cùng khó chịu cắt ngang.

Tất cả đều nhìn về phía cửa, chỉ thấy một thiếu niên tóc tai rối bù mình đầy thương tích, trên mặt hắn không hề thiếu những vết bầm xanh tím, nhưng dù như vậy, mọi người vẫn có thể nhận ra là hắn đang tức giận, đôi mắt phượng cực kỳ sắc bén.

Lam Nhất Dương liếc qua đại sảnh xa hoa nhà mình, qua cái bánh ngọt cao tầng, qua Lý Diễm, Lam Bình Lâm, và cuối cùng là Mộc Như Lam. Hắn nhếch khóe miệng, lời nói lạnh băng mang theo sự trào phúng nồng đậm, “Sinh nhật à? Ngại quá, mẹ kế, tôi vẫn chưa chuẩn bị quà.”

Lý Diễm nhanh chóng khôi phục sắc mặt, bà ta vội vàng buông dao xuống rồi lo lắng chạy về phía Lam Nhất Dương, “Nhất Dương, sao lại bị thương thế này? Con có sao không?”

Những khách nhân trong bữa tiệc thấy vậy thì không khỏi gật đầu, Lý Diễm là một phụ nữ tốt, Lam Bạch Phong đúng là may mắn, bà ta vừa sinh cho chồng một đứa con trai ưu tú, vừa ân cần chăm sóc con riêng của chồng như con trai ruột. Còn Lam Nhất Dương thì thua xa Lam Bình Lâm, suốt ngày chỉ biết đánh nhau gây sự, chẳng khác gì một thằng phá gia chi tử, đã thế còn dám hỗn láo với mẹ mình như vậy, quả thật không có giáo dục.

Lam Nhất Dương hoàn toàn phớt lờ những cái nhìn khinh bỉ trách móc xung quanh, hắn tiếp tục nhếch khóe miệng, lạnh lùng rút tay ra khỏi tay của Lý Diễm, “Tôi khỏe lắm, bà đừng vui mừng quá sớm.”

“Lam Nhất Dương! Sao con dám nói như thế!” Một người đàn ông mặc tây trang màu trắng thoạt nhìn không quá chừng chạc đáng tin lên tiếng, hai tay ông ta nghiêm cẩn đút trong túi quần, trên mặt không hề có dấu hiệu của tuổi già, cả người toát lên hương vị của một nam nhân tuấn đạt – Chẳng trách lại có thể sinh ra hai đứa con đẹp trai đến như vậy, chỉ có điều trí tuệ vượt trội của chúng hoàn toàn không liên quan gì đến ông ta.

Hờ hững liếc qua Lam Bạch Phong, Lam Nhất Dương xùy một tiếng rồi bước thẳng lên lầu, từ đó đến tận khi biến mất ở góc cầu thang, hắn chỉ nhìn mỗi mình Mộc Như Lam.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: V12: Ghen tị

Vì sự xuất hiện của Lam Nhất Dương, bữa tiệc vốn vui vẻ nay ngưng đọng một chút giọng gạo, phải đến lúc Lam Bạch Phong cười xoa bảo Lý Diễm bắt đầu một lần nữa thì cơ thể mọi người mới đồng loạt cử động trở lại.

Đối với chuyện vừa xảy ra, Mộc Như Lam dường như không có cảm xúc gì đặc biệt, vẫn nhàn nhạt mỉm cười, cô hơi hạ mí mắt nhìn sâm panh trong chiếc ly trên tay.

Đứng cạnh Mộc Như Lam, Lam Bình Lân dõi theo bóng dáng Lam Nhất Dương biến mất ở góc cầu thang, trong mắt thoáng qua một sự trào phúng khinh miệt. Hắn nhìn Mộc Như Lam, vẻ mặt chuyển biến phức tạp, “Mà này, Như Lam và Nhất Dương đang giận nhau à?” Rõ ràng hai người này trước đây không lâu vẫn còn thân thiết lắm, đầu tiên là đến bệnh viện thăm hỏi, sau đó còn cùng nhau dưỡng thương. Nghe nói trong khoảng thời gian nằm viện, Lam Nhất Dương đặc biệt chú trọng sách vở, cuối cùng không biết vì lẽ gì mà lại đột nhiên trở về bộ dạng trước kia, thậm chí còn cực đoan hơn. Đương nhiên hắn cũng chẳng thêm bận tâm Lam Nhất Dương kia tốt lên hay tệ đi; hắn chỉ thực sự tò mò, rốt cuộc giữa Lam Nhất Dương và Mộc Như Lam đã xảy ra chuyện gì?

“Giận nhau?” Biểu cảm ngỡ ngàng của Mộc Như Lam cho thấy cô vừa nghe được một từ ngoài ý muốn, cô hơi nhú mày rồi ngạc nhiên nhìn về phía Lam Bình Lân, “Sao lại cảm thấy như vậy?”

“Không phải sao?” Lam Bình Lân nhìn Mộc Như Lam, tựa hồ muốn tìm ra một thứ gì đó, chẳng lẽ hắn hiểu lầm sao? Phải chăng Mộc Như Lam không thân cận với Lam Nhất Dương như hắn vẫn tưởng?

Lam Bình Lân dĩ nhiên là hết sức vừa lòng về điều này. Mặc dù sự hưng phấn khi cướp được đồ của Lam Nhất Dương có hơi giảm sút, nhưng nếu Lam Bình Lân đã quyết định biến Mộc Như Lam thành người phụ nữ của mình, trợ giúp cho hắn trở thành kẻ ăn trên ngồi trước, thì cô tốt nhất không nên có bất kỳ quan hệ gì với Lam Nhất Dương. Hắn không muốn sau này phát sinh những điều tiếng khó nghe như là em dâu từng có quan hệ mờ ám với anh chồng.

Mộc Như Lam chỉ im lặng mỉm cười, cô không nhất thiết phải trả lời loại vấn đề riêng tư này.

Thấy Mộc Như Lam không có ý định giải thích, Lam Bình Lân có hơi cau mày nhưng cũng không nói gì. Hiện tại, trong mắt Mộc Như Lam, hắn cùng lắm cũng chỉ là một người hơi quen biết mà thôi, hỏi quá nhiều sẽ không hay.

Đứng cách đó không xa, Kha Uyển Tinh bắt gặp Mộc Như Lam và Lam Bình Lân đang trò chuyện vui vẻ, bà ta vừa cao hứng vừa thầm nghĩ sau khi trở về nhất định dặn dò Mộc Như Lam một tiếng: Lam gia ra tay giúp đỡ Mộc thì xong rồi thì không được tiếp cận Lam Bình Lân nữa, để tránh phát sinh bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn. Tuy bà ta không nghĩ Mộc Như Lam sẽ chột nhối phải lòng Lam Bình Lân nhưng mấy cô bé ở tuổi này thường rất dễ bị lừa, nếu chẳng may Mộc Như Lam bị tình yêu che mắt thì coi như hỏng bét.

Thời gian của bữa tiệc cứ dần trôi đi, sau lễ cắt bánh, mọi người tụ lại thành từng nhóm để nói chuyện phiếm, cũng có vài người rời đi trước vì bận việc. Kha Uyển Tinh ngậm tở ý nhờ và Lý Diễm và Lam Bạch Phong ra tay trợ giúp Mộc gia vượt qua cửa ải khó khăn, hiện tại Kha Uyển Tinh vẫn chưa có được đáp án mình muốn nên không lý nào bà ta lại ra về, vì thế Mộc Như Lam đành phải tiếp tục nán lại cùng Kha Uyển Tinh.

Nhóm người lớn trong đại sảnh kẻ đến người đi, ai trẻ hơn thì có thể đi dạo ở vườn hoa phía sau Lam gia, tạo nên một không gian riêng giữa những người trẻ tuổi.

Mộc Như Lam cảm ly sâm panh đi đến vườn hoa, tiến về phía chiếc ghế xích đu màu trắng dưới gốc cây. Trời vừa mới mưa xong nên phía trên trắng cỏ được cắt xén cẩn thận vẫn còn đọng lại một tầng hơi nước, mặt ghế tuy không ướt nhưng lại lạnh như băng, Mộc Như Lam ngồi xuống, cảm nhận cái lạnh thấu tâm can, cô khép nhanh vạt áo khoác màu trắng trên người lại, đi đi mũi chân một chút rồi nhàn nhã lắc lư chiếc xích đu.

Đêm thực yên tĩnh, gió lạnh nhẹ nhàng thổi, mây đen dày đặc phủ kín bầu trời thăm thẳm không một vì sao.

Mộc Như Lam ngơ ngẩn nhìn đăm đăm lên không trung một lúc lâu, không biết là đang nghĩ điều gì, ánh mắt cô mông lung, một hồi lâu mới chậm rãi hoàn hồn, bờ môi vẽ nên một nụ cười nhạt nhòa mà ấm áp. Cô lấy di động ra xem lại tin nhắn trong máy, tiện tay xóa bớt từng tin một. Lúc nhìn thấy tin nhắn do Mặc Khiêm Nhân gửi tới, ngón cái của cô chột khựng lại, có nên xóa hay không? Mộc Như Lam muốn xóa nhưng không hiểu sao lại dudar, làm sao bây giờ? Vừa nhìn thấy tin nhắn ấy, cô lại mường tượng radáng vẻ mạnh mẽ khi người đàn ông mặt lạnh kia tự mình giặt quần lót. Có lẽ vì Mặc Khiêm Nhân luôn làm cho người ta cảm thấy hắn quá mức lạnh lùng không thể tới gần, nên nét đáng yêu của hắn chỉ cần vô tình lộ ra một chút thôi là đã lập tức được phóng đại lên vô số lần, nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy vô cùng thú vị.

Thành ra, Mộc tiểu thư nhàn rỗi không có chuyện gì để làm liền gửi một tin nhắn cho Mặc tiên sinh.

Mặc Khiêm Nhân ngồi ở trước cửa sổ sát đất trong thư phòng, chân vắt chéo, trên đùi có một tập hồ sơ đang mở, trên tập hồ sơ là điện thoại của hắn, màn hình di động đang sáng, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là đang xem lại đoạn đối thoại đầu tiên hắn gửi cho người khác.

Đối với việc nhận tin này nọ, Mặc Khiêm Nhân gần như là ghét bỏ: vừa lãng phí thời gian vừa không thể nói rõ ràng. Cho nên mỗi khi nhận được tin nhắn của người khác, hắn thường trực tiếp gọi lại, tuyệt sẽ không lãng phí thời giờ ngồi gõ mấy cái tin nhắn vô vẩn. Theo thời gian, mọi người dần hiểu rõ thói quen của Mặc Khiêm Nhân, không còn ai gửi tin nhắn cho hắn nữa.

Thì ra đây chính là cảm giác truyền tin bằng tin nhắn, Mặc Khiêm Nhân đột nhiên có cảm giác bùng tình đại ngộ, chẳng trách mấy kẻ bị hắn coi là lãng phí thời gian lại thích dùng cách thức nhiều phóng xạ này để liên lạc trao đổi tình cảm, thực sự trong vài chuyện, biểu đạt bằng từ ngữ dễ dàng hơn nhiều so với nói lời trực tiếp.

Nhưng trọng điểm là, tại sao hắn lại muốn gửi tin nhắn cho đối tượng nghiên cứu của hắn? Trong tiềm thức, ham muốn nghiên cứu Mộc Như Lam đã lớn đến nỗi khiến cho hắn vô thức phân tích giải mã ngôn ngữ của cô sao?

Trong lúc Mặc Khiêm Nhân còn đang tự hỏi trong lòng, di động nằm trên mặt hồ sobỗng nhiên rung nhẹ, một tin nhắn đeo đôi cánh phi vào trong hộp thư đến.

Đôi mắt âm trầm lạnh lạnh của hắn hơi sáng lên, ngón tay chạm vào màn hình, mở tin nhắn ra.

—— Tìm ra đáp án cho câu đố cuối cùng của vụ án chưa?

“Câu đố cuối cùng” chính là điểm mờ trong suy luận của Mặc Khiêm Nhân: Mộc Như Lam rốt cuộc đã làm thế nào để có thể khiến cho Uông Cường rơi vào cái bẫy do chính gã sắp đặt. Kèm theo đó là một vài điểm mờ khác, tinh tú, Mộc Như Lam bắt được nhược điểm gì của Uông Cường mà gã lại phải nghe theo lời cô, Uông Cường đã gây ra chuyện gì mà Mộc Như Lam lại muốn giết chết gã.

Mặc Khiêm Nhân bình thần trả lời lại.

—— Sẽ không mất nhiều thời gian.

Mộc Như Lam đọc tin nhắn, nhớ đến người đàn ông với dáng vẻ lạnh lùng lại tràn đầy tự tin, nụ cười nơi khóe miệng lại không khỏi sâu thêm một chút.

—— Vậy... có muốn tôi gợi ý một chút cho anh không? Nếu tình trạng bế tắc này cứ kéo dài, chẳng bao lâu nữa lệnh phong tỏa hiện trường sẽ bị bãi bỏ. Anh có thể phát hiện những thứ mà mắt thường nhìn không thấy sao?

Mặc Khiêm Nhân nhìn chằm chằm tin nhắn, im lặng...

Lam Nhất Dương ngồi trên khung cửa sổ trong phòng, từ nơi này có thể nhìn ra vườn hoa phía sau biệt thự Lam gia. Hắn trông xuống, bắt gặp cảnh Lam Bình Lâm được một đám cả trai lẫn gái vây quanh, tiếng cười nói khê tưng lấy lòng lộ liễu truyền vào tai, miệng Lam Nhất Dương hơi nhếch lên, lạnh như băng như đá. Hắn ném bình nước khoáng vào thùng rác rồi lơ đãng chuyển tầm mắt.

Tầm nhìn của hắn rơi vào một góc vườn hoa, dưới cây đại thụ, trên xích đu màu trắng, một cô gái đang ngồi đó. Nụ cười ấy vẫn ấm áp nhạt nhòa, khuôn mặt ấy vẫn dịu dàng xinh đẹp, hết như trong trí nhớ của hắn. Vậy mà cô lại dùng chính sự ôn nhu đó để thốt nên những lời nói sắc nhọn hơn cả lưỡi dao, từng nhất từng nhất đâm nát trái tim hắn. Hắn từng nghĩ rằng cô là ánh sáng của đời mình, nhưng thật không ngờ ánh sáng ấy quá mức nóng bỏng, thậm chí còn thiêu hắn cháy rụi.

Đây là điều mà Lam Nhất Dương không cách nào chịu đựng nổi, hy vọng càng cao thất vọng càng lớn, chờ mong càng nhiều thương tổn càng sâu. Mộc Như Lam đúng là đáng ghét hơn cả hai mẹ con kia, cô lừa hắn, khiến hắn ngỡ mình đã lên tới thiên đường, cuối cùng lại nhả tâm đầy hắn rớt xuống vũng bùn.

Lam Nhất Dương sầm mặt, nhưng hắn lại không hề nhận ra ánh mắt mình dành cho Mộc Như Lam đang sáng đến mức nào. Toan xoay người đi để khỏi nhìn cô gái làm mình phiền lòng thêm một giây phút nào nữa, Lam Nhất Dương đột nhiên nhìn thấy một gã trai say khướt đang đến gần Mộc Như Lam, hắn liền lùi về sau, ánh mắt toát ra vẻ hung ác.

Mộc Như Lam mãi mê nhìn màn hình di động chờ tin nhắn hồi âm, kết quả là tin nhắn đầu không thấy, chỉ thấy một cú tập kích bất ngờ từ một kẻ say xỉn.

Tên đàn ông trẻ tuổi say khướt bất thành hình xuất hiện trước mặt cô, gã dùng ánh mắt si mê để nhìn cô, sau đó bắt đầu lộn xộn thổ lộ, “Mộc... Mộc Như Lam... Tôi... hức... Tôi thích em đã lâu rồi, em... mỗi một tin tức của em, tôi... tôi đều chú ý, em... em gả cho tôi đi, tôi sẽ... sẽ...”

Nói còn chưa nói xong, càng người gã đã nhào tới, Mộc Như Lam vội vàng né tránh, không ngờ lại bị gã chụp được chân váy, gã trai say khướt mặt mèm nhìn chằm chằm vào đôi chân trắng nõn thon dài của cô, bàn tay to tham lam định chạm vào...

Ngay lúc Mộc Như Lam chuẩn bị phản kháng bằng đôi giày cao gót, một quả bóng rổ bỗng từ trên cao giáng xuống, hết sức hung ác nện xuống đầu gã đàn ông. Mắt hoa lên, tay buông lỏng lần váy Mộc Như Lam ra, gã lập tức ngã xiu.

Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn lên trên, bắt gặp Lam Nhất Dương đang đứng nơi cửa sổ mà nhìn cô, nét mặt tuy rất bình tĩnh nhưng trong đôi mắt vẫn còn đọng lại một sự mạnh mẽ hiêu chiến không kiềm chế nổi.

Mộc Như Lam khẽ giật mình, sau đó cô liền mỉm cười, nhẹ nhàng vẫy tay với hắn như một người bạn cũ.

Không kịp đề phòng, nụ cười của cô vội vã lọt vào tầm mắt Lam Nhất Dương, như thể xuyên thấu qua đôi con ngươi mà chen vào trái tim tràn đầy mây mù của hắn. Thiếu chút nữa, hắn đã quên cô từng bật ra những lời lạnh lùng tàn nhẫn như thế nào. Thiếu chút nữa, hắn đã định tha thứ cho cô, định coi như chưa từng xảy ra chuyện gì...

Nhưng mà lúc này, Lam Bình Lâm nghe được động tĩnh thì cũng đi tới. Lam Nhất Dương thấy Mộc Như Lam dời ánh mắt sang chỗ khác, mỉm cười với

Lam Bình Lân.

Điều này như đang nói cho Lam Nhất Dương một sự thật tàn nhẫn, hẳn cứ ngỡ bản thân mình có một vị trí đặc biệt trong lòng Mộc Như Lam, hay ít nhất cũng là bạn bè, nhưng hóa ra đối với cô, hẳn cũng chẳng khác gì Lam Bình Lân, chẳng khác gì những người khác... Phải rồi, có lẽ là hẳn đã tự mình đa tình? Chẳng phải hẳn đã sớm biết cô gái này là loại người gì rồi sao?

Mỗi người ở học viện Lưu Tư Lan đều nói rằng, Mộc Như Lam đối với ai cũng rất dịu dàng, Mộc Như Lam thật là tử tế, cô ấy tốt với tất cả mọi người. Cho tới bây giờ, với ai cô cũng đối xử bình đẳng. Tối lúc một người nào đó tự cho là mình đặc biệt trong mắt Mộc Như Lam, sắp bị cô làm cho cảm động muốn chết thì lại đột nhiên phát hiện ra rằng, cô cũng đối xử tốt y như thế với những kẻ còn lại. Kết quả so sánh vừa xuất hiện trong đầu, cảm giác mất mát và hụt hẫng cũng lập tức vây quanh con tim.

Khi ấy hẳn ngày ngày phải nằm trong bệnh viện nên mới không thể so sánh, mới tự cho là đúng, mới cảm thấy tổn thương...

Tất cả đều tại hẳn tự mình đa tình.

Lam Nhất Dương tựa vào mặt tường phía bên kia cửa sổ, bàn tay che khuôn mặt, khóe miệng lộ ra một nụ cười đắng chát.

Đêm càng sâu, bữa tiệc cuối cùng cũng đến lúc kết thúc.

Mộc Như Lam cùng Kha Uyển Tinh rời bữa tiệc, sắc mặt Kha Uyển Tinh lúc này khá sáng khoái, sau khi quay người ra khỏi Lam gia, ánh mắt bà ta càng thêm lộ vẻ khinh thường cao ngạo. Có thể thấy rõ, việc thành công thuyết phục Lam gia bỏ vốn giúp Mộc thị đã khiến Kha Uyển Tinh cảm thấy hết sức thoải mái, nhưng với đối tượng bà ta xin giúp đỡ thì lại cực kỳ khinh thường.

Mộc Như Lam ngồi ở ghế trước, nghiêng đầu nhìn hình bóng gò má Kha Uyển Tinh phản chiếu trên cửa kính xe, khóe miệng ôm lấy một nụ cười nhàn nhạt.

Đột nhiên, chiếc điện thoại di động trên tay cô rung rung, Mộc Như Lam cúi đầu mở máy, thấy được tin nhắn chập chập của ai đó cuối cùng cũng tới.

—— Thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.

Phi.

Mộc Như Lam suýt chút nữa thì bật cười, người đàn ông kia cả buổi không chịu hồi âm, hóa ra kết quả lại là thế này? Đây chẳng phải là câu nói kinh điển mà nhân viên chấp pháp thường dùng với những tên tội phạm ngoan cố cứng đầu sao? Thật tình, rõ ràng chính hẳn mới là người bám riết lấy cô đấy. Hiếm khi cô có hứng kê cho hẳn thủ pháp gây án của mình, cuối cùng lại nhận được một câu trả lời như vậy, cô có ngốc mới đi kể ra.

“Con cười cái gì thế?” Kha Uyển Tinh bị tiếng cười của Mộc Như Lam thu hút sự chú ý, thấy cô đang nhìn chăm chăm vào di động, bà ta theo bản năng nhô đầu lên để xem, thế nhưng bà ta chỉ biết là Mộc Như Lam đang đọc tin nhắn, còn chưa kịp thấy rõ nội dung thì cô đã lập tức tắt màn hình điện thoại.

“Có một người bạn rất thú vị thôi.” Mộc Như Lam mỉm cười nói.

Kha Uyển Tinh cảm thấy hơi tức giận, động tác giấu giếm của Mộc Như Lam khiến bà ta có cảm giác con gái đã vượt ra tầm kiểm soát của mình, nhưng thật bất đắc dĩ, Mộc Như Lam đã đến tuổi cần có sự riêng tư, nếu bà ta mạnh mẽ áp đặt thì chỉ sợ sẽ biến thành một người mẹ đáng ghét.

“Sắp tới thì cuối kỳ, đừng sa đà chơi đùa theo bạn bè.” Kha Uyển Tinh nhắc nhở, vẻ mặt có chút không vui. Bà ta vốn định nói là “bạn heo bê chó” nhưng ngẫm lại cụm từ ấy dường như có phần không hợp với con gái mình.

Mộc Như Lam chỉ yên lặng mỉm cười chứ không hề đáp lại, chơi đùa? À, đúng là cô có chơi đùa, nhưng không phải với “bạn bè” mà là với xác ướp và con rối. Những thứ như thế làm sao có thể tùy tiện chia sẻ với ai khác được? Sẽ dọa chết người ta mất.

Kha Uyển Tinh thấy Mộc Như Lam không nói gì thì cũng biết chắc là cô không đồng ý với bà ta, từ nhỏ đến lớn Mộc Như Lam vẫn luôn như vậy, tuy ngoan ngoãn nhưng không phải nói gì nghe nấy. Cũng hết như trước đây, bà ta bảo cô không được đến hắc ốc, cô không lên tiếng trả lời, kết quả thì sao? Cô vẫn thảnh thơi quẹo đăm ở đó. Cho nên hiện tại Mộc Như Lam làm gì với cái nhà đấy thì làm, bà ta không quản nữa.

Nhưng lúc này thì khác, Kha Uyển Tinh bị Mộc thị và Mộc Chấn Dương làm cho bức hỏa, tâm trạng cực xấu, rất dễ cáu giận, vì thế khi thấy Mộc Như Lam không chịu nghe lời, bà ta nhất thời sầm mặt, “Mộc Như Lam!”

“Dạ?” Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, cảm thấy khá kinh ngạc về việc đối với việc Kha Uyển Tinh đột nhiên phát hỏa, bà ta đang bị làm sao vậy?

“Con...” Kha Uyển Tinh đang muốn giở giọng giáo huấn thì di động của Mộc Như Lam lại rung lên.

Mộc Như Lam nhìn tên người gọi đến, sau đó nụ cười trên môi sâu hơn một chút, cô bắt điện thoại, “Vâng? Ông ngoại, trể thế này mà ông ngoại còn chưa ngủ sao?”

Chất giọng mềm mại như đang đòi chiều chuộng làm lão gia từ bên kia cười híp cả mắt. Dáng vẻ triu mến, cử chỉ nhẹ nhàng và thần sắc vui vẻ của Kha lão gia làm cho vị quân gia đã theo lão cả đời cảm thấy như được thưởng ngoạn một kỳ quan, nhưng nghĩ đến sức quyến rũ độc nhất vô nhị của Mộc Như Lam, ông ta cũng thấy không quá khó hiểu; nói đến mới nhận ra, thật nhớ tiểu công chúa quá, cũng may sắp đến sinh nhật của lão gia, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là cô bé sẽ tới Hồng Kông rồi.

Mộc Như Lam trò chuyện việc trong nhà với Kha lão gia qua điện thoại, còn Kha Uyển Tinh ngồi bên này thì sắc mặt cực kỳ phức tạp khó coi. Vốn đang định giáo huấn Mộc Như Lam nhưng lời muốn nói ra không hiểu sao lại mắc nghẹn trong cổ họng, không cất lên được. Nghe Mộc Như Lam ân cần gọi ông ngoại, bỗng nhiên Kha Uyển Tinh có cảm giác rằng, cô gái ngồi ở đối diện kia căn bản không phải là người bà ta có thể dạy bảo nổi. Người ta là tiểu công chúa của Kha gia, còn mình chỉ là một đứa con gái bị Kha gia trục xuất, người ta được Kha gia thương yêu hết mực, còn mình ở Mộc gia lại chẳng khác gì con trâu kéo cày ngày này qua tháng khác. Nếu có thể trở lại như xưa, bà ta vẫn là đại tiểu thư Kha gia thì làm gì có chuyện phải chịu đựng biết bao nhiêu khổ cực như bây giờ?

Nhìn Mộc Như Lam, một nỗi ghen tị dấy lên trong lòng Kha Uyển Tinh.

Giây tiếp theo, Kha Uyển Tinh giật mình tỉnh lại rồi ảo não vô trán, điên mất rồi, có người mẹ nào lại đi ghen tị với chính con gái của mình chứ? Hiện tại, Mộc Như Lam càng được lão gia tử thương yêu bao nhiêu thì càng có lợi cho Kha Uyển Tinh bấy nhiêu. Tuy Kha lão gia đông con nhiều cháu, gái trai gì đủ cả, nhưng dựa vào sự cưng chiều mà lão dành cho Mộc Như Lam, bà ta chắc chắn lão gia tử sẽ để Mộc Như Lam thừa kế cái gì đó rất đáng giá, cứ xem lúc sinh nhật mười lăm tuổi của Mộc Như Lam thì biết, lúc ấy chẳng phải lão đã tặng hẳn nhà hàng Lâu Lan cho Mộc Như Lam sao?

Đúng rồi! Nhà hàng Lâu Lan! Kha Uyển Tinh lại một lần nữa ảo não, vẫn còn nhà hàng Lâu Lan sừng sững ở đó mà? Bận quá nên đầu óc mụ mị mất rồi, không dừng lại quên mất chuyện này. Nhà hàng Lâu Lan làm ăn vô cùng phát đạt, lợi nhuận hàng tháng tất nhiên là rất rất nhiều. Vì lẽ đó, tuy Mộc Như Lam chỉ là một học sinh cao trung mười sáu tuổi nhưng tiền trong tài khoản của cô thì không hề ít ỏi một chút nào – rất đáng một “tiểu phú bà”. Hơn nữa, trước nay bà ta vẫn cho cô tiền tiêu vặt hàng tháng nhưng không thấy Mộc Như Lam mua cái gì cả, thế nên...

Chờ Mộc Như Lam lưu luyến nói chúc ngủ ngon với Kha lão gia rồi cúp điện thoại, Kha Uyển Tinh lập tức lên tiếng, “Lam Lam, từ tháng sau mẹ sẽ không cho con tiền tiêu vặt nữa.”

Mộc Như Lam giật mình một cái, sau đó quay sang nhìn Kha Uyển Tinh, “Ồ?” Có phải cô vừa nghe lầm không, nhà bọn họ đã túng quẫn tới mức này rồi sao? Ngay cả phần tiền tiêu vặt hàng tháng của cô cũng không cho nữa nữa sao?

Đương nhiên là vẫn cho mấy đứa con tiền tiêu vặt, chỉ là Kha Uyển Tinh không muốn cho Mộc Như Lam thôi. Chính cô đã tự kiếm được tiền và có rất nhiều tiền thì vì có gì mà bà ta còn phải cho cô tiền nữa?

“Dù sao con cũng không thiếu tiền.” Kha Uyển Tinh thờ ơ nói, trên mặt nở nụ cười, “Lam Lam, sáng mai mẹ tới nhà hàng Lâu Lan giúp con tính toán sổ sách. Ngày nào con cũng phải bận rộn đến trường, hẳn là chưa từng kiểm tra sổ sách nhà hàng đúng không? Như thế không tốt đâu, lỡ như nội bộ có kẻ nào đó biến thủ tiền công.”

Mộc Như Lam nhìn Kha Uyển Tinh, im lặng.

Kha Uyển Tinh lại càng tỏ ra mừng rỡ, “Lam Lam, mẹ tính thế này, để mẹ quản lý nhà hàng giúp con đi. Đưa cho mẹ rồi, cam đoan là về sau nhà hàng Lâu Lan sẽ thu lợi gấp bội.”

Kha Uyển Tinh đã bị tiền tài và danh vọng làm cho điên mất rồi, bà ta không nhận ra nguy hiểm ngay trước mắt mà cứ đắm chìm trong sự sung sướng ảo tưởng rằng mình vẫn còn một con át chủ bài, mình sẽ không bao giờ trở thành hạng dân thường không tiền không bạc.

Nếu rơi vào tay Kha Uyển Tinh rồi, nhà hàng Lâu Lan còn có thể lấy lại sao? Hơn nữa, quản lý cao cấp của nhà hàng Lâu Lan đều là tâm phúc do Kha lão gia phái tới, những người đáng tin cậy như thế đời nào lại đi lấy trộm tiền công? Kẻ muốn lấy trộm tiền công chẳng phải là à đàn bà đang mài phấn kích sau khi nói xong mấy lời nghe như từ tế lễ – Kha Uyển Tinh đấy sao? Khá khen cho một bà mẹ “hiền”, công ty còn chưa phá sản mà đã vội vã thôn tính tài sản của con gái, nếu như công ty phá sản rồi thì chắc là bán luôn con gái quá?

Mộc Như Lam cười cười nhìn Kha Uyển Tinh đang nhìn mình tràn trề hy vọng, “Tuy ông ngoại tặng nhà hàng Lâu Lan cho con nhưng ông ngoại cũng đã làm một văn bản luật quy định một điều khoản: Trước khi tròn mười tám tuổi, con không thể chuyển nhượng nhà hàng cho bất kỳ ai.”

Không hổ là sống lâu thành tinh, Kha lão gia đã sớm nhìn thấu bộ mặt đứa con gái của mình, ông lo rằng Kha Uyển Tinh sẽ lừa lấy mất nhà hàng Lâu Lan của Mộc Như Lam nên mới đưa ra điều khoản này, không ngờ lại phát huy tác dụng nhanh như vậy.

Lời nói của Mộc Như Lam như tát một chậu nước lạnh vào mặt Kha Uyển Tinh. Bà ta sửng sốt một lúc mới hiểu ra ý nghĩa của điều khoản này, thần sắc lập tức tối sầm đi, “Lão già chết bầm...”

Kha Uyển Tinh thống hận Kha lão gia đến cực độ, hận lão vô tình, hận lão lạnh bạc, nếu lão không đuổi bà ta ra khỏi Kha gia thì bà ta nhất định đã sống sung sướng hơn, đã không bị Hoắc Á Lân nhìn bằng nửa con mắt. Càng hận hơn chính là, Kha lão gia chỉ cần cháu gái chứ không cần con ruột! Kha Uyển Tinh hận chết lão thiên vị bất công, sinh nhật mười lăm tuổi của Mộc Như Lam, lão đã tặng cho nó cả một cái nhà hàng, còn bà ta sống cạnh lão suốt hai mươi mấy năm, ngoại trừ chu cấp ăn uống sinh hoạt thì lão chẳng chịu ới ra một chút tài sản thực tế nào cả!

Bây giờ lão còn dám đặt ra một điều khoản như vậy để đề phòng bà ta lấy đồ của Mộc Như Lam! Quả đúng là muốn chặt đứt đường sống của bà ta mà!

Lúc trẻ đã phụ bạc mẹ bà ta, đến khi già rồi thì lại muốn bức chết con gái ruột, lão già vô tình vô nghĩa này sao không chết phứt đi để mọi người chia tài sản!

Tài xế Trần Hải là người do Kha lão gia phái tới bảo vệ Mộc Như Lam. Thấy Kha Uyển Tinh bắt đầu dụ dỗ Mộc Như Lam để chiếm nhà hàng Lâu Lan, Trần Hải liền siết chặt tay lái, sợ Mộc Như Lam lương thiện hiền lành sẽ tin tưởng lời nói của Kha Uyển Tinh mà chuyển nhà hàng Lâu Lan cho bà ta.

Đến khi nghe được câu trả lời của Mộc Như Lam, ông mới thở phào nhẹ nhõm, đã có điều khoản kia thì không việc gì phải lo lắng. Nhưng ngay sau đó, nghe thấy Kha Uyển Tinh dùng lời lẽ bất kính để nói về Kha lão gia, Trần Hải nhất thời tức giận phanxh xethật gáp. Kha Uyển Tinh không cài dây an toàn bị bất ngờ đụng mạnh đầu vào lưng ghế phía trước, còn Mộc Như Lam lúc lên xe đã cài dây an toàn chắc chắn nên sau khi Trần Hải phanxh xe, tuy cô cũng hơi lao người về phía trước nhưng vẫn ngồi vững vàng, không đến nỗi chật vật như Kha Uyển Tinh.

Trần Hải cũng biết Mộc Như Lam có thói quen lên xe liền thắt dây an toàn nên mới dám làm như thế. Bất quá, Kha Uyển Tinh thì không, rất nhiều người chỉ thắt dây an toàn khi ngồi ở ghế phụ lái, còn lúc ngồi ở ghế sau thì thường sẽ không thắt dây, vừa hay Kha Uyển Tinh chính là một trong số đó.

Kha Uyển Tinh bị va suýt vẹo cổ, chòe trán tìh lại, bà ta then quá hóa giận quát lên, “Ông làm cái quái gì thế hả?!”

“Xin lỗi phu nhân, phía trước đột nhiên có con mèo chạy qua.” Trần Hải thành khẩn nói.

“Chỉ là một con mèo thôi, có phải người đầu mà ông phanxh? Cho dù là người đi nữa, tự dưng lao ra giữa đường, đâm chết thì có làm sao?!” Trần Kha Uyển Tinh lập tức sùng lên một cục, bà ta không kiềm nổi lửa giận.

“Mẹ đừng nóng, Hải thúc cũng không cố ý.”

“Câm miệng! Mẹ còn chưa nói con đâu, quản lý người dưới như thế đấy hả? Nói lời nên nói, làm chuyện nên làm, chỉ nhiều đó mà cũng không hiểu được sao?!” Kha Uyển Tinh giận dữ nói, ánh mắt nhìn Trần Hải cũng đã lộ ra vẻ chộe dạ thấp thỏm, lúc này bà ta đã quên mất tài xế là Trần Hải, bây giờ mới nhớ ra Trần Hải là người của Kha gia, vừa rồi mình còn chửi Kha Xương Hoàng một câu, nếu ông ta báo lại cho lão gia tử thì chẳng phải tiêu rồi sao?

Bà ta là đang ám chỉ cô phải quản giáo Trần Hải cho tốt, đừng để ông ta về nói huyền thuyên với ông ngoại sao? Tội nhân hung ác này, đến lúc bị cô chế tác thành con rối rồi, nói không chừng bà ta còn có thể biến thành quý khóc trở về trả thù đấy, thật đáng mong đợi...

Trong mắt Mộc Như Lam thoáng qua một nét cười thâm thúy, cô nhẹ giọng trấn an Kha Uyển Tinh.

Trên mặt Trần Hải vẫn giữ nguyên vẻ trấn tĩnh nhưng trong lòng ông càng thêm chán ghét Kha Uyển Tinh. Vốn ông đã rất không ưa bà ta rồi, bà ta là con gái ruột của Kha lão gia nhưng còn vô tình bạc nghĩa hơn cả cha của mình. Mặc dù lão gia tử có vẻ không dễ gần nhưng đối với mấy đứa nhỏ vậthành niên trong nhà, ông ấy hết sức chăm lo cưng chiều; còn Kha Uyển Tinh chẳng qua là muốn dựa vào Mộc Như Lam để kiểm soát cho bản thân mình, đã thế còn ra vẻ cái gì cũng không liên quan tới Mộc Như Lam, bây giờ thậm chí chỉ mấy ngàn đồng tiền tiêu vặt cũng không muốn cho, con số này so với tài sản của Mộc gia hiện tại cũng chẳng thấm tháp vào đâu.

Trần Hải thầm nhủ ông nhất định phải báo với Kha lão gia một tiếng, học kỳ sau nên cho Mộc Như Lam chuyển trường tới Hồng Kông thì hơn, chứ cứ nhìn vào thái độ hiện tại của Kha Uyển Tinh, chỉ được cái chăm chăm trục lợi từ Mộc Như Lam là giỏi!

Sau khi về nhà, Kha Uyển Tinh lại gọi điện thoại cho Mộc Chấn Dương, kết quả vẫn giống ngày hôm qua, không nhận cuộc gọi, rồi tắt máy, Kha Uyển Tinh giận dữ rống vào hộp thư thoại, “Nếu ông muốn bị tống cổ ra đường với không một xu dính túi thì cứ tiếp tục làm như vậy đi!”

Nhiều năm trôi qua, phần lớn gia sản Mộc gia đều đứng tên Kha Uyển Tinh.

Lúc này Mộc Chấn Dương vẫn chưa biết Kha Uyển Tinh đã phẫn nộ đến mức nào, chỉ biết ra sức giới thiệu Tố Tinh với bạn làm ăn nhằm giúp cô ta tạo dựng quan hệ, thậm chí còn tìm người đầu tư cho bộ phim mà cô ta đang đóng, rất ra dáng một ông bố tốt tận tâm tận lực vì con gái.

Nhờ Mộc Chấn Dương, trong di động Bạch Tố Tinh có thêm rất nhiều số điện thoại của những người có tiền có thế, quan hệ xã giao rộng mở sẽ giúp cô ta đạt được nhiều thứ mà mình mong ước. Mỗi lần tham dự một buổi tiệc xã hoa long trọng, Bạch Tố Tinh lại càng có cảm giác mình sẽ nhanh chóng gia nhập vào xã hội thượng lưu, cái cảm giác này như chất gây nghiện, dính vào rồi là không dứt ra được, bởi vậy, cô ta càng ra sức phô bày mọi ưu thế để lấy được tất thảy những thứ cô ta hằng khao khát.

Mộc Như Lam nằm ở trên giường, lẩn qua lẩn lại vài cái vẫn cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo, không hề có cảm giác buồn ngủ, cô vô thức đưa tay sờ lên đầu giường, đụng vào điện thoại của mình. Màn hình sáng lên hiển thị của số tin nhắn bởi vì cô chưa rời khỏi hộp thư, hàng chữ “Thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị” kia lại nhảy vào mắt, làm cho khóe môi Mộc Như Lam một lần nữa gọi lên nụ cười.

Mộc Như Lam càng ngày càng tò mò về người đàn ông này, thân là nhà tâm lý học tội phạm, Mặc Khiêm Nhân làm việc ở đâu và làm cho ai? Hắn không phải là làm việc cho quốc gia, bằng không thì làm sao có thể dửng dưng và khoan dung với một tên tội phạm như cô được? Ở bệnh viện tâm thần chẳng? Ừm, không thuyết phục chút nào, nhà tâm lý học tội phạm khác với bác sĩ tâm lý, người trước hình như cao cấp hơn một chút nhưng phạm vi và đối tượng nghiên cứu lại bị thu hẹp đi rất nhiều, bởi vì nghiên cứu về tội phạm nên sẽ thường công tác trong các cơ quan ban ngành có liên quan tới Chính phủ. Nếu vậy, có khi nào hắn cũng được xem là một nhân viên chấp pháp không?

Nghĩ đến đây, bàn tay cô liền cử động.

Mặc Khiêm Nhân tiên sinh có thói quen làm việc và nghỉ ngơi hết sức lành mạnh, không chơi gái không hút thuốc không uống rượu cũng không cà phê, muốn giữ cho đầu óc tỉnh táo thì chỉ uống trà, một ngày ba bữa ăn, công việc nếu không phải là nghiên cứu biến thái thì chính là nghiên cứu biến thái, thỉnh thoảng lại truy bắt tội phạm biến thái. Ngày nào cũng vậy, buổi tối đúng mười giờ lên giường đi ngủ, buổi sáng đúng sáu giờ rời giường tập thể dục, sau đó ăn sáng, rồi tiếp tục nghiên cứu biến thái, so với một người trẻ tuổi, cuộc sống như vậy quả thật quá đơn điệu nhàm chán.

Lúc này đã hơn mười một giờ, Mặc Khiêm Nhân đã sớm ngủ thiếp đi trên giường, tư thế ngủ của hắn giống như lần hắn sắp đặt cho Mộc Như Lam, nằm thẳng tắp, từ trên nhìn xuống tạo cảm giác nhu thuận và hết sức thành thật, tư thế này là thói quen có được do tập luyện từ nhỏ, chứ thông thường chẳng ai giữ nổi tư thế ngủ ngay ngắn như vậy tới tận sáng.

Di động khẽ đầu giường bỗng sáng lên, rung rung trên mặt bàn, âm thanh không lớn nhưng cũng đủ làm cho người nằm trên giường mở mắt, đôi mắt lạnh nhạt tỉnh táo như chưa hề ngủ, cảnh giác nhìn bốn phía, không phát hiện thấy điều gì bất thường, hần mới thở hắt ra rồi nằm xuống, một lúc sau mới đưa tay lấy di động trên đầu giường.

—— Mặc tiên sinh đã ngủ chưa?

Mặc Khiêm Nhân mở đèn ngủ, trong lòng ngẫm tính toán xem mình và Mộc Như Lam nhắn tin qua lại thì sẽ tốn bao nhiêu thời gian ngủ, ngày mai hần sẽ mất bao nhiêu sức lực. Có điều, trước Mộc Như Lam, hành động của hần dường như luôn luôn nhanh hơn lý trí một bước.

Chờ hần phản ứng lại tin nhắn đã được gỡ xong rồi, cũng đã gửi đi rồi.

—— Chưa.

Đèn trong phòng Mộc Như Lam đã tắt, lúc này cô gái quấn chăn bông mềm mại nằm trên giường, trên tay còn cầm di động, cảm giác được di động rung lên, đôi mắt cô lập tức sáng ngời.

Đây là lần đầu tiên Mộc Như Lam thử cảm giác gửi tin nhắn nói chuyện linh tinh với người khác khi không ngủ được, cô thấy thú vị đến ngoài dự đoán, cũng không biết có phải là vì đối tượng nhắn tin của cô rất thú vị hay không.

—— Mặc tiên sinh là nhân viên chấp pháp à?

—— Không phải.

Mặc Khiêm Nhân trả lời không chút do dự, hần chưa bao giờ nghĩ rằng mình là nhân viên chấp pháp. Tuy hần làm việc tại nhà giam, đôi khi cũng giúp FBI bắt tội phạm nhưng điều kiện tiên quyết phải là —— Mặc Khiêm Nhân hần có hứng thú với vụ án này, với phạm nhân này.

Nhân viên chấp pháp không cho phép cảm xúc hay ý muốn cá nhân ảnh hưởng tới công việc, vì thế hần không phải là nhân viên chấp pháp.

Mộc Như Lam nhìn hai chữ rõ ràng dứt khoát, đôi lông mày nhíu nhíu, cô gõ xuống câu hỏi tò mò tiếp theo nhưng sau đó quyết định xóa đi, bởi hỏi nhiều quá sẽ gây cho người ta cảm giác mình đang điều tra hộ khẩu.

—— Là như vậy a... Thế thì, ngủ ngon nhé Mặc tiên sinh, nói chuyện với anh thật vui. (kèm theo một khuôn mặt tươi cười đáng yêu)

Mộc Như Lam nghĩ Mặc tiên sinh hần sẽ không nhắn lại chúc cô ngủ ngon nên định đặt điện thoại lại lên đầu giường, thế nhưng tin nhắn hồi đáp đến rất nhanh. Mang theo tâm trạng vừa hưng khởi vừa tò mò, Mộc Như Lam mở tin nhắn, đọc xong, ngẩn người, bưng tỉnh đại ngộ, cuối cùng là bật cười.

Người đàn ông kia bảo rằng ——

—— Đừng nằm nghiêng bên trái, sẽ chết sớm.

Cô vẫn thắc mắc vì sao Mặc Khiêm Nhân lại lấy tay đè nặng hai bên tay cô, hóa ra là để ngăn chặn tư thế nằm nghiêng bên trái của cô sao? Ngăn chặn cô chết sớm? Phụt... Anh ta quá đáng yêu rồi đây. Mộc Như Lam muốn cười cho thật đã rồi mới đi ngủ sau, để câu nói “Sẽ chết sớm” của Mặc tiên sinh không trở thành vô ích, cô nhất định sẽ chú ý hết sức để không nằm nghiêng sang trái.

Mặc Khiêm Nhân nhìn tin nhắn một hồi lâu, sau đó yên lặng thả di động trở lại đầu giường, tắt điện, nhắm mắt, trong bóng đêm, một nụ cười lặng lẽ xuất hiện trên khóe môi, có lẽ chính hần cũng không hề nhận ra.

...

Ngày hôm sau, thời tiết trong lành.

Ánh ban mai rực rỡ chiếu xuống mặt đất ẩm ướt, giọt nước long lanh sắc nắng đọng lại trên phiến lá xanh rì.

Thay vào bộ đồng phục đã lâu không mặc, treo lên một nụ cười ấm áp nhu hòa, cô gái với mái tóc dài đến thắt lưng từ từ tiến về phía học viện.

Mộc Như Lam tới trường rất sớm, thói quen này hình thành từ khi cô bắt đầu giữ chức hội trưởng hội học sinh. Mở cánh cửa văn phòng hội trưởng, nhìn thấy Thư Mẫn ngồi ở sau bàn làm việc, Mộc Như Lam mới sực nhớ, chà, cô vẫn chưa nhận lại công việc từ chỗ Thư Mẫn.

Thư Mẫn bị động tác mở cửa đột ngột quấy rầy, hình bóng người kia bất ngờ xâm nhập vào tầm mắt khiến cô nhất thời ngẩn ngơ.

Trong những tình huống thế này, người ta rất dễ nảy sinh một loại cảm giác như vợ cả xa nhà trở về thì đột nhiên phát hiện vợ bé đã leo lên vị trí vốn thuộc về mình, cực kỳ xấu hổ và gượng gạo, nhưng Mộc Như Lam thì không hề như vậy, trái lại, cô chỉ tự nhiên mỉm cười, “Buổi sáng tốt lành.”

Thư Mẫn lúc này mới chợt lấy lại tinh thần, cô liền đứng dậy, “Sao cậu lại tới đây?”

Mộc Như Lam thẳng thắn đáp, “Mình quên là phải nhận lại những công việc chưa làm, bây giờ mới chạy tới để làm việc đây.” Với ngữ điệu và vẻ mặt như vậy, cho dù lời nói có thể khiến người nghe cảm thấy tức giận hay xấu hổ thì thái độ ôn hòa của cô cũng sẽ làm cảm xúc của bọn họ hòa hoãn đi ít nhiều.

Thư Mẫn nhủ mây rồi liếc nhanh qua đôi chân Mộc Như Lam, trong mắt ánh lên một tia sáng phức tạp, “Cơ thể mới bình phục, cậu cứ nghỉ dưỡng thêm đi. Chuyện của hội học sinh cứ giao cho tôi là được, cậu không cần phải gấp gáp trở về nhận lại việc.”

Mộc Như Lam nghe thế thì bước chân hơi dừng lại, cô quay đầu nhìn Thư Mẫn nhưng Thư Mẫn lại hơi nghiêng đầu né tránh, chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

“Nhắc mới nhớ, học kỳ sau là giai đoạn học sinh năm bachạy nước rút, hội trưởng hội học sinh kế nhiệm có lẽ nên được bầu chọn trong học kỳ này, như vậy tiền bối sẽ tiện chỉ đạo và giúp đỡ hậu bối hơn.” Mộc Như Lam đi đến dựa người vào bậc cửa sổ.

“Ý của cậu là muốn giao quyền?” Thư Mẫn hơi nhướn mày.

“Sao có thể gọi là giao quyền chứ? Chỉ là ‘thêm máu mới’ cho hội học sinh thôi mà.”

Thư Mẫn lại không đồng ý, theo cô thấy, Mộc Như Lam làm như vậy cũng chẳng khác nào giao quyền, học viện Lưu Tư Lan trước nay vốn đi theo chế độ học sinh tự trị, hội học sinh một tay che trời, hội trưởng hội học sinh chỉ cần một câu thôi là đã có thể quyết định hướng đi trong tương lai của học viện. Mộc Như Lam muốn buông tay đem quyền lợi của mình giao cho một người khác? Để người đó lên cai trị? Đừng đùa chứ, bọn họ vẫn chưa tốt nghiệp đâu! Cô tuyệt đối sẽ không đồng ý, ít nhất phải chờ tới đêm trước ngày tốt nghiệp.

“Nhưng nếu không làm vậy thì sẽ không có ai giúp đỡ hội trưởng mới vào lúc cần thiết.” Mộc Như Lam hơi lo lắng.

“Hội trưởng là người được các học sinh bỏ phiếu bầu cử, làm sao có thể không làm được việc? Cho dù hấn ngu ngốc đến mấy thì cũng phải biết tham khảo cách giải quyết vấn đề của các tiền bối đi trước chứ. Đừng quên lúc chúng ta mới lên nắm quyền, các tiền bối trước đã để lại cho chúng ta một mớ hỗn độn như thế nào.” Thư Mẫn đã quyết định rồi, hội học sinh đương nhiệm đã đứng trên cao lâu như vậy, bây giờ đột nhiên lại bị bọn em quản lý, nếu đám người mới kia đưa ra một quyết định sai bẽ bét nào đó thì chẳng phải tức chết bọn họ rồi sao? Đây cũng là nguyên nhân tại sao hội trưởng hội học sinh luôn đợi đến đêm trước ngày tốt nghiệp mới cho bắt đầu một đợt tranh cử hội trưởng mới. Nếu các tiền bối trước đây đều làm như vậy thì vì có gì bọn họ lại không tiếp tục noi theo?

“Như vậy không ổn lắm đâu? Mình từng đề cập đến vấn đề này khi chúng ta còn ở học viện Từ Viên, và lại rất nhiều học đệ học muội cũng đã sẵn sàng tay đập chân đá...” Mộc Như Lam thực khó xử.

“Tóm lại, với tư cách là phó hội trưởng, tôi tuyệt đối không đồng ý!” Thư Mẫn không vui nói, “Bây giờ Lưu Tư Lan vẫn còn có chúng ta làm chủ, bọn họ có thể phản haysao? Chuyện này tôi sẽ xử lý, cậu không cần phải để tâm!”

Dứt lời, Thư Mẫn đặt mông ngồi xuống tiếp tục chăm chú xem văn kiện.

Mộc Như Lam ngồi trên bậc cửa sổ nhìn bộ dáng Thư Mẫn cúi đầu nghiêm túc làm việc, đôi môi cô chậm rãi nở nụ cười, trong vẻ ôn nhu xinh đẹp làm một chút quý dị mờ ám, nhỏ tới mức không thể nhìn thấy.

Làn gió lạnh khẽ ùa vào phòng qua ô cửa sổ, mái tóc Mộc Như Lam bị gió thổi nhẹ nhẹ, xinh đẹp như một đóa hoa đen.

...

Sáng sớm, Mặc Khiêm Nhân nhận được báo cáo mới nhất từ cục cảnh sát, trải qua muôn vàn gian khổ, bọn họ cuối cùng cũng tìm ra nhà máy sản xuất sợi tơ đặc biệt được dùng làm hung khí trong vụ án mạng. Đó là một nhà máy rất đặc biệt, đặc biệt tới mức khiến cho người ta cảm thấy có chút khó tin.

Sau khi lái xe đến đây, Mặc Khiêm Nhân mới hiểu được vì sao nhóm cảnh sát phụ trách vụ án lại cảm thấy khó tin như vậy.

Nhà máy có ba tầng, tầng một trải đầy nệm và chăn mền, trật tự sắp xếp vô cùng chỉnh tề, sàn nhà được lau rửa sạch sẽ, cho dù có trải cả trăm tấm nệm thì cũng không gây cảm giác người ở đây thật đáng thương, bởi vì chăn bông của bọn họ rất dày, tầng nệm trải phía dưới cũng rất dày, thoạt nhìn giống như loại chăn chuyên dụng trong huấn luyện quân đội.

Ở tầng một đa số đều là người già không nơi nương tựa, thậm chí còn có vài ba người tàn tật; mà tầng hai lại là công xưởng làm việc, bên trong có máy móc, mấy ông già mỗi người một ghế ngồi đối mặt nhau, cầm cụ phân loại chất liệu trên mặt bàn, họ rút sợi tơ do máy móc nhả ra, sau đó cuộn thành từng cuộn một. Tại đây cũng có một số công nhân nữ khá trẻ tuổi, có vẻ như là nhân viên chăm sóc những người già này, ngoài ra còn hỗ trợ làm việc.

Nhà máy này nhìn thì không có gì đặc biệt nhưng phải điều tra rồi mới biết, sản phẩm của bọn họ được xuất khẩu ra nước ngoài. Sợi dây đàn piano, giá thành của nó rẻ hơn một chút mà chất lượng lại tốt hơn đáng kể. Rất nhiều nhạc cụ quý giá đều chọn dùng loại sợi này làm dây đàn, âm thanh phát ra cũng càng thêm dễ nghe.

Người xây dựng nhà máy là một người đàn ông trung niên, trông qua giống một thán tử đông bắc, thân hình cao lớn, diện mạo bình thường, ánh mắt hơi hung dữ, nhưng thái độ đối với nhân viên làm việc lại kiên nhẫn và cảm tình đến ngoài ý muốn.

Bọn họ mời ông ta vào cục cảnh sát để lấy thông tin cần thiết có liên quan vụ án, Mặc Khiêm Nhân không tham dự thẩm vấn, chỉ ngồi ở một bên nhìn biểu cảm khuôn mặt người này.

Hắn để ý thấy, thời điểm cảnh sát hỏi có người nào tới mua nhiều sợi tơ nhưng không phải để về bán sỉ hay không, mí mắt ông ta sụp xuống dưới, miệng phủ nhận nhanh như cắt, “Sản phẩm sợi tơ của chúng tôi chỉ xuất khẩu ra nước ngoài, không bán trong nước.”

Người đàn ông này đang nói dối, hoặc có thể, đang cố giấu giếm điều gì.

“Vì sao không bán trong nước?”

“Bọn họ không biết nhìn hàng!... Tôi sợ nhờ có người chạy đến nhà máy của tôi rồi phát hiện bên trong đều là người già...” Lời còn chưa dứt nhưng hàm ý bên trong đã quá rõ ràng.

Những người già trong nhà máy phần lớn đều là đã qua tuổi về hưu theo quy định của luật pháp, tuy nhiên nước không cấm chuyện thuê người đã qua tuổi về hưu làm việc, nhưng dùng nhiều người già như thế này thì quả thật rất dễ khiến cho người ta hoài nghi.

“Vì sao ông muốn thuê người già làm công?”

“Tôi cần người làm, bọn họ cần miếng ăn, hỗ trợ cùng có lợi thì có gì sai?”

“Nhưng bọn họ đều là người cao tuổi...”

“Cao tuổi thì sao nào? Người ta làm vì muốn ăn cơm, bằng không ra đường ăn xin chắc? Hay mấy người nuôi bọn họ? Có biết hàng năm số người già đói chết ở ngoài đường là bao nhiêu không? Có tí xíu tiền hưu trí thì làm nên tích sự gì? Mấy người sống ở tầng lớp trung lưu thì làm sao hiểu thấu được nỗi gian khổ của nhân dân tầng dưới cùng? Lúc mấy người ăn thịt ăn cá, chúng tôi phải nhặt rác chỉ để kiếm một ngúm cháo cầm hơi! Bây giờ lại còn giảng giải cái chết tiết gì với tôi vậy hả?!” Ông ta càng nói càng hùng hổ, khí thế hung dữ dồn ép người khác, chất vấn tới mức cảnh sát xấu hổ không nói nổi một câu.

Cuối cùng cảnh sát đi kiểm tra lại nhà máy một lần, không phát hiện ra hàng cấm hay vật nguy hiểm gì thì mới coi như là xong việc, người đàn ông liền nghênh ngang rời khỏi cục cảnh sát.

Mặc Khiêm Nhân vẫn ngồi trầm tư ở phòng thẩm vấn, đôi mắt lạnh nhạt nhìn chăm chăm vào ly nước trên bàn...

Cảnh sát ngồi ở phòng điều khiển nhìn cảnh tượng bên trong phòng thẩm vấn, có người nhỏ giọng lên tiếng, “Thật tình, tôi cứ tưởng là lợi hại lắm cơ, vậy mà qua nhiều ngày rồi vẫn chưa điều tra ra cái gì.”

“Thế mới nói, cái gì mà tâm lý học qua biểu cảm khuôn mặt, căn bản cũng vô dụng thôi. Thay vì trông cậy vào loại biện pháp vô dụng này, chúng ta trực tiếp chạy đi tìm chứng cứ thì hơn.” Có người khinh thường bảo. Cái gì mà nhà tâm lý học được toàn cầu công nhận, hần có nghe qua bao giờ đâu. Ngoại trừ chút suy luận khi mới phát hiện thì thế ra thì chẳng công gì đáng nói, cứ ngồi lì ở đó ra về ta đây thật lợi hại. Chỉ có mấy nữ lang háo sắc trong cục mới coi hần ta như ngôi sao mà cung phụng, chặc.

“Nói bậy bạ gì đấy?” Đội trưởng đập lên đầu người đang nói chuyện một cái, “Người ta dù lợi hại đến mấy thì cũng là con người biết chưa? Chúng ta tra xét lâu như vậy mà vẫn không thu hoạch được gì, cậu còn hy vọng anh ta có thể như thế nào!”

“Nhưng...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: V13: Bắt cóc

Mặc Khiêm Nhân không hề biết những người ở cục cảnh sát đánh giá thế nào về mình, hơn nữa cũng không thêm để ý. Trước giờ hần luôn làm việc tùy theo tâm trạng và sở thích, ở trong ngành cũng có tiếng là nửa chính nửa tà, bằng không thì FBI đã chẳng cần phải kiểm tra tâm lý của hần mỗi nửa tháng làm gì.

Mặc Khiêm Nhân rời khỏi cục cảnh sát, hần không lái xe mà chỉ bước dọc theo lối dành cho người đi bộ, bước chân nhàn nhã hướng về phía tòa nhà tội ác.

—— Mặc tiên sinh, anh có thể phát hiện những thứ mà mắt thường nhìn không thấy sao?

Mộc Như Lam đã nói cho hần gợi ý của cô.

Thứ giết chết Uông Cường chính là một vật gì đó mà mắt thường nhìn không thấy.

Tòa nhà vẫn bị phong tỏa như trước, nhưng nếu đến nửa tháng sau mà phía cảnh sát vẫn chưa có tiến triển gì thì lệnh phong tỏa sẽ bị bãi bỏ, người ta lại tiếp tục xây dựng, toàn bộ dấu vết và manh mối sẽ đi tong.

Xung quanh đó ngoại trừ những vật thể tán loạn bị gió thổi tứ tung thì chẳng còn thứ gì khác, dấu máu nơi bức tường đã khô đen lại, trên mặt đất chỉ còn

sốt một vết loang lổ mờ nhạt.

Mặc Khiêm Nhân đi lên tầng ba, nhìn sàn nhà lộn xộn, bước chân hẳn hơi chậm lại.

Vật mà mắt thường nhìn không thấy... Tất nhiên Mặc Khiêm Nhân sẽ không chorằng đó là một đồ vật nhiệm màu nào đấy, như thế không khoa học chút nào. Để mắt thường nhìn không thấy, hoặc là lớn đến mức không thể nhĩntoàn bộ, hoặc là nhỏ đến mức tìm không ra, đương nhiên vẫn còn một khả năng, đó là nó không nằm trong phạm vi tầm nhìn, ví dụ như... sau lưng.

Mặc Khiêm Nhân nhìn về phía sau vị trí Ông Cường rơi chết, đập vào mắt hẳn là mặt lưng cầu thang xi măng, trên đó có những lỗ to nhỏ không đều như bị kiến đục khoét, toàn bộ mặt tường đều xù xì như vậy.

Mặc Khiêm Nhân sờ mặt tường, đầu ngón tay cảm thấy lạnh lẽo, hấn gõ gõ lên một cái lỗ nhỏ trong số đó, bề mặt chỉ hơi lõm vào một chút, độ sâu rất nông – là do gió hoặc vật thô ráp cọ thành, không ảnh hưởng đến tổng thể, khi trang trí còn phải trát thêm vữa.

Không phải cái này.

Mặc Khiêm Nhân thu tay về, hẳn quét mắt nhìn bốn phía xung quanh sau đó đi lên tầng tám.

Lớp xi măng nơi ban công nhỏ bên ngoài tầng tám đã bị cơn mưa cách đây hai ngày gột rửa sạch sẽ, lộ ra từng mảng gỗ ghè, hiện trường gần như bị phá hủy.

Mặc Khiêm Nhân bắt đầu kiểm tra những góc chết mà cảnh sát có khả năng đã bỏ sót, nhưng hy vọng không lớn lắm, bởi nước mưa có thể rửa trôi chứng cứ, cũng giống như vân tay trên bình nhựa có thể bị nước xóa sạch.

Kiểm tra xong một vòng, quả nhiên không phát hiện được gì, Mặc Khiêm Nhân đang định rời đi thì bỗng cảm thấy có một vật sáng chói mắt chọt lóe lên. Tầm mắt bị bắt giữ, hấn đi tới bên cạnh lỗ thoát nước ở góc ban công, lỗ thoát nước có hình tròn, mưa đã đem xi măng tụt lại thành một lớp cặn bẩn dày đặc trên miệng lỗ thoát nước, ở giữa vòng cặn bẩn, có một thứ gì đó dính chung với xi măng.

Mặc Khiêm Nhân cẩn thận lấy vật nọ ra, vật đó rất nhỏ, chiều dài chưa đến mười cm, màu bạc, là một cây kim tiêm cỡ nhỏ nhất.

Kim tiêm?

Mặc Khiêm Nhân như hiểu ra, hấn đứng dậy lấy điện thoại gọi đến cục cảnh sát, bảo bọn họ chuyển máy cho Lưu Miên.

Lưu Miên vừa nghe là Mặc Khiêm Nhân tìm gặp thì lập tức thả việc sang một bên để chạy qua nhận điện, giọng nói quỵn rũ dục hoặc vang lên, “Mặt tiền sinh tìm tôi?”

“Kết quả khám nghiệm tử thi có đề cập tới vấn đề độc tố ảnh hưởng lên hệ thần kinh của nạn nhân không?” Bỏ qua ám hiệu ẩn chứa trong lời nói của Lưu Miên, Mặc Khiêm Nhân lên tiếng hỏi thẳng.

Lưu Miên nghe xong liền ngần ngừ rồi đáp lại theo phản xạ, “Trong hồ sơ có nhắc đến chuyện Ông Cường hít ma túy, nhưng khi khám nghiệm thì không phát hiện dư lượng độc.” Tức là vào khoảng thời gian ngay trước khi chết, Ông Cường không hít ma túy.

Mặc Khiêm Nhân nhìn kim tiêm nhỏ màu bạc trên tay, thông thường kim tiêm ma túy đều dài và thô hơn loại này một chút, phải vậy mới có thể cắm vào mạch máu; mà loại này, nếu nó được dùng để tiêm vào cơ thể thì vị trí hẳn sẽ không phải mạch máu, mà là da, hoặc một bộ vị có thể bị kích thích sinh ra hưng phấn và khoái cảm, tí như... não bộ.

Trong mắt Mặc Khiêm Nhân xẹt qua một tia sáng thấu triệt, hấn nghĩ hẳn đã tìm ra điểm mấu chốt rồi. Trong gợi ý của Mộc Như Lam, vật mà mắt thường nhìn không thấy chính là lỗ kim do loại kim tiêm này tạo nên.

Suốt quá trình khám nghiệm tử thi, tóc tử thi sẽ bị cạo sạch, sau đó hộp sọ và ổ bụng được mở ra để tiện cho việc xem xét não và các bộ phận khác. Có thể khiến pháp y không phát hiện ra lỗ kim tiêm đặc biệt thì chỉ có một lý do duy nhất, ấy chính là vết tiêm nằm ở trên đầu. Tìm một lỗ kim tiêm giữa ngàn vạn chân tóc quả thật chẳng khác gì mò kim đáy bể, người bình thường cũng hiếm ai tưởng tượng được.

Thì ra là thế...

Nói cách khác, Mộc Như Lam đã tiêm một loại ma túy đặc biệt vào vùng ngoài đại não để khống chế Ông Cường? Sau khi hấn bố trí xong xuôi, chuẩn bị rời đi thì độc tố làm cho thần kinh của hấn sinh ra ảo giác nào đó, cuối cùng là sa chân vào cạm bẫy.

Ngay từ đầu Mặc Khiêm Nhân đã biết rằng, Mộc Như Lam có một năng lực tính toán chuẩn xác đến kinh người, hơn nữa cô còn rất hứng thú với hóa học, bên trong tầng hầm của cô đặt rất nhiều lọ hóa chất không nhãn có thể do chính tay cô điều chế. Nếu Mộc Như Lam là thiên tài ở lĩnh vực này, lại thêm thân phận một tên tội phạm với chỉ số thông minh cực cao, hẳn hoàn toàn tin rằng, đến một ngày Mộc Như Lam từ trường học bước vào xã hội, cô cũng sẽ nổi tiếng toàn cầu như hấn trước đây.

Nhưng điều kiện tiên quyết là cô không bị bắt vào tù.

Còn chưa kịp kết thúc cuộc gọi với Lưu Miên thì điện thoại lại báo có cuộc gọi mới, vì thế Mặc Khiêm Nhân dứt khoát cúp máy cuộc trò chuyện này. Đang trông chờ Mặc Khiêm Nhân đáp lại, Lưu Miên bỗng bị âm thanh ngắt máy tút tút tút làm cho giật mình, a lô hai tiếng, xác nhận đối phương đã

thật sự ngắt cuộc gọi, cô ta tức giận đập điện thoại cái cách, mặt bình tĩnh trở về bàn làm việc.

Màn hình hiển thị tên Mặc Vô Ngân.

“Anh, tài liệu đã tới tay, toàn bộ đã được gửi đến hộp thư của anh, khi nào về thì nhớ xem.” Rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ, trong câu nói của Mặc Vô Ngân mang theo vài phần mong chờ “Mau khen em đi”.

“Năng lực làm việc nên được tăng cường.” Mặc Khiêm Nhân không thêm đề ý tới nguyện vọng của cô em gái, thân nhiên đáp trả một câu rồi cúp điện thoại.

Mặc Vô Ngân trừng mắt nhìn chiếc điện thoại đã không còn kết nối trên tay, tức giận đến mức muốn đập máy, tên hỗn đản, cô thực không thể tin được cái con người không dịu dàng không sắc sảo suốt ngày chỉ biết nghiên cứu biến thái rồi nghiên cứu biến thái này lại có thể của được Mặc Như Lam! Nhất định là tên đại ngốc Lục Tử Mạnh đã lừa cô, bằng không thì Mặc Như Lam chính là kẻ biến thái! Chỉ có biến thái mới chịu được tên biến thái khổng* Mặc Khiêm Nhân này thôi! Hừ!

*Biến thái khổng: Cụm từ chỉ loại người có hứng thú, ham muốn, ám ảnh đặc biệt về những kẻ biến thái.

...

Mặc Như Lam không biết rằng có người đã vô thức nghĩ ra chân tướng mà cávạn người không phát hiện, lúc này cô đang ngoan ngoãn ngồi nghe giảng trong lớp học, hơn một tháng không tới trường, đối với cô cũng chẳng có vấn đề gì, hai tháng trước cô đã bắt đầu tự học kiến thức liên quan đến y học năm nhất rồi.

Giữa trưa, chuông tan học vang lên, sau khi chào hỏi những người ân cần đến thăm, Mặc Như Lam chuẩn bị cùng hai anh em Mặc Như Sâm và Mặc Như Lâm đi ăn cơm trưa, không ngờ vừa mới ra cửaphòng học thì đã bị Âu Khải Thần gọi lại.

“Như Lam.” Âm thanh của thiếu niên đang ở kỳ vỡ giọng có hơi khàn khàn nhưng vẫn rất dễ nghe, không hề khó chịu giống như tiếng vịt đực.

Mặc Như Lam dừng bước, quay đầu nhìn về phía Âu Khải Thần đang tiến lại gần, cặp anh em giống nhau như đúc cũng lộ đầu ra xem từ hai bên vai cô, trông qua vô cùng thú vị đáng yêu.

Nhìn thấy Mặc Như Sâm và Mặc Như Lâm, Âu Khải Thần thoáng cau mày, ánh mắt hiện lên vẻ bức mình, thực hiển nhiên, hai mỷ thiếu niên này hoàn toàn không được học trường chào đón.

“Chuyện gì vậy, Khải Thần?” Mặc Như Lam mỉm cười nói với Âu Khải Thần.

Cô gái ấy vẫn luôn khiến trái tim người ta đập loạn nhịp như vậy, khuôn mặt lãnh khốc của Âu Khải Thần không khỏi nhu hòa đi, ngữ điệu cũng ấm lên nhiều, “Ba ngày sau là sinh nhật Miên đi, em tới nhé.”

Mặc Như Lam gật đầu, “Được, nhưng lần này anh phải nhớ đưa thiệp mời cho em đấy.”

Nhìn khuôn mặt ôn hòa của Mặc Như Lam, trong lòng Âu Khải Thần lập tức mềm mại như nước, “Được, anh sẽ không quên.”

“Vậy... Chúng ta đi ăn cơm trưa cùng nhau chứ?” Mặc Như Lam cười hỏi.

“Chị!” Mặc Như Sâm ngay tức khắc ôm lấy cánh tay Mặc Như Lam, hô một tiếng rachelu mình không đồng ý, ánh mắt dành cho Âu Khải Thần lại càng thêm đêphòng.

Bên dưới cặp kính, đôi mắt Mặc Như Lâm cũng tỏ rõ sự bảixích, học sinh năm ba tại Lưu Tư Lan không ai không hiểu tâm tư của Âu Khải Thần đối với Mặc Như Lam, hai anh em bọn họ luôn chú ý thông tin năm ba nên đương nhiên cũng sẽ biết.

Âu Khải Thần nhận được sự bảixích đi kèm mùi thuốc súng từ hai thiếu niên trước mặt, đôi mắt háhíp lại, ngoài miệng nói, “Được.”

“Anh...” Mặc Như Sâm tức giận, từ ngữ chưa được lý trí kiểm duyệt đã vội phun ra ngoài, cũng may là Mặc Như Lâm nhanh tay kéo cậu lại.

Mặc Như Sâm nhú mày mắt hứngquay sang, chỉ thấy đứa em trai song sinh đang lác đầu nhìn mình, cậu không rõ nó có ý gì nhưng cũng mím môi không nói lời nào.

Mặc Như Lam tựa hồ không chú ý đến điều này, cô vừa đi vừa nói chuyện cùng Âu Khải Thần, nói qua nói lại, chủ đề liền kéo về Lưu Miên.

“Anh bảo là Miên đi muốn chuyển nhà?”

“Ừ, nghe nói đã mua một căn biệt thự ở khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa, sau sinh nhật sẽ chuyển qua, coi như là một khởi đầu mới.”

Mặc Như Lam gật gù đầu, hàng mi cô cụp xuống, nụ cười trên môi vẫn như cũ, “Vậy sao, có phải là căn số ba không? Em nhớ Miên đi từng kể rằng đây là con số may mắn của di ấy.”

Âu Khải Thần gật đầu.

“Chị Miên đi là ai?” Mộc Như Sâm nảy giờ không nói chen vào nhưng cũng rất không thích Mộc Như Lam trò chuyện với Âu Khải Thần, vì vậy cậu lén tiếng.

Du lịch cuối năm học từng khối đi riêng, hướng chi vào thời điểm Mộc Như Lam mới quen Lư Miên, hai đứa em vẫn còn học sơ trung nên tất nhiên sẽ không biết Lư Miên là ai.

“Miên đi ấy à, đi ấy là em gái của mẹ Khải Thần, ừm, là em gái kết nghĩa.”

Lông mày Mộc Như Sâm liền nhíu lại, vì sao chị có vẻ rất thân với dì của Âu Khải Thần? Nhìn thái độ của Âu Khải Thần, rõ ràng là hắn đang muốn mượn chuyện này để tiếp cận Mộc Như Lam.

Mộc Như Sâm thì không nghĩ sâu xa như Mộc Như Sâm, cậu vừa nghe nói Lư Miên là một bà già thì liền cảm thấy yên tâm. Chị gái là của cậu, cho dù là nữ cũng phải đề phòng, đừng quên Mộc Như Lam đã từng nhận được thư tình từ bao nhiêu bạn học nữ. Còn về chuyện tại sao lại không cần đề phòng những bà già, đại khái là vì cậu cho rằng bà già bình thường luôn có vẻ lạnh nhạt tịch mịch, chỉ biết tìm nam nhân chứ không tìm nữ nhân.

Bốn người cùng tới nhà ăn buffet, học sinh trong nhà ăn tuy không nhiều nhưng cũng chưa đến mức quá ít.

Ngồi xuống vị trí quen thuộc, ba thiếu niên đi lấy thức ăn, Mộc Như Lam vừa đặt mông xuống thì liền nghe được phía sau có người gọi mình, cô quay đầu, kết quả là nhìn thấy Chu Nhã Nhã đang ngồi tại chiếc bàn ngay sau lưng cô, cô ta ngồi một mình ở đó, trước mặt đặt một phần bánh ngọt, thoạt nhìn có vẻ cô đơn.

Xem ra từ sau vụ việc kia, Chu Nhã Nhã đã bị học sinh Lư Tư Lan tẩy chay thậm tệ, hơn nữa cô ta lại không thêm một lần chạy đi mượn sức học sinh năm nhất như Thư Mẫn và Bạch Tổ Tinh đã làm. Mà dù cho Mộc Như Lam có thật sự nói tha thứ Chu Nhã Nhã đi chăng nữa thì học sinh Lư Tư Lan cũng sẽ không chịu tới gần cô ta, bị cô lập là chuyện dễ hiểu.

Mộc Như Lam gật đầu nhìn cô ta rồi quay đi, không chào hỏi cũng không mời cô ta lại ngồi chung. Thái độ ấy khiến cho Chu Nhã Nhã không khỏi sùng sốt, chuyện này không hề giống như cô ta đã tưởng tượng! Tuy cô ta không hiểu nhiều về Mộc Như Lam nhưng hình tượng Mộc Như Lam xây dựng trong mắt người ngoài chẳng phải là tốt tính, dịu dàng và lương thiện sao? Bây giờ nhìn thấy học muội ngày xưa rơi vào tình cảnh bị cô lập, đáng lẽ phải giả mù sa mưa chạy đến quan tâm hỏi han mới đúng chứ?!

Chu Nhã Nhã vò góc áo, cái trán bị một bóng ma che kín, cô ta nhìn chằm chằm vào gáy Mộc Như Lam như hận không thể đục cho một lỗ, sao không tiếp tục làm người tốt nữa hả?!

Chu Nhã Nhã rất tức tối, cô ta vốn cứ nghĩ, Mộc Như Lam thích làm thánh mẫu đối trá giả vờ lương thiện chứ gì? Đã thế cô ta sẽ lợi dụng điểm này. Nào ngờ, sự tình lại không phát triển như cô ta đã dự tính, thế nhưng cô ta không được nổi giận, không được để cảm xúc lấn át lý trí, bởi vì trong nhà ăn có rất nhiều cặp mắt đang nhìn chòng chọc về phía này, bọn họ đều lo ngại cô ta sẽ tiếp tục gây chuyện với Mộc Như Lam. Không thể nghĩ ngợi, chỉ cần Chu Nhã Nhã có dấu hiệu tái phạm thì nhất định cô ta sẽ bị đá văng ra khỏi học viện Lư Tư Lan!

“Học tỷ.” Chu Nhã Nhã đứng dậy đi đến chỗ Mộc Như Lam, những người vốn đang vừa ăn vừa chú ý thấy vậy thì buông dao nĩa xuống, cảnh giác ngồi thẳng lưng, chăm chú quan sát Chu Nhã Nhã, ánh mắt đề phòng như lâm đại địch.

“Này! Cô muốn làm gì?” Mộc Như Sâm lập tức ném kẹp chọn đồ ăn rồi bùng đĩa đựng đồ ăn vọt tới đây, cậu vừa che ở trước mặt Mộc Như Lam vừa cảnh giác nhìn lướt qua tay Chu Nhã Nhã, phòng khi cô ta lại lấy thứ gì đó để đánh lên người chị gái mình. Từ lần trước sau khi bị Đoàn Nghiêu chê bai, Mộc Như Sâm đã quyết định, từ giờ trở đi, cho dù có dao đâm đến thì cậu cũng phải che chở cho Mộc Như Lam, hơn nữa tốc độ phải thật nhanh nhẹn!

Thấy Mộc Như Sâm như tên lửa phóng tới trước mặt mình chỉ vì muốn bảo vệ Mộc Như Lam, trái tim Chu Nhã Nhã bỗng nhói lên từng đợt dòn dập. Nổi thống hận vừa đè nén xuống nay lại dâng trào lên đỉnh điểm, cô ta phải cảm nhận đầu lưỡi mới có thể khống chế cảm xúc, lòng bàn tay đã bị những chiếc móng tay sắc nhọn đâm chảy máu, mùi máu tươi như có như không nhẹ nhàng tỏa ra.

A...

Hương vị thật tuyệt...

Mộc Như Lam lặng lẽ hít một hơi thật sâu, trong lòng nảy ra một tiểu ác mавới vẻ mặt sáng khoái sung sướng như hít thuốc phiện, đôi cánh quý saulung một lúc một sẫm màu.

Làm sao bây giờ? Đường như cô càng ngày càng biến thái, càng ngày càng khát máu. Cô nhìn Chu Nhã Nhã, lòng bàn tay ngra ngứa, ôi, thật là muốn... thật muốn lừa cô ta vào hắc ộc, đưa cô ta xem những con rối đáng yêu tinh xảo, cô ta sẽ có biểu cảm như thế nào đây? Liệu có bị dọa đến mức khiếp đảm vỡ lấy dao gọt trái cây rồi hoảng hồn chạy trốn giống như Kim Mạt Ly không? Thật đáng trông chờ quá đi mất... Thật muốn làm chuyện xấu, thật muốn lấy ra dao phẫu thuật, thật muốn giải phẫu thân thể của cô ta, thật muốn nhìn xem trái tim tràn đầy thù hận kia vẫn còn mang màu đỏ hay là đã hóa đen, nó sẽ đập như thế nào đây? Lúc nhìn thấy cô liệu nó có sợ tới nỗi đột ngột ngừng đập không?

Nhưng...

Vẫn chưa đến lúc đâu, kế hoạch không nên bị xáo trộn, cứ từ từ, từ từ từng cái một, trăm ngàn lần dừng gấp, dừng nóng vội, dừng nóng vội...

Mộc Như Lam mỉm cười âm thầm trong lòng, cô vỗ vỗ bả vai Mộc Như Sâm, dịu dàng nói, “Phản ứng mạnh như vậy làm gì? Nghe xem Nhã Nhã đồng học có vấn đề gì rồi hẵng tính.”

Lúc này Mộc Như Lâm cùng Âu Khải Thần cũng đã đi tới, cả ba đều theo bản năng che chở Mộc Như Lam ở sau lưng, thực giống như công chúa được vương tử và kỵ sĩ bảo vệ. Chu Nhã Nhã nhìn mà ghen tị, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài. Cô ta bỗng nhận ra, chẳng trách mình thua trên tay Bạch Tố Tình, Bạch Tố Tình căn bản không vô dụng như cô ta vẫn nghĩ, nhìn nó có vẻ chỉ biết dựa hơi người khác nhưng nếu tìm từ ngữ thích hợp để miêu tả thì chính là “ấn nhẫn”, “cứng cỏi”, và “thông minh”, đây cũng là nguyên nhân vì sao bây giờ Bạch Tố Tình vẫn rất yên ổn, mà Chu Nhã Nhã thì đã không còn đất dụng thân ở học viện Lưu Tư Lan.

Không khí dần dần căng cứng, vào khoảnh khắc mọi người chưa kịp phản ứng lại, Chu Nhã Nhã bất chợt khom lưng, cúi đầu chín mươi độ, cứ như vậy mà nói, “Học tỷ, em xin lỗi, xin chị tha thứ, lần trước em thật sự không phải cố ý, em vô cùng hối hận, xin chị tha thứ cho em.”

Tất cả mọi người đều không ngờ được một kẻ cao ngạo kiêu căng như Chu Nhã Nhã mà cũng có lúc cúi đầu xin tha thứ, bọn họ không khỏi ríu rít quay sang nhìn Mộc Như Lam. Sở dĩ bọn họ tẩy chay Chu Nhã Nhã là vì cô ta không hề tỏ ra ăn năn hay hối lỗi; hơn nữa bọn họ cũng biết Mộc Như Lam rất hiền lành, sau khi hay tin fan của mình bắt nạt Chu Nhã Nhã, Mộc Như Lam thậm chí nói tha thứ cho cô ta cũng là chuyện đương nhiên, nhưng đối phương có thật sự hối lỗi hay không thì chưa biết đâu. Lúc này thấy vậy, bọn họ tự nhiên sẽ đặt toàn bộ sự chú ý lên Mộc Như Lam, xem Mộc Như Lam có đồng ý tha thứ hay không.

Vì điều này nên Chu Nhã Nhã mới hạ mình xin lỗi phải không? Mộc Như Lam đã nói tha thứ trên mạng một lần, bây giờ cô ta trực tiếp xin lỗi mà Mộc Như Lam còn không chịu tha thứ thì không hay lắm. Và một khi Mộc Như Lam đã nói lời tha thứ, những ngày tháng gian khổ của Chu Nhã Nhã ở Lưu Tư Lan cũng coi như kết thúc.

Mộc Như Sâm ngoái đầu dò xét Mộc Như Lam, tuy rất căm ghét Chu Nhã Nhã nhưng chung quy cậu vẫn là con trai, con trai và con gái đứng ở góc độ khác nhau, có cái nhìn khác nhau. Hiện tại cậu cho rằng, tha thứ cho Chu Nhã Nhã hay không là hoàn toàn do Mộc Như Lam quyết định, cậu sẽ không nhúng tay vào, nhưng sau khi sự việc kết thúc, cậu có thái độ thế nào với Chu Nhã Nhã thì lại là chuyện khác.

Mộc Như Lam nhìn Chu Nhã Nhã cúi lưng, im lặng không nói. Chu Nhã Nhã vẫn cong người, tỏ ý Mộc Như Lam không nói tha thứ thì sẽ không ngẩng dậy, không một ai nói chuyện, mọi người trong nhà ăn đều nhìn chăm chăm vào cảnh tượng này.

Lúc lâu sau, Mộc Như Lam mới chậm rãi đáp, “Biết sai để sửa là tốt. Nếu Nhã Nhã đồng học hối lỗi thật thì có khi tôi đã tha thứ rồi.”

Những lời này có nghĩa là... Không tha thứ?

Về mặt những người xung quanh có chút quái dị, xem ra ai ai cũng nghĩ rằng Mộc Như Lam sẽ tha thứ cho Chu Nhã Nhã.

“Học tỷ...” Chu Nhã Nhã không thể tin nổi, Mộc Như Lam thế mà lại dám không chịu tha thứ!

“Có người bảo với tôi rằng, khi người ta nói dối, mí mắt bọn họ sẽ sụp xuống dưới, tay sẽ nắm chặt, giấu giếm lòng bàn tay, nếu cảm xúc quá mức kịch liệt thì đồng tử mắt sẽ nở to.” Mộc Như Lam thản nhiên nói.

Mọi người theo bản năng quét tầm mắt về phía tay Chu Nhã Nhã, quả nhiên cô ta đang siết chặt nắm đấm, chặt tới mức từng đốt xương như lộ rõ bên dưới lớp da trắng nhợt. Sắc thái phẫn nộ và khinh bỉ lần lượt xuất hiện trên từng gương mặt bọn họ, cái con này, cứ ngỡ nó thật sự hối cải rồi chứ, hóa ra chỉ là làm bộ!

Chu Nhã Nhã không phản ứng kịp, thấy rất nhiều người nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, cô ta cúi đầu xuống thì mới phát hiện mình đang siết chặt nắm tay, vội vàng buông ra nhưng đã quá muộn.

“Chết tiệt, mau rút đi cho khuất mắt!” Mộc Như Sâm cầm câu quát vào mặt Chu Nhã Nhã, cậu ghét nhất là mấy đứa con gái dối trá!

Âu Khải Thần hơi nhíu mày nhìn sang Mộc Như Lam, “Như Lam...” Khó khăn lắm vụ việc Chu Nhã Nhã mới tạm lắng xuống, nhưng bây giờ...

“Sao?” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Âu Khải Thần, đôi mắt trong veo làm Âu Khải Thần nhất thời nói không nổi lời giúp đỡ Chu Nhã Nhã, phải rồi, rõ ràng mọi thứ đều do Chu Nhã Nhã tự chuốc lấy, hẳn đã nể mặt Chu thị trưởng mà giúp cô ta một lần rồi, bây giờ cô ta lại điên cuồng chạy tới vờ xin lỗi, tự làm bậy không thể sống, đáng đời.

“Không có việc gì, ăn cơm đi.” Âu Khải Thần nói.

Chu Nhã Nhã bất động tại chỗ, đứng không được mà đi cũng chẳng xong, xấu hổ không biết để đầu cho hết. Nhìn đái ngộ khác biệt một trời một vực giữa cô ta và Mộc Như Lam, Chu Nhã Nhã nghiêng răng thông hận, nắm tay một lần nữa bất giác siết chặt, phải đến khi Thư Mẫn xuất hiện ở cửa nhà ăn gọi cô ta qua thì cô ta mới tìm được bậc thang đi xuống.

Buổi chiều tan học.

Mộc Như Lam tới văn phòng của hội trưởng hội học sinh để bàn giao công việc với Thư Mẫn. Mộc Như Sâm đã bị bọn Trịnh Dương lôi kéo tới đường quốc lộ quanh núi. Mộc Như Lâm đứng ở cổng trường chờ Mộc Như Lam cùng về nhà, cậu lo rằng à Chu Nhã Nhã tràn đầy tính chiếm đoạt và tính kiểm soát kia sẽ thẹn quá thành giận mà làm ra chuyện phi pháp hòng đối phó Mộc Như Lam, cho nên cậu tính đi chung với Mộc Như Lam để đề phòng bất trắc.

Lúc này, một chiếc xe van từ khu đỗ xe ngoài trường học chậm rãi khởi động, chậm rãi chạy ngang bên người Mộc Như Lâm, Mộc Như Lâm liếc qua một cái nhưng cũng không để ý nhiều, cậu cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghĩ rằng đã đến giờ Mộc Như Lâm đi ra rồi.

Mộc Như Lâm đi đến cổng trường, nhìn thấy Mộc Như Lâm nhàm chán đi qua đi lại dọc theo làn đường dành cho người đi bộ bên ngoài học viện Lưu Tu Lan, khoe miệng cô gợn lên một nụ cười. Đang muốn mở miệng gọi, cô chợt phát hiện ra một chiếc xe van trông rất quen mắt, sắc mặt khẽ biến, Mộc Như Lâm gọi to, “Như Lâm!”

Nghe thấy tiếng gọi, tâm trạng Mộc Như Lâm lập tức lên cao, cậu đang định xoay người, nào ngờ chiếc xe van vừa đi ngang bên cạnh lại đột nhiên mở cửa, một bàn tay bất thành linh vươn ra, lôi cậu vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: V14.1: Ác ma (1)

Chúng hành động quán quân như thể đã tập luyện vô số lần, cho dù Mộc Như Lâm là một thiếu niên khỏe mạnh với chiều cao 1m7 thì cũng không cách nào chống lại được.

Đầu óc trống rỗng, một cảm giác quen thuộc liền ập tới từng dây thần kinh của Mộc Như Lâm, đứng rồi, lại là bắt cóc, cũng hết như lần cậu và Mộc Như Sâm bị trói đi vào năm năm trước, nhưng khi ấy Mộc Như Lâm đã bắt chấp nguy hiểm mà cướp lại hai anh em cậu từ tay bọn bắt cóc, cuối cùng chị còn bị bọn chúng gõ cổ bắt đi. Là cảm giác như thế này sao? Chị khi ấy hẳn cũng giống cậu bây giờ, không biết mình sẽ bị đối xử ra sao, không biết bọn chúng bắt cóc mình làm gì, cũng không biết mình sẽ bị mang đi đâu, kinh sợ đến mức đầu óc trống rỗng...

Mộc Như Lâm chợt hoàn hồn, cậu kịch liệt giãy giụa, giằng co nhưng giây tiếp theo lại bị một miếng vải to sụ bịt kín miệng, sau hai lần né tránh, cậu không thoát được kết cục hôn mê bất tỉnh.

Mộc Như Lâm ném đi đồng sách mình ôm trên tay. Vốn hôm nay cô và Mộc Như Lâm định cùng nhau về nhà, Trần Hải cũng biết hai chị em đi với nhau, trời lúc này không tối lắm, hẳn sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, vì vậy khi nghe Mộc Như Lâm bảo mình về trước, ông đã tuân mệnh lái xe về đồng thời gọi điện báo cáo cho Kha lão gia về tình hình hiện tại của Mộc Như Lâm.

Không có xe, Mộc Như Lâm liền chạy tới bãi đỗ xe, cô nhớ rõ chiếc xe kia rẽ về phía bên phải, bên phải dẫn ra vùng ngoại ô thưa thớt dân cư, còn bên trái hướng về trung tâm thành phố.

Chuông tan học đã dừng từ lâu, hiện tại ngoại trừ một vài xã đoàn đang nán lại hoạt động thì trong trường không còn bất kỳ ai, hơn nữa đây cũng là lúc nhân viên bảo vệ đổi ca làm việc, quả nhiên bọn bắt cóc đã tính toán rất kỹ thời điểm ra tay.

Trong bãi đỗ không hề thiếu xe, Mộc Như Lâm chạy quanh xem từng chiếc một, vất vả lắm mới tìm ra một chiếc xe có người. Không quan tâm đối phương đang triển miên hôn hít như thế nào, cô dùng tay đập mạnh lên cửa kính.

Người bên trong vừa nhìn thấy Mộc Như Lâm thì sợ ngây người, cậu ta lập tức hạ cửa kính xuống, trái tim căng thẳng đập loạn xạ, thấp thỏm không biết mình đã làm cái gì sai để cô tới bắt, “Hội trường...”

“Xuống xe, cho tôi mượn xe, nhanh lên!” Mộc Như Lâm gấp gáp nói.

Đối phương không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng thấy sắc mặt Mộc Như Lâm nghiêm trọng thế kia, cậu ta cũng không dám hỏi nhiều. Hai người vội vàng xuống xe, Mộc Như Lâm tiếp nhận chìa khóa, chỉ để lại một câu nhả báo cảnh sát sau đó liền đạp ga phóng đi.

“Báo... báo cảnh sát?” Đôi nam nữ nhìn nhau khó hiểu.

Chu Nhã Nhã ôm sách đứng ở hàng xe kế bên, chứng kiến toàn bộ tình huống vừa rồi, cô ta nguy hiểm nheo nheo mắt. Thấy cậu trai kia lấy điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát, Chu Nhã Nhã vội kêu lên, “Này, tôi đã báo rồi.”

Cậu trai kia bị cận thị nên không thấy rõ là ai đang lên tiếng nhưng thiết nghĩ những chuyện như thế này chắc cũng không ai dám nói dối, cậu ta gật gù đầu, cất đi đồng hồ vào túi rồi ôm bạn gái chuẩn bị đến trung tâm thành phố đi dạo vài vòng.

Cô bạn gái cau mày nghi hoặc ngoái lại phía sau, tiếc là Chu Nhã Nhã lúc này đã vào ngồi trong xe. Cô bạn gái không phải học sinh năm hai, bình thường có nghe nói về Chu Nhã Nhã nhưng không hề thấy mặt, lúc này cô bạn chỉ ngờ ngờ người này trông quen quá, trong lòng bỗng thấy bất an đến khó hiểu...

Ra đến quốc lộ xe cũng không nhiều lắm, càng đi càng thấy vắng vẻ. Mộc Như Lâm thả chậm tốc độ bám theo chiếc xe van phía trước, không phải vì cô sợ bị đối phương phát hiện mà là vì bản thân cô vốn không quen điều khiển xe hơi, kiếp này cô chưa bao giờ học lái xe, kỹ năng từ kiếp trước cũng đã sớm mai một đi ít nhiều.

Thế nhưng, cho dù có phải cưỡi xe đạp bám theo thì cô cũng không thể nào lơ đãng nhìn em trai mình bị kẻ khác bắt cóc ngay trước mặt, phải biết rằng,

đây là đứa em trai thân ái của cô, đứa em trai thân ái đáng yêu như cún con chi của mỗi mình cô, ai dám cướp nó khỏi tay cô thì cứ chờ bị chế thành rồi đi.

“Đạica, phía sau có một chiếc xe, không biết có phải đang bám theo chúng tahay không.” Qua gương chiếu hậu, gã lái xe phóng tầm mắt quan sát chiếcxe ở đằng xa, mới nhìn là đã biết không phải nhân viên an ninh rồi, ngay cả kĩ năng theo dõi cơ bản cũng không nắm được.

Kim Bưu Hồ ngồiphía sau hơi cau mày, hẳn cũng không biết chiếc xe kia đang bám theomình hay không. Đang mải đắm chiêu, di động của hắn đột nhiên đổ chuông, hắn nhìn dòng chữ hiển thị tên người gọi rồi bất mấy không chút đắn đo.

“Mộc Như Lam đang bám theo các anh.” Chất giọng lạnh lẽo cổ hữu của Chu Nhã Nhã vang lên.

Kim Bưu Hồ nhát thời cả kinh, “Cô...”

“Vừa rồi tôi có thấy các anh hành động, yên tâm đi, tôi sẽ không vạch trầncác anh, người được Mộc Như Lam nhờ báo cảnh sát cũng đã bị tôi chặn lại rồi.”

Editor: MDL, Diệp Mẫn Chi

Beta-er: MDL

Nguồn: diendanlequydon (ĐDLQĐ)

Kim Bưu Hồ thở phào nhẹ nhõm, vươn tay sờ soạng hai má của Mộc Như Lâm đang mê man trên đùi mình một phen, tuy không phải là phụ nữ nhưng cũng mềmmại chẳng thua kém gì, cảm giác mát hôn ấy khiến Kim Bưu Hồ cơ hồ rên rĩ ra tiếng, hắn nhả vào điện thoại một điệu cười dâm dục, “Đúng là đã ănnăm với nhau có khác...”

“Câm miệng!” Chu Nhã Nhã hung tợn quát, cô ta ghê tởm Kim Bưu Hồ muốn chết, nếu thằng cha này không bỏ thuốc côta thì cô ta đã không lên giường với hắn! Cái thân xừ nữ cũng đã khôngmất trong tay hắn! Có điều bây giờ không phải là lúc bận tâm tới việcnày, dù sao lúc đó cô ta cũng không thích người nào, hơn nữa lại đangtrong độ tuổi hiếu kỳ về chuyện ấy, tuy rằng ngẫm lại thấy thật ghê tởmnhưng cũng chưa đến mức không thể chấp nhận nổi.

Dừng một chút, Chu Nhã Nhã lại trầm mặt nói, “Anh đã nghĩ đến kết cục của mình khi bịMộc Như Lam phát hiện chưa hả? Đừng quên Mộc Như Lam chính là đứa cháugái bảo bối của Kha lão gia. Kim gia các anh ở thành phố K như cá gặpnước nhưng ở địa bàn Kha gia thì cùng lắm cũng chỉ là một con côn trùng, bọn họ chỉ cần một ngón tay để nghiền các anh ra bã.”

Kim Bưu Hồ trước giờ luôn tự cao tự đại nghe Chu Nhã Nhã nói như vậy thì sắc mặtcũng xám ngoét. Tuy hắn là kẻ không học vấn không nghề nghiệp nhưng vẫnnhận thức được mình tuyệt đối không thể chọc vào Kha gia, nào ngờ hànhđộng hôm nay lại xui xẻo bị Mộc Như Lam bắt gặp.

Từ sau khi xuấtviện, Kim Bưu Hồ vẫn luôn nhớ về Mộc Như Lâm, mỗi lần nhớ là một lầnthằng nhỏ bắt lực với phụ nữ của hắn hăng hái dưng cò, vì thế hắn ngàyđêm nhưng nhớ Mộc Như Lâm, trong đầu lúc nào cũng là hình ảnh cái cổtrắng nõn, khuôn mặt trầm tĩnh và thân thể nuốt nà bên dưới lớp quần áocủa Mộc Như Lâm. Hắn bỗng nảy sinh một sự tò mò chưa từng có đối với cõthể phái nam, sau khi thường qua tư vị mát hôn của một vài nam hài màhắn kiếm về nhà, Kim Bưu Hồ đã hoàn toàn sa lầy.

Không biết từbao giờ, hắn càng lúc càng muốn Mộc Như Lâm, cuối cùng nhịn hết nổi mớiquyết định ra tay. Hôm nay là ngày thứ ba bọn họ mai phục ở chỗ này, còn chưa kịp vui mừng vì hành động trót lọt thì đã thấy Mộc Như Lam điđầusát phía sau.

Thấy đầu dây bên kia im lặng không nói, Chu Nhã Nhã nhếch miệng, “Tôi báo trước, cho dù bây giờ anh chịu thả Mộc Như Lâm ra thì Mộc Như Lam cũng sẽ không bỏ qua cho anh đâu, cô ta yêu nhất chínhlà hai đứa em trai.”

Hiển nhiên là Kim Bưu Hồ hiểu rõ điều này,năm năm trước Mộc Như Lam mới chỉ mười một tuổi nhưng đã dám cướp ngườiđưới lưỡi dao của bọn họ. Hắn không còn nhớ ánh mắt của bé gái nhỏ xiúkhí ấy, chỉ biết rằng ánh mắt đó đã dọa hắn và đồng bọn giật thót, bởivậy mới sơ sẩy tạo cơ hội cho Mộc Như Lam đoạt lại Mộc Như Sâm và MộcNhư Lâm, nếu không thì lấy ưu thế về số lượng và chất lượng, bọn họ làmsao có thể để miếng mồi ngon của mình lọt vào tay một đứa con nít?

Nhìn chiếc xe tuy tốc độ chậm chùng nhưng vẫn kiên trì bám theo phía sau, Kim Bưu Hồ có hơi sợ hãi.

“Việc duy nhất anh có thể làm lúc này, một là nhanh chóng thả Mộc Như Lâm ra, ngoan ngoãn xin lỗi Mộc Như Lam rồi chạy đến nhận tội với Kha gia, hai là làm đến cùng, thắng tay giải quyết luôn Mộc Như Lam thừa dịp cảnh sát chưa kịp hành động, ngoại trừ Mộc Như Lam, tôi, và anh ra, sẽ không cóngười thứ tư biết đến chuyện ngày hôm nay!” Chu Nhã Nhã nói xong thì lập tức cúp điện thoại, cô ta chỉ giúp Kim Bưu Hồ đưa ra hai lựa chọn chứkhông hề nhúng tay vào những chuyện khác, không thể đổ tội cho cô tạđược.

Nghe xong đề xuất của Chu Nhã Nhã, Kim Bưu Hồ lập tức trợn to hai mắt, hắn quay đầu nhìn chiếc xe đằng sau, sau đó nhìn sang quangcảnh vắng vẻ trước mặt, cuối cùng lại cúi đầu nhìn mỹ thiếu niên đầy hút hồn đang nhắm chặt hai mắt. Kim Bưu Hồ là một con dâm thú không bao giờ thấy no, như thể sinh ra chỉ để làm chuyện đó, bây giờ muốn hắn ném điđỉnh thịt béo mà mình đã tâm tâm niệm niệm từ lâu, làm tổn hại một Kingia luôn vì hắn mà sẵn sàng trả mọi giá lớn?

Editor: MDL, Diệp Mẫn Chi

Beta-er: MDL

Nguồn: diendanlequydon (ĐDLQĐ)

Trong mắt Kim Bưu Hồ xẹt qua tia sáng hung ác, kiểu gì cũng chết, chỉ bằng cứ chọn phương pháp đồng quy vu tận, hơn nữa chuyện này sẽ không có người thứ tư biết. Và lại, đám cảnh sát chưa thánh đến mức không gì không làm được, chẳng phải bọn chúng cũng đã bó tay trước vụ mất tích bí ẩn của đám huynh đệ và em gái hần đây sao? Nói không chừng trong cái rủi có cái may, hần có thể biến Mộc Như Lam trở thành nạn nhân tiếp theo của chuỗi mất tích này, Kim gia sẽ tiếp tục thành thoi làm ăn ở thành phố K, hơn nữa vẫn còn hậu thuẫn mạnh nhất sau lưng Kim gia cơ mà?

Nghĩ đến đây, Kim Bưu Hồ càng thêm yên tâm, đối phương chỉ là một đứa con gái 16 tuổi, hần không tin mình không xử lý được cô ta, còn về chuyện giết người... Ngại ghê, hần làm nhiều quá rồi, thứ gọi là áp lực tâm lý cũng đã sớm vứt đi nơi nào.

Kim Bưu Hồ gọi lại cho Chu Nhã Nhã, nếu Chu Nhã Nhã đã hiến kế thì đừng mong ngồi đó làm ngư ông đắc lợi, Kim Bưu Hồ hần chưa ngu đến mức bị lợi dụng mà cũng không biết.

Chu Nhã Nhã có vẻ đã bị sự kiện lúc trưa chọc cho nổi lửa nên cũng bắt đầu nảy sinh ý định cá chết lưới rách với Mộc Như Lam, cô ta không ngần ngại chỉ dẫn Kim Bưu Hồ qua điện thoại, “Anh tìm di động Mộc Như Lâm rồi gọi cho Mộc Như Lam, bắt cô ta ném điện thoại và toàn bộ các thiết bị điện tử có khả năng liên lạc ra ngoài cửa sổ. Bây giờ cô ta vẫn nghĩ rằng cảnh sát đã nhận được tin nên chắc chắn sẽ làm theo không chần chừ. Chứ đợi lát nữa Mộc Như Lam phát hiện phía cảnh sát vẫn chưa có động tĩnh, nói không chừng cô ta sẽ tự mình gọi đến cục cảnh sát...”

Mộc Như Lam nhận được cuộc gọi từ số máy của Mộc Như Lâm, sau khi nghe Kim Bưu Hồ đặt điều kiện, cô ném cái máy tính xách tay đang phát AV ra ngoài cửa sổ, “Tôi cam đoan đây là thiết bị điện tử duy nhất trên chiếc xe có khả năng liên lạc với bên ngoài.”

“Bây giờ tao đếm tới ba, mày ném điện thoại của mày ra ngoài cửa sổ, bằng không đừng trách tao không khách khí với thằng em mày!” Kim Bưu Hồ dứt tọng đe dọa.

Đồng bọn của Kim Bưu Hồ cầm ống nhòm quan sát, lên tiếng, “Nó không có động tác gì đáng nghi.”

“Mày bị ngu à, nói nhỏ thôi!” Người ngồi ở ghế phó lái liền gầm nhẹ, lớn tiếng như vậy nhờ bị đối phương nghe thấy thì sao!

Sự thật đúng là thế, Mộc Như Lam có nghe được.

Cô hơi nheo mắt, Kim Bưu Hồ không phải là kẻ giỏi tính toán, nhất định đã có người mách nước cho hần về phương pháp thông minh này, hơn nữa, hần muốn cô ném hết thiết bị điện tử xuống... là vì sợ cô báo cảnh sát sao? Người bình thường ai cũng báo cảnh sát ngay từ đầu rồi chứ đâu cần chờ đến bây giờ? Bọn chúng muốn cô ném điện thoại xuống, tức là bọn chúng sợ cô lại tiếp tục liên lạc thỉnh cầu giúp đỡ từ bên ngoài, nói cách khác, hai người vừa này không báo cảnh sát? Hoặc là đã bị ai đó chặn đứng?

Đầu dây bên kia bắt đầu đếm số, Mộc Như Lam vội vàng nói, “Chờ một chút!” Ngón tay cái lặng lẽ di chuyển trên bàn phím, mái tóc đen che đi động tác của cô khiến người cầm ống nhòm đằng trước không thể nhìn thấy gì.

“Chờ cái rắm! Mau ném...”

“Tôi muốn xác nhận em trai tôi có thật sự bình yên hay không! Đừng tưởng tôi là con ngốc, các anh sợ cảnh sát đến nên mới muốn bắt tôi làm con tin chứ gì?”

Thông qua điện thoại của Kim Bưu Hồ, Chu Nhã Nhã nghe thế thì cười khẩy, “Xem ra cô ta thật sự nghĩ rằng cảnh sát đã phá người tới cứu, mau bắt Mộc Như Lam ném điện thoại đi nhanh lên, tới nơi thì lập tức xử lý cô ta ngay. Mộc Như Lam quý kẻ đa đoan, để cô ta sống thêm hai giây là đã đủ gây họa rồi!”

“Còn cần cô nhắc nhắc.” Kim Bưu Hồ cười, hần thả điện thoại của mình xuống rồi quất vào điện thoại Mộc Như Lâm, “Mày tin hay không thì tùy, một, hai, ba!”

Chiếc điện thoại tinh xảo màu trắng bị thả ra ngoài cửa sổ, lực va đập làm nó lăn thêm mấy vòng, cả nắp đây phía sau cũng bị bật tung.

Kim Bưu Hồ cúp điện thoại rồi gọi lại, lần này thì đã không còn ai nhận điện nữa, hần đắc ý nở nụ cười.

Trong khoảng thời gian ngắn, Mộc Như Lam chỉ kịp bấm vài kí tự và đặt chế độ gửi toàn bộ, điện thoại đang có cuộc gọi nên tin nhắn chưa thể gửi đi mà phải chờ đến tận khi Kim Bưu Hồ cúp máy. Số điện thoại trong danh bạ của cô không nhiều nhưng cũng vừa đủ, chỉ cần một người nhận được tin nhắn thì cơ hội chị em cô thoát nạn lại tăng thêm một chút rồi... Chờ mong chiếc điện thoại kia trăm ngàn đừng rớt hổng!

Editor: MDL, Diệp Mẫn Chi

Beta-er: MDL

Nguồn: diendanlequydon (ĐDLQĐ)

Sắc trời dần dần âm đạm, con đường cũng ngày một dài, không biết chiếc xe phía trước vốn đã muốn đi xa như vậy hay là đang cố tình làm cho Mộc Như Lam bị rối rắm, bọn họ không ngừng băng qua những ngã ba đường, không ngừng hướng về những địa điểm hẻo lánh. Nếu cứ tiếp tục thế này, tại một nơi không có máy quay theo dõi cũng như tín hiệu liên lạc, ai có thể tới cứu?

Kỹ thuật lái xe trúc trắc của Mộc Như Lam bắt đầu tròn trĩnh thuần thực, có thể thấy được cô đã đi bao xa, cô cũng chắc chắn rằng hai người kia không báo cảnh sát hoặc đã bị chặn lại, bởi vậy mới có chuyện đến tận bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì, cô mở radio rất lâu rồi nhưng hoàn toàn không nghe được một tin tức liên quan nào cả.

Mộc Như Lam một tay siết chặt bánh lái, một tay bắt đầu lục lọi những thứ đặt trong hộp xe, cô tìm thấy một hộp bao cao su, một bình nước hoa, một cây bút máy, và một con dao rọc giấy, toàn bộ đều là của cô bạn gái khi nãy.

Lúc xuống xe nhất định cô sẽ bị yêu cầu cởi áo khoác, căn bản không giấu được nhiều đồ như vậy, đã vậy đối phương còn là một đám đàn ông sức dài vai rộng với số lượng áp đảo, hiện tại muốn chạy cũng không kịp, cô không thể quay đầu bỏ đi khi biết Kim Bưu Hồ có ý đồ kết tội với em trai bảo bối của mình, hơn nữa...

Đầu lưỡi của Mộc Như Lam đảo qua môi dưới, ánh đèn mờ mờ càng làm tăng thêm vẻ nguy hiểm và căm dỗ...

Đại bộ phận biến thái đều có một sức hấp dẫn kỳ lạ hay thậm chí là một diện mạo vô cùng quyến rũ. Bọn họ nói năng khéo léo hùng hồn, thường xuyên dùng ngôn ngữ để định hướng người khác theo ý mình, bọn họ ích kỷ, giởn guy trang, coi mình là trung tâm và hầu như không bao giờ sợ hãi.

Mà Mộc Như Lam chính là một kẻ biến thái và một bệnh nhân tâm thần như thế. Có thể bề ngoài của cô rất đặc biệt, nhưng ác ma trong cô lại mang đầy đủ đặc điểm của một kẻ biến thái trong những cuốn sách tâm lý học tội phạm.

Cô không sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy hưng phấn.

A... Con mồi ấy thế mà cũng dám cản ngược lại thợ săn sao? Quả đúng là thú vị. Ừm, để cô suy nghĩ một chút... Bút máy? Bút máy thật sắc nhọn, chibằng cầm nó vào con mắt của mi đi? Đừng lo, ta hứa sẽ không đâm thủng não mi đâu. Còn dao a, loại dao này cầm trên tay thật thuận tiện, dùng để cắt đứt cổ họng của mi là tốt nhất, máu tươi phun tung toé, cảnh tượng mi run rẩy ngã vào vũng máu chắc chắn sẽ cực kỳ cực kỳ mỹ lệ... Ôi, điện thoại bị rơi mất rồi, bằng không ta nhất định sẽ quay phim để sau này thưởng thức lại mỗi lúc nhàn rỗi...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: V14.2: Ác ma (2)

Nằm đơn độc trên mặt đường đầy đất cát, chiếc điện thoại màu trắng bóng sáng màn hình, bắt đầu chậm chạp gửi tin nhắn.

Di động của Mộc Như Lam có hai sim, sim 1 toàn là số người nhà và bạn bè thân thiết, còn sim 2 lưu số những người chỉ có thể gọi là quen biết.

Số của Mộc Như Lâm dĩ nhiên là nằm trong sim 1, vì vậy tin nhắn của Mộc Như Lam gửi đi cho danh bạ sim 1.

Thành phố K. Mộc gia.

Kha Uyển Tinh đang bận túi bụi, hoàn toàn không để ý đến chuyện ba chị em Mộc Như Lam vẫn chưa về nhà ăn cơm, di động trên bàn chợt rung lên, bà ta phẫn chán cầm xem thì thấy có tin nhắn gửi tới từ số của Mộc Như Lam. Đọc được nội dung bên trong, bà ta chỉ cho rằng Mộc Như Lam không cẩn thận ấn nhầm nên liền ném di động sang một bên rồi tiếp tục làm việc.

Thành phố G.

Di động của Mộc Chấn Dương đã tắt máy mấy hôm nay. Mỗi buổi tối ông ta đều dẫn Bạch Tố Tinh đi làm quen với bạn bè mới. Ở bên cạnh Bạch Tố Tinh càng lâu, cái cảm giác “đời thật đẹp” đã mất tự thuở nào lại càng ủa về trong tâm trí ông ta. Mỗi lần nhìn thấy Bạch Tố Tinh cười cười ôm cánh tay mình, khéo léo giữ thể diện cho mình trong bữa tiệc rượu, ngay cả Kim Bác Hùng cũng không tiếp tục lạnh nhạt mà còn chủ động trò chuyện cùng mình, Mộc Chấn Dương lại càng đối xử tốt với Bạch Tố Tinh, càng ngày càng thích Bạch Tố Tinh, thậm chí, có những lúc người khác nhắc tới Mộc Như Lam con gái ông ta, Mộc Chấn Dương còn tưởng rằng đối phương đang nói về Bạch Tố Tinh, tâm trạng lập tức vui sướng đến mức bay bổng.

Thành phố K. Quốc lộ quanh núi.

Dù thiếu đi An Hữu Minh thì cuộc sống vẫn tiếp tục guồng quay của nó, nhóm đưa xe trên quốc lộ quanh núi vẫn sôi động như trước, những tay đua vẫn nhiệt tình tận hưởng thanh xuân của chính mình.

“A Sâm, sao A Lâm chưa tới?” Lưu Khải đến trễ, không thấy Mộc Như Lâm đâu thì mới ngạc nhiên hỏi, hai anh em nhà này từ nhỏ đến lớn cứ như một cặp sinh đôi dính liền, số lần tách ra dùng mười ngón tay đếm vẫn còn dư.

Mộc Như Sâm cầm mũ bảo hiểm trên tay chuẩn bị bắt đầu cuộc đua, nghe Lưu Khải hỏi vậy thì cũng không để ý nhiều, “Nó bảo phải ở lại trường học nghiên cứu phát minh mới nên không tới.” Mộc Như Sâm không nghĩ rằng em trai sẽ lừa mình, vì vậy nó nói cái gì cậu liền tin cái đó. Nếu ngay từ đầu Mộc Như Lâm đã nói là phải ở lại đợi Mộc Như Lam về chung thì Mộc Như Sâm dù yêu đua xe đến mấy cũng sẽ không đi.

“Lại phát minh? Ôi trời, sao tớ cứ có cảm giác như Sói xám* ấy nhỉ?”

*Sói xám Nhân vật phản diện của bộ phim hoạt hình “Cừu vui vẻ và Sói xám”. Trong phim này, mỗi khi Sói xám có âm mưu bắt cừu ăn thịt thì Cừu vui vẻ (với trang bị công nghệ tiên tiến) sẽ lại phát minh những đồ vật giúp phá kế hoạch của Sói xám, vì vậy Luru Khải mới tự nhận mình là Sói xám và so sánh Mộc Như Lâm với Cừu vui vẻ.

“Cậu có đưa hay không hả?” Mộc Như Sâm cũng chẳng muốn nói chuyện vớ vẩn với cậu ta.

Luru Khải nhún nhún vai, đội vào chiếc mũ bảo hiểm màu xanh bạc, “Đưa chứ sao không, để xem ‘hàng’ ai to hơn.”

“Xùy.”

Lá cờ đỏ vung lên, những chiếc xe đua như tên rời cung lao vút ra ngoài, Mộc Như Sâm yêu cực kỳ cái cảm giác tự do tự tại này, bên tai tràn ngập tiếng động cơ và tiếng gió vù vù, di động đặt trong túi bên đùi rung lên vài cái, Mộc Như Sâm cũng không dừng xe, thậm chí chắc là tin rác, đợi cậu đua xong rồi tính sau.

Thành phố K. Quán bar Ý Loạn Tình Mê.

Trong phòng kín, không khí căng như dây đàn, một nhóm đàn ông toàn thân mặc đồ đen cảnh giác nhìn chằm chằm năm chàng trai cô gái trẻ tuổi ở phía đối diện, rõ ràng trong tay bọn họ đều có súng, thế nhưng lại run run không dám bóp cò.

Tại chiếc sofa đơn màu đen, thiếu niên tuấn tú lười biếng ngồi vắt hai chân, yếu dã và nguy hiểm.

Mà bên cạnh hắn là những thiếu niên trẻ tuổi cá tính độc đáo mỗi người một vẻ, trong đó có một cô gái nhìn như vô hại nhưng lại khiến cả một đám người phải e dè đến chảy mồ hôi lạnh.

“Chuyện tôi nói, các ông có thể từ từ suy nghĩ, không cần nóng vội, cứ để cho đầu óc tỉnh táo rồi bàn tiếp.” Đoạn Nghiêu thờ ơ nói, trên tay cầm một ly rượu đỏ tươi, bên dưới ánh đèn mờ mờ, xuyên thấu qua khối chất lỏng trong suốt, đôi mắt hoa đào xinh đẹp như phản xạ ra từng tia sáng đỏ, “Dù sao thì, con người ta một khi nóng vội thường rất dễ làm ra những quyết định sai lầm, mà quyết định một khi đã sai thì thường sẽ dẫn đến vô số phản ứng dây chuyền, nếu chẳng may...”

“Xoảng!” Ly rượu đỏ trên bàn tay trắng nõn bỗng rơi xuống đất, tiếng thủy tinh vỡ nát làm lòng người run rẩy.

“Ha ha ha ha a...” Chàng trai như yêu tinh nhẹ nhàng nở nụ cười, xinh đẹp điểm lệ mà nguy hiểm vạn phần, tựa như một đóa hoa lớn lên trong độc dược.

“Đi thông thả~” Luru Bùi Dương tự đắc cầm gương, tỏ thái độ đi thông thả không tiền đường cản trở người ta soi gương.

Những người áo đen giật nảy mình, nhưng không một ai dám cử động.

Lúc này cô gái duy nhất trong nhóm mới nâng mắt lên, cái nhìn lạnh như băng sắc như kiếm liên phóng tới, “Còn chưa rút?”

Đám người kia nghe vậy thì thân thể mềm nhũn, vội vàng nối đuôi nhau xông ra ngoài.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại bọn họ, Lễ Thân vừa đập Thái Sử Nương Tử vừa cười bỉ, “Tớ phát hiện cậu càng ngày càng biết giả vờ dọa người.”

Thái Sử Nương Tử bực mình đá trả, đáy mắt vẫn còn lưu lại một tia sáng bén nhọn, “Bà đây cần phải giả vờ chắc?”

Đoạn Nghiêu đứng dậy, ngấp một cái rồi lười biếng duỗi cơ lưng, như thể chuyện hắn vừa làm chỉ là xem một buổi biểu diễn nhảm chán chứ không phải là đánh một trận ác liệt không dễ dàng.

“Thôi, về ngủ nào...” Đoạn Nghiêu chuẩn bị rời khỏi, ngay vào lúc này, điện thoại phát âm báo có tin nhắn mới, hắn lấy điện thoại ra khỏi túi đồng thời ngoái đầu nhìn bốn người phía sau, bọn họ cũng đang cầm điện thoại trên tay, có vẻ là cùng lúc nhận được một tin nhắn.

“Là Lam Lam” Thái Sử Nương Tử vui vẻ nói, giây tiếp theo lại nhíu mày nghi hoặc, “Cái gì thế này?”

Mấy người Đoạn Nghiêu cùng đọc tin nhắn, cuối cùng tất cả đều lâm vào trầm tư, cô ấy nhắn nhằm chẳng? Hay là muốn ám chỉ điều gì đó?

Đoạn Nghiêu đánh một cuộc gọi cho Mộc Như Lam, thế nhưng không có ai bắt máy.

“Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?” Thái Sử Nương Tử nghiêm giọng.

Lông mày Đoạn Nghiêu nhíu lại, ngón cái vô thức sờ lên chiếc nhẫn đeo trên ngón trỏ, bình thường Mộc Như Lam rất hiếm khi gửi tin nhắn cho bọn họ, có chuyện gì cô cũng trực tiếp gọi điện thoại, cần gì phải gửi tin nhắn cho nhiều người? Cũng có thể Mộc Như Lam nhắn nhầm, tuy nhiên hắn có linh cảm chuyện không đơn giản như vậy.

“Mặc, điều tra hành tung của Lam Lam ngày hôm nay...”

Thành phố K. Lục gia.

Trong lúc dùng cơm cùng ba thành viên Lục gia, Mặc Khiêm Nhân bắt giác quét tầm mắt ra ngoài cửa sổ, mùa đông đang gần kề, đêm đến mỗi lúc một sớm, giờ này mùa hè, bầu trời vẫn còn tràn ngập ánh chiều tà.

Sau khi nghe Lục Tử Mạnh nói Mặc Như Lam không thích bà can dự vào chuyện riêng, Lục mụ mụ vẫn thường xuyên than thở, thường xuyên u oán liếc nhìn Mặc Khiêm Nhân, Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh làm như không thấy gì, nhưng Lục ba ba và Lục Tử Mạnh thì đã bắt đầu ê ẩm.

Trên bàn cơm, Lục mụ mụ vừa xới cơm cho mấy người đàn ông vừa buộc miệng nói thầm, “Khiêm Nhân à... cháu nhất định không được thua kém người khác, nhất định phải cố gắng, đi và mẹ cháu và cả ông cháu đều rất thích Lam Lam...”

“Phụt... Khụ, khụ khụ!” Lục Tử Mạnh lại một lần nữa bị cái tên của Mặc Như Lam kích thích, Lục ba ba thấy vậy thì nghiêm mặt lại, đứa nhỏ này, phải đến khi nào mới học được một phần trầm ổn của Khiêm Nhân!

Lục mụ mụ trừng Lục Tử Mạnh một cái rồi tiếp tục nhắc nhở Mặc Khiêm Nhân, “Khiêm Nhân à, đi thấy cháu và Lam Lam rất rất xứng đôi, Lam Lam có lẽ cũng thích cháu, tuy Lam Lam nói sẽ không yêu đương trước khi tốt nghiệp trung học nhưng qua tháng sáu năm sau là con bé đã trở thành sinh viên rồi. Cháu bảo Lam Lam thì vào trường nào đó ở thủ đô đi, hay là thi trường ở Mỹ cũng được. Con bé tốt như thế, cháu phải kiên quyết giữ lấy bằng không sẽ bị cướp đi mất!”

Lục mụ mụ đã suy nghĩ thay Mặc Khiêm Nhân cả rồi, nếu Mặc Khiêm Nhân không muốn ở lại Trung Quốc, mà Mặc Như Lam lại không muốn ra nước ngoài du học, vậy thì đến thủ đô là tốt nhất, nơi đó có Mặc gia nên sẽ chẳng ai dám khi dễ Mặc Như Lam, ngoài ra bọn họ cũng có thể hỗ trợ đề phòng có kẻ tới cướp Lam Lam đi. Người thương còn ở trong nước, Mặc Khiêm Nhân dù bận đến mấy thì cũng không thể không trở về.

“Mẹ!” Lục Tử Mạnh cau mày mất hứng, trong lòng hấn lo muốn chết, sao mẹ già cứ phải bao đồng như vậy a? Đã bảo đừng can thiệp rồi mà cứ thích chen chân vào cho bằng được, làm thế khác nào đẩy Mặc Khiêm Nhân vào hồ lửa cơ chứ? Hấn chỉ nghĩ đến chuyện đêm đêm có kẻ biến thái ngủ cùng mình là đã nổi hết da gà rồi! Mặc Khiêm Nhân làm sao có thể sống chung với một kẻ biến thái?!

“Con im lặng coi!” Lục mụ mụ còn nóng tính hơn cả Lục Tử Mạnh.

Bên kia hai mẹ con người một câu ta một câu, còn nhân vật chính ngồi đối diện thì lại ung dung bình thản như chưa nghe lọt chữ nào, hấn cầm bát gấp hành tỏi ra khỏi thức ăn đến khi hết sạch mới chịu bỏ vào miệng, bỗng cảm giác được di động trong túi quần rung lên hai hồi, hấn quen tay lấy ra xem.

—— 434.

from: Mặc Như Lam

Mặc Khiêm Nhân ngạc nhiên nhìn con số trên màn hình, đôi mắt lạnh lùng hơi nheo lại.

Lục Tử Mạnh ngó sang thăm dò tình hình bên địch, ơ một tiếng, “Đây là cái gì? Các cậu đang chơi trò đoán số sao?”

Mặc Khiêm Nhân không trả lời Lục Tử Mạnh mà chỉ trực tiếp gọi điện thoại cho Mặc Như Lam, nhưng dĩ nhiên là không có ai bắt máy. Lục Tử Mạnh còn đang thắc mắc kia là cái gì thì Mặc Khiêm Nhân đã đứng dậy đi nhanh lên lầu.

“Ái chà... thằng bé này, lo nói chuyện yêu đương mà không thèm ăn cơm luôn?” Lục mụ mụ thích thú lắm lắm, trong mắt đong đầy ý cười, cũng đúng thôi, người có tâm trạng như thế này lúc nào cũng thấy hạnh phúc, nói đúng hơn là, người có cơ hội hy sinh cho người mình yêu thương sẽ hạnh phúc hơn người được hưởng thụ tình yêu, cho dù kết cục có bi thảm đến đâu thì cũng không thể sánh kịp niềm hạnh phúc trước đó.

Mặc Khiêm Nhân bước vào thư phòng, hấn vẫn chưa hiểu Mặc Như Lam gửi ba con số này là có ý gì, nhưng hấn linh cảm mình phải lập tức giải mã ra.

Mặc Khiêm Nhân làm việc rất có nguyên tắc, hấn sẽ không phạm sai lầm ở những khía cạnh đơn giản như các thiên tài khác, kinh nghiệm đã dạy hấn rằng: khi người gặp phải một tình huống khẩn cấp, hãy đem khả năng đơn giản nhất đặt ra trước mặt, mà khả năng đơn giản nhất cho dãy số này là gì?

Đó chính là —— Mặc Như Lam nhấn nhầm.

Có lẽ thứ cô muốn gửi không phải là ba chữ số này mà là một thứ gì đó có liên quan đến chúng, nhưng nếu vậy, Mặc Khiêm Nhân không thể không đoán định rằng Mặc Như Lam đang ở trong tình huống cực kỳ nguy hiểm, bởi cô không phải tuýp người sơ suất đến mức nhấn nhầm một tin cơ bản như thế này.

Mặc Khiêm Nhân nhớ lại nhãn hiệu và kích cỡ di động của Mặc Như Lam, điều may mắn ở đây là di động của hấn cũng cùng y kiểu đó, SO—— Mặc Khiêm Nhân nhìn bàn phím, hai giây sau, hấn vội lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế rồi gấp rút chạy xuống lầu.

Ba người còn đang ăn cơm không ngờ rằng Mặc Khiêm Nhân mới đi lên chưa bao lâu đã vội trở lại, Lục Tử Mạnh buống đùa chạy ra ngoài, kết quả chỉ thấy đèn xe của Mặc Khiêm Nhân đang dần rời xa.

“Kháo! Không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Ngoại trừ những lần Mặc Khiêm Nhân truy bắt tội phạm biến thái, Lục Tử Mạnh chưa bao giờ thấy bạn tốt gấp gáp đến như vậy, hấn vỗ vỗ đùi, nhanh chóng lái xe bám theo.

Mặc Khiêm Nhân lạnh mặt nhìn thẳng phía trước, bàn tay tái nhợt thành thạo bẻ bánh lái, chân ga gần như đạp hết cỡ, giữa đường cái đông đúc những

xe, hần lấy tốc độ và kỹ thuật của một tay đua chuyên nghiệp để lướt xuyên qua đó.

Trong đầu Mặc Khiêm Nhân bắt đầu tiến hành quá trình suy luận, nếu có một chiếc máy tính có thể hiển thị hoạt động não bộ của hần thì thứ hiển thị trên màn hình nhất định sẽ khiến cho người ta hoa mắt không kịp theo dõi.

Khi quen dùng điện thoại đến một mức độ nhất định, người ta sẽ không cần nhìn cũng biết phím nào ra phím nào. Mặc Khiêm Nhân chuyển đổi bàn phím số và bàn phím tiếng Anh vài lần, hần phát hiện ra, động tác bấm số 4 và 3 giống hệt động tác bấm chữ S và O.

SOS.

(MDL: Nào giờ cứ tưởng Lam Lam nhà giàu xài điện thoại cảm ứng, đọc suy luận của anh thì mới vỡ lẽ, hóa ra chị ý dùng điện thoại bấm phím các năng a, thật gần gũi quá đi =))~)

Tóm lại, đây là tin nhắn cầu cứu của Mộc Như Lam, lúc ấy cô đang ở tình huống khẩn cấp nên không thể nhìn xem mình ấn có đúng hay không, hơn nữa, nếu muốn gửi tin nhắn, di động hần phải ở chế độ ngủ bút hoặc bính âm, khả năng duy nhất xuất hiện con số chỉ có thể là cô lén gõ tin nhắn vào thời điểm điện thoại đang có cuộc gọi.

Mà loại di động này lại không thể gửi tin nhắn đi khi đang trò chuyện, như vậy sẽ làm cho mạng bị lỗi dẫn đến cắt đứt cuộc gọi, nói cách khác, có người đang giám thị từ xa và khống chế Mộc Như Lam thông qua điện thoại di động, nếu đối phương ở gần, Mộc Như Lam sẽ không có cơ hội gửi đi tin nhắn này.

Mộc Như Lam là người mà quốc gia coi trọng, số điện thoại của cô được cục cảnh sát xếp vào loại ưu tiên, Mộc Như Lam không báo cảnh sát mà chỉ lặng lẽ gửi đi tin nhắn cầu cứu, ấy là vì đối phương uy hiếp không cho phép cô báo cảnh sát, nguyên nhân có thể là một thứ nào đó mà Mộc Như Lam coi trọng, tí như em trai của cô.

Như vậy, có người bắt cóc em trai Mộc Như Lam để uy hiếp cô – năm năm trước Mộc Như Lam dám bất chấp nguy hiểm để cứu em trai mình thì bây giờ cũng vậy – Mộc Như Lam có khả năng đang ở một mình, đối phương dùng di động em trai cô để gọi điện tới, hơn nữa còn dùng ống nhòm giám sát hành động của cô hòng ngăn cản cô lén báo cảnh sát. Mộc Như Lam vừa nghe điện thoại vừa lén gõ tin nhắn cầu cứu, để tăng khả năng được cứu trợ, cô sẽ lựa chọn gửi cho nhiều người.

Dựa trên giả thiết hần vừa đặt ra cùng với độ thu hút của Mộc Như Lam, nếu cô đang ở nơi đông người, cho dù cô không báo cảnh sát thì cũng sẽ có người giúp cô báo, vì thế Mộc Như Lam không có khả năng ở trong khu vực thành phố. Chưa hết, đối phương có thể giám sát cô và cô cũng biết đối phương đang giám sát mình, điều này chỉ xảy ra khi khoảng cách hai bên không quá dài, có thể là đối phương lái xe đi phía trước, còn Mộc Như Lam lái xe ở phía sau.

Nếu vậy thì hần có thể bổ sung thêm một chi tiết nữa vào giả thiết vừa rồi, đó là Mộc Như Lam tận mắt thấy em trai mình bị bắt cóc nên vội vã đuổi theo mà không kịp báo cảnh sát, tạo cơ hội đối phương khống chế mình. Có thể hai chị em cô đã hẹn nhau tại một địa điểm ít người nào đó, cô đi tới thì mới chứng kiến mọi chuyện, địa điểm này chắc chắn không phải hắc ốc – Mộc Như Lam chưa bao giờ cho bất kỳ kẻ nào đến hắc ốc, đó là địa điểm gây án của cô – khả năng duy nhất là học viện Lưu Tư Lan sau tan học nửa giờ, khi ấy học sinh không tham gia xã đoàn đã sớm về nhà, cổng trường rất vắng vẻ, hơn nữa đây còn là lúc giao ca sáng tối tại học viện Lưu Tư Lan, ở giữa có khe hở mười phút không người giám sát, quả là một thời cơ gây án hoàn hảo.

Cho nên, tin nhắn này có thể đã được gõ ra từ hai giờ trước, nhưng vì trục trặc nào đó mà thời gian gửi tin bị lùi lại.

Từ Lưu Tư Lan đi ra ngoài, bên trái là đường tới trung tâm thành phố, bên phải là đường ra ngoại ô hẻo lánh, chẳng có kẻ bắt cóc nào lại ngu đến mức chạy về trung tâm thành phố, cho nên, hướng truy tìm, bên phải.

Không thể không thừa nhận, Mặc Khiêm Nhân hoàn toàn đủ tư cách làm một nhà tâm lý học tội phạm nổi tiếng thế giới, chỉ từ một dãy con số, hần có thể tìm ra gần như toàn bộ quá trình phạm tội và cả hướng truy tìm tung tích. Đây cũng là lý do tại sao biến thái Mộc Như Lam luôn kiêng kỵ và cảnh giác đối với người làm nghề này, tuy nhiên khi ấy cô không ngờ rằng, sẽ có một ngày cô trở thành bạn bè với loại người mà mình kiêng kỵ nhất, hơn nữa còn là vì chính cô ban đầu có chút chủ động, cuối cùng lại xúc tác cho đối phương chuyển bị động thành chủ động.

Sau khi đi qua trung tâm thành phố, lượng xe dần dần ít đi, Mặc Khiêm Nhân hành động không chút chần chừ, chẳng bao lâu sau, chiếc xe đi đến học viện Lưu Tư Lan, hần chỉ nhìn lướt qua rồi tiếp tục tiến thẳng về phía trước, chân ga đạp hết cỡ.

Lục Tử Mạnh vất vả bám theo sau, kỹ thuật của hần không tốt bằng Mặc Khiêm Nhân, vừa mới nảy thiếu chút nữa đã mất dấu ngay tại trung tâm thành phố, cũng may con đường này rõ ràng là tiến về phía Lưu Tư Lan, hần không thể theo dõi xe của Mặc Khiêm Nhân nhưng vẫn có thể đoán được đường đi.

Lục Tử Mạnh cũng biết làm một ít suy luận đơn giản, Mặc Khiêm Nhân nhất định là đi tìm Mộc Như Lam, nhất định là Mộc Như Lam đã gặp phải chuyện gì đó, vì sao? Rất đơn giản a, bởi vì Mặc Khiêm Nhân chỉ có hứng thú với biến thái, nguyên nhân khiến Mặc Khiêm Nhân ở lại thành phố K một thời gian dài cũng là Mộc Như Lam.

...

Bên kia, Đoàn Nghiêu rút cuộc cũng nhận được báo cáo của Lê Mặc, càng nghe nhiều, đôi mắt của hần càng híp lại đầy nguy hiểm, Thái Sử Nương Tử thì nhăn trán, “Cậu nói cái gì? Lam Lam đã rời học viện Lưu Tư Lan nhưng vẫn chưa về Mộc gia? Ở nhà hàng Lâu Lan cũng không thấy tung tích? Bên bộ giao thông cũng không quay được bất kỳ hình ảnh liên quan nào?”

Lê Mặc lắc đầu.

“Nghĩa là sau khi rời khỏi học viện Lưu Tư Lan, hội trưởng đại nhân không vào trung tâm thành phố mà lại đi về phía con đường không có camera theo dõi.” Lễ Thân cau mày.

“Vì sao bên Mặc gia vẫn chưa truyền ra tin tức gì? Con cái biệt tâm biệt tích, chẳng lẽ người làm cha mẹ không phát hiện được điều gì bất thường sao?” Khuôn mặt âm nhu của Lưu Bùi Dương liền trầm xuống.

“Bây giờ vẫn chưa thể xác định được tình hình của hội trưởng đại nhân.” Lễ Thân cầm trên tay điện thoại của mình, “Hội trưởng gửi mấy con số này rất cuộc là để làm gì? Âm hiệu chăng? 434... Sinh nhật hội trưởng đại nhân? Không đúng, hay là địa chỉ cửa tiệm? Biển số xe?”

Đoạn Nghiêu không để ý tới chuyện khác, hắn chỉ biết hắn phải nắm được hành tung của Mặc Như Lâm trong thời gian ngắn nhất, bây giờ đang ở đâu, làm gì, có bình an vô sự hay không.

Hắn lấy di động gọi một cú điện thoại, mấy người Lễ Thân và Thái Sử Nương Tử hai mặt nhìn nhau, nghe lời Đoạn Nghiêu nói, bọn họ đồng loạt nuốt nước bọt, lão đại nổi bão rồi, chỉ mong không có tên điên nào dám to gan xuống tay với Mặc Như Lâm, bằng không nhất định sẽ chết mất xác!

...

Xe chạy hơn hai giờ mới tới đích, lúc này trời đã tối đen, nơi đây hình như là vùng ngoại ô hoang vu, phía trước chỉ có một cái nhà xường lộn xộn thoát nhìn đã hoang phế từ lâu, một ít sắt vụn bị gió thổi lăn qua lăn lại, giữa bóng đêm vang lên những âm thanh âm đạm.

Xe Mặc Như Lâm chậm rãi dừng ở cửa, đèn xe lập lòe chiếu sáng một khoảng nhỏ phía trước, người bên Kim Bưu Hồ tiến vào tìm một hồi mới thấy công tắc điện, “cách” một tiếng, chiếc đèn tròn yếu ớt treo nơi cửa kho run rẩy phát ra một thứ ánh sáng mờ nhạt.

“Đây là nơi mà Chu Nhã Nhã gọi là địa điểm gây án thích hợp... Mẹ nó, quả đúng là rất thích hợp, ở chỗ như thế này, thi thể dù có thối rữa hay thậm chí chỉ còn một bộ xương khô thì cũng chẳng ai phát hiện.” Kim Bưu Hồ đã hoàn toàn xem Mặc Như Lâm như người chết, vừa xuống xe liền xoa hông đánh giá cái nhà xường rách nát này.

“Kim tiên sinh, xin hãy trả em trai lại cho tôi.” Mặc Như Lâm xuống xe, nhìn Kim Bưu Hồ cao gần 1m9 với diện mạo thô thiển dữ tợn như một gã đồ tể, cô mở miệng nói cực kỳ nghiêm túc.

Bọn bắt cóc bị Mặc Như Lâm hấp dẫn tâm mắt, cô gái có mái tóc dài cặp thắt lưng, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, ánh mắt âm áp trong trẻo, phảng phất như thể cô không hề nghĩ nhiều về việc đuổi một mạch tới đây, như thể cô chỉ cảm thấy em trai của mình bị mang đi, cô muốn xin trở về, thuần khiết vô hại đến mức khiến cho đám đàn ông không khỏi giật mình, người bọn họ vừa tính toán chuẩn bị giết chính là một cô gái như thế này a.

“Kim tiên sinh, xin hãy trả em trai lại cho tôi.” Mặc Như Lâm lặp lại một lần nữa rồi nhìn Kim Bưu Hồ một cách nghiêm túc không e ngại, tựa hồ cô chưa nhận thức được bản thân mình đang gặp phải hiểm họa lớn chừng nào.

Nhìn xem, đến tận lúc này mà cô vẫn còn đặc biệt lễ phép gọi hắn là “Kim tiên sinh” cơ đấy, nếu là trước đây thì có khi hắn đã vui vẻ ăn cô luôn rồi, hơn nữa còn có thể vì cô mà bỏ ra một phần tình cảm thật lòng, chỉ tiếc, bây giờ hắn không thể nào “cứng” nổi khi đối diện với phụ nữ nữa.

“Đại ca...” Hoàng Mao Tử Tử là kẻ đã cầm óm nhòm giám sát Mặc Như Lâm, hắn kéo kéo góc áo Kim Bưu Hồ, ánh nhìn dành cho Mặc Như Lâm thoáng hiện lên vẻ dâm dăng, con nhóc xinh đẹp như thế này mà giết đi thì thật không nỡ, chỉ bằng cứ để cho bọn họ chơi đùa một lần rồi xử a.

Một cơn gió rét buốt đột ngột ủa đến, mái tóc đen nhánh của Mặc Như Lâm bị thổi tung, che khuất đi gương mặt cô, hơn nữa dáng đứng của cô lúc này lại cứng đờ, trông qua quả thực có phần đáng sợ, Hoàng Mao Tử vừa mới tăng vọt tính dục này lập tức e dè lùi mấy bước về sau, sắc mặt Kim Bưu Hồ cũng thay đổi.

“Được, được rồi, đi vào trước đi.” Kim Bưu Hồ bình tĩnh lại, hắn nhìn Mặc Như Lâm một lúc rồi quay lại xe bé Mặc Như Lâm vẫn đang hôn mê bất tỉnh xuống, Mặc Như Lâm vội tiến lên nhưng đã bị ngăn lại.

“Mày đúng là không tự nhận thức được hoàn cảnh của mình!” Hoàng Mao Tử khoa trương nói, âm lượng tuy lớn nhưng ngữ điệu lại khá hòa hoãn. Hoàng Mao Tử hơi lùn, còn tương đối trẻ, thấy Mặc Như Lâm khả ái không có gì để ghét, hắn đương nhiên cũng không muốn tỏ ra hung ác hay đánh đập cô.

“Vào nhanh đi.” Gã lái xe đẩy Mặc Như Lâm một cái.

Cô chân chừ trong thoáng chốc, cuối cùng vẫn chọn đi theo Kim Bưu Hồ, ánh mắt dán chặt vào Mặc Như Lâm.

Đèn trong nhà xường bỏ hoang đã bị hư, bọn họ vốn định mang Mặc Như Lâm tới đây để giết, kết quả lại phát hiện ra Mặc Như Lâm yếu đuối nhu nhược hơn tưởng tượng của mình rất nhiều. Lúc này bọn họ đều cho rằng mình đã lo xa, tuy Mặc Như Lâm thân thể hiển hách thanh danh vang dội nhưng chung quy chỉ là một cô gái nũng nịu lớn lên trong cung chiều mà thôi.

Vì thế, đám đàn ông khinh suất cứ mặc cho Mặc Như Lâm thoải mái đi lại mà không hề hay biết cô gái này chính là một kẻ biến thái còn đáng sợ hơn cả ác quỷ.

“Tối quá...” Trong bóng đêm, giọng nói của Mộc Như Lam mang theo sự sợ hãi, “Bật đèn có được không?”

“Phụ nữ thật phiền toái... A? Cái gì vậy hất lên mặt tao thế này? Tanh quá! Mau mau mau, điện thoại!” Hoàng Mao Tử chợt kích động kêu lên, Kim Buru Hồ ở phía trước vội vàng vác Mộc Như Lâm lên vai, cùng một người khác lấy di động ra chiếu sáng xung quanh, “Cái quái...”

“A a a a!” Mộc Như Lam hoảng hồn kêu lên, khiếp đảm lao vào trong lòng Kim Buru Hồ.

Tính luôn Kim Buru Hồ thì bọn bắt cóc có tất cả bốn người, một gã lái xe, một gã phụ lái, còn Kim Buru Hồ và Hoàng Mao Tử thì ngồi ở phía sau, nhưng hiện tại bọn họ lại thấy gã phụ lái ngã quỵ ra đất, đôi mắt trũng lõm đầy kinh hãi, gã làm thế nào cũng không thể nói một câu nên lời, bởi vì vết hầu của gã đã bị rạch một đường rất dài, máu đỏ phun tung toé, văng lên mặt Hoàng Mao Tử đứng ngay bên cạnh, đồng thời thấm ướt toàn bộ vạt áo của chính gã.

Ba tên còn lại cũng bị dọa đến ngây người, bọn họ vội vã kéo nhau lao ra ngoài, thẳng đến khi nhìn thấy ánh đèn lập lòe thì mới dừng lại, hoảng sợ quay đầu nhìn cái nhà xương hoang phế này.

Mộc Như Lam siết chặt lấy gấu áo Kim Buru Hồ, Kim Buru Hồ cúi xuống, cô gái cao 1m6 còn chưa đứng đến ngực hán, lúc này sợ tới mức nước mắt đầy mặt, cô ngửa đầu nhìn hán, đáng thương hể hể hết như động vật ăn cỏ đang cầu xin được bảo hộ.

Kim Buru Hồ tuyệt đối không phải hạng tốt lành gì, hán chắc chắn sẽ không buông tha Mộc Như Lam nếu bản thân hán vẫn chưa mất hết ham muốn với phụ nữ, có điều sự thật đáng lòng, giờ này phút này hán đã không còn được như xưa. Cũng không hiểu tại sao, hán bỗng nhiên nhớ tới em gái Kim Mạt Ly, lại nhìn thấy Mộc Như Lam yếu đuối như thế này, Kim Buru Hồ tạm thời bỏ quên mục đích ban đầu bọn họ dụ Mộc Như Lam đến đây, tùy ý để cô bầu vú gấu áo mình.

“Sao... sao lại thế này?” Mặt Hoàng Mao Tử toàn là máu tươi, toàn thân hán run rẩy bầy. Tại sao có thể đột nhiên như vậy, muốn dọa chết người à, đây là tại làm sao?!

Lái xe là một gã đàn ông cao lớn y chang Kim Buru Hồ, gã tuy cũng bị dọa sợ nhưng vẫn là người tinh táo nhất ở đây, nhìn cánh cửa đã trở nên vô cùng nguy hiểm kia, gã nuốt nước bọt.

“Bên trong... Có thể có người...”

“Nhưng vì sao hán lại muốn giết...” Hoàng Mao Tử lập tức ôm cổ sợ hãi, trời ạ, vừa rồi hán đứng rất rất gần a, nếu người bị giết là hán thì làm sao bây giờ? Hoặc là đối phương giết người nọ xong liền quay sang giết hán thì làm sao bây giờ? Thật đáng sợ! Hán không muốn chết!

“Có... có lẽ đối phương cho rằng chúng ta xâm nhập địa bàn của hán.”

“Đừng nhiều lời, đi ngay!” Kim Buru Hồ nói, giết người trong im lặng như vậy, đối phương rốt cuộc là quái vật phương nào cơ chứ?

“Nhưng xe chúng ta hết xăng rồi!” Gã lái xe cũng vội không kém, bọn họ đúng là gây ông đập lưng ông, chạy đến một chỗ như vậy, trước không thôn sau không quán, hơn nữa nhiệt độ không khí đang ngày càng xuống thấp, tuy bọn họ có thể ngồi trong xe nhưng nếu chẳng may kẻ trong kia đi ra ngoài thì biết phải làm sao đây? Theo gã, phương án duy nhất chính là vào trong thương lượng để đối phương biết bọn họ không có ác ý, tránh chuyện đi ngủ mà vẫn phải nơm nớp lo sợ, hay tệ hơn là thật sự bị giết chết.

Kim Buru Hồ nhìn về phía Mộc Như Lam, cô yếu ớt lắc đầu, “Xe của tôi cũng không còn xăng, làm sao đây?”

“Gọi điện thoại bảo người ta đến đây hỗ trợ!”

“Chỗ này không có tín hiệu!”

“Chết tiệt!” Kim Buru Hồ giận dữ đi tới mở cửa xe van rồi ném Mộc Như Lâm vào, sau đó hán lại nhặt lên mấy thanh sắt dài, thấy hai thanh sang cho Hoàng Mao Tử và gã lái xe, “Ông đây cóc tin ba người chúng ta không đối phó nổi tên đó!”

Gã lái xe lại nói, “Địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, đi vào chính là tự sát.”

“Chứ bây giờ phải làm sao hả?!” Kim Buru Hồ chưa bao giờ ưa thích việc động não, lúc này hán tức giận đến mức hận không thể đánh người.

Gã lái xe hất đầu về phía Mộc Như Lam đang đứng, “Dù sao đem nó tới đây cũng là để giết chết, chi bằng cho nó đi vào nói chuyện với người bên trong, nếu tao đoán không nhầm thì đối phương có thể là đàn ông, mày xem có thằng đàn ông nào kiếm được trước loại con gái như thế này không?”

Gã quả thực chính là kẻ tàn nhẫn nhất trong đám đàn ông này.

Kim Buru Hồ và Hoàng Mao Tử thấy Mộc Như Lam đang nhìn bọn họ, hai tay nắm chặt trước ngực như thể đang cầu xin điều gì, dáng vẻ này khiến người ta chẳng thể nào nở lòng xuống tay với cô.

Thế nhưng câu nói tiếp theo của gã lái xe đã hủy luôn một chút lòng tốt ít ỏi đến đáng thương này.

Gã nói, “Tụi mày có muốn mạng sống không hả? Tao nói cho tụi mày biết, kẻ ở trong kia có thể đã sống tại đây một thời gian dài, chỗ này người rất thưa thớt, ai biết có phải là lũ mọi rợ mất nhân tính hay không, hơn nữa vừa rồi hán đã giết một người, không chừng sắp tới sẽ giết hết tất cả chúng ta!”

So với tính mạng của chính mình, mạng sống người khác có là cái thứ gì?

Mộc Như Lam cứ thế mà bị đẩy vào, Kim Buru Hồ còn dọa rằng nếu cô không chịu vâng lời thì hẳn sẽ quăng Mộc Như Lam vào thay thế, Mộc Như Lam đành phải đi vào cùng với tiếng khóc thút thít nghẹn ngào.

Bên trong nhà xưởng tối đen như mực, đưa tay ra nhìn không rõ năm ngón, sau khi Mộc Như Lam đi vào, đến cả bóng dáng của cô bọn họ cũng không thấy được, chỉ nghe Mộc Như Lam hô vài tiếng theo lời bọn họ đã dặn. Bất thình lình, một tiếng hét hốt hoảng vang lên, đuối sát sau đó là âm thanh giấy dựa, cuối cùng mọi thứ im bật đi, ba gã đàn ông đứng bên ngoài căng thẳng nuốt nước bọt, sợ rằng vật sắp bị ném ra ngoài sẽ là thi thể của Mộc Như Lam.

Vậy mà chỉ vài phút sau, bên trong lại truyền ra chất giọng thanh thoát của Mộc Như Lam, “Các anh mau vào đây! Thi ra chỉ là hiểu lầm... À, cảm ơn, ngon lắm...” Cô có vẻ được đối đãi rất tử tế.

Đám đàn ông quay mặt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía lối vào tối đen như mực. Bụng đã bắt đầu kêu lên rột rột, Kim Buru Hồ liếc gã lái xe một cái, “Mau vào trước đi.”

Nắm chặt thanh sắt, gã lái xe chậm chậm đi vào, Kim Buru Hồ và Hoàng Mao Tử cũng nắm chặt thanh sắt cảnh giác theo sau.

Bóng dáng ba người dần dần hòa vào màn đêm.

Các giác quan của con người hoạt động rất mạnh trong bóng tối, nỗi sợ cũng vậy mà bị phóng đại lên nhiều lần, những thứ bọn họ e ngại nhất sẽ liên tục hiện ra trong đầu. Trong các trường hợp, hầu như chỉ là tự mình dọa mình.

Ba tên đàn ông căng thẳng nín thở, mượn ánh đèn điện thoại mà tiến về phía trước, gã lái xe lên tiếng gọi to, “Mộc Như Lam, mày bảo thằng kia bật đèn lên!”

Vừa dứt lời, chiếc điện thoại trên tay gã bỗng đột ngột tắt sáng, một tiếng kêu rên vang lên, mùi máu tanh nồng lại lần nữa xuất hiện, từ kinh nghiệm lúc trước, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra đây là máu. Cảm giác được có người tới gần mình, Hoàng Mao Tử kinh hồn táng đảm vùng gây loạn xạ, “A a a tránh ra! Tránh ra tránh ra! Giết mày giết mày, mau tránh ra!”

Kim Buru Hồ cũng sợ tới mức chôn chân tại chỗ, ánh đèn bên ngoài như đã bị cái gì chặn lại, bọn họ nhất thời không thể tìm được đường ra. Điện thoại của Hoàng Mao Tử đã đánh rơi trên mặt đất, một chút ánh sáng duy nhất còn sót lại chính là từ điện thoại trên tay Kim Buru Hồ, lúc này hai người dựa lưng vào nhau, vừa sợ hãi vừa cảnh giác chú ý từng động tĩnh xung quanh.

“Đại... đại ca, bật đèn lên xem sao...” Hoàng Mao Tử thì thào.

Kim Buru Hồ nghe vậy thì một tay run run cầm thanh sắt, một tay run run bấm phím đèn pin, một âm thanh chói tai của sắt chạm sắt bất ngờ đánh thẳng vào màng nhĩ, điện thoại trên tay Kim Buru Hồ lập tức rớt xuống đất, hai người bọn chúng lại hoảng loạn la hét, thanh sắt trên tay cũng vì thế mà điên cuồng vung khắp bốn phía.

Hoàng Mao Tử bỗng cảm giác được mình đã đánh trúng thứ gì đó, nghe thấy âm thanh trầm đục của một vật nện mặt đất, hẳn vội vàng nói, “Đại ca mau nhặt đi động lên đi, hình như em vừa đánh phải con dao của thằng kia!”

Kim Buru Hồ lập tức nhặt chiếc điện thoại ngay dưới chân lên rồi rọi đèn pin về phía Hoàng Mao Tử, một gương mặt liền xuất hiện cách bọn họ không xa, là gương mặt con gái, mặt của Mộc Như Lam!

“Mộc... Mộc Như Lam!” Kim Buru Hồ và Hoàng Mao Tử tròn to mắt nhìn Mộc Như Lam đứng cách đó không xa.

“Ái chà, bị phát hiện mất rồi.” Mộc Như Lam cười nhạt nhìn bọn họ, chất giọng mềm mại cực kỳ dễ nghe, nhưng kết hợp với khuôn mặt dịu dàng của cô lúc này thì lại khiến người ta sờn cả da gà.

“Chẳng... chẳng lẽ... người là do mày giết?” Hoàng Mao Tử run rẩy khóe miệng.

Mộc Như Lam cười âm trầm, “Ai bảo bọn mi muốn giết ta làm gì? Để không bị giết, ta chỉ còn nước giết hết bọn mi a. Cứ yên tâm, sẽ không đau lắm đâu, chỉ là cắt một đường lên cổ thôi mà, máu tươi phun ra cái phụt—— giống như bình ga bị rò khí ấy.” Mộc Như Lam vừa nói vừa cười tùm tùm, dựa theo ánh đèn của Kim Buru Hồ, cô nhanh chóng tìm ra dao rọc giấy vừa bị Hoàng Mao Tử đánh văng đi, mặt trên chiếc dao là màu máu đỏ tươi, cánh tay của cô cũng nhuộm đỏ một mảng, thoạt nhìn đáng sợ dị thường.

“Đại... Đại ca...” Một nỗi kinh hoàng lập tức bùng lên bủa vây tâm trí Hoàng Mao Tử, rõ ràng hẳn biết đối phương chỉ là một đứa con gái, vũ khí của cô chỉ là một con dao nhỏ, nhưng khi nhớ đến chuyện cô đã cắt đứt cổ hai thằng bạn của hắn, lại nhìn thấy cô dùng vẻ mặt thiên sứ để thốt nên những điều khủng khiếp như thế, hẳn liền cảm thấy... cảm thấy đáng sợ như ác ma... Thật đáng sợ... Hắn thậm chí còn không dám tấn công cô, đôi chân đã mềm nhũn không thể nhúc nhích!

Kim Buru Hồ cũng cảm thấy thật đáng sợ, đầu óc hắn trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất là đối phương thật đáng sợ, chẳng khác gì một kẻ biến thái giết người không gớm tay. Nhưng Kim Buru Hồ chung quy vẫn là một tên đồi bại đã làm chuyện ác từ nhỏ tới lớn, hẳn dù sợ đến mấy cũng chưa tới mức run rẩy không dám động đậy như Hoàng Mao Tử.

Khác hẳn dáng vẻ hai gã đàn ông đang căng cứng trong cảnh giác và sợ hãi, Mộc Như Lam chỉ mỉm cười dịu dàng, cầm trên tay con dao đã bị máu tươi

nhuộm đỏ, cô thông thả đi đi lại lại, vui vẻ như thể đang dạo bước trong công viên.

Bất chợt, Kim Bưu Hồ sực nhớ ra một điều, hần cảnh giác dè chừng Mộc Như Lam vừa cúi đầu nói thắm vào tai Hoàng Mao Tử, Hoàng Mao Tử gạt đầu tỏ ý đã hiểu sau đó từ từ lê đôi chân đã mềm nhũn ra phía sau Kim Bưu Hồ, Kim Bưu Hồ nắm chặt thanh sắt trong tay. Mộc Như Lam nói gì thì cũng chỉ là một con người, hơn nữa gã lại đồ con hơn cô rất nhiều, dưới tình huống địch ở ngoài sáng ta ở ngoài sáng, nếu muốn đánh thật thì Mộc Như Lam chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong, dù sao cô cũng không phải cao thủ võ lâm.

Cô đã dùng toàn bộ sức lực để phát triển trí tuệ rồi.

Vì vậy Hoàng Mao Tử và Kim Bưu Hồ nhanh chóng lui ra bên ngoài, mà Mộc Như Lam cũng cứ thế đi theo.

Có một bóng đèn mờ mờ và một Mộc Như Lâm, hai người kia liền yên tâm ngay lập tức.

Kim Bưu Hồ để Mộc Như Lâm tựa vào trước người mình, đặt một bàn tay to lên cổ Mộc Như Lâm, hần cảnh giác nhìn Mộc Như Lam, “Ném con dao trên tay mày qua đây! Nếu không tao sẽ bẻ gãy cổ thằng này!”

“Đừng thế! Mau ném qua đây!” Hoàng Mao Tử cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hần hét to về phía Mộc Như Lam.

“Nhanh lên!” Kim Bưu Hồ thấy Mộc Như Lam vẫn mỉm cười như trước, nội tâm không tránh khỏi khủng hoảng, hần bắt giác tăng thêm sức tay, có thể thấy ngón tay hần đã đâm vào da thịt trên cổ Mộc Như Lâm.

Thấy vậy, Mộc Như Lam thu lại nụ cười bình thản, “Muốn dao, được, nhưng nếu mi dám dùng sức thêm một chút nữa thì ta đảm bảo mi sẽ phải hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này.”

Kim Bưu Hồ hoảng sợ nói lỏng tay, “Mau ném qua đây!”

Mộc Như Lam ném dao qua thật, Hoàng Mao Tử vội vàng nhặt lên nắm chặt trong tay, hần thở hồng hộc từng đợt từng đợt, tựa hồ đã phải dùng rất nhiều sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: V15

Kim Bưu Hồ và đồng bọn cùng thở phào nhẹ nhõm, Mộc Như Lam đã mất dao rồi thì cùng lắm cũng chỉ là một con hồ giấy mà thôi.

Hoàng Mao Tử thậm chí đã thả lỏng đến mức bắt đầu thẹn quá hóa giận, hần vừa quơ thanh sắt vừa tới gần Mộc Như Lam, “Mẹ nó, mày ghê gớm lắm cơ mà? Sao không tiếp tục đi? Mày kiêu ngạo lắm cơ mà? Sao không tiếp tục đi?! Không có dao thì mày chả làm được cái quái gì cả! Đồ biến thái giết người không chớp mắt!”

Mộc Như Lam đứng yên tại chỗ, thái độ ung dung bình thản như không hề ý thức được gì về tình huống hiện tại. Hoàng Mao Tử thấy thế thì càng thêm hốt hoảng, hần có cảm giác cô gái này thật quá quý dị, vì vậy đôi chân vô thức bước chậm lại, hai tay nắm chặt thanh sắt định đánh cho Mộc Như Lam ngất xỉu, “Khốn kiếp, mày xem đây!”

Thanh sắt trên tay Hoàng Mao Tử nhắm trực tiếp vào Mộc Như Lam, thế nhưng ánh mắt thì lại sợ sệt không dám nhìn thẳng, vì vậy Mộc Như Lam tránh được rất dễ dàng, thậm chí còn thuận thế bắt lấy thanh sắt. Cô bất ngờ kéo mạnh khiến Hoàng Mao Tử mất đà ngã nhào về phía mình, nụ cười trên môi lại sâu thêm một chút, “Không có can đảm nhìn thẳng mà cũng đòi bóp chết ta sao? Vậy thì vĩnh viễn đừng nhìn nữa.”

Hoàng Mao Tử trừng lớn hai mắt, ngay sau đó, một con đầu đòn kịch liệt bất ngờ ập tới, hần chịu không nổi ngã lăn ra đất, kinh hoàng hét ầm lên, “A a a a đau quá a a a!”

Kim Bưu Hồ sợ tới mức đánh rớt con dao rọc giấy trong tay, hần hoảng hồn nhìn Hoàng Mao Tử đầu đòn lăn lộn trên mặt đất, chỉ thấy mắt trái của Hoàng Mao Tử bị một cây bút máy cắm thật sâu vào trong, hơn phân nửa thân bút lộ ra bên ngoài, dòng máu đỏ tươi từ từ chảy xuống, thoát nhìn ghê rợn dị thường.

Nhưng ghê rợn hơn nữa, chính là tác giả của cảnh tượng này.

Cô gái tựa thiên sứ đang đứng cách Hoàng Mao Tử không xa, miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, như thể thứ cô nhìn thấy chỉ là một con kiến hôi mà cô có thể nghiền chết bất cứ lúc nào.

“Lùi lại! Mày, chó chết, lùi lại ngay cho tao!” Kim Bưu Hồ sợ ngây người, phản ứng tiếp theo chính là rống to về phía Mộc Như Lam, hần sợ cô sẽ giết chết Hoàng Mao Tử, tới lúc đó hần chỉ còn lại một mình, vừa nghĩ đến cảnh mình đơn độc giằng co với Mộc Như Lam biến thái là Kim Bưu Hồ lập tức rụng rời tay chân, hần nhất định phải bảo vệ Hoàng Mao Tử!

“Sao nào?” Mộc Như Lam dời tầm mắt sang Kim Bưu Hồ, thấy hắn vẫn còn kẹp chặt em trai bảo bối của mình, khoe miệng cô liền cong lên, “Này, trả em trai lại cho ta.”

“Mày lùi lại đã!” Kim Bưu Hồ đỏ mặt rống to.

Thế nhưng trên tay Mộc Như Lam lại xuất hiện thêm một cây bút máy ngòi nhọn khác, bút máy nho nhỏ nhẹ nhàng chuyển động giữa những ngón tay cô, tốc độ chậm rãi đầy thích thú. Dưới ánh mắt hoảng sợ của Kim Bưu Hồ, cô tiến lại gần Hoàng Mao Tử, nhặt thanh sắt dưới đất lên rồi ngồi xuống trước mặt hắn. Hoàng Mao Tử đã bị đau đớn thân thể không chế toàn bộ đầu óc, hoàn toàn không còn sức lực chống cự. Cảm giác được có thứ gì đó đang đè trên mặt mình, cả người hắn đột ngột cứng ngắt.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Kim Bưu Hồ, “Trả lại em trai cho ta, nếu bây giờ bút của ta cắm xuống thì đích đến sẽ không phải là mất mà là cổ họng đây. Hay là mi muốn chờ ta giết hắn xong rồi cùng mi chơi đùa? Nơi này là ngoại ô hoang vu, xe thì lại hết xăng, có mơ cũng không trốn được đâu.”

Hoàng Mao Tử run rẩy cả người, chỉ biết phát những âm thanh cầu xin đầy hoảng loạn.

Kim Bưu Hồ cảm thấy Mộc Như Lam thật sự quá khủng khiếp, cô gái này quả thực còn khủng khiếp hơn cả nữ quỷ trong phim kinh dị. Vào khoảnh khắc tính mạng bị đe dọa, cái đầu to có vẻ đã bắt đầu phát huy tác dụng, “Mày đừng động vào nó! Tao trả lại em trai cho mày! Nhưng mà... Nhưng mà mày phải lùi về phía sau!”

“Hừm?”

“Mày lùi vào bên trong kho hàng đi! Rồi chúng ta trao đổi người!” Lúc này Kim Bưu Hồ đang sợ hãi tột độ, mà người sợ hãi tột độ sẽ càng sợ hãi hơn khi mất đi đồng bọn, nhất là trong tình huống chỉ còn lại hai bọn họ, vì vậy Kim Bưu Hồ tình nguyện bỏ qua Mộc Như Lâm để đổi Hoàng Mao Tử về.

Kho hàng ư? Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu nhìn theo ngón tay Kim Bưu Hồ, đó là một cái nhà kho nhỏ nằm bên trái bãi đỗ xe phế thải, trông qua cũng chẳng khác gì một đồng phế liệu lớn.

“Nhanh lên!” Sợ Mộc Như Lam giành lấy quyền chủ động, Kim Bưu Hồ liền quát to.

“Được.” Mộc Như Lam nhún nhún vai ra vẻ “sao cũng được”, mà lúc này nét mặt ấy lại càng khiến Kim Bưu Hồ hoảng hốt và sợ hãi hơn.

Mộc Như Lam túm gáy áo Hoàng Mao Tử rồi cười tủm tỉm muốn hắn tự đi. Hoàng Mao Tử nào dám không nghe lời, hắn lập tức lao đảo đi theo Mộc Như Lam tới chỗ kho hàng bên kia, trông mặt đau đớn cũng tạm thời bị xem nhẹ.

Kim Bưu Hồ muốn Mộc Như Lam đi vào kho hàng, đèn bên trong hóa ra vẫn còn dùng được, ánh sáng mờ mờ soi rọi bốn góc kho hàng nhỏ, Kim Bưu Hồ giữ Mộc Như Lâm đứng ở cửa, khẩn trương nói, “Thả người cùng lúc!”

So với một Kim Bưu Hồ căng thẳng sợ hãi, Mộc Như Lam lại thoải mái hơn rất nhiều, cô mỉm cười nói, “Làm gì mà sợ dữ vậy? Ta sẽ rất nhẹ nhàng a...”

“Mau đổi người!” Kim Bưu Hồ rống to.

“Vậy thì đếm tới ba, ta thả hắn ra, mi đẩy Như Lâm sang đây, đừng nghĩ đến chuyện lật lọng nhé, bằng không...” Nụ cười quỷ dị của Mộc Như Lam khiến Kim Bưu Hồ lạnh buốt cả sống lưng, hắn làm gì dám có âm mưu khác, bây giờ hắn chỉ coi Mộc Như Lâm như một củ khoai lang nóng bỏng tay, nhanh nhanh ném xuống rồi chạy trốn mới là vương đạo.

Đội Mộc Như Lam đếm tới ba, Hoàng Mao Tử vội vàng lao đảo chạy tới chỗ Kim Bưu Hồ, Kim Bưu Hồ cũng dùng lực đẩy Mộc Như Lâm về phía Mộc Như Lam. Mộc Như Lam đỡ được Mộc Như Lâm nhưng sức nặng thiếu niên cộng thêm lực đẩy tới làm cô phải lùi về phía sau vài bước, Kim Bưu Hồ nhân cơ hội này khóa cửa kho hàng lại, sau đó gấp gấp dẫn Hoàng Mao Tử chạy nhanh tới chỗ đậu xe, tựa như cánh cửa kia không thể giữ nổi Mộc Như Lam, tựa như Mộc Như Lam lúc nào cũng có khả năng hiện ra trước mặt rồi giết chết bọn họ.

Xe vẫn chưa hết xăng nhưng cùng lắm cũng chỉ đi thêm được mấy trăm mét, có điều bây giờ bọn họ đã sợ tới mức cả chân rồi, xăng còn bao nhiêu liền dùng bấy nhiêu.

Chiếc xe lập tức lăn bánh chạy mất dạng, bỏ lại một khu nhà xưởng rách nát âm trầm, bóng đèn cũ kỹ treo trước cửa chọt nhấp nháy mấy lần, sau đó bụp một tiếng rồi tắt hẳn.

“Chắc, thô lỗ quá.” Dưới ánh đèn yếu ớt bên trong nhà kho, Mộc Như Lam đỡ Mộc Như Lâm ngồi dựa vào vách tường rồi kiểm tra tình trạng cơ thể cậu, ngoài việc bị ép hít quá nhiều ete dẫn đến hôn mê sâu thì không còn vấn đề gì khác.

Cô đứng dậy đi tới kéo cửa kho hàng, cửa đã bị khóa từ bên ngoài.

Không phải Mộc Như Lam cố ý thả Kim Bưu Hồ đi, ngu ngốc để mình bị nhốt trong kho hàng, mà là cô không còn sự lựa chọn nào khác. Kim Bưu Hồ cao đến 1m9, sức lực của hắn lớn hơn Mộc Như Lam rất nhiều, nếu Mộc Như Lam ẩn trong tối thì may ra có thể xử lý được hắn, nhưng vấn đề là cô đã bị lộ rồi.

Kim Bưu Hồ ban đầu phải chịu đả kích quá lớn nên mới không kịp phản ứng, thậm chí còn tưởng rằng cô cực kỳ nguy hiểm, hắn nhất thời quên mất,

Mộc Như Lam chỉ là một cô gái bình thường hơi có vấn đề về tinh thần mà thôi, nếu lấy cứng chọi cứng thì cô thua là cái chắc. Nói trắng ra là, này giờ Mộc Như Lam chỉ ra về để hù dọa Kim Bưu Hồ chứ không hề có ý định đối đầu trực tiếp với hắn, làm thế khác nào tự sát cơ chứ?

Hơn nữa, Mộc Như Lam cũng không muốn giết chết Kim Bưu Hồ ở đây, bởi cô muốn con rối Kim Bưu Hồ này sống lâu một chút, nơi này không có công cụ và hóa chất gì cả thì làm sao cô có thể chế tác Kim Bưu Hồ thành hình dạng mà mình đã thiết kế? Không được đâu, cô luyến tiếc lắm, nó chính là con rối mà cô mong chờ suốt năm năm a.

Mộc Như Lam đảo mắt nhìn kho hàng hư hỏng, bỗng nhiên cảm thấy thật thiếu thốn, di động đã rơi mất, cái bụng thì trống rỗng, cô không có gì cả, cũng không biết có bao nhiêu người nhận được tin nhắn cô đã gửi.

Mộc Như Lam cúi đầu nhìn hai tay dính đầy máu tươi, cô hơi cau mày, không có nước thì làm sao rửa sạch đây?

...

Xe thể thao màu đen lao vút đi trên một con đường không lớn lắm, nhiều khi, Mặc Khiêm Nhân không đi theo đường xe bình thường mà lại dựa vào khả năng quan sát nhạy bén của mình rồi phán đoán xem phía trước có đường hay không, đi được hay không, đúng hướng hay không. Hắn lái thẳng, vòng đường tắt.

Lái xe bám theo ngay sau Mặc Khiêm Nhân chính là Lục Tử Mạnh, hiện tại hắn đã hoàn toàn kinh hãi, cứ thấp thỏm sợ giữa mặt đường phủ kín cỏ vàng kia sẽ bất thành linh xuất hiện một cái hố, với tốc độ lái xe hiện tại của Mặc Khiêm Nhân thì chắc chắn hắn sẽ không dừng lại để ý đến thằng bạn sa hố này đâu, đến lúc đó Lục Tử Mạnh sẽ cô đơn một mình giữa vùng ngoại ô hoang vu này, nghĩ thôi là đã toát mồ hôi hột! Nhưng Lục Tử Mạnh đã theo Mặc Khiêm Nhân đi xa như vậy rồi, hắn không thể cứ thế quay về, không thể cứ thế mà bỏ rơi anh em a!

Tại một địa điểm khác, Kim Bưu Hồ cùng Hoàng Mao Tử lái xe chạy như điên, không ngoài dự đoán, xe chạy chưa được năm trăm mét đã tắt máy. Kim Bưu Hồ đang định xuống xe chạy bộ, tóm lại là phải rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, chạy trốn càng xa càng tốt, ngay lúc này Hoàng Mao Tử đột nhiên vui mừng hô to, “Tin hiệu! Ở đây có tín hiệu rồi!”

Kim Bưu Hồ mừng rỡ lấy điện thoại di động ra, đầu tiên hắn muốn gọi điện cho bố mình, nhưng chợt nhớ lại hôm nay mình đã làm chuyện ngu xuẩn gì để bị rơi vào tình trạng hiện tại, Kim Bác Hùng mà biết thì nhất định sẽ đánh chết hắn. Kim Bưu Hồ không sợ ai ngoại trừ bố, vì thế hắn dừng động tác, sau đó lại quyết định gọi cho Chu Nhã Nhã, nếu cô ta không bảo hắn dẫn Mộc Như Lam đến đây thì làm gì đã xảy ra chuyện thế này! Tất cả đều là lỗi của Chu Nhã Nhã, bây giờ cô ta mà không chịu ra tay giúp đỡ, đến lúc hắn gặp chuyện, cô ta cũng đừng mong giữ được cái thân mình!

Chu Nhã Nhã đang đắm chìm trong mộng đẹp rằng Mộc Như Lam sẽ biến mất khỏi thế giới này, cô ta ngồi trên giường vừa nghe nhạc vừa đọc sách, thoát nhìn rất thích thú. Nghe được tiếng chuông di động, cô ta với tay cầm điện thoại lên, nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, khóe miệng cô ta khẽ vẽ một nụ cười lãnh đạm, “Xử lý xong rồi à?”

“Xử lý cái con mẹ cô! Chu Nhã Nhã! Mộc Như Lam là kẻ biến thái đáng sợ!” Kim Bưu Hồ ở bên kia hét lớn, tựa hồ muốn giri cả nỗi sợ hãi của hắn đến cho Chu Nhã Nhã.

Chu Nhã Nhã bị tiếng hét lớn của Kim Bưu Hồ dọa giật mình, sách trên tay lập tức rơi xuống giường, cô ta trợn mắt nghi ngờ liệu mình có nghe lầm hay không, “Anh nói cái gì?”

Kim Bưu Hồ dường như tìm được một chỗ để trút hết nỗi sợ hãi, “Mẹ kiếp, con nhỏ kia đã giết chết hai người ở chỗ này rồi! Nó còn muốn giết hết cả đám chúng tôi, cô mau phái người tới đây đón tôi! Nhanh lên!”

Chu Nhã Nhã xem như đã nghe rõ, thế nhưng đôi mắt của cô ta lại trợn to hơn nữa, tuy cô ta cảm thấy Mộc Như Lam là loại con gái dối trá nhưng lại chưa từng nghĩ rằng chị ta sẽ là một kẻ biến thái giết người không chớp mắt, mà giọng điệu của Kim Bưu Hồ cũng không giống như đang nói dối... Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kim Bưu Hồ lộn xộn thuật lại sơ qua mọi chuyện cho Chu Nhã Nhã, Chu Nhã Nhã càng nghe càng khiếp sợ, càng nghe càng thấy lạnh sống lưng, nhớ đến chuyện Mộc Như Lam từng cư xử dịu dàng như nước, ngôn từ mềm mại làm người người yêu mến, nhớ đến chuyện mình từng ở chung một chỗ với chị ta, từng nắm tay chị ta, từng tiếp xúc gần gũi với chị ta, Chu Nhã Nhã chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

Có điều Chu Nhã Nhã chỉ nghe Kim Bưu Hồ thuật lại chứ không hề tận mắt chứng kiến, tin thì tin nhưng vẫn khó có thể hình dung ra được cảnh tượng ấy, thế nên Chu Nhã Nhã coi như tương đối bình tĩnh. Nghe tới đoạn Kim Bưu Hồ kể hắn nhốt Mộc Như Lam trong kho hàng rồi chạy trốn, cô ta liền tức giận quát lên, “Anh là đồ ngu à?!”

“Mẹ nó, điểm thôi, cô nói cái gì?!” Tâm trạng Kim Bưu Hồ vốn đã cực tồi tệ, bây giờ còn bị Chu Nhã Nhã quát mắng như vậy, hắn liền nổi xung.

“Tôi chửi anh là đồ ngu còn không đúng hả! Cho dù Mộc Như Lam giết người không chớp mắt thì cô ta cũng chỉ là một đứa con gái bình thường, một tên cao to như anh lại không dám mặt đối mặt xử lý cô ta mà chỉ biết cầm đầu chạy, không phải là đồ ngu thì là cái gì?!” Chu Nhã Nhã còn tức hơn cả Kim Bưu Hồ.

Cô ta muốn dồn Mộc Như Lam vào chỗ chết, vốn cứ tưởng sẽ không gặp vấn đề gì, nào ngờ kết quả lại ra nông nỗi này, tận bốn tên đàn ông mà vẫn không trị nổi một đứa con gái nhỏ yếu, thậm chí còn dễ bị hại cho thâm thối, đúng là ngu hơn heo! Đã dạn đi dạn lại là phải giết chết Mộc Như Lam ngay để nó không có cơ hội lật ngược tình thế, cuối cùng bọn họ lại coi lời cô ta như gió thoảng bên tai!

Quan trọng hơn là, bây giờ bọn họ chật vật chạy trốn thì khác nào chờ cho Mộc Như Lam được cứu rồi quay về trả thù? Đến lúc đó lại kéo luôn cô ta

xuống nước thì phải làm sao đây hả?!

Kim Bưu Hồ bị Chu Nhã Nhã mắng tới nổi suýt đập bẻ điện thoại, nhưng hắn còn muốn nhờ Chu Nhã Nhã phái người tới đón nên đành phải nhịn xuống, và lại bị Chu Nhã Nhã mắng như vậy, Kim Bưu Hồ mới từ từ nhận ra bản thân mình đã hồ đồ đến mức nào, Mộc Như Lâm vừa nhìn là đã biết không phải người tập võ, chỉ là xuống tay giết người có hơi độc ác thôi, vậy mà hắn cũng bị hù sợ!

Chu Nhã Nhã tỉnh táo nói, “Bây giờ anh chạy nhanh về đó, thừa dịp chưa ai phát hiện mà giết cô ta đi, hắn là nhà xưởng bên kia vẫn còn một ít dầu diesel, anh phóng hỏa hủy thi diệt tích là tốt nhất.”

Kim Bưu Hồ nghe thế thì lưỡng lự không đáp, hắn bình tĩnh là một chuyện, nhưng quay lại giết Mộc Như Lâm lại là một chuyện khác, cảnh tượng Mộc Như Lâm mỉm cười giết người và những câu nói kinh khủng của cô ta vẫn chưa hết ám ảnh hắn, quả thật đáng sợ hết như kiểu giết người rồi làm chuyện biến thái với thi thể trong một bộ phim mà hắn từng xem, đối mặt với kẻ như thế, tâm lý sẽ dấy lên một nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi bản năng.

Chu Nhã Nhã lại nói, “Anh còn ở đó chần chừ cái gì? Mộc Như Lâm đáng sợ thế nào chẳng phải anh đã thấy rồi sao? Anh định chờ cô ta được cứu rồi trả thù Kim gia các anh chắc? Anh định chờ kẻ biến thái đáng sợ như cô ta tới làm thịt anh chắc?! Bây giờ anh chỉ còn duy nhất một đường để đi, hoặc là giết cô ta, hoặc là chờ bị cô ta giết!” Về mặt Chu Nhã Nhã dữ tợn như quỷ dạ xoa, cô ta chẳng mấy bận tâm sống chết của Mộc Như Lâm, ai bảo cậu ta ở chung một chỗ với Mộc Như Lâm làm gì? Hơn nữa, tên Mộc Như Lâm đáng ghét kia cũng chưa bao giờ để cô ta vào mắt! Cô ta chỉ cần Như Sâm thôi, đám còn lại chết cũng mặc kệ!

“Chết tiệt!” Kim Bưu Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, hắn mở cửa xuống xe rồi chạy nhanh trở về. Hoàng Mao Tử vẫn còn bị cầm một cây bút máy trong mắt trái, này giờ ngồi ở ghế phụ lái hắn đã đau đến sắp ngất xỉu rồi.

Kim Bưu Hồ chạy như bay trở về, trong lòng không ngừng cầu cho Mộc Như Lâm vẫn bị nhốt sau cửa kho, như vậy hắn sẽ không phải nhìn thấy cô ta, chỉ cần trực tiếp phóng hỏa thiêu chết cô ta và Mộc Như Lâm là xong.

Kim Bưu Hồ quả thật may mắn, Mộc Như Lâm không ngờ rằng hắn lại đột nhiên chạy về, cô đi quanh kho hàng vài vòng, phát hiện một cái cửa sổ duy nhất ở cao quá đỉnh đầu, hơn nữa cửa lại đóng, vật liệu xây dựng kho hàng là gỗ và sắt rất chắc chắn, bên trong kho hàng chỉ có những thùng đồ linh tinh vô tích sự, muốn tự mình thoát ra dường như là bất khả thi, vì vậy Mộc Như Lâm đành chờ cho có người ở thành phố K phát hiện mình mất tích mà tìm đến nơi này.

Bốn ba một ngày và giết hai người đã làm Mộc Như Lâm tiêu hao hết thể lực, cô cảm thấy vừa đói vừa mệt. Mộc Như Lâm vẫn hôn mê bất tỉnh, Mộc Như Lâm ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên một cái thùng gỗ đặt bên cạnh em trai, ánh đèn mờ mờ phủ lên gương mặt trắng nõn của cô, lộ ra dáng vẻ một thiếu nữ nhu nhược cần được bảo vệ.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh va đập, Mộc Như Lâm mở mắt choàng tỉnh, cô đi đến sau cánh cửa rồi nhìn xuyên qua khe hở, nhướng mày.

Kim Bưu Hồ tìm được không ít gỗ khô và vật dễ cháy ở ngoài kho hàng, một thùng dầu đen như mực không biết đã hư hay chưa ở trên mặt đất, và một chiếc bật lửa ở trong xe Mộc Như Lâm.

Kim Bưu Hồ đứng trước cửa kho hàng, trên tay là chiếc bật lửa hàng hiệu cùng một ngọn lửa nhỏ đang khẽ lắc lư trong gió, dường như cảm giác được Mộc Như Lâm đang quan sát mình từ bên trong, hắn nuốt nước bọt, nói, “Muốn hận thì hãy hận con ả Chu Nhã Nhã ấy, là cô ta bảo tao quay lại giết chúng mày, chú ý lúc trước đều do cô ta nghĩ ra giúp tui tao, điện thoại báo cảnh sát cũng do cô ta ngăn lại, cho nên, oan có đầu nợ có chủ, nếu mày có biến thành quỷ thì trăm ngàn lần đừng tới tìm tao!”

Nói xong, Kim Bưu Hồ ném bật lửa về phía thùng dầu, ngọn lửa đỏ lập tức bùng lên cao, lửa chậm rãi cháy dọc theo vết dầu, chỉ một lát sau đã vây quanh toàn bộ kho hàng, mảnh đất vốn tối tăm nay bỗng sáng rực rỡ. Hơi nóng phả vào mặt làm nỗi sợ hãi trong lòng Kim Bưu Hồ giảm đi một chút, hắn liếc mắt nhìn khung cảnh hoang vắng xung quanh, thậm chí có đốt ba ngày ba đêm chắc cũng chẳng ai phát hiện ra, sau đó hắn chạy về phía chiếc xe đã hết xăng, ngồi yên chờ Chu Nhã Nhã cho người tới đón bọn họ về thành phố.

Khí nóng cuộn cuộn ập đến, Mộc Như Lâm che mũi và miệng lui đến bên cạnh Mộc Như Sâm rồi kéo cậu vào giữa kho hàng. Khói đen gay mũi tràn ngập khắp phòng, Mộc Như Lâm cúi thấp người định tìm chỗ phá cửa, đôi mắt xinh đẹp kia sâu thẳm đến đáng sợ. Một nước cờ sai cả ván cờ chết, không ngờ con bạch nhãn lang Chu Nhã Nhã lại dám giờ chân ngang đường, không ngờ con rối của cô lại dám không chịu ngoan ngoãn ngồi chờ cô đến chế cô ta thành rối.

Nhưng mà...

Nếu không như vậy thì chơi sẽ không vui, quả nhiên thế giới này phải tràn đầy biến cố thì mới thú vị a, cuộc sống mà cứ suôn sẻ một đường không nhấp nhô lên xuống thì còn gì gọi là sung sướng nữa?

Chờ nhé, thân ái, nếu lần này ta không chết cháy ở đây thì tiếp theo sẽ đến lượt mi đấy. Vốn định từ từ tuân theo các bước trong kế hoạch cơ, dù gì cũng phải chờ cho con rối trưởng thành đầy đủ thì lúc chế tác rồi mới thật sự hoàn mỹ và đáng thỏa mãn, bằng không, một khi đã bắt mắt rồi, thế nào cô cũng sẽ làm ra vài chuyện mất trí cho mà xem.

Bởi vì kho hàng được xây dựng đơn giản, không có quá nhiều xà ngang gạch ngói này nọ nên không cần lo về chuyện lỡ có thứ gì đó rơi xuống đè chết bọn họ, nhưng điểm chí mạng chính là, kho hàng này sắp bị khói đen dày đặc lấp kín, chẳng bao lâu nữa, bọn họ không chết vì hít nhiều khí độc thì cũng chết vì không đủ dưỡng khí.

“Như Sâm... Như Sâm...” Mộc Như Lâm dùng sức lay gọi Mộc Như Sâm nhưng cậu không may có lấy một chút phản ứng, nguyên nhân là vì

Kim Bưu Hồ lo rằng Mộc Như Lâm sẽ tỉnh lại khi bọn họ chưa xử lý xong Mộc Như Lâm, trước khi xuống xe hắn đã lấy ete bịt kín mũi miệng Mộc Như Lâm, ép cậu hít thêm một lần nữa, đến bây giờ Mộc Như Lâm vẫn chưa tỉnh lại.

Thật hồng bét, em trai đáng yêu muốn chết chung với chị gái biến thái sao? Trong mắt Mộc Như Lâm không hề xuất hiện nỗi sợ hãi trước khi chết, lúc này cô vừa ho khan vì ngạt thở, vừa có chút tiếc nuối vì không thể ôm con rối của mình cùng xuống địa ngục.

Làm sao bây giờ? Thân thể của cô sẽ bị nướng chín sao? Giữa vùng ngoại ô hẻo lánh, liệu có con chó nào đến ăn mất hay không? Nếu không thì quả là đáng tiếc, một thân thịt này đây, thật muốn bị ăn a... Thi thể mà bị vứt lại nơi hoang vu thế này thì đáng thương lắm, phải bị ăn sạch mới ầm ập a, nuốt vào trong bụng rồi, hẳn là sẽ không lạnh nữa đâu.

Nếu có thể xin một nguyên vọng, vậy xin cho thân thể của cô bị ăn luôn đi, cái gì cũng được, người, chó, quạ đen, tất cả đều được, đừng để cô một mình cô đơn nằm trong này, mùa đông sắp đến rồi, cô sẽ lạnh lắm lạnh lắm lạnh lắm...

Mộc Như Lâm nằm bên cạnh Mộc Như Lâm, vẻ mặt an yên như đang ngủ thiếp đi, như cả đời hạnh phúc ngồi trên xích đu ngắm hoàng hôn, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, và không bao giờ mở ra nữa.

...

Từ đằng xa, Mặc Khiêm Nhân và Lục Tử Mạnh phát hiện phía trước có ánh lửa hừng hực, Lục Tử Mạnh thầm vui vẻ, chạy nãy giờ rốt cuộc cũng tới nơi rồi! Bây giờ đi mua chút đồ ăn được không nhỉ, vừa này hẳn vội bỏ ngang bữa cơm để theo chân Mặc Khiêm Nhân chạy đến đây, lúc này cái bụng lại bắt đầu réo rất rồi!

Mặc Khiêm Nhân nhìn ánh lửa kia, đôi mắt lãnh đạm xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo, hẳn một lần nữa đạp chân ga, chiếc xe lao vọt về trước, thế nhưng chỉ vài giây sau, nó lại bị hãm phanh đột ngột, xe Lục Tử Mạnh đuôi sát phía sau lập tức va vào móng xe Mặc Khiêm Nhân, tắt máy.

“Chuyện gì thế hả?!” Lục Tử Mạnh nóng nảy hét lên một tiếng, chỉ thấy Mặc Khiêm Nhân gấp rút mở cửa xe, bước chân vội vàng chạy về phía ánh lửa.

Khoảng cách cũng không quá xa, Lục Tử Mạnh mơ hồ nhận ra đó không phải là lửa trại mà là một căn nhà bị bốc cháy. Bây giờ hẳn một muốn chết rồi, đang mãi do dự liệu có nên xuống xe chạy đến cùng Mặc Khiêm Nhân hay không thì trong đầu bỗng vụt qua một ý nghĩ, Lục Tử Mạnh tròn to mắt, chẳng lẽ Mộc Như Lâm đang ở đây? Sẽ không... sẽ không phải là bị kẹt trong căn nhà kia đấy chứ?!

Nghĩ như vậy, Lục Tử Mạnh muốn bình tĩnh cũng không được, mặc kệ thế nào, cứ chạy qua nhìn một cái rồi tính sau!

Mặc Khiêm Nhân đã qua rèn luyện nên chạy rất nhanh, chẳng bao lâu đã tới nhà xưởng cũ, đôi mắt lãnh đạm như có thể nhìn thấu tất thấy nhanh chóng quét khắp bốn phía. Hiện trường có một chiếc xe thể thao hai chỗ ngồi, kẻ bắt cóc có ít nhất ba người, lại thêm một con tin nên đây hẳn không phải là xe của kẻ bắt cóc mà là xe của Mộc Như Lâm. Trên đất có dấu vết xe rời đi, dựa trên độ cong mà bánh xe để lại lúc quẹo, có thể thấy được nó là một chiếc xe tải hoặc xe thương mại, nói cách khác, kẻ bắt cóc đã tẩu thoát, nơi này lại bị cháy, khả năng lớn nhất chính là hủy thi diệt tích!

Tìm ra đáp án chỉ trong hai giây ngắn ngủi, Mặc Khiêm Nhân nhanh chóng chạy đến trước kho hàng.

“Mộc Như Lâm!” Mặc Khiêm Nhân gọi to, khói đen dày đặc khiến hắn phải dùng tay áo bịt kín mũi. Biết Mộc Như Lâm có khả năng đang kẹt bên trong, thậm chí chưa rõ sống chết, đầu óc Mặc Khiêm Nhân bỗng nhiên trống rỗng, lý trí luôn đặt trên tình cảm cũng biến mất không thấy tăm tích.

Hắn đá văng vật thể bốc cháy che trước cửa kho hàng, cửa không khóa nhưng đã bị Kim Bưu Hồ chèn lại bằng một cây đinh sắt, lúc này sắt đã bị lửa đốt đến nóng rực, thế nhưng dây thần kinh cảm giác của Mặc Khiêm Nhân như ngừng hoạt động, bàn tay tái nhợt mà xinh đẹp không chút do dự nắm lấy cây đinh hồng kéo nó ra, chỉ là chuyện này chẳng hề dễ dàng.

Trên trán Mặc Khiêm Nhân lấm tấm mồ hôi nhưng hắn vẫn nhất quyết không buông tay, lý trí tạm thời được đặt sang một bên cũng không có nghĩa là Mặc Khiêm Nhân sẽ mất đi sự nhanh nhạy vốn có, hắn biết, muốn tiến vào kho hàng này thì chỉ một có cách duy nhất là mở cửa.

Lục Tử Mạnh chạy tới thấy vậy thì tròng mắt, “Cậu mẹ nó không thấy đau à!”

Rõng xong, Lục Tử Mạnh nhắc chân dùng sức đạp lên cửa kho hàng, phịch một tiếng, cánh cửa không may mắn nhúc nhích, chỉ có Lục Tử Mạnh nhe răng trợn mắt, má ối, đau quá! Thảo nào Mặc Khiêm Nhân không đá!

Chiếc đinh rơi xuống đất phát ra tiếng động nhỏ, Mặc Khiêm Nhân lúc này mới dùng sức phá cửa, dòng khí từ ngoài vào tách khói đen bên trong ra một ít, giúp hắn nhanh chóng phát hiện bóng người trong phòng, thời điểm nhìn thấy hình dáng gầy yếu trên mặt đất, Mặc Khiêm Nhân bỗng cảm thấy thời gian như đứng sững lại, thiên địa thình không.

Lục Tử Mạnh ho khan kịch liệt, hai mắt cay xè giàn giụa nước, tay hắn còn đang ngáp ngừng giữa không trung thì Mặc Khiêm Nhân đã vội lao vào kho hàng, Lục Tử Mạnh cảm thấy như trời sập, tiêu rồi! Mặc Khiêm Nhân phản ứng thế này thì... Tiêu rồi!

“Vào đi!” Mặc Khiêm Nhân hô một tiếng, Lục Tử Mạnh mới ra vẻ thấy chết không sờn vọt vào trong, Mặc Khiêm Nhân ôm Mộc Như Lâm, Lục Tử Mạnh khiêng Mộc Như Lâm nhanh chóng chạy ra, thoát khỏi đám cháy.

Mặc Khiêm Nhân thả Mộc Như Lâm xuống, khuôn mặt tái nhợt của hắn dính một chút bụi đen, Mộc Như Lâm cũng vậy, cô nằm trên mặt đất, an yên như thể đang ngủ, an yên đến nỗi khiến trái tim người ta hốt hoảng.

“Sao rồi? Đã chết chưa?” Lục Từ Mạnh chạy sang xem, hắn thấy Mộc Như Lâm vẫn còn thở, tuy không biết Mộc Như Lâm thế nào nhưng hắn cũng chưa chết, khoa học chứng minh, sức chịu đựng của phụ nữ cao hơn đàn ông nhiều.

Mặc Khiêm Nhân không để ý tới Lục Từ Mạnh, chỉ lo sơ cứu cho Mộc Như Lâm.

Cùng lúc này, phía trước có một chiếc trực thăng chậm rãi tiến lại, chẳng bao lâu sau, mảnh đất vốn hoang vu cô quạnh đã trở nên cực kỳ ồn ào.

Trực thăng còn chưa đáp vững trên đất thì Đoàn Nghiêu đã vội vàng nhảy xuống, nhìn thấy Mộc Như Lâm như vậy, sắc mặt hắn liền trầm đi. Xe cảnh sát tới nơi vài phút sau đó, hiện trường lập tức được vây lại bằng một dải băng vàng sọc đen, lửa nhanh chóng bị dập tắt.

Mà cách đây năm trăm mét, Kim Bưu Hồ và Hoàng Mao Từ đang chờ xe của Chu Nhã Nhã tới đón cũng bị cảnh sát đóng cordon.

Chu gia.

Chu Nhã Nhã đứng trên cầu thang lặng lẽ theo dõi cuộc gọi của Chu thị trưởng, từ vài ba câu nói của Chu thị trưởng, cô ta biết chuyện Mộc Như Lâm đã được cứu còn Kim Bưu Hồ thì bị bắt, nhất thời tức tái cả mặt.

Thật đáng chết! Thật vô dụng! Kim Bưu Hồ đúng là đồ bại não ngu xuẩn chết tiệt! Chỉ có việc giết một đứa con gái 16 tuổi mà loay hoay mãi vẫn không xong! Não trung làm cảnh sao?! Vậy mà cũng để cho bị bắt! Làm sao bây giờ? Hắn nhất định sẽ kéo cô ta xuống bùn, tên ngu xuẩn đó nhất định sẽ khai cô ta ra!

Chu Nhã Nhã luống cuống như kiến bò trên chảo, nếu cô ta bị phát hiện là đồng phạm, bố cô ta chắc chắn sẽ bị đuổi xuống đài, việc làm ăn của mẹ cũng sẽ chịu ảnh hưởng, đến lúc đó cô ta sẽ trở thành một đứa con gái độc địa người người thóa mạ, cô ta sẽ bị nhạo báng và sỉ nhục, mà tất cả đều là tại Mộc Như Lâm!

Chu Nhã Nhã nhăn nhó không biết phải làm thế nào mới phải, chợt nghĩ đến một việc, Chu Nhã Nhã thoáng khựng lại, trong mắt xẹt qua một tia sáng điên cuồng, cô ta bước nhanh đi xuống lầu, cổ họng nghẹn ngào gọi, “Bố...”

...

Bình minh vừa đến, bệnh viện rất cuộc cũng khôi phục sự tĩnh lặng sau một đêm ồn ào.

Đêm qua, biết bao nhiêu người đã trần trọc không ngủ.

Mộc Như Sâm đỏ mặt gục đầu trên giường bệnh Mộc Như Lâm, hối hận không biết để đâu cho hết, đều là lỗi của cậu, lẽ ra cậu không nên chạy đi đua xe, lẽ ra cậu phải ở cạnh Mộc Như Lâm mới đúng, bây giờ cậu hận đua xe muốn chết, sau này cũng sẽ không bao giờ chơi nữa. So với Mộc Như Lâm, những thứ khác chỉ là đồ vứt đi.

Mộc Chấn Dương biết chuyện thì tức tốc chạy về suốt đêm, không hề chú ý đến sự hưng phấn khó kiềm chế trên gương mặt Bạch Tố Tinh khi cô ta hay tin.

Một đám người mãi miết canh giữ trong bệnh viện, phải đến khi bác sĩ bảo đã không còn gì nghiêm trọng thì bọn họ mới chịu tản đi.

Mặc Khiêm Nhân ngồi trong thư phòng, trước mặt hắn đặt một chiếc máy tính xách tay, ngón tay nhẹ nhàng di trên chuốt, đôi mắt phản chiếu từng hàng kí tự.

Trong email Mặc Vô Ngân gửi cho hắn có các tài liệu về Kim gia trước và sau khi phát tài và bản ghi chép về Kim Bưu Hồ từ khi sinh ra đến nay. Đây là dữ kiện mà Mặc Khiêm Nhân muốn Mặc Vô Ngân đánh cắp từ một gia tộc khác, quả đúng như hắn dự đoán, đối phương muốn khống chế Kim gia phòng khi Kim gia cần ngược nên đã làm một hồ sơ ghi lại những bí mật mà Kim gia không muốn bất kỳ ai biết, bao gồm cả vụ bất cóc năm năm trước.

Tiểu Tinh và Lý Nhã Lan bị tra tấn đến chết, Kim Mạt Ly tán tạt lương tâm trọn mắt nói dối, Uông Cường và Lưu Miên làm chứng giả vì tham tiền tài... Mà thủ phạm gây ra tất cả mọi chuyện, lại chính là kẻ đã được phán vô tội thậm chí còn thay hình đổi dạng thành công tử Kim gia – Kim Bưu Hồ, ba người trong vụ mất tích hai năm trước cũng là đồng bọn của hắn.

Vô số tấm ảnh bé trai bé gái trên bức tường ở tầng hầm của Mộc Như Lâm, tất cả đều chụp những nạn nhân đã bị Kim Bưu Hồ và Uông Cường hại chết trong năm năm qua...

Đây là một lũ biến chất có chết cũng không hết tội nhưng vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật nhờ ý vào quyền thế.

Càng đọc càng thấy bọn chúng đáng chết, tâm trạng của Mặc Khiêm Nhân cũng càng lúc càng phức tạp, tay hắn vô thức ôm lấy ngực trái, nơi đó đột nhiên đau thật đau.

...

Ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng mây trắng, hắt đến cánh cửa sổ trong suốt nơi phòng bệnh, ngón tay trắng nõn non mềm của cô gái nhẹ nhàng giật giật, cô chậm rãi mở mắt.

Lọt vào mắt là trần nhà màu trắng, trong khoảng mũi trần ngập mùi thuốc sát trùng...

Đây là... bệnh viện?

Mộc Như Lam nháy nháy đôi mắt đầy hơi nước, trí óc cũng dần tỉnh táo.

Thì ra cô vẫn chưa chết a, chẳng lẽ người xấu lúc nào cũng sống lâu như vậy sao? Ai đã cứu cô vậy? Tối qua trong lúc mê man, dường như cô thoáng ngửi thấy một mùi hương bạc hà...

Mộc Như Lam xoay đầu, động tác này vô tình đánh thức người đang tựa vào mép giường là Mộc Như Sâm, thiếu niên dụi mắt ngẩng đầu, thấy Mộc Như Lam đã tỉnh lại, khòe mắt cậu liền ươn ướt, “Chị! Chị tỉnh rồi! Em đi gọi bác sĩ!” Mộc Như Sâm kích động lao ra ngoài, bỏ quên cả sự tồn tại của chiếc chuông ở đầu giường.

Bác sĩ đến rất nhanh, ông ta làm kiểm tra một hồi, xác nhận không có vấn đề gì lớn, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là ổn.

“Như Lâm đâu?” Sau khi bác sĩ rời đi, Mộc Như Lam hỏi Mộc Như Sâm.

“Nó ở cách vách.” Mộc Như Sâm áp bàn tay của Mộc Như Lam lên má mình, ánh mắt chuyên chú như thể trong thế giới của cậu chỉ có mỗi mình cô, “Chị à...”

“Ừ?”

Mộc Như Sâm lại cầm bàn tay kia đặt lên vị trí trái tim mình, “Vì sao chỗ này của em lại đau như vậy?” Đau chết mất, thật sự rất đau rất đau, đau hơn cả những lần cậu té khỏi xe đua.

Mộc Như Lam ngẩn người.

Thiếu niên mặc bộ đồng phục bệnh nhân đang đứng nơi cửa phòng cũng ngẩn người.

Mộc Như Sâm nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt đỏ đỏ nhìn chăm chú vào người chị trước mặt, trái tim đập thình thịch thình thịch, kèm theo đó là một nỗi đau khôn xiết, vì sao lại như vậy? Rõ ràng cậu không bị bệnh tim.

Có thứ gì đó, đang giẫy giụa muốn chui lên từ mặt đất.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Mộc Như Lam nở rộ một nụ cười dịu dàng, cô rút tay về, xoa xoa đầu em trai, “Bởi vì chị là người chị mà em yêu nhất.”

Là chị, là người chị em yêu nhất, nhưng cũng chỉ là chị mà thôi.

Thật vậy sao? Mộc Như Sâm lại lắc đầu, “Không phải, không phải vì cái này, không phải...” Cậu không rõ mình bị làm sao nhưng cậu chắc chắn không phải vì lý do này, cảm giác của cậu bây giờ không hề giống với trước đây, cho nên không phải, trái tim cậu quặn đau không phải vì Mộc Như Lam là chị gái.

“Thôi, đừng suy nghĩ nhiều, cả đêm qua em chưa ngủ được một giấc tử tế đúng không? Mau trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.” Mộc Như Lam cũng không muốn tiếp tục đề tài này, cô xoa tay lên hai quầng thâm đen bên dưới đôi mắt Mộc Như Sâm, giọng nói nhuốm vẻ cung chiêu.

Mộc Như Sâm đương nhiên không chịu, “Chị...”

“A Sâm” Một âm thanh chợt cắt ngang lời nói của cậu.

Mộc Như Sâm nghe được giọng nói của Mộc Như Lâm thì lập tức quay lại trừng mắt, đều tại nó! Nếu không vì nó thì chị đã không gặp phải tình huống nguy hiểm như thế này! Tất cả đều tại nó!

“Như Lâm, em sao rồi?” Mộc Như Lam lo lắng hỏi.

Nhìn thấy Mộc Như Lam, trái tim Mộc Như Sâm vừa đau xót vừa vui sướng. Lúc mới tỉnh lại, cậu đã vội vàng hỏi bác sĩ về mọi chuyện, biết tin Mộc Như Lam vì cứu mình mà bất chấp lao vào nguy hiểm đến nỗi suýt chút nữa chết theo mình, Mộc Như Sâm một nửa áy náy tự trách, nửa kia thì lại vỡ òa trong một niềm vui sướng đáng hồ thẹn. Cậu vui sướng vì nhận ra vị trí của mình trong tim Mộc Như Lam quan trọng đến nhường nào, cảm giác đồng sinh cộng tử căng tràn khắp trái tim cậu, nó len lỏi đến từng mạch máu, như thể linh hồn hai người đã hòa làm một giữa ngọn lửa nóng rát kia.

Suy nghĩ này là sai trái, vì vậy Mộc Như Sâm phải cực lực áp chế nó.

Cậu đi đến ôm lấy thân hình mảnh mai của Mộc Như Lam, trong vòng tay cậu, cô như càng thêm gầy yếu, “Cảm ơn chị.”

Cảm ơn chị, vì đến tận phút cuối vẫn không bỏ em lại, mà là kẻ cạnh một mạch từ thiên đường tới địa ngục, chị cứ như vậy, em làm sao nở buông tay?

...

Cục cảnh sát.

Bên trong phòng thẩm vấn, sự kinh ngạc tột độ bao trùm lên khuôn mặt từng viên cảnh sát.

Kim Bưu Hồ ngồi đối diện cái bàn, vẻ mặt kích động không nén nổi khủng hoảng, “Tôi nói thật! Mộc Như Lam thật sự là kẻ biến thái, nó dùng dao rọc giấy giết chết hai thằng bạn của tôi, chẳng phải các người đã tìm được thi thể rồi sao? Chúng tôi vốn định hù dọa Mộc Như Lâm một chút nên mới bắt cóc cậu ta, nào ngờ Mộc Như Lam lại muốn giết chết chúng tôi, chúng tôi bắt đắc dĩ lắm mới phải xuống tay! Con đó cắt đứt cổ họng bạn tôi, thậm chí còn dùng bút máy đâm nát một cái tròng mắt của Hoàng Mao Tử!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: V16.1: Lời mời (1)

Lời khai của Kim Bưu Hồ khiến các viên cảnh sát không khỏi chết lặng.

Vì chỉ có kho hàng bị cháy nên thi thể và hung khí nằm trên mặt đất đều đã được cảnh sát mang về, khám nghiệm tử thi cho biết vết thương trí mạng ở cổ chính là do dao rọc giấy gây nên, chủ chiếc xe mà Mộc Như Lam lái đi cũng đã xác nhận con dao này và chiếc bút đâm Hoàng Mao Tử là của bọn họ, rất có thể chúng đã được Mộc Như Lam mang từ trên xe xuống, bọn Kim Bưu Hồ cao to khỏe mạnh như thế, muốn giết một cô bé thì hần cũng chẳng cần tìm thêm đồ vật trợ giúp.

Hai người chết đều là đồng bọn của Kim Bưu Hồ, tên bị thương cũng vậy, khẩu cung của chúng và Kim Bưu Hồ hoàn toàn đồng nhất, bọn chúng quả thật không có động cơ sát hại đồng bọn của chính mình. Nhưng dù là như thế, mọi người vẫn không thể nào tin nổi, bảo bọn họ phải tin thế nào đây? Tin rằng cô gái tài sắc vẹn toàn người người ngưỡng mộ ấy chính là một kẻ biến thái đáng sợ hơn cả ác quỷ?

Cửa phòng thẩm vấn từ từ bị đẩy ra, nam nhân mặc âu phục đen trắng với phong thái trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi bước vào.

“Mặc tiên sinh.” Hai cảnh sát ngồi trong phòng thẩm vấn đứng dậy nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân đi tới trước bàn, vừa quan sát Kim Bưu Hồ bình thản nói, “Cậu có biết là để dùng dao rọc giấy cắt đứt cổ họng một kẻ cường tráng như cậu thì cần phải tốn bao nhiêu sức lực không?”

“Tôi không có nói láo!” Kim Bưu Hồ nghe Mặc Khiêm Nhân nói như vậy thì lập tức nghĩ rằng hần đến để giúp Mộc Như Lam, nhất thời lớn tiếng phản bác lại.

(MDL: Đang beta xưng hô giữa MKN với KBH thì ta sức nhớ ra, KBH mới chỉ 19 tuổi thôi, mới chừng này tuổi mà đã táng tận lương tâm đến thế rồi, hừm hừm, chết cũng đáng lắm)

“Hai chân của cậu giấu ở sau chân ghế, theo tâm lý học, hành động này là biểu hiện của việc tìm kiếm cảm giác an toàn, của sự khản trương, chột dạ. Tôi còn chưa bảo rằng cậu nói dối mà cậu vội vã phản bác lại, đây chính là phản xạ có điều kiện đơn giản nhất, bởi vì cậu sợ người khác phát hiện cậu nói dối, cậu đang cố giấu giếm chuyện gì?” Đôi mắt Mặc Khiêm Nhân cực kỳ sắc bén, hần cúi người, một bàn tay đặt lên mặt bàn sát bên Kim Bưu Hồ, khi thế bức người.

Mồ hôi lạnh từ trán Kim Bưu Hồ không ngừng chảy xuống cổ, cả người hần cứng ngắc. Đương nhiên là Kim Bưu Hồ có nói dối, hần nói rằng hần dẫn Mộc Như Lam đến đó chỉ để hù dọa mà thôi, hoàn toàn giấu đi chuyện Chu Nhã Nhã đã chỉ dẫn hần từ A tới Z, thậm chí cả cách thức giết chết Mộc Như Lam; dù sao cũng không có bằng chứng cho thấy bọn họ định làm gì Mộc Như Lam, nhưng Mộc Như Lam thì rõ ràng là đã giết người.

Người đàn ông này thật đáng sợ, Kim Bưu Hồ dè dặt nhìn vào mắt hần, điều này làm cho gã có cảm giác bị nhìn thấu tất thảy.

“Để tôi nghĩ xem nào.” Mặc Khiêm Nhân đứng thẳng người, khoanh tay thản nhiên nói, “Ban đầu cậu chỉ muốn hù dọa Mộc Như Lam? Các cậu chạy gần 300 km từ học viện Lưu Tư Lan đến hiện trường phạm tội, lúc tôi có mặt ở hiện trường thì hai chị em Mộc Như Lam đang bị nhốt trong kho hàng, đồ đạc xung quanh đầy vết dấu hỏa, bây giờ Mộc Như Lam và em trai vẫn còn nằm trong bệnh viện, chỉ vì cậu muốn hù dọa một chút thôi sao?”

Kim Bưu Hồ siết chặt nắm đấm, chuyện đã tới nước này rồi, muốn che giấu ý định giết Mộc Như Lam cũng không được, nhưng điều đó không có nghĩa là hần sẽ không tiếp tục bóp méo sự thật, “Đó là vì Mộc Như Lam muốn giết chúng tôi, chúng tôi bắt đắc dĩ mới phải giết cô ta! Mà cho dù ngay từ đầu chúng tôi đã muốn giết cô ta thì sao? Chúng tôi còn chưa kịp ra tay thì cô ta đã giết người trước! Tóm lại tôi muốn tố cáo! Tôi muốn kiện Mộc Như Lam tội giết người!” Cho dù có ngồi tù thì hần cũng phải kéo Mộc Như Lam theo, bằng không hần nhất định sẽ bị Mộc Như Lam hoặc Mộc gia Kha gia giết chết, chỉ khi nào tội danh của Mộc Như Lam được chứng thực, dưới tình huống Kim gia bị dư luận chú ý, bọn họ mới không dám động đến Kim gia, phải vậy hần mới có khả năng thoát ra ngoài! Chính Chu Nhã Nhã đã nói với hần như thế.

Mặc Khiêm Nhân nhìn về phía viên cảnh sát đảm nhiệm việc ghi chép, thản nhiên nói, “Nghe được chưa, hần đã thừa nhận động cơ gây án ban đầu của bọn chúng.”

Viên cảnh sát gật gù đầu rồi vội vàng ghi chép lại, hoàn toàn không nghe lọt cái gì mà tố cáo với kiện tụng. Bản thân mình phạm tội, đã không tự ý thức được thì thôi, còn dám kiện ngược lại người ta?

“Được, chúng ta tiếp tục.” Mặc Khiêm Nhân bỏ qua mớ cảm xúc đầy mâu thuẫn của Kim Bưu Hồ, lại nói, “Lúc Mộc Như Lam đuổi theo cứu em trai, cậu đột nhiên muốn Mộc Như Lam vứt hết điện thoại và thiết bị điện tử đi. Cậu sợ cô ấy báo cảnh sát nên đã dùng một cách rất đơn giản nhưng cũng không kém phần cẩn thận và hiệu quả. Có điều, cậu và đồng bọn không phải là loại người có thể nghĩ ra biện pháp này chỉ trong thời gian ngắn. Cậu vẫn còn một đồng bọn giấu mặt nữa, người đó là nữ, chiều cao khoảng 1m6 đến 1m72, cân nặng khoảng 45 kg đến 50 kg, diện mạo xinh đẹp, thân thể không tệ, là học sinh của học viện Lưu Tư Lan, gần đây có mâu thuẫn không nhỏ với Mộc Như Lam, thẹn quá thành giận nên quyết định ra đòn sát thủ.”

Kim Bưu Hồ càng nghe càng hết hồn, mồ hôi ướt đầm cả vạt áo, hắn cảm thấy chút kỳ xảo vặt vãnh của bọn họ căn bản không thể qua được cặp mắt sắc bén của người đàn ông trước mặt.

Chu Nhã Nhã đã nói cho bố cô ta là Chu thị trưởng những chuyện mà cô ta làm. Vốn cực kỳ yêu thương cưng chiều cô con gái này, Chu thị trưởng dù giận đến mấy cũng không thể trơ mắt nhìn con gái mình ngồi tù, vì vậy ngay từ sáng sớm, ông ta đã dùng hết khả năng để khiến cho cặp tình nhân bị Chu Nhã Nhã ngăn cản báo cảnh sát giả bộ như chẳng có chuyện gì, sau đó xóa hết lịch sử cuộc gọi giữa Chu Nhã Nhã và Kim Bưu Hồ. Làm như vậy thì coi như Chu Nhã Nhã không hề dính líu gì đến Kim Bưu Hồ, cho dù là ở ngoài sáng hay trong tối. Nhưng nay dựa vào phân tích của Mặc Khiêm Nhân, chỉ cần đến học viện Lưu Tư Lan hỏi một chút, cảnh sát rất nhanh sẽ tra ra kẻ đồng lõa kia – hay thậm chí có thể gọi là thủ phạm – chính là Chu Nhã Nhã!

Hai cảnh sát thẩm vấn phạm nhân và các cảnh sát trong phòng theo dõi lập tức há hốc mồm kinh ngạc, bọn họ không ngờ đám người Kim Bưu Hồ vẫn còn một đồng bọn khác, hơn nữa đồng bọn này lại là nữ, đến cả chiều cao cân nặng của người ta mà hắn cũng suy ra được, quả thật chẳng khác gì thần suy luận, đây là tiểu thuyết hay là phim truyền hình vậy à? Hắn lấy đầu ra những số liệu cụ thể ấy?

Mặc Khiêm Nhân nhìn về mặt của Kim Bưu Hồ, nhanh chóng xác minh rằng suy luận của mình là hoàn toàn chính xác, bọn chúng quả nhiên vẫn còn một đồng bọn, và người này thật là nữ.

Đợi sau khi Kim Bưu Hồ bị đưa vào phòng tạm giam, Mặc Khiêm Nhân rời khỏi nơi thẩm vấn, đội trưởng liền tò mò tiến đến hỏi, “Mặc tiên sinh làm sao mà biết phạm nhân vẫn còn có một đồng bọn? Hơn nữa còn biết cả giới tính của đối phương?”

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn đội trưởng một cái, làm đội trưởng bỗng có cảm giác mình thật ngốc nghếch khi hỏi một câu như vậy, “Đáp án rất rõ ràng, mục tiêu ban đầu của Kim Bưu Hồ vốn là Mộc Như Lâm, bị Mộc Như Lam bắt gặp là chuyện hoàn toàn nằm ngoài ý muốn. Khi đó đầu óc bọn chúng rơi vào trạng thái trống rỗng và quần bách, nhất định không thể nghĩ ra phương pháp hữu hiệu ấy trong một khoảng thời gian ngắn, trừ phi có người ở chỗ khác tiến hành chỉ huy. Quan hệ xã hội của Mộc Như Lam khá đơn giản và trong sạch, cô ấy hẳn sẽ không ngầm đắc tội ai. Hơn nữa, dựa vào gương mặt, khí chất, cùng thái độ và cách xử sự của Mộc Như Lam, đàn ông con trai dù có cái gì bất mãn thì cũng chưa đến mức muốn giết chết cô ấy, trừ phi đây là một cô gái xinh đẹp, độ nổi tiếng và độ được quý mến hoàn toàn không sánh kịp Mộc Như Lam, sau khi nảy sinh mâu thuẫn với Mộc Như Lam ở học viện, cô ta vì quá ghen tị mà đã sinh ra oán hận.”

Đại đội trưởng có chút khó hiểu, “Vì sao nhất định phải là một cô gái xinh đẹp có gia thế tốt, chẳng phải mặt mũi xấu xí và gia thế bình thường thì sẽ dễ sinh ra lòng ghen tị hơn sao?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn sang một cảnh sát trẻ tuổi đang đứng một bên nghe hắn nói chuyện hỏi, “Cậu có ghen tị với Đồng Tứ Hiền không?”

Anh cảnh sát trẻ tuổi giật mình xong thì liền tròn to hai mắt, “Làm sao có thể?” Đồng Tứ Hiền là đại minh tinh hàng đầu, làm sao anh có thể ghen tị nổi, với cả, Đồng Tứ Hiền chính là thần tượng của anh đấy!

“Đúng vậy, không thể. Vịt con xấu xí sẽ không ghen tị với thiên nga, nó chỉ biết hâm mộ. Chỉ khi nào đứng trong hoàn cảnh và điều kiện tương đồng, con người mới có thể sinh ra lòng ghen tị, thậm chí còn vận vạ thành oán hận.”

Đại đội trưởng và các cảnh sát đứng nghe chột hiệu ra, quả đúng là như thế, người ta thường đi so sánh với bạn đồng trang lứa, so sánh với người có hoàn cảnh giống mình nên mới sinh ra cái loại tư tưởng “tại sao mình không thua kém gì nó mà lại không thể được bằng nó”, nếu ngay từ đầu đối phương đã giàu có hơn gấp bội, người ta sẽ thấy những thứ đối phương đạt được là sự thật hiển nhiên, thậm chí còn nâng đối phương lên thành thần tượng và giấc mộng của bản thân.

Có được câu trả lời đúng mong muốn, đại đội trưởng cũng không trì hoãn thêm nữa, ông lập tức phái người đến học viện Lưu Tư Lan điều tra kẻ tình nghi. Tại học viện Lưu Tư Lan, Mộc Như Lam chẳng khác gì nhân vật của công chúng, ai mà gây mâu thuẫn với cô thì cả trường đều biết hết, vì thế cảnh sát không mất quá nhiều thời gian để tìm ra kẻ tình nghi.

Chu thị trưởng có lẽ sẽ không ngờ được, ông ta cứ nghĩ là mình đã sắp xếp mọi chuyện hết sức chu toàn, vậy mà lại chẳng bằng Mặc Khiêm Nhân nói hai ba câu vạch trần toàn bộ.

Chu Nhã Nhã cuối cùng vẫn bị giải vào cục cảnh sát để tiến hành điều tra.

...

Mộc Như Lam và Mộc Như Lâm không gặp vấn đề gì nghiêm trọng, sau khi tỉnh lại thì liền xuất viện.

Tối đón chị em Mộc Như Lam chính là Mộc Chấn Dương, sắc mặt ông ta không mấy dễ chịu, trên mặt thậm chí còn có vài vết thương – hậu quả của con thịnh nộ mang tên Kha Uyển Tinh. Tâm trạng của Mộc Chấn Dương xuống thấp, thái độ dành cho hai đứa con cũng chẳng khá hơn là bao, suốt đường đi ông ta chỉ toàn bày ra cái mặt thối, im im không nói một lời.

Mà Mộc Như Lam và Mộc Như Lâm tất nhiên sẽ không tự đi rước nhục, Mộc Chấn Dương nhìn Mộc Như Lam qua kính chiếu hậu, trong lòng rất bất mãn, người ta thường nói “con gái là áo bông nhỏ tri kỷ nhất của cha mẹ” cơ mà? Con bé không thấy bố nó đang buồn bực sao? Chỉ mãi trò chuyện đùa giỡn với tiểu tử Mộc Như Lâm, đến cả một câu ân cần thăm hỏi cũng không có; nếu đổi lại là Bạch Tố Tĩnh, nhất định cô bé sẽ khuyên giải an ủi ông ta, làm ông ta thoải mái hết giận.

Nghĩ nghĩ, Mộc Chấn Dương hừ một tiếng rồi dời tầm mắt, quả nhiên đứa con gái lợi hại này chẳng có chút gì di truyền từ ông ta cả, điểm này thật khiến cho Mộc Chấn Dương chán ghét, bởi ông ta vốn luôn chán ghét một Kha Uyển Tĩnh giỏi giang và mạnh mẽ hơn mình.

Xe chạy nhanh về Mộc gia, Kha Uyển Tĩnh lúc này đã đến công ty, trong biệt thự chỉ có Chu Phúc và người hầu, Mộc Chấn Dương chờ người về nhà xong thì liền chui vào phòng gọi điện cho Bạch Tố Tĩnh, oán giận kể chuyện Kha Uyển Tĩnh bạo lực còn Mộc Như Lam thì không biết điều. Lắng nghe lời an ủi mềm mại của Bạch Tố Tĩnh, cả người Mộc Chấn Dương lâng lâng sung sướng, trái tim mềm nhũn rồi tỉnh rồi ngủ, ông ta bất giác nghĩ rằng, nếu con gái ông ta không phải là Mộc Như Lam mà là Bạch Tố Tĩnh thì tốt biết mấy, đứa nhỏ như thế mới đáng để ông ta đặt trên đầu quả tim mà yêu thương cưng chiều.

Mộc Như Lam? Cô gái này là suối nguồn hạnh diện của bọn họ, nhưng từ nhỏ đến lớn chuyện gì cô cũng xử lý tốt, bọn họ dần không còn chú ý đến đứa con gái này nữa

Mộc Như Lam đứng trước cửa, trên tay cầm một tách trà xanh hầy còn đang bốc khói, lắng nghe giọng nói oán giận của Mộc Chấn Dương và âm thanh nhỏ nhẹ của Bạch Tố Tĩnh, nụ cười trên môi Mộc Như Lam lại sâu thêm chút, cô xoay người đi về phòng của mình.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đặt tách trà trên mặt bàn, Mộc Như Lam ở trong phòng một lúc mới nhớ tới chiếc điện thoại đã bị ném đi. Cô vốn không có thói quen nhớ số điện thoại, bây giờ muốn tìm người quả thật có chút khó khăn. Số của những người khác thì cô lấy được rồi, bởi vì vào buổi sáng khi cô mới tỉnh dậy, bọn Thái Sử Nương Tử đã có mặt đầy đủ, nhưng vì ân nhân cứu mạng kia thì lại chậm chạp không chịu xuất hiện.

Mộc Như Lam ngồi tại chiếc bàn trước bệ cửa sổ, bỏ câu trắng đang tìm đồ ăn trong vườn phát hiện chủ nhân đã trở lại thì vội vàng đập cánh bay về, đậu trên ngón tay Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam nở một nụ cười ấm áp động lòng người, ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ chiếc đầu chú bỏ câu gốc manh, phảng phất như tối qua chỉ là một đêm ngon giấc mà thôi, hoàn toàn không có chuyện cô suýt chút nữa bị chết cháy.

“A, đúng rồi.” Mộc Như Lam chợt nhớ ra một chuyện, cô nhẹ nhàng đưa bỏ câu tới trước mặt rồi lên tiếng, “Giúp chị chút việc được không? Cục cưng?”

Bỏ câu nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt đậu đen gốc manh nhìn Mộc Như Lam, ra vẻ hoàn toàn không hiểu cô đang nói cái gì.

Mộc Như Lam dường như không nhìn thấy đáng vẻ này của nó, cô xé một mảnh giấy nhỏ, cầm bút viết xuống mấy chữ, sau đó dùng dây thun buộc cố định trên đuôi bỏ câu. Nhìn cảnh tượng này, Mộc Như Lam nhịn không được cười khẽ, “Bộ dạng thật thú vị.”

Bỏ câu trắng khẽ gù hai tiếng, cái mỏ màu đỏ mổ mổ lên đuôi, tựa hồ cảm thấy thật mới lạ.

“Ngoan, bay đi tìm vị tiên sinh tuần tú lúc còn ở học viện Từ Viên có được không? Chị sẽ vẽ đường cho nó.” Mộc Như Lam cười híp mắt, cô không có kỳ vọng gì về việc dùng bỏ câu đưa tin, chỉ là cảm thấy thú vị thôi, đang ở nơi nào tự chơi tự vui đâu. Tuy lần trước tiểu gia hỏa này đã giúp cô đưa thư vào trong nhà Uông Cường, nhưng ấy là vì cô tự mình dẫn nó đến dưới nhà gã ta.

Mộc Như Lam đặc biệt dùng màu xanh lá mà bỏ câu ưa thích để vẽ đường từ Mộc gia đến Lục gia, cô đưa bản đồ tới trước mặt bỏ câu nói mấy lần, sau đó mới thả nó bay đi.

Bỏ câu bay một vòng trong vườn hoa rồi quay trở về ý đồ cọ đầu vào vai chủ nhân, thế nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã bị đuổi ra ngoài, bỏ câu tủi thân gù tiép hai tiếng, vỗ vỗ cánh bay xa.

Ở phía sau, Mộc Như Lam bình thản mỉm cười nhìn bầu trời xanh cao, thật yên ả quá, trước con bão tố, bầu trời lúc nào cũng yên ả thế này phải không? Ha ha.

...

Sau khi tới bệnh viện mà không gặp được Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân lập tức bị Lục mụ mụ triệu hồi về nhà, về tới nhà thì chỉ thấy Lục mụ mụ và Lục ba ba đang vây bắt một con bỏ câu trắng đáng thương trong phòng khách, Lục Từ Mạnh ngồi trên ghế sofa, mái tóc dính vài cọng lông bỏ câu, hơn nữa trên đỉnh đầu còn có một đồng vật thể nho nhỏ khả nghi màu trắng chấm đen, hình như hắn bị đá kích gì lớn lắm nên đôi mắt cứ ngây dại nhìn về phía trước, không nói một lời.

Mặc Khiêm Nhân đứng ở cửa, chăm chú nhìn con bỏ câu trắng kiêu ngạo đang đậu trên chiếc đèn chùm, đôi mắt hơi nheo lại.

Lục mụ mụ nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân, vội vàng nói, “Khiêm Nhân, mau đóng cửa đừng để nó bay mất, lát nữa đi nấu cháo bỏ câu cho cháu, cháu mang đến cho Lam Lam nha!” Con bỏ câu béo như vậy mà nấu cháo hẳn sẽ rất ngon, nếu đã chui vào nhà bọn họ thì đừng mong toàn mạng bay ra, hôm nay bà ngủ dậy muộn, tới chợ lượn quanh một vòng vẫn không tìm mua được món gì vừa ý, thật đúng lúc trời ban cho một con bỏ câu.

Bỏ câu như nghe hiểu được Lục mụ mụ muốn bắt nó nấu cháo, nó kêu to hai tiếng rồi lại thái ra một đồng phân tử trên cao xuống để biểu lộ sự tức giận.

Mặc Khiêm Nhân nghe vậy thì lên tiếng, “Con bỏ câu này là của cô ấy.”

Lục mụ mụ cầm một chiếc cần câu thật dài, nghe không rõ chữ, “Cái gì?”

“Con bỏ câu này là của... Mộc Như Lam.” Mặc Khiêm Nhân không khỏi ngáp ngừng một chút.

Lúc này Lục mụ mụ và Lục ba ba đã nghe rõ, bọn họ dừng động tác sau đó kinh ngạc nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Đây là bỏ câu Lam Lam tặng cho nhà chúng ta để nấu ăn sao?”

Bỏ câu lại kháng nghị thái ra thêm một đồng phân chim.

“Cháu nghĩ không phải đâu.” Mặc Khiêm Nhân đi vào trong phòng, con bỏ câu kia như đã tìm được đúng đối tượng cần tìm, vỗ cánh bay vọt về phía Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân tiện tay cầm cái gối ôm trên sofa lên che trước người, đầu con bỏ câu phi trúng gối ôm, choáng váng rơi “bịch” xuống sofa, lúc này Lục Từ Mạnh đột nhiên lấy lại tinh thần. Nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân, Lục Từ Mạnh quả thực kích động tới mức muốn khóc, hấn chỉ vào phần bỏ câu trên đầu, kêu rên, “Khiêm Nhân, cậu xem này, nó dám đại tiện lên đầu tôi! Thật quá đáng! Cậu xem!”

Thứ bản như vậy mà còn đưa tới chỗ Mặc Khiêm Nhân, chẳng lẽ muốn bị ngược đãi hay sao? Mặc Khiêm Nhân mặt không biến sắc, thẳng thừng đập gối ôm trên tay vào Lục Từ Mạnh, sau đó rút vạt tờ khăn giấy rồi cầm một chân của con bỏ câu chạy lên tầng trên.

Đi được nửa đường, Mặc Khiêm Nhân lại xoay người nhìn sang Lục mụ mụ, giọng điệu thản nhiên như chỉ đang nói chuyện thời tiết, “Làm phiền đi nấu một ít cháo bồ phôi.”

Lục mụ mụ bị giật mình, bà trở mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân rồi lại nhìn sang Lục ba ba cũng đang giật mình, vừa kinh ngạc vừa vui mừng gật đầu, “Được được, đi đi làm liền. Cháu còn muốn mang gì cho Lam Lam thì cứ nói để đi làm, ăn ít đồ ăn ở ngoài quán thôi, không sạch sẽ được như nhà mình tự nấu, hơn nữa chất lượng cũng không đảm bảo...”

Mặc Khiêm Nhân mang bỏ câu lên lầu, Lục Từ Mạnh đau đầu như muốn ngắt xiu, “Ôi này, mẹ... mẹ già nhanh nhanh nấu cháo để an ủi tinh thần cho con đi, nếu không con của mẹ nhất định sẽ chết sớm, tuyệt đối sẽ chết sớm!”

Lục ba ba nghiêm mặt trách mắng, “Nói bậy bạ gì đó!” Không được tùy tiện phun ra mậy từ mang điềm gở như vậy!

Lục Từ Mạnh lúc này hoàn toàn không có tâm trạng đi xử lý đồng phân chim trên đầu mình, nghe Lục ba ba khiển trách, lại nhìn Lục mụ mụ vui vẻ hát ca chuẩn bị nấu cháo trong phòng bếp, Lục Từ Mạnh thật muốn đập đầu vào sofa, trời ạ, bây giờ phải làm sao đây? Mộc Như Lam là một kẻ tâm thần biến thái! Thà rằng chưa biết Mặc Khiêm Nhân thích Mộc Như Lam thì hấn còn có thể lấy lý do muốn tốt cho Mặc Khiêm Nhân mà nói hết với Lục mụ mụ và Lục ba ba, rằng Mộc Như Lam là người có tinh thần không bình thường; nhưng hiện tại nhìn phản ứng của Mặc Khiêm Nhân, hấn nói ra kiểu gì đây? Tinh tình Mặc Khiêm Nhân, hấn chơi chung từ nhỏ đến lớn làm sao có thể không biết? Sau khi hấn nói ra, Mặc gia Lục gia sẽ không bao giờ cho phép hai người đến với nhau, mà Mặc Khiêm Nhân lại không phải loại người dễ dàng phục tùng ý kiến của bất kỳ ai, đến lúc đó chỉ sợ mọi chuyện sẽ càng thêm rối loạn!

Thân là người duy nhất biết rõ chân tướng, áp lực của Lục Từ Mạnh còn nặng hơn cả núi. Chỉ nghĩ đến cảnh Mặc Khiêm Nhân ngủ chung giường với một kẻ biến thái là hấn đã thấy toàn thân lạnh toát, sợ rằng sẽ có một ngày Mộc Như Lam nổi hứng giết chết hoặc ăn thịt Mặc Khiêm Nhân giống như mấy tên biến thái trong phim. Nhưng nếu hấn dám cứng rắn bóp chết tình yêu mà Mặc Khiêm Nhân vất vả lắm mới có được, e là hậu quả sẽ còn tồi tệ hơn.

Lục Từ Mạnh rồi rầm vui đầu vào ghế sofa, đáng vẻ giống y một con trâu. Lục ba ba đứng bên cạnh không hiểu tại sao con mình lại tự dưng đập mạch, ông nghiêm mặt nói, “Lát nữa điên xong nhớ rửa sạch ghế sofa cho ba.” Phân chim bỏ câu đã dính lên hết rồi.

“...”

Mặc Khiêm Nhân mang con bỏ câu đang không ngừng đập cánh trở lại thư phòng, lấy tờ giấy buộc bằng chun trên đuôi con bỏ câu xuống. Sau khi được buông ra, con bỏ câu lập tức kháng nghị bằng cách thái liên mấy đồng phân lên bàn Mặc Khiêm Nhân, hấn cau mày nhưng tạm thời vẫn không thêm đề ý tới nó.

Trên tờ giấy nhỏ màu trắng là nét bút mực màu đen hết sức tinh tế hoàn mỹ – giống hệt cảm giác mà Mộc Như Lam đem lại cho người khác. Chữ viết đen phản chiếu trong đôi mắt đậm mạc gần như là màu xám của hấn, tầm mắt như bị hàng chữ kia hấp dẫn, hấn nghe được tiếng tim mình nảy lên.

—— Tôi muốn nghe thấy giọng nói của anh, có thể gọi điện cho tôi được không, Mặc tiên sinh?

Cô gái này, có biết những lời như vậy ái muội đến mức nào không?

Có lẽ là vì nguyên tắc “ông trời ban cho người thứ này thì sẽ lấy đi của người thứ khác” nên người có chỉ số thông minh cao phần lớn đều chậm chạp về mặt tình cảm, đặc biệt là loại người lãnh tính lãnh tình như Mặc Khiêm Nhân, dường như hấn bẩm sinh đã lười biếng, không thích quan tâm nhiều, vì vậy hấn đặt toàn bộ lực chú ý vào những chuyện mà hấn đặc biệt có hứng thú, dần dần hình thành trạng thái không gì lọt nổi vào mắt.

Từ khi mười tuổi, Mặc Khiêm Nhân đã bắt đầu cảm thấy hứng thú với biến thái, hứng thú đó kéo dài cho đến tận bây giờ. Để trở thành một chuyên gia tâm lý học tội phạm hàng đầu, để ngày ngày được thỏa sức hưởng thụ việc nghiên cứu biến thái, hấn sẵn sàng chạm vào dao giải phẫu, sẵn sàng học tập một lượng khổng lồ kiến thức liên quan tới y học, con người này, chấp nhất của hấn đối với thứ mình coi trọng cũng hệt như bệnh sạch sẽ mà hấn vĩnh

viễn không thay đổi được.

Cho nên, sau khi phát hiện mình đã yêu phải đối tượng tội phạm biến thái mà mình muốn nghiên cứu, Mặc Khiêm Nhân sẽ như thế nào?

Câu trả lời là không biết.

Lần đầu tiên Mặc Khiêm Nhân biết đến cảm giác tim đập loạn nhịp vượt quá hiểu biết trong đầu mình, sau một thoáng mơ hồ, trí tuệ thiên tài đã lập tức phát huy năng lực mạnh mẽ của nó, hần ngồi bên ngoài phòng cấp cứu Mộc Như Lam, hai chân vắt chéo, sống lưng thẳng tắp, mấy y tá đi ngang cứ quay đầu nhìn hần thật lâu mà không dời đi được, hần như một vị vua cao ngạo với khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, ở trong tĩnh lặng, âm thầm phát hiện một bí mật lớn của đời mình.

Tìm ra đáp án tựa hồ là chuyện rất đơn giản, như dùng chất giọng thân nhiên của hần mà nói, à, thì ra mình yêu cô ấy.

Nhưng chỉ có hần biết, cảm giác này không hề nhạt như giọng nói của chính mình.

Hần cúi đầu nhìn ngón cái và ngón trỏ vẫn còn băng bó, thời điểm hai ngón tay cọ nhẹ vào nhau, hần như có thể cảm nhận sâu sắc sự đau đớn khi bị cây đinh nóng rực kia đốt bỏng, vậy mà lúc ấy hần lại không thấy đau một chút nào, là nhờ sức mạnh tình yêu đánh lừa cảm giác cơ thể sao?

Con bồ câu đứng trên ăn mấy hạt đậu phộng mà Lục Tử Mạnh chưa kịp mang ra khỏi thư phòng, thấy Mặc Khiêm Nhân cứ đứng im như tượng, nó kêu to hai tiếng lời thần trí của Mặc Khiêm Nhân trở về.

Mặc Khiêm Nhân liếc nhìn đồng hồ bị bỏ câu bày bừa bãi trên bàn một cái, sau đó dời tầm mắt sang hai bàn tay, lúc này hần mới phát hiện mình đã lỗi điện thoại ra không biết từ bao giờ, thậm chí còn định ấn vào danh bạ tìm cho được số điện thoại nhà Mộc Như Lam—— lúc trước Mộc Như Lam cho hần hai số điện thoại, lúc ở nhà cô không thích dùng di động nghe điện thoại vì có bức xạ không tốt cho sức khỏe, và lại di động cũng sẽ bị nóng lên.

Ngón cái hần chạm nhẹ, gọi đi.

Mộc Như Lam đang ngồi trên bàn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, chiếc điện thoại đặt cạnh đầu giường đột nhiên đổ chuông, cô thoáng giật mình, sau đó nhảy xuống đi qua.

“À lô?” Âm thanh mềm mại mà không hề ngọt ngào xuyên thấu qua điện thoại, rơi vào trong tai người ở đầu kia.

Thình thịch thình thịch, cảm giác như trái tim nảy lên ngay sát bên tai ngày càng rõ ràng hơn khiến cho Mặc Khiêm Nhân nắm chặt di động, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Mộc Như Lam không thấy bên kia đáp lại thì suy nghĩ, trong mắt xẹt qua một tia sáng hoa mỹ, cô nhướn miệng cười, đôi mắt xinh đẹp cũng theo đó mà cong thành hai vầng trăng nhỏ, “Mặc tiên sinh?”

“Ừ.” Bên kia thân nhiên lên tiếng.

“Tiểu Bạch của tôi tìm được anh rồi sao?” Mộc Như Lam cảm thấy con bồ câu của mình rất thông minh, thú vị thật đấy.

“Ừ.” Mặc Khiêm Nhân nhìn con bồ câu đang hồ hởi ăn đậu phộng.

“Ăn trưa chưa?” Mộc Như Lam không cảm thấy thái độ của hần lạnh lùng một chút nào, trái lại còn trò chuyện như thể hai người là bạn tốt lâu năm, cô ngồi ở đầu giường, ngữ điệu dịu dàng thông thả, cho dù cả hai bên đều im lặng thì cũng chẳng có gì phải lúng túng.

“Vẫn chưa.”

“Vậy cùng nhau ăn đi? Anh đến nhà của tôi, tôi tự mình xuống bếp.” Đôi mắt Mộc Như Lam cong thành hai vầng trăng khuyết, tâm trạng tốt đến mức muốn bay lên, nam nhân này quả nhiên rất đặc biệt, nói chuyện với hần khiến cô cảm thấy thoải mái và vui vẻ, trong khi hần lại chính là nhà tâm lý học tội phạm mà cô kiêng kỵ nhất, loại cảm giác này làm cho người ta thật khó xử.

Mặc Khiêm Nhân im lặng hai giây, sau đó bình thân nhiên đáp, “Ừ.”

“Vậy, bây giờ tôi đi chuẩn bị, lát nữa anh đến có được không?” Chất giọng của Mộc Như Lam mang theo mấy phần vui vẻ.

“Được.”

Cúp điện thoại, Mặc Khiêm Nhân trước giờ luôn kiệm lời nay nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Lục Tử Mạnh bị thương rồi rầm cả buổi cuối cùng cũng quyết định nói chuyện thẳng thắn với Mặc Khiêm Nhân, hần quen tay không thêm gõ cửa, trực tiếp vịn tay nắm, “Mặc...” Âm thanh của Lục Tử Mạnh liền khựng lại, hần ngạc nhiên nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Làm gì mà tai cậu đỏ ửng vậy?!” Chẳng lẽ là mới xem trộm cái gì không nên xem? Lục Tử Mạnh vừa nghĩ vậy, ánh mắt hưng phấn lập tức đảo quanh hông tìm ra chứng cứ.

Mặc Khiêm Nhân cầm di động bỏ vào túi quần, thái độ lạnh nhạt, hần cực kỳ tự nhiên sờ sờ hai tai nóng bừng, trông qua rõ ràng là đang thẹn thùng nhưng lại cứ ra vẻ lạnh lùng, quả rất có tố chất ngạo kiều*.

*Ngạo kiều: mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ.

“Chuyện gì?” Mặc Khiêm Nhân nhìn đồng màu trắng trắng trên tóc Lục Tử Mạnh, ánh mắt hiện lên vẻ ghét bỏ.

Bị Mặc Khiêm Nhân nhắc, Lục Tử Mạnh mới nhớ tới chính sự, vội vàng lo đầu nhìn ra ngoài như đi làm trộm, xác nhận không có bất kỳ ai, hần liền đi vào trong phòng, khóa cửa, vẻ mặt nghiêm túc, “Cậu thích Mộc Như Lam đúng không?”

“Đúng.” Mặc Khiêm Nhân mặt không đỏ tím không loạn, bình tĩnh cứ như đã phát hiện ra điều này từ lâu thật lâu.

Về mặt nghiêm túc của Lục Tử Mạnh lập tức đóng băng, đại ca, đừng thừa nhận trực tiếp như vậy a! Trái tim của tôi chịu không nổi!

“Cậu chắc chứ?!” Lục Tử Mạnh khẩn trương chạy tới trước mặt Mặc Khiêm Nhân.

Thế nhưng Mặc Khiêm Nhân lại chỉ lạnh nhạt nhìn hần, như thể đang nói “Đừng hỏi mấy câu ngớ ngẩn như vậy, tôi lười phải trả lời”.

Lục Tử Mạnh bị đã kích liên tục liền nổi giận, “Mặc Khiêm Nhân, cậu mẹ nó có cái thái độ gì thế hả! Tôi chỉ muốn tốt cho cậu!”

Chỉ muốn tốt cho hần? Mặc Khiêm Nhân dường như không hiểu ý nghĩa của những chữ này, “Nói vậy là sao?”

“Nói vậy là sao?! Cậu thật sự đã bị tình yêu che mắt rồi à?” Lục Tử Mạnh chỉ tiếc rên sất không thành thét, “Mộc Như Lam là kẻ tâm thần biến thái đúng không? Đừng chối, bây giờ cậu có chối cũng vô ích, lẽ ra tôi đã phải tin tưởng cậu sớm hơn! Cậu nghĩ cậu đang làm gì, ông cậu, mẹ cậu, và cả một đám đại lão gia trong đại viện nữa, cậu cho là bọn họ sẽ đồng ý để cậu ở cạnh một bệnh nhân tâm thần sao?”

“Đây là chuyện của tôi, vì sao phải cần bọn họ đồng ý?” Mặc Khiêm Nhân thờ ơ trả lời.

Lục Tử Mạnh trừng mắt, tức giận túm cổ áo bạn mình, “Sao cậu có thể nói như vậy? Họ là người thân của cậu!”

“Là người thân, nhưng có thể kẻ cạnh cả đời thì chỉ có vợ.” Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh gạt tay Lục Tử Mạnh, hần không phủ nhận tình cảm của mình với người thân cũng như tình cảm của người thân đối với mình, nhưng ngoại trừ những chuyện hần đồng ý, mọi người không thể quá mức can thiệp và ép hần phải thuận theo mong muốn của bọn họ. Mỗi người đều là một cá thể độc lập, mỗi người sau khi trưởng thành đều có quyền tự tay quyết định cuộc sống đồng thời chịu trách nhiệm cho hành vi của chính mình. Nếu thứ gọi là tình yêu được xây dựng từ ép buộc và bức bách thì có lẽ sẽ chẳng ai muốn yêu cả, bởi đó không phải là một tình yêu đơn thuần.

Lục Tử Mạnh quả thực đã bị tư tưởng lý trí đến mức lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân làm cho nồ nã, hần vội bảo chính mình phải bình tĩnh, hần vốn không phải đối thủ của Mặc Khiêm Nhân ở phương diện ngôn ngữ, nếu không bình tĩnh thì thua là cái chắc.

“Thôi, chúng ta đổi đề tài đi.” Lục Tử Mạnh đành buông tha cho ý tưởng muốn Mặc Khiêm Nhân nói bai bai với Mộc Như Lam, “Cậu là nhà tâm lý học tội phạm hàng đầu quốc tế, tôi nhớ rõ là cậu có bằng bác sĩ tâm lý đúng không, cậu có thể điều trị tình trạng tâm lý của Mộc Như Lam, đúng không?”
Lục Tử Mạnh lui mà cầu tiến, chỉ khi nào Mặc Khiêm Nhân có thể chữa khỏi bệnh tâm thần cho Mộc Như Lam, hần mới yên tâm nhìn hai người ở bên nhau.

Trị liệu tâm lý biến thái của Mộc Như Lam? Không thể không nói, đây là một công trình rất rất lớn, Mặc Khiêm Nhân hần nhìn không thấu cô gái này, có lẽ thứ cô mắc phải chính là một loại bệnh tâm thần mà hần cần dùng cả đời để nghiên cứu.

Mặc Khiêm Nhân không phải thẳng ngốc, nếu nói sự thật này cho Lục Tử Mạnh biết, Lục Tử Mạnh sớm muộn gì cũng có ngày cản trở làm hỏng việc của hần, vì thế hần đáp lại hết sức bình tĩnh, “Dĩ nhiên.”

Quả nhiên Lục Tử Mạnh thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy là tốt rồi, tôi liền cố mà tạm thời đồng ý hai người quen nhau.”

Trên miệng Mặc Khiêm Nhân ngay tức khắc xuất hiện một nụ cười nhạo nhàn nhạt, “Tiểu nhân luôn thích phóng đại ý nghĩa tồn tại của mình.”

Lục Tử Mạnh nổi đóa, “Cậu có thể thôi độc mồm độc miệng với tôi đi được không! Trái tim ông đây đã bị cậu đục cả trăm lỗ rồi.” Cứ nói với Mặc Khiêm Nhân mấy câu là lại bị phun lời ác vào mặt một lần, lòng tự tin của hần sắp bị Mặc Khiêm Nhân vùi dập đến hồng mắt rồi.

“Yên tâm đi, da mặt cậu đủ dày để ngăn cản tất cả.” Mặc Khiêm Nhân đứng lên rời khỏi thư phòng, tiến về phía phòng ngủ.

Lục Tử Mạnh theo sau hần, muốn hỏi xem Mộc Như Lam là bị bệnh tâm thần gì, loại bệnh trạng nào, nghe nói có những bệnh nhân tâm thần thường xuyên gặp ảo giác nhìn thấy quỷ, một số khác thì luôn nghĩ rằng có kẻ muốn giết họ, vì thế họ tự chạy tới giết chết người đó, thật đúng là kinh khủng.. Nhưng Mộc Như Lam thoát nhìn vô cùng bình thường, có vẻ giống với loại biến thái thông minh giới nguy trang hơn.

Ngất nổi hần còn chưa kịp hỏi thì đã thấy Mặc Khiêm Nhân đi tới chỗ tủ đồ để tìm kiếm quần áo, Lục Tử Mạnh cảm thấy hơi kỳ quái, “Cậu làm cái gì thế? Muốn ra ngoài hẹn hò hay sao mà giữa trưa đi thay quần áo?”

Mặc Khiêm Nhân không để ý tới hần, tiếp tục làm chuyện của mình.

Tầm mắt Lục Tử Mạnh đảo qua đảo lại giữa Mặc Khiêm Nhân và đồng quần áo, sau đó lại nhìn không được phải lên tiếng, “Quần áo trong tủ giống y đúc quần áo trên người cậu, không phải áo sơ mi trắng quần tây đen thì cũng là âu phục màu đen, rốt cuộc cậu đang tìm cái gì?”

Động tác của Mặc Khiêm Nhân đột nhiên ngừng lại, đôi mắt đậm mạc hướng về phía Lục Tử Mạnh, ánh nhìn lạnh lạnh làm Lục Tử Mạnh không khỏi rụt cổ, “Sao... sao vậy?”

Mặc Khiêm Nhân đóng sầm cửa tủ lại, trong mắt xẹt qua một tia ảo não, sao hắn có thể làm ra một hành vi ngu xuẩn như vậy chứ?

Đúng như Lục Tử Mạnh nói, quần áo của Mặc Khiêm Nhân đơn điệu đến mức có thể khiến cho người ta nghĩ rằng hắn không tắm rửa không thay đồ suốt bốn mùa, nhưng vì khí chất của hắn quá đối trong trẻo và lạnh lùng cao quý nên hầu như ai cũng bỏ qua điểm này, hoặc là nói, hắn thật sự rất thích hợp với hai sắc trắng đen.

Mặc Khiêm Nhân nhìn đồng hồ, tính toán thời gian rửa rau thái thịt và nấu nướng, nếu bây giờ hắn bắt đầu xuất phát đến Mộc gia, Mộc Như Lam chắc chắn vẫn chưa chuẩn bị xong, thế nhưng hắn bỗng thật muốn thấy hình ảnh cô gái kia bận rộn trong nhà bếp. Vì thế, người đàn ông luôn hành động theo suy nghĩ liền chuẩn bị lên đường.

Hắn trở về thư phòng, đứng ở cửa, thân nhiên nói với con bò câu béo đang mãi mê ăn đậu phộng, “Lại đây, mang mỳ về.”

Lục Tử Mạnh đi sau lưng Mặc Khiêm Nhân nghe vậy thì ngây cả người, có phải hắn đang nằm mơ không? Hắn nghe thấy Mặc Khiêm Nhân nói chuyện với một con bò câu!

Bò câu ngheo đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, đôi mắt đậu đen mắt ngốc manh ngốc manh, nó vỗ vỗ cánh muốn bay tới đậu trên vai Mặc Khiêm Nhân, thế nhưng Mặc Khiêm Nhân lại ghét bỏ né tránh, chỉ để lại một bóng dáng đậm mạc vô tình cùng một câu, “Tắm bằng nước sát khuẩn ba lần, bằng không đừng tới gần tao.”

Yêu ai yêu cả đường đi cái gì chứ, ngại quá, đặt trước bệnh sạch sẽ thì chúng chỉ toàn là rắm!

Không hiểu tại sao, Lục Tử Mạnh nhìn cảnh tượng này mà lại có cảm giác sung sướng như được chữa lành, có vẻ chính mình cũng chưa nổi thê thảm lắm!

A, kiếm tìm sự an ủi từ một con bò câu, hình như cái này mới đúng là thê thảm hơn cả?

Mặc Khiêm Nhân xuống lầu, đi đến phòng bếp nhìn Lục mụ mụ đang bận rộn chuẩn bị cơm trưa, “Dì, cháu đi ra ngoài.”

“Ồi chào? Đi chỗ nào vậy? Ăn cơm rồi hẵng đi, cơm sắp chín rồi!” Lục mụ mụ vội hỏi.

“Không được, Mộc Như Lam nói cô ấy xuống bếp, cháu tới chỗ cô ấy ăn.” Chỉ khi đứng trước mặt Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân mới biết tới cái gọi là thẹn thùng, còn đối với những người khác, hắn vẫn một mực duy trì vẻ bình tĩnh thờ ơ.

Lục mụ mụ tròn mắt, Lục ba ba đang dọn dẹp phòng khách bị bò câu làm bẩn cũng phải quay sang nhìn, đây... đây là vì trải qua sinh tử trong chớp mắt nên cuối cùng cũng đã xảy ra sự nhảy vọt về chất sao? (Y Sơn: Ta nhớ tư tưởng Mác quá a :3)

Lục mụ mụ mừng rỡ, “Như vậy à! Vậy, vậy cháu đi đi, lái xe cẩn thận một chút, ôi chào? Cháo này phải làm sao bây giờ? Vừa mới chỉ ninh xong!” Lục mụ mụ lần lần muốn dùng cháo này để giúp Mộc Như Lam bổ phổi, nghe nói tới qua cô thiếu chút nữa đã bị khói đặc làm ngạt thở, nhất định phổi đã nhiễm không ít bụi bẩn.

“Cháu sẽ mời cô ấy tới đây ăn tối.” Mặc Khiêm Nhân tựa hồ không nhận ra chính mình đã trở nên thật tích cực.

Lục mụ mụ mặt mày hớn hờ chỉ thiếu điều hoan hô thành tiếng, liên tục gật đầu, “Vậy được vậy được, nhất định phải đưa Lam Lam tới nhé, tối nay đi sẽ nấu nhiều món ngon để bồi bổ Lam Lam.” Lục mụ mụ thời trẻ làm nghề đầu bếp, trình độ nấu nướng hẳn nhiên là rất cao.

Mặc Khiêm Nhân thân nhiên gật đầu, hắn nhấc chân đi ra ngoài, lạnh lùng, nhàn nhã, và đầy tự tin.

Lục mụ mụ đứng phía sau háo sắc thở dài, “Nhìn đi, người đang yêu đúng là khác hẳn, Khiêm Nhân nhà ta càng ngày càng đẹp trai, ôi, làm sao có thể đẹp trai như vậy chứ?”

Lục ba ba ghen tị khụ khụ hai tiếng.

Lục Tử Mạnh không cam lòng, “Mẹ già, con trai mẹ cũng rất đẹp trai mà?”

Lục mụ mụ liền phóng ra một cái nhìn sắc lém, “Nếu con lạnh lùng đúng đắn được như Khiêm Nhân, mẹ già đây sẽ lập tức yêu con chết mất!”

Lục Tử Mạnh kéo khóe miệng, “Àc, thôi quên đi.” Bị mẹ già đáng khinh như vậy yêu chết thì chắc sẽ “chết” thiệt luôn quá. Hắn còn phải tự do ăn chơi thêm mấy năm nữa, không muốn bị một đám ông già bà thím bu lại lo chuyện cưới vợ giống như Mặc Khiêm Nhân đâu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: V16.2: Lời mời (2)

Mộc gia.

Mộc Chấn Dương trò chuyện với Bạch Tố Tinh xong là lập tức chạy ngay ra ngoài. Mộc Như Sâm bị Mộc Như Lam bắt đi học cũng không có ở nhà. Mộc Như Lâm vẫn còn buồn ngủ vì đi chứng hít phải etc, lúc này cậu ngủ cực kỳ sâu. Chu Phúc thì lo tưới và cắt tỉa cây bên ngoài biệt thự như mọi khi. Không khí trong nhà thực yên lặng.

Tại phòng bếp, Mộc Như Lam lấy nguyên liệu nấu ăn tươi mới ra khỏi tủ, vui vẻ hát một bài ca dao không tên, đến cả cho tay vào trong nước rửa lạnh lẽo mà cô cũng có vẻ hết sức hưởng thụ. Thời gian quanh cô như hóa thành một vàng sáng trắng ngà vận động thật thông thả, bởi cô muốn hưởng thụ tất thảy mọi thứ, bao gồm cả cái chết.

Mộc Như Lam biết nấu ăn, hơn nữa tay nghề cũng không tệ lắm. Vốn thường xuyên dùng bữa ở nhà hàng Lâu Lan, mỗi khi thấy một món ăn nào đó đặc biệt ngon miệng, Mộc Như Lam sẽ chạy đến phòng bếp để học nấu cùng với đầu bếp rồi hưởng thụ thành quả lao động của chính mình, chỉ cần đừng làm vậy quá thường xuyên là được.

Chuẩn bị ba loại thịt: thịt cá, thịt bò, và thịt heo. Lúc sắp chế biến nguyên liệu, Mộc Như Lam nhìn đồng hồ ngừng hành tỏi và đậu cô trên tay, suýt chút nữa cô đã quên mất, người đàn ông Mặc Khiêm Nhân kia hết sức khó nuôi, kén ăn nghiêm trọng như vậy, thể nào hẳn cũng lựa hết mấy thứ này ra cho mà xem. Nhưng thịt bò nếu không được tẩm ướp gia vị thì sẽ rất tanh và khó ăn, và lại, cô thấy những thứ này ăn chung ngon lắm mà.

Ừm, thói kiếng ăn này thật không tốt, phải sửa mới được.

Nụ cười trên môi Mộc Như Lam ngày càng tươi tắn, cô cầm lấy con dao sắc bén, bắt đầu thuần thục thái thức ăn, con dao trắng sáng vang lên từng tiếng cộc cộc cộc, phản chiếu một dung nhan tinh xảo và nụ cười ấm áp động lòng người, tựa như có thể khiến cho băng tuyết tan chảy.

Editor: Windy Whiskey

Beta-er: MDL, NTL

Nguồn: diendanlequydon (ĐDLQĐ)

Chu Phúc vừa vào nhà thì chợt nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng bếp, trông thấy Mộc Như Lam đang chuẩn bị thức ăn, ông không khỏi kinh ngạc, “Đại tiểu thư, ngài chuẩn bị làm cơm trưa à?”

Mộc Như Lam quay đầu nhìn Chu Phúc, nhẹ nhàng mỉm cười, “Đúng vậy.”

“Bà cô của tôi ơi, ngài vừa mới xuất viện mà sao không chịu nghỉ ngơi cho khỏe? Cái này cứ chờ Lý tẩu đến làm là được rồi. Hay là tại cô đang đói bụng? Tôi sẽ lập tức đi gọi Lý tẩu...” Dứt lời, Chu Phúc chạy ra ngoài gọi Lý tẩu tới đó làm cơm trưa.

“Cháu không sao, chỉ là hít phải khói độc mà suýt chết ngộp thôi, cũng không phải mắc bệnh nặng hay là làm phẫu thuật gì ghê gớm, đã ổn cả rồi.” Mộc Như Lam mỉm cười giải thích, “Chu thúc cứ yên tâm đi, lát nữa cháu có một vị khách, cháu muốn làm cơm cho anh ấy ăn.”

Mộc Như Lam rất thành thật, cô thật muốn làm cơm cho Mặc Khiêm Nhân nên mới chạy xuống bếp, cô thật muốn nghe giọng nói của Mặc Khiêm Nhân nên mới cho bỏ câu đi truyền tin. Sống lại một lần, tâm lý méo mó đến biến thái, chỉ số thông minh được nâng lên nhờ độc sức mở mang trí tuệ, còn tình cảm thì lại bất tri bất giác bị cuộc đời này dìm xuống, vì thế Mộc Như Lam trở thành một cô gái biến thái không biết xấu hổ, nói năng cũng thẳng thắn vô cùng, hoàn toàn không biết những lời mình vừa nói rất dễ làm cho người ta suy nghĩ lung tung.

Chu Phúc càng kinh ngạc hơn, muốn làm cơm cho anh ấy ăn? Lời này thật dễ khiến người ta tưởng tượng ra nhiều thứ. “Anh ấy”... Vị khách này là đàn ông à? Sắc mặt Chu Phúc khê biến, đừng nói là đại tiểu thư nhà mình đã bị tên đàn ông xấu xa nào đó lừa tình đấy chứ?

Chu Phúc lập tức cảm thấy trong lòng hừng hực lửa, lát nữa nhất định phải nhìn xem người kia là ai. Tiểu thư nhà mình tuy có đôi lúc thật nghiêm túc uy nghi nhưng tận trong xương cô vẫn là một người dịu dàng lương thiện lại đơn thuần. Với tính cách như thế, Mộc Như Lam luôn khiến người ta lo lắng bảo vệ để cô không phải chịu một xúu tổn thương nào, nhưng số kẻ bỉ ổi muốn lợi dụng sự hiền lành của Mộc Như Lam để mà tiếp cận cô thì cũng chẳng hề ít!

Editor: Windy Whiskey

Beta-er: MDL, NTL

Nguồn: diendanlequydon (ĐDLQĐ)

Mặc Khiêm Nhân cũng không để Chu Phúc đợi quá lâu, phía trước bỏ câu bay vào Mộc gia, phía sau xe Mặc Khiêm Nhân đã đổ xích ngoài cửa lớn Mộc gia. Chu Phúc chưa từng thấy hay gặp chiếc xe này nên đã ngay lập tức khẳng định đây chính là vị khách kia, ông đi tới mở cửa đồng thời tập trung quan sát cửa kính xe, muốn nhìn xem người đến là ai.

Xe đỗ bên ngoài cổng sắt, Mặc Khiêm Nhân mở cửa đi xuống, tây trang đen phẳng phiu bọc lấy thân hình thoát nhìn không mấy cường tráng mà vẫn đẹp mắt đến bất ngờ. Thân cao 1m86, hai chân rất dài. Khuôn mặt tuy không hút hồn bằng Đoạn Nghiêu – người chỉ tới Mộc gia một lần mà đã khiến

Chu Phúc nhìn ngầy cả người – nhưng nét thanh tú đậm mẽ lại làm cho người ta không thể nào rời mắt. Sắc mặt có hơi tái nhợt nhưng không mang đến cảm giác yếu ớt. Khí chất rất tốt, không thua kém gì Kha gia hay Hoắc gia, gia cảnh có vẻ không tệ.

Là một tay già đời tinh mắt, Chu Phúc đương nhiên sẽ không để lộ tính toán trong lòng, ông đưa Mặc Khiêm Nhân vào nhà, định bụng trà rót nước cho hắn nhằm quan sát kỹ thêm chút nữa. Mộc Như Lam nghe thấy tiếng động thì lò đầu ra từ phòng bếp, ban xuống một mệnh lệnh dịu dàng, “Chu thúc, bác đi xuống ăn cơm trước đi, có gì cháu sẽ gọi bác.”

Chu Phúc đành phải lui ra ngoài, định bụng chờ Kha Uyển Tinh trở về rồi sẽ nói chuyện với bà ta, người đàn ông này thoát nhìn không thua gì người Hoắc gia nhưng điều tra trước một chút thì vẫn tốt hơn. Chu Phúc không hề biết rằng, Kha Uyển Tinh đã sớm nhờ Trần Hải đánh tiếng cho Kha gia đi điều tra về Mặc Khiêm Nhân, có điều kết quả không hề lý tưởng như mong muốn.

Đội Chu Phúc đi hẳn ra ngoài, nụ cười dịu dàng của Mộc Như Lam liền tăng thêm mấy phần rực rỡ, “Mặc tiên sinh ngồi chờ một lát, tôi vẫn chưa chuẩn bị xong.”

Mặc Khiêm Nhân còn chưa kịp đáp lại thì Mộc Như Lam đã rút đầu về, tiếp tục hưởng thụ quá trình chuẩn bị chậm rãi đầy thích thú, tựa hồ người đàn ông ngoài kia hoàn toàn không phải là một vị khách trình trọng mà cô cần phải đặc biệt tiếp đón không được để chậm trễ.

Editor: Windy Whiskey

Beta-er: MDL, NTL

Nguồn: diendanlequydon (ĐDLQĐ)

Mặc Khiêm Nhân đi quanh phòng khách Mộc gia một vòng, sau đó tiến tới phòng bếp. Hắn đứng tựa vào cửa, tầm mắt hướng về phía cô gái với tư thái phong lưu đang rất thích thú ở đằng kia, chỉ là dáng lưng thôi nhưng cũng đã cực kỳ bắt mắt, tựa như một vật sáng trời sinh.

Cô còn rất đáng yêu mà ngâm nga vài câu ca ngắt quãng, trông qua giống hệt một đứa ngốc đang vui vẻ một mình.

Khỏe miệng Mặc Khiêm Nhân vô thức vẽ nên một nụ cười, hắn đi vào, “Cần giúp một tay không?”

Mộc Như Lam quay lại nhìn ngón tay bị thương của hắn, khẽ lắc đầu, “Không cần, tôi tự mình làm được. Mặc tiên sinh có thứ gì không muốn ăn không? Nói để tôi tính toán chữa ra không nấu.”

“Khiêm Nhân.” Mặc Khiêm Nhân chợt nói.

“Hả?”

“Gọi tên của tôi.” Hắn thân nhiên đáp, hai tai bắt đầu ửng đỏ.

Mỗi lần bắt gặp Mặc Khiêm Nhân miệng lưỡi thì nghiêm túc mà tai lại ửng đỏ, Mộc Như Lam đều thấy hắn mạnh không chịu được.

Đôi mắt cười híp lại thành hình bán nguyệt, Mộc Như Lam nói, “Thế thì anh Khiêm Nhân cũng gọi tên của tôi đi.”

“Ừ.” Vành tai lại đỏ hơn một chút.

“Có muốn gọi thử một lần không?” Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, mỉm cười, “Gọi ‘Lam Lam’ đi.”

Mặc Khiêm Nhân im lặng không trả lời, lỗ tai càng ngày càng phồng lên, thật đáng ghét.

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam lại nháy mắt mấy cái, ra vẻ khả ái.

“... Mộc Như Lam, đừng lãng phí thời gian.” Người đàn ông tai đỏ lạnh nhạt lên tiếng, thái độ bên ngoài hoàn toàn tương phản với biểu hiện thành thực của vành tai. Mộc Như Lam vốn định đùa hắn một chút, nay thấy vậy thì chỉ biết thầm cảm thán mình thật ngốc.

“Gọi cả tên lẫn họ có vẻ không thân thiết lắm, quả nhiên là ‘Lam Lam’ nghe được hơn.” Cô quay đầu đi, chất giọng có hơi thất vọng.

Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt đậm mẽ như nhìn thấu tất thấy nay in hằn bóng dáng cô, rõ ràng và thuần chất, phảng phất như một mặt gương trong suốt không nhiễm bụi trần.

Hắn tới đứng sau lưng Mộc Như Lam, vòng tay tiếp nhận con dao thái thịt mà cô đang cầm. Trong một khoảnh khắc, hai người đều cảm nhận được độ ấm của đôi phương, hương bạc hà lạnh lạnh hòa quyện cùng hương thơm ấm áp, hai tay chạm nhau, trước sau như một, tay Mộc Như Lam thật ấm, tay Mặc Khiêm Nhân rất lạnh.

“Đề tôi.” Chất giọng dễ nghe của Mặc Khiêm Nhân vang lên ngay bên tai, thân hình thoát nhìn không mấy cường tráng lập tức bọc lấy Mộc Như Lam.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: V16.3: Lời mời (3)

Dao thái được Mặc Khiêm Nhân cầm lên, ngón trỏ và ngón cái tay phải của hắn đang quán băng nhưng để dùng dao thì vẫn còn có thể, chẳng nào cũng không phải là loại dao giải phẫu đòi hỏi kỹ thuật phức tạp.

Mộc Như Lam chưa kịp lên tiếng thì đã bị động tác của Mặc Khiêm Nhân thu hút tầm mắt, động tác thuần thực, kỹ năng điều luyện, hắn dùng dao thái thịt bò, độ dày từng miếng từng miếng rất đều nhau, Mặc Khiêm Nhân nghĩ, cầm dao thái lát thịt quả là đơn giản hơn nhiều so với cầm dao giải phẫu người.

“Thật lợi hại!” Mộc Như Lam tán thưởng, nhất thời quên rằng bản thân vẫn đang tựa ở trước ngực người đàn ông, thấy Mặc Khiêm Nhân nhanh gọn lẹ xử lý xong thớ thịt bò, cô lại chỉ vào miếng thịt heo, “Anh cũng cắt cái kia một chút đi.” Mộc Như Lam nhìn công phu dùng dao của người này mãi mà vẫn không chán, chẳng lẽ cô đã gặp được chuyên gia rồi sao?

Vì thế Mặc Khiêm Nhân thái luôn cả thịt heo, tiếp đó còn tự lấy cá ra sơ chế. Cứ như vậy, cô gái nói muốn xuống bếp nấu cơm đãi khách nhất thời quên mất chính sự, còn người đàn ông tới làm khách thì cũng quên mất mình đến đây là để dùng bữa. Sau khi thái hết những gì cần thái, Mặc Khiêm Nhân chuyển sang quan sát Mộc Như Lam, hắn rất có hứng thú muốn nhìn Mộc Như Lam nấu ăn.

Mộc Như Lam cũng nhìn sang Mặc Khiêm Nhân, chớp mắt mấy cái, cô khẽ cười thành tiếng, thật thú vị, người đàn ông này quả nhiên thật thú vị, ở cạnh hắn thật sự rất vui, người này đúng là phúc tinh của cô, mỗi lần gặp bất trắc là cô lại được hắn ra tay cứu giúp.

“Được rồi, tiếp theo cứ giao cho tôi.” Xắn lên ống tay áo, Mộc Như Lam cầm lấy chiếc vá chuẩn bị trở tài nấu nướng, Mặc Khiêm Nhân lấy khăn lau khô bàn tay đã được rửa sạch rồi đứng sang một bên để xem.

Giữa hai người dường như đã có thứ gì đó lặng lẽ biến hóa, chàng trai không còn là nhà tâm lý học luôn gắt gao theo dõi tội phạm, mà cô gái cũng không còn là tên biến thái đáng sợ đã giết mấy mạng người, tại đây, nơi phòng bếp nhỏ nhỏ, Mặc Khiêm Nhân chỉ là Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam chỉ là Mộc Như Lam.

Chẳng mấy chốc, mùi thơm thức ăn đã tràn ngập khắp phòng bếp, Mặc Khiêm Nhân chú ý thấy hình như Mộc Như Lam đang nhẹ giọng lầm nhảm cái gì đó, một hồi lâu sau hắn mới nhận ra là cô đang đọc tên của hắn, đọc đi đọc lại, Mộc Như Lam chợt lên tiếng hỏi, “Vì sao anh lại được đặt tên như vậy?” Thật đặc biệt a.

“Đại khái là vì hy vọng tôi làm người khiêm tốn.” Mặc Khiêm Nhân trả lời, ông của hắn đã nói như vậy, vốn tên không phải là Khiêm Nhân, nhưng sau này phát hiện hắn là thiên tài với chỉ số thông minh vượt quá 180, sợ hắn lớn lên kiêu căng ngạo mạn không hiểu chuyện nên mới đổi thành tên này.

“Thì ra vậy. Nhưng nghe hay thật đấy, ở trong nước có lẽ sẽ rất ít người trùng tên với anh.”

Mặc Khiêm Nhân không phải là người nói nhiều, kiểu nói chuyện phiếm cô một câu tôi một câu rõ ràng không hề hợp với hắn; trừ khi có mục đích riêng, bình thường hắn luôn thích lắng nghe hơn là mở miệng.

Mộc Như Lam cũng hiểu điều này, cô không nhắc lại nữa mà chỉ chú tâm vào xào nấu, kỹ thuật coi như không tệ, nêm nếm không quá mặn cũng không quá nhạt, thức ăn rất nhanh đã được nấu xong.

Mộc Như Lam vẫn còn đang nghĩ, bất quá trước khi ngủ đã ăn qua một chút rồi, vì thế Mộc Như Lam tạm thời không định đi đánh thức em trai, mà dù có đánh thức thật thì với con đầu đầu như thế, phỏng chừng cậu cũng ăn không vô, chỉ bằng cứ để cho cậu ngủ thêm một lát.

Đặt đồ ăn lên bàn, Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân ngồi đối diện nhau, bỗng Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông cao quý tao nhã trước mặt, trên môi nở rộ một nụ cười, “Giờ mới nhớ, Khiêm Nhân có bệnh sạch sẽ mà phải không?”

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn lại Mộc Như Lam, hắn biết chắc chắn cô sẽ không cho hắn cơ hội im lặng mà ăn hết bữa, bởi lẽ là biến thái thì ai cũng như vậy, có thể thoát nhìn rất bình thường, nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, bọn họ sẽ dần biểu hiện độ biến thái của mình rõ ràng đến mức làm hắn cảm thấy khó chịu, đám biến thái trong nhà tù California cũng không ngoại lệ.

“Em muốn nói gì?”

Mộc Như Lam cười cười nhìn hai tay của mình, “Ngày hôm qua đôi tay này đã dính máu tươi của hai người đấy.”

“Rồi sao nữa?” Mặc Khiêm Nhân bình thản hỏi.

Mộc Như Lam như tìm được một tri kỷ để chia sẻ tâm sự, nụ cười trên môi không khỏi sâu thêm một chút, “Dùng dao rọc giấy rạch vào cổ người cũng không khác mấy so với dùng sức cắt lỗ tai heo, máu bắn tung tóe giống hệt như khí gas phun ra từ đường ống bị rò rỉ, cảm giác ấy, đúng là cực kỳ cực kỳ tốt.”

Cô giống hệt đám biến thái trong nhà tù kia, sau bị tổng vào tù rồi phải đối mặt với Mặc Khiêm Nhân, bọn chúng luôn nhịn không được mà chia sẻ với

hắn về những vụ giết người khủng khiếp mà chúng đã tham gia, tựa như trẻ con khoe ra món đồ chơi đã hỏng của mình. Mộc Như Lam nhận định Mặc Khiêm Nhân là bạn bè, là người duy nhất biết cô đã làm chuyện này, cho nên nói chuyện cũng không kiêng dè gì, dĩ nhiên, cũng có thể là vì cô rất thích hắn — thông thường bệnh nhân tâm thần rất khó tin tưởng người khác, cho dù bề ngoài cô giả vờ là rất tin tưởng.

Điểm khác biệt duy nhất, và cũng là điểm khiến hắn không thể nào dứt khoát xuống tay với Mộc Như Lam, ấy chính là Mộc Như Lam tuy biến thái nhưng lại rất lương thiện và lý trí, chẳng qua cách nhìn nhận của cô về một số thứ có những chỗ khác xa người bình thường, cô vận vẹo, nên cô trở thành biến thái.

“Vì sao em lại muốn giết bọn chúng?” Mặc Khiêm Nhân không hề bị giọng điệu đó của Mộc Như Lam hù dọa, so với những kẻ biến thái trong nhà tù, Mộc Như Lam tốt hơn rất nhiều.

“Bởi vì bọn họ muốn giết tôi a.” Mộc Như Lam cười đáp lại, bình thản như thể chỉ đang bàn về chuyện thời tiết.

“Loại hành vi này khi ra tòa sẽ không bị chế tài, bởi vì em giết người để tự vệ. Pháp luật cho phép mọi người phản kháng trong tình huống tính mạng bị đe dọa.” Mặc Khiêm Nhân nhàn nhạt lên tiếng.

Mộc Như Lam có vẻ ngạc nhiên với thái độ thoải mái của Mặc Khiêm Nhân nhưng cũng không hỏi nhiều, cô cúi đầu ăn vài miếng cơm, từ từ khôi phục về mặt bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân đang kén chọn thức ăn, Mộc Như Lam bảo, “Khiêm Nhân, đừng kén ăn, sắc mặt của anh kém lắm rồi.”

Động tác của hắn thoáng khựng lại, sau đó tiếp tục, “Cái này không phải là do thiếu dinh dưỡng.” Vì quanh năm ngồi lì ở chỗ không có ánh mặt trời nên mới tái nhợt thành như thế này, cứ để một thời gian là sẽ bớt.

“Dù là vậy cũng không được, những thứ anh bỏ không ăn đều có lợi cho cơ thể.” Mộc Như Lam nhìn chằm chằm đồng gừng hành tỏi mà hắn lựa ra chất trên đĩa.

“Tôi có dùng thực phẩm bổ sung.” Nói cách khác, thân thể hắn được bổ sung đầy đủ dưỡng chất. Mặc Khiêm Nhân tiếp tục kén chọn.

Tầm mắt Mộc Như Lam nhanh chóng di chuyển theo chiếc đĩa của Mặc Khiêm Nhân, trong lòng có hơi khó chịu, người này kén ăn nghiêm trọng quá, như vậy không tốt chút nào. Ngặt nỗi tính tình cô chậm chạp, hoàn toàn không biết phải nói gì phản kích lại hắn, vì vậy, Mộc Như Lam theo trường phái hành động lập tức đứng dậy đồ hết đĩa gừng hành tỏi mà Mặc Khiêm Nhân đã bỏ ra trở lại trong chén của hắn.

Mặc Khiêm Nhân cúi nhìn đồng tap nham trong chén mình rồi lại nhìn lên Mộc Như Lam, chỉ thấy một nụ cười âm áp hiện lên trên gương mặt dịu dàng, trái tim hắn liền phản kích nhảy loạn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

“Kén ăn là không tốt đâu, phải ngoan ngoãn ăn hết thì mới làm người ta yêu thích nha Khiêm Nhân.” Mộc Như Lam nhẹ nhàng nói, tóm lại là cô không cho phép hắn từ chối, trên mặt viết rõ mấy chữ “Anh lấy ra một lần thì tôi đồ lại một lần”.

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn cô, sau đó chậm rãi cúi đầu nhìn mấy vật thể khó nuốt đang nằm khiêu khích trong chén, hắn cứ cúi đầu như vậy mà chẳng nói một lời, làm Mộc Như Lam không khỏi cảm thấy hắn giống hệt một chú cún to xác bị ỷ khuất, thật muốn xoa xoa đầu hắn rồi ôm vào lòng cọ cọ.

Ngay lúc Mặc Khiêm Nhân rầu rĩ tự hỏi liệu mình có nên bịt mũi ăn hết mấy thứ này không, ngoài cửa bếp bỗng nhiên có tiếng động truyền đến, chỉ chớp lát sau, Mộc Chấn Dương và Bạch Tổ Tinh cùng xuất hiện ở cửa. Mộc Chấn Dương thật cao hứng, mặt mày hớn hớn, hai tay còn xách hành lý giúp Bạch Tổ Tinh. Bạch Tổ Tinh tới thành phố G vài ngày, có thể thấy rõ là đã thay đổi không ít, tí như quần áo hàng hiệu, trang điểm tinh tế, tóc tai điệu đà,... Chim trĩ có vẻ đã tiến hóa được một chút, nhưng kiểu gì thì cũng chỉ là chim trĩ mà thôi.

“Chị!” Bạch Tổ Tinh nhìn thấy Mộc Như Lam thì liền kích động gọi một tiếng, cô ta vội vàng chạy tới, trông mặt đỏ hồng chứa đầy vẻ lo âu, “Chị không sao chứ? Nghe bố nói chị xảy ra chuyện như vậy, thật sự làm em sợ chết mất.”

Mộc Như Lam mỉm cười sờ đầu cô ta, dịu dàng nói, “Chị không sao, nhưng mà Tinh Tinh vừa mới gọi bố chị là gì?”

Hai má Bạch Tổ Tinh ửng đỏ, cô ta quay đầu nhìn về phía Mộc Chấn Dương, ánh mắt then thừng e sợ xen lẫn khát vọng và chờ mong. Trái tim Mộc Chấn Dương lập tức tan thành nước, ông ta nhìn sang Mộc Như Lam, “Lam Lam, bố đã quyết định nhận Tinh Tinh làm con gái Mộc gia. Về sau con chính là chị gái, nhất định phải quan tâm chăm sóc con bé nhiều hơn, không được thiên vị em trai. Sáng sớm nay Tinh Tinh nghe ba nói chuyện của con thì đã vội vã rời thành phố G mà chạy về đây, con bé thật sự rất lo lắng cho con.”

Sự vui mừng và hạnh diện cùng hòa trộn trong giọng nói của Mộc Chấn Dương. Lúc còn ở thành phố G, ông ta đã quyết định không thể để cho Bạch Tổ Tinh tiếp tục vô danh phận vô địa vị mà sống ở Mộc gia. Ông ta muốn Bạch Tổ Tinh trở thành nhị tiểu thư Mộc gia, trở thành thiên kim tiểu thư đích thực, phải như vậy thì cô ta mới không bị người khác hiếp đáp khi lẫn lộn trong giới gái trí.

Mộc Như Lam mỉm cười thật sâu, vậy sao? Lo lắng cho cô sao? Em gái đáng yêu quá, lo rằng cô không chết, lo rằng cô không bị đám Chu Nhã Nhã trả thù nên mới chạy về đổ dầu vào lửa có phải không? Vậy cũng rất tốt, cô a, cô chờ thời khắc này đã lâu lắm rồi... Chà, lòng bàn tay lại bắt đầu ngứa ngáy, thật muốn chạm vào con rối của cô, thật muốn chạm vào làn da của em gái đáng yêu, và cả dòng chất lỏng nóng hổi bên trong từng đường mạch máu...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: V17.1: Gây gỗ (1)

Bạch Tố Tinh ngoài mặt thì nhìn Mộc Như Lam đầy chờ mong nhưng trong lòng lại cực kỳ đắc ý, cô ta đã không còn là con bé Bạch Tố Tinh vô danh tiểu tốt nữa, rất nhanh thôi, cô ta sẽ trở thành tiểu thư Mộc gia, trở thành thiên kim đại tiểu thư! Cô ta sẽ bước chân vào giới thượng lưu mà mình đã mơ ước từ lâu, sẽ không còn bất kỳ ai dám tùy tiện làm nhục và khi dễ cô ta nữa. Đây là còn chưa kể đến sau này khi cô ta trở thành đại minh tinh của TMT, cho dù có là Âu gia thì nhất định cũng sẽ nguyện ý đón cô ta vào.

“Chị...” Thấy Mộc Như Lam không nói lời nào, gương mặt ngượng ngùng chờ mong của Bạch Tố Tinh liền biến mất, thay vào đó là sự lo lắng và e dè cứ như sợ chị tức giận.

Mộc Chấn Dương lập tức đau lòng nói, “Lam Lam con sao thế, không muốn bố nhận nuôi Tinh Tinh à?”

Mộc Như Lam lại dịu dàng mỉm cười, “Bố, trong chuyện bố muốn nhận nuôi Tinh Tinh, ý kiến của con đâu quá quan trọng, bố hẳn phải thương lượng với mẹ mới đúng.”

Nhắc tới Kha Uyển Tinh, tâm trạng vui vẻ của Mộc Chấn Dương nhất thời biến mất, các vấn đề thực tế liên tiếp đập vào mặt, phải rồi, Kha Uyển Tinh mới là trọng điểm a. Lúc ở trên xe, ông ta bị Bạch Tố Tinh âm thầm dắt mũi nên đã hồ hởi nhận Bạch Tố Tinh làm con gái nuôi mà lại quên mất một sự thật rằng, Kha Uyển Tinh mới thực sự là người làm chủ Mộc gia. Kha Uyển Tinh vốn không ưa Bạch Tố Tinh, bà ta chắc chắn sẽ không đồng ý nhận nuôi Bạch Tố Tinh, càng không có chuyện dễ yên cho cô ta dùng thân phận con gái Mộc gia mà qua lại bên ngoài!

Mộc Chấn Dương áy náy nhìn Bạch Tố Tinh, ông ta không thể chộc giận Kha Uyển Tinh. Mặc dù ông ta đã không còn coi Kha Uyển Tinh là đại tiểu thư Kha gia nữa nhưng mười mấy năm bị đè nặng đã khiến nôm tính sinh ra ít nhiều, ông ta vẫn cảm thấy sợ hãi theo bản năng mỗi khi Kha Uyển Tinh nổi trận lôi đình, và lại tài sản Mộc gia đều nằm trong tay Kha Uyển Tinh, nếu Mộc Chấn Dương dám cứng rắn đối chọi với bà ta, nói không chừng ông ta sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Bạch Tố Tinh biết Mộc Chấn Dương sợ vợ nhưng không ngờ lại sợ đến mức độ này. Mộc Chấn Dương thể hiện quá tốt ở thành phố G nên cô ta mới tưởng gã đàn ông này cũng không đến nỗi vô dụng, bây giờ lại thấy ông ta đối mặt cảm như hèn, trong lòng cô ta tức giận bao nhiêu thì nước mắt trên mặt rơi nhiều bấy nhiêu, “Thật... thật xin lỗi, Mộc thúc thúc, chị là tại... là tại em không tốt, em không nên vọng tưởng, nhưng vì em rất thích mọi người nên mới... Thật xin lỗi, em...”

Mộc Chấn Dương thấy cảnh này thì đau lòng quên hết không sót một thứ gì, ông ôm Bạch Tố Tinh vào lòng rồi nhẹ giọng an ủi, “Ngoan, đừng khóc đừng khóc, bố cũng thích con, chờ Kha di của con về nhà, bố nhất định sẽ nói với bà ấy một tiếng, con thuận khiết lương thiện như vậy, Kha di làm sao nỡ bỏ con không danh không phận ở lại Mộc gia được chứ, ngoan...”

“Thật buồn nôn.” Gặp cảnh hai kẻ nào tàn tự xưng là bố và con gái biểu diễn tiết mục phụ từ nữ hiểu, Mặc Khiêm Nhân bỗng thấy dạ dày của mình chộn rộn, cuối cùng cũng nhịn không được mà bắt đầu nói lời độc ác.

Chất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng của đàn ông vang lên, Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh mãi mê chìm trong ảo tưởng của bản thân nên không để ý trong nhà đang ngồi một người xa lạ, hơn nữa người này còn trông quen quen.

Bọn họ ngay tức nhận ra Mặc Khiêm Nhân, đây chẳng phải là người đàn ông đã cứu Mộc Như Lam một lần ở cục cảnh sát và phá hỏng mưu đồ của Bạch Tố Tinh đấy sao? Đảm bảo chẳng ai có thể dễ dàng quên mặt hắn một khi đã gặp qua một lần.

Lúc này hắn ngồi ở đầu bên kia bàn ăn, trước mặt còn đặt chén đĩa cùng với xương đầu cá, hắn vắt chéo chân, dựa lưng vào ghế, khoanh tay nhìn bọn họ, thái độ thật lạnh nhạt nhưng lại khiến cho người đối diện phải rơi vào bất an khủng hoảng vì cảm thấy như bị nhìn thấu những chỗ sâu nhất dưới đáy lòng.

Bạch Tố Tinh và Mộc Chấn Dương không khỏi chột dạ, vội vàng cúi mặt lảng tránh ánh mắt của hắn.

Mộc Chấn Dương thầm hết hoảng, ông ta có cảm giác những bí mật xấu xa dơ bẩn nhất của mình đều bị Mặc Khiêm Nhân nhìn thấu, liền thẹn quá hóa giận rồi đâm ra khiển trách Mộc Như Lam, “Người này là ai? Con vừa xuất viện mà đã đưa đàn ông xa lạ vào nhà là sao? Mẹ con bận kiếm tiền tới điên rồi hả, đến cả con gái cũng không chịu dạy dỗ cho chu đáo?!”

“Nuôi mà không dạy là lỗi của cha*, trình độ thiếu kiến thức của vị tiên sinh này quả thật khiến cho người ta phải mở rộng tầm mắt, chắc hẳn là chưa học xong tiểu học.” Mặc Khiêm Nhân đứng dậy đút hai tay vào túi quần, thân nhiên nói ra những từ ngữ có lực sát thương rất lớn. Mộc Chấn Dương tức đến run cả người, ông ta muốn mắng Mặc Khiêm Nhân nhưng lại không dám nhìn thẳng vào hắn, trong lòng ghen ghét muốn chết, cứ “Mày... mày... mày...” cả buổi mà vẫn không xong nổi một câu.

*Nuôi mà không dạy là lỗi của cha (Dưỡng bất giáo, phụ chi quá): một câu trong Tam Tự kinh – cuốn sách được biên soạn để dạy vỡ lòng cho con trẻ thời Trung Quốc xưa.

“Vị tiên sinh này là...” Bạch Tố Tinh nhìn về phía Mộc Như Lam, cô ta đã muốn hỏi Mộc Như Lam từ dịp trước rồi, ở lễ khai mạc tại học viện Từ Viên,

cô ta thấy vị tiên sinh này ngồi bên cạnh Mộc Như Lam, người có thể ngồi ở khu vực ấy đều không phải hạng tầm thường, hơn nữa khí chất của hắn hoàn toàn khác biệt với đám nhà giàu mới nổi dưới đáy xã hội thượng lưu, từ khi nào mà Mộc Như Lam quen biết một người đàn ông như vậy, vì sao trong tư liệu của cô ta lại không có hắn?

Mộc Chấn Dương cũng trừng mắt nhìn Mộc Như Lam, ông ta phát hiện cô con gái này càng ngày càng không ổn, trong nhà vắng người mà lại mang một thằng đàn ông không rõ lai lịch về, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì mặt mũi Mộc gia biết giấu vào đâu! Đã thế thằng nhãi này còn dám chọc giận ông ta!

Mộc Như Lam làm như không thấy vẻ mặt đỏ gay đầy tức giận của Mộc Chấn Dương, cô chỉ hiền lành đáp, “Khách của con đây ạ, anh ấy là ân nhân đã cứu mạng con tối hôm qua, bố nhất định phải giúp con gái cảm tạ Mặc tiên sinh thật tốt, nếu không nhờ anh ấy thì hôm qua con gái đã chết mất rồi.”

Ân nhân, bố, con gái, ba từ này lảng lảng va chạm trong đầu Mộc Chấn Dương đồng thời kéo lại một chút ý thức đã sớm bị lãng quên, tí như ông ta là bố của Mộc Như Lam, tí như Mộc Như Lam tối qua vừa dạo một vòng qua quý môn quan, tí như người đàn ông này đã ra tay cứu giúp. Khi những ý thức này tập trung vào một chỗ, Mộc Chấn Dương cũng tạm thời quên đi việc Bạch Tố Tinh phải làm như thế nào, vì thế mặc dù rất khó chịu và không cam lòng, ông ta vẫn không thể không tỏ ra hòa nhã với Mặc Khiêm Nhân.

“Thì ra là như thế.” Mộc Chấn Dương miễn cưỡng nở một nụ cười cứng nhắc, “Cái này... Mặc tiên sinh, thật sự cảm ơn anh đã cứu con gái tôi, tôi...”

“Không cần khách sáo, tôi cứu em ấy không phải để được ông cảm tạ.” Mặc Khiêm Nhân thờ ơ đáp, không chịu chờ cho Mộc Chấn Dương một chút mặt mũi nào. Trong tư điển của Mặc Khiêm Nhân chưa từng xuất hiện khái niệm nhượng bộ vì lợi ích toàn cục, phải biết rằng, ngay cả chỉ huy cấp cao của FBI Mỹ cũng phải nể trọng hắn mười phần, lãnh đạo cấp cao trong nước thì trông mong hắn về góp sức, một thiên chi kiêu tử như vậy, việc gì phải ủy khuất bản thân để nhượng bộ người khác?

Tư tưởng của Mặc Khiêm Nhân rất đơn giản: ăn ngay nói thật thôi, có điều Mộc Chấn Dương lại không cho là vậy, người này đem đến cho ông ta một cảm giác cao cao tại thượng từ trên nhìn xuống, mà nội tâm Mộc Chấn Dương thì đã bắt đầu méo mó sau mười mấy năm bị Kha Uyển Tinh chèn ép, đối mặt với những người có địa vị cao hơn mình, ông ta luôn luôn thể hiện một chút nô tính. Nhưng Mặc Khiêm Nhân thoát nhìn khá trẻ tuổi, hơn nữa còn là bạn của Mộc Như Lam, điều đó chẳng khác nào nói rằng ông ta bị tiểu bối khinh thường. Sắc mặt vốn vui vẻ của Mộc Chấn Dương nay nhăn nhó đến khó coi.

Bạch Tố Tinh vội bước tới vỗ nhẹ lên lưng ông ta, nũng nịu an ủi, “Bố đừng nóng giận, có lẽ Mặc tiên sinh không cố ý, anh ta là bạn của chị, nhất định sẽ không làm khó bố đâu.”

Bạch Tố Tinh không nói còn may, cô ta vừa nói là Mộc Chấn Dương lập tức trừng Mộc Như Lam cháy mặt, thể loại bạn bè gì mà lại mất dạy như thế! Quả nhiên là vật hợp theo loài, chẳng trách đạo này ông ta càng nhìn càng thấy Mộc Như Lam không vừa mắt, thì ra nó đã bị tên này làm cho hư hỏng!

Chắc, đúng là một đóa sen trắng không lúc nào không tính kế người khác, chỉ nói một câu mà đã đem tức giận của Mộc Chấn Dương với Mặc Khiêm Nhân chuyển hết sang Mộc Như Lam, tâm cơ của đóa sen trắng vô liêm sỉ này cũng giống như bùn lầy nơi đầm sen vậy, vừa sâu vừa đen, ai sơ sẩy một chút thôi là tức khắc bị nó đẩy vào chỗ chết.

Mộc Chấn Dương nhìn Mộc Như Lam rồi hừ một tiếng, nhắm mắt làm ngơ cùng Bạch Tố Tinh đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: V17.2

Mộc Như Lam nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân với gương mặt lạnh lùng cố hữu và dáng vẻ như thể hắn hoàn toàn chẳng làm gì cả, chỉ tại bọn họ tự dưng nổi khùng thôi. Cô có chút bất đắc dĩ, được rồi, người này chẳng những độc miệng mà còn rất kiêu ngạo, không hề ý thức được ở trong nhà người khác mà không cho gia chủ mặt mũi là rất không đúng. Đây có lẽ đã là một loại thói quen: hắn đã quen đứng ở chỗ cao nên không cần phải nhìn sắc mặt của bất kỳ ai để sống qua ngày. Mà nguyên nhân dưỡng thành loại thói quen này, hoặc là vì năng lực của hắn cho phép, hoặc là vì hoàn cảnh gia đình cho phép, nhưng xem ra đa phần sẽ nghiêng về về trước.

“Như thế này rồi, liệu còn ăn vào không?” Mộc Như Lam vừa nhún vai liếc lên lầu vừa nói với Mặc Khiêm Nhân, chắc là đã mất hết khẩu vị.

“Gói về.” Mặc Khiêm Nhân nhìn chằm chằm mặt bàn, hắn còn chưa ăn được mấy miếng, lòng mày hơi nhăn lại, bữa trưa hoàn hảo theo ước hẹn đã bị phá hỏng, chỗ này đúng là chứng khí mù mịt.

Mộc Như Lam kinh ngạc, “Anh muốn gói về thật à? Hay là đến nhà hàng Lâu Lan ăn đi?”

“Gói về.” Mặc Khiêm Nhân nhìn chằm chằm đồ ăn trên mặt bàn, cố chấp đến khó hiểu.

Mộc Như Lam cũng hết cách với hắn, đành vào bếp lấy ra vài cái hộp tiện lợi. Hộp tiện lợi này là lúc trước cô sử dụng khi đi dã ngoại cùng Mộc Như Sâm Mộc Như Lâm, bây giờ vẫn còn dùng rất tốt.

Gói đồ ăn xong xuôi, hai người liền rời khỏi nhà, Mặc Khiêm Nhân đang chuẩn bị lên xe thì đột nhiên dừng bước, đôi mắt sắc lạnh phóng về phía biệt thự Mộc gia.

Đứng ở cửa sổ nhìn lên ra ngoài, Bạch Tố Tình chợt cứng cả người, vội vàng thoái lui ra sau, trái tim căng thẳng đập thành thịch, người đàn ông này... thật đáng sợ, cảm giác như thể tất cả những gì cô ta làm đều bị hắn nhìn thấu, chẳng khác gì một con hề chỉ biết diễn trò trước mặt hắn. Người này là ai? Vì sao không có trong tư liệu của cô ta? Như vậy, hắn hoàn toàn là kẻ nằm ngoài kế hoạch, cần phải nghiêm túc nghĩ cách đối phó mới được...

“Sao vậy?” Thấy Mặc Khiêm Nhân đột nhiên đứng lại, Mộc Như Lam quay đầu nhìn theo thì liền thấy Bạch Tố Tình đứng trước cửa sổ, khóe miệng nở nụ cười, chà chà, em gái thân ái lại muốn đánh cái chủ ý xấu xa nào đấy à? Ha ha, muốn làm cái gì đây? Tốc độ phải nhanh một chút nha, thời gian không còn nhiều nữa đâu... Nhanh nhanh cho chị nhiều kinh hi hơn đi, chị gái biến thái thực lòng chờ mong

“Tổ quạ đen.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên đáp một câu, sau đó quay đầu mở cửa ghế sau cho Mộc Như Lam, “Ngồi ở đây đi.”

“Không được ngồi ghế phụ lái à?” Mộc Như Lam đứng im tại chỗ.

“Không được.”

“Vì sao?” Nghe nói trong xe của đàn ông, ngồi ở ghế phụ lái đều là những người phụ nữ đặc biệt, vì thế nên mới không cho cô ngồi?

“Không an toàn.” Mặc Khiêm Nhân vẫn mở cửa ghế sau chờ Mộc Như Lam ngồi vào.

Thời điểm phát sinh sự cố, người ngồi ở ghế phụ lái sẽ gặp nguy hiểm lớn nhất, nguyên nhân là vì ghế sau có ghế trước che chắn, chỗ ghế lái thì có hệ thống túi khí, còn chỗ duy nhất không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào khác ngoại trừ dây an toàn chính là ghế phụ lái. Cho nên mỗi khi không tự mình lái xe, Mặc Khiêm Nhân đều ngồi ở phía sau, hơn nữa còn cẩn thận thắt dây an toàn, đây là hành động quan tâm bảo vệ tính mạng của bản thân, phải làm hết sức thì lúc đối mặt với tử thần mới có thể thản nhiên không hối tiếc.

(MDL: Chỗ này tác giả bị nhầm nhọt rồi, túi khí an toàn có ở cả ghế lái và ghế phụ lái nhá nhá nhá, nó còn có trên cửa kính hai bên nữa cơ)

Ngạc nhiên qua đi, Mộc Như Lam cứ tưởng hắn sẽ nói rằng ghế phụ lái của hắn không dành cho phụ nữ ngồi, nào ngờ lại là vì lí do trên, nhìn vào đôi mắt đậm mạc mà sạch sẽ như mặt kính phản chiếu bóng dáng cô, Mộc Như Lam chỉ có thể thỏa hiệp.

“Được rồi, theo ý anh vậy.” Mộc Như Lam xoay người ngồi vào trong, cửa xe lập tức khép lại.

Xe khởi động, sau đó chạy đi vững vàng mà nhanh chóng, Mộc gia dần dần mất hút đằng sau.

Mộc Như Lam đặt hộp tiện lợi sang một bên, vươn tay sờ thử thì không cảm nhận được độ ẩm, nhưng phải vậy mới là bình thường, bởi vì hộp tiện lợi này có tính năng giữ ẩm tốt lắm.

Cô cũng không hỏi bọn họ đi đâu mà chỉ lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ theo thói quen. Phong cảnh hời hợt vụt qua, Mộc Như Lam còn chưa kịp thưởng thức thì đã biến mất khỏi tầm mắt, cô bất giác cười, “Có thể lái xe chậm một chút được không?”

Tốc độ lái xe của Mặc Khiêm Nhân cũng không nhanh lắm, chỉ là đối với loại người chậm chạp hân hoan ngắm phong cảnh như Mộc Như Lam thì thật sự chưa đủ chậm.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam qua kính chiếu hậu, lẳng lẽ thả chậm tốc độ.

Ánh mắt đầy ý cười của Mộc Như Lam không khỏi sâu thêm, cô hạ cửa kính xuống, khí lạnh bên ngoài lập tức ủa vào xe, sợi tóc mảnh khảnh như tơ nhện nhẹ nhàng lay động, cô gái bất chợt dừng lại rồi vuốt ra sau tai, “Mùa đông sắp đến rồi, tôi đột nhiên nghĩ đến chuyện đã ngoại năm nay nên đi đâu.”

“Muốn đi tới nơi có thể nhìn thấy tuyết?” Mặc Khiêm Nhân đoán được ý tưởng của Mộc Như Lam chỉ trong nháy mắt.

“Ừm? Anh thuận tiện nói xem tôi muốn đi nơi nào?” Mộc Như Lam hứng thú nhìn Mặc Khiêm Nhân, trò chuyện cùng người như thế này quả thật có hơi đáng sợ, cái gì cũng bị nhìn thấu, tuy nhiên cũng không kém phần thú vị, con người thường e sợ những kẻ nhìn thấu lòng mình nhưng lại luôn chờ mong một người có thể chân chính hiểu mình, đúng là một sinh vật đầy mâu thuẫn và tham lam.

Mặc Khiêm Nhân im lặng hai giây, sau đó cất tiếng nói, “Núi Alps.”

Tuy chuyện Mặc Khiêm Nhân biết đáp án là nằm trong dự kiến nhưng Mộc Như Lam vẫn cảm thấy thực thần kỳ, “Làm sao anh biết?”

Từ khi còn bé, Mộc Như Lam đã bắt đầu kế hoạch phát triển trí tuệ của bản thân, cô từng định tìm hiểu ngành tâm lý học, dù sao đó cũng là ngành học mà bản thân sợ hãi và kiêng kỵ nhất, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Thật không may, cuối cùng cô nhận ra mình không phải là thiên tài, khai phá trí tuệ cao hơn một chút so với kiếp trước là đã cố gắng lắm rồi, toàn bộ tinh lực đã đặt hết ở y học và kiến thức trên trường, ngay cả làm cho thân thể khỏe mạnh hơn một chút cũng không đủ, huống chi là loại tâm lý học bí hiểm này.

“Em luôn ngắm phong cảnh bên ngoài, em có vẻ rất thích hoa cỏ cây cối, vừa nãy còn nhắc tới mùa đông, cô gái bình thường đều nghĩ rằng tuyết rơi rất đẹp rất lãng mạn. Alps là ngọn núi duy nhất có thảo nguyên trải rộng dưới chân, người dân ở đó hầu như đều làm nghề nông, nơi đây dê bò hoa cỏ đặc biệt nhiều và lại vào mùa đông còn có tuyết rơi rất đẹp, là một thắng cảnh du lịch không tồi.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên nói, cái này thực chất không

liên quan tới vấn đề tâm lý học mà chỉ là kiến thức địa lý xã hội và một chút lực quan sát, cũng như hể nhắc đến chuyện ra nước ngoài trượt tuyết thì mọi người đều nghĩ tới Thụy Sĩ như là một phản xạ, trong đầu tự nhiên sẽ xuất hiện hình ảnh của Thụy Sĩ cùng những thứ liên quan. Nhưng Thụy Sĩ so ra thì kém hơn Alps về vẻ đẹp thôn dã, với tính tình của Mộc Như Lam, có lẽ cô sẽ muốn đi núi Alps hơn.

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, quả đúng như vậy, ngày mai đi học cô sẽ thêm địa điểm núi Alps vào danh sách, có lẽ sẽ có học sinh chung ý tưởng với cô?

“Như vậy, Khiêm Nhân có muốn đi cùng chúng tôi không?” Đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ, Mộc Như Lam bỗng quay đầu lại hỏi.

Mặc Khiêm Nhân không ngờ Mộc Như Lam lại đột nhiên hỏi hần câu này, đôi mắt đậm mạc ngược nhìn hình ảnh cô gái trong gương, giọng nói thản nhiên, “Tôi bận làm việc.”

Bên Mỹ đã bắt đầu thúc giục, bọn họ lo rằng Mặc Khiêm Nhân sẽ ở luôn trong nước mà không muốn trở về. Chưa có lần nào Mặc Khiêm Nhân về nước lâu như lần này, trước đây cho dù là lễ mừng năm mới thì cũng lắm cũng chỉ ba bốn ngày, nhưng hiện tại thì đã hơn hai tháng rồi, vì vậy bọn họ một mực thúc giục, cuối cùng cũng không kiên nhẫn nổi nữa. Mặc Khiêm Nhân luôn phiền phức như vậy, bọn họ cũng phải tự tìm phiền phức theo hần.

Nghe vậy, trong lòng Mộc Như Lam lại toát lên nghi hoặc, người này làm việc ở đâu? Làm việc cho ai? Anh ta nói mình không phải nhân viên chấp pháp, nhưng một công việc đặc biệt như chuyên gia tâm lý học tội phạm thì còn có thể làm việc cho ai ngoại trừ quốc gia? Chẳng lẽ là tội phạm sao? Nói cho bọn họ cách hành động như thế nào để không bị bắt?

Mộc Như Lam bị chính ý nghĩ của mình chọc cười.

“Kha gia bên kia hình như là nhận em” Mặc Khiêm Nhân chợt nói. Năm đó, Kha gia tuyên bố cả nước là đã trục xuất Kha Uyển Tinh, lúc ấy hình như còn mở cả hợp báo mời phóng viên tới. Kha lão gia từ là người lạnh bạc, sau khi Kha Uyển Tinh hoàn toàn chọc giận ông, ông cũng hoàn toàn chặt đứt đường lui và ý muốn chiếm tài sản Kha gia của bà ta.

Mộc Như Lam hơi không hiểu lời nói đột ngột của Mặc Khiêm Nhân nhưng vẫn gật gật đầu, “Ừ.”

Mộc Như Lam được Kha gia nhận về cùng hai nam hài khác, lần này Kha lão gia từ cũng mở hợp báo hết như khi ông đuổi Kha Uyển Tinh ra khỏi nhà. Nhận Mộc Như Lam về, ông muốn Mộc Như Lam được đãi ngộ và đối xử với tư cách một thành viên trong gia tộc.

“Nếu như vậy, vì sao còn muốn đợi ở chỗ này?” Mặc Khiêm Nhân bẻ tay lái chuyển hướng xe chạy, xe quẹo vào một con đường nhỏ u tĩnh.

“Nơi này là nhà của tôi.” Mộc Như Lam mỉm cười.

“Phượng hoàng cùng quạ đen ở chung một chỗ, em có biết sẽ sinh ra hậu quả gì không?”

Mộc Như Lam không nói gì.

“Cho dù quả trứng là do quạ đen ấp ra thì khi phượng hoàng càng ngày càng xinh đẹp, lũ quạ đen sẽ bắt đầu mơ ước bộ lông ngũ thải ban lan trên người nó, cả con quạ đã ấp trứng cũng không ngoại lệ.” Mặc Khiêm Nhân chuyển chủ đề, giống như chỉ đang nói vài ba lời lật vạt, “Đầu tiên là hâm mộ, sau đó là ghen tị, cuối cùng là cướp đoạt, thậm chí là giết chết.”

Dục vọng sẽ không chế mọi thứ, sẽ bóp méo tất cả, bao gồm cả cảm tình.

“Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, em đã ở trong bầy quạ đen quá lâu rồi.” Để bảo vệ bản thân và trở nên xinh đẹp hơn, phượng hoàng chỉ có một con đường là nhập vào đàn phượng hoàng, cũng như để giữ cho một lượng nước mãi không giảm đi thì phương pháp duy nhất chính là rót nó vào biển rộng.

Nụ cười trên môi Mộc Như Lam sâu thêm một chút, “Mặc tiên sinh cho rằng tôi là phượng hoàng sao?” Rõ ràng cô chính là một kẻ biến thái, đánh giá cô cao như vậy liệu có ổn không?

“Chỉ phượng hoàng... mới có thể niết bàn trùng sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Gây gỗ (3)

Bạch Tố Tinh nhìn theo chiếc xe hơi đang dần dần biến mất, buông rèm cửa sổ, hai hàng lông mày cau lại, cô ta lấy di động ra, nhìn bàn phím chần chừ không dám nhấn, trong mắt thoáng qua một tia sợ hãi, cuối cùng cũng quyết định bấm số gọi đi.

Điện thoại đổ chuông một hồi lâu mới có người bắt máy, từ đầu dây bên kia truyền tới một giọng nam nghe thật phần áp lực, “A lô?”

Cả người Bạch Tố Tinh run lên, hai cánh môi mấp máy, trong mắt tràn đầy sợ hãi, “Là... là em...”

“Xử lý xong hết chưa?”

“Chưa, vẫn chưa... thật xin lỗi! Không phải là do em cố ý, chỉ tại con nhỏ Mộc Như Lam kia quá khó đối phó! Nó...” Bạch Tố Tinh toan giải thích mọi chuyện, nhưng người đàn ông bên kia lại không hề có ý định lắng nghe.

“Hừ, gần ba tháng rồi, cô đang làm cái gì thế? Chỉ một đứa con gái bình thường mà cũng không xử lý được, tôi còn có thể trông cậy cô chiếm đoạt tài sản của Mộc gia và Kha gia sao?”

Bạch Tố Tinh vội trả lời, “Hãy tin tưởng em, em nhất định sẽ làm được. Mộc Chấn Dương đã đồng ý cho em trở thành con gái nuôi của Mộc gia rồi, chỉ cần trở thành người Mộc gia, em nhất định sẽ lật đổ địa vị của Mộc Như Lam trong lòng Mộc Chấn Dương và Kha Uyển Tinh, lực chú ý của Kha gia cũng sẽ chuyển từ Mộc Như Lam sang em!”

“Hừ, tốt nhất là như thế, nói đi, gọi điện cho tôi có chuyện gì?”

Bạch Tố Tinh thở phào nhẹ nhõm, “Là như vậy, hình như có một nhân vật rất lợi hại xuất hiện ở thành phố K, em thậm chí còn không dám đối mặt với hắn, em cứ có cảm giác như bị nhìn thấu. Trực giác nói cho em biết, người kia có thể sẽ là trở ngại lớn nhất trong kế hoạch của chúng ta!” Trong mắt Bạch Tố Tinh, Mộc Như Lam vẫn chưa đủ trình bày cản trở, nhưng Mặc Khiêm Nhân kia thì lại cực kỳ nguy hiểm.

“Hả?” Người ở đầu dây kia có vẻ đã bị lý do thoái thác của Bạch Tố Tinh khơi gợi hứng thú, “À?”

“Là một người họ Mặc, không phải người ở thành phố K.”

“Mặc... Shit! Không phải là tên kia đấy chứ?” Hắn ta chợt nghĩ ra điều gì đó, khó tin khẽ rủa một tiếng.

“Anh trai?” Bạch Tố Tinh ngạc nhiên khó hiểu.

“Câm miệng! Không được gọi tôi là anh trai!” Người bên kia lãnh khốc vô tình quát.

Bạch Tố Tinh bị dọa đến run cả người, trên mặt lộ rõ sự ủy khuất, vì sao lại đối xử với cô ta như vậy, rõ ràng cô ta đã ở cạnh hắn suốt bao nhiêu năm, rõ ràng bọn họ mới là anh em thân cận nhất, vì sao cứ phải hoài niệm cái người đã chết kia?

“Sau này cô thấy người kia thì cứ đi đường vòng, tôi không hy vọng kế hoạch của tôi bị xuất hiện bất kỳ sai sót nào, đừng không biết tự lượng sức mà chạy đi khiêu khích hắn ta, có nghe chưa hả?”

“Em biết rồi.” Bạch Tố Tinh bĩu môi, dù cô ta có thật muốn đi khiêu khích thì cũng không làm được, cô ta căn bản không dám đối diện với hắn, cảm giác bị người ta nhìn thấu thật sự rất đáng sợ.

Đột nhiên phòng của Bạch Tố Tinh có tiếng gõ cửa, cô ta tạm biệt người kia, cúp điện thoại rồi đi ra mở cửa, nhìn thấy Mộc Chấn Dương đứng ở đó, Bạch Tố Tinh liền cất lên giọng nói ngọt ngào mềm mại, “Bố~”

Mộc Chấn Dương bị một tiếng gọi này làm cho toàn thân tê dại, nhìn vào cặp mắt long lanh như nước của Bạch Tố Tinh, ông ta ôn nhu dặt tay Bạch Tố Tinh đi xuống lầu, “Đi, cùng bố đi ăn cơm, sau đó đến nhà Chu thị trưởng.”

Bạch Tố Tinh nghe vậy thì hai mắt sáng lên, ngay thơ vô tội hỏi, “Đến nhà thị trưởng làm gì?”

“Không rõ lắm, đi rồi sẽ biết!” Mộc Chấn Dương cười nói.

Bạch Tố Tinh nhu thuận gật đầu, tùy ý để cho Mộc Chấn Dương nắm tay mình nhưng thật ra trong lòng rất khó chịu, lão già chết tiệt, đụng chút là lại ăn đậu hũ của cô ta, ghê tởm chết đi! Đợi tới lúc trở thành con gái Mộc gia rồi, cô ta nhất định sẽ không theo hắn như bây giờ nữa. Dẫu sao thì Kha Uyển Tinh mới là người quan trọng nhất trong việc móc nối quan hệ với Kha gia, mặc dù Kha Uyển Tinh đã bị đuổi khỏi Kha gia nhưng Bạch Tố Tinh tuyệt đối không tin Kha lão gia từ sẽ thực sự mặc kệ con gái mình, chắc chắn ông ta vẫn luôn âm thầm quan sát, nếu không thì sao lại an bài người Kha gia vào Mộc gia? Cái người tên Trần Hải kia, vừa nhìn là đã biết có học võ.

Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó lên xe đi tới nhà của Chu thị trưởng.

Chu thị trưởng cùng mẹ Chu Nhã Nhã là Hoa Phương đang sốt ruột chờ ở nhà, vừa nãy đã có cảnh sát đến đây giải Chu Nhã Nhã đi, dọa bọn họ sợ chết khiếp. Bọn họ nghĩ thế nào cũng không ra, rõ ràng chứng cứ đã bị bọn họ tiêu hủy hết rồi cơ mà, tại sao cảnh sát có thể tìm tới nhanh như vậy được? Nhớ lại cảnh Chu Nhã Nhã sợ hãi ôm tay bọn họ khóc lóc không muốn đi, lòng hai người liền đau như cắt. Bọn họ chỉ có duy nhất một đứa con gái, đến cả tí xú khỗ cực cũng chưa từng để nó phải chịu thì làm sao nỡ lòng nhìn nó ngồi tù?

Bọn họ không thể nhờ vả Kha Uyển Tinh được, cuộc đấu thầu lần trước đã khiến Mộc gia thua lỗ rất lớn, Kha Uyển Tinh cũng vì thế mà cầm hận Chu gia, bà ta nghĩ rằng mình đáng lẽ không phải chịu vất vả như vậy, tất cả là tại Chu gia nhét án tử vào tay bà ta nên mới dẫn đến tình trạng mất nhiều hơn được như bây giờ, đã vậy còn thêm vụ việc Mộc Như Lam suýt bị chết cháy. Bọn họ cũng rất muốn đánh Chu Nhã Nhã một trận, song con gái người ta tài giỏi đến đâu thì cũng là của người ta, còn con gái mình dù kém cỏi thế nào đi nữa thì vẫn là bảo bối trong lòng mình. Hết cách rồi, hai vợ chồng Hoa Phương đành tìm đến Mộc Chấn Dương, tuy mọi người đều biết Mộc Chấn Dương sợ vợ nhưng nói gì thì ông ta vẫn là chồng của Kha Uyển Tinh, chỉ

cần ông ta kiên định, phòng chừng Kha Uyển Tinh cũng không muốn gây gỗ quá kịch liệt với ông ta.

Chu Tô Luân ngồi trong phòng khách, nhìn bố mẹ mình lo lắng đi tới đi lui, hần hất kiên nhẫn lên tiếng, “Bố, mẹ, hai người có nhất thiết phải như vậy không? Mộc Như Lam không chết, Nhã Nhã thì mới chỉ 15 tuổi, pháp luật luôn khoan dung đôi chút đối với những trường hợp như thế này, nặng nhất cũng chỉ ngồi tù hai ba năm, hoặc đi cải tạo vài năm mà thôi.”

“Im miệng! Con nói cái gì thế hả? Đây là lời một người làm anh nên nói sao?!” Hoa Phuong tức giận quát, vì cái gì mà bà phải tới ngay bốn ba làm việc ở thành phố G? Còn không phải là vì hai đứa con? Nhất là Chu Nhã Nhã, con bé chẳng khác gì mẩu thịt trong tim bà. Lần trước Chu Nhã Nhã bị cưỡng hiếp, Chu thị trưởng sợ bà phân tâm công việc nên đã giấu không cho bà biết, nhiều đó là đã đủ để bà áy náy lắm rồi, bây giờ bà làm sao có thể trở mặt nhìn Chu Nhã Nhã vào tù hay vào trại chịu khổ!

Chu Tô Luân lơ đãng nói, “Con chỉ suy nghĩ dưới góc độ khách quan mà thôi, Nhã Nhã năm nay mới 15 tuổi, chờ đến khi ra tù thì cũng lắm cũng chỉ 17 18 tuổi, sẽ không có vấn đề gì. Nhưng bố mẹ thì khác, một thị trưởng và một giám đốc công ty cùng nhau bao che cho Chu Nhã Nhã, nếu chẳng may bị điều tra ra, hai người ngẫm mà xem hậu quả đi!” Rõ ràng đây chính là một vụ làm ăn siêu cấp lố vốn!

Chu Tô Luân nói hoàn toàn đúng, hai chị em Mộc Như Lam không ai chết cũng chẳng ai bị thương nặng, Chu Nhã Nhã thì mới 15 tuổi, chỉ cần tìm được một luật sư đủ lợi hại, bọn họ hoàn toàn có thể biện hộ rằng việc làm của Chu Nhã Nhã chỉ đơn giản là một hành động trẻ con bông bột; bằng không thì có thể nói rằng Chu Nhã Nhã bị rối loạn tâm thần hoang tưởng, loại bệnh này tuy không cần vào viện và cưỡng chế trị liệu nhưng vẫn là bệnh tâm thần, chẳng phải sao? Pháp luật trước giờ luôn khoan dung với những bệnh nhân tâm thần, chỉ cần con bé không gây chuyện gì tày trời như giết người phóng hỏa thì cũng lắm cũng chỉ bị phán vài ba năm tù, sau khi ra tù vẫn là một thiếu nữ hoa quý, dựa vào địa vị của Chu thị trưởng cùng tiền tài của công ty Hoa Phuong, chẳng lẽ còn phải sợ con bé chịu khổ sao?

Nhưng Chu thị trưởng và Hoa Phuong đều đã hủy hết chứng cứ phạm tội của Chu Nhã Nhã rồi, bây giờ thậm chí còn muốn tìm Mộc Chấn Dương để nói những lời không nên nói, ngộ nhờ mọi chuyện vỡ lở, Chu thị trưởng phạm pháp chắc chắn sẽ bị lôi xuống đài, công ty của Hoa Phuong cũng đồng thời xuất hiện vấn đề lớn. Lúc đó Chu Nhã Nhã vẫn phải tiếp tục ngồi tù, bản thân bọn họ thì lại không tiền không quyền, mình chịu khổ mà Chu Nhã Nhã cũng chịu khổ theo. Quan trọng hơn là, Chu Tô Luân hẳn không muốn vì một Chu Nhã Nhã mà phải chịu rút từ hào môn thiếu gia xuống một kẻ làm công cả đời vất vả lo toan cơm áo gạo tiền!

Cho nên Chu Tô Luân phản đối, cực kỳ phản đối.

Nghe vậy, hai vợ chồng Hoa Phuong liếc nhìn nhau. Chu thị trưởng quay đi không nói gì, còn Hoa Phuong thì ném ra một ánh mắt sắc lẹm, khí thế đã được thương trường mài dũa tóa ra cực mạnh mẽ, bà nhìn Chu Tô Luân, lạnh mặt cảnh cáo, “Tại thời điểm này, người một nhà phải đồng tâm hiệp lực. Nhã Nhã là em gái duy nhất của con, con đã không giúp nó thì cũng đừng có cản trở. Đừng tưởng mẹ không biết con thích Mộc Như Lam, nhưng con thích cô ta là một chuyện, còn cô ta có thích con hay không lại là một chuyện khác, con đừng ở đây tự mình đa tình mà cản trở Chu gia!”

Bọn họ đương nhiên hiểu rõ thiệt hơn trong chuyện này, nhưng hiểu là một chuyện, còn làm lại là một chuyện khác, bọn họ là cha mẹ của Chu Nhã Nhã, mới vừa rồi Chu Nhã Nhã khóc gọi, “Bố mẹ cứu con, con không muốn ngồi tù!” làm cho bọn họ đau lòng muốn chết, làm sao có thể không đánh liều một phen?

Hoa Phuong cứ nghĩ con trai bà ta là thánh tình nhưng lại không biết rằng, sau lần bị Đoạn Nghiêu đã kích ở nhà hàng Lâu Lan, Chu Tô Luân đã không còn đi tìm Mộc Như Lam nữa. Trong chuyện của Chu Nhã Nhã, hẳn chỉ đơn giản là nghĩ cho lợi ích bản thân chứ không hề dính dáng gì đến Mộc Như Lam. Cái gì mà vì tình yêu sẵn sàng vứt bỏ gia tài bạc triệu, thú lắm! Những ai từ nhỏ đã cao cao tại thượng căn bản sẽ không thích ứng được với chuyện sống khổ qua ngày, mà cho dù có thực sự thích ứng thì tình cảm cũng sẽ dần dần bị ăn mòn, đến lúc đó, thứ duy nhất còn lại chính là nỗi oán hận đối phương vì đã kéo mình ra khỏi xã hội thượng lưu, cũng như trường hợp của Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương.

Mà khi một người ích kỷ không phải vì tình yêu hay người khác mà chỉ vì chính bản thân hẳn thì dục vọng và độ ích kỷ có đôi khi sẽ phóng đại lên gấp bội. Bởi vì hẳn không cần phải sẽ chia, những thứ đạt được đều thuộc về mình hẳn, cho nên hẳn sẽ càng ngày càng làm tới.

Tiếng chuông cửa vang lên, Chu thị trưởng kích động định đi ra nghênh đón nhưng lại bị Hoa Phuong ngăn cản. Bà lắc đầu với chồng, bọn họ phải đề cao tư thái, dù trong lòng nóng vội đến đâu thì cũng không được để đối phương biết bọn họ đang gấp rút cầu xin sự giúp đỡ, trong giới thượng nhân, đây là nhục điểm trí mạng, là trắng trợn nói cho người ta biết điểm yếu của mình để họ ra sức ép giá.

Hoa Phuong vốn là một thương nhân thành công, năm đó bà cũng nhờ vào phần bình tình ung dung này mà bắt được tâm của Chu thị trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Gây gỗ (4)

Chu thị trưởng hiểu ý gật đầu, ông ta cùng Hoa Phuong ngồi xuống ghế sofa, sau đó đuổi Chu Tô Luân về phòng để khỏi có chuyện lát nữa lại bị hần làm cho ngột ngạt, đứa con này càng lớn càng khó bảo.

Hoàn toàn không biết gì cả, Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh được người hầu dẫn vào trong. Bạch Tố Tinh lặng lẽ đánh giá nhà của Chu thị trưởng,

cũng không đến nỗi quá tệ, nhưng tuyệt đối không thể bằng Âu gia, Bạch Tố Tinh cô ta chứng mất.

“Mộc tiên sinh, hoan nghênh, vị này là?” Hoa Phương mặc một bộ tây trang màu đen, biểu hiện và thái độ đều mang theo hương vị của một người phụ nữ mạnh mẽ giới giang.

Mộc Chấn Dương có chút mâu thuẫn với phụ nữ mạnh mẽ, Kha Uyển Tinh đã mạnh mẽ đến mức khiến ông ta phản cảm đến muốn ói ra rồi, có điều người này là vợ của Chu thị trưởng, ông ta không thể tỏ thái độ chán ghét trước mặt người ta được. Sống nhiều năm như vậy, Mộc Chấn Dương đương nhiên biết đến cái gọi là đối nhân xử thế.

“Ha ha, Chu phu nhân, đây là Tinh Tinh con gái tôi, Bạch Tố Tinh.” Mộc Chấn Dương vô cùng tự hào giới thiệu Bạch Tố Tinh cho bọn họ, ông ta dẫn Bạch Tố Tinh đến đây chủ yếu là để giúp cô ta lôi kéo quan hệ.

Bạch Tố Tinh lập tức ngọt ngào mỉm cười, “Chào Chu thúc thúc, chào Chu a di.”

“Tốt, tốt, tốt, đứa nhỏ này thật lễ phép, nhưng sao lại họ Bạch?” Hoa Phương đánh giá Bạch Tố Tinh, ừm, bộ dạng nhìn tạm được, là một tiểu gia bích ngọc*, bất quá cũng chỉ là tiểu gia bích ngọc mà thôi, so với Mộc Như Lam trời sinh đã là phượng hoàng thì vẫn còn kém xa.

*Tiểu gia bích ngọc: thành ngữ chỉ những cô con gái đáng yêu trong gia đình nhỏ, không có phong phạm và khí chất của tiểu thư khuê các.

Về mặt của Bạch Tố Tinh có chút xấu hổ, còn trong lòng thì tức điên lên được, cô ta hận chết cái họ này, vừa nghe là đã biết không phải họ của kẻ có tiền!

Biểu cảm của Mộc Chấn Dương cũng cứng đi, nhưng mấy giây sau ông ta liền cười hơ hớ, “Tôi sắp nhận nuôi Tinh Tinh rồi.”

Nói đến đây thì thôi, bọn họ không thể quá quan tâm đến chuyện riêng nhà người ta.

“Hôm nay tìm đến Mộc tiên sinh là có chút chuyện cần thương lượng, nhưng mà...” Hoa Phương nói xong thì liếc Bạch Tố Tinh một cái.

Mộc Chấn Dương thoáng giật mình, chẳng lẽ bọn họ tìm ông ta để bàn chuyện gì trọng đại? Phải biết rằng, ở Mộc thị, mọi người có chuyện gì thì đều tìm Kha Uyển Tinh, vậy mà lúc này bọn họ lại tìm ông ta! Mộc Chấn Dương nhìn Bạch Tố Tinh, quả nhiên trong mắt cô ta toàn là vẻ sùng bái, lòng hờn vinh được thỏa mãn triệt để, ông ta nói với Hoa Phương và Chu thị trưởng, “Không sao, không có gì là Tinh Tinh không thể nghe, con bé thực sự rất ngoan, hai người cứ nói đi.”

Hai vợ chồng Hoa Phương quay sang nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương cũng có ý tứ giống hệt mình. Lúc Chu Nhã Nhã bị giải đi, bọn họ đã lên dặn Chu Nhã Nhã thà chết chứ không nhận tội, cố gắng kéo dài thời gian hết mức có thể, bọn họ chỉ sợ Chu Nhã Nhã trụ không nổi rồi mở miệng thừa nhận, đến lúc đó thì mọi hành động lập liêm đều sẽ trở thành công dã tràng, cả bọn họ cũng sẽ bị liên lụy, vì vậy sự tình đã không thể kéo dài hơn được nữa.

Hoa Phương nhìn Mộc Chấn Dương, bình tĩnh mở lời, “Là thế này, về chuyện Mộc Như Lam con gái ngài bị Kim Buru Hồ bắt cóc, tôi trình trọng xin lỗi Mộc tiên sinh, Chu Nhã Nhã con gái chúng tôi có chút mâu thuẫn với lệnh ái ở trường học, tuổi trẻ bồng bột thiếu suy nghĩ, con bé cả gan theo chân Kim Buru Hồ ý đồ hù dọa lệnh ái, cuối cùng hại lệnh ái thân hãm hiểm cảnh, thực sự thực sự có lỗi.” Hoa Phương đứng dậy, cúi người thật thấp.

Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh đều kinh ngạc tròn to hai mắt, bọn họ không biết hóa ra Kim Buru Hồ vẫn còn một đồng bọn nữa, mà đồng bọn này lại chính là Chu Nhã Nhã!

Không đợi Mộc Chấn Dương tìm hiểu tình huống rõ ràng, Chu thị trưởng đã thờ dài một hơi, “Đều tại chúng tôi không giáo dục con gái cho tốt, hại Lam Lam bị như vậy, hai vợ chồng chúng tôi cũng rất tự trách. Để biểu đạt thành ý của chúng tôi, Mộc tiên sinh có gì cần giúp đỡ thì cứ việc nói, chỉ cần đủ khả năng, chúng tôi chắc chắn sẽ cố gắng tương trợ.”

Không thể không công nhận, hai người này thật không hổ là một theo thương một theo chính, ngay từ đầu đã đi thẳng vào vấn đề, trước tiên bọn họ cho Mộc Chấn Dương hờn vinh, sau đó nói một lời xin lỗi chân thành tha thiết, cuối cùng lại đưa ra một hứa hẹn đầy hấp dẫn, đối với Mộc Chấn Dương mà nói thì cách này quả thực rất hiệu quả.

Bạch Tố Tinh suy tính rất nhanh, tóm lại là bọn họ muốn Mộc gia bảo Mộc Như Lam không tiếp tục truy vấn chuyện này, chỉ cần Mộc Như Lam không khỏi tố, Kim Buru Hồ bị làm sao thì cũng không liên quan đến họ, còn về phần Chu Nhã Nhã, tất nhiên bọn họ sẽ có biện pháp giúp cô ta thoát ra mà không hao tổn gì.

Chu Nhã Nhã... Mộc Như Lam..

Bạch Tố Tinh hơi nhíu mày, cô ta vừa cảm tay Mộc Chấn Dương vừa nhìn ông ta bằng đôi mắt đăm lẹ, “Bố, Nhã Nhã đồng học mới 15 tuổi mà đã phải ngồi tù rồi sao? Thật đáng thương, đừng như vậy có được không, dù sao chị cũng chưa hề hấn gì, vừa này còn ăn cơm với vị tiên sinh kia rồi cùng nhau ra ngoài nữa.”

Nhắc tới chuyện này, con tức giận vì con gái suýt bị hại chết của Mộc Chấn Dương lập tức tiêu tan, Mộc Như Lam như vậy mà giống một người suýt chết sao? Vừa về là đã khiến ông ta bức mình, thậm chí còn tìm người đến gây chuyện nữa chứ! Thằng oắt kia không cho ông ta một tí mặt mũi nào cả, vậy mà cuối cùng nó còn theo hấn đi ra ngoài, nó không hề để người cha này vào mắt!

Mộc Chấn Dương càng nghĩ càng tức, vì thế dứt khoát xua tay ngăn lại, “Yên tâm đi, con bé không sao cả, so đo cái gì chứ, trẻ nhỏ không hiểu chuyện thôi mà.”

Vợ chồng Chu thị trưởng không khỏi sửng sốt, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều lý do giải thích, nào ngờ mọi chuyện lại kết thúc đơn giản như vậy! Bất quá cả hai đều là người tinh ý, bọn họ nhìn thoáng qua Bạch Tố Tinh, sau đó lại nhìn sắc mặt xanh mét của Mộc Chấn Dương, trong lòng liền có chút khinh bỉ, không biết yêu thương cô con ruột ưu tú mà lại đi yêu thương một đứa con nuôi, hơn nữa con bé này còn nói ra một câu rất có chiều sâu như vậy, loại người như thế một là lương thiện ngu xuẩn, hai là tâm cơ thâm trầm, nhìn nó xoay Mộc Chấn Dương vòng vòng kia, nghĩ bằng ngón chân cũng biết chẳng phải hạng tốt lành, bất quá chuyện này không liên quan tới bọn họ.

Chu thị trưởng rót hai ly trà đặt lên bàn trước mặt hai người, thờ dài nói, “Chúng tôi vốn còn lo lắng không thể thuận lợi giải quyết việc này, Mộc tiên sinh quả là một người nghĩa khí, chúng tôi vô cùng biết ơn.”

“Đúng vậy, nếu có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ, ngài cứ việc lên tiếng, chỉ cần làm được thì chúng tôi sẽ dốc hết sức.” Hoa Phuong tháo chiếc vòng phi thủy trên tay mình xuống, nắm lấy tay của Bạch Tố Tinh, bà tìm tìm, “Đi thấy cái vòng này rất hợp với Tinh Tinh, cháu đeo thử xem sao?”

Bạch Tố Tinh lập tức ngượng ngùng vờn tay, cô ta làm sao có thể cự tuyệt sự lấy lòng rõ ràng như thế được, trong tương lai không chừng còn có thể dùng đến bọn họ nữa đây.

Hoa Phuong thấy vậy thì càng cười thâm thúy, bà đeo vòng phi thủy lên tay Bạch Tố Tinh, vừa nắm tay cô ta vừa nhìn Mộc Chấn Dương, “Mộc tiên sinh nuôi dưỡng được một cô con gái thật tốt, vừa nhìn là đã thấy giỏi giang, sau này nhất định sẽ đem về cho ngài rất nhiều vinh quang. Đáng tiếc, đứa con gái của tôi không được như kỳ vọng, ở trường cũng không có bạn bè, hôm qua còn gây ra chuyện như vậy, thật sự thấy hổ thẹn.”

Lòng hư vinh Mộc Chấn Dương lại được thỏa mãn, nhìn xem, cô con gái mà ông ta nhìn trúng quả thực không giống với đứa con gái mà Kha Uyển Tinh nhìn trúng, đây mới đúng là kiểu con gái mà ông ta mong muốn, nó giúp người làm cha như ông ta cảm thấy hết sức thỏa mãn, hơn nữa còn giúp ông ta tìm mặt mũi, so với Mộc Như Lam thì tốt đẹp hơn biết bao nhiêu!

Vì thế sau đó hai vợ chồng Chu gia âm thầm đưa cho Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh không ít đồ tốt. Đến khi rời khỏi Chu gia, Mộc Chấn Dương muốn đổi ý cũng không được, ông ta còn chờ cơ hội nói chuyện với Kha Uyển Tinh. Vết thương trên mặt vẫn còn đó, phải tội Mộc Chấn Dương đã bị Bạch Tố Tinh dỗ ngon dỗ ngọt đến nỗi trong nhà có một bà vợ mà cũng quên luôn rồi, hướng chỉ là sợ bị đuổi ra khỏi nhà?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: V17.5: Gây gỗ (5)

Gió lạnh rì rào, cây cỏ xanh um.

Tại công viên xanh trong lành, có người già tản bộ, đánh cầu lông, thậm chí là nhảy múa, khung cảnh không ồn ào nhưng cũng không quá tĩnh lặng.

Trên chiếc ghế gỗ dài đang ngồi một đôi nam nữ làm người khác không thể không chú ý, thoát nhìn rất giống những quý tiểu thư quý công tử thường ngồi dùng cơm trong các nhà hàng món tây cao cấp, thế nhưng lúc này bọn họ lại cầm một hộp cơm mà ngồi ăn trong công viên. Cảnh tượng ấy khiến cho người ta không khỏi cảm thấy kỳ lạ, ai đi qua cũng đều ngạc nhiên quay đầu nhìn.

Nhưng càng đáng ngạc nhiên hơn chính là cặp đôi này không hề để ý đến những ánh mắt kia, bọn họ thong thả dùng bữa, thỉnh thoảng lại nói vài ba câu, trông qua vô cùng thích thú. Những người đứng xem cũng không cảm thấy có gì bất thường khó hiểu, nam nữ đang yêu luôn khùng khùng như vậy, mọi người bày tỏ sự thông cảm.

Mộc Như Lam lơ đãng ngẩng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, ánh mắt dừng trên đồng hồ đeo tay nơi góc hộp, cô lên tiếng, “Mặc Khiêm Nhân tiên sinh.”

Mặc Khiêm Nhân nhìn sang Mộc Như Lam, im lặng chờ cô nói tiếp.

“Anh lại kén ăn.”

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn đồng gia vị bị hán ghét đến mức cả đời không muốn đụng vào, sau đó lại nhìn sang Mộc Như Lam, “Thật ra, không ăn mấy thứ này cũng không tính là kén ăn.” Hẳn chỉ không ăn vài loại gia vị này thôi, còn những thứ khác như thịt hay rau thì đều ăn hết, như vậy không tính là kén ăn a.

“Không được bóp méo sự thật, kén ăn chính là kén ăn, anh hãy ăn hết chúng đi.” Mộc Như Lam mỉm cười bảo.

“Không muốn.” Mặc Khiêm Nhân đáp gọn lòn, đôi mắt lạnh nhạt phản chiếu hình ảnh Mộc Như Lam, thoát nhìn có chút bất đồng với hình tượng một nhà tâm lý học tội phạm đẳng cấp quốc tế, tựa hồ nhiều hơn một phần thuần túy.

“Không được, phải ăn hết.”

“Không muốn.”

Mộc Như Lam bỗng cảm thấy trước mặt như xuất hiện ảo giác, nam nhân với chỉ số thông minh cao kinh người đột nhiên biến thành một chú cún con to xác, lúc này cún con đang kháng nghị với chủ nhân, nó không muốn ăn rau mà chỉ muốn ăn thịt, đôi mắt mở to đầy mong đợi, cái đuôi lúc ẩn lúc hiện ở phía sau.

Mộc Như Lam trong lòng thầm a một tiếng, cô chớp mắt mấy cái, khi nhìn lại thì trước mặt vẫn là Mặc Khiêm Nhân, chẳng lẽ mình vừa gặp phải ảo giác?

“Thật sự không muốn à?” Mộc Như Lam thấy mình giống như đang dở dành một tiểu băng hữu phải ngoan ngoãn ăn cơm không được kén cá chọn canh.

“Không muốn.” Mặc Khiêm Nhân tiếp tục đáp, thái độ lạnh nhạt, chất giọng lạnh nhạt, vậy mà lại tỏa ra một cảm giác mạnh mẽ chết người.

“Được, lần sau không làm cơm cho anh ăn nữa.”

“Không muốn.”

“...” Mộc Như Lam kinh dị trợn mắt nhìn hắn.

Cách đó không xa, trong bụi cây nhỏ phía sau bọn họ, có một cô gái đang phấn khích hét to trong lòng, bên ngoài thì vui sướng hoa chân múa tay, trời ạ trời ạ, cặp đôi này làm sao có thể đáng yêu như vậy chứ? Vốn thấy bọn họ có ngoại hình nổi bật hết như ngôi sao nhưng lại không biết là ai, vì thế mới ngồi trong này chụp ảnh định đăng lên diễn đàn hỏi một chút, nào ngờ lại được xem một cảnh như vậy, thật sự quá đáng yêu! Chàng trai đó thật mạnh, cô gái đó thật giống thiên sứ!

“Ghi lại chưa ghi lại chưa?” Cô gái mặc quần short cùng áo khoác màu xanh hàng hiệu phấn khích đẩy cô gái mặc áo khoác dài màu đỏ bên cạnh.

Đang cầm chiếc điện thoại thuộc dòng mới nhất trên thị trường hướng về phía Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam, cô gái bị đẩy gật gật đầu, có hơi mất kiên nhẫn, “Ghi rồi ghi rồi, cậu đừng có đẩy, tớ đang chụp ảnh bọn họ! Bị cậu làm mờ hết rồi này!”

“Tớ kích động quá đi mất, phỏng chừng sau khi mấy hình này phát tán, bọn họ dù không phải là ngôi sao thì cũng sẽ nổi tiếng cho mà xem. Trời ơi, tớ có nên đi ra hỏi họ số điện thoại không?”

“Đồ ngốc, người ta làm sao có thể cho cậu số điện thoại?” Cô gái chụp hình nói mà không dời mắt.

“Nhờ đâu sau này bọn họ thật sự được công ty giải trí tìm tới ký hợp đồng thì sao? Là người đầu tiên giúp bọn họ nổi tiếng, chẳng lẽ tớ không được tranh công à?” Cô gái áo xanh kháng nghị.

“Cậu cứ tiếp tục nằm mơ giữa ban ngày đi.”

“Hi hi, đùa thôi mà.” So với hào quang tỏa ra từ cặp đôi nọ thì cô chỉ như một dân thường nhỏ bé mà thôi, nào dám tiến lại gần, cho dù đối phương là cô gái âm áp xinh đẹp tựa thiên sứ kia thì cô cũng vẫn cảm thấy cực kỳ cực kỳ áp lực!

Đôi nam nữ đang tiến hành cuộc tranh luận kỳ quái về chủ đề kén ăn hay không kén ăn hoàn toàn không biết mình đã bị người khác hiểu nhầm thành tình nhân, cũng hoàn toàn không biết đoạn đối thoại nhỏ “trần ngập tình yêu” kia đã được ghi lại. Đến khi Mộc Như Lam ăn xong đồ trong hộp, Mặc Khiêm Nhân mới dùng một vẻ mặt tê liệt mà ăn mấy loại hành tỏi gia vị kia... một chút xíu.

Mộc Như Lam bắt đầu dần thỏa hiệp, thôi, mới ăn chút xíu mà anh ta đã có biểu cảm tê liệt thế này rồi, nếu bắt ăn hết thì sợ là sẽ biến thành tượng điêu khắc luôn quá. Tuy nhiên cũng coi như có tiến bộ, hôm nay ăn một chút, ngày mai ăn một chút, ngày kia lại ăn một chút, tiến bộ dần dần, có lẽ anh ta sẽ không còn căm thù những gia vị hơi nặng mùi này tới mức tận xương tủy nữa.

Sau khi ăn xong rồi, hai người dạo quanh một chút rồi đi đến trung tâm công viên, phát hiện ở đó có vài cô em đáng người khiêu gọi đang nhảy múa. Trời thì lạnh như vậy, bọn họ mặc trang phục hở eo gợi cảm, phía trước đặt một cái lon sắt, lon sắt nhìn thế mà cũng có không ít tiền, trong đó thậm chí còn lác đác vài tờ màu đỏ in hình Mao gia gia, đằng sau lon sắt đặt một tấm biển, phía trên viết “Sinh viên nghệ thuật bị trộm tiền học phí bắt buộc đi làm kiếm tiền”.

Nói trắng ra đây chính là một kiểu ăn xin, cũng giống như việc một cô gái mặc đồng phục học sinh quỳ gối trên đường đi bộ, bên cạnh đặt tấm biển ghi “Quỳ xin hai đồng tiền xe về nhà”, Mộc Như Lam lần đầu nhìn thấy còn tưởng rằng cô gái trẻ này thật sự không có tiền về nhà nên mới mở ví cho hai đồng, phải biết rằng bình thường cô hay bố thí người ăn xin nhưng tuyệt đối không cho người trẻ tuổi, tuổi còn trẻ mà không biết đi làm kiếm tiền, ăn xin cái rắm. Kết quả là vài ngày sau, Mộc Như Lam đi qua một địa điểm tương tự, phát hiện lại có một cô gái tương tự quỳ trên mặt đất cầu xin mấy đồng tiền lộ phí về nhà, vì thế Mộc Như Lam bưng bình đại ngộ, cô bị lừa!

Rất nhiều kẻ không muốn bố thí cho người già nua cầm bát mẻ đi ăn xin nhưng lại cực kỳ hào phóng với những người trẻ tuổi, đám đàn ông đang vây xem ở đây cũng là một ví dụ, vừa ra tay là đã không dưới mười đồng tiền, mà cách đó không xa cũng có một ông lão ăn xin, trong ngoài chiếc bát mẻ chỉ rải rác toàn tiền xu với một vài tờ tiền lẻ.

Bọn họ thực sự thương hại những cô gái trẻ tuổi đi ăn xin, hay chỉ đơn thuần là muốn phô bày sự giàu sang hòng lấy được nụ cười mỹ nhân?

Mộc Như Lam vòng qua đám đông, đem hết tiền lẻ trong túi để vào chiếc bát mẻ của ông lão, ông lão liên tục cảm tạ, cô mỉm cười dịu dàng ấm áp tựa ánh mặt trời.

Đúng cách đó không xa, Mặc Khiêm Nhân dứt hai tay vào túi nhìn hết một màn này, đây không phải là lần đầu tiên Mộc Như Lam cho người hành khất toàn bộ tiền lẻ của mình. Cô làm hắn cảm thấy mềm lòng, nhưng đồng thời cũng khiến hắn nghi hoặc. Hắn không thể hiểu được cô gái này, mặc dù đã biết rõ mục đích giết người và động cơ gây án của cô nhưng hắn vẫn không thể nào nhìn thấu, hết như mò mẫm trong một mảng sương mù. Hoặc là nói, Mộc Như Lam, Như Lam, Lam, cô vốn đã là sương mù, bắt không được, sờ không tới, nhìn không thấu, trói không xong.

Mặc Khiêm Nhân đang nhìn Mộc Như Lam thì bỗng nghe thấy một tràng hoan hô, hắn hơi nghiêng đầu, một vũ nữ đang đi xuyên qua đám đông, vừa nhảy khiêu gọi vừa tiến về phía hắn.

Mộc Như Lam hơi khựng bước chân, cô gái kia muốn làm gì?

Cô gái kia muốn làm gì? Ánh mắt và điệu bộ tán tỉnh ấy rất dễ để nhận ra.

Mặc Khiêm Nhân thờ ơ đứng tại chỗ, vũ nữ lúc này đã đi đến bên cạnh Mặc Khiêm Nhân, cô ta vươn tay, dường như muốn đặt lên vai hắn, ngón tay tinh tế trắng nõn, nếu đó là người đàn ông khác thì ai mà chẳng yêu thương tiếp đón? Thế nhưng trong mắt Mặc Khiêm Nhân lại chỉ có vẻ chán ghét giống như nhìn thấy ruồi bọ, ngay khi cô gái kia đặt bàn tay lên, bốp một tiếng, hắn không chút lưu tình gạt ra.

Sau đó thì cau mày chán ghét nhìn tay của mình rồi bước đến chỗ vòi tưới nước cho cô ở bên kia đường để rửa tay...

Phi!

Mộc Như Lam không nhịn được cười, sao mà đáng yêu vậy chứ? Đã có bệnh sạch sẽ thì sao ngay từ đầu không chịu lui lại cho rồi? Cần gì phải gạt tay cô ta như thế?

Vũ nữ kia xấu hổ chạy trở về hàng ngũ, một đám con gái nhìn Mặc Khiêm Nhân với ánh mắt khiển trách, như thể hắn đứng ra không nên cự tuyệt hành động biểu lộ tình cảm ái mộ của cô gái kia.

Mặc Khiêm Nhân rửa tay xong cũng không thèm liếc bọn họ lấy một cái, hắn đi qua chỗ Mộc Như Lam, “Đi thôi.”

Mộc Như Lam tiến tới bên cạnh, chợt thấy hắn lẩy di động ra, gọi đến cục cảnh sát, “Một nhóm nữ buôn bán ma túy đang nhảy múa ở trung tâm công viên, nội trong năm phút sẽ rời đi, có sủng.” Dứt lời liền cúp điện thoại, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản ứng.

Mộc Như Lam đứng bên cạnh chớp mắt mấy cái, buôn bán ma túy? Cô gái khi nãy? Tức là vừa rồi hắn phát hiện trên người cô ta có gì bất thường nên mới đứng im không nhúc nhích?

“Làm sao anh biết những cô gái đó nội trong năm phút sẽ rời đi?” Mộc Như Lam hỏi.

“Bởi vì bọn họ để ý thấy tôi không phải là dân thường.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên nói mà không hề ngừng bước, đối với những kẻ hoạt động theo nhóm như đám vũ nữ kia, nhãn lực là một yếu tố rất quan trọng. Ánh mắt của Mặc Khiêm Nhân ngay cả tội phạm từ hình cũng không dám nhìn thẳng, một khi đã nhìn vào mắt hắn, hễ là kẻ có làm chuyện xấu thì sẽ lập tức cảnh giác chạy trốn.

“Vậy sao anh không đi bắt?” Mộc Như Lam cảm thấy thật bất khả tư nghị, hắn vừa mới gọi điện thoại, hơn nữa còn dùng một chất giọng có phần cao cao tại thượng; nói trắng ra, hắn không phải là đang báo nguy mà chỉ đơn giản là thông báo cho một ít người trong cục cảnh sát. Người đàn ông này có liên quan đến cảnh sát, nếu đã như vậy thì tại sao lại không ra tay bắt tội phạm?

“Không có hứng thú.” Mặc Khiêm Nhân đáp, hắn gọi điện thoại báo cảnh sát đã là hết nghĩa vụ rồi, thực thi pháp luật là chuyện của nhân viên chấp pháp, còn hắn thì chỉ là một nhà tâm lý học tội phạm mà thôi.

Mộc Như Lam khẽ ồ một tiếng, cô ngạc nhiên nhìn Mặc Khiêm Nhân, trong một tình huống như thế này mà hắn lại dùng yếu tố hứng thú để quyết định mọi hành động sao? Vốn còn tò mò vì sao Mặc Khiêm Nhân có thể phát hiện cô gái kia là kẻ buôn bán ma túy – thậm chí còn biết rõ cô ta có sủng, thế nhưng giờ đây sự tò mò ấy đã hoàn toàn biến mất, người đàn ông trước mặt còn thú vị hơn cả những lý luận của chính bản thân hắn, quả thật khiến người ta muốn nghiên cứu khám phá.

Hai người rảo bước rời khỏi công viên, Mộc Như Lam nhìn thấy xe cảnh sát đang bật đèn báo hiệu và nhanh chóng bao vây trung tâm công viên trong im lặng, cô chuyển ánh mắt sang Mặc Khiêm Nhân, “Anh nói những cô gái đó có thể tùy tiện bắt một người làm con tin không?”

“Nếu đám người ngu xuẩn kia không đủ nhanh tay thì đã e rằng đã quá muộn cho chuyện tin con tin.”

Tức là vẫn có thể.

“Như vậy không quan trọng sao? Anh rõ ràng đã có cơ hội ngăn cản mọi chuyện phát sinh.” Cô tiếp tục đặt câu hỏi.

“Nghề nào việc nấy, tôi không phải cảnh sát cũng không phải nhân viên chấp pháp, thông báo cho người có chức trách ngay khi phát hiện sự việc là đã làm hết nghĩa vụ và đạo đức cơ bản của tôi rồi.” Mặc Khiêm Nhân tùy ý nói như thể chỉ đang bàn về chuyện thời tiết, hắn nhìn về phía Mộc Như Lam, mắt dõi mắt, “Thế giới này không có cái luật nào quy định hễ nhìn thấy kẻ phạm pháp giết người là phải liều lĩnh xông lên đuổi bắt phạm nhân; nên nhớ rằng, đến cuối cùng có thể cô sẽ trở thành anh hùng, nhưng cũng có thể sẽ trở thành một tên đàn cứu người không thành còn bị giết lấy. Trên đời có rất

nhieu kẻ ác thích lợi dụng sự lương thiện của người khác, mọi người nên xác định sự an toàn của bản thân trước rồi mới tùy tình huống mà đưa tay giúp đỡ, tinh thần ấy xứng đáng được trời đất chứng giám.”

Mộc Như Lam lẳng lẳng quan sát Mặc Khiêm Nhân một lúc lâu rồi mới thu hồi tầm mắt, khoe môi cong lên, cô rút cuộc cũng hiểu tại sao mình lại muốn ở cạnh người đàn ông này.

Mặc Khiêm Nhân nhìn gò má Mộc Như Lam một hồi rồi mới dời mắt sang chỗ khác, làn gió lành lạnh thổi tới, cổ áo trắng sạch sẽ chậm rãi lay động, mái tóc đen của người đàn ông cũng bị thổi rối bời, bóng dáng cao lớn tuấn tú, cho dù không nhìn thấy mặt thì ai đi ngang qua cũng không thể nào phớt lờ.

Hai vầng sáng cùng giao hòa vào nhau, một bên như mặt trăng thanh lạnh, một bên tựa mặt trời ấm áp – thật giống một đôi trời sinh, lại dường như không nên đứng chung một chỗ, ngày và đêm làm sao có thể đồng thời xuất hiện? Nếu có thì đó hẳn sẽ là một kỳ tích, thế giới nhất định sẽ loạn cả lên.

Mái tóc đen nhánh của Mộc Như Lam cũng thoáng lộn xộn, gió đông ủa đến khiến cô bất giác co mình vào trong chiếc áo khoác, cô không mặc áo cao cổ, cổ họng không được che kín cũng vì thế mà lạnh run. Mộc Như Lam không thể không nhìn sang người bên cạnh, hình như anh ta chỉ mặc độc một cái áo sơ mi bên dưới bộ đồ tây, mà áo khoác bên ngoài cũng không cài khuy, chẳng lẽ không lạnh sao? Hay là do thân thể của cô quá yếu?

“Bây giờ muốn đi đâu?” Hai người bước qua vạch ngựa vằn, đột nhiên phát hiện bọn họ đang đi mà không có đích đến, Mộc Như Lam liền nhẹ giọng hỏi, cả hai bỗng nhận ra mình đã lãng phí không ít thời gian .

Mặc Khiêm Nhân tạm dừng cước bộ, hần nhìn thoáng qua Mộc Như Lam, bây giờ mới là hai giờ chiều, nên đi đâu đây? Mặc Khiêm Nhân hơi cúi mặt, bộ óc thông minh nhanh chóng vận hành. Xem phim? Thôi khỏi, mấy bộ phim vớ vẩn mà ngôn ngữ chẳng ăn nhập gì với hành động thể kia, xem chỉ tổ hại mắt. Chơi trò chơi? Mộc Như Lam nhất định sẽ không có hứng thú với loại hoạt động ấu trĩ này. Đạo phố? Cứ đi vòng vòng như thế thì chẳng có tác dụng nào khác ngoại trừ vận động hai chân cả...

Mặc Khiêm Nhân còn chưa kịp nghĩ ra một lộ trình đủ ý nghĩa mà không quá ngớ ngẩn thì đã bị ai đó kéo kéo tay áo, hần quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Như Lam đang cầm một tờ rơi quảng cáo, nữ quý đáng sợ trên mặt giấy nhìn hần chăm chăm, “Chúng ta đi xem cái này đi~”

Mộc Như Lam thích nhất là phim kinh dị, đặc biệt là những loại phim kinh dị siêu nhiên.

...

Kha Uyển Tinh bực bội trở lại Mộc gia thì liền thấy cảnh Bạch Tổ Tinh ngồi trên sofa xem tivi, còn Mộc Chấn Dương lại đang lúi húi nấu com trong phòng bếp, bà ta cau mày, tùy ý hỏi, “Về từ khi nào?”

Bạch Tổ Tinh khéo léo đi đến đỡ lấy đồng túi xách trong tay Kha Uyển Tinh, kéo bà ta ngồi xuống rồi xoa bóp vai cho bà ta, “Giữa trưa hôm nay ạ. Cháu vốn muốn đến công ty gặp Kha di nhưng Chu thúc nói Kha di bận rộn nhiều việc, không được đi quấy rầy.”

Kha Uyển Tinh được Bạch Tổ Tinh xoa bóp thật thoải mái, lông mày cũng dần ra chút ít, Bạch Tổ Tinh thấy vậy thì lấy từ dưới bàn ra một món quà, trên môi treo một nụ cười rụt rè ngọt ngào, “Kha di đã chiều cổ cháu rất nhiều, lúc ở thành phố G cháu tình cờ bắt gặp thứ này, cảm thấy rất hợp với Kha di, không biết Kha di có thích không.”

Phụ nữ được tặng quà thì đều vui vẻ, Kha Uyển Tinh cũng không ngoại lệ, bà ta tiếp nhận món quà, vừa xé giấy bọc vừa nói, “Cháu về thì về, còn mua quà làm gì?”

Bên trong hộp quà là một chiếc vòng cổ xinh đẹp với viên đá quý màu lửa đỏ lớn như trứng bồ câu, viên đá hình củ ấu tỏa sáng tinh tế dưới ánh đèn, long lanh trong suốt, thoát trông có cảm giác như lửa nóng ấm áp nhưng cầm trên tay thì lại lạnh lẽo tựa băng, nhìn sơ cũng biết chiếc vòng này đắt tiền đến mức nào.

Phụ nữ luôn thích những thứ như vậy, không phải là ham hư vinh, mà là phụ nữ trời sinh luôn thích những thứ xinh đẹp, bất kể là hoa hay đá quý.

Kha Uyển Tinh không ngừng mân mê chiếc vòng cổ, đây chính là loại đá quý mà bà ta thích nhất: ruby basophrir của Châu Phi, chỉ khi tham gia bán đấu giá mới có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một hai lần, vì rất được phái nữ yêu thích nên giá cuối của nó luôn đặc biệt cao. Khi vẫn còn là đại tiểu thư của Kha gia, Kha Uyển Tinh từng có hơn hai món trang sức làm từ loại đá này, thế nhưng để có thể ở cạnh Mộc Chấn Dương, bà ta đã bỏ nhà ra đi mà không mang theo bất cứ thứ gì, bây giờ nhớ lại, Kha Uyển Tinh mới thấy thật hối hận!

(MDL: Đừng hỏi ruby basophrir là loại đá nào mà nghe lạ tai thế, ta không biết đâu .= nguyên văn ghi “ba tác phi nhĩ hồng bảo thạch”, đọc lên thấy chả có nghĩa gì cả nên chắc là phiên âm tiếng Anh, ta cứ thế mà dịch thôi)

Hối hận vì đã ngu xuẩn vứt bỏ thân phận công chúa cao cao tại thượng chỉ để theo một kẻ vô dụng hèn nhát! Hối hận vì đã mệch nhọc sinh con đường cái cho Mộc Chấn Dương, cuối cùng còn bị Hoắc Á Lận cười nhạo là hoàng kiểm bà*! Nếu bà ta vẫn là đại tiểu thư Kha gia, nếu lúc trước bà ta nghe lời lão gia tử mà gả cho một quý tộc có tiền tài địa vị không kém gì Kha gia... Nếu... Nếu...

*Hoàng kiểm bà (Bà mặt vàng): chỉ những người phụ nữ đã có chồng, suốt ngày chỉ biết cắm cúi lo chuyện gia đình.

Thấy Kha Uyển Tinh lộ ra ánh mắt hoài niệm mà bình thản, Bạch Tổ Tinh liếc về phía phòng bếp một cái, Mộc Chấn Dương đang đứng quan sát từ phòng bếp vội buông chiếc vớ trong tay, nhìn thấy vẻ hoài niệm của Kha Uyển Tinh, ông ta liền cho rằng bà ta đang nhớ lại mối tình sâu đậm cùng lời ước hẹn trên lễ đường năm đó, tình yêu của bọn họ khi ấy cũng giống như viên đá quý kia, cuồng nhiệt mà thuần túy.

Như vậy, Kha Uyên Tinh có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn.

Không may may nhận thấy sống lưng Kha Uyên Tinh đang dần dần căng cứng, Mộc Chấn Dương cười ha hả đi tới, “Tinh Tinh thật sự rất hiểu chuyện. Uyên Tinh, không phải bà đã nói con gái của Bạch Tuyết cũng chính là con gái của bà sao? Chúng ta dứt khoát nhận nuôi Tinh Tinh đi, con bé ngoan như vậy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: V18.1: Đuổi ra (1)

Kha Uyên Tinh không lên tiếng trả lời mà chỉ hạ mắt nhìn viên ruby trên tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chuỗi vòng đá quý.

Mộc Chấn Dương thấy vậy thì trong lòng không khỏi sợ sệt, ông ta quay đầu liếc nhanh Bạch Tố Tinh, cô ta lập tức treo lên một nụ cười cổ vũ khiến Mộc Chấn Dương nhất thời nghĩ rằng, để một đứa nhỏ vừa ngoan vừa đáng yêu như vậy trở thành con gái Mộc gia thì trở mặt với Kha Uyên Tinh một chút cũng có đáng là bao?

Vì thế Mộc Chấn Dương nhẹ đặt tay lên bả vai Kha Uyên Tinh, “Uyên Tinh, Tinh Tinh nó...”

Lời còn chưa nói hết thì Kha Uyên Tinh đã thẳng tay ném mạnh chuỗi vòng ruby vào mặt Mộc Chấn Dương, viên đá quý hình củ ấu lập tức cửa thêm một vết thương trên mặt ông ta rồi rơi xuống đất, phát ra vài tiếng loảng xoảng, sau đó lại chìm vào im lặng.

Chân Mộc Như Lâm vừa mới bước đến nửa cầu thang để tìm Mộc Như Lam cũng vì thế mà dừng lại, cậu đứng trên cầu thang nhìn cảnh tượng đang diễn ra dưới đại sảnh.

Không khí trong nháy mắt căng thẳng đến cực điểm.

Bạch Tố Tinh khó tin nhìn biến cố bất ngờ vừa xảy ra, vì, vì sao?! Cô ta đã tìm hiểu rồi, đây là loại đá quý mà Kha Uyên Tinh yêu thích nhất, bà ta và Mộc Chấn Dương cũng từng dùng ruby để ước hẹn tình yêu, vào thời khắc này nó hẳn phải gọi nhớ về tình cảm mà Kha Uyên Tinh dành cho Mộc Chấn Dương, lòng bà ta hẳn phải mềm nhũn rối loạn, Mộc Chấn Dương nói gì bà ta cũng đồng ý mới đúng chứ! Làm sao lại...

Mộc Chấn Dương ôm khuôn mặt đau nhói, hai mắt tròn tròn nhìn Kha Uyên Tinh, hoàn toàn không hiểu tại sao, “Bà làm gì vậy?!”

Kha Uyên Tinh dùng đôi mắt hung ác nham hiểm trừng Mộc Chấn Dương, “Làm gì? Những lời này không phải là tôi mới cần hỏi ông sao?! Tinh Tinh? Nhận nuôi? Ông mẹ nó nằm mơ!” Kha Uyên Tinh bất thành linh cảm lấy cốc nước trên bàn hất vào người Bạch Tố Tinh, Bạch Tố Tinh bị bất ngờ cũng không kịp đề phòng, tuy đã vội lùi về sau mấy bước nhưng vẫn bị nước nóng văng bông, cô ta đau đớn kêu lên một tiếng.

“Tinh Tinh!” Mộc Chấn Dương lập tức biến sắc, tiến tới xem xét vết thương của Bạch Tố Tinh.

Thấy vậy, khuôn mặt Kha Uyên Tinh lại càng thêm dữ tợn, bà ta tức giận đến đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tiểu hồ ly dám dăng! Sai lầm lớn nhất của Kha Uyên Tinh tao, một là gả cho Mộc Chấn Dương, hai chính là cho mày tiến vào nhà chúng tao!”

“Vi... vì sao...” Bạch Tố Tinh ôm lấy gò má bỏng rát đau đớn, khóe mắt đỏ đỏ trông thật oan uổng, “Cháu làm sai chỗ nào?”

Kha Uyên Tinh chưa từng chán ghét một người nào đến thế, dù có là Hoắc Á Lận thì bà ta cũng chưa bao giờ có xung động muốn giết người như lúc này, toàn thân bà ta run lên vì tức, “Mộc Chấn Dương dùng bao nhiêu tiền ở thành phố G chẳng lẽ tao không biết?! Tao còn muốn nhìn xem là con hồ ly tinh tro trên nào, không ngờ lại là mày!”

Mộc Chấn Dương lập tức trừng mắt kinh ngạc, “Bà...”

“Ông tưởng ông mở tài khoản riêng mà tôi không biết à?!” Kha Uyên Tinh bị Chu Phúc đi vào ngăn cản. Có chuyện gì thì nhất định phải nói rõ ràng, tuyệt đối không thể cãi vã mà không biết lý do, Kha Uyên Tinh nhìn Mộc Chấn Dương, trong mắt tràn đầy khinh thường lẫn giễu cợt, “Ông cho là ông là ai, tôi là ai? Mộc Chấn Dương ông đời này nhất định là đồ vô tích sự, nhất định phải sống dưới lòng bàn tay Kha Uyên Tinh tôi, Tôn Ngộ Không mà muốn thoát khỏi lòng bàn tay Như Lai Phật Tổ à, ông nằm mơ!”

Từ lúc Mộc Chấn Dương bắt đầu lập tài khoản riêng, Kha Uyên Tinh cũng đã biết, nhưng người ta nói mấy chuyện này đừng nên quản lý quá chặt, đàn ông luôn thích trên người có chút tiền để giữ mặt mũi. Mộc Chấn Dương thích sĩ diện, bà ta biết, cho nên đành nén giận không đi tìm ông ta tính sổ, bà ta nghĩ Mộc Chấn Dương sẽ không dám giấu mình nuôi gái bên ngoài, mà sự thật cũng đúng như thế, tiền của Mộc Chấn Dương đều được trừ trong tài khoản, càng trừ càng nhiều nhưng không hề đụng đến, dần dần bà ta cũng yên lòng, nào biết mấy ngày hôm trước, lúc muốn lấy tiền của Mộc Chấn Dương bù vào lỗ đen công ty, bà ta phát hiện tất cả đã không còn!

Hơn tám mươi triệu đó! Nói hết là hết sao? Ông ta hoàn toàn không có kê khai chi tiêu gì ở thành phố G, vậy tiền kia đã chạy đi đâu?

Kha Uyên Tinh không nghĩ rằng Mộc Chấn Dương thực sự dám tìm gái nên đang tỉnh đêm nay hỏi ông ta, nào biết Bạch Tố Tinh lại đột nhiên đưa ra cái vòng này, nó gọi đến cuộc sống tốt đẹp ở Kha gia trước kia, nhưng đồng thời cũng nhắc cho bà ta nhớ, thời gian này Bạch Tố Tinh cũng ở thành phố G! Cô ta là nghệ sỹ ký hợp đồng của công ty TMT nhưng hiện tại vẫn chưa có hoạt động nào, TMT làm gì hào tâm mà cho cô ta nhiều tiền như vậy?

Khéo thật! Mọi chuyện thật quá khéo! Hơn nữa thái độ của Mộc Chấn Dương với Bạch Tố Tinh, trái một câu Tinh Tinh phải một câu Tinh Tinh, thậm chí còn muốn nhận cô ta làm con gái nuôi! Ông ta đối xử với Mộc Như Lam cũng chưa gần gũi tới mức đó!

Gặp những chuyện như thế này, phụ nữ trời sinh luôn có giác quan thứ sáu nhạy như radar, đặc biệt loại người cường thế thích nắm chổng trong lòng bàn tay như Kha Uyên Tinh.

Bạch Tố Tinh thâm nghĩ hòng bết rồi! Ngoài mặt lập tức phản ứng cho hợp tình huống, cô ta mở to đôi mắt, lệ nóng tuôn rơi, nghẹn ngào lên tiếng, “Kha, Kha di... Sao có thể nói vậy... sao lại oan uổng cho cháu... Nếu Kha di không thích cháu thì cứ nói thẳng, cháu có thể vào cô nhi viện, có thể sống một mình, vì sao lại nói cháu như vậy...”

Ảnh hậu cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi, đến cả Chu Phúc từ Kha gia theo Kha Uyên Tinh đến Mộc gia mà cũng không khỏi có chút nghi ngờ lời nói của Kha Uyên Tinh, ông ngăn không cho bà ta xông lên đánh người như một mụ đàn bà chanh chua, “Tiểu thư...”

“Kha Uyên Tinh!” Mộc Chấn Dương nhìn Bạch Tố Tinh mà đau lòng không thôi, ông ta vỗ vỗ lưng an ủi Bạch Tố Tinh, không hề nhận thấy ý né tránh lạng lẹ và vẻ tức giận trong đáy mắt cô ta, lão già chết tiệt này còn xán lại đây! Muốn cô ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội hay sao?!

Mộc Chấn Dương giận dữ nhìn Kha Uyên Tinh trừng trừng, “Bà đang nói hươu nói vượn cái gì thế hả?! Tôi và Tinh Tinh là trong sạch, bà lên con diên à?!”

Đúng là Kha Uyên Tinh nổi nóng, về oan uổng của Bạch Tố Tinh đã làm bà ta có hơi buồn lòng nhưng khi nhìn sang Mộc Chấn Dương thì một ngọn lửa giận dữ lại lập tức bùng lên, nếu không có Chu Phúc ngăn cản, bà ta còn muốn vồ đến cào mặt Mộc Chấn Dương, “Ông cầm miệng cho tôi! Còn dám nói trong sạch cái gì, trước kia ông nào dám tranh luận với tôi?! Từ sau khi tiểu hồ ly tinh này vào cửa, ông mới càng ngày càng to gan!”

“Bà...” Mộc Chấn Dương tức đỏ mặt, Kha Uyên Tinh nói như vậy làm ông ta mất hết mặt mũi, Mộc Chấn Dương để ý nhất chính là việc mình bị Kha Uyên Tinh chèn ép đến không ngẩng được đầu. Ông ta hít sâu vài cái, quay sang Bạch Tố Tinh, “Tinh Tinh, cháu lên lầu trước đi, chuyện này để chú và Kha di của cháu giải quyết.”

“Lên lầu làm gì?! Nơi này là nhà của tôi, cô lập tức rút ra ngoài cho tôi!” Kha Uyên Tinh vừa trừng Bạch Tố Tinh vừa chỉ vào cửa quát lớn.

Bạch Tố Tinh nước mắt lưng tròng gật đầu, “Được, cháu đi, không ở lại đây làm Kha di khó chịu nữa. Đều là lỗi của mẹ cháu, mình chết sớm còn muốn đưa đứa con là cháu đến nhà Kha di, hại gia đình lục đục bất hòa, đều là lỗi của cháu, thực xin lỗi, cháu đi...” Dứt lời, Bạch Tố Tinh che miệng đi về phía cửa, nhưng còn chưa đi được hai bước thì đã bị Mộc Chấn Dương kéo lại.

“Bà xem bà ép đứa nhỏ đến tình cảnh gì thế này! Cháu nó không phải là con gái của chị em tốt mà bà luôn mồm nhắc đến sao? Bà đổ oan cho người ta rồi còn đuổi người đi, không sợ làm Bạch Tuyết thất vọng sao?!” Mộc Chấn Dương giữ Bạch Tố Tinh không cho cô ta đi, hai mắt đỏ ngầu, ông ta hét về phía Kha Uyên Tinh.

Kha Uyên Tinh nghe tên Bạch Tuyết, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh người bạn thân năm nào luôn ở bên mình không rời, bà ta thoáng dao động một chút, lại nhìn bộ dạng Bạch Tố Tinh thương tâm khổ sở đến sắp ngất xỉu, Kha Uyên Tinh bỗng cảm thấy có phải là mình đã làm hay không, nhưng thái độ của Mộc Chấn Dương thật sự làm bà ta không thể chấp nhận nổi, hơn nữa, quả thật là sau khi Bạch Tố Tinh đến Mộc gia, Mộc Chấn Dương mới bắt đầu càng ngày càng cá gan chống lại bà ta! Điểm này là tuyệt đối không thể nào chấp nhận, bà ta rời bỏ Kha gia vì ông ta, sinh con đẻ cái vì ông ta, lăn lộn buôn bán vì ông ta, lúc một mồi mắng mỗ vài câu thì làm sao chứ? Phất tiết đôi ba lời thì thế nào đâu? Vậy mà ông ta lại dám cãi nhau âm ỉ với bà ta chỉ vì một người ngoài!

Lúc này Chu Phúc mới lên tiếng, “Tiểu thư, hay là cứ để Bạch tiểu thư lên lầu đã, chuyện người lớn, trẻ nhỏ tuy trong cuộc nhưng xen vào cũng không tốt, vợ chồng cãi nhau mà có người ngoài ở đây thì sẽ khiến người ta chê cười.”

Đương nhiên không phải Chu Phúc muốn giúp Bạch Tố Tinh, tuy hơi do dự nhưng dù sao ông cũng là người của Kha Uyên Tinh, chẳng qua là ông thấy hiện tại Kha Uyên Tinh đang bị kích động, Mộc Chấn Dương cũng chẳng khá hơn là bao, bọn họ như vậy hoàn toàn là vì Bạch Tố Tinh, ông ta không hy vọng lát nữa hai người đều tức đến hồ đồ rồi nói ly hôn, mấy đứa nhỏ trong nhà sẽ bị ảnh hưởng, nhất là Mộc Như Lam, học kỳ sau cô còn phải thi tốt nghiệp trung học.

Ở trong nhà này ai nói gì Kha Uyên Tinh cũng không nghe, có chăng nghe một chút thì cũng chỉ nghe Mộc Như Lam và Chu Phúc, lúc này Chu Phúc đã lên tiếng, và lại bà ta cũng phải để ý mặt mũi. Hít sâu hai cái, Kha Uyên Tinh mặc cho Bạch Tố Tinh cút lên lầu, dù sao bà ta muốn đuổi Bạch Tố Tinh ra ngoài thì cũng chỉ cần một câu nói mà thôi!

Bạch Tố Tinh che miệng khóc chạy lên lầu, trên cầu thang lại đụng phải Mộc Như Lâm, thiếu niên mặc áo ngủ đang tựa vào lan can tầng hai mà nhìn cô ta, chiều cao hơn 1m7 cộng thêm khuôn mặt tuấn tú cùng khí chất trầm tĩnh như nước khiến cô ta không khỏi ngẩn người kinh diễm một phen, thầm cảm thán thật không hổ là em trai Mộc Như Lam.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, Bạch Tố Tinh đã kịp phản ứng lại, cô ta đáng thương nhìn Mộc Như Lâm một cái rồi bước nhanh qua người cậu, như thể thực sự hổ thẹn vì bị bắt gặp một màn này vậy, đáng về ấy càng làm người ta khó lòng tin nổi một cô gái như thế sẽ là hồ ly tinh phá hoại gia đình người khác.

Tầm mắt Mộc Như Lâm lướt qua Bạch Tố Tinh, lại quay đầu nhìn Mộc Chấn Dương và Kha Uyển Tinh đang cãi nhau trong đại sảnh, cậu xoay người về phòng, cúi đầu vô cảm phun ra một câu, “Chắc, phiền phức.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: V18.2: Đuổi ra (2)

Bạch Tố Tinh vốn định chờ ở góc cầu thang để nghe lén động tĩnh trong đại sảnh, bởi phòng ốc nhà kẻ giàu luôn có hiệu quả cách âm rất tốt, nếu không làm vậy thì sẽ không nghe được âm thanh bên dưới, nhưng Mộc Như Lâm lại đang đứng ở đó cho nên cô ta chỉ có thể trở về phòng mà dự đoán kết quả cuối cùng của trận đấu khẩu.

Bạch Tố Tinh ngồi trên giường, biểu cảm trên mặt nào giống với cái vẻ bị trăm ngàn ủy khuất vừa rồi? Trong đầu nhanh chóng tua lại các tư liệu đã tra được.

Chuyện năm đó giữa Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương rất đình đám, nhiều người ủng hộ tình yêu của bọn họ nhưng cũng không ít kẻ cười nhạo bọn họ quá ngây thơ. Mà sự thật chứng minh, tình yêu công chúa và kỵ sĩ mười sáu năm trước chính là một câu chuyện cười. Cứ nhìn xem, kịch tình qua đi thì còn lại cái gì? Lúc mới yêu thật ngốc nghếch, thật ngây thơ, cho rằng chỉ cần có tình yêu thì sống vất vả cũng được sao? Hiện tại thì thế nào? Com áo gạo tiền sẽ lập tức đè chết bọn họ!

Nhưng mà...

Cũng chính vì điều này, Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương tuyệt đối sẽ không ly hôn, bởi ly hôn cũng đồng nghĩa với nói cho người ta biết năm đó bọn họ ngu xuẩn đến mức nào, nhất là Kha Uyển Tinh. Lúc trước Kha Uyển Tinh không những đã dùng khẩu khí tự tin tuyên bố với phóng viên về tình yêu của bà ta với Mộc Chấn Dương, rằng bà ta là thiên chi kiêu nữ trên trời dưới đất duy ngã độc tôn tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, mà còn công khai chống đối Kha lão gia tử. Bây giờ Kha Uyển Tinh không có khả năng ly hôn, tuyệt đối không có khả năng. Mỗi chuyện bà ta làm năm đó đều trở thành căn nguyên của mọi đau khổ mà bà ta hiện nay phải gánh chịu, hơn nữa căn nguyên này vẫn còn tồn tại, muốn ly hôn, trừ phi bà ta vứt bỏ lòng tự tôn cao ngất trời kia và cả tâm trạng sợ hãi mất đi tất cả!

Suy nghĩ xong, nét mặt Bạch Tố Tinh cũng thả lỏng, chỉ cần Kha Uyển Tinh không ly hôn, cô ta vẫn sẽ bám lấy Mộc Chấn Dương, Mộc Chấn Dương vẫn sẽ tiếp tục cãi vã với Kha Uyển Tinh, đến lúc đó Kha Uyển Tinh sẽ không thể không nhận nuôi cô ta. Bà ta không ưa Bạch Tố Tinh cũng chẳng sao, cô ta có thể lợi dụng Mộc Chấn Dương để kiểm soát tài sản Mộc gia. Còn sự chú ý của Kha gia, cô ta có thể dùng thực lực chính mình để dẫn dụ, làm sao cô ta có thể thua kém Mộc Như Lâm cơ chứ!

Bạch Tố Tinh không biết, kỳ thật hiện trên người Mộc Chấn Dương đã không còn một chút tài sản nào cả. Về phần tài sản riêng lúc trẻ tuổi, Mộc Chấn Dương khi ấy muốn chứng minh tình yêu ông ta dành cho Kha Uyển Tinh nên đã sang hết sang tên Kha Uyển Tinh rồi. Dù Kha Uyển Tinh ly hôn với Mộc Chấn Dương thì Mộc Chấn Dương cũng không lấy được một chút tiền của nào cả, huống chi là tài sản Mộc gia?

Một lát sau, Mộc Chấn Dương mang về mặt mỗi mặt đi tới, Bạch Tố Tinh lập tức vờ ủy khuất khổ sở, “Mộc thúc thúc...”

Mộc Chấn Dương sắc mặt khó coi, áy náy nhìn Bạch Tố Tinh, “Xin lỗi nhé Tinh Tinh, Mộc thúc thúc không thể thuyết phục Kha di đồng ý nhận nuôi cháu...”

“Không sao!” Bạch Tố Tinh bỗng cầm tay Mộc Chấn Dương, nước mắt men theo bờ mi tạo thành một đường cong hoàn mỹ, cô ta chân thành nhìn Mộc Chấn Dương, “Mộc thúc thúc không cần nói xin lỗi, là tại cháu không biết tự lượng sức mình. Cháu... cháu chỉ là rất rất muốn có một người cha giống như chú, nhưng không ngờ lại hại chú và Kha di... Tất cả là tại cháu, cháu sẽ thu dọn đồ đạc rời khỏi đây ngay...”

Mộc Chấn Dương cảm động, ông ta giữ chặt Bạch Tố Tinh không cho cô ta đi thu dọn đồ đạc, “Thật sự cháu chỉ muốn trở thành con gái chú sao?”

Bạch Tố Tinh ủy khuất gật đầu, Mộc Chấn Dương cảm thấy trái tim như dần được lấp đầy, vẻ mặt bỗng trở nên kiên định, ông ta nhìn Bạch Tố Tinh, “Được, cháu chờ chú, nhất định chú sẽ làm cho cháu trở thành con gái của chú!” Mộc Chấn Dương dứt lời lập tức cất bước chân vững vàng đi ra ngoài.

Bạch Tố Tinh nhìn cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, khóe miệng cong lên một nụ cười vô cùng đắc ý, cô ta ngồi trên giường nhìn bộ cục trong phòng, thật là tốt, gạch ngói trắng nõn xinh đẹp này, rèm cửa tinh xảo quý phái này, giường gối mềm mại này, về sau tất cả đều là của cô ta! Và bằng thân phận con gái Mộc gia chứ không phải thân phận một kẻ ăn nhờ ở đậu! Cô ta sẽ trở thành thiên kim tiểu thư Mộc gia, sẽ cùng ngang hàng với Mộc Như Lâm! Ha ha ha ha...

Mộc Chấn Dương cũng không để cho Bạch Tố Tinh phải chờ lâu, ông ta trở lại phòng Bạch Tố Tinh với sắc mặt xanh mét và bước chân nặng nề, Bạch Tố Tinh thấy thế thì đoán chắc ông ta lại cãi nhau với Kha Uyển Tinh, phòng chừng còn không chiếm được lợi thế, nào biết, Mộc Chấn Dương mở miệng nói, “Ngày mai chú sẽ mang cháu đi làm thủ tục nhận con nuôi.”

Bạch Tố Tinh kinh ngạc mừng rỡ, “Chú nói là...”

Mộc Chấn Dương nhìn biểu hiện của Bạch Tố Tinh, nhất thời cảm thấy trả giá cái gì cũng đáng, mười sáu năm qua ông ta sống dưới sự chèn ép của Kha Uyển Tinh, trái tim và linh hồn đã sớm vỡ nát rồi, hiện tại Bạch Tố Tinh quả thực là được trời cao phái đến để chữa lành ông ta. Biểu cảm bỗng chốc trở nên nhu hòa, Mộc Chấn Dương mỉm cười vuốt tóc Bạch Tố Tinh, “Ừ, chú nói sẽ làm cho cháu trở thành con gái của chú. Bây giờ thu dọn đồ đạc đi, chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Ồi chào?

Trong lòng vừa trào lên cảm xúc mừng như điên, Bạch Tố Tinh lập tức bị câu tiếp theo của Mộc Chấn Dương làm giật mình.

Nhưng Mộc Chấn Dương còn chưa kịp giải thích thì Chu Phúc đã xuất hiện ở cửa phòng, lạnh mặt nhìn hai người, “Mời hai vị nhanh chóng thu dọn đồ đạc, trong vòng nửa giờ phải rời khỏi nơi này, nếu không tôi sẽ mời người hầu tới giúp.” Đến lúc đó sẽ không chỉ là “thu dọn” thôi đâu, mà là ném luôn ra ngoài.

Bạch Tố Tinh hoàn toàn không rõ hiện tại là tình huống gì, vì sao trong vòng nửa giờ cô ta và Mộc Chấn Dương phải rời khỏi Mộc gia? Vì sao?

Sắc mặt Mộc Chấn Dương khó chịu, giọng điệu không tốt, “Biết rồi!”

Chu Phúc lại đứng ở đó không chịu đi, “Vậy thì mời nhanh chút, giờ cơm chiều đã đến, tôi còn phải gọi Lý tẩu tới đây nấu cơm, đừng làm chậm trễ công việc của tôi.”

“Biết rồi!” Mộc Chấn Dương không kiên nhẫn nâng cao âm lượng, ông ta nghĩ Chu Phúc chỉ đang nhắc nhở ông ta về thời gian mà thôi.

Chu Phúc lạnh nhạt nói tiếp, “Vậy thì mời thu dọn nhanh lên đi, tiểu thư giao cho tôi giám sát các người, tránh chuyện động tay động chân làm hỏng vật dụng trong phòng, hoặc là tay chân không sạch sẽ cầm đi chút vật có giá trị, như thế sẽ không được xem là tịnh thân xuất hộ*.”

*Tịnh thân xuất hộ: ra khỏi nhà mà không được mang theo bất cứ thứ gì.

Tới lúc này, Bạch Tố Tinh mới bắt đầu có nhận thức về tình hình hiện tại, cô ta khiếp sợ há hốc mồm, “Tịnh thân xuất hộ?!” Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mộc Chấn Dương bị đuổi khỏi nhà? Có nhầm hay không? Như vậy không đúng! Không đúng! Mọi chuyện không nên phát triển theo hướng này!

Mộc Chấn Dương nhìn Bạch Tố Tinh, nắm lấy tay cô ả, ông ta thâm tình chân thành nói, “Không sao, bố không cần tiền tài, bố có đứa con gái như con là đủ. Cái nhà lạnh băng này bố đã chịu quá lâu rồi, bố tin con cũng cảm thấy nó thật lạnh lẽo. Về sau chúng ta sống cùng nhau, cho dù gian khổ thì ta vẫn sẽ hạnh phúc.”

Thúi lắm! Sao ông không chết con mẹ nó đi! Thứ cô ta muốn là vinh hoa phú quý, là thiên kim đại tiểu thư, chứ ai mẹ nó muốn theo lão già ông mà chịu khổ?! Sao ông không chết quách đi hả a a a a!

Bạch Tố Tinh suýt không nhin được mà hét to, tròng mắt đỏ lên giận dữ, cô ta trừng Mộc Chấn Dương đến mắt hờn vía, nắm tay siết chặt, đáy mắt lóe ra sự hung ác nham hiểm, cô ta giận, cô ta hận, hận không thể giết chết lão già này! Cô ta đâu tư biết bao nhiêu sức lực lẫn thời gian vào lão, kết quả lại cho cô ta một sự nghịch chuyển đòi mạng!?

“Mời thu thập đồ đạc nhanh lên, rời khỏi nơi này rồi hãy nói chuyện thân mật.” Giọng nói lạnh lùng của Chu Phúc lại vang lên như âm hồn bất tán, đồng thời cũng lay tỉnh cái đầu đang quay cuồng vì phần nộ của Bạch Tố Tinh.

“Không thể!” Bạch Tố Tinh cấp bách nhìn Mộc Chấn Dương, “Không thể, sao Mộc thúc thúc lại làm vậy? Bây giờ chú muốn ly hôn với Kha di vì cháu sao? Không thể, tuyệt đối không thể! Nếu như thế lương tâm cháu sẽ cắn rứt cả đời, cháu tình nguyện không làm con gái chú, cũng không hại chú ly hôn với Kha di! Chú mau đi xin lỗi Kha di, chúng ta cùng đi nói xin lỗi Kha di. Sao chú có thể rời khỏi Mộc gia chứ? Đây là nhà của chú mà!” Bạch Tố Tinh làm sao cam tâm để Mộc Chấn Dương cứ thế rời đi, hơn nữa còn là tịnh thân xuất hộ!

Mộc Chấn Dương không hề nhận ra sự hung ác nham hiểm vừa lướt qua, trong mắt ông ta, Bạch Tố Tinh chính là cô con gái bảo bối mảnh mai thuần khiết từ đầu đến chân. Lúc này từng câu từng chữ trong lời con bé đều là vì lo lắng cho mình, con bé thừa chịu khổ cũng không muốn liên lụy tới mình, suy nghĩ ấy khiến Mộc Chấn Dương càng thêm cưng cố ý muốn dẫn Bạch Tố Tinh rời khỏi Mộc gia bắt đầu cuộc sống mới, ông ta kiên định nhìn Bạch Tố Tinh, “Cháu yên tâm đi, chú không thương tâm khổ sở một chút nào hết, chú đã không còn tình cảm với người đàn bà kia từ lâu rồi. Kha Uyển Tinh ý vào quyền thế Kha gia, cứ tưởng mình vẫn là đại tiểu thư Kha gia mà vênh váo tự đắc với người chồng như chú, chú chịu đựng bà ta đủ rồi! Chú rời khỏi đây cũng không thấy khổ sở một chút nào hết, thật đó! Mau thu dọn đồ đạc đi, chúng ta cần phải đi.”

Bây giờ cái gì Mộc Chấn Dương cũng dám nói, ông ta thậm chí còn cảm thấy tách khỏi Kha Uyển Tinh làm cho tâm tình mình lập tức rộng mở sáng sủa hơn. Nghĩ tới tương lai được sống chung cùng người con gái bảo bối Bạch Tố Tinh, Mộc Chấn Dương liền thấy ngọt như ăn mật đường.

Bạch Tố Tinh phần nộ đến mức hận không thể tát lệch mặt Mộc Chấn Dương, bây giờ cô ta cảm thấy Mộc Chấn Dương thật sự đáng ghét, lão già ghê tởm này còn vọng tưởng cô ta theo lão đi chịu khổ! Sao không chết quách cho rồi! Khốn nạn ở chỗ cô ta không thể nói thẳng rằng mình muốn thân phận địa vị chứ không muốn cái danh con gái của Mộc Chấn Dương, vì vậy một hơi cứ nghẹn trong cổ họng, lên không được xuống không xong khiến Bạch Tố Tinh cơ hồ phát cuồng.

“Không thể như thế...”

“Có thể, chú không cần mấy vật ngoài thân này đâu, có một đứa con gái bảo bối là đủ rồi.”

“Không được...”

“Tin tưởng chú, chú thật sự không cần...”

Bạch Tố Tình đã kiểm chế đến độ cơ mặt bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Chu Phúc đứng trước cửa nghe hết cuộc trò chuyện buồn nôn này, không chỉ thế, Kha Uyên Tình cũng đã giận dữ đứng ở đó chẳng biết từ bao giờ, trong mắt là hình ảnh hai người kia tình tình tứ tứ, bà ta chỉ cảm thấy trong lòng bùng lên một ngọn lửa ghê tởm và phẫn nộ, trực tiếp lệnh Chu Phúc gọi điện đến khu nhà của người hầu bảo vài nam giúp việc cường tráng tới đây lôi hai người kia xuống lầu.

“Kha đi... Kha đi!” Bạch Tố Tình không thể tin được mình lại bị đối xử như vậy, cô ta vừa cố gắng giãy giụa không cho người ta kéo đi, vừa ra sức quay đầu nhìn về phía Kha Uyên Tình, vội vàng kêu, “Kha đi! Kha đi hãy nghe cháu nói đã, chuyện không phải như vậy, Kha đi... Như Lâm! Như Lâm cậu mau nói với Kha đi, đừng như vậy! Đừng đối xử với tôi như vậy! Như Lâm!”

Mộc Như Lâm ngồi uống nước trái cây trên sofa phòng khách, tựa hồ không hề để tâm đến âm thanh âm ỉ cũng như dáng vẻ chật vật của hai kẻ đang bị lôi ra cửa lớn. Người nhà là gì? Người nhà là Mộc Như Lâm. Tình yêu là gì? Tình yêu là Mộc Như Lâm. Cậu cần nhân từ với ai? Cậu cần mềm lòng với ai? Cậu cần bảo vệ ai, cần vì ai mà che chở ở phía sau? Ngoại trừ Mộc Như Lâm thì đâu còn ai khác? Đến cả anh trai sinh đôi mà cậu cũng vứt bỏ được, huống chi là một ông bố vô trách nhiệm đã yếu đuối lại thích sĩ diện và một người ngoài luôn luôn gây phiền toái cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: V18.3: Đuổi ra (3)

Mộc Chấn Dương bùng bùng lửa giận, bị lôi ra khỏi nhà quả thật quá nhục nhã, nghe thấy tiếng kêu khóc của Bạch Tố Tình, ông ta trừng mắt, “Kha Uyên Tình, bà nghĩ bà vẫn còn là đại tiểu thư Kha gia sao? Cho dù bây giờ bà có được tài sản Mộc gia thì thế nào? Bà tưởng làm vậy là sẽ khiến tôi khuất phục à? Nằm mơ! Tình Tình không cần cầu xin loại đàn bà này, bố thật sự không lạ gì! Bố có con là đủ rồi!”

Bạch Tố Tình cơ hồ nghiêng nát hàm răng, Mộc-Chấn-Dương! Cô ta thật không thể ngờ, lão già mà cách đây không lâu mình còn coi là vũ khí nay lại phá hư chuyện tốt của mình, thật muốn một dao giết chết ông ta!

Kha Uyên Tình giận quá hóa cười, “Tốt lắm, rất có cốt khí, tôi thật sự muốn nhìn xem, con hồ ly tinh này sẽ bám lấy một kẻ toàn thân không còn một cấc như ông, hay là sẽ ném ông đi như ném một bao rác!”

“Bà tưởng Tình Tình giống bà chắc?!” Mộc Chấn Dương bị đẩy ngã lăn ra đất cũng không quên ngẩng đầu phẫn bác Kha Uyên Tình.

Bạch Tố Tình bị người hầu không thương hương tiếc ngọc chút nào ném ra ngoài, cát đá lập tức cửa vào làn da đã được tỉ mỉ bảo dưỡng ở thành phố G, toàn thân đau đớn. Không đợi cô ta hoàn hồn, Kha Uyên Tình đã lùi vào trong cánh cửa sắt rồi bảo người hầu đóng cửa lại.

“Tôi mới mất mong chờ!” Kha Uyên Tình khinh thường cười lạnh, phụ nữ hiểu rõ phụ nữ nhất, bà ta có thể nhìn thấu những thứ mà đàn ông không thể, đặc biệt là tên đàn ông bị tình cảm che mờ hai mắt kia!

Thấy Kha Uyên Tình sắp đi vào trong nhà, Bạch Tố Tình không thể tiếp tục để ý đến đau đớn trên người nữa, cô ta nhào đến chộp lấy lan can cửa sắt mà kêu khóc, “Kha đi! Kha đi đừng làm thế! Cháu với chú ấy thật sự không có quan hệ gì cả! Di đừng như vậy! Nể mặt mẹ cháu mà đừng làm như vậy...”

Thế nhưng cước bộ của Kha Uyên Tình vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại, cửa lớn hoa lệ chậm rãi khép chặt, ngăn đi tiếng la khóc của Bạch Tố Tình. Bạch Tuyết? Nể mặt mẹ cô ta? Bạch Tố Tình vẫn đánh giá quá cao lòng lương thiện của Kha Uyên Tình, từ khi tiếp nhận Bạch Tố Tình cho tới bây giờ, tình nghĩa của bà ta với Bạch Tuyết xem như đã tan thành mây khói. Một đứa con gái của bạn tốt đi phá hoại gia đình bà ta? Người bạn tốt ấy đã chết từ đời nào rồi, thậm chí Kha Uyên Tình còn muốn giận chó chém mèo sang Bạch Tuyết, có đứa con gái mà dạy cũng không ra hồn, người như thế mà nói là bạn thân của Kha Uyên Tình bà ta, bà ta còn ngại mất mặt!

Kha Uyên Tình quả không hổ là con gái Kha Xương Hoàng, trong huyết quản bà ta chảy dòng máu lạnh lẽo luôn đặt lợi ích lên trên hết hết như cha của mình.

Đã sắp đến thời gian dùng bữa tối, bầu trời dần âm ảm, Bạch Tố Tình và Mộc Chấn Dương bị ném ra ngoài mà không kịp mang theo thứ gì cả, lúc này trên người Bạch Tố Tình chỉ có một cái đầm màu trắng, gió đầu đông giá lạnh làm cô ta lập tức nổi da gà.

Mộc Chấn Dương chỉ mặc một chiếc áo sơ mi kèm theo quần tây, lúc này ông ta cũng lạnh tới mức run run.

Đứng ngoài gọi cả buổi mà vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì, Bạch Tố Tình dần dần tắt tiếng. Cô ta cúi đầu, cảm giác được một bàn tay to đang đặt lên vai mình, giọng nói của Mộc Chấn Dương chậm rãi truyền đến, “Tình Tình, chúng ta đi thôi, bắt đầu một cuộc sống mới, bố sẽ không để con phải

chịu khổ.”

Bạch Tố Tinh sắp kiễm không nổi ý muốn quay lại tất cho Mộc Chấn Dương lệch mặt, lão già vô dụng này làm hỏng hết kế hoạch của cô ta! Bị đuổi ra ngoài mà toàn thân không còn một cắc! Cô ta còn muốn ra mắt với thân phận nghệ sĩ của công ty TMT! Hiện tại Kha Uyển Tinh hận cô ta như vậy, không chừng sau này sẽ rắp tâm tung tin đồn về chuyện ngày hôm nay, cô sẽ bị đàm tiếu thành cái gì? Thành hồ ly tinh! Thành tiểu tam phá hoại gia đình người khác! Hình tượng ngọc nữ thanh thuần của cô ta sẽ hoàn toàn bị hủy! Đòi học sinh “ngây thơ” tuổi 15 cũng đừng hòng mà tiếp tục! Đáng chết! Đáng chết đáng chết đáng chết!

Khuôn mặt của Bạch Tố Tinh ngập trong hung ác và căm hận. Mộc Chấn Dương thì còn đang bận mơ mộng về cuộc sống an bình phía trước, hoàn toàn mù quáng không biết gì cả, cũng đã quên bằng chuyện Chu thị trưởng và Hoa Phương nhờ cậy ông ta.

...

Mộc Như Lam ở Lục gia ăn một bữa tối rất... nhiệt tình, Lục mẹ Lục mụ nấu một bàn đầy đồ ăn, tuy lần này không còn quá đáng dùng mọi thủ đoạn để giữ chân Mộc Như Lam nữa nhưng vẫn rất nhiệt tình. Bà ân cần hỏi han, mức cho cô hết chén canh này đến chén canh khác, suýt chút nữa đã khiến cô no đến chết, cũng may Mặc Khiêm Nhân kịp thời ngăn cản, bằng không có lẽ Lục mẹ Lục mụ sẽ quá mức hưng phấn mà đâm ra mưu hại con dâu tương lai của Mặc mẹ mụ.

Lục ba ba cũng tốt, so với Mộc Chấn Dương thì ông đem lại cho Mộc Như Lam cảm giác giống một người làm cha hơn, trong sự nghiêm túc mang theo nét hiền lành, trong vẻ uy nghiêm lẫn một chút dung túng. Cha mẹ như vậy, chẳng trách có thể nuôi ra một đứa con giống như Lục Tử Mạnh: có chút ngây thơ hoạt bát nhưng tuyệt đối không khiến người ta chán ghét.

Chỉ là ánh mắt của Lục Tử Mạnh làm Mộc Như Lam cảm thấy thật thú vị, ấy là ánh mắt gì thế? Giống như đã biết cái gì đó, vụng trộm quan sát, nhưng lại như đang nói “Hừ, ông đây tha cho cô một lần, mau cảm ơn đi”. Mộc Như Lam không thể không đặt thêm nhiều nhiều lực chú ý lên người hắn, mãi cho đến lúc Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng liếc qua, Lục Tử Mạnh mới vội vàng thu hồi tầm mắt mà ngoan ngoãn xúc cơm. (X.Moon: cảm thấy Lục Tử Mạnh cứ như đứa con nhỏ làm sai bị baba Mặc Khiêm Nhân lừ mắt vậy =)).)

So với Mộc gia đầy trò hề kia, Mộc Như Lam thật quá vui vẻ và hạnh phúc.

Thời điểm Mặc Khiêm Nhân đưa Mộc Như Lam về nhà, Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh đã không còn ở đó. Mộc Như Lam chỉnh sửa lại quần áo, gió lạnh thổi loạn mái tóc đen. Cô mỉm cười ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình tận hai mươi bảy cm, “Hôm nay tôi rất vui, ở cạnh Khiêm Nhân thật sự vui lắm”

“... Mau vào đi.” Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh trả lời, lỗ tai lại lặng lẽ đỏ lên, biến thái chính là không bao giờ biết xấu hổ, lời như vậy mà vẫn có thể dễ dàng nói ra miệng, rõ ràng là không hiểu được tình cảm phức tạp.

“Được.” Đôi mắt của Mộc Như Lam cong thành hai vầng trăng xinh đẹp, cô vươn tay nhẹ nhàng kéo kéo chiếc áo sơ mi trắng bên trong áo vest đang mở rộng của hắn, “Sau này ra ngoài anh mặc bộ đồ khác đi, bên trong có thể mặc áo len lông dê màu xám nhạt cổ chữ V, bên ngoài thì mặc áo khoác dạ màu đen, cuối cùng quàng một chiếc khăn thật dày bằng len sợi thô màu trắng.” Quần tây đen áo sơ mi trắng rất hợp với hắn, nhưng lại quá mỏng đi, cho dù cơ thể khỏe mấy cũng không được, sẽ bị cảm mạo mất. Và lại, người này trời sinh là đáng người mẫu, mặc cái gì cũng đẹp.

Mặc Khiêm Nhân thần sắc vẫn như cũ, hơi cúi đầu nhìn hai ngón tay trắng nõn đang nắm nhẹ áo mình, thật nhỏ thật nhỏ, hắn không khỏi đưa tay cảm lấy, trước giờ vẫn vậy, tay hắn lạnh, tay cô ấm, rõ ràng hắn luôn để tay trong túi quần, còn cô thì không.

Mộc Như Lam thấy tay mình bị cầm thì hơi rủ rỉ, cô còn nhớ rõ, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, người đàn ông này liền im lặng sờ soạng tay cô một lượt từ mu bàn tay tới lòng bàn tay, có lẽ khi đó cô đã bị ăn sạch đậu hũ tay rồi?

“Có giống như chạm vào máu tươi không? Là cảm giác thoải mái đĩnh đĩnh ngấy ngấy ấy.” Mộc Như Lam cười hỏi.

“... Mau vào đi.” Mặc Khiêm Nhân buông Mộc Như Lam ra, trong đôi mắt đậm mực thoáng qua một tia bất đắc dĩ, hắn biết mà, vào thời điểm biến thái đôi mắt với những người quen thuộc hiểu rõ mình và không gây cho mình cảm giác nguy hiểm hay mất tự nhiên, bọn họ thỉnh thoảng sẽ lại biểu hiện một lối tư duy không giống người thường, nói ra những lời mà người thường không bao giờ nói.

“Ừ.” Mộc Như Lam nhu thuận gật đầu, xoay người đi về phía cánh cửa sắt đã được điều khiển mở ra từ bên trong.

“Chờ một chút.” Mặc Khiêm Nhân bỗng lên tiếng, thấy Mộc Như Lam xoay người cùng với ánh nhìn trong trẻo và một nụ cười hiền hòa, vẻ mặt hắn hơi nghiêm trọng, “Em... có còn ra tay với bọn Kim Bưu Hồ nữa không?”

Mộc Như Lam hơi ngạc nhiên, nụ cười nơi khóe môi lập tức sâu thêm, sâu đến nỗi gây nên một cảm giác xinh đẹp quý dị, giọng nói của cô vẫn dịu dàng như trước, vì thế càng làm tăng thêm sự nguy hiểm kinh hoàng, “Đương nhiên là... có. Chỉ cần rơi vào trong tay của tôi...” Trong mắt Mộc Như Lam hiện lên vẻ si mê, thế nhưng vẻ si mê ấy chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc rồi biến mất như chưa từng tồn tại. Cô mỉm cười ôn hòa, đôi mắt trong trẻo không chút tạp chất, “Ngủ ngon, Khiêm Nhân.”

Mặc Khiêm Nhân đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Mộc Như Lam biến mất sau cửa lớn Mộc gia, thần sắc lạnh nhạt nhưng không gây cảm giác cứng nhắc, khiến người khác không thể nào hiểu thấu.

Hắn ngồi vào trong xe, lấy di động đánh một cuộc gọi...

Chương 100: V18.4: Đuổi ra (4)

Vừa mới bước vào nhà, Mộc Như Lam liền cảm thấy không khí trong nhà không giống như mọi khi, yên tĩnh đến mức bất thường.

“Chị, chị đã về.” Đang ngồi chờ chị gái trong phòng khách, Mộc Như Lâm nhìn thấy Mộc Như Lam thì lập tức đứng dậy, Mộc Như Sâm đang chơi trò chơi trên lầu cũng đi dép lê lông xù lạch bạch chạy xuống, tay cầm máy chơi game, đáng vẻ thật hưng phấn.

Mộc Như Sâm lập tức đẩy Mộc Như Lâm sang một bên, cậu giữ chặt tay Mộc Như Lam mà lay lay làm nũng, biểu hiện lại giống như muốn khoe khoang, “Chị, em nói chị nghe, Bạch Tổ Tinh đáng ghét kia rốt cuộc cũng cú xéo khỏi nhà chúng ta rồi. Chị thử hít thở xem, không khí tươi mát hơn nhiều đúng không? Vườn hoa hấp dẫn hơn nhiều đúng không? Em trai bảo bố là em đây cũng càng đẹp trai ra, đúng không?”

Mộc Như Lam bị Mộc Như Sâm chọc cười, đưa tay xoa đầu cậu, cô nhìn về phía Mộc Như Lâm, “Chuyện gì xảy ra vậy?” Muốn hỏi về chuyện tình nghiêm túc, cô vẫn nên tìm Mộc Như Lâm thì hơn, Mộc Như Sâm chính là một tiểu quỷ có cao mà không có lớn.

Mộc Như Lâm đẩy đẩy gọng kính, nói ngắn gọn, “Bạch Tổ Tinh và Mộc Chấn Dương bị mẹ già phát hiện có gian díu, vì thế cả hai đều bị đuổi ra ngoài.”

Thời điểm đem đồ đạc của Mộc Chấn Dương trong phòng Kha Uyển Tinh xuống dưới lầu, Chu Phúc liền nghe được một câu như vậy, thiếu chút nữa đã lao đảo ngã lộn xuống cầu thang, khoe miệng ông co rút, tam thiếu gia, cậu giải thích thật là đủ ngắn gọn, một sự kiện lớn trong nhà cứ thế mà bị cậu băng quơ hời hợt cho qua. Nhưng phải vậy mới tốt, ông không muốn ba đứa nhỏ bị ám ảnh tâm lý vì chuyện của bố mẹ, tuy rằng có hơi bạc tình một chút, Mộc Chấn Dương vừa mới bị đuổi đi, cả cái xưng hô “bố” cũng không cần dùng tới nữa.

Mộc Như Lam chỉ hơi kinh ngạc, nghe thấy động tĩnh phía trên cầu thang, cô nói, “Chu thúc, nhiều đồ đạc như vậy sao không để người khác đến giúp, Chu thúc đi xuống cẩn thận một chút.” Chu Phúc cũng đã năm mươi mấy tuổi rồi.

“Không có gì, chỉ là quần áo chăn ga linh tinh thôi, tiểu thư bảo bác mang đi tiêu hủy.” Chu Phúc nghe Mộc Như Lam nói vậy thì bất giác nở nụ cười hiền lành, quả nhiên tiểu thư nhà mình là tốt nhất, không ai so bì được. Nghĩ đến chuyện Mộc Chấn Dương muốn nhận nuôi Bạch Tổ Tinh để con chim trĩ ấy ngồi ngang hàng với Mộc Như Lam, Chu Phúc liền tức anh ách, may mà Kha Uyển Tinh đã thẳng thừng phản đối rồi còn đuổi cả hai ra ngoài. Bọn đối trá, suýt chút nữa ông đã bị lừa.

“Mẹ đang ở trên lầu à?” Mộc Như Lam vừa hỏi xong thì đã thấy Kha Uyển Tinh xuất hiện ở đầu cầu thang tầng hai, bà ta cúi xuống gọi, “Lam Lam, đi lên đây!”

Nghe giọng điệu tựa hồ có điểm không ổn.

Mộc Như Lam nở nụ cười, rảo bước chân đi lên.

Kha Uyển Tinh ngồi trên ga trải giường vừa được thay mới, trong căn phòng của bà ta và Mộc Chấn Dương, tủ quần áo đã trống đi một nửa, ảnh kết hôn thật to treo trên tường cũng không còn, hơi thở của Mộc Chấn Dương hoàn toàn bị tẩy sạch, cứ như chưa từng có một ai cùng bà ta chung chăn chung gối tại căn phòng này.

Mộc Như Lam đẩy cửa phòng ra rồi nhẹ nhàng đóng lại, sắc mặt Kha Uyển Tinh có chút u ám, trên đùi bà ta đặt một tập tư liệu, thấy Mộc Như Lam, bà ta chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp đưa tài liệu trong tay cho Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam nhìn Kha Uyển Tinh một cái, sau đó cúi đầu lật xem.

Là tư liệu về Mặc Khiêm Nhân, Kha Uyển Tinh đã lợi dụng sự coi trọng của Kha gia đối với Mộc Như Lam để nhờ Kha gia đi điều tra thông qua Trần Hải.

Kết quả điều tra làm cho Kha Uyển Tinh vô cùng bất mãn và ghét bỏ, người đàn ông có khí chất của quý công tử kia trông thế mà lại là đứa con riêng của một gia tộc đang xuống dốc, tuy rằng tốt nghiệp học viện sư phạm nổi danh ở thủ đô nhưng cũng chỉ là một kẻ nghèo hèn trắng tay! Người như vậy thì dù khí chất tốt đến thế nào đi chăng nữa, Kha Uyển Tinh bà ta cũng thấy chướng mắt!

Hiện tại Mộc Chấn Dương đã không còn, Mộc gia xem như là của một mình bà ta, Mộc thị cũng thế, con cái cũng vậy. Bà ta nhất định phải sống thật tốt, để tên đàn ông phản bội kia hậm mộ ghen tị hối hận đến chết mới thôi! Cho nên, Mộc Như Lam tuyệt đối không thể phạm một chút sai lầm nào!

Kha Uyển Tinh u ám nhìn Mộc Như Lam xem hết tư liệu, trầm giọng hỏi, “Xem xong rồi?”

“Xem xong rồi.”

“Biết nên làm như thế nào chứ?”

“Dạ.”

Kha Uyên Tinh thở hắt ra, “Vây đi ra ngoài đi.” Hôm nay bà ta quá mệt mỏi, đã không còn sức lực để tiếp tục mắng chửi nữa rồi, bà ta tin Mộc Như Lam sẽ hiểu được ý của mình.

Mộc Như Lam rời khỏi phòng Kha Uyên Tinh, nhìn giấy tờ trên tay, hứng thú nở nụ cười.

Trở về phòng ngủ, cô vừa chuẩn bị tắm rửa vừa gửi tin nhắn đi.

—— Khiêm Nhân tiền sinh học đại học ở trường nào vậy?

—— Harvard.

—— Bên GSAS* à?

*GSAS (The Graduate School of Arts and Sciences): trường Sau đại học về Khai phóng và Khoa học, là một trong các trường thành viên thuộc viện đại học Harvard.

(MDL: Chỗ này convert ghi là “học viện nghệ thuật”, nhưng dịch theo raw thì phải là “học viện khai phóng” mới đúng, phải tội ở Harvard chẳng có chỗ nào như thế cả. Sau khi search cả web Việt lẫn web Anh và cân nhắc kỹ lưỡng, ta quyết định thay bằng tên GSAS. Nường nào không hiểu khái niệm “trường sau đại học” và “khai phóng” thì cứ click vào)

Tâm lý học là một khoa nằm trong mười ba trường thành viên của đại học Harvard, được giảng dạy tại GSAS, vì từng muốn học tâm lý học nên Mộc Như Lam đã tìm hiểu qua.

—— ù.

Một thiên tài như Mạc Khiêm Nhân đương nhiên sẽ không cho rằng việc mình lấy được học vị tiến sĩ ở GSAS và học vị thạc sĩ ở trường Y khoa Harvard cùng trường Luật Harvard là chuyện đáng để khoe khoang, chúng rõ ràng không hề mang tính thách thức. Trừ giấy chứng nhận học vị của GSAS, hẳn cũng không nhớ là mình đã quăng hai tờ kia ở đâu rồi.

Nhưng chỉ một tờ là đã đủ để khiến Mộc Như Lam phải hăm mộ không thôi.

Cầm di động, nhìn chồng đề thi vừa được in ra và vài quyển sách bài tập đặt trên bài, Mộc Như Lam chống cằm thở dài, ai... Thiên tài đúng là một sinh vật đáng ghen tị, luôn dễ dàng đạt tới những trình độ mà người thường không thể nào với nổi. Tuy đã sống lại lần nữa nhưng cô vẫn không phải thiên tài, dù dốc sức phát triển trí tuệ đến đâu thì cũng không thể đạt đến trình độ của thiên tài. Quả nhiên, cái loại sinh vật gọi là thiên tài này không phải ai cũng làm được. Một khi đã như vậy, cô chỉ có thể dùng sự chuyên cần lâu dài để bù vào khả năng. Đại học Harvard... đời này hẳn là có thể với tới, chỉ cần tiếp tục cố gắng hơn nữa!

Mộc Như Lam đi tắm rửa một chút, sau đó pha cho mình một ly sữa nóng rồi ngồi vào bàn học, bắt đầu cầm bút hăng hái chiến đấu với tập đề thi. Bỏ câu đầu ở bộ cửa sổ khẽ nghiêng đầu, ngốc ngốc nhìn Mộc Như Lam, đoạn, nó gù to hai tiếng, hí hửng bay đến ăn đậu phộng.

Lát sau, Mộc Như Lâm đi tới ngồi xuống bên kia bàn để cùng học bài, một chốc tiếp theo, Mộc Như Sâm cũng không chịu được cô đơn mà chạy đến. Cứ như vậy, trong một căn phòng không tính là quá rộng, hai thiếu niên cùng một cô gái cầm bút chiến đấu hăng hái, tựa hồ không nghĩ rằng, trong nhà thiếu đi Bạch Tố Tinh và Mộc Chấn Dương thì có gì không đúng, thậm chí bọn họ còn chẳng thèm để tâm.

...

Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh rời khỏi Mộc gia, vất vả lắm mới bắt được một chiếc xe chở đến khách sạn. Mộc Chấn Dương lục mãi vẫn không ra một xu. Vốn đang bức bối khó chịu, Bạch Tố Tinh thấy vậy thì lại càng hận không thể đánh chết ông ta. Nhưng ai mà biết liệu mọi chuyện có chuyển biến gì hay không, về mặt pháp luật thì Mộc Chấn Dương và Kha Uyên Tinh vẫn chưa ly hôn, cái gọi là đuổi ra khỏi nhà cũng chưa thông qua trình tự pháp luật đâu! Vì khả năng này, Bạch Tố Tinh đành phải nén giận, rõ ràng cô ta căm hận chết đi được, vậy mà vẫn phải tỏ vẻ khoan dung để đối mặt với lão già ghê tởm này!

Tuy nhiên, Mộc Chấn Dương không có tiền, Bạch Tố Tinh cũng chẳng khá hơn, trên người chỉ vồn vện có một chiếc đầm. Cô ta đành phải lấy vòng cổ đá quý đưa cho Mộc Chấn Dương đi cầm thì mới tránh được tình trạng không trả nổi tiền taxi và tiền khách sạn.

Thời điểm bước vào khách sạn để thuê phòng, Mộc Chấn Dương và Bạch Tố Tinh lập tức bị những người xung quanh nhìn bằng ánh mắt hết sức khác thường. Bạch Tố Tinh non nớt mới 15 tuổi, khỏe mạnh vẫn chưa hết sung đỏ, Mộc Chấn Dương già chắt sắp 40 tuổi, trên mặt toàn những vết thương do móng tay phụ nữ tạo thành, muốn người ta không tưởng tượng cũng khó, đôi này nếu không phải là chồng và tiểu tam bị vợ hung hãn bắt tại trận rồi đuổi ra khỏi nhà thì chính là người tình già trẻ giận dỗi gây gổ đánh đập lẫn nhau.

Khiến Bạch Tố Tinh ghê tởm nhất chính là, Mộc Chấn Dương liên tục dùng cái loại ánh mắt hiền lành yêu thương buồn nôn ấy để mà nhìn cô ta, cứ như bọn họ về sau sẽ thật sự sống nương tựa lẫn nhau không bằng. Mỗi lần như vậy, Bạch Tố Tinh đều hận không thể giết chết Mộc Chấn Dương, mẹ nó, phá hỏng hết kế hoạch của cô ta, nếu cuối cùng vẫn không thể xoay chuyển tình thế, cô ta nhất định phải giết chết lão già khốn kiếp này!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: V19.1: Ác mộng (1)

Hôm sau, thời tiết âm u nhìn như sắp đổ mưa, không khí thật nặng nề.

Nằm trong phòng khách sạn, Bạch Tố Tinh trần trọc mãi vẫn không ngủ được, nỗi căm hận nghẹn nơi cổ họng khiến hôm sau mắt cô ta thâm quầng, sắc mặt cũng rất khó coi. Đường đường một nghệ sĩ TMT sắp đóng phim ra mắt công chúng mà lại bị đuổi khỏi nhà, nếu chuyện này bị phát hiện thì mặt mũi cô ta biết giấu vào đâu? Quan trọng hơn là Âu gia rất chú trọng danh tiếng, vậy cô ta nên làm thế nào để Âu gia chấp nhận cô ta đây?

Bạch Tố Tinh ngồi dậy, oán hận nện hai đấm xuống đệm giường, sau đó lập tức đứng lên thay quần áo, không, cô ta tuyệt đối không thể để mọi chuyện tiếp tục phát triển như thế này, Mộc Chấn Dương phải trở lại Mộc gia, cho dù Mộc Chấn Dương không thể về thì cô ta cũng muốn tìm cách quay về! Bộ phim của Lý đạo diễn đã bấm máy từ lâu, có điều cô ta diễn vô cùng tốt, hầu như mỗi cảnh chỉ cần quay một lần, Lý đạo diễn và nhân viên công tác đều hết sức vừa lòng về điều này, vì vậy xin phép ông ta về thành phố K cũng rất dễ dàng. Lý đạo diễn cho cô ta ba ngày, ngày kia cô ta sẽ phải trở về thành phố G, cho nên trong hai ngày này nhất định phải có tiến triển!

Bạch Tố Tinh thay quần áo xong, vốn không định để ý đến Mộc Chấn Dương nữa, nhưng cô ta lo rằng cái kẻ không có tiền đồ kia sẽ tưởng mình bỏ lão mà đi. Vì còn tính đến khả năng Mộc Chấn Dương có thể quay về Mộc gia, Bạch Tố Tinh đành để lại cho ông ta một tờ giấy nhắn.

Lúc này đang là giờ cao điểm học sinh đến trường, tại hai khu vực đỗ xe bên ngoài và bên trong học viện Lưu Tư Lan đã đậu không ít xe, từng tốp học sinh túm tụm nói nhau từ cổng đi vào. Bảo vệ đứng cạnh cổng lớn nhìn chăm chăm, nếu thấy ai không mặc đồng phục hoặc trông không ổn thì đều phải ngăn lại, đây là quy định mới do Mộc Như Lam ban hành từ sau chuyện Chu Nhã Nhã suýt bị cưỡng hiếp trong trường học.

Bạch Tố Tinh vẫn để đồ ở Mộc gia nên tất nhiên sẽ không có đồng phục để mặc, vì thế bị ngăn cản không cho vào.

Đám học sinh đứng gần cổng trường có nhận ra Bạch Tố Tinh nhưng chỉ bàng quang nhìn cô ta vài lần như đang xem kịch. Bạch Tố Tinh bị nhìn như vậy thì rất tức giận, cô ta siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ chờ tới lúc tới hào quang bắn ra bốn phía, xem các người có hăm mộ ghen tị chết hay không!

“Chú ơi, cháu đúng là học sinh của Lưu Tư Lan mà. Cháu tên Bạch Tố Tinh, là em gái hội trưởng Mộc Như Lam, chú cho cháu vào đi, cháu có việc gấp cần tìm chị ấy!” Bạch Tố Tinh khẩn cầu bảo vệ giữ cổng, cô ta bị bất ngờ đuổi khỏi Mộc gia, không kịp mang theo cái gì cả.

Bảo vệ này là người mới, biết Mộc Như Lam nhưng lại không biết Bạch Tố Tinh. Bàn Tử dùng đôi mắt tam giác quét qua Bạch Tố Tinh vài lần, khinh thường nói, “Đã thấy không ít cô bé lộ lem ôm giác mộng gặp gỡ hoàng tử mà ý đồ tiến vào Lưu Tư Lan, lý do các loại trăm nghìn kỳ quái, nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp một kẻ ngu xuẩn dám mạo danh em gái hội trưởng đại nhân, cut đi!” Đến hai chữ cuối cùng, hấn đột nhiên hung ác quát lên, vẻ dữ tợn ấy khiến Bạch Tố Tinh sợ hãi giật thon thót.

Đừng tưởng rằng Bàn Tử hấn không có kiến thức, đứng giữ cổng ở đây một thời gian, sớm chiều quan sát những người ra vào, ai có tiền ai không có tiền, quần áo trên người cặp túi trên tay có nhãn mác gì, hấn thấy nhiều cũng dần dần nhớ được. Hiện tại Bạch Tố Tinh chỉ mặc một chiếc váy khoảng trăm đồng bán đầy ngoài chợ, quần áo hàng hiệu tới hôm qua đã sớm bị người hầu của Kha Uyển Tinh làm bẩn lúc lôi cô ta ra ngoài.

Bạch Tố Tinh chưa bao giờ bị đối xử như vậy, khi còn ở thành phố G, mỗi tối cô ta đều cùng Mộc Chấn Dương tham dự các loại yến hội, đi đến đâu cũng được vây quanh, đi đến đâu cũng được ái mộ như một quý cô đích thực. Nhưng thật không ngờ, khi về đến thành phố K, cô ta như bước vào một thế giới thượng lưu trong thượng lưu, mà cái thế giới này cô ta lại không trào tới nổi, trong mắt mọi người không hề có cô ta!

Bởi vì, tầm mắt của bọn họ quá cao, đã từng nhìn thấy phượng hoàng cao quý thì làm sao có thể coi trọng chim trĩ thấp hèn?

Bạch Tố Tinh cảm thấy khuất nhục vạn phần, lòng thù hận đối với Mộc Như Lam lại tăng thêm một bậc, tất cả đều là lỗi của Mộc Như Lam, ở đâu có Mộc Như Lam, ở đó cô ta vĩnh viễn bị áp ở dưới, vĩnh viễn bị mọi người bỏ qua! Vì cái gì cơ chứ?! Cô ta có cái gì không bằng Mộc Như Lam? Cô ta vừa xinh lại vừa tài, có thể không giàu bằng Mộc Như Lam nhưng dẫu sao cô ta cũng là tiểu thư quý tộc nước Pháp, mặc dù cô ta rất xem thường cái gia tộc đang xuống dốc kia...

Thật đáng hận!

Vậy mà kẻ đáng hận ấy lại cũng là kẻ mà cô ta cần nhất bây giờ, Bạch Tố Tinh giận run người, Mộc gia kia đúng là chẳng ai tốt lành!

“Cô còn không mau cut đi!” Bảo vệ Bàn Tử thấy Bạch Tố Tinh uất ức nhìn hấn mà vẫn không chịu nhúc nhích, trong lòng không chút nào thương hương tiếc ngọc, hấn lập tức đẩy cô ta một cái. Bạch Tố Tinh bị bất ngờ không kịp phản ứng, cô ta lao đảo hai bước rồi ngã ngồi trên mặt đất, thoạt nhìn hết sức chật vật.

Bạch Tố Tinh và bảo vệ đang ở ngay cạnh cổng chính, vì thế có rất nhiều người thấy được cảnh này, không ít trong số đó phờ ra nụ cười khinh thị.

“Ôi, đây chẳng phải là Bạch Ngây Thơ đấy sao?” Giọng nói Chu Cảnh Chi – người từng khi dễ Bạch Tố Tinh ở tiệc sinh nhật Âu Khải Thần, vang lên. Trên mặt là một lớp trang điểm tinh tế, Chu Cảnh Chi đứng bên cạnh Lê Dương, cười nhạo Bạch Tố Tinh vừa ngã tới chỗ chân mình.

Lê Dương quay mặt ra cổng chính, cô hạ mí mắt nhìn Bạch Tố Tinh. Dưới góc độ này, Bạch Tố Tinh cảm giác được rõ ràng thái độ rẻ rúng của đối phương.

Cuộc sống quá thoải mái ở thành phố G khiến Bạch Tố Tinh ngày càng tâm cao khí ngạo, lòng tự trọng vốn bằng không cũng tăng lên vài bậc, thế nên lúc này cô ta mới cảm thấy sỉ nhục tới mức muốn giết người.

“Thật đáng thương, đến cả đồng phục mà cũng không có à? Nhìn cô chật vật như vậy, chẳng lẽ là đã phạm phải chuyện gì mờ ám rồi bị đuổi ra khỏi nhà?” Chu Cảnh Chi khoanh tay trắng trơn nói, giọng cô không lớn không nhỏ, vừa đủ để tất cả mọi người nghe được.

Hốc mắt Bạch Tố Tinh đỏ lên, cô ta tự mình đứng dậy, sợ hãi nhìn Chu Cảnh Chi, “Xin... xin đừng nói lung tung, tôi đến đây tìm chị gái...”

“Hình như việc cô tới tìm hội trưởng đại nhân có chút liên quan đến việc cô bị đuổi khỏi Mộc gia thì phải?” Chu Cảnh Chi thấy Bạch Tố Tinh già vờ nhu nhược thì cực kỳ chán ghét, định bụng hung hăng đá kích một phen, “Nói không chừng là vì bị đuổi ra ngoài nên cô mới chạy tới tìm hội trưởng đại nhân để nhờ chị ấy cầu tình giúp cô.”

Trong lòng Bạch Tố Tinh hơi hoảng hốt, bỗng nhiên thấy lo lắng, chẳng lẽ Kha Uyển Tinh đã kể ra chuyện tối qua? Không thể nào, Kha Uyển Tinh coi trọng thể diện như vậy thì làm sao dám tiết lộ chuyện chồng mình cãi nhau với mình chỉ vì một cô gái? Không thể nào, ít nhất là bây giờ.

“Xin đừng nói lung tung...” Bạch Tố Tinh cup mắt, nước mắt tí tách rơi xuống, trông qua đáng thương cực kỳ, làm đau lòng không ít nam sinh đứng xung quanh.

Lưu Bùi Lực với thân hình gầy như cây sậy không biết từ chỗ nào xông tới, nói vô cùng đau đớn, “Này! Các người lại khi dễ Bạch đồng học! Tại sao các người cứ luôn nhắm vào cô ấy? Chẳng lẽ các người không thể lương thiện đơn thuần một chút sao? Tại sao cứ phải nghĩ xấu về người khác như vậy?!”

Chu Cảnh Chi vừa thấy bộ dáng vằn nhằn cổ hủ kia của Lưu Bùi Lực là đã hận không thể cho hắn một đấm. Thế quái nào mà mỗi lần cô giáo huấn Bạch Tố Tinh thì người này đều chạy đến phá đám? Đây là nào tàn trời sinh sao?! Sao hắn không giống người anh họ Lưu Bùi Dương vừa đẹp vừa đáng yêu của mình một chút nào hết vậy! Mẹ nó!

Bạch Tố Tinh cảm kích nhìn Lưu Bùi Lực, Lưu Bùi Lực như bị cái nhìn ấy giật điện, ngậy ngốc cười hai tiếng, sau đó nhìn về phía bảo vệ giữ cổng, “Tôi có thể chứng minh, cô ấy đúng là em gái hội trưởng đại nhân.”

“Em gái cái gì? Cô ta cũng xứng làm em gái hội trưởng đại nhân sao?” Chu Cảnh Chi lại khinh thường lên tiếng, “Cùng lắm chỉ là một kẻ lai lịch bắt mình ăn nhờ ở đậu, đã thế còn tro trên tự xưng là em gái hội trưởng đại nhân, ai không biết còn tưởng rằng hội trưởng đại nhân thật sự có một đứa em gái ‘tốt’ như vậy ấy chứ! Chẳng qua là thấy người sang bắt quàng làm họ để trục lợi mà thôi! Thật đủ để tiện.”

Phần đông người xem nghe Chu Cảnh Chi nói thế thì cũng có cùng suy nghĩ, trước đây quả đã từng nghe cô ta tự giới thiệu mình là em gái Mộc Như Lam, lúc đó cứ tưởng cô ta là em gái Mộc Như Lam thật nên đã cho cô ta rất nhiều lợi ích, bây giờ nghĩ lại mới thấy đáng nghi, bình thường lúc tự giới thiệu làm gì có ai lại chen thêm câu “Tôi là cái gì của ai?” Trừ khi thật sự có quan hệ huyết thống, hoặc là đang ôm ý đồ xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: V19.2: Ác mộng (2)

Ánh mắt khinh thường tựa như tia laser đâm Bạch Tố Tinh thủng lỗ chỗ, thế nhưng cô ta không thể chạy trốn, không thể nhận thua, cô ta muốn mặt dày cho tới cùng, bằng không sẽ mất hết tất cả!

Chu Nhã Nhã nói đúng, Bạch Tố Tinh, tâm cơ đủ sâu, tính tình đủ ần ần, không thật thông minh nhưng cũng chẳng quá ngu xuẩn, chỉ là người thông minh hơn cô ta cũng có rất nhiều.

Bảo vệ giữ cổng hết nhìn Lưu Bùi Lực rồi lại nhìn Chu Cảnh Chi, hắn đang lúng túng không biết nên xử lý thế nào thì Lê Dương chợt lên tiếng, “Gọi điện thoại hỏi hội học sinh đi.” Lê Dương nghi ngờ có thể giữa Bạch Tố Tinh và Mộc gia đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì sao cô ta lại chật vật đến nỗi không có đồng phục để mặc như vậy được. Khi không có hoạt động gì, học sinh muốn vào học viện Lưu Tư Lan thì phải mặc đồng phục Lưu Tư Lan, đây là một quy định thép mà ai ai cũng biết.

Bản Từ lập tức tỉnh ngộ, vội lấy điện thoại treo bên thắt lưng gọi tới hội học sinh. Tất nhiên hội trưởng hội học sinh Mộc Như Lam không ở đó, nếu việc lớn việc nhỏ gì cũng đưa cho Mộc Như Lam xử lý thì những người khác trong hội học sinh có để làm gì? Vì vậy ở đầu dây bên kia là phó hội trưởng Thư Mẫn.

“A lô? Phó hội trưởng à? Đây là cổng học hiện, tôi là bảo vệ giữ cổng Bản Từ, ở đây đang xảy ra chút chuyện, có một người không mặc đồng phục tên Bạch Tố Tinh nói mình là em gái hội trưởng, muốn đi vào tìm hội trưởng, việc này phải xử lý như thế nào?” Hơi thở Bản Từ khá tốt, giọng nói lại rất lớn.

Bạch Tố Tình nghe Bàn Tử nói ba chữ “phó hội trưởng” thì thầm vui mừng trong bụng, nhất định người hán gấp là Thư Mẫn, nếu là Thư Mẫn thì tuyệt đối không thành vấn đề, đừng quên bọn họ ở cùng một phe!

Thế nhưng sự tình lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của Bạch Tố Tình, chiếc điện thoại kém chất lượng khiến âm thanh khuếch đại truyền ra ngoài, giọng nói không vui của Thư Mẫn lọt vào tai những người đứng quanh, “Tình huống như vậy mà cũng phải gọi điện tới đây hỏi à? Ủy viên kỷ luật và tác phong chưa thông báo sao? Bạch Tố Tình tác phong bất chính hành vi bất lương nên đã bị học viện Lưu Tư Lan đuổi học vào sáng hôm nay rồi, chú muốn thả cho loại rác rưởi này vào gây ô nhiễm học viện hay sao?!”

Bạch Tố Tình giấy trước còn vui vẻ phấn chấn, giấy sau lập tức bị đẩy xuống địa ngục.

Lần đầu tiên bị mắng như vậy, Bàn Tử sợ đến mức thịt trên mặt run lên, “Thực xin lỗi thực xin lỗi phó hội trưởng, tin tức vừa mới đưa tới, tôi làm việc sơ sót, xin cho tôi một cơ hội nữa.”

“Nể tình chú vi phạm lần đầu, lần này cho qua, buổi chiều trước khi tan ca nộp một bản kiểm điểm cho tôi!” Thư Mẫn dứt lời liền cúp điện thoại, các học sinh vốn nghe nói phó hội trưởng Thư Mẫn làm việc cực kỳ nghiêm khắc nay đã thật sự xác định, thậm chí mình tuyệt đối không được đụng đến cô ấy, bằng không nếu không chết thì cũng mất một lớp da.

Bạch Tố Tình bây giờ mới sực tỉnh, cô ta nhào tới chỗ Bàn Tử, cuống quýt nói, “Chú gọi điện cho cô ấy lần nữa đi, không thì chú gọi điện cho hội trưởng, để cháu tới nói chuyện! Nhất định là nhầm lẫn ở đâu rồi, vì sao cháu lại bị đuổi học? Cháu không thể nào bị đuổi học được, cháu không làm gì hết, thật mà!”

“Chuyện đã tới nước này mà vẫn còn nói dối, Bạch Ngây Thơ cô tưởng chúng tôi bị ngu hết rồi chắc?” Chu Cảnh Chi liếc nhìn khuôn mặt khó coi của Lưu Bùi Lực một cái rồi quay sang cười nhạo Bạch Tố Tình, “Nghe nói có người tìm kiếm tài năng tới gặp cô đúng không? Cũng phải, diễn xuất tốt như vậy mà không đi làm diễn viên thì đáng tiếc quá, thật sự chúc mừng cô, chúc cô mai sau tiền đồ vô lượng nhận được giải thưởng diễn viên số một thế giới, ha ha ha...”

“Đi thôi.” Lê Dạng cùng Chu Cảnh Chi khoái trá bước vào trường. Đám đông chỉ mặt hắt hàm chế nhạo một lúc rồi cũng dần dần rời đi. Đứa ngu thì có gì hay mà xúm vào xem? Bạch liên hoa thì có gì hay mà xúm vào xem? Tiện nhân thì có gì hay mà xúm vào xem? Phí hết cả thời gian.

Bạch Tố Tình nay đã hoàn toàn chìm trong trạng thái mù mịt bất lực, cô ta bị một loạt dả kích đánh cho trở tay không kịp. Thấy người hại mình bị mắng đến giờ vẫn còn chưa chịu rút, Bàn Tử nhất định thẳng lông mày, hung hăng xô một cái, “Cút ngay! Đừng ép ông đây phun lời thô tục làm hỏng tổ chất của ông! Đồ dê tiện không biết xấu hổ! Khốn kiếp!”

Bạch Tố Tình bị xô ngã một lần nữa, cảm giác đau đớn lại tràn ngập toàn thân. Cô ta mãi mới hoàn hồn, trợn mắt nhìn chăm chăm mặt đất hai giây, sau đó bỗng ngẩng đầu cầu cứu Lưu Bùi Lực, “Không phải, không phải như thế, tôi bị oan uổng! Xin hãy tin tôi, tôi vô tội...”

Vì lý do gia đình, con người Lưu Bùi Lực xưa nay luôn có phần cổ hủ. Lúc trước hắn giúp Bạch Tố Tình là vì cho rằng Bạch Tố Tình là một cô gái tốt xứng đáng được giúp đỡ. So với đám Chu Cảnh Chi kiêu ngạo ương ngạnh, quả thực Bạch Tố Tình trông rất cần người che chở. Nào ngờ bây giờ Thư Mẫn lại nói cô ta bị đuổi học vì tác phong bất chính hành vi bất lương! Thay vì Bạch Tố Tình, tên thư sinh cổ hủ đương nhiên sẽ lựa chọn tin tưởng ngôi trường mà mình đã học suốt mười năm. Học viện Lưu Tư Lan sẽ không tùy tiện khai trừ học sinh, phải biết rằng trong học viện cũng có một số thành phần bất lương thích đánh nhau gây sự, nhưng chỉ cần không làm quá mức thì sẽ không đến nỗi bị đuổi học tuyệt tình như vậy, trừ phi cô ta đã thật sự gây ra chuyện xấu mờ ám nào đó để bị học viện phát hiện.

Cho nên, học viện Lưu Tư Lan đuổi học Bạch Tố Tình, cũng đồng nghĩa với đưa ra một thông báo ép chết cô ta, bởi sẽ chẳng ai cho rằng học viện Lưu Tư Lan làm sai cả.

Lưu Bùi Lực cảm thấy hành vi vừa rồi của mình thật đúng là ngu xuẩn. Bị lãnh một cái tát vô hình ngay trước đám đông, người cổ hủ tâm cao khí ngạo luôn rất coi trọng thể diện, cho nên Lưu Bùi Lực càng lúc càng giận Bạch Tố Tình, quyết định phớt lờ sự cầu xin của cô ta mà tiêu sái quay lưng bước vào trường học. (MDL: Haiz, mặt người cứ như tờ giấy, thích lật là lật, tuy rằng ở đây nó lật đúng cách)

Bạch Tố Tình ngồi bệt dưới đất, ánh mắt đại ra mờ mịt, cô ta nhìn những người đang vào vào ra ra, nhìn những ánh mắt khinh bỉ và nhạo báng, nghe tiếng Bàn Tử hùng hùng hổ hổ bảo mình cút đi, cô ta cảm thấy tôn nghiêm như bị giẫm đạp xuống bùn đất, toàn bộ cố gắng trước nay trong phút chốc đã hóa công dã tràng, không chỉ lãng phí thời gian, mà còn biến cô ta trở thành kẻ dối trá vĩnh viễn không thể trở mình ở học viện Lưu Tư Lan...

Mà tất cả là lỗi của ai?

Lại một lần nữa nhớ đến cái cô gái được bao người sùng ái, Bạch Tố Tình liền ghen tị đến phát điên!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: V19.3: Ác mộng (3)

Tầng sáng lúc ba giờ.

Mộc gia.

Tối qua Kha Uyển Tinh đã gặp phải ác mộng, bà ta lại mơ thấy thi thể từ trên trời rơi xuống, đầu người lăn đến bên chân bà ta. Thế nhưng trong mơ, cái đầu kia không phải của Ông Cường mà là của Mộc Chấn Dương. Mộc Chấn Dương chết không nhắm mắt, mặt mũi bê bết máu, ông ta nói, “Rất nhanh sẽ đến lượt bà...”

“A!” Kha Uyển Tinh choàng tỉnh ngồi bật dậy, vầng trán ướt đầm mồ hôi. Bỗng nhiên, như cảm nhận được thứ gì đó, bà ta quay đầu sang bên, bất thành linh nhìn thấy một bóng dáng màu trắng đang đứng lù lù trong ánh đèn tối mờ, Kha Uyển Tinh lại một lần nữa sợ hãi đến mức tim suýt ngừng đập.

“Mẹ làm sao vậy?” Bóng dáng màu trắng vươn tay mở đèn, Kha Uyển Tinh lúc này mới thấy rõ cảnh vật xung quanh, cũng thấy rõ bóng trắng ấy chính là Mộc Như Lam.

Kha Uyển Tinh thở phào nhẹ nhõm, một tay ôm lấy khuôn ngực đang phập phồng dồn dập vì kinh hoàng quá độ, bà ta yếu ớt cất tiếng, “Là Lam Lam à...”

“Con nghe thấy tiếng mẹ gặp ác mộng, sao rồi ạ?” Mộc Như Lam lo lắng cúi người nhìn Kha Uyển Tinh, chiếc khăn sạch sẽ trong tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán bà ta, “Gặp ác mộng gì vậy?”

Nhớ tới cảnh tượng trong mộng, sắc mặt Kha Uyển Tinh lại trở nên khó coi, bà ta bất chợt vòng tay ghì chặt Mộc Như Lam vào lòng. Lần ấy, sau khi thi thể Ông Cường từ trên trời rơi xuống, bà ta cũng đã ôm lấy Mộc Như Lam hết như thế này: tựa như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay.

Kha Uyển Tinh ôm lấy Mộc Như Lam thì mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, đứa con này có một khí chất đặc biệt làm người ta rất yêu thích, thậm chí cả Kha lão gia tử cũng bỏ qua bà ta và hai đứa con trai để chỉ nhận mỗi mình Mộc Như Lam. Điều này khiến bà ta ghen tị và khó chịu, nhưng nghĩ tới những lợi ích mà Mộc Như Lam có thể mang đến cho mình, Kha Uyển Tinh liền thả lỏng hơn một chút, vì vậy bà ta tuyệt đối sẽ không buông tha Mộc Như Lam, nó chính là kho báu của bà ta, chừng nào bà ta vẫn chưa đào móc đến kiệt quệ thì người khác cũng đừng hòng cướp đi! Bất luận kẻ nào cũng đừng hòng cướp đi!

Mộc Như Lam cúi đầu nhìn Kha Uyển Tinh, khoe miệng ôm lấy một nụ cười ôn nhu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đã ẩm ướt vì mồ hôi lạnh, “Mẹ, không sao đâu, chỉ là ác mộng thôi, có lẽ là hôm qua cãi nhau với bố làm trong lòng mẹ không thoải mái nên mới thành ra như vậy.”

Nhắc đến đây, Kha Uyển Tinh lại nhớ tới bản mặt chết tiệt của Mộc Chấn Dương tối qua, trong lòng nổi cơn giận dữ, gã đàn ông bội bạc trơ tráo, cắt đi rồi mà cũng không để bà ta được sống yên ổn!

Mộc Như Lam không nói thêm gì nữa, lúc trấn an Kha Uyển Tinh xong xuôi thì đã sắp đến giờ thay quần áo và ăn sáng để chuẩn bị đi học, Kha Uyển Tinh không còn buồn ngủ nên cũng rời giường dùng điểm tâm cùng Mộc Như Lam.

“Uống thêm chút sữa đi.” Kha Uyển Tinh bảo người hầu rót thêm cho Mộc Như Lam một ly sữa nóng, đánh giá làn da của Mộc Như Lam một hồi, ừm, tốt lắm, trắng nõn non mềm như trứng gà bóc. Nghĩ tới chuyện gì đó, bà ta chợt nói, “Lam Lam năm nay không đi Hồng Kông đón năm mới nữa nhé.”

“Sao ạ?” Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn bà ta, năm nào cô cũng đi Hồng Kông đón năm mới vì sinh nhật ông ngoại vừa đúng vào mấy ngày đầu năm, trước đây Kha Uyển Tinh hoàn toàn đồng ý để cô đến đó, nhưng sao bây giờ lại đột nhiên không cho nữa?

“Mẹ đưa con đến thủ đô chơi, dù sao đón năm mới cũng chính là người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm” Kha Uyển Tinh cầm ly sữa lên uống, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam như đang ẩn chứa ý đồ. Kha Uyển Tinh cảm thấy Mặc Khiêm Nhân thật chẳng ra gì, bà ta nhất định sẽ không cho phép Mộc Như Lam yêu đương một tên đàn ông không thể đem lại thể diện cho mình. Vì thế Kha Uyển Tinh muốn nhanh chóng đưa Mộc Như Lam đến thủ đô chào hỏi Hoắc gia, những chàng trai kia mới thật sự là thiên chi kiêu tử có thể giúp bà ta nở mày nở mặt.

“Đến lúc đó hẵng nói tiếp.” Mộc Như Lam nhìn đồng hồ trên cổ tay, uống hết sữa trong ly, “Con đi trước đây, con sợ Tinh Tinh sẽ đi tìm con...”

“Cộc!” Kha Uyển Tinh dằn mạnh cái ly lên mặt bàn, vẻ mặt u ám, “Con dám đối xử tốt với con tiện nhân kia!”

Mộc Như Lam có chút bất đắc dĩ, “Mẹ, không phải con cố ý đối xử tốt với Tinh Tinh, vấn đề là, cô ta là học sinh của học viện Lưu Tư Lan.” Làm hội trưởng hội học sinh thì sao có thể bỏ lơ học sinh do mình quản lý?

Kha Uyển Tinh lúc này mới nhớ trước đây mình đã phí hoài bao nhiêu công sức và mối quan hệ để giúp Bạch Tổ Tinh vào học ở Lưu Tư Lan, thật không đáng, mình lúc trước quá ngu ngốc nên mới bị con tiện nhân đó lừa quay mòng mòng, còn tốn biết bao nhiêu tiền!

Nghĩ vậy, Kha Uyển Tinh âm trầm nói, “Thứ con gái mới nhỏ đã học làm tiểu tam như nó mà cũng xứng đáng được ở lại học viện Lưu Tư Lan sao? Hơn nữa, nó đã bị đuổi khỏi Mộc gia, không thân phận không địa vị và cũng không có tiền nộp học phí kỳ sau, không cần xin nghỉ học, trực tiếp đuổi nó đi là được!”

“Mẹ...”

“Mẹ sẽ đích thân gọi điện cho hiệu trưởng!” Kha Uyển Tinh nhìn Mộc Như Lam một cái, trong lòng biết chắc Mộc Như Lam lương thiện như vậy thì sẽ không xuống tay được, chỉ bằng cứ trực tiếp thông qua ban giám hiệu mà đuổi học đi cho xong. Dựa vào cái gì mà con ranh rác rưởi đó vẫn có thể ở lại

học viện quý tộc đẳng cấp quốc tế Lưu Tư Lan? Chẳng phải nó đã quyến rũ lão già Mộc Chấn Dương trắng tay rồi đấy sao? Vậy thì đừng có mơ mà tiếp tục quyến rũ những công tử có tiền trong Lưu Tư Lan, cứ đi chịu khổ theo gã đàn ông bội bạc kia đi! Và cả Mộc Chấn Dương nữa, bà ta muốn nhìn xem, sau khi bị tình yêu “chân thật” kia vứt bỏ vì vinh hoa phú quý, sắc mặt ông ta sẽ đặc sắc ra sao! Hừ!

Đang lúc nổi nóng, Kha Uyển Tinh có thể giấu giếm việc làm của Bạch Tổ Tinh sao? Dĩ nhiên là không rồi, bởi vậy mới sinh ra cái tội danh “tác phong bất chính hành vi bất lương”. Cơ mà, một tội danh nghe khéo như thế, tính ra cũng hơi cho Bạch Tổ Tinh.

Chiếc xe lăn bánh rời khỏi Mộc gia rồi tiến về hướng học viện Lưu Tư Lan, an vị trên băng ghế sau, cô gái với mái tóc dài chấm eo mặc đồng phục Lưu Tư Lan khẽ nghiêng đầu ngắm nhìn phong cảnh từ từ lướt qua khung cửa sổ, khóe miệng vẽ nên một nụ cười nhu hòa, đôi mắt cô trong veo tựa dòng suối nhỏ, phản chiếu những tia sáng xinh đẹp như hai vầng mặt trời con.

Em gái thân yêu hiện đang làm gì? Trốn ở góc phòng cầm dao hung hăng đâm vào búp bê vải ghi tên của chị chẳng? Về mặt vận vận ấy hẳn là rất thích mắt, nhưng vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ vận vận đâu. Cho nên, cứ chờ mà xem, chị đây nhất định sẽ giúp em gái bày ra tạo hình đẹp nhất, sau đó... vĩnh viễn dừng lại luôn! Ha ha ha ha...

...

Không khí Chu gia lúc này cũng tăm tối hết như bầu trời ngoài kia.

Trong đại sảnh ngồi vài người, Chu thị trưởng, Hoa Phương, Kim Bác Hùng, và Kim phu nhân.

Hai gia đình đều có con cái gặp cảnh ngồi tù nay đang tụ lại cùng nhau thương lượng đối sách, ý đồ né tránh chế tài pháp luật.

Sắc mặt vợ chồng Chu thị trưởng trông cực kỳ khó coi, bọn họ thật không thể ngờ, mới tối qua còn thờ phào nhẹ nhõm vì được Mộc Chấn Dương đồng ý giúp đỡ, vậy mà hôm nay đã nhận được tin Mộc Chấn Dương gian đấu với con gái nuôi bị Kha Uyển Tinh bắt tại trận rồi ép tình thân xuất hộ. Ha! Thế là thế nào? Ngày hôm qua tiếp đón cẩn thận, quà cáp đầy đủ, hóa ra đều là công dã tràng?!

Sáng nay hai vợ chồng suốt chút nữa thì giận đến ngất xui!

Mà vợ chồng Kim gia vốn cũng không để ý nhiều đến chuyện Kim Bưu Hồ phải ngồi tù, bởi bọn họ tin rằng Kim Bưu Hồ tuyệt đối sẽ không hề hấn gì, sau lưng nhà họ có tổ chức kia làm hậu thuẫn, chính giới ở thành phố K hay thậm chí là toàn bộ tỉnh J đều móc nối hàng vạn mối quan hệ phức tạp với Kim gia bọn họ.

Nhưng nào biết vào sáng sớm hôm nay, Kim Bác Hùng lại nhận được tin không ai đồng ý giúp ông ta vụ này, những quan chức từng giúp Kim Bưu Hồ chui mòng nay đã bắt đầu không thể tự thân bảo toàn, nghe nói là bên thủ độ hạ lệnh tiến hành kiểm tra toàn diện từng quan chức xem có ai tham ô làm rồi ki cương hay không. Chỉ trong ngắn ngủi mấy giờ, đã có ba quan chức cấp cao bị tể ngựa! Trùng khớp thay, ba người này đều là những kẻ đã nhận hối lộ và cấu kết với Kim Bưu Hồ!

Kim Bác Hùng tuy rất giận Kim Bưu Hồ, bản thân làm cha cũng không tẩn trách, nhưng chung quy Kim Bưu Hồ vẫn là đứa con trai mà ông ta nuôi dưỡng nhiều năm, nếu thật sự không hề yêu thương thì ông ta đã chẳng dung túng cho hắn làm xằng làm bậy rồi lại nhiều lần giúp hắn chui mòng. Kim Bác Hùng nhận thấy dường như lần này đã có nhân vật lợi hại nào đó ra tay, vì vậy không dám tiếp tục qua lại với bên chính giới nhằm tránh bại lộ chuyện xấu trước đây, thế là ông ta đành phải quay ngược lại hợp tác cùng Chu gia, bọn họ đồng bệnh tương lân mà.

“Chẳng phải sau lưng các ông vẫn còn có tổ chức kia sao? Thế nào? Các ông đã mất hết tác dụng nên bị người ta vứt bỏ rồi hả?” Hoa Phương tâm trạng không tốt nên nói chuyện cũng rất không khách khí, trong lòng bà ta cho rằng tuy con gái bảo bối của mình tâm cao khí ngạo nhưng từ nhỏ đến lớn vẫn chưa làm điều gì khác người, bây giờ nó gây ra chuyện như vậy thì chắc chắn chỉ có thể là do bị Kim Bưu Hồ tiêm nhiễm, vì thế thái độ của Hoa Phương đối với Kim Bác Hùng và Kim phu nhân cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nhắc tới tổ chức kia, sắc mặt Kim Bác Hùng lại càng thêm khó coi, ông ta không biết có phải vì mấy năm nay mình làm việc quá kiêu ngạo để rồi chọc giận cấp trên hay không mà bây giờ lại bị người ta từ chối hỗ trợ, đây rõ ràng là dấu hiệu bị vứt bỏ. Thế nhưng ông ta cũng không dám dây dưa với bọn họ, hắc đạo còn nguy hiểm hơn cả chính giới, nếu không cẩn thận thì sẽ chết lúc nào không hay!

Khuôn mặt mấp mạp của Kim phu nhân lem nhem nước mắt, “Bây giờ đừng nói những chuyện này, quan trọng nhất là cứu con tôi ra a hu hu... Con gái tôi đã biệt tăm biệt tích, bây giờ chỉ còn lại một đứa con trai này, nếu nó cũng đi luôn thì tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa hu hu...”

Hoa Phương khó chịu ra mặt, không nhịn được giờ giọng châm chọc, “Con bà đi ngồi tù chứ không phải bị bắn chết.” Thật không có văn hóa!

“Thôi thôi, tình hình hiện tại có hơi đặc biệt.” Chu thị trưởng lên tiếng cắt ngang cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, ông ta thở dài, “Hai đứa nhỏ không bị phán tử hình nhưng chắc chắn sẽ phải ngồi tù. Con gái của tôi mới chỉ 15 tuổi, hơn nữa lại không phải thủ phạm chính, có lẽ sẽ bị đưa vào trại cải tạo thanh thiếu niên chịu khổ vài năm. Nhưng con ông bà đã là người trưởng thành rồi, đã vậy còn xem hại chết hai người, nếu bọn họ tố cáo nó có ý giết người thì ít nhất cũng bị phán mười năm trở lên hay thậm chí là tù chung thân.”

Kim phu nhân nghe Chu thị trưởng nói vậy thì lại rên xiết khóc kêu, “Con trai đáng thương của mẹ ơi hu hu... Ông trời thật bất công, rõ ràng là lỗi tại con yêu tình Mộc Như Lam, nếu nó không truy cứu thì làm gì đã ra nông nỗi này? Hu hu hu... Sao con yêu tình đó không chết phứt đi mà lại liên lụy con tôi hu hu...”

Kim phu nhân khóc đến nỗi trượt từ trên ghế sofa xuống đất, Kim Bác Hùng khó xử kéo bà ta đứng dậy, trong mắt hiện rõ sự ghét bỏ, mụ đàn bà này chỉ được cái làm mất mặt ông ta! Nếu khi xưa kết hôn mụ không buộc mình phải thề độc cả đời không được vứt bỏ mụ thì mình đã sớm đá bay mụ ta để

tìm một người vợ tuổi trẻ xinh đẹp hơn rồi.

Hai vợ chồng Chu thị trưởng đồng loạt cau mày, thầm nghĩ đúng là cái hạng nhà giàu mới nổi có tiếng trong ngành, trước khi phát tài thì chỉ là một lũ nhà quê vô văn hóa.

Kim Bác Hùng biết bản thân mình cũng chẳng lấy làm gì văn hóa, ông ta không có khả năng bày ra mưu kế cao thâm nên mới phải nhờ đến Chu thị trưởng và Hoa Phuong, “Bây giờ phải làm sao đây? Tuy con gái hai vị còn nhỏ thì sẽ không bị phán án quá nặng, nhưng hai vị cũng không đành lòng nhìn con bé chịu khổ phải không?”

Chu thị trưởng không trả lời vấn đề của ông ta mà chỉ nói, “Nếu tôi nhớ không nhầm, con của ông bà cứ luôn miệng bảo rằng Mộc Như Lam đã giết chết hai huynh đệ của nó, tâm lý Mộc Như Lam có vấn đề, cô ta là kẻ biến thái.”

Kim Bác Hùng hơi giật mình rồi cau mày gật gật đầu, đúng thế, nhưng vấn đề là, trên dao dọc giấy cũng như bút máy chỉ có vân tay của Kim Bưu Hồ và Hoàng Mao chứ không hề có vân tay của Mộc Như Lam! Cứ như gặp quý!

“Bất kể chứng cứ ra sao, ông cứ bảo hai gia đình có con bị giết chuẩn bị kháng án đi.”

“Hà?”

“Tổ cáo Mộc Như Lam tội giết người.” Chỉ cần Mộc Như Lam bị chẩn đoán chính xác là có vấn đề về tâm lý thì gã luật sư khôn khéo của bọn họ sẽ lập tức có cách đẩy Mộc Như Lam vào bệnh viện tâm thần, khi đó Kim Bưu Hồ và Chu Nhã Nhã cũng lắm cũng chỉ bị giam một thời gian ngắn rồi sẽ được thả ra.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: V20.1: Vực sâu (1)

Cả phòng lập tức im lặng như tờ.

Đến cả Hoa Phuong cũng phải kinh ngạc nhìn Chu thị trưởng, có thể thấy rõ Chu thị trưởng chưa từng đề cập với bà ta về ý tưởng này. Một lúc lâu sau Hoa Phuong mới hoàn hồn, vội lên tiếng phản đối, “Ông xã!”

Tổ cáo Mộc Như Lam tội giết người? Đã thế còn muốn kiểm tra tâm lý của Mộc Như Lam? Chuyện này mạo hiểm đến mức nào ông ấy có biết không? Mộc Như Lam là người được quốc gia coi trọng, quốc gia chắc chắn sẽ không bỏ mặc cô ta. Mà cho dù Mộc Như Lam thật sự giết người thì luật sư của cô ta cũng thừa sức bào chữa rằng đó chỉ là hành vi tự vệ! Hơn nữa cũng chưa biết chắc Mộc Như Lam có vấn đề về tâm lý hay không, trên tang vật không hề có dấu vân tay của cô ta, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì đó mà bọn họ không biết?

Kể cả khi không có những ưu thế trên thì Mộc Như Lam vẫn còn Kha gia làm hậu thuẫn, Kha gia dư sức tìm một luật sư hàng đầu quốc tế tới bào chữa cho cô ta trước tòa án, Chu gia bọn họ có thắng kiện được hay không cũng là một vấn đề lớn!

Ông ấy làm sao có thể nói ra những lời hồ đồ như vậy? Không có chứng cứ, căn bản không có khả năng khởi tố thành công!

Kim Bác Hùng và Kim phu nhân thì không nghĩ sâu được như Hoa Phuong, bọn họ chỉ cảm thấy, phương pháp này nghe có vẻ... không quá khả thi. Cái gì mà tổng cô gái thiên sứ kia vào tù? Tin chắc rằng đến cả người độc ác hơn nữa cũng không thể nghĩ tới một biện pháp như thế này, bởi vì khoảng cách thật sự quá xa.

Chu thị trưởng vỗ tay trấn an vợ mình, “Hãy nghe tôi nói hết đã.”

Hoa Phuong lúc này mới cau mày chăm chú lắng nghe.

“Mộc Như Lam đúng là người được quốc gia coi trọng, nhưng chẳng phải cô ta vẫn chưa chính thức gia nhập hay sao? Coi trọng cũng không hẳn là bắt buộc phải có, nếu giữa chừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bọn họ nhất định sẽ vứt bỏ cô ta để duy trì đại cục. Đừng tưởng bọn họ là người trọng tình trọng nghĩa, bọn họ chỉ coi trọng đại cục thế giới mà thôi, chuyện của chúng ta trong mắt bọn họ chỉ là vài ba thứ vớ vẩn.” Chu thị trưởng chậm rãi nói, lần lộn trong chính trường nhiều năm, ông ta đương nhiên hiểu rõ chính giới phức tạp và vô tình đến nhường nào. Quan dù lớn đến đâu, một khi đã phạm sai lầm thì nhất định sẽ bị kéo xuống ngựa, bởi bọn họ muốn duy trì lòng tin của người dân. Vì lẽ đó, Mộc Như Lam mới chỉ ở mức được coi trọng mà thôi, chỉ cần chứng minh được cô ta có bệnh tâm thần thì cô ta hẳn sẽ bị vứt bỏ.

Làm vợ chồng đã nhiều năm, Hoa Phuong nhanh chóng nghe hiểu ý tứ của Chu thị trưởng, bà ta vẫn tiếp tục nhíu mày, “Thiết nghĩ bọn họ sẽ không vứt bỏ dễ dàng như vậy đâu, chờ đến khi Mộc Như Lam trị liệu xong xuôi, cô ta vẫn có cơ hội được trọng dụng trở lại, lúc đó chúng ta...” Quan lớn áp chết người, nếu Mộc Như Lam tiến vào quan trường, cô ta có thể sẽ không cùng ngành với họ nhưng thân phận địa vị chắc chắn là cao hơn, lúc đó bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ tiêu đời.

“Chuyện này bà không cần lo lắng.” Chu thị trưởng ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, “Nếu tinh thần Mộc Như Lam thực sự có vấn đề thì bệnh của cô ta khẳng định là rất nghiêm trọng, cô ta giết người nhưng lại làm như chẳng có gì xảy ra, hết đạo phở rồi lại tới trường, giống hệt người đa nhân cách, à không, có lẽ là giống những kẻ biến thái thông minh hơn, loại người này một khi đã vào bệnh viện tâm thần thì hầu như không có cơ may thoát ra. Nếu có thể tống cô ta vào nơi đó thì tốt quá.”

“Tống vào đâu?” Kim Bác Hùng mở miệng hỏi, bọn họ không hề cho rằng việc bốn người lớn ngồi đây thảo luận cách đẩy một cô gái 15 tuổi vào bệnh viện tâm thần là có gì sai trái, vì con của mình, người khác có là cái gì cơ chứ?

“Ở California nước Mĩ có một nhà tù, đương nhiên, nhà tù này còn được gọi là bệnh viện tâm thần, là nhà tù đặc biệt và vững chắc nhất nước Mĩ. Bị giam trong đó đều là những kẻ tâm thần tội ác chồng chất, gọi là ‘biến thái’ có lẽ sẽ chính xác hơn. Đó là nơi tụ tập những tên tội phạm nguy hiểm nhất, biến thái nhất. Mỗi năm có không ít chuyên gia tâm lý học bước vào, nhưng yên ổn đi ra lại chẳng được mấy người.” Chuyện này vốn không nhiều người biết, chỉ là Chu thị trưởng quen một người bạn có con trai từng học tâm lý học ở Mĩ, lần đầu nghe con trai người kia kể về chuyện này, Chu thị trưởng cũng khó mà tin nổi.

Vì sao? Bởi vì các chuyên gia kia đều quá coi thường độ nguy hiểm của những tên tội phạm biến thái chân chính, rất nhiều người đã bị biểu hiện bình thường hay thậm chí là nhơ nhể lễ độ của bọn chúng lừa gạt, để rồi mất cảnh giác mà tới gần bọn chúng, cho bọn chúng một ít đồ, hoặc là giúp bọn chúng cảm thấy gì đó.

Con trai của người bạn kia có lần tìm gặp một tên biến thái từng là bác sĩ thiên tài quốc tế để viết luận văn, khi ấy anh ta lập tức bị dung mạo anh tuấn, lối nói chuyện tao nhã cùng tính cách khôi hài của đối phương mê hoặc, trong lòng thầm than, trời ạ, nhất định là nhầm ở đâu rồi, người như vậy làm sao có thể là tên cuồng sát đã giết chết mười hai cô gái để moi từ cung bọn họ?

Vì thế khi tên bác sĩ kia nhờ lấy giúp một cốc nước, học giả trẻ tuổi đã đáp ứng không chút do dự, lúc cầm cốc nước đưa qua, anh ta bất ngờ bị hất chộp tay lùi tới.

Anh ta bị hôn.

Sau đó bị cắn đứt một miếng môi.

Đầu lưỡi cũng suýt bị cắn đứt nếu vị quân vương của nhà tù không đến kịp lúc.

Sau sự kiện đó, một con người tràn đầy hứng thú và nhiệt tình với tâm lý học đã hải hùng đến nỗi trốn tịt trong phòng không dám ra ngoài. Anh ta sợ chết khiếp đám biến thái kia, thực đáng sợ, cái cảm giác thịt của mình bị người khác cắn đứt, thực sự quá đáng sợ!

Có điều anh ta cũng coi như may mắn, bị giam đối diện tên bác sĩ biến thái kia là một nam người mẫu hấp dẫn từng dùng vẻ ngoài tuấn tú và ngôn ngữ xảo diệu để lừa một nữ thực tập sinh FBI tới gần mình, kết quả là phát sinh một sự kiện kinh khủng tới mức khiến cho toàn bộ tù nhân biến thái ở tầng đó hưng phấn sôi trào.

Đây là cái kết xứng đáng cho những kẻ ngu xuẩn tự đưa thân tới, vị quân vương kia không thể không bảo người ta lắp thêm một lớp kính bằng thủy tinh plastic trong suốt bên ngoài song cửa sắt, để những kẻ ngu xuẩn dù có bị dụ tới gần thì cũng không dễ gì chết, tránh cho ô uế địa bàn của hắn, chướng mắt hắn.

Nghe Chu thị trưởng kể xong, những người ở đây khó khăn nuốt nước bọt, muốn đưa Mộc Như Lam vào nơi đó sao? Liệu có ác độc quá không? Ở một chỗ như thế, không biến thái cũng sẽ thành biến thái.

“Tôi chỉ nói vậy thôi.” Thấy bầu không khí căng thẳng, Chu thị trưởng không khỏi nhếch môi cười, “Mộc Như Lam là người Trung Quốc, sẽ không có khả năng bị đưa ra nước ngoài.” Trung Quốc cũng có nhà tù dành cho tội phạm tâm thần biến thái vậy.

“Cũng phải.” Hoa Phương thở ra, “Hiện tại chúng ta phải tố cáo Mộc Như Lam à? Kha gia bên kia thì sao?” Hoa Phương biết trọng tâm bọn họ nhắm đến không phải là tố cáo Mộc Như Lam giết người, mà là xác định xem cô ta có thật bị tâm thần hay không.

“Nếu Kha lão gia từ phát hiện đứa cháu gái mà ông ta hết mực yêu thương lại là một kẻ tâm thần thì hẳn là sẽ mất mặt không thềm quan tâm nữa, vì thế trước khi khởi tố chúng ta có thể yêu cầu quan tòa cho bác sĩ tâm lý tới kiểm tra tâm lý của Mộc Như Lam.” Tuy rằng khởi tố thông qua pháp luật căn bản không thể nào thành công, bởi vì bọn họ không có chứng cứ.

“Ngộ nhờ Mộc Như Lam không mắc bệnh tâm thần thì sao?” Kim phu nhân đột nhiên lên tiếng, đám người lại một lần nữa lặng đi.

...

Giữa trưa.

Mộc Như Lam và Thư Mẫn đang bàn giao những công việc cuối cùng, hai người cùng ngồi tại bàn làm việc, khoảng cách rất gần, gần đến mức Thư Mẫn có thể ngửi thấy hương thơm thoải mái đầy mê hoặc trên người Mộc Như Lam, phảng phất như mùi hương ấm áp ôn nhuận ngày hè, làm người ta có chút mê man.

“Về lời đề nghị học sinh xuất sắc của Lưu Tư Lan sang học viện Mộ Hoa làm giáo viên trong ba ngày, tớ đã từ chối rồi...”

“Ừ... Chuyện này thật không hợp lý, mất bao nhiêu thời gian bay từ thành phố K đến thủ đô chỉ để giảng vài bài, mà các học sinh cũng chưa chắc sẽ chú

ý lắng nghe, chẳng thà đứng làm ngay từ đầu...”

“Còn chuyện này nữa, định họp mọi người lại thảo luận một chút rồi mới quyết định...”

“Vậy có thể thêm núi Alps vào danh sách đề cử địa điểm tham quan được không?”

“... Mới đây tớ đã quyết định hủy bỏ các chuyến tham quan cho học sinh năm ba...” Chương trình học của năm ba rất nặng, tuy trên cơ bản đều là ôn tập nhưng đừng tưởng cứ có tiền thì sẽ thông minh thi đầu đậu đấy. Thêm nữa, các hoạt động phong phú của Lưu Tư Lan cũng làm giảm đi phần lớn thời gian học tập, thế nên Thư Mẫn mới định hủy bỏ các chuyến tham quan của năm ba để bọn họ dành toàn bộ thời gian vào việc học hành.

Mộc Như Lam ngay lập tức bị tin tức này làm cho sùng sốt, cô hơi giương cái miệng nhỏ, đôi mắt xinh đẹp khó tin trừng Thư Mẫn, để Thư Mẫn đại diện hội trưởng mấy ngày, cuối cùng cô ấy lại hủy bỏ chuyến tham quan mà cô đã mong chờ từ lâu...

Thư Mẫn đưa tay phát phát đám tóc mái, động tác trông có phần tuấn tú tiêu sái như một thiếu niên. Cô nhìn Mộc Như Lam, vành mắt khẽ cong, “Tớ chưa công bố đâu.” Nói cách khác, vẫn có thể coi như chưa có gì xảy ra.

Mộc Như Lam liền thở phào nhẹ nhõm.

“Việc này...”

Cửa phòng hội trưởng đột nhiên bị gõ vang.

Âu Khải Thần xuất hiện nơi ngưỡng cửa, đôi mắt lãnh khốc nhìn thấy Mộc Như Lam thì liền tan băng chảy tuyết, tuy rằng gương mặt không biểu hiện gì nhiều, “Như Lam, em bận à?”

Mộc Như Lam dựng thẳng thân thể vốn hơi nghiêng về phía Thư Mẫn, dịu dàng cười với Âu Khải Thần, “Có chuyện gì vậy Khải Thần?”

Âu Khải Thần liếc Thư Mẫn một cái rồi gật đầu.

Chào tạm biệt Thư Mẫn xong xuôi, Mộc Như Lam đi ra ngoài cùng Âu Khải Thần, hai người đứng trên hành lang, Mộc Như Lam hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Cho em.” Âu Khải Thần lấy ra một tấm thiệp mời đựng trong phong bì, trải qua trò hề lúc trước của Bạch Tố Tĩnh, lần này hắn quyết định đích thân đưa thiệp mời cho Mộc Như Lam.

“Ngày mai là sinh nhật Miên di rồi, nhanh thật đấy.” Mộc Như Lam nhìn thiệp mời cười tủm tỉm, “May là sáng sớm nay em đã chuẩn bị quà chu đáo.”

“Miên di nhất định sẽ rất vui.” Âu Khải Thần cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, cứ như đang thôi thúc hắn chạm vào cô gái trước mặt.

“Đương nhiên.” Nụ cười của Mộc Như Lam tăng thêm vài phần tâm đắc, thoát nhìn tựa như một chú mèo xinh đẹp kiêu kỳ khiến người ta thật muốn ôm vào lòng mà cưng nựng.

“Thân thể em thế nào rồi?” Lúc nhận được tin, Âu Khải Thần chỉ thiếu điều lao đến sờ cảnh sát đánh chết Kim Buru Hồ, thế nhưng hắn đã bị Hoắc Á Lận ngăn lại khuyên răn. Âu Khải Thần cảm thấy lời mẹ nói rất có lý, ví như Kim Buru Hồ sẽ bị pháp luật trừng trị, hắn cần chi phải kích động đi đánh Kim Buru Hồ làm liên lụy chính mình?

“Không sao cả, vừa tỉnh lại là đã có thể xuất viện, nói chung cũng không nghiêm trọng.”

“Ừm.”

Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, mây đen bao phủ tứ phương khiến người ta cảm thấy thật bất an. Cô hạ mi mắt, thấy dưới lầu có một người đang lặng lẽ rời đi, như thể hắn chưa hề đến đây, hoặc chẳng có ý định đến đây.

Bóng lưng kia... là Lam Nhất Dương, hắn cứ lặng lẽ đến rồi đi như thế, cả tay áo cũng không thèm động đậy, vậy mà đã muốn mang đi cả một mảng mây mù?

Mộc Như Lam nghiêng đầu, khóe miệng khẽ uốn một độ cong xinh đẹp.

Âu Khải Thần dĩ nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, đôi mắt lãnh khốc nheo lại nhìn theo bóng dáng Lam Nhất Dương. Lam Nhất Dương... học sinh mới thiên tài từng bị Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đánh bầm dập. Nghe nói trong thời gian nằm viện, quan hệ giữa hắn Mộc Như Lam rất tốt nhưng không hiểu tại sao bỗng đột nhiên nhạt đi, là do hắn ta chuyển đến lớp F chăng?

Học viện Lưu Tư Lan có quy định: nghỉ thi mà không xin phép thì thành tích sẽ là số 0, nếu thành tích thường ngày cũng không đủ tiêu chuẩn thì sẽ bị điều sang lớp khác để tránh chuyện con sâu làm rầu nồi canh. Lam Nhất Dương nghỉ thi mà không xin phép, mấy tháng nay đi học chưa được bảy ngày, thành tích như vậy thì bị ném vào lớp F là đương nhiên rồi.

Toàn học viện đều biết, lớp F năm hai chính là hậu thuẫn mạnh nhất của Mộc Như Lam, bọn họ cũng là người nhanh nhất trong việc nắm bắt tin tức về Mộc Như Lam, chuyện liên quan đến Mộc Như Lam hầu như đều là từ miệng lớp F truyền ra, tí như người tông phái Mộc Như Lam chính là An Hữu Minh học ở Từ Viên, tí như Bạch Tố Tĩnh giả mạo làm em gái Mộc Như Lam để đi lừa bịp người khác, cuối cùng còn quyến rũ bố của cô, hại gia đình

bọn họ tan nát...

Vì vậy thanh danh Bạch Tố Tinh ở học viện Lưu Tư Lan đã hoàn toàn thối rửa, cho dù có thể trở về thì cô ta cũng không còn mặt mũi để mà về.

Mỗi ngày, lớp F dành gần một phần ba thời gian vào chuyện xoay quanh Mộc Như Lam, đối với Lam Nhất Dương mới bị chuyển đến mà nói thì không biết là may mắn hay bất hạnh.

Rõ ràng cô đã ném vào mặt hắn một câu tàn nhẫn và vô tình như thế, vậy mà bên tai hắn lúc nào cũng tràn ngập những lời ca ngợi ủng hộ cô.

“Hội trưởng đại nhân thật sự là người tốt, lần trước tớ phát sốt té xỉu trên hành lang, cô ấy tự mình đưa tớ đến phòng y tế, còn chăm sóc tớ nữa!”

“Hôm trước tớ thấy hội trưởng đại nhân cho mèo hoang ở ven đường ăn, mấy con mèo con lúu rúu vây quanh hội trưởng, nhìn đáng yêu chết đi được!”

“Lam Lam luôn giúp đỡ người khác vô điều kiện.”

“Lam Lam...”

“Hội trưởng đại nhân...”

Tựa như một lời nguyên dai dẳng, nguyên rằng mỗi ngày mi đều phải ngập ngụa trong ba chữ “Mộc Như Lam”. Cho dù hắn nhắm chặt mắt bịt chặt tai thì cũng không thể nào lẩn trốn được, cứ như có vô số nhà sư đang liên tục niệm bên tai, làm hắn không dứt sâu muộn.

Vì sao...

Vì sao cô đối xử với người khác tốt đến thế, mà đối với hắn thì lại đẩy từ thiên đàng xuống địa ngục? Hắn nguyên là kẻ đã chết chìm trong bóng tối, nếu cô chẳng qua chỉ là giả vờ từ tế thì sao không tiếp tục làm thế luôn đi? Cô nữ nào vươn tay kéo hắn lên bờ, làm hắn tưởng mình có thể một lần nữa sống dưới ánh mặt trời, sau đó lại tàn nhẫn đấm hắn xuống nước? Đó là vực sâu tuyệt vọng ra sao cô có biết không, tại cái trại cai nghiện hắc ám ấy, hắn đã bị bóng tối giam nhốt từng ngày, ký ức kinh hoàng tựa một cái mồm đầy máu lao đến nuốt chửng hắn, bị đánh gãy tay chân, bị bắt buộc nốc thuốc, bị lao động khổ sai, thậm chí bị... luân phiên cưỡng bức...

Hạng người như Lý Diễm, hạng người như Lý Diễm và Lam Bình Lâm, hạng người hại hắn rơi vào tình cảnh ấy rồi lại muốn giết chết hắn, cô làm sao có thể lạnh lùng nói ra những lời đó? Làm sao có thể?

Đáng lẽ Lam Nhất Dương phải hận Mộc Như Lam mới đúng, thế nhưng hắn lại phát hoảng khi hay tin cô suýt chút nữa bị hại chết. Hắn cứ mãi u u mê mê, đến lúc nhận ra tia sáng cuối cùng trong thế giới của mình sắp vụt tắt thì mới hoàn toàn tỉnh ngộ: cô vốn đã bất khả trời buộc, vì hắn khẩn cầu nên mới tình nguyện tồn tại bên cạnh hắn, có điều hắn lại quên rằng, ánh mặt trời có thể sưởi ấm người nhưng cũng có thể tùy thời rồi bỏ, không ai bắt ép được.

Lam Nhất Dương kéo lê thể xác và tinh thần mỏi mệt về chỗ ngồi của mình, trong lớp chỉ còn lại mấy người trong nhóm Thái Sử Nương Tử.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: V20.2: vực sâu (2)

Đoạn Nghiêu ngồi ở vị trí cuối cùng của hàng ghế cuối cùng, hắn vắt chéo chân gác lên mặt bàn, ghế đổ ra sau tựa sát vào tường, bàn tay xinh đẹp của thiếu niên cầm lấy một quyển sách không bìa, che đi đôi mắt hắn.

Nhưng khi Lam Nhất Dương trở về chỗ ngồi, đôi mắt đào hoa trên khuôn mặt cậu hồn ngay tức khắc quét về phía hắn. Đoạn Nghiêu rất ngạc nhiên, hôm ấy Mộc Như Lam rốt cuộc đã nói cái gì với Lam Nhất Dương mà hại hắn suy sụp đến nông nổi này. Lúc trước Đoạn Nghiêu còn xem trọng Lam Nhất Dương vì hy vọng hắn có thể cướp Lam thị từ tay Lam Bình Lâm, thế nhưng bây giờ hắn ta chỉ biết đánh nhau gây sự, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, cứ như bức bối giận dữ ai. Chẳng lẽ Đoạn Nghiêu hắn phải tìm đến Lam Bình Lâm sao? Thật nhức đầu, dã tâm của Lam Bình Lâm quá lớn, hắn không ưa chút nào.

“Lão đại, nếu cậu cứ nhìn hắn như vậy thì người ta sẽ tưởng các cậu có gian tình đấy.” Lễ Thân ngồi bên trên đang quay xuống định nói gì đó thì liền bất gặp Đoạn Nghiêu chăm chú nhìn Lam Nhất Dương, hắn không khỏi cười hi hi.

Nghe thế, Thái Sử Nương Tử ngồi ở phía trước lập tức hoàn hồn, cô khiếp sợ nhìn Đoạn Nghiêu, “Gay?!”

Bàn tay cầm gương của Lưu Bùi Dương run lên, hắn quăng gương xuống đất rồi cũng khiếp sợ nhìn Đoạn Nghiêu, “Thật á? Lão đại come out rồi! Đây đúng là hạnh phúc lớn nhất của cộng đồng nam nam chúng ta...”

“Thôi ngay.” Đoạn Nghiêu khề đào đôi mắt đào hoa cô lệ, nhất thời bọn họ không dám âm ỉ nữa, biểu cảm khoa trương trên mặt cũng thu lại.

“Đùa chút ấy mà.” Lễ Thân cười hi hi, giây tiếp theo liền khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, “Xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Gi?”

Thái Sử Nương Tử lập tức tiếp lời, “Không hiểu sao cấp trên lại đột nhiên điều tra kỹ càng tài sản, chức vụ trước đây và án kiện của tất cả các quan chức tỉnh chúng ta.”

“Bố cậu tham nhũng làm rối ki cương?” Đoạn Nghiêu nhìn về phía Thái Sử Nương Tử.

Về mặt Thái Sử Nương Tử cứng đi, “Mấy chuyện đó tớ làm sao biết được, nhưng có lẽ là có...” Thường thì làm gì có chuyện không tham nhũng, nhất là người đã ngồi vào ghế cục trưởng như bố cô, “Quan trọng là, những người bị kéo xuống ngựa đều đã từng qua lại với bố tớ, sớm muộn gì lửa cũng lan đến nơi, tớ sợ ông ấy...” Thái Sử Nương Tử chưa nói hết câu nhưng ý tứ đã quá rõ ràng.

Nếu bố Thái Sử Nương Tử xuống ngựa thì cục cảnh sát sẽ có biến động lớn, những gì bọn họ bố trí trước đây đều trở thành công cốc, thân phận của Thái Sử Nương Tử cũng sẽ bị ảnh hưởng, đây quả thật không phải chuyện tốt.

Đoạn Nghiêu hơi hạ mí mắt, ngón cái chậm rãi ma sát chiếc nhẫn nơi ngón trỏ, một hồi lâu sau, hắn nói, “Chuyện này tôi sẽ xử lý.”

“Xử lý như thế nào?” Lễ Thân hỏi, đây là chuyện chính trị, nghe nói là nhiệm vụ cấp trên giao xuống, ngay cả tổ chức hắc đạo “Ám long” bá chủ tỉnh J cũng không tiếp tục bảo vệ Kim gia vì sợ thật sự chọc giận chính phủ.

“Tôi tự có cách.” Dứt lời, Đoạn Nghiêu lại cảm quyền sách che đi gương mặt.

Mọi người thấy vậy cũng không hỏi gì thêm, bọn họ đều biết Đoạn Nghiêu có bí mật, nhưng từ khi quyết định đi theo hắn, bọn họ đã giao phó sự tin tưởng, lòng trung thành và thậm chí cả tính mạng cho hắn. Người không ngông cuồng, uổng đời thiếu niên. Bọn họ không đi theo con đường bằng phẳng mà cha mẹ đã sắp đặt, cho dù sau này ngã tan xương nát thịt thì cũng không oán không hối hận.

...

Bình thường Mộc Như Lam luôn rời trường trễ hơn những người khác. Sau khi trải qua chuyện lần trước, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm càng thêm lo lắng về vấn đề này, bọn họ cảm thấy Mộc Như Lam một mình đứng giữa dãy phòng học vừa rộng vừa trống như vậy thì thật không an toàn, vì thế quyết định chờ Mộc Như Lam cùng nhau về nhà. Khi ba chị em về đến nhà thì trời đã sắp tối.

Trong nhà đang có vài vị khách, nghe nói là vừa gấp rút bay từ thủ đô đến đây, bọn họ mặc tây trang màu đen, thoát nhìn vô cùng nghiêm túc.

Kha Uyển Tình ngồi đối diện bọn họ, vẻ mặt không thể gọi là tốt.

Ngay khi Mộc Như Lam đặt chân vào nhà, bọn họ lập tức nhận ra cô, “Mộc tiểu thư.”

Mộc Như Lam thoáng kinh ngạc, đây không phải là lần đầu tiên cô gặp những người này, vào ngày kỷ niệm thành lập học viện Lưu Tư Lan, bọn họ đã ngồi ở phòng hội nghị mà nói với cô rằng: Mộc Như Lam, quốc gia muốn cháu.

Đã xảy ra chuyện gì khiến bọn họ phải cấp tốc bay đến đây?

Một chút kinh ngạc qua đi, Mộc Như Lam liền khôi phục tư thái lúc trước, cô ngồi xuống cùng bọn họ chậm chậm nói, lắng lắng nghe.

Hóa ra là vì Chu thị trưởng đã lợi dụng quyền hạn để nhanh chóng đưa đơn khởi tố đến toà án, tòa án nhận được thư tố tụng như thế thì tất nhiên không thể tiến hành theo trình tự thông thường, đành phải đưa vụ việc lên cho cấp trên xử lý. Mộc Như Lam có thân phận rất đặc biệt, cấp trên chắc như đinh đóng cột là sẽ thu cô về dưới trướng, ngay cả vị trí cho cô cũng đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Vậy mà lại đột nhiên có người muốn kiện Mộc Như Lam, yêu cầu kiểm tra xem Mộc Như Lam có bệnh tâm thần hay không, nếu có thì người giám hộ sẽ phải bồi thường, còn nếu không, bọn họ sẽ tố cô tội cố ý giết người.

Sát nhân tâm thần không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, chỉ có điều người giám hộ sẽ phải gánh lấy phí bồi thường, nhưng ai thèm để ý đến chuyện này? Cho dù là cố ý giết người hay là tâm thần giết người thì đó cũng là một đả kích nghiêm trọng đối với niềm kỳ vọng và sự tin tưởng mà bọn họ dành cho Mộc Như Lam, vì thế bọn họ mới phải cấp tốc bay từ thủ đô tới đây.

Mặc dù bọn họ cũng biết đối phương không có chứng cứ, không thể lập án.

Thiên tài Mặc Khiêm Nhân năm đó cũng giống như Mộc Như Lam bây giờ, chỉ vì một chút hiểu lầm, bọn họ đã dễ dàng thả Mặc Khiêm Nhân vào tay nước Mỹ, sau đó dù khấn cầu đến mấy cũng không thể挽 hồi. Hiện tại bọn họ sao có thể tiếp tục phạm phải sai lầm? Nếu lại lần nữa tự tay tống tiễn một nhân tài, bọn họ sẽ bị người đời cười cho thúi mặt mất.

Ý của bọn họ là, tòa án sẽ không công khai thẩm tra xử lý vụ án này, mọi người phải tự giải quyết nội bộ.

“Nực cười, thật sự quá nhục cười! Đám Kim Bưu Hồ bắt cóc con tôi, cuối cùng không biết mâu thuẫn thế nào mà lại đâm chém lẫn nhau, vậy mà bọn họ còn dám nói ngược Lam Lam nhà tôi là kẻ tâm thần giết người cơ đấy. Lam Lam từ nhỏ đến lớn chưa hề làm hại một động vật nào, trên lầu còn đang nuôi một con bò câu kia kia. Lam Lam giết người? Đúng là hoang đường, vớ vẩn!” Kha Uyển Tình nghe xong thì càng thêm bức bối, bà ta cứ nghĩ bọn họ đến đây là để tự ý sắp xếp tương lai của Mộc Như Lam, nào ngờ lại là vì chuyện này, bà ta quả thực tức đến buồn cười!

Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm ngồi ở hai bên Mộc Như Lam, cảnh giác trừng mắt nhìn mấy người đối diện, hết như đề phòng một sinh vật ăn thịt đang có ý cướp đi miếng thịt của mình.

“Mộc phu nhân, xin bà đừng kích động, hãy nghe chúng tôi nói hết.”

“Còn phải nói cái gì nữa?! Đừng nói là các ông thật sự muốn đưa bác sĩ tâm lý tới kiểm tra con gái bảo bối của tôi đấy nhé! Tôi mà để các ông làm vậy thì tôi mới là đồ điên! Mời các ông lập tức đi ra ngoài!” Cảm xúc Kha Uyên Tĩnh đang cực kỳ kích động, bà ta không thể để Mộc Như Lam bị dính chàm, nó là kho báu của bà ta, chừng nào còn chưa vỡ vết đến kiệt quệ, bà ta sẽ không cho phép bất cứ ai với bất cứ lý do nào cướp đi kho báu này!

“Mộc phu nhân, bà làm vậy cũng vô ích, chẳng lẽ bà muốn Mộc tiểu thư lên tòa trực tiếp giằng co với nguyên cáo để người ta biết hết hay sao?” Thật không hổ là người làm chính trị, vừa nói câu đầu tiên là đã đâm ngay vào tử huyệt của Kha Uyên Tĩnh, Kha Uyên Tĩnh làm sao cam tâm để Mộc Như Lam lấy thân phận bị cáo mà đứng trên tòa án, hơn nữa còn phải nhìn cảnh quan toà phán xem Mộc Như Lam có bị tâm thần bệnh hoạn hay không!

Mộc Như Lam vẫn giữ nụ cười ôn hòa dễ chịu trên môi, làm những người đối diện không khỏi lên tiếng an ủi, “Yên tâm đi, cũng không phải là chuyện gì đáng sợ, chúng tôi sẽ bảo vệ cháu.”

Mộc Như Lam gật đầu, “VẬY CÁC CHÚ CÓ THỂ NÓI RÕ TÌNH HUỐNG CỤ THỂ MỘT CHÚT KHÔNG?”

“ĐƯỢC.” Lên tiếng lần này là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi với chiếc kính mắt trông có vẻ tri thức, “Theo trình tự tố tụng thông thường, từ khi khởi tố đến khi mở phiên tòa thì nhanh nhất cũng phải ba tháng, thường thường sẽ là sáu tháng, khoảng thời gian đó đối với chúng tôi là quá dài, mà với cháu thì cũng không cần thiết, vì vậy chúng tôi quyết định xử lý nội bộ. Mong cháu đừng để bụng, ngày mai người khởi tố sẽ dẫn theo bác sĩ tâm lý đến phiên tòa, bác sĩ đó sẽ kiểm tra tâm lý của cháu trong một căn phòng kín...”

“Chẳng lẽ có ai nói chủ án cấp độ của họ rồi muốn chú coi quần áo ra kiểm tra thì chú cũng coi à?” Mộc Như Lam thần nhiên cắt ngang lời nói của ông ta nhưng lại không gây cảm giác vô lễ, cô gái này khiến người ta rất khó có thể phản đối.

“Cháu cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, rõ ràng bọn họ không hề có chứng cứ cho thấy cháu giết người, chỉ dựa vào lời nói của Kim Bưu Hồ và Hoàng Mao mà đã muốn dòm ngó kiểm tra tâm lý của cháu sao?” Mộc Như Lam nhìn thẳng vào bọn họ, “Như vậy cũng đúng luật à?”

Phải rồi, hoàn toàn không có chứng cứ gì cả, trên bút máy và dao rọc giấy đều không có vân tay của cô, trái lại còn không hề thiếu vân tay của Kim Bưu Hồ và Hoàng Mao, như thế thì làm sao có thể kiện cô tội cố ý giết người, thậm chí còn hoài nghi cô bị tâm thần bệnh hoạn?

“Cháu muốn kiện bọn họ tội phi báng.” Mộc Như Lam nhẹ nhàng cầm lấy ly sữa nóng mà Chu Phúc vừa bung lên cho cô, độ ấm theo từng đầu ngón tay lan tỏa ra toàn bộ bàn tay, giọng nói tuy nhu hòa nhưng lại mang theo một sự kiên định khiến không ai có thể phản bác.

Mấy người ngồi đối diện dường như rất bất ngờ khi thấy Mộc Như Lam đột nhiên thốt ra một câu như vậy, sau đó mới sực hiểu, à phải rồi, tội phi báng theo điều luật 246 luật hình sự nước ta, bất kỳ ai “công khai làm nhục người khác hoặc bịa đặt sự thật để bôi nhọ người khác, trong trường hợp nghiêm trọng” đều phải bị trừng phạt tới ba năm tù.

Nhưng người phạm tội phải đạt đến “trường hợp nghiêm trọng” thì mới có thể cấu thành tội phi báng để mà lập án truy cứu.

Kẻ khởi tố lần này tuy có bịa đặt phi báng nhưng vẫn chưa đến mức độ nghiêm trọng, ngoài những người trong cuộc ra thì không còn ai khác biết chuyện cả.

Quả nhiên chỉ là một cô bé 16 tuổi mà thôi.

Mới thoáng cảm thấy Mộc Như Lam trấn định đến mức bất bình thường, bọn họ nghe cô nói vậy thì ánh nhìn không khỏi dịu đi, “Cháu đừng kích động, chuyện này không cần thiết phải làm căng, đến lúc đó còn sẽ ảnh hưởng đến cháu nhiều hơn nữa.”

“Nhưng điều cháu nói là thật, bọn họ không hề có chứng cứ để kiện cháu, chẳng phải sao?” Mộc Như Lam uống một ngụm sữa, đôi mắt trong trẻo tỏa mẫn cảm lên, xinh đẹp thập phần.

“Đúng đó, không có chứng cứ thì khởi tố được cái gì!” Mộc Như Sâm cũng biết muốn kiện một người thì bắt buộc phải có bằng chứng xác đáng.

Mộc Như Lâm đẩy kính mắt, âm thầm gật đầu.

Những người kia bắt đầu cứng đờ về mặt, tựa hồ không ngờ Mộc Như Lam lại muốn làm khó như thế. Cơ mà cũng đúng thôi, nếu đổi là bọn họ, bọn họ cũng chẳng đời nào phối hợp với kẻ kiện mình trong khi hẳn ta không có khả năng khởi tố thành công theo cách bình thường. Hiếm một nỗi, tuy rằng bọn họ khó thể nào dung hòa hình ảnh Mộc Như Lam với một tên sát nhân biến thái, nhưng những lời của Kim Bưu Hồ và Hoàng Mao cũng không có vẻ là giả.

Nói trắng ra là, cấp trên muốn Mộc Như Lam yên tâm phối hợp, cũng giống như năm xưa họ yêu cầu Mặc Khiêm Nhân làm một cuộc kiểm tra tương tự. Tất cả chỉ vì sự ích kỷ của bọn họ – đã quá mức coi trọng nên không muốn xuất hiện bất kỳ tí vết nào nữa. Rút kinh nghiệm từ đợt trước, lần này bọn họ khéo léo đổ hết mọi chuyện lên đầu kẻ khởi tố kia, nào ngờ Mộc Như Lam vẫn không chịu phối hợp, chẳng lẽ cô đã nhìn thấu mục đích của họ?

Nghĩ vậy, bọn họ nhìn nhau cùng phát ra tín hiệu rút lui. Hết học kỳ sau là Mộc Như Lam sẽ thi vào đại học, bọn họ không hy vọng cô sẽ chạy ra nước ngoài giống như Mặc Khiêm Nhân, mà cho dù chạy thì cũng phải trở về dốc sức cho nước nhà.

Cứ như thế, nhóm người rời khỏi Mộc gia mà không hề đa động đến chuyện giải quyết vụ án, chắc chắn bọn họ sẽ còn đến nữa.

Mộc Như Lam nhướn mày nhìn chất lỏng màu trắng ngà trong tay, ngón tay nhẹ nhàng gỡ lên thành ly, mái tóc đen huyền che đi gương mặt cô, khiến người khác nhìn không thấu.

Nếu cô không sống lại lần nữa rồi tìm đọc bộ sách pháp luật thì có khi còn tưởng bọn họ thực sự muốn tốt cho cô ấy chứ. Bất quá cũng không phải lỗi của bọn họ, thân là chính trị gia thì phải làm nhiều đại nghĩa, làm nhiều chuyện vì nước vì dân. Họ có lập trường của họ, cô cũng có lập trường của cô, mọi người đều ích kỷ cả thôi.

Mộc Như Lam rất yêu đất nước đã nuôi dưỡng cô, để cô được sống trong cảnh hòa bình mà không phải ngày ngày lo sợ chiến tranh như một số quốc gia khác, ở đó bắn giết như cơm bữa, rồi còn cả mấy vụ mưu sát khủng bố đại biến thái nữa.

Nhưng mà, cô thật sự là một kẻ biến thái nha, làm sao cô có thể đi gặp thứ sinh vật đáng sợ như bác sĩ tâm lý được chứ? Nhờ đâu hần lại giống như Mặc Khiêm Nhân tiên sinh, liếc một cái là đã nhìn thấu cô thì sao? Ai nha... thế thì hồng bút rồi, con rối của cô vẫn chưa được làm xong, cô không muốn vào bệnh viện tâm thần đâu.

Nhưng nếu không làm theo ý bọn họ thì e rằng bọn họ sẽ tiếp tục làm khó, như vậy cũng không tốt. Nên làm gì đây, cố gắng phối hợp vì một cuộc sống yên ổn, hay là tiếp tục đấu tranh cho lòng tự tôn?

Vì thế, cô lấy đi động ra.

...

Mặc Khiêm Nhân nhận được tin cũng không trễ mấy so với Mộc Như Lam, hiếm khi nào hần về nước một chuyến, lãnh đạo cấp cao chỉ hân không thể áp bức hần nhiều hơn, dĩ nhiên sẽ ước gì hần tiếp nhận vụ này. Vụ án lần này khá ly kỳ, trên hung khí không có dấu vân tay của “hung thủ” theo lời khai của Kim Bưu Hồ, trái lại còn đầy rẫy vân tay của hần ta, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, bọn chúng vẫn khẳng định rằng Mộc Như Lam là kẻ giết người.

Mà kẻ giết người, quả thật chính là Mộc Như Lam.

Làm sao cô có thể khiến hung khí không dính dấu vân tay của mình? Trong ấn tượng của Mặc Khiêm Nhân, lúc hần cứu Mộc Như Lam ra khỏi kho hàng thì tay cô đã nhuộm đầy máu, sau đó được rửa sạch trong bệnh viện. Nếu hần không lầm, đó hần là máu của hai kẻ đã chết.

Hần cũng không sợ những người đó yêu cầu giải quyết nội bộ, Mộc Như Lam nhất định sẽ không đáp ứng, hơn nữa lá đơn khởi tố kia chắc chắn sẽ bị toà án bác bỏ dựa theo trình tự pháp luật, không có chứng cứ thì khởi tố cái rắm. Một lỗ hồng lớn đến thế, nếu Mộc Như Lam còn không nhận ra thì có lẽ hần sẽ phải nghĩ cách cứu vớt chỉ số thông minh của cô.

Giữa thư phòng an tĩnh, chiếc di động đặt trên mặt bàn bỗng rung lên, Mặc Khiêm Nhân tựa hồ đã quá quen với chuyện đột nhiên nhận được tin nhắn, vì vậy hần cảm lên hết sức thuận tay.

—— Có rất nhiều bác sĩ tâm lý có thể nhìn thấu tôi sao?

Đôi mắt lạnh nhạt phản chiếu ánh sáng trắng và hàng chữ đen, vài giây sau, hần gửi tin trả lời.

—— Sẽ không vượt quá ba người.

Lúc trước hần dựa vào trực giác nên mới nghi ngờ cô, đến tận bây giờ cũng chưa thể nhìn thấu hoàn toàn, huống chi những người khác? Thiên tài như Mặc Khiêm Nhân cũng không phải cái trắng ngoài chợ, đào đâu ra cho nhiều.

Mộc Như Lam không khỏi kinh ngạc, cô lợi hại đến thế cơ à?

—— Liệu tôi có thể đối mặt với bác sĩ tâm lý không?

—— Chỉ cần em đừng sử dụng lối tư duy của người ngoài hành tinh là được, ngoại trừ tôi ra, không được làm vậy trước mặt bất kỳ ai khác.

Nếu Mộc Như Lam không ngừng che giấu thì đến cả hần cũng chẳng thể xác nhận sự biến thái của cô chứ nói gì mấy tên bác sĩ tâm lý khác? Trước nay đâu thiếu những chuyện tội phạm biến thái đánh lừa hay thậm chí là đồng hóa luôn cả bác sĩ. Trong nhà tù mà hần quản lý, vợ đại cũng ra một tên dư sức dắt mũi các bác sĩ tâm lý thiếu bản lĩnh, thậm chí còn khiến bọn họ ngơ ngẩn thừa nhận “Người này đã khỏi hần, hồi phục vô cùng tốt, hoàn toàn có thể xuất viện”.

Đây là lý do vì sao bọn biến thái thông minh đều bị giam giữ trong nhà tù hay còn gọi là bệnh viện tâm thần của hần, người không đủ bản lĩnh sẽ bị bọn chúng ăn tươi nuốt sống bất cứ lúc nào. Đừng quá coi thường những kẻ biến thái thông minh, chỉ thông minh thôi là đã nguy hiểm lắm rồi, bây giờ còn kết hợp với tâm lý bệnh hoạn điên cuồng, quả thực chết như chơi.

Mộc Như Lam cảm thấy thật thú vị, bác sĩ tâm lý không thể chặn ra bệnh tâm thần của cô? Thật hay giả đây? Nếu là thật thì sao bọn họ có thể làm bác sĩ tâm lý?

Đĩ nhiên, có hai khả năng. Một là thật, không phải bác sĩ tâm lý quá kém cỏi, mà là cô đã biến thái và nguy hiểm đến mức có thể lừa gạt bác sĩ tâm lý; hai là Mặc Khiêm Nhân lừa cô, có lẽ hắn cố ý nói với cô như thế để khiến cho cô hứng thú, sau đó ngu muội đi gặp bác sĩ tâm lý, kết quả bị phát hiện đã mắc bệnh tâm thần, đến lúc đó hắn đã có thể tổng tên sát nhân biến thái là cô đẩy vào bệnh viện tâm thần mà không tốn lấy một giọt mồ hôi.

Nhìn đi, đây mới đúng là những gì một nhà tâm lý tội phạm học bình thường sẽ làm với một tên tội phạm biến thái.

Cũng giống như cảnh sát dụ dỗ phạm nhân nói ra chân tướng, sau đó lại không chút lưu tình quăng hắn vào tù.

Mộc Như Lam ngồi trên giường nhìn nội dung tin nhắn, đôi môi ngậm nụ cười, mắt trong như ngọc lưu ly, lại thuần túy sâu kín tựa vực thẳm.

Đại đa số biến thái đều khó thể nào lý giải những tình cảm phức tạp, cho dù cô biểu hiện rằng cô rất quý họ rất yêu họ nhưng thực ra chính cô cũng không hiểu hết được, kỳ thật cô vẫn chưa lý giải phần tình cảm này, sự tồn tại của họ có ý nghĩa gì với cô, có lẽ cô chỉ hành động theo bản năng mà thôi, phải vậy thì cô mới có thể dứt khoát vứt bỏ ai đó, thậm chí còn làm ra chuyện tổn thương bọn họ.

Xem ra đây cũng là nguyên nhân Mặc Khiêm Nhân tri hoãn không tỏ tình, Mộc Như Lam không hiểu tình cảm của hắn, nếu cô không chủ động yêu hắn rồi tự mình phát hiện thì sẽ chẳng bao giờ hiểu được, mà hắn cũng đồng thời bị cô “lừa gạt”. Hắn không muốn như thế, người đàn ông thích sạch sẽ sẽ chỉ cầu một tình yêu sạch sẽ thuần túy, dù cho đối phương biến thái giết người không gớm tay.

...

Vừa tắm rửa xong xuôi, Kha Uyển Tinh liền nhận được một cuộc gọi từ Hoa Phương, Hoa Phương nói một hồi chỉ xoay quanh đề nghị kiểm tra tâm lý của Mộc Như Lam, Kha Uyển Tinh tức đến mức đập điện thoại, thế nhưng Hoa Phương vẫn tiếp tục lên tiếng.

“Chẳng lẽ Mộc phu nhân không sợ sao? Chẳng lẽ bà không sợ sống chung mái nhà với một kẻ biến thái giết người không chớp mắt? Bà nghĩ mà xem, nhờ đâu nửa đêm cô ta đứng trước giường của bà, trên tay còn cầm một con dao...”

“Bà câm miệng!” Kha Uyển Tinh biến sắc hét to vào điện thoại, từ sau vụ Uông Cường, bà ta vẫn chưa được một đêm ngon giấc, hễ đặt lưng xuống là lại thấy ác mộng. Mới hôm qua gặp ác mộng, bây giờ còn phải nghe Hoa Phương nói những thứ đáng sợ như thế...

“Bà sợ đúng không? Mộc phu nhân, gặp chuyện này thì ai cũng sợ hãi. Nếu nó là người bình thường thì còn may, chắc bà cũng biết tiểu tử họ Kim kia đã làm không ít chuyện xấu, nhưng ít ra sẽ không xuống tay với người nhà, vậy nếu Mộc Như Lam thật sự bị tâm thần bệnh hoạn thì sao? Tôi biết bà yêu con gái, nhưng lẽ nào bà thật sự yên tâm sống chung mái nhà với một đứa con gái có khả năng mắc bệnh tâm thần, buổi tối ngủ nghỉ cũng phải nom nóp lo sợ, chỉ bằng cứ làm kiểm tra cho an thân khỏe lòng?”

“Bà im ngay! Tôi tận mắt nhìn con gái tôi lớn lên mà lại không biết nó có bình thường hay không sao?!” Kha Uyển Tinh run run thân mình, vừa giận lại vừa sợ, không thể phủ nhận, lời nói của Hoa Phương đã khiến bà ta sợ hãi, ai cũng sợ hãi khi phải chung sống với một kẻ biến thái, bất kể là tinh thần biến thái hay tâm lý biến thái, bọn chúng đều cực kỳ đáng sợ.

“Đã như vậy thì sao bà không để bác sĩ tâm lý kiểm tra nó một chút? Cứ coi như kiểm tra sức khỏe theo thông lệ cũng được. Thay vì tiếp tục giằng co khiến chẳng ai sống yên ổn, chỉ bằng mỗi người lùi một bước cho an lòng nhau? Chuyện này chúng ta giải quyết nội bộ không truyền ra ngoài, bà còn chần chừ gì nữa? Và lại, hiện nay áp lực xã hội rất lớn, đi gặp bác sĩ tâm lý cũng không phải chuyện gì mờ ám, nhiều người còn nhờ cậy bác sĩ tâm lý để giảm bớt áp lực, tháng trước tôi còn đi một lần nữa kia.” Hoa Phương nói chuyện rất khéo léo, đầu tiên là gieo rắc sợ hãi, sau đó lại ôn hòa xoa dịu, đã có sự kinh hoàng trước đó, Kha Uyển Tinh sẽ cảm thấy đề nghị phía sau thực chẳng sá gì.

Kha Uyển Tinh cảm động, trong lòng thả lỏng. Cứ coi như đi kiểm tra tâm lý miễn phí, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu..

=====

Và đó chính là cách Kha tiện nhân đồng ý ép Lam Lam đi gặp bác sĩ tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: V21.1: Có Bệnh (1)

Hôm sau.

Kha Uyển Tinh thức dậy từ sớm, bà ta ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, về mặt có chút do dự, nhưng trong mắt phần nhiều là sự kiên quyết.

Không bao lâu sau, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, Mộc Như Lam mặc đồng phục Lưu Tư Lan đẹp để đi xuống, tóc dài mềm mại buông xõa sau lưng, chậm rãi không chút vội vàng, tạo cảm giác thánh khiết như một thiên sứ đang thong thả bước đến cùng với vầng hào quang.

Mỗi lần nhìn thấy đứa con gái này, Kha Uyển Tinh đều có cảm giác mọi vật trên thế gian đều không quý giá bằng cô, cô là một kho báu vô tận. Nếu không phải con gái chung quy đều phải lập gia đình thì bà ta đã muốn trói cô bên cạnh cả đời, không thả cho ai hết. Nhưng cho dù Mộc Như Lam phải lập gia đình thật, bà ta cũng sẽ không buông tay, bà ta cực lực phản đối những điều vớ vẩn như “con gái lấy chồng chẳng khác nào bát nước đổ đi”.

“Lam Lam.” Kha Uyển Tinh đứng lên.

“Chào buổi sáng, mẹ.” Đôi môi Mộc Như Lam gợi lên một nụ cười ấm áp nhu hòa tựa tia nắng sớm mai.

Kha Uyển Tinh và Mộc Như Lam đi đến phòng ăn, trên bàn cơm, bữa sáng mỹ vị đầy đủ dinh dưỡng đã được chuẩn bị xong. Kha Uyển Tinh tự rót cho mình một tách cà phê, sau đó lại rót cho Mộc Như Lam một ly sữa nóng.

“Lam Lam, mẹ đã xin nghỉ học cho con rồi, hôm nay không cần tới trường.” Kha Uyển Tinh đưa sữa qua, cố gắng duy trì giọng điệu bình tĩnh như đây chỉ là một chuyện rất đời bình thường.

Mộc Như Lam ngừng lại mọi động tác, chỉ im lặng nhìn Kha Uyển Tinh.

Kha Uyển Tinh tỏ ra thật sự nghiêm túc, “Mẹ đã quyết định rồi, hôm nay chúng ta phải đến tòa án một chuyến để gặp bác sĩ tâm lý, coi như là kiểm tra tâm lý miễn phí một lần, mẹ sẽ đi cùng con. Nếu không làm như vậy thì e rằng những người đó sẽ không từ bỏ ý đồ, ngộ nhỡ bọn họ truyền tin đồn thất thiệt ra ngoài thì sao? Con sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.”

“Chúng ta có thể kiện bọn họ tội phỉ báng.” Mộc Như Lam hạ mí mắt uống một ngụm sữa.

“Xem con kia, chuyện con bị bôi nhọ thanh danh thì liên quan gì đến việc kiện bọn họ tội phỉ báng, con ngẫm lại coi bọn họ là loại người nào? Cùng lắm chỉ là kẻ vô danh không mấy ai để ý. Còn con thì sau này sẽ được quốc gia trọng dụng, được nhiều người biết đến. Bọn họ làm sao có thể so sánh với con chứ?” Kha Uyển Tinh vừa nhân nại giải thích vừa lặng lẽ đánh giá Mộc Như Lam, rốt cuộc là nó thấy gặp bác sĩ tâm lý làm tổn thương lòng tự trọng hay là...

Mộc Như Lam đặt ly sữa xuống, nhìn thẳng Kha Uyển Tinh, cô nghiêm túc nói, “Mẹ, con không muốn.”

Kha Uyển Tinh nghe thế thì cau chặt đôi mày, thoát nhìn rất phiền chán, bà ta mất kiên nhẫn dần tách cà phê xuống mặt bàn, giọng nói bắt đầu trở nên cường ngạnh, “Chuyện này mẹ đã quyết định rồi, nếu con không làm chuyện xấu thì sao lại phải sợ bác sĩ tâm lý. Con ăn nhanh rồi đi lên thay quần áo đi, tối nay chúng ta sẽ tới tòa án.”

Mộc Như Lam nhìn Kha Uyển Tinh, nụ cười trên môi từ từ thu lại, mí mắt hơi rũ xuống, ngón tay nhẹ nhàng ma sát miệng ly.

... Thật là, hết bỏ rồi lại đến mẹ sao? Có phải quá nhanh rồi không? Không được nha, phải từ từ từng bước mới đúng nha, quá mau quá vội thì làm con rồi sẽ không đẹp đâu, mỗi người một bộ định, chắc chắn không thiếu được ha ha ha...

Đã không cần tới trường, Mộc Như Lam liền thả chậm tốc độ ăn sáng. Lúc Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm xuống lầu, thấy Mộc Như Lam vẫn ngồi ở bàn ăn chưa đi, bọn họ không khỏi ngạc nhiên.

“Chị, giờ này rồi mà chị còn chưa đi học sao?” Mộc Như Sâm lập tức vọt tới trước mặt Mộc Như Lam, bỗng nhiên nhìn thấy khóe miệng Mộc Như Lam có dính một ít sữa, thân thể nhanh hơn trí óc, cậu dùng ngón tay nhẹ nhàng lau qua, sau đó bỏ vào miệng.. (MDL: Ai da! Như Sâm hừ quá đi!~)

Mộc Như Lam giật mình, Mộc Như Sâm cũng giật mình, ngu ngơ để nguyên ngón tay trong miệng. Mộc Như Lâm trầm hoảng hốt, vội vàng đẩy Mộc Như Sâm sang một bên, “Chị, hình như em nhìn thấy Bạch Tổ Tinh đứng trước nhà mình.” Buổi sáng khi ra ban công tưới hoa, Mộc Như Lâm đã nhìn thấy Bạch Tổ Tinh đi qua đi lại bên ngoài cổng sắt nhà bọn họ.

Quả nhiên, sự chú ý của Mộc Như Lam ngay lập tức bị những lời này hấp dẫn, “Tinh Tinh?”

“Vâng, ở ngoài cổng.” Mộc Như Lâm nói, vốn định để Chu Phúc đuổi đi nhưng không ngờ bây giờ lại phát huy tác dụng, coi như con ả kia cũng chưa đến nỗi phê.

“Chị đi xem sao.” Mộc Như Lam đứng dậy đi ra ngoài.

Mộc Như Lâm nhìn bóng dáng Mộc Như Lam biến mất sau cửa chính, thấy Mộc Như Sâm vẫn còn kinh ngạc chưa phục hồi tinh thần, cậu lập tức vung tay đánh vào gáy anh trai, “Anh đang nghĩ gì mà ngu người ra vậy?”

“Ngao!” Mộc Như Sâm đau đến kêu lên, những thứ vừa xuất hiện trong đầu cũng bị cú đánh ấy đập tan, “Em làm cái quái gì thế?!” Mộc Như Sâm trừng mắt nhìn Mộc Như Lâm, không biết lớn bé gì hết, cậu là anh trai cơ mà! Cho dù chỉ sớm vài phút thì cũng là anh!

“Ăn sáng nhanh lên, sắp muộn tới nơi rồi.” Dứt lời, Mộc Như Lâm cầm lấy một ly sữa và một miếng bánh mì nướng, rào bước ra ngoài.

Mộc Như Sâm thấy vậy thì cũng vội vàng cầm sữa và bánh mì đi theo.

Ngoài cổng sắt.

Bạch Tổ Tinh mặc quần áo phong phanh đứng run rẩy bên vệ đường, lạnh tới nổi răng va vào nhau lạch cạch, sắc mặt hết sức khó coi. Cô ta thì thoảng

lại liếc về phía ngôi biệt thự hoa lệ trước mặt, trong mắt tràn ngập vẻ sốt ruột và oán giận.

Bạch Tố Tinh biết Mộc Như Lam thường tới học viện Lưu Tư Lan từ rất sớm, bảo vệ giữ cổng không cho cô ta đến gần khu vực ấy, rơi vào đường cùng, cô ta đành phải đến Mộc gia chờ đợi, cho nên sáng nay mới sáu giờ kém cô ta đã chạy tới đây chờ, chỉ sợ Mộc Như Lam đi tới trường quá sớm, nào ngờ lại phải chờ hơn hai tiếng!

Cô ta lạnh sắp chết đến nơi, vậy mà Mộc Như Lam vẫn chưa chịu chìa cái bản mặt ra!

Cô ta ý đồ tranh thủ sự đồng cảm của Mộc Như Lam nên mới mặc ít quần áo như vậy! Chết tiệt! Đạo này gặp cái vận rủi gì thế này? Vì sao luôn có chuyện xúi quẩy xảy ra, vì sao mọi thứ luôn trật khỏi kế hoạch? Vì sao cơ chứ!

Ngay vào khoảnh khắc Bạch Tố Tinh định bỏ cuộc, cửa chính của biệt thự Mộc gia đột nhiên mở ra, một bóng hình mảnh khảnh xuất hiện. Bạch Tố Tinh nhất thời có cảm giác như thiên sứ mang ánh sáng hy vọng đang tiến về phía mình, giây tiếp theo cô ta liền khôi phục tư tưởng đậm chất Bạch Tố Tinh, cũng đúng vậy mà, không phải sao? Hiện tại Mộc Như Lam chính là ánh sáng hy vọng, là cọng cỏ cứu mạng của cô ta, chỉ cần cô gái lương thiện ngu xuẩn này ngoan ngoãn đưa cô ta trở lại Mộc gia thì mọi chuyện đều có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Cổng sắt từ từ mở ra, Bạch Tố Tinh lập tức nhào vào lòng Mộc Như Lam, cất tiếng khóc đáng thương ê chề, “Hu hu hu hu... chị... hu hu... chị ơi...”

Mộc Như Lam cười tủm tỉm nhìn cô gái chưa được cho phép mà đã làm dơ quần áo của mình, cô nhẹ nhàng xoa lưng Bạch Tố Tinh, ngón tay nhẹ lướt trên da thịt xương cốt của cô ta, đôi mắt lóe ra ánh sáng si mê, “Ngao, đừng khóc đừng khóc...”

Khóc được một lúc, Bạch Tố Tinh cảm thấy như vậy chắc được rồi, từ trong lòng Mộc Như Lam, cô ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt đỏ đỏ tội nghiệp cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, “Chị, chị tin em chứ? Em thật sự không có... thật sự không có làm cái chuyện đó, chị nhất định phải tin tưởng em hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: V21.2: Có Bệnh (2)

Nhìn mà xem, trên thế giới này luôn có những người như vậy, thích lợi dụng lòng tốt của người khác để đạt được mục đích xấu xa.

Mộc Như Lam cao hơn Bạch Tố Tinh một chút, cô dịu dàng vuốt những sợi tóc mai hỗn độn ra sau tai cho cô ta, tiếp đó lại mon trón khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đáng thương, “Tinh Tinh, chị rất muốn tin tưởng em...” Làm sao cô ta có thể để ý tới một lão già nhà giàu mới nổi như Mộc Chấn Dương được chứ? Cô ta chỉ vừa mất Âu gia a.

Bạch Tố Tinh không khỏi thả lỏng, cô ta biết mà, đây chính là điểm chết của hạng ngu xuẩn như Mộc Như Lam, cô ta ghét nhất loại người thế này, lương thiện ngu xuẩn, bộ tướng mình là Chúa cứu thế hay sao? Chờ xem, chờ đến khi cô ta hoàn thành nhiệm vụ rồi, nhất định cô ta sẽ nể tình lợi dụng nhiều lần mà cho Mộc Như Lam chút ít cơm thừa canh cặn, để cô đỡ phải đi ăn xin, đương nhiên, cô ta cũng không ngại chu cấp cho Mộc Như Lam một công việc vừa có tiền đồ lại tha hồ thoải mái hưởng thụ, ví dụ như nằm trên giường để đàn ông cười, ha ha ha ha...

Tuy tâm cơ ác độc như thế nhưng trên mặt cô ta vẫn đeo một chiếc mặt nạ tiểu bạch hoa thuần khiết nhu nhược, cô ta nhìn Mộc Như Lam đầy mong đợi, “Thật tốt quá, chị tin em, chị sẽ giúp em đúng không? Xin chị hãy giúp em giải thích với Kha đi, đây chỉ là hiểu lầm, làm sao em dám làm ra cái chuyện đó, chị giúp em đi, chị tốt bụng như vậy, nhất định sẽ giúp em đúng không?”

“Này!” Mộc Như Lâm và Mộc Như Sâm vừa đi ra đã thấy một màn này, Mộc Như Sâm lên tiếng phản đối ngay tắp lự, cậu tiến nhanh tới đẩy người đang đứng trước mặt Mộc Như Lam ra, hung dữ nhìn cô ta, “Nhờ giúp hả, cô có biết xấu hổ không đấy? Đã quyến rũ Mộc Chấn Dương rồi bây giờ còn đến đây lừa gạt chị gái tôi!”

Mộc Như Lâm đứng trước mặt Mộc Như Lam, cũng bày ra tư thế bảo vệ giống hệt Mộc Như Sâm, “Đừng nói là mới theo Mộc Chấn Dương ăn hai ngày đau khổ mà đã không chịu nổi rồi đòi trở lại nhà chúng tôi đấy nhé? Thật nực cười, cô nghĩ nhà chúng tôi là khách sạn à, muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?”

“Không phải không phải, xin đừng nói như vậy, không phải như thế...” Bạch Tố Tinh lắc đầu, cắn môi úy khuất nhìn Mộc Như Lam cầu cứu, “Chị...”

Mộc Như Lam mỉm cười đáp, “Em đợi chị một chút.” Dứt lời, cô lập tức xoay người vào nhà.

“Chị!” Mộc Như Lâm biến sắc, vội vàng chạy theo.

“Tôi sẽ không cho phép cô bước vào nhà tôi thêm lần nào nữa đâu! Đồ rác rưởi!” Mộc Như Sâm trừng Bạch Tố Tinh chấy mặt rồi cũng theo đi vào, trước đó không quên đóng cổng sắt lại, tránh để đứa con gái tráo tráo này tự tiện xông vào.

Bạch Tố Tinh đứng sau cổng nhìn theo bóng dáng Mộc Như Lam, trong lòng âm thầm cười lớn, cô ta biết ngay mà, Mộc Như Lam ngu xuẩn rất dễ bị lừa, thật không hiểu nổi tại sao người như nó có thể sống tốt ở học viện Lưu Tư Lan đến như vậy, có lẽ là vì ngôi trường ấy tương đối sạch sẽ, nếu bước

vào xã hội, người như Mộc Như Lam sớm muộn gì cũng sẽ bị lừa lừa trắng tay, bị bắt nạt đến chết, đáng đời! Hừ, ai cũng phải trả giá đắt cho sự ngu si của chính mình.

Bạch Tố Tinh hí hửng chờ mong, cô ta chắc chắn Mộc Như Lam sẽ giúp cô ta cầu tình Kha Uyển Tinh, hơn nữa xác suất thành công rất cao.

Mộc Như Lam cũng không để Bạch Tố Tinh phải đợi lâu, cô đi nhanh ra, trên tay còn cầm thêm vài thứ, Bạch Tố Tinh kích động tới gần công sát nhưng không dám vượt qua, bởi hai anh em Mộc gia đang đứng nhìn chăm chăm cách đó không xa.

Công sát từ từ mở ra.

“Chị!” Bạch Tố Tinh kích động lẫn chờ mong nhìn Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam khoác áo khoác đang cầm trên tay lên người cô ta, chậm rãi nói, “Tinh Tinh, hôm kia mẹ đã bảo Chu thúc mang quần áo của em và bố đi đốt hết rồi, hiện giờ chị chỉ có thể lấy quần áo cũ của chị cho em mặc, tuy chị không mặc được nữa nhưng giữ ấm vẫn rất tốt, em chịu khó vậy.”

Khuôn mặt Bạch Tố Tinh lập tức cứng lại, hai mắt cô ta tròn to.

“Còn cả cái này nữa.” Mộc Như Lam đặt một chuỗi chìa khóa lên trên tay Bạch Tố Tinh, “Đây là chìa khóa căn biệt thự ở Thanh Hòa của chị, em tới đó một lần hẳn là còn nhớ phải không? Nếu em không có chỗ ở thì cứ đến đó cũng được, không sao cả, chị sẽ nói một tiếng với Bao thúc.”

Tay nắm chùm chìa khóa lạnh như băng, Bạch Tố Tinh nghe Mộc Như Lam mỉm cười nói này nói nọ, dần dò đủ thứ, sau đó xoay người vào nhà, công sát khép lại một lần nữa, không biết từ khi nào, chiếc chìa khóa bị siết chặt đã cắt vào da thịt trong lòng bàn tay, máu tươi từ từ nhuộm đỏ các kẽ ngón tay.

Bạch Tố Tinh hận đến nỗi muốn quăng hết mọi thứ xuống đất mà hung hăng giẫm đạp, giẫm cho đến khi nào nát bấy mới thôi! Cái quái gì thế? Ha! Cái quái gì thế?! Cô ta đi lấy quần áo cũ đưa cho mình mặc? Cô ta tưởng Bạch Tố Tinh đây là kẻ nhạt rác chắc?! Cô ta tưởng mình là ăn xin chắc? Lấy quần áo không mặc nữa về mặc? Chẳng lẽ mình không có tiền sao? Mình không có thân phận địa vị sao? Mình chính là nghệ sĩ được công ty TMT ký hợp đồng! Mình là Bạch Tố Tinh, là siêu sao quốc tế tương lai!

A a a a a a!

Toàn thân Bạch Tố Tinh run run vì phẫn nộ, cô ta cúi đầu nhìn cái chìa khóa dính máu đang nằm nơi lòng bàn tay, trong đầu xuất hiện hình ảnh căn biệt thự màu xám âm trầm tối đen như mực, nhất thời tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, chết tiệt! Muốn cô ta đến cái nhà rách nát đó ở hả, có con mẹ mày thêm!

Bỗng nhiên, Bạch Tố Tinh phát hiện tay kia của cô ta đang cầm một hộp quà màu xanh được gói rất đẹp, đúng rồi, Mộc Như Lam nói hôm nay cô ta bận việc, có khả năng không đi tham gia tiệc sinh nhật của di Âu Khải Thần được, bảo mình rằng nếu rảnh thì đưa quà cho Âu Khải Thần giúp cô ta, còn nói đây là thứ mà người di kia mong chờ đã lâu...

Nghĩ đến điều gì đó, cơn giận dữ trong lòng Bạch Tố Tinh tạm thời tiêu tan, đôi mắt cô ta lóe lên ánh sáng toan tính, một thứ đã mong chờ từ lâu? Như vậy, nhất định người di kia sẽ cực kỳ vui vẻ, và sẽ rất có cảm tình đối với người đã tặng phần quà này, có phải hay không?

Mộc Như Lam đứng nhìn xuống từ ban công cao nhất của biệt thự Mộc gia nhìn xuống, thấy Bạch Tố Tinh chậm chạp nhấc chân rồi đi cùng với đồng hồ, cô mỉm cười, tiếp tục cầm bình nước nhẹ nhàng tưới cho cây lô hội và mấy chậu hoa, một bài hát không tên khe khẽ vang lên. Bên dưới bầu trời âm đạm, nụ cười cô gái tựa như vàng mặt trời ấm áp xua tan mây mù.

Đời người như một vở diễn, vở diễn cuộc đời, nhiều khi bạn cho rằng mình là khán giả nhưng lại không biết có người đang coi bạn như diễn viên. Em gái thân yêu à... kiếp này, đường đời bắt đầu chuyển hướng rồi, mong sao trước khi bị biến thành rồi, cung sẽ vì chị mà trình diễn một vở kịch thật đặc sắc, nếu tâm tình tốt, chị sẽ chế tác cung đẹp hơn đây ha ha ha ha...

Bỗng nhiên, một cái bóng trắng phạch phạch bay đến đậu bên cạnh chậu hoa màu nâu.

Động tác của Mộc Như Lam khựng lại, cô nhìn về phía con bồ câu, nghiêm túc bảo, “Không được đâu.”

Bồ câu nghiêng đầu nhìn cô bằng đôi mắt đậu đen ngốc manh, sau đó nó gù gù hai tiếng, đại tiện một đồng vào chậu hoa.

Mộc Như Lam nghiêm nghị, “Không được, phân của em không có chất dinh dưỡng, chỉ được cái làm bẩn đất mà thôi.”

Bồ câu kháng nghị kêu mấy tiếng, một đồng hai đồng ba đồng...

Mộc Như Lam cảm nín, bồ câu trắng ngây ngô nhìn cô, rất là vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: V21.3: Có Bệnh (3)

Gần trưa, Mộc Như Lam cùng Kha Uyển Tinh lên xe đi đến tòa án trung tâm thành phố K, bên Chu thị trưởng cũng đã chuẩn bị xong.

Khi hay tin Mộc Như Lam nhận kiểm tra tâm lý, Mặc Khiêm Nhân không khỏi lạng đi. Mộc Như Lam bất ngờ nhận kiểm tra? Thật đang kinh ngạc, hẳn sẽ không cho rằng Mộc Như Lam tin tưởng câu trả lời của hắn nên mới đồng ý để bác sĩ tâm lý kiểm tra.

Đối với tâm lý học, đặc biệt là các chuyên gia tâm lý học, kẻ biến thái luôn có cảm giác bài xích và sợ hãi trời sinh. Cho nên đám biến thái trong nhà tù của hắn khi thấy chuyên gia tâm lý chủ động bắt chuyện với ý đồ nhìn thấu bọn chúng thì luôn luôn không chịu hợp tác, hoặc là thừa cơ lừa gạt rồi hãm hại bọn họ, không ai muốn nội tâm của mình bị người khác nhìn thấu, mà điểm này ở biến thái thì lại càng mạnh mẽ.

Hơn nữa, muốn chiếm được lòng tin của bọn chúng cũng rất khó. Mặc Khiêm Nhân không phải tụt người để tình cảm che mờ lý trí, phần lớn thời gian hắn đều dùng lý trí khống chế mọi cảm xúc, vì thế mới luôn giữ được sự bình tĩnh, chỉ trừ lúc Mộc Như Lam gặp chuyện ngoài ý muốn tại kho hàng.

Lục Tử Mạnh đang ở trong thư phòng của Mặc Khiêm Nhân, trên bàn là mấy quyển sách về tâm lý học. Từ khi biết Mộc Như Lam là tội phạm biến thái, Lục Tử Mạnh ngay cả tâm tư tán gái cũng không có, hễ rảnh là lại đọc sách, bằng không cứ gặp Mộc Như Lam lần nào là sẽ bất an lần nấy. Rõ ràng hắn không phải mẹ của Mặc Khiêm Nhân, thật đúng là phiền muốn chết! Có một huynh đệ như Mặc Khiêm Nhân, nhất định kiếp trước hắn đã giẫm phải một bãi phân cực lớn.

Cho nên khi biết Mộc Như Lam muốn đi gặp bác sĩ tâm lý, Lục Tử Mạnh đã kinh ngạc tròn tròn mắt, “A! Không phải chứ?! Mặc Khiêm Nhân, cậu mau ngăn cản cô ấy đi!”

Mặc Khiêm Nhân cúp điện thoại, lạnh nhạt liếc Lục Tử Mạnh, “Vì sao phải ngăn cản?”

“Cậu bị ngốc à! Nếu kiểm tra ra Mộc Như Lam không bình thường thì người bên thủ đô sẽ biết ngay lập tức, cậu không muốn ở bên cô ấy nữa sao?” Lục Tử Mạnh trừng mắt quát.

Lục Tử Mạnh chính là người như thế, giấy trước hắn còn định nói cho mọi người biết chân tướng vì không muốn bạn mình ở bên cạnh một kẻ biến thái, nhưng khi biết tình thế có thể xoay chuyển, Mộc Như Lam có thể được chữa khỏi, hắn liền nguyện ý cho họ một cơ hội, thậm chí còn nguyện ý trợ giúp và chúc phúc cho bọn họ, theo cách nói của Mặc Khiêm Nhân thì chính là: một kẻ lương thiện ngu xuẩn nhưng không làm người ta chán ghét.

Mặc Khiêm Nhân cầm lấy áo khoác để trên sofa rồi đi ra ngoài. Vừa bước tới cửa, bỗng sực nhớ ra thứ gì đó, hắn quay đầu nhìn Lục Tử Mạnh, vẻ mặt hồ hững, giọng nói bình thản, tựa như không đặt trong lòng, “... Tìm cho tôi một quần jean sậm màu, một áo len lông dê màu xám nhạt cổ chữ V, một áo khoác dạ màu đen... Và cả một cái khăn quàng cổ thật dày bằng len sợi thô màu trắng.”

Lục Tử Mạnh đứng đực ra nhìn Mặc Khiêm Nhân, mặt ngu luôn, “Hả?”

“Tất cả đều phải mới, đã được giặt lại một lần nữa.” Tức là không được lấy đồ Lục Tử Mạnh từng mặc, và cũng không được lấy đồ mới chưa giặt qua. Cho dù là một bộ đồ để đi hẹn hò, Mặc Khiêm Nhân vẫn không quên căn bệnh cuồng sạch sẽ của mình.

Lục Tử Mạnh lúc này mới nghe rõ Mặc Khiêm Nhân nói cái gì, hắn dần dần hoàn hồn, sau đó há hốc mồm nhìn người đàn ông đang bày ra thần sắc lạnh lùng hồ hững như chẳng đoái hoài gì đến thế giới này, “... Cậu ấy, có ngạo mạn thế nào thì cũng đừng coi ông đây là nô tài mà sai khiến chứ, vô lại! Không, tôi hẳn phải chúc mừng cậu rồi cuộc cũng thôi cái cách ăn mặc trăm ngày như một mới đúng. Cậu có biết tôi nhìn cậu mặc mãi một bộ quần áo mà ngứa muốn ới luôn... Coi như tôi chưa nói gì hết!”

...

Xe đỗ xích trước cửa tòa án, đã có người chờ sẵn ở đó, nhanh chóng dẫn bọn họ vào trong.

Trong một căn phòng giống như phòng họp, Chu thị trưởng cùng thân nhân của hai kẻ đã chết và những người tới nhà Mộc Như Lam hôm qua đều có mặt.

Ngoài ra còn có một người đàn ông mặc tây trang đeo khẩu trang, hình như y đang nói gì đó khiến mọi người lộ ra biểu cảm sợ hãi và thán phục.

Thấy Mộc Như Lam cùng Kha Uyển Tinh đi vào, Chu thị trưởng đứng dậy, mỉm cười hiền lành với Mộc Như Lam, “Lam Lam, vị này là bác sĩ Lưu Sùng, tốt nghiệp đại học California, đã có bằng thạc sĩ ngành tâm lý học, là một bác sĩ tâm lý rất lợi hại.”

Mộc Như Lam nhìn vị bác sĩ tâm lý lợi hại mang tên Lưu Sùng, bất giác một tia mưu mô trong đôi mắt có phần đục ngầu, lông mày cô hơi nhướng, “Lưu bác sĩ bị bệnh à?”

“Bị cảm nhẹ thôi.” Lưu Sùng nói, âm thanh có chỗ khàn khàn, xem ra thực sự bị cảm.

“Được rồi, chúng ta mau bắt đầu đi, kết thúc sớm cho kịp giờ cơm trưa.” Chu thị trưởng coi đồng hồ, “Chúng ta sẽ để Lam Lam và Lưu bác sĩ vào một căn phòng riêng, bên trong chỉ có hai người, không cần lo lắng, từ từ sẽ xong.”

Mộc Như Lam và Luru Sùng được đưa vào phòng, trong đó chỉ có một bộ sofa đen đơn giản, một bàn làm việc, kèm một chiếc ghế dựa.

Mộc Như Lam ngồi trên ghế sofa, bác sĩ Luru Sùng ngồi tại bàn làm việc, lưng tựa vào ghế, cô mỉm cười nhìn y, “Vây, bắt đầu thôi.”

“Được, trước tiên mời cô trả lời tôi mấy vấn đề...” Luru Sùng cầm giấy bút, bắt đầu bước vào trình tự hỏi cô đáp.

Mộc Như Lam không được ý muốn đánh giá bác sĩ này, đây là bác sĩ tâm lý đầu tiên cô tiếp xúc, không hiểu sao, cô không tìm thấy cảm giác giống như cảm giác trên người Mặc Khiêm Nhân. Chẳng lẽ là vì trình độ khác biệt? Nhưng Mặc Khiêm Nhân đang ở trình độ nào nhỉ? Chuyên gia tâm lý tội phạm học nghe có vẻ cao cấp hơn rất nhiều so với bác sĩ tâm lý thông thường.

Thời gian kéo dài khoảng nửa giờ, đầu tiên Luru Sùng hỏi một vài vấn đề để kiểm tra tâm lý. Đoạn, y yêu cầu Mộc Như Lam tường thuật lại chuyện hôm đó cô đuổi theo sau Kim Bưu Hồ bắt cóc Mộc Như Lâm. Tiếp đó lại hỏi một số câu hỏi, cô cứ thế trả lời.

Những người còn lại đứng đợi ở bên ngoài, có người lo lắng, có người bình thản như không quan tâm, có người nắm chắc phần thắng, tự tin tràn trề.

Một hồi lâu sau, cửa phòng nhẹ nhàng hé mở, Mộc Như Lam bước ra, Kha Uyển Tinh lập tức vỗ đến hỏi, “Sao rồi?” Bà ta rất sợ Mộc Như Lam bị chẩn đoán là thật sự mắc bệnh tâm thần, nếu thế bà ta nhất định sẽ không chịu đựng nổi.

Mộc Như Lam mỉm cười lắc đầu, “Không biết nữa, phải đợi Luru bác sĩ đi ra.”

Cô vừa dứt lời thì Luru Sùng đã đi ra, y quét mắt nhìn mọi người, vẻ mặt có chút nặng nề. Dưới ánh mắt thấp thòm chờ đợi của những người xung quanh, y nói, “Thật đáng tiếc, vị tiểu thư này mắc bệnh tâm thần rất nghiêm trọng, phải lập tức đưa vào bệnh viện tâm thần để trị liệu.”

“Cái gì?” Kha Uyển Tinh khiếp sợ hét to, gần như bỏ nhào tới túm cổ áo bác sĩ Luru Sùng, “Anh nói bậy! Anh là đồ lang băm! Không biết cái gì cả mà cũng dám nói hươu nói vượn! Đáng chết...”

“Mộc phu nhân! Xin bà bình tĩnh một chút!” Tốp người đến từ thủ đô vội vàng kéo Kha Uyển Tinh lại, một người trong số đó nghiêm túc nói với Luru Sùng, “Xin anh hãy nói cho rõ ràng cụ thể.”

“Trong hai mươi câu hỏi kiểm tra tâm lý, Mộc tiểu thư đã đưa ra mười một đáp án tương tự 60% với những kẻ biến thái. Cô ấy vô cùng bình tĩnh khi tường thuật lại tình huống lúc mình gặp nguy hiểm, thậm chí còn trả lời rất có trật tự. Người bình thường mà gặp phải chuyện xém mất mạng như vậy thì ki ức sẽ có chút hỗn loạn, tuyệt đối không có khả năng nhớ rõ ràng mạch lạc. Hơn nữa...”

Luru Sùng bình tĩnh liệt kê những lý do khiến Mộc Như Lam bị chẩn đoán là không bình thường, ngữ điệu vô cùng chắc chắn và tự tin, mọi người vốn có chút nghi ngờ nhưng cũng dần dần công nhận lời nói của y, tất cả đều nhìn về phía Mộc Như Lam, ánh mắt trở nên phức tạp dị thường.

Lúc này chẳng ai quan tâm đến chuyện Mộc Như Lam có giết người hay không, bọn họ chỉ biết cô ấy không bình thường, bọn họ chỉ biết thiên chi kiêu nữ này chính là một kẻ tâm thần bệnh hoạn.

Mộc Như Lam hơi rùng rợn, sợi tóc đen che đi nét mặt cô, hiện tại là tình huống gì đây? Chuyện cô là biến thái đã bị bại lộ rồi sao? Cô sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần? Chẳng phải hần đã nói, trên thế giới này không có quá ba người có thể nhìn thấu cô sao? Chẳng phải hần đã nói, chỉ cần cô không biểu hiện trần trụi như ở trước mặt hần thì mọi chuyện sẽ ổn cả sao? Đối trá, quả nhiên là đối trá, bác sĩ tâm lý mà không nhận ra bệnh tâm thần thì sao có thể gọi là bác sĩ tâm lý?

A... Phải làm sao bây giờ? Giết hết toàn bộ người ở đây sao? Không được, bọn họ quá đông, cho dù có giết chết thì cô cũng không thoát được. Hay là phải giả vờ khuất phục, rồi sớm tìm cách trốn thoát khỏi bệnh viện tâm thần? Sau khi trốn thoát, việc đầu tiên cần làm chính là chế Mặc Khiêm Nhân đối trá kia thành một con rối~

Dám phản bội lòng tin của cô, đúng là đồ ghê tởm, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: V22.1: hôn (1)

So với bộ dạng hoảng sợ như gặp phải quỷ của Luru Sùng, những người không biết thân phận thật sự của Mặc Khiêm Nhân lại bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng ba người được cử xuống từ thủ đô lập tức đứng thẳng người, trong mắt lộ rõ sự tôn trọng kính nể, “Mặc tiên sinh.”

Thái độ của Mặc Khiêm Nhân rất lạnh nhạt, hần tuyệt nhiên không để tâm đến những người khác mà chỉ một mực dán mắt vào Mộc Như Lam, hần thấy nụ cười ấm áp nhu hòa lúc trước nay đã không còn, thay vào đó là một ánh mắt lạnh lẽo, trông có vẻ như đang tức giận.

Cô cho rằng hần lừa cô sao? Thật đau lòng, hần trước nay chưa từng chân thành hơn thế.

“Vị này là...?” Chu thị trưởng nghi hoặc nhìn ba người kia, sau đó lại chuyển sự chú ý sang Mặc Khiêm Nhân, người này nhìn cùng lắm chỉ là một gã công tử xuất thân tương đối cao mà thôi, việc gì bọn họ phải có phản ứng mạnh như vậy?

Thế nhưng chẳng ai muốn giải thích cho Chu thị trưởng cả, trong ba người đến từ thủ đô, lão đại khoảng hơn ba mươi tuổi tiến tới nghênh đón Mặc Khiêm Nhân, “Mặc tiên sinh, có chuyện gì vậy?”

Mặc Khiêm Nhân chỉ trả cho ông ta một cái nhìn chứ không hề lên tiếng đáp lời. Hân hướng thẳng về phía Lưu Sùng, ánh mắt lạnh lùng sắc bén lập tức đập tan toàn bộ phòng vệ, “Lưu Sùng tiên sinh, tôi cứ tưởng anh đã từ bỏ chí hướng bước vào ngành tâm lý học từ sau lần gặp gỡ ở bệnh viện tâm thần Coen rồi.”

Toàn thân Lưu Sùng run lấy bầy, y thực sự sợ hãi, tầm mắt như bị một áp lực vô hình tóm chặt, không thể nào thoát ra.

“Xem ra môi và bóng ma tâm lý của anh đã hoàn toàn bình phục, bằng không đã chẳng đứng ở đây, đúng chứ? Lưu tiên sinh?” Chất giọng bình thản lọt vào tai Lưu Sùng lại trở thành một cái móc câu đen sì, câu kéo những kí ức kinh khủng luôn hành hạ y mỗi khi đêm về.

Đeo kính, mặc áo choàng trắng, vị bác sĩ với đôi mắt xanh thâm thúy, gã có diện mạo đẹp đến mê người, lời nói ôn hòa nhã nhặn, tính cách khô khan lịch thiệp, mọi thứ ở gã đều làm người ta nảy sinh thiện cảm. Vậy mà khi y đưa tay ra, bàn tay vô cùng hợp với việc cầm dao phẫu thuật ấy liền lòi y lại gần, y bị hôn, vị máu tanh nồng xông vào khoang miệng, bác sĩ thiên tài đáng mến kia trong nháy mắt đã biến thành quái vật đáng sợ!

Kí ức hắc ám kinh hoàng khiến người ta khiếp đảm và khó quên hơn cả chuyện gặp quỷ! Y sợ không dám ra ngoài, y sợ lại bị mê hoặc, sợ lại bị thương tổn, sợ lại phải gặp đám sinh vật biến thái đó...

Y định ninh lần này chỉ là giúp bạn của bố chút việc mà thôi, rồi y sẽ lại lùi về cái góc của riêng mình, nào ngờ lại đụng phải một kẻ càng đáng sợ hơn nữa!

Mặc Khiêm Nhân...

Viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen – nhà tù tội phạm biến thái tại California, Mỹ – năm ấy hai mươi lăm tuổi, mười chín tuổi lấy được học vị tiến sĩ ở GSAS và học vị thạc sĩ ở trường Y khoa Harvard cùng trường Luật Harvard, tham mưu đặc biệt của FBI, mỗi năm giúp FBI phá hơn hai vụ án biến thái, vị bác sĩ thiên tài biến thái kia cũng là do Mặc Khiêm Nhân tự tay bắt được. Một người như thế, bị đám biến thái thông minh gọi là “Bạo quân”, hẳn tuyệt đối không ôn hòa, hẳn có một cái miệng đáng sợ, kể cả biến thái cũng không dám chọc giận hắn.

Lúc Lưu Sùng đặt chân vào bệnh viện tâm thần Coen thì Mặc Khiêm Nhân mới có hai mươi ba tuổi. Thấy Mặc Khiêm Nhân chỉ xấp xỉ tuổi mình, Lưu Sùng tâm cao khí ngạo cho rằng tin đồn thật không đúng sự thật, người đàn ông trẻ tuổi gầy gò không chút cơ bắp này làm sao có thể lợi hại đến vậy được? Tội phạm biến thái bị bắt vào đây đa phần là thiên tài với chỉ số thông minh cao, làm sao có thể thu phục hết chỉ bằng một mình hắn? Cho nên, y đã chủ quan phớt lờ cảnh cáo của Mặc Khiêm Nhân. Mặc Khiêm Nhân tưởng y là đồ ngốc chắc? Đã biết rõ đối phương là kẻ biến thái xảo trá đáng sợ, y ngu gì mà nghe theo lời của bọn chúng cơ chứ?

Nhưng thật ra —— tin vào Khiêm Nhân, trường sinh bất lão*.

*Nguyên văn là “Tin Khiêm Nhân, đắc vĩnh sinh” – được cải biên từ “Tin Xuân ca, đắc vĩnh sinh” (tin vào anh Xuân thì sẽ trường sinh bất lão). “Anh Xuân” ở đây chỉ Lý Vũ Xuân, một nữ ca sĩ với vẻ ngoài ái nam ái nữ. Vào năm 2009, trên các diễn đàn mạng Trung Quốc xuất hiện trào lưu “đạo anh Xuân”, đặc trưng của trào lưu này là ghép đầu của Lý Vũ Xuân vào ảnh cơ thể đàn ông, hoặc tuyên truyền những câu khẩu hiệu như “tin vào anh Xuân thì sẽ đỗ đại học”, “tin vào anh Xuân thì chính quyền sẽ không phá nhà chúng ta”, trong đó “tin vào anh Xuân thì sẽ trường sinh bất lão” là câu khẩu hiệu phổ biến nhất.

Lưu Sùng rất sợ Mặc Khiêm Nhân, nói chính xác hơn, ai tiến vào bệnh viện tâm thần Coen mà không thể toàn vẹn đi ra thì đều sẽ sợ hãi Mặc Khiêm Nhân, bởi vì bọn biến thái kia sợ hãi Mặc Khiêm Nhân. Một người mà đến cả những tên tội phạm nguy hiểm bậc nhất cũng phải sợ hãi, hẳn sẽ đáng sợ đến mức nào a!

Vì thế, đối mặt với câu hỏi của Mặc Khiêm Nhân, Lưu Sùng chẳng khác nào một con rối gỗ chỉ biết cứng nhắc gật gật lắc lắc.

“Nói không nên lời? Được, đã thế đừng lãng phí thời gian, đưa báo cáo kiểm tra Mộc Như Lam cho tôi, tôi không ngại giúp anh kiểm tra một chút, xem cái đầu ngờ nghệch của anh có tiến hóa chút nào sau hai năm không.” Những lời cực kỳ không khách khí của Mặc Khiêm Nhân khiến Kha Uyển Tinh và Chu thị trưởng phải trợn mắt há hốc mồm, nhưng ba người đến từ thủ đô thì lại chẳng lấy làm ngạc nhiên. Ở thủ đô ai mà chẳng biết bản lĩnh độc mồm độc miệng của Mặc tiên sinh Mặc Khiêm Nhân, nói chuyện với người có địa vị cao nhất mà hắn cũng thảnh thơi trào phúng vài câu, huống chi những kẻ khác? Nếu có một ngày Mặc Khiêm Nhân không độc mồm độc miệng, ấy mới là đáng ngạc nhiên.

Nghe Mặc Khiêm Nhân nói vậy, Lưu Sùng luống cuống nhìn Chu thị trưởng cầu cứu, khổ nỗi Chu thị trưởng lại đang mãi quan sát Mặc Khiêm Nhân, trong lòng có chút bất an, người này rốt cuộc là ai đây? Vì sao hắn biết Lưu Sùng? Hơn nữa còn biết rất rõ chuyện Lưu Sùng bị đứt môi?

“Đưa đây.” Mặc Khiêm Nhân vươn tay, ánh mắt thờ ơ bỗng trở nên sắc lạnh.

Đầu óc Lưu Sùng lập tức trống rỗng, y sợ đến nỗi nhũn chân ngã ngồi ra đất, cứ như đang cầu xin quân vương tha mạng, “Không, không phải lỗi của tôi! Tôi không có ý! Tôi chỉ... Đều tại ông ta muốn tôi làm như vậy! Đều tại ông ta!” Lưu Sùng cuống cuồng giải thích.

Chu thị trưởng bị một màn này dọa chết khiếp, ông ta nhìn Lưu Sùng chỉ tay vào mình, trái tim hoảng hốt nhảy loạn, “Cậu...”

Những người còn lại hết sức hoang mang, thế này là thế nào?

“Ông ta muốn anh làm gì?” Mặc Khiêm Nhân nhàn nhạt liếc Chu thị trưởng một cái, Chu thị trưởng lập tức trắng bệch cả mặt.

Lưu Sùng luồng cuống giải thích, “Ông ta... ông ta nhờ cha tôi bảo tôi giúp đỡ, muốn, muốn tôi phải xác nhận... Mộc Như Lam tiểu thư bị bệnh tâm thần...”

Những người bị lừa đều sững sờ nhìn sang Chu thị trưởng, Chu thị trưởng lúc này mặt xám như tro tàn, ông ta biết mình tiêu đời rồi, không đứng lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim!

“Thế, Mộc Như Lam có bệnh tâm thần không?”

Lưu sùng vội vàng lắc đầu như trống bỏi, tựa hồ sợ hãi Mặc Khiêm Nhân sẽ làm gì mình nếu trả lời chậm trễ.

“Kết quả chẩn đoán của anh đâu?”

“Mộc, Mộc Như Lam tiểu thư... rất, rất khỏe mạnh, không có gì dị thường...” Tuy đã trốn trong nhà hai năm nhưng Lưu Sùng dù sao cũng là thạc sĩ tâm lý học, trong đầu vẫn tồn tại ít nhiều tri thức về tâm lý học, theo kết quả chẩn đoán của y, Mộc Như Lam quả thực rất bình thường, tâm lý của cô hết sức khỏe mạnh, hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Tốt lắm, có cần tôi kiểm tra lần nữa không?” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên nhìn về phía những người đến từ thủ đô.

Tối tận lúc này mà vẫn chưa nhận ra Mặc Khiêm Nhân bảo vệ Mộc Như Lam thì đúng là đần độn, bọn họ liền vội lắc đầu, xem ra tin đồn trong đại viện ở thủ đô là thật! Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam thật sự có quan hệ – đương nhiên bọn họ không hay chuyện Mặc Khiêm Nhân phải lòng tên tội phạm biến thái mà chính hắn luôn nghiên cứu và truy đuổi. Biết thế cứ trực tiếp nhờ Mặc gia liên lạc với Mặc Khiêm Nhân cho xong, đỡ mất công chạy đến đây làm rộn như mấy tên ngớ ngẩn.

Mặc Khiêm Nhân chuyển sự chú ý sang Mộc Như Lam, cô gái ấy lại lần nữa nở nụ cười âm ỉ, đôi mắt cô tỏa sáng rực rỡ khiến trái tim hắn không khỏi đập thành thịch, nó bắt chợt lơ nhịp, rồi dần dần gia tốc. Hắn vội dời tầm mắt, khuất dưới những sợi tóc đen, có đôi vành tai lặng lẽ nhuộm hồng.

“Xem ra Chu thị trưởng cũng cần được kiểm tra rồi.”

Lời nói của Mặc Khiêm Nhân ngay tức khắc chiếm được sự tán thành của mọi người, các viên cảnh sát đứng sau lưng Chu thị trưởng còng tay ông ta lại. Thân là thị trưởng mà lại tìm cách hãm hại một cô bé mới 16 tuổi, hơn nữa còn rắp tâm đẩy cô vào bệnh viện tâm thần, biết luật mà vẫn cố ý phạm luật thì lại càng đáng bị trừng trị. Mọi người ai cũng hiểu được mục đích của Chu thị trưởng: ông ta không muốn con gái mình phải chịu khổ cực. Nếu bác sĩ tâm lý thật sự chẩn ra bệnh tâm thần thì mọi lời khai của Mộc Như Lam đều sẽ bị nghi ngờ độ chính xác, dưới tình huống đó, luật sư bên kia chỉ việc ra sức khua môi múa mép, bọn chúng chín phần mười sẽ được tòa xử trắng án.

Rất nhiều bậc phụ huynh có thể thấu hiểu cảm giác của Chu thị trưởng, nhưng trên phương diện đạo đức, chỉ cần đứng ở bên thứ ba thì sẽ không ai tán thành hành vi này. Con gái ông mới 15 tuổi, tuy phạm tội nhưng cũng chưa hại chết một ai, cùng lắm chỉ phải vào trại giáo dưỡng chịu khổ vài ba năm thôi, vậy mà ông lại muốn đẩy người bị hại vào bệnh viện tâm thần. Ở cái chỗ đó, một khi đã bị đưa vào với tư cách là bệnh nhân thì mỗi ngày sẽ bị ép buộc uống thuốc, mỗi ngày sẽ phải nghe một đám người điên kêu khóc la gào, không điên cũng thành điên!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: V22.2: hôn (2)

Chính mình đã sai mà còn tiếp tục hãm hại nạn nhân, cả nhà Chu thị trưởng cứ chờ bị quả báo, bị người đời thóa mạ đi.

Kha Uyển Tinh vừa biết đây là hãm hại thì tức giận đến bốc khói, ngay lập tức muốn khởi tố Chu thị trưởng và Hoa Phương, trong mắt Kha Uyển Tinh, bọn họ chính là lũ đáng hận dám cướp đi kho báu của bà ta, bà ta nhất định phải kiện cho bọn họ trắng tay mới thôi!

Kha Uyển Tinh cùng đám người lo liệu xử lý phần còn lại, Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân đi ra cửa tòa án.

Bầu trời vẫn âm ỉ như trước, những mảng nắng ít ỏi nép mình sau đám mây mù, không khí thật lạnh lẽo. Phía nam mùa đông không có tuyết, có điều thành phố K nằm gần biển, mùa hè vốn không quá nóng, sang đông đương nhiên sẽ rất lạnh.

Đối diện tòa án trung tâm là một quảng trường có đài phun nước lớn, lúc này ở quảng trường không có mấy người, phía trước tòa án cũng tương đối vắng vẻ, nhưng số ít người này lại như cảm ứng được thứ gì đó, bọn họ đưa mắt về phía những bậc thang cẩm thạch nằm trước cửa tòa án, trên đó đang đứng hai người, chiều cao cách biệt trông rất lãng mạn, khí chất tương phản nhưng lại hòa hợp đến kỳ lạ, tựa như mặt trăng và mặt trời, cũng tựa như ngày sáng và đêm đen...

“Thiếu chút nữa là đã nghĩ oan cho Khiêm Nhân tiên sinh rồi.” Mộc Như Lam cúi đầu nhìn mũi chân, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. A... Lại không tìm được lý do để chế hấn thành rồi, tiếc quá đi, nếu làm thành rồi, đôi mắt đẹp để ấy sẽ là của cô, khối thân thể trông rất thoải mái ấy cũng sẽ thuộc về cô. Thật muốn, thật muốn chiếm hấn làm của riêng...

Mặc Khiêm Nhân chỉ nhìn Mộc Như Lam, hấn im lặng không nói một lời, đôi đen trong trẻo như mặt kiếng vừa được gột rửa phản chiếu hình dáng Mộc Như Lam.

Cái cảm giác mình thật lòng mà lại không được tin tưởng thật chẳng tốt đẹp gì, nhưng nếu người đó là Mộc Như Lam thì không sao hết, cô không phải người bình thường, Mặc Khiêm Nhân không thể đối đãi cô như một người bình thường, bởi nếu làm thế thì hấn sẽ không cách nào đến gần cô, lòng phòng bị của biến thái vốn dày và cao hơn bất cứ thứ gì. Hơn nữa chính cô cũng không biết đây là một cái bẫy, hấn không có lý do để trách cứ cô, bọn họ vẫn chưa là gì của nhau cả.

Mộc Như Lam bỗng vươn tay nắm lấy cổ áo hấn, Mặc Khiêm Nhân liền cúi xuống theo hành động của cô, vì thế hai bên xích lại rất gần. Đây là lần đầu tiên Mộc Như Lam đánh giá khuôn mặt của người đàn ông này một cách gần gũi như vậy, hấn thực thanh tú, hấn rất dễ nhìn, không phải suât, không phải khốc, cũng không phải thân thể cường tráng, mà là một kiểu thanh tú đến trong trẻo. Là một mỹ nam tử, nhưng khí chất của hấn lại quá mức lạnh lùng cường thế khiến không ai dám khinh nhờn. Mà cặp mắt đang phản chiếu bóng dáng cô, cô cũng không biết nên hình dung ra sao, nếu phải dùng một đồ vật nào đó để so sánh, có lẽ ngọc mắt mèo tinh xảo sẽ là một sự lựa chọn vô cùng phù hợp.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, trong hơi thở đều là hương vị của đối phương, một hương thơm nhu hòa mang vị sữa, một mùi hương bạc hà lạnh tựa băng, cả hai cùng hòa quyện vào nhau, như một ly trà sữa bạc hà, lưu mãi trong cổ họng một hương vị mát lạnh sáng khoái mà không chút ngọt ngào.

Hai người dùng một tư thế ái muội đứng giữa thanh thiên bạch nhật, nam đẹp trai, nữ cũng xinh xắn, hình ảnh ấy đương nhiên không thể nào xấu được, hoặc là nói, duy mỹ.

Thình thịch thình thịch...

Có trái tim ai đó đang từ từ tăng tốc, vành tai lạnh lẽ nhuộm sắc hồng.

Tư thế này hình như không ổn lắm, bởi lẽ nó sẽ khiến người ta muốn xúc tiến một ít chuyện thân mật, như hôn môi chẳng hạn.

Bọn họ quả thật đã làm thế, bất quá có hơi sai lệch.

Làn môi hồng nhạt mê người nhẹ nhàng chạm lên mí mắt hấn, sau khi hôn xong, Mộc Như Lam còn thốt ra một câu tương tự như lời tỏ tình, cô nói, “Nếu có một ngày Mặc tiên sinh chết, hãy tặng thi thể cho em nhé.”

Nếu không thể chế hấn thành rồi khi còn sống thì cứ đợi đến lúc hấn chết cũng được. Đôi mắt làm người ta mê muội này, cô sẽ lấy xuống, tẩm chất bảo quản nhằm giữ mãi độ tươi, sau đó lại nhét trở vào, cô làm sao có thể để xuất hiện một chút sai sót nào?

Mặc Khiêm Nhân trầm lặng nhìn cô, không khí thân mật vừa mới hình thành đã bị câu nói này đánh cho tan thành mây khói.

“Khiêm Nhân?”

“Đừng có mơ.” Mặc Khiêm Nhân quay người sang chỗ khác, hai tay cầm trong túi quần, cố gắng nhịn xuống ý muốn sờ sờ mí mắt. Hấn bất giác liếc nhìn đôi môi của Mộc Như Lam, nó hơi lạnh, giống như thạch hoa quả, sẽ có vị ngọt chẳng?

Mộc Như Lam chớp mắt nhìn đôi tai hồng hồng kia, sau đó lại nhìn sang khuôn mặt lạnh nhạt điềm nhiên, cô chợt hiểu ra, “Mặc tiên sinh then quá hóa giận à?”

“...” Mặc Khiêm Nhân vẫn nhìn đăm đăm về trước, làm như không nghe thấy gì.

“Thôi thì cho anh hôn lại nha?”

“...” Người thì giả bộ không nghe nhưng hai tai lại thành thật đỏ lên. Biến thái chính là không biết xấu hổ, loại lời nói dụ người ta phạm tội như vậy mà cũng dám tùy tiện bật ra.

“Vì sao anh lúc then lại đỏ hai tai mà không phải hai má?” Mộc Như Lam rướn đầu xem xét khuôn mặt tái nhợt mà vẫn đẹp trai của Mặc Khiêm Nhân, chà, nếu mặt đỏ thì hấn sẽ rất rõ ràng.

“Nếu chỉ số thông minh của em có thể sánh bằng độ dong dài thì đã chẳng ai hãm hại được em.” Người đàn ông then quá thành giận bắt đầu ác mồm độc miệng.

“...” Xin lỗi vì cô không phải thiên tài.

Ít phút sau, Kha Uyển Tinh đi ra cùng một gương mặt u ám, hiển nhiên là đã bị vụ hãm hại của Chu thị trường chọc tức chết. Bà ta đi đến bên cạnh Mộc Như Lam, quét mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân một cái rồi cau mày kéo tay cô, “Đi, về nhà.”

Động tác thô lỗ của Kha Uyển Tinh làm thân hình Mộc Như Lam hơi lão đảo, cô không lên tiếng, chỉ ngoái đầu vẫy tay với Mặc Khiêm Nhân.

Chờ Mộc Như Lam và Kha Uyển Tinh ngồi xe lái đi rồi, Mặc Khiêm Nhân mới vươn tay sờ lên mí mắt bị hôn, nơi đó như lưu lại một cảm giác lạnh lẽo phảng phất, làm hắn nảy sinh ý muốn lấy nó xuống cắt đi.

Ngay lúc ấy, một chiếc xe bất ngờ chạy tới, Lục Tử Mạnh tựa hồ đang nổi giận đùng đùng, trên tay còn ôm vài bộ quần áo, “Hỗn đản Mặc Khiêm Nhân! Cậu có muốn lấy quần áo của cậu không hả?!” Cái tên này, rõ ràng là ra vẻ muốn thay đồ nhưng chả hiểu sao lại đột nhiên bỏ ngang, hại hắn đặc biệt đi tới tiệm giặt ủi một phen, đến khi trở về mới đau đớn phát hiện người ta đã chạy mất dạng. Lục Tử Mạnh dưới con tức giận liền mang quần áo đến đây kháng nghị.

“Có.” Mặc Khiêm Nhân giặt giặt cánh mũi, bàn tay vừa định đưa ra liền rút trở về, thần sắc lạnh nhạt, giọng điệu có chút ghét bỏ, “Giặt chưa sạch.”

“...” Lục Tử Mạnh chỉ muốn quăng luôn đồng quần áo vào cái tên cuồng sạch ghê tởm này.

Chờ cả năm mới được thấy cảnh Lam Lam và Khiêm Nhân tiến triển thân mật... một chút xíu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: V22.3: hôn (3)

Kha Uyển Tinh ngồi lên xe cho Trần Hải lái đi, nhin không được quay đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân đang đứng trên bậc đá cẩm thạch, bà ta nhú mày, thật kỳ quái, vì sao một tên thầy giáo con rơi lại được những người ở thủ đô kính trọng đến vậy? Kha Uyển Tinh tuyệt nhiên không nghi ngờ độ chính xác của thông tin đời tư do Kha lão gia từ cung cấp, bởi vì theo bà ta, nam Kha bắc Hoắc, hai nhà này song song đứng đầu trong nước, ngoài ra không còn tồn tại một gia tộc nào khác có khả năng so bì với họ, bao gồm cả Mặc gia của Mặc Khiêm Nhân.

Vậy, nếu không phải vì thân thế của Mặc Khiêm Nhân thì có lẽ là vì năng lực xuất chúng của hắn? Hắn đã làm nên đại sự nào đó ở thủ đô? Dĩ nhiên, Kha Uyển Tinh chẳng mấy chốc xia đến vấn đề này, bà ta mặc kệ năng lực của Mặc Khiêm Nhân xuất chúng thế nào, cho dù có xuất chúng đến mức khiến nhà nước phải coi trọng thì bà ta cũng không cho phép Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân đến với nhau, bởi vì cái bà ta muốn không phải chỉ đơn thuần là thực lực, mà còn là gia thế hùng hậu và xuất thân cao quý.

Kha Uyển Tinh dời mắt sang Mộc Như Lam, nghiêm túc hỏi, “Con và vị Mặc tiên sinh kia rất thân thiết sao?”

Mộc Như Lam nhìn bà ta một cái, mỉm cười đáp, “Cũng tạm được.”

“Hừ, đừng nói là con thích cậu ta đấy nhé?” Kha Uyển Tinh còn chưa chờ Mộc Như Lam trả lời thì đã tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Con nên biết, mẹ sẽ không đời nào đồng ý cho con kết giao với hạng đàn ông không rõ lai lịch. Tư liệu về Mặc Khiêm Nhân mẹ cũng đã cho con xem qua rồi, chẳng lẽ con muốn qua lại với một gã con rơi nghèo kiết xác hay sao? Trong hoàn cảnh xã hội hiện nay, bộ con tưởng gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng là dễ dàng lắm hả? Cho dù cậu ta thực sự thành công, chỉ cần có người ra tay chen ép thì bao nhiêu công sức cũng sẽ đổ sông đổ biển! Mẹ tuyệt đối sẽ không cho phép, con tốt hơn hết nên chết tâm đi.”

Đàn ông có qua lại với Mộc Như Lam trước nay không hề ít, Âu Khải Thần, Trần Thanh, và cả Đoàn Nghiêu, nhưng đây là lần đầu tiên Kha Uyển Tinh kích động đến như vậy, ngay cả ý kiến của Mộc Như Lam cũng chẳng thèm nghe lấy một lời mà chỉ biết thẳng thừng phản đối, thậm chí còn ra lệnh một cách hết sức nghiêm khắc. Khả năng duy nhất chính là, Mặc Khiêm Nhân khiến bà ta cảm thấy nguy hiểm, sức quyến rũ của hắn quá lớn, bà ta sợ rằng đứa con gái mà mình những tưởng sẽ không dễ dàng thích ai sẽ bị đối phương mê hoặc.

“Mẹ nói thế làm con càng thêm tò mò về Mặc tiên sinh.” Mộc Như Lam vẫn dịu dàng cười nói như trước, không mấy may bị Kha Uyển Tinh hù dọa. Mặc tiên sinh à, ngay cả Kha Uyển Tinh cũng phải sợ hãi anh đấy, quả nhiên là một người rất cường đại a, cho dù không quần áo sang trọng, không đồng hồ hàng hiệu, không hoa tai kim cương, cho dù sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy gò, cũng vẫn toát ra khí chất của một kẻ cao sang quyền quý.

Loại khí chất ấy khiến Kha Uyển Tinh sợ hãi, bà ta sợ Mộc Như Lam sẽ bị mê hoặc rồi sa vào lưới tình. Bản thân không có gì cả ngoại trừ thứ khí chất đầy cảm dỗ đó, kẻ như vậy quả thực chính là tên lừa đảo trời sinh, người có nhãn giới cao đến mấy cũng đều sẽ sa đoạ.

Nghe Mộc Như Lam nói thế, Kha Uyển Tinh nhất thời dựng thẳng lông mày, bà ta phát cáu, “Con dám!” Rõ ràng nó biết tâm trạng mình không tốt mà còn dám chọc giận mình, đứa con gái này càng ngày càng hư đốn càng ngày càng không ra gì!

Mộc Như Lam nhẹ nhàng nở nụ cười, “Đùa thôi.”

“Hừ! Tốt nhất là như vậy!” Kha Uyển Tinh tức anh ách, xoay người phớt lờ Mộc Như Lam, hôm nay bà ta thật tức muốn chết!

Mộc Như Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết từ khi nào, bầu trời đã bắt đầu mờ mịt mưa phùn, bọt nước dày đặc nơi lớp kính, chúng tụ vào một chỗ rồi cùng nhau chảy xuống, phản chiếu ánh ngược của một gương mặt, trên đó tựa hồ xuất hiện vết nứt.

...

Chu Nhã Nhã ôm đầu gối ngồi thu lu trong góc, xung quanh chỉ có bốn vách tường trắng, một ô cửa sổ, một cánh cửa sắt lạnh như băng, không chút hơi người, im lặng đến đáng sợ, ả đã bị nhốt trong này mấy ngày rồi, nghe nói sẽ còn bị giam cầm một thời gian nữa cho đến khi mở phiên tòa.

Ả u ám nhìn mặt đất trùng trùng như thể có thù hằn gì với nó, hận chỉ muốn khoét ra vài cái lỗ.

Cuộc sống ở đây chẳng khác nào cực hình, không ai nói chuyện với ả, không có di động không có máy tính, không biết gì về thế giới bên ngoài... Không ai đối xử với ả bằng vẻ mặt ôn hòa, không ai coi ả là đại tiểu thư, ngay cả thức ăn mỗi ngày cũng cực kỳ khó nuốt, y hệt thức ăn cho lợn!

Tại sao lại như vậy? Biết bao lâu rồi, bố mẹ ả làm gì mà còn chưa cứu ả ra khỏi đây? Làm gì mà còn chưa chịu xử lý con yêu tinh hại người Mộc Như Lam? Sự nhẫn nại của ả sắp hết rồi, ở trong này, ả ngồi thêm một phút là lại hận Mộc Như Lam thêm một chút. Lúc ả chịu khổ sở, đứa con gái kia nhất định đang được hưởng đủ loại an ủi tại học viện Lưu Tư Lan! Mộc Như Sâm nhất định sẽ nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa! Khốn kiếp! Vì sao mệnh Mộc Như Lam lớn như vậy, cô ta đáng lẽ phải chết cháy mới đúng!

Đúng rồi, tất cả là tại tên Kim Buru Hồ ngu xuẩn vô dụng kia, vì sao hắn không giết chết Mộc Như Lam theo lời ả? Nếu làm vậy ngay từ đầu thì ả đã chẳng phải rơi vào cảnh ngộ này! Mộc Như Lam đáng chết! Kim Buru Hồ cũng đáng chết! Lũ đáng chết!

Chu Nhã Nhã nghiêng răng ken két, chờ xem, chờ bố mẹ ả cứu được ả ra xem, ả sẽ không để Mộc Như Lam may mắn như vậy được nữa đâu, ả sẽ tự mình hành động, ả phải nhìn Mộc Như Lam lênh láng máu nằm trên mặt đất thì mới rời đi! Tuyệt đối không để cô ta có cơ hội sống sót!

Phòng Kim Buru Hồ nằm ngay cạnh phòng Chu Nhã Nhã, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi ra khỏi đây cũng là tìm kẻ đã hại hắn thể thảm thể này để tính sổ.

Chu gia.

Nhận được tin Chu thị trưởng hãm hại Mộc Như Lam không thành rồi bị bắt vào tù, Hoa Phương lập tức xám ngoét mặt mày, món quà mừng Chu Nhã Nhã về nhà đang cầm trên tay liền rơi bộp xuống đất. Sao lại như thế? Không thể như thế được! Con của ông bạn kia là thạc sĩ tâm lý học cơ mà? Hơn nữa bọn họ cũng đã ngàn giao phó vạn dặn dò, làm sao có thể xuất hiện vấn đề? Tại sao? Rốt cuộc là sai sót ở chỗ nào?

Vận rủi đến ngay sau đó, chuyện Chu thị trưởng vì con gái mà hãm hại người vô tội bị truyền ra ngoài, công ty của Hoa Phương lập tức liên lụy, đã có thể đoán được tương lai tuyệt vọng phía trước...

Đối với một vụ bê bối như thế, bị mọi người gièm pha chỉ trích là điều không thể tránh khỏi, chắc chắn không thể tránh khỏi.

Chu Tô Luân vừa hay tin thì sắc mặt khó coi đến cực điểm, thế này nghĩa là gì? Nghĩa là nhà bọn họ quả nhiên đã sụp đổ đúng như hắn dự đoán, hắn không còn là con thị trưởng, không còn là công tử nhà giàu! Không còn khả năng sống tiêu dao!... May mà hắn đã bắt đầu chuẩn bị từ khi biết bọn họ muốn cứu Chu Nhã Nhã, trong thẻ của hắn hiện trừ không ít tiền, nhưng vẫn chưa đủ, bây giờ hắn giống hệt một kẻ hà tiện, nửa xu cũng không thể lãng phí. Hắn phải tìm Bạch Tố Tinh đòi tiền, phải đòi cho bằng được một triệu kia!

Không giống như nhà Chu thị trưởng đột nhiên bệnh đến như núi đổ, Kim gia trái lại khá hơn nhiều, bởi vì Chu thị trưởng vẫn chưa kéo bọn họ xuống bùn, bọn họ còn đang mãi đắm chìm trong giấc mộng con trai sẽ sớm trở về, Mộc Như Lam sẽ sớm bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Với cả, hôm nay là ngày khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa chính thức khai trương, toàn bộ phòng ốc đã được bán đấu giá xong xuôi từ mấy ngày trước, Kim Bác Hùng thu được một khoản tiền lớn nên cao hứng cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: V22.4: hôn (4)

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Bên trong khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa, chỉ cách khu biệt thự Thanh Hòa một con đường nhựa và một hàng cây cối.

Lưu Miên đang tổ chức một buổi tiệc sinh nhật nhỏ ngay tại bãi cỏ bên ngoài căn phòng cô ta mới mua. Bữa tiệc không mang tính chính thức, khách mời đều là bạn bè thân thiết, bọn họ vừa nướng đồ ăn vừa ca hát vui đùa.

Vì Lưu Miên là người đầu tiên dọn vào ở, chủ nhân của những căn phòng khác vẫn chưa nhận phòng, nên người phụ trách quyết định cho cô ta phúc lợi đặc biệt được đưa bạn bè tới chơi, nhưng sau này sẽ không còn cơ hội như thế nữa, bởi đây là khu nghỉ dưỡng phục vụ tha lỏng thể xác và tinh thần, khung cảnh phải tuyệt đối yên tĩnh thoải mái.

“Miên Miên, phòng này thật đúng là không tệ! Ôi chao, khi nào cô không ở thì cho tôi mượn ở nhờ đi!” Một người phụ nữ đứng cạnh Lưu Miên thèm thườn nhìn căn phòng đẹp đẽ trước mắt.

Lưu Miên bị một đám phụ nữ vây quanh, cô ta ôm lấy cánh tay một người đàn ông, nhoeo miệng cười quyến rũ, “Dĩ nhiên là không thành vấn đề. Phòng tốt như vậy, tôi đã đặt trước từ lúc còn chưa xây xong cơ. Vị trí rất đẹp, cửa sổ hướng ra rừng, khi gió thổi vào sẽ mang theo cả hương thơm cây cỏ.”

“Miên Miên thực có mắt nhìn, quả không hổ là bác sĩ pháp y. Mà này, lần trước cô nói có một vị soái ca cực phẩm mà? Anh ta đâu rồi?” Người phụ nữ kia tò mò đảo mắt nhìn xung quanh, soái ca rất nhiều, nhưng gọi là cực phẩm thì không có a~

Nhắc tới chuyện này, nụ cười của Lưu Miên lại càng thêm câu hồn, “Anh ấy bị tôi giấu đi rồi. Tôi không muốn để người phụ nữ khác nhìn thấy, sợ bị cướp mất thôi.”

“Không thể nào!” Người phụ nữ hồ nghi nhìn Lưu Miên, “Nhất định là cô nói xạo, tôi không tin có tên đàn ông nào có thể khiến Miên Miên của chúng ta mê như điều đó, lại còn sợ bị cướp mất nữa chứ.”

Lưu Miên trước nay luôn là một đóa hoa giao tiếp cực kì chắc tay, không có một tên đàn ông nào bị cô ta quyến rũ mà không quỵ dưới váy cô ta. Nghe những kẻ đã từng lên giường với Lưu Miên nói, cô ta thật sự là cực phẩm, ngủ qua một lần liền muốn có lần thứ hai. Không ít đàn ông còn vì ái mộ danh tiếng của cô ta mà tìm đến tán tỉnh. Bạn bè cô ta mặc dù khinh thường nhưng lại không thể không ra sức tăng bốc Lưu Miên, ai bảo cô ta may mắn có một người chị là đại tiểu thư Hoắc gia, tuy chỉ là kết nghĩa nhưng Hoắc Á Lân đối xử với cô ta vô cùng tốt, nghe nói là vì hồi nhỏ Lưu Miên vô tình cứu bà ta trong một lần bị bắt cóc, Hoắc Á Lân cảm kích nên mới nhận cô ta làm em.

Gò má Lưu Miên hơi đỏ lên, dường như đã coi Mặc Khiêm Nhân thành người của mình. Bạn bè cô ta thấy vậy thì lại càng tò mò hơn, bụng thâm nghĩ, xin đừng thêm một người đàn ông tốt nào rơi vào tay loại phụ nữ lăng lợ như Lưu Miên nữa. Trên đời này đàn ông tốt không còn nhiều đâu!

“Miên Miên, cô hẹp hòi quá đi, chị em chúng tôi đều rất tò mò, cứ gọi anh ta tới đây đi. Có cô ở đây, chúng tôi chỉ là mấy bình hoa di động làm nền mà thôi, còn sợ chúng tôi quyến rũ anh ta hay sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, mau gọi anh ta tới đây để chúng chị em cùng chiêm ngưỡng!”

“Gọi điện thoại bảo anh ta tới đi..”

“...”

Lưu Miên bị bọn họ làm ồn chịu không nổi, đành bắt đầu dĩ hòa vi quý, cô ta buông tay người đàn ông bên cạnh rồi lấy di động ra, “Để tôi thử xem, nhưng mà anh ấy rất bận.”

“Làm sao lại thế được! Miên Miên à, mau thi triển câu hồn đại pháp của cô đi, câu anh ta đến đây!”

“Đúng vậy, Miên Miên của chúng ta ở đây mà dám không tới sao? Bảo anh ta cẩn thận kéo tui này cướp Miên Miên đi!”

“Gọi đi gọi đi gọi đi...”

Lưu Miên vừa đánh một cuộc gọi vừa vờn ngón tay ra dấu bọn họ im lặng, xung quanh thực sự yên tĩnh lại, nhưng mà vẫn có người nhỏ giọng nói, “Mở loa to lên. Nếu thực sự là cực phẩm thì chất giọng cũng phải cực phẩm mới đúng!”

“Có lý có lý.”

Dường như đã quên mất Mặc Khiêm Nhân chẳng có quan hệ gì với mình cả, Lưu Miên mở to loa lên thật. Vì thế khi bên kia nhận điện thoại, một giọng nói lạnh nhạt lại vô cùng dễ nghe lọt vào tai tất cả mọi người.

“A lô?”

Đám phụ nữ bắt đầu mong chờ nhìn thấy dáng vẻ người đàn ông sở hữu giọng nói này.

Nhìn vẻ mặt thèm khát của bọn họ, trái tim Lưu Miên đập nhanh hơn, lòng hưng phấn được triệt để thỏa mãn. Nhìn đi, người đàn ông của cô ta thật lợi hại, chỉ riêng chất giọng là đã khiến toàn bộ giống đực còn lại phải chịu thua kém.

Giọng của Lưu Miên vô cùng quyến rũ, cô ta đưa mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn lâm vào trạng thái ngọt ngào như mật, “Khiêm Nhân, hôm nay là sinh nhật em, anh đến có được không?”

Ngồi trước khung cửa sổ sát đất trong thư phòng, Mặc Khiêm Nhân nghe thấy giọng nói kia thì liền đưa điện thoại ra xa một chút. Vị tiểu thư pháp y này bị bệnh à? Giọng mũi quá nặng, âm cuối thật dài, nghe cứ như đường hòa tan, ghê tởm chết.

Hơn nữa, Khiêm Nhân? Hắn thật không biết từ khi nào mà bọn họ đã quen thân đến độ có thể gọi thẳng tên của đối phương.

Có điều hôm nay là sinh nhật cô ta, cũng nên khoan dung một chút.

“Thật ngại quá, tôi không rảnh, chúc cô sinh nhật vui vẻ, Lưu tiểu thư.”

Lưu Miên lập tức nói, “Ai nha, Khiêm Nhân, em đã bảo cứ gọi em là Miên Miên rồi mà, còn ngại ngần gì nữa. Anh thực sự không thể tới được sao?”

Đám chị em của em rất muốn được gặp anh.”

“... Lulu tiểu thư uống rượu à?” Mặc Khiêm Nhân im lặng hai giây sau mới thản nhiên lên tiếng.

“Có uống một chút.” Lulu Miên hờn dỗi liếc mắt nhìn đám chị em đang cười trộm, tựa hồ lý giải lời nói của Mặc Khiêm Nhân thành một kiểu quan tâm muốn cô ta đừng uống rượu.

“Thảo nào, Lulu tiểu thư nên uống ít rượu đi thì hơn. Đồ uống có cồn rất dễ gây tê liệt thần kinh khiến người ta làm ra chuyện ngu xuẩn. Sau này ngoại trừ vấn đề công việc, xin cô đừng gọi cho tôi nữa, tôi sẽ cảm thấy bị quấy rầy.” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nói một tràng rồi dứt khoát cúp điện thoại. Hắn tính ra cũng là thân sĩ, nhưng nếu đối phương đã chẳng phải thực nữ thì hắn việc gì phải tỏ ra thân sĩ?

Bên phía Lulu Miên, mọi người nhất thời không kịp phản ứng. Về mặt Lulu Miên vốn thẹn thùng bấy giờ cũng bị tiếng cúp điện thoại làm cho đông cứng. Tuy cô ta sức nhớ Mặc Khiêm Nhân quả thực không có quan hệ gì với mình nhưng vẫn cảm thấy vô cùng tức giận vì hắn dám làm mình mất thể diện giữa chốn đông người.

Đám người phục hồi tinh thần, không ai nói gì mà chỉ nhìn Lulu Miên đồng thời nở những nụ cười đầy chế nhạo, khiến cô ta càng thêm phần nộ.

Ngay tại thời điểm lúng túng đó, Bạch Tố Tinh cùng Âu Khải Thần xuất hiện.

“Miên di, sinh nhật vui vẻ.” Âu Khải Thần nhìn lướt qua những người kia, sau đó mới quay sang Lulu Miên tặng quà.

Bạch Tố Tinh cũng vội vàng đưa ra hai phần quà tặng, mỉm cười thẹn thùng đáng yêu, “Miên di, sinh nhật vui vẻ. Quà màu đỏ là của cháu tặng, quà màu xanh là của Như Lam tỷ tỷ gửi cháu đưa đến cho đi.” Lulu Miên nhìn Bạch Tố Tinh, bực bội không buồn trả lời. Nhưng dù sao khách đến thì cũng phải đón tiếp, nếu không chính là lỗi của cô ta, vì thế Lulu Miên mỉm cười hỏi Âu Khải Thần, “Khải Thần, đây là?”

Âu Khải Thần liếc mắt nhìn Bạch Tố Tinh, “Cô ấy tên là Bạch Tố Tinh, trước kia ở nhờ Mộc gia nhưng hiện giờ thì không. Như Lam có việc không tới được, nhờ cô ấy đem quà đến cho đi.”

Bạch Tố Tinh gặp được Âu Khải Thần bên ngoài khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa, cô ta giải thích một hồi, nói là vì không thể đến nhà hắn tìm hắn, lại không thể đến gần học viện Lulu Tư Lan nên đành phải chờ ở ngoài cửa khu nghỉ dưỡng. Cô ta cũng đã mua cả quà tặng cho Lulu Miên rồi, Âu Khải Thần thân là đàn ông, cho dù lãnh khốc đến mấy thì cũng không cách nào đuổi người ta đi trong tình huống này, vì vậy mới dẫn theo cô ta vào trong.

Lulu Miên thấy thái độ Âu Khải Thần lạnh nhạt, hơn nữa lại không giới thiệu con cái nhà ai, phòng chừng cũng chẳng phải là nhân vật lớn. Cô ta chỉ nhận lấy quà tặng, nói vài ba câu khách sáo rồi cùng mọi người ăn đồ nướng, uống rượu, chơi trò chơi.

Bạch Tố Tinh muốn tới gần Lulu Miên để nói với cô ta vài câu, thế nhưng Lulu Miên đang rất bực mình, và lại cũng thừa biết suy tính của Bạch Tố Tinh. Cô ta đã quá quen với hạng người thích dựa hơi quyền quý cầu đòi đời rồi, chính cô ta cũng là một kẻ như vậy. Nếu như bây giờ tâm tình cô ta không tệ thì có lẽ sẽ lắng nghe một chút xem đối phương có tiềm năng trở thành đồng minh đem lại lợi ích cho mình hay không. Nhưng vấn đề là, tâm trạng của Lulu Miên lúc này cực kì tồi tệ, đừng tưởng cô ta không thấy đám phụ nữ ở đây đang cười nhạo cô ta!

Đối phương đã không để ý thì Bạch Tố Tinh có cố gắng thế nào cũng vô dụng, chỉ biết trơ mắt nhìn bữa tiệc kết thúc.

Run run đứng chờ trong gió rét một hồi lâu, Bạch Tố Tinh mới sức nhớ, hình như lúc cô ta vội vàng tiếp cận Lulu Miên thì Âu Khải Thần đã rời đi trước rồi! Nói cách khác, hiện tại cô chỉ có thể tự mình ra về?

Bạch Tố Tinh nhìn con đường nhựa thật dài phía trước, cách một quãng mới có một chiếc đèn đường sáng mù mờ, xung quanh bốn muỗi không ngừng vo ve, gió lạnh thổi vù vù, tiếng lá cây xào xạc. Lúc đầu còn chưa để ý nên không có cảm giác gì, bây giờ Bạch Tố Tinh mới cảm thấy vô cùng lạnh lẽo đáng sợ.

Cô ta phải trở về khách sạn sao? Chỗ này là ngoại ô, phải đi bộ một đoạn đường rất dài mới ra đến quốc lộ. Hơn nữa vào giờ này, trên quốc lộ chưa chắc sẽ có xe!

Bạch Tố Tinh nhất thời không biết làm thế nào cho phải, không có di động cũng không có thiết bị liên lạc gì cả, chẳng lẽ cô ta lại trở vào bên trong xin Lulu Miên cho ở nhờ một đêm? Nhưng nếu nói như vậy, đối phương chắc chắn sẽ khinh thường cô ta, đã không đi xe riêng rồi, bây giờ đến cả điện thoại di động cũng không có...

Đúng rồi!

Đôi mắt Bạch Tố Tinh sáng lên, cô ta móc ra từ trong túi áo một chiếc chìa khóa màu đen, chìa khóa hắc ốc của Mộc Như Lam!

Bạch Tố Tinh nắm chặt chiếc chìa khóa, không chút nghĩ ngợi tiến về phía căn biệt thự cách đó không xa. Hừ, căn biệt thự tồi tàn kia, cô ta miễn cưỡng chịu đựng mà ngủ lại một đêm vậy!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: V22.5: hôn (5)

Lưu Miên quăng quà lên trên chiếc giường lớn mềm mại, sắc mặt cô ta tối sầm, tiệc sinh nhật đang diễn ra tốt đẹp, không dung lại bị tên Mặc Khiêm Nhân kia làm mất vui!

Cô ta nặng nề phi nhỏ hai lượt, sau đó mới nhìn về phía đồng quà, trong đấy có một hộp quà bọc giấy kẻ sọc màu xanh lá. Mặc Như Lam từng nói sẽ tặng một thứ mà cô ta cực kì mong muốn, nhưng kỳ thật chính Lưu Miên cũng quên rằng là cô ta đã nói mình muốn cái gì, cô ta thuộc tuýp người dễ dãi có mối nối cũ. Dù gì đi nữa, nếu đã là quà do Mặc Như Lam tặng thì hẳn sẽ không phải thứ tầm thường.

Xé giấy bọc quà, Lưu Miên háo hức mở hộp, thế nhưng đập vào mắt cô ta lại là một chiếc đồng hồ đeo tay, tâm trạng lập tức tệ đi, “Đây là cái gì?” Lưu Miên chán chể cảm lên lật qua lật lại, không phải Cartier cũng chẳng phải Tiffany, căn bản chỉ là một món đồ tạp nham vô giá trị!

Lưu Miên nhủ mảy, bức tức ném đồng hồ vào thùng rác, thiện cảm với Mặc Như Lam cũng theo đó mà biến mất sạch sành sanh. Cho dù không phải là thứ cô ta thực sự muốn có thì ít ra cũng phải là hàng cao cấp chứ? Cái loại quà này may ra chỉ có cô ta lúc bé mới ưa thích, còn bây giờ, nó hết như đang nhắc nhở cô ta, nếu không có Hoắc Á Lận thì hiện tại cô ta chính là hạng người bán cùng rách rưới, tuổi gì mà đòi làm pháp y với con em nhà giàu!

Lưu Miên nhìn sang đồng quà, chợt thấy một hộp quà màu đỏ tương đối nổi bật, thầm nghĩ Bạch Tố Tinh như thế thì chắc cũng chẳng tặng được thứ gì hay ho. Cô ta vốn định trực tiếp ném đi nhưng lại không nhìn được tò mò, vì vậy liền xé mở, cùng lắm thì lại tiếp tục ném vào thùng rác.

Có điều Lưu Miên không ngờ thứ Bạch Tố Tinh tặng sẽ là một món đồ chơi, hơn nữa trông qua cũng biết là một món đồ chơi cao cấp. Lưu Miên ngạc nhiên nhìn con rắn nhỏ màu xanh lá cây vừa lấy ra khỏi hộp quà, thân rắn được hình thành từ nhiều khối lập phương nhỏ kế tiếp nhau, hình như có vài đốt rỗng ruột, nếu mở ra có lẽ sẽ nhận thêm bất ngờ. Con rắn nhỏ mỉm cười, hai bên má là hai vòng xoắn ốc đỏ đỏ, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Đồ chơi có loại đắt loại rẻ, mà thứ cô ta cầm trên tay chắc chắn không phải hàng rẻ tiền.

Thật ra thứ trong hộp quà màu đỏ mới là món quà Mặc Như Lam tặng Lưu Miên, còn trong hộp quà màu xanh lá chỉ là thứ mà Bạch Tố Tinh tùy tiện mua, cô ta đã đánh tráo hai món quà hòng khiến Lưu Miên sinh ra thiện cảm rồi giúp cô ta nói chuyện với Hoắc Á Lận, một người đàn bà cao cao tại thượng luôn khinh thường kẻ dưới.

Rõ ràng Bạch Tố Tinh đã đi đúng bước, Lưu Miên thật sự rất thích món quà này.

Lưu Miên vốn định mở con rắn ra xem bên trong có cái gì không, nhưng chỗ nối ở giữa hai phần rỗng ruột phải dùng loại tua vít cực nhỏ mới tháo được. Cô ta lắc lắc, cảm thấy bên trong có cái gì đó động đậy thì lòng hiếu kì càng lớn hơn, ngặt nỗi không tìm thấy tua vít nên đành phải lắp lại đặt ở đầu giường.

Lưu Miên lần lượt mở những món quà còn lại, nhìn sơ tất cả đều là đồ quý giá, chỉ có Mặc Như Lam keo kiệt nhất, Lưu Miên càng lúc càng không vui, vốn đang định giúp nó nói tốt vài câu trước mặt Hoắc Á Lận, hiện tại xem ra, hừ!

Lưu Miên thu dọn quà tặng rồi nhìn lại phòng mình, cảm thấy thật thur thái. Cô ta thích ngủ dựa vào cửa sổ nên giường được kê tựa vào bức tường ngay bên cạnh cửa sổ, như vậy cô ta lúc nào cũng có thể ngủ thấy không khí trong lành bên ngoài. Lưu Miên cảm thấy đêm nay cô ta nhất định sẽ ngủ rất ngon, vì thế liền cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Giữa căn phòng im lặng, tiếng hát của người phụ nữ truyền ra xa xăm. Cửa sổ bị gió bật tung, lộ ra rừng rậm nhân tạo tối đen một mảng, chiếc rèm chao đảo đung đưa, trên bức tường nơi đầu giường, một cái bóng màu đen như ẩn như hiện...

...

Mặc Như Lam ngồi làm bài tập tại chiếc bàn đặt trước cửa sổ, đây là kiến thức năm nhất đại học y, từ vấn đề cơ bản đến vấn đề chuyên sâu hơn một chút. Mỗi khi gặp phải những chỗ khó hiểu, Mặc Như Lam thường dùng bút dạ quang đánh dấu lại rồi lên mạng tra tìm thông tin, nếu tìm không thấy thì cô sẽ đến trường học hoặc bệnh viện hỏi các chuyên gia, trước nay đều như vậy.

Bỗng nhiên cô nghĩ ra điều gì đó, một cái bóng đèn lóe lên trong đầu, hình như trong phòng làm việc của Mặc Khiêm Nhân ở Lưu Tư Lan ngoại trừ sách tâm lý học thì có cả sách y học. Ừm, tuy rằng không quá hy vọng vào một nhà tâm lý học tội phạm nhưng cô thực sự rất muốn biết vấn đề trong cuốn sách này nên lí giải như thế nào, không chờ được đến lúc chạy tới bệnh viện hỏi người khác.

Vì vậy Mặc Như Lam lấy di động ra, trực tiếp gọi điện thoại.

Tại thời điểm này, vị Mặc Khiêm Nhân tiên sinh theo tác phong đoan chính ngủ sớm dậy sớm đã nằm thẳng trên giường, nhưng vì thần kinh cảnh giác quá mức nhạy bén nên khi di động vừa rung lên, hắn đã lập tức mở hai mắt, bật người dậy hết như những lần trước.

Mặc Khiêm Nhân cầm lấy điện thoại, liếc mắt nhìn tên người gọi, một tay nhấn nút nghe một tay vô thức sờ lên mí mắt.

“Khiêm Nhân đã ngủ rồi à?” Giọng nói mềm mại của cô gái ở đầu dây bên kia vang lên, trong thoáng chốc, Mặc Khiêm Nhân chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc thật sâu, đã rất lâu rồi hắn không tìm thấy cảm giác này.

“Chưa.” Mặc Khiêm Nhân tựa vào đầu giường xoa xoa mi tâm.

“Em có một vấn đề y học không hiểu, anh giải thích giúp một chút được không?”

“Vấn đề gì?”

“Một cuộc nghiên cứu tại Mỹ cho thấy, phụ nữ có bộ ngực càng đầy đặn thì càng thông minh. Chỉ số IQ của phụ nữ có bộ ngực đầy đặn cao hơn khoảng 10 điểm so với phụ nữ bình thường. Tại sao lại như vậy? Trí óc phụ nữ và bộ ngực của họ có gì liên quan đến nhau? Nhưng em nghe nói, phụ nữ không thể có cả ngực lẫn trí.”

“...” Bên kia Mặc Khiêm Nhân trầm mặc vài giây, “Trề như vậy, em không ngủ được là vì nghiên cứu loại vấn đề này sao?”

“Đây là một vấn đề thực sự nghiêm túc.” Mặc Như Lam trang trọng nói, vậy mà Mặc Khiêm Nhân lại nghe thấy vài phần ý cười trong đó, thì ra cô không biết tìm hiểu vấn đề này ở đâu nên mới đặc biệt gọi điện hỏi hấn sao?

Mặc Khiêm Nhân lại trầm mặc hồi lâu, “Được rồi, chúng ta thảo luận vấn đề khác bổ ích hơn.”

“Hả?” Mặc Như Lam hứng thú sục sôi.

“Lúc em giết chết hai người kia, trên tay đeo thứ gì đó nên hung khí mới không có dấu vân tay của em, đúng không?”

Khóe miệng Mặc Như Lam cong lên, nụ cười dịu dàng xinh đẹp, “Đúng vậy.”

Rất có khả năng thứ đó đã bị đốt đi. Lúc ấy lửa mới chỉ cháy một chút vào bên trong kho hàng, như vậy thứ đó nhất định phải rất mỏng rất nhẹ, hơn nữa phải dễ dàng bắt lửa, thậm chí còn khó thấy bằng mắt thường khi đeo trên tay, nếu không thì Kim Bưu Hồ và Hoàng Mao đã chẳng ngu ngơ không hiểu tại sao trên mặt dao lại không có dấu vân tay của Mặc Như Lam.

“Là túi plastic trong suốt à?” Mặc Khiêm Nhân nghĩ, trong hoàn cảnh đó thì chỉ có túi plastic trong suốt mới có vẻ khả thi.

“Ha ha... Cũng gần như vậy.” Mặc Như Lam cười thành tiếng, khóe mắt nhẹ khoi chút tà khí, tựa như một thiên sứ đang đùa bỡn ác ma, “Là bao cao su ấy mà.”

Lúc ấy trên chiếc xe, ngoại trừ dao rọc giấy và bút máy, còn có cả một hộp Durex.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: V23.1: Kinh sợ (1)

Mặc Khiêm Nhân bỗng lặng đi, ánh mắt dò dẫm nhìn về phía cuối giường, hần nghĩ đến mọi khả năng có thể xảy ra, nào ngờ đáp án lại là “bao cao su”... Đeo bao cao su vào mười đầu ngón tay sao? Dẫu biết rõ cô làm vậy là để giết người, vì sao hấn vẫn cảm thấy hành vi này thật quá... mập mờ?

Nhưng Mặc Khiêm Nhân rất nhanh đã lấy lại tinh thần, đôi mắt liền trở nên thâm trầm. Bỏ qua vẻ bề ngoài, mọi người hấn sẽ dễ dàng nhận ra bản chất sâu hơn, tí như, Mặc Như Lam đã tính toán tất cả từ đầu tới đuôi.

Thời điểm chuẩn bị giết người, cô đã biết phải giấu đi vân tay của mình, có thể ngay từ đầu cô đã nghĩ đến việc bọn Kim Bưu Hồ sẽ tố cáo cô để trả thù. Lúc kẹt trong kho hàng và đối mặt với cái chết, cô vẫn nhớ tháo bao cao su trên tay xuống thiêu hủy. Dưới tình cảnh như vậy mà cô vẫn không buông tha cho khả năng mình sẽ được cứu sống. Vô số các khả năng có thể xảy ra, cô đều tính tới. Cái cách mà cô tiến từng bước đến ngày hôm nay giống hệt như chơi cờ: đi một bước, nhìn trăm bước.

Có lẽ hấn đã lầm rồi, đầu óc Mặc Như Lam không hề ngu xuẩn, thậm chí còn có thể nói là hoàn toàn sánh ngang với đám biến thái trong nhà tù của hấn.

Mặc Như Lam bỗng nhiên lên tiếng, “Di động báo có cuộc gọi đến, Khiêm Nhân chờ một chút nhé.”

Mặc Như Lam dứt lời liền nhận cuộc gọi từ một người khác. Mặc Khiêm Nhân nhìn di động của mình, hấn không ngắt máy, im lặng chờ Mặc Như Lam quay lại.

Người gọi là Bao thúc.

Bao thúc nghi ngờ nhìn Bạch Tố Tĩnh cầm chìa khoá hắc ốc của Mặc Như Lam, biệt thự của Mặc Như Lam ngay cả Mặc Như Sâm Mặc Như Lâm cũng không được vào, làm sao có thể đột nhiên cho một cô gái xa lạ đi vào, huống chi lại còn cho cô ta chìa khóa? Vì đảm bảo an toàn, Bao thúc ngăn Bạch Tố Tĩnh lại rồi gọi điện thoại cho Mặc Như Lam, nghe thấy đầu kia bắt máy, Bao thúc nói, “Tiểu thư, có vị tiểu thư tên Bạch Tố Tĩnh nói muốn vào biệt thự của tiểu thư, chuyện này...”

Cửa sổ thủy tinh trong suốt phản chiếu đôi mắt bóng cong lên của Mộc Như Lam, “À, cái chìa khóa là cháu đưa cho em ấy đấy Bao thúc.”

Bao thúc thoáng kinh ngạc, “Vậy ý của tiểu thư là...”

“Không sao đâu, nếu em ấy muốn vào đó ở thì cứ để em ấy vào đi.”

“Ồi, được rồi.” Bao thúc cúp điện thoại, nhìn cô gái đang bị lạnh đến run người, thoát nhìn rất là tội nghiệp, ông mở cửa sắt, “Cô vào đi thôi, chú ý đừng tùy tiện động tay động chân vào đồ đạc trong phòng, hồng đồ là không tốt đâu.”

Bạch Tố Tinh nhu thuận gật đầu, “Cháu đã biết, cảm ơn thúc thúc.”

Bạch Tố Tinh đi vào mà ngẫm bụng mình, chẳng phải chỉ là một căn biệt thự rách nát thôi sao, làm như bên trong có cái gì quý giá lắm không bằng! Lại còn sợ cô ta phá hư đồ nữa chứ, phí!

Mộc Như Lam mỉm cười đi đến trước tủ kính âm tường của mình, nhìn một loạt búp bê hình người đáng yêu xinh đẹp, ánh mắt cô trong trẻo như một dòng suối nhỏ, nụ cười ấm áp tựa ánh mặt trời rực rỡ.

Em gái thân ái, vào ở trong hắc ốc ma quái thì chớ có tùy tiện mở cửa nha, bằng không sẽ bị dọa chết đấy, ha ha ha...

Quay lại cuộc gọi của Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam cũng không có ý định tiếp tục trò chuyện, cô còn vài bộ đề thi phải làm nữa.

“Ngủ ngon, Khiêm Nhân.”

“Ngủ ngon.”

Mặc Khiêm Nhân nhìn chiếc điện thoại đã kết thúc cuộc gọi, một hồi lâu sau mới đặt nó lên bàn đầu giường. Hắn tắt đèn ngủ rồi vùi đầu vào gối, ánh mắt chăm chăm nhìn trần nhà, có cảm giác tinh thần quá tốt đâm ra không ngủ được.

Không biết là do ba chữ “bao cao su” quá kích thích, hay là do hình ảnh Mộc Như Lam đeo bao cao su trên đầu ngón tay quá kích thích, Mặc Khiêm Nhân bỗng buồn bực hừ một tiếng, sau đó kéo chăn lên, lặng lẽ che lại khuôn mặt mình.

Qua cổng sắt lớn là một con đường núi thoát nhìn không lớn nhưng rất dài, hai bên đều là cây cối, thoát nhìn hết sức cổ xưa, thỉnh thoảng lại xuất hiện một đường lên núi ở bên trái hoặc bên phải, trên mỗi con đường đều có một căn biệt thự, cảm giác như đang sống một cuộc sống sơn dã điền viên. Trong hoàn cảnh xã hội bận rộn ngày nay, một nơi hẻo lánh yên tĩnh như thế này rất được những kẻ giàu sang ưa thích, bước vào đây tựa như bước vào một thế giới khác, không có đám đông huyên náo, không có tạp âm ồn ào, chỉ có hoa cỏ cây cối cùng những người hàng xóm tĩnh lặng.

Bạch Tố Tinh cũng không có cảm giác gì với những điều này, trong mắt cô ta, cô ta vẫn thích ở tại trung tâm thành phố hơn, đèn đỏ rượu xanh, phồn hoa nhộn nhịp như một thiên đường chốn nhân gian.

Đường đi không tối lắm, cứ cách một khoảng là lại có một bóng đèn đường, thế nhưng bốn phía thực quá im ắng, chỉ có tiếng cây cối bị gió thổi và âm thanh lao xao phát ra từ dưới chân do dẫm phải đám lá khô rơi rụng. Một mình đi trong bóng đêm tại một nơi im ắng như thế này, thật sự làm người ta có chút sợ hãi.

Cũng may cứ cách một đoạn đường là lại gặp một căn biệt thự đèn đóm sáng rực ấp hơi người, bằng không Bạch Tố Tinh sẽ thực sự không dám bước tiếp, ban ngày tới đây còn chưa thấy gì, đến buổi tối lại càng cảm thấy đặc biệt hẻo lánh lạnh lẽo, sao người ta có thể thích ở chỗ này nhỉ, thật không hiểu nổi suy nghĩ của kẻ có của.

Không bao lâu sau, Bạch Tố Tinh đã đi tới đầu đường căn hắc ốc của Mộc Như Lam, nhìn nóc nhà như ẩn như hiện sau hàng cây nửa đen nửa xám, Bạch Tố Tinh liền có chút mâu thuẫn tâm lý, nhưng vẫn không thể chịu nổi cảnh ăn ngủ đầu đường nên đành phải kiên trì bước tiếp. Đi đến trước cánh cổng sắt, cô ta mở ổ khoá màu đen, nhẹ nhàng đẩy cửa, về nên một đường cong trên tầng lá rụng đã hư thối vì mưa gió, lộ ra lớp đất đen đúa bốc mùi rữa nát mà Bạch Tố Tinh không thể nào nhìn rõ trong đêm, tựa như sự thật ẩn giấu sau lớp vỏ mặt ngoài.

Cô ta chán ghét bước vào, quét mắt nhìn qua lớp bùn đất tích đầy trong đài phun nước khô không khốc, nhìn qua chiếc xích đu treo trên cây cỏ thụ già nua úa tàn, nhìn thế nào cũng thấy giống một căn nhà bị bỏ hoang.

Quả nhiên là nơi ở của phù thủy.

Bạch Tố Tinh ác ý nghĩ vậy, đi đến cửa chính to lớn nặng nề, cô ta cầm cái chìa khóa vào, xoay mở, sau đó dùng lực đẩy cửa ra.

“Kèo kẹt——” Cửa lớn phát ra một chùm âm thanh nặng nề đầy trống trải, có chút ánh sáng bên ngoài lọt vào theo khe cửa, giúp Bạch Tố Tinh nhận thấy sàn nhà làm bằng gỗ màu đồng cổ.

Bạch Tố Tinh lại đẩy cửa rộng ra thêm một ít, bỗng có thứ gì đó rơi xuống đầu cô ta, cảm giác rất rõ ràng khiến Bạch Tố Tinh lập tức cứng cả người, mềm, lỏng lẻo, có thể cử động, là con chuột?!

“À!” Bạch Tố Tinh kinh hãi gát văng thứ đang giẫy giụa trên đầu mình, toàn thân run rẩy nhảy dựng, con chuột trên đầu rơi xuống đất, bị Bạch Tố Tinh dọa sợ tới mức vội vàng chít chít chạy biến.

Bạch Tố Tinh nuốt liền mấy ngụm nước bọt, biểu cảm trên mặt như sắp khóc đến nơi, cô ta hít một hơi thật sâu rồi lại cất bước đi vào, chỉ là con chuột thối mà, không việc gì phải sợ, bình tĩnh, bình tĩnh.

Nương nhờ ánh sáng mỏng manh từ bên ngoài, Bạch Tố Tinh cuối cùng cũng đụng đến công tắc điện phòng khách, ánh đèn ngời ngời được bật lên, bốn phía bừng sáng, nỗi sợ hãi trong lòng Bạch Tố Tinh bắt đầu vơi đi, bật đèn lên rồi mới thấy chẳng có cái gì đáng sợ, phòng ở thoạt nhìn rất sạch sẽ, sô pha màu đỏ sậm với hoa văn quý dị, có lò sưởi và thảm trải, bên kia là phòng bếp, nội thất trang hoàng theo phong cách châu Âu cổ.

So với bên ngoài thì xem ra tốt hơn nhiều.

Bạch Tố Tinh thở phào nhẹ nhõm, đi lên lầu kiểm tra phòng ở, cô ta thấy tầng hai có mấy căn phòng, trừ phòng ngủ của Mộc Như Lam ra thì những phòng khác đều trống, một căn cuối hành lang phòng chừng cũng trống, Bạch Tố Tinh mệt mỏi nên cũng lười đi xem, cô ta chạy xuống phòng bếp vội nấu chút gì đó để ăn, trong tủ lạnh còn một ít mì và mấy quả táo, sau khi ăn no, Bạch Tố Tinh vào phòng Mộc Như Lam tắm rửa, tắm rửa xong thì thả mình lên trên chiếc giường lớn không khác mấy so với giường ngủ của Mộc Như Lam ở Mộc gia.

Tất cả đều tiến hành lặng lẽ, đêm mỗi lúc một sâu, trong toàn khu biệt thự dường như đã không còn nhà nào mở đèn, làm cho nơi này vốn đã yên tĩnh nay lại càng yên tĩnh hơn.

Ầm ầm ầm...

Bên ngoài cuồng phong gào thét, cây cối đung đưa mãnh liệt, tựa như có một con bão đang dữ dội tiến đến.

Bạch Tố Tinh bị trận tiếng động kỳ quái này làm bừng tỉnh. Cô ta mở mắt, bốn phía tối đen, đưa tay ra không thấy được năm ngón, cô ta sờ soạng muốn bật đèn đầu giường lên, kết quả lại phát hiện hình như đã bị cắt điện, cô ta có ấn thế nào thì chiếc đèn kia cũng không có lấy nửa điểm phản ứng.

Lạch cạch lạch cạch...

Cửa sổ bị gió đập không ngừng, sau đó là âm thanh như có thứ gì đó va vào khung cửa.

Lỗi tai Bạch Tố Tinh giật giật, cẩn thận nghe xem tiếng động phát ra từ đâu, hình như là từ căn phòng cuối hành lang kia. Cô ta cảm thấy mình hẳn nên xóc chân dậy đi đóng chặt cửa sổ để ngủ cho yên, nhưng cô ta lại thấy hơi ớn, trên tay không có vật nào để chiếu sáng, mò mẫm đi tới đi lui trong bóng đêm tối đen như mực, hơn nữa còn là nơi mà mình không quen thuộc, cảm giác vô cùng bất an.

Vì vậy cô ta lại nằm xuống, bịt lỗ tai vờ như không nghe thấy gì, tiếp tục đi vào giấc ngủ, thế nhưng tiếng lạch cạch kia cứ như âm thanh gọi hồn luân quần quanh lỗ tai, căn bản là không cách nào ngủ nổi. Vài phút sau, Bạch Tố Tinh nhận mệnh xóc chân lên, kiên trì sờ soạng mò mẫm đi đến nơi phát ra âm thanh, mẹ nó, không phải chỉ là đóng cái cửa sổ thôi sao? Cô ta còn sợ gặp quỷ chắc? Thật phiền muốn chết!

Bạch Tố Tinh mở cửa đi ra ngoài, lần theo vách tường chậm rãi tiến về phía căn phòng ở tận cùng hành lang, chỉ chốc lát sau đã đụng đến một cánh cửa, cô ta cẩn cẩn môi, chầm chậm đẩy ra, quả nhiên nghe thấy âm thanh lạch cạch lạch cạch lạch cạch lớn hơn, chính là bắt nguồn từ căn phòng này.

Bạch Tố Tinh từ từ bước vào, cô ta đi sát vào tường để tránh đụng phải thứ gì đó có khả năng tồn tại giữa phòng, ở khúc quẹo góc phòng, Bạch Tố Tinh cảm giác được xúc cảm trên tay mình thay đổi, không phải mặt tường mà là mặt gỗ bóng loáng, trên đó còn có cả hoa văn mỹ lệ, chắc hẳn là tủ gỗ? Bạch Tố Tinh không suy nghĩ nhiều, cô ta muốn nhanh nhanh đẹp đi thứ âm thanh phiền lòng kia rồi trở về ngủ một giấc thật ngon.

Mò mẫm đi qua tủ gỗ tới trước cửa sổ đối diện với cửa phòng, cô ta đưa tay lên sờ, như thể sờ phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ, toàn thân cô ta đột nhiên cứng đờ, trong bóng đêm, đôi mắt kinh hoàng tròn to...

Cửa sổ này...

Đang đóng!

Lúc nhìn từ bên ngoài, cô ta nhớ rõ phòng này chỉ có một cửa sổ, cửa sổ đang đóng, mà bên tai vẫn là âm thanh lạch cạch lạch cạch truy hồn người, hơn nữa không biết có phải vì tâm lý sợ sệt hay không, cô ta cảm thấy âm thanh kia hình như đang càng ngày càng gần, trên cổ bỗng nhiên lạnh...

“A a a a a!” Bạch Tố Tinh hoảng sợ thét toáng lên, đột ngột né tránh như thể sau lưng mình có cái gì, cô ta bất cẩn đụng rầm vào cánh cửa tủ gỗ, vì cú va chạm này, một cánh cửa lặng lẽ bật ra, có vật gì đó rớt xuống dưới, vỡ thật mạnh vào vai Bạch Tố Tinh.

Xuyên qua lớp vải mỏng manh, Bạch Tố Tinh cảm nhận rõ ràng đó là một bàn tay người, lạnh băng và cứng ngắc, giống như dùng sáp làm ra, hoặc là, tay của người chết.

“A a a a a quý a! A a a a...” Bạch Tố Tinh sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng lao đảo chạy ra khỏi phòng, đầu óc khiếp đảm đến trống rỗng, chỉ biết là phải nhanh chóng rời khỏi căn nhà quý quái này, cô ta tựa như một con ruồi bay vô định, hoảng loạn va chỗ này, đập chỗ khác, bước cuối cùng bị hẫng, từ cầu thang lăn lộn xuống tầng một.

Nhưng không biết là may mắn hay bất hạnh, bởi vì trên sàn trải thảm nên Bạch Tố Tinh lăn xuống cũng không ngã tới ngất đi, cô ta mang theo một thân đau đớn cộng thêm trái tim suýt ngừng đập vì hoảng sợ, hốt hải đứng dậy chạy thục mạng ra khỏi hắc ốc...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: V23.2: Kinh sợ (2)

Cùng lúc đó.

Trong khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa cách khu biệt thự Thanh Hòa một con đường nhựa và một hàng cây xanh, sân golf rộng lớn trồng trái, bể bơi, khách sạn, nhà hàng, quán cà phê, và khu rừng nhân tạo nằm gần đây phòng tư nhân, lúc này chỉ còn có một mình Luru Miên, nói cách khác, trong toàn bộ khu nghỉ dưỡng, chỉ còn có một mình Luru Miên.

Nửa đêm Luru Miên bị lạnh nên tỉnh giấc, trước khi đi ngủ cô ta đã để mở cửa sổ vì muốn ngửi mùi hương thơm mát của cây cỏ, nào ngờ lại đột nhiên có cuồng phong gào thét như thể sắp đổ mưa to, làm cô ta lạnh đến tỉnh lại.

Luru Miên muốn bật đèn nhưng ngắt nổi điện không có, cô ta thầm mắng khu nghỉ dưỡng kiểu gì mà lại không chịu bảo vệ mạch điện, để gió thổi đến bay luôn cả điện. Bất quá cửa sổ nằm ngay cạnh đầu giường, không cần dùng đèn pin, cô ta chỉ việc rướn người lên là đã có thể đóng cửa sổ lại. Luru Miên vươn ra cánh tay trắng nõn như ngọc, vượt qua tấm rèm bị gió thổi tung lên cao, chạm đến cái khung gỗ ở đáy cửa sổ thủy tinh, chuẩn bị kéo xuống.

Đột nhiên cô ta nhìn thấy thứ gì đó.

Dường như có một bóng người đang đứng ở đầu giường nhìn cô ta.

Luru Miên trừng mắt, nhanh nhẹn bật ra khỏi giường. Nương nhờ ánh sáng mỏng manh từ ngoài cửa sổ hắt vào, cô ta nhìn chăm chăm đầu giường của mình, thế nhưng chỉ thấy một mặt tường trơn bóng mà thôi, màu trắng trang hoàng vẫn hoàn toàn mới, không hề tồn tại một bóng ma nào cả.

Luru Miên thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, tự hỏi có phải hôm qua bị chọc tức đến điên rồi chăng, không dung lại xuất hiện ảo giác. Cô ta đang định đi rót cốc nước, đúng lúc này, một trận gió lạnh đột ngột thổi vào, tấm rèm vàng nhạt bị thổi tung lên cao, Luru Miên lại nhìn thấy, trên bức tường đầu giường, có một cái bóng màu đen như ẩn như hiện, tư thế cực kì quái dị vặn vẹo, tựa như quái vật giương nanh múa vuốt muốn ăn thịt cô ta...

Chiếc cốc trên tay rơi xuống đất đánh xoảng, Luru Miên kinh hãi run rẩy toàn thân, nhưng dù gì cô ta cũng đã đọc sách nhiều năm, hơn nữa còn làm nghề bác sĩ pháp y nên đương nhiên sẽ không tin mấy chuyện quỷ thần. Cô ta từ từ tiến lại gần, chân chừ chạm vào mặt tường kia, ngón tay khẽ run, đó là một mặt tường bằng phẳng lạnh lẽo, nhưng mỗi khi rèm cửa sổ bị gió mạnh nhấc lên, cô ta lại nhìn thấy cái bóng màu đen ấy.

Luru Miên có hơi sợ hãi nhưng vẫn không tin thế giới này thực sự tồn tại ma quỷ, “sự xuất hiện thường tất hữu yêu”* chỉ là một câu nói gạt người mà thôi.

*Sự xuất hiện thường tất hữu yêu: sự việc khác thường tất có ẩn chứa yêu ma, quỷ quái.

Luru Miên mở di động mượn ánh đèn pin, cô ta vừa nhìn chăm chăm mặt tường vừa mở hành lý của mình ra, tìm thấy một con dao quân dụng Thụy Sĩ, sau đó lại đi đến đầu giường. Con dao sắc bén nhẹ nhàng phá đi mặt tường, làm hồng một lớp thạch cao màu trắng tương đối mềm, phía trong nữa chính là xi măng, con dao quân dụng tuy thực sự sắc bén nhưng cũng không thể nào cắt đứt được xi măng.

Luru Miên tìm đập thành thịch thịch, sắc mặt tái nhợt khó coi, cô ta nghi ngờ, trong bức tường này đang ẩn giấu một thi thể, hơn nữa thi thể này đã bắt đầu phân hủy, làm cho chất béo hay thứ gì đó tự tan ra ngấm vào bên trong mặt tường. Luru Miên là bác sĩ pháp y, suy đoán thời gian tử vong dựa vào tình trạng thi thể là kỹ năng trọng yếu của pháp y học, một thi thể được lưu giữ trong môi trường đặc biệt, muốn thối rữa đến mức tự phân hủy thì thời gian từ vong ít nhất cũng phải trên nửa năm.

Luru Miên cảm thấy da đầu tê dại, trên nửa năm... Thời gian xây dựng căn phòng này còn chưa đầy hai tháng... Một căn phòng xây chưa đầy hai tháng kể từ lúc thi công đến khi hoàn thành, lại chứa một thi thể đã chết trên nửa năm...

...

Hôm sau. Bầu trời u ám, mưa phùn mờ mịt.

Mộc Như Lam kéo rèm cửa nhìn ra bầu trời u ám bên ngoài, hai má phồng lên, thật đáng ghét, ghét nhất là cuộc sống không có ánh mặt trời, sau này nhất định phải chuyển đến sống ở một ốc đảo xanh tươi ôn hòa không mưa gió.

Mộc Như Lam thay đồng phục học viện Luru Tư Lan, ăn xong bữa sáng sau đó mới đi đến trường học, lát sau Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm cũng xuống lầu ăn sáng rồi chạy vội tới học viện Luru Tư Lan. Một chiếc xe hơi màu đen lướt qua ngay sát xe của họ, Mộc Như Lâm tựa vào cửa kính, không khỏi ngoái đầu lại nhìn, chiếc xe xa lạ đỗ trước cổng Mộc gia, có một chàng trai từ trên xe bước xuống.

Mộc Như Lâm nhú mảy, đáng người vừa rồi trông hơi quen...

Lam Bình Lâm đang mặc đồng phục nam sinh trung học Tử Viên, thoạt nhìn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, thế nhưng Kha Uyên Tinh cũng không

đám xem thường một chút nào, sự tâm cơ và tàn nhẫn của thiếu niên này khiến trong lòng bà ta vẫn còn sợ hãi.

“Thật mạo muội khi mới sớm mà đã ghé qua đây, nhưng vì sự phát triển của hai nhà, tôi nghĩ Mộc phu nhân hẳn sẽ không để ý.” Nhất cử nhất động của chàng trai đối diện đều mang phong thái của một ông trùm kinh doanh tương lai.

Kha Uyển Tinh ngồi đối diện hẳn, mượn động tác cầm cốc cà phê mà hơi hạ mí mắt, thần sắc hiện ra vài phần nặng nề.

“Ý của cậu là, muốn tôi rút đơn khởi kiện Kim gia sát hại con gái tôi, thậm chí còn rút cả đơn khởi kiện Chu gia?” Kha Uyển Tinh buông chiếc cốc trong tay, bà ta cố gắng duy trì sự bình tĩnh nhưng vẫn không tài nào kìm được kinh ngạc và căm phẫn. Lam Bình Lân muốn bà ta buông tha không khởi kiện hai nhà? Điều đó có ý nghĩa gì? Ý nghĩa chính là Kim Bưu Hồ và Chu Nhã Nhã sẽ được trả tự do; Chu thị trưởng thân biết luật mà cố tình phạm luật tuy sẽ không được thả ra dễ dàng như vậy, nhưng bà ta đã không khởi kiện thì ông ta cũng sẽ không chịu quá nhiều khổ cực, cùng lắm chỉ là bị đá khỏi ghế thị trưởng, đóng cửa bất động một thời gian mà thôi!

“Không phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao? Việc này là vì sự phát triển của hai nhà chúng ta, chẳng lẽ Mộc phu nhân không cảm thấy Kim gia và Hoa thị sụp đổ như vậy thì chỉ có lợi cho nhà nước thôi sao, vì cơ gì hai nhà chúng ta không cùng nhau chia sẻ miếng thịt béo này? Phu nhân hẳn biết, Kim gia chỉ cần một khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa là đã có thể kiếm được bao nhiêu tiền, công ty của giám đốc Hoa Phương hằng năm thu vào bao nhiêu lợi nhuận. Phu nhân khởi kiện bọn họ, cuối cùng tài sản của Kim gia Hoa thị cùng những thứ khác đều sẽ bị sung công, trong lòng phu nhân thoải mái, nhưng ngoài cái đó ra, phu nhân cũng không được thêm bất cứ thứ gì.” Lam Bình Lân khuấy cà phê, vừa nhìn Kha Uyển Tinh vừa chậm chậm nói, ngữ điệu tràn ngập tự tin, hẳn không tin một người đàn bà luôn đặt ích lợi lên hàng đầu như Kha Uyển Tinh sẽ từ chối sự hợp tác đầy cảm dỗ này, huống chi là trong tình cảnh Mộc gia đang lung lay sắp đổ như bây giờ?

Ánh mắt Kha Uyển Tinh lộ ra tia nhìn thềm thường, bàn tay siết chặt cốc cà phê, không thể không nói, đề nghị của Lam Bình Lân quả thật quá hấp dẫn, hơn nữa nếu suy nghĩ cẩn thận thì thấy hẳn nói cũng đúng. Tổng Kim Bưu Hồ và Chu Nhã Nhã vào tù thì bọn chúng nhiều nhất chỉ ở trong đó vài năm rồi sẽ được thả ra, mà nếu bà ta cùng Lam Bình Lân nuốt chửng bọn chúng, như vậy bọn chúng sẽ phải sống một cuộc sống cay đắng bần cùng, điều này đối với đám đại thiếu gia đại tiểu thư mà nói thì chẳng phải chính là một hình phạt còn đau đớn hơn cả ngồi tù hay sao? Hẳn Mộc Như Lam sẽ hiểu đúng không? Không phải bà ta không giúp con bé trút giận, chỉ là dùng một cách khác khiến bọn chúng phải đau đớn khổ cực hơn mà thôi!

Trong lòng Kha Uyển Tinh không ngừng tìm có cho chính mình, càng biện hộ lại càng muốn đồng ý hợp tác cùng Lam Bình Lân nuốt chửng Kim gia và Hoa thị. Lam Bình Lân đưa ra một hợp đồng thỏa thuận, Kha Uyển Tinh chần chừ một chút, cuối cùng vẫn kiên định ký vào.

Lam Bình Lân nhìn Kha Uyển Tinh ký tên, khoe miệng vẽ một nụ cười tự tin không rõ ý vị, một người mẹ như vậy, Lam Bình Lân không chút nghi ngờ sẽ có ngày bà ta bán luôn con gái để phục vụ cho lợi ích của chính mình, cơ mà thế cũng tốt, hẳn muốn có được Mộc Như Lam, phương pháp càng nhiều thì mọi sự càng thêm đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: V23.3: Kinh sợ (3)

Bên cục cảnh sát rất nhanh đã nhận được điện thoại, không ít người tỏ ra hết sức kinh ngạc, Kha Uyển Tinh vậy mà lại rút đơn kiện Kim Bưu Hồ và Chu Nhã Nhã, việc này thật sự ngoài sức tưởng tượng! Lúc trước bà ta còn khăng khăng muốn kiện đến khi bọn họ trắng tay mới thôi cơ mà?

Mộc Như Lam hãy còn ở tuổi vị thành niên, Kha Uyển Tinh là người giám hộ của cô nên đương nhiên có quyền quyết định giúp cô chuyển này, chỉ cần Mộc Như Lam đứng lên tiếng phản đối là được. Không có đủ chứng cứ chứng minh Kim Bưu Hồ và Chu Nhã Nhã phạm tội, hơn nữa bọn họ vẫn chưa hại chết ai, vì vậy nếu bên bị hại đã rút đơn kiện thì tất nhiên cục cảnh sát cũng sẽ không tiếp tục giam giữ.

Trong hoàn cảnh không ai biết chẳng ai hay, Kim Bưu Hồ và Chu Nhã Nhã được phóng thích.

Lại lần nữa được thấy trời xanh mây trắng, Chu Nhã Nhã siết chặt nắm đấm, Mộc Như Lam... Cô hãy chờ đấy, lần này tôi sẽ tự tay giết chết cô!

Kim Bưu Hồ được Hoàng Mao và vài anh em đón ra, sắc mặt sa sầm.

Người ngồi phía trước vội vàng an ủi hẳn, “Đại ca, anh cứ coi như bị chó cắn một lần đi, về sau tránh xa con ả kia một chút, chúng ta lại tiếp tục tiêu điều tự tại.”

“Đừng vậy, lão đại, hôm nay bên lầu Phong lại nhập hàng mới, nghe nói em nào cũng non nót sạch sẽ, tụi này muốn tẩy xui xẻo cho anh nên đã đặc biệt chuẩn bị vài em rồi đấy.”

Kim Bưu Hồ nghe người ngồi trước nói vậy thì có hơi thả lỏng. Nhưng mỗi lần nhớ tới mấy ngày bị nhốt ở nơi lạnh lẽo kia, mà hết thấy đều do con biến thái Mộc Như Lam ban tặng, lửa giận trong lòng hẳn lại lập tức bùng lên. Mẹ nó, rõ ràng lừa đảo là nó, giết người cũng là nó, dựa vào cái gì mà hẳn phải đi chịu tội trong khi nó được nhón nhơ ở bên ngoài? Kim Bưu Hồ hẳn chưa bao giờ bị một vết đau đến vậy!

Mộc Như Lam, nếu không giết chết cô ta thì hẳn không phải là Kim Bưu Hồ!

Kim Buru Hồ nói là làm, về đến nhà, hần hung hăng tắm rửa chà xát, hung hăng hành hạ một vài đứa trẻ, sau đó mới bắt đầu dùng cái đầu ngu ngốc của mình mà vạch ra kế hoạch tính sổ Mộc Như Lam. Chẳng nào còn chưa giết chết cô ta thì Kim Buru Hồ vẫn sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Tựa như bất cứ lúc nào Mộc Như Lam cũng có thể cầm dao đứng trước đầu giường của hần, cười quỷ dị âm trầm với hần, sau đó thần nhiên cắt cổ hần.

Nói trắng ra là, hần sợ Mộc Như Lam trả thù nên mới định tiên hạ thủ vi cường. Lần này hần nhất định sẽ không nung tay, bởi hần đã chính mắt nhìn thấy cô gái kia kinh khủng đáng sợ đến cỡ nào!

Nghe nói Mộc Như Lam sở hữu một căn biệt thự trong khu biệt thự nhà hần. Căn biệt thự này là của bà ngoại cô ta để lại, cô ta thỉnh thoảng sẽ đến chơi hay thậm chí ngủ lại một đêm, nhưng tuyệt nhiên không cho bất cứ ai theo vào. Kim Buru Hồ lợi dụng thân phận người thừa kế Kim gia để thăm dò nhật kí ra vào, phát hiện Mộc Như Lam đã lâu rồi không đến hắc ốc, dựa theo tần suất ra vào trước kia của cô, có lẽ trong vòng hai ngày nữa sẽ tới.

Tốt lắm!

Kim Buru Hồ siết chặt nắm đấm, ánh mắt dữ tợn, vẻ mặt bặm trợn ấy đặt trên thân hình 1m9, quả thật giống hệt một tên đồ tể hung ác.

Để xem rốt cuộc ai là thợ săn, ai là con mồi.

Mộc Như Lam tiếp được một chiếc lá ẩm ướt bị gió thổi bay vào phòng. Ô, không khí ẩm ướt như vậy, làm người ta có chút đau đầu nha, phải chuẩn bị thật nhiều được phẩm mới được, bằng không... con rồi sẽ bị hư thối như cái xác ướp kia mất.

...

Tiếng máy móc cắt tường vang lên ầm ầm, Lưu Miên và Mặc Khiêm Nhân đứng ngoài vòng người, bên trong cảnh sát đang cố hết sức để đem thi thể ra nguyên vẹn. Muốn đem một thi thể đã bắt đầu tự phân hủy ra ngoài vốn dĩ là một việc vô cùng khó khăn, nhưng trong đám cảnh sát có hai người từng học qua điêu khắc, hơn nữa kỹ thuật cũng không tệ nên mới có thể lập tức tiến hành.

Kim Bác Hùng và Kim phu nhân đỏ mặt hôi hạy tới, bọn họ không ngờ chuyện xấu lại lũ lượt kéo đến như thế. Mới vui vẻ một chút khi biết Kim Buru Hồ được trả tự do thì liền nhận được điện thoại nói khu nghỉ dưỡng đã xảy ra chuyện, đây chẳng phải là biến lợi nhuận ổn định thành làm ăn thất bát hay sao?

Thi thể được đưa ra từ mặt cắt trên tường nhưng vẫn còn dính từng cục từng cục xi măng, cần được những người biết điêu khắc tiếp tục xử lý.

Mặc Khiêm Nhân đứng ở một bên, đôi mắt lạnh lùng như có thể nhìn thấu tất thảy chăm chú quan sát thi thể nằm dưới đất. Hốt nhiên, tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, vẻ mặt vô biểu cảm đột ngột biến đổi, hần nhắc chân bước nhanh qua.

“Mặc tiên sinh?” Đại đội trưởng cũng đang vậy xem thấy vậy thì kinh ngạc hô lên rồi vội vàng đi tới, Mặc tiên sinh đã phát hiện cái gì chẳng?

Mặc Khiêm Nhân ngồi xổm bên cạnh thi thể, mặt của thi thể và làn da vẫn còn dính vào một mảng xi măng, không thể nhận ra diện mạo. Hần nhìn chăm chăm mặt xi măng kia, đôi tay chậm rãi vuron ra, đại đội trưởng dồn toàn bộ lực chú ý vào tay của hần, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Ngón tay tái nhợt cùng khớp xương rõ ràng – vô cùng thích hợp để chơi đàn dương cầm và dùng dao giải phẫu – nhẹ nhàng đảo qua lớp bụi phủ kín mặt xi măng trên thi thể người chết, một lúc sau, hần dường như sờ ra thứ gì đó.

“Lấy nước cho tôi.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên nói.

Lập tức có cảnh sát đưa tới một chai nước khoáng, “Chùng này đủ chưa?”

Mặc Khiêm Nhân nhận lấy, nhẹ nhàng đổ nước lên thi thể, trên ngón tay có thứ gì đó bị nước sạch tẩy rửa, lộ ra hình dáng vốn có.

Đại đội trưởng tròn mắt, “Đây chẳng phải là...”

Đây là sợi tơ, một sợi tơ trong suốt giống hệt sợi tơ đã giết chết Uông Cường!

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn sợi tơ trên ngón tay, tròng mắt đen lạnh lùng chuyển động khiến người nhìn không thấu. Hần không nói gì, chỉ chậm rãi đứng dậy lùi ra đằng sau, nhìn nhân viên công tác tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

Trải qua nhiều giờ, bọn họ cuối cùng cũng rửa sạch hết xi măng dính trên thi thể, lộ ra một thi thể hoàn chỉnh, tiếng hô kinh ngạc vang lên liên tiếp.

Đây là một thi thể trần trụi, tay, chân, và cả vòng eo đều vắn vẹo đến mức đáng sợ, không biết đã bị cái gì cố định thành như vậy. Có một cảnh sát muốn gỡ tay thi thể ra nhưng lại phát hiện nó không hề rục rịch. Mặt ngoài thi thể được giữ gìn vô cùng hoàn chỉnh nhưng bên trong hiển nhiên đã thối rữa hoàn toàn, bằng không đã chẳng tự phân hủy.

Nạn nhân là một người đàn ông, danh tính cụ thể thì còn phải đợi điều tra. Gáy, hông, tứ chi và ngón tay đều bị cố định bởi một loại đinh bạc đặc chế, dài khoảng 7cm. Cổ tay cổ chân và các đốt ngón tay còn bị quấn một sợi tơ trong suốt rất bền chắc, thoạt nhìn, thật giống một con rối...

Cảnh sát cho rằng, đây là một vụ giết người vô cùng độc ác và biến thái, hung thủ giấu thi thể ở chỗ này có thể là vì tình cờ, nhưng cũng có thể là do cố ý.

Song khi nhìn rõ diện mạo của thi thể kia, Kim Bác Hùng lập tức hải hùng đến nỗi ngất xỉu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: V24.1: Giã giũa (1)

Kim Bác Hùng kích động như vậy là vì ông ta biết người chết, thậm chí còn có chút quen thân!

Người này là một trong số những kẻ đã cùng Kim Buru Hồ gây ra vụ bắt cóc năm năm trước, đồng thời cũng là nhân vật chính của án mất tích ba năm trước. Vì là anh em xưng huynh gọi đệ của Kim Buru Hồ nên năm đó Kim Bác Hùng đã nhờ người hỗ trợ tìm kiếm, thế nhưng cả cảnh sát lẫn thám tử tư đều phải bó tay trước vụ án này, như thể bọn họ thật sự bốc hơi khỏi trần gian.

Mà bây giờ, ngay trước mặt ông ta, kẻ đó đã không còn mất và bộ phận sinh dục, bị đinh và sợi tơ vụn vẹo thành một hình dạng đáng sợ, trời ơi...

Kim Bác Hùng nhất thời kinh hãi quá độ, trợn mắt hôn mê bất tỉnh.

Lưu Miên cùng một pháp y trung niên thực hiện bước đầu giám định hiện trường. Nam pháp y có vẻ dày dặn kinh nghiệm, ông ta xem xét làn da thi thể, đè ép vùng bụng thi thể, kiểm tra khoang miệng thi thể, mùi tanh tươi xộc ra khiến ông ta lập tức nhú mày, “Hung thủ nhất định là rất biến thái.”

“Chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi sao Trịnh tiến sĩ?” Một viên cảnh sát trẻ tuổi phẩy phẩy tay xua đi đám khí hôi thối đang lờn vờn trước mũi. Chết kiểu này, cây đinh, sợi tơ, và cả độ vụn vẹo, tất cả đều nói rõ đây là một vụ án giết người biến thái.

“Không phải, ý tôi là, hung thủ nhất định là một kẻ biến thái tâm lý bất bình thường.” Nói đoạn, Trịnh tiến sĩ bất chợt chỉ tay về phía Mặc Khiêm Nhân, “Có lẽ Mặc tiên sinh là người am hiểu về sinh vật này nhất.”

Mọi người đều nhìn sang Mặc Khiêm Nhân, lúc này hắn đang trầm mặc quan sát thi thể. Nghe Trịnh tiến sĩ nói vậy, bọn họ chỉ hiểu ông ta muốn đề cập đến một kiểu biến thái.

“Vi sao ông biết?” Đại đội trưởng hỏi Trịnh tiến sĩ, ông ta đã từng đảm nhiệm không ít vụ án kỳ lạ, nhiều vụ được cho là loại trả thù tâm lý, nhưng biến thái thực sự thì không được mấy vụ.

Trịnh tiến sĩ nhú mày nói, “Người này chết ít nhất đã trên hai năm.”

“Cái gì?” Các cảnh sát và thậm chí là cả Lưu Miên đều khiếp sợ nhìn sang Trịnh tiến sĩ. Hai năm? Làm sao có thể như thế? Không một thi thể nào có thể còn nguyên vẹn sau hai năm đằng đẵng, trừ khi được bảo quản trong tủ lạnh hoặc làm thành xác ướp.

Trịnh tiến sĩ nói, “Mặt ngoài và nội tạng thi thể đã được xử lý bằng một loại dung dịch đặc thù chứa formalin giúp giữ cho nội tạng được nguyên vẹn. Có khả năng hung thủ đã xử lý thi thể khá đều đặn, sở dĩ nó bắt đầu phân hủy có thể là vì không được ‘chăm sóc’ từ sau khi bị nhét vào bức tường, nội tạng vốn phải thối rữa đã bắt đầu thối rữa rất nhanh. Nhìn xem, trên thi thể này không hề có vết hoen mà các thi thể nên có, thậm chí còn cực kỳ tươi mới hoàn hảo.”

Mọi người trợn to hai mắt, khó lòng nén được nỗi khiếp sợ. Chuyện này... quả thật là chuyện chỉ một kẻ biến thái mới có thể làm ra. Đã giết người rồi chơi đùa ra nông nổi này mà vẫn chưa thấy đủ, còn muốn liên tục đưa loại chất lỏng nào đó vào thi thể, làm cho toàn bộ nội tạng được giữ nguyên vẹn bên trong thân thể, trời à...

“Thôi, những thứ khác thì phải giải phẫu mới biết được.” Sau khi chỉ huy người ta chuẩn bị di chuyển thi thể, Trịnh tiến sĩ quay đầu nhìn học sinh của mình, cũng chính là Lưu Miên đang sợ hãi cau mày như muốn nôn, ông nghiêm túc nói, “Nếu đã chọn làm pháp y thì phải chuẩn bị tinh thần tiếp xúc với mọi loại thi thể.”

Tuổi Lưu Miên không nhỏ, thời gian theo Trịnh tiến sĩ cũng không ngắn nên đương nhiên rất hiểu tính tình thầy giáo mình, cô ta vội vàng gạt đầu, “Em biết, chỉ là... bị hù dọa một chút mà thôi.” Thực ra Lưu Miên muốn nói rằng, không hiểu sao cô ta lại thấy thi thể kia nhìn quen quen.

“Dọn dẹp đồ đạc của mình đi, tôi chờ em trong cục.”

“Vâng.”

Nhìn Trịnh tiến sĩ rời đi cùng những người khác, Lưu Miên đảo mắt quanh căn phòng đã bị đập bỏ một mặt tường, cô ta thờ dãi một hơi, đồng thời trong lòng dấy lên một con tức giận, mẹ nó, căn hộ mà Kim gia quảng cáo là tốt đến cực phẩm chính là thế này sao? Mới vào ở ngày đầu tiên mà đã phát hiện một cái xác chết, nếu ở qua tối nay thì có khi cái xác sẽ trở thành cô ta! Thật uổng công nhờ vả Hoắc Á Lận giúp đỡ mua nó bằng giá cao!

Lưu Miên nổi giận đùng đùng vào nhà thu thập đồ đạc chuẩn bị chuyển ra khỏi cái chôn quỷ quái này, chợt nhìn thấy con rắn nhỏ đặt trên đầu giường, không hiểu tại sao, tâm trạng cô ta bỗng khá hơn một chút. Lưu Miên cầm lấy nó, hôn lên chiếc đầu nho nhỏ đáng yêu, thích thú lắc lắc thân rắn, cảm

giác được bên trong có vật chuyển động, cô ta lại càng thêm tò mò, nghĩ bụng về đến nhà trọ cũ nhất định phải mở ra xem.

Sau khi từ chối lời mời của đại đội trưởng và việc đưa đón bằng xe cảnh sát, Mặc Khiêm Nhân ra đứng trước cổng lớn khu nghỉ dưỡng, đắm đắm nhìn về phía đối diện, trên mặt hắn không chút biểu cảm, đôi mắt sắc bén lạnh nhạt như xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cây cao lớn mà thấy được căn biệt thự đen xám kia.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Khiêm Nhân cất bước đi xuyên qua con đường nhựa và hàng cây xanh. Bỗng nhiên, hắn dừng chân, nhìn về phía rãnh nước bên cạnh đường nhỏ, có một cô gái ngã xuống đó, dáng vẻ thoạt nhìn vô cùng chật vật, mái tóc nâu che khuất gương mặt khiến người ta nhìn không rõ.

Mặc Khiêm Nhân tiến lại gần rồi sai bước lên phía trên rãnh nước, khom lưng chạm vào cổ cô gái, cảm giác thấy mạch đập, và lại cũng không quá mức suy yếu, hắn đứng dậy gọi điện thoại cho một chiếc xe cảnh sát chưa đi quá xa, bảo họ đưa cô gái này đến bệnh viện.

Một chiếc xe cảnh sát chạy tới, viên cảnh sát trẻ bước nhanh xuống xe, “Mặc tiên sinh!”

“Ồ đây.” Mặc Khiêm Nhân vừa dùng khăn lau sạch bàn tay mới chạm vào cô gái vừa quét mắt về phía rãnh nước.

Tiểu Từ nhìn động tác của Mặc Khiêm Nhân, khóe mắt nhảy một cái, anh ta chẳng lạ gì cái cảnh này, Mặc Khiêm Nhân thường xuyên làm vậy ở cục cảnh sát, cuồng sạch sẽ quả nhiên thật đáng sợ.

Tiểu Từ cẩn thận ôm cô gái ra, cô gái này chắc hẳn là bất cẩn té ngã rồi va đầu vào tảng đá bên cạnh rãnh nước nên mới ngất xỉu. Thoạt nhìn có vẻ cô ta đã bị thứ gì đó dọa sợ, chân không đi giày, nhiều chỗ có vết thương, trên người chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng manh, toàn thân nóng rực vì phát sốt.

Cho tới khi mái tóc không còn che khuất khuôn mặt thì Mặc Khiêm Nhân mới để ý thấy, người này... chẳng phải chính là Bạch Tố Tinh ngu xuẩn mà ác độc đấy sao?

Ngay lúc Tiểu Từ đang chuẩn bị đưa người lên xe, Bạch Tố Tinh bật dậy như vừa gặp ác mộng, “Quý a!”

Viên cảnh sát trẻ tên Tiểu Từ liền giật thót.

Ngực Bạch Tố Tinh phập phồng kịch liệt, toàn thân lạnh đến run rẩy, ánh mắt đại ra khó nén cơn hoảng sợ. Cô ta... hôm qua ở trong phòng Mộc Như Lam, đột nhiên nghe thấy âm thanh quái lạ nào đó, cô ta tưởng là âm thanh cửa sổ bị gió đập vào, thế nhưng đi xem thì chẳng thấy gì cả, đột nhiên phía sau có một cánh tay lạnh như băng đập vào vai... cô ta hoảng hồn chạy đi, chạy mãi chạy mãi, nào ngờ bị hù chân, cô ta ngã nhào, đầu va vào cái gì đó, sau đó... Không có sau đó...

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Viên cảnh sát trẻ thử hỏi.

Bạch Tố Tinh níu lấy cánh tay anh ta, đôi môi run run, “Có quý...”

“... Mặc tiên sinh, trước mắt tôi hẳn nên đưa cô gái này tới bệnh viện đúng không?” Viên cảnh sát cho rằng Bạch Tố Tinh bị điên, đành bắt đầu đi nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân.

Lúc này Bạch Tố Tinh mới đột nhiên phát hiện ở đây vẫn còn một người nữa, mà người đó lại chính là Mặc Khiêm Nhân!

“Có cần giúp cái gì không?” Mặc Khiêm Nhân nhìn Bạch Tố Tinh dò xét.

Bạch Tố Tinh vội vàng lắc đầu rồi cúi xuống né tránh ánh mắt hắn, “Không, không cần...”

“Cô nhìn thấy quý? Nhìn thấy ra sao?” Mặc Khiêm Nhân lại hỏi, hắn nhớ rõ ràng, giả thần giả quỷ chính là trò chơi sở trường của cô gái nào đó, thủ đoạn cao minh khiến người ta sợ hãi tột độ, lần trước còn hù một người đàn ông sợ tới mức mất luôn hứng thú với phụ nữ nữa cơ.

Bạch Tố Tinh có hơi văng đầu nhưng vẫn không dám quên người kia đã bảo cô ta tuyệt đối không được khiêu khích Mặc Khiêm Nhân, tuyệt đối không được tới gần, ngay cả nói vài câu cũng không được. Hơn nữa, hắn và Mộc Như Lam có quan hệ không bình thường, nếu nói cho hắn biết thì có thể sẽ phải tiếp tục gặp mặt, và lại lúc đó đang nửa đêm, cô ta cũng không biết mình thật sự gặp quý hay chỉ là tự mình dọa mình.

“... Có lẽ là tôi gặp ác mộng... Không có gì...” Bạch Tố Tinh lắc đầu, thuận theo tình huống hiện tại, cô ta nghiêng đầu, giả vờ hôn mê để trốn tránh Mặc Khiêm Nhân.

“Tôi đưa cô gái này đi bệnh viện nhé Mặc tiên sinh.”

Mặc Khiêm Nhân đứng tại chỗ nhìn xe cảnh sát biến mất ở góc đường rồi chậm rãi xoay người tiến về phía khu biệt thự. Hai tay hắn đút trong túi quần, cước bộ lạnh lùng tự tin. Mỗi nơi hắn đặt chân như có thứ gì đó lạnh lẽo khuếch tán ra không trung, hình thành nên một vòng tròn ngăn cách giữa hắn và thế giới này. Giống hệt Mộc Như Lam.

Thấy nhiều người còn lơ mơ quá nên bây giờ ta tổng hợp lại danh sách những kẻ đã rơi vào tay Mộc Như Lam luôn nhé.

- 3 tên đồng bọn của Kim Bưu Hồ (bắt cóc-hiếp-giết Tiểu Tinh và Lý Nhã Lan một cách dã man, sau khi ra tù lại tiếp tục ngựa quen đường cũ, thậm chí còn định "xử" luôn Mộc Như Lam) bị Mộc Như Lam chế thành rối, 1 trong số đó bị móc mắt bỏ vào con rắn làm quà cho Lưu Miên, phần thân thì bị nhét vào tường.

- Kim Mạt Ly (trợ mắt nhìn Kim Bưu Hồ hại chết Tiểu Tình và Lý Nhã Lan, trợ mắt làm chứng giả trên tòa hòng bao che cho Kim Bưu Hồ, yêu Mộc Như Lâm, biết Mộc Như Lâm có tình cảm với Mộc Như Lam nên âm mưu giết Mộc Như Lam) bị Mộc Như Lam ướp xác nhưng vì sai sót trong việc dùng thuốc nên nội tạng đọng trong bình bị thối rữa, phần thân thì đã được cắt đi.

- Uông Cường (nhận hối lộ bao che cho Kim Bưu Hồ cùng đồng bọn, bạo lực gia đình, hại đời n bé trai) bị Mộc Như Lam đặt bẫy ở công trình xây dựng mà Kha Uyển Tình đã thắng thầu nhờ Chu thị trưởng, khi chết đầu thân mỗi thứ một nơi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: V24.2: Giấy giụa (2)

Bao thúc đang ngồi ở phòng bảo vệ bên trong cổng sắt, lúc nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân, đôi mắt của ông liền nheo lại. Ông nhớ rõ, người này đã từng tới đây vài lần với lý do thăm hỏi họ hàng, ông thấy hắn có khí chất không tệ và lại cũng không có vẻ là kẻ lừa đảo nên mới đồng ý cho vào. Nhưng sau khi thân thiết hơn với các chủ nhà, ông phát hiện bọn họ không hề có người thân đến thăm, thậm chí còn chẳng có họ hàng nào trông giống như vậy.

Bao thúc không phải kẻ ngốc, ông nhanh chóng liên tưởng đến cái ngày mà biệt thự của Mộc Như Lam bị kẻ trộm xâm nhập, hôm đó người đàn ông này cũng tới! Hơn nữa dáng vẻ còn rất vội vã, hóa ra là vội vã đi làm kẻ trộm!

Quả nhiên không nên trông mặt mà bắt hình dong, Bao thúc ông cũng có ngày nhìn lầm. Tốt lắm, ông đang rầu rĩ vì tìm không ra hắn, bây giờ hắn lại tự đến đây chui đầu vào rồi.

Bao thúc rời khỏi phòng bảo vệ, đi đến trước cổng sắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, khuôn mặt nghiêm túc, “Tìm ai?”

Mặc Khiêm Nhân là ai cơ chứ? Hắn nhìn sơ về mặt và tay chân Bao thúc là đã biết ông sẽ cho hắn một gậy ngay sau khi mở cửa rồi dứt khoát đưa hắn tới sở cảnh sát. Giữ nguyên nét mặt không chút biểu cảm, hắn trả lời bằng ngữ điệu nhàn nhạt, “Mộc Như Lam.”

Nghe thấy tên Mộc Như Lam, Bao thúc thoáng giật mình, ông nhíu mày nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Đại tiểu thư hôm nay đi học, không có ở bên trong. Cậu là gì của tiểu thư?”

Hắn là gì của cô? Hừm... đó là một vấn đề rất nghiêm túc, lúc trước hắn là một nhà tâm lý học tội phạm người thấy hương vị phạm tội trên người cô, còn bây giờ hắn chỉ là một người đàn ông bình thường người thấy hương vị khiến hắn muốn phạm tội. Nhưng hắn có thể nói trực tiếp như thế với Bao thúc sao? Bao thúc nhất định sẽ cho rằng hắn mưu đồ quỷ rối Mộc Như Lam, một gậy lập tức đánh tới.

Mặc Khiêm Nhân còn chưa tìm thấy đáp án thì từ trong cổng sắt bỗng truyền ra tiếng động cơ, một chiếc ô tô màu đen chậm rãi trườn tới, dừng bên cạnh phòng bảo vệ, cửa kính trước hạ xuống, một người đàn ông đưa đầu ra, cầm trên tay thẻ ra vào đặc biệt của khu biệt thự, “Bao thúc.”

“Đây đây!” Bao thúc vội vàng đi qua.

Lúc này cửa kính ghế sau cũng được hạ xuống, hai cái đầu nhỏ đội mũ tai thỏ giống nhau như đúc nhô ra, cười hi hi gọi Bao thúc, “Bao gia gia!”

Bao thúc lập tức hôn hờ mặt mày, vừa quẹt thẻ vừa nói với tụi nhỏ, “Lại đi khu vui chơi à, hôm nay lạnh vậy mà.”

“Bọn con đi xem phim!” Thỏ xám hăng hái nói to.

“Unchaman!” Thỏ trắng bày ra thế tấn công kinh điển của Ultraman.

Hai bé song sinh giống nhau như đúc, nhìn thế nào cũng thấy thật đáng yêu.

Bao thúc rất thích tụi nó, ông trả thẻ cho người bỏ ngồi trước rồi tặng kẹo cho hai đứa nhỏ, thành công nhận được tiếng đồng thanh ngọt ngào, “Cảm ơn Bao gia gia!”

Cửa sắt chậm rãi mở ra, bố mẹ ngồi trước giục hai đứa bé mau lui đầu vào trong, tụi nhỏ vừa định vâng lời làm theo thì bỗng bị thứ gì đó hấp dẫn sự chú ý, lại đột nhiên thò đầu ra, đồng thời vươn đôi tay nhỏ bé mà chỉ vào Mặc Khiêm Nhân, “Bạn ‘chai’ của Lam tỷ tỷ!”

“Tình địch!” Thỏ xám lập tức kêu lớn, đã thế còn hưng phấn gọi người mẹ ngồi trước, “Mẹ mẹ nhìn kia! Tình địch kia!”

Hai người lớn ngồi phía trước bị chọc cười, bất giác quan sát người đàn ông đang đứng ở ven đường. Từ khi biết hai con thỏ con có sở thích khoét tường thám hiểm căn nhà của cô, Mộc Như Lam lo rằng con rối sẽ bị phát hiện hay bị phá hư nên đành phải thường xuyên nhờ Trần Hải gửi tặng tụi nhỏ chút đồ hoặc tự mình đi thăm tụi nhỏ, vì thế Mộc Như Lam và bố mẹ hai con thỏ cũng dần trở nên thân thiết, bây giờ nghe nói đây là bạn trai Mộc của Như Lam, bọn họ liền nhin không được mà bắt đầu đánh giá.

Trước khi gặp Mặc Khiêm Nhân, có lẽ mọi người đều khó mà hình dung được một người đàn ông có thể sánh đôi cùng Mộc Như Lam. Có thể hòa hợp với khí chất của cô thật sự không được mấy người, khí chất mà không hòa hợp thì sẽ gây cảm giác không xứng, cho dù hai người có thân mật đứng cạnh nhau thì cũng chẳng ai hiểu nhằm thành một đôi, chuyện này cứ lý giải bằng cái gọi là “không có tướng vợ chồng” đi.

Nhưng Mặc Khiêm Nhân không giống vậy, khí chất của hắn quá đôi đặc biệt, tựa như vết trắng đen duy nhất giữa thế giới muôn vẻ muôn màu – đơn giản, đậm đặc, mà không thể nào phớt lờ. Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó là đã khiến người ta phải coi trọng thêm vài bậc, kể cả khi bọn họ không nhận thức được người mà mình đang nhìn.

Mộc Như Lam cũng như vậy.

Hai đồng loại cùng đứng chung một chỗ, chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?

“Thì ra người thân thiết nhất của Mộc Như Lam chính là thế này a”, “Thật không hổ là bạn trai của Mộc Như Lam”, “Hai người trông xứng đôi quá”, Những ai chỉ đơn giản là tò mò chứ không có ý định can thiệp vào chuyện tình cảm của Mộc Như Lam thì đều sẽ sinh ra suy nghĩ như vậy.

“Bạn ‘chai’ của Lam tỷ tỷ! Chào anh ạ!” Thỏ trắng không biết Mặc Khiêm Nhân tên gì. Lúc xe chậm chậm chạy ngang qua Mặc Khiêm Nhân, nó vẫy tay với hắn và reo lên bằng chất giọng hơi vang vì răng cửa đã sún mất một chiếc, khuôn mặt trắng nõn mềm mại thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

“Xin chào.” Mặc Khiêm Nhân đáp lại cùng dáng vẻ hết sức đương nhiên, không mấy may nghĩ rằng từ “bạn trai” là có gì không đúng. Ừm, bạn trai của Mộc Như Lam, lần đầu tiên hắn không thấy ghét cảm giác bị phụ thuộc vào người khác.

Mặc Khiêm Nhân xưa nay rất ghét cảm giác phụ thuộc khi tên mình bị tự tiện gọi là “cái gì của ai”, đại thiếu gia của Mặc gia, tham mưu đặc tịch của FBI, viện trưởng của bệnh viện tâm thần Coen, vân vân... mỗi lần như thế là hắn lại cực kì khó chịu. Mặc Khiêm Nhân chỉ muốn làm Mặc Khiêm Nhân, chứ không phải là “cái gì của ai” do những tiền tố đứng trước trói buộc.

Nhưng mà, bạn trai của Mộc Như Lam? Cảm giác này thật sự không tệ, có lẽ ngày nào đó sẽ đổi thành... chồng của Mộc Như Lam, được rồi, hình như vẫn còn hơi sớm.

Bao thúc tròn mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, ngay cả công suất cũng quên đóng. Ông vừa nghe thấy cái gì thế này? Bạn trai của Mộc Như Lam? Người này là bạn trai của Mộc Như Lam?! Không phải chứ? Đây không phải sự thật đúng không? Mộc Như Lam có bạn trai? Nhưng đó lại là một người đàn ông mưu mô đã từng làm kẻ trộm? Tiêu rồi! Mộc Như Lam nhất định đã bị lừa, cô lương thiện đơn thuần như vậy, nếu bị hạng người xảo quyệt này cố ý tiếp cận thì bị lừa là điều hoàn toàn dễ hiểu!

“Cậu đừng hòng tiến vào, cậu dám gần lại thử xem!” Bao thúc giận dữ trừng khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân, ông ấn nút đóng lại công suất rồi vội vội vàng vàng gọi điện cho Trần Hải, bên kia vừa bắt máy, bên này đã khoa trương hô to, “Cứu mạng!...”

“...” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn Bao thúc phun ra một đồng tử ngừ bơi đen hắc, nói trong nói ngoài đều ngụ ý Mộc Như Lam bị gã đàn ông bip bọm này lừa, gã này từng lén lút lên vào hắc ốc của Mộc Như Lam, không biết là muốn trộm đồ hay là muốn đánh lên Mộc Như Lam ở trong phòng blah blah blah...

Hắn im lặng xoay người rồi đi, làm như không nghe thấy đám câu chữ nói xấu sau lưng. Gã bip bọm trong miệng Bao thúc tuyệt đối không phải hắn nên chẳng lý nào hắn lại tự nhận về mình, chỉ có hạng ngu xuẩn mới đi làm mấy chuyện ngu xuẩn như vậy.

Xem ra hiện tại không thể tìm hiểu bên trong biệt thự của Mộc Như Lam có cái gì rồi, hay là hắn cũng mua một căn nhà ở đây? Ừm, để xem trong này còn căn biệt thự trống nào không.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: V24.3: Giấy giũa (3)

Trong sân trường hoa lệ đầy ắp tiếng cười, từng tốp nam nữ sinh chưa từng nếm trải đắng cay cuộc đời đang mãi hàn huyên vui đùa cùng nhau.

Có không ít học sinh vây quanh các bảng thông báo trước từng dãy phòng, hội học sinh vừa chính thức công bố kế hoạch chuyến tham quan cuối học kỳ.

Thời gian và địa điểm tham quan trong từng năm học là không giống nhau, năm nhất kết thúc học kỳ sớm nhất nên sẽ khởi hành đầu tiên, kể đến là năm hai, cuối cùng là năm ba.

Hội học sinh đã đề ra một vài địa điểm, để làm cho chuyến tham quan trở nên ý nghĩa hơn, những địa điểm này đều có bản sắc văn hóa đặc trưng – không nhất định phải là đô thị phồn hoa – đa số đều nằm ở các khu vực nông thôn nơi mà học sinh có thể trải nghiệm cuộc sống.

Trước khi kiểm tra cuối kỳ, lớp trưởng mỗi lớp đã báo cáo kết quả bỏ phiếu với hội học sinh, hội học sinh tổng hợp lại tổng số phiếu từ các lớp và lấy giá

trị cao nhất.

Lúc này các học sinh đều đang bàn tán về những địa điểm tham quan mà mình chưa từng đến hay thậm chí chưa từng nghe qua. Các loại đặc sản, món ăn, phong tục nọ kia quả thực có chút xa xỉ, cũng giống như bình dân mơ ước được mở rộng mặt bằng.

Bên năm ba căn bản là không cần bỏ phiếu, chuyện Mộc Như Lam muốn đi núi Alps đã bị ai đó tiết lộ thành ra sổ phiếu nghiêng hẳn về phía núi Alps, hầu như lớp nào cũng vậy, và điều này hoàn toàn nằm trong dự kiến.

“Được rồi, núi Alps, mọi người có thể học cách vắt sữa, chăn dê, dắt trâu, tận hưởng một chút về lãng mạn phong tình nơi thôn dã... Lại còn có thể chơi trượt tuyết nữa...” Mộc Như Lam vừa vui vẻ nhìn kết quả vừa nói với Trần Thanh, Thư Mẫn và các thành viên của hội học sinh, trông qua đáng yêu như một chú mèo vừa trộm được cá, làm người ta chỉ muốn đưa tay lên mà nựng.

Trần Thanh đẩy đẩy gọng kính, che đi gò má hơi hồng, “Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi, phần phía sau tớ sẽ lo liệu.”

Quyết định xong địa điểm tham quan, hội học sinh còn phải chuẩn bị chuyến bay. Về phần ở đâu, ăn gì, hành trình ra sao thì các lớp phải tự mình sắp xếp, có xảy ra chuyện gì thì cũng tự mình chịu trách nhiệm.

“Ừ, chuyện ấy giao cho cậu. Bên năm nhất cũng cần phải chú ý... bằng không cứ để chủ nhiệm lớp dẫn dắt.” Mộc Như Lam suy nghĩ trong chốc lát rồi nói. Tuy cấp sơ trung cũng tổ chức tham quan nhưng địa điểm chỉ giới hạn ở trong nước, phải lên cao trung mới được cho phép ra nước ngoài. Trẻ nhỏ rất dễ gây ra những chuyện ngoài ý muốn, mà năm một cao trung lại là thời kỳ phản nghịch nghiêm trọng nhất, nước ngoài không giống trong nước, cần thận vẫn hơn.

Trần Thanh gật gù đầu, “Được, tớ sẽ thông báo.”

“Vậy... mọi người đi ăn trưa đi.” Mọi chuyện đã giải quyết xong, Mộc Như Lam đứng dậy nói, những người khác cũng lần lượt nhận nhiệm vụ rồi rời khỏi phòng họp.

Mộc Như Lam thu thập tài liệu trên mặt bàn, thấy Thư Mẫn đang đứng yên tại chỗ tựa hồ có điều muốn nói, cô chớp mắt vài cái, “Sao thế?”

“Mình...”

“Chị!” Thư Mẫn vừa mở miệng thì đã bị cắt ngang bởi tiếng gọi của Mộc Như Sâm— người đã sớm mất kiên nhẫn khi phải mòn mỏi chờ chị mình họp xong. Mộc Như Sâm bấu môi bước vào, cậu lơ đãng Thư Mẫn, chỉ vội chạy đến làm nũng với Mộc Như Lam, “Chị, chị còn ở đây làm gì nữa? Đi ăn cơm đi, em đói muốn chết rồi.”

Mộc Như Lam nhìn Thư Mẫn một cái, không hề lên tiếng.

Thư Mẫn nhìn đáng vẻ trẻ con của Mộc Như Sâm mà trong lòng thấy thật phiền chán, cô thuận tay vuốt vuốt mái tóc thoải mái đẹp trai của mình, khoe môi khẽ kéo một độ cong giễu cợt, “Trông tình cảm ghê, vẫn chưa cai sữa phải không?”

“Liên quan gì tới cô?!” Mộc Như Sâm lập tức hung hăng trừng qua. Cậu không ưa Thư Mẫn một chút nào, vừa vào năm ba sơ trung là đã thấy cô ta thường xuyên chạy đến sơ trung, dùng tường cậu không biết cô ta muốn bôi dơ một nhóm người không hâm mộ Mộc Như Lam hồng đầu với chị của cậu! Hừ, rõ ràng chị cậu làm hội trưởng rất tốt, thế mà cô ta vẫn nuôi âm mưu phản kích, đã vậy còn cấu kết với Bạch Tổ Tinh, nếu cô ta không ngầm đồng ý thì sao Bạch Tổ Tinh có thể tự tung tự tác trong hội học sinh được? Đúng là cái đồ đáng ghét!

“Hừ.” Thư Mẫn hừ một tiếng rồi cầm tài liệu đi thẳng ra ngoài, đầu ngẩng cao dương dương tự đắc, làm ánh mắt Mộc Như Sâm càng thêm âm trầm.

“Thôi thôi, em đói bụng mà phải không? Mình đi nào.” Mộc Như Lam bắt đắc dĩ xoa đầu em trai, biểu cảm âm lãnh trên mặt cậu lập tức tiêu tan, cậu cười toe khoe hai chiếc răng nanh, thật nhìn cứ như một thiếu niên ngây thơ không biết gì cả.

Mộc Như Lam cau mày, đôi mắt dưới tròng kính xẹt qua một tia nghi hoặc, dường như có chỗ nào đó không đúng, dường như có thứ gì đó đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu...

Thế nhưng cậu còn chưa kịp tìm ra đáp án thì Mộc Như Lam đã giục cậu rời khỏi phòng họp, đôi tay ầm ập mềm mại ấy chỉ nhẹ nhàng kéo cậu đi nhưng lại như nắm lấy toàn bộ xúc cảm trên người cậu. Cậu hơi đưa tay lên để Mộc Như Lam bớt được một phần sức lực, nếu cô giữ không nổi mà buông lỏng tay thì biết làm sao bây giờ?

Cũng như câu chuyện thần linh ban cho tội nhân một sợi tơ cứu mạng, tội nhân rất muốn nắm chặt lấy sợi tơ có thể giúp hắn nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng đồng thời cũng sợ bất cẩn làm đứt sợi tơ, cuối cùng hắn bị thần thu hồi sợi tơ vì không chịu chia sẻ với những tội nhân khác. Nhưng chẳng phải đó mới là bản tính của con người hay sao? Ai mà chịu buông bỏ sợi tơ cứu mạng? Ai mà chẳng sợ sợi tơ nhỏ mỏng manh sẽ đứt? Vậy mà thần lại gọi cái này là “tham lam và không thương người” rồi dứt khoát thu hồi sợi tơ...

Như vậy là sao hà...

Ban phát hy vọng rồi lại từ chối cứu rồi, vị thần kia hẳn chỉ đang đùa cợt người đời mà thôi, nhìn bọn họ chìm nổi giữa thống khổ và hạnh phúc, ông ta nhất định là rất thích thú.

“... Núi Alps, thật muốn đi quá, còn được trượt tuyết nữa...” Cô gái ấy đang nói chuyện với Mộc Như Sâm, gương mặt trắng nõn dù không hứng nắng

nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác nó được phủ một lớp ánh sáng nhạt nhòa trong suốt, tạo nên một vẻ đẹp yếu ớt mà hết sức thánh khiết.

Mộc Như Lâm dõi tầm mắt xuống đôi tay đang nắm của Mộc Như Sâm và Mộc Như Lam, khác hẳn cái nắm tay dè dặt của cậu, Mộc Như Sâm nắm rất chặt, gần như là mười ngón đan xen. . .

Lông mày Mộc Như Lâm nhíu lại, đôi mắt giấu dưới cặp kính dần dần lạnh đi, không được, cho dù là anh trai cũng không được, nếu “lòng tham” sẽ khiến sợi tơ bị thu hồi, vậy thì cậu sẽ cực lực đề xuống cái ý muốn vắn vẹo biến thái độc chiếm Mộc Như Lam, cậu tuyệt đối sẽ không lơ lửng nội tâm ác ma này, tuyệt đối!

Cho nên, Mộc Như Sâm cũng không thể, tuyệt đối không thể! Bọn họ không thể độc chiếm Mộc Như Lam!

Cảm giác được mình vô thức nắm chặt lấy tay Mộc Như Lam, Mộc Như Lâm vội vàng thả lỏng, cậu lặng lẽ thở dài một hơi, đúng là không thể lơ lửng, muốn khống chế được vọng, quả thực không thể lơ lửng dù chỉ một giây.

Trong lúc Mộc Như Lâm mãi rồi rắm thì ba chị em đã đến nhà ăn buffet. Mộc Như Sâm đói đến mức bụng kêu ầm ỉ, vội vàng cầm khay lấy đồ ăn. Mộc Như Lâm đi theo Mộc Như Lam đến chỗ ngồi, buông tay ra rồi mới bắt đầu lấy đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: V24.4: Giấy giữa (4)

Mộc Như Lam khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô bắt gặp một người đàn ông đi cách đây không xa, đó là tài xế của Chu Nhã Nhã, trên tay hắn đang cầm quyển sách mà Chu Nhã Nhã để ở trường chưa lấy về. Nhưng Chu Nhã Nhã là học sinh năm một, bình thường sẽ không có khả năng đi đến khu vực này, theo phương hướng rồi đi thì hẳn là hắn ta tới tìm hiệu trưởng rồi, phải không? Nghi học? Hay là chuyển trường?

Đôi mắt Mộc Như Lam hơi cong lên, không được, kẻ xấu làm sao có thể trốn khỏi trường học để mà bắt đầu lại cuộc đời dễ dàng như vậy chứ? Tuyệt đối không được nha, và lại, làm gì có chuyện cô thả cho con rối thoát khỏi sự định đoạt của sợi tơ?

Có lẽ Chu Nhã Nhã cũng nghĩ rằng cô sẽ không đồng ý cho cô ta chuyển trường nên mới trực tiếp tìm đến hiệu trưởng hay thậm chí là chủ tịch. Nhưng sao cô ta lại dám quên rằng, ở học viện Lưu Tư Lan, hội học sinh một tay che trời; tuy ban giám hiệu cũng sở hữu quyền lực tương đương nhưng lại không thể can thiệp quá nhiều, có chuyện gì cũng phải thông qua hội học sinh, lắng nghe ý kiến hội trưởng hội học sinh rồi mới được đưa ra quyết định. Đây chính là hứa hẹn mà học viện Lưu Tư Lan dành cho Mộc Như Lam từ khi cô lên chức hội trưởng, nếu không thì việc gì cô lại phải cật lực vì học viện Lưu Tư Lan? Bỏ bao nhiêu công sức mà chẳng được lấy một tiếng cảm ơn, có kẻ biến thái nào tốt bụng đến vậy sao?

Mộc Như Lam thu lại ánh nhìn, trên chiếc bàn trước mặt có thêm một ly nước ép cà chua, tiếp theo đó là một khay đồ ăn ngon, Mộc Như Sâm ngồi đối diện nhe răng cười toe như muốn lấy lòng, “Chị xem này, đồ ăn hôm nay trông thật ngon!”

Mộc Như Lam thấy trên bàn chỉ có một cái nữa là đã biết người này đang có ý đồ gì, thế nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì đồng thức ăn đã bị đẩy sang Mộc Như Sâm và thay thế bằng một đĩa cơm cà ri hải sản nóng hổi. Mộc Như Lâm ngồi bên cạnh Mộc Như Lam, ánh mắt dành cho anh trai lộ rõ vẻ bất mãn, “Đừng có lúc nào cũng chỉ ăn đồ ăn mà không ăn cơm, cơm trắng mới là nguồn năng lượng quan trọng nhất.”

“Vớ vẩn! Là thịt mới đúng!” Mộc Như Sâm mất hứng trừng Mộc Như Lâm, đứa em này đáng ghét nhất chính là ở chỗ luôn tranh chị gái với cậu! Vì sao lại là song sinh cơ chứ, nếu chỉ có một mình cậu thì tốt biết mấy, Mộc Như Lam sẽ là của riêng cậu!

Mộc Như Lâm không mấy may để ý đến cậu ta, thấy Mộc Như Lam bắt đầu cầm thìa ăn cơm ra vẻ rất hài lòng, cậu hơi nâng khóe miệng rồi cũng chậm rãi xử lý phần cơm của mình. Ở phía đối diện, Mộc Như Sâm phồng má hung hăng nhai thịt bò.

Tới lúc tráng miệng sau bữa ăn, bọn họ mới bắt đầu trò chuyện.

“Bọn em thật sự không thể đi tham quan cùng chị à?” Mộc Như Sâm không cam lòng hỏi lại.

“Không được.” Đến cả âm cuối dịu dàng mà Mộc Như Lam cũng không cho, có thể thấy rõ là cô muốn chặt đứt ý niệm của Mộc Như Sâm. Chuyển tham quan chỉ dành cho năm nhất với năm nhất, thứ nhất là để các học sinh xa nhà không quá mức bơ vơ, thứ hai là để xúc đẩy giao lưu tình cảm, nếu bọn Mộc Như Sâm dính một chỗ với Mộc Như Lam thì còn ý nghĩa gì nữa.

“A...” Mộc Như Sâm ỉu xiu gục xuống mặt bàn, ai mà thêm bồi dưỡng tình cảm với đám người ngu ngốc kia chứ, chỉ cần cô là đủ rồi. . .

Hình như thời gian bọn họ đi tham quan sớm hơn cô thì phải. Mộc Như Lâm đẩy kính nghĩ bụng, nếu vậy thì sau khi trở về cậu sẽ mua vé máy bay đến chỗ của cô, lúc đó năm ba mới chỉ đặt chân lên núi Alps được một ngày, cậu vẫn có thể tới đây chơi mấy ngày với cô.

Đương nhiên cậu sẽ không hó hê một chữ với Mộc Như Sâm, nếu để cậu ta biết thì sẽ bị theo đuôi mất.

Thấy Mộc Như Sâm biểu hiện như vậy, Mộc Như Lâm đành vươn tay xoa đầu cậu, sự cứng chiều và dung túng ấy khiến Mộc Như Sâm không khỏi cựa cựa lòng bàn tay của cô như một con mèo nhỏ. Thật không muốn bị tách khỏi Mộc Như Lâm chút nào, mỗi năm khó chịu nhất là thời điểm kết thúc học kỳ, đầu tiên là đi tham quan, sau đó Mộc Như Lâm sẽ tới Hồng Kông ít nhất nửa tháng, bọn họ chỉ có thể liên lạc qua điện thoại, chị gái không thích lên mạng, hơn nữa còn ghét những đồ vật nhiều bức xạ như di động laptop các kiểu, không cần chạm vào thì sẽ không chạm vào.

Nghĩ đến đây, Mộc Như Sâm lại có chút nhụt chí, tại sao ông ngoại... không, có lẽ không thể gọi là ông ngoại, ông ta hoàn toàn không thừa nhận Kha Uyên Tinh và anh em bọn họ, ông ta chỉ thừa nhận Mộc Như Lâm, phải nói là Kha lão gia tử thật đáng ghét, vì sao cứ nhất định phải là chị ấy tới Hồng Kông. Ông ta có không ít con trai cháu gái, còn cậu thì chỉ có một người chị, vậy mà cũng muốn giành của cậu cho bằng được, đúng là đáng ghét hết sức!

...

Buổi chiều tan học, Mộc Như Lâm muốn tới hắc ốc nên nhất quyết đuổi Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm về. Tuy hai người thực sự không muốn nhưng thấy Mộc Như Lâm kiên định như vậy thì cũng không còn cách nào, đành lo lắng dặn Trần Hải nhất định phải đưa Mộc Như Lâm vào tận trong hắc ốc, sau đó dùng đẳng một lúc rồi mới không cam lòng rời trường học về nhà.

Mộc Như Lâm xử lý văn kiện vừa được đưa tới, quả nhiên nhìn thấy đơn xin chuyển trường của Chu Nhã Nhã. Học viện Lưu Tư Lan không phải muốn đến là đến muốn đi là đi, đây là học viện quý tộc chuẩn quốc tế hàng đầu quốc gia về tôn nghiêm và khí chất, nếu không xử lý chu toàn thì rất có thể sẽ để lại vết nhơ muôn đời không xóa sạch, cho nên Hoa Phương dù đang bận rộn việc công ty đến sát đầu mề trán nhưng cũng không thể không bỏ ra chút sức lực để người ta nhanh chóng gửi đơn xin chuyển trường cho Chu Nhã Nhã, phải xin rồi thì mới có thể bắt đầu làm thủ tục chuyển trường.

Rõ ràng là ban giám hiệu đã muốn thả Chu Nhã Nhã đi, nhưng vì biết Chu Nhã Nhã và Mộc Như Lâm đang có mâu thuẫn, sợ làm con át chủ bài Mộc Như Lâm tức giận nên liền giao vụ việc cho cô xử lý.

Nhưng làm thế thì khác nào im lặng bức ép Mộc Như Lâm? Đứng ở lập trường của Mộc Như Lâm, điều bọn họ nên làm là trực tiếp không phê chuẩn đơn xin chuyển trường của Chu Nhã Nhã chứ không phải là đùn đẩy mọi chuyện cho Mộc Như Lâm. Nếu Mộc Như Lâm không đồng ý thì sẽ bị nghi ngờ là lòng dạ hẹp hòi áp bức trả thù học muội, nhưng nếu cứ để cho Chu Nhã Nhã rời đi như vậy, Mộc Như Lâm sẽ cảm thấy không thoải mái.

Thật khó chịu, cả một lũ chỉ biết đến ích lợi, cuối cùng ở đâu trên thế giới này mới là tịnh độ* đây? Nghe nói tịnh độ duy nhất chính là bệnh viện tâm thần, có lẽ cô nên tìm một cái bệnh viện tâm thần nào đó tốt một chút để ở lại nghỉ ngơi vài ngày, đầu óc luôn căng thẳng làm cô cảm thấy thật mệt mỏi, có lúc tưởng chừng trí não đã bãi công rồi.

*Tịnh độ: theo Phật giáo, tịnh độ là cõi thanh tịnh, là thế giới lý tưởng của sinh mệnh.

Cô cầm bút viết ra quyết định của mình —— Đến nơi đến chốn mới là đạo làm người.

Một câu giải quyết tất cả vấn đề. Chu Nhã Nhã muốn chạy? Được thôi, học xong kỳ này đã, chẳng qua là đến lúc đó, có đi hay không thì còn chưa chắc.

Mộc Như Lâm đóng văn kiện lại, nhìn đồng hồ trên cổ tay, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Vì Mộc Như Lâm thích cảm giác đi lại trong vườn trường nên Trần Hải luôn đỗ xe chờ cô ở bãi đỗ xe ngoài trường, thấy Mộc Như Lâm đi ra, Trần Hải lập tức lái xe chạy đến, sau đó mở cửa cho Mộc Như Lâm.

Đội Mộc Như Lâm an vị xong xuôi, Trần Hải từ từ nổ máy, thỉnh thoảng nhìn đường, thỉnh thoảng lại nhìn Mộc Như Lâm qua kính chiếu hậu, ông hơi siết chặt tay lái, sau đó bắt đầu tìm đề tài, “Tiểu thư muốn đi hắc ốc phải không?” Ông nghe Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm nói vậy.

Mộc Như Lâm mỉm cười gật đầu, “Vâng.”

“À...” Trần Hải nhất thời không tìm được đề tài tiếp theo, cuối cùng ông cắn răng một cái, cẩn thận hỏi, “Tiểu thư và Mặc Khiêm Nhân tiên sinh... đang kết giao à?”

Mộc Như Lâm lập tức nhìn về phía Trần Hải, đôi mắt hơi tròn to, trông qua có vẻ vô cùng kinh ngạc. Trần Hải thấy vậy thì nghĩ chắc chuyện kết giao chỉ là tin đồn thất thiệt, liền vội vàng giải thích, “Chuyện, chuyện này... Tiểu thư đừng lo lắng, tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi, tuyệt đối không có ý gì khác. Mặc tiên sinh anh ta... thoát nhìn anh ta rất được, đi cùng tiểu thư trông rất xứng đôi...” Nhưng vấn đề là thân thể của anh ta quá tệ, hoàn toàn không xứng với Mộc Như Lâm tẹo nào! Hơn nữa Bao thúc nói rằng anh ta còn lên lút ra vào hắc ốc của Mộc Như Lâm, không biết người đàn ông kì quái ấy đang có ý đồ gì, quả thật đáng lo ngại!

“Thật sao?” Mộc Như Lâm chớp mắt mấy cái, thoát nhìn cô và Mặc Khiêm Nhân rất xứng đôi sao? Ha... Cái này đúng là bất ngờ nha, nhắc mới nhớ, Mặc Khiêm Nhân tiên sinh từng nói anh ta làm việc ở bệnh viện tâm thần nào đó, hay là năm nay trước khi đến Hồng Kông mình đi bãi phóng bệnh viện tâm thần của anh ta một chút, tịnh độ nhân gian a, cô cũng muốn nhìn tận mắt một lần, có lẽ đó mới là nơi thích hợp nhất với cô.

Mộc Như Lâm suy nghĩ có hơi lệch trọng tâm. Trần Hải thấy Mộc Như Lâm không phủ nhận thì lập tức vội đến toát mồ hôi, vừa lái xe vừa rối rắm muốn nhắc nhở Mộc Như Lâm đừng bất cẩn để bị lừa, thế nhưng ông vốn không có lấy một chút kĩ xảo ngôn ngữ, quả thật không biết nên mở miệng thế nào, sau đó ông lại bắn khoản liệu có nên báo cho Kha lão gia tử hay không, cứ rối rắm như vậy, Trần Hải không hề để ý đằng sau xe họ có một chiếc xe đang lặng lẽ theo đuôi.

Kim Bưu Hồ nham hiểm nhìn chằm chằm xe của Mộc Như Lâm. Trước đây Kim Bưu Hồ đã phạm sai lầm cho nên lần này hẳn không dẫn theo đồng

bọn, bởi vì đồng bọn cũng có thể có ngày phản bội mình, đến lúc đó mỗi phi vụ từng làm sẽ trở thành cái cớ để đối phương uy hiếp. Kim Bưu Hồ hiểu rõ người mình muốn giết chết là Mộc Như Lam, con bé này không phải người bình thường, nó là người được quốc gia xem trọng, nhiều người hành động thì rất dễ thất bại, thế nên hắn quyết định một mình âm thầm giải quyết cô.

Hắn đã chuẩn bị tốt mọi thứ, không có bất kỳ ai biết đến kế hoạch của hắn, kể cả đám huynh đệ luôn cùng hắn làm xằng làm bậy!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: V25.1: Chân ái (1)

Một chiếc xe bon bon phía trước, một chiếc xe lạng lẹ theo sau.

Trần Hải rồi rầm không biết phải làm thế nào để khuyên Mộc Như Lam đừng tiếp tục gần gũi với Mặc Khiêm Nhâm nữa. Thế nhưng nghĩ đến cảnh một đám người nhất quyết muốn chia rẽ mối tình đầu mà Mộc Như Lam khó lắm mới có được, ông vẫn cảm thấy cô thật đáng thương. Một người vô cùng ưu tú như vậy, vì có gì lại không thể có được thứ mình muốn?

Trong lúc Trần Hải đang mải rối rắm, chiếc xe chậm rãi lướt trên con đường nhựa rồi tiến vào lối rừng nhỏ dẫn đến khu biệt thự. Kim Bưu Hồ lái xe chạy nhanh vào khu nghỉ dưỡng, bí mật giấu xe vào khu rừng nhân tạo, sau đó mới xuống xe bắt đầu kế hoạch của mình.

Mộc Như lam ngồi ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, đôi môi khẽ nở một nụ cười ấm áp động lòng người. Thời gian chảy trên người cô dường như vì lưu luyến mà lạng lẹ thả chậm tốc độ, tạo nên một vầng sáng mỏng manh màu trắng ngà, cực độ tương phản với những hình ảnh đang vội vã vút nhanh qua ô cửa kính.

Mộc Như Lam bảo Trần Hải dừng xe ở ngoài cổng sắt để cô tự đi vào. Trần Hải và Bao thúc đứng đằng sau nhìn theo bóng lưng của Mộc Như Lam, vẻ mặt bi thương như thể con gái mình bị đàn ông cặn bã lừa đi mà mình lại bất lực không thể làm gì.

Bốn bề thật yên tĩnh, khu biệt thự này rất ít khi nào ồn ào, khoảng cách giữa các nhà cũng vừa đủ, chuyện ai người đó làm.

Tối qua Bạch Tố Tinh nửa đêm chạy ra ngoài, khi ấy Bao thúc đang ngủ trong phòng bảo vệ. Bạch Tố Tinh tự mình mở cổng sắt làm ông vội vàng bật dậy vì nghe thấy động tĩnh, ngỡ ngàng hồi lâu mới nhớ ra cô ta là người ở nhờ biệt thự của Mộc Như Lam. Bao thúc nghi hoặc đi vào, thấy cổng sắt và cửa chính nhà Mộc Như Lam đang mở toang hoác thì liền khó chịu chửi mắng rồi giúp Mộc Như Lam đóng cửa lại, trong lòng thầm mắng đúng là một đứa nhỏ vô phép tắc, đi ra ngoài mà cũng không biết đóng cửa lại cho chủ nhà. Ông thấy cô ta chẳng phải dạng con gái đáng hoàng gì đâu, nhất định là tiểu thư đã quá tốt bụng rồi.

Mộc Như Lam mở cổng sắt, mỉm cười nhìn nhà của mình. Bên dưới bầu trời không thể gọi là trong xanh, căn biệt thự màu xám tọa lạc nơi này vẫn xinh đẹp như trước, cô thích nó nhất đấy, nếu có thể thì cô thật muốn ở mãi trong này không ra.

Treo tại nhánh cây khô cằn, chiếc xích đu cũ kĩ khệ khàng đung đưa, tầng dầy lá rụng trên đất mà sát nghe xào xạc, một vài mảnh vụn ủa vàng bị gió mạnh cuốn đi.

Nhẹ nhàng ngâm nga một bài ca không tên, Mộc Như Lam lấy chìa khóa mở cánh cửa chính màu đen thoát nhìn nặng trĩu, thấy đại sảnh của mình có vẻ không sạch sẽ, ai đó nấu ăn nhưng lại không rửa chén mà cứ để hết trên mặt bàn, bên cạnh còn có vài hạt táo.

“Hửm?” Mộc Như Lam bật ra một giọng mũi mơn hờ không rõ ý tứ, khoe môi cong cong rạng rỡ. Ôi... Thật đúng là không khách khí, bộ chưa ai nói với mi là đừng nên ăn táo của người lạ sao? Đặc biệt là quả táo trong nhà của mẹ phù thủy.

Mộc Như Lam chậm rãi dọn dẹp cái bàn của mình với một dáng vẻ hết sức tao nhã, cô rửa sạch chén bát, lau khô tay, sau đó vừa ngâm nga hát vừa đi lên lầu.

Thảm trải đỏ sẫm trên cầu thang đã bị kéo xuống một đoạn, xem ra là vì cú ngã tối qua của Bạch Tố Tinh. Mộc Như Lam vừa đặt chân lên nấc thang cuối cùng thì âm thanh cửa sổ bị gió đập lạch cạch đầy ám ảnh lại xuất hiện. Sắc mặt không chút thay đổi, cô đi thẳng về phía căn phòng cuối hành lang, tiếng bước chân giẫm trên sàn gỗ vang lên cộp cộp.

Kẹt...

Cánh cửa vốn không đóng chặt đã tự bật mở khi Mộc Như Lam còn chưa kịp chạm vào, lộ ra một căn phòng trống rỗng cùng chiếc tủ gỗ đỏ sậm kê tựa vào mặt tường, ngay đó có một người đàn ông, à không, phải nói là có một con rối bị ngã ra ngoài, sợi tơ không màu vương đầy trên sàn, tựa như đã hỏng.

Tiếng lạch cạch lạch cạch quanh quẩn khắp căn phòng. Mộc Như Lam đi bên đến cạnh con rối bị ngã, cô không nâng nó dậy mà chỉ trực tiếp mở cánh cửa tủ kề cận, trong đó lại là một con rối khác, nó tròn trắng mắt nhìn Mộc Như Lam, vẻ mặt vụn vẹo thống khổ không giấu nổi sự hãi hùng.

“Buổi chiều tốt lành.” Mộc Như Lam mỉm cười chào con rồi, sau đó khom lưng tắt đi chiếc đồng hồ báo thức đang không ngừng phát ra mấy tiếng lạch cạch lạch cạch ngay bên chân nó.

Đúng vậy, là đồng hồ báo thức, đồng hồ báo thức đặc chế có thiết lập rất đặc biệt, chẳng hạn như đặt cho nó kêu sau vài tiếng đồng hồ, kêu được ba mươi phút thì dừng lại, mấy giờ sau lại tiếp tục kêu, tự động cả đấy.

Đúng như Mặc Khiêm Nhân nói, Mộc Như Lam biến thái thích nhất là giả thần giả quỷ hù dọa người khác. Hết cách rồi, ai bảo thế giới này không có quỷ làm gì, cô đành phải tự mình động thủ để thỏa mãn một chút dục vọng tâm lý của bản thân thôi.

Bỗng nhiên từ dưới lầu truyền lên tiếng gõ cửa.

Động tác của Mộc Như Lam chợt dừng lại, nụ cười trên môi bỗng sâu thêm, cô không đi xuống mở cửa ngay mà chỉ từ từ dựng con rồi bị ngã dưới đất đấy, vì toàn thân đã rút hết máu nên dù là đàn ông cao lớn hơn mình, Mộc Như Lam vẫn có thể kéo đi thật dễ dàng.

Dưới ống tay áo của Kim Bưu Hồ giấu một con dao rọc giấy, hần vừa gõ cửa vừa chợt dạ liếc nhìn xung quanh. Mặc dù các căn hộ cách nhau một khoảng khá xa và có cây cối chắn ở giữa nhưng người có tật giết mình thường rất hay sốt ruột, nhanh lên, mở cửa nhanh lên.

Chỉ chốc lát sau, hần nghe thấy bên trong có động tĩnh.

Kim Bưu Hồ lập tức nắm chặt con dao trên tay, trong đầu hiện lên đủ loại phương án. Một là khi Mộc Như Lam vừa mở cửa, hần ngay tức khắc nhào đến đâm cô một nhát vào cổ. Nhưng làm thế thì không thông khoái cho lắm, hần đã phải chịu bao nhiêu khổ cực trong trại tạm giam, làm sao có thể để cô chết một cách đơn giản như vậy được? Hai là khi Mộc Như Lam vừa mở cửa, hần lập tức khống chế không cho cô lên tiếng, sau đó sẽ... tra tấn cô, khiến cô thân tàn ma dại rồi mới giết chết! Phương án này rất được. Nếu hần còn cảm giác với phụ nữ thì nhất định sẽ không bỏ qua cho loại cực phẩm như Mộc Như Lam, cơ mà chẳng sao, cho dù lão nhị của hần không dùng được, hần vẫn còn rất rất nhiều vật khác!

Nghĩ tới đó, về mặt Kim Bưu Hồ liền trở nên hưng phấn, bàn tay cầm dao cũng kích động run lên, hần quyết định chọn phương án thứ hai.

Cửa chính nhẹ nhàng để lộ một khe hở nhỏ, thế nhưng Kim Bưu Hồ lại không nhìn thấy Mộc Như Lam, cứ như cửa này tự động mở ra vậy, hần lập tức đề cao cảnh giác.

“Kim tiên sinh?” Đầu Mộc Như Lam nhô ra từ sau cửa, cô thoáng sững sốt khi nhìn thấy Kim Bưu Hồ, sau đó vui vẻ reo lên, “Cuối cùng mẹ cũng theo lời tôi thả anh ra rồi sao? Thật tốt quá!”

Kim Bưu Hồ mờ mịt không hiểu mô tê gì cả, hần và Chu Nhã Nhã được thả là nhờ Lam Bình Lâm khuyên giải Kha Uyển Tình cơ mà? Kim Bưu Hồ có hơi hoang mang chần chừ, nhất thời quên bống lúc này mình định làm gì.

“Anh vào đi, ăn tối chưa?” Mộc Như Lam mở cửa ra thêm một ít, trên môi nở nụ cười nhu hòa ấm áp, đôi mắt trong trẻo như một dòng suối nhỏ phản chiếu ánh mặt trời.

Có lẽ là vì thái độ của Mộc Như Lam quá mức thân thiện, thân thiện đến nỗi người ta khó có thể nhận ra điều gì kỳ quái, Kim Bưu Hồ từ từ bước vào nhà, tay nắm chặt con dao rọc giấy nhưng lại không lập tức hành động. Hần nhìn cô gái đang đứng bên trong mỉm cười với hần, hai tay cô trông trơn, vóc dáng lại quá mức nhỏ nhắn yếu đuối. Đúng vậy, hần chẳng việc gì phải khẩn trương, cho dù cô bị tâm thần phân liệt thì sao nào? Chung quy chỉ là một người bình thường có tâm lý vụn vặt không sợ chết chóc mà thôi, hần từ phần mềm đến phần cứng đều mạnh hơn cô gấp bội, sợ gì chứ?

Nghĩ như vậy, Kim Bưu Hồ thoáng thả lỏng, bước chân cũng vững vàng lên không ít, thâm tâm hần bắt đầu không để Mộc Như Lam vào mắt.

Mộc Như Lam mỉm cười đóng cửa lại, cô đi về phía phòng bếp đồng thời lên tiếng hỏi, “Muốn ăn tối ở chỗ tôi không? Tài nấu nướng của tôi cũng không tệ đâu.”

Kim Bưu Hồ càng thêm tin chắc, cô gái này nhất định là bị bệnh tâm thần phân liệt, cô biểu hiện như thể đã quên rằng mình từng giết người, cứ bình tĩnh dịu dàng như không.

“Không cần.” Kim Bưu Hồ cũng không có tâm tình ăn đồ ăn do bệnh nhân tâm thần nấu. Hần hơi bức bối, đáng về không chút đề phòng của Mộc Như Lam làm hần có cảm giác không thể xuống tay, bằng không hần đã giết phứt đi rồi! Đúng rồi, hay là thừa dịp cô còn bình thường mà giết phứt đi, nếu để nhân cách đen tối kia xuất hiện...

Nhớ đến cảnh tượng Mộc Như Lam thân thiện giết người với nụ cười dịu dàng trên môi, thân mình Kim Bưu Hồ bất giác run rẩy, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam cũng trở nên hung ác.

“Vậy à.” Mộc Như Lam tựa hồ không nhận thấy nguy hiểm rình rập, đôi chân đang muốn xuống phòng bếp lại đổi hướng sang cầu thang. “Thế thì anh đi theo tôi, tôi đã chuẩn bị cho anh một phần quà mừng tự do rồi, đẹp lắm đấy, tôi đã mất không ít công sức, anh nhất định sẽ rất hài lòng, mau lại đây nào.” Dứt lời, Mộc Như Lam dậm bước lên lầu.

Kim Bưu Hồ cầm dao đi theo sau, thâm nghĩ Mộc Như Lam đúng là tự tìm chết, gây án trên lầu rõ ràng an toàn hơn dưới lầu nhiều, cho dù có ai bất ngờ đến gõ cửa thì cũng không sợ không kịp giấu thì thể đi.

Kim Bưu Hồ lên đến nơi thì liền nhìn thấy Mộc Như Lam đứng trước cánh cửa cuối hành lang mà ngoác tay với hần, “Bên này bên này...”

Lúc này trời đã mù mịt tối, cảnh vật chung quanh cũng có vẻ u ám. Không được đèn điện chiếu sáng, Kim Buru Hồ đứng ở chỗ cầu thang nhìn Mộc Như Lam ngoác tay với mình, không thấy rõ về mặt của cô.

Kim Buru Hồ không lo lắng chút nào, cơ bắp cuộn cuộn trên người nói cho hắn biết bản thân mình cường tráng lực lưỡng đến đâu, không cần dụng dao, hắn dùng một tay là đã đủ để bóp chết cô, hoặc là tát cho cô một cái này đom đóm.

Mộc Như Lam dẫn đầu đi vào phòng. Cửa mở ra, Kim Buru Hồ tiến lại gần thì thấy bên trong hoàn toàn không còn thứ gì khác ngoại trừ một cái tủ gỗ màu đỏ sậm kê sát vào tường và một chiếc hộp đặt trên giá treo.

“Lại đây xem này.” Đứng đằng sau cái giá, Mộc Như Lam tiếp tục ngoác tay với Kim Buru Hồ, lực chú ý của hắn lập tức bị chiếc hộp hấp dẫn, hộp gỗ đàn hương màu đỏ sậm, phía trên được khắc rất nhiều hoa văn phức tạp, thoát nhìn hết sức tinh xảo, chẳng khác nào một chiếc hộp đựng bảo vật. Kim Buru Hồ không khỏi nghĩ bụng, thôi thì cứ xem qua một chút rồi hẵng giết Mộc Như Lam, dù sao cô cũng không chạy đi đâu được, cùng lắm là mất thêm mấy giây thôi.

“Cái gì đây?”

Mộc Như Lam cười thần bí, “Đại bảo bối đã tồn của tôi rất nhiều tâm tư.”

“Mở ra mau!” Kim Buru Hồ có chút chờ mong, ngữ điệu mang theo sự thúc giục, hắn vốn định tự mình mở nhưng chiếc hộp lại bị khóa bởi một ổ khóa nhỏ nên đành phải để Mộc Như Lam đến mở.

“Được.” Mộc Như Lam gật đầu cười hiền lành, cô lấy từ trong túi ra một cái chìa khóa màu bạc, ổ khóa vừa mở, Kim Buru Hồ đã lập tức gắng lấy chiếc hộp, mở ra...

Về mặt Kim Buru Hồ cứng đờ đi, bên trong hộp gỗ đàn hương đặt trình trọng... một loạt đỉnh dài màu bạc!

Trên tám lưa màu đỏ, một hàng đỉnh bạc xếp thẳng chính chính tề tề, từ loại 1 cm đến loại 7 cm, từng chiếc đỉnh bén nhọn lóe ra những tia sáng lạnh lẽo khiến Kim Buru Hồ cảm thấy như bị ghim tại chỗ, toàn thân cứng ngắc lạnh băng.

Hắn sững sờ ngẩng đầu nhìn Mộc Như Lam, cô gái thiên sứ đang mỉm cười với hắn, như thể không hề cảm thấy món quà này có vấn đề gì. Thế nhưng ngay sau đó, trên tay cô đột nhiên xuất hiện thêm một vật, vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng trên môi, cô hung hăng đánh về phía hắn.

Bốp!

Trời đất chao đảo, sao bay tứ tung. Kim Buru Hồ chỉ thấy trước mắt tối sầm, hắn ngã khụy ra sàn, nửa đầu trên đau buốt choáng váng. Trước lúc ngất đi, hắn mơ hồ trông thấy một bóng dáng mảnh khảnh đi về phía mình, bóng dáng ấy ngồi xổm xuống, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt hắn, chất giọng ôn tồn như nỉ non bên tai, “Đau lắm phải không? Ôi... Xin lỗi nhiều nha, lần sau ta nhất định sẽ dịu dàng, sẽ thực dịu dàng chế mi thành con rồi ta yêu...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: V25.2: Chân ái (2)

Bạch Tố Tinh được đưa vào bệnh viện, vì người đưa tới là cảnh sát nên cô ta được sắp xếp giường nằm rất nhanh. Viên cảnh sát trẻ quả thật rất có trách nhiệm, anh ta nhanh chóng liên hệ người giám hộ hiện tại của Bạch Tố Tinh —— Mộc Chấn Dương.

Mộc Chấn Dương đã tìm Bạch Tố Tinh suốt đêm, đang lúc hoảng loạn bắt đầu suy nghĩ lung tung thì đột nhiên nhận được điện thoại, ông ta lập tức lao tới bệnh viện cứ như nhà mình bị cháy đến nơi.

Sau khi đã khỏe hơn một chút, Bạch Tố Tinh vội cảm ơn viên cảnh sát đã đưa cô ta tới bệnh viện. Diện mạo tiểu gia bích ngọc cùng điệu bộ nhút nhát ấy khiến viên cảnh sát trẻ đơn thuần không khỏi ngại ngùng, nói năng cũng có chút lộn xộn, sắc mặt hơi ửng hồng. Bạch Tố Tinh thấy vậy thì âm thầm cười khinh thường, thế nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện không chê vào đâu được, lặng yên bắt mắt hồn anh ta.

Sáng mai cô ta phải gấp rút trở về thành phố G để quay nốt bộ phim còn dang dở, hoàn cảnh tồi tệ hiện tại khiến cô ta chỉ còn biết trông cậy vào con đường diễn xuất mà thôi. Nhưng vấn đề là cô ta không có tiền, tiền bán vòng cổ đã bị bọn họ tiêu sạch chỉ sau hai đêm. Mộc Chấn Dương thì không hề có ý định tìm việc làm, suốt ngày cầm tiền của cô ta mà tiêu xài hoang phí, ngắt một nỗi cô ta không thể phản nản gì, cuối cùng rơi vào cảnh túng quẫn không có cả tiền đi xe và mua váy hiệu, mà người thanh niên này, chắc hẳn sẽ chịu bỏ ra ít tiền vì cô ta đúng không?

Ngay khi Bạch Tố Tinh sắp mở miệng đề cập đến vấn đề tiền bạc, cánh cửa phòng bệnh đột ngột bị đẩy ra, “Tinh Tinh!” Mộc Chấn Dương nhìn thấy Bạch Tố Tinh mà như nhìn thấy bảo bối tâm can.

Bạch Tố Tinh liền cảm thấy buồn nôn đến mức muốn ói hết đồng thuốc mà mình vừa uống xong, mẹ nó, lão già chết tiệt này càng ngày càng ghê tởm!

Viên cảnh sát trẻ bị Mộc Chấn Dương làm giật mình nhưng định thần được ngay, anh ta nhìn Mộc Chấn Dương bằng ánh mắt dành cho bố vợ tương lai, sau đó lại hỏi Bạch Tố Tinh, “Đây là... bố của em?”

Bạch Tố Tinh gật gật đầu rồi trưng ra một nụ cười tiểu bạch hoa chuẩn mực, làm hai má của viên cảnh sát trẻ càng thêm ửng đỏ.

Bạch Tố Tinh vốn không muốn ký giấy nhận con nuôi với Mộc Chấn Dương nhưng lại lo rằng sau khi ông ta trở về Mộc gia thì thủ tục sẽ khó khăn hơn, sợ đêm dài lắm mộng nên cô ta dứt khoát ký. Cha nuôi thì cha nuôi, ngày nay đến cả cha mẹ ruột người ta cũng vứt bỏ được chứ huống gì là cha nuôi? Tới khi Mộc Chấn Dương đã vô dụng rồi, cô ta tìm cách đá lão đi là được.

Mộc Chấn Dương thấy Bạch Tố Tinh liếc mắt đưa tình với người xa lạ thì trong lòng hết sức không vui, cứ như thể bắt gặp vợ mình ngoại tình vậy. Ông ta lạnh lùng tới đây viên cảnh sát ra, “Anh làm gì mà dựa sát vào con gái của tôi thế hả?!”

“A... bác à, tôi giúp em ấy rót cốc nước, không có ý gì khác đâu.” Viên cảnh sát chỉ cho là Mộc Chấn Dương đang bảo vệ con gái bảo bối, vội vàng cười giải thích.

Mộc Chấn Dương lạnh lùng hừ một tiếng, “Tốt nhất là như vậy!”

Bạch Tố Tinh đang định lên tiếng thì bỗng nhiên nhũn mảy, cô ta cảm thấy như có thứ gì đó ngứa ngứa tê tê khuếch tán ra khắp cơ thể, tựa hồ có vô vàn con kiến đang bò lôm ngòm ở bên trong. Cô ta muốn gãi, nhưng lại phát hiện mình không thể nào xuống tay.

“Tinh Tinh, con làm sao vậy?” Mộc Chấn Dương vội vàng hỏi, đưa tay đặt lên vai cô ta. Nhất thời Bạch Tố Tinh cảm thấy tay Mộc Chấn Dương thật lạnh, cái tê ngứa nơi bả vai biến mất ngay tức thì, thay vào đó là một loại khoái cảm vô cùng thoải mái, lập tức kích thích thân thể đã hưởng qua không ít chuyện người lớn của Bạch Tố Tinh, lặng lẽ làm bùng lên một ngọn lửa.

Tại sao lại như vậy?

Hai má Bạch Tố Tinh bắt đầu đỏ lên, trong lòng cô ta hốt hoảng, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ cô ta đã ăn phải thứ gì đó không sạch sẽ? Nhưng hôm nay cô ta mới chỉ ăn cháo trắng trước khi uống thuốc chứ chưa hề đụng qua món gì khác, tại sao lại như vậy?

Ý thức của Bạch Tố Tinh bình tĩnh lại rất nhanh, thế nhưng cơ thể lại cứ không nghe lời mà tiến sát đến chỗ Mộc Chấn Dương đang ngồi bên giường, cả người ngã vào trong lòng ông ta. Mộc Chấn Dương liền sững sốt đến ngơ ngẩn, hoàn toàn không phản ứng kịp. Thấy mình có xu hướng không khống chế được cơ thể, Bạch Tố Tinh đành phải cuống quýt nhìn về phía viên cảnh sát, “Anh đi về trước được không? Em có chút chuyện muốn nói với bố.”

Đang kinh ngạc nhìn hành động thân mật của cô ta với Mộc Chấn Dương, viên cảnh sát nghe vậy thì vội hoàn hồn, thấy hai má Bạch Tố Tinh đỏ bừng, anh ta còn tưởng cô ta muốn bàn với bố về chuyện tình cảm, nhất thời trong lòng ngọt ngào đầy chờ mong, “Vậy tôi về cục cảnh sát trước, tối nay sẽ đến thăm em.”

Viên cảnh sát trẻ đi ra ngoài, chu đáo khép cửa phòng lại giúp cô ta.

“Tinh Tinh...” Mộc Chấn Dương liền ôm lấy Bạch Tố Tinh, trong lòng như được thứ gì đó lấp đầy, ông ta thật hạnh phúc, Bạch Tố Tinh tốt hơn Kha Uyển Tinh gấp vạn lần. Nhìn xem, ông ta rời khỏi Mộc gia, chẳng làm gì cả mà vẫn được ăn sung mặc sướng trong khách sạn năm sao đầy thoải? Ngoại trừ bớt một mụ đàn bà thích chen ép và thêm một chiếc áo bông nhỏ thiếp tâm thì hoàn toàn không có gì thay đổi!

Bạch Tố Tinh cảm thấy tõm lợm đến độ muốn ói ra, vậy mà thân thể lại cứ như bị người khác điều khiển, tự tiện hướng về phía Mộc Chấn Dương, dang nịt hôn lên môi gã đàn ông đó...

Thân là một gã đàn ông bị phụ nữ áp chế suốt mười mấy năm, Mộc Chấn Dương thậm chí còn thất thế cả trong chuyện phòng the, trừ lúc mới cưới ra thì hầu như lần nào cũng nhạt như nước ốc. Thế nhưng bây giờ, một cô gái tiểu bạch hoa đầy kỹ thuật đang quyến rũ ông ta, hơn nữa đó còn là cô gái mà ông ta thích, trong tình huống này, ông ta làm sao có thể ngồi yên không làm gì?

“A... Tinh Tinh, ta yêu con, ta yêu con...” Tim được chân ái trong thân thể của Bạch Tố Tinh, Mộc Chấn Dương không ngừng thở hổn hển, ông ta chợt nhận ra mình không hề coi Bạch Tố Tinh là con gái, mình căn bản đã quá yêu đứa sen trắng này rồi.

Bạch Tố Tinh nào có thời giờ đáp lại ông ta, ông tiêm cắm trên tay đã sớm bị cô ta rút ra vút xuống đất, cô ta quần quít lấy hông của Mộc Chấn Dương tựa như yêu tinh ăn không đủ no. Trong phòng bệnh không vang ngừng lên tiếng rên rỉ.

Cả hai đều không để ý thấy viên cảnh sát trẻ đang cầm hai phần đồ ăn đứng ngoài cửa khiếp sợ nhìn bọn họ. Anh ta nghĩ rằng Mộc Chấn Dương vội vã như vậy thì nhất định là chưa ăn cơm nên mới đặc biệt chạy đi mua đồ ăn nhắm lấy lòng cha vợ, nào ngờ khi trở về thì lại bắt gặp cảnh tượng này...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: V25.3: Chân ái (3)

Màn đêm buông xuống, Chu gia bề bộn nhiều việc.

Trong thư phòng, Hoa Phương loay hoay tìm cách cứu vãn cái công ty đang rơi vào cục diện rối rắm vì chuyện của chồng con mình; đồng thời xoay xở các mối quan hệ để xem có thể cứu Chu thị trưởng ra ngoài hay không, rồi lại còn phải giúp Chu Nhã Nhã chuyển trường. Chỉ hận không thể biến một phút thành hai phút!

Mà lúc này tại đại sảnh dưới lầu, Chu Nhã Nhã đang cãi nhau với Chu Tô Luân.

“Anh nói cái gì?!” Chu Nhã Nhã kinh ngạc, “Không cho tôi chuyển trường? Bọn họ dựa vào cái gì mà không cho tôi chuyển trường?! Tôi đã đóng học phí, muốn đi học hay không là quyền của tôi. Tôi nghỉ ngang, bọn họ kiếm được thêm mấy tháng tiền lời thì phải biết ơn tôi mới đúng chứ, dựa vào cái gì mà không cho tôi chuyển trường?!”

Chu Nhã Nhã chưa ngu đến vậy, hậu thuẫn của Mộc Như Lam ở học viện Lưu Tư Lan thật sự quá nhiều, cô ta muốn đối nghịch với Mộc Như Lam thì chẳng khác nào đối nghịch với toàn học viện! Tối lúc đó người chịu khổ chắc chắn sẽ là cô ta. Thế nhưng Chu Nhã Nhã lại không cam tâm bỏ qua cho Mộc Như Lam! Vì vậy cô ta muốn chuyển trường, đợi đến khi xử lý Mộc Như Lam xong xuôi thì sẽ tiếp tục chuyển trường để bắt đầu lại lần nữa! Cô ta không tin trên thế giới này còn tồn tại một kẻ đáng ghét như Mộc Như Lam!

Chu Tô Luân bị Chu Nhã Nhã quát đến ù cả tai, vẻ mặt bắt đầu mất kiên nhẫn, “Đã nói là để em học xong học kỳ này rồi hẵng chuyển. Quyết định của người ta có sai ở chỗ nào đâu? Làm người thì phải đến nơi đến chốn!” Hơn nữa, học kỳ này đối với năm nhất mà nói thì chỉ còn lại chưa đến một tháng!

“Anh thái lắm!” Chu Nhã Nhã quát Chu Tô Luân, kích động đến mức văng nước miếng. Sau đó cô ta như chợt hiểu, “Chuyện này nhất định là do con tiện nhân Mộc Như Lam giờ trò quỷ! Cô ta có ý không cho tôi chuyển trường để tôi phải ở lại học viện Lưu Tư Lan chịu khổ. Đúng là con đàn bà ác độc!”

Đối với cô em gái càn quấy này, Chu Tô Luân thật sự càng ngày càng không ưa nổi. Sao nó có thể tro trên đống trắng thay đen như vậy chứ? Nó đã làm sai ngay từ đầu, bị trừng phạt nghiêm khắc cũng là chuyện hiển nhiên, vậy mà nó lại nói như thể Mộc Như Lam cố ý đặt bẫy hại nó không bằng! Nếu nó cứ an phận làm một người hiền lành coi mờ thì những chuyện này làm sao có thể phát sinh?

Chu Tô Luân không thể xưng là quân tử, hẳn biết rõ chuyện cha mẹ muốn cứu Chu Nhã Nhã ra là không đúng nhưng cũng chỉ nói vài câu mà thôi, khi nhận thấy không thể ngăn cản được thì lập tức lờ đi ngay, âm thầm dành dụm tiền và tính toán cho tương lai của mình. Thế nhưng hẳn cũng không phải hạng tiêu nhân không biết phân biệt trái phải. Ít ra hẳn còn hiểu được: con người có thể keo kiệt, có thể tính toán, nhưng tuyệt đối không được có tâm tư ác độc, chỉ khi làm kẻ ác thì mới thực sự bị trừng phạt, mới thực sự không thể tha thứ.

Không muốn tiếp tục âm ỉ với Chu Nhã Nhã, Chu Tô Luân quay lưng chuẩn bị đi lên lầu. Chu Nhã Nhã phẫn nộ như chó điên đung đầu cắn đó, đặc biệt là ông anh trai thích bênh vực người ngoài ngay trước mặt này đây, “Anh cứ tiếp tục dấn vào Mộc Như Lam đi! Tôi nói cho anh biết, cô ta là một con điên biến thái. Kim Bưu Hồ nói cô ta đã giết người, cô ta sớm muộn gì cũng sẽ xuống tay với anh thôi! Đáng đời!”

“Mày câm miệng cho anh!” Chu Tô Luân không thể nhịn nổi nữa, quay đầu chỉ thẳng vào mặt Chu Nhã Nhã. Minh chỉ làm chứng giúp người vô tội một lần thôi mà? Nó có cần phải chỉ chiết day nghiền như thế không?! Rõ ràng là nó không có bằng chứng mà còn muốn đổ oan cho người tốt!

“Anh mẹ nó mới câm miệng cho tôi!” Chu Nhã Nhã quát lại lớn hơn nữa.

“Hai người thôi đi!” Hoa Phương xanh mặt đi từ trên lầu xuống, đôi môi run lên vì tức, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc, “Các người đang làm gì đây? Há?! Cái nhà này sắp sụp đổ rồi các người có biết không hả? Các người âm ỉ cái gì? Có phải còn chê tôi chưa đủ mệt hay không?!”

Chu Tô Luân ngậm miệng không nói nữa, còn Chu Nhã Nhã thì tức khắc nhìn sang Hoa Phương, giọng nói vừa như xin xỏ vừa như yêu cầu, “Mẹ! Con tiện nhân kia không cho con chuyển trường! Mẹ mau đi nói với hiệu trưởng một tiếng đi. Con muốn chuyển trường! Con muốn chuyển trường ngay lập tức!”

“Nếu con không muốn đi học thì cứ ở nhà, hết học kỳ này mới được chuyển!” Hoa Phương nén giận nói. Bà ta cũng không cho rằng câu “Đến nơi đến chốn mới là đạo làm người” mà học viện Lưu Tư Lan đưa ra là có gì sai. Bà ta muốn Chu Nhã Nhã phải tiếp thu giáo huấn lần này – về sau không được xung động như vậy nữa – nhưng lại sợ Chu Nhã Nhã đến trường sẽ bị bắt nạt, nên thôi cứ sắp xếp như vậy đi.

“Không!” Chu Nhã Nhã gào lên, “Con nhất định phải chuyển trường ngay lập tức! Con không muốn làm học sinh trong địa bàn của Mộc Như Lam! Mộc Như Lam là hội trưởng hội học sinh, cô ta hoàn toàn nắm con trong lòng bàn tay. Ngộ nhớ cô ta muốn làm gì con thì sao?!” Chu Nhã Nhã quá kích động thành ra nói năng có hơi lộn xộn. Kỳ thật ý của cô ta là, Mộc Như Lam có quyền chi phối mọi hoạt động của học viện cũng như quyết định trước nhiệm vụ của mỗi học sinh, ví dụ như tham gia trao đổi học sinh, ra sân tranh tài v.v... Đương nhiên, chuyện này có phần ép buộc có phần tự nguyện, nhưng Chu Nhã Nhã không cho rằng Mộc Như Lam đã muốn cô ta làm gì mà còn tốt bụng hỏi xem cô ta tự nguyện hay không. Không thể được! Mộc Như Lam chính là kẻ biến thái đã từng giết người a!

“Nó có thể làm gì con cơ chứ?” Hoa Phương day day trán, cố gắng nén con tức giận. Bà ta không ngờ con gái của mình lại có lúc không hiểu chuyện đến mức này. Bây giờ đang là thời điểm gian nan nhất, nó đã không giúp đỡ thì thôi, lẽ nào lại không thể ngoan ngoãn ở nhà để bà bớt lo hay sao?

“Tóm lại con muốn chuyển trường!” Chu Nhã Nhã khẳng khái.

“Đủ rồi.”

“Con muốn chuyển trường!”

“Mẹ nói đủ rồi!” Hoa Phuong rút cuộc cũng nhin không nổi nữa, một cái tát vụt tới, tiếng bạt tai chát chúa vang lên. Chu Nhã Nhã bị đánh đến choáng váng, lao đảo ngã ra sàn.

Cô ta ôm mặt, khó tin nhìn Hoa Phuong.

Hoa Phuong phần nộ tới mức thân mình run run, “Chu Nhã Nhã, con có thể bót tùy hứng không hả! Mẹ thấy con đến tận lúc này vẫn không ý thức được nhà mình đang phải đối mặt với nguy cơ gì! Có phải con cho rằng ba con vẫn là thị trưởng, con vẫn là thiên kim thị trưởng? Có phải con cho rằng con vẫn còn vô vàn tiền của, vẫn còn có thể ngênh mặt nhìn đời? Mẹ nói cho con biết! Hết rồi! Tất cả đã hết rồi! Sớm thôi, con sẽ phải rơi vào khổ cực bần cùng, mà đầu sỏ mọi chuyện chính là con! Tất cả đều là lỗi của con!” Quát xong, Hoa Phuong xoay người trở lại thư phòng, tạm thời không muốn thấy mặt Chu Nhã Nhã.

Chu Nhã Nhã ngồi bệch trên đất, trong đầu luẩn quẩn từng câu từng chữ vừa rồi, đôi mắt cô ta tròn to, cánh môi khẽ mấp máy, “Không... Tất cả là do Mộc Như Lam hãm hại, cô ta mới là kẻ đầu sỏ!”

Đúng vậy, chính là Mộc Như Lam! Là tại cô ta khiến cho dã thú trong mình thức tỉnh! Tại Mộc Như Lam mà mình bắt đầu học ghen tị, học bày mưu, thậm chí học giết người! Tất cả đều là lỗi của Mộc Như Lam! Nếu cô ta không ưu tú, không chói lóa, không khiến mình cảm thấy bản thân thật tầm thường, nếu cô ta không làm Mộc Như Sâm yêu quý cô ta đến mức bỏ rơi mình, vậy thì mình đã chẳng trở thành hạng đàn bà đồ kị hèn hạ mà trước đây luôn xem thường!

Tất cả đều là lỗi của Mộc Như Lam!

Mộc Như Lam rõ ràng là hung thủ mà lại giả trang thành nạn nhân để hưởng thụ biết bao sủng ái mình hằng khát cầu. Thật quá bi ối, quá đáng hận! Mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Mình đã mất đi cái gì thì nhất định sẽ đòi lại cho bằng được!

Đôi mắt Chu Nhã Nhã ngập tràn hận ý chấp mê bất ngộ*, nơi nội tâm dường như đã xuất hiện một sự vận vẹo âm lạnh...

*Chấp mê bất ngộ: cứ khăng khăng giữ sự mê muội mà không chịu tỉnh ngộ.

...

Trong phòng giải phẫu của cục cảnh sát.

Cổ thi thể kia đang được đặt trên bàn giải phẫu. Luru Miên cùng Trịnh tiến sĩ khoác áo choàng bắt đầu tiến hành nghiệm thi. Mặc Khiêm Nhân và đại đội trưởng đứng cách đó không xa. Khi Trịnh tiến sĩ cắt nhất dao đầu tiên, đại đội trưởng không thể chịu nổi mùi tanh tươi nên bèn đeo khẩu trang vào. Thấy Mặc Khiêm Nhân và hai vị pháp y chỉ cố chịu đựng chứ chẳng hề đeo khẩu trang, ông ta không khỏi cảm thấy khâm phục. Khi kiểm tra thi thể, pháp y thường không đeo khẩu trang vì một số mùi đặc trưng có thể giúp họ giám định chính xác hơn.

Pháp y giải phẫu thi thể như thế nào? Bọn họ sẽ cẩn thận mổ xẻ, lấy ra toàn bộ não và nội tạng trong cơ thể. Nhìn vào trong, có thể thấy được những thứ vốn dĩ không thể nào phát hiện nếu chỉ quan sát từ bên ngoài.

Lúc còn nguyên vẹn thì thi thể hầu như không có mùi, nhưng khi Trịnh tiến sĩ tiếp tục giải phẫu, mùi thối xộc ra khiến đại đội trưởng ra chiều chịu không nổi cho dù đã đeo khẩu trang. Mặc Khiêm Nhân dứt hai tay vào túi quần, lông mày hơi cau lại.

Luru Miên chưa từng giải phẫu loại thi thể đáng sợ như vậy bao giờ. Suốt những năm hành nghề, trừ một lần cô ta nôn ra khi mới bắt đầu chính thức làm việc thì đây chính là lần duy nhất.

Nội tạng bên trong...

Lúc nhúc dòi bọ!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: V26: Chế tác

Khoang bụng vừa được mở ra, một thứ mùi tanh tươi lập tức xộc vào mũi khiến người ta khó thể nào chịu nổi, theo sau đó là hình ảnh nội tạng hư thối đã chuyển màu thâm đen, dòi trắng bò lúc nhúc từng mảng từng mảng, ai nhìn thấy cũng phải nổi da gà.

Luru Miên quay mặt nôn khan. Trịnh tiến sĩ thì chỉ chau mày chứ không phản ứng kịch liệt như Luru Miên.

“Đây là dòi ruồi.” Trịnh tiến sĩ nhón lấy một con dòi đang vận vẹo thân mình. Nói cách khác, có ruồi bay từ miệng thi thể vào trong bụng đẻ trứng, vì điều kiện thời tiết và những yếu tố đặc biệt khác, quá trình biến thái của ruồi bị chậm lại. Hơn nữa môi trường bên trong nội tạng vốn không mấy khô ráo hay

thậm chí là có phần ẩm nóng do bị cố định trong tường xi măng. Trên vách tường lại có rất nhiều lỗ nhỏ, nhìn chung vẫn đầy đủ đường khí, hoàn toàn không đến mức gây chết trứng ruồi, thậm chí còn làm trứng nở thành công.

Nếu sự thật đúng là như vậy thì bọn họ có thể thông qua kiểm nghiệm loại dòi ruồi để tìm ra khu vực sinh sống của chúng, bước đầu khoanh vùng khu biệt thự Thanh Hòa, bởi lẽ khu biệt thự này nằm rất gần khu nghỉ dưỡng, là nơi có khả năng nhất. Làm gì có tên tội phạm nào thích chết đến nỗi lặn lội ngàn dặm chỉ để chuyển một thi thể đã ẩn giấu nhiều năm đến tận đây? Đừng quên công việc của pháp y chính là khiến người chết nói ra sự thật.

“Cơ mà, sợi tơ này...” Đại đội trưởng nhú mồm nhìn sợi tơ trong suốt được gỡ ra từ thi thể, kẻ giết Uông Cường và kẻ giết người này là cùng một tên? Có lẽ bọn họ nên tìm gặp chủ nhà xưởng chế tạo loại tơ này một lần nữa, ông ta cũng rất khả nghi.

Mặc Khiêm Nhân vẫn giữ nguyên thái độ hững hờ như thể không hề nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm vừa rồi. Đôi mắt lạnh nhạt nhìn sợi tơ kia, nhìn đến mức xuất thần.

Tiếp theo đó, từng chiếc đinh bạc lớn nhỏ không đồng đều bị lấy ra, tổng cộng có mười bốn chiếc, lần lượt ghim vào gáy, eo, cổ tay, cổ chân, khuỷu tay, đầu gối, hai vai và hai bên xương chậu, mà mỗi cây đinh đều nối với một sợi tơ trong suốt, có thể thấy rõ hung thủ muốn chế tác thi thể này thành một con rối dây.

“Thật quá biến thái!” Đội trưởng nhỏ giọng cảm thán một tiếng rồi sùng bái nhìn sang Mặc Khiêm Nhân, “Mặc tiên sinh nhất định có thể giúp chúng tôi truy lùng hung thủ đúng không? Anh hẳn sẽ thấy hứng thú với vụ án này... À không, tôi kính mời anh giúp chúng tôi phá vụ án giết người ác liệt này!” Kiểu gây án như vậy tuy có thể làm một cảnh sát dày dạn kinh nghiệm phải lạnh cả người nhưng đối với Mặc Khiêm Nhân mà nói thì vẫn chưa thấm vào đâu, hẳn đã từng đụng phải những vụ án đáng sợ hơn thế này nhiều, hơn nữa còn là một tay phá án xuất sắc, đại đội trưởng không nhờ vả hẳn mới là lạ.

Mặc Khiêm Nhân không đáp, hần lảng lạng quay đi, dùng cước bộ trong treo tự tin nhưng lạnh lùng mà rời khỏi phòng giải phẫu.

Đại đội trưởng chớp chớp mắt, “Vậy là đồng ý hay không đồng ý?” Chắc là đồng ý một cách miễn cưỡng ha? Nghe nói tính tình vị này có phần tùy hứng kỳ quái, quả đúng như thể thật.

Lại thêm một đợt mùi tanh truyền tới, đại đội trưởng nhất thời bối rối nhìn về phía bàn mổ.

...

Màn đêm mỗi lúc một sâu, bóng tối dày đặc càng làm tăng thêm vẻ tĩnh mịch trống trải, trong khu biệt thự Thanh Hòa tuy vẫn còn vài nhà bật đèn sáng trưng nhưng tất cả đều bị che khuất dưới các tầng cây cao lớn, không cách nào tỏa đi xa hơn.

Bên ngoài căn biệt thự lớn màu đen xám, nhánh cây cằn cỗi dưới ánh đèn hắt ra từ cửa sổ hiện lên hết như những cánh tay quỷ gây guộc sắc nhọn, dưới cánh gió thổi cỏ lay, chúng chậm rãi đung đưa, tựa hồ đang vẫy gọi ai đó.

Chiếc xích đu trong sân khê lắc lư, ván gỗ cũ kỹ và dây xích gỉ sét cùng chạm nên những âm thanh rộn người, một con rối hình đứa trẻ ngồi sẵn trên đó, cái miệng đỏ tươi như máu há ra thật to, đôi mắt vô hồn đắm đắm nhìn về phía căn biệt thự.

Tầng hai, tại căn phòng nằm cuối hành lang.

Không biết từ lúc nào, trong căn phòng trống rỗng không có gì cả ngoại trừ một chiếc tủ gỗ đã xuất hiện thêm một bàn mổ di động được tạo ra từ khung và ván giường inox lạnh lẽo. Cạnh đó có một cái bàn sắt, trên mặt bàn đặt vài hộp gỗ đàn hương sơn màu đỏ sậm, thoạt nhìn vô cùng tinh xảo, như thể bên trong đang trình trọng cất giữ một bảo vật quý nào đấy.

Có một người đàn ông trần truồng nằm trên bàn mổ với một cái khăn trắng che vùng hạ thân. Gã sở hữu thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, trên ngực rậm rạp lông, cường tráng tục tũn như một tên đô tề.

Kim Buru Hồ lơ mơ tỉnh lại, cảm thấy cả người lạnh cóng, từng trận đau nhức làm gã xoắn hết cả mày. Gã định lên tiếng nhưng chợt nhận ra miệng của mình đã bị cái gì đó bịt lại, ngay cả môi cũng không chuyển động được.

Bóng đèn sáng choang trên đầu làm Kim Buru Hồ không mở nổi mắt, toàn thân gã rệu rã, cảm giác bất an khiến gã bất chấp cơn đau đầu, cố gắng hồi tưởng xem chuyện gì đã xảy ra, hình như đây không phải nhà của gã...

Trí nhớ dần hồi phục trong đau đớn, gã... hình như là muốn giết Mộc Như Lam, sau đó tiến vào biệt thự của cô, cùng cô đi lên lầu xem thứ gì đó, rồi...

Kim Buru Hồ chợt trợn to đôi mắt đã thích nghi với ánh sáng trong phòng, trái tim bất an đập loạn xạ, gã đưa mắt nhìn quanh, thấy đây chính là căn phòng nơi gã bị Mộc Như Lam đánh ngất đi. Gã cố gắng cử động để rồi kinh hãi phát hiện mình không thể nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay. Ý thức đã tỉnh táo không ít nhưng thân thể thì vẫn còn chìm trong giấc ngủ sâu, không chịu sự chi phối của đầu óc.

Thời khắc tầm mắt chạm đến chiếc hộp đặt trên bàn sắt, Kim Buru Hồ lại càng thêm khiếp đảm, mấy cây đinh... Mộc Như Lam muốn làm gì? Rốt cuộc cô ta định làm gì gã?! Trong đầu hiện lên cảnh hai tên huynh đệ bị cắt cổ và Hoàng Mao bị búa máy chọc vào mắt, Kim Buru Hồ sợ đến đổ mồ hôi, Mộc Như Lam... là kẻ biến thái, cô ta định làm gì gã...

“A... tỉnh rồi à?” Giọng của Mộc Như Lam vang lên ngay cửa, tay cô ôm một cuộn giấy, bước chân chậm rãi đầy thích thú, trên môi nở rộ một nụ cười ẩm áp nhu hòa, đôi mắt trong treo tựa dòng suối nhỏ lấp lánh ánh mặt trời, đẹp đến bất khả tư nghị.

Kim Buru Hồ như nghe được âm thanh của ác ma, ánh mắt hốt hoảng đảo quanh hòng tìm ra bóng dáng Mộc Như Lam, có điều gã nằm hướng đầu về phía cửa nên đương nhiên không thể nhìn thấy cô.

Mộc Như Lam chu đáo cũng không để gã phải kiếm tìm quá lâu, tự mình tiến vào tầm nhìn của Kim Buru Hồ.

Mộc Như Lam ôm cuộn giấy đi đến bên cạnh Kim Buru Hồ, mỉm cười ôn nhu như đang gặp mặt một người bạn cũ, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt cầu xin của gã. Cô mở cuộn giấy ra rồi treo lên chiếc tủ gỗ màu đỏ sậm đặt bên sườn Kim Buru Hồ, “Nhìn này, đây chính là bản thiết kế mà ta dành cho mi từ lâu.”

Kim Buru Hồ nhìn sang theo bản năng, kết quả là sợ tới nỗi vãi ra khăn. Trên bức họa cao nửa người kia là một con rối được vẽ cực kỳ giống người thật, vóc dáng y chang Kim Buru Hồ, tay chân vận vẹo đến mức đáng sợ, hệt như một con rối đã bị chơi hỏng.

Kim Buru Hồ thở hổn hển, vội vàng muốn nói gì đó. Thế nhưng Mộc Như Lam lại không hề để tâm, cô phấn khởi chỉ vào bản vẽ mà chia sẻ niềm vui của mình, “Nhìn chỗ này này! Ta thiết kế cho mi kiểu con rối nhiều khớp xương nên đã cố ý chuẩn bị thêm đinh, số lượng đinh nhiều gấp mấy lần so với chế tác con rối bình thường đó. Lát nữa ta đóng đinh cho mi, trên mỗi cánh tay đóng năm cái đinh. Có điều xương cốt của mi tương đối thô, cả búa nhỏ dùng để đập gãy xương cũng cần phải đặt làm riêng. . . Đừng lo lắng, để mi có thể cảm nhận được sức quyến rũ của nghệ thuật làm rối, ta sẽ không gây tê cho mi đâu. . .”

Kim Buru Hồ trừng Mộc Như Lam bằng một đôi mắt hoảng sợ đầy đặc tơ máu, lời này chỉ có những kẻ biến thái mới thốt ra được. Gã sợ, sợ đứa con gái biến thái này sẽ thật sự làm như lời cô ta nói. Gã hối hận quá, giá mà gã nói cho đám huynh đệ của mình biết, như vậy thì bọn họ đã phát hiện gã nham tính, giá mà gã không lén lút tiến vào, như vậy thì camera theo dõi đã ghi được hành tung của gã. . .

Mộc Như Lam đi đến bên cạnh cái bàn sắt, trên mặt bàn đặt vài hộp gỗ đàn hương tinh xảo. Ánh mắt Kim Buru Hồ hoảng sợ bám theo từng chuyển động của cô, trong không gian yên tĩnh, tiếng tim đập thùm thụp lại càng thêm rõ ràng.

Mộc Như Lam tựa hồ rất thích tiếng tim đập sợ hãi này, nụ cười trên môi sâu thật sâu, cô vừa ngâm nga mấy câu ca yêu thích vừa mở ra một trong số mấy cái hộp trên bàn, lấy ra một chiếc búa sắt nhỏ nhắn tinh xảo màu bạc, và cả một cái dùi có vẻ là để cố định vị trí bị đập. Hai vật va chạm vào nhau, âm vang thanh thúy như tiếng nhạc cụ. Mộc Như Lam nheo mắt sáng khoái tận hưởng, sau đó cô nhìn về phía Kim Buru Hồ, tiếp tục chia sẻ niềm vui sướng, “Nghe thật hay nhỉ, mi có thích không? Cũng rất thích đúng không? Ta đã mất rất nhiều thời gian mới thiết kế xong, còn phải cảm ơn bọn họ đã giúp ta làm ra chúng.”

Trong hoàn cảnh có nguy cơ bị mấy thứ này đập gãy xương cốt, ai không sợ hãi thì kẻ đó mới là biến thái, e rằng đến cả người sắp chết cũng không thể chịu nổi sự tra tấn này. . .

Kim Buru Hồ chỉ cảm thấy đáng sợ đến cực điểm, thân thể đã rệu rã cũng phải run lên vì sợ, run tới mức làm bàn mổ hơi lắc lư.

“Ừm, chúng ta cùng thử một chút nào.” Mộc Như Lam đi đến bên cạnh Kim Buru Hồ, cô kéo cánh tay ra khỏi người gã một chút, đặt cái dùi xuống dưới, cái búa lên trên, hai vật lạnh băng dán lên da thịt làm tiếng thở dốc hoảng sợ của Kim Buru Hồ càng ngày càng dồn dập. Cảm giác này thật quá đáng sợ, cảm giác bị nắm trong tay, cảm giác không thể nào phản kháng, cảm giác bị lăng trì hành hạ đến chết. . .

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: V27.1: Phát hiện

Cây búa tinh xảo vẽ trên không trung một đường cong màu bạc, rắc, có âm thanh vật cứng nào đó bị đập gãy đôi.

Con đầu nhói từ cổ tay và khuỷu tay lan ra toàn thân. Tròng mắt Kim Buru Hồ tròn lòi ra ngoài, sắc mặt trắng bệch đi, cảm giác đau đớn khiến trán gã liên tục tuôn ra mồ hôi lạnh, đầu óc gã trống rỗng. Mặc dù đã biết Mộc Như Lam là một kẻ biến thái nhưng Kim Buru Hồ vẫn không thể nào tin được, cô sẽ thật sự đập gãy xương của gã với nụ cười thường trực trên môi.

“Hừm. . .” Mộc Như Lam tựa hồ không để tâm đến nỗi thống khổ mà Kim Buru Hồ đang phải chịu đựng, cô thả búa xuống, chạm lên cánh tay đã bị đập gãy thành hai khúc của gã, ngón tay âm áp dụng vào làn da thô ráp cuộn cuộn những cơ, dùng sức ấn xuống tận xương. Mộc Như Lam nhíu mày, ra chiều không hài lòng, “Chưa được, chưa đủ hoàn mỹ, vẫn còn xương vụn, do sức ta không đủ mạnh hay là do dụng cụ có vấn đề?”

Mộc Như Lam muốn đạt tới hiệu quả vết gãy bằng phẳng như dùng dao cắt trong khi da và cơ bắp vẫn được giữ nguyên vẹn, không được có mảnh vụn hoặc chỗ lồi. Cô yêu chế tác rối, yêu chế tác những con rối hoàn mỹ.

“Hay là thử đóng đinh vào xem sao?” Mộc Như Lam cầm một cây đinh nhọn đặt lên cánh tay Kim Buru Hồ, ngay chính giữa bả vai và cùi chỏ, chiếc búa bạc hơi chạm lên đầu cây đinh như thể sẽ gõ xuống bất cứ lúc nào. Kim Buru Hồ sợ tới mức chỉ muốn ngất xỉu, nhưng có lẽ là vì cơ thể quá mức cường tráng nên gã không tài nào ngất đi được, chỉ có thể tiếp tục lo lắng hãi hùng mà thôi.

“Không, không được.” Ngay khi trái tim Kim Buru Hồ sắp nhảy ra ngoài, Mộc Như Lam chợt thu hồi chiếc búa và cây đinh, “Bây giờ đóng đinh hoàn

toàn không có tác dụng gì cả. Trước tiên phải làm gãy xương, sau đó đóng đinh vào thì mới có thể dễ dàng điều khiển... Chắc, quả là đánh đó.”

Mộc Như Lam trầm tư đi tới chỗ tủ gỗ, vờn tay mở ra một trong số mấy cánh cửa tủ, để lộ hình ảnh một con rối. Con rối bị sợi tơ siết chặt, biểu cảm kinh hãi, tư thế vận vẹo, thoát nhìn tương tự những con ma nơ canh trong các cửa hàng quần áo.

Mồ hôi trên trán Kim Bưu Hồ khẽ trườn xuống thái dương, gãi run run nhìn sang, nhất thời ngỡ ngàng đến nỗi không kịp phản ứng, một hồi lâu sau, gãi mới dần dần nhận ra đó là cái gì, con người khiếp đảm co rụt lại.

Cảm giác được tâm trạng của Kim Bưu Hồ có vẻ không ổn, Mộc Như Lam quay đầu nhìn gãi một cái, khẽ môi gọi nụ cười, “A, suýt nữa thì quên mất, bọn mi biết nhau mà ha? Gặp lại bạn cũ có thấy vui không? Hẳn đã ở đây lâu lắm rồi, có lẽ cũng rất yêu ta nha.”

Kẻ đã mất tích từ hai năm trước, nhân vật chính trong “vụ án bóc hơi khỏi nhân gian”, tên “huỳnh đệ” từng theo Kim Bưu Hồ làm xằng làm bậy giết người phóng hỏa, lúc này đang khóa thân xuất hiện trước mặt gãi trong một tư thế vận vẹo. Nỗi sợ dâng lên như thủy triều đen ập đến từ bốn phương tám hướng, bủa vây lấy gãi không chừa một đường thoát.

Thì ra là cô ta...

Trái tim Kim Bưu Hồ cuồng loạn đập, từng nhịp từng nhịp nói lên sự kinh hoàng và khiếp sợ của chủ nhân. Gãi nhìn Mộc Như Lam như nhìn loài sinh vật đáng sợ bậc nhất, Mộc Như Lam năm nay mười sáu tuổi, hai năm trước mới chỉ mười bốn tuổi, một bé gái mười bốn tuổi mà đã là kẻ giết người? Vì sao? Vì sao cô ta lại làm như vậy? Động cơ của cô ta là gì...

Sự nhớ ra một chuyện trong quá khứ, con người Kim Bưu Hồ run run. Đây là trả thù? Mộc Như Lam trả thù vụ bắt cóc năm năm trước? Nhưng khi đó bọn họ có làm gì cô ta đâu! Cùng lắm chỉ là bắt cóc mà thôi! Chẳng lẽ cô ta cũng giống những kẻ biến thái khác, nghĩ rằng mình là thợ săn còn nhân loại thì là con mồi, sau đó tiến hành một cuộc săn đuổi đẫm máu, tàn nhẫn tra tấn hành hạ rồi mới giết chết?

Kim Bưu Hồ nào biết rằng, Mộc Như Lam không phải hạng xấu xa nhưng cũng tuyệt đối không phải người hiền lành. Cô là một kẻ biến thái, nhưng không chỉ đơn giản như vậy. Cô có tất cả đặc tính của một kẻ biến thái: ưu tú, thông minh, quyến rũ, rất được yêu mến, giỏi ngụy trang, máu lạnh, vị kỷ; nhưng cô đồng thời cũng có cái mà đám biến thái còn lại không hề có, đó chính là —— thiện ác rạch ròi.

Trên thế giới này tồn tại rất nhiều kẻ xấu, thậm chí xung quanh Mộc Như Lam cũng có không ít, vì sao cô lại cứ túm chặt lấy bọn Kim Bưu Hồ không tha?

+++

Lam gia.

“Bộp” một tiếng, mấy tập văn kiện bị vứt mạnh lên bàn, Lam Bình Lân đang ngồi viết cái gì đó cũng phải dừng lại một chút, giương mắt nhìn về thiếu niên đứng đối diện bàn đọc sách.

Dưới ánh đèn sáng ngời, cái bóng cuồng ngạo của thiếu niên lại càng thêm đặc quánh, nó bao trùm lên người Lam Bình Lân, đôi mắt hấn sắc lạnh như băng đá, vẻ hung ác nguy hiểm ẩn ẩn hiện hiện, tựa như dã thú ăn thịt chưa trưởng thành.

“Đây là cái gì?” Lam Nhất Dương lạnh lùng hỏi.

Lam Bình Lân nghe vậy thì tùy ý lật vài trang văn kiện vừa bị vứt xuống bàn, khẽ miệng nhếch lên một nụ cười thờ ơ pha lẫn khinh thường, “Chỉ là mấy vụ hợp tác làm ăn mà thôi.”

“Mà thôi? Mấy nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ, Lam thị không phải do mày gây dựng thì mày có thể tùy ý phá hoại hả?” Lam Nhất Dương không ngờ mình chỉ đột nhiên muốn quan tâm giang sơn của ông nội một chút mà cuối cùng lại phát hiện ra chuyện này! Hôm nay mới hay tin Chu Nhã Nhã và Kim Bưu Hồ được thả tự do, hẳn không hiểu đầu đuôi thế nào, về nhà thì liền nhìn thấy kế hoạch Lam gia và Mộc gia hợp tác thầu tóm công ty của Hoa Phụng và Kim Bắc Hùng. Lam Nhất Dương có đầu óc tư duy logic rất mạnh, suy nghĩ một chút là đã hiểu ra.

Thằng hèn hạ này, vì lợi ích của bản thân, lúc trước nó lựa chọn hợp tác với Kim gia hòng đẩy An gia đi làm kẻ chết thay, bây giờ thì lại vứt bỏ Kim gia để cùng Mộc gia hợp tác thầu tóm hai nhà! Chẳng lẽ nó không thấy lương tâm cắn rứt hay sao? Vì nó mà thanh danh trong sạch của Lam gia bắt đầu bị vấy bẩn, hai kẻ vốn nên bị pháp luật trừng trị được thả tự do, vậy còn Mộc Như Lam suýt bị chúng hại chết thì sao?

“Nói vậy sao được.” Lam Bình Lân vẫn giữ nguyên nụ cười khinh thường, “Tôi vì muốn Lam gia bước lên đỉnh cao nên mới cống hiến sức lực. Nhắc đến phá hoại, anh trai yêu quý của tôi, chẳng phải anh mới chính là kẻ phá hoại Lam thị hay sao? Nếu không có tôi, anh nghĩ với tên Lam Bạch Phong lười biếng kia thì Lam gia còn có thể đứng vững gót chân để mà phát triển không ngừng trên thương trường này chắc?” Để phát triển, để thăng tiến thì thanh danh quan trọng lắm à? Cái nghề này làm gì có ai trong sạch? Chỉ có hạng ngu xuẩn như Lam Nhất Dương mới đi cố sù cái gọi là chính nghĩa và lòng lương thiện mà thôi, bởi thế mới bị Lam Bình Lân hấn đẩy cướp đi tất cả mọi thứ, đúng là đáng đời.

Lam Nhất Dương siết chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn Lam Bình Lân cũng hệt như lần đó hấn nhìn Lý Diễm ở bệnh viện, hung ác hiểm độc tựa dã thú ẩn mình trong bóng đêm.

“Anh chỉ giỏi dùng quả đấm với cái miệng để thị uy mà thôi.” Lam Bình Lân không mấy may cảm thấy sợ hãi, trái lại hấn còn càng thêm khinh thường, thành công của hấn hôm nay hoàn toàn không thua kém trí tuệ thiên tài của Lam Nhất Dương, tạo nên một thiếu niên mười bảy tuổi tâm cao khí ngạo tràn trề tự tin. Hiện tại, Lam Nhất Dương không còn địa vị gì trong Lam thị, lão già ở Úc nay cũng chẳng thể gây thêm ảnh hưởng, Lam Bạch Phong tin tưởng

hắn, ý lại hắn, hắn dĩ nhiên là người thừa kế hàng đầu của Lam thị. Hắn thật nghĩ không ra, tên anh trai vừa ngoan cố vừa yếu đuối này có thể làm gì để đánh bại hắn, có năng lực gì để đánh bại hắn.

Lam Nhất Dương bị chọc giận, bất ngờ nhào đến túm lấy cổ áo Lam Bình Lâm. Lam Bình Lâm vẫn bình thản như không, “Đánh đi, anh đánh đi, dù sao thanh danh của anh cũng đã thối lắm rồi, thối thêm chút nữa, bị đuổi ra khỏi nhà thì chắc cũng chẳng sao đâu.”

Kỳ thật Lam Bình Lâm sẽ không để Lam Nhất Dương bị đuổi ra khỏi nhà, hắn thích cảm giác đạp Lam Nhất Dương dưới lòng bàn chân. Hắn bắt đầu yêu thích cảm giác này từ cái ngày phát hiện hóa ra người cha lâu lâu mới về nhà một lần còn có một đứa con trai khác, đứa con đó được cha và một người phụ nữ xa lạ yêu thương, trên mặt hắn ta luôn là biểu cảm tùy ý tùy hứng, thật khác biệt với vẻ cẩn thận dè dặt của mình. Sự khác biệt này lại càng thêm rõ ràng khi hắn ý thức được độ chênh lệch trời vực giữa con vợ cả và con bồ nhí trong mắt mọi người xung quanh.

Dựa vào cái gì mà một người bốc đồng như vậy lại được nhận mọi sự cung chiều, còn hắn thì lại phải chờ cha bố thí tình thương như một đứa ăn xin? Dựa vào cái gì mà hắn cũng thông minh nhưng lại không được kẹo? Dựa vào cái gì mà hắn ngoan ngoãn vâng lời nhưng lại bị ghét bỏ khinh khi? Dựa vào cái gì mà cùng là huyết thống Lam gia, hắn ta tôn quý còn hắn thì lại hèn mọn?

Lam Bình Lâm khác với Lam Nhất Dương, hoàn cảnh sống khiến hắn trưởng thành nhanh hơn hắn. Hắn đã sớm nhìn thấu mặt tối của xã hội, đã sớm cảm thấy vũ khí. Lam Nhất Dương thua ngay từ điểm xuất phát, cho nên lúc này, Lam Bình Lâm ngồi, còn hắn thì đứng.

Động tác của Lam Nhất Dương đột nhiên sững lại, hắn nhìn nụ cười và ánh mắt ngập tràn khinh thường của Lam Bình Lâm, trong bóng tối mờ mịt chợt vang lên một âm thanh dịu dàng từ xa xăm, cô ấy nói: Đòi người dài lắm, rồi anh sẽ gặp phải vô số kẻ khiến anh căm ghét – hết tên này đến tên khác. Để không bị coi rẻ và hãm hại thì trên tay nhất định phải cầm vũ khí. Chỉ như thế mới có thể khiến bọn họ sợ hãi anh, a đùa lấy lòng anh, hoặc né tránh anh.

Lam Nhất Dương siết chặt quả đấm đang nổi đầy gân xanh, cực kì kích động nhưng rốt cuộc vẫn không xuống tay. Hắn đẩy Lam Bình Lâm trở lại ghế, xoay người nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Lam Bình Lâm ngồi trên ghế nhìn theo bóng lưng khác thường của Lam Nhất Dương, trong con ngươi xẹt qua một tia nghi ngờ, thật đúng là kỳ quái...

Trở lại phòng mình, Lam Nhất Dương đóng sầm cửa rồi đứng tựa lưng lên đó, hắn thở thật sâu, tầm mắt rơi trên bộ sách pháp luật đã lâu chưa đụng tới, ánh nhìn nửa hốt hoảng, nửa thất thần.

Có lẽ là vì quá tổn thương, vì quá muốn giữ lấy cho riêng mình nên khi nghe Mộc Như Lam thốt ra những lời đó, hắn mới có cảm giác bị phản bội nặng nề đến nỗi tới tận bây giờ vẫn chưa thể gượng dậy. Vốn nghĩ thôi thì cứ để nước chảy bèo trôi như vậy đi, dù sao cũng không chết đói, yêu làm gì, không ai quan tâm cũng chẳng sao, thế nhưng Mộc Như Lam lại một lần nữa làm hắn nhận ra: trong thế giới mà hắn đang sinh tồn, không có vũ khí là không được.

Không có vũ khí, bị Lam Bình Lâm cười nhạo hắn cũng không đánh trả được, sự trong sạch của Lam gia hắn cũng không bảo vệ được, Mộc Như Lam gặp bất trắc... hắn cũng không giúp đỡ được. Từ trước tới nay, đều tại hắn tự cho là đúng.

Hắn bỗng hiểu ra, Mộc Như Lam không sai, người sai là hắn, là hắn cũng không đủ giá trị lợi dụng nên Mộc Như Lam mới lựa chọn Lam Bình Lâm và Lý Diễm. Nếu muốn vẽ biểu đồ đo lường quan hệ giữa người với người thì chắc chắn giá trị lợi dụng sẽ trở thành thông số thống kê. Giá trị lợi dụng của hắn thấp hơn Lam Bình Lâm, không có khả năng cùng Mộc Như Lam vẽ nên những đường biểu đồ tích cực. Tác dụng của người ít hơn người ta thì dựa vào đâu mà muốn người ta đối đãi đặc biệt với người? Dựa vào đâu mà muốn người ta bỏ thời gian cho người? Người không biết thời gian chính là sinh mạng sao? Có ai lại đi lãng phí sinh mạng cho một kẻ chẳng thể nào báo đáp mình?

Đã nghĩ thông suốt, nhiều chuyện cũng rộng mở sáng sủa hơn. Lam Nhất Dương vươn bàn tay vẫn còn dán vài miếng băng cá nhân, che mặt rầu rĩ cười. Thiên tài cái gì chứ, hắn đúng là đồ ngọc, không dung lại giận đối Mộc Như Lam chỉ vì chuyện ngớ ngẩn này. Dù có là thiên sứ thì cô cũng sống giữa khói lửa trần gian, cũng phải tìm cách tự bảo vệ mình.

Quyết định rồi, ngày mai phải đi xin lỗi Mộc Như Lam, hắn muốn quay lại mối quan hệ tốt đẹp ngày trước, hắn sẽ cầm lấy vũ khí lợi hại, sẽ trưởng thành, sẽ chiến đấu.

Mặt trời một lần nữa soi sáng thế giới tối tăm, nắng ấm chứa chan khiến nhân gian hạnh phúc. Lam Nhất Dương cầm lấy bộ sách, từng con chữ khô khan phức tạp như cũng trở nên sinh động đầy sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: V27.2: Phát hiện (2)

Bóng đèn bên ngoài nhà xưởng bị gió thổi tung đưa, ánh sáng mờ mờ cũng theo đó lóe lên rồi lại vụt tắt.

Mặc Khiêm Nhân đứng trước nhà xưởng, cách một lớp khăn tay, hắn gõ gõ lên cánh cửa sắt. Chỉ chốc lát sau, cánh cửa hoen rỉ hé ra một khe hở nhỏ, một người phụ nữ trung niên cảnh giác nhìn hắn, xác nhận trước đây hắn từng đến cùng với cảnh sát thì mới mở cửa ra, nghi hoặc hỏi, “Có chuyện gì

vậy?”

“Tôi muốn gặp ông chủ của bà.” Mặc Khiêm Nhân bình thản đáp.

Người phụ nữ đánh giá Mặc Khiêm Nhân trong giây lát, không biết có phải vì hắn sở hữu khí chất đặc thù làm người ta không có cảm giác bị kẻ xấu uy hiếp hay không, bà ta đồng ý để hắn đi vào.

Lúc đi ngang qua từng cái đệm ngủ dưới tầng một, Mặc Khiêm Nhân vẫn không khỏi cảm thấy bất khả tư nghị. Người già neo đơn sống ở đây rất nhiều, thậm chí còn sống khá tốt, vị Đông Bắc hán tử kia nếu không phải kẻ lừa đảo thì chính là một người vô cùng tốt bụng nên mới thu nhận những người già neo đơn không đạt tiêu chuẩn về khả năng cũng như trình độ lao động này.

Vị Đông Bắc hán tử tên là Lưu Bắc Phương, năm nay bốn mươi một tuổi. Tư liệu có viết, bốn năm trước ông ta làm ăn thua lỗ, nợ nần chồng chất, vô cùng khó khăn. Ông ta đã phải bán hàng rong và đi ăn xin, bán hàng rong thì bị thành quản đuổi đánh rồi tịch thu hàng hóa, đi ăn xin thì bị những tên khát cái khác tẩm quất tới ngày. Sau đó trong một lần đánh bạc, ông ta thắng được ít tiền, từ đấy về sau bắt đầu gặp may mắn, cuối cùng xây nên nhà xưởng này.

Tư liệu không hề có sơ hở.

Dưới ánh nhìn của những người già yếu, Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh đi theo người phụ nữ lên tầng hai nhà xưởng. Tầng hai hiện tại không có công nhân ở. Người làm việc trong nhà xưởng này có vẻ rất hạnh phúc, không bị áp bức lao động và cũng không phải chịu cảnh ăn mặc thiếu thốn, chẳng những thế lợi nhuận của nhà xưởng cũng rất ổn định, tiền bọn họ kiếm được đều là nhờ chế tạo một số dụng cụ xuất khẩu mà chủ yếu là nhạc cụ.

Người phụ nữ bước vào văn phòng, ít phút sau lại trở ra, cùng đi theo chính là bóng dáng cao lớn như Đông Bắc hán tử của Lưu Bắc Phương.

Lưu Bắc Phương quan sát Mặc Khiêm Nhân, nhận ra lần trước hắn đã tới đây cùng với đám người ở cục cảnh sát, ông ta cau mày, giọng điệu có hơi mất kiên nhẫn, “Lại chuyện gì nữa?”

Mặc Khiêm Nhân cũng không tỏ vẻ khó chịu, hắn rút ví tiền, trực tiếp mở ra cho ông ta xem, “Ông có biết cô gái này không?”

Bên trong ví tiền là bức ảnh chụp một cô gái, dưới ánh nắng rực rỡ, khuôn mặt xinh đẹp của cô như tỏa ra một vầng hào quang màu vàng, tựa như thiên sứ bị chúa trời lạc mất dưới trần gian.

Mặc Khiêm Nhân nhìn biểu cảm của Lưu Bắc Phương, thấy ông ta hạ mí mắt, nhanh chóng liếc sang chỗ khác, “Không biết.”

Hắn thu lại ví tiền, thần sắc lạnh nhạt, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, “Tôi biết. Ông và cô gái này bắt đầu quen biết từ bốn năm trước, có lẽ là khi ông bị thành quản đuổi đánh hoặc là khi ông ăn xin ở ven đường, cô ấy đã cho ông chút tiền, hoặc là đã cứu mạng ông hay làm điều gì đó cho ông tia hy vọng, vì thế ông mới tận dụng nhà xưởng này để giúp cô ấy chế tác một vài thứ, tí như loại dây đàn piano có thể dùng làm dây rồi và kiểu đinh bạc không bán rộng rãi ngoài thị trường.”

Lưu Bắc Phương sững sờ nhìn Mặc Khiêm Nhân, thể nhưng về mặt kinh ngạc ấy ngay tức khắc được ông ta giấu đi chỉ trong vòng chưa đến một giây, mà nắm bắt về mặt kiểu này lại chính là sở trường của Mặc Khiêm Nhân.

Tốt lắm, xem ra lời hắn nói là hoàn toàn chính xác.

“Tôi không biết, tôi không có gì để nói. Mời anh đi nhanh cho, tôi còn có việc phải làm.” Lưu Bắc Phương khoát tay bỏ đi, tỏ vẻ không muốn nhiều lời với Mặc Khiêm Nhân.

“Ông không biết cô gái này muốn ông chế tác sợi dây và cây đinh để làm gì sao?” Mặc Khiêm Nhân không hề di chuyển mà còn hỏi ngược lại.

“Anh hãy để tôi yên! Tôi đã nói là không biết!” Lưu Bắc Phương nóng nảy quát.

Mặc Khiêm Nhân thoáng nheo mắt, im lặng xoay người chuẩn bị rời đi, ngay lúc này, từ đằng sau đột nhiên vang lên giọng nói có chút hung dữ của Lưu Bắc Phương, “Anh là cảnh sát?”

Lúc còn trẻ, Lưu Bắc Phương rất mê Cổ hoặc tử* nên đã đến Hồng Kông làm xã hội đen, nhiều năm trôi qua, ông ta cũng tích góp được kha khá kinh nghiệm trông mặt mà bắt hình dong. Mặc Khiêm Nhân thoạt nhìn không giống người xấu, giống cảnh sát thì lại càng không. Nếu cảnh sát có khí chất như hắn thì trong đám đông liếc mắt một cái là đã nhận ra, đừng nói đến chuyện theo dõi tội phạm, chỉ đi thăm dò tư liệu thôi là đã bị phát hiện mất rồi.

*Cổ hoặc tử: một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen.

Mặc Khiêm Nhân nhàn nhạt trả lời, “Không phải.”

Lưu Bắc Phương không nói gì nữa, Mặc Khiêm Nhân không cần quay đầu cũng biết đối phương đang có biểu hiện ra sao. Hắn bước xuống lầu, hai tay đút trong túi quần, một tay chạm phải cái ví tiền. Mọc Như Lam... vì sao lại bí ẩn đến như vậy? Những tưởng mọi chuyện đã sắp được phơi bày, nào ngờ nó chỉ càng thêm phức tạp khó hiểu, tựa như mở chiếc hộp Pandora.

Rời khỏi nhà xưởng, Mặc Khiêm Nhân ngồi vào trong xe, đang chuẩn bị nổ máy thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, hắn không thể không dừng lại lấy điện thoại ra, hơi nhíu mày khi thấy tên người gọi.

“Buổi sáng tốt lành, Amon.” Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp chuẩn Anh Mỹ.

“Tôi đã nói rồi, trước khi tôi trở về thì đừng gọi điện làm phiền tôi.” Mặc Khiêm Nhân trả lời không chút khách khí, hần nói tiếng Anh trơn tru lưu loát như tiếng mẹ đẻ.

“Hey! Đám tội phạm của anh đã bắt đầu rục rịch, bằng không tôi cũng chả thèm gọi điện để bị anh độc mồm.” Người bên kia bực dọc, “Ive suýt nữa đã cắn đứt cổ một cô nương xinh đẹp hiền thực, làm cho con gái nhà người ta mất đi giọng nói êm ái như tiếng chim hót, bên gia đình yêu cầu bệnh viện của anh bồi thường một khoản lớn.”

“Tôi nghĩ nhân viên làm việc trong bệnh viện của tôi hẳn là đã cảnh báo cô ta đừng tới gần bọn chúng. Đến cả tấm kính dày cũng không thể ngăn cô gái ngu xuẩn kia tự sát thì tôi có liên quan gì chứ?” Mặc Khiêm Nhân đáp lại bằng một thái độ thờ ơ. Chuyện như vậy xảy ra không phải chỉ một lần, đối với những trường hợp này, đầu đối phương có dọa kiện ra tòa thì hẳn cũng nhất quyết không bồi thường dù chỉ một xu. Đã được cảnh báo là nguy hiểm mà vẫn cứ bị về ngoài của bọn chúng mê hoặc – thậm chí cả một tấm kính dày cũng không thể ngăn nổi, chết là đáng lắm, còn dám đòi hẳn bồi thường sao?

“Không còn gì nữa thì tôi cúp máy đây.” Mặc Khiêm Nhân chưa định trở lại Mỹ, tạm thời không muốn biết đám người kia tặng cho hần chuyện tốt gì.

“Hey hey! Đừng như vậy mà Amon. Ive tỏ vẻ rất muốn gặp anh, hần nhớ anh cực, muốn cùng anh xem đá bóng, anh mau trở về đi!”

“VẬY HẢ? Lời nói dối của anh đúng là trăm ngàn chỗ hở, nguyện vọng lớn nhất của Ive chính là không muốn nhìn thấy bản mặt tôi thì sao có thể nhớ tôi được? Thêm nữa, tôi không có cùng hần xem trận bóng đá nào hết. Nâng cao kỹ năng giao tiếp ngờ nghệch của anh đi rồi hăng nói chuyện với tôi, gấp sau.” Dứt lời, Mặc Khiêm Nhân đặt điện thoại xuống, thần sắc vẫn lạnh nhạt như trước, bẻ tay lái nhanh chóng rời khỏi nhà xưởng vắng vẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: V27.3: Phát hiện (3)

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đồng hồ dần chỉ hướng mười một giờ.

Trần trọc mái vẫn không ngủ được, Mộc Như Sâm đành bật dậy khỏi giường, lặng lẽ thay quần áo rồi cầm di động đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu.

Bãi đỗ xe có ba chiếc xe, hai chiếc xe thường và một chiếc xe máy phân khối lớn màu đen, đây chính là xe của cậu.

Mộc Như Sâm đội mũ bảo hiểm rồi ngồi lên xe, cậu muốn đi tìm Mộc Như Lam, lúc này cậu rất nhớ Mộc Như Lam. Không biết có phải vì tâm tình thay đổi hay không, cậu bỗng dưng muốn biết tất cả mọi thứ về Mộc Như Lam, mà bí mật lớn nhất của Mộc Như Lam trong mắt bọn họ, đó chính là hắc ốc.

Trong căn nhà kia có cái gì, nó có ý nghĩa gì với Mộc Như Lam mà đến cả đứa em trai cô cũng chiều nhất cũng không được phép bước vào? Lúc trước cậu cứ nghĩ không cho vào thì thôi, dù sao cũng chỉ là một căn nhà, không cần thiết phải vì nó mà giận đối chị gái yêu dấu. Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ cậu muốn biết tất cả mọi thứ về Mộc Như Lam, từ đầu tới đuôi, từ trong ra ngoài, bao gồm cả chuyện riêng tư bí mật nhất của cô.

Đèn xe vụt sáng, thiếu niên anh tuấn ngồi trên yên, mũ bảo hiểm màu đen che đi gương mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt phượng sắc bén.

“A Sâm.” Một bóng người bất ngờ vọt tới trước xe của Mộc Như Sâm làm cậu phải đột ngột phanh lại, thân mình hơi lao về trước một chút.

Vẫn đang mặc áo ngủ, Mộc Như Sâm đứng giữa ánh đèn mà lạnh lùng nhìn Mộc Như Sâm. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao hôm nay Mộc Như Sâm lại khác thường như vậy, cậu cứ tưởng sau khi trải qua những nỗi băn khoăn quá phức tạp thì kẻ vô tâm vô tư như Mộc Như Sâm sẽ chọn cách quên đi cho khỏe, nhưng nào ngờ...

Cậu nghĩ sai rồi, Mộc Như Sâm không phải đã quên, mà là đã nhìn thấu. Đáng lẽ cậu phải nhận ra, đáng lẽ cậu phải sớm nhận ra, ngay thời khắc Mộc Như Sâm suýt táng thân trong lửa, cái cảm giác như thể chính mình cũng sắp đi theo chị, cái cảm giác thiếu đốt mãnh liệt ấy, Mộc Như Sâm cũng có thể cảm nhận được.

Cậu đánh giá thấp người anh trai song sinh này rồi, suýt chút nữa thì đã bị cậu ta lừa.

Mộc Như Sâm tháo mũ bảo hiểm, nhàu mày nhìn đứa em trai đang đứng chắn trước xe, “Em làm gì vậy?”

“Muốn thế này anh còn định đi đâu?” Mộc Như Sâm đứng trước mũi xe, tỏ ý không muốn nhường đường.

Mộc Như Sâm nhăn mày, “Ngủ không được, định ra ngoài hóng gió.”

Mộc Như Sâm nhận ra tình cảm của mình không có nghĩa là cậu cũng nhận ra tình cảm của Mộc Như Sâm. Bình thường Mộc Như Sâm không thân thiết với Mộc Như Lam như cậu, hơn nữa cặp kính kia chẳng khác gì một bức màn ngăn cách khiến người ta không thể nào nhìn rõ cảm xúc của cậu ta, Mộc

Như Sâm lại không phải người đặc biệt nhạy cảm nên đương nhiên sẽ không phát hiện.

“Vừa hay, anh đợi em với, em có việc gấp cần phải làm, anh tiện thể chở em ra ngoài luôn.” Nói xong, Mộc Như Lâm liền trở về thay đồ mà không hề cho anh trai cơ hội từ chối, để lại phía sau một Mộc Như Sâm vò đầu phiền chán.

Cậu sẽ không tiết lộ tình cảm của mình cho bất kỳ ai, kể cả em trai song sinh cũng không, tình yêu của cậu dành cho chị gái ruột thịt không phải là chuyện có thể tùy tiện nói cho người khác biết. Chờ đến khi đã trưởng thành, đã có đủ năng lực, cậu sẽ giấu chị gái đi, trốn đến một nơi không ai biết bọn họ là ai, sẽ không ai nói bọn họ loạn luân, sẽ không ai chê trách bọn họ vi phạm luân lý đạo đức.

Trong mắt Mộc Như Sâm, những người đó mới là kẻ kì cục, thân nhân thì sao chứ? Căn bản chỉ là cùng chung dòng máu, cùng chung kiểu gen mà thôi, vì sao lại không thể ở cạnh nhau? Vì sao lại bị trời trừng phạt? Vì sao lại là cấm kỵ? Vì sao lại là vi phạm luân lý? Cùng lắm thì bọn họ không có con là được.

Chỉ chớp lát sau, Mộc Như Lâm quần áo tươm tất đi đến ngồi lên xe, xe lao vút ra khỏi Mộc gia rồi chạy về phía nội thành, làn gió lạnh lẽo nhảy múa trên hai cơ thể trẻ trung, bọn họ mỗi người một tâm sự nhưng đều đưa cùng một cô gái vào kế hoạch tương lai của chính mình. Có điều bọn họ không biết rằng, tương lai cũng giống như thời tiết, thay đổi khó lường.

+++

Hôm sau, bầu trời âm đạm mấy ngày nay rốt cuộc cũng sáng trong trở lại, ngay khi những vệt sáng đầu tiên phá tan tầng tầng mây mù, cô gái mở ra cánh cửa sổ trên tầng cao nhất, lớp bụi dày bị gió thổi đi như một làn khói trắng.

“Hôm nay trời thật đẹp.” Mộc Như Lâm mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Hôm nay thứ bảy nên không cần phải đến trường, cuộc đời học sinh quả đúng là thoải mái.

Cô mở toang tất cả các cửa sổ của hắc ốc, chỉ trừ cửa sổ căn phòng cuối cùng trên tầng hai, không khí ẩm thấp như được gió mang đi mất, làm cho người ta cảm thấy thật sảng khoái.

Ăn sáng xong xuôi, Mộc Như Lâm chậm rãi tản bộ quanh khu biệt thự.

Khu biệt thự này rất lớn, bên trong tổng cộng có mười ba căn biệt thự, phía ngoài được hàng rào điện cao cao bọc quanh. Nếu nhìn từ trên xuống thì sẽ thấy toàn bộ khu biệt thự tạo thành một hình tròn theo bố cục một khoảng rừng một căn biệt thự, một khoảng rừng một căn biệt thự, bố cục này rất được mọi người yêu thích và cũng rất tình thú, hẳn sẽ có vài người muốn chơi trò kích tình ở đây vào lúc sáng sớm hoặc khi tối trời.

Lúc đi ngang một khoảng rừng nhân tạo, Mộc Như Lâm loáng thoáng nghe thấy những âm thanh kích thích buổi sáng sớm, cô gãi gãi lỗ tai, mỉm cười tiếp tục tản bộ.

Bước qua cổng nhà hai con thỏ, Mộc Như Lâm từ xa đã thấy cặp song sinh đáng yêu mặc đồ thỏ ngồi ngắm kiến trên sườn dốc. Nghe được động tĩnh, hai tiểu quỷ bất giác ngẩng đầu, tụi nó nhìn thấy Mộc Như Lâm thì liền sáng mắt lên, sải bước chân ngắn ngùn ngụt bạch bạch chạy tới, “Lam Lam tỷ tỷ!”

Anh trai thỏ xám trời sinh chính là tiểu dũng sĩ, bước chân nhanh nhẹn như thỏ hoang nơi rừng rậm. Em trai thỏ trắng vụng về chạy đằng sau, thấy anh mình chạy nhanh như vậy thì không khỏi sốt ruột, chân trái mắc chân phải, bất cẩn té bạch ra đất.

Lúc này thỏ xám đã bỏ nhào vào đuôi Mộc Như Lâm, thỏ trắng chỉ biết tui thân ngẩng đầu rung rung nhìn cô, cái mũi nhỏ nhún trên khuôn mặt trắng mềm liền đỏ lên, hai mắt hồng hồng ứa nước, trông qua giống hệt một chú thỏ con không có năng lực tự vệ.

“A! Đồ ngốc!” Thỏ xám ngoái đầu thấy em trai nhà mình nằm trên đất không đứng lên được thì liền kêu một tiếng, bạch bạch chạy tới nâng nó dậy, “Sao em lại ngốc như vậy a, mẹ nói chẳng sai, em ngốc muốn chết.” Thỏ xám vừa dạy bảo bằng chất giọng non nớt vừa khom lưng phui bụi giúp em trai, thoát nhìn đáng yêu chết người.

Mộc Như Lâm đứng bên ngoài tùm tùm ngắm tụi nhỏ, cảm thấy hôm nay trời thật đẹp.

Hai con thỏ tay trong tay đi tới trước mặt Mộc Như Lâm, mắt to của thỏ xám viết “Mau khen em đi”, mắt to của thỏ trắng lại viết “Mau an ủi em đi”, hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau y đúc cứ nhìn nguoi như vậy thì ai mà không “gục” cơ chứ?

Mộc Như Lâm nhin không được, cúi xuống hôn mỗi đứa một cái, thỏ xám ngượng ngừng lắc lắc góc áo, “Đây, đây là đánh dấu à?”

“Đây, đây là câu hun!” Thỏ trắng nói giọng hờ hởi.

Mộc Như Lâm bị hai tiểu bảo bối chọc đến là vui vẻ, mẹ hai bé đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp không thấy con mình đâu, bèn ra cổng tìm tìm, thấy tụi nhỏ đang chơi cùng Mộc Như Lâm thì cũng yên tâm quay trở vào.

Dẫn hai con thỏ hiểu động đạo một vòng quanh khu biệt thự, bắt gặp mấy cây hồng trĩu trĩu những quả tròn đỏ rực, Mộc Như Lâm dừng chân nhìn sang hai đứa nhỏ, “Muốn ăn không?”

Hai con thỏ sáng mắt gật đầu liên tục.

“Chỉ hái cho.” Mộc Như Lam hăng hái đi tới, cây hồng cũng không quá cao, chỉ cần nhón chân là đã có thể hái được kha khá, cây cối trong khu biệt thự không phun thuốc trừ sâu nên cô mới hái xuống ăn mà không hề lo lắng.

Vì thế hai tiểu quý và một cô gái vừa đi vừa ăn hồng, Mộc Như Lam không quên dặn dò, “Trước khi tiêu hóa hết trái hồng thì đừng ăn cua nhé, về nhà phải nói với mẹ các em mới được.”

“Nhưng bữa sáng hôm nay có bánh bao cua...” Tay ôm trái hồng bự bự, thỏ trắng tội nghiệp nói.

“Vây cũng không được, sẽ đau bụng đó, em có muốn bụng bị đau không?”

“Không muốn...”

“Ngoan.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: V27.4: Phát hiện (4)

Lam gia có một căn biệt thự ở khu Thanh Hòa, căn biệt thự này vốn được Kim gia tặng cho Lam Bình Lâm để cảm tạ sự giúp đỡ của hắn, sau đó Lam Bình Lâm lại chuyển cho Lam Bạch Phong. Lam Bạch Phong tuy rất vui nhưng cũng không có ý định đến đây ở, người đàn ông kia chỉ yêu thành thị phồn hoa chứ chẳng thích thú gì những nơi hẻo lánh như thế này.

Vì thế tám thẻ ra vào và chìa khóa căn hộ liền rơi vào tay Lam Nhất Dương, Lam Bạch Phong mượn hoa hiến Phật* bảo Lam Nhất Dương đưa chúng cho Lam lão gia từ, mời lão về nước để ông ta hiếu kính, có điều không ai hiểu con bằng cha, lão gia từ làm sao lại không biết thằng con mình là cái đức hạnh gì, ông ta ước chi lão đừng về để khỏi có ai kiểm kẹp ông ta thì có.

*Mượn hoa hiến Phật: lấy của người khác để đi làm việc tốt.

Lam Nhất Dương bị Bao thúc chặn lại trước cổng lớn thì mới nhớ tới chuyện kiểm tra, vì thế sau khi xuất trình thẻ ra vào, Lam Nhất Dương quang minh chính đại lấy thân phận chủ hộ đi vào.

Sáng sớm hôm nay, Lam Nhất Dương choàng tỉnh lúc năm giờ kém rồi ngủ lại không được, đầu óc chỉ quanh quẩn mỗi chuyện bồi dưỡng cảm tình với Mộc Như Lam, khụ, từ này có hơi ái muội, không được, chỉ là bạn bè thôi, cái gì cũng phải bắt đầu từ quan hệ bạn bè!

Nhìn không được nữa, Lam Nhất Dương bật dậy thay quần áo, ăn bữa sáng, sau đó nén lòng ngồi đọc sách một chút rồi đi đến Mộc gia, chưa kịp nhấn chuông thì đã thấy Trần Hải đang rửa xe. Trần Hải liền nói cho hắn biết Mộc Như Lam đang ở hắc ốc chứ không ở nhà, theo trí nhớ của Trần Hải, hình như quan hệ giữa Mộc Như Lam và Lam Nhất Dương khá tốt.

Trần Hải không ngờ Lam Nhất Dương có thể thuận lợi ra vào khu biệt thự Thanh Hòa, bằng không ông nhất định sẽ dặn hắn rằng, Mộc Như Lam không thích người khác tới gần căn nhà của cô.

Trước khi đi vào, Lam Nhất Dương đã khéo léo hỏi Bao thúc địa chỉ căn biệt thự của Mộc Như Lam, đứng ra không cần phải rắc rối như vậy nhưng mà sau vụ việc lần trước thì Mộc Như Lam đã đánh mất điện thoại, Lam Nhất Dương không biết số mới của cô.

Hắn giẫm lên đám lá khô rơi rụng trên mặt đất, kỳ thực cảm giác này cũng không tệ, tựa như đi trên một con đường trải đầy lá phong đỏ, tất nhiên, cảm giác cũng liên quan đến tâm trạng của Lam Nhất Dương, tâm trạng tốt thì nhìn cái gì cũng thuận mắt.

Lam Nhất Dương nhanh chóng tìm ra căn biệt thự của Mộc Như Lam, nhưng đến khi đứng trước cánh cổng sắt thì hắn lại không khỏi nhủ mày, căn biệt thự màu xám đen này mang phong cách kiến trúc châu Âu, thoát nhìn có vẻ cổ kính và hơi cũ nát, trong sân lá rụng khắp nơi, đài phun nước gần tượng thiên sứ cũng đầy đặc bụi bặm và lá vàng khô, duy chỉ có một cái xích đu kéo kẹt lắc lư trong gió, trên đó ngồi một con rối chú hề đang há to cái miệng đỏ như chấu máu, đôi mắt vô hồn tựa hồ nhìn xuyên qua căn biệt thự.

Trông không giống một nơi mà Mộc Như Lam sẽ ở chút nào, chẳng lẽ hắn đi nhầm?

Lam Nhất Dương nhìn cái ổ khóa trên cổng sắt, nghĩ chắc là mình đi nhầm, Mộc Như Lam hẳn sẽ sống trong một căn biệt thự tràn ngập không khí cổ tích chứ không phải kiểu nhà cửa quý dị âm trầm như thế này.

Đang định xoay người rời đi, Lam Nhất Dương bỗng nhiên nghe thấy tiếng gì đó, bước chân hắn không khỏi khựng lại.

Hắn cẩn thận nghe kĩ hơn, thế nhưng lần này thì hoàn toàn không có gì cả.

Cho rằng mình nghe lầm, Lam Nhất Dương nhấc chân chuẩn bị rời đi, ngay lúc này, âm thanh khi nãy lại xuất hiện, lạch cạch lạch cạch lạch cạch như

tiếng ai đó cầm đồ vật gỗ lên vách tường hoặc cửa sổ.

Là... từ trong nhà truyền ra?

Lam Nhất Dương thấy hơi lạ nhưng nghĩ chắc cũng chẳng có gì đáng để tìm hiểu, đây không phải nhà của Mộc Như Lam... Nhưng... nếu đây thật sự là nhà của Mộc Như Lam thì sao?

Bước chân đang hướng ra ngoài của hắn cũng vì khả năng này mà đột ngột dừng lại, nếu đây là nhà của Mộc Như Lam, mà lúc này trong đó lại truyền ra những thanh âm kỳ quái...

Lam Nhất Dương nhớ gần đây bên khu nghỉ dưỡng đã phát hiện một cái xác chết, khu biệt thự chỉ cách khu nghỉ dưỡng một con đường nhựa và mấy hàng cây cối, nghĩ thế nào cũng thấy nguy hiểm! Thậm chí đầu óc cũng đã bắt đầu hình dung cảnh Mộc Như Lam bị tên tội phạm xông vào bịt miệng và trói chặt tay chân, lúc sáng sớm khi tên tội phạm ra ngoài làm việc, cô tìm cách phát ra âm thanh khiến cho người qua đường chú ý...

Sắc mặt Lam Nhất Dương hơi biến, hắn nắm lấy lan can rồi dùng sức nhảy qua, vốn là người thường xuyên đánh nhau, thân thể hắn hoạt động rất mạnh, trí óc cũng cực nhạy bén. Sau khi nhảy qua công sắt, Lam Nhất Dương không tiến tới cửa chính mà là trực tiếp đi về phía cánh cửa sổ đang đóng, nó nằm trên tầng hai nên cũng không cao lắm, vừa hay gần đó lại có một cái cây cao tới ba mét.

Kim Bưu Hồ bị tiếng lạch cách lạch cách làm bừng tỉnh, gã hoảng sợ nhìn quanh hòng tìm được nơi phát ra âm thanh, cuối cùng phát hiện đó chính là tủ gỗ. Nhớ tới con rối treo trong đây, khuôn mặt Kim Bưu Hồ lập tức trắng bệch, gã đang định cử động ngón tay thì một con đầu tê tái bất ngờ ập tới, sau đó các dây thần kinh cảm giác như bắt đầu hoạt động trở lại, gã cảm thấy toàn thân đau đớn đến bàng hoàng.

Xương tay chân của gã đã bị đập gãy toàn bộ, làn da và cơ bắp thoát nhìn không hư tổn gì nhưng các tổ chức bên dưới thì đã bị cắt thành từng đoạn, chính tề đến mức hoàn hảo.

Gã không nhớ hôm qua mình đã ngất xỉu trong con đầu tê nào, cũng không nhớ mình đã van xin Mộc Như Lam giết mình ra sao, chỉ bằng cô ta cứ trực tiếp giết chết gã giống như giết chết hai người kia đi, gã thà bị cắt cổ còn hơn là bị tra tấn tươi sống như thế này!

Kim Bưu Hồ tuyệt vọng, nhưng cho dù tuyệt vọng, gã vẫn một mực sợ hãi Mộc Như Lam và tất cả những gì cô sắp sửa làm với gã, nếu ông trời nguyện ý cho gã một cơ hội, gã nhất định sẽ hối cải, nhất định sẽ làm người tốt, gã không muốn gặp phải quả báo đáng sợ như thế này!

Bỗng nhiên, Kim Bưu Hồ thấy bên cửa sổ có bóng người hiện lên loáng thoáng, gã lập tức tròn mắt nhìn chăm chú khung kính phủ mờ kia.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: V28.1: Giúp em (1)

Kim Bưu Hồ nhìn chăm chăm vào cái bóng bên ngoài cửa sổ, đó rõ ràng là một bóng người, vì người đó mặc đồ màu đen nên gã có thể lơ mơ nhìn thấy anh ta trôi lên cây...

Trái tim Kim Bưu Hồ đập như nổi trống, gã lấy hết sức bình sinh mà nhìn vào cửa sổ, trong mắt là sự hồi hộp xen lẫn hy vọng và chờ mong, làm ơn, chỉ cần đẩy cánh cửa kia ra, chỉ cần đẩy ra thôi là gã sẽ nhìn thấy người đó rồi, cứu với! Cứu tôi với!

Bóng người bên ngoài cũng không phụ sự kỳ vọng của gã, hắn vươn tay chạm vào cửa sổ, phát hiện nó đã bị khóa trong.

Lam Nhất Dương một tay bám vào thân cây một tay tì mạnh lên cửa sổ, phát hiện cánh cửa đã bị khoá rất chặt, hắn lo lắng nhìn vào trong nhưng lại chỉ thấy một màu trắng mờ.

Lam Nhất Dương sốt ruột không biết liệu kẻ ra ngoài có bất ngờ trở về hay không, chợt nghĩ ra điều gì đó, hắn nhảy xuống đất nhặt lên một cục gạch, thôi kệ, cứ vào trước rồi tính sau, cùng lắm thì bồi thường cho chủ nhà chút tiền kèm theo câu xin lỗi là được, hắn chỉ là lo lắng cho người trong nhà mà thôi.

+++

Nắng sớm nhẹ nhàng khoác lên thân hình mảnh khảnh của cô gái một lớp ánh sáng mềm mại xinh đẹp, cô thong thả bước đi, mỗi tay nắm một đĩa nhỏ đáng yêu mặc đồ thô con, nụ cười trên môi ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

Mẹ của tụi nhỏ từ xa đã thấy mỗi đứa vừa nắm tay Mộc Như Lam vừa ôm trái hồng chín mọng trở về, tựa như chị gái dắt tay em trai, hình ảnh này hài hòa đến khó tả, cô gái ấy thật sự rất đặc biệt, chuyện gì vào tay cô cũng làm người ta cảm thấy tốt đẹp lạ kì.

Chị lại nghĩ tới Mặc Khiêm Nhân, phải công nhận họ đúng là tuyệt phối.

Hai con thỏ con được Mộc Như Lam nhẹ nhàng thả tay ra, bịch bịch bỏ nhào vào lòng mẹ, “Mẹ! Có quả hồng! Chị ấy hái hồng cho bọn con nè!”

“Tụi, tụi con trồng cây hồng, cây hồng cao lên, sẽ có mấy quả hồng to thật là to...” Giọng nhỏ trắng vẫn hờ hững như trước, nó vụng về muốn nói tranh với anh trai, nhất thời gấp gáp đến nỗi bị cà lăm.

“Là quả ‘hồng’ mới đúng, đồ ngốc!” Thỏ xám nhanh nhẩu gõ đầu em trai.

“Hồng, hồng...”

Mộc Như Lam bị hai tiểu bảo bối chọc cười, cô vẫy tay với tụi nó, “Thôi, chị đi nha.”

“Hôm nay Lam Lam ăn cơm ở nhà bọn chị nhé, sáng sớm mai cả nhà chị sẽ lên máy bay sang châu Âu, tụi nhỏ sẽ nhớ em lắm đấy.” Người mẹ cười tủm tỉm ôm lấy hai tiểu quý, sức khỏe hai cụ không tốt nên đành ở lại châu Âu tĩnh dưỡng, bọn họ định tháng sau sẽ qua đó chuẩn bị mừng năm mới, nào ngờ sức khỏe hai cụ bỗng đột nhiên xấu đi, thành ra bọn họ phải lên đường sớm một chút để tiện chăm sóc cho hai cụ.

“Vậy à, hay là trưa nay em đến có được không? Bây giờ em còn chút việc phải làm.” Mộc Như Lam mỉm cười nói.

“Được đấy.”

Mộc Như Lam ngâm nga ca dao, bước chân nhàn nhã thích ý chậm rãi đón nắng trở về hắc ốc.

+++

“Xoảng!” Thủy tinh bị đập vỡ choang, từng mảnh từng mảnh rơi trên mặt sàn.

Trong mắt Kim Bưu Hồ lóe lên tia sáng mừng rỡ đầy kích động, hy vọng sống sót như tiếp thêm sức lực cho gã, cổ họng không ngừng phát ra những tiếng ưm ưm dồn dập.

Trên tay còn cầm cục gạch, Lam Nhất Dương đập vỡ cửa kính rồi ngẩng đầu nhìn vô trong, hình ảnh đập vào mắt tuy không phải là Mộc Như Lam bị trói nhưng cũng đủ để hấn phải tròn tròn con ngươi. Tường tượng trong đầu và nhìn thấy tận mắt là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, lúc trước ở trại cai nghiện, Lam Nhất Dương dù đã trải qua vô số cơn ác mộng nhưng vẫn chưa đụng phải tội phạm thực sự, mà nạn nhân lúc này lại chính là gã Kim Bưu Hồ trong bệnh viện lần trước!

“Ưm ưm...” Kim Bưu Hồ nhìn Lam Nhất Dương bám trên thân cây ngoài cửa sổ, trong mắt tràn đầy sự khẩn cầu vội vã, cứu, cứu tôi với! Làm ơn cứu tôi với!

Lam Nhất Dương không phải loại người thấy chết không cứu, và lại Kim Bưu Hồ cũng chưa đắc tội hấn bao giờ. Hấn quét mắt khắp phòng nhưng không phát hiện thêm người nào khác, tiếng lạch cạch kia cũng là từ trong này truyền ra. Lam Nhất Dương đặt cục gạch lên bệ cửa sổ, một tay bám lấy thân cây, một tay dè lên cạnh cửa, dùng sức bật người nhảy vào trong.

“Ưm ưm!” Ánh sáng trong mắt Kim Bưu Hồ càng mãnh liệt hơn, gã nhìn thấy Lam Nhất Dương mà như nhìn thấy đấng cứu thế. Lam Nhất Dương đi qua khóa cửa lại, sau đó mới đến bên cạnh Kim Bưu Hồ, gỡ băng dính ra khỏi miệng gã.

“Cứu với! Cứu tôi với! Cầu xin cậu cứu tôi!” Băng dính vừa được gỡ ra, Kim Bưu Hồ lập tức kích động mở miệng.

“Anh im lặng đi, nói nhỏ thôi!” Lam Nhất Dương lắng tai nghe âm thanh lạch cạch kỳ quái kia, có vẻ như muốn tìm ra vị trí bắt nguồn, thế nhưng hấn vẫn không quên chuyện quan trọng bây giờ là phải cứu người, đây rốt cuộc là nhà của ai mà lại bắt cóc nhốt người thế này?

“Sao chưa chịu đứng dậy! Anh cao to như thế mà còn muốn tôi cõng anh ra ngoài à?”

“Không được, tay chân tôi đã gãy hết rồi, cả người không còn tí sức lực nào cả. Cậu báo cảnh sát đi! Mau mau báo cảnh sát đi!” Kim Bưu Hồ kinh hãi nói, nếu bỏ lỡ cơ hội giải cứu này thì nhất định gã sẽ điên mất, vì vậy gã liên tục thúc giục, “Nhanh lên nhanh lên, cô ta sắp về đến nơi rồi!”

“Biết rồi, anh đừng làm ầm ĩ!” Lam Nhất Dương bấm số gọi cho cảnh sát đồng thời nhú mồm bực mình, hấn cũng vội lắm chứ bộ, lỡ bọn bắt cóc có vũ khí thì đúng là rắc rối lớn. Gã nằm đó rống hấn làm gì, bên kia không nhận điện thoại thì hấn cũng bó tay thôi.

“Nhanh lên, Mộc Như Lam là kẻ biến thái, cô ta sắp về đến nơi rồi, cô ta nhất định sẽ giết cả hai chúng ta, nhanh nhanh lên...” Kim Bưu Hồ vẫn không ngừng lăm lăm, gã hít thở dồn dập, kích động và bồn chồn, tuyệt nhiên không nhận thấy Lam Nhất Dương bỗng đột ngột ngừng lên tiếng. Đầu dây bên kia bỗng vang lên câu hỏi của cảnh sát, âm thanh chính nghĩa làm Lam Nhất Dương giật mình ngắt điện thoại.

“Anh... nói cái gì?” Lam Nhất Dương trừng mắt nhìn về phía Kim Bưu Hồ, “Anh nói người bắt cóc anh là ai?”

Ngay lúc này, ổ khóa trên cánh cửa nhẹ nhàng chuyển động.

Kèo kẹt một tiếng, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Đứng trước ngưỡng cửa, cô gái mặc đồ thể thao màu trắng nhìn thiếu niên vừa tự tiện xông vào nhà của mình, nụ cười trên môi thoáng nhạt đi. Bỏ qua ánh mắt hoảng sợ của Kim Bưu Hồ và vẻ mặt khó tin của Lam Nhất Dương, cô thoải mái bước vào, ôn hòa chào hỏi tựa như gặp được bạn tốt lâu

ngày, “Nhất Dương, đã lâu không gặp, dạo này anh thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: V28.2: Giúp em (2)

Kim Bưu Hồ chưa ngu đến mức không nhận ra được Lam Nhất Dương và Mộc Như Lam đã biết nhau từ trước, vì thế gã cuồng cuồng dùng toàn bộ sức lực cuối cùng để nói, “Đừng bị vẻ ngoài của nó lừa! Chính nó đã hành hạ tôi ra nông nổi này! Nó là một kẻ biến thái! Nó muốn biến tôi thành con rối giống như thứ kinh tởm trong cái tù đàng kia! Cứu, cứu tôi! Xin anh cứu tôi với!”

Toàn thân Lam Nhất Dương cứng đờ, hắn nhìn Mộc Như Lam thông thả bước từng bước lại gần, nhìn cô nở nụ cười luôn làm hắn mê muội trong khi bên tai vẫn không ngừng vang lên những câu nói kinh hãi của Kim Bưu Hồ. Hắn nên phản ứng thế nào đây? Hắn nên phản ứng thế nào khi mà đột nhiên phát hiện người mình thích sâu đậm, thậm chí còn coi như niềm hy vọng, như ánh mặt trời, lại chính là một kẻ biến thái đáng sợ với những màn tra tấn khủng khiếp? Hắn chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, cổ họng nghẹn ứ không thốt nên lời, hai chân như bị ghim tại chỗ, và tâm mắt thì không cách nào dời đi được. Nỗi tuyệt vọng màu đen đang nhe răng cười với hắn, bủa vây lấy hắn từ bốn phương tám hướng, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống. . .

Mộc Như Lam chậm rãi bước vào mà không mấy để tâm đến phản ứng của Lam Nhất Dương. Cô đi tới chỗ cái giá, xé một đoạn băng dính rồi dán lên miệng Kim Bưu Hồ, gã vội vàng cầu cứu Lam Nhất Dương bằng ánh mắt hoảng sợ tối đen một mảng.

Lam Nhất Dương ngẩn người nhìn loạt động tác của cô, có cảm giác tự nhiên lưu loát như thể cô đã làm quá nhiều lần rồi.

Mộc Như Lam lại đi ngang qua hắn đến trước tủ gỗ, cánh cửa tủ được cô mở ra, để lộ một con rối và một chiếc đồng hồ báo thức đang không ngừng phát ra âm thanh, “Chắc, quên tắt mất rồi sao? Thật đúng là ồn ào.” Ấn vào công tắc, âm thanh lạch cạch lạch cạch phiền nhiễu kia rốt cuộc cũng biến mất.

Khi âm thanh kia biến mất, không khí tĩnh lặng lại càng thêm rõ ràng.

Cô từ từ xoay người thì thấy Lam Nhất Dương đang tròn mắt nhìn con rối trong tủ quần áo, sắc mặt hắn trắng bệch, đôi đồng tử khẽ run, rõ ràng là đã bị dọa sợ.

Mộc Như Lam đến đứng trước khung cửa sổ, hơi liếc mấy mảnh thủy tinh dưới đất rồi ung dung thả rèm xuống. Lam Nhất Dương lúc này mới dần dần hoàn hồn, trên trán ướt đầm mồ hôi, hắn siết chặt lấy chiếc điện thoại, vẻ mặt căng thẳng, “Em. . .”

“Hả?” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn hắn, “Nhất Dương, anh muốn làm gì?”

“Em giết người?!” Ngữ điệu của Lam Nhất Dương có chút dồn dập, hắn hơi nghiêng mặt sang bên, tỏ vẻ không dám tin, hay nói đúng hơn là không muốn tin.

“Anh rất khó tiếp nhận chuyện này à?” Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái rồi trở lại chỗ giá treo, thích thú mân mê đồ vật trong hộp gỗ, động tác của cô vẫn thật nhàn nhã thoải mái, chẳng có vẻ gì giống một kẻ phạm tội vừa bị bắt quả tang.

Giết người đối với Lam Nhất Dương mà nói thì cũng không phải quá khó để tiếp nhận, nhưng nếu kẻ giết người là Mộc Như Lam thì sao hắn có thể tiếp nhận cho được? Làm sao có thể?!

Hắn vẫn nhớ rõ hôm qua mình đã trần trọc nghĩ cách giảng hòa với cô như thế nào, cái cảm giác như một lần nữa được tắm trong ánh mặt trời. . . Thế nhưng hôm nay hắn đã nhìn thấy cái gì? Thiên sứ mà hắn luôn coi như niềm hy vọng, cô bắt cóc một tên đàn ông và đập gãy tay chân gã ta, thậm chí trong tủ gỗ còn treo lủng lẳng một cái xác chết. Ấy vậy mà cô vẫn có thể mỉm cười cứ như mình chẳng làm gì sai cả! Cứ như. . . cứ như một kẻ biến thái, những chuyện thế này chẳng phải chỉ có biến thái mới làm được sao?!

Hắn coi một tên sát nhân biến thái là thiên sứ, là ánh mặt trời mang lại hy vọng! Đây thật đúng là ác mộng! Thật đúng là vô cùng mỉa mai!

Nhưng mà. . .

“Thả anh ta ra. . .” Ánh mắt của Lam Nhất Dương dần trở nên sắc bén, “Thả anh ta ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Nhưng mà. . . Hắn không cách nào nhìn Mộc Như Lam giết người, hai tay thiên sứ sao có thể vấy máu? Dầu trong lòng biết rõ cô đã từng giết người nhưng hắn vẫn không cách nào tiếp tục để yên!

“Thả hắn?” Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu như đang tự hỏi một vấn đề hết sức nan giải, “Nhất Dương muốn tôi thả hắn à? Chuyện này khó lắm đấy, tôi chờ ngày biến hắn thành rối đã lâu rất lâu rồi.”

“Im đi! Đừng nói với tôi những lời như thế!” Nhịp thở của Lam Nhất Dương càng lúc càng dồn dập. Bây giờ hắn thà nghe cô nói những lời nghiệt ngã

như ở Từ Viên còn hơn là phải nghe mấy thứ quái đản này bật ra từ miệng cô!

Kim Bưu Hồ đảo mắt qua lại, hết nhìn Lam Nhất Dương rồi lại nhìn Mộc Như Lam. Gã không cần biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, gã chỉ muốn sống sót rời khỏi nơi đây mà thôi. Báo cảnh sát cái gì chứ, chỉ cần gã sống sót rời khỏi đây thì chắc chắn Mộc Như Lam sẽ phải chết! Gã nhất định sẽ hung bạo trả thù cô ta! Gã sẽ không kien cô ta ra tòa, bởi vì gã muốn âm thầm chậm rãi trả mối thù này. Cô ta là kẻ biến thái chứ gì? Cô ta thích đing chứ gì? Thích con rồi chứ gì? Gã nhất định sẽ chơi cô ta thật đđ, sau đó biến cô ta thành con rồi!

“Bây giờ Nhất Dương muốn đổi dịch với tôi vì tên đàn ông này sao?” Mộc Như Lam cười buồn bã, “Vậy thì tôi sẽ đau lòng lắm, Nhất Dương, tôi sẽ đau lòng lắm.”

“Đây đều là lỗi của em!” Trông mắt Lam Nhất Dương vẫn tơ máu, “Bộ em nghĩ tôi muốn như vậy à! Sao em không nhìn xem bây giờ em đang làm cái gì? Sao em lại giết người hả Mộc Như Lam? Đây là chuyện phạm pháp! Em sẽ trở thành tội phạm giết người! Chẳng lẽ em muốn ngồi tù hay sao?! Tôi chỉ đang giúp em mà thôi!”

“Giúp tôi? Anh chắc không vậy? Nhất Dương, anh có biết nếu tên đàn ông này thoát được thì hắn sẽ làm gì tôi không? Hắn sẽ báo cảnh sát, sẽ tổng tôi vào bệnh viện tâm thần rồi mua chuộc nhân viên bệnh viện như Lý Diễm a di đã từng, sau đó sẽ để một đám bệnh nhân tâm thần cưỡng hiếp tôi, ép tôi mang thai rồi lại nạo phá cái thai trong bụng tôi. Ai nha, nói không chừng còn muốn biến tôi thành con rối nữa đấy.” Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu, cười cười nhìn sắc mặt khó coi đến cực điểm của Lam Nhất Dương, “Anh muốn thấy tôi như vậy sao?”

“Ừm ừm...” Kim Bưu Hồ vội vàng kêu lên, gã trao tráo nhìn Lam Nhất Dương, cố gắng biểu đạt thành ý của mình. Gã sẽ không làm như lời cô ta nói đâu, thật đó, bởi vì gã sẽ tra tấn cô ta bằng những phương thức còn khủng khiếp hơn nữa!

“Tôi sẽ bảo vệ em!” Lam Nhất Dương liếc sang Kim Bưu Hồ một cái, thần sắc vô cùng kiên định. Hắn không thể để Mộc Như Lam gây ra những chuyện như thế này, tuyệt đối không thể! Có lẽ là Mộc Như Lam không quan tâm, có lẽ chỉ là hắn tự làm theo ý mình, nhưng hắn vẫn rất để bụng! Chê hắn ích kỷ cũng được, hắn không thể trơ mắt nhìn Mộc Như Lam giết người! Còn về tương lai mà Mộc Như Lam vừa đặt ra... nhất định sẽ có cách giải quyết khác, chỉ cần không chết người thì ít ra cô sẽ không phải đền mạng!

Nụ cười của Mộc Như Lam lại càng thêm sâu lắng động lòng người, “Nhất Dương, anh lấy cái gì để mà bảo vệ tôi?”

Lam Nhất Dương sững sờ nhìn Mộc Như Lam, sắc mặt càng lúc càng tái đi. Phải rồi, hắn lấy cái gì để mà bảo vệ cô? Hắn chẳng có gì cả, hoàn toàn chẳng có gì cả...

“Anh muốn đi ra ngoài, hay là muốn đứng đó thưởng thức nghệ thuật làm rối của tôi đây?” Mộc Như Lam cầm lấy một cây đing và một chiếc búa nhỏ màu bạc, cười đến là dịu dàng.

Lam Nhất Dương thấy Kim Bưu Hồ trợn mắt cầu xin hắn, bàn tay nắm di động thoáng run rẩy. Hắn nhìn Mộc Như Lam đứng bên cạnh Kim Bưu Hồ, cô chìa cây đing vào tay gã, có vẻ như chuẩn bị đóng vào, ánh mắt cô dồn cả vào cây đing trước mặt, tựa hồ đã quên mất sự tồn tại của Lam Nhất Dương.

“Em... Nhất định phải làm như vậy sao?” Cổ họng Lam Nhất Dương khàn đặc như mặt đường phủ kín cát đá.

Mộc Như Lam chỉ cười mà không ngẩng đầu, “Nhìn cái tù kia đi, người chết dưới tay tôi không hề ít, tôi đã không thể nào quay đầu được nữa rồi. Nhất Dương hoặc là lập tức báo cảnh sát, hoặc là coi như chưa thấy cái gì cả, mau mau về nhà đi thôi.”

Lam Nhất Dương bị thái độ dửng dưng của Mộc Như Lam chọc tức điên, bèn kích động hét lên một tiếng, “Tôi sẽ báo cảnh sát, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát! Tránh cho em sai càng thêm sai!” Hết xong rồi, hắn quay lưng chạy một mạch xuống lầu, rời khỏi hắc ốc của Mộc Như Lam, hai chân bước nhanh về phía đường núi, di động trong tay gần như bị bóp nát.

“Đúng là một anh chàng lương thiện.” Mộc Như Lam cười khê. Kim Bưu Hồ còn chưa kịp hiểu tại sao Lam Nhất Dương lại bất ngờ bỏ đi thì cây đing trên tay đã đột ngột bị búa sắt đập xuống, đâm sâu vào trong xương cốt gã.

Hai mắt Kim Bưu Hồ trợn to, mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra đầy trán, gã thống khổ rên rỉ như một con chó già nằm chờ chết.

“Muốn trốn đi à?” Mộc Như Lam buông chiếc búa trên tay, nhẹ nhàng kéo thử sợi dây mà cô vừa cột vào cây đing, xác nhận nó rất chắc chắn thì mới mỉm cười hài lòng, giọng nói dịu dàng như đang thủ thi cùng tình nhân, “Thật khổ tâm, mi chẳng thèm đoái hoài gì đến công sức của ta cả. Sao cứ phải trưng ra cái biểu cảm sợ hãi như vậy chứ? Ta dịu dàng đến thế kia mà? Nên nhớ rằng, so với những kẻ thích cưỡng đoạt trẻ con như bọn mi, ta đây vẫn còn lương thiện chán.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: V28.3: Giúp em (3)

Lam Nhất Dương bước nhanh ra ngoài, gió thốc vào mắt rất buốt cay xè, hấn giẫm lạo xạo lên đám lá rụng dưới chân, sau đó mới dần dần dừng lại.

“Shit!” Như đã chạm tới giới hạn, Lam Nhất Dương ném luôn điện thoại xuống đất rồi tức giận gầm lên. Hấn cúi đầu ngồi xổm xuống, đưa bàn tay dán đầy băng cá nhân lên vào mái tóc, trên trán nổi gân xanh.

Chết tiệt... Chết tiệt! Không được, tuyệt đối không thể được! Hấn không thể nào báo cảnh sát! Hấn phải làm gì bây giờ? Một mặt hấn không muốn hai tay Mộc Như Lam nhuộm máu, nhưng mặt khác hấn lại không thể làm gì hơn, bởi vì hai tay của cô đã thực sự nhuộm máu mất rồi. Trong cái xã hội pháp trị này, giết người là phạm pháp, là không được phép. Mà cho dù người có may mắn thoát được tầm lưới pháp luật đi chăng nữa, chẳng lẽ lương tâm của người không cắn rứt? Chẳng lẽ người không sợ ánh mắt ám ảnh của nạn nhân trước khi chết? Chẳng lẽ người không sợ có thứ gì đó căm lạnh nhìn người mỗi khi đêm về?

Chẳng lẽ Mộc Như Lam thật sự là một kẻ biến thái?

Nếu lúc này nhân vật chính đổi thành một người khác thì hấn đã chẳng rối rắm đến mức này, nhưng vì đó là Mộc Như Lam nên hấn mới không tài nào chấp nhận nổi, cũng như chuyện mọi người vứt bỏ và chỉ trích cô ấy chỉ vì một vết nhơ. Mộc Như Lam là thiên sứ, mà thiên sứ thì không được phép bị vấy bẩn.

Làm thế nào bây giờ...

Phải làm thế nào bây giờ? Thiên sứ của hấn sao có thể là một kẻ biến thái giết người không gớm tay?

A, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Lam Nhất Dương, hấn mở to đôi mắt đang nhắm chặt, nơi đó thoáng qua một tia sáng hy vọng.

Đúng rồi, vừa nãy hấn đã quá kích động mà quên mất một vấn đề, nếu Mộc Như Lam thực sự là tên sát nhân máu lạnh thì sao cô lại thả hấn đi trong khi hấn đã phát hiện ra bí mật của cô? Chẳng lẽ cô không sợ hấn báo cảnh sát hay sao? Gặp phải tình huống như vậy, những tên sát nhân phải giết người diệt khẩu mới đúng chứ?

Nghĩ thế, Lam Nhất Dương bèn trở lại hắc ốc, đi thẳng lên tầng hai.

Đang chuẩn bị làm Kim Buru Hồ ngắt đi tỉnh lại, Mộc Như Lam thấy Lam Nhất Dương bất ngờ chạy vào thì hơi dừng động tác, cô nhướn lông mày, sau đó tiếp tục làm việc, “Anh quay lại làm gì?”

“Vì sao?” Lam Nhất Dương thờ hồng học, lồng ngực phập phồng lên xuống, đôi mắt sáng rõ trông mong.

“Hả?” Mộc Như Lam nghi hoặc nghiêng đầu.

“Vì sao em lại giết bọn họ?” Lam Nhất Dương cảm giác được trái tim mình đang đập mỗi lúc một nhanh, khát khao muốn biết rõ chân tướng sự việc. Bình tĩnh lại mới thấy, hấn đã quá mức kích động đến nỗi xem nhẹ rất nhiều chuyện, Mộc Như Lam không giả vờ lương thiện, cô ấy thật sự là người thiện lương, cô ấy có thể mạo hiểm tính mạng để cứu một đứa trẻ xa lạ, nếu đó là giả vờ thì sao cô lại thả hấn đi? Có lẽ là vì nguyên nhân nào đó nên cô mới đối xử với Kim Buru Hồ như vậy, hấn nhất định phải biết nguyên nhân này!

Mộc Như Lam ngừng tay, hứng thú nhìn sang Lam Nhất Dương, “Nhất Dương, anh đang kiểm soát giúp kẻ phạm tội đấy à?”

“Cứ nói cho tôi đi.” Lam Nhất Dương nghiêm túc hỏi, đôi mắt lộ rõ vẻ khẩn cầu, có thể chỉ là lừa dối, nhưng xin cô hãy nói cho hấn đi, xin cô hãy cho hấn tia hy vọng cuối cùng, nếu không hấn e mình sẽ chết mất.

Mộc Như Lam thu lại nụ cười, cô cúi đầu nhìn chiếc kim tiêm đang cắm vào mạch máu của Kim Buru Hồ, chất lỏng không màu từ từ đi xuống, tiếng cô nói nhẹ nhàng như vọng lại từ chân trời xa xôi, “Ly do ấy hả... Đại khái là vì bọn chúng làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi, khiến tôi gặp ác mộng liên miên.”

Đúng vậy, không phải là vì cô muốn thay trời hành đạo mà là vì bọn chúng khiến cô gặp ác mộng, bọn chúng bóp méo tâm lý của cô, biến cô thành một kẻ biến thái. Trước khi xảy ra vụ bắt cóc, mỗi đêm cô đều ngủ rất ngon; nhưng kể từ đó trở đi, tối nào cô cũng nghe thấy tiếng khóc thét của hai cô bé và âm thanh róc rách như máu chảy bên tai, có người rướn tay xin cô giúp đỡ, vậy mà cô lại chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ...

Cảm giác nhìn người khác chết ngay trước mặt mình đau khổ biết nhường nào. Kiếp này cô chỉ muốn sống thật tốt mà thôi, thế nhưng bọn chúng lại phá hỏng hết kế hoạch của cô, rất một lũ đáng chết, nhất định phải trừng phạt, nhất định phải biến bọn chúng thành con rối vĩnh viễn mắc kẹt dưới trần gian!

“Đừng như thế nữa! Nói cho tôi biết đi!” Lam Nhất Dương còn lâu mới tin cái lý do kì cục này, nhất định vẫn còn nguyên nhân khác, nhất định vẫn còn nguyên nhân khác nên cô ấy mới làm như vậy!

Mộc Như Lam rút kim tiêm ra, Kim Buru Hồ bắt đầu có dấu hiệu tỉnh lại. Cô nhìn sang Lam Nhất Dương, thấy ánh mắt khẩn cầu của chàng trai, lời nói vừa đến cửa miệng lại nuốt trở vào, đổi thành nội dung khác, “Nếu anh cứ khẳng khái muốn nghe cái gọi là ‘thay trời hành đạo giết đứng người’... thì cũng được thôi.”

“Vị tiên sinh này họ Kim, tên Buru Hồ. Từ lúc mười bốn tuổi đến nay, Kim Buru Hồ tiên sinh gây ra tổng cộng mười ba vụ giết người rồi dùng tai nạn giao thông để che mắt xã hội, đại đa số nạn nhân đều là những cô bé từ mười ba đến mười sáu tuổi, có tám vụ phi tang thi thể nạn nhân, năm vụ xử luôn cả nhà nạn nhân, giết chết cả thầy gần bốn mươi người vô tội. Kẻ giúp hấn giải quyết hậu quả chính là Kim gia và tổ chức hắc đạo Âm Long sau lưng Kim gia, tôi không thể động vào Âm Long và Kim gia nên đành phải tra tấn tên đầu sỏ này để thỏa cơn tức giận, như vậy đã được chưa?”

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Lam Nhất Dương dần hoàn hồn từ trong kinh ngạc, hần trùng Kim Bưu Hồ, vẻ mặt vô cùng phức tạp, “Hắn giết nhiều người như vậy mà sao vẫn có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật đến tận bây giờ?”

“Chuyện này, chẳng phải anh đã sớm hiểu được nguyên do rồi sao?” Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu nhìn hắn rồi lại lấy thêm một cây đinh, chuẩn bị tiếp tục công việc, “Nếu đã thỏa mãn thì phiền anh đi ra ngoài tiện thể giúp tôi đóng cửa lại, chuyện hôm nay, cứ coi như anh chưa biết gì cả, hẹn gặp lại.” Cô cười cười khoát tay.

“Tôi giúp em.” Nếu việc này giúp xóa sạch bóng ma trong lòng Mộc Như Lam thì hắn nguyện ý trầm luân cùng cô.

“Không, tôi không có ý định tìm đồng bọn.” Mộc Như Lam lên tiếng từ chối, có vài chuyện làm một mình rất thích, nhưng nếu nhiều thêm một người thì sự vui thú sẽ biến mất ngay.

Mộc Như Lam từ chối rất kiên quyết. Lam Nhất Dương không nhớ nổi lúc ấy mình đã làm theo lời cô với tâm trạng ra sao, hắn rời khỏi hắc ốc, giúp cô đóng cổng lại rồi ra đi trên con đường khu biệt thự Thanh Hòa. Ánh nắng hôm nay thật rực rỡ, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời thăm thẳm như muốn trông thấy thứ gì đó đằng sau bức màn xanh cao. Ngày hôm nay, chỉ trong vòng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, thế giới của hắn đã đảo lộn một trận long trời lở đất.

Khi Mộc Như Lam nhận được đơn xin chuyển trường của Lam Nhất Dương do Trần Thanh đưa lên vào sáng thứ hai thì chiếc máy bay chở Lam Nhất Dương đã bắt đầu tiến vào không phận nước Úc.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: V28.4: Giúp em (4)

Mộc Như Lam nhìn đơn xin chuyển trường trên mặt bàn, bờ môi khẽ vẽ một nụ cười ôn nhu, bàn tay trắng nõn cầm bút đen kí một chữ kí xinh đẹp, chấp thuận.

Trong một học kỳ, học viện Lưu Tư Lan có hai học sinh xin chuyển trường gần như cùng một lúc, người thì bị bắt ở lại, người thì tiền trạm hậu tẩu nhưng vẫn được cho phép rời đi.

Sau khi hay tin, Chu Nhã Nhã lập tức nổi khùng lên, bất chấp cả sự hăm dọa của bọn học sinh Lưu Tư Lan, ả xộc thẳng vào văn phòng hội trường của Mộc Như Lam ngay giữa tiết hai.

Rầm, Chu Nhã Nhã hằm hằm nhìn Mộc Như Lam bằng một cặp mắt tóe lửa.

Mộc Như Lam mỉm cười với ả như thể đã biết trước mọi chuyện.

“Mộc Như Lam!” Chu Nhã Nhã thấy Mộc Như Lam cười cười thì lửa giận lại càng dữ dội hơn, ả muốn khắc hoa lên mặt đứa con gái này! Chính khuôn mặt chết tiệt ấy đã lừa gạt tất cả mọi người! Rõ ràng nó là một tên sát nhân nhưng lại được ngồi vào ghế hội trường! Rõ ràng nó là một kẻ biến thái nhưng lại được tung hô như thiên sứ! Thật trơ tráo! Thật quá trơ tráo!

“Chào Nhã Nhã đồng học. Hiện đang là giờ lên lớp, cô đến tìm tôi thế này chẳng lẽ có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?” Mộc Như Lam nghiêng nghiêng đầu, gió theo cửa sổ ùa vào mon tron mái tóc dài đen nhánh, nụ cười của cô nhu hòa ấm áp mà chói lóa hơn cả ánh mặt trời.

Chu Nhã Nhã chỉ hận không thể xé nát gương mặt kia!

Ả ghét cay ghét đắng khuôn mặt kia, nếu trong tay có một lọ axit sulfuric, ả chắc chắn sẽ hắt tới mà không chút do dự!

Chu Nhã Nhã thô lỗ đóng sầm cửa lại, nện bước thật mạnh đi đến trước mặt Mộc Như Lam, khuôn mặt ả ta lạnh băng, ánh mắt hết sức hung dữ, “Rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Cô định trả thù tôi có phải không?”

Mộc Như Lam vẫn chỉ cười, “Nhã Nhã đồng học có biết mình đang nói cái gì không đấy?”

“Mày đừng có ở đây mà giả vờ giả vịt! Tao với mày đều rõ mày là cái thể loại gì!” Chu Nhã Nhã rống to, bất ngờ lấy tay gạt hết đồ đạc trên bàn Mộc Như Lam xuống đất, lồng ngực ả phập phồng kịch liệt, “Mày muốn trả thù tao đúng không? Mày muốn ép tao ở lại học viện Lưu Tư Lan để bị bọn fan ngu si của mày đánh đập đúng không? Có phải nếu tao không đến trường thì mày sẽ còn ép tao đi làm cái gì nữa hay không?”

“Nhã Nhã đồng học, lần sau ra khỏi nhà cô hãy nhớ mang theo sự giáo dục của mình nhé?” Mộc Như Lam ngả lưng lên chiếc ghế màu đen, cô ngồi vắt chéo chân, hai khuỷu tay đặt trên hai bên tay vịn, mười ngón nhẹ nhàng đan vào nhau. Cực độ tương phản với hình ảnh chói diên súa bậy của Chu Nhã Nhã, Mộc Như Lam lúc này tựa như vị nữ vương cao quý có thể rung chuyển cả thế giới chỉ bằng một cái ngoắc tay.

“Mày...”

“Và lại.” Mộc Như Lam cắt ngang lời ả, mỉm cười, “Cô nghĩ tôi sẽ dùng cái thủ đoạn con nít ấy để trả thù cô à?”

Mặt Chu Nhã Nhã biến sắc, “Mày có ý gì? Mày muốn làm gì tao? Đồ ma quỷ! Mày định giết tao có phải không? Mày giết đi! Có giỏi thì giết đi!” Chu Nhã Nhã cười nhạt nói, ả không tin Mộc Như Lam dám động đến ả ngay tại đây, người biết ả đi tìm Mộc Như Lam tuy không nhiều nhưng cũng chưa phải là quá ít, nếu ả gặp chuyện gì thì Mộc Như Lam có chối bằng niềm tin.

Thần sắc Mộc Như Lam vẫn lạnh nhạt như trước, cô cười mát, “Thế thì trước khi chúng ta tiếp tục, tôi có món đồ này muốn trả lại cho cô.”

Dưới ánh mắt cảnh giác và nghi ngờ của Chu Nhã Nhã, Mộc Như Lam hơi khom người lấy ra một vật từ trong ngăn kéo, cô nhẹ nhàng đặt nó lên bàn rồi thu tay về để Chu Nhã Nhã có thể nhìn rõ.

Một sợi dây chuyền nho nhỏ với những viên ngọc trong suốt màu xanh nhạt, trên đó khắc hình hạc giương cánh trông rất sinh động.

Chu Nhã Nhã vội cầm nó lên quan sát, chưa đến hai giây đã xác định được đây chính là vật ả làm mất lúc trước, sáng sớm hôm sau chạy đi tìm thì bị đám lưu manh lôi vào toilet ý đồ gây rối. Sợi dây chuyền này là quà bà nội ở quê tặng ả, ả quý nó vô cùng, cứ tưởng đã mất thật rồi, nào ngờ...

Chợt như hiểu ra điều gì, Chu Nhã Nhã kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô gái ở đối diện, trong đôi mắt dần dần ngưng tụ hận ý mãnh liệt đáng sợ, “Là mày?” Chuyện ả bị lôi vào toilet lần đó không phải tác phẩm của Bạch Tố Tinh mà là do cô ta một tay bày ra?

Mộc Như Lam cười sâu xa, dường như rất hài lòng khi thấy Chu Nhã Nhã đã hiểu, “Là tôi, nhưng cô phải cảm ơn tôi mới đúng, nếu không nhờ tôi tập trước cho cô một lần thì sao cô có thể bình an vô sự lúc bị Tinh Tinh hãm hại được chứ?” Đáng tiếc, con bạch nhãn lang họ Chu này quá khó nuôi, chỉ có thể ném đi làm con rối mà thôi.

“Mày vô si!” Chu Nhã Nhã lao tới toan đánh Mộc Như Lam, ả muốn đánh chết con khốn này! Hóa ra là nó! Thật đáng hận, thật vô si! Gây đủ chuyện hại ả rồi lại xuất hiện trước mặt ả như chúa cứu thế để ả phải mang ơn! Sao lại có người vô si đến vậy! ả muốn giết cô ta! Nhất định phải giết cô ta!

“Hung quá đi.” Mộc Như Lam nhanh nhẹn đứng lên, cô tránh ở sau lưng ghế rồi dùng sức đẩy một cái, Chu Nhã Nhã đã không đánh được ai mà còn bị chiếc ghế đụng ngã sòng soài. Mộc Như Lam thông thả bước đến bên cửa sổ, tựa vào cạnh cửa và mỉm cười nhìn ả ta, “Không sao chứ? Ngã đau lắm hả?”

Chu Nhã Nhã gần như nghiêng nát cả hàm răng, đang định bò dậy tiếp tục tấn công, ả chợt thấy trong ngăn kéo đang mở của Mộc Như Lam có một con dao gọt hoa quả, vội vàng vồ lấy nó, ả quắc mắt nhìn Mộc Như Lam, cả người lao tới, “Tao giết mày!”

Mộc Như Lam không cử động, trông như đã sợ cứng người. Ngay lúc này, cửa phòng bị mở ra, Thư Mẫn ôm trong tay hai tập văn kiện, thấy Chu Nhã Nhã cầm dao chĩa vào Mộc Như Lam, cô liền tròn to mắt, “Hội trưởng!”

Dường như tiếng gọi này đã đánh thức Mộc Như Lam, chỉ một giây trước khi Chu Nhã Nhã đâm tới, cô bất ngờ nghiêng người sang một bên, mất thăng bằng ngã xuống đất. Chu Nhã Nhã nhào tới quá nhanh nên không kịp thắng lại, kết quả là té luôn ra ngoài cửa sổ, “Á!”

Từ lúc nửa người trên của Mộc Như Lam xuất hiện ở chỗ cửa sổ thì dưới lầu đã có vài người để ý nhìn lên, bọn họ chỉ thấy Mộc Như Lam đột ngột ngã sang bên, sau đó Chu Nhã Nhã lập tức nhào tới, trên tay còn cầm một con dao, cả người ả lao ra khỏi cửa sổ, đám người bên dưới liền hốt hoảng la hét.

Đó là lâu năm mà!

Sắc mặt Thư Mẫn trắng bệch, cô chạy tới đỡ Mộc Như Lam dậy rồi cùng lo lắng nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy Chu Nhã Nhã nằm bất động trên mặt sân đây cỏ, một đám học sinh và giáo viên vây quanh ả ta, không biết tình trạng ra sao.

Xe cứu thương nhanh chóng tiến vào trường học đưa Chu Nhã Nhã đi cấp cứu, sau đó tin tức Chu Nhã Nhã sát hại Mộc Như Lam không thành mà còn ngã xuống lầu được truyền đi khắp học viện Lưu Từ Lan.

Trên diễn đàn âm ỉ một phen, tất cả các bình luận đều mắng chửi Chu Nhã Nhã, con tiện nhân này liên tục hãm hại hội trưởng, hội trưởng đã không nói gì thì thôi, vậy mà ả cứ chạy tới gây sự hết lần này đến lần khác, có chết cũng đáng kiếp.

Bệnh viện trung tâm.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Mộc Như Lam và Thư Mẫn cùng làm chứng với tư cách là người liên quan, có một cảnh sát tiến hành lấy lời khai theo thông lệ.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân vội vàng, Hoa Phương và Chu Tô Luân gấp gấp chạy tới, trên mặt ngập tràn lo âu. Hoa Phương nhìn đèn phòng cấp cứu còn sáng mà đỏ cả mắt, khi quay đầu nhìn thấy Mộc Như Lam, vẻ mặt Hoa Phương nhanh chóng lạnh đi, bà ta im lặng đứng sang một bên, bàn tay siết chặt cho thấy bà mẹ này rất tức giận nhưng đang cố kìm lại.

Thư Mẫn cau mày bất bình, hai tay cũng siết chặt thành nắm, mấy bà mẹ như vậy thật đúng là đáng ghét, không những chiều hư con cái mà còn giúp bọn chúng giải quyết hậu quả bất chấp đúng sai, thậm chí còn quay ra oán trách người bị hại nữa chứ! Nếu là lãnh đạo quốc gia, cô nhất định sẽ ra luật trừng trị loại cha mẹ không biết dạy con, hơn nữa còn phải trừng trị thật nghiêm khắc!

Một lát sau, đèn tắt, bác sĩ đi ra, Hoa Phuong lập tức chặn hỏi, “Bác sĩ bác sĩ, con gái của tôi sao rồi?”

Bác sĩ liếc nhìn Hoa Phuong một cái, mày hơi nhíu lại, giọng điệu máy móc, “Nửa thân dưới của bệnh nhân đã bị liệt, có thể sẽ phải ngồi xe lăn suốt đời. Ngoài ra, lúc té xuống lầu, cổ họng của bệnh nhân bị chính con dao trên tay gây thương tích, tuy không có gì nghiêm trọng nhưng sau này nói chuyện sẽ gặp chút khó khăn.”

Hoa Phuong cảm thấy như trời đất đảo lộn, sắc mặt bà ta tái mét, cái gì? Thân dưới bị liệt? Sau này sẽ phải ngồi xe lăn suốt đời? Thậm chí cả nói chuyện cũng gặp khó khăn?! Tại sao lại thế? Tại sao lại thế?!

“Như vậy đã là may mắn lắm rồi, nếu không nhờ phía dưới có đất mềm xóp cộng thêm một lớp cỏ rất dày thì chỉ sợ não con gái bà đã bị chấn thương, hằng năm, số người bị liệt toàn thân hoặc phải sống thực vật vì tai nạn giao thông và té lầu không ít chút nào đâu.” Bác sĩ máy móc trả lời xong thì xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên nhìn Mộc Như Lam một cái.

A, vị bác sĩ này chính là người phụ trách khám cho Mộc Như Lam và Kim Bưu Hồ lúc trước, ông biết Mộc Như Lam, hơn nữa cũng đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc từ trước khi tiến hành phẫu thuật. Tuy một bác sĩ thì không nên có suy nghĩ như thế này nhưng ông vẫn không thể không cảm thán, thật là đáng đời! Ác giả ác báo, mới tí tuổi mà đã muốn giết người thì sau này trưởng thành sẽ còn ghê gớm thế nào nữa? Nếu ông có một đứa con gái như Chu Nhã Nhã, ông nhất định sẽ đưa nó vào trại cải tạo thanh thiếu niên ngay tức khắc!

Hoa Phuong hoàn toàn không nghe rõ bác sĩ nói gì nữa, bà ta mờ to hai mắt như không tin được đây là sự thật, con gái bảo bối của bà ta, đứa con gái bảo bối bà ta che chở từ nhỏ đến lớn, nó mới mười lăm tuổi mà đã bị tai nạn ra nông nỗi này. Vì sao? Rốt cuộc nó đã làm gì sai mà lại bị trừng phạt nặng nề như vậy? Nó mới chỉ có mười lăm tuổi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: V29.1: Chải tóc (1)

Viên cảnh sát ghi chép xong thì đứng lên liếc Hoa Phuong một cái nhưng không nói gì, anh ta gật đầu với Mộc Như Lam rồi xoay người rời đi.

Mộc Như Lam và Thư Mẫn ngồi im tại chỗ, không định tiếp tục chọc giận bà mẹ đang không thể tiếp nhận tình trạng của con gái mình. Ngặt nỗi, các cô ngồi yên không có nghĩa là người khác cũng vậy, mỗi khi tức giận, người ta thường sẽ không kiềm chế được mà giận cá chém thớt.

Hoa Phuong quay lại nhìn Mộc Như Lam bằng một đôi mắt đỏ ngầu, trên trán bà ta nổi đầy gân xanh, “Lại là mày! Tại sao cứ mỗi lần thấy mày là Nhã Nhã nhà tao lại gặp chuyện vậy hả?! Rốt cuộc mày có thù sâu oán nặng gì với nhà chúng tao? Phải thế nào thì mày mới bằng lòng buông tha cho nhà chúng tao?!”

“Mẹ!” Chu Tô Luân không ngờ Hoa Phuong lại đột nhiên mắng Mộc Như Lam như vậy, hấn vội vàng kéo bà ta lại, sợ bà ta bắt ngờ xông lên đánh cô.

Thư Mẫn lập tức vươn tay chặn trước người Mộc Như Lam, sắc mặt lạnh lùng trào phúng, “Bản thân đã không biết dạy con thì lấy tư cách gì mà đòi giáo huấn người khác? Con gái bà tự làm tự chịu, chẳng lẽ bà muốn hội trưởng phải đứng im cho cô ta giết hay sao?”

“Nhưng Nhã Nhã của tao mới chỉ mười lăm tuổi! Nó bỗng bộp không hiểu chuyện, sao bọn mày không thể nhường nó một chút hả?” Hoa Phuong khộc nói, bà ta không thể tiếp nhận sự thật rằng con gái mình đã trở thành kẻ tàn tật. Nếu không tại Mộc Như Lam thì chuyện này đã chẳng xảy ra, tất cả đều là lỗi của Mộc Như Lam! Đúng vậy! Đều là lỗi của cô ta! Kim phu nhân nói quả không sai, Mộc Như Lam thật sự là một con yêu tinh hại người, ai ở gần cô ta cũng gặp chuyện đen đủi!

Mộc Như Lam ngồi trên ghế lẳng lặng nhìn Hoa Phuong, cô không nói gì, cũng không có biểu cảm gì.

Nghe Hoa Phuong nói vậy, Thư Mẫn tức giận đến bật cười, “Mười lăm tuổi thì nhỏ lắm à? Mẹ nó chứ, con gái bà mười lăm tuổi là còn nhỏ, thế hội trưởng chúng tôi mới mười sáu tuổi thì sao, nói vậy mà cũng nói được!”

Hoa Phuong liền giật mình, phải rồi, Mộc Như Lam cũng mới mười sáu tuổi mà thôi, nhưng vì thanh danh và thành tích của cô ở học viện Lưu Tư Lan quá mức xuất sắc nên mọi người hầu như đều coi cô như một người trưởng thành...

Nhưng sự so sánh này lại càng khiến Hoa Phuong khó chịu hơn, đều trạc tuổi nhau, vì sao nó được yêu mến mà con gái mình thì lại bị tẩy chay? Vì sao nó tay chân nguyên vẹn mà con gái mình thì lại trở thành người tàn phế?

Nhã Nhã chỉ hơi tuýt húng hơi kiêu ngạo chứ chưa từng gây ra chuyện gì quá đáng, vì con bé xui xẻo đụng phải Mộc Như Lam nên vận rủi mới lũ lượt kéo đến như vậy! Tất cả đều tại Mộc Như Lam! Mộc Như Lam là đồ sao chổi! Nó chắc chắn đã phù phép gì đó nên Nhã Nhã của bà ta mới dần dần mất đi bản tính!

Hoa Phuong càng nghĩ càng tức, gân xanh giật giật, vẻ mặt vẩn vơ. Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng chọt vang lên, nó nhẹ nhàng vuốt ve lửa giận của bà ta, sau đó bắt ngờ đánh úp như một con sóng thần giận dữ.

“Trẻ vị thành niên từ trên mười bốn tuổi đến dưới mười sáu tuổi mà cố ý giết người, cố ý gây thương tích, cưỡng hiếp, cướp bóc, buôn bán thuốc phiện, phóng hỏa, đầu độc, thì đều phải chịu trách nhiệm hình sự. Chu Nhã Nhã liên tục phạm tội mà không biết hối cải, cảnh sát hoàn toàn có quyền đưa Chu Nhã Nhã ra tòa.”

Từ bên kia hành lang chậm rãi đi tới một người đàn ông, hần mặc đồ tây trắng đen đơn giản, đôi mắt lạnh nhạt như có thể đâm thẳng vào nội tâm u tối nhất, lại tựa hồ không hề để ý đến bất kì ai.

Nhìn thấy hắn, Mộc Như Lam bắt gặp nhoen miệng cười, giọng nói mềm mại như móng vuốt mèo con cào vào lòng, “Khiêm Nhân.”

Mặc Khiêm Nhân vẫn không dừng bước, hần nhìn sang Mộc Như Lam, đôi mắt đen trong trẻo như mặt kiếng phản chiếu bóng dáng cô, trái tim thỉnh thoảng nói hần biết rằng nội tiết tố trong cơ thể mình đang biến đổi.

“Cậu nói cái gì?” Hoa Phương hét vào mặt Mặc Khiêm Nhân, bất ngờ cắt đứt sợi dây liên hệ đặc thù giữa hai người, bà ta vừa sợ vừa giận, “Khởi tố con gái tôi? Bọn họ dựa vào đâu mà khởi tố con gái tôi? Có còn lương tâm không vậy hả? Dựa vào cái gì cơ chứ?!” Chồng ngồi tù, công ty phá sản, con gái gặp chuyện, tất cả đã làm người phụ nữ nhẫn nại này phải bùng nổ. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến quý bà biến thành mụ chanh chua, bà ta đã không cần đề nén nữa, muốn nói cái gì thì nói, không chỉ làm mình thoải mái mà còn khiến người khác phải khó chịu.

Chu Tô Luân cũng không ngờ chuyện này vẫn có thể bị lôi lên tòa, vì vậy liền kinh ngạc áp ứng, “Anh... anh chỉ đùa thôi phải không?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn sang Chu Tô Luân, thản nhiên hỏi lại, “Tôi đùa anh làm gì?” Về mặt và ngữ điệu của hần có thể được tự động lý giải thành: tôi đùa khi làm gì?

Cảm giác được mình bị coi thường, sắc mặt Chu Tô Luân lập tức biến đổi, hần lại liếc Mặc Khiêm Nhân một cái rồi quay đi không dám nói gì thêm, người đàn ông này khiến hần cảm thấy sợ, sợ rằng mình bị nhìn thấu tâm can.

“Về phần dựa vào đâu.” Nhìn Hoa Phương tóc tai rối bời, Mặc Khiêm Nhân trả lời bằng một chất giọng lạnh băng, không may cảm động trước hình ảnh người mẹ không ngại mất mặt vì con, “Có lẽ bà nên cảm tạ Mộc Như Lam, nếu không nhờ cô ấy thì Chu Nhã Nhã và Kim Bưu Hồ đã sớm bị tòa tuyên án tù.”

Tội của Kim Bưu Hồ và Chu Nhã Nhã là tội hình sự, cho dù người bị hại không khởi kiện thì cục cảnh sát, viện kiểm sát và các ban ngành liên quan cũng sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, chẳng qua bọn họ không muốn làm Mộc Như Lam bị vấy bẩn – hơn nữa Mộc Như Lam cũng chưa xảy ra chuyện gì, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi – nên mới chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không. Nào ngờ Chu Nhã Nhã cũng không vì thế mà biết đường hối cải, trái lại còn tiếp tục hãm hại Mộc Như Lam, lần này thì chắc chắn là không thể nào bỏ qua.

Trẻ nhỏ mà gây ra chuyện khiến người lớn phải toát mồ hôi hột như vậy thì quả thật chẳng khác gì ác quỷ, uốn cây từ thuở còn non, tuy Chu Nhã Nhã đã tự gánh lấy hậu quả nhưng trại quản giáo thì vẫn phải vào.

Cho dù Hoa Phương kêu khóc náo loạn thế nào thì kết cục của Chu Nhã Nhã vẫn không thay đổi, bởi chẳng ai nguyện ý vì cô ta mà đánh mất công việc của mình cả.

Ra khỏi bệnh viện, Thư Mẫn nhìn Mặc Khiêm Nhân một chút, sau đó mới nói với Mộc Như Lam là mình phải về trường trước để xử lý tình trạng rối loạn do sự kiện này gây ra, Mộc Như Lam cứ đi quanh giải tỏa căng thẳng một chút rồi về cũng được.

Xe của Thư Mẫn dần dần khuất khỏi tầm mắt, Mộc Như Lam nhìn sang người đàn ông đứng cạnh, đôi mắt xinh đẹp cong thành hai vầng trăng khuyết, “Khiêm Nhân muốn em không?”

Đang định mở miệng nói chuyện, Mặc Khiêm Nhân nghe vậy thì lặng đi.

Gió lạnh nhẹ lướt qua, mái tóc dài mỏng manh tựa tơ nhện khẽ dính lên chiếc sơ mi trắng tinh của Mặc Khiêm Nhân, chúng mang theo một dòng điện tê dại, xuyên thấu qua tầng tầng sợi vải, đâm thẳng vào làn da bên trong.

Bàn tay tái nhợt rút ra khỏi túi quần, hần lẳng lẳng gỡ xuống từng sợi tóc đang buống bình dính trên áo sơ mi của mình, thế nhưng những sợi tóc đã nhiễm tĩnh điện luôn một mực lòn vòn dây dưa, ái muội đến mức làm hần đỏ cả tai, bộ óc phản chủ vô thức tưởng tượng mỗi sợi tóc thành một Mộc Như Lam nho nhỏ, mỗi Mộc Như Lam nho nhỏ đều hân hoan muốn sà vào lòng hần, đoạt lấy trái tim, chiếm lĩnh thân thể.

Mộc Như Lam nhìn tóc mình bị Mặc Khiêm Nhân nắm trong tay, lại thấy lỗ tai của hần chuyển màu đỏ đỏ, khoé môi cô khẽ cong, “Khiêm Nhân đang nghĩ đến chuyện sắc tình đấy à?”

Biến thái chính là không biết thẹn!

“Rối quá.” Mặc Khiêm Nhân trả tóc về trong tay Mộc Như Lam đồng thời nhàn nhạt nói một câu, cũng không biết là nói đầu tóc của cô, hay là nói trái tim của hần.

“Có nên buộc lên không?” Mộc Như Lam coi như Mặc Khiêm Nhân đang nói đến tóc, cô đưa tay vuốt một phen, kết quả là rối càng thêm rối.

Nghĩ rằng tóc Mộc Như Lam bay lung tung có thể sẽ dính phải vi khuẩn, Mặc Khiêm Nhân gật gật đầu, “Buộc lên cũng được.”

“VẬY Ờ?” Mộc Như Lam nắm tóc lại để nó không bị gió thổi loạn, “Nhưng mà phiền lắm, hay là cứ cắt ngắn đi?”

“Không được.” Mặc Khiêm Nhân bất ngờ phản ứng, hần nhìn Mộc Như Lam bằng một ánh mắt kỳ quái, hai tay để vào trong túi quần, mặt mày vô cảm, “Chiều dài tóc có thể bù lại một chút chỉ số thông minh mà em thiếu hụt.”

Thấy lỗ tai của hần càng đỏ hơn, Mộc Như Lam cười bất đắc dĩ, “Anh không thể nói thẳng là tóc em rất đẹp, cắt đi thì thật đáng tiếc sao?”

Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh làm như chưa nghe thấy gì.

“Mặc Khiêm Nhân tiên sinh chẳng thành thực chút nào.” Mộc Như Lam mỉm cười đi bên cạnh Mặc Khiêm Nhân.

“...” Không thèm nói chuyện với mấy người không biết thẹn.

“Lỗ tai đỏ thế này cơ mà?” Mộc Như Lam cảm thấy ngứa tay chết đi được, cô lặng lẽ nuốt nước bọt, cố gắng nhin xuống khao khát muốn sờ lỗ tai người ta.

“Em nói nhiều đến mấy thì IQ của em cũng chẳng tăng thêm chút nào đâu.” Không nhin được nữa, Mặc Khiêm Nhân bắt đầu dùng tuyệt chiêu độc mồm. Hần rất hiểu loài sinh vật biến thái này, trong nhà tù của hần cũng có một vài nữ biến thái, bọn họ một là ông ẹo còi đồ ngay giữa phòng giam, hai là nói thẳng rằng muốn lên giường với hần, đáp lại, hần coi bọn họ như mấy con khi mẹ bị bệnh thần kinh. Mộc Như Lam là ngoại lệ duy nhất, một ngoại lệ vượt quá sức tưởng tượng của hần, khiến hần không thể nào chống đỡ.

“Em đã qua tuổi phát triển trí não mất rồi, phải làm sao bây giờ?” Kỳ thực Mộc Như Lam rất lo lắng về chỉ số thông minh của mình, so với Mặc Khiêm Nhân, cô quả thật có hơi thua kém.

“Ốc heo có thể bồi bổ cho em được chút chút, dù gì chúng nó cũng thông minh hơn em.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: V29.2: Chải tóc (2)

Hai người lững thững bước qua vạch ngựa vằn đến làn đường dành riêng cho người đi bộ, bước chân đều đều vô cùng ăn ý, bọn họ vẫn luôn tự nhiên như vậy, từ trò chuyện cho đến ở chung.

Đường càng đông đúc, bọn họ càng như tách biệt khỏi thế giới này, khí chất độc đáo thu hút mọi ánh nhìn, dù cả hai không nắm tay nhau nhưng ai cũng cho rằng bọn họ chính là một đôi.

Hai người cùng đi vào một cửa tiệm trang sức, bên trong trưng bày đủ loại vật phẩm lung linh xinh đẹp, gọi là thiên đường của phụ nữ cũng không ngoa.

Mặt tiền cửa tiệm này khá lớn, bên trong còn đặt một bộ sofa màu hồng nhạt để khách hàng ngồi nghỉ ngơi, lúc này cửa tiệm đang tiếp đãi không ít phụ nữ, Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam vừa đặt chân vào là bọn họ lập tức quanh đầu nhìn sang, tiếng cười nói cũng vì thế mà dần dần lắng xuống.

Hai người đã quen với việc bị nhìn chằm chằm nên cũng không quá để tâm. Mộc Như Lam lựa tìm một sợi dây chun hợp ý, Mặc Khiêm Nhân thì dứt tay vào túi, vẻ mặt lạnh nhạt, thoạt nhìn không chút hứng thú với những thứ đồ này, hứng thú thế quái nào được, hần chỉ quan tâm đến biến thái mà thôi.

Ngón tay trắng nõn dừng lại trước một hàng dây chun màu đen đơn giản, ánh mắt của Mộc Như Lam lập tức bị một sợi dây nhiều vòng hấp dẫn, cô lấy nó xuống rồi tháo ra từng cái một, đến khi tháo hết thì sợi dây đã đủ rộng để trông qua đầu Mộc Như Lam.

Ánh mắt cô sáng rực, hai tay kéo mạnh một cái, cô nhìn sang Mặc Khiêm Nhân như muốn chia sẻ bảo bối mà mình vừa phát hiện, “Anh xem, cái này co giãn tốt mà lại rất bền, dùng làm ách khí được lắm đó.” Dùng cái này buộc tóc, đến lúc gặp nguy hiểm hay muốn giết chết ai đó, trong khi đối phương mất cảnh giác vì nghĩ cô không có vũ khí, cô có thể tháo sợi dây xuống, tròng vào cổ đối phương, sau đó siết chết hần!

Mặc Khiêm Nhân hết nhìn sợi dây lại nhìn đôi mắt long lanh của Mộc Như Lam, cuối cùng quyết định cầm sợi dây treo trở lại trên giá.

Mộc Như Lam tròn to mắt, vươn tay lấy xuống.

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam im lặng nhìn lại Mặc Khiêm Nhân.

“... Ừm... Anh chị có cần gì không ạ?” Một nhân viên mặc tạp dề ren xanh chân chừ lên tiếng hỏi, cố gắng nén cười trước cảnh tượng đáng yêu này.

Trước nay cửa hàng của các cô được rất nhiều cặp đôi ghé thăm, lớn nhỏ đều có, nhưng cặp đôi đặc biệt như vậy thì mới là lần đầu tiên, hai người đứng đó tạo thành một mảnh trời riêng biệt, khiến cô có cảm giác mình không nên tự tiện xông vào.

Mộc Như Lam tặng cho cô nhân viên một nụ cười hiền lành, “Cô giúp tôi buộc tóc có được không?”

Cô nhân viên cảm thấy khoảng cách giữa hai người như được kéo lại gần hơn, trong lòng lập tức sinh ra hảo cảm, cô thân thiện cười đáp, “Đương nhiên là được, mời chị đi bên này.”

Đúng là một cô gái thần kỳ, toàn thân như sáng bừng lên vậy, cô ấy là thiên sứ chăng?

Mộc Như Lam cầm dây chun đi theo nhân viên vào sâu trong cửa hàng, Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng mà đẩy tự tin bước sau cô.

Bên trong cửa tiệm có không ít khách, đa số đều là phụ nữ, duy chỉ có hai người đàn ông, phục vụ xung quanh là những nhân viên cửa hàng cũng mặc tạp dề ren xanh, thoạt nhìn chưa đến ba mươi tuổi. Bọn họ ngồi trên ghế sofa màu hồng nhạt, nhìn Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam như nhìn động vật quý hiếm.

“Mời ngồi ở đây.” Nhân viên cửa hàng mỉm cười giúp Mộc Như Lam ngồi xuống một chiếc ghế đầu cao thon tinh tế, phía trước đặt gương soi cùng rất nhiều mỹ phẩm, có vẻ là để làm tóc và trang điểm cho khách hàng.

“Quý khách muốn làm kiểu tóc nào?” Cô nhân viên sờ sờ tóc của Mộc Như Lam, bình thường bọn họ sẽ thiết kế miễn phí cho khách hàng một kiểu tóc tận dụng trang sức trong cửa tiệm, khách hàng thấy mình trở nên xinh đẹp thì sẽ vui vẻ hơn, chi tiền cũng hào phóng hơn, lợi nhuận cứ thế mà tăng lên. Thế nhưng đối với Mộc Như Lam, cô nhân viên cảm thấy mình không nên tự tiện quyết định.

“Ừm, cứ buộc một cái đuôi ngựa đơn giản là được rồi. Dùng cái này đi.” Mộc Như Lam giơ lên sợi dây chun “ám khử”.

“Vâng.” Kiểu tóc này ai cũng làm được, sợi dây này cũng chẳng quý giá là mấy, ầy vậy mà cô nhân viên làm tóc vẫn loáng thoáng cảm thấy vinh hạnh, nghe nói chạm lên lông cánh của thiên sứ thì sẽ may mắn lắm đấy.

Mặc Khiêm Nhân đứng sau lưng Mộc Như Lam, các cô gái trong tiệm đôi mắt nhìn hẩn, bắt đầu thì thào thì thầm.

“Đẹp trai quá đi...”

“Trông thật bản lĩnh...”

“Bọn họ là người yêu à?”

“Cô gái kia nhìn hơi trẻ, hay bọn họ là anh em?”

Có cô gái tự tin cố tình nói to để hấp dẫn sự chú ý của hẩn, còn những người tự biết không thể so bì với Mộc Như Lam thì chỉ nhỏ giọng tán thưởng. Hai khách nam cũng không rảnh mà đi ghen tị với Mặc Khiêm Nhân, bọn họ dồn ánh mắt vào hình ảnh cô gái phản chiếu trên tấm gương, xuân tình nhộn nhào.

Mặc Khiêm Nhân phớt lờ toàn bộ, hẩn nhìn nhân viên cửa hàng đặt tay lên tóc của Mộc Như Lam, thấy cô ta cầm lấy một cây lược đặt tại cái bàn phía trước, trên lược còn mắc mấy sợi tóc không biết là của ai, nhân viên cửa hàng qua loa gỡ xuống rồi chuẩn bị dùng cây lược đó chải tóc cho Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân lập tức cau mày, “Đội đã.”

Nhân viên làm tóc nhìn Mặc Khiêm Nhân khó hiểu, Mộc Như Lam liếc bóng hình đen trắng trong gương, đôi mắt hơi nheo lại.

“Đổi một cái mới.” Mặc Khiêm Nhân ghim ánh mắt vào chiếc lược trên tay nhân viên, giọng điệu rõ ràng không cho phép cự tuyệt, ai biết cây lược dùng chung này đã dính bao nhiêu vi khuẩn.

Nhân viên làm tóc gạt mình nhìn cây lược trong tay, có cảm giác không thể không thi hành mệnh lệnh, cô ta gạt đầu đi lấy một cây lược mới, nghĩ bụng có nên đòi bọn họ tiền bán lược không nhỉ, dù sao đồ trong tiệm cũng chưa tới lượt bọn họ tùy tiện vứt đi.

Một cô gái ăn mặc thời trang bắt đầu nhịn không được, cô ta đánh bạo đến gần bên Mặc Khiêm Nhân nhưng đáng tiếc là chẳng thu hoạch được gì bởi đối phương chỉ một mực nhìn chăm chăm bàn tay nhân viên nọ, hẩn nhìn bàn tay ấy cầm lược vờ về mái tóc của Mộc Như Lam, nhẹ nhàng chải xuống, một chải chải đến đuôi, phảng phất như cô gái cô đại lập gia đình. Tóc cô rất đẹp, không có lấy một sợi chẻ nhánh, suôn thẳng tự nhiên như lụa đen thượng đẳng, làm toát ra một loại ý vị phong Đông điển hình.

Đến khi hoàn hồn thì Mặc Khiêm Nhân đã thấy mình cầm chiếc lược trên tay nhân viên rồi đẩy cô ta sang một bên để đến đứng sau lưng Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam đối diện với người đàn ông trong gương, người xem xung quanh kinh ngạc đến á khẩu.

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam nghi hoặc gọi nhỏ.

Mặc Khiêm Nhân cúi đầu, thái độ lạnh nhạt, sắc mặt tái nhợt, lỗ tai hồng hồng, “Quá chậm.”

Nhân viên cửa hàng cảm thấy thật oan uổng, tôi vừa mới buộc lên tức thì, ai bảo anh đột nhiên chạy tới xoa ra làm chi? Sao lại chê tôi lè mè được chứ? Đàn ông đang yêu đúng là vô lý!

Đôi tay cực kỳ thích hợp với việc cầm dao phẫu thuật chậm chậm trượt xuống theo đường lược đi, ngón tay ngập trong xúc cảm lạnh lạnh mượt mà. Hấn cúi đầu chuyên chú quan sát, bộ óc thiên tài giúp hấn nhớ kỹ thủ pháp của cô nhân viên ban nãy, chỉ chờ phần tóc mái, còn lại đều đặt trọn trong lòng bàn tay, về mặt hấn lạnh nhạt nhưng động tác thì lại vô cùng dịu dàng.

Vốn tự tin cho rằng chỉ cần người ta chưa kết hôn thì vẫn có thể chen chân tranh giành, cô gái nọ thấy vậy thì đành ngả huych sống lưng căng cứng vào ghế dựa, quả thực không tài nào xen vào, nản quá đi mất, nhưng mà mình ghen tị không nổi, cô gái đáng kia như sinh ra đã thuộc về hấn.

Hai người dường như sinh ra đã dành cho nhau, mặc dù bọn họ cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm.

“Lát nữa anh cũng buộc tóc cho em đi!” Một cô gái trẻ nhìn bọn họ mà hâm mộ không thôi, vội đẩy đẩy anh bạn trai bên cạnh.

“Hà? Anh không...”

“Anh xem người ta kia...”

Chỉ chốc lát sau, Mặc Khiêm Nhân đã buộc tóc cho Mộc Như Lam xong xuôi, hơn nữa còn buộc rất đẹp, người nào không biết còn tưởng hấn đã làm chuyện này rất nhiều lần, ai mà ngờ được đây chính là lần đầu tiên hấn chải đầu và buộc tóc cho con gái cơ chứ.

Mộc Như Lam nhẹ nhàng lắc đầu làm đuôi ngựa phía sau cũng đung đưa theo. Đây là lần đầu tiên cô buộc tóc suốt mười sáu năm qua, mỗi khi tắm rửa, cô một là đội mũ tắm hai là gội chung với tắm, cảm giác này thật mới lạ lắm sao, Mộc Như Lam cong cong khóe môi, “Cảm ơn anh, Khiêm Nhân.”

Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ nhìn khuôn mặt xinh xắn vừa lộ ra vì mái tóc buộc cao, một tay rút ví chuẩn bị trả tiền. Như chợt phát hiện ra thứ gì đó, Mộc Như Lam đột nhiên giữ chặt lấy tay của Mặc Khiêm Nhân, hấn hấn suốt nửa thì đánh rơi luôn cả ví tiền.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: V29.3: Chải tóc (3)

Editor: Y Son

Beta-er: MDL

Mộc Như Lam kéo Mặc Khiêm Nhân sang cửa hàng bên kia, trên bức tường màu xanh treo đủ loại khăn quàng và mũ đội dành cho mùa đông. Mộc Như Lam bắt giắc sờ cổ, buộc tóc lên làm cô cứ thấy trống trống lạnh lạnh. Cô ưng ý chiếc khăn len đỏ treo ở vị trí cao nhất, chỉ hiềm chiều cao mình không đủ, có nhón chân lên cũng chẳng với tới, vì thế Mộc Như Lam giật nhẹ góc áo chàng trai đứng cạnh mình, “Giúp em lấy cái khăn kia đi.”

Mặc Khiêm Nhân tùy ý vươn tay, không cần nhón chân cũng dễ dàng lấy được.

“Khăn này còn có mẫu của nam nữa.” Nhân viên cửa hàng cười híp mắt tiến lại gần, “Là khăn đôi đấy ạ.”

“Vậy sao?” Mộc Như Lam vui vẻ nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Anh xem, rất đẹp có phải không? Em tặng cho anh nhé? Chúng ta quàng khăn đôi nhé Khiêm Nhân?”

Mặc Khiêm Nhân còn lâu mới thêm đề ý đến cô nhỏ biến thái vô tư này. Biến thái đúng là đáng ghét, bọn họ nói yêu dễ dàng là thế, nhưng thật ra trong lòng bọn họ, câu “Em yêu anh” cũng chẳng khác câu “Cho tôi một ly cà phê” là mấy.

Thấy Mặc Khiêm Nhân không chịu trả lời, Mộc Như Lam liền bám riết không tha, “Khiêm Nhân?”

Mặc Khiêm Nhân vốn nghĩ chỉ cần giữ im lặng là đã đủ để biểu đạt sự cam chịu của mình rồi, khổ nỗi cô nhỏ biến thái này nhìn mãi vẫn không hiểu.

Cô kéo kéo áo sơ mi của hấn, “Khiêm Nhân? Được không?”

“Ừm.” Mặc Khiêm Nhân cúi đầu đáp, trái tim như nhảy lên theo mỗi lần cô gọi. Cô gọi tên hấn với chất giọng mềm mại và vẻ mặt hồn nhiên như thế – thật chẳng khác gì một thiên sứ sa ngã khiến hấn phải trầm mê.

Cô càng khó nhìn thấu, hấn càng muốn tìm hiểu.

“Hửm? Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam nghe chưa rõ lắm.

“... Được.”

Nhân viên cửa hàng đồ mặc xoay người đi, trong lòng âm thầm gào thét, trời ơi! Sao mà đáng yêu quá vậy trời! Tại sao cặp đôi bất khả xâm phạm này lại có kiểu ở chung đáng yêu như vậy hà trời! A a a a a chịu không nổi! Đáng yêu chết tui rồi!

Chọn hàng xong xuôi, vì đồ đạc của Mộc Như Lam – bao gồm cả ví tiền – đều để lại trường học nên đương nhiên tiền là Mặc Khiêm Nhân trả, khăn cũng là Mặc Khiêm Nhân cầm.

Mộc Như Lam nhìn đồng hồ trên cổ tay, chỉ ba mươi phút nữa là sẽ đến giờ nghỉ trưa của học viện Lưu Tư Lan, đã vậy cô cứ đợi luôn đến suất học buổi chiều cũng được. Vừa hay, tiết đầu chiều nay chính là môn sinh học do Mặc lão sư đứng lớp.

Tâm trạng Mộc Như Lam lên cao, đuôi ngựa phía sau cũng thích thú lắc lư theo. Cô nhìn Mặc Khiêm Nhân, chưa xin phép lấy một tiếng mà đã tự ý sắp xếp chút thời gian ít ỏi còn lại của đôi phương, “Chúng ta đi mua quần áo cho anh đi.”

Dẫu Mộc Như Lam thấy cách ăn mặc trắng đen đơn giản rất hợp với Mặc Khiêm Nhân nhưng mùa đông mà chỉ mặc đồ tây thì chẳng ấm tẹo nào. Lần trước đã bảo hần rồi mà cứ như gió thoảng bên tai, thật là, đã kén ăn lại còn không chịu nghe lời, người đàn ông này quả thực quá khó nuôi.

Mặc Khiêm Nhân oan uổng, hần rõ ràng có ngoan ngoãn nghe lời mà, chẳng qua là vì chê đồ Lục Tử Mạnh mua về chưa giặt sạch nên hần mới treo vào tủ quần áo, cuối cùng quên băng đi thôi.

Mộc Như Lam nhanh chóng tiến vào trạng thái “mẹ hiền vợ đảm” đã được tôi luyện suốt những năm tháng chăm sóc em trai, cô kéo tay Mặc Khiêm Nhân đi vào các cửa hàng thời trang, khoa tay múa chân ướm từng bộ từng bộ lên người hần. Mặc Khiêm Nhân hầu như chỉ đứng nhìn Mộc Như Lam bận bịu vì mình, sau đó ngoan ngoãn cầm quần áo đi mặc thử dù cực kì ngại bần. Chẳng mấy chốc, trên tay Mặc Khiêm Nhân đã xuất hiện thêm mấy túi đồ.

Mua đồ xong thì tất nhiên là sẽ đi ăn trưa, đi ăn trưa ở nhà hàng Lâu Lan mà Mộc Như Lam thích nhất.

Đã từng có lần đầu tiên nên nhân viên nhà hàng Lâu Lan cũng không quá bất ngờ khi thấy hai người cùng nhau bước vào, ngược lại còn càng thêm khẳng định Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam chính là một đôi, nhìn đồng túi trên tay kia kia, rõ ràng là hẹn hò chứ gì nữa, nghỉ trưa tranh thủ đến trường chờ bạn gái ra ngoài hẹn hò mua sắm, thật quá lãng mạn đi!

Lúc chuẩn bị đi vào phòng riêng, hai người tình cờ gặp Lục Tử Mạnh ôm ấp gái đẹp đến ăn cơm. Thấy bọn họ, Lục Tử Mạnh liền đuổi mỹ nhân về ngay tức thì, sau đó trở trên làm bóng đèn cùng hai người chen chúc trong một căn phòng.

Thừa dịp Mặc Khiêm Nhân đi rửa tay, Lục Tử Mạnh thần bí tiến lại gần Mộc Như Lam —— “lại gần” ở đây là ngồi đối diện với cô, thân mình hơi đổ về trước.

Mộc Như Lam mỉm cười chờ xem người này rốt cuộc muốn làm gì, không biết từ khi nào, ánh mắt Lục Tử Mạnh nhìn cô đã bắt đầu trở nên kì lạ.

“Có chuyện gì à?” Thấy Lục Tử Mạnh cứ loay hoay cả buổi mà vẫn không biết phải mở miệng ra sao, Mộc Như Lam đành tốt bụng lên tiếng gọi đề tài.

“Như Lam, chúng ta chơi trò chơi cân não có được không?” Lục Tử Mạnh lăm lét nhìn cửa, tỏ vẻ thật thần bí.

Mộc Như Lam gật đầu, “Được.”

“Khụ khụ, câu đố thế này: Hai chị em gái tham dự đám tang của mẹ. Trong đám tang, cô em gái nhìn thấy một anh chàng vô cùng đẹp trai nên đã si mê ngay lập tức, tin chắc rằng anh ta chính là một nửa linh hồn của mình. Đáng tiếc là cô ta chưa kịp hỏi xin số điện thoại, đám tang kết thúc, cô ta không tài nào tìm được anh ta nữa. Mấy hôm sau, cô em lấy dao đâm chết chị gái mình. Hỏi tại sao?” Lục Tử Mạnh nhìn Mộc Như Lam chăm chú.

Câu đố này hần tìm được trong một quyển sách, mọi người cần phải suy nghĩ thật kĩ trước khi trả lời. Động cơ giết người của cô gái là gì? Ghen tị? Bất gặp chị mình lên giường với chàng trai? Cái này cũng có thể, nhưng vẫn chưa phải là đáp án chính xác nhất. Thực hiển nhiên, câu trả lời của mỗi người sẽ cho thấy người đó có lối tư duy bình thường hay không, có ẩn giấu mầm bệnh tâm thần biến thái hay không.

Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu, “Vì cô ta cho rằng chàng trai này nhất định sẽ xuất hiện trong lễ tang của chị gái?”

Lục Tử Mạnh tái mặt rụt người về sau, đúng vậy, đây chính là đáp án chính xác!

Tuy sách viết rằng nếu chỉ dựa vào câu đố trên thì không thể biết rõ một người có bị tâm thần biến thái hay không, mà chính những kẻ biến thái cũng chưa chắc sẽ trả lời đúng, nhưng riêng bản thân câu đố cũng đã đủ để khiến người ta phải dựng tóc gáy, hơn nữa Mộc Như Lam còn trả lời đúng một cách rất dễ dàng, hần muốn không tái mặt cũng khó.

Mộc Như Lam chớp mắt nhìn Lục Tử Mạnh, “Có vấn đề gì không? Tôi thấy Lục tiên sinh có vẻ rất sợ tôi nha.”

“Ặc ha ha ha... Đâu có đâu có, nhất định là cô nhìn nhầm ha ha...” Lục Tử Mạnh bật cười khoa trương nghe gương mặt hết sức.

Mộc Như Lam ngồi đối mặt với hần, im lặng không nói. Chỉ chốc lát sau, Lục Tử Mạnh bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên, hần thu lại vẻ tươi cười, lúng túng vỗ vào tóc.

Lục Tử Mạnh cảm thấy hình như mình bị M, sau khi biết Mộc Như Lam là bệnh nhân tâm thần biến thái, hấn lo lắng cho Mặc Khiêm Nhân nên đã tìm mua một đồng sách tâm lý học và sách liên quan đến tâm thần biến thái. Không biết có phải vì trong lòng đã nhận định Mộc Như Lam là kẻ biến thái hay không, hấn thường xuyên so sánh Mộc Như Lam với những điều đọc được trong sách, kết quả là càng xem càng kinh hồn, hấn thấy Mộc Như Lam tập hợp đầy đủ những đặc điểm máu lạnh nguy hiểm mà sách đề cập tới... Mặc dù trong đó có vài tiêu chí hấn chưa từng như bắt gặp trên người cô.

Lục Tử Mạnh nhanh chóng tìm được đề tài tiếp theo, hấn nhìn về phía mấy cái túi to đặt cạnh ghế ngồi, “Hai người hẹn hò à? Đi mua quần áo cho Khiêm Nhân sao?”

“Ừ.” Mộc Như Lam gật gật đầu.

Lục Tử Mạnh lại bắt đầu vận dụng lối suy nghĩ đê tiện của mình, miệng cười hề hề như tên ăn trộm, “Cô chọn cho cậu ấy?” Tuy hấn hơi kiêng dè chuyện Mộc Như Lam là kẻ biến thái, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản hấn nghe chuyện xấu của Mặc Khiêm Nhân!

“Ừ.” Mộc Như Lam nghi hoặc, sao anh ta lại cười... bí ối như vậy a...?

“Vậy thì tốt quá rồi, tôi nhìn cậu ấy mặc mãi một kiểu đồ mà ón muốn ói luôn!” Lục Tử Mạnh hào hứng nói, sau đó lại gờ giọng cực kỳ mờ ám, “Cô có mua quần lót cho cậu ấy không?”

“...” Mộc Như Lam câm nín.

“Hả? Không mua à?” Lục Tử Mạnh vỗ đùi, “Thật đáng tiếc! Cô không biết đâu, quần lót cậu ấy tất cả đều là màu đen, kiểu dáng giống nhau y chang ——” Cảm giác được một ánh mắt lạnh lẽo găm thẳng vào người, về mặt Lục Tử Mạnh nhất thời cứng đờ, quay đầu thấy Mặc Khiêm Nhân đang đứng ở cửa phòng, hấn liền nở một nụ cười khó coi hơn cả khóc, “A ha, ha ha ha... Khiêm Nhân à, cậu quay lại từ lúc nào vậy?”

“Từ lúc cậu bàn luận về vấn đề quần áo của tôi bằng cái miệng lảm chuyện hơn cả bà thím.” Ánh mắt lạnh lẽo của Mặc Khiêm Nhân làm Lục Tử Mạnh không khỏi phát run, đồ quá đáng, uống công mình quan tâm đến cậu ta như vậy, thậm chí còn vì cậu ta mà bỏ rơi mỹ nhân, sao cậu ta nở chề mình lảm chuyện hơn cả bà thím!

Mộc Như Lam nhẹ nhàng cười, quan hệ của bọn họ thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: V29.4: Chải tóc (4)

Editor: Y Son

Beta-er: MDL

Lúc này, trong văn phòng quản lý trên tầng hai của nhà hàng Lâu Lan.

Kha Uyển Tinh mặc một bộ đồ tây đen kiểu nữ, tóc đen búi sau gáy, bà ta nhìn viên quản lý, về mặt thập phần cao ngạo.

Quản lý ngồi tại bàn làm việc, nụ cười công thức quen thuộc nơi khóe miệng hơi thu lại, chắc, một vị khách không mời mà đến.

"Mộc phu nhân, bà có thể lặp lại lần nữa được không?" Ông ta hỏi.

Kha Uyển Tinh cau mày khinh thường, bà ta ghét nhất là phải lặp lại lời đã nói ra, nếu đây là nhân viên của bà ta thì bà ta đã chửi cho té tát rồi.

"Tôi nói, lấy sổ sách của ông ra cho tôi xem. Con gái tôi nhỏ tuổi lại đang đi học, nhà hàng này vừa lớn vừa đắt khách, cũng không biết sổ sách các ông có làm tốt hay không, tôi là mẹ nên đương nhiên phải tự mình giúp con gái trông nom." Kha Uyển Tinh nói năng rất hùng hồn.

Quản lý thu lại tươi cười, "Ý của Mộc phu nhân là chúng tôi đem tiền lời bỏ túi riêng?"

"Hừ, cái này là chính miệng ông nói." Kha Uyển Tinh nhếch miệng, thái độ cứ như nữ chủ nhân, "Nhà hàng này nhượng cho con gái tôi đã gần hai năm, tiền tiêu vật của nó đều do tôi chu cấp, tôi làm mẹ mà còn không biết các ông có giao tiền lời cho con gái tôi hay không thì làm sao có thể yên tâm? Thêm nữa, con gái tôi ngày ngày bận bịu việc trường lớp, có khi đã quên kiểm tra sổ sách luôn rồi. Tôi là người giám hộ của con bé, giúp nó quản lý nhà hàng này chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?"

Sau lần Kha Uyển Tinh đòi muốn nhà hàng Lâu Lan của Mộc Như Lam không thành, lại vẫn chưa buông tha tính toán chiếm nhà hàng Lâu Lan, thậm chí vẫn còn suy tư tự hỏi có cách gì có thể qua mặt quy ước về mặt luật pháp phía Kha lão gia từ để được đến nhà hàng Lâu Lan, trong mắt Kha Uyển Tinh, Mộc Như Lam là của bà ta, hết thảy của Mộc Như Lam cũng là của bà ta, đây là định luật mà bà ta tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện bất cứ sai lầm nào, hơn nữa, Mộc Như Lam có năng lực, về sau nghĩ muốn gì thì chính mình dốc sức làm ra là được, không nhất thiết khư khư giữ lấy món quà

hỏi này của ông ngoại.

Bà ta vốn tưởng nếu Lam Bình Lâm có biện pháp làm cho hai nhà nuôi Kim gia và công ty Hoa Phụng, nhất định có thể làm cho Mộc thị thông qua cửa ải khó khăn, cho nên tính chờ thêm hai năm nữa, Mộc Như Lam trưởng thành, sau khi cái quy định kia trở thành phế thải thì bảo Mộc Như Lam đưa cho bà ta, nhưng là Lam Bình Lâm lại đưa ra điều kiện để bà ta phải bỏ tài chính trong giai đoạn đầu khi bắt đầu đầu tư, tuy rằng cảm thấy có điểm kỳ quái, nhưng là bà ta đoán tên tiểu tử Lam Bình Lâm cũng không dám lừa bà ta, cho nên vì tiền, đành phải tìm tới cửa, bà ta cũng không tin, có thân phận mẹ của Mộc Như Lam, có lẽ nào không có cách mạng đi một khoản tiền từ nhà hàng Lâu Lan.

Quản lý nghe vậy khòe miệng trào phúng lớn hơn nữa, "Mộc phu nhân, bà có nhanh quên quá không? Tôi nhớ ngày đó, văn bản có tính pháp lý lúc lão gia tử đem nhà hàng Lâu Lan đưa cho tiểu thư, bà đã xem qua, trước khi tiểu thư tròn mười tám tuổi, tiểu thư cũng không có quyền lợi bán hay chuyển nhượng nhà hàng Lâu Lan, về toàn quyền quản lý và tài chính kế toán nhà hàng Lâu Lan đều do tôi xử lý, đương nhiên, nếu là tiểu thư muốn kiểm toán cũng là tuyệt đối có thể, nhưng Mộc phu nhân? Thật ngại quá, bà không có quyền lợi này."

Kha Uyển Tinh luôn luôn cao ngạo, còn nghĩ chính mình làm Kha gia đại tiểu thư, khí thế một chút cũng không giảm thậm chí nhiều năm trôi qua càng thêm ngạo cố tự đại, nghe được một tên nhà giàu mới nổi lại còn làm công cho người khác cũng dám nói như vậy với bà ta, nhất thời liền nổi giận, một tay vỗ bàn, đứng lên, "ông thử lặp lại lời vừa rồi lần nữa!"

"Dù có lặp lại lần nữa tôi cũng vẫn là ý này. Nếu không có việc gì, mời mộc phu nhân đi ra ngoài đi, đừng làm cản trở tôi xử lý công việc." Quản lý là người chỗ Kha lão gia tử phái lại đây cho Mộc Như Lam, lúc trước Kha Uyển Tinh ngu xuẩn cỡ nào mới rời khỏi Kha gia với vẻ mặt kiêu ngạo đắc thắng, ông ta là một người chứng kiến, xem rõ ràng rành mạch, có điều lúc ấy ông ta còn chỉ là một người hầu nho nhỏ ở Kha gia, còn chưa được lão gia tử phát hiện ra năng lực, còn chưa được đề bạt trọng dụng, cho nên Kha Uyển Tinh một chút ấn tượng về ông ta cũng không có. Kha Uyển Tinh còn tưởng rằng mình vẫn là đại tiểu thư mà không biết rằng, từ khi giây phút rời Kha gia để đi theo một tên đàn ông vô dụng, bà ta đã trở thành trò cười trong giới thượng lưu Hồng Kông.

"Được lắm!" Kha Uyển Tinh giận đỏ mặt, "Ông nghĩ ông là chủ nhân ở đây rồi phải không? Đến cả tôi mà ông còn chẳng coi ra gì thì con gái của tôi sao có thể quản lý ông được chứ? Ông liệu hồn nói cho tôi biết, các ông giấu lợi nhuận gần hai năm nay ở đâu? Đã giao cho con gái tôi chưa hả?!"

Câu cuối cùng kia mới là trọng điểm. Kha Uyển Tinh đương nhiên biết đây là người do Kha lão gia tử phái tới, Kha lão gia tử nhìn người rất chuẩn, nếu đã phái người tới đây thì kẻ đó tuyệt đối sẽ không phản bội. Nhưng tiền mà nhà hàng Lâu Lan kiếm được đi đâu cả rồi? Kha Uyển Tinh đã thăm dò tài khoản của Mộc Như Lam, đây là tài khoản bà ta tạo để gửi tiền tiêu vặt vào cho Mộc Như Lam, hiện giờ trong đó chỉ có mấy vạn đồng, nhưng bà ta biết nhà hàng Lâu Lan kinh doanh đắt đỏ mỗi năm kiếm ít nhất cũng phải một trăm ngàn, vậy thì tiền đi đâu cả rồi? Có phải Mộc Như Lam vụng trộm giấu đi rồi không?

Nghĩ đến đó, Kha Uyển Tinh liền siết chặt nắm đấm. Bà ta không thể tưởng tượng Mộc Như Lam ngạo ngạo lại giấu tiền đi làm gì. Bà ta sẽ không để Mộc Như Lam làm bất cứ chuyện gì nằm ngoài tầm kiểm soát của mình, vì vậy mới quyết định đến đây một chuyến, bà ta muốn kiểm toán! Muốn lấy đi tiền của Mộc Như Lam! Muốn biết Mộc Như Lam có giống lão già vô liêm sỉ kia không, vụng trộm dành tiền muốn thoát khỏi bàn tay của bà ta, phản bội bà ta, thương tổn bà ta

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: V30.1: Đánh nhau (1)

Editor: Jenny

Beta-er: MDL, PTH

Là một tay lõi đời, quản lý nghe Kha Uyển Tinh nói vậy thì biết ngay bà ta có âm mưu gì. Mặc dù trong lòng nổi bão, ông vẫn duy trì lời nói bình tĩnh và vẻ mặt nghiêm túc.

"Vấn đề này, tôi nghĩ tôi không cần phải báo cáo với bà. Mộc phu nhân, mời đi." Quản lý lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách. Kha Lão gia tử thật sáng suốt khi quyết định đuổi cô bà ta ra khỏi gia môn. Nhìn xem, bà ta đến cả con gái ruột mà cũng lợi dụng bòn rút, thật là mất mặt!

"Đồ không biết điều! Sau này đừng có hối hận vì hôm nay đã vô lễ với tôi!" Kha Uyển Tinh tức muốn nổ phôi, bà ta xanh mặt siết chặt chiếc ví da trong tay. Chỉ một tên người làm chết tiết mà cũng dám ăn nói với bà ta như vậy, hết Trần Hải lại đến tên này, rốt cuộc Mộc Như Lam quản lý người làm kiểu gì đây hả? Thật quá đáng! Đúng là tức chết bà ta!

Lục Tử Mạnh vừa từ toilet trở ra, lúc đi ngang qua phòng quản lý, bước chân hần hơi khựng lại một chút. Nghiêng đầu nhìn vào bên trong, hần cau mày trong chốc lát rồi lại tiếp tục cất bước trở về ăn cơm.

Quản lý lộ ra vẻ mặt khinh miệt, ông không thèm đáp lại lời nói của Kha Uyển Tinh, ai lại đi tranh luận với một con chó điên bao giờ?

Gương mặt Kha Uyển Tinh xanh mét, bà ta chửi hết câu thì lập tức xoay người rời khỏi văn phòng quản lý, trong lòng không ngừng mắng nhiếc, đến nỗi

Mộc Như Lam cũng bị liên lụy theo. Bà ta trách Mộc Như Lam không dạy được kẻ dưới. Có người làm nào lại dám vô lễ với mẹ của bà chủ như vậy? Hay là Mộc Như Lam không nói cho họ biết bà ta là mẹ của cô và cũng không dặn họ phải tiếp đãi bà ta thật tốt?

Chỉ mới nghĩ như vậy là sắc mặt Kha Uyển Tinh đã cực kì khó coi. Bà ta lẫn lộn kiểm tiền nuôi cả gia đình, hao tốn hết bao nhiêu tâm lực mà Mộc Như Lam vẫn không hiểu nổi vất vả của bà ta, thà ngủ lại ở hắc ốc rách chứ nhất quyết không chịu về nhà, chẳng lẽ Mộc Như Lam giận bà ta rút đơn khỏi kiện Chu Nhã Nhã và Kim Bưu Hồ? Nhưng đó chỉ là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục thôi mà! Đứa con gái này đúng là càng ngày càng không nghe lời, càng ngày càng khiến bà ta bức bối.

Lúc đi ngang qua gian phòng của Mộc Như Lam, Kha Uyển Tinh vô tình va phải Lục Từ Mạnh đang hót hải phóng ra. Lục Từ Mạnh bị sặc cay nên chỉ xin lỗi qua quýt rồi vội vàng chạy biến. Đang sẵn tâm trạng tồi tệ, Kha Uyển Tinh tức giận đứng tại chỗ nắc nắc một tiếng, “Bộ mù rồi hả?!”

Đến khi Lục Từ Mạnh đã biến mất khỏi tầm mắt bà ta, Kha Uyển Tinh mới thở mạnh mấy cái rồi chuẩn bị rời đi. Nào ngờ vừa quay đầu nhìn sang, Kha Uyển Tinh đã bắt gặp bóng dáng của Mộc Như Lam cùng Mặc Khiêm Nhân đằng sau cánh cửa chưa đóng. Con gái bà ta đang trò chuyện cùng Mặc Khiêm Nhân, đôi môi ngậm cười, hai mắt cong cong rất lấy làm vui vẻ. Hình ảnh này khiến một ngọn lửa lớn bùng lên trong lòng Kha Uyển Tinh, cũng không rõ đây là lửa giận, hay là lửa ghen.

“Lam Lam!” Kha Uyển Tinh đẩy mạnh cửa phòng, sắc mặt chuyển từ xanh sang đen.

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân đang dùng cơm thì bị tiếng rống này làm giật mình, theo phản xạ cùng nhìn về phía cửa.

“Mẹ?” Mộc Như Lam thấy người đến là Kha Uyển Tinh thì kinh ngạc kêu một tiếng, “Sao mẹ lại ở đây?” Lúc này bà ta hẳn phải ăn trưa trong công ty mới đúng chứ.

Kha Uyển Tinh lại tưởng Mộc Như Lam chột dạ vì bị bắt gian tại trận nên mới hỏi như vậy, con tức trong lòng càng ngày càng bành trướng, giọng nói cũng mỗi lúc một hung hăng, “Mẹ hỏi con thế này là thế nào? Bây giờ con đáng lẽ phải ngồi học trong học viện Lưu Từ Lan chứ không phải ngồi đây ăn cơm với đàn ông!” Từ “đàn ông” trong lời bà nghe hết sức hèn mọn.

Mộc Như Lam lập tức ngậm miệng lại, tựa hồ bị kinh sợ trước cái mồm đại bác của Kha Uyển Tinh.

Mặc Khiêm Nhân ngồi yên tại chỗ nhìn Kha Uyển Tinh điên điên khùng khùng, cảm thấy những món ăn vốn thơm ngon nay đã bắt đầu đổi vị khiến người ta buồn nôn.

Kha Uyển Tinh càng thêm tin rằng Mộc Như Lam chột dạ không còn gì để phản bác. Bà ta căm giận nhìn Mặc Khiêm Nhân, đi nhanh qua kéo tay Mộc Như Lam, “Theo mẹ về nhà ngay!”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy.” Mộc Như Lam cau mày, dùng sức rút tay ra. Kha Uyển Tinh liền nắm chặt lại, móng tay bà ta cào lên mu bàn tay của Mộc Như Lam, để lại trên làn da trắng nõn một vết đỏ hồng, “ngọc đẹp tí vết” hẳn chính là như thế này.

Kha Uyển Tinh chẳng mấy may để tâm, thậm chí bà ta còn hận không thể cào Mộc Như Lam mạnh thêm ấy chứ. Bà ta căm tức nhìn Mộc Như Lam, “Làm sao thế hả? Con còn muốn ở lại đây làm cái gì? Trai đơn gái chiếc ngồi chung một phòng, bộ không sợ bị người ta đánh giá à? Con có biết xấu hổ hay không hả?!”

Nam nữ dùng cơm chung một phòng là chuyện bình thường, làm sao mà đến miệng Kha Uyển Tinh thì lại biến thành dơ bẩn? Ăn một bữa cơm đối với bà ta cũng là chuyện dơ bẩn?

“Tự cho rằng mình cao quý hơn người khác cũng không vót vát được thể diện của bà đầu Mộc phu nhân.” Một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng chen vào cuộc đối thoại. Kha Uyển Tinh còn chưa kịp phản ứng thì Mộc Như Lam đã được kéo cách xa khỏi bà ta. Mặc Khiêm Nhân cúi đầu xem xét vết thương trên tay Mộc Như Lam, thần sắc hần đạm mạc, hoàn toàn không coi Kha Uyển Tinh ra gì.

“Tôi nói rồi, đây chính là hậu quả của việc chung sống với bầy quạ đen.” Mặc Khiêm Nhân nhàn nhạt nói, tiện thể cầm lấy chai rượu trắng mà Lục Từ Mạnh vừa gọi, đổ vào khăn tay giúp Mộc Như Lam sát trùng. Trên móng tay Kha Uyển Tinh có sơn móng, bắn chết đi được.

“Em có năng lực bảo vệ bộ lông của mình.” Mộc Như Lam tùy ý để Mặc Khiêm Nhân giúp mình xử lý vết thương, rượu tẩm vào mang theo một cảm giác lạnh lẽo – tựa như hương bạc hà trên thân người đàn ông này – làm cô cảm thấy thích thú.

“Vậy sao?” Mặc Khiêm Nhân nâng mắt nhìn Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam đáp lại bằng một nụ cười thiên sứ, “Đương nhiên.”

Bị hai người coi như không khí, Kha Uyển Tinh quả thực tức điên lên rồi. Bà ta giận chỉ muốn đánh cho Mộc Như Lam một trận, nhưng nhìn sang Mặc Khiêm Nhân thì bà ta lại càng phần nộ hơn, chính thẳng đàn ông này, chính hắn đã làm hỏng đám cưới Mộc Như Lam của bà ta, trước đây Mộc Như Lam ngoan ngoãn biết bao, từ sau khi hắn xuất hiện thì mới bắt đầu trở chứng!

Kha Uyển Tinh nắm lấy ví da liền bước lên, nắm lấy tay kia của Mộc Như Lam kéo qua một bên, Kha Uyển Tinh đứng trước mặt Mặc Khiêm Nhân, giận dữ quát, “Cậu có biết liêm sỉ là cái gì không hả? Cậu nghĩ cậu là ai mà dám hỏng đám cưới con gái tôi? Không tiền không thế, muốn cái gì cũng không có, cùng lắm chỉ là đứa con rơi của một gã giáo sư mà cũng dám mơ tưởng đến con gái tôi! Tôi nói cho cậu biết, năm mơ đi! Cả đời này, Lam Lam hoặc là sống cạnh tôi, hoặc là gả cho người giàu có, không phải quý tộc nước ngoài thì cũng là Hoắc gia cao sang! Còn cậu ấy hả, mau cút đi thật xa cho tôi!”

Lúc này Kha Uyển Tinh đã mất sạch lý trí, bà ta chưa bao giờ phần nộ đến mức này, bà ta đặt tất cả kỳ vọng lên Mộc Như Lam mà cuối cùng lại mất Mộc Như Lam vào tay một tên đàn ông lạ mặt. Kha Uyển Tinh đời nào sẽ để chuyện đó xảy ra? Chỉ là một đứa con roi không tiền không thế, chẳng qua là có cái túi da tốt một chút mà cũng muốn người tử trong tay bà ta sao? Nằm mơ đi! Bà ta sẽ không bao giờ buông tay Mộc Như Lam, cho dù bà ta chết thì nhất định cũng phải kéo Mộc Như Lam theo!

Đáy mắt Kha Uyển Tinh lóe lên một tia điên cuồng. Vốn là đại tiểu thư Kha gia tâm cao khí ngạo, thế nhưng kể từ ngày bà ta gả cho Mộc Chấn Dương từ ngày bà ta vì tình yêu mà đánh mất tình thân, trong nội tâm bà ta đã có thứ gì đó lặng lẽ bám rễ, sau hơn mười năm sinh sôi nảy nở, hôm nay nó cuối cùng cũng bộc phát giữa tràng lửa căm giận.

Tâm lý vận vẹo.

Đôi mắt Mặc Khiêm Nhân hơi híp lại.

Linh hồn người đàn bà này đã bị nuốt chửng bởi quyền thế, lợi ích, yêu, hận, sân, si.

Con qua đen này e là không chỉ đơn thuần muốn cướp đi bộ lông xinh đẹp của phượng hoàng, mà có lẽ ngay cả máu thịt phượng hoàng nó cũng muốn chiếm lấy.

“Mẹ!” Về mặt Mộc Như Lam trầm xuống, thật là bất lịch sự, bà ta vút lễ nghi quý tộc mà mình hằng kiêu ngạo vào xó xỉnh nào rồi? Dám thô lỗ mắng nhiếc Mặc Khiêm Nhân tiên sinh đáng yêu của cô như vậy, đúng là đồ đáng ghét, phải chăng tâm lý bà ta bị biến thái? Muốn độc chiếm con gái mình cả đời, cái “tình mẹ con” này thật khiến người ta phải sợ hãi và ghê tởm.

“Im miệng! Theo mẹ về nhà ngay! Mẹ thấy con càng ngày càng hư đốn, sau này ở yên trong nhà cho mẹ, khi nào thì mới được tới trường, còn lại mẹ cấm con bước chân ra ngoài!” Kha Uyển Tinh giận dữ hét, bà ta thấy nhột Mộc Như Lam trong nhà mới là an toàn nhất, nhột nó lại giám sát thì không còn sợ nó vụng trộm dành tiền bỏ nhà treo trai, cũng không còn sợ đàn ông lạ cướp được nó từ tay bà ta. Đúng, chính là như vậy! Phải nhột Mộc Như Lam lại!

Cánh cửa mở toang hoác cùng tiếng quát ầm ĩ của Kha Uyển Tinh đã dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người, có người hiếu kỳ nhìn vào trong, thấy cảnh Kha Uyển Tinh và Mộc Như Lam giằng co thì không khỏi sùng sốt, sao Kha Uyển Tinh trông cứ như bắt quả tang con gái lêu lổng với đàn ông vậy a? Mộc Như Lam đâu phải là người như thế? Và lại vị tiên sinh kia cũng không giống một kẻ sẽ rù rê con gái nhà lành, hai người còn trông rất xứng đôi nữa là đằng khác!

Lục Tử Mạnh cay toét miệng cầm hai lon coca trở về, cửa phòng còn chưa thấy dấu mà tiếng mắng chửi đã đập vào tai làm hấn tức càn hông, sao bà ta dám nói như vậy?! Mặc Khiêm Nhân nhà hấn mà lại là cái loại dụ dỗ gái nhà lành như vậy sao? Đã thế còn muốn nhột Mộc Như Lam ở nhà nữa chứ, bà ta bị điên à! Người ta đang bu lại hóng chuyện kia kia, bà ta làm thế khác nào bôi đen sự trong sạch của Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam? Chuyện trong nhà thì phải đem về nhà mà giải quyết chứ!

=====

Chep chép, Kha tiện tiện lần này tới là nhằm lấy tiền của Lam Lam để đầu tư cho Lam Bình Lâm nhưng không được như ý, đoán xem mợ này sẽ mượn tiền của ai tiếp theo nào, gợi ý là một nhân vật quan trọng lâu rồi chưa xuất hiện nha.

Tiền thế chia sẻ với các nàng một đoạn nhỏ trong bộ truyện ta đang bán gần đây, nàng nào chuộng nam bá đạo có lẽ sẽ thích :)2

Harry trói tay Tiên Đậu ra sau lưng ghế, “Chào học viên số 2288, tôi quan sát em đã được một thời gian, nhận thấy em sống rất có quy củ, luôn về phòng trước tám giờ tối, không thói hư tật xấu, không đàn đúm hẹn hò. Xin hỏi sở thích thường ngày của em là gì?”

Tiên Đậu giãy giụa muốn rút tay ra khỏi dây thừng, đến khi xác định rút không được thì cũng không thêm lãng phí sức lực thêm nữa, cô nhe răng, “Đây là chuyện riêng của tôi, mặc mớ gì phải nói cho anh biết!”

“Được rồi, học viên số 2288, em đã thông qua khảo nghiệm lần này. Bây giờ tôi xin thông báo, tổng huấn luyện viên Harry của học viện quân sự Đế Nhất sắp chính thức theo đuổi em, xin em hãy phối hợp.” Về mặt Harry nghiêm trọng chẳng khác gì cảnh sát thẩm vấn tội phạm.

Tiên Đậu trừng mắt gần từng chữ, “Báo cáo huấn luyện viên, học viên số 2288 không muốn nhận sự theo đuổi của anh!”

“Học viên số 2288, rất tiếc phải nói cho em biết, đây là một nhiệm vụ bắt buộc, em không có quyền từ chối.” Dứt lời liền cúi đầu cắn lên đôi môi Tiên Đậu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: V30.2: Đánh nhau (2)

“Này, này, Mộc phu nhân!” Lục Tử Mạnh vội đứng chắn trước mặt Mặc Khiêm Nhân, “Bà đừng quá nóng giận, bọn họ không phải trai đơn gái chiếc

ngồi riêng một phòng, tôi cũng dùng cơm ở đây, chỉ là vừa mới chạy đi mua đồ uống...”

“Câm miệng! Cậu là ai hả? Ở đây có phần cho cậu lên tiếng sao?!” Kha Uyển Tinh bây giờ chẳng khác gì một con chó đại hung hăng đung đầu tấp dầy, nhất là khi bà ta thấy Lục Tử Mạnh nói đỡ cho Mặc Khiêm Nhân.

Lục Tử Mạnh đơ mặt, trong lòng thầm chửi con mẹ nó! Cái đồ chết tiệt không biết phải trái này! Bà ta muốn bức hấn vút bỏ phong độ quý ông đấy à?! Mà cũng không đúng, đối mặt với mấy mẹ điên thì cần quái gì phong độ quý ông!

“Mộc phu nhân, tâm trạng của bà không tốt nên cố ý đến đây trút giận lên chúng tôi chứ gì?” Lục Tử Mạnh lạnh mặt, bộ dạng nghiêm túc không có lấy nửa điểm nhí nhố ngày thường, “Ở đây chỉ nghe mỗi mình bà la hét om sòm, tôi mà không đứng chính vai câu thì có khi người ta còn tưởng Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân làm chuyện gì mờ ám khiến bà phải giận dữ ấy chứ. Ban nãy đi ngang qua phòng quản lý tôi còn nghe nói bà muốn kiểm soát cả tiền của Mộc Như Lam nữa cơ. Cướp tài sản của con gái không thành thì đi trút giận lên người con gái, quả là một bà mẹ trên cả tuyệt vời. Mộc phu nhân, tôi thấy con gái bà không phải họ ‘Mộc’ mà là họ ‘Tiền’ mới đúng.”

Đám đông đang dựng tai hóng chuyện nghe vậy thì không khỏi bất bình. Tuy số người biết Mộc Như Lam là chủ nhà hàng Lâu Lan không nhiều lắm nhưng cũng đếm được dăm ba. Dân kinh doanh đều biết tình trạng của Mộc gia hiện nay cũng như cái sự sĩ diện hão của Kha Uyển Tinh: đã rơi vào thế yếu mà bà ta vẫn không chịu xuống nước với bất kỳ ai, đi nhờ vả người khác thì cứ làm ra vẻ “được giúp tôi là vinh hạnh của anh”. Dẫu biết vậy, không một ai nghĩ rằng Kha Uyển Tinh có thể quá quắt đến mức muốn ăn cướp của Mộc Như Lam. Hồ dữ không ăn thịt con, Kha Uyển Tinh còn ác độc hơn cả hồ!

“Cậu...” Kha Uyển Tinh không ngờ Lục Tử Mạnh lại nhắc tới chuyện này. Thấy mọi người bắt đầu xì xầm xì xầm thì xấu hổ, bà ta giận đến không nói nên lời.

Mộc Chấn Dương đang hôn hờ định vào nhà hàng Lâu Lan ăn một bữa thật thịnh soạn thì tình cờ nghe được lời mĩa mai của Lục Tử Mạnh. Thấy màn kịch hay đã được dựng sẵn, ông ta bước nhanh đến chỗ cửa phòng để tặng cho Kha Uyển Tinh một tràng cười nhạo báng, “Hừ! Mẹ đứng là vẫn khá ó như mọi khi!”

Kha Uyển Tinh không ngờ lão già phụ bạc này lại có thể xuất hiện ở đây, bị ông ta xúc phạm như vậy, bà ta tức hộc máu, “Mộc Chấn Dương! Ông còn dám xuất hiện ở trước mặt tôi à!”

“Bố.” Mộc Như Lam nhẹ giọng gọi. Nhìn vết thương trên tay và dáng vẻ hiền lành nhu thuận của cô, Mộc Chấn Dương bỗng cảm thấy con gái mình thật khổ, mình đã thoát khỏi bàn tay của Kha Uyển Tinh rồi, bây giờ thì lại đến lượt con bé, nhất định mình phải đứng về phía Lam Lam mới được.

“Tại sao tôi lại không dám xuất hiện trước mặt mẹ? Mẹ nghĩ mẹ là ai chứ? Cùng lắm chỉ là một mẹ đàn bà đánh đá cứ tưởng mình cao quý!” Mộc Chấn Dương cho rằng ông ta và Bạch Tô Tinh đã hòa làm một, đêm đêm hưởng lạc, ái tình thăng hoa. Giờ đây ông ta mới thực sự biết đến hạnh phúc mỹ mãn, mặc dù Bạch Tô Tinh hơi bận rộn sự nghiệp ở thành phố G nhưng so với lúc sống cạnh Kha Uyển Tinh thì hạnh phúc hơn nhiều lắm, vì thế ông ta cũng không còn sợ Kha Uyển Tinh như trước nữa, “Trước đây tôi cứ tưởng mẹ đã hãm hại đến cực điểm rồi, ai ngờ bây giờ mẹ còn ghê gớm hơn nữa. Đến cả con gái mình mà cũng không tha, có khi sau này mẹ sẽ bán luôn con gái để đổi chác ấy chứ!”

“Câm miệng ngay cho tôi! Đồ bội bạc nhà lão đang nói hươu nói vượn cái gì vậy hả!” Kha Uyển Tinh then quá hóa giận lao đến đấm đá Mộc Chấn Dương. Mộc Chấn Dương thấy Kha Uyển Tinh như thế thì lại nhớ đến những tháng ngày bị bà ta sai sử như nô tài hay thậm chí là bị nhục mạ ngay giữa công ty, máu nóng xộc lên đỉnh đầu, ông ta đánh trả ngay tức khắc.

Mẹ kiếp, phải đánh chết con mẹ ghê tởm này!

Tay đấm chân đá, cào mặt giật tóc, tiếng tát chát chúa, tiếng chửi xối xả.

Hai người khi xưa yêu nhau đến cuồng si, vậy mà giờ đây lại hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

Đám đông vây xem chỉ âm thầm cười nhạo trong lòng chứ không hề có ý định ngăn cản. Nhìn Mộc Như Lam lặng lẽ cúi đầu ôm bàn tay bị thương, bọn họ không khỏi đau xót thay cô. Một đứa trẻ ngoan từng ấy mà lại sinh ra trong một gia đình có loại cha mẹ như vậy, thật đúng là đáng thương.

Lục Tử Mạnh trợn mắt nhìn Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương đánh nhau ngay trước cửa. Sống đến từng này tuổi, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến một trò hề lộ bịch như thế này! Hắn nhìn sang Mộc Như Lam, lúc này cô đang cúi đầu quan sát vết thương trên tay, chỉ có thể thấy một đôi gò má trắng nõn dưới hàng mi dài run rẩy, thoạt trông mong manh dễ vỡ tựa thủy tinh.

Lục Tử Mạnh dần dần mềm lòng, sinh ra trong một gia đình bất hòa lại nồng nặc mùi tiền như thế, không biến thái mới là lạ.

Mặc Khiêm Nhân thờ ơ nhìn cảnh tượng đặc sắc kia một lát rồi dời tầm mắt sang chùm tóc đang ngoan ngoãn vất lên bờ vai Mộc Như Lam. Hắn vô thức vươn tay quần lấy nó, nhìn nó trượt khỏi bàn tay mình rồi lại tiếp tục cầm lên, hệt như một đứa trẻ vừa tìm được món đồ chơi ưa thích.

An ủi Mộc Như Lam? Đùa chắc. Biến thái là cái gì? Điểm khác biệt lớn nhất giữa biến thái và người bình thường chính là bọn chúng không hề có cảm xúc, nếu có thì họa chăng chỉ là xúc cảm vận vẹo tự cho mình là nhất. Mộc Như Lam đời nào lại đi buồn bã chỉ vì bố mẹ xô xát? Biến thái có thể nói yêu thật nồng nàn nhưng kỳ thực tâm trạng bọn họ lúc đó chẳng khác gì vào quán gọi một tách cà phê. Serhiy Tkach chính là ví dụ điển hình nhất, khi tham dự tang lễ của một nạn nhân bị mình sát hại, tên tác giả của gần một trăm vụ giết người này tỏ ra hết sức trang nghiêm, gãi lẳng lẳng thường thức tác phẩm của chính mình, thậm chí còn chảy xuống những giọt nước mắt nóng hổi.

Mộc Như Lam tuy chưa đến mức đầy nhưng chung quy cũng không cần những lời an ủi thừa thãi kia.

Cô cúi đầu nhìn vết thương đã được Mặc Khiêm Nhân dùng khăn tay bọc lại, trong đôi mắt dần dâng lên một làn sóng si mê vận vẹo. Nhìn này, đây chính là vết thương đầu tiên mà mẹ yêu tặng cho cô kiếp này. Thật hoài niệm quá, thật là hoài niệm thân thể chẳng chịt vết thương của cô kiếp trước, trên đó có gì ấy nhỉ? Mù rồi đầu tay cay độc in hằn lên gò má, vết bỏng tẩy đỏ vì bị tạt nước sôi, và vô số vết thương rướm máu vì bị vật sắc nhọn đâm vào da thịt. Đó chính là minh chứng, là minh chứng cho “tình yêu của mẹ”. Ha ha, toàn thân đều là minh chứng tình yêu của mẹ, mẹ nhất định là yêu con lắm có phải không? Vậy thì tốt quá, con cũng yêu mẹ rất nhiều, vì vậy con cũng sẽ cho mẹ thấy, minh chứng tình yêu của con.

Đang mãi đắm chìm trong thế giới riêng, Mộc Như Lam chợt cảm giác được có một bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng lướt qua cổ, sau đó nó nắm lấy chùm tóc của cô, vui vẻ đùa nghịch như một đứa con nít.

Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, không ngờ một người lạnh nhạt như hắn mà cũng có lúc muốn nghịch tóc thiếu nữ.

Mặc Khiêm Nhân bị nhìn như vậy thì mới ý thức được mình đang làm gì, hắn chậm rãi thu tay về, đút vào trong túi quần, ngoảnh mặt sang chỗ khác, làm bộ mình không biết gì cả.

Lục Tử Mạnh đã sớm kinh ngạc đến ngớ người khi thấy Mặc Khiêm Nhân nghịch tóc của Mộc Như Lam, có điều hắn hoàn hồn lại rất nhanh, sau đó vội vàng đi qua đóng lại cửa phòng, nếu để người ta nhìn thấy bọn họ liếc mắt đưa tình trong lúc bố mẹ đang đánh nhau thì không hay cho lắm.

Chùm tóc ngoan ngoãn dừng trên vai Mộc Như Lam, cô đưa tay vuốt lại một phen đồng thời chớp chớp mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Khiêm Nhân sờ tóc người ta này giờ mà không định chịu trách nhiệm à?”

Xúc cảm của Mặc Khiêm Nhân thoáng dao động, trong khi hai ông bà già kia vẫn đang choảng nhau, hắn len lén nhìn về phía Mộc Như Lam, thấy cô cũng đang mỉm cười nhìn mình bằng một đôi mắt sáng trong tựa dòng suối nhỏ đón ánh mặt trời.

Nằm bên dưới gương mặt lạnh nhạt, yểu hậu Mặc Khiêm Nhân hơi nhấp nhô lên xuống, giọng nói lạnh lùng nhuộm một phần khăn khăn gọi cảm, “Em muốn tôi chịu trách nhiệm như thế nào?”

Mộc Như Lam cười tươi tắn, “Sau khi chết, anh tặng thi thể cho em đi.”

“... Đừng mơ.” Mặc Khiêm Nhân buồn bực quay sang chỗ khác.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, “Anh giận em đấy à?”

Mặc Khiêm Nhân vẫn chỉ nhìn đắm đắm về trước, xung quanh thân thể cao gầy tràn ngập một bầu không khí mang tên “Giận, tôi giận thật rồi đấy, em mau tới dỗ tôi đi”.

Mộc Như Lam mân mê lọn tóc trong tay, cô nhìn Mộc Chấn Dương và Kha Uyển Tinh một chút, sau đó lại nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân. Tựa hồ cảm thấy mình thích nói chuyện với Mặc Khiêm Nhân hơn, cô cầm đuôi tóc phẩy phẩy lên cánh tay của hắn, “Thôi mà, hay là em cho anh mượn tóc em chơi nhé?”

Mặc Khiêm Nhân im lặng không đáp, lúc này thì vùi hẳn tặng thi thể cho, chẳng thêm quan tâm đến sống chết của hắn gì cả, bây giờ lại còn dùng một thứ rẻ tiền như tóc để đi dỗ dành hắn, hừ.

Thấy Mặc Khiêm Nhân không thêm đề ý tới mình, Mộc Như Lam lại áp sát vào hắn một tí, khẽ khàng giật giật ống tay áo, “Khiêm Nhân?”

“Khiêm Nhân?”

Lại nữa, cái cảm giác nũng nịu mời gọi này lại tới nữa, nó như một luồng đường khí ngọt ngào ngập tràn trong buồng phổi, theo đường hô hấp đi khắp cơ thể, thấm thấu vào từng tế bào và cuối cùng chảy thẳng đến trái tim, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, một cảm xúc lạ lùng mà khoa học không thể nào lý giải lặng lẽ trào dâng.

Sức hấp dẫn duy nhất mà hắn không thể cưỡng lại suốt hai năm qua cũng chính là sinh vật mà hắn hứng thú nhất. Hắn nhớ cô từng nói rằng, thợ săn cũng có lúc phải lòng con mồi, người quá thông minh cũng có khi bị thông minh hại. Vì trực giác, hắn chạy ngàn dặm từ nước Mỹ xa xôi để đến đây điều tra Mộc Như Lam, cuối cùng lại tự mình sa vào mối tình này, nghe qua quả thật có hơi ngu ngốc.

Mộc Như Lam lại kéo kéo ống tay áo trắng tinh sạch sẽ của hắn, “Khiêm Nhân?” Cô hơi ngước đầu nhìn lên, chiều cao hai người chênh lệch trông rất lãng mạn, rất đáng yêu, và rất hợp để ôm nhau.

Mặc Khiêm Nhân rút cuộc vẫn nhìn không được mà cúi đầu nhìn Mộc Như Lam, trong ánh mắt mang theo một tia bất đắc dĩ, hắn đưa tay vuốt mái tóc đen mượt của cô, “Em còn định xem bọn họ đánh nhau bao lâu nữa?” Ngu ngốc sao? Ngu ngốc thì cứ ngu ngốc đi, trước nay hắn vẫn luôn tùy hứng như vậy, thêm một lần ngu ngốc cũng chẳng hề gì.

“Không giận thật à?” Mộc Như Lam nhoen miệng cười.

“Không giận.”

“Vậy chắc là dối rồi.”

“...” Hấn không thèm để ý tới cô nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: V30.3: Đánh nhau (3)

Lục Tử Mạnh kinh hãi nhìn Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương đánh nhau đến toác đầu mà vẫn không có ý định dừng tay, hấn vội vàng chạy đến chỗ Mộc Như Lam, “Này, nếu cứ để như vậy thì kiểu gì bọn họ cũng đánh cho đối phương một chết hai tàn phế a.”

Má ơi, hôn nhân thật đáng sợ, có chết hấn cũng không dám kết hôn đâu!

Lúc này Mộc Như Lam mới chịu nhìn lướt qua một cái, nhấc chân tiến về phía hai vợ chồng đang đánh nhau túi bụi trên mặt đất.

“Chết tiết! Mộc Chấn Dương lão đi chết đi! Nhất định lão sẽ chết không từ tế!” Mặt Kha Uyển Tinh đã bị đánh sưng vù chẳng khác gì đầu heo, tóc tai bù xù không chịu nổi, thậm chí còn bị bút xuống một mảng lớn. Kha Uyển Tinh nổi con tam bành nên ra tay cũng nặng hơn trước rất nhiều. Bà ta vòng chân kẹp chặt hông của Mộc Chấn Dương, hai tay túm lấy đầu ông ta, hung hăng nện xuống đất.

“Đĩ thú! Tiện nhân! Lúc trước ông đây bị mù nên mới đi cưới cái hạng đàn bà như mụ!” Trên mặt Mộc Chấn Dương toàn là vết thương rỉ máu do bị móng tay của Kha Uyển Tinh cào phải. Hai mắt đỏ ngầu, ông ta nhìn Kha Uyển Tinh mà như nhìn kẻ thù. Cánh tay bắt ngờ vung lên, một cái bạt tai hung hăng đập tới.

Ả đàn bà chết tiết này hủy hoại hơn mười năm cuộc đời ông ta, nếu không tại mụ thì dù ông ta chỉ là con trai nhà giàu mới nổi cũng có sao đâu? Ông ta hấn sẽ tìm được một người vợ dịu dàng nhu nhược giống như Bạch Tố Tinh, hạnh phúc mỹ mãn, cả đời bình an!

Bọn họ oán hận lẫn nhau, nỗi oán hận tích lũy suốt mười mấy năm đến nay đã hoàn toàn bộc phát. Chẳng ai còn nhớ, dưới ánh nắng mùa hạ năm ấy, chàng nhìn thấy nàng giữa một mảnh xôn xao náo nhiệt, nàng cao quý xinh đẹp làm tim chàng xốn xang, linh hồn cuồng nhiệt như muốn thoát khỏi thân thể để mà đuổi theo một nửa định mệnh; còn nàng thì đứng trên vũ đài cao lớn, được người người tăng bốc xu nịnh, kiêu ngạo như một nữ hoàng trông xuống chúng sinh, nàng bắt gặp chàng trai trẻ đẹp đang chăm chú dõi theo mình, ánh mắt chàng thuần túy và nóng bỏng hơn bất cứ ai, lặng lẽ cướp mất trái tim nàng.

Lửa tình hừng hực thiêu đốt, họ bị tất cả mọi người ngăn cản, cả thế giới đều muốn chia lìa họ, cả thế giới đều không cho phép họ ở bên nhau. Họ vẫn yêu nhau chân thành bất chấp mọi giông bão, hết như Romeo và Juliet. Vì thế nàng trở thành Juliet, dứt khoát từ bỏ gia đình để chạy trốn cùng Romeo. Rời khỏi Hồng Kông phồn vinh, Romeo và Juliet không tự từ vì tình, thay vào đó, họ chuyển đến sống ở một góc khác của thế giới, nơi thành phố K nhỏ nhoi này.

Vì Romeo và Juliet cùng nhau tự tử nên mối tình của họ mới làm cho người đời xúc động, nhưng liệu có ai đã thử tự hỏi: nếu Romeo và Juliet không tự tử mà vẫn tiếp tục sống bên nhau thì sao?

Có lẽ cũng sẽ giống như Mộc Chấn Dương và Kha Uyển Tinh mà thôi.

Lửa tình dần dần lụi tàn, cuộc sống mài mòn tất cả yêu thương. Bọn họ đã không còn sức lực và thời gian để duy trì một tình yêu cuồng nhiệt như vậy nữa, chỉ dành mặc cho thời gian cuốn nó trôi đi mất.

Tình yêu giữa cô bé lọ lem và hoàng tử chỉ có thể tồn tại trong truyện cổ tích, còn tình yêu giữa chàng hầu và công chúa thì chỉ có thể dùng bi ai để đánh một dấu chấm tròn.

“Lão chết đi cho tôi nhờ!”

“Cút ngay, tiện nhân!”

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn cảnh tượng này, cô mở nắp chai rượu trắng rồi đi tới đồ thẳng lên đầu hai kẻ đang đánh nhau đến không ra thể thống gì, chất lỏng cay xè chui vào miệng vết thương làm bọn họ lập tức ôm mặt hét lên vì đau đớn.

“A! Đau chết mất!”

“A...”

Đến khi hai người tách nhau ra thì Mộc Như Lam mới thả chai rượu xuống, cô không nói gì với họ mà chỉ ngoái đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Mặc lão sư, chúng ta về trường thôi.”

Không thèm liếc Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương lấy một cái, Mặc Khiêm Nhân cất bước đi đến bên cạnh Mộc Như Lam, cùng cô rời khỏi gian phòng này.

Lục Tử Mạnh trợn mắt há mồm nhìn Mộc Như Lam bình thản bảo quản lý giải quyết hai kẻ trong phòng, đến tận lúc ra khỏi nhà hàng Lâu Lan hắn mới lấy lại được tinh thần, giọng điệu khó tin, “Ồ, cứ thế mà đi à?”

“Chứ cậu còn muốn thế nào nữa?” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt hỏi lại.

“Ồ... thì...” Còn muốn thế nào nữa? Ánh mắt Lục Tử Mạnh đảo qua đảo lại giữa nhà hàng Lâu Lan và Mộc Như Lam, hắn gãi đầu soàn soạt, hình như có gì đó sai sai nhưng lại không biết cụ thể là sai ở đâu. Là thái độ của Mộc Như Lam đối với cha mẹ thật sự quá lạnh lùng? Không đúng, nếu hắn có cha mẹ như vậy thì đã sớm chuyển ra sống riêng luôn rồi. Đó là... Phải rồi, vì sao Mộc Như Lam lại bình thản đến thế? Người thường thấy cha mẹ đánh nhau thì ít nhất cũng phải sốt ruột, tức giận, đau lòng, buồn bã v.v. Còn cô thì lại tỏ ra mình đã biết trước, thậm chí còn rảnh rỗi đi tán dóc với Mặc Khiêm Nhân...

Chết cha, Lục Tử Mạnh vỗ trán, chẳng lẽ tam quan của hắn bị lệch lạc mất rồi?

...

Xe thể thao màu đen sang trọng chậm rãi đỗ trước cổng một ngôi biệt thự lâu đài theo phong cách châu Âu cổ. Lam Bình Lâm xuống xe, chắc lưỡi nhìn ngôi biệt thự một hồi rồi cầm đồ đạc bước về phía cánh cổng sắt trước mặt.

Cổng sắt tự động mở ra, Lam Bình Lâm tiến thẳng vào trong mà không cần dừng lại.

Băng qua khoảng sân rộng ngợp có thể dùng để đua ngựa, hắn đến đứng trước cánh cửa lớn sơn màu đồng cổ, chỉ chốc lát sau, cánh cửa chậm rãi mở ra, lại là cửa tự động.

Cả ngôi biệt thự đang chìm trong im lặng.

Giẫm lên tấm thảm đỏ, Lam Bình Lâm ung dung bước vào. Ánh mắt hắn quét khắp bốn phía trống trải, cuối cùng dừng lại trên một chiếc tọa ý được đặt cao ngất hết như ngai vàng nhà vua. Hắn lại chắc chắn lưỡi, ra chiều xem thường món đồ cổ kì dị này.

“Thế nào? Có thích công viên của tôi không?” Một giọng nói câu hồn chọt vang lên từ phía cầu thang vòng, kèm theo đó là từng tiếng bước chân đều đều.

“Chắc, quả là đủ xa xỉ.” Đến cả hoa đang cắm trong bình cũng là hàng cao cấp nhập từ nước ngoài, Lam Bình Lâm vừa cảm thấy lãng phí lại vừa không khỏi ghen tị, so với một kẻ tiêu tiền như rác thế này thì đám con em nhà giàu chả là cái đĩnh gì cả, biến toàn bộ nơi đây thành công viên du ngoạn, đúng là... chắc.

“Đừng hình dung công viên của tôi bằng những từ ngữ nông cạn như vậy.” Giọng nói ấy càng ngày càng gần, người nọ đi ra từ sau cây cột cầu thang, để lộ một khuôn mặt tuấn mỹ câu hồn đoạt phách, tóc hơi xoắn, môi đỏ mọng, mắt hoa đào, đẹp hoang dại như một con hoa yêu.

Thấy rõ mặt hắn, Lam Bình Lâm khẽ cười châm biếm, “Ai mà ngờ được lớp trưởng Đoàn Nghiêu của lớp F năm hai cao trung Lưu Tư Lan lại chính là thiếu chủ của tổ chức kia chứ, đã thế còn muốn hợp tác với tôi nữa. Thế nào? Cậu không sợ nữ thần Mộc Như Lam của các cậu đau lòng à?”

“Tôi bỏ tiết đầu buổi chiều không phải để nghe lời vô nghĩa.” Đoàn Nghiêu ngồi lên tọa ý cao cao, dáng vẻ hời hợt pha lẫn một phần lưỡi biếng tùy tiện, ánh sáng như sao chổi lóe lên trong đôi mắt hoa đào, mỹ lệ tựa một viên ngọc quý.

“Tôi cũng thế.” Lam Bình Lâm ném tập văn kiện sang, Đoàn Nghiêu nhẹ nhàng duỗi tay tiếp được, động tác hết sức tao nhã.

“Vốn người tôi muốn tìm là Lam Nhất Dương, đáng tiếc chỉ của hắn có vẻ không phải ở đây.” Đoàn Nghiêu vắt chéo chân, một tay chống đầu đặt lên tay vịn, một tay lật xem tập tài liệu trên đùi, “Sao hắn lại đột nhiên ra nước ngoài?” Trong mắt Đoàn Nghiêu xẹt qua một tia sáng mơ hồ, động tác của hắn hơi cứng, giây tiếp theo lại bình tĩnh như chẳng có việc gì xảy ra.

“Chắc, chuyện này tôi cũng không biết.” Lam Bình Lâm cau mày, nhắc tới là lại bức mình, hôm đó tên Lam Nhất Dương tự dưng chạy thực mạng về nhà, chẳng nói chẳng rằng thu thập đồ đạc đặt vé máy bay, nói đi là đi, đến cả Lam Bạch Phong cũng không thèm ỏi hỏi lấy một tiếng. Khó chịu chết đi được, hắn muốn thấy Lam Nhất Dương bị chèn ép xuống tận đáy vực, muốn thấy Lam Nhất Dương phải sống ô nhục dưới cái bóng của mình, vậy mà hắn ta lại chạy mất.

“Không tệ.” Xem xong tài liệu, Đoàn Nghiêu nở một nụ cười yêu dã nguy hiểm như hoa cây thuốc phiện.

Đến cả Lam Bình Lâm cũng phải thán phục: yêu nghiệt.

“Đương nhiên.” Lam Bình Lâm đắc ý cười tự tin, “Lưỡi đã giăng sẵn, chỉ còn chờ con mồi nhảy vào mà thôi.”

“Nhớ làm mạnh tay để bọn chúng lọt lưới nhanh một chút, tôi bắt đầu thấy hưng phấn rồi đấy.” Đoàn Nghiêu cười cười, ngón cái nhẹ nhàng ma sát chiếc nhẫn đeo trên ngón trỏ, giọng điệu hân hoan như thể đây chỉ là chuyện giết một con kiến hôi.

Lam Bình Lâm nhìn Đoàn Nghiêu, thiếu niên luôn luôn tự cao tự đại bỗng thấy rờn rợn như bảo hồ lột da, liệu có sai lầm khi quyết định hợp tác với hắn ta không? Ngộ nhớ tên tàn nhẫn vô tình này bất ngờ đâm cho mình một nhát thì sao? Chỉ mới nghĩ như vậy, Lam Bình Lâm đã thấy lạnh cả sống lưng.

...

Mặt trời dần ngả về tây.

Khu biệt thự Thanh Hòa.

Cảnh sát cầm lệnh lục soát đi qua cổng sắt, bắt đầu tiến hành lục soát từng biệt thự một.

Bọn họ đã xin lệnh lục soát sau khi Mặc Khiêm Nhân tỏ ra không có hứng thú với vụ án này, hôm nay lệnh vừa xuống là lập tức thi hành ngay.

Phá vụ án này đúng là một chuyện bế tắc, không manh mối, không chứng cứ, chỉ biết mỗi nơi sản xuất tơ thì người bên đó lại cứ khẳng khái rằng mình không biết gì hết, vì thế cảnh sát đành bắt đắc dĩ phải dời mục tiêu sang khu biệt thự.

“Thiệt tình, Mặc tiên sinh Mặc tiên sinh, Mặc tiên sinh cái con khi. Đùng là quá đáng, hấn giúp người Mỹ phá bao nhiêu vụ án mà về nước thì cứ như bị ngu đi, cái gì cũng không chịu giúp!” Một cảnh sát trẻ đi cạnh viên đội trưởng bực dọc nói, có vẻ là rất oán giận chuyện Mặc Khiêm Nhân từ chối giúp đỡ, uống công anh ta sùng bái hấn! Chẳng lẽ tài năng của hấn thui chột rồi sao? Mà không, cái này hình như đâu liên quan gì đến tâm lý học.

“Thôi, lo làm việc đi, đừng có nói bậy bạ.” Đại đội trưởng trừng anh ta một cái, trong lòng cũng hơi bất mãn, nhưng bọn họ có thể nói gì bây giờ? Đến người đứng đầu còn không quản được hấn nữa là. Quan trọng hơn, hấn làm việc cho nước Mỹ chứ không phải cho Trung Quốc, bọn họ dựa vào đâu mà dám bắt hấn phải phục vụ? Chẳng ai có cái quyền đó cả, nghe nói bên Mỹ nếu muốn Mặc Khiêm Nhân ra tay thì cũng phải xem vụ án có hợp khẩu vị của hấn hay không.

Đừng nhìn vẻ ngoài mà tưởng hấn đáng tin, hấn là một tên tính khí thất thường làm cái gì cũng tùy theo tâm trạng, kể cả chuyện cứu người cấp bách.

Cho nên mọi người trong ngành đều coi Mặc Khiêm Nhân là một kẻ nửa chính nửa tà.

“Nhưng rõ là vậy mà.” Viên cảnh sát lâu bầu, anh ta còn định chê Mặc Khiêm Nhân sinh ngoại, phản bội này nọ nữa cơ, có tài mà lại phục vụ cho nước khác, đúng là uống cái quốc tịch Trung Quốc của hấn!

Lời này mà nói ra thì thế nào cũng chọc giận những người biết rõ chân tướng năm xưa. Cũng không phải cứ làm việc tại nước ngoài thì là sinh ngoại, là phản quốc cầu vinh. Chức nghiệp và tính cách của Mặc Khiêm Nhân khiến hấn chỉ có thể làm việc tại nước ngoài. Nhìn đi, ở cái xứ Trung Quốc hòa bình này thì đào đâu ra mấy tên tội phạm tầm cỡ như đám biến thái trong ngục giam của hấn?

Nhờ có lệnh lục soát nên việc điều tra tiến hành rất thuận lợi, qua lần lượt từng căn biệt thự, bọn họ rốt cuộc cũng đã đặt chân đến hắc ốc.

“Căn nhà này nhìn có vẻ u ám, nói không chừng sẽ tìm ra manh mối gì đó.” Viên cảnh sát trẻ thì thăm.

Bao thúc vội chạy tới ngăn cản đám người đang định vào lục soát, “Khoan, khoan đã, chủ nhân ngôi nhà này hiện không có ở đây, các anh không được đi vào.” Có lệnh lục soát thì cũng đâu được phép xông vào khi chủ nhân ngôi nhà đang vắng mặt?

“Chủ nhà này là ai?” Đội trưởng hỏi.

“Là Mộc Như Lam.” Có người trả lời.

“Đây là nhà của Mộc Như Lam?” Cả đội kinh ngạc, trông không giống chút nào!

“Chủ trước là bà ngoại của Mộc Như Lam.”

“Nếu là Mộc Như Lam thì không sao.”

“Không lục soát nữa à?”

“Có chứ, cứ đi thẳng vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: V31.1: Khám xét (1)

Nhờ có chìa khoá, cánh cửa nặng trĩu của hắc ốc dễ dàng bị mở ra, mùi ẩm mốc xông thẳng vào mũi mọi người. Một số cảnh sát bước vào nhà, đầu tiên bọn họ quan sát xung quanh một lượt, thăm đánh giá, tuy bên ngoài trông chẳng ra gì nhưng bên trong thì lại rất sạch sẽ.

“Các anh lên tầng hai lục soát.” Đội trưởng hạ lệnh, những người được chỉ định gật đầu đi lên tầng hai.

Hành lang tầng hai lúc này tối om, Kim Buru Hồ đang nằm trên bàn mổ, tay chân hoàn toàn bị cố định bởi những cây đinh và sợi tơ. Trải qua hai ngày đau khổ, hai má Kim Buru Hồ giờ đây đã lõm xuống một hõm lớn, trên cổ gã cắm một cái ống tiêm nối với chiếc bình treo trên giá, miệng gã bị dán băng dính, đôi mắt thần thờ nhìn mãi lên trần nhà, trong đó tràn ngập sự tuyệt vọng.

Mộc Như Lam là ma quỷ, cô ta nhất định là ma quỷ! Cô ta không phải là thiên sứ cái chó gì cả, Mộc Như Lam là kẻ đáng sợ nhất trên đời! Cô ta tra tấn gã ra nông nổi này mà vẫn muốn giữ lại tính mạng của gã, để cho gã mỗi phút, mỗi giờ, mỗi ngày đều phải sống trong nỗi sợ hãi tột cùng. Gã chỉ hi vọng Mộc Như Lam giết quách gã đi cho rồi, sống trong sự tra tấn như thế này thật sự quá đáng sợ, quá thống khổ!

Lỗ tai gã dường như đã mất đi tác dụng, cả đôi mắt cũng không thể nhìn thấy thứ gì nữa, xung quanh gã bây giờ chỉ là một màu đen, nỗi tuyệt vọng nhấn chìm cả thể xác lẫn và tinh thần. Đột nhiên, gã nghe thấy dưới lầu có tiếng bước chân, mí mắt gã giật giật, đôi mắt thần thờ nhìn trần nhà dần lấy lại tiêu cự. Gã chớp mắt liên hồi, muốn xác định xem có phải mình đang nằm mơ hay không. Âm thanh càng lúc càng rõ ràng, gã nghe được tiếng nhiều người đi lên cầu thang, còn có cả tiếng nói chuyện, hình như bọn họ đang lục soát cái gì đó, là... cảnh sát? Cảnh sát?!

Kim Buru Hồ muốn nhìn ra cửa phòng, thế nhưng trước mặt gã lại là khung cửa sổ đối diện với cửa phòng. Kim Buru Hồ muốn mở miệng kêu lên, thế nhưng thân thể đã nhện ăn lâu ngày không cho phép gã làm điều đó. Tiếng thờ dốc suy yếu của gã tựa như lông chim phất qua trước mặt, khó thể nào khiến người khác chú ý.

Gã tự nhủ rằng không sao đâu, tầng hai chỉ có mấy căn phòng, cảnh sát sẽ đến chỗ của gã sớm thôi, gã nhất định sẽ được cứu!

Bao thúc ở dưới lầu nhìn người ta đi vào căn biệt thự bảo bối của Mộc Như Lam, quyết định gọi điện báo tin cho cô biết, nếu trong nhà có cái gì bất tiện không muốn người ta thấy thì ông cũng có thể nhanh tay cất giấu giúp cô.

Hiện giờ đang là tiết học đầu tiên của buổi chiều, Mộc Như Lam cười tủm tỉm nhìn người đàn ông lạnh nhạt đang đứng giảng bài với một chất giọng cuốn hút đến kỳ lạ, cây bút máy tao nhã chuyển động giữa những ngón tay cô.

Mộc Như Lam không biết rằng, không ai có thể phớt lờ ánh nhìn chăm chú của cô mỗi khi cô quan sát một người nào đó; và Mộc Như Lam cũng không biết rằng, ánh mắt mà cô dành cho Mặc Khiêm Nhân luôn chứa đựng một sự chiếm hữu mập mờ.

Những chuyên gia từng đến nhà giam của Mặc Khiêm Nhân để nghiên cứu kẻ biến thái đều nói cùng một câu, đó chính là: ánh nhìn của đám biến thái làm họ ớn lạnh đến dựng tóc gáy, trước mặt bọn chúng, họ cảm thấy mình như trở thành một món đồ ăn có thể bị xoi tái bất cứ lúc nào.

Đây cũng là lý do khiến họ bỏ dở giữa chừng và chạy mất dép.

Đối với những ánh nhìn như vậy, Mặc Khiêm Nhân hoặc sẽ không để tâm, hoặc sẽ đáp lễ một cách đáng sợ hơn. Nhưng Mộc Như Lam thì lại khác, ánh mắt chiếm hữu của cô không làm hấn sồn tóc gáy mà chỉ khiến hấn sôi trào máu nóng, phải làm sao bây giờ?

Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh cầm phấn viết công thức lên bảng, từ trên xuống dưới đều tỏ ra không quan tâm đến ánh mắt nóng cháy sau lưng, chỉ có đôi tai là càng ngày càng đỏ.

Vì đã đổi chỗ ngồi nên Âu Khải Thần vốn ngồi phía sau Mộc Như Lam nay chuyển lên bên cạnh, hấn chỉ hơi nghiêng đầu là sẽ thấy cô cười rạng rỡ nhìn bóng hình trên bục giảng. Đôi mắt cô sáng lấp lánh như ánh sao đêm, mỗi khi cô ấy nhìn người, người sẽ thấy ngôi sao đó như biến thành một vầng mặt trời nho nhỏ, ấm áp, rực rỡ, và xinh đẹp đến mê người, người sẽ có cảm giác không gì là không làm được, người sẽ thư thái như thể cả thế giới đều nằm trong tay người.

Tình yêu sâu đậm mà Âu Khải Thần dành cho Mộc Như Lam đã vô thức biến thành ham muốn độc chiếm mãnh liệt, đôi khi nó mãnh liệt đến mức làm trái tim hấn nhói đau, tí như bây giờ —— Mộc Như Lam mãi mê dõi theo người khác, mà người đó lại còn là một tên đàn ông luôn có những cử chỉ mập mờ với cô, điều này khiến Âu Khải Thần có cảm giác Mộc Như Lam sẽ bị người khác cướp đi mất.

Khiến hấn đỏ kị đến phát điên.

Không biết từ lúc nào, cây bút trong tay Âu Khải Thần đã xuất hiện vết nứt.

Mộc Như Lam nhận thấy ánh mắt kỳ lạ của Âu Khải Thần, tuy nhiên cô còn chưa kịp quay đầu thì điện thoại trong túi đã rung lên. Canh chừng lúc Mặc Khiêm Nhân bận viết bài trên bảng, học sinh gương mẫu Mộc Như Lam lén lút mở di động, cả lớp A đều biết cô làm việc riêng, nhưng điều này chỉ càng làm bọn họ quý cô nhiều hơn, bởi vì cô thật sự rất đáng yêu.

Người quá mức hoàn hảo luôn khiến người ta có cảm giác xa cách, song khi người hoàn hảo này xuất hiện một ít khuyết điểm thì mọi người sẽ nhận ra cô ấy cũng giống mình, cô ấy thật chân thật, không phải là thứ ảo diệu chỉ tồn tại trong tiểu thuyết.

Thấy mọi người nhìn mình, Mộc Như Lam đặt tay lên môi làm động tác im lặng, tựa như một đứa trẻ ngây thơ nghịch ngợm. Các học sinh bên cạnh nín cười giúp Mộc Như Lam canh chừng Mặc Khiêm Nhân, không biết đây đã là lần thứ mấy bọn họ thông đồng với nhau.

Mộc Như Lam cúi người xuống ngăn bàn, lặng lẽ nhận điện thoại, từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói sột ruột của Bao thúc, "Tiểu thư, có cảnh sát vào hắc ốc, không biết muốn điều tra cái gì. Bọn họ có lệnh khám xét, tôi không ngăn cản được..."

Mộc Như Lam lặng đi trong chốc lát, ngay lúc này, có người dùng bút đâm nhẹ vào lưng cô. Mặc Khiêm Nhân vừa quay xuống bắt quả tang Mộc Như Lam lén lút giờ trò, còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy cô đứng dậy, "Xin lỗi Mặc lão sư, thầy cho em ra ngoài năm phút được không ạ?"

Mặc Khiêm Nhân vuốt cằm nhìn cô hai giây, độ cong khóe môi giảm xuống 0.5 độ, "Năm phút."

Mộc Như Lam rời khỏi phòng học, cảm di động bấm một dãy số...

+++

"Hình như không có manh mối gì." Đứng trong phòng ngủ của Mộc Như Lam, một trong ba cảnh sát kiểm tra trên lầu nói.

"Làm sao mà có được cơ chứ." Một nữ cảnh sát lơ đãng nhìn quanh phòng, thấy chiếc đồng hồ hình búp bê đặt ở đầu giường thật đáng yêu, cô ta liền cầm lên chơi một chút.

"Cũng đúng, đây là nhà của Mộc Như Lam mà, cứ trực tiếp bỏ qua là được rồi, việc gì phải vào lục soát cho mất thời gian?"

"Ngớ ngẩn!" Một cái tát lập tức đập vào ót người vừa lên tiếng, "Nói vậy mà cũng nói được! Đây là công việc nghiêm túc, cho dù nhà của anh có ở ngay bên cạnh thì cũng phải vào kiểm tra, anh có hiểu cái gì gọi là trình tự không?"

"Được rồi, còn căn phòng cuối cùng nữa thôi, đi xem đi." Nữ cảnh sát đặt đồng hồ báo thức trở lại đầu giường.

"Ui da, mọi người đi trước đi, tôi đau bụng quá, muốn vào nhà vệ sinh!" Nam cảnh sát đột nhiên ôm bụng, mặt mày xanh mét.

"Tôi cũng đau bụng." Một nam cảnh sát khác ôm bụng nói, "Chết tiệt, đừng nói là đậu hũ hồi trưa có vấn đề đấy nhé, chẳng phải lão đại bảo đậu hũ anh ấy làm rất đảm bảo sao?"

"O hay..." Nữ cảnh sát trừng mắt nhìn hai người đàn ông một chạy vào toilet một lao xuống dưới lầu, bỏ lại mình cô ta ở đây, "Đúng là lũ lười biếng lắm phân lẫn nước tiểu*! Cho chưa cái tạt tham ăn, đồ của lão đại làm tuy ngon thật nhưng cuối cùng chẳng tên nào thoát khỏi nạn tiêu chảy!"

*Lẫn nhân thi niệu đa (người lười lắm phân lẫn nước tiểu): chỉ những người hay viện cớ này cớ nọ để trốn tránh công việc.

Miệng phàn nàn nhưng vẫn phải đi làm, cô ta rời khỏi phòng ngủ, đi đến căn phòng nằm ở cuối hành lang, cửa phòng đối diện với bức tượng quay mặt về phía hành lang.

Nữ cảnh sát chậm rãi đi tới, thầm nghĩ đây đúng điểm gờ, thông thường hiếm ai thiết kế phòng ốc như thế này.

Nhiều người vào khách sạn đều kị ở phòng cuối hành lang, nghe đồn phòng này thường có ma quý. Lần đó đi công tác, nữ cảnh sát đã ở trong một căn phòng nằm cuối hành lang, kết quả là gặp phải một số chuyện mà tới giờ vẫn khiến cô ta cảm thấy lạnh gáy, chẳng hạn như đột ngột mất điện, bốn cầu không ngừng xả nước, đi rửa tay thì thấy vòi chảy nước màu đỏ, tuy nước đỏ là vì phòng này đã lâu không ai ở, vòi nước bị rỉ sắt nên nước mới bị nhiễm màu đỏ, thế nhưng nữ cảnh sát vẫn không dám ở phòng cuối hàng lang thêm một lần nào nữa.

Kim Bưu Hồ trợn mắt, hơi thở yếu ớt mà dồn dập, tiếng tim đập thành thịch cứ như sấm bên tai. Chỉ cần không muốn chết thì cho dù trước đó có tuyệt vọng thế nào đi chăng nữa, khi thực sự đối mặt với cái chết, ai ai cũng sẽ sợ đến mức toàn thân cứng đờ. Kim Bưu Hồ vẫn nuôi hi vọng được cứu sống, sau đó khiến cho Mộc Như Lam bị tống vào tù, gã không bao giờ muốn gặp lại cô ta nữa, cô ta quá đáng sợ!

Kim Bưu Hồ nghe tiếng bước chân đang càng ngày càng gần, gã như đã thấy cảnh sát mở cửa, phát hiện ra gã, sau đó lớn tiếng báo cho những người khác, bọn họ nhất định sẽ không phải là Lam Nhất Dương thứ hai, bọn họ nhất định sẽ không để Mộc Như Lam tiếp tục càn quấy!

Nữ cảnh sát vận tay nắm, đẩy cửa——

Cửa không nhúc nhích!

Nữ cảnh sát ơ một tiếng, tay nắm xoay được nhưng lại đẩy không ra? Mắc kẹt ở đâu rồi?

Cô ta lại đẩy nhưng vẫn nó vẫn không rục rịch, hoá ra phía trên tay nắm có một cái ổ khoá, gần đỉnh đầu cô ta có một cái ổ khoá, cách mũi chân cô ta mấy cm cũng có một cái ổ khoá.

Bên trong chứa cái gì mà lại khoá đến tận ba ổ?

Nữ cảnh sát ngạc nhiên.

Cô ta lười xuống lầu nên bèn dùng bộ đàm liên lạc với người tầng dưới, "Phòng cuối cùng có khoá, chia khoá..."

"Không cần, cô xuống dưới đi, chúng tôi đã kiểm tra các phòng khác rồi." Người bên kia bộ đàm nói.

"Hả?" Nữ cảnh sát ngớ ra, "Không khám xét nữa à? Tôi chỉ còn một căn phòng nữa là xong rồi."

"Ừ, cô xuống đi, gọi luôn người ngồi trong toilet nữa."

"À, được."

Nữ cảnh sát dần cách xa khỏi căn phòng.

Loáng thoáng nghe được đoạn hội thoại, Kim Bưu Hồ gắng sức phát ra vài tiếng thều thào yếu ớt, gã còn muốn tạo thêm nhiều tiếng động nữa, ngặt nỗi tay chân đã gãy, toàn thân vô lực, hoàn toàn không thể làm gì cả, chẳng lẽ hy vọng lại một lần nữa vượt mặt ngay trước mặt gã?

Nữ cảnh sát bất chợt dừng chân, cô ta nghi hoặc ngoái đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, hình như vừa có tiếng gì đó?

"Đi thôi." Nam cảnh sát trong phòng Mộc Như Lam đi ra vỗ vai cô ta.

"... Ừ." Nữ cảnh sát nhìn cánh cửa một lần nữa, sau đó mới đi xuống lầu, chắc là ảo giác thôi, bằng không chính là có chuyện ma quái như cái phòng khách sạn mà cô ta từng qua đêm. Thật khó tin là Mộc Như Lam dám sống ở đây, nếu là cô ta, căn biệt thự này có cho cũng không dám nhận.

Kim Bưu Hồ tròn mắt nhìn trần nhà, quả nhiên, đã làm quá nhiều điều ác thì cho dù hy vọng có ở ngay trước mặt, gã cũng không thể nào nắm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: V31.2: Khám xét (2)

Thời tiết càng ngày càng lạnh, ban ngày cũng dần dần ngắn lại.

Chớp mắt đã đến kì thi cuối kỳ, học viện Lưu Tư Lan bị bao vây trong không khí ôn tập căng thẳng, ngày mai chính là kì thi cuối kỳ, theo sau đó là chuyến dã ngoại mà mọi người đều chờ mong. Cao trung năm nhất chọn Ý làm đích đến của chuyến du lịch cuối kỳ, mafia Ý và Trung Quốc – Vatican luôn là đề tài có sức hấp dẫn lớn nhất đối với bọn họ.

Bệnh viện.

Lưỡi dao trắng loá nhẹ nhàng chuyển động trên trái táo đỏ rực, từng lớp vỏ mỏng manh bị tước xuống, đầu ngón tay trắng nõn như lưỡi dao thỉnh thoảng lướt qua, làm người ta bất giác cảm thấy sợ hãi.

Chu Nhã Nhã ngồi trên giường bệnh, toàn thân bị băng bó y hệt một xác ướp. Cô ta trừng mắt nhìn người ngồi bên giường, đôi môi run run muốn gọi bác sĩ nhưng lại không thể nào mở miệng, trong tiềm thức cô ta sợ hãi con người này, có điều chính cô ta cũng không biết điều đó.

Nhát dao cuối cùng hạ xuống, ném vỏ trái cây vào trong thùng rác, Mộc Như Lam mỉm cười nhìn cô ta, sau đó mở miệng cắn một miếng táo, trong vị ngọt có chút chua, vừa đủ, làm cô híp mắt hưởng thụ, "Ngon thật." Cô nhìn về phía Chu Nhã Nhã, không mấy may quan tâm đến vẻ oán hận trong mắt cô ta, "Em muốn ăn không?"

Chu Nhã Nhã hung hăng trừng lại, hận không thể nhảy bổ lên bóp chết Mộc Như Lam ngay lập tức. Lúc tỉnh lại biết mình bị liệt hai chân, cô ta quả thực muốn nổi điên, bị liệt hai chân? Nói cách khác cô ta đã trở thành kẻ tàn tật! Đã thế toà án còn muốn bắt cô ta đi trại cải tạo, hơn nữa còn là trại cải tạo đặc biệt! Trại cải tạo dành cho thanh thiếu niên tàn tật phạm tội!

Không ít người tàn tật bởi vì bị kì thị mà tâm lý dần dần biến dạng, dẫn đến những hành vi trộm cắp, hoặc nghiêm trọng hơn là cưỡng hiếp, vơ vét tài sản, giết người, thậm chí còn có kẻ lợi dụng cơ thể không được lành lặn để lừa gạt tình thương sau đó tiến hành phạm tội. Cảm giác tự ti nặng nề khiến bọn họ muốn lấy những vật yếu hơn ra làm đối tượng giải tỏa tâm lý, vì lẽ đó, kẻ tàn tật thường thừa dịp giết chết động vật nhỏ để tìm cảm giác của kẻ mạnh.

Khi hay tin, Chu Nhã Nhã quả thực tức giận đến lồng lộn. Tất cả đều là lỗi của Mộc Như Lam, nếu không phải tại nó thì cô ta làm sao có thể trở thành kẻ tàn tật? Mà nó hại mình như vậy vẫn chưa đủ, còn muốn đưa mình vào chỗ đó chịu khổ! Ai biết những kẻ tàn tật có bị bệnh tâm thần hay không, một người bình thường như cô ta vào đó liệu có bị ức hiếp làm nhục hay không! Đồ ghê tởm! Mộc Như Lam chết tiệt!

Nhưng mà cô ta không có cách nào, công ty Hoa Phương xem như đã phá sản, giờ chỉ còn là một cái xác không hồn. Mẹ cô ta giờ đang ở đâu đó nghĩ cách nâng giá bán nên đã mấy ngày không đến thăm cô ta, mà dù có đến thì cũng không thể làm gì ngoại trừ nhìn cô ta khóc nháo, bà ta đào đâu ra lá gan dám dẫn Chu Nhã Nhã bỏ trốn?

Rộp rộp...

Quả táo bị nhai trong miệng, cô gái ngồi ở trên ghế có vẻ rất thích thú, đến cả kẻ vô tình nhất là thời gian cũng phải nguyện ý dừng lại vì cô, bao bọc trên thân thể cô một vàng sáng mỏng manh màu trắng ngà.

Chu Nhã Nhã nhìn cô, ghen tị và oán hận thiêu đốt trong lòng, "Mày... Tới đây làm gì..." Giọng nói khàn khàn khó nghe như tiếng một bà già cao tuổi.

Mộc Như Lam hơi kinh ngạc, cô vươn tay nâng cằm Chu Nhã Nhã lên, nhìn về phía chiếc cổ bị băng bó bằng mấy vòng gạc vải, "Lần đầu tiên thấy có người cầm dao té lâu tự cắt vào cổ của mình đấy."

Chu Nhã Nhã dùng cánh tay bị bó bột đẩy Mộc Như Lam ra, cô ta cảnh giác trừng Mộc Như Lam như thể vừa đụng phải vi khuẩn bẩn thỉu, “Rốt cuộc mày muốn thế nào?!” Hai cô ta ra nông nổi này, thậm chí trước tết tây còn bắt cô ta phải vào trại cải tạo, xuất viện xong muốn ngồi xe lăn đi dạo một chút cũng không được!

“À... Tôi chỉ là đến thăm cô mà thôi.” Mộc Như Lam mỉm cười cắn một miếng táo.

Chu Nhã Nhã nhìn vẻ thông dong của cô mà hận phát khùng, rõ ràng chỉ kém nhau một tuổi, vì sao bọn họ lại một người ở thiên đường một người tại địa ngục? Rõ ràng nó không phải người tốt, mọi thứ nó làm đều là dối trá! Dối trá!

“Vói cả, mai là kì thi cuối kỳ, sau khi thi xong, cao trung năm nhất sẽ nghỉ ngơi hai ngày rồi khởi hành đi Ý du lịch, những thiếu niên huyết khí phung cuồng tựa hồ rất tò mò về mafia này nọ, các cô gái thì lại thích sự lãng mạn... Đáng tiếc là cô không đi được, học viện Lưu Tư Lan đã khai trừ cô, sau này dù có ra khỏi trại cải tạo thì đi du lịch nước ngoài cũng là một chuyện khó khăn, trừ phi bà mẹ sắp bị ép nát của cô một lần nữa vùng dậy, ông bố của cô được ra khỏi nhà tù.” Mộc Như Lam nói nhẹ nhàng, nụ cười ấm áp, ngữ điệu ôn hoà, vậy mà lọt vào tai Chu Nhã Nhã thì lại trở thành một mũi tên lãnh khốc vô tình, vạn tiễn xuyên tâm!

“Rốt cuộc mày muốn nói cái gì?” Chu Nhã Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói khàn khàn như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Mộc Như Lam cười thâm thúy, “Thấy tương lai của cô quá mờ mịt nên tôi tốt bụng nhắc nhở một chút ấy mà.”

“Ồ cảm ơn!” Chu Nhã Nhã hận nghiêng răng, tương lai mờ mịt? Chẳng lẽ cô ta sẽ trở thành một kẻ bình dân? Vớ vẩn! Đời nào có chuyện đó! Mẹ cô ta là chủ tịch của công ty thành công nhất, bây giờ phá sản thì cũng có sao đâu? Mẹ có thể dựng được công ty Hoa Phụng, chẳng lẽ lại dựng không nổi một cái thứ hai? Mẹ của Chu Nhã Nhã này làm sao có thể vô dụng đến thế? Mộc Như Lam chết tiệt, tới bây giờ mà vẫn hù dọa cô ta, muốn cô ta hạ mình cầu xin tha thứ sao? Thúi lắm! Nằm mơ đi! Chu Nhã Nhã cả đời này tuyệt đối sẽ không hối hận những việc đã làm với Mộc Như Lam!

“Chắc, làm người nhà của cô đúng là vất vả.” Mộc Như Lam nuốt xuống miếng táo trong miệng.

“Cút!”

“Thật vô lễ, dám bảo học tỷ đến thăm cô ‘cút’, chẳng lẽ giáo đường của cô cũng bị phế theo cái chân của cô rồi sao?” Mộc Như Lam cười tủm tỉm xát muối lên vết thương của Chu Nhã Nhã.

Chu Nhã Nhã hận không thể giết Mộc Như Lam.

“Ha ha...” Mộc Như Lam cười khế, đứng dậy dịu dàng nhìn cô ta, “Vậy tôi đi trước, chúc cô có một chuyến đi vui vẻ, khi nào ra khỏi trại nhớ phải tới gặp tôi đây nhé. Tôi đây... nhất định sẽ chờ cô.” Âm cuối kéo dài như được cuốn ở đầu lưỡi, khiêu gợi mà nguy hiểm

Chu Nhã Nhã trừng mắt nhìn hình bóng của Mộc Như Lam, hai tay siết chặt, đây là khiêu khích sao? Đáng chết! Không cần Mộc Như Lam nói, cô ta nhất định cũng sẽ đi tìm!

...

Cùng lúc đó.

Thành phố G, tổng bộ công ty giải trí hoàn cầu TMT, đại sảnh dạ hội lầu một.

Mọi người quần áo lụa là, kéo tay bạn diễn đập bước trên thảm đỏ tiến vào buổi tiệc, máy ảnh trong tay phóng viên nháy liên tục, các ngôi sao lớn tập hợp, tự tin phô bày sức quyến rũ của chính mình.

Bạch Tố Tinh mặc lễ phục màu phấn, đeo một sợi dây chuyền kim cương tinh tế, cũng như chiếc cài trên đầu cô ta, tất cả đều là nhà đầu tư tài trợ giúp.

Cô ta xuống xe đứng ở một đầu thảm đỏ, một ít fan vây quanh bên ngoài lập tức hét to, trong đó không hề thiếu fan nam.

Phim điện ảnh mà Bạch Tố Tinh làm diễn viên chính đã công chiếu nửa tháng trước lễ Noel, nội dung là về tình yêu thuần khiết giữa bối cảnh trường học. Kỹ thuật diễn và cảm xúc dồi dào kịch tính đã giúp Bạch Tố Tinh một lần nữa nổi tiếng, trong nửa tháng ngắn ngủi, cô ta nhận ba hợp đồng quảng cáo, giá trị con người lên cao như mặt trời ban trưa, bắt đầu có dáng vẻ của một minh tinh.

Không ai ngạc nhiên về điều này, bởi vì Bạch Tố Tinh là nghệ sĩ của TMT. Công ty TMT thành lập mới chỉ ba năm nhưng dưới sự lãnh đạo của Đồng Kỳ, cùng với ngọn núi chống lưng là Hoắc gia, dùng thực lực và thế lực, nó nhảy vọt trở thành công ty giải trí bậc nhất trong nước, nghệ sĩ của nó không nhiều lắm, nhưng chỉ cần một cái tên là đã đủ để sáng chói nửa bầu trời.

Có thể sánh với TMT cũng chỉ có công ty giải trí TTB bên Hồng Kông, cũng chính là công ty giải trí dưới cờ Kha gia.

Mái tóc nâu của Bạch Tố Tinh được uốn xoắn, chiếc cài hình vương miện tùy ý gài trên đầu, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu. Nghe thấy tiếng hô, cô ta nở nụ cười thẹn thùng hồn nhiên, dễ dàng bắt được trái tim fan nam, các phóng viên chụp ảnh cũng không khỏi chuyển ống nháy về phía Bạch Tố Tinh.

Nghiêm Cận vẫn mặc tây trang màu đen như mọi khi, bộ dạng như một lão xử nữ mặt than, cô đứng phía trước, nói thầm cho Bạch Tố Tinh biết cô ta phải làm gì để tránh gây ra chuyện mất mặt vào lần đầu tham dự buổi họp mặt hàng năm của TMT.

Khiến Nghiêm Cẩn bất ngờ là Bạch Tố Tinh tiếp thu nhanh đến đáng kinh ngạc, chẳng bằng nói, cô ta trời sinh đã là một con hát.

Phải công nhận Bạch Tố Tinh thật có chút bản lĩnh, khi còn là một người quan sát, Nghiêm Cẩn đã rất ấn tượng với sự ấn nhần và độ linh hoạt của cô ta. Thế nhưng khi hành nghề, tất cả những ưu điểm này sẽ biến thành khuyết điểm, thậm chí còn là kiểu khiến người ta phải giận đến tím mặt. Bởi vì kết hợp với cách hành xử thảo mai của Bạch Tố Tinh, ấn nhần và linh hoạt sẽ được phiên dịch thành —— vô sỉ, ti bỉ, hạ lưu.

Thăm dò kéo dài đến tận đại sảnh, một vài nghệ sĩ nhìn thấy Bạch Tố Tinh, trên khuôn mặt hiện lên vẻ chán ghét. Nghiêm Cẩn không bỏ sót một chi tiết nào. Bạch Tố Tinh đang được rất nhiều đàn ông ái mộ, cô ta là con hát trời sinh, nhưng tuyệt đối không thích hợp với giới giải trí.

Đã tâm quá lớn khiến cô ta bất chấp tất cả mà diễn kịch mọi lúc mọi nơi, lẫn lộn bao năm trong showbiz, chẳng lẽ các tiền bối lại không nhận ra trò hề của cô ta? Cô ta luôn luôn sắm vai yếu đuối để tranh thủ sự đồng tình của người khác, nhưng cũng đồng thời khiến các tiền bối chán ghét cô ta. Trong giới giải trí, đây chắc chắn là một điều bất lợi.

Diễn xuất tốt là chuyện đáng mừng, nhưng nếu cứ đeo mặt nạ 24/7 thì thật quá kinh khủng.

Bước vào đại sảnh, Bạch Tố Tinh mỉm cười đi về phía Nghiêm Cẩn, trong lòng hơi khó chịu khi thấy cách ăn mặc của Nghiêm Cẩn, nhưng thế cũng tốt, cảnh lá làm nền cho hoa, không sợ đoạt đi sự nổi bật của cô ta.

“Nghiêm Cẩn.” Bạch Tố Tinh nhìn quanh đại sảnh muốn tìm Đồng Tứ Hiền, các nghệ sĩ TMT khác không đáng để cô ta để ý tới, đừng quên cô ta chính là Đồng Tứ Hiền thứ hai mà TMT muốn đào tạo, chỉ có Đồng Tứ Hiền mới có tư cách bắt chuyện với cô ta. Còn mấy kiểu thần tượng sweet heart trong nước, trên quốc tế chẳng là cái thá gì cả. Tiền bối thì đã sao, cô ta cóc quan tâm.

Tất nhiên Nghiêm Cẩn biết Bạch Tố Tinh tìm ai, buông ly sâm panh trong tay, cô lạnh nhạt nói, “Đồng Tứ Hiền đang ở Mỹ chuẩn bị tham dự lễ trao giải Oscar năm nay, chắc là phải ba tháng nữa mới về.”

Bạch Tố Tinh nghe vậy thì trong lòng bắt đầu mơ tưởng, sau đó lại càng thêm đắc ý. Không vội, một ngày nào đó, cô ta cũng sẽ cùng Đồng Tứ Hiền đứng trên vũ đài quốc tế.

Cô ta nhìn Nghiêm Cẩn, cất giọng điệu cao cao tại thượng, “Tạm thời hủy bỏ hết lịch trình đi, sáng sớm ngày mai đặt vé máy bay về thành phố K. Tôi muốn tham gia kì thi cuối kỳ của học viện Lưu Tư Lan.”

Cô ta muốn nhanh chóng trở về học viện Lưu Tư Lan để nhìn xem vẻ mặt của mọi người như thế nào, hẳn sẽ có không ít fan của cô ta, biểu cảm của Mộc Như Lam nhất định sẽ rất đặc sắc, ha ha ha!

Trong mắt cô ta thoáng lướt qua một tia u ám, nổi si nhục mà Mộc Như Lam ban tặng, cô ta nhất định phải trả lại bằng hết. Lần này cô ta tuyệt đối sẽ không thất bại, tuyệt đối!

Nghiêm Cẩn lạnh mặt nâng kính mắt, thờ ơ lên tiếng, “Ừ.”

Bạch Tố Tinh quá đắc ý nên nhất thời quên mất, ở thành phố K, chờ đợi cô ta không chỉ có fan, mà còn có cả ông bố kiêm người tình một đêm của cô ta – Mộc Chấn Dương.

Từ ngày đó Mộc Chấn Dương đã cho rằng giữa bọn họ là tình yêu song phương. Sau khi tỉnh lại, Bạch Tố Tinh chỉ muốn giết chết lão già ghê tởm này, có điều cô ta đang vội đến thành phố G quay phim, sợ ông ta đi theo gây chuyện, cuối cùng đành dỗ ngọt cho ông ta ở lại thành phố K. Mộc Chấn Dương nghĩ Bạch Tố Tinh thật lòng với mình, tưởng Bạch Tố Tinh nói ông ta không cần vất vả tức là ông ta không cần phải đi làm, không cần phải sống khổ nữa.

Vì thế Mộc Chấn Dương không đi tìm việc làm thật, tiêu hết tiền thì lại xin Bạch Tố Tinh, Bạch Tố Tinh cho hai lần, sau không nhận được nữa nên đổi số điện thoại. Ngày qua tháng lại, giữa thành phố G xa xỉ phồn hoa, cô ta quên bằng sự tồn tại của Mộc Chấn Dương.

Nào biết, lúc này Mộc Chấn Dương đang chật vật ngồi dưới chân cầu vượt, tóc không biết đã bao lâu chưa gội, râu không biết đã bao lâu chưa cạo. Ông ta đỏ mắt đọc tin tức giải trí trên báo, người đang ôm tay nam diễn viên chính để quảng bá cho bộ phim mới, dường như chính là đóa sen trắng Bạch Tố Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: V31.3: Khám xét (3)

Mộc gia.

Lúc Mộc Như Lam về nhà, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đang nghiêm túc đóng cửa ôn bài trong phòng đọc, có một người chị thành tích đứng nhất

cả nước, thân là em trai nếu thi cử quá tệ thì sẽ khiến Mộc Như Lam mất mặt.

Kha Uyển Tinh đang xem tin tức trong phòng khách, thấy Mộc Như Lam bước vào thì nhàn nhạt nhìn lướt qua, hừ một tiếng, không nói chuyện. Đường như từ sau sự việc ở nhà hàng Lâu Lan ngày đó, Kha Uyển Tinh cuối cùng cũng không còn duy trì hình tượng người mẹ nghiêm khắc mà hiền từ nữa. Bà ta giận Mộc Như Lam không chịu nhường nhà hàng Lâu Lan cho mình, giận Mộc Như Lam không nghe lời mình mà cứ qua lại với Mặc Khiêm Nhân. Tính tình Kha Uyển Tinh cao ngạo như thế, sau những chuyện mất mặt đó, làm sao bà ta còn có thể chủ động hòa ái với Mộc Như Lam như trước kia?

Về phần Mộc Như Lam?

Cô vào nhà, mỉm cười nhìn Kha Uyển Tinh, “Chào buổi tối, mẹ.” Nói xong còn đứng tại chỗ vài giây, thấy Kha Uyển Tinh không thèm để ý đến mình, cô thu lại nụ cười, “Con lên lầu, mẹ đi ngủ sớm một chút nhé, chúc mẹ ngủ ngon.” Dứt lời liền hơi cúi đầu đi lên lầu.

Với Chu Phúc mà nói, Kha Uyển Tinh chính là một kẻ khiến người ta không thể nào ưa nổi, thật quá quái, có người mẹ nào lại căm ghét với con gái của mình như thế? Không nhường nhà hàng Lâu Lan cho bà ta là bởi vì Mộc Như Lam không có khả năng nhường, nội quy mà Kha lão gia từ định ra có hiệu lực pháp luật. Mộc Như Lam đã quá ưu tú, mang đến lợi ích cho bà ta cũng quá nhiều. Thế mà ngay đêm trước ngày thi lại gây thêm áp lực cho cô, rốt cuộc bà ta có thực sự quan tâm đến con gái mình hay không?!

Tuy nhiên trong mắt Kha Uyển Tinh thì lại không phải như vậy, đây là thái độ Mộc Như Lam nhận sai với bà ta sao? Bà ta chỉ muốn biết tiền của nhà hàng Lâu Lan đi đâu thôi mà. Hơn nữa, mình sinh ra nó, nuôi dưỡng nó suốt bao nhiêu năm, bây giờ lấy chút tiền của nó thì có gì không đúng? Đã thế nó còn muốn ở chung một chỗ với tên thầy giáo Mặc Khiêm Nhân nghèo kiết xác kia, chẳng lẽ ví dụ của bà ta và Mộc Chấn Dương chưa đủ thể thảm hay sao? Chỉ có gã cho danh môn quý tộc thì nó mới không gặp kết cục bi đát, Kha Uyển Tinh bà ta mới không bị mất mặt! Như vậy mới là vẹn cả đôi đường!

Kha Uyển Tinh không để ý tới Mộc Như Lam. Dù sao thì, bây giờ cái tên Mặc Khiêm Nhân kia đã không còn ở thành phố K nữa, chỉ cần bà ta tranh thủ thời gian rảnh đưa Mộc Như Lam đến thủ đô, mở mang kiến thức xem thế nào mới là quý tộc chân chính, thế nào mới là thiếu gia danh môn, nó kiêu gì cũng sẽ quên cái tên nghèo rớt mồng tơi kia! Mộc Như Lam không thể phản kháng, bà ta tuyệt đối không cho phép nó phản kháng!

Mộc Như Lam vòng qua cầu thang, khoe môi cong lên, cô bước vào phòng, một tiếng hừ thoải mái tràn ra khỏi đôi môi.

Cô tắm rửa một chút, sau đó mặc áo ngủ vải bông đi đến trước bàn. Bỏ câu lười biếng đậu ở góc bàn, trong cái tổ nhỏ mà Mộc Như Lam làm cho nó, phía trên lót một chút vải bông mềm mại, cũng may là nó còn biết bay ra ngoài để đại tiện tiểu tiện. Nó nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt như hai hạt đậu đen vẫn ngu ngu ngốc ngốc như trước.

Mộc Như Lam vươn ngón trỏ xoa nhẹ cái đầu nhỏ của nó hai bên rồi lật xem năm bài thi gần nhất trước khi thi cuối kỳ, sau đó cô ngồi xuống ghé dựa, cầm lấy bút, bắt đầu chăm chú làm bài.

Đến khi làm xong hai đề, Mộc Như Lam chợt nhớ ra điều gì đó, cô cầm lấy chiếc điện thoại trên mặt bàn, bấm một dãy số.

Không giống với thành phố K đang chìm trong màn đêm, San Francisco lúc bấy giờ là sáng sớm mờ mịt sương mù.

Máy bay hạ cánh muộn hơn dự tính.

Mặc một chiếc áo khoác nhung cao cổ màu đen, người đàn ông cao gầy kéo một chiếc vali 20 inch cỡ vừa đi đến phòng chờ sân bay. Trong bầu không khí lạnh lẽo mông lung, giữa những người đang chờ máy bay hay đợi đón người nhà, bóng dáng của hắn nổi lên bật bật, phù hợp một cách hoàn hảo với mái tóc đen và khuôn mặt lạnh lùng nhợt nhạt, vóc dáng của hắn trong mắt người phương Tây cũng coi như khá cao, hai màu trắng đen khoác trên người tạo nên một nét độc đáo đặc biệt.

Ồ, một người đàn ông phương Đông, một người đàn ông phương Đông tuấn tú và quyến rũ đến mê người.

Bên cạnh cửa xe hơi màu đen, một người đàn ông phương Tây đeo thẻ FBI liên tục nhìn đồng hồ trên tay, rồi thỉnh thoảng lại nhìn vào trong sân bay, hắn mặc áo khoác màu xám, tay đeo găng da màu đen, thoát nhìn ba mươi mấy tuổi, vòng bụng nhỏ, khuôn mặt có hơi chất phác, trong mắt lại thỉnh thoảng hiện lên vẻ sắc xảo.

Khí lạnh trên người hắn rất nặng, xem ra đã đợi một lúc lâu.

Máy bay chờ Mặc Khiêm Nhân hạ cánh trễ làm hắn cũng phải chịu tội theo.

Đến khi nhìn thấy bóng dáng trong trẻo kia, người đàn ông mới thở phào nhẹ nhõm, “Ồi, lạ Chúa! Amon, cậu cuối cùng cũng xuất hiện, thật sự là thượng đế phù hộ, lần này cậu nhất định phải ra tay hỗ trợ, xin cậu đấy.”

“Nói cho tôi biết các anh lại gây ra chuyện gì ngu xuẩn khiến Ive trả đũa quyết liệt như thế.” Mặc Khiêm Nhân thuận tay giao hành lý cho người được cử tới, lạnh lùng nói.

“Oh, no, đừng nói với tôi như vậy chứ bạn thân ái, lần này chúng tôi thật sự rất cần sự trợ giúp của cậu, nghị sĩ Savile hứa hẹn chỉ cần Ive đồng ý ra tay cứu sống con gái bảo bối của bà ta thì bà ta sẽ xem xét hỗ trợ thỉnh cầu kết thân của chúng tôi.” Hắn vừa bỏ hành lý của Mặc Khiêm Nhân vào cốp xe vừa nói dồn nói dập, chỉ sợ Mặc Khiêm Nhân không để hắn nói cho hết lời, sau đó nhanh chóng chạy vào ngồi xuống ghế tài xế.

Mặc Khiêm Nhân đã ngồi vào ghế sau, cài dây an toàn, nghe vậy, khoe miệng hắn nhếch lên giễu cợt, “Đó là chuyện của các anh. Vậy ra các anh đã để

Ive làm thử chứ gì? Thế nào? Có phải Ive đã cắt bỏ và vui vẻ hưởng dụng từ cung của con dê nhỏ mà các anh đưa đến không?”

Dám tùy tiện làm giao dịch với kẻ biến thái trong nhà giam của hấn, lại còn vọng tưởng nhận được hứa hẹn của đối phương, đúng là ngu hết chỗ nói.

“Ồi...” Schmidt khỏ sở rên khế, “Chúng tôi không ngờ, hấn... hấn lừa chúng tôi.”

“Chúc mừng, các anh vẫn sống khỏe mặc dù đã vô tư làm giao dịch với những kẻ lừa đảo hàng đầu thế giới.”

“Amon, cậu phải giúp chúng tôi.”

“Tôi không giúp được anh, Schmidt. Lần này tôi trở về không phải để giúp các anh lau mông.” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng đáp, có thể thấy rõ hấn đang rất bất mãn, nếu bọn họ không hành động ngu xuẩn thì hấn đã chẳng phải vội vội vàng vàng đáp máy bay trở về, đến nỗi chỉ có thể tạm biệt Mộc Như Lam bằng một cái tin nhắn!

Schmidt còn chưa kịp trả lời thì Mặc Khiêm Nhân đã bị tiếng rung của chiếc điện thoại vừa mới khởi động hấp dẫn tầm mắt, đôi mắt lạnh nhạt khế nhúc nhích, hấn ấn nút trả lời, đặt điện thoại lên tai, nhiệt độ lan đến vành tai, âm ẩm.

“Đến nơi rồi à?” Xuyên qua micro, giọng nói của Mộc Như Lam truyền đến khiến người ta không khỏi hốt hoảng. Mới hôm qua bọn họ còn đứng chung dưới một bầu trời, vậy mà hôm nay đã cách nhau cả một đại dương.

Mặc Khiêm Nhân dựa người ra sau, khuôn mặt lạnh lùng bỗng nhiên chuyển dịu dàng, giọng điệu của hấn vẫn mang theo sự lạnh nhạt đặc hữu, nhưng lúc này lại cực kỳ dễ nghe, “Ừ.”

“Ở sân bay San Francisco có thấy được mặt trời mọc không?” Mộc Như Lam lại hỏi, cô nhìn đồng hồ, bây giờ là mười giờ tối, bên Mặc Khiêm Nhân chắc chỉ khoảng bảy giờ sáng.

Mặc Khiêm Nhân theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy thành phố bên kia con đường đang dần dần tỉnh giấc, bầu trời dày đặc mây như có thể đổ tuyết bất cứ lúc nào, hấn thu hồi ánh mắt, “Không thấy được.”

“Thật đáng tiếc, nếu có em ở đó thì nhất định sẽ giúp anh tìm một góc độ có thể thấy được mặt trời mọc.” Mộc Như Lam cười, trong tư tưởng của cô, cho dù thế giới phồn hoa hơn nữa, nhà cao tầng mọc nhiều hơn nữa, chỉ cần cô muốn thì nhất định sẽ tìm được. Cuộc sống luôn tràn ngập hy vọng, chẳng phải sao? Chỉ cần người kiên nhẫn thì chuyện gì cũng sẽ giải quyết được.

“Mà này, bệnh viện tâm thần mà Khiêm Nhân đang công tác là ở đâu? Tên gì vậy?” Hôm nay, Mộc Như Lam nhận được tin nhắn Mặc Khiêm Nhân phải về Mỹ làm việc thì mới chợt nhớ ra, cô vốn muốn tới bệnh viện tâm thần chỗ Mặc Khiêm Nhân để nghỉ ngơi vài ngày, lại quên hỏi xem nó là bệnh viện tâm thần nào ở California.

Mặc Khiêm Nhân lập tức trầm mặc, hấn nhận ra sự hứng thú nồng đậm trong giọng nói của Mộc Như Lam, như thể cô sẽ chạy đến nghỉ dưỡng ở bệnh viện tâm thần của hấn bất cứ lúc nào.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện đáng để mong chờ, cho dù bệnh viện tâm thần Coen là địa bàn của hấn.

“Em muốn tới đây?” Mặc Khiêm Nhân nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, nơi đó Schmidt đang nhìn hấn bằng một ánh mắt quái dị.

Schmidt là FBI, có mối quan hệ khá tốt với Mặc Khiêm Nhân, nguyên nhân là vì bọn họ đã quen biết nhau từ khi Mặc Khiêm Nhân còn chưa tốt nghiệp Harvard. So với những người khác, tiếng nói của hấn cũng có một chút phân lượng, mặc dù không chắc được bao nhiêu.

Nhưng trọng điểm là, Schmidt quen biết Mặc Khiêm Nhân hơn sáu năm nên cũng học được một ít tiếng Trung, có thể nghe hiểu đại khái những câu đơn giản trong lời nói của Mặc Khiêm Nhân. Kể cả khi nghe không hiểu, sự thay đổi của Mặc Khiêm Nhân tuy không quá rõ ràng nhưng cũng đã đủ để hấn phải kinh ngạc vạn phần.

Chúa ơi, Amon thân ái của hấn mới về nước một chuyến mà đã rơi vào bẽ tình rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: V32.1: Giải phẫu (1)

Khiêm Nhân không để ý Schmidt đang nghĩ cái gì, vì hấn đang mãi chú ý tiếng hít thở của người ở đầu dây điện thoại bên kia. Mỗi khi cô nở nụ cười liền tạo thành những chấn động nhỏ, ảnh hưởng lên tiết tấu của nhịp thở trong không khí. Cứ như thế, sự dao động trong nhịp thở như là một lời nhắn nhủ, truyền đạt tới anh những cảm xúc vui vẻ của một cơ thể sống khỏe mạnh về mặt thể chất vật lý

Nghe được câu hỏi của Mặc Khiêm Nhân, vẻ mặt của Mộc Như Lam hiện lên nét cười, "Ừm." Dù sao cũng là bệnh viện tâm thần, như vậy, đương nhiên

là một lựa chọn tốt để thoải mái hưởng thụ, nhất là lại có Mặc Khiêm Nhân ở đó có lẽ sẽ tốt hơn so với chỗ khác.

Được rồi, cô chắc chắn trả lời đương nhiên.

Mặc Khiêm Nhân day day mi tâm, "Chuyện này để sau hẵng nói được không? Em bây giờ còn không ngủ sao?" Mặc Khiêm Nhân nhìn đồng hồ trên cổ tay, bên kia cũng muộn hơn mười giờ đêm rồi, ngày mai không phải có kiểm tra cuối kỳ sao?

"Còn ba đề vẫn chưa làm." Tuy rằng đối với người đã sớm tự học qua giáo trình đại học như cô thì những bài thi trình độ cao trung như thế này vô cùng đơn giản. Nhưng đối với thói quen hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày mà nói, một khi nhiệm vụ được đặt ra thì dù thế nào cô cũng muốn làm cho xong.

Phía trước là hai lối rẽ, một hướng đi đến bệnh viện tâm thần Coen của Mặc Khiêm Nhân, một hướng là trụ sở FBI ở California. Schmidt nhìn vào kính chiếu hậu liếc Mặc Khiêm Nhân một cái, thầm nghĩ tới hướng đi đến cơ quan của mình, hẳn đã không nói được Mặc Khiêm Nhân, thôi thì để cho những người khác nói đi.

"Bên phải." Mặc Khiêm Nhân thân nhiên lên tiếng, ánh mắt cũng không hề nhìn lên.

Schmidt liền thở dài một hơi, bắt đầu đi chạy theo hướng bệnh viện tâm thần Coen. Xem ra vẫn nên để người đứng đầu cơ quan bên mình tới đây.

"Anh đang bận à?" Mặc Như Lam hỏi, dường như là chạy về rất khẩn cấp, xem ra là đã xảy ra chuyện gì thì phải.

"Có chút việc, em đi ngủ sớm một chút đi, thức khuya ôn tập trước khi thi là hành động rất không sáng suốt."

"Ừ, em biết rồi." Mặc Như Lam cúp điện thoại, khoe môi mỉm cười lộ vẻ ám áp động lòng người, cầm bút trong tay, bóng dáng ở dưới ngọn đèn vẫn không nhúc nhích, như một pho tượng chuyên chú.

Mặc Khiêm Nhân cất điện thoại vào, Schmidt liền nhìn không được hỏi, "Hey, Amon, là bạn gái của anh hả? Vẫn còn đang đi học?" Schmidt rất kinh ngạc, Mặc Khiêm Nhân có thể thích một cô gái? Ôi lạ Chúa, hẳn đang nằm mơ sao? Cái tên không hiểu tình cảm này yêu thích một cô gái? Schmidt còn tưởng rằng đời này Mặc Khiêm Nhân chỉ trông chừng đám biến thái kia sống như thế nào thôi.

Mặc Khiêm Nhân không để ý tới hắn, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, phong cảnh bên ngoài lướt qua cực nhanh. Hẳn quá quen thuộc với những tòa nhà cao tầng, những cảnh vật, trời xanh mây trắng, hẳn đã từng ở tại quốc gia này nhiều năm, kiên trì, say mê không muốn rời đi. Lúc này lại bắt đầu mơ hồ nhớ lại hẳn vừa mới rời khỏi mảnh đất này không lâu, có lẽ là bởi vì một người... Lại là vì một người?

Schmidt thấy Mặc Khiêm Nhân không để ý tới mình, chỉ nhún vai, cũng không nói nữa, cũng sớm quen với tính tình của Mặc Khiêm Nhân, nếu có một ngày hẳn đột nhiên trở nên nói nhiều, đó mới là kỳ quái.

Chiếc xe nhẹ nhàng lướt trên những con đường nhộn nhịp, rẽ qua từng góc đường uốn lượn, đi khoảng ba, bốn giờ đồng hồ, cuối cùng tiến vào phạm vi của một ngọn núi. Hai bên con đường xi măng là cây cối cao không tới mười mét. Một cái cửa sắt lớn xuất hiện ở trước mắt, có nhiều quân nhân canh giữ ở đó. Bọn họ mặc đồng phục nguy trang, tựa như bộ đội đặc chủng, mở cửa xe, kiểm tra bên trong một chút, xác thực của văn kiện mà Schmidt đưa ra là hợp lệ thì mới cho đi vào, ngay cả khi họ biết người đang ngồi ở phía sau kia chính là lão đại của nhà tù này.

"Thật nghiêm ngặt." Schmidt lẩm bẩm, trong lòng cũng đã nghĩ tới không dưới mấy trăm lần, thật không hổ là nhà giam có khả năng phòng thủ mạnh nhất, với độ an toàn tuyệt đối, bên trong giam giữ đều là phạm nhân nguy hiểm nhất trên thế giới. Theo lý thuyết mỗi một người đi vào đều bị kiểm tra thân phận, bọn họ tuy rằng không có bỏ qua việc kiểm tra bên trong xe, nhưng đối với Mặc Khiêm Nhân lại chỉ nhìn vài lần, không có yêu cầu hắn đưa ra giấy chứng nhận, xem như đã là một loại đặc quyền.

Mặc Khiêm Nhân vẫn không nói chuyện như trước, nơi đây đối với hắn mà nói giống như sân nhà của mình, dễ chịu và tự do thoải mái, ngoài ra hoàn toàn không có cảm xúc khác.

Cửa sắt lớn chậm rãi mở ra, Schmidt đạp chân ga, chậm rãi lái xe đi vào.

Lúc này không có nắng, bầu trời với những tầng mây thật dày, có vẻ như tuyết có thể rơi bất cứ lúc nào, gió lạnh xào xạc, thổi tới cây cối cao lớn hai bên, chạm vào nhau tạo ra tiếng sột soạt.

Mặt đường hơi ẩm ướt, có nai con đứng ở bên đường, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chiếc xe chạy qua. Nơi này giống như một ngọn núi xanh tươi đẹp đẽ, có nai, có dê, có cây, có hoa, không khí tươi mát sạch sẽ, phong cảnh hết sức mê người, là một nơi thích hợp để tu dưỡng thể xác và tinh thần.

Mà thực tế đúng là như vậy chẳng phải sao? Mặc dù cái "bệnh viện" kia có hơi đặc biệt, "các bệnh nhân" bên trong cũng vô cùng đặc thù.

"Ồi, tôi đã bắt đầu sợ nổi da gà." Xe còn chưa tới gần tòa nhà màu trắng phía trước, cổ họng Schmidt liền run lên.

"Anh có thể chạy trở về ngay lập tức." Mặc Khiêm Nhân chờ xe ngừng lại ở lối vào của cửa sắt, mở cửa xe, nói một câu.

"Đừng nói lời vô tình như vậy Amon, chúng ta nên nói chuyện một chút." Schmidt vội vàng mở cửa đi theo sau. Vẫn băn khoăn suy nghĩ về việc khiến hắn đi thuyết phục Ive, để cho Ive ra tay cứu người chứ không phải biến bệnh nhân thành một bữa ăn ngon.

Chỗ cửa sắt lớn cũng có hai bộ đội đặc chủng giống như cảnh sát mang súng đứng canh gác. Nếu nhìn kỹ, thực ra dọc theo đường đi lên đều có thể quan sát được trên màn hình theo dõi toàn cảnh ba trăm sáu mươi độ, không có góc chết, cùng với chương trình công kích từ xa, chặt chẽ đến mức một

con ruồi cũng không thể bay ra khỏi phạm vi, hướng chỉ là mưu tính vượt ngục hoặc là tới cứu người?

"Ngài viện trưởng!" Một người đàn ông da đen đầu trọc mặc đồng phục màu đen nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân thì vui vẻ kêu lên, anh ta đi nhanh xuống cầu thang, chạy qua sân trước đến sau cổng sắt lớn, "Ngài đã trở lại!"

Phía sau tòa nhà màu trắng kia được bao quanh bởi một vòng song sắt và vườn hoa, có vẻ như chỉ có ba tầng lầu, diện tích không lớn, giống như một trại an dưỡng loại nhỏ.

Mặc Khiêm Nhân lấy lại giấy chứng nhận, rồi đi vào, Schmidt ở phía sau, hai người đi vào, cửa sắt phía sau đóng lại sít sáo.

"Joy đâu?" Mặc Khiêm Nhân đi phía trước, nhịp chân lạnh lùng, tự tin. Hai người bọn họ đi nhanh theo phía sau Mặc Khiêm Nhân, bước chân giẫm trên sàn gạch men sứ bóng loáng, phát ra tiếng lộp cộp, hành lang sạch sẽ, gạch men sứ màu trắng, vách tường phản chiếu bóng dáng ba người.

"Joy tiên sinh đang ở văn phòng chờ ngài ạ." Người da đen nói.

Joy là thư ký của Mặc Khiêm Nhân, cũng là phó viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen. Lúc Mặc Khiêm Nhân không ở bệnh viện, hầu hết mọi chuyện đều do Joy giải quyết. Có điều hẳn không giống với Mặc Khiêm Nhân, Joy không phải sinh viên tốt nghiệp khoa tâm lý học, mà là do cơ quan chính phủ có liên quan phái tới, nói là để hỗ trợ Mặc Khiêm Nhân, thật ra, mục đích chính là để giám sát và kiểm chế. Dù sao Mặc Khiêm Nhân cũng không phải người của nước Mỹ, hẳn lại là người không tuân theo việc quản lý giáo dục, vì đề phòng sự cố chệch đường ray, đương nhiên phải có sự tồn tại của Joy.

Mặc Khiêm Nhân không nói gì, chỉ nhắm hướng văn phòng của hắn đi tới.

Trên đường đi hết sức im lặng, thoạt nhìn có vẻ trống rỗng, như thể không có bao nhiêu nhân viên công tác.

Rẽ vào một góc, thấy được văn phòng viện trưởng, một người đàn ông cao gầy, lưng thẳng ngồi trên ghế sofa màu đen, khoảng trên dưới ba mươi tuổi, một đầu tóc vàng để rũ ở phía trước, phần tóc phía sau được cố định bởi keo xịt tóc, còn có tây trang nghiêm túc màu đen, thoạt nhìn vô cùng cũ kỹ.

Hắn nghe thấy tiếng động, quay đầu, thấy Mặc Khiêm Nhân, trong phút chốc, đôi mắt màu xám xịt qua một chút thiếu tự tin, giây tiếp theo lại mỉm cười, hơi giương cằm, thoạt nhìn giống như đang cố giữ bình tĩnh và dường như tìm lý do để vực dậy bầu không khí.

Mặc Khiêm Nhân liếc một cái, không nói chuyện, trực tiếp đi đến phía sau bàn làm việc của mình. Schmidt nhìn hai người, ngậm miệng không lên tiếng. Joy hít sâu hai cái, tự nhủ bản thân bình tĩnh bình tĩnh.

"Joy, tôi nghĩ tôi đã nói lúc tôi không ở đây thì phải từ chối tất cả những nhà nghiên cứu, đầu óc của anh bị ai đập cho ngu đi rồi à?" Mặc Khiêm Nhân tùy ý lật một đồng văn kiện trên mặt bàn, lạnh nhạt nói, nghe không ra cảm xúc gì, nhưng đoán chừng cũng không tốt.

"Viện trưởng, đó là ngoài ý muốn. Trước đó, tôi không biết kính thủy tinh dày chỗ Ive lại có thể bị vỡ đột ngột làm cửa mở ra, hướng chỉ trước khi để cho các nhà nghiên cứu đi vào, tôi đã làm tốt công tác cảnh cáo. Đối phương dùng luận văn tốt nghiệp vô cùng chân thành khẩn cầu, tôi không thể không đồng ý." Joy nâng cằm bình tĩnh nói, nhưng nếu hắn dám nhìn thẳng vào Mặc Khiêm Nhân thì có lẽ sẽ tương xứng với giọng điệu của hắn hơn.

"Vậy là muốn để Ive như thế này phẫu thuật cho con gái của nghị sĩ sao?" Mặc Khiêm Nhân lại nói.

"Ồi ngài viện trưởng, tôi nghĩ ngài phải biết rằng Ive là người duy nhất dám xử lý hai ca phẫu thuật mà đến những bác sĩ giỏi nhất cũng phải bó tay, hơn nữa còn thành công cứu sống bệnh nhân. Hẳn là bác sĩ thiên tài. Trung Quốc không phải có câu ngạn ngữ là 'Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp' sao? Tại sao chúng ta không thể cứu cô gái Castilla bé bỏng đáng thương kia?"

"Vậy sao? Có lẽ anh nên nhớ lại một chút, sau khi thành công trong cuộc giải phẫu kỳ tích kia, Ive đã chúc mừng thành công của hắn như thế nào." Độ âm trong giọng nói của Mặc Khiêm Nhân bỗng giảm xuống, sắc mặt của Joy cũng chợt trở nên trắng bệch.

Chúc mừng như thế nào? Hắn cứu sống người bị toàn thể giới tuyên bố sắp đi vào cõi chết. Đương lúc cô gái ôm lòng oán hận nói cảm ơn, hắn mời cô gái cùng nhau ăn mừng. Cuối cùng cô gái kia, không biết có nên nói là may mắn hay không, bị hắn nuốt vào bụng cùng với đậu và rượu đỏ cao cấp. Khi Mặc Khiêm Nhân đến bắt hắn, hắn còn dùng phong độ quý ông để nói với Mặc Khiêm Nhân rằng, hắn vẫn chưa hưởng thụ phần tử cung mà hắn yêu thích nhất, xin hãy cho hắn thêm vài phút nữa, sau đó bị Mặc Khiêm Nhân đánh.

Joy xấu hổ cúi đầu, nhưng cũng không nói câu xin lỗi. Cứu người thật ra chỉ là thứ yếu, cái chính là hắn ham muốn lợi ích có thể lấy được từ chỗ nghị sĩ. Điều đó thế nhưng làm cho hắn nhất thời quên Ive là bác sĩ thiên tài được thế giới ca ngợi đến mức thiếu chút nữa nhận giải Nobel y học, nhưng đồng thời cũng là một tên biến thái ăn thịt người vô cùng hung ác và ghê tởm.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng lướt mắt qua Joy, đứng dậy, "Có lẽ tôi nên đi xem cái tên Ive kia."

Joy nghe vậy thì lập tức đuổi theo, Schmidt cũng thế, bọn họ đều có mục tiêu giống nhau là van cầu Mặc Khiêm Nhân thuyết phục Ive cứu sống con gái của nghị sĩ với điều kiện tiền quyết là không xuống tay giết người, mặc dù đây là một chuyện hết sức mạo hiểm.

Bọn họ rời khỏi văn phòng, đi đến cửa cầu thang, cầu thang không phải hướng lên trên mà là dẫn xuống dưới, phạm nhân bị nhốt ở tầng một và tầng hai dưới đất. Sau đó, một cánh cửa sắt lại xuất hiện, những cảnh sát quanh đó đều mặc đồng phục màu đen, ngang hông đeo dùi cui và súng, nghiêm mật canh giữ từng trạm kiểm soát, khắp nơi đều là camera theo dõi, cùng với thiết bị công kích điều khiển từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: V32.2: Giải phẫu (2)

Trung Quốc. Thành phố K.

Ánh nắng yếu ớt xuyên qua những tầng mây dày, chiếu xuống mặt đất một chút ánh vàng.

Sáng sớm, học viện Lưu Tư Lan có không ít học sinh ở trong khuôn viên trường học, bọn họ có chút khẩn trương, vội vàng ôn tập, nhưng mí mắt mệt mỏi đóng cụp rồi ngủ thiếp đi.

Lớp F năm hai cao trung.

Cầm của Thái Sử Nương Tử từ trên mặt bàn, phía trước cầm một quyển sách ngữ văn dựng thẳng đứng, mí mắt cụp chặt, khóe miệng có chất lỏng khả nghi lặng lẽ chảy xuống.

Đột nhiên, một cánh tay của con trai xuất hiện ở phía trên cô, nhẹ nhàng lấy đi quyển sách trên tay cô, Lễ Thân ngồi ở phía trước Thái Sử Nương Tử, vừa ăn những chiếc bánh bao thơm ngào ngạt của nhà hàng Lâu Lan, vừa đây hứng thú xem Thái Sử Nương Tử ngủ.

Bỗng nhiên, mũi Thái Sử Nương Tử giật giật, dường như là mùi vị quen thuộc, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn còn chép chép hai cái, chiếc cằm nhỏ đặt trên mặt bàn thô cứng, lạnh như băng, cô cũng không thấy mệt hay than đau.

Xem ra ngày hôm qua quá mệt mỏi.

Tay Lễ Thân đang vươn ra, muốn chơi đùa tay của cô nhưng đành phải ngừng lại. Ngược lại, đưa miếng bánh bao trên tay mình đẩy tới bên miệng Thái Sử Nương Tử. Thái Sử Nương Tử nhắm mắt lại cái mũi giật giật, hé miệng to ra. Lễ Thân lấy bánh bao nhét vào, cô ăn tại chỗ, chắc cũng không biết bản thân mình có phải được đút cho ăn hay là nằm mơ nữa.

Lưu Bùi Dương ngồi một bên soi gương, là lời nhìn Lễ Thân với Thái Sử Nương Tử liếc mắt một cái, sau đó khinh thường quay đầu tiếp tục sửa sang lại kiểu tóc của mình, thôi đi, hai người thanh mai trúc mã ấu trĩ, hần lười để ý bọn họ, làm bản thân trở nên đẹp đẽ, mỹ lệ hơn mới quan trọng.

Lê Mặc một bộ dáng như trước, trầm lặng, ít nói, ngồi bên cạnh Đoạn Nghiêu, sống lưng thẳng tắp, cầm sách với bút trên tay... Nhắm mắt lại ngủ.

Đoạn Nghiêu gác hai chân lên bàn, ngã ghế dựa sát vách tường phía sau, quyển sách màu trắng không bìa trên tay che đi khuôn mặt yêu nghiệt.

Bạch Tố Tinh ngồi xe đi vào học viện Lưu Tư Lan, cô ta đã bị đuổi học, nhưng nhờ lợi dụng thân phận ngôi sao TMT của mình, cùng với cái miệng biết ăn nói, nhanh nhẹn miệng thuyết phục Hoắc Á Lận. Tuy không làm cho cô ta trở thành học sinh của học viện Lưu Tư Lan một lần nữa, nhưng lại cho phép cô ta tới tham gia kỳ thi cuối cùng trong năm nay. Hơn nữa, trong tương lai có khả năng lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp.

Còn cô ta thì chụp một mẫu quảng cáo miễn phí vào năm sau cho Âu gia. Hoắc Á Lận tính toán giá trị của cô ta hiện tại, cho rằng TMT thật tình muốn lãng xê Bạch Tố Tinh thành Đồng Tử Hiền thứ hai. Nghe nói Đồng Tử Hiền chụp một mẫu quảng cáo ba mươi giây thì yêu cầu đối phương phải bỏ ra ít nhất hơn một ngàn vạn phí quảng cáo. Hoắc Á Lận hiển nhiên sẽ không luyến tiếc một cái học vị của học viện Lưu Tư Lan để đổi lấy một đại minh tinh tiền đồ rực rỡ.

Đối với Bạch Tố Tinh mà nói, quay một quảng cáo là chuyện rất đơn giản. Cô ta muốn lấy lòng Hoắc Á Lận, trở thành con dâu Âu gia, cũng muốn lúc Mộc Như Lam còn học ở học viện Lưu Tư Lan, đá cho một cước, nếu Mộc Như Lam đã không ở Lưu Tư Lan, vậy những chuyện cô ta làm còn có ý nghĩ gì? Nói cho cùng, cô ta mới là người đạt được nhiều lợi ích nhất.

Bạch Tố Tinh mỉm cười chui khỏi xe, trên mặt trang điểm tỉ mỉ, mặc đồng phục học viện Lưu Tư Lan, một đầu tóc xoắn búi ngắn kiểu công chúa ở phía sau với một chiếc vòng kim cương được trang trí xung quanh bằng bạc, thoát nhìn tựa như một tiểu công chúa chân chính. Cô ta cho rằng cô ta đã lột xác hoàn mỹ, hết thấy những vết bẩn đã sớm biến mất dưới ánh sáng của cô ta.

Nhưng khi cô ta ngẩng đầu thì hoàn toàn không nhìn thấy cờ xí, băng rôn chờ đợi của fan như trong tưởng tượng, bên ngoài học viện Lưu Tư Lan cho tới khu bên trong, ngoại trừ xe ở ngoài, còn lại trống trơn. Thình thoảng có mấy học sinh từ bên trong xe bước xuống, ôm sách vội vàng chạy vào trường, cũng chẳng thèm liếc Bạch Tố Tinh một cái.

Bạch Tố Tinh tức run lên, cắn môi một cái, cô ta rõ ràng đã nói trên weibo là sáng sớm hôm nay sẽ tới học viện Lưu Tư Lan thành phố K!

Cô ta hít sâu hai cái, tự an ủi là vì gặp phải kiểm tra cuối kỳ, mọi người cũng chưa có thời gian chú ý tới tin tức giải trí nên mới như vậy.

Cô ta đón lấy chiếc ô nhỏ màu trắng do tài xế đưa tới, tự tin sải bước đi vào trong trường.

Trong trường không có bao nhiêu người ở bên ngoài lớp, Bạch Tố Tinh nghĩ lựa chọn hôm nay trở về là sai lầm, hẳn phải quay về sớm vài ngày mới

đúng, ảo não một chút, cũng điều chỉnh tốt tâm tình rất nhanh, nhắm tới lớp F mà đi.

Bạch Tố Tình bước vào lớp F lúc này thật đúng là khiến cho mọi người trong lớp F chú ý, mùi của người từ bên ngoài tới rất rõ ràng, chẳng hạn như mùi nước hoa gay mũi kia.

Thái Sứ Nương Tử đang vừa ngủ vừa ăn bánh bao, đột nhiên một mùi nước hoa vọt vào trong lỗ mũi, liền hắt xì một cái, một miếng bánh bao cuối cùng vừa mới đưa đến bên miệng Thái Sứ Nương Tử liền phun ra, bắn hết lên cánh tay của Lễ Thân.

“Gì chứ!”

“Phi...” Lớp học không ít người thấy một màn phun toàn bộ như vậy đều cười ra tiếng. Lưu Bội Dương đang ngồi yên ổn ở bên cạnh, bất hạnh gặp họa, nhìn lên trên mặt của chiếc gương yêu quý trong tay, vron vài giọt nước bọt, về mặt so với việc em họ chết đi còn bi thương hơn.

Thái Sứ Nương Tử mơ mơ màng màng chép miệng, chà lưỡi, xoa cái mũi, ngồi dậy, “Ui da, cái cảm của tui... Gì chứ, mùi hương gì khó ngửi như vậy? Lễ Thân khốn kiếp lại thừa dịp tớ ngủ mà dút đồ lung tung vào miệng của tớ đúng không!” Thái Sứ Nương Tử ghét bỏ nhàu mày.

Lễ Thân oán hận dùng khăn ướt lau tay mình, nghe Thái Sứ Nương Tử nói vô lương tâm như vậy, hần nghiêng răng nghiêng lợi, “Toàn thế giới chỉ có cậu là lương thiện nhất, tớ vừa mới nhét cứt chó Vương Tài cho cậu, cậu cứ thấy thơm ngào ngạt ăn hết.”

“Khốn kiếp! Tớ giết cậu!”

Thái Sứ Nương Tử cùng Lễ Thân bắt đầu âm ỉ, ngược lại hấp dẫn hết ánh mắt mọi người trong lớp. Bạch Tố Tình còn đứng ở cửa, về mặt trong nháy mắt vận vẹo một chút, trong lòng tức chết rồi, Thái Sứ Nương Tử, đùa chết tiệt, thật vướng víu!

Ánh mắt Đoạn Nghiêu trên quyền sách dời đến trên người Bạch Tố Tình, thấy đối phương biến sắc mặt so với lật sách còn muốn nhanh hơn, sau đó sai bước chậm chậm đi vào

Tầm mắt của học sinh trong lớp lại rơi xuống trên người Bạch Tố Tình. Thái Sứ Nương Tử cuối cùng cũng phát hiện có người không nên xuất hiện trong lớp bọn họ ở nơi này.

“Lớp trưởng” Bạch Tố Tình đứng ở trước mặt Đoạn Nghiêu, một bộ dáng ngượng ngùng như trước, nhưng cô gái đã trang điểm, đường nét trở nên rõ ràng hơn, càng thêm vẻ xinh đẹp động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: V33.1: Đặt bẫy (1)

Trong lớp F không có ai là fan cuồng, đến cả fan của Đồng Tử Hiền cũng không được mấy người, huống chi là loại ngôi sao mới nổi như Bạch Tố Tình? Cô ta cứ muốn đến chào hỏi Đoạn Nghiêu,giatăng một chút cảm giác tồn tại thôi.

Tiếng chuông vang lên, đồng nghĩa với việc cuộc thi bắt đầu, toàn học viện Lưu Tư Lan chìm vào yên tĩnh, ngòi bút trượt loạt xoạt trên bài thi, không khí căng thẳng phiêu đảng trong học viện.

Tuy rằng năm ba nghỉ trẻ hơn năm nhất và năm hai gần mười ngày, nhưng học viện Lưu Tư Lan vốn nghỉ sớm hơn các trường công lập và dân lập khác gần một tháng để cho học sinh đi tham quan cuối năm, nghỉ trẻ mười ngày, lại thêm mười ngày đi tham quan, nên đối với các học sinh năm ba mà nói thì nghỉ đông vẫn có đủ thời gian đi chơi, vì vậy hầu như không mấy ai oán trách.

Trong phòng thi, Mộc Như Lam làm xong nhanh hơn những người khác, cô kiểm tra lại hai lần không phát hiện chỗ sai thì mới buông bài thi, mỉm cười lấy một tờ giấy trắng, viết ra đề thi chưa giải mà cô vẫn còn nhớ kỹ, bắt đầu giải đề. Riêng trong thời gian học tập, cô sẽ không bỏ qua dù chỉ một phần nghìn giây. Đầu óc và trí tuệ là vũ khí mạnh nhất, người có cái đầu mà không trang bị trí tuệ thì chẳng khác nào đối mặt với hiểm nguy, có súng trên tay mà lại không biết dùng, quả thực ngu xuẩn muốn chết.

...

Chìa khóa xoay một vòng trong ổ, cửa nhà mở ra, Lưu Miên cầm vài túi quần áo giày dép đi vào, Hoắc Á Lận đi sau cũng mang theo vài cái túi.

“Chị ngồi đây nghỉ tạm một lát, em đi pha cho chị ly nước trái cây.” Lưu Miên ném túi đồ lên ghế sofa, nói với Hoắc Á Lận một câu rồi đi vào phòng bếp.

Hoắc Á Lận mặc một chiếc áo khoác lông thú màu xanh đậm, mái tóc xoắn buông xõa sau lưng, làn da được chăm sóc rất tốt, thoát nhìn hết sức quyến rũ. Bà ta duyên dáng cười, tâm trạng có vẻ không tệ.

Bà ta đánh giá nhà trọ nhỏ của Lưu Miên, thấy cũng không đến nỗi tồi tàn khiến mình phải mất mặt. Cảm tình của Hoắc Á Lân với cô em kết nghĩa này có chút đặc biệt, lúc trước Lưu Miên cứu bà ta, đến bên cạnh bà ta vào thời điểm bà ta yếu đuối nhất, để lại trong lòng bà ta một dấu ấn đặc biệt, tuy dấu ấn này đã phai nhạt đi nhưng vì hai người vẫn luôn giữ liên lạc nên đã cùng nhau tạo thêm dấu ấn mới. Bà ta một mặt cảm thấy Lưu Miên không xứng với mình, một mặt lại không thể dứt bỏ phần cảm tình này - khá tương đồng với hiện tượng in vết*.

*Hiện tượng in vết: hiện tượng con non mới sinh đi theo những vật chuyển động đầu tiên mà chúng nhìn thấy.

Loại cảm giác này thật khiến người ta rối rắm.

Hoắc Á Lân cau mày ngồi trên sofa, đi dạo mấy tiếng trong trung tâm mua sắm làm bà ta mệt mỏi, nhưng cũng nhờ công Lưu Miên, cô ta không giống các phu nhân khác, hết tụ tập chơi mát chược rồi lại buồn đưa lê bán dưa cà, chỉ có hạng nhà giàu mới nổi mới ưa nầy trò này.

“Chị, gần đây tâm trạng của chị có vẻ rất tốt. Thế nào? Vị Mộc phu nhân kia lại cho chị xem trò hề sao?” Lưu Miên cầm hai ly nước chanh đi ra khỏi phòng bếp, cô ta đưa một ly cho Hoắc Á Lân, mỉm cười xinh đẹp.

Cầm ly nước chanh, Hoắc Á Lân nghe vậy thì khinh thường hừ một tiếng, “Kể từ khi rời khỏi Khagiat thì mẹ ta đã là một trò hề rồi, nhưng gần đây thấy bà takiet sức chống đỡ cái công ty nghèo túng của mình, tâm trạng quả thật khá tốt.”

Hoắc Á Lân chờ ngày này của Kha Uyển Tinh đã mười mấy năm rồi, Kha Uyển Tinh làm cho bà ta cảm thấy si nhục, nam Kha bắc Hoắc, Kha Uyển Tinh và bà ta đều thuộc loại thiên kim đại tiểu thư của haigiatộc danh tiếng trong nước, hai người đấu nhau từ nhỏ đến lớn, sự kiêu ngạo và tính tình thiên kim tiểu thư có thể nói là hết sức tương tự, nhưng cái nhìn đối với một vài sự việc thì vẫn có điểm bất đồng.

Bởi vậy trong thái độ thù địch cũng tồn tại ít nhiều sự đồng cảm, như thể toàn thế giới chỉ có Hoắc Á Lân dù tư cách làm đối thủ của Kha Uyển Tinh, cũng chỉ có Kha Uyển Tinh đủ tư cách liều mạng so bì với Hoắc Á Lân. Nào biết cuối cùng Kha Uyển Tinh lại chạy theo một tên nhà giàu mới nổi, tất cả đồng cảm hóa hư không. Hoắc Á Lân coi Kha Uyển Tinh là một nỗi si nhục. Lúc còn trẻ, Hoắc Á Lân từng nói sẽ có ngày Kha Uyển Tinh hối hận, vậy mà bà ta không tin, còn héch mạt kiêu ngạo suốt mười mấy năm, bây giờ thì sao nào? Đàng đời! Cứ thấy Kha Uyển Tinh chịu khổ là bà ta lại cực kỳ sáng khoái.

“Còn có chuyện khác đáng để vui mừng à?” Lưu Miên uống hai ngụm nước chanh, cô ta rất hứng thú với chuyện của xã hội thượng lưu, không phải kiểu thượng lưu hưởng sai như cô ta hưởng sai Hoắc Á Lân, mà phải là thượng lưu chân chính. Nếu không phải Hoắc Á Lân ghét việc cô ta thềm thường đàn ông Hoắcgiat thì cô ta đã muốn trâu già gặm cỏ non câu một vị công tử Hoắcgiarồi, đây mới là quý tộc thực sự!

“Quả thật có một việc.” Hoắc Á Lân nói xong mở tivi, chuyển tới kênh điện ảnh, trên màn hình đang phát tin về bộ phim tình cảm học đường thuần khiết của Bạch Tố Tinh, hậu trường, hộp báo, sự vất vả và dụng tâm của diễn viên, đạo diễn, cũng như nhân viên công tác, vân vân và mây mây.

“Ồ?” Lưu Miên nhìn khuôn mặt tươi cười e ấp của Bạch Tố Tinh, lập tức ngạc nhiên mở to hai mắt.

Nhờ vụ việc đào ra thi thể trên tường của khu nghỉ dưỡng mà cô ta bận tối mặt, cứ tưởng có thể nghỉ ngơi vì vụ án không có đầu mối không thể phá án, nào biết Kim Bưu Hồ lại mất tích, trong cục cảnh sát lại trở nên bận rộn, mỗi ngày cô ta đều phải nghiên cứu cái xác cùng Trịnh tiến sĩ, thật vất vả mới được nghỉ ngơi, lại vội vàng đi mua sắm, chăm sóc sắc đẹp, nào có rảnh rỗi đi xem phim? Lại còn là loại phim tình cảm học đường thuần khiết, cô ta đã không xem thể loại này từ lâu rồi. Nói chuyện tình yêu thuần khiết với loại phụ nữ lưu luyến bụi hoa như cô ta, đúng là vớ vẩn.

Có điều, nhìn thấy Bạch Tố Tinh, cô ta mới sực nhớ con rắn nhỏ để ở nhà kia vẫn quên chưa mở ra.

“Cô gái này có hứng thú với Khải Thần nhà chúng ta.” Hoắc Á Lân khinh thường nói, bà ta dù sao cũng rớt cuộc là đi ra từ giatộc lớn, ánh mắt Bạch Tố Tinh nhìn con trai bà ta thật khác thường, tuy cô ta che giấu rất tốt nhưng bà ta cũng có cách để nhìn ra được cô ta muốn làm gì, “Chỉ là con gái nuôi của Mộc Chấn Dương. Mộc Chấn Dương bị Kha Uyển Tinh đuổi ra ngoài, bây giờ không biết đã chết hay chưa, vậy mà cũng muốn đặt chân vào Águia, chắc, có điều cô ta là nghệ sĩ của công ty TMT, nếu tương lai thật sự bị nâng thành Đồng Tử Hiền thứ ha thì cũng có giá trị lợi dụng.”

Bạch Tố Tinh muốn lợi dụng người khác nhưng lại không biết có người còn quý quyết hơn cả cô ta, bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng.

“Nghệ sĩ của TMT?” Lưu Miên ngạc nhiên, Bạch Tố Tinh là nghệ sĩ của TMT? Hơn nữa dựa theo cách nói của Hoắc Á Lân, Bạch Tố Tinh đưa quà cho cô ta, kì thật là muốn hối lộ, hy vọng cô ta có thể giúp nói vài lời tốt đẹp trước mặt Hoắc Á Lân? Vừa nghĩ như vậy, Lưu Miên bỗng trở nên có chút hưng phấn, nếu thế thì đồ vật giấu trong thân rắn hắc sẽ không phải thứ rẻ tiền, lúc lắc cô ta còn cảm giác được bên trong có hai vật động vào nhau, chẳng lẽ là hai viên bảo thạch? Loại bảo thạch quý báu hiếm có khó tìm?

Lưu Miên hưng phấn, sau khi tiễn Hoắc Á Lân ra về, cô ta kích động chạy lên lầu, thuận tay mang theo một cái tua vít nhỏ.

Con rắn nhỏ màu xanh mỉm cười vô cùng hiền lành, bên trong thân mình mập mập đang lạng lẽ cất giấu cái gì đây...

...

Tiếng chuông hết giờ vang lên, hai môn thi của buổi sáng rốt cục chấm dứt, thần kinh bị kéo căng cả buổi sáng nay đã được thả lỏng, cái bụng đói đến mức kêu ột ột.

Mộc Như Lam không chen chúc đi ra ngoài như các bạn học khác, cô còn có mấy câu chưa ra đáp án.

Chờ tới lúc Mộc Như Lam làm xong bài, trong lớp đã không còn mấy người, Mễ Na ngồi chơi điện thoại bên cạnh Mộc Như Lam, chờ Mộc Như Lam

đi cùng, thấy Mộc Như Lam làm xong, cô đứng dậy cười tủm tỉm, “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Ừ.” Nụ cười ảm áp của Mộc Như Lam làm cho Mễ Na quên cả mệt, có cảm giác những gì mình bỏ ra đều là đáng giá, từ ngày quyết định đi theo Mộc Như Lam, Mễ Na luôn luôn nỗ lực, chỉ sợ nếu kết quả thi đại học kém sẽ không được học cùng Mộc Như Lam nữa, nếu thật sự như vậy thì cô thà lưu ban cùng bọn Đoàn Nghiêu còn hơn.

Hai người còn chưa đi đến nhà ăn buffet, từ xa đã nghe được tiếng hét ầm ĩ, bên người còn có các đàn em cầm giấy bút xông tới, suýt chút nữa đụng phải bọn họ, giống như gặp được ngôi sao điện ảnh, vội vã muốn đi xin chữ kí.

Mà trên thực tế, quả thật là ngôi sao điện ảnh nha.

Mộc Như Lam và Mễ Na đứng ở bên ngoài đám người, rất xa liền nhìn thấy Bạch Tố Tinh đang đứng ở trên một cái ghế đá bên ngoài nhà ăn, có vẻ nổi bật, cô ta đang cười kí tên cho fan, fan phần lớn là nam nhất cao trung, những thiếu nam thiếu nữ đối với tình yêu vẫn còn tồn tại khát khao tốt đẹp, bọn họ không biết rõ ràng những chuyện Bạch Tố Tinh đã từng làm, nghệ danh của Bạch Tố Tinh cũng không phải Bạch Tố Tinh, mà là hai chữ Bạch Tinh. Hơn nữa thay đổi cách trang điểm và kiểu tóc, phỏng chừng có không ít người không nhận ra Bạch Tinh chính là Bạch Tố Tinh.

Thoạt nhìn thật là uy phong.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn một màn này, Mễ Na thì trừng mắt, “Con ả này ở đâu nhô ra vậy? Hơn nữa... Thế này là thế nào? Cô ta đã trở thành ngôi sao?”

Mộc Như Lam mỉm cười lắc đầu, kéo tay Mễ Na vòng qua đám người, đi về phía nhà ăn, “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Được!” Là một fan cuồng của Mộc Như Lam, cho dù bây giờ Mộc Như Lam bảo Mễ Na xông lên tát Bạch Tố Tinh hai tát thì cô nhất định cũng sẽ đi.

Bạch Tố Tinh cố ý đứng ở nơi cao, thứ nhất là để hưởng thụ cảm giác đứng ở chỗ cao được mọi người sùng bái, thứ hai là để tìm Mộc Như Lam, bằng không cô ta đã chẳng chọn đứng trước cửa nhà ăn buffet.

Muốn tìm Mộc Như Lam thật sự là rất dễ dàng, cô ta nhìn một cái là đã thấy Mộc Như Lam và Mễ Na. Trong lòng dâng trào đắc ý, Bạch Tố Tinh bày ra vẻ mặt vui sướng cháy bỏng, cô ta trả bút giấy để ký tên lại cho fan, nhìn sang Mộc Như Lam đang định đi vào nhà ăn, đột nhiên lên tiếng, “Mộc học tỷ! Mộc Như Lam học tỷ!”

Có fan theo tầm mắt của Bạch Tố Tinh, không chút nghĩ ngợi vội vàng bắt lấy tay Mộc Như Lam, “Bạch Tinh đang gọi chị đấy!”

Mễ Na mắt tóe lửa, cô giật mạnh cái tay đang cầm ống tay áo của Mộc Như Lam, “Bạch Tinh là cái thá gì? Cô ta gọi thì Lam Lam nhà này phải đứng lại sao?! Buông bàn tay bẩn thỉu của mày ra!” Đồ fan nảo tàn sùng bái Bạch Tố Tinh!

Vịfan kia thân hình hơi béo, cũng là một phần tử hiếu chiến, giấc mộng của cô ta là trở thành một người như Bạch Tố Tinh, cho nên Bạch Tố Tinh chính là của nữ thần của cô ta, bây giờ Mễ Na dám nói Bạch Tố Tinh là cái thá gì vậy?! Mẹ nó! Muốn chết à!

“Khốn kiếp, mày nghĩ mày là ai?!” Cô béo trừng Mễ Na, vài đồng bọn của cô ta bao vây lấy Mễ Na và Mộc Như Lam mà không hề biết một người trong đó chính là hội trưởng hội học sinh Mộc Như Lam, chừng quản một nửa sinh tử tồn vong của bọn họ trong học viện Lưu Tư Lan.

“Cút ngay!” Mễ Na ghé tòm chết đám người đàn độn này, một đứa con gái ghé tòm như Bạch Tố Tinh mà bọn họ cũng sùng bái cho được! Cô giận đến tím mặt, rõ ràng người bọn họ sùng bái nhất phải là Mộc Như Lam bên cạnh cô! Chứ không phải hạngkháuphật tâm xà này!

Lời nói của Mễ Na hoàn toàn chọc giận nhóm fan đàn độn, bọn họ lập tức khặc khải, sau đó dần dần dẫn đến phản ứng dây chuyền, một số fan căn bản không biết chuyện gì xảy ra cũng bắt đầugianhập tràng cãi vã.

Mộc Như Lam không thể chen lời nổi trong đám người mồm như cái loa, năm lời mười miệng thậm chí muốn động tay động chân, giống như khi cãi nhau với người đàn bà chanh chua, danh môn phu nhân và thực nữ tuyệt đối sẽ chịu thiệt. Tuy nhiên, có lẽ là vì khí chất trên người Mộc Như Lam rất đặc biệt nên mặc dù cô đứng chung một chỗ với Mễ Na, nhiều người đều theo bản năng bỏ qua Mộc Như Lam mà quay sang công kích Mễ Na.

Bạch Tố Tinh đứng trên ghế đá nhìn bên kia ầm ĩ, cô ta nhỏ giọng lo lắng gọi, trong lòng lại đắc ý cực kỳ, thấy chưa, thấy chưa! Học viện Lưu Tư Lan đã không còn là thiên hạ của một mình Mộc Như Lam nữa, cô ta có fan, hơn nữa sẽ có càng nhiều càng nhiều fan! Cô ta nhất định sẽ tách thế lực của học viện Lưu Tư Lan ra riêng một phái, nhất định không cho Mộc Như Lam sống yên ổn!

...

Tua vít nhẹ nhàng tháo chiếc đinh ốc nhỏ màu bạc, trong lòng Lưu Miên thực sự mong chờ, cô ta buông tua vít, hai tay muốn sờ thân rắn, thấy nó ghép hơi chặt cho nên phải dùng thêm lực, không cẩn thận vận lựcquá mạnh, bộp bộp hai tiếng, có thứ gì đó rớt ra từ trong thân rắn, rơi trên mặt đất, lăn đi một đoạn xa mới dừng lại.

“Ồi chào?” Lưu Miên ngạc nhiên kêu một tiếng, cô ta chỉ nhìn thấy đó là hai vật màu trắng tròn tròn. Không phải bảo thạch? Lưu Miên có chút thất vọng, nhưng nếu là quà tặng thì hẳn sẽ không phải vật tầm thường, vì thế cô ta vờn hai tay nhặt hai quả cầu nhỏ, từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh lạnh mềm mềm, Lưu Miên càng ngạc nhiên hơn, cảm giác này quen quá...

Cô ta đứng thẳng dậy, mở lòng bàn tay, hình ảnh đôi đồng tử màu đen đột ngột đập vào mắt, đây là hai nhãn cầu, con người đã dẫn ra toàn bộ trứng

đen, đây là đôi mắt mà chỉ người chết mới có, lúc này chúng đang nằm trong lòng bàn tay trắng nõn, tựa như đang nhìn cô ta...

“A——!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: V33.2: Đặt bẫy (2)

Mộc Chấn Dương mặc đồng phục của học viện Lưu Tư Lan, đầu đội nón đi đến chỗ của Bạch Tố Tinh, hai tay ông ta nắm chặt, đôi mắt đỏ sẫm, gò má hóp vào xanh xao vàng vọt, thoát nhìn không bằng phân nửa lúc còn là chồng của Kha Uyển Tinh.

Từ đằng xa ông ta đã nhìn thấy Bạch Tố Tinh đứng trên ghế đá, trang phục gọn gàng ngăn nắp, xinh đẹp động lòng người, sạch sẽ thuần khiết, bộ dáng mê người hơn cả ngày trước.

Trong nháy mắt ánh mắt Mộc Chấn Dương xẹt qua một tia si mê rồi lại oán hận và ghen tị, gương mặt trở lên vẩn vèo, bước chân đột nhiên nhanh hơn vài phần.

Bạch Tố Tinh còn chưa biết Mộc Chấn Dương đang tiến lại gần, ở trong thế giới của cô ta, đã sớm quên một số người như Mộc Chấn Dương tồn tại, cô ta hiện đang đứng trên cao, đối diện với Mộc Như Lam đứng cách đó không xa, ở trong mắt hiện lên một loại đắc ý cùng vui vẻ, nhìn đi, cô chắc công ta sẽ cướp đi hết tất cả của cô ta, chỉ cần cho cô thời gian, cô nhất định sẽ làm cho cô ta thành hai bàn tay trắng, thân bại danh liệt!

Thậm chí miệng cô ta không khống chế được gọi lên nụ cười, nhưng mà nụ cười này còn chưa gọi lên được mấy li đã bị một âm thanh khàn khàn đột nhiên vang lên bên tai.

"Tinh Tinh!" Mộc Chấn Dương không biết vượt qua đám người từ lúc nào, đứng tại chỗ gần Bạch Tố Tinh hơi ngửa đầu nhìn cô ta.

Bạch Tố Tinh nghiêng đầu, nhận ra phía sau là Mộc Chấn Dương biểu tình nhất thời cứng đờ đôi mắt trừng to, người này sao còn chưa chết?

"Tinh Tinh!" Mộc Chấn Dương sợ Bạch Tố Tinh chạy, lập tức cầm tay cô ta, "Cha là ba ba đây, chẳng lẽ con quên rồi sao?"

Bạch Tố Tinh làm sao dám nói đã quên? Mộc Như Lam đang đứng cách đó không xa, không ít người biết Mộc Chấn Dương là cha nuôi của cô, hơn nữa cô ta sợ Mộc Chấn Dương nói lung tung huỷ đi tiền đồ của mình! Chỗ này có rất nhiều người đang nhìn!

Bạch Tố Tinh cố chịu đựng cảm giác ghê tởm, không thể không giả bộ là một con gái có hiểu mừng rỡ khi cuối cùng đã tìm được bố, thậm chí trong nháy mắt hóc mắt liền đỏ, "Bố, sao bố lại ở đây? Bố có biết con tìm bố rất cực khổ hay không? Hoá ra bố lại ở đây! Di động đâu? Điện thoại đâu? Vì sao con không gọi được? Bố có biết con lo lắng cho bố thế nào không!"

Ánh mắt Mộc Chấn Dương hằn tơ máu, Bạch Tố Tinh cẩn thận nhìn cảm thấy rất kinh khủng, trái tim cô ta đột nhiên lộp bộp một tiếng, nhớ tới lúc trước chính mình thay đổi số di động coi Mộc Chấn Dương như đã chết, thậm chí nghĩ Mộc Chấn Dương nhất định hận cô ta, tuyệt đối không thể để ông ta tiếp tục đứng ở đây, nếu cô takhông trấn an tốt, lỡ như chuyện bê bối của cô ta cùng ông ta bị mọi người biết thì làm sao bây giờ?

Cho nên cô ta đột nhiên giữ chặt tay Mộc Chấn Dương, vành mắt hồng hồng nói: "Bố, sao bố lại mặc quần áo như vậy? Không lạnh sao? Tay bố lạnh như băng! Chúng ta đi, con dẫn bố đi mua quần áo!"

Mộc Chấn Dương không nói chuyện, để cho Bạch Tố Tinh lôi kéo ông ta vượt qua đám người đi ra ngoài trường học, cặp mắt che kín tơ máu của ông ta gắt gao nhìn chăm chăm cái ót Bạch Tố Tinh, khiến Bạch Tố Tinh cảm thấy lạnh toát cả sống lưng, cảm thấy nhất định phải xử lý Mộc Chấn Dương sạch sẽ, lúc trước bởi vì sợ ông ta trở lại Mộc gia, cho nên mới ký thoả thuận nhận nuôi, kết quả ngược lại trở thành trời buộc! Người đàn ông chết tiệt này thật sự là ghê tởm và khó chơi, như thế nào còn chưa chết! Trên người rất hôi, ông ta đã bao nhiêu ngày chưa tắm? Quả thực giống như từ trong đồng rác đi ra.

Trong lòng Bạch Tố Tinh còn đang suy nghĩ, đột nhiên bị kéo lại, cô còn chưa kịp phản ứng đột nhiên bị một trận đau đớn từ bả vai truyền đến, thân mình cô bị Mộc Chấn Dương dùng sức kéo, kéo vào toilet gần nhất trong dãy phòng học.

"Bố!" Bạch Tố Tinh mở to hai mắt hô nhỏ.

Từ đầu đến cuối Mộc Chấn Dương không để ý tới cô ta, đem người đẩy ngã trên bồn rửa tay, không cho Bạch Tố Tinh có cơ hội nói chuyện mà bắt đầu dùng sức xé rách quần áo của cô ta.

Bạch Tố Tinh vội vàng ngăn cản, "Bố! Bố muốn làm gì? Ở đây là trường học!"

Mộc Chấn Dương chặn ngang tay tiếp tục xé quần áo của cô ta, một cái tát đánh xuống, trong mắt tràn đầy hung ác tức giận, "Đồ đê tiện! Lúc bỏ bố mày lại một mình để sống sung sướng sao không nhớ rằng tao là bố mày? Hay là mày trời sinh không có tự trọng, thích bị bố mày cười? Không phải thời

buổi này đang thịnh hành chuyện cha nuôi và con gái nuôi sao? Cha nuôi và con nuôi sau này xảy ra chuyện gì chắc trong lòng mày cũng biết rõ phải không?"

Bạch Tố Tinh cố gắng bình tĩnh muốn dụ Mộc Chấn Dương dừng lại, "Bố đừng như vậy, Tinh Tinh không phải là cố ý, con cũng muốn liên lạc với bố, nhưng mà điện thoại của con bị mất, con muốn tìm bố nhưng lại không nhớ số, thật đấy, con thề!"

Chuyện tới bây giờ, Mộc Chấn Dương đã mặc kệ tất cả, hiện tại ông ta ngay cả đồ bỏ đi cũng đã từng ăn, Bạch Tố Tinh là chỗ dựa duy nhất của ông ta lúc này, ông ta không muốn tiếp tục những ngày như vậy, cho nên ông ta nhất định không buông tha Bạch Tố Tinh, tựa như Kha Uyển Tinh từng nói, một ngày nào đó Bạch Tố Tinh nhất định bỏ rơi ông ta đi hưởng thụ vinh hoa phú quý, cho nên ông ta muốn nắm cô ta trong tay, nắm nhược điểm của cô ta trong tay! Cô ta nhất định không hy vọng chuyện mình cùng đàn ông lên giường bị truyền ra ngoài!

Mộc Chấn Dương càng nghĩ càng hưng phấn, lại không tính buông tha Bạch Tố Tinh.

"Mộc Chấn Dương!"

"Mày kêu đi, kêu người bên ngoài vào đi, tao muốn xem xem ngọc nữ thuần khiết làm sao để tiếp tục thuần khiết!"

"Đừng như vậy..."

Bạch Tố Tinh gấp muốn chết lại không có biện pháp xử lý, dường như Mộc Chấn Dương điên rồi, lột quần áo của cô rồi bắt đầu lột quần của ông ta, không báo trước một tiếng đột nhiên vọt vào, cô ta không kịp đề phòng đau đến thở không nổi nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, cô ta tuyệt đối không thể để cho ai phát hiện cô ta cùng lão già này làm chuyện như vậy ở đây, tuyệt đối không thể!

Nhưng mà có một bàn tay, yên lặng từ cửa tiến vào, yên lặng quay chụp một loạt các động tác...

Lúc này xe cảnh sát đã đứng trước cửa học viện Lưu Tư Lan, chỉ chốc lát đã nghe nói Bạch Tố Tinh đang ở nhà ăn tiệc đứng, rất nhanh hướng nhà ăn chạy tới.

Trong phòng ăn mọi người đang im lặng dùng cơm, đột nhiên có cảnh sát lại hỏi Bạch Tố Tinh chạy đi đâu, làm nhà ăn yên tĩnh lại.

Mộc Như Lam hỏi "Xin hỏi có chuyện gì xảy ra?"

Bên cục công an đã sớm biết rõ Mộc Như Lam, biết cô là hội trưởng hội sinh viên của học viện Lưu Tư Lan, có quyền lực tương đối, cũng nói cho cô, "Bạch Tố Tinh bị tình nghi là tội phạm giết, chúng tôi phải đưa cô ta về điều tra, mọi người nếu biết hành tung của cô ta, xin lập tức cho chúng tôi biết."

Án giết người?

Mọi người mở to mắt nhìn nhau, có chút không thể tin được.

Mộc Như Lam cũng hoảng sợ, "Liệu có hiểu lầm gì không? Tinh Tinh em ấy làm sao có thể..."

"Có phải hiểu lầm hay không chờ sau khi điều tra sẽ rõ, nếu biết hành tung của cô ta, xin mọi người lập tức báo cho chúng tôi biết, mời phối hợp với nhiệm vụ của cảnh sát." Không nói đến chuyện Bạch Tố Tinh có giết người hay không, tóm lại có liên quan đến vụ án mạng kia, Lưu Miên đem tròn mắt đi kiểm nghiệm, phát hiện quả nhiên là con mắt vốn có của thi thể bị giấu trong bức tường không có mắt, ai ngờ bị Bạch Tố Tinh nhét vào trong con rối đưa cho Lưu Miên, rốt cuộc đây là trò đùa dai hay là còn nguyên nhân khác, cần phải tiếp tục điều tra, Bạch Tố Tinh có thể là mấu chốt quan trọng nhất để phá án.

Cảnh sát không tìm được người ở nhà ăn lại đi chỗ khác, để lại mọi người trong phòng ăn hai mắt nhìn nhau, cuối cùng thấy sự việc không liên quan đến mình lại tiếp tục ăn cơm, chính là cảm thấy trên thế giới này lòng người thật khó lường, thoát nhìn Bạch Tố Tinh vô tội thuần khiết như vậy thế nhưng lại liên quan đến vụ án giết người, chắc chắn.

Mộc Như Lam cúi đầu tiếp tục ăn cơm, đôi mắt xẹt qua một chút ý cười, trò chơi chạy trốn bắt đầu. Em gái thân yêu, em có thể thoát khỏi lòng bàn tay sao? Nhưng con rồi đã không còn bị sợi tơ thao túng chỉ còn con đường chết mà thôi, ha ha.

Lúc Bạch Tố Tinh và Mộc Chấn Dương "làm" xong thì Bạch Tố Tinh đã kiệt sức ngã sấp trên đất, cả người khó chịu muốn chết, đặc biệt là ở phía dưới, di động trong quần áo bị vút trên mặt đất đột ngột vang lên.

Mộc Chấn Dương đang mặc quần áo cảm thấy thoải mái tiêu sái đi qua nhặt di động lên, cũng không để ý đầu dây bên kia là ai trực tiếp nhận điện thoại, "A lô? Tôi là bố kiêm tình nhân của cô ta, cô là ai?"

Bạch Tố Tinh nghe Mộc Chấn Dương nói như vậy, tức giận đến mức hận không thể giết chết Mộc Chấn Dương ngay lập tức, không biết đầu dây bên kia là ai!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ có chút khàn khàn, "Tìm Bạch Tố Tinh, có việc gấp, nhanh lên!"

Mộc Chấn Dương sững sốt, vì tiền đồ rộng lớn của chính mình nên ông ta đành đưa di động đưa Bạch Tố Tinh, Bạch Tố Tinh vội vàng nhận lấy, cũng không kịp nhìn xem ai gọi đến đã vội vàng giải thích: "Vừa rồi người kia nói bậy, đầu óc ông ta có chút không bình thường."

Mộc Chấn Dương trừng mắt, đột nhiên đá một cước vào bụng Bạch Tố Tinh, mẹ nó, tiện nhân! Tự mình quyến rũ ông ta làm cho ông ta mất hết tất cả, cuối cùng vứt bỏ ông ta một mình đi hưởng vinh hoa phú quý là ai? Vậy mà dám nói ông ta đầu óc không bình thường! Thời điểm ông ta tâm tình không tốt sẽ đem chuyện ông ta cùng cô ta đã làm những gì truyền ra ngoài, cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Bạch Tố Tinh chịu đựng đau nhức, trong lòng càng thêm hận Mộc Chấn Dương. Nhưng lời nói của người bên kia truyền đến đã khiến cô sắc mặt đại biến.

"Tôi không muốn biết người đó là ai, Bạch Tố Tinh, cô xong đời rồi, có người nói cô giết người, chứng cứ phạm tội vô cùng chính xác, cảnh sát đang trong học viện Lưu Tư Lan tìm cô, chỉ cần cô bị bắt thì đừng nghĩ sẽ được thả ra."

"Cái gì? Cô nói cái gì? Cô là ai? Đây là gạt tôi?" Bất chấp đau đớn trên người Bạch Tố Tinh đột nhiên ngồi dậy mở to hai mắt kinh hoàng hỏi. Vừa rồi cô ta nghe lầm phải không? Cô ta tuyệt đối là nghe lầm phải không?

"Muốn tin hay không cũng được, cảnh sát rất nhanh sẽ lần theo camera theo dõi tìm được chỗ của cô, không muốn bị tổng vào ngục giam thì nhanh chân chạy."

"Đợi chút! Cô là ai? Có phải là người của anh trai bên kia? Là ai hãm hại tôi?" Bạch Tố Tinh cảm thấy chuyện này có kỳ quái, nhưng không có khả năng có người lấy chuyện như vậy mà lừa gạt cô ta, bởi vì lúc nào cũng sẽ bị lộ, nếu đã dám nói như vậy, nói cách khác, thật sự có chuyện này!

"Chuyện cần nói cũng đã nói xong, còn lại dựa vào bản thân cô, nếu chạy không khỏi một kiếp này, cũng do cô vô dụng, sẽ không có ai giúp đỡ cô." Người bên kia nói xong đột nhiên cúp điện thoại.

Bạch Tố Tinh vội vàng gọi lại nhưng không có ai nghe máy, nhìn dây số xa lạ, rốt cục là ai? Đây là số điện thoại mới của cô ta, người có thể dễ dàng có được số điện thoại của cô ta, chẳng lẽ thật sự là người anh trai bên kia? Nếu đúng như lời nói, chẳng phải là cô ta bị hãm hại nhưng tại sao chứng cứ phạm tội lại vô cùng chính xác.

Sắc mặt Bạch Tố Tinh lập tức trắng bệch, nhìn Mộc Chấn Dương bên cạnh vội vàng đề thấp âm thanh quát: "Nhanh ra bên ngoài xem có cảnh sát hay không!"

Dù sao Bạch Tố Tinh cũng còn trẻ, đột nhiên được cho biết loại chuyện này, tâm cơ dù sâu cũng sẽ hoảng loạn, bởi vì cho tới bây giờ cô ta chưa từng nghĩ tới nhà giam, cô ta muốn giết người, nhưng lại không nghĩ tới là sẽ phải vào nhà giam, bởi vì chuyện này quá khó khăn, một mình cô ta không thể nào có biện pháp làm được, nhưng mà cô ta không nghĩ đến có một ngày cô ta phải đối mặt với uy hiếp như vậy, ý nghĩ duy nhất lúc này của cô ta chính là nhanh chóng chạy trốn! Tuyệt đối không thể bị bắt! Bằng không tất cả liền xong rồi!

Chạy thoát cô còn có thể cầu xin anh trai giúp đỡ, có thể xin công ty TMT giúp, nhưng nếu bị bắt thì chẳng khác nào là thịt nằm trên thớt, chỉ có thể mặc người chém giết! Trốn! Cô muốn chạy trốn!

Trốn đi, phải chạy trốn thật xa, để xem có thể thoát khỏi sợi tơ nằm trong tay hay không, hay là sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

Khoé miệng Mộc Như Lam nở nụ cười, ngắm nghía điện thoại mới mua không bao lâu trong tay, ánh mắt trong trẻo như có thể nhìn thấy cả dòng suối bên trong, đột nhiên nghĩ đến điều gì, trong đôi mắt hiện lên chút nghi ngờ. Anh trai? Bạch Tố Tinh còn có anh trai? Chuyện này thật không bình thường, chẳng phải nói Bạch Tố Tinh là con gái một của Bạch Tuyết sao? Hơn nữa kiếp trước Bạch Tố Tinh ở Mộc gia lâu như vậy, hình như nhân vật anh trai này không xuất hiện.

Chẳng lẽ là con riêng của chồng Bạch Tuyết? Vợ trước hay là con ngoài giá thú... Chà... Dù thế nào thì cũng có vẻ rất thú vị, quả là một thế giới tràn ngập chuyện xấu, thế giới như vậy thật sự tốt đẹp lắm, không làm người ta cảm thấy nhàm chán một chút nào, thật đáng mong đợi, anh trai, anh trai của Tinh Tinh thân ái, cô bắt đầu nghĩ được mùi âm mưu rồi đấy...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: V33.3: Đặt bẫy (3)

Cảnh sát tìm một lượt ở học viện Lưu Tư Lan nhưng không tìm được Bạch Tố Tinh sau đó phải tìm trên video giám sát an ninh, cuối cùng phát hiện Bạch Tố Tinh lén lút rời khỏi học viện Lưu Tư Lan, nhìn thấy vậy cảnh sát nhất thời cau mày lại, vốn dĩ chỉ nghĩ ngờ cô ta có liên quan đến vụ án kia, không nghĩ đến cô có khả năng phạm tội, dù sao Bạch Tố Tinh tuổi còn quá nhỏ, thi thể kia lại mất tích từ ba năm trước, khi đó Bạch Tố Tinh mới mười hai tuổi, một đứa nhỏ mười hai tuổi có thể làm gì? Nhưng lúc này nhìn thấy bộ dạng tháo chạy của Bạch Tố Tinh thế kia, thật đúng là làm người ta không khỏi có suy nghĩ khác.

Bạch Tố Tinh vừa gọi một cuộc gọi khẩn cấp, nhưng không hiểu vì sao không ai nghe máy, gọi liên tiếp vài cuộc nữa vẫn không có ai nghe, lát sau cô ta nghĩ ngờ rằng số điện thoại của mình bị cảnh sát theo dõi, liền vội vàng tắt máy không dám làm gì. Cô ta đeo kính râm cướp một chiếc xe với mục đích chạy càng xa càng tốt, hiện tại cô ta hoàn toàn lâm vào hoàn cảnh giống như tội phạm đào tẩu, giống như phía sau có rất nhiều cảnh sát đang đuổi bắt cô ta, mai phục chờ cô ta, mà điều cô ta cần làm là lừa dối mọi người thành công vượt mọi chướng ngại vật, thành công phá vòng vây!

Bạch Tố Tinh cố gắng động não suy nghĩ, ai đã hãm hại cô ta? Hơn nữa lại có thể tạo ra được bằng chứng vô cùng xác thực? Hãm hại cô ta ai sẽ được lợi nhất? Là Mộc Như Lam sao? Không, đứa con gái đó là loại lương thiện đến mức ngu xuẩn, hơn nữa căn bản cô ta không biết hôm nay Bạch Tố Tinh về thành phố K, là ai?

Trong mắt Bạch Tố Tinh đột nhiên vụt qua một tia sáng!

Là Chu Nhã Nhã!

Đúng rồi, nhất định là con tiện nhân Chu Nhã Nhã kia, ả còn ghi hận cô ta khiến cho mọi người biết chuyện đó của ả, cô ta chỉ biết Chu Nhã Nhã sẽ không dễ yên, vốn tưởng rằng Chu Nhã Nhã đầu óc không đủ thông minh không để trong lòng, chết tiệt không nghĩ tới ả có thể khiến cô ta lâm vào bước đường này! Tức chết mà! Mẹ nó, cô ta bắt đầu cảm thấy mệt rồi, có lẽ phải kéo theo đồng minh đảm đương cùng, cũng không thể không nghĩ tới khả năng ả sẽ đuổi tận giết tuyệt cô ta! Nếu dám làm vậy, cứ chờ đó đi, cô ta chắc chắn sẽ giết chết Chu Nhã Nhã!

Thời gian Bạch Tố Tinh ở thành phố G mỗi ngày đều phải quay phim, còn phải đáp ứng đủ loại xã giao và quy tắc ngầm căn bản không có thời gian chú ý đến chuyện xảy ra ở thành phố K, thị trường Chu đã sắp suy sụp, Chugia đã sắp xong đời, công ty Hoa Phuong sắp bị nuốt chửng, Chu Nhã Nhã bị bắt đưa vào trại quản giáo người tàn tật, cô ta hoàn toàn không biết gì cả. Ai bảo trên mạng Internet ngày nào cũng có nhiều tin tức như vậy, tin tức dù có lớn tới đâu một thời gian sau cũng bị nhấn chìm?

Trong chớp mắt, ngày qua ngày, mỗi ngày bận rộn bình thản trôi qua.

Màn đêm buông xuống, phía chân trời vừa mới mọc lên ngôi sao, một ngôi sao khác lại chậm rãi tắt đi.

Ở Lam thị Kha Uyển Tinh giận tới đỏ cả mặt, bị thư ký làm khó dễ một phen tức giận đến nổi trợn lồi đình, rốt cục sau đó mới được đưa vào phòng làm việc tổng giám đốc.

Còn Lam Bình Lâm mặc âu phục màu xanh ngồi trong văn phòng tổng giám đốc rộng rãi được trang trí công phu, ngồi phía sau bàn làm việc, khoe miệng không rõ nét cười có một chút ý tứ hàm súc nhìn Kha Uyển Tinh.

Kha Uyển Tinh đi tới tức giận đến nổi thân mình run nhè nhẹ, ném văn kiện lên mặt bàn làm việc của Lam Bình Lâm, làm rơi tung hết các tài liệu trên bàn hẳn.

"Mộc phu nhân tức giận quá rồi, mẹ phu nhân hẳn có dạy phu nhân, cái gì là giáo dục phải không?" Lam Bình Lâm nghiêng người tựa vào chiếc ghế màu đen, tươi cười mang theo vài phần khinh miệt, trông hẳn thật sự không giống một thiếu niên mới mười bảy tuổi, mà là một trong những người có địa vị cao, so với Kha Uyển Tinh có lẽ còn cao hơn.

Kha Uyển Tinh tức giận đến mức hốc mắt đỏ lên, môi phát run, "Nói chuyện với một thằng nhóc nham hiểm mà cũng cần có giáo dục sao?!"

"Phu nhân nói vậy là có ý gì?" Lam Bình Lâm làm ra vẻ mặt vô tội.

Kha Uyển Tinh tức giận đến phát run đưa ngón tay chỉ vào tài liệu mà bà ta vừa mới ném xuống bàn, "Kia là hợp đồng chúng ta đã kí hơn nửa tháng trước đây, bên trong nói rõ ràng Mộc thị và Lam thị cùng hợp tác thu mua Kingiavà Hoa thị, nay cậu lấy tiền vốn tôi bỏ ra để thu mua bọn họ, lại độc chiếm hai nhà đó là có ý gì?!"

Đúng vậy, đây là nguyên nhân khiến Kha Uyển Tinh tức giận, Mộc thị lung lay sắp đổ, thu mua lại hai nhà kia sẽ đem lại rất nhiều lợi ích, nhưng căn bản là bà ta không đủ tiền vốn, dựa vào hợp đồng bà ta không tin Lam Bình Lâm dám lừa bà ta, cho nên tham ô công ty của hắn để cứu vớt tài chính, thu mua hai nhà kia, nhưng không ngờ hôm nay bà ta lại hay tin cả hai nhà kia đều được Lam thị thu mua, mà bà ta ngay cả một đồng vốn cũng chưa thu được về!

Đây là ý gì? Bà ta đường đường là Kha Uyển Tinh mà bị một thằng nhóc đặt bẫy?!

"Tốt nhất là cậu giải thích rõ ràng cho tôi, nếu không chúng ta hẹn gặp trước tòa!" Kha Uyển Tinh giận dữ nói, đen trắng lẫn lộn, bà ta không tin thằng nhóc này dám kiêu ngạo!

"Được, chúng ta hẹn gặp trước tòa." Lam Bình Lâm thu lại nét mặt tươi cười, lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt Kha Uyển Tinh giật mình, "Cái gì?" Hắn nói cái gì? Gặp trước tòa án? Làm sao hắn dám..

Lam Bình Lâm lạnh lùng nhếch khoe miệng, "Tuy rằng tôi tuổi còn nhỏ, nhưng không có nghĩa là không có tôn nghiêm, bị tiền bối sỉ nhục trên thương trường!"

"Cậu rốt cuộc có ý gì?!" Kha Uyển Tinh đột nhiên cảm thấy có chút hoảng, bà ta cảm thấy dường như mình đang tự chui đầu vào bẫy, mà đáng sợ nhất là bà ta không biết đối phương đang tính kế gì với mình.

"Mộc phu nhân cũng đã nói, tài liệu này giấy trắng mực đen rõ ràng, trước khi kí tên mọi người cũng đã đều xem qua, chính phu nhân đã không tuân theo yêu cầu của hợp đồng mà làm việc, lại đến nói xấu tôi không tuân thủ đạo nghĩa không có danh dự, điều này đối với thương nhân mà nói, là tội danh lớn nhất, mọi người đều phi báng!" Lam Bình Lâm nói chính nói nghĩa, làm như hắn ta bị oan uổng thật.

Kha Uyên Tinh trợn to mắt nhìn Lam Bình Lân, có chút khó tin, Lam Bình Lân ngồi đối diện không chút lo lắng, cuối cùng Kha Uyên Tinh bất an cầm lấy hợp đồng trên mặt bàn, trong lòng bồn chồn, chẳng lẽ bà ta đã bỏ qua điều gì? Tiểu xảo? Điều này sao có thể? Bà ta ở trên thương trường nhiều năm như vậy, trước đây còn được Kha lão gia dạy dỗ, làm sao có thể phạm phải sai lầm không đáng như vậy? Làm sao có thể!

Kha Uyên Tinh lo lắng cẩn thận nhìn từng chữ một, Lam Bình Lân ngồi ở đối diện cũng không thúc giục bà ta, không chút để ý đến cầm bút lên nghịch ngợm, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã tắt, thành phố bắt đầu rực rỡ ánh đèn, hắn cảm thấy trái tim mình mờ mờ, hắn vô cùng thích ở trên cao nhìn xuống, cực kỳ thích nhìn biểu cảm khó khăn của những con người kia, họ sẽ phải hoảng sợ trước hắn, ngưỡng mộ hắn, sẽ không ai còn nhớ hắn là con của vợ lẽ, bọn họ chỉ biết phù phục dưới chân hắn, nhìn sắc mặt hắn mà sống! Ha ha ha!

Kha Uyên Tinh xem đi xem lại hai lần, vẫn như trước không phát hiện ra vấn đề gì, bà ta nhìn về phía Lam Bình Lân, ánh mắt sắc bén, "Cậu nói dối tôi?"

"Thật là oan uổng." Lam Bình Lân ngồi thẳng người lên, ánh mắt cũng sắc bén hơn, "Xin hãy lật trang thứ ba điều khoản thứ 18."

Điều khoản 18, mọi hành vi thu mua đều do Lam thị phụ trách, Mộc thị chuyển tiền cho Lam thị, thu mua lớn từ Lam thị, sau đó lại lấy cổ phiếu thu mua được chia cho Mộc thị...

"Điều này có gì không đúng?" Kha Uyên Tinh nhìn về phía Lam Bình Lân, điều khoản này có gì không đúng? Không đúng chỗ nào?

"Điều khoản này không có gì không đúng, nhưng mà..." Lam Bình Lân ánh mắt sắc bén nhìn Kha Uyên Tinh, ánh mắt lại tràn đầy khinh miệt, "Phu nhân chuyển tiền cho tôi sao?"

Trong nháy mắt khuôn mặt Kha Uyên Tinh đột nhiên biến sắc, hợp đồng trên tay rơi xuống đất, bà ta mở to hai mắt, khó tin nhìn Lam Bình Lân, chuyển tiền cho hắn sao? Bà ta đương nhiên chuyển! Mộc thị bọn họ còn sót lại bao nhiêu tiền bà ta đều chuyển vào tài khoản của hắn hết! Kết quả bây giờ hắn lại nói bà ta chưa chuyển tiền cho hắn!

Đột nhiên nghĩ gì đó, sắc mặt Kha Uyên Tinh lại một lần nữa biến sắc, lần này bọn họ thu mua là giữ bí mật với bên ngoài, cho nên mọi giao dịch đều do bà ta tự mình thực hiện chứ không báo tài vụ, nói cách khác, có rất nhiều thứ phải ghi lại bà ta đều không ghi lại, nói đơn giản, chính là bà ta không có chứng cứ chứng minh bà ta đã chuyển tiền cho Lam Bình Lân! Bởi vì nếu ngay từ đầu Lam Bình Lân đã có âm mưu lừa bà ta, như vậy, hắn đã đề nghị chuyển tiền nội bộ? Chẳng lẽ sẽ cho bà ta cơ hội lưu lại chứng cứ sao?

Kha Uyên Tinh loạng choạng như sắp ngã, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mệt mỏi, giống như ngay lập tức đã già đi mười tuổi so với bình thường, hai tròng mắt bà ta vô hồn, xong rồi... Mộc thị xong rồi, bà ta không đủ tiền để phát lương cho nhân viên, thậm chí ngay cả tiền công cho người làm trong nhà bà ta cũng không trả nổi, Mộc thị phá sản, nhà ở sẽ bị tòa án tịch thu, bà ta không còn là kẻ có tiền, không còn là người của xã hội thượng lưu, không có công ty, không có đồng tiền lớn, không có tôn nghiêm...

Thế là hết...

Thế là hết...

Lam Bình Lân khoe miệng có ý cười, mới như vậy đã xong rồi sao? Thật đúng là nhảm chán, không có một chút kích thích nào cả, người phụ nữ như vậy mà lại có thể dạy dỗ ra được một đại mỹ nữ hoàn mỹ như Mộc Như Lam? Thật là đáng tiếc a, nếu như vậy người có lợi duy nhất chỉ có người mẹ kia, vẫn là Mộc Như Lam nàng mới xứng đáng là phượng hoàng của Khagia

A, bộ óc Kha Uyên Tinh dường như vừa mới hoạt động trở lại, bà ta đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, tầm mắt lập tức lại có thần, đúng rồi, bà ta còn có Mộc Như Lam! Bà ta còn có Mộc Như Lam!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: V34.1 Vô sỉ (1)

Kha Uyên Tinh như tìm được ốc đảo giữa sa mạc, thể xác và tinh thần đều thả lỏng, đúng vậy, bà ta còn có Mộc Như Lam, chỉ cần bà ta vẫn còn Mộc Như Lam thì bà ta sẽ không bao giờ thiếu tiền xài, Mộc thị phá sản cũng có sao đâu? Mộc Như Lam có nhà hàng Lâu Lan, Mộc Như Lam có Kha gia, bà ta là mẹ của cô, chẳng lẽ Mộc Như Lam sẽ nhìn bà ta chết đói sao? Đúng rồi bà ta có thể dựa vào Mộc Như Lam, bà ta có thể để Mộc Như Lam nuôi, không cần bán mạng cho cái công ty mà ngay cả thời gian đi thăm mỹ viện cũng không có, và cũng sẽ không bị Hoắc Á Lận cười nhạo mình có chấp.

Đúng, đúng thế, có Mộc Như Lam chẳng khác nào bà ta có được tất cả.

Kha Uyên Tinh oán hận nhìn vào Lam Bình Lân, "Được lắm, cậu nhớ kỹ cho tôi, đời này cậu đừng mơ tưởng có bất kỳ quan hệ gì với con gái tôi! Đừng hòng!"

Kha Uyên Tinh nói xong bèn quay đầu xoay người rồi đi, bóng lưng kia vẫn mang theo dáng vẻ cao cao tại thượng như trước, Kha Uyên Tinh dùng ảo

tưởng để hung hăng phát tiết con giận, đừng tưởng rằng bà ta không biết, Lam Bình Lân có tình cảm với Mộc Như Lam, mặc dù bà ta đã từng nghĩ tới việc lợi dụng việc hân có tình cảm với Mộc Như Lam để kiểm soát vụ lợi, nhưng mà bà ta không nghĩ rằng, đối phương hoàn toàn không để bà ta – mẹ của Mộc Như Lam vào mắt! Cái thằng đáng chết, một khi đã như vậy, đừng hòng đến gần Mộc Như Lam dù chỉ một bước!

Lam Bình Lân lẳng lặng nhìn bóng Kha Uyển Tình biến mất ở cửa phòng làm việc, về mặt có chút hung ác nham hiểm, đồ đàn bà ta chết tiết, bà ta ta nghĩ mình là ai? Mộc Như Lam và hân có ở cùng nhau hay không lại còn cần bà ta ta cho phép sao? Hừ, thật đúng với câu nói kia, loại người da mặt dày vô đối!

Chỉ chốc lát sau, ánh mắt hân chuyển động, cầm điện thoại trên bàn bấm một dãy số, rất nhanh đầu bên kia đã bắt máy, truyền đến âm thanh mang theo vài phần biếng nhác mỉa mai, “Chuyện thế nào rồi?”

“A, vừa mới đi. Xem ra có vẻ rất tức giận.” Lam Bình Lân nhếch miệng cười khinh thường.

“Điều đó là đương nhiên.” Đôi môi đỏ mọng của người bên kia hơi cong lên, ngón cái nhẹ nhàng ma sát chiếc nhẫn ở ngón trỏ, lười biếng ngồi trên chiếc ghế tựa lớn, như ma cà rồng lặng lẽ mở hai cánh ra trong bóng đêm.

“Vậy thì, muốn tiến hành luôn bước kế tiếp sao?” Lam Bình Lân dựa lưng vào ghế nói, nói ra thủ đoạn thâm độc với đối phương, thật sự là một tên nguy hiểm mà, làm cho người ta khó lòng đề phòng, dường như dữ hồ mưu bì* không hay cho lắm, có điều, tình hình của Lam Bình Lân đâm lao thì phải theo lao.

*Dữ hồ mưu bì (bảo hồ lột da): không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương (theo Quicktranslate).

“Đương nhiên, nhưng trước đó, phải cho dùng loại thuốc mạnh đã, tôi không muốn lãng phí dù chỉ một phân tiền.”

“Như vậy cũng được sao? Nhưng mà đối phương là mẹ của Mộc Như Lam, đó là sản nghiệp của Mộc gia.” Lam Bình Lân có chút đoán không ra, rốt cuộc Đoạn Nghiêu này có tình cảm gì với Mộc Như Lam? Là yêu thích hay chỉ là muốn mưu hại? Năm đó Mộc Như Lam cứu hân một mạng, cả lớp F đều cực kì yêu mến Mộc Như Lam, lẽ ra tình cảm của Đoạn Nghiêu đối với Mộc Như Lam phải càng thêm đặc biệt mới đúng, nhưng xem tình hình hiện tại thì có vẻ không phải như vậy, bởi vì Đoạn Nghiêu xuống tay quá độc ác, đến cả Lam Bình Lân cũng không khỏi khiếp sợ.

“Không cần cậu quan tâm việc này.” Ngón tay trắng trẻo xinh đẹp cầm một quả anh đào đỏ từ bàn bên cạnh, bỏ vào miệng, động tác đơn giản như thế, lại lộ ra một loại mỉa mai làm cho người ta đỏ mặt tím da, giống như đóa hoa anh túc màu đen nở rộ.

Cúp điện thoại, trong căn phòng trải thảm đỏ, phía trên bậc thang là chiếc ghế lớn, thiếu niên mặc trang phục màu đen tựa vào thành ghế, trên đùi đặt một phong thư màu trắng, nhìn có chút cũ kỹ, nhưng lại được giữ gìn cẩn thận, ngón tay trắng nõn của thiếu niên nhẹ nhàng vuốt ve, tĩnh lặng không một tiếng động, trong căn phòng trống trải, bóng dáng in lên mặt đất một cái bóng mờ.

+++

Mộc Như Lam đang ở trong phòng đọc sách, có người gõ cửa, nửa tháng nay Kha Uyển Tình không nói chuyện với cô mà lúc này lại mang khuôn mặt tươi cười, bụng lý sửa vào, “Lam Lam.”

Mộc Như Lam buông quyển sách trong tay ra, nhìn về phía Kha Uyển Tình, khẽ nhú mày, nhưng không nói gì, nhận lấy ly sữa, “Cảm ơn mẹ.”

Ngồi bên cạnh Mộc Như Lam, Kha Uyển Tình cười hiền hậu như thể chưa từng xảy ra xích mích, “Hôm nay Lam Lam thi thế nào? Có cảm thấy khó không? Có lòng tin hay không?”

“Khá tốt.” Mộc Như Lam đặt ly sữa lên bàn, bỏ câu trắng bay đến dùng mỏ mổ tấm kính, rất ngạc nhiên bên trong có có đồ vật.

“Vậy là tốt rồi, lòng người hiểm ác, nhiều người muốn nhìn con suy sụp, nhất định con phải giữ vững vị trí, tuyệt đối không thể để cho người khác chê cười.” Kha Uyển Tình nói xong nắm chặt năm tay, dường như Mộc Như Lam bị cười nhạo đối với bà ta ta là sỉ nhục to tát lắm.

Mộc Như Lam mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu con bò câu trắng, “Chê cười rồi... Ai sẽ cười con vì con bị điểm kém chứ?” Ai lại nhàn rồi buồn chán, bởi vì người khác mắc một sai lầm nhỏ đã chê cười người ta? Ai mà không có lúc phạm sai lầm? Chỉ cần mình cố gắng hết sức, trừ khi mình không có kiến thức, còn có người chê cười mình được sao? Mà cô còn phải để ý xem có bị người ta chê cười không hay sao?

Chắc, lòng dạ hẹp hòi như vậy, sống không thấy mệt mỏi hay sao?

“Có nhiều lắm chứ.” Kha Uyển Tình cao giọng, mày hơi nhíu lại, sợ Mộc Như Lam buông lỏng, “Còn hai ngày thi nữa, con không được sao nhãng, còn một kỳ học nữa là con trở thành sinh viên, trăm ngàn lần không thể sao nhãng biết không? Vị trí đứng đầu cả nước không thể để cho bất cứ kẻ nào có được, bằng không con sẽ bị người ta cướp đi hào quang rồi giẫm nát dưới chân, mọi người chỉ biết kinh ngạc thậm chí còn có thể tẩy chay Mộc Như Lam, mà quên rằng trước đây Mộc Như Lam đã từng đạt được nhiều thành tích đáng nể.

Mộc Như Lam không nói gì, mỉm cười chơi đùa với bò câu ngọc, cầm lấy vài hạt đậu phộng ở bên cạnh cho nó ăn, bò câu trắng kêu thảm thì, không để ý đến Kha Uyển Tình.

Kha Uyển Tình cau mày, bà ta không thích Mộc Như Lam nuôi thú cưng, nuôi thú cưng tốn rất nhiều tinh lực và thời gian, chẳng thà bà ta để Mộc Như Lam học bài suốt ngày còn hơn, con bò câu này... chỉ muốn bắt nó làm thịt!

Vài phút sau, Kha Uyển Tinh không nói chuyện, cũng không có ý định ra ngoài, Mộc Như Lam nhìn bà ta, “Còn chuyện gì nữa sao?”

Sắc mặt Kha Uyển Tinh có chút khó coi, bà ta cảm thấy có chút khó chịu, khó chịu là vì bà ta bị một đứa trẻ mười sáu tuổi đùa giỡn, đòi hỏi này nọ từ Mộc Như Lam, bà ta vĩnh viễn cảm thấy đó là điều đương nhiên.

“Công ty nhà chúng ta... có thể bị phá sản.” Kha Uyển Tinh nói.

Mộc Như Lam ngẩn ra, nhìn Kha Uyển Tinh, Kha Uyển Tinh nặng nề gật đầu, tỏ vẻ đây là sự thật chứ không phải nói giỡn.

Mộc Như Lam rút tay đang chơi đùa với bò câu trắng về, “Mẹ muốn con hỗ trợ?”

Kha Uyển Tinh lắc đầu về mặt có chút mệt mỏi, “Quên đi, mẹ quản lý Mộc thị cũng đã mệt mỏi, kết thúc thì kết thúc.”

Mộc Như Lam nhìn Kha Uyển Tinh, im lặng, Kha Uyển Tinh duỗi tay cầm lấy tay của Mộc Như Lam, vẻ chờ mong lại có chút cao hứng, “Về sau mẹ không đi làm, Lam Lam sẽ nuôi mẹ, đúng không?” Bà ta nuôi cô mười sáu năm, cô phụng dưỡng bà ta là chuyện hiển nhiên mà? Nếu không thì vì sao mọi người lại phải sinh con dưỡng cái? Còn không phải là vì hi vọng sẽ có người nương tựa lúc già sao?

“Ý mẹ là, về sau mẹ sẽ không đi làm, muốn ngây ngốc ở trong nhà làm phu nhân, đúng không?” Khóe miệng Mộc Như Lam hơi cong lên, nhìn Kha Uyển Tinh nói.

“Con không muốn?” Kha Uyển Tinh sắc mặt khó coi lập tức đứng lên, giọng nói cũng lạnh đi.

“Con cái phụng dưỡng cha mẹ là lẽ đương nhiên, nhưng mẹ à, con còn phải đi học, Như Sâm và Như Lâm cũng đi học, ý của mẹ là về sau con sẽ nuôi tất cả mọi người trong nhà, con sẽ trả mọi chi phí sinh hoạt?” Mộc Như Lam tươi cười càng sâu, Kha Uyển Tinh không nhìn ra nụ cười kia có ý gì, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, như thể cô đang cười nhạo bà ta.

Sắc mặt Kha Uyển Tinh hoàn toàn lạnh xuống, ánh mắt bà ta tràn đầy vẻ trách cứ, “Con nói cứ như mẹ đã làm chuyện gì sai, không phải tiếng nói của con ở Mộc gia là lớn nhất sao? Ông ngoại con tặng nhà hàng Lâu Lan cho con, mẹ cũng có thể tính sơ lợi nhuận một năm là bao nhiêu.”

“Nhưng nếu dùng lợi nhuận một năm của nhà hàng Lâu Lan để chi trả cho nhà chúng ta thì mẹ nghĩ có đủ không? Cũng được, nếu mẹ bằng lòng bỏ đi chút tiền tiêu giảm đi mấy nhân hiệu trang sức và ít đi mấy cuộc bán đấu giá, cho mấy người làm thôi việc, chỉ cần dùng tiền cho chi tiêu hằng ngày và ăn mặc thì đương nhiên là có thể.” Mộc Như Lam thân nhiên nói, làm sao cô lại không nhận ra ý nghĩ của Kha Uyển Tinh? Bà ta muốn học theo Hoắc Á Lân hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc tiêu tiền như nước nhưng không cần làm việc, vậy mà lại muốn cô – một đứa con gái vị thành niên ở sau lưng chỉ trả hóa đơn cho việc bà ta tiêu xài phung phí, thật sự là ích kỷ, làm sao lại có người mẹ ích kỷ như vậy?

Quả nhiên về mặt Kha Uyển Tinh lập tức cứng đờ, bà ta thầm nghĩ đến Mộc Như Lam có không ít tiền có thể cho bà ta ta xài, lại quên mất còn có Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm, còn có cả mấy người giúp việc, cần thận tính một chút, nếu như bà ta bằng lòng sống như Mộc Như Lam nói, sống cuộc sống bình thường trong giới thượng lưu còn được, nhưng mà nếu muốn làm phu nhân thì không thể. Nhưng mà làm sao Kha Uyển Tinh có thể bằng lòng sống một cuộc sống kiếm ăn kiếm dùng hằng ngày? Nói như vậy, làm sao bà ta có thể bì được với Hoắc Á Lân? Giá một bộ khuyên tai trên người Hoắc Á Lân cũng hơn một ngàn vạn, còn lợi nhuận một năm của nhà hàng Lâu Lan mới chỉ hơn một ngàn vạn...

Kha Uyển Tinh ngồi cứng ngắc một lúc, trong đầu có chút loạn, một khi con người đã đưa ra quyết định, hơn nữa cho rằng quyết định kia là rất tốt, đột nhiên có chướng ngại vật ở nơi nào cản trở nói cho người đó rằng không thể thực hiện quyết định kia được, trong lòng sẽ cảm thấy vô cùng bức bối, cũng không bằng lòng trở lại tình trạng trước kia. Bà ta mới nghĩ tới việc không cần phải liều mình cực khổ cho công ty mà còn phải nhìn sắc mặt của người khác, muốn Mộc Như Lam nuôi, Mộc Như Lam không nuôi nổi bà ta, không cho bà ta được một cuộc sống như mong muốn, trong lòng bà ta khó chịu, nhưng dù như thế nào cũng không nguyện ý cứu vớt công ty Mộc thị nay chỉ còn là cái vỏ rỗng.

Bỗng nhiên, bà ta lại nghĩ tới điều gì, đôi mắt sáng lên, “Con có thể tìm ông ngoại con.”

Mộc Như Lam nhìn Kha Uyển Tinh, tươi cười trên môi rút đi.

Kha Uyển Tinh không nhìn ra Mộc Như Lam mất hứng, lòng tràn đầy vui mừng nói, “Đúng vậy, con có thể tìm ông ngoại con, ông ngoại con thương con như vậy, sở hữu không ít công ty, bảo ông ấy cho con một công ty, không phải được rồi sao?”

“Mẹ, con còn phải đi học.” Mộc Như Lam thân nhiên nói.

“Con có thể vừa đi học vừa quản lý công ty mà.” Kha Uyển Tinh nói với vẻ đương nhiên, trong học viện Lưu Tư Lan có nhiều người vừa đi học vừa đi làm trong công ty, xem Lam Bình Lân, không phải chỉ hơn Mộc Như Lam một tuổi thôi sao? Người ta cũng đã quản lý Lam thị rất tốt, Mộc Như Lam đọc nhiều sách như vậy, cũng không thể nào không có khả năng ứng dụng vào thực tế chứ? Ít nhất cũng phải làm tốt hơn Lam Bình Lân!

“Con không đồng ý.” Mộc Như Lam mỉm cười dội một một gáo nước lạnh vào Kha Uyển Tinh.

Về mặt vui sướng của Kha Uyển Tinh lập tức trầm đi, “Con nói cái gì?”

Mộc Như Lam cười hiền lành nhìn bà ta, ngữ điệu đanh thép, “Nhà hàng Lâu Lan là ông ngoại tặng cho con, cho nên con có thể nhận là chuyện đương nhiên, nhưng con dựa vào cái gì mà đòi ông ngoại cho con một công ty? Làm sao con có thể nói với ông ngoại đây? Nói cho ông biết bởi vì con không thể nuôi nổi người mẹ tham vinh hoa phú quý với một nhà hàng Lâu Lan sao? Lợi nhuận một năm cũng không đủ cho bà ta dùng trong một buổi đấu giá?

Có lẽ ông ngoại sẽ đón con về Hồng Kông ngay lập tức ấy chứ.”

Mộc Như Lam sẽ không đòi hỏi điều gì từ người khác, cũng giống như họ không giúp đỡ cô lúc cô khó khăn, chính cô sẽ dùng hết sức lực để đứng lên, cũng sẽ không cầu xin người khác giúp đỡ, bởi vì cô tin tưởng, chỉ cần cô không chết, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, miễn là cô nhớ chỉ cần cố gắng trả giá tương xứng, là có thể làm được, mà không cần giống như kẻ ăn xin cầu xin sự giúp đỡ.

Kha Uyển Tinh lập tức vỗ bàn đứng dậy, căm tức nhìn Mộc Như Lam, “Con nói mẹ là một người tham vinh hoa phú quý?” Kha Uyển Tinh bị chọc giận, Mộc Như Lam dám nói bà ta như vậy? Chẳng phải cô vẫn luôn là đứa con gái ngoan của bà ta sao? Làm sao cô dám nói bà ta như vậy?!

“Ngại quá, con ăn ngay nói thật, khiến mẹ tổn thương rồi sao?” Mộc Như Lam mỉm cười nói, trong nháy mắt Kha Uyển Tinh bị chọc tới mức nổi giận đùng đùng.

“Bây giờ con muốn cãi nhau với mẹ hả? Mộc Như Lam giáo dưỡng của con chạy đi đâu mất rồi?!” Kha Uyển Tinh chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày Mộc Như Lam sẽ đối xử với bà ta như vậy.

“Nếu như mẹ cho rằng con cố ý cùng mẹ đối co thì tùy. Về phần giáo dưỡng... nói giáo dưỡng với mẹ, không phải là chuyện rất ngu xuẩn sao?” Người đàn bà ta nanh nọc, bởi vì bà ta nuôi dạy tôi cho nên tôi không thể ra tay với bà ta sao? Hiện tại Kha Uyển Tinh không khác gì một con quạ bị vật trụ lông, muốn tìm kiếm phượng hoàng che chở, đồng thời còn nhòm ngó lông vũ của phượng hoàng, một kẻ không tự lập luôn muốn dựa vào người khác ngay từ đầu, lợi dụng cô, cô nhẫn nhịn im hơi lặng tiếng, không phải sao? Ngạo mạn như vậy, ai sẽ bố thí cho bà ta?

“Mày...” Kha Uyển Tinh không thể tin nổi tròn mắt, tức giận ngực phập phồng kịch liệt nhìn Mộc Như Lam mỉm cười, trước kia bà ta cảm thấy ấm áp tốt đẹp, lúc này lại hận không thể xé rách mặt của cô, cơ thể và ý nghĩ phôi hạp, bà ta giờ cao tay lên, tát mạnh xuống mặt của Mộc Như Lam.

“Bốp!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: V34.2 Vô sỉ (2)

Đây là tiếng nắm chặt cổ tay một cách thật thô lỗ.

Mộc Như Sâm mặt mày âm trầm, gắt gao bắt lấy tay Kha Uyển Tinh, Mộc Như Lâm chậm rãi bước vào phòng.

Đột nhiên bị tóm cổ tay, Kha Uyển Tinh giật mình, thấy chính con trai đang bình tĩnh nhìn mình như nhìn kẻ thù, sắc mặt bà ta càng thêm khó coi, “Như Sâm! Buông tay ra! Con đang làm gì thế?!”

“Tôi mới muốn hỏi bà, bà đang làm gì.” Mộc Như Sâm thả mạnh tay Kha Uyển Tinh, đứng chắn ở trước người Mộc Như Lam, rõ ràng bộ dạng đầy bảo vệ làm cho Kha Uyển Tinh vừa tức vừa giận.

“Mẹ đang làm cái gì, vừa rồi chẳng lẽ các con không nghe thấy sao? Chị gái ích kỷ của các con không muốn tự mình cố gắng mà ngược lại dám trách mẹ ham hư vinh! Sao chị còn không thử suy nghĩ xem nếu không phải mẹ vẫn suốt ngày vất vả kiếm tiền thì nó có thể đến học viện Lưu Tư Lan tốt như thế mà học sao? Nó có thể thoải mái vô tư đọc sách chẳng cần làm việc gì sao?!” Kha Uyển Tinh nói xong hung hăng trừng Mộc Như Sâm, bà ta tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, cô thân là con gái lại dám nói người mẹ đã sinh ra cô, nuôi nấng cô tham hư vinh! Chẳng qua chị bảo cô kiếm một ít tiền thôi làm như bà ta muốn mạng cô, muốn cô chết không bằng!

“Chúng tôi đều nghe thấy hết.” Mộc Như Lâm trầm tĩnh nói, Kha Uyển Tinh kích động, tức giận dữ dội nói lớn như vậy không nghe thấy mới là lạ, “Thế nhưng chúng tôi chỉ thấy một bà mẹ vô trách nhiệm đang định bóc lột đứa con còn đang đi học như thế nào.”

Mộc Như Lam chẳng phải đã nói rõ ràng sao? Chỉ cần bà ta không tiêu tiền như nước thì Mộc Như Lam đồng ý chăm sóc bà ta, thậm chí còn chăm sóc được rất tốt, là chính bà ta cảm thấy chưa đủ lại còn muốn Mộc Như Lam bảo Kha lão gia giao cho công ty, như thế bà ta làm sao có thể chỉ trích ngược Mộc Như Lam bất hiếu không đưa tiền cho bà ta tiêu? Hơn nữa bà ta còn một mặt vừa yêu cầu Mộc Như Lam giữ vững thành tích đứng đầu cả nước, mặt khác lại vừa đòi hỏi cô phải đi quản lý công ty để cho bà ta tiêu xài phung phí, quả thật lòng tham quá đáng, bà ta nghĩ thi cử đạt kết quả cao là chuyện dễ dàng lắm sao? Chả nhẽ bà ta chưa từng để ý mỗi ngày Mộc Như Lam đều phải học tập đến đêm, tận một, hai giờ sáng mới đi ngủ, buổi sáng còn phải dậy sớm vậy thì có mệt mỏi hay không? Cô có hay không đã sắp suy sụp rồi?

“Các con... các con đây là giúp nó trách cứ mẹ?” Kha Uyển Tinh khó tin nhìn hai đứa con trai mình, mặc dù vẫn biết ba người cực kỳ thân thiết, quan hệ tình cảm vô cùng tốt nhưng Kha Uyển Tinh thế nào cũng không ngờ vào thời điểm này, hoàn cảnh này bọn họ lại lựa chọn đứng về phía chị gái mà không phải mẹ mình!

“Chỉ là ăn ngay nói thật thôi.” Mộc Như Lâm nói.

“Ha ha. Giỏi cho một cái ăn ngay nói thật. Giỏi cho một cái ăn ngay nói thật!” Kha Uyển Tinh tức giận quá hóa cười, thái dương giật giật, cánh môi khẽ

run, bà ta bắt ngờ xoay người rời đi. Bà ta thực sự sợ bà ta sẽ giận đến ngắt xiu ở đây, mà bà ta không muốn ở trước mặt mấy đứa nhỏ tỏ ra yếu thế một chút nào, nhất là khi đang có Mộc Như Lam đứng đây chứng kiến tất cả, điều đó khiến cho bà ta thấy bị khuất nhục! Bà ta vốn cho rằng chuyện này là đương nhiên, thế mà bây giờ bà ta như là đang ăn xin, cầu xin con gái mình bố thí, cuối cùng còn bị chính con mình nói không biết xấu hổ! Thực sự là tức chết bà ta rồi, tức chết mất thôi!

Kha Uyển Tinh đi nhanh xuống lầu, bà ta cần phải phát tiết, mà không phải nhốt mình ở trong phòng đến phát điên.

Chu Phúc nhìn thấy Kha Uyển Tinh sắc mặt khó coi xuống lầu, vội vàng đi qua quan tâm, hỏi han. Kha Uyển Tinh thấy là Chu Phúc, lập tức liền đem hết tất cả mọi chuyện vừa mới xảy ra nói hết cho ông. Chu Phúc ở bên bà ta từ khi bà ta còn nhỏ, lúc bà ta rời khỏi Kha gia thời, thậm chí ông cũng nguyện ý cùng bà ta đến thành phố K, Kha Uyển Tinh đối với Chu Phúc còn thân thiết, tin cậy, tình cảm sâu đậm hơn cả Mộc Chấn Dương nhiều, từ nhỏ đến lớn, chỉ có ông ta vĩnh viễn đều luôn đứng về phía, ở bên cạnh bà ta.

Chu Phúc nghe xong, nhủ mảy, nhìn bà ta tràn đầy không đồng ý “Tiểu thư không nên làm như vậy, thế là hơi quá đáng.”

Kha Uyển Tinh vốn ngồi tựa vào sofa chờ Chu Phúc đến an ủi, không ngờ ông đột nhiên nói như vậy, nhất thời khiến Kha Uyển Tinh đột nhiên quay qua nhìn Chu Phúc, “Ngay cả ông cũng cho là tôi không đúng sao? “Bà ta sẽ không đi suy nghĩ cẩn thận xem rốt cuộc bà ta đã sai chỗ nào? Rõ ràng Mộc Như Lam có năng lực và nghĩa vụ phải làm thế, thật hiển nhiên, không phải sao?”

“Tiểu thư đọc sách đã đủ mệt mỏi rồi, làm sao có thể...”

“Đọc chút sách thì mệt với mệt cái gì?” Kha Uyển Tinh tức giận, một đám đều thiên vị, đứng về phía Mộc Như Lam. Như thế nào không ai chịu ngừng lại xem Mộc Như Lam là ai sinh ra, ai nuôi nấng! ? Mộc Như Lam vĩ đại thì chẳng phải bà ta càng vĩ đại hơn nữa sao? Bây giờ tại sao bà ta lại toàn bị mọi người phản đối, quay lưng lại? Chẳng lẽ chỉ vì bà ta không muốn làm việc để nuôi bọn họ thôi à?

“Tiểu thư...” Chu Phúc còn muốn nói gì đó nhưng Kha Uyển Tinh đã đứng phắt dậy, một bộ cái gì cũng đều không muốn nghe, đi nhanh lên tầng, sắc mặt xanh mét đến cực điểm.

Trong phòng Mộc Như Lam, mọi người đều có thể nghe thấy rõ ràng tiếng đóng cửa đánh rầm một cái từ phòng Kha Uyển Tinh ở tầng ba.

Hai anh em sắc mặt càng khó nhìn, đầu vẫn luôn biết Kha Uyển Tinh không phải là người mẹ tốt nhưng thật không nghĩ tới hôm nay hành động, biểu hiện như vậy vô cùng thần nhiên, nhuần nhuyễn, Mộc Như Lam mới mười sáu tuổi cũng đã nghĩ cách áp bức, bóc lột cô, sau này còn quá quắt đến thế nào nữa đây?

“Tốt nhất nên dứt khoát chuyển ra ngoài ở luôn đi.” Mộc Như Sâm ngồi ở trên giường Mộc Như Lam, nắm tay cô, sắc mặt khó coi. Ít nhất nhắm mắt làm ngơ, Mộc Như Lam còn có một học kỳ nữa mới tốt nghiệp trung học, bắt đầu vào đại học, trong thời gian này còn không biết muốn phát sinh chuyện ồn ào không hay ngoài ý muốn gì nữa đây, hơn nữa nếu ra ngoài sau này bọn họ sẽ có nhiều thời gian, cơ hội ở bên nhau hơn.

Mộc Như Lâm liếc mắt nhìn Mộc Như Sâm một cái, khó được không lên tiếng phản đối câu gì. Hôm nay bọn họ trở mặt với Kha Uyển Tinh, quan hệ xảy ra xung đột, chuyển biến xấu mà Kha Uyển Tinh lại chẳng phải con người rộng lượng, bao dung gì, chuyện hôm nay xem chừng bà ta sẽ nhớ rõ cả đời. Mà bà ta một khi quyết định làm ra việc gì sẽ không từ thủ đoạn, hẳn thực lo sợ có ngày Kha Uyển Tinh sẽ đem cô đi bán để chuộc lợi cho bà ta.

Mộc Như Lam mỉm cười xoa xoa đầu bọn họ, không nói gì, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ khiến trái tim hai anh em hưng hăng co rút đau một trận, hai người bọn họ còn từng tưởng rằng gia đình mình không như những nhà khác, đặt lợi ích lên hàng đầu, làm điều kiện tiên quyết nào ngờ đầu đến bây giờ mới biết nếu đem ra so sánh thì nhà bọn họ càng thêm dơ bẩn, khó chấp nhận hơn nhiều, ít nhất người ta còn quang minh lỗi lạc mà không phải lấy thân tình để che đậy, làm sỉ nhục thứ tình tình cảm gia đình thiêng liêng.

“Chị...”

“Chị không sao.” Mộc Như Lam quay đầu, mỉm cười an ủi bọn họ.

Mộc Như Sâm mím môi, mặt mày buồn bã, ủ rũ hết như bị người ta cướp mất đứa con, Mộc Như Lâm im lặng đứng một bên, ánh mắt cũng tràn đầy lo lắng.

“Ngày mai còn phải làm bài thi đấy, mau đi học bài đi” Mộc Như Lam tươi cười càng sâu nhưng trong mắt hai người đều chỉ là miễn cưỡng cười gượng, trong lòng càng khó chịu hơn, làm gì còn tâm trí nào mà đi đọc sách ôn bài nữa.

Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, có chút bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Vậy mang sách sang bên này học nha?”

“Được” Mộc Như Sâm lập tức đồng ý, chạy nhanh quay lại phòng lấy sách mang sang bên này.

Mộc Như Lâm đứng im rồi đi đến chỗ Mộc Như Lam, bỗng nhiên ôm cô vào lòng.”Chị...”

“Ừ?” Mộc Như Lam hơi bất ngờ, đưa tay ôm lại thân hình thiếu niên không tính cường tráng, vỗ nhẹ lưng hắn trấn an. Nhớ lúc trước đây hắn bị té ngã, chưa bao giờ lớn tiếng khóc nháo đòi dỗ dành như Mộc Như Sâm mà chỉ lẳng lặng trốn vào trong góc, vụng trộm tự mình lau nước mắt rồi làm như chẳng có chuyện gì. Thiếu niên trầm tĩnh như nước khiến người ta không đành lòng ném mạnh xuống tầng đá lớn, gây rối loạn một khoảng hồ nước tĩnh lặng này.

“Cứ làm những gì chị muốn, em luôn luôn đứng về phía chị.” Thiếu niên cúi đầu, giọng nói dịu dàng, trầm tĩnh, mát lạnh như nước, mềm mại vang lên bên

tai cô.

Mộc Như Lam thoáng sững sờ, chuyển động đôi mắt, nhìn đến mái tóc đen và cần cổ trắng nõn của thiếu niên, đôi mắt sáng lên, vui vẻ, thật là đáng yêu nha, chính là vì như vậy cho nên cô mới muốn liều lĩnh đi cứu hắn về từ tay người xấu, em trai nhu nhược như vậy nếu một ngày cô nói muốn giết người chỉ sợ chắc hẳn cũng sẽ ngoan ngoãn đưa dao nhỏ cho cô?

Thật là giống kiếp trước như đúc, cũng không nhớ rõ lắm kiếp trước bạn gái cậu là ai, chỉ nhớ kỹ, cậu từng nói qua với cô, hắn xem thường cô cho nên hắn thờ ơ, mặc kệ, chẳng thèm đoái hoài khi cô chịu đủ tổn thương. Mặc dù không giúp đỡ, bảo vệ gì cô nhưng cậu cũng chưa bao giờ chủ động thương tổn cô, chính là từ đầu đến cuối hoàn toàn một bộ bằng quan, lạnh nhạt mà thôi. Cậu là người cao ngạo mang chút cường thế, khinh thường những kẻ thất bại và không có năng lực phản kháng, như cô kiếp trước. Nhưng cậu đối với bạn gái lại ngàn y trăm thuận, cực kỳ ôn nhu săn sóc, khiến cô vô cùng kinh ngạc, bởi vậy ấn tượng khắc sâu.

Mộc Như Sâm lấy sách quay lại thấy tình cảnh như vậy, biểu cảm trên mặt nhảy mắt cứng đờ, trong đôi mắt như chợt lóe lên điều gì, giây tiếp theo lại trở lại bình thường như cái gì cũng chưa xuất hiện qua, cậu đi đến, kéo Mộc Như Lam từ trong lòng Mộc Như Sâm ra, giờ tay đẩy Mộc Như Sâm, “Cậu còn chưa đi lấy sách đi?”

Mộc Như Sâm bị đẩy, lao đảo hai bước, mày nhíu lại, quay mắt nhìn thấy Mộc Như Sâm đang quần quýt lấy Mộc Như Lam, bị dùng sức đẩy mạnh bả vai, Mộc Như Sâm quay người về phòng lấy sách, đôi mắt sau cặp kính nhảy mắt chợt sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: V34.3: Vô sỉ (3)

Trên núi mờ sương, phía chân trời vừa mới chiếu lên một chút ánh sáng, mấy chiếc ô tô màu đen từ dưới núi đi lên, thẳng cho đến khi tới đỗ bên ngoài bệnh viện.

Joy đã đem theo người đứng chờ ở cổng lớn, rạng sáng hôm nay bệnh tình của con gái nghị sĩ Savile bắt đầu chuyển biến xấu, nghị sĩ Savile vì con gái mà từ New York đích thân tới California.

Mặc Khiêm Nhân không được hoan nghênh trong hàng ngũ, lúc này, hắn đang chạy bộ trên núi, lập trình công việc một ngày của hắn sẽ không vì đối phương là nghị sĩ mà có gì lệch lạc, đó là lý do mà lúc này một đám người đang ngồi trong văn phòng viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen chờ Mặc Khiêm Nhân.

“Có lẽ chúng ta nên đi gặp Ive trước. Nhờ bác sĩ Sparanise một chút?” Người đàn ông có mái tóc đen là thư ký của nghị sĩ Savile đợi được một lúc mới lên tiếng đề nghị, cứ ngồi như vậy chỉ để chờ một người không phải quá ngu ngốc sao, về phần vị Amon tiên sinh kia, tính cách hắn như thế nào ở chính phủ Mỹ còn có ai không biết chứ?

“Tin tôi đi, đây không phải là một ý kiến hay.” Schmidt lắc đầu nói, nơi dưới kia rất nguy hiểm, không thích hợp cho người bình thường đi vào.

“Chỉ là đi trước quan sát bác sĩ đó một chút thôi mà.” Thư ký tiên sinh chắc hẳn hoàn toàn không biết những người bị giam trong phòng kia chỉ cần nói một vài câu lập tức sẽ gây ra chuyện, bọn họ cũng không phải không biết đối phương là tội phạm biến thái nghiêm trọng, ngu ngốc tự đi tìm rắc rối.

Schmidt còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt Joy cũng không có ý phản đối, một người phụ nữ mặc bộ đồ màu lam, búi tóc nâu nghiêm khắc nói, “Đương nhiên có thể, có lẽ các ông cũng nên đi trước để biết một chút về bác sĩ Ive.” Gặp một tên như Ive, bọn họ đại khái sẽ không nhận thức được cái giá bọn họ phải trả.

“Joy!” Schmidt mở to hai mắt nhìn.

“Xin theo tôi tới đây, rất may số người không quá nhiều, nếu không rất dễ xảy ra những việc ngoài ý muốn.” Joy nói, ngộ nhỡ có người bị dụ đi tới phía trước hoặc là người phía sau tấm kính kia tiến tới quá gần tấm kính cũng không được, lần trước Ive lẳng lặng dùng thìa ăn cơm cắt thủy tinh ra thành một cánh cửa, vị nữ nghiên cứu sinh đáng thương kia nghĩ có thủy tinh ngăn cách nên mới dựa vào, vì thế nên mới xảy ra hậu quả đáng sợ như vậy.

Cuối cùng Joy quyết định đi xuống dưới cùng với nghị sĩ Savile, thư ký và mấy người bảo vệ nghị sĩ.

Cửa sắt ngoài cùng ở phía dưới chậm rãi mở ra, những người lần đầu tiên tới nhà tù này từ từ đi xuống theo Joy.

Không biết có phải vì lý do gì hay không, vừa vào chỗ này, bọn họ liền cảm giác được không khí vô cùng lạnh lẽo, lưng hơi run lên.

Nghị sĩ Savile cùng mấy người khác sắc mặt có chút thay đổi, Joy thấy vậy trong lòng cao hứng, có trời mới biết hắn chán ghét làm ở nơi này tới mức nào, nếu có thể hắn thật sự là cả đời cũng không muốn đến nơi này đối mặt với những tên biến thái, hắn vừa đến đây được hai tháng, mỗi một ngày làm ở đây đều là ác mộng!

Đi qua một cái hành lang dài là có thể nhìn thấy lâu hai nơi giam giữ phạm nhân, chỉ có tiếng bước chân từng đợt, trước khi đi xuống thư ký dường như cảm thấy bất an, hần trần tỉnh hỏi, “Nghe nói mỗi nhà tù đều được lắp hai lớp cửa?”

“Vốn chỉ có một, nhưng viện trưởng nói nhiều kẻ ngu ngốc đi lên ăn cơm trưa quên không đóng, cho nên lắp thêm một cái nữa. Tôi nghĩ ông hẳn là sẽ không nằm trong số những kẻ ngu ngốc đó, phải không?” Tiếp xúc với Mặc Khiêm Nhân trong một thời gian dài, trong lời nói Joy bất tri bất giác cũng có chút độc địa, hần cố gắng sửa thể nào cũng không được.

“Đương nhiên.” Thư ký không thèm nhắc lại, nghĩ rằng đây là nhà giam nổi tiếng nhất, chưa từng có trường hợp nào vượt ngục thành công, hẳn không cần lo lắng.

Nhưng hẳn không nhìn được mà tưởng tượng, ở đây tất cả phạm nhân đều đặc biệt, hầu như đều là biến thái giết người, nhưng tuyệt đối không bị xử tử hình. Bọn họ đều là tài sản quý hiếm của Mỹ. Xem xem, hiện tại con gái của nghị sĩ Savile không phải đang chờ bác sĩ Ive ở bên trong đó cứu vớt sao? Bọn họ là biến thái, cũng là thiên tài, bên trong có bác sĩ, có nhà khoa học, có nhà tâm lý học, kỹ sư thậm chí cũng có thiếu tướng hải quân bách chiến bách thắng, những người này nghe nói chỉ có viện trưởng Amon trị được, vừa rồi hẳn thể nào mà lại muốn xuống xem trước? Thật sự là sự hiếu kỳ chết tiệt.

Thư ký tiên sinh bắt đầu khẩn trương, nhưng mà khi bọn họ đi vào khu nhà tù, cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt không hề thâm trầm khủng bố như tưởng tượng, nơi này thoạt nhìn tựa như một gian phòng lớn sạch sẽ, hai bên căn phòng lớn là dãy phòng giam, mỗi phòng được ngăn cách bởi hai vách ngăn, song sắt màu đen ở phía sau tấm kính thủy tinh trong suốt dày, trên mặt thủy tinh có rất nhiều lỗ nhỏ, để không khí lọt vào, thoạt nhìn giống như mỗi căn phòng khép kín được xây giống y nhau, ngay cả cửa cũng không có.

Mà lúc này, hai bên trái phải mỗi bên có năm phòng giam, đều là đàn ông, bọn họ đều ai làm chuyện nấy, đối với người vừa mới bước vào như mấy người nghị sĩ và thư ký chỉ lười biếng đưa mắt lên nhìn, sau đó lại làm việc của mình, trong phòng giam bọn họ, trừ cái giường, một cái bàn và một cái ghế ở ngoài ra, không hề có vật gì có khả năng trở thành hung khí.

Có người đọc sách, có người dùng bút máy viết cái gì đó, có người vẽ, thậm chí có người đưa mắt chú ý nhìn bọn họ, giống như những người bằng hữu chào hỏi nhau, im lặng hài hòa tựa như một trại an dưỡng bình thường, điểm duy nhất không giống, chính là đa số những người ở đây, đều thập phần trẻ tuổi và tuấn mỹ.

Khuôn mặt thiên sứ nhưng lòng dạ ác quỷ. Đại khái chính là hình dung những người này.

Nghị sĩ Savile nhìn những người này có chút kinh ngạc, suy nghĩ cũng giống như những người khác, trời ạ, đây đều là những người đáng sợ trong truyền thuyết?

Không có ai nói chuyện, Joy đi phía trước dẫn bọn họ tới phòng cuối cùng bên trái chính là phòng giam giữ vị Ive tiên sinh kia.

Liếc mắt một cái có thể thấy rõ toàn cảnh bên trong căn phòng giam lập phương khép kín, đèn neon sáng ngời, thoạt nhìn người đàn ông tóc vàng này cùng lắm chỉ hai bảy hai tám tuổi, mặc áo đồng phục nhà giam màu trắng, bên dưới mặc quần cũng như vậy, không có khóa hay nút thắt, mà là dây chun. Hẳn đang đọc thư, để ý thấy trước phòng giam mình có không ít người, hẳn nâng mắt, lộ ra một đôi mắt màu lam sắc bén, thậm chí giống như có thể hút đi linh hồn người khác, khuôn mặt tuấn mỹ giống như tượng đá cẩm thạch, ngũ quan giống như được nhà điêu khắc chạm khắc một cách tỉ mỉ.

“Buổi sáng tốt lành, nữ nghị sĩ.” Ive nhìn nghị sĩ Savile, mỉm cười chào hỏi bà, âm thanh thập phần giàu có từ tính, tươi cười thoạt nhìn thập phần quý tộc, vừa không lỗ mãng cũng không nguy hiểm, nếu không phải hẳn bị giam ở nơi này và được nghe những tin đồn về hẳn, ai cũng sẽ cho rằng hẳn là quý tộc thượng lưu được đào tạo vô cùng hoàn hảo.

“Anh chính là Ive Sparanise tiên sinh? Nghe danh đã lâu.” Nghị sĩ Savile đánh giá Ive, vị này chính người suýt chút nữa phá vỡ kỉ lục trong lịch sử trở thành bác sĩ thiên tài trẻ tuổi nhất đoạt được giải Nobel y học, thật sự là rất đáng tiếc, người như vậy, sao lại trở thành một kẻ biến thái?

Ive khiêm tốn mỉm cười, thoạt nhìn thập phần bình thản im lặng, làm cho người khác có ấn tượng tốt.

“Anh muốn gì trao đổi gì thì mới chấp nhận đem kiến thức y học của mình cứu tính mạng con gái tôi?” Nghị sĩ Savile vào thẳng vấn đề, bà không có ý định dây dưa dài dòng, con gái bà đang lâm vào tình trạng nguy kịch, bà không có tâm tư để nghĩ chuyện gì khác.

“Con gái bà? Vị tiểu thư tên Castilla sao?” Ive cúi đầu nhìn hai tay hẳn, quả thực chính là một đôi tay sinh ra để cầm dao phẫu thuật.

“Đúng vậy.”

“Cô ấy hình như mới mười bốn tuổi?”

Nghị sĩ Savile không rõ lắm nên đưa mắt nhìn người bên cạnh, sau đó nhìn về phía Ive, chần chờ trả lời, “Đúng vậy.”

“Thật sao?” Ive mỉm cười lịch thiệp, sau đó đưa đầu lưỡi đỏ tươi liếm qua cánh môi, đôi mắt màu lam có chút nheo lại, chắc lưỡi, dường như hồi tưởng về một hương vị tuyệt mỹ nào đó, “Cô ấy hẳn là có mùi vị ngon hơn hẳn với thịt cừu non.”

Những người vốn bị vẽ ngoài của Ive mê hoặc nghe vậy thì lập tức tái mặt.

“... Có lẽ anh nên nói điều kiện của anh.” Thư ký sắc mặt có chút khó chịu, lúc nhìn về phía Ive, trái tim lại đập mạnh hơn một chút, hẳn có cảm giác mình bị biến thành cơm trưa.

“Điều kiện duy nhất, tôi phải rời khỏi chỗ này.”

“Không được.” Joy tức chửi ngay tức khắc, Ive rất nguy hiểm, có khả năng hắn sẽ đào tẩu trong quá trình chuyển đi, đến lúc đó lại xảy ra một thảm họa, không có Mặc Khiêm Nhân, căn bản không có người bắt được hắn.

“Có thể chuyển đến bệnh viện khác giống như thế này, chỉ cần đừng để tôi thấy mặt tên Amon kia.” Ive lại nói. Đề nghị này nghe qua không sai, chỉ cần nghị sĩ nói, hoàn toàn có thể chuyển hắn đến bệnh viện khác.

“Tôi thấy anh nói câu này vui thật đấy Ive.” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, lập tức liền làm cho mọi người trong phòng giam chú ý, mặc một bộ quần áo đen trắng, mái tóc đen của người đàn ông còn hơi ẩm ướt rồi đi tới, đôi mắt đậm màu mà sắc bén dừng ở trên người Ive, Ive nhất thời căng thẳng hơn hẳn, “Hi, buổi sáng tốt lành, Amon, nhìn thấy anh làm tôi không cần ăn bữa sáng.”

“Tốt, vậy thì phạm nhân phía tây có thể ăn nhiều hơn một phần.”

Ở trong phòng giam đối diện người đàn ông là người mẫu cho một tạp chí nghe vậy ngẩng đầu, tươi cười xán lạn như trẻ con, “Cảm ơn nhé Ive.”

Ive trầm tĩnh mỉm cười, thoạt nhìn lại thập phần nguy hiểm.

“Amon tiên sinh?” Nghị sĩ Savile đưa tay.

“Chào nghị sĩ.”

“Mong anh giúp tôi, bệnh tình của con gái tôi đang chuyển biến xấu, con bé cần phải tiến hành phẫu thuật ngay lập tức, các bác sĩ đều nói đã hết cách...” Mà đám bác sĩ kia lại đang vui đùa vào sách nghiên cứu cách phẫu thuật, chỉ có vị bác sĩ biến thái bên trong kia đã từng tiến hành thành công một lần, hoàn hảo một cách phi thường, đương nhiên, nếu không phải Ive ăn luôn cô gái kia, vị tiểu thư đáng yêu đó chắc hẳn giờ này đã chạy nhảy khắp nơi như con nai.

“Tôi nghĩ ý của tôi đã được Joy truyền tới bà.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên nói, không có chuyện vì thân phận đối phương mà thái độ đậm nhạt của hắn thay đổi.

“Không, xin đừng như vậy tiên sinh, tôi chỉ có một đứa con gái, dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhoi thì tôi cũng không thể nào từ bỏ, cầu xin anh.” Nữ nghị sĩ lúc này dường như chỉ là một người mẹ lo cho con gái mình, khẩn thiết cầu xin Mặc Khiêm Nhân giúp.

Mặc Khiêm Nhân cau mày, nhìn về phía Ive ở trong nhà tù đang mỉm cười, Ive lập tức lên tiếng nói, “Tôi nói, trừ phi đối trại giam cho tôi.”

Mặc Khiêm Nhân đậm nhạt quay đầu lại, nhìn về phía nghị sĩ Savile, “Bà thấy đó, hắn sẽ không đồng ý, mà nếu bà đáp ứng yêu cầu của hắn, hắn lập tức sẽ có ý nghĩ đào tẩu ra ngoài, mà một khi hắn đã trốn thoát thành công khả năng con gái của bà cũng sẽ bị giết.” Ive là bác sĩ, nhưng cũng là một tên biến thái, đưa cho hắn một con dao phẫu thuật cũng giống như đưa cho hắn một chìa khóa toàn năng, khả năng hắn đào tẩu cao hơn 50%, mà tôi hoàn toàn không có hứng thú đi bắt phạm nhân đã từng bị bắt trước đó, việc này rất nhàm chán.

“Thề có chúa, tôi tuyệt đối sẽ không để tiểu thư đáng yêu bị tử thần mang đi.” Ive tươi cười chân thành tha thiết hướng nghị sĩ Savile nói, nắm trong tay điểm yếu nhất của con người là tình cảm, người mẹ này lại yêu con gái như vậy, sao có thể từ chối điều kiện đơn giản của hắn? Có không ít nhà giam bảo mật chặt chẽ, điểm khác nhau duy nhất chính là, nơi khác không có người đàn ông tên Amon này.

Nghị sĩ Savile nhìn Ive, nhìn đôi mắt tha thiết chân thành của hắn, còn thân mật mỉm cười, lời nói lịch thiệp, tựa hồ, có thể tin cậy? Bà có chút dao động nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân, “Địa điểm phẫu thuật có thể định ở California, trong lúc tiến hành phẫu thuật bên ngoài sẽ bị bao vây kiểm soát nghiêm ngặt, tôi sẽ xin FBI đến hỗ trợ.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Mặc Khiêm Nhân đưa mắt nhìn về phía bên phạm nhân khác, trong mắt bọn họ đều là hứng thú, có lẽ là đang ngầm cá cược, xem Ive có thể trở thành người đầu tiên đào tẩu thành công khỏi bệnh viện tâm thần Coen ngay dưới mắt viện trưởng Mặc Khiêm Nhân hay không.

=====

Ive (đọc là Ai-v) là một nhân vật quan trọng có khá nhiều đất diễn, sau này còn giằng co so đo với Lam Lam nữa. Các nàng thấy giữa đại từ “hắn” và đại từ “y”, cái nào hợp với Ive hơn?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: V35.1: Đẻ mắt (1)

Mặc Khiêm Nhân khó thể nào từ chối triệt để trước sự khẳng khái của nghị sĩ Savile. Đối phương đưa ra rất nhiều lý do, trong đó có một câu chất vấn rằng, nếu những tên biến thái này tồn tại mà không có lấy một chút giá trị thì việc gì phải cho bọn chúng đặc quyền sống thoải mái mà không bị trừng phạt, chỉ nhiều đó là đã đủ khiến tất cả mọi người phải im lặng. Hơn nữa chính phủ giữ lại mạng cho bọn chúng là để bọn chúng phát huy tác dụng khi cần, nếu vô dụng thì giữ lại làm gì?

Ive cuối cùng cũng đồng ý điều kiện của nghị sĩ Savile. Sau khi kết thúc ca phẫu thuật, bọn họ sẽ đưa hắn đến một nhà tù kiên cố trên đảo Sebiho. Trong nhà tù đó cũng giam giữ những tên tội phạm giết người, có điều độ biến thái không bằng bên Coen mà thôi, tất nhiên, theo như cách nói của Ive thì điểm khác biệt quan trọng nhất chính là nơi đó không có Amon.

“Nếu bà cứ nhất quyết muốn như vậy thì mời bà kí vào bản thỏa thuận này.” Bên trong văn phòng viện trưởng, Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt đưa cho nghị sĩ Savile văn bản mà hắn vừa gõ ra trong lúc nghe bà ta lái nhái.

Bọn họ nhìn Mặc Khiêm Nhân, vẻ mặt khó tin.

Nghị sĩ Savile cau mày nhận lấy bản thỏa thuận, bên trong chỉ có vài điều khoản đơn giản nhưng lại khiến cho sắc mặt bà ta xanh mét, “Viện trưởng Amon, anh thật quá đáng, quá kiêu ngạo!” Bà ta đã từng nghe người ta kể về thành tích xuất sắc và tính tình của vị Amon tiền nhiệm này, biết rằng hắn cao ngạo, thế nhưng không ngờ hắn lại ngạo mạn xấc xược tới vậy!

Về mặt Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng, giọng điệu nhàn nhạt không chút gọn sóng, “Tôi không muốn làm chuyện nhảm chán, nếu bà cho rằng công tác phòng bị nghiêm ngặt của bà có thể đảm bảo là Ive không thể chạy trốn thì việc gì phải tức giận?”

Trên bản thỏa thuận chỉ viết vài câu đơn giản, nếu như Ive trốn thoát thì toàn bộ trách nhiệm đều không liên quan tới Mặc Khiêm Nhân hắn, nghị sĩ Savile và chính phủ phải tự mình gánh chịu hậu quả, hắn không có nghĩa vụ cũng như trách nhiệm thay bọn họ chạy đông chạy tây bắt tội phạm. Tuy nhiên trong mắt đối phương, điều này đồng nghĩa với việc Mặc Khiêm Nhân chắc chắn rằng Ive sẽ trốn thoát, và bọn họ sẽ không thể nào bắt được hắn. Nghị sĩ Savile cảm thấy như mình bị xúc phạm. Thật ra Mặc Khiêm Nhân chỉ là ngại phiền mà thôi, hắn không muốn làm những chuyện nhảm chán vô nghĩa không có tính thách thức.

“Anh...” Nghị sĩ Savile nổi giận, thư ký bên cạnh vội vàng ngắt lời nói nhỏ bên tai, “Có lẽ chúng ta nên chuẩn bị phẫu thuật ngay lập tức, chỉ sợ tiểu công chúa đã đợi quá lâu rồi.”

Vừa nghe vậy, nghị sĩ Savile lại càng thêm không vui, bà ta trừng Mặc Khiêm Nhân một cái rồi quay lưng rời đi, những người phía sau lập tức đi theo, văn phòng liền yên tĩnh trở lại.

Schmidt đứng trong góc hồi lâu, thấy Mặc Khiêm Nhân không để ý tới mình, hắn bèn chạy lại hỏi, “Ive sẽ trốn thật hả?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn hắn một cái, ánh mắt mang theo vẻ trào phúng, “Chẳng lẽ anh cho rằng một kẻ biến thái sẽ thật sự cảm thấy bị nhốt trong tù ngục là chuyện không sao cả?”

“Nhưng...” Trong phòng phẫu thuật gần đây thiết bị theo dõi, ngoài phòng có cảnh sát cầm súng canh chừng, bên ngoài bệnh viện thì có xe cảnh sát bao vây, nghĩ thế nào cũng không có cơ hội chạy thoát. Có điều, đối với Mặc Khiêm Nhân mà nói thì vấn đề này rất vô nghĩa. Vì thế Schmidt thay đổi câu hỏi, “Nếu... nếu như Ive chạy thoát, anh thật sự mặc kệ sao? Anh không sợ hắn quay trở lại trả thù anh à?” Nhiều tội phạm tâm lý biến thái sau khi trốn thoát đều trở về trả thù kẻ đã bắt hắn vào tù.

Những lời này dường như đã khơi dậy hứng thú của Mặc Khiêm Nhân, hắn nở nụ cười châm chọc, tựa như một vị đế vương cao cao tại thượng, hoàn toàn không đặt con kiến nhỏ bé biết cắn người vào mắt, “Chỉ cần hắn dám.”

++ +

Kì thi căng thẳng kéo dài trong hai ngày cuối cùng cũng kết thúc. Khi nghe tiếng chuông vang lên, học sinh năm một cao trung hoan hô thật to tựa như ngựa hoang đứt cương, cuối cùng cũng được giải thoát! Học sinh năm hai năm ba cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù sau khi thi xong bọn họ còn phải đi học bổ túc từ năm đến mười ngày.

Buổi tối, Mộc Như Lam giúp Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm chuẩn bị đồ đạc cho chuyến tham quan dài mười ngày của học viện Lưu Tư Lan, những thứ cần thiết như quần áo, giày dép... đều đã được chuẩn bị đầy đủ, Mộc Như Lam còn chuẩn bị cả la bàn để cho bọn họ mang đi khi leo núi.

Mộc Như Sâm ngồi xõm bên cạnh chiếc vali, cậu không cam lòng hỏi Mộc Như Lam, “Bọn em thật sự không thể đi chung với chị sao?” Rõ ràng núi Alps rất gần nước Ý, tại sao lại không được cơ chứ?

Mộc Như Lam mỉm cười lắc đầu, cô lấy một chiếc khăn mặt từ trong tủ của Mộc Như Sâm đưa cho cậu.

Nhìn đồ đạc của mình đã được chuẩn bị xong, Mộc Như Lâm khép cửa tủ quần áo lại, sau đó kéo khóa đóng vali của mình, cậu quay đầu thì thấy Mộc Như Sâm đang ngồi thành thoi trên mặt đất, đôi lông mày bất giác nhíu lại, “A Sâm, anh tự mình chuẩn bị đồ đạc của anh đi.” Từ nhỏ đến lớn Mộc Như Sâm đều như thế này, chỉ cần có Mộc Như Lam giúp thì cậu ta sẽ không bao giờ tự giác nhúng tay vào. Tuy rằng dùng cách này để gần gũi với Mộc Như Lam cũng không hẳn là sai, nhưng chẳng lẽ cậu ta không ngại chị bị mệt à? Rõ ràng từ trước tới nay Mộc Như Lam luôn phải bỏ ra nhiều công sức hơn bọn họ.

“Không muốn, anh cần cái gì thì chị sẽ chuẩn bị giúp anh.” Mộc Như Sâm mất hứng liếc Mộc Như Lâm một cái, sau đó lại quay sang cười toe toét với Mộc Như Lam, chiếc răng khểnh đáng yêu càng làm cậu thiếu niên tăng thêm nét trẻ con. Mộc Như Sâm vẫn ngồi trên mặt đất, chờ Mộc Như Lam đưa

đồ qua thì nhét chúng vào vali, cậu đương nhiên biết Mộc Như Lâm đang nhìn mình, trong lòng hừ hừ bất mãn, đừng tưởng cậu không biết, Mộc Như Lâm nhất định sẽ rất ghen tị khi thấy cậu thân thiết với Mộc Như Lâm như thế này.

Mộc Như Lâm lắc đầu cười bất đắc dĩ, tiếp tục giúp Mộc Như Sâm chọn ra những bộ đồ sẽ mặc cho chuyến đi.

Mộc Như Lâm nhìn bộ dạng của Mộc Như Sâm, bàn tay vô thức siết chặt, ngay sau đó lại chậm rãi buông ra. Không sao cả, Mộc Như Sâm càng trẻ con thì Mộc Như Lâm sẽ càng đối đãi cậu ta như một đứa em trai, không sao cả...

“Đúng rồi, chị, khi chuyến tham quan kết thúc bọn em có thể không về cùng những người khác mà bay đến Alps cùng chị hay không?” Hai mắt Mộc Như Sâm bỗng sáng rỡ, cậu nhìn Mộc Như Lâm một cách vui sướng.

“Không được, em làm như vậy sẽ khiến cho lớp trưởng lớp em phải khó xử.” Mộc Như Lâm nghiêm túc đáp. Những tình huống như thế tuyệt đối không được phát sinh, mọi người cùng nhau đi thì nhất định phải cùng nhau về, bằng không, ngộ nhỡ có người xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phụ huynh rất dễ giận chó đánh mèo lên học viện.

Nghe vậy, Mộc Như Sâm ỉu xiu như quả bóng xì hơi, cậu gục mặt xuống vali, về mặt mệt mỏi ỉu rũ. Nhìn Mộc Như Lâm đang bận rộn giúp mình chuẩn bị đồ, cậu không muốn rời xa cô chút nào. Sau mỗi chuyến tham quan cuối kỳ, Mộc Như Lâm sẽ bay tới Hồng Kông, khi trở về thì đã là mở đầu học kỳ mới, ba chị em hoàn toàn không có thời gian đi chơi riêng! Thế nên Mộc Như Sâm ghét nhất là kì nghỉ định kỳ này, chẳng thà trường học không cho nghỉ còn hơn, tuy như vậy thì phải đi học đều mỗi ngày nhưng ít ra bọn họ sẽ không phải tách khỏi Mộc Như Lâm.

Mộc Như Lâm lấy hai cái áo khoác ra khỏi tủ quần áo, dùng chân đá nhẹ vào người Mộc Như Sâm một cái rồi nói, “Được rồi, mau đi chuẩn bị giày của em đi, lấy đôi giày màu đen mới mua đó, nhìn nó có vẻ thoải mái, ngày mai thì đi đôi giày thể thao màu trắng.” Dặn dò Mộc Như Sâm xong, cô lại quay sang hỏi Mộc Như Lâm, “Em có cần chị giúp gì không?”

Mộc Như Sâm nằm cuộn người thành hình tròn, nhìn Mộc Như Lâm.

Mộc Như Lâm liếc Mộc Như Sâm một cái rồi nhẹ nhàng lắc đầu, “Em cũng không phải là con nít, em tự mình làm được rồi, chị nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chị còn phải đi học mà.” Vì phải cố gắng đạt thành tích đứng đầu cả nước nên áp lực đè lên vai chị nặng hơn người khác rất nhiều, mấy hôm nay chị đã không được nghỉ ngơi đầy đủ, như vậy không tốt cho sức khỏe.

“Ừ, A Lâm của chúng ta thật giỏi.” Mộc Như Lâm nói một câu khích lệ làm Mộc Như Sâm đang nằm gục xuống vali cũng phải dong hai tai lên, Mộc Như Lâm lấy tay đẩy đẩy gọng kính, che đi nụ cười vui vẻ trên môi.

====

Nếu không có a Khiêm, ta đây thật muốn Như Lâm hoặc Đoạn Nghiêu làm nam chính. Một người thì hết lòng quan tâm chăm sóc, một người thì đủ cường để bảo vệ Lam Lam.

Nhưng a Khiêm đã bằng cả hai gộp lại rồi, nên thôi vậy, ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: V35.2: Để mắt (2)

Đợi cho đến khi Mộc Như Lâm ra khỏi phòng, Mộc Như Lâm mới nhìn tới Mộc Như Sâm đang còn nằm gục trên vali không muốn đứng dậy, “Anh còn không mau đi lấy giày đi, cẩn thận chút nữa lại quên đó.” Mộc Như Lâm nói xong, cầm lấy áo ngủ của mình rồi đi vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa.

Bởi vì hai người là anh em song sinh, từ nhỏ đã ở chung một phòng, cho nên bây giờ vẫn như vậy.

Mộc Như Sâm liếc Mộc Như Lâm một cái, sau đó lại gục đầu xuống vali, bộ dạng mệt mỏi không thể đứng lên, cậu nói một cách uể oải, “Chỉ cần nghỉ tới việc ngày mai không thể thấy chị được liền không muốn đi nữa.” Cho nên bây giờ cậu không muốn đi dù chỉ là một bước.

Mộc Như Lâm vừa đi tới cửa phòng tắm, nghe Mộc Như Sâm nói vậy, bàn tay cậu vô thức nắm chặt bộ quần áo đang cầm, đôi mắt dưới cặp kính xẹt một tia sáng sau đó liền biến mất nhanh chóng, cậu bình tĩnh nói: “Sao anh lại giống như một đứa con nít chưa cai sữa vậy, anh phải tập làm quen với việc không có chị ở bên cạnh đi.”

Mộc Như Lâm nghe xong lời này liền cảm thấy không vui, cậu rầu rĩ nói, “Làm sao có thể thành thói quen được chứ?” Cậu vô cùng thích chị, thích tới mức không muốn rời khỏi chị dù chỉ là một phút, sao có thể sống mà không có chị ở bên cạnh được?

“Sao lại không quen được? Chị ấy đã trưởng thành, rồi chị sẽ phải học đại học ở một thành phố khác, thậm chí là đi du học nước ngoài, sau đó thì ra ngoài làm việc, cuối cùng là lập gia đình rồi sinh con dưỡng cái, anh nói không thể tách khỏi chị, chẳng lẽ lại muốn đeo bám chị cả đời?” Mộc Như Lâm nói với Mộc Như Sâm, đến đoạn cuối còn đặc biệt nhấn mạnh, cậu muốn bức bách Mộc Như Sâm nhìn vào sự thật, cũng đồng thời bức bách chính bản

thân mình, bọn họ có quan hệ huyết thống với Mộc Như Lam, đây là sự thật không thể chối cãi, đó cũng chính là khoảng cách lớn nhất khiến bọn họ cả đời này vĩnh viễn không thể nào vượt qua được!

Mộc Như Lâm nói xong khiến sắc mặt Mộc Như Sâm chợt biến đổi trong nháy mắt, cậu trừng mắt nhìn Mộc Như Lâm, “Cậu nói vớ vẩn cái gì vậy?” Mộc Như Lâm sẽ không rời khỏi cậu! Cậu cũng sẽ không để cho chị rời khỏi mình!

Mộc Như Lâm xoay người lại đối diện với Mộc Như Sâm, gần giọng, “Em nói vậy sao? Sang năm chị sẽ thi đại học, cuối tháng sáu khả năng chị sẽ học đại học ở thủ đô hoặc đi du học là rất cao, trong khi đó chúng ta vẫn còn học tại học viện Lưu Tư Lan, anh có thể thay đổi những việc này sao?”

Mộc Như Sâm mất hứng đứng dậy, cậu trừng mắt nhìn Mộc Như Lâm rồi nói, “Vì sao phải thay đổi? Chẳng lẽ chúng ta không thể chuyển trường tới thành phố mà chị sống rồi tiếp tục học trung học à?” Mộc Như Sâm không nhận ra được tình cảm cậu và Mộc Như Lâm đối với Mộc Như Lâm có chút không bình thường, đó không phải là tình cảm đơn thuần mà em trai dành cho chị gái. Mộc Như Sâm cảm thấy em trai yêu mến chị gái chẳng có gì sai, vì thế, cho dù cậu biết Mộc Như Lâm cũng thích Mộc Như Lâm tuy rằng không biểu hiện thân thiết với chị thì cậu cũng chẳng để ý, nhưng những lời nói của Mộc Như Lâm lại khiến cậu cảm thấy khó chịu, tựa như nó luôn không ngừng nhắc nhở cậu rằng Mộc Như Lâm sẽ không bao giờ thuộc về cậu.

Mộc Như Lâm cau mày, cậu không nghĩ rằng Mộc Như Sâm sẽ có ý nghĩ như vậy, liền hỏi, “Nếu như chị học ở nước ngoài thì sao?”

“Thì chuyển trường tới đó chứ sao nữa!” Mộc Như Sâm đã sớm hình thành suy nghĩ này, tuy nhiên cậu không hề biết rằng, sẽ có một ngày cậu sẽ phải tách ra khỏi Mộc Như Lâm trong thời gian dài, hơn nữa kéo dài tới tận nửa năm.

Mộc Như Lâm thực sự đã bị Mộc Như Sâm chọc giận, cậu cười lạnh, “Anh cho rằng chuyện này giải quyết dễ dàng như vậy sao?” Xuất ngoại cũng không phải chuyện đơn giản như lời nói, hơn nữa ở nước ngoài khác với trong nước, ở đây thì bọn họ là thiếu gia Mộc gia, nhưng sang bên đó bọn họ chẳng là cái thứ gì cả, thêm nữa chưa chắc rằng tất cả bọn họ đều sẽ ra nước ngoài. Mộc Như Sâm nói như thế, không phải là muốn theo Mộc Như Lâm xuất ngoại, đi tới đó làm phiền cuộc sống đại học của chị, bắt chị phải nuôi bọn họ sao?

“Câm miệng, cậu lo đi tắm đi!” Mộc Như Sâm hét vào mặt Mộc Như Lâm, sau đó đập cửa đi ra khỏi phòng. Tâm trạng của cậu vốn đã không tốt, nghe Mộc Như Lâm nói lại càng tồi tệ hơn. Rời khỏi Mộc Như Lâm, rời khỏi Mộc Như Lâm, thật bức mình, cậu sẽ không tách khỏi chị! Cái gì mà Mộc Như Lâm sẽ gả cho người khác, kết hôn rồi sinh con chứ? Cậu sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra, cậu sẽ ở bên cạnh Mộc Như Lâm cả đời, chờ cho cậu lớn thêm một chút nữa, cậu sẽ mang theo Mộc Như Lâm rời khỏi đây, sau đó bắt đầu cuộc sống mới của riêng hai người bọn họ, đến lúc đó, không ai có thể cướp chị khỏi cậu nữa!

Mộc Như Lâm nhìn cánh cửa bị Mộc Như Sâm đá văng vẫn còn lay động, đôi mắt che dấu dưới cặp kính bỗng nhiên trầm xuống, cậu biết Mộc Như Sâm không hề nghĩ cho thanh danh của Mộc Như Lâm cũng như ý nguyện của cô, cậu ta là lừa, sẽ thiêu trụi chính mình và Mộc Như Lâm.

Đêm khuya, sương xuống càng nhiều hơn, mọi người trong Mộc gia đều đã ngủ say.

Gió đêm lạnh lẽo thổi vù vù, trên con đường vắng vẻ, tờ báo bị vút bay phát phơ sát mặt đất phát ra tiếng sần sật.

Bạch Tố Tinh giờ phút này vô cùng chật vật, cô ta mặc một bộ quần áo bình thường, thậm chí còn hơi rách nát, Bạch Tố Tinh đưa bàn tay bẩn thỉu run run của mình ra nhặt tờ báo kia, hai mắt đỏ ngầu nhìn vào tin tức giải trí “Ngọc nữ thuần khiết bị tình nghi là tội phạm giết người đã bỏ trốn”

Suốt mấy ngày nay, Bạch Tố Tinh luôn đi theo Mộc Chấn Dương trốn tại một nơi bí mật không dám ra ngoài, thỉnh thoảng không may bắt gặp những người quản lý thành phố là cô ta lại sợ hãi không thôi. Cô ta muốn đi tới thành phố G để nhờ công ty TMT giúp đỡ, ngắt nối đến cả vé xe cô ta cũng không có tiền để mua, mà cho dù mua được thì gương mặt của cô ta cũng sẽ bị nhận ra.

Bạch Tố Tinh muốn tự mình đi tới đó nhưng lại không thể, vì vậy mà đến bây giờ cô ta vẫn phải trốn tránh, sống khổ cực ở thành phố K, chỉ đợi đến khi mọi người ngủ hết mới dám đi ra ngoài một chút.

Đây chính là thời điểm chật vật, khốn cùng nhất của Bạch Tố Tinh, rõ ràng cô ta không hề làm cái gì, nhưng lại bị coi là tội phạm chạy trốn.

“Tinh Tinh!” Tiếng Mộc Chấn Dương vang lên, ông ta nhìn qua giống như một tên ăn xin, nhưng trên khuôn mặt lúc này lại không che dấu được tia hưng phấn.

Bạch Tố Tinh chán ghét nhủ thầm, “Hai ngày nay bố đã đi đâu vậy? Con đói sắp chết rồi, đồ ăn đâu?” Bạch Tố Tinh nói xong liền vươn tay về phía Mộc Chấn Dương, bị rơi vào tình cảnh này khiến cô ta càng thêm hận Mộc Chấn Dương, nhưng cô ta lại phải nhờ vào ông ta mới có cơm ăn, chết tiệt!

Mộc Chấn Dương bỗng kích động nắm lấy tay Bạch Tố Tinh, trong mắt là vẻ tham lam phần khích khó kìm nén, “Con mau đi theo bố đến một nơi, về sau chúng ta sẽ được ăn ngon mặc đẹp, không cần phải sống cực khổ như thế này nữa!”

Bạch Tố Tinh tuy bán tín bán nghi nhưng vẫn đi theo Mộc Chấn Dương, cô ta tin tưởng Mộc Chấn Dương sẽ một lòng với mình, chỉ cần cô ta muốn thì chẳng tên đàn ông nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay của cô ta. Mộc Chấn Dương hôm nay có thể chứa chấp cô ta, ngày mai cũng có thể giúp cô ta giết người phóng hỏa.

Mộc Chấn Dương hưng phấn lôi kéo Bạch Tố Tinh đến bên trên cầu vượt, có một chiếc xe cũ màu đen đậu ở đấy. Bạch Tố Tinh nghi ngờ muốn hỏi gì đó, còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Mộc Chấn Dương mở cửa xe đẩy vào trong.

“Lái xe!” Mộc Chấn Dương bảo tài xế.

“Ôi... Đây là...” Bạch Tố Tinh cau mày ngồi dậy, thấy người tài xế, cô ta thấp thỏm nhìn sang Mộc Chấn Dương, chết tiệt, lão già thối này đang làm cái quái gì vậy? Bộ lão không biết bây giờ cô ta không thể để bị phát hiện hay sao?!

Mộc Chấn Dương vui vẻ trấn an cô ta, trong mắt mang theo vẻ tham lam và khát cầu, “Chúng ta sẽ sớm tạm biệt những ngày cực khổ, sẽ sớm được ăn ngon mặc đẹp.”

Bạch Tố Tinh cau mày, trong lòng có chút bất an nhưng vẫn cho rằng Mộc Chấn Dương sẽ không dám làm vậy, đàn ông muốn dâng hiến tình yêu là kẻ dễ bị điều khiển nhất, cũng như một người phụ nữ yêu điên cuồng.

Chiếc xe màu đen chạy như bay trong màn đêm tối đen, rẽ vào một khu dân cư bình dân, phía trước có chợ đêm, nhưng điều đáng nói là chợ đêm lúc này cũng đã đóng cửa.

Xe dừng trước một hẻm nhỏ ở gần ngã tư, khác với bên ngoài, hẻm nhỏ bên trong có rất nhiều vết chân, ngoài ra còn có chút tiếng động âm ỉ, thỉnh thoảng lại xuất hiện những tên say xỉn từ bên trong đi ra, miệng lầm nhảm gì đó.

“Đi thôi.” Mộc Chấn Dương đẩy Bạch Tố Tinh xuống xe rồi kéo cô ta vào bên trong con hẻm, có một cửa hàng nằm khuất trong đó, cửa treo một cái đèn lồng màu đỏ, không ít đàn ông vào vào ra ra.

Bạch Tố Tinh nhìn cảnh tượng này, nổi bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt, “Mộc Chấn Dương...”

“Chúng ta sẽ không cực khổ nữa, sẽ không cực khổ nữa...” Mộc Chấn Dương không nghe được lời nói của Bạch Tố Tinh, ông ta hưng phấn thì thầm, kéo Bạch Tố Tinh đi nhanh hơn, chỉ chốc lát sau đã lúi Bạch Tố Tinh tới trước cửa hàng.

Ông ta mạnh tay kéo Bạch Tố Tinh đi vào, mùi rượu cùng với hương nước hoa thấp kém làm Bạch Tố Tinh lập tức hắt xì hơi.

“Này!” Một người đàn ông cao lớn mặt sẹo hùng hổ gọi Mộc Chấn Dương, có vẻ không hoan nghênh Mộc Chấn Dương ăn mặc như khất cái.

Thấy thế, Mộc Chấn Dương vội vàng lôi Bạch Tố Tinh đi đến trước mặt hắn ta, cười cười lấy lòng, “Hề hề, tôi tìm bà chủ, lần trước tôi đã nói với bà chủ rồi.”

Người đàn ông quét mắt về phía Bạch Tố Tinh, vẻ mặt và ánh mắt liền trở nên mờ ám, “Đi theo ta.”

Mộc Chấn Dương vội vàng lôi kéo Bạch Tố Tinh đã bắt đầu giãy dụa theo sau.

“Mộc Chấn Dương!” Bạch Tố Tinh không tránh được tay của Mộc Chấn Dương, cô ta vừa tức vừa vội, “Mộc Chấn Dương, ông làm gì thế? Ông dám đối xử với tôi như vậy sao?!” Bạch Tố Tinh không ngu, cô vừa liếc một cái là đã hiểu nơi này buôn bán cái gì, Mộc Chấn Dương kéo cô ta tới đây làm gì? Chắc chắn không phải làm nhân viên tạp vụ!

Mộc Chấn Dương không để ý tới cô ta, vẻ mặt ông ta tràn đầy hưng phấn và khát vọng tiền tài, ông ta đã chịu hết nỗi chuỗi ngày ăn xin rồi, ông ta hận Bạch Tố Tinh thấu xương, tất cả đều tại Bạch Tố Tinh lừa ông ta ra khỏi nhà, nếu không vì cô ả thì ông ta đã chẳng khốn đốn như ngày hôm nay. Ông ta bán cô ả thì sao chứ? Ông ta là bố của cô ả! Ông ta có quyền làm ra quyết định này, đây coi như là cô ả bồi thường cho ông ta!

Bạch Tố Tinh bị kéo vào phòng làm việc, bà chủ là một người đàn bà rất béo, ngón tay giống như chiếc lạp xưởng, đeo một đồng nhẫn vàng, trên cổ cũng mang dây chuyền vàng, thoạt nhìn tựa như một mụ nhà giàu mới nổi thập niên năm mươi.

Bà ta béo tới nỗi chỉ thấy được đôi mắt hình tam giác, đánh giá Bạch Tố Tinh, “Chắc chắn, thật không hổ là làm ngôi sao, bộ dạng thật đúng là khá tốt, thoạt nhìn rất non mềm.” Bà ta nói xong, tay còn vỗ bộp bộp vài cái lên mặt Bạch Tố Tinh, Bạch Tố Tinh muốn tránh nhưng Mộc Chấn Dương lại siết chặt hai tay cô ta, không cho cô ta phản kháng.

Bạch Tố Tinh tức đến run rẩy, hận nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được Mộc Chấn Dương dám bán cô ta! Đã thế còn là bán vào chỗ này!

Bạch Tố Tinh hãy còn non và xanh lắm, sao cô ta không nghĩ tới một điều: vợ chồng mười mấy năm mà Mộc Chấn Dương còn có thể trở mặt thành kẻ thù, nói gì đến loại tình nhân như cô ta? Trong thâm tâm Mộc Chấn Dương, ông ta muốn một người vợ dịu dàng sẵn sàng, nhưng chính ông ta cũng là một kẻ không chịu nổi cực khổ.

Vì mấy đồng tiền, con người có thể ra tay tàn sát đồng loại chứ huống chi là bán?

“Được rồi, vụ buôn bán này tao nhận, nhưng nếu mày gây chú ý, tung tích của nó bị cảnh sát biết, làm hỏng chuyện làm ăn của tao, tao sẽ không dễ yên cho mày.” Bà chủ vươn ngón tay lạp xưởng chỉ vào đầu Mộc Chấn Dương.

Mộc Chấn Dương cười nịnh nọt gật đầu, “Đương nhiên, đương nhiên.”

Bà chủ gật đầu nhìn người đàn ông cao lớn, “Dẫn con nhỏ này đi dạy dỗ, hai ngày sau bắt đầu tiếp khách.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt đáng yêu Bạch Tố Tinh, tên đàn ông cười bí ối, “Liệu tôi có thể...”

“Tùy mày, đừng ảnh hưởng chuyện tiếp khách là được.” Bà chủ phẩy tay ý bảo hắn dẫn người đi, mở ngăn kéo lấy ra một xấp tiền đưa cho Mộc Chấn

Dương.

“Không! Ông không thể đối xử với tôi như vậy! Mộc Chấn Dương! Bỏ!...” Bạch Tố Tinh hoảng sợ hét to, phải tội Mộc Chấn Dương đang bận chú tâm vào xấp tiền đỏ rực, nào có rảnh mà đi đơai hoài đến “cô con gái” đang khẩn thiết cầu xin kia.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: V35.3: ĐỀ mắt (3)

Ngày hôm sau.

Học sinh năm nhất mang theo hành lý đến tập hợp tại học viện Lưu Tư Lan, lên xe buýt, đi đến sân bay, máy bay đã chờ sẵn ở phi trường.

Nhìn xe chở Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đi khuất, Mộc Như Lam mới cùng trở về ban với mấy người Mễ Na, không có học sinh năm nhất, đối với học sinh năm ba cũng không bị ảnh hưởng gì, trước đây vốn địa điểm lớp học cũng không ở gần nhau, còn lúc ăn cơm trưa, cũng chỉ ít đi vài người mà thôi.

Người bên này bình yên, mà ở phía bên kia đại dương xa xôi bầu trời bị bóng tối bao phủ, mọi người đều bận rộn.

Bang California nước Mỹ, gọi tắt là California.

Bệnh viện tâm thần Coen gần thành phố nhất có hệ thống trang thiết bị chữa bệnh hiện đại tiên tiến, trong màn đêm, một chiếc xe cảnh sát hộ tống một chiếc xe khác tới đó, trong gió rét, chiếc xe kia dừng lại trước cửa bệnh viện, cửa xe mở ra, một cảnh sát ngồi phía sau xe lôi một chiếc xe đẩy ra, người trên xe đẩy bị trói chặt, lộ ra mái tóc vàng, hai con ngươi xanh lam sâu thẳm linh hoạt, ồ, là Ive.

Chiếc xe đẩy được đặt xuống đường, để lộ ra sự đối đãi với Ive, hắn ta bị trói ở trên xe, bằng một cái dây lưng hẹp dài chắc chắn, trói hắn vào chiếc xe, thậm chí ngay cả miệng cũng có thiết bị thông khí đặc biệt bịt lại, hắn không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, cũng không thể tự do nói chuyện, chặt chẽ cẩn thận như đối xử với một sinh vật vô cùng nguy hiểm.

Mà trên thực tế, đây đúng là một sinh vật vô cùng nguy hiểm, được gọi là tội phạm biến thái có IQ cao.

Theo sau có vài cảnh sát đẩy hắn ta vào bệnh viện.

Đang ở trong phòng bệnh tầng ba Đồng Tứ Hiền nhìn xuống cảnh tượng phía dưới hết sức kinh ngạc nói với người đại diện Tang Tranh: “Hả, có phải đây là lý do vì sao chúng ta đến mua thuốc lại bị yêu cầu ở trong phòng không được phép ra ngoài? Làm sao vậy? Đó là tội phạm nhưng sao lại bị trói chặt nghiêm ngặt như vậy?”

Los Angeles cách nơi này không quá xa, Đồng Tứ Hiền và Tang Tranh chờ lễ trao giải Oscar diễn ra, trong thời gian chờ đợi quán hám chán nên đi chơi, kết quả lại bị cảm mạo phải đến đây mua thuốc, không ngờ vẫn chưa mua được thuốc, lại đột nhiên bị yêu cầu ở trong phòng một thời gian ngắn không thể đi ra - bệnh nhân ở các phòng bệnh khác cũng như vậy.

“Ai biết.” Tang Tranh ngồi ở trên ghế xem lịch trình năm tới của Đồng Tứ Hiền, đối với đề tài này không có chút hứng thú, “Cậu tốt nhất nên lên trên giường nằm một chút, khó có được chút thời gian rảnh.”

“À, như vậy thì... Hả?” Đồng Tứ Hiền vừa định đi ngủ, lại bị người dưới lầu hấp dẫn.

Mặc Khiêm Nhân bước ra từ một xe cảnh sát hộ tống, chiếc áo khoác ngoài màu đen khoác bên ngoài bộ tây trang màu đen, gió lạnh vờn quanh người hắn, hắn hờ hững quét mắt nhìn đám cảnh sát vũ trang đầy đủ canh giữ trước bệnh viện, mặt không biểu tình đi vào bệnh viện.

Hắn cũng không muốn tới, nhưng mà không thể chịu nổi Smith và cục trưởng Cục điều tra Liên Bang cầu xin, miễn cưỡng đến xem xem Ive có suy nghĩ bỏ chạy hay không, vì thế chuyển đi vô này khiến tâm tình của hắn hết sức không vui, nếu Ive chạy trốn không thành mà còn bị rơi vào trong tay hắn, thì đoán chừng sẽ chết vô cùng thảm.

Mặc Khiêm Nhân đi vào trong bệnh viện, Đồng Tứ Hiền nhìn thấy bóng người đi khuất, trên mặt có chút kinh ngạc, người này... hình như là bạn trai của Mộc Như Lam? Bởi vì Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân đều có khí chất hết sức riêng biệt, nên dù Đồng Tứ Hiền chỉ mới gặp Mặc Khiêm Nhân có một lần ở học viện Lưu Tư Lan, song vẫn nhớ rõ, nhưng mà lúc này do trang phục của Mặc Khiêm Nhân cộng thêm góc độ nhìn từ trên xuống của Đồng Tứ Hiền, cho nên hắn ta có chút băn khoăn đó có phải cùng một người hay không.

Đi cùng theo xe cảnh sát, thoát nhìn những cảnh sát này rất kính trọng hắn, xem ra là một người rất lợi hại... Là cùng một người sao?

“A Hiền, cậu làm gì vậy? Đi ngủ mau lên.” Tang Tranh lên tiếng, có một chút thời gian rảnh mà không ngủ, không phải là đầu bị choáng váng rồi chứ?

“... Được rồi, anh thực đúng là bà quàngia.” Khóe miệng Đồng Tử Hiền tươi cười, hần đi đến bên giường đặt mông ngồi xuống, hơi hơi nghiêng đầu, mặc kệ nó, có phải bạn trai của Mộc Như Lam hay không cũng chẳng liên gì tới hần, dù sao chỉ cần biết Mộc Như Lam có bạn trai là được rồi, bạn trai của Mộc Như Lam còn là một người lợi hại, như vậy rất tốt, nếu Đồng Kì có gặp Mộc Như Lam, cũng sẽ không giống như thuốc súng bén lửa mà không thể cứu vãn.

Ân oán giữa Khagiavà Hoácgiađã tích tụ từ lâu, vĩnh viễn cũng không thể hóa giải được.

Ive bị đẩy mạnh vào trong trong thang máy, tới tầng bốn vào trong một phòng giải phẫu, ngoài phòng giải phẫu có không ít cảnh sát cầm súng, toàn bộ các phòng bệnh trong bệnh viện đều bị yêu cầu đóng cửa, các bệnh nhân và y tá bác sĩ đều không được phép ra ngoài, Ive được cách ly một cách an toàn, để phòng xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Trong phòng giải phẫu con gái của nghị viên Saville đã nằm ở bên trong, camera theo dõi ba trăm sáu mươi độ không có lấy một góc chết, cùng với vài bác sĩ có thuật phòng thân trợ giúp, còn có cảnh sát canh giữ trong góc phòng, đúng là có mọccánh cũng khó mà thoát.

Đôi mắt màu lam của Ive đảo qua một vòng trong phòng mổ, sau đó dừng ở một loạt dụng cụ phẫu thuật, đặc biệt là con dao sáng loáng kia, cuối cùng mới dừng lại trên người bệnh nhân. Đó là một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, lúc này nằm im trên bàn mổ tựa như đang ngủ, giấc ngủ yên bình.

Đôi mắt Ive hơi híp lại, trong lòng tán thưởng, ồ, thật sự là một cô bé đáng yêu, thoạt nhìn đúng là yếu ớt, cũng không biết có ngọt như trong tưởng tượng của mình hay không, chắc chắn, thật sự muốn ném thử một nắm, chỉ tiếc rằng dường như bệnh nhân này không thích hợp để ăn. . .

“Thành thật một chút.” Viên cảnh sát da đen có khuôn mặt nghiêm túc nói cảnh cáo Ive, sau đó hơi thận trọng và cảnh giác cúi bỏ trôi buộctrên người Ive.

Vài người cảnh sát xung quanh cầm súng nhắm vào Ive, bắp thịt căng cứng, tư thế chỉ cần hần ta có bất cứ hành vi bất thường gì, sẽ bị bắn vỡ đầu ngay lập tức.

“Hey hey, bình tĩnh nào, tôi không muốn vì bị chĩa súng vào mà gây ra bất cứ sai sót gì trong lúc phẫu thuật, đó tuyệt đối là sỉ nhục đối với tôi đây.” Ive giật giật cánh tay không thoải mái vì bị tróiquá lâu, tươi cười với về chân thành nói với cảnh sát, nụ cười kia rất có tác dụng, dường như có chút làm yên lòng những cảnh sát vẫn đang trong trạng thái thần kinh căng thẳng.

Ive được tự do cũng không làm gì khác, hần thành thành thật thật khừ trùng, mặc áo blouse trắng vào, đeo khẩu trang, như một bác sĩ chuyên nghiệp bắt đầu tiến hành ca phẫu thuật.

Phòng giám sát bên trong phòng phẫu thuật tại tầng sáu, có nghị viên Saville, thư ký của bà, cảnh sát bảo vệ bà còn có Mặc Khiêm Nhân và vài bác sĩ có uy tín quan sát diễn biến liên tục trên màn hình lớn, phát sóng trực tiếp kỳ tích bác sĩ thiên tài biến thái phẫu thuật cho cô gái mắc bệnh nan y.

Các bác sĩ học hỏi tay nghề phẫu thuật uy tín của Ive, một số khác thì nhìn chăm chăm vào động tác của Ive, sợ hần ta âm thầm cắt bỏ tử cung của cô bé hay là kết thúc sự sống của cô. Mặc Khiêm Nhân không hề chú ý đến Ive bệnh hoạn, tầm mắt của hần dừng ở khoảng không vô định, dường như đang trầm tư điều gì.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bóng đêm càng thêm đậm, sương mù quanh bệnh viện vẫn không tản ra làm cho nhóm cảnh sát cảm thấy trước mắt có một màn sương mù mỏng manh, bởi vì lạnh nên cơ thể có chút cứng ngắc, dù sao cũng đã đứng mấy giờ đồng hồ rồi.

Đôi mắt lam của Ive chuyên chú nhìn vào con dao giải phẫu trên tay mình, cái nhìn bình tĩnh, động tác chuẩn xác không hề sai lệch, trên trán cũng không có giọt mồ hôi nào. Nếu như lúc này tại đây có một cái máy chụp ảnh cộng hưởng từ hạt nhân, vậy thì mọi người có thể thấy được hình ảnh bộ não của hần không khác gì một không gian tối tăm, không có hạch hạnh nhân* và cả mạng lưới não bộ** liên quan tới dẫn truyền xung thần kinh phát sáng, lóe lên như ánh sáng nhấp nháy ở máy đánh bạc.

*Hạch hạnh nhân (amygdala): là hạch thần kinh hình hạt hạnh nhân (almond) nằm ở tâm não và là nơi xử lý các yếu tố gây cảm xúc, có vai trò quan trọng đối với khả năng giao tiếp xã hội của con người.

**Mạng lưới não bộ (brain circuits): là một sơ đồ kết nối giữa các tế bào thần kinh nhằm truyền và xử lý thông tin trong não bộ. Mạng lưới não bộ được mô hình hóa bằng hình ảnh truyền thông tin dưới dạng các xung thần kinh, được biểu diễn bởi các đường lóe sáng mỗi khi đi qua một cầu nối giữa các tế bào tk trong mạng lưới não bộ.

(Ta có thể hiểu là: tác giả mô tả bộ não của Ive vì quá biến thái tối tăm nên không thấy rõ được sự chuyển động của xung thần kinh dưới dạng ánh sáng khi nối các vùng khác của bộ não với vùng hạch hạnh nhân – nơi hình thành cảm xúc. Tóm cái váy lại là Ive không có cảm xúcđó các gái)

Đây là điều mà tất cả bệnh nhân tâm thần đều có, bọn họ thiếu đi năng lực thấu cảm, đối với cô gái mà hần ta đang phẫu thuật, Ive lạnh lùng tựa như một cái máy, thực hiện hoàn hảo mỗi một mệnh lệnh nhận được, hoàn toàn không cần biết đối phương sống hay chết.

Năm giờ sau, mũi kim cuối cùng hạ xuống, ca phẫu thuật kết thúc hoàn mỹ, bệnh nhân sống sót và ổn định, về mặt các bác sĩ có uy tín ngồi theo dõi vừa rung động vừa hưng phấn, coi như học được buổi học có ý nghĩa nhất.

Dường như nghị sĩ Saville và những người khác được thả lỏng trong giây lát, ngay cả những người trong phòng phẫu thuật cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng giây tiếp theo lại lập tức cảnh giác, bọn họ đều từng được dạy rằng, lúc anh nói lỏng cảnh giác, là lúc kẻ thù có thể phản kích.

“Bỏ dao trên tay anh xuống, đi sang bên này!” Viên cảnh sát da đen cầm súng đứng cạnh cái xe đẩy bên cạnh cửa nói với Ive.

Ive cười lịch lãm, buông con dao trên tay xuống, tháo găng tay và chiếc áo blouse bên ngoài ra, từ từ đi tới.

Ive ngoan ngoãn nằm trên xe đẩy, từ đầu đến chân đều bị chế trụ một lần nữa, trong lúc đó vẫn duy trì hình tượng thân sĩ nở nụ cười ôn hòa, thoát nhìn không có. . . chút nào không ổn, thẳng đến lúc lấy khẩu trang che lại miệng của Ive mọi người mới hoàn toàn thả lỏng, mọi việc tiếp theo đều được giao cho bác sĩ ở đây, cảnh sát đưa Ive xuống dưới lầu.

Nhĩ viên Saville thấy vậy không khỏi nhìn Mặc Khiêm Nhân mang theo chút trào phúng, “Xem ra tờ giấy bảo lãnh là đồ bỏ đi rồi, viện trưởng Amon.”

Thư ký cũng cười nhạo nhìn Mặc Khiêm Nhân, cứ như đang nhìn một người một người vừa ngu xuẩn nhưng vừa tự đại, nhưng mà khi tầm mắt Mặc Khiêm Nhân lướt qua, bên vội vàng cúi xuống né tránh tầm mắt của hắn, không dám nhìn thẳng.

Mặc Khiêm Nhân không nói chuyện, chỉ quan sát bên trong phòng phẫu thuật, các bác sĩ đang xử lý những việc còn lại, tầm mắt hắn dừng lại trên khay đựng dao giải phẫu, dao giải phẫu cái kẹp đợi chút, một cái cũng không thiếu, gần như không bị động tay động chân, nhưng mà...

Đột nhiên chú ý tới cái gì, đôi mắt vừa chuyển, bỗng chạy ra khỏi phòng giám sát ngay lập tức.

Lúc này, Ive đã đi tới tầng một, bị đẩy lên một xe cảnh sát phía trước, cảnh sát đặt hắn ta nằm ở ghế sau, bọn họ muốn đưa hắn ta đến vùng phụ cận trước để giải quyết việc giam giữ, ngày mai sẽ đưa hắn ta đến nhà giam ở trên đảo nhỏ.

Mấy chiếc xe cảnh sát từng chiếc lần lượt chạy đi, thời điểm Mặc Khiêm Nhân xuống đến nơi chỉ còn thấy ánh đèn sau xe lóe lên từ chiếc xe chạy cuối cùng.

Mặc Khiêm Nhân nhú mày lại, nhìn chiếc xe bên cạnh, thì phát hiện viên cảnh sát lái xe đã chạy đi toilet sau khi hoàn thành nhiệm vụ, không thấy có chìa khóa xe, lúc này đã gần rạng sáng, hoàn toàn không thể gọi xe ở nơi này, hắn lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Đây là số điện thoại của cảnh sát địa phương.

“Lập tức liên lạc với cảnh sát áp giải Ive Spranise, tôi muốn các người nhắm vào hai đùi và bả vai của hắn...”

Ive đã lấy trộm kim khâu vết thương! Vật này nhỏ như vậy, tùy tiện giấu ở đâu cũng được, nếu nó ở trong tay người có chủ đích, thì sẽ mang lại tác dụng cực kỳ lớn.

Bên kia cảnh sát áp giải phạm nhân nhận được mệnh lệnh, mắt nhìn Ive ngoan ngoãn nằm ở phía sau, chỉ cảm thấy có chút mạo danh kỳ diệu, viên cảnh sát ngồi ở chỗ phụ lái cầm súng nhắm vào bắp đùi của hắn ta, lại nhìn thấy đôi mắt màu lam vô tội đầy nghi hoặc của đối phương thì do dự, vì sao đột nhiên lại muốn họ nhắm bắn vào hai chân và bả vai hắn ta? Người ta hoàn toàn không hề làm chuyện gì, vừa rồi còn cứu sống con gái của nghị sĩ.

“Hả?” Viên cảnh sát da đen lái xe nghi hoặc nhìn đồng đội không nổ súng, “Chấp hành mệnh lệnh.”

“Người hạ lệnh cũng không phải sếp của chúng ta.” Người cảnh sát không những không bắn Ive, mà ngược lại còn cất súng đi, rõ ràng là người thanh niên này không có đủ nhận thức về Mặc Khiêm Nhân.

“Hả. . .”

“Thật sự cảm ơn sự tín nhiệm của anh đối với tôi, ngài cảnh sát.” Âm thanh từ tính mang theo vài phần ý cười, giây tiếp theo không chút lưu tình cảm hai chiếc kim tách biệt vào điểm trí mạng trên não bộ của hai người cảnh sát, hắn ta mỉm cười, rất nhanh xoay mình ngồi lên vị trí lái xe từ phía sau, thoát nhìn không có. . . chút thay đổi nào, chiếc xe vẫn chạy vững vàng như trước, xe phía trước và phía sau đều không nhận ra biến hóa trong xe.

“Suýt nữa thì tiêu, Amon đúng là tên vô tình.” Suýt chút nữa thôi, nếu viên cảnh sát này nghe lệnh bắn hắn ta, dù chỉ là đùi, thì hắn ta cũng không có biện pháp thoát khỏi cái xe đẩy.

Khóe miệng hắn ta gọi lên nụ cười thân sĩ nhả nhặn, trong đôi mắt màu lam có chút si mê hưng phấn, tạm biệt Amon, nghe Hans (bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần Coen, trước đây làm viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen, tiến sĩ tâm lý tốt nghiệp đại học Harvard) nói, Amon trở về lần này đã có chút không giống với trước đây, tình yêu đúng không? Ô, tình yêu, thật sự là một từ ngọt ngào, khiến người ta mê muội, cô gái luôn mang hương vị đẹp nhất khi được thấm nhuần tình yêu, phần tử cung cũng sẽ tiết ra mỷ vị như mứt cam, không biết mùi vị của cô gái đáng yêu mà anh ta yêu như thế nào, mùi vị có ngọt như trong tưởng tượng không?

Đầu lưỡi đỏ tươi liếm lên cánh môi, chắc lưỡi chép miệng, dường như nhớ lại hương vị làm cho hắn ta mê muội, lại dường như chờ mong hương vị nào đó.

Hắn ta không dám tìm Mặc Khiêm Nhân trả thù, nhưng sẽ lặng lẽ quan sát từ xa “bé dê con” ở phía bên kia bờ biển.

Thật sự muốn ăn cung!

...

Có lẽ bởi vì thiếu đi một số người thích gây chuyện thị phi, ngày trôi qua trong yên bình, thời gian trôi qua nhanh, đảo mắt cũng đã sắp đến chuyến du lịch của học sinh năm hai, sau năm ngày, là đến thời điểm xuất phát cho chuyến du lịch.

Từ sau khi trở mặt với Kha Uyển Tinh, Mộc Như Lam hoàn toàn không để ý đến chuyện của Kha Uyển Tinh nữa, cũng như vậy, Kha Uyển Tinh cố nén những bất mãn và tức giận không để bản thân đối xử lạnh nhạt với Mộc Như Lam, bởi vì bà ta cần Mộc Như Lam, không lấy lòng được, thì cũng không để cho cô bỏ trốn, nếu như thật sự cô được Kha lão gia đón đi Hongkong sau này không trở về nữa, thì bà ta sẽ chẳng còn cái gì cả, chẳng lẽ muốn bà ta gánh vác Mộc thị chỉ còn hơi tàn này thôi sao? Không! Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: V36.1: Gặp gỡ (1)

Trong lúc tâm tư Kha Uyển Tinh xoay chuyển, Mộc Như Lam đã thu xếp xong hành lý, thỏa mãn ngủ một giấc, sáng hôm sau mang theo hành lý đến học viện Lưu Tư Lan tập hợp với mọi người, cô đã mong chờ chuyến đi tới núi Alps từ lâu.

Núi Alps là dãy núi cao nhất Châu Âu, núi non hùng vĩ. Nó bắt đầu ở phía bắc Địa Trung Hải qua Pháp, qua Thụy Sĩ, phía Nam nước Đức, phía Bắc của Italy, đến phía Đông của vùng đồng bằng Vienna, tạo thành hình vòng cung xuyên qua sáu quốc gia Pháp, Thụy Sĩ, Đức, Italy, Áo và Slovenia, mà Mộc Như Lam muốn bọn họ đến vùng núi Alps thuộc địa phận nước Pháp, bởi ở đó có phong cảnh lãng mạn nổi tiếng nhất thế giới.

Một đất nước lãng mạn lại thêm thiên nhiên hùng vĩ, quả thực chuyến đi này không tốt đẹp cũng không được.

Xe buýt đưa các học viên bồng bồng khí thế đến sân bay, máy bay đã chờ sẵn, không phải chờ đợi lâu, chỉ khiến cho người ta ngoài ý muốn là, bọn họ gặp đám học viên năm ba của học viện Từ Viên cũng chuẩn bị đi du lịch giống họ.

“A, Lam Lam!” Hội trưởng hội học sinh Âu Á Thần đang dẫn đầu một đám học viên của học viện Từ Viên thì nhìn thấy Mộc Như Lam, kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ kêu lên, người hai bên lập tức chú ý tới nhau.

Mộc Như Lam nghe thấy lập tức quay đầu lại, nhìn đến bọn người Âu Á Thần đã đến trước họ một bước ở cách đó không xa, có chút kinh ngạc, “Á Thần.”

Mộc Như Lam đi sang đó, Thư Mẫn dẫn mọi người đi làm thủ tục trước rồi chờ Mộc Như Lam.

“Mọi người đi đâu vậy?” Mộc Như Lam mỉm cười với Âu Á Thần đồng thời gật đầu với Lam Bình Lâm ở phía sau, hỏi.

“Núi Alps nước Pháp, mọi người đi đâu?” Âu Á Thần nói, năm vừa rồi họ cũng từng gặp nhau mấy lần, bởi vì Từ Viên và Lưu Tư Lan sắp xếp lịch trình du lịch có chút giống nhau.

“Trùng hợp như vậy?”

“Chẳng lẽ mọi người cũng vậy?” Âu Á Thần cũng kinh ngạc.

“Ừ.”

“Như vậy, xem ra trong chuyến du lịch này cũng có niềm vui.” Lam Bình Lâm học viên năm nhất làm việc trong hội học sinh chen miệng vào nói.

“Thì ra là như vậy, tôi thực chờ mong có thể đi chơi cùng Lam Lam trong chuyến đi đó.” Âu Á Thần nháy mắt mấy cái, nhìn Âu Khải Thần trong đội ngũ bên kia.

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, “Như vậy tôi đi trước, khi nào đến nơi sẽ gặp nhau nhé.”

“Được.”

Hai đội đồng thời gặp nhau, cả hai đội đều có chút hưng phấn, chuyến bay dài mười hai tiếng đồng hồ cũng ngắn đi không ít.

Máy bay dừng lại ở sân bay nước Pháp, lúc này đã là tám giờ tối, sau mười hai giờ ngồi máy bay các học viên còn phải ngồi bốn tiếng trên tàu cao tốc TGV tới Lyon, rồi mới tới được đích đến của bọn họ - thị trấn Evian.

Từ thị trấn Evian có thể nhìn thấy núi Alps cao vút trong mây, trước nhà nào cũng thấy hoa tươi. Đi dạo chậm chậm ở bờ hồ Léman, khiến lòng người trở nên yên lành. Ngồi du thuyền dạo chơi trên hồ, có thể thấy bờ bên kia là Lausanne Thụy Sĩ. Một bên là rừng núi Alps nước Pháp, một bên là ruộng nho Thụy Sĩ, cảnh sắc hai bên làm cho người ta phải đắm say. Nếu như nói du lịch làm cho tâm hồn con người thoát khỏi mọi trói buộc của cuộc sống, thì trấn nhỏ Evian tựa như “Chốn đào nguyên” được khắc họa dưới ngòi bút của Đào Minh Uyên*.

*Đào Minh Uyên (365 – 427): một nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng, “Chốn đào nguyên” là chốn bồng lai tiên cảnh, (đồng nghĩa) Shangri-La.

Giữa màn đêm đoàn tàu màu đỏ băng qua cầu cạn men theo vách núi sừng sững, chạy xuyên qua đường hầm rất dài trong núi, âm thanh xe lửa vang

vọng giữa không gian, Mễ Na xị mặt không ngủ được bèn dựa vào vai Mộc Như Lam rồi ngủ thiếp đi, Âu Khải Thần ngồi đối diện với Mễ Na và Mộc Như Lam liếc mắt nhìn Mễ Na một cái, ánh mắt dừng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ mỉm cười theo ý cười với Mộc Như Lam.

“Có muốn ăn chút gì không? Lam Lam?” Âu Á Thần cầm một hộp pizza còn nóng từ phía sau xe đi tới, học viên của Từ Viên và Luru Tư Lan cùng ngồi một chuyến, cho nên lúc này trên tàu vô cùng náo nhiệt, hai đội ở cùng một chỗ, có cả tình bạn lẫn ganh đua, nhưng càng làm cho chuyến đi thêm náo nhiệt.

“Cảm ơn Á Thần, nhưng tôi không muốn ăn.” Mộc Như Lam mỉm cười từ chối, có lẽ là chuyến đi liên tục nên cô không cảm thấy đói, cũng không muốn ăn pizza hay gì đó, nhưng thật ra muốn ăn một chút cháo, có lẽ lúc đến nơi có thể mượn phòng bếp của nhà chủ để nấu.

“VẬY CÒN KHẢI THẦN VÀ PHÓ HỘI TRƯỞNG?”

“Anh không ăn.”

“Cho tôi một miếng.” Trần Thanh không khách khí cầm lấy một miếng.

“Vẫn là phó hội trưởng nể tình.” Âu Á Thần nháy mắt mấy cái, rồi lại cầm pizza đi mời mấy người quen khác.

Gần đến mười hai giờ, cuối cùng tàu cũng tới nơi, một đám người mang hành lý xuống dưới, không giống với khách sạn của học viên Luru Tư Lan, học viên Từ Viên vừa xuống xe đã được bố trí ngay ở khách sạn Evian, song đối với học viên Luru Tư Lan thì không có gì là không vừa lòng, đến với vùng cảnh đẹp yên tĩnh này, so với khách sạn, ở khách sạn nhỏ sạch sẽ ấm áp lại là niềm vui thú.

Trong khách sạn mà họ thuê, Thư Mẫn đứng trên cầu thang, bên dưới là toàn bộ học viên năm ba, sau khi điểm danh hết một danh sách dài các học viên năm ba xác nhận không thiếu một ai, cô ta bình tĩnh nghiêm túc nói, “Bây giờ là mười hai rưỡi đêm, danh sách lớp và xếp phòng cũng đã chuyển tới tay mọi người rồi, kể tiếp mọi người sẽ có mười ngày tự do hoạt động, mọi người đã đi du lịch nhiều lần nên đã rõ quy củ rồi chứ? Có vấn đề gì có thể tìm thành viên của Hội Học sinh ở đây. Ngoài ra, bởi vì mọi người sẽ tự mình quyết định và hành động cho nên nếu gây ra hậu quả gì thì mọi người đều phải tự chịu trách nhiệm, cho dù làm gì, hi vọng mọi người sẽ cân nhắc thật kỹ, còn vấn đề gì không? Nếu không còn, thì giải tán.”

Sau câu cuối, mọi người lập tức xách hành lý lên, nhìn vào tờ danh sách phân phòng mà nhà trường phát cho ở trên tay mình, đi tìm số phòng.

Mộc Như Lam cũng đã tìm được phòng của mình, chủ khách sạn là đôi vợ chồng khoảng chừng sáu mươi mấy tuổi vô cùng thân thiện và nhiệt tình, ở cùng họ là một đứa cháu đang học tiểu học, nghe nói Mộc Như Lam muốn ăn cháo đã tỏ ý muốn làm ngay cho cô, để cô về phòng rửa mặt nghỉ ngơi một lát.

Phòng của Mộc Như Lam ở tầng ba, bên trái là Mễ Na bên phải là Thư Mẫn, phía đối diện có năm cô gái, các cô đều ở phòng đơn.

Thoạt nhìn hơi nhỏ, nhưng cô lại rất thích phòng này, căn phòng sơn màu vàng nhạt, sofa bằng gỗ mây trải nệm màu trắng, chiếc giường nhỏ hình bầu dục lộ ra, trên bàn gỗ ở đầu giường đặt một giỏ hoa tươi nhỏ, nhìn sơ qua có vẻ sạch sẽ nhưng ấm áp.

Mộc Như Lam đi đến sofa gỗ mây, để hành lý bên cạnh, vừa mở hành lý vừa ngâm nga một bài ca dao, vừa khởi động di động vừa lấy đồ rửa mặt và quần áo ra, vừa khởi động máy, máy đã không ngừng rung lên, mười mấy cuộc gọi nhớ và ba mươi mấy tin nhắn, Mộc Như Lam nhìn xem, đều là của Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm gửi, trong số đó có một dãy số, khiến ngón tay Mộc Như Lam dừng một chút, khẽ mỉm cười càng sâu.

Tay cô nhẹ nhàng di chuyển, gọi lại cho đối phương, Paris nước Pháp bên này, Mặc Khiêm Nhân bên kia chắc là mười hai rưỡi trưa, chênh lệch thời gian gì gì đó, thật sự gọi cho người ta có chút đau đầu.

Mặc Khiêm Nhân đang ở trên xe, ngoài xe bên đường cái là vùng quê vắng vẻ, trừ bỏ những cây cỏ khô vàng, không tồn tại cái gì làm cho người ta cảm thấy có sức sống.

Dường như di động đặt ở trên đùi vừa rung lên trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt người đàn ông đang xem văn kiện, gọi người lái xe đồng thời là người trợ giúp phá án Schmidt khẽ nhếch khóe miệng, trong lòng thầm nói cái thứ tình yêu thật sự làm cho người ta hết cách, so với virus còn lợi hại hơn, dọc đường đi, cũng thấy Mặc Khiêm Nhân nhìn di động vài lần.

Mặc Khiêm Nhân nhận điện thoại, đặt bên tai, nhưng không có thói quen nói chuyện chỉ trầm mặc chờ người bên kia nói, người đối diện cũng đã quen với việc không được tự nhiên nên trầm mặc của đối phương, tiếng nói mang theo vài phần ý cười mềm mại, dường như chiếu thẳng vào trái tim, “Buổi chiều tốt lành, Mặc tiên sinh.”

“Bây giờ em mới gọi điện cho tôi?” Mặc Khiêm Nhân bỗng nhiên nhớ tới điều gì nói.

Mộc Như Lam cười khẽ một tiếng, “Chỗ của em bây giờ là mười hai giờ rưỡi đêm, anh có muốn đoán thử xem em đang ở đâu không?”

Rất hiển nhiên, hiện tại Mộc Như Lam không ở Trung Quốc, còn liên quan đến sự sắp xếp của học viện Luru tư Lan, dễ dàng biết được đáp án, “Núi Alps?”

“Quốc gia nào?” Mộc Như Lam hỏi lại, cô nhớ rõ cô không nói với hắn muốn tới núi Alps của nước nào, mà ở đây và Mi chênh lệch giờ cũng không ít.

Mặc Khiêm Nhân trầm tư hai giây, giọng nói thản nhiên không phách phòng gọn sóng, “Nước Pháp. Thị trấn Evian.”

“Làm sao anh biết được?” Mộc Như Lam cũng đoán được phần nào nói, nhưng cô vẫn không nghĩ ra, vì sao nhà tâm lý học có thể trâu như vậy, dường như ở trước mặt đối phương thì không gì có thể che giấu được, rõ ràng ngay cả bản thân cô cũng không biết mình để lộ tin tức cho hần lúc nào.

“Đó là nơi phù hợp nhất cho chuyến du lịch, trước đây em đã nói không có hứng thú với Thụy Sĩ.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên nói, phía sau thị trấn Evian là núi Alps, nước ở Evian nổi tiếng thế giới, chỉ cần hơi cao cấp một chút đều có thể nhìn thấy nước của trấn Evian, ở trấn Evian cũng có rất nhiều liệu pháp spa nước, vừa có thể làm đẹp vừa có thể chữa bệnh, đối với phụ nữ mà nói, đây chính là thiên đường, còn đối với đàn ông thì đây cũng là một nơi không tồi, không những phù hợp với Mộc Như Lam ưa thích vùng nông thôn xinh đẹp mà còn không làm cho nhóm tiểu thư thiếu gia cảm thấy nhàm chán, chỗ này là phù hợp nhất.

“Có việc gì làm cho Khiêm Nhân không nhìn thấu hoặc không suy luận ra không?” Mộc Như Lam ngồi tựa vào đầu giường, vừa nói chuyện điện thoại vừa nghịch giỏ hoa, khoe môi mỉm cười thần nhiên, không chịu nổi sâu ngủ tán công, đáng yêu ngập một cái, trong mắt còn vương chút nước mắt.

Ừm, mệt quá.

Nghe được đầu dây bên kia truyền đến tiếng ngập nho nhỏ đáng yêu, Mặc Khiêm Nhân có thể tưởng tượng cô gái có bộ dáng khả ái như con mèo lười biếng, khoe miệng không thể kìm được mà gọi lên đường cong nhu hòa, giọng điệu lạnh nhạt cũng dịu dàng hơn, “Em ngủ đi, tôi cúp máy.”

“Vâng, được.” Mộc Như Lam cúp điện thoại, hình thức hai người ở chung đều như vậy, hoàn toàn không có mục đích, gọi điện thoại quốc tế đường dài chỉ để tùy tiện nói mấy câu, nhưng bọn họ cũng không thấy nhàm chán hay lãng phí thời gian.

Mộc Như Lam cúp điện thoại xong, bèn gọi lại cho Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm, trả lời tin nhắn của Thái Sử Nương Tử, sau đó mới cầm quần áo đi tắm, tắm xong đã thấy bà chủ đang định gõ cửa phòng, trên tay còn bung cháo và đưa cái cho Mộc Như Lam.

Hiển nhiên là bà chủ vô cùng thích Mộc Như Lam, mang đồ tới xong nhưng không đi ngay, vẻ mặt tươi cười nói chuyện phiếm thêm vài câu rồi mới rời đi, mặc dù những người khác cũng được tiếp đãi nhiệt tình, nhưng không có đãi ngộ kiểu này, tuy nhiên không có ai lại cảm thấy có gì không đúng, Mộc Như Lam luôn như vậy, đi đến đâu cũng được mọi người chào đón.

Thiên sứ, luôn được toàn thế giới đón nhận.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: V36.2: Gặp gỡ (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh mặt trời xuyên qua những tầng mây dày đặc chiếu xuống chiếc xe tạo thành ánh sáng lấp lánh.

Schmidt nhìn về phía trước rồi qua kính chiếu hậu liếc nhìn Mặc Khiêm Nhân, sau đó lại nhìn về phía trước, một hồi lâu không nhìn được lại liếc nhìn Mặc Khiêm Nhân, ngay khi Mặc Khiêm Nhân chuẩn bị nói lời ác độc, Schmidt mới cảm giác được nguy hiểm nên vội vàng lên tiếng, “Amon, tuy rằng cắt ngang chuyện ngọt ngào của anh và bạn gái là không đúng, nhưng bây giờ chúng ta có việc quan trọng cần phải làm.”

“Có lẽ anh nên vệ sinh mắt mình cho sạch sẽ một chút, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi không làm việc.” Mặc Khiêm Nhân nói mà không ngẩng đầu.

Không ngờ sẽ bị Mặc Khiêm Nhân nói lời ác độc như vậy, Schmidt nhủ mày, “Ok, ok, tôi sai rồi, như vậy, văn kiện này...” Schmidt cầm lấy phần văn kiện chỗ ghế lái phụ đưa cho Mặc Khiêm Nhân.

“Không cần.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt từ chối.

Schmidt giật mình, suy nghĩ một chút cũng hiểu được đối với Mặc Khiêm Nhân mà nói, đây thực sự không cần thiết, phần văn kiện này đã có từ tháng mười năm trước tại Mỹ để dự đoán tâm lý tội phạm “Jack tay quỷ”.

Nhưng bởi vì tháng mười năm trước Mặc Khiêm Nhân vẫn ở thành phố K Trung Quốc để theo dõi Mộc Như Lam, cho nên FBI nhờ những chuyên gia tâm lý học tội phạm khác hỗ trợ, thế nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng, vậy mà khiến cho Jack liên tiếp đi trước một bước, nhiều lần đắc thủ, bất đắc dĩ một lần nữa phải thỉnh cầu Mặc Khiêm Nhân trợ giúp, nhưng mà cũng đúng lúc này nghị sĩ Savile thẹn quá hóa giận với Mặc Khiêm Nhân bởi vì Ive đã trốn thoát, bên kia cục điều tra Liên Bang cũng không ai nói gì, bà ta để nghị đề cho Mặc Khiêm Nhân đến hỗ trợ xử lý vụ án.

Jack rõ ràng là một tên tội phạm có tâm lý biến thái, đã vậy hần còn rất thông minh, thậm chí đã từng học tâm lý học, nguyên nhân người ta gọi hần là “Jack tay quỷ”, là bởi vì những người bị hần giết hại đều bị hần lột da, hần chỉ lột da đầu của người bị hại, từ cổ họng cho đến các bộ phận, hần muốn lột một cái da đầu hoàn chỉnh, vào tháng mười một năm ngoái, có người nói nhìn thấy một phụ nữ vào siêu thị mua đồ, điều làm cho mọi người kinh ngạc là nguyên chủ đã bị Jack sát hại từ tháng mười!

Thực hiển nhiên, Jack lại lột da mặt người bị hại, sau đó chế tạo một cái “mặt nạ da người” giống hệt nguyên bản.

Mà làm cho người ta cảm thấy nan giải là, hiện trường phạm tội của Jack luôn luôn thay đổi, hôm nay hắn gây án ở New York, ngày mai hắn lại đột nhiên xuất hiện ở Washington, giây trước hắn còn ở Los Angeles, giây sau lại như đi San Francisco, đã thế còn ra sức châm chọc nhân viên phá án, thì thế bị vớt và hiện trường phạm tội đều lưu lại tên Jack, từ ngữ trào phúng bọn họ, cùng một vài con số chữ cái mặt mã, chúng khiến cho các ngành nghề liên quan của chính phủ Mỹ vô cùng căm tức, buộc phải tróc nã hắn về quy án.

Mặc Khiêm Nhân không phải là chuyên gia tâm lý học tầm thường, những điều ấy bản thân hắn đều biết, thậm chí còn phân tích nhiều hơn cả bọn họ. Đừng nói Mặc Khiêm Nhân kiêu ngạo, tất cả mọi người đều biết, tiến sĩ cũng phân chia cấp bậc, cùng ngồi ngang một hàng nhưng người này thì đại độ đưa lợi ích vào tay đồng nghiệp, người kia thì thăng tiến không ngừng. Bằng cấp chẳng qua chỉ là khởi đầu, chân chính quyết định thắng thua chính là tư chất bẩm sinh và ý nghĩ hành động.

Không ai thích hợp trở thành nhà tâm lý học tội phạm biến thái hơn Mặc Khiêm Nhân, giống như lúc trước Mặc Khiêm Nhân chỉ cần tiêu tốn gần mười giây cùng với ba mươi mấy tiền bối bộc lộ tài năng và trở thành viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen.

“Vây, anh có thể đoán được địa điểm gây án tiếp theo của Jack sao?” Schmidt hỏi, Mặc Khiêm Nhân từng nói, những người bị bệnh tâm thần và giết người chỉ mới là khởi đầu, chứ không phải kết thúc.

“Châu Âu.” Mặc Khiêm Nhân nói, thản nhiên như thể hắn chỉ đang nói về chuyện thời tiết chứ không phải địa điểm gây án tiếp theo của tội phạm biến thái nguy hiểm.

“Cái gì?” Schmidt đột nhiên phanh xe dừng lại bên đường, đột nhiên quay người nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Châu Âu!” Anh có làm không vậy? Sao lại đột nhiên nhảy đến Châu Âu?

“Lái tiếp đi.” Mặc Khiêm Nhân nhìn hắn một cái, trong mắt có chút ghét bỏ, tựa như đang chê Schmidt không đủ bình tĩnh.

Schmidt không có thời gian bùng phát với Mặc Khiêm Nhân, ngoan ngoãn xoay người tiếp tục khởi động xe, một bên hỏi, “Làm sao anh biết?”

“Tên tội phạm này rất kiêu ngạo, chính hắn đã nói thế.” Mặc Khiêm Nhân lật văn kiện trên tay, bên trong có ghi lại mỗi nạn nhân sau khi bị lột da trên người khắc một chữ số và chữ cái, con số thoát nhìn không có ý nghĩa, bất quá tổng hợp các chữ cái đều là lời thô tục.

“Hả?” Schmidt nhíu mày, hắn cũng nhìn qua phần văn kiện kia nhưng không phát hiện Jack muốn nói gì, những con số và chữ cái vẫn đang trong quá trình phân tích và phỏng đoán.

“Lấy tổng các con số trên người nạn nhân chia cho số lượng nạn nhân bị giết trước đó, cộng thêm 1, kết quả sẽ cho ra mã vùng của nạn nhân tiếp theo. Đoán được con số này cũng chính là đoán được địa điểm gây án. Jack khéo léo biến đổi các con số và chữ cái để đưa các anh quay vòng vòng, cứ tưởng là cái gì bí hiểm lắm, phân tích ra một đống số liệu vô dụng.” Mặc Khiêm không quên độc miệng.

“Vây... Vây bây giờ là...”

“240 chia 6 cộng 1 bằng bao nhiêu?”

“41!” Schmidt khẩn trương ngay cả câu trả lời âm thanh cũng đề cao không ít, sau đó đột nhiên mở to hai mắt, “41... Thụy Sĩ?” 41 là mã quốc gia của Thụy Sĩ ở Châu Âu... Schmidt cau mày, “Không đúng, Amon, mã quốc gia của Mỹ là 1, mỗi quốc gia chỉ có một mã số, nạn nhân Jack giết hại đều là người Mỹ, anh nghĩ như thế nào...”

“Những con số trên người nạn nhân đầu tiên cộng lại là 180, mà trước người đó không có ai bị giết, cho nên là 0, 0 cộng 1 bằng 1, vừa vặn nước Mỹ có mã quốc gia là 1; những con số trên người nạn nhân thứ hai cộng lại là -2, -2 chia cho 1 – số nạn nhân bị giết trước đó – là -2, -2 cộng 1 là -1, cũng bằng 1, là mã quốc gia của Mỹ. Tương tự, tổng các số trên người những nạn nhân tiếp theo chia cho số nạn nhân trước đó, cộng thêm 1, đáp số dù bằng +1 hay -1 thì đều là 1.” Mặc Khiêm Nhân đậm mặt nói, cũng chính vì tính chất không thay đổi nên mới khiến các nhà phân tích phải đau đầu suy nghĩ. Hắn có chút hưng phấn, phương pháp mà tên tội phạm kia sử dụng làm cho hắn hứng thú, ít nhất so với nghị sĩ Savile gì đó thì thú vị hơn rất nhiều.

Schmidt trợn mắt há mồm, “Chờ, chờ một chút, làm sao anh có thể xác định đây là mã vùng mà không phải cái khác?”

“1, 210, 1, 201, 1, 281. Nhanh động cái não của anh xem tổ hợp những con số này có mối liên hệ gì.”

Schmidt sợ nhất là Mặc Khiêm Nhân không trực tiếp trả lời mà lại hỏi lại hắn, vì như thế sẽ làm hắn khẩn trương và sợ bị Mặc Khiêm Nhân nói lời độc ác, nhưng Schmidt cũng hơi thích chuyện này, Mặc Khiêm Nhân hỏi vậy mới thể hiện Mặc Khiêm Nhân có để hắn vào mắt, nếu không làm sao lại lãng phí thời gian với hắn?

Schmidt nhanh chóng động não, trong đầu xuất hiện rất nhiều khả năng, đây là một tọa độ? Tọa độ của nạn nhân? Góc độ? Đuôi của số điện thoại? Schmidt cố gắng suy nghĩ đến những thứ phức tạp hơn, nhưng lại cảm thấy nên suy nghĩ đơn giản, vì thế hắn nói, “Số đuôi mặt mã ngân hàng của người bị hại?”

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn Schmidt, Schmidt xấu hổ cười gượng, khụ, hắn thực không chuyên động não, so với động não, hắn giỏi động thủ hơn nhiều! Bảo hắn động thủ quyền cước còn được, chứ bảo hắn vật lộn với các con số thì... a ha ha.

“1 là mã quốc gia của Mỹ, 210, 201, 281, đều là ba chữ số cuối trong những con số lưu lại trên người nạn nhân, mã vùng của San Antonio là bao nhiêu?” Hiếm khi không độc mồm, Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nói tiếp.

Cái này thì Schmidt biết, “210!”

“Còn New Jersey thì sao?”

“201!” Nói xong, Schmidt mới kịp phản ứng, hấn trợn mắt, vị trí của nạn nhân thứ hai là ở San Antonio, nạn nhân thứ ba là ở New Jersey, nói cách khác...

“Tốt lắm, tiếp theo tôi có thể nói cho anh biết, hai số đầu của những con số mà tên tội phạm để lại đều là đuôi số điện thoại của người bị hại.” Nói cách khác, đầu tiên tên tội phạm tìm con mồi dựa trên mã quốc gia, mã vùng, sau đó hấn giết hại nạn nhân có đuôi số điện thoại đó. Có thể thấy tên tội phạm chính là một kẻ sát nhân vô nhân tính, hấn chỉ đơn thuần muốn giết người lột da chứ hoàn toàn không có mục đích nào khác, hấn giết chủ nhân có đuôi số điện thoại trùng khớp, bất kể nam hay nữ, già hay trẻ.

Đương nhiên, muốn lấy được số điện thoại thì tên tội phạm hấn phải có dụng mạo ưa nhìn và tài ăn nói, bởi vậy hấn mới có thể xin được số điện thoại của một người xa lạ, xác nhận xem đối phương có phải là người mà mình muốn tìm hay không.

Hấn là đàn ông, hơn nữa sức lực không nhỏ, nếu không muốn nói là rất lớn, bởi vì trong số những người hấn sát hại có một người da đen luyện quyền thân hình cao lớn. Ngoài ra, người này đời sống vật chất không thiếu thốn, bởi vì tiền tài của nạn nhân đều không bị tổn thất gì, hấn bỏ lơ cả dây chuyền vàng và nhẫn kim cương của nạn nhân, hấn ra nước ngoài dễ dàng như đi chợ, hấn có hộ chiếu, mua được vé máy bay, có tiền ở khách sạn.

Nói trắng ra, đây là một kẻ hoàn toàn biến thái! Chỉ có biến thái mới vì vật chất đầy đủ nhưng tinh thần bất mãn mà lấy việc giết người làm niềm vui!

“Vậy thì những chữ cái thì sao?” Schmidt hỏi.

“Đề tung hóa mù thôi. Tôi nghĩ nhóm người ngu xuẩn kia nhất định sẽ tìm ra một đồng tử chửi rủa.” Mặc Khiêm Nhân vừa nói, vừa nhìn văn kiện, chẳng biết tại sao, mảy hơi nhăn lại.

“Bây giờ húng ta có nên đi một chuyến đến Liên Bang trước hay không..

“Đi sân bay.” Mặc Khiêm Nhân đột nhiên nói.

“Hả?” Schmidt ngó ra, chẳng lẽ hấn muốn đi Châu Âu sao?

“Mau!” Mặc Khiêm Nhân nâng mắt, ánh nhìn lạnh băng khiến Schmidt biến sắc, không dám nói câu thứ hai, hấn đạp chân ga, tiến thẳng tới sân bay.

Con số trên người bị hại cộng lại là 241, chia cho 6 cộng 1 là 41, đây là mã quốc gia của Thụy Sĩ, ba số cuối 022 là mã vùng của Geneva, Geneva Thụy Sĩ cách thị trấn Evian chỗ Mộc Như Lam chỉ vốn vẹn một cái hồ! Mà chết tiệt hơn là, đuôi số điện thoại của Mộc Như Lam hoàn toàn trùng khớp với mục tiêu kế tiếp của Jack!

Shit!

=====

Các nàng có thể nhìn hình dưới để thấy rõ hơn vị trí tương quan giữa thành phố Geneva mà Jack chọn làm địa điểm gây án và thị trấn Evian nơi Mộc Như Lam đang ở lại (nổi bởi đường màu xanh).

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: V36.3: Gặp gỡ (3)

Editor: Lin

Beta-er: Misery De Luvi

Ánh mặt trời xuyên qua từng đám mây, xua đi sương mù mờ mịt, trong không khí mang theo mùi cỏ xanh cùng hương hoa lạnh lạnh tươi mát, và cả một phần thanh khiết khó nhận ra được.

Vì tới qua tới thị trấn Evian khá muộn, và lại cũng không cần phải ngày ngày đi học đúng giờ nên hôm nay không ít học sinh ngủ thẳng đến mười giờ, mười một giờ, thậm chí là đến gần trưa.

Mộc Như Lam không có gì khác so với thường ngày, tự mình thức dậy lúc bảy giờ hơn theo đồng hồ sinh học. Trong năm học cô cũng thường rạng sáng một hai giờ mới đi ngủ, sáng hôm sau thức dậy đúng bảy giờ, nhưng vì chất lượng giấc ngủ rất tốt nên chẳng những không có quảng thâm mắt mà làn da còn rất đẹp.

Mộc Như Lam mở hai mắt ra, nhìn trần nhà sạch sẽ màu gỗ nhạt, mơ màng vài giây, sau đó vươn hai tay qua đỉnh đầu, bắt đầu duỗi người, miệng nở một nụ cười mỉm.

Duỗi người xong, Mộc Như Lam đi dép lông vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, tâm trạng rất tốt, tất nhiên là tâm trạng phải tốt rồi, làm sao có thể phí thời gian tốt đẹp cho việc ngủ được chứ? Còn sống thì ngủ nhiều làm gì, chẳng lẽ lúc chết chẳng được an nghỉ? Chỉ bằng cứ hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp này cho thật trọn vẹn, như vậy mới xứng đáng với cái sinh mệnh đã bị thượng đế đề nặng trọng trách ngay từ lúc chào đời, đúng không nào?

Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, Mộc Như Lam buộc một kiểu tóc đuôi ngựa, kết quả không biết làm sao, cảm giác tay của mình ở trên tóc có chút vướng vè, hoặc là tóc quá trơn, luôn có vài sợi bướng bỉnh rời khỏi tay, hoặc là chỗ này hay chỗ kia trôi lên một chút, hại Mộc Như Lam cầm tóc tẽ cả tay rồi mà vẫn chưa chải xong.

Mộc Như Lam nhứt chí phồng hai má, thì ra buộc tóc đuôi ngựa phiền phức đến như vậy, lần trước Mặc Khiêm Nhân buộc cho cô rất dễ dàng nên cô cứ tưởng là đơn giản lắm. Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, Mộc Như Lam nhin không được nhếch môi cười. Mặc Khiêm Nhân... Mặc Khiêm Nhân... Một người rất kén chọn, rất khó nuôi, dường như có rất nhiều điểm đáng yêu nha, không chỉ giúp cô buộc tóc mà còn buộc rất đẹp, nói thế nào nhỉ? Có tiềm năng làm mẹ hiền vợ đảm? Ừm, chuyện này đợi đến khi hần hết kén ăn và biết mặc quần áo đa dạng hơn rồi hãy bàn tiếp.

Thật vất vả mới tự buộc được một chùm tóc đuôi ngựa thấp, Mộc Như Lam vung tay đá chân rời khỏi cửa phòng tắm, khuôn mặt trắng nõn non nớt mang theo nụ cười nhạt, cô đi đến bên cạnh ghế sofa gỗ, kéo tấm rèm in hoa văn nhỏ màu vàng, tay dùng lực đẩy cánh cửa sổ lên trên, phong cảnh hiện ra khiến đôi mắt của Mộc Như Lam sáng rực như hai vầng mặt trời nho nhỏ.

Đập vào mắt là một mảnh màu xanh bạt ngàn tựa thảo nguyên, sườn núi trải dài, cây cao nối tiếp nhau thành một mảng rừng nho nhỏ. Dù đang là mùa đông nhưng bông hoa vẫn ngoan cường nở rộ trong khu vườn trước cổng khách sạn, nhà nào cũng có hoa nở, sắc màu rực rỡ in trên nền lá xanh tươi. Nhìn ra xa, lướt qua đồng cỏ đồi núi, cô phảng phất thấy được hồ Geneva hình trăng lưỡi liềm, người Pháp gọi nó là hồ Léman, là hồ nước lớn nhất ở vùng núi Alps Châu Âu. Thị trấn Evian tọa lạc bên bờ hồ, đứng trông qua có thể nhìn thấy thành phố Lausanne ở bờ bên kia. Dưới ánh nắng mỏng manh, mặt hồ yên ả sáng lấp lánh.

Vào buổi sáng phù sương, khi mọi người vẫn còn chưa tỉnh giấc, khung cảnh thanh bình làm lòng người rộng mở.

So với thiên nhiên, con người quả thật quá nhỏ bé.

Mộc Như Lam không đợi thêm được nữa, cô muốn nhanh chóng rời khách sạn này để mà ngắm nhìn núi Alps, ngọn núi được mệnh danh là “Người không lộ tự nhiên”.

Thả rèm xuống, Mộc Như Lam thay đồ ngủ, mặc vào chiếc áo gió màu trắng, cổ quấn khăn len màu đỏ, tay đeo thêm một đôi găng thật dày. Bên ngoài thật sự rất lạnh, Mộc Như Lam vừa mở cửa là gió đã lập tức thổi ập vào, chớp mũi trắng nõn liền trở nên hồng hồng, thoát hết sức đáng yêu.

Mộc Như Lam mở cửa đi ra ngoài, hành lang vắng vẻ, tất cả các phòng đều đóng chặt cửa, dường như mọi người còn đang ngủ. Cô bước thật nhẹ nhàng, đôi giày màu đen đi rất tiện nhưng nếu không cẩn thận thì sẽ gây ra tiếng động không nhỏ.

Lúc này vợ chồng Smith đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp, đầu bếp khách sạn chưa đến giờ làm việc.

Mộc Như Lam vừa xuống lầu là đã nghe thấy mùi bánh mì mới nướng thơm ngào ngạt. Cô đi qua, gõ nhẹ lên cửa, đôi môi vẽ một nụ cười ấm áp, tươi sáng hơn cả ánh mặt trời, “Có cần cháu giúp đỡ không?”

“A, sao bé cưng dậy sớm thế?” Smith phu nhân hơi béo nhưng vô cùng thân thiện nhiệt tình, thấy Mộc Như Lam, bà vội vàng buông củ cà rốt đang cắt dở trên tay xuống.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn bà, không hề thấy khó chịu với sự nhiệt tình của người ngoại quốc, “Cháu quen như vậy rồi.”

“Cháu nên mặc thêm nhiều quần áo hơn, bên ngoài buổi sáng rất lạnh. Cháu muốn ra ngoài à? Hay là dùng một ly sữa nóng và một chút bánh mì trước rồi hẵng đi?” Smith phu nhân nói, trong đôi mắt xanh hiện lên vẻ trông chờ, bà thật sự rất thích cô bé phương Đông này, vừa gặp là đã thấy thích rồi, cô ấy xinh đẹp tựa như một thiên sứ, đáng yêu y hệt cháu gái của bà.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, khoé môi cong thêm mấy phần, “Vậy cháu không khách khí.”

Dưới sự tiếp đãi nhiệt tình của vợ chồng Smith, Mộc Như Lam dùng hết một ly sữa nóng mà Smith tiên sinh vừa vắt ra sáng nay cùng một chiếc bánh mì nóng hổi mới ra lò. Sản phẩm lúa mì nguyên chất, tràn ngập mùi vị thiên nhiên, ngồi hưởng dụng trên một chiếc bàn trải khăn hoa áp nồng hơi thở quê hương, cảm giác này quả thật rất sung sướng.

Đến khi Mộc Như Lam thưởng thức xong bữa sáng thì đã là tám giờ, sương mù đã tan gần hết, cô chào vợ chồng Smith rồi ra khỏi khách sạn.

Ra khỏi khách sạn, Mộc Như Lam cảm giác được nhiệt độ không khí giảm xuống nhanh chóng, cô đeo găng tay, kéo kháng quàng cổ cao đến mũi, che khuất hơn nửa khuôn mặt, đôi mắt cong cong thể hiện tâm trạng rất tốt.

Khách sạn của vợ chồng Smith nằm trên sườn núi, Mộc Như Lam bước xuống trắng cỏ nghiêng nghiêng, cỏ nhỏ xanh mướt và tràn đầy sức sống. Bước xuống thật chậm, dẫm lên lớp cỏ mềm mại ẩm ướt, đi tới chỗ thấp nhất, sau đó lại hướng lên trên, đặt chân sang một ngọn đồi khác, Mộc Như Lam liền thấy núi Alps sừng sững phía sau thị trấn Evian.

Dãy Alps trải dài liên tiếp, từng ngọn từng ngọn cao ngất trong mây, cơ hồ không thấy được đỉnh núi bị tuyết bao trùm, là núi nhưng thoạt nhìn không có màu xanh, phần lớn đều là vách đá, trên đó phủ một lớp tuyết trắng dày, bọn họ có thể leo núi và cũng có thể trượt tuyết.

Ai nhìn núi Alps cũng đều cảm thấy thiên nhiên thật tuyệt vời, thiên nhiên mới là đáng tạo hoá kỳ diệu nhất, cho dù là con người thì cũng phải thán phục.

Mộc Như Lam cho hai tay vào túi áo, híp mắt thưởng thức “người không lồ tự nhiên” một hồi, sau đó xoay người đi về phía trung tâm thị trấn. Vốn cô muốn đến hồ Geneva nhưng không đủ thời gian, nếu như mọi người không thấy cô rồi chạy đi tìm thì hỏng bét, khi ra ngoài cô đã quên đem theo điện thoại di động rồi.

Đi vào trung tâm thị trấn Evian tựa như đi vào trung tâm thành phố, không phải vì nó ồn ào náo nhiệt hơn mà là vì nhà cửa xây cao hơn, đường nhựa nhiều hơn, dân cư cũng đông hơn, nhưng dù thế nào thì nó vẫn thấm đẫm hơi thở quê cha đất tổ, làm động lại trong lòng mỗi người sự thư thả bình yên.

Trên đường cái thưa thớt những thanh niên chạy bộ quanh ngã tư, có một chàng trai tóc xoăn màu nâu hết sức khôi ngô chạy ngang qua Mộc Như Lam, tầm mắt lập tức bị cô hấp dẫn, anh ta chạy chậm lại, cười vô cùng thân thiện, “Xin chào, cô thật xinh đẹp, cô đến đây du lịch à?”

Mộc Như Lam nhìn người đàn ông đang chạy bước nhỏ bên cạnh mình, mỉm cười, “Xin chào, tiên sinh.”

“Cô là người Nhật Bản?”

“Tôi là người Trung Quốc.”

“Nhưng mà trông cô rất nhỏ!” Đối phương có vẻ kinh ngạc.

Mộc Như Lam nghi hoặc nhìn chàng trai, trông cô rất nhỏ? Được rồi, vóc dáng cô nhỏ thật, nhưng thế thì liên quan gì đến người Nhật Bản?

“Người Nhật Bản trông rất nhỏ! Chân ngắn ngắn, đàn ông cũng không cường tráng.” Anh ta vừa nói vừa làm động tác mạnh mẽ, lộ ra cơ thể rắn chắc, cố gắng chứng minh điều mình nói là sự thật.

Mộc Như Lam bị hình ảnh này chọc cười, đối phương lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Lam Lam!” Giọng của Âu Á Thần bỗng nhiên vang lên, cô đứng trước cửa khách sạn cách đó không xa, vẫy tay với Mộc Như Lam.

Chàng trai thấy vậy thì ngượng ngùng dừng bước, “Tôi tên là McGee, có thể cho tôi xin số điện thoại được không?”

Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu suy nghĩ, thoạt nhìn có chút nghịch ngợm, “Nếu còn có duyên gặp lại thì tôi sẽ nói.”

Mộc Như Lam không phải người sẽ tùy tiện cho người ta số điện thoại, nhưng đừng quên cô có hai sim. Thị trấn Evian có bảy nghìn dân cư, nói ít không ít nói nhiều không nhiều, nhưng nếu không có duyên thì dù ở gần ngay trước mắt cũng không thể nhận ra lẫn nhau.

McGee đứng tại chỗ nhìn Mộc Như Lam đi về phía Âu Á Thần, anh ta vò vò tóc, bắt đầu chậm rãi cất bước chạy đi.

Âu Á Thần nhìn McGee tò mò, “Anh chàng đẹp trai kia là ai?”

Mộc Như Lam nhướn mày, “Đến bắt chuyện.”

“Mới đó mà đã có người đến bắt chuyện, thôi tiêu rồi, không biết mười ngày nữa sẽ có bao nhiêu anh chàng muốn theo cậu về thành phố K đây. Anh họ của tớ thật là tội nghiệp.” Âu Á Thần buồn rầu nói, sau đó như sức nhớ ra điều gì, cô đỏ mặt nhỏ giọng, “Tớ nói cậu biết, trong khách sạn có một giáo sư đại học, siêu siêu đẹp trai, chỉ số hấp dẫn là bảy sao! Tốt bụng, hài hước, lại lịch thiệp có thừa, hôm qua còn giúp tớ xách hành lý!... Mặc dù trước đó tớ bắt cần đồ nước khoáng lên người anh ấy.”

Mộc Như Lam chột hiệu, “Thì ra là vì cậu xuân tâm nhộn nhạo, buổi tối lần qua lần lại không ngủ được nên sáng nay mới thức dậy sớm à?”

Âu Á Thần cười thẹn thùng huých vai cô, hưng phấn nói, “Hôm qua anh ấy còn xin tớ số điện thoại.”

“Cậu cho?” Mộc Như Lam xoa bả vai bị đụng hơi đau.

“Nói vậy, tớ là người như vậy sao?” Âu Á Thần trừng Mộc Như Lam một cái, sau đó lại thẹn thùng cười “Tớ muốn cẩn thận một chút nên chỉ đưa anh ấy danh thiếp. Nếu anh ấy vẫn tiếp tục đi theo thì tớ sẽ cho số điện thoại, chứ nếu anh ấy không có ý với tớ, tớ lại không bỏ xuống được, đến lúc đó tớ sợ sẽ không tìm thấy anh ấy.”

Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, giơ ngón tay cái lên, “Không tồi.” Mộc Như Lam đột nhiên nhớ tới câu hỏi của Lục Tử Mạnh về một cô gái vì quên hỏi số điện thoại của chàng trai mình thích mà ra tay giết chị mình để có thể gặp lại anh ta, đúng là nên xuống tay khi đã nắm chắc, đồng thời cũng phải cẩn thận giữ cho mình đường lui, đỡ mất công sau này hối hận.

Chia sẻ tình yêu mới nảy mầm của mình xong, Âu Á Thần liền tản bộ cùng Mộc Như Lam

Trên tầng ba khách sạn, một người đàn ông đứng cạnh cửa sổ nhìn hai cô gái trẻ dần dần đi xa, mái tóc bạch kim gọn gàng, ngũ quan sắc xảo mà cương nghị, bộ tây trang màu xám bạc bọc lấy cơ thể cao lớn cường tráng, thoạt nhìn tựa như một tinh anh xã hội.

=====

Đoán xem ai là Jack nào, McGee hay soái ca giáo sư?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Thu mua

Editor: Y Son, Jenny

Beta-er: Thanh Hương

Mộc Như Lam cảm giác được có người ở phía sau cứ nhìn cô chăm chăm, không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy dãy lầu ba là một hàng cửa sổ, xung quanh tĩnh lặng, không có bất kỳ người nào.

“Có chuyện gì vậy?” Âu Á Thần thấy Mộc Như Lam đột nhiên dừng lại, liền kỳ quái quay đầu theo hỏi.

Mộc Như Lam mỉm cười quay đầu nói, “Không có gì.” Chắc là ảo giác thôi.

Chờ đến khi bầu trời sáng hơn một chút, trên đường cái bắt đầu nhộn nhịp người đến người đi, có rất nhiều người là du khách ngoại quốc đến du lịch, có một số nơi tràn ngập hơi thở quê cha đất tổ như đứng trước cửa hàng bánh ngọt là nghệ nhân đang vẽ tranh, thời điểm Mộc Như Lam cùng Âu Á Thần đi ngang qua thì bị một họa sĩ gọi lại.

Âu Á Thần nhìn người này đến nỗi, trong mắt xẹt qua một chút kinh diễm, đó là một nam nhân có một mái tóc dài màu vàng cùng với một đôi mắt phượng sắc xảo màu xanh biếc thâm thủy, làn da trắng nõn nà, mặc một cái áo gió dài màu trắng, trên tay còn cầm một cái bút máy, hẳn đi lại, khoé môi mỉm cười dịu dàng, quả thật tựa như một con khổng tước có lông vũ màu trắng, xinh đẹp mà thánh khiết.

“Trời ạ, sao nước ngoài lại có nhiều trai đẹp thế này?” Âu Á Thần nhìn nam nhân đang đi lại, nghiêng đầu lặng lẽ nói nhỏ bên tai Mộc Như Lam, ánh mắt nhìn không được nên nhìn chăm chăm vào anh ta, siêu đẹp, siêu cực phẩm!

Mộc Như Lam cười nhưng không nói nhìn về phía người đang đi tới, hình như hẳn là người Pháp, nói tiếng anh không chuẩn lắm nhưng thật êm tai, “Chào các quý cô.”

“Chào anh chàng đẹp trai.” Lúc này Âu Á Thần thật tự nhiên hào phóng vươn tay, bắt tay cùng mỹ nam.

Tầm mắt của anh chàng mỹ nam rất nhanh chóng đã dừng lại trên người Mộc Như Lam, ở sâu trong đôi mắt xanh tựa như biển xanh nhẹ nhàng lộ ra những ý nghĩ sâu xa, “Thiên sứ xinh đẹp, tôi có thể vẽ một bức tranh cho cô được không?”

Âu Á Thần lập tức rụt mình hạ bả vai, bộ dạng thoát nhìn thập phần đã nhụt chí, lại là như vậy, mỗi lần cùng Mộc Như Lam ra ngoài chơi đùa là chuyện khiến người ta vừa vui mà lại vừa buồn, vui vì có hàng tá trai đẹp đi đến làm quen, và buồn vì người ta chỉ chú tâm đến Mộc Như Lam, không biết là do vô tình hay cố ý. Nhưng cô lại không thể nào ghen tị với Mộc Như Lam, chuyện này diễn ra bất ngờ, chẳng khác gì đòi mạng cô.

Mộc Như Lam cười nhìn Âu Á Thần, lại nhìn ánh mắt chân thành, khẩn cầu của chàng trai kia, cô nháy mắt mấy cái, “Nếu anh đồng ý vẽ tôi và bạn của tôi cùng nhau thì được.”

“A, đương nhiên rồi, mời ngồi ở đây.” Mỹ nam thập phần cao hứng, nhanh chóng lấy ra hai cái ghế dựa ở sau chỗ ngồi hắt cách đó không xa một hoa viên nhỏ, biểu cảm trên mặt anh ta tựa như vừa thấy được một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp tới cực phẩm, ánh mắt sáng quắc nhìn Mộc Như Lam.

Âu Á Thần chỉ một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, tuy rằng Mộc Như Lam tranh thủ giúp cô có cơ hội được mỹ nam vẽ tranh, nhưng mà loại chuyện như vậy thực rõ ràng là cô nên đứng một bên xem mới tốt? Lúc này cảm giác thật sự giống bóng đèn mờ.

“Mình nói cho cậu biết, tuyệt đối không cho phép xuất hiện trước mặt giáo sư đại học của mình.” Âu Á Thần nắm nắm tay uy hiếp nhìn Mộc Như Lam nói. Vạn nhất giáo sư đại học của cô cũng bị Mộc Như Lam hấp dẫn, cô đi tìm ai để khóc đây?

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn cô, “Loại đàn ông dễ dàng bị vẽ ngoài mê hoặc, không cần cũng được, Á Thần.”

“Nói vậy chứ...” Âu Á Thần cúi đầu nói, âm cuối lại nhỏ dần rồi biến mất trong miệng, đàn ông dễ dàng bị vẽ ngoài mê hoặc dĩ nhiên không có cũng được, nhưng mà vấn đề là, cho dù không bị vẽ ngoài của Mộc Như Lam hấp dẫn, nếu như cùng Mộc Như Lam ở chung lâu ngày hầu như ai cũng đều sinh hảo cảm trong lòng, đặc biệt là phái nam, sức hấp dẫn của Mộc Như Lam là đặc biệt mà mạnh mẽ, cô còn chưa có bắt được tâm giáo sư đại học, vẫn là đừng cho bọn họ gặp mặt có vẻ tốt, cô tin tưởng giáo sư đại học sau khi yêu cô, không phải là loại đàn ông dễ dàng thay lòng.

Mỹ nam họa sĩ phía trước đã bắt đầu vẽ, Mộc Như Lam cùng Âu Á Thần cũng ngồi không cử động, trên lầu của cửa hàng bánh ngọt có một nam diễn viên hài ló ra từ cửa sổ, nhìn phía dưới có hai cô gái xinh đẹp, thổi bay huyết sắc, thậm chí còn cầm đàn ghita lên hát, làm cho Âu Á Thần nín cười rất vất vả, “Đều là lỗi của cậu.”

“Được chào đón như vậy đúng là lỗi của mình, xin lỗi nhé.” Mộc Như Lam cũng nói đùa.

“Cho nên sau này có đi ra ngoài vẫn nên dẫn theo anh họ của mình, một hộ hoa sứ giả như vậy mà lại không cần, cậu ngốc à?” Âu Á Thần cảm thấy, nếu thật sự Mộc Như Lam ở cùng một chỗ với Âu Khải Thần, như vậy cô không cần lo lắng Mộc Như Lam cảm thấy hứng thú với giáo sư đại học của cô, dù sao giáo sư đại học của cô thật sự rất có sức hấp dẫn, chỉ nhìn thôi đều cảm thấy có hào quang vạn tượng giống như nam thần vậy!

“Nói bậy gì đấy?” Mộc Như Lam liếc mắt trừng Âu Á Thần một cái, nhưng bởi vì mang theo ý cười mà có vẻ giống như hờn dỗi, bộ dáng đó khiến Âu Á Thần như bị điện giật, vì thế trong lòng ẩn ẩn có chút sốt ruột, cô cảm thấy Mộc Như Lam giống như càng lớn càng xinh đẹp sức hấp dẫn cũng càng mạnh, trước kia cảm thấy không có gì là không đúng, nhưng mà lúc này sức hấp dẫn của cô ấy quá lớn, cái này cũng làm người ta thật lo lắng đó...

Trong đôi mắt màu xanh biển là ảnh ngược của bóng dáng Mộc Như Lam, ngón tay trắng nõn thon dài tao nhã cầm bút máy, trên bề mặt trắng của trang giấy vẽ bức tranh bề ngoài tinh tế, chuyên chú như vậy, tựa như đang tỉ mỉ điêu khắc trên bảo tuyệt mỹ nhất thế gian.

Vì thế trong lúc bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua hai mươi phút, Mộc Như Lam và Âu Á Thần thấy hắt vẫn còn như vậy cũng gắng chịu đựng nhẫn nại mà không đi hồi thúc hắt, vì thế thời điểm hắt dừng bút, Âu Á Thần kích động chạy lại xem, nhất thời khuôn mặt liên thốt.

Người trên bức tranh màu trắng giống như tuyết, nhưng mà chỉ có một mình Mộc Như Lam, Âu Á Thần tự nhiên cảm thấy chính mình luôn ngồi ở chỗ kia cố gắng không nhúc nhích quả thực rất giống kẻ ngu, mất hứng là chuyện bình thường.

Mộc Như Lam cũng có chút mất hứng, tươi cười nơi khoé môi cũng có chút thu liễm, họa sĩ thấy vậy cuống quýt giải thích, “Tôi... Tôi không cố ý, tôi nghĩ muốn vẽ bức tranh lớn một chút, nhưng mà giấy không đủ, cô xem chỗ này, chỗ này có vết bẩn...” Chàng trai nọ sợ Mộc Như Lam tức giận, chỉ chỉ trên bức tranh chỗ bả vai Mộc Như Lam, vốn nơi đó hình như có vẽ một bàn tay, nhưng bởi vì đã muốn tới gần bìa trang giấy cho nên bị bôi bỏ, đó là tay Âu Á Thần đặt ở trên vai Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam nhìn về phía Âu Á Thần, Âu Á Thần nghe xong giải thích, lại nhìn họa sĩ một bộ dáng si mê vì nghệ thuật như vậy, nghĩ rằng có khả năng thật là bức tranh mơ hồ mê mẩn, nhưng mà cô vẫn cảm thấy có chút mất hứng, nhìn bản phác họa trên tay Mộc Như Lam, cô ngồi xuống, “Anh vẽ cho tôi một bức tranh, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Họa sĩ vội vàng gật đầu, cười ngốc ngốc nhìn Mộc Như Lam, thoát nhìn có chút trẻ con, vì ở Mộc Như Lam toát lên những vàng sáng thánh khiết khiến cho anh ta không thể ngăn cản bản thân mà cứ tiếp tục bước đến.

Lần này vẽ rất nhanh, không đến mười phút liền vẽ xong một bức tranh, thoát nhìn giống Âu Á Thần y như tuyết, Âu Á Thần cầm bức tranh, sắc mặt mới hoàn toàn tốt lên, việc này cứ bỏ qua như vậy, Mộc Như Lam nói với cô muốn quay về khách sạn một chuyến, Âu Á Thần cũng muốn quay về khách sạn nhìn coi mọi người đã dậy chưa, cô có chút việc muốn bàn giao, đang định rời khỏi, nhưng họa sĩ đẹp trai kia lại đuổi theo.

“Bức tranh của hai người có thể trước đặt ở chỗ của tôi không?” Tươi cười của họa sĩ có chút ngưng ngừng lại thập phần dịu dàng, “Tôi muốn làm chút tác phẩm nghệ thuật... Không cần lo lắng, tôi sẽ không tùy tiện xâm phạm quyền chân dung của hai người, chờ tôi chuẩn bị cho tốt, tôi sẽ thông báo cho

hai người lại đây xem, có được không?”

Âu Á Thần cảm thấy cũng không có gì, thậm chí có chút tò mò, “Anh muốn làm gì? Nhìn bức tranh để vẽ bức tranh khác?”

Họa sĩ nhận lấy bức tranh, tươi cười càng thêm thân thiết, “Đến lúc đó hai người sẽ biết, có thể viết số điện thoại để dễ liên hệ lên đây không?” Anh ta cảm ơn tiếp lại.

Âu Á Thần tiếp nhận danh thiếp xoay xoay viết xuống một chuỗi số điện thoại, sau đó đưa cho Mộc Như Lam, Mộc Như Lam lắc đầu, “Có của cậu là được rồi. Đến lúc đó cậu cho mình biết, cho dù cho anh ta số điện thoại để dễ liên lạc, nhưng cũng không thể tùy tiện tiện là có thể cho người khác, thứ như số điện thoại di động, coi như là thứ bí mật nhất.

“Đi thôi.” Âu Á Thần cảm thấy thời gian họ ra ngoài đã rất lâu, hơn nữa phòng chừng Âu Khải Thần cũng đang đợi họ về.

Không có lấy được số điện thoại của Mộc Như Lam, họa sĩ có chút thất vọng, lại mỉm cười nhìn hai người rời khỏi, sau đó cầm lấy bút bắt đầu vẽ lại phong cảnh trước mặt, có cô gái Phương Đông xinh đẹp đỏ mặt tiến lên hỏi có thể vẽ giúp cô một bức tranh hay không, cũng có phụ nữ gọi cảm nhiệt tình trực tiếp tiến lại gần, thậm chí đoạt lấy cây bút trên tay anh ta, viết số điện thoại di động lên bức tranh...

++++

Lúc sắp đi tới khách sạn, Âu Á Thần vội vàng giúp Mộc Như Lam chỉnh khăn quàng cổ, che đi hơn nửa khuôn mặt của cô, lại còn bảo cô cúi đầu đi qua, không biết còn tưởng rằng lo lắng Mộc Như Lam bị sói tha đi mất, nào biết là đang phòng ngừa Mộc Như Lam vô tình hấp dẫn sói.

“Cậu khoa trương rồi đấy, thân ái.” Mộc Như Lam vừa đi vừa nhìn hành động của bạn mình.

“Tớ mà có cái khí chất như của cậu thì tớ chẳng sợ gì cả.” Âu Á Thần đưa một cái ánh mắt xem thường trả lời.

“Khí chất nào cơ?”

“Thiên sứ.” Âu Á Thần lại đưa thêm cho cô một ánh mắt xem thường, bọn họ quả thực là chịu một đường chú mục đi đến, khí chất của Mộc Như Lam thật sự rất nổi bật, quả thực đều hóa thành bản thật.

“Lại nói bừa.” Mộc Như Lam đã không phải lần đầu tiên nghe được người khác nói cô như vậy, bất quá cô đứng ở trước gương nhìn chính mình cả nửa ngày, trừ bỏ cảm thấy ngoài việc so với kiếp trước xinh đẹp hơn một chút, ôn nhu một chút, không cảm thấy có cái khác, thiếu chút nữa đã quên, cô còn nhìn đến sau lưng chính mình mọc thêm đôi cánh, màu đen, máu chảy đầm đìa, đẹp bất khả tư nghị.

“Tớ đi đây.” Mộc Như Lam vẫy vẫy tay với Âu Á Thần đã đến cửa khách sạn của mình, hai tay cắm trong túi áo chậm rãi đi hướng khách sạn của cô.

Rất xa liền nhìn đến bên kia khách sạn có vài học sinh đứng tụ cùng một chỗ, có người vì không có chỗ tựa nên đành áp giấy trên tường, không biết đang viết cái gì, Thư Mẫn và Mễ Na cũng có mặt trong đám người đó.

Cô đi qua, nhìn đến đang phát giấy là một người đàn ông, tóc vàng, mặc vest màu đen, thoát nhìn phong thần tuấn lãng, tươi cười sáng lạn, gọi người xem liếc mắt một cái liền cảm thấy thư thái, hình như hẳn để cho mọi người diện cái gì đó, ngay cả Thư Mẫn đều có sắc mặt hòa nhã với hắn.

“Các cậu đang làm gì vậy?” Mộc Như Lam đi đến bên người Thư Mẫn hỏi, người đàn ông kia lại lập tức liền chú ý tới Mộc Như Lam, hắn tươi cười sáng lạn đi tới, đưa cho cô một tờ, “Tiểu thư xinh đẹp, nếu không ngại có thể giúp tôi điền vào đây một chút có được không?”

Thư Mẫn dùng tiếng Trung giải thích cho Mộc Như Lam, “Vị tiền sinh này là một hướng dẫn viên du lịch trong thị trấn Evian, muốn tổ chức đoàn du khách đi leo núi Alps và du hồ, nếu đồng ý thì điền một chút cho anh ta có việc làm, không muốn đi có thể điền xuống phía dưới cảm nhận về thị trấn Evian và các đề nghị có liên quan.”

Mộc Như Lam gật gù đầu, mỉm cười nói với vị tiền sinh nhiệt tình này, “Mình không có ý kiến gì cũng không có đề nghị gì.”

“Tiểu thư không thích thị trấn này sao?” Hắn thoạt nhìn có điểm khó xử.

“Không, nơi này tốt lắm, tôi rất thích.”

“Vậy cô giúp tôi viết vài lời khen ngợi có được không? Điền cả tên và số điện thoại nữa, hai ngày sau chúng tôi sẽ cung cấp phúc lợi và tổ chức một cuộc bốc thăm rút thưởng đây hứa hẹn cho du khách!” Nói xong liền cười lộ tám chiếc răng bóng loáng, thoát nhìn đẹp trai ngời ngời, làm Thư Mẫn bất giác cười nhẹ.

Người như vậy thật khó lòng chối từ.

Mộc Như Lam hơi nhíu mày, bắt đầu tiếp nhận giấy bút, điền xuống vài lời ca ngợi, điền luôn cả tên tiếng anh và số điện thoại vào.

Sau khi viết xong trả tờ giấy lại cho người đàn ông đó, Mộc Như Lam liền tiến vào khách sạn đi lấy di động, đi đến một nửa bước chân hơi dừng một chút, neho neho đôi mắt, lại nói, hôm nay người muốn số điện thoại của cô thật đúng là nhiều đầu.

Mộc Như Lam trở về phòng, lấy điện thoại di động, quả nhiên nhìn đến trong điện thoại có mấy cuộc gọi nhờ, trong đó có một là của Mặc Khiêm Nhân,

gọi lại thì báo di động của đối phương tắt máy, có tin nhắn, bắtquácô chưa kịp xem, chuông di động lại đột nhiên vang lên.

Dưới màn đêm, mọi người kéo hành lý rời khỏi sân bay, bởi vì xe các nhà đều đã ở ngoài sân bay chờ đón người, cho nên rất nhanh các học sinh cùng nhau tiến hành chuyển đi du lịch mười ngày liền phân tán, trong nháy mắt liền chỉ còn lại có Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đứng ở ngoài sân bay, đợi nửa ngày cũng chưa có người đón tiếp, gọi điện thoại trở về cũng không có người nghe, còn không bắt được một chiếc tắc xi, làm hai anh em cảm thấy có loại cảm giác không hay ho.

Mộc Như Sâm mắc “hội chứng ý lại Mộc Như Lam” rất nghiêm trọng, hễ có chuyện là sẽ quen tay gọi điện thoại cho Mộc Như Lam. Mộc Như Lâm mới dời mắt một chút mà Mộc Như Sâm đã cầm điện thoại gọi cho Mộc Như Lam đang xa ở biên giới giữa Pháp và Thụy Sĩ.

“A lô?” Mộc Như Lam nhận điện thoại.

“Chị, tui em về rồi.” Mộc Như Sâm nghe được giọng nói của Mộc Như Lam vui mừng nói, nói xong mới nhớ tới hiện tại Mộc Như Lam căn bản không ở thành phố K, vì thế có tiết khí, phỏng hai má ửng huyết làm nũng, “Bây giờ tui em đang ở ngoài sân bay, bắt xe không được, côngquáchị ời.”

Mộc Như Lâm vừa quay đầu lại liền nhìn đến Mộc Như Sâm đang nói chuyện với Mộc Như Lam, nhất thời tức giận đến hận không thể một cước đá đi qua, người này thật đúng là đánh Mộc Như Lam đánh có đủ nhanh, có chút việc nhỏ mà cũng gọi điện thoại đi qua phiền chị!

“Sao vậy? Mẹ không cho tài xế đi đón các em sao?” Mộc Như Lam cau mày, “Các em gọi điện thoại cho Chu thúc xem sao, có lẽ mẹ bậnquánên quên.”

“Gọi rồi, nhưng điện thoại của Chu thúc cũng không có người bắt máy.”

“Thế à, vậy các em cứ đứng đó chờ, chị gọi điện cho Hải thúc qua đón các em, được không?”

“Được.” Mộc Như Sâm cười cười, nhưng là trong chốc lát nghe tiếng tút tút trong điện thoại, lại cảm thấy không vui, cúi đầu rầu rĩ, tựa như đứa nhỏ mãi không lớn đang gặp chuyện gì tồi thân lắm.

Bên kia Mộc Như Lam gọi điện thoại cho Trần Hải, lại từ chỗ Trần Hải nghe được một chuyện có chút ngạc nhiên từ một người tên là nhân.

++++

Kha Uyển Tinh khó có thể tin nhìn tòa nhà cao tầng trước mắt, đây là Mộc thị, công ty lớn số một số hai ở thành phố K mà bà ta chường quản mười mấy năm, bà ta từng cao cao tại thượng ngồi ở tầng cao nhất quan sát phồn hoa như cảm phía dưới, mà lúc này, bà thể thể nhưng bị bảo vệ công ty tuyển dụng vào đưa từ văn phòng tổng giám đốc đi ra khỏi cửa lớn của công ty, thậm chí có lẽ phải dùng từ bị ném ra mới đúng.

Chu Phúc chau mày đứng cạnh bà ta, thần sắc phức tạp.

Trong màn đêm, Kha Uyển Tinh biết, đằng sau cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt kia là rất nhiều công nhân đang tăng ca đứng nhìn bà ta, cười nhạo bà ta, tựa như đang nhìn một kẻ đi mưa ướt sũng.

Kha Uyển Tinh muối mặt, nhưng đồng thời cũng rất mơ hồ, bà ta thậm chí vẫn chưa thể phục hồi tinh thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mãi cho đến khi một chiếc xe chậm rãi chạy tới, dừng bên cạnh bà ta, một người đàn ông xuống xe, khuôn mặt thoát nhìn thực bình thường, tựa hồ chính là một người thư ký, nhưng mà ánh mắt nhìn Kha Uyển Tinh lại làm Kha Uyển Tinh cảm thấy cực kì nhục nhã, chỉ là một tên người làm mà cũng dám nhìn bà ta như nhìn đồng rác?!

“Ông là ai?! Rốt cuộc sao lại thế này?!” Kha Uyển Tinh nắm chặt nắm tay, môi run run trừng mắt nhìn người tới, hỏi.

Giọng nói nghiêm nghị của người đàn ông vang lên, “Bà vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì sao? Thật đáng tiếc. Trước 4 giờ chiều ngày hôm nay, 80% cổ phần của công ty Mộc thị đã bị công ty tôi thu mua, Mộc thị đã trở thành công ty con phụ thuộc công ty chúng tôi, Mộc phu nhân còn lại 20% cổ phần công ty, cổ mà hưởng thụ thật tốt phúc lợi của cổ đông đi. Về phần cái khác, bà không có tư cách quản lý.”

“Cái gì?!” Kha Uyển Tinh mở to hai mắt nhìn, giọng cao thêm vài đề-xi-ben, “Thu mua Mộc thị?!” đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao bà ta một chút cũng không biết? đúng là bà ta không muốn Mộc thị, nhưng là chính mình không muốn cùng với đột nhiên bị người khác cướp đi hoàn toàn là hai khái niệm, mặt sau làm bà ta cảm thấy lòng tự trọng bị hao tổn, lửa giận tận trời.

“Bà chưa biết sao?” Tay người đàn ông duỗi ra phía sau, cầm một cái máy tính, hần từ trên đó mở một đoạn video, phát trước mặt Kha Uyển Tinh, “Từ buổi sáng, cổ phiếu Mộc thị đã tụt xuống mức thấp nhất, công ty tôi thu mua Mộc thị bằng giá rẻ, hơn nữa còn dự định tạo ra một đề chế kinh doanh. Mộc phu nhân hẳn phải cảm thấy thật vui mừng mới đúng, không cần làm việc mà vẫn có thể lấy được tiền, như vậy chẳng phải rất phù hợp với mong muốn của bà sao?”

Trên màn hình, là một đoạn video đánh nhau, hơn nữa là hỗn chiến, trong đó Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm là bị thấy được rõ ràng, bởi vì những người khác đều quay rất mơ hồ, duy độc bọn họ bị quay rành mạch, biểu tình hung ác trên mặt Mộc Như Sâm, một đòn đấm, một đòn đá liên đánh người đầu rơi máu chảy, có thể tưởng tượng, một đoạn video này vừa xuất hiện trên mạng, thanh danh Mộc thị nhanh chóng bị tể đáy cốc.

Kha Uyển Tinh không nghĩ tới, hôm nay bà ta chỉ trộm lười biếng trong chốc lát, liền xuất hiện tin xấu này, hai con trai bà ta cuối cùng đã áp đảo đánh ngã Mộc thị!

“Công ty các ông là công ty nào?” Kha Uyển Tinh hít thở thật sâu, áp chế xúc động muốn đánh người, nghiêm khắc nhìn người đàn ông. Bà ta thật muốn nhìn, rốt cuộc là ai cũng dám không đem con gái Mộc Như Lam và Khagiasau lưng bà ta để vào mắt, là nghe con mới sinh nên không sợ hổ vằn là kẻ nào thâm tàng bất lộ!

“Này bà không cần biết, tổng giám đốc của chúng ta là người điệu thấp, người bình thường cũng không biết hần.” Nam nhân thu hồi máy tính, như trước công thức hoá nói, “Không có việc gì thì, mời Mộc phu nhân rời đi nơi này, miễn cho ảnh hưởng hình tượng mới của công ty chúng tôi.” Người này nói chuyện không chút khách khí, dứt lời liền mang theo người đi vào công ty, lưu lại Kha Uyển Tinh một người đứng ở phía sau tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Rốt cuộc là ai? Ai tại đây loại thời điểm này lại cho bà ta một đòn trí mạng làm bà ta biến thành hai bàn tay trắng? Hiện tại bà ta cái gì cũng không có, bà ta không có khả năng đi tìm việc làm, làm công cho kẻ khác, nói cách khác bà ta muốn sống ngày lành còn phải lấy lòng Mộc Như Lam? Hoặc là ăn uống tiết kiệm sống ngày tháng chịu khổ?

Nghĩ vậy, sắc mặt Kha Uyển Tinh liền sắc biến trắng bệch, không! Không cần! bà ta không muốn sống ngày tháng nghèo khổ, bà ta phải có tiền tiêu không hết, đồ mặc không thiếu! bà ta tuyệt đối không cần bị Hoắc Á Lận cười nhạo, tuyệt đối không cần trở thành trò cười của phu nhân xã hội thượng lưu lúc nói chuyện phiếm, này quả thực so với chết còn thống khổ!

“Tiểu thư, nhị thiếu gia và tam thiếu gia xuống máy bay, nên cho người đi đón bọn họ.”

Nhắc tới Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm lúc này, Kha Uyển Tinh liền cảm thấy một bụng lửa, “Đón? Đón cái gì mà đón? Chúng nó lợi hại như vậy thì cứ để chúng nó tự về đi! Mà về sau cũng không cho phép chúng nó lái xe ra ngoài nữa, nhà này không dư tiền xăng!”

Người hầu có thể sa thải vài người, xe có thể bán đi mấy cái, ăn uống có thể giảm bớt một ít, nhưng quần áo và trang sức của bà ta khi đi ra ngoài thì tuyệt đối không thể thiếu đi dù chỉ một thứ! Về phần mấy đứa con, trẻ nhỏ thì cần gì quần áo và trang sức?

++++

Mộc thị bị thu mua?

Mộc Như Lam ngồi ở ghế gỗ bên cửa sổ, tiêu hóa tin tức này, Mộc thị bị thu mua với giá rẻ, hoàn toàn đánh mất tôn nghiêm, một người có lòng tự tôn mãnh liệt sẽ không bao giờ bán công ty với cá giá rẻ mạt như vậy.

Mộc Như Lam vừa nghĩ vừa mở hộp thư đến xem tin nhắn Mặc Khiêm Nhân mới gửi, thật không may, cô còn chưa kịp đọc chữ nào thì màn hình đã tắt phụt. Hôm qua vừa xuống máy bay là Mộc Như Lam đi ngủ luôn, quên mất phải sạc pin.

“Lam Lam!” Mẹ Na ở dưới lầu gọi lên. Mộc Như Lam ló đầu qua cửa sổ thì thấy Mẹ Na đang đứng chung một chỗ với vị tiên sinh tuần mỹ kia, hai má hồng hồng, “Lam Lam, xuống dưới ăn cơm, sau đó chúng ta cùng Dvoraak tiên sinh đi du hồ đi.”

=====

Lâm nhảm nghiêm túc:(web copy vui lòng không cắt phần này)

Đọc xong cfs bên page Ném đá ngôn tình, mị thấy thật may mắn khi Giakhông nổi lên phê bình như một số truyện khác, nhờ vậy mới hiếm khi bị dân tình sờ gáy.

Đừng nhìn tên page mà ác cảm nhé, thực ra bên ấy cũng có cái lý của họ, mị hay sang cmt dạo like dạo và hóng thị phi, nhờ thế mới tránh được một cơ sở bê máu chó.

Thông thường, truyện bị ném đá một là vì nội dung kém chất lượng, hai là vì fan tung hê quá đà, ba là cả một và hai.

Nói đến tình tiết dễ bị ném đá thì đáng tiếc là Giacó cả tá. Tội mình mê truyện nên thường tập trung vào diễn biến thay vì để ý đến mấy cục sạn này, ngặt nỗi người khác chưa chắc sẽ dễ tính như vậy.

Có sạn thì bị chê cũng đúng thôi, nhưng tránh được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Mị hy vọng các nường thích thì thích nhưng đừng quá khách, giữ cái đầu lạnh để biết đâu là đúng đâu là sai, tránh cổ súy những tư tưởng “không hợp lẽ thường”, và tuyệt đối không so sánh dim hàng truyện khác với mục đích nâng giá lên cao, chết người như chơi đấy. Mị cũng đã cảnh báo ngay phần giới thiệu rồi, truyện chỉ đọc để giải trí chứ không nên coi là thật, nhớ nha.

Yêu các nường btw (*~*~*)

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: V38.1: Tắm (1)

Mề Na có vẻ rất thích Dvoraak, vị hướng dẫn viên du lịch tại thị trấn Evian này.

Mộc Như Lam ngồi ở đầu bên kia bàn ăn, nhìn Mề Na đỏ mặt nói chuyện không ngừng với Dvoraak, cô cười híp mắt, lẳng lặng cúi đầu dùng bữa. Âu Á Thần nói đúng, nước ngoài có rất nhiều trai đẹp, nhiều đến mức cả Mề Na cũng tìm được một người đàn ông khiến mình phải rung động.

Đột nhiên, ống tay áo của Mộc Như Lam bị ai đó kéo nhẹ, cô nghiêng đầu thì thấy đứa cháu gái của vợ chồng Smith đang nhìn mình chăm chú, cô bé đứng thấp hơn cả cái bàn,

mái tóc vàng óng được tết thành hai bím tóc đáng yêu, đôi mắt màu xanh xám sáng long lanh, trên môi mang theo nét cười ngượng ngùng.

“Sao vậy bé cưng?” Mộc Như Lam bỏ thìa xuống, cười dịu dàng. Cô bé nhét thứ gì đó vào tay cô rồi xoay người chạy mất.

Mộc Như Lam nhìn hai quả cà chua nằm lọt trong lòng bàn tay, lặng lẽ nở nụ cười. Đúng là trẻ con, đáng yêu hết biết.

Dvoraak chớp chớp đôi mắt màu xanh biếc, sau đó cười vui vẻ, “Chà, cô thích trẻ con lắm phải không? Tôi cũng thích trẻ con, còn rất thích nữa là đáng khác, bé bé, mềm mềm, hết như gấu bông lông xù.”

“Trẻ con làm gì có lông xù?” Cô gái đang yêu lúc nào cũng muốn người ấy chú ý đến mình.

Dứt lời, Mề Na còn lén nháy mắt với Mộc Như Lam, nhìn đi, đây chính là người đã khiến tớ đỏ đứ đừ, gần như là nhất kiến chung tình!

Mộc Như Lam bật cười, thấy Dvoraak lập tức bị Mề Na thu hút sự chú ý, cô thầm cảm thán anh ta thật đơn thuần, không hổ là người sinh ra ở mảnh đất này.

Thư Mẫn ngồi sau gờ gỗ lên lưng ghế của Mộc Như Lam, sắc mặt lạnh tanh, “Cậu lại chỗ mình ngồi đi thì hơn, ngồi với mấy người ồn ào như thế thì làm sao mà ngon miệng cho được?”

Mề Nha đang trò chuyện hăng say với Dvoraak, hoàn toàn không nghe thấy lời châm chọc của Thư Mẫn. Nhìn hai người vui vẻ, Mộc Như Lam âm thầm gật đầu, lặng lẽ bung đồ ăn sang bàn Thư Mẫn ngồi. Đến khi phát hiện thì Mề Na chỉ đỏ mặt hờn dỗi một chút rồi lại dán mắt vào người đàn ông bên cạnh, càng nói chuyện càng thấy anh ta giống Mộc Như Lam, sáng ngời, chói lóa mà áp áp, hiền hòa. So với đám học sinh ấu trĩ kia thì xuất sắc hơn nhiều lắm.

Bữa trưa trôi qua trong niềm hưng phấn rạo rức của Mề Na và vẻ nhàn nhã xem kịch của Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam vừa mới buông thìa thì Âu Khải Thần liền đi tới. Nam sinh và nữ sinh ở khách sạn riêng biệt, tất cả mọi người đều biết Âu Khải Thần đến đây là để tìm Mộc Như Lam, chỉ khi đứng trước mặt cô thì thiếu niên lạnh băng này mới nhu hòa đi một ít.

“Buổi chiều em định đi đâu?” Âu Khải Thần ngồi xuống bên cạnh Mộc Như Lam.

“Cậu không theo tụi mình đi du hồ à?” Thư Mẫn liếc Âu Khải Thần một cái rồi nhìn sang Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam mỉm cười lắc đầu, “Đồng quá.” Tuy rằng đồng người thì náo nhiệt nhưng Mộc Như Lam chỉ thích một mình lẳng lặng hưởng thụ phong cảnh cùng lũ trẻ, cô nhìn về phía Âu Khải Thần, “Á Thần không đi cùng chúng ta sao?”

“Em ấy đi spa với bạn rồi, anh sẽ đi cùng em.” Âu Khải Thần nói xong liền nhú mày, quả nhiên Âu Á Thần đã nói chuyện cô phải lòng vị giáo sư đại học cho Âu Khải Thần biết. Âu Khải Thần có chút không đồng ý, dù sao đối phương cũng là một kẻ không rõ lai lịch, đã thế còn hơn Âu Á Thần ít nhất cũng phải mười tuổi, một tên giáo sư già quen chưa được mấy ngày. Mới hôm qua, kế hoạch của Âu Á Thần là đi leo núi cùng hắn và Mộc Như Lam, vậy mà bây giờ lại chạy đi làm spa vì tên đàn ông kia, cứ như muốn chăm chút thật đẹp để hiến thân không bằng.

Mộc Như Lam gật đầu, “Liệu pháp spa ở thị trấn Evian rất tốt.” Hôm nào cô phải đi thử một lần mới được.

“Đi thôi.” Âu Khải Thần đứng dậy.

Mộc Như Lam cũng đứng dậy, Thư Mẫn đột nhiên lên tiếng, “Hai người đi đâu thế?”

“Đi leo núi.” Mộc Như Lam cong mắt cười, nom hết sức mong đợi.

“Ừm... Đừng quên mang nước.” Thư Mẫn nhú mày nói. Mộc Như Lam không ưa nơi đông người, cô thích thanh tĩnh hơn là náo nhiệt.

Mộc Như Lam gật đầu, trở về phòng cầm lấy ba lô rồi cùng Âu Khải Thần đi ra ngoài.

Lúc này thị trấn Evian đã rất rộn ràng, các nhóm du khách tràn đầy tinh lực bắt đầu chuyến du sơn ngoạn thủy.

Mùa đông mà leo núi Alps thì cần chuẩn bị rất nhiều thứ, nước uống, áo khoác giữ ấm, dây thừng bảo đảm an toàn, nếu muốn trượt tuyết thì còn phải chuẩn bị dụng cụ trượt tuyết. Dưới chân núi Alps có cửa hàng chuyên cho thuê những đồ này, buôn bán rất đắt khách. Đến núi Alps du lịch mà không leo núi thì đúng là phí cả chuyến đi.

Khi đặt chân vào cửa hàng, Âu Khải Thần và Mộc Như Lam gặp khá nhiều học sinh của học viện Lưu Tư Lan và Từ Viên. Không ít người mời Mộc Như Lam đồng hành nhưng đều bị cô từ chối. Nếu không phải lúc đầu Âu Á Thần đòi ba người đi chung thì Mộc Như Lam đã chẳng đề Âu Khải Thần đi theo làm mất vui.

Bỏ ván trượt tuyết và gậy trượt tuyết vào túi chuyên dụng màu đen, Mộc Như Lam từ chối sự giúp đỡ của Âu Khải Thần, bắt đầu hào hứng leo lên. Xung quanh không có quá nhiều cây cối, đa phần đều là đá và tuyết. Âu Khải Thần chậm rãi leo sau Mộc Như Lam, nhìn thân mình mảnh khảnh cứng cỏi lên lời trên sườn núi, hẳn bắt gặp thu hồi những suy nghĩ vụn vặt, lặng lẽ trầm mê giữa khung cảnh thiên nhiên bao la hùng vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: V38.2: Tắm (2)

Liệu pháp spa nước ở thị trấn Evian rất được phái nữ ưa chuộng, các tế bào da như được uống no nước, sáng bóng mịn màng, hiệu quả hơn hẳn các mỹ phẩm dưỡng da khác.

Sau khi Âu Á Thần và Mộc Như Lam tách ra lúc giữa trưa không biết có phải ý thức được khả năng rất lớn rằng Mộc Như Lam có thể trở thành tình địch hay không, vì thế bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, suy nghĩ miên man hóa ra kết quả lại là cô cũng không quá để ý vị giáo sư đại học kia đến vậy, nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy tim đập rõ ràng hơn, phần lo sợ trong lòng kia rõ nét hơn, cho nên mới nói sơ đi những người không có đầu óc không có nhiều phiền não như vậy có thể nguyên nhân chỉ là bọn họ sẽ không suy nghĩ vớ vẩn, khiến những chuyện vốn không có lại làm cho có.

Nếu không phải vậy, thì Âu Á Thần cũng không gọi mấy người bạn đi liệu pháp SPA nước ở thị trấn Evian, sau đó còn đi làm kiểu tóc phù hợp với khuôn mặt, làm cho những người bạn của cô đều cảm thấy cô đang yêu, con gái trang điểm vì người mình yêu mà, tuy rằng trước kia Âu Á Thần cũng thích trung diện, không có cô gái nào không yêu cái đẹp, nhưng cũng không đặc biệt đi làm những thứ này, đột nhiên bây giờ như vậy, không phải đào hoa đến thì là gì?

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, trời vừa mới sáng không bao lâu, lại chuyển tối.

Âu Á Thần nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, áo màu vàng tươi mới ông tay áo bằng vải nhung váy ngắn cùng màu, tất chân màu da bao lấy đôi chân thon dài, còn có đôi giày cao gót màu đen, một đầu tóc hơi uốn xoắn nhuộm thành màu quả hạnh vất sang một bên, có chút quyến rũ động lòng người. Khỏe miệng tươi cười ngọt ngào, hai má trắng nõn có chút ửng đỏ, quả nhiên rụt rè cái gì, vẫn quảng sang một bên đi, loại sự tình này, trước hết vẫn nên nắm đàn ông trong tay rồi nói sau, tiền hạ thủ vi cường!

Chuẩn bị tốt mọi thứ, Âu Á Thần sửa lại tóc một chút, rồi mở cửa phòng ra, nhìn cánh cửa phòng đối diện, trái tim đập thành thịch, trong đầu tưởng tượng ra khuôn mặt cương nghị anh tuấn làm cho người ta mặt đỏ tim đập, đôi mắt nhìn người khác, đôi mắt thâm thúy làm cho người ta có cảm giác khó nóng không được tự nhiên...

Trời ơi, cô căng thẳng quá!

Âu Á Thần đứng ở cửa tự thuyết phục mình, ôm lấy hai má hô hấp thật sâu hai cái, ngẩng đầu ưỡn ngực, sau đó giơ tay gõ cửa – cửa mở ra.

Không khóa sao?

Âu Á Thần nhìn cánh cửa mình mới gõ đang từ từ không tiếng động mở ra, tầm mắt tìm kiếm đối phương trong phòng, bởi vì phòng giáo sư quay về phía đường, đèn đường phía đối diện chiếu vào một chút, nhưng vẫn là một mảnh tối mờ mịt.

Thảm trải sàn màu đỏ, sofa im lìm dựa vào cửa sổ, phía trên là rèm cửa lay động theo gió, thoạt nhìn bố trí giống phòng cô, nhưng không biết vì sao, cảm thấy phòng này lạnh hơn rất nhiều so với phòng cô, là bởi vì quá mức tĩnh lặng sao?

Bởi vì cửa phòng chỉ mở một chút rồi dừng lại, cho nên không nhận được vưon tay đẩy cửa, nhẹ nhàng, lặng lẽ, làm cho cửa mở ra thêm một chút, lúc tầm mắt quét về phía giường của hắn, lập tức dừng lại.

Âu Á Thần nhìn giáo sư dựa lưng về phía cô vẫn không nhúc nhích, thoạt nhìn như một bức tượng điêu khắc không có sức sống.

Âu Á Thần không hiểu sao trái tim lộp bộp một chút, bởi vì đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một bóng hình mà hoảng sợ, nhưng rất nhanh lập tức thờ phào nhẹ nhõm, “Ebert tiên sinh?”

Một mái tóc vàng bạch kim quay lưng về phía Âu Á Thần, vẫn không nhúc nhích, trong ánh sáng mờ lung, lộ ra bóng hình đậm nét.

Âu Á Thần thấy hắn không đáp lại, hơi nhú mảy, bước chân vào, hắn đang làm gì? Chẳng lẽ ngồi ngủ?

Giày cao gót găm lên trên thảm phát ra tiếng vang rất nhỏ, sau khi Âu Á Thần đi vào trong phòng thì cảm thấy quá tối, loại mờ ám này làm cho cô cảm thấy không thoải mái, cô nhìn người đàn ông quay lưng về phía mình vẫn không nhúc nhích, vừa đi tới gần vừa nghiêng đầu tò mò muốn xem có phải hắn đang nhìn cái gì đến mê mẩn hay không, “Ebert tiên sinh? Anh đang làm gì đó? Tôi qua đó nhé.”

Âu Á Thần chạy tới sau lưng Ebert, cô chậm rãi vươn tay định chạm vào vai hắn, nhưng mà ngay lúc tay cô sắp chạm tới, người đàn ông vẫn không nhúc nhích bất thành linh quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt dữ tợn đầm máu.

“A!” Âu Á Thần sợ tới mức hét lên một tiếng, đột nhiên toàn thân lùi về phía sau, giày cao gót bị trượt, cả người ngã xuống sàn.

Người đàn ông thân hình cao lớn đứng lên, chậm rãi đến gần Âu Á Thần, Âu Á Thần tròn mắt nhìn người đàn ông đến gần mình, muốn đứng lên chạy trốn, nhưng phát hiện chân mình lại hoàn toàn mềm nhũn không đứng dậy được, vì thế thân mình giãy giụa lùi về phía sau, sợ tới mức nói lắp bắp, “Anh... Anh là ai? Anh muốn làm gì? Đừng, đừng tới đây!... Cứu mạng! Cứu mạng!” Âu Á Thần không nhìn được hồ to, nhưng không ngờ những người khách ở phòng khác đều đã đi ra ngoài thăm quan, ánh sáng ngọn đèn chiếu sáng dịu nhẹ mờ ảo lên hành lang màu vàng, trống rỗng, cái gì cũng không có.

“Ha ha a...” Người đàn ông cúi đầu phát ra tiếng cười, làm cho Âu Á Thần càng thêm sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, trên trán đã muốn toát ra mồ hôi lạnh, khoe mắt cũng có nước mắt chảy xuống, mái tóc được làm tỉ mỉ cũng trở nên lộn xộn, đầu óc bị dọa đến trống rỗng, cô gặp phải cái gì? Biến thái? Sát nhân? Đáng sợ nhất vẫn là kẻ ăn thịt người?

Thân ảnh cao lớn bao phủ lên mình, Âu Á Thần đã sợ tới mức không thể nhúc nhích, nhìn người đàn ông vươn tay với mình, cô sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, nhắm mắt trong đầu xét qua những ý tưởng đáng sợ, cô sẽ bị người đàn ông đáng sợ này làm gì? Cưỡng X? Sát hại? Cắt ra? Ăn sống? Trời ạ! Thật đáng sợ! Cứu mạng!

“Xem ra cô bị dọa không nhẹ, tiểu thư xinh đẹp. Tôi rất xin lỗi.” Không hề đau đớn như trong tưởng tượng, ngược lại trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh nam tính tràn đầy từ tính.

Nghe được âm thanh xuất hiện vô số lần trong đầu, Âu Á Thần suýt bị dọa đến hồng tử từ ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mờ mịt, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn cương nghị hé ra, Ebert lập tức ngồi xổm trước mặt cô, không thấy cái tên đáng sợ vừa nãy đâu, Âu Á Thần đang muốn khóc lớn, kết quả lại nhìn thấy trên tay hắn cầm khuôn mặt máu chảy đầm đìa, ngay lập tức sợ đến mức suýt ngất xỉu lần nữa.

“Đây là giả, đừng sợ.” Ebert vội vàng cầm khuôn mặt trên tay đưa trước mặt Âu Á Thần giải thích, hiện tại thần kinh Âu Á Thần nhạy cảm yếu ớt, thấy nó làm sao mà chịu được, thét chói tai rồi đá nó ra thật xa.

Ebert phải mất một chút thời gian để giải thích cho Âu Á Thần đồ vật kia là giả, giống như các đạo cụ mô phỏng giống thật trong phim, còn để cho cô tự mình sờ vào, kéo kéo cảm giác được nó làm bằng plastic mới tin tưởng đây là trò đùa dai chứ không phải là gặp phải sinh vật đáng sợ gì đó, thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời lừa gạt cũng bùng phát.

“Ebert tiên sinh, anh thật quá đáng! Làm sao anh có thể đùa kiểu này? Có thể hù chết người đấy? Thật sự rất bất lịch sự!” Âu Á Thần từ chối sự giúp đỡ của đối phương vịn tường đứng dậy, lạnh lùng trách mắng. Nghĩ đến bản thân kích động ngược ngược đến đây, kết quả làm cho chính mình một thân chật vật, vừa tức lại vừa giận, nhất định trang điểm trên mặt đều hồng rồi, nước mắt rớt nhiều như vậy, nhất định là xấu chết mà, thật quá đáng! Quá mất mặt!

“Tôi rất xin lỗi Shana tiểu thư, tôi thật sự xin lỗi chưa được sự cho phép của cô đã làm thử nghiệm này, cho phép tôi biểu đạt sự xin lỗi với cô, cho phép tôi bồi thường cô thật tốt, có thể chứ?” Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông cao lớn tràn đầy xin lỗi, khuôn mặt cương nghị thành thực anh tuấn, giọng nói tựa như tiếng đàn violon, mỗi một chữ đều để lại ấn tượng tốt cho Âu Á Thần, mặc dù trong lòng vẫn còn tức giận, nhưng cô biết cô tức giận vì bản thân không thể đối mặt với tình huống này, uống phí cho cô còn đi học thuật phòng thân, kết quả vừa nhìn thấy đã sợ tới mức nhũn chân lại còn khóc nữa, đúng là... đúng là mất hết thể diện!

Âu Á Thần chắc chắn lớp trang điểm trên mặt bị lem hết rồi, cô cúi đầu định trở về phòng sửa sang lại, nhưng lại luyến tiếc bồi thường của giáo sư, hơn nữa cô rất ngạc nhiên đối với việc hắn dọa mình, bèn nói, “Anh muốn bồi thường tôi như thế nào?”

“Trước đó, cho phép tôi mời cô đi ăn tối, có thể chứ? Tiểu thư xinh đẹp?” Hắn đứng ở trước mặt cô, thân sỗ lễ phép, khí chất cao quý, tràn đầy sức quyến rũ, làm sao Âu Á Thần có thể cự tuyệt được?

“Tôi đi về trước sửa sang lại một chút.” Âu Á Thần mấp máy miệng, dường như không tình nguyện nói, sau đó xoay người đưa lưng về phía Ebert, biểu tình có vẻ sắp phát điên, vừa rồi hẳn là cô đã cho hắn thấy biểu tình xinh đẹp của cô để hắn thấy được cô có phong phạm nữ vương rồi chứ, nói không chừng đã lập tức kêu hắn quỳ dưới váy thạch lựu của mình rồi!

Nhìn cửa phòng đối diện chậm rãi đóng lại, đôi mắt thâm thúy màu tro của Ebert tối dần, hắn cúi người, nhặt chiếc mặt nạ da người bị ghét bỏ vứt bỏ nhiều lần lên, môi mỏng cong lên, gọi lên một độ cong thần bí.

Chờ Âu Á Thần chỉnh sửa xong xác định mình hoàn mỹ rồi mới xuất phát, đã nhìn thấy Ebert đứng ở cửa chờ cô, một thân tây trang màu xám bạc bao lấy dáng người cao ngất, tóc bạch kim được chải kiểu quý tộc vô cùng tinh tế, nhưng không lộ vẻ lỗi thời, ngược lại giống như quý tộc Anh quốc những năm bảy mươi vậy, uy nghiêm nhưng lịch thiệp, thoạt nhìn có một nét đặc sắc khác, hơn nữa khuôn mặt anh tuấn cương nghị, phát ra sức quyến rũ đàn ông từ bên trong, mặc dù Âu Á Thần là đại tiểu thư nhưng vẫn là cô gái trẻ tuổi khó có thể chống đỡ cũng là bình thường.

Hắn vươn cánh tay ra, Âu Á Thần đã sớm bỏ qua hiềm khích lúc trước mỉm cười, khoác cánh tay hắn, cùng nhau đi xuống lầu ăn cơm.

Hai người đi xuống tầng một của khách sạn, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, lúc này rất nhiều người cùng đi chơi đã trở lại, trong đó có không ít học viên của học viện Tử Viên, các chàng trai cô gái thấy một màn này, nhất thời suy nghĩ mờ ám, huyết sắc không ngừng, cũng may không có người không hiểu chuyện đi đến quấy rầy.

“Anh... Anh đừng nghe bọn họ nói bậy.” Âu Á Thần cảm thấy hai má nóng bừng, nghĩ thầm đám xú gia hỏa kia, xem cô trở về có đánh bọn họ không.

“Yên tâm, tôi sẽ không để ở trong lòng.” Ebert nhìn đám người trong thang máy, giọng điệu thản nhiên.

Âu Á Thần nghe những lời này xong hơi mất hứng, trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng mà việc này không thể nóng vội, vì thế cô chuyển đề tài, “Vì sao anh lại làm cho... Khủng bố như vậy làm cho tôi sợ?”

“Tôi nghĩ rằng tôi đã từng nói với cô, tôi là giáo sư đại học, tôi giảng dạy nhân loại hành vi học*, ừm, thỉnh thoảng cũng trợ giảng cho giáo sư tâm lý học.” Ebert nói.

*Nhân loại hành vi học (Praxeology): khoa học nghiên cứu hành động và cách cư xử của con người.

“Sau đó thì sao?” Âu Á Thần gật đầu nói, không nghĩ tới hẳn là giáo sư chuyên ngành đặc biệt như vậy, tuy rằng không hiểu, nhưng có cảm giác, cảm giác rằng bộ dáng rất lợi hại, nhân loại hành vi học là cái gì, hình như những năm gần đây mặc kệ là ở điện ảnh hay phim truyền hình đều rất hot, mọi người đối với tội phạm này, tâm lý này, thậm chí là biến thái... luôn không thể kiềm chế được sự hiếu kỳ và hưng phấn.

“Tôi cảm thấy hứng thú đối với một vụ án gần đây, ở Mĩ từ tháng Mười năm ngoái có một tội phạm gây án liên tiếp, bị FBI gọi bằng cái tên không có ý tứ, gọi là “Jack tay quý”, đó là một kẻ thích lột da người rồi đeo lên mặt, vừa rồi tôi mới dùng phương pháp tự thử nghiệm để xem cách hẳn suy nghĩ, do đó biết được mục đích hẳn làm như vậy do ảnh hưởng tâm lý.” Ebert cầm ly rượu đỏ trên bàn nháp một ngụm.

“Lột... Lột lột da người đeo lên mặt mình...” Âu Á Thần cảm thấy chuyện này có chút khẩu vị nặng, cô không thích hợp để nghe, lại còn là trước khi ăn, vì thế cô bỏ qua, nhưng không tức giận, quần quanh hẳn hỏi mấy vấn đề liên quan đến ngành học cảm thấy hứng thú, biết được chuyên gia tâm lý học có khả năng dễ dàng nhìn thấu nội tâm của người khác, giống như thuật đọc tâm, cô cảm thấy vô cùng thú vị.

“Như vậy anh có muốn thử nhìn xem một chút hay không, xem ở đây, anh có thể nhìn thấy cái gì trên người tôi?” Âu Á Thần đặt hai tay trên mặt bàn, thân mình hơi nghiêng người về phía trước hứng thú dạt dào.

Ebert nhìn cô, hai tay đặt trên đùi, đan vào nhau, thoạt nhìn dường như hết thấy đều ở trong không chế của hẳn, “Cô vẫn là một học sinh, có thể không có anh em ruột, nhưng có anh em họ, ừm, thành tích của cô xuất sắc, có khả năng đứng đầu trường học, có rất nhiều thanh niên ưu tú theo đuổi cô, nhưng cô không để vào mắt, cô còn có một người bạn vô cùng đặc biệt, cô rất thích người đó, nhưng có chút hâm mộ và ghen tị, tuy vậy vẫn là thích nhiều hơn, có khả năng người đó xinh đẹp hơn cô tài giỏi hơn cô, nhưng lại là một người tuyệt vời không phải là người làm cho người ta chán ghét, tôi nói đúng không?”

Âu Á Thần cảm thấy thật ảo diệu, mặc dù lúc đối phương nói đến Mộc Như Lam làm cho cô có chút xấu hổ, nhưng chút xấu hổ này đã bị rung động trong lòng cô bỏ qua, “Làm sao anh biết?” Quá thần kỳ, ngày hôm qua, thậm chí bọn họ còn chưa biết đến đối phương tồn tại trên đời, thế mà hẳn lại có thể nói ra được nhiều như vậy?

“Xem ra tôi nói đúng rồi.” Ebert nhún vai, dường như đang nói, giống như tôi dự đoán, lúc Âu Á Thần muốn hỏi hẳn làm sao mà biết được, hẳn lại nói, “Nếu như cô có thể cho tôi mượn di động của cô một chút, từ số điện thoại tôi có thể tìm được cô gái vừa xinh đẹp vừa xuất sắc kia.”

“Thật hay giả?” Âu Á Thần cảm thấy việc này rất khó tin, song cô lại không chịu nổi tò mò, vì thế đưa di động cho đối phương, cô muốn nhìn xem, học tâm lý không phải thật sự đều là thần thám, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn được, và lại không biết nhau thì làm sao tìm được sự tồn tại của cô ấy giữa nhiều dãy số như vậy.

Một chuỗi các con số kèm theo mọi bản ghi xẹt qua đôi mắt sâu thẳm màu xám tro kia, ngón tay cái trượt trên màn hình, nghiêm túc xem xét mỗi dãy số, hình như đang tìm cái gì, cuối cùng dừng lại ở bản ghi có “Lam” với dãy số điện thoại bên trên kia, đồng thời trong nháy mắt chuỗi số hấp dẫn tầm mắt được hẳn lập tức ghi nhớ trong đầu, khóe miệng gợi lên một chút cười, thanh âm trầm xuống, như thì thào tự nói, “Tìm được rồi.”

“Tìm được rồi?” Dường như Âu Á Thần nghe được hẳn nói vậy.

“Là người này sao?” Hẳn trả điện thoại lại, chỉ vào tên “Lam” phía dưới dãy số.

Âu Á Thần lập tức nở nụ cười, “Sai rồi.”

“Được rồi, tôi lại thất bại.” Ebert nhún vai, dường như có chút bất đắc dĩ nói, lúc này phục vụ bùng đồ ăn lên, hai người cũng không nói gì thêm nữa.

++++

Mộc Như Lam và Âu Khải Thần đi đến một ngọn núi nhỏ, dưới chân là tuyết trắng, cái trán lấm tấm mồ hôi, tuy rằng đã mệt rồi, nhưng đứng tại một nơi cao như vậy nhìn xuống, vẫn cảm thấy mọi vật và đều là đáng giá, nếu không tự mình leo lên, thì làm sao lĩnh hội được cảm giác vui sướng lúc thành công? Dù cho bọn họ chỉ leo một ngọn núi nhỏ thôi.

Lúc này bầu trời đã hơi sẫm tối, mặc dù bọn họ nghĩ thời gian vẫn còn khá sớm.

“Vậy thì, trượt xuống sao?” Tâm trạng Âu Khải Thần cũng không khác là mấy, hỏi.

“Ừ.” Mộc Như Lam cười gật đầu, lấy ván trượt tuyết và gậy trượt tuyết đeo trên lưng xuống, khom người bắt đầu mặc trang bị vào.

Âu Khải Thần và Mộc Như Lam vừa mới chuẩn bị xong, đột nhiên cách đó không xa đã truyền đến một tiếng gọi vui mừng, “Ê! Bên này bên này!”

Mộc Như Lam xoay người sang, lập tức nhìn tới người đàn ông đến gần cô lúc cô chạy thể dục buổi sáng đang đeo ba lô kích động chạy về phía mình.

“Em quen à?” Âu Khải Thần nhún mày, hỏi.

“Cũng có thể xem là quen.” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn người đàn ông đang chạy bỗng nhiên ngã sấp trên tuyết, đã thấy hắn ta lập tức lại đứng lên, tươi cười có chút ngượng ngùng rồi lại vui vẻ như trước chạy tới.

“Tôi là McGee!” Cuối cùng hắn ta cũng chạy đến bên cạnh Mộc Như Lam, có chút thờ dốt cười nói.

“Tôi nhớ rõ.”

“Lần này cô phải cho tôi số điện thoại, cô đã nói rồi.” Hắn ta vươn ngón trỏ, một vẻ không được nói lời mà không giữ lời.

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu. Xem ra thật sự đúng là duyên phận rồi.

Âu Khải Thần thấy vậy nhún mày lại, vừa tới đã có người đến gần sao? Thật sự là chướng mắt.

“Đi thôi.” Âu Khải Thần nhìn McGee, không phát hiện trên người hắn có đồ trượt tuyết, trên khuôn mặt lạnh nhạt không chút dấu vết hiện lên sự cười nhạo.

“Được.” Mộc Như Lam cảm gậy trượt tuyết, thoát nhìn bộ dáng như thể nóng lòng muốn thử, cô nhìn McGee, đeo kính lên, “Chúng ta sẽ gặp mặt dưới núi vậy.” Dứt lời gậy trượt tuyết vừa đẩy, rất nhanh cả người trượt xuống, lưu lại một mình McGee đứng ở tại chỗ nhìn hình bóng Mộc Như Lam đang trượt xuống, khoe miệng ôm lấy cười, trong mắt lóe ra ánh sáng hưng phấn.

Thời gian leo núi mất tận mấy giờ, nhưng đi xuống lại không đến mười phút, hơn nữa bởi vì lúc này vẫn là mùa tuyết rơi, tuyết còn rất dày trên núi Alps, một đường thông suốt trượt xuống dưới cũng vô cùng kích thích.

Mộc Như Lam và Âu Khải Thần đi tới tiệm trà đồ thuê, Âu Khải Thần đi toilet, Mộc Như Lam ngồi ở quán cà phê ngoài trời phía trước chòi McGee, Mộc Như Lam nhìn giỏ hoa nhỏ đáng yêu trên bàn và ghế ngồi cũng không hề rục rờ nhưng hết sức đáng yêu, tâm trạng vô cùng khoan khoái, thật sự là khắp nơi đều lộ ra hơi thở quê hương, mộc mạc, đơn giản song cũng mê người.

Mộc Như Lam ngồi ghế đợi nửa giờ, vẫn tưởng rằng phải chờ lâu nữa McGee mới có thể từ trên núi đi xuống dưới, không nghĩ tới hắn ta lập tức xuất hiện, Mộc Như Lam nhìn đến trên tay hắn ta mang theo hai cái gống ván trượt tuyết gì đó, tuy rằng rõ ràng rất thô ráp, hẳn là làm vội vàng, nhưng mà như thế cũng đủ tốt rồi.

“Đây là anh tự làm sao?” Mộc Như Lam nhìn ván trượt tuyết kia.

Hắn ta có chút ngượng ngùng gãi đầu, “Ừ.”

“Đây là vỏ cây? Anh làm như thế nào vậy?” Mộc Như Lam cảm thấy, hắn ta làm ra vỏ cây này quả thật không tồi.

“Dùng dao Thụy Sĩ.” Hắn ta chỉ vào một con dao nhỏ dẹt bên hông hắn.

“Ôi trời, lợi hại quá.” Dùng một con dao nhỏ như vậy để vỏ cây lại có thể làm thành ván trượt tuyết, đã thế còn hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy, đúng là lợi hại.

“À... tôi tên là McGee!” Hắn ta vươn tay về phía Mộc Như Lam, mang theo nụ cười làm cho người ta có cảm tình.

“Gọi tôi là Lam.” Mộc Như Lam nói xong bèn cho hắn ta số di động đã sớm đã chuẩn bị từ hồi sáng, đương nhiên McGee lấy được số điện thoại thì vô cùng vui vẻ.

“Tôi có thể gọi điện thoại cho cô không?”

“Tốt nhất là đừng gọi thường xuyên.”

“Chúng ta có thể làm bạn chứ?”

“Cái này để xem đã.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160: V38.3: Tắm (3)

Âu Khải Thần mất kiên nhẫn dạo quanh một vòng, vừa về thì đã thấy Mộc Như Lam và McGee đang trò chuyện rất vui vẻ. Người ngoại quốc rất phóng khoáng, động chút là ôm hôn, điểm ấy làm cho đàn ông phương Đông có dự cảm chiếm hữu mạnh có phần khó có thể chịu đựng được, dù bọn họ có chịu được cũng sẽ không làm như vậy.

Âu Khải Thần đi tới cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ, sắc trời đã gần tối hẳn, bọn họ phải trở về ăn bữa tối, sau đó báo một tiếng với lớp trưởng rằng bọn họ đã muốn trở lại khách sạn, tránh xuất hiện chuyện gì không hay, Mộc Như Lam nghĩ đến chiếc đi động cô để ở khách sạn cả một buổi chiều để sạch pin, rồi nghĩ tới cuộc gọi nhờ của Mặc Khiêm Nhân và tin nhắn cô chưa đọc, nên cũng không nhiều lời với McGee thêm nữa.

...

Lúc ấy, máy bay chở Mặc Khiêm Nhân hạ cánh ở sân bay Geneva, Thụy Sĩ, hắn mặc áo choàng lớn cao cổ màu đen bằng da, vừa vẫy bao lấy vóc người cao gầy, hắn nhanh chóng đi ra phía ngoài sân bay, khí chất hấp dẫn người khác, hắn lại cúi đầu nhìn đi động dường như vội vàng muốn gọi điện thoại, nhưng mà đầu kia lại luôn truyền đến tiếng nói lạnh lẽo mà hắn không muốn nghe thấy, làm thân thể hắn càng phát ra khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người khác khó có thể tới gần.

Schmidt cũng không đi theo Mặc Khiêm Nhân, bởi vì Mặc Khiêm Nhân quyết định muốn tới Thụy Sĩ quá mức vội vàng, lúc bị chặn lại ở sân bay San Francisco, hắn phải ở lại xử lý tất cả thủ tục còn lại, một mình Mặc Khiêm Nhân đến Thụy Sĩ, phải sau đó bên FBI mới có thể phái người tới đây tiến hành hỗ trợ phá án.

Bên ngoài gió lạnh lạnh thấu xương, thối tóc Mặc Khiêm Nhân lộn xộn, hắn bắt một chiếc tắc xi, đi tới trấn nhỏ bên hồ Geneva giữa màn đêm tĩnh lặng.

...

...

Theo lời Mộc Như Lam Trần Hải tới sân bay đón Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm trở về Mộc gia, sắc mặt Kha Uyển Tinh rất khó nhìn, hai thiếu niên nhìn bà ta một cái, dường như hoàn toàn không nhìn thấy, rồi cùng tự mang hành lý đi lên tầng.

Kha Uyển Tinh thấy vậy không khỏi giận đập cái bàn trước mặt một cái, “Tiểu súc sinh! Đáng giận y như Mộc Chấn Dương!”

Đồ vô tình lãnh khốc, bà ta sinh dưỡng chúng nó nhiều năm như vậy, tự hỏi từ nhỏ đến lớn không hề bạc đãi gì chúng, thậm chí không đối đãi hà khắc như với Mộc Như Lam ở phương diện học tập, nhưng mà chúng lại không nhớ ơn bà ta chút nào, giữa Mộc Như Lam và bà ta, thoát nhìn chúng nó không hề áp lực lập tức lựa chọn Mộc Như Lam, lúc này Mộc Như Lam không ở đây, nhìn đến sắc mặt bà ta kém như vậy, lại dám coi như không thấy! Thà rằng bà ta sinh ra hai cái đứa con tốt hơn so với sinh bọn chúng!

Mộc Như Sâm chỉ mặc kệ Kha Uyển Tinh, còn chút cảm tình còn lại của Mộc Như Lâm đối với Kha Uyển Tinh đã sớm khô cạn kể từ khi nhìn thấy cách bà ta đối xử hà khắc, lúc nào cũng đặt áp lực cho Mộc Như Lam, có ai sau khi thấy được ký sinh trùng trong lớp thịt hư thối dưới lớp vỏ mỏng manh, còn có thể xem như không có việc gì yêu mến một người? Mộc Như Lâm tự nhận không phải người như vậy.

Hai người kéo hành lý vào phòng, Mộc Như Sâm đỡ cả người xuống giường, một bộ dáng mệt mỏi nằm úp sấp hoàn toàn không muốn động dậy.

So với ông anh trai song sinh tính tình trẻ con, xem ra cậu em trai sinh sau vài phút lại trầm tĩnh ổn trọng hơn rất nhiều, cậu kéo vali đến trước tủ quần áo, sau đó lấy áo ngủ ra chuẩn bị đi tắm rửa.

Mộc Như Sâm nghiêng đầu nhìn Mộc Như Lâm, “Em không lấy quần áo trong vali ra giặt lại lần nữa sao?” Rõ ràng trước đây đều như vậy.

Bước chân Mộc Như Lâm dừng lại, ừ một tiếng, đi vào trong phòng tắm. Lấy ra làm gì? Cậu đã âm thầm mua xong vé máy bay, giờ bay vào sáng sớm ngày mai, cậu muốn bay tới Alps nước Pháp, muốn cùng đi du lịch với chị gái yêu quý nhất.

Mộc Như Sâm nhìn Mộc Như Lâm đóng cửa, đưa tay lấy máy tính ở đầu giường, vào trang web, đặt vé máy bay buổi sáng ngày mai, vốn muốn mua vé chuyến sớm nhất, nhưng Mộc Như Sâm lại suy nghĩ, sớm như vậy, chính mình cũng không dậy nổi, cho nên vẫn nên đổi thành vé lúc mười giờ, xong hết thấy, cậu nhìn thân hình như ẩn như hiện trên cửa kính mờ, tâm tình không tồi, quảng máy tính sang một bên, lăn lộn trên giường.

Vừa nghĩ đến buổi tối ngày mai hoặc là buổi sáng ngày kia là có thể nhìn thấy Mộc Như Lam, Mộc Như Sâm lập tức cảm thấy toàn thân vui vẻ, không cho cậu đi cùng bọn họ, nhưng mà cậu đã thành thành thật thật đi một chuyến tham quan cuối kỳ tới Italy rồi, bọn họ cũng trải qua khoảng mười ngày nhàm chán rồi, sau khi trở về mới đặt vé máy bay đi Alps, vừa không hề làm khó lớp trưởng vừa không hề trái với nội quy trường học, ha ha.

Mộc Như Lâm hoàn toàn không biết người anh song sinh của mình lại có thể suy nghĩ giống cậu —— gat anh em của mình đi độc chiếm tỷ tỷ, thậm chí thời gian chỉ có vài ngày —— tắm rửa xong là bắt đầu ngủ, lẳng lẽ sắp xếp trong lòng, ngày hôm sau sẽ dậy từ sáng sớm, Mộc Như Sâm vẫn còn cuộn trong chăn ngủ khò khò, cậu rửa mặt, mặc quần áo xong lập tức lẳng lẽ lôi kéo vali đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ, Mộc Như Sâm trở mình, chếp miệng, không biết mơ mộng gì đẹp, ngủ rất say sưa.

Đến khoảng chín giờ, Mộc Như Sâm mới tỉnh dậy, nhìn thời gian thăm nghĩ hồng bét, sẽ không kịp máy bay!

Vội vàng quynh lên mặc quần áo đi giày, cũng không chú ý tới không thấy Mộc Như Lâm đâu, tùy tiện dùng nước súc miệng súc mấy ngụm, dùng nước lạnh như băng rửa mặt, xỏ giày chơi bóng vào lô vali rồi vội vã chạy đi.

Trần Hải vừa mới chuẩn bị ngủ lại, Mộc Như Sâm đã vội vàng chạy tới muốn hắt đưa cậu ra sân bay, Trần Hải không nói gì, ngày hôm qua hai anh em này vừa trở về hiện tại lại muốn đi đâu? Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, vì sao bọn họ lại không thể mua vé cùng thời gian đây? Còn muốn hắt tách làm hai lần để đưa đi! Thật sự là tiêu quý không hiểu chuyện, hắt là lái xe chuyên phục vụ cho Mộc Như Lâm, chứ không phải là lái xe cho Mộc gia!

...

Múi giờ chênh lệch.

Nơi Mộc Như Lâm ở vẫn đang là buổi tối, Âu Khải Thần đưa Mộc Như Lâm về khách sạn xong bèn về khách sạn hắt ở đi rửa mặt, leo núi mấy giờ làm cả người hắt đều là mồ hôi, không tắm rửa một chút ăn cơm sẽ không thấy ngon.

Mộc Như Lâm gặp tiểu Jenny ở cửa, cô bé lại cho cô hai trái cà chua nhỏ, sau đó không khỏi ngượng ngùng núp phía sau phu nhân Smith, thoạt nhìn rất ngây thơ đáng yêu.

“Đã về rồi sao, chơi vui vẻ chứ?” Thư Mẫn ngồi ở bàn cơm gần phía cửa sổ của tầng một, trên tay cầm một ly trà sữa nóng, hầu hết những thứ đó đều là tự nhiên, ngay cả trà sữa này cũng mới nấu, hương vị hết sức ngon miệng. “Uống chứ?” Cô cảm lý hướng về phía Mộc Như Lâm lắc nhẹ.

Mộc Như Lâm lắc đầu, “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn đang chờ đồ ăn.” Thư Mẫn chỉ vào ghế trống đối diện, nhìn Mộc Như Lâm muốn cô tới đó ngồi.

Mũi Mộc Như Lâm hồng hồng, cô lắc đầu, “Tôi về phòng tắm rửa một chút rồi mới xuống ăn.”

Thư Mẫn nhìn Mộc Như Lâm bước lên lầu, một lúc lâu nhìn cô đi khuất rồi mới thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn về phía bụi hoa xinh đẹp ngoài cửa sổ trong viện, nhìn tới mức hơi ngẩn ngơ...

Mộc Như Lâm vào phòng, vừa lấy quần áo chuẩn bị tiến phòng tắm rửa, vừa mở di động đã sặc đầy pin, sau đó đã thấy được hơn mười cuộc gọi nhờ, không ngờ đều là của Mặc Khiêm Nhân gọi tới, suýt nữa điều này đã làm cho Mộc Như Lâm quên mất ý định tắm rửa, vội vàng gọi lại cho hắt, rất nhiều lúc đều là cô nhàn rồi không có việc gì làm nên gọi cho hắt, nếu hắt đã chủ động một lần thì tất nhiên là có chuyện, thậm chí lần này còn liên tục gọi nhiều lần như vậy, là tình huống khẩn cấp?

Nhưng khi Mộc Như Lâm gọi tới, máy đối phương lại đang bận, không làm thế nào gọi được. Mộc Như Lâm nhú mày, ấn gọi lại vài lần, vẫn như vậy, Mộc Như Lâm đành gác chuyện này lại, cầm cả điện thoại vào phòng tắm, để lát nữa Mặc Khiêm Nhân có gọi lại thì cô sẽ không bị lỡ mất.

Phòng tắm của khách sạn cũng đáng yêu như phòng ngủ, tuy nhỏ, nhưng cái gì cần cũng có đủ, nhưng không phải là chật chội lắm.

Đặt điện thoại và quần áo ở trên giá mặt sau cánh cửa, Mộc Như Lâm đội mũ che tóc rồi cởi đồ tắm rửa, tắm gương sạch sẽ phản chiếu dáng người xinh đẹp của cô gái đã phát dục, da thịt trắng nõn tinh tế, vòng eo rất nhỏ rất hợp với chiều cao thân thể của cô, bộ ngực và cặp mông cân đối, khắp nơi đều lộ ra một loại dụ hoặc ngây ngô, quyến rũ thuần khiết.

Trải qua thời gian không có tín hiệu kia, lần đầu tiên Mặc Khiêm Nhân thống hận cái thứ di động này, hắt từng nghĩ rằng loại này rất nhanh và tiện, một năm bốn mùa hắt có thể chỉ đứng ở bệnh viện tâm thần Cohen, không ra cửa không gặp bất kỳ ai, mà chỉ dùng điện thoại liên hệ với người khác, bao gồm cả cha mẹ và người thân ở Trung Quốc xa xôi, chẳng phải điều này rất tiện sao? Hắt vừa có thể làm chuyện mình thích làm, vừa có thể biết được tình hình của người nhà, không cần chạy tới chạy lui ngàn dặm xa xôi.

Nhưng đột nhiên thứ này lại trở nên vụng về, giữa lúc bản thân mình gấp đến độ muốn chết lại còn liên tục xuất hiện tình trạng kia, quả thực đây chính là thứ đồ làm cho người ta bực bội và phiền lòng hơn.

Quả nhiên rất nhiều lúc cần phải thu hẹp khoảng cách lại, ở chung có vẻ tốt hơn, phải không?

Về mặt Mặc Khiêm Nhân không hề thay đổi, trong xe áp suất cực thấp, nhiệt độ còn thấp hơn so với gió lạnh ngoài cửa sổ, lái xe phía trước nom nớp lo sợ, hoi lo lắng rằng có phải đón người khách này là sai lầm rồi không, tuy rằng thoạt nhìn hắt không giống kẻ cướp cũng chẳng giống người sẽ làm hại ông ta.

Cho đến khi tín hiệu trở lại bình thường, Mặc Khiêm Nhân nhận được thông báo cuộc gọi nhờ, nhấn gọi lại, nhạc chờ một hồi lâu, có người bắt máy.

“Khiêm Nhân?”

Thanh âm mềm mại xen lẫn một chút tiếng nước, làm Mặc Khiêm Nhân lần đầu tiên cảm giác được thứ cảm xúc dường như vừa được sống lại.

Thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần đầu tiên Mặc Khiêm Nhân muốn tìm Mặc Như Lam nhưng kết quả là gọi vô số cuộc điện thoại đều không được, hần từng cho rằng cả đời này chỉ có thời điểm bắt tội phạm biến thái hần mới có thể gặp cảm giác tim đập nhanh, cho dù thật sự cưới vợ sinh con nói không chừng cũng chỉ như là hoàn thành một nhiệm vụ, hần sẽ là một người chồng tốt, nhưng mà chỉ vền vẹn như thế thôi.

Hần sớm định ra quỹ đạo cuộc đời rồi, nhưng từ sau khi tập trung vào tên biến thái đặc biệt là Mặc Như Lam, lại im lặng lệch khỏi quỹ đạo, đi theo hướng mà ngay cả chính hần cũng không đoán trước được.

“Khiêm Nhân?” Mặc Như Lam tựa vào bồn tắm lớn, bọt sữa tắm màu trắng còn dính một ít ở trên mặt, không nghe thấy đối phương đáp lại, không khỏi lại gọi thêm một tiếng.

Mặc Khiêm Nhân nhắm mắt, hai giây sau mở ra, hần lại là một chuyên gia tâm lý học tội phạm bình tĩnh chấp nhất, “Em về tới khách sạn rồi à?”

“Vâng.” Nghe được câu đáp lại, khóe miệng Mặc Như Lam gọi lên nụ cười, “Anh vội vã tìm em như vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Chân quơ quơ trong làn nước ấm, tiếng nước bập bềnh rơi vào đầu kia điện thoại.

Mặc Khiêm Nhân giật mình, “Em đang...”

Mặc Như Lam đôi mắt cong thành hình ánh trăng rất đẹp, “Em đang tắm, Khiêm Nhân có muốn tắm cùng không?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: V39.1: Đè lên (1)

So với những nhà tâm lý học tội phạm khác thì Mặc Khiêm Nhân có nhiều thiên phú hơn, tí như óc liên tưởng và trực giác bẩm sinh đối với tội phạm biến thái. Lần đó ở tòa cao ốc, chỉ cần tìm được một ít đầu mối là hần đã có thể hình dung ra cái chết của Uông Cường một cách khá rõ ràng. Thế nên khi cô gái biến thái kia thoải mái nói mình đang tắm và cố ý tạo ra tiếng vỗ nước, đầu óc hần liền tự động tưởng tượng hình ảnh của Mặc Như Lam lúc này.

Trong căn phòng tắm tràn ngập hương vị mộc mạc giản dị, mỹ nhân ngấm mình vào bồn tắm, đôi chân thon dài mảnh khảnh, da thịt trắng nõn như tuyết, xương quai xanh tinh xảo mê người, bộ ngực thoáng ắt thoáng hiện dưới làn nước, và cả nụ cười thiên sứ khiến người ta khó thể nào quên, cánh môi đỏ tươi khẽ thốt ra những lời nói dụ hoặc...

Tài xế taxi bỗng cảm thấy ngờ ngợ, hình như hệ thống sưởi bị hư đã tốt lên rồi thì phải? Sao đột nhiên lại nóng thế này?

Mặc Khiêm Nhân lắc đầu xua đi hình ảnh hương diễm không thuần khiết trong đầu, xoa nhẹ đôi tai nóng bừng, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này!

Mặc Như Lam tựa hồ có thể hình dung được khuôn mặt nghiêm túc và đôi tai đỏ bừng của Mặc Khiêm Nhân, cô cười khúc khích, vội vàng lên tiếng trước khi người đàn ông bên kia then quá hóa giận mà nói lời độc ác, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em đọc tin nhắn của tôi chưa?” Mặc Khiêm Nhân nhớ rõ, hần đã gửi đi một tin nhắn rất ngắn gọn.

Mặc Như Lam giật mình, “Em quên mất.” Cô gọi điện thoại cho hần mà lại quên mất tin nhắn này.

“Hôm nay có ai tìm em hay xin em số điện thoại không?” Mặc Khiêm Nhân hỏi.

“Có.” Nhưng chẳng phải đây là chuyện rất bình thường sao? Cô không phát hiện ra điều gì kì lạ cả, lý do những người đó xin số điện thoại cũng hết sức bình thường.

“Em cho?” Mặc Khiêm Nhân nhú mày.

“Ừ.” Cho hai lần, một là điền vào tờ đơn, một là cho người đàn ông nhiệt tình bắt chuyện với cô.

“Buổi tối em ở yên trong khách sạn, đừng có đi lung tung. Chờ tôi.” Mặc Khiêm Nhân nói xong lập tức cúp máy, Mặc Như Lam nhận ra cảm xúc của hần thay đổi.

Mặc Như Lam nhìn chiếc điện thoại trong chốc lát, chờ hần? Chờ hần gọi lại?

Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, mà Mặc Khiêm Nhân thì lại công tác ở nước Mỹ xa xôi nên đương nhiên Mặc Như Lam không nghĩ hần sẽ bất ngờ xuất hiện trước mặt mình. Ngón tay cái chuyển động, mở ra tin nhắn đã bị cô bỏ quên.

—— Không được đưa số điện thoại cho bất cứ ai.

Lại là số điện thoại?

Cánh mũi Mộc Như Lam giật giật, phảng phất như ngửi được một mùi hương nào đó... Hừm, số điện thoại? Mùi hương kì quái, cô ngửi được một mùi hương kì quái. Nó kì quái, nhưng lại khiến cho cô hưng phấn, thật đáng trông chờ, sẽ là cái gì đây? Rốt cuộc là cái gì đây? A~ làn da cô bắt đầu tê dại, máu nóng sôi trào cả lên rồi...

Tắm nước ấm xong, Mộc Như Lam khoan khoái thay quần áo rồi xuống lầu ăn tối. Vừa đến nhà ăn tầng một thì liền nhìn thấy Dvoraak, tiểu Jenny và Mễ Na đang chơi đùa cùng nhau, Mộc Như Lam không muốn quấy rầy bọn họ nên bèn đi đến bàn của Thư Mẫn. Thư Mẫn luôn luôn ở một mình, tuy thỉnh thoảng cô sẽ mỉm cười khi được học sinh năm nhất hoan nghênh nhưng đối với bạn học năm ba thì lại lạnh nhạt hơn rất nhiều, mọi người đều cho rằng đó là vì lúc Thư Mẫn và Mộc Như Lam tranh cử, năm ba khi ấy đã không cho cô đủ chỉ một lá phiếu.

Tĩnh tĩnh Thư Mẫn rất kiên nhẫn.

Trong tay cô cầm một tờ báo, đồ ăn trên bàn không hề đụng đến, Mộc Như Lam mỉm cười, “Đang đợi tờ à?”

“Cậu nghĩ nhiều.” Thư Mẫn lạnh nhạt liếc Mộc Như Lam một cái rồi lại nhìn chăm chăm vào tờ báo, “Uống canh trước đi.”

“Cậu không uống sao?” Mộc Như Lam mở nắp nồi, bên trong là canh rau cà chua, mùi rất thơm, vì được đun lại nên canh vẫn còn nóng.

“Ghét ăn rau, nhất là cà chua.” Thư Mẫn nhăn mũi.

“Vậy sao cậu còn gọi?” Mộc Như Lam vừa nói vừa múc cho mình một chén, uống một ngụm, chà, hương vị thật không tệ.

Thư Mẫn không để ý tới cô, chỉ chuyên chú đọc báo. Mộc Như Lam cũng không nói gì thêm, cái bụng lại ột ột biểu tình, cô không khách khí ngồi vào ghế, xem như những thứ trên bàn đều là đồ ăn cô gọi.

Thư Mẫn đọc tin tức trên báo, nước Pháp lại có người mất tích, đây đã là vụ mất tích thứ tư trong năm nay, nạn nhân đều là trẻ em, không phát hiện thi thể, nhưng cảnh sát cho rằng những đứa trẻ mất tích đều đã chết.

Đối với bọn họ mà nói, những chuyện thế này quá xa cách và không chân thật, Thư Mẫn chỉ đọc lướt một chút rồi buông báo nhìn Mộc Như Lam thưởng thức món ăn, đôi cô mắt cong cong, coi thức ăn này như mỹ vị. Thấy vậy, Thư Mẫn vốn không muốn ăn cũng bắt đầu cầm dao nĩa, miễn cưỡng ăn những thứ mà cô vừa cho là không tinh tế.

Đến khi đồ ăn trên bàn đã được dùng hết, Mộc Như Lam thả muỗng, cảm thấy bụng hơi căng, định ra ngoài tản bộ tiêu thực nhưng lại sực nhớ Mặc Khiêm Nhân dặn không được đi lung tung, cô liền dừng bước, không khỏi lâm vào trạng thái rối rắm giữa phần khích và bình tĩnh.

Có vẻ như đi ra ngoài sẽ gặp được chuyện phần khích, nhưng ngộ nhờ xảy ra bất trắc thì sao? Rất không đáng. Mặc dù cô biến thái, mặc dù cô không sợ chết, nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ tùy tiện đùa giỡn tính mạng mình, mỗi lần hành sự đều phải qua trăm ngàn bước tính toán và chuẩn bị, như vậy mới đảm bảo không có sơ hở, không bị con mồi cắn ngược, và không bị cảnh sát bắt được nhược điểm.

“Cậu sao vậy?” Thấy Mộc Như Lam đứng lên mà không nhúc nhích, Thư Mẫn nghi hoặc hỏi.

“Không có gì. Tớ đang nghĩ buổi tối nên làm gì để tiêu thực đây.” Mộc Như Lam cười đáp.

Thôi, chờ Mặc Khiêm Nhân gọi lại rồi tính sau, không được hành động lỗ mãng, một nghệ nhân rồi tao nhã và khéo léo sẽ không bao giờ cho con rối cơ hội cắn ngược lại mình, kể cả khi đó là một con rối đáng yêu xinh đẹp.

Thư Mẫn còn chưa nói gì thì Mễ Na đã lập tức chen miệng, “Chúng ta đi đánh bài đi! Nhé nhé, Lam Lam, chúng ta đi đánh bài... Chúng ta.” Mễ Na đỏ mặt, ngượng ngùng chỉ chỉ Dvoraak.

Dvoraak tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh, “Ồ, tôi có thể tham gia cùng các cô sao? Tiểu Jenny, em cũng gia nhập đi.”

Tiểu Jenny có vẻ rất thích vị tiên sinh hài hước này, một tay cô bé túm lấy quần hần, đôi mắt xanh nhìn Mộc Như Lam đầy mong đợi, xem ra so với tiên sinh anh tuấn, cô bé vẫn yêu thích chị gái xinh đẹp dịu dàng như thiên sứ hơn.

Thư Mẫn cau mày nhìn Dvoraak, cô không hứng thú với loại trò chơi thô tục này, có điều Mộc Như Lam đã gật đầu đồng ý nên cô cũng không thể làm mọi người mất vui.

“Đánh bài không vui đâu, hay là chúng ta đánh cuộc đi?” Mễ Na xuất thân từ lớp F, ham vui hơn Mộc Như Lam và Thư Mẫn rất nhiều.

“Nói thử xem Đánh cuộc như thế nào?” Thư Mẫn hứng thú với đánh cuộc hơn là đánh bài, bởi vì đánh cuộc cũng là cạnh tranh.

“Bốn người chúng ta vừa đứng một bàn, tiểu Jenny làm trọng tài, người thắng cuối cùng có thể đưa ra ba yêu cầu trong khả năng ba người còn lại, không được yêu cầu quá đáng, thế nào?” Yêu cầu chỉ là để làm cho trò chơi thêm thú vị, không nên phát triển nó thành hứa hẹn cam kết, như vậy không tốt.

“Được.”

Mộc Như Lam đặt điện thoại lên bàn, tránh cho mình bỏ lỡ cuộc gọi của Mặc Khiêm Nhân.

Thời gian từ từ trôi qua, bài đánh một ván lại một ván, ngay từ đầu Thư Mẫn và Mễ Na đã nâng cao tinh thần 10000%, hy vọng mình không thua Mộc Như Lam quá thảm, kết quả là bọn họ khiếp sợ đến chết lặng. Mộc Như Lam, hoàn toàn không biết đánh bài! Đã thế cô còn mỉm cười ra vẻ không sao, liên tục về bát ba ván mà mọi người vẫn tưởng cô nắm trong tay tất cả, chỉ vì không muốn bọn họ thua quá thảm nên mới cố ý nhường.

Nhóm người vây xem cũng cảm thấy Mộc Như Lam thua quá thê thảm, che mặt không đành lòng nhìn thẳng.

Nghĩ đến thành tích học tập huy hoàng ở học viện Lưu Tư Lan, lại nhìn kỹ thuật đánh bài của Mộc Như Lam, Thư Mẫn và Mễ Na đen cả mặt. Vị tiên sinh Dvoraak đối diện cũng là một cao thủ, đã thắng bọn họ hai ván, để tránh chuyện người này thắng cuối rồi đưa ra yêu cầu thất lễ với các cô, hay thậm chí với Mộc Như Lam, Thư Mẫn và Mễ Na nâng cao tinh thần chiến đấu.

Tiểu Jenny ngồi cạnh Mộc Như Lam thích thú xem, đôi mắt trẻ con luôn trong trẻo như vậy, nhìn mọi thứ đúng sai vô cùng đơn giản, ngay cả cách đối xử với những chuyện xung quanh cũng làm người ta cảm động và hạnh phúc hơn người lớn nhiều lắm. Mà lúc này, cô bé cảm thấy mình và Mộc Như Lam đều là những đứa trẻ không lớn, dù không hiểu gì nhưng vẫn theo người lớn giúp vui, thậm chí còn thích thú hưởng thụ một cách ngây thơ, khiến người lớn không thể nói ra những lời trách mắng.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là hai tiếng, cũng có lẽ là ba tiếng, người xem xung quanh giảm dần đi, phòng ăn tầng một chỉ còn lại mấy móng, tiểu Jenny bắt đầu ngáp, những thành viên của ván bài cũng ngày càng ít hăng hái.

Thư Mẫn nhìn đồng hồ, bây giờ cô dẫn đầu tan cuộc cũng không tính là “tiểu nhân” “thắng rồi không chịu chơi tiếp”, vì thế thuận miệng nói, “Xong ván này thì không chơi nữa.”

Mễ Na ngáp một cái, đồng ý. Dvoraak là đàn ông, hiển nhiên muốn duy trì phong độ quý ông. Mộc Như Lam cũng không có ý kiến gì, tuy rằng cô không buồn ngủ.

Kết quả cuối cùng đúng như dự đoán, Thư Mẫn thắng. Cô yêu cầu Dvoraak mời Mễ Na đến nhà hân ăn cơm, và yêu cầu Mễ Na đến nhà Dvoraak ăn cơm. Sự tác hợp công khai này khiến mặt Mễ Na đỏ bừng, trong lòng cảm thấy Thư Mẫn cũng không quá đáng ghét. Dvoraak vui vẻ đồng ý, còn nhân tiện mời luôn cả Mộc Như Lam, Mễ Na đang mừng rỡ nghe vậy thì lập tức lạnh mặt, nổi giận đùng đùng đuổi hắt ra khỏi khách sạn.

Dvoraak đứng lơ ngơ ngoài khách sạn, hoàn toàn không hiểu tại sao cô gái đang vui vẻ lại đột nhiên nổi giận với hân.

Thư Mẫn không ra yêu cầu với Mộc Như Lam, chỉ nói “Để sau” rồi bỏ lên lầu.

Mộc Như Lam trở về phòng, cô mở điện thoại, không thấy cuộc gọi nhờ hay tin nhắn chưa đọc nào, lạ thật, Mặc Khiêm Nhân đã nói sẽ gọi cho cô mà? Sao lâu như thế mà vẫn chưa gọi?

Ngay lúc này, điện thoại bất ngờ rung lên, dọa Mộc Như Lam giật nảy.

Là số lạ.

Mộc Như Lam bắt máy, “Hello?”

Đầu bên kia hoàn toàn yên tĩnh, không đáp trả mà cũng không cúp máy.

“Hello?” Mộc Như Lam lại lên tiếng hỏi, kết quả vẫn như vậy, cô nhìn điện thoại, cúp máy.

Thế nhưng vài giây sau, điện thoại lại rung lên, Mộc Như Lam nhận cuộc gọi, bên kia vẫn lặng thinh.

Lần thứ ba, Mộc Như Lam không bắt máy. Lần thứ tư, Mộc Như Lam bắt máy, bên kia vẫn không có âm thanh, trong màn đêm yên tĩnh, cú điện thoại quỷ dị này khiến người ta cảm thấy bất an.

Có cảm giác rờn rợn.

Mộc Như Lam nhìn số sim mà bên kia gọi tới, đó chính là sim A. Cô có hai sim, một A và một B, số sim A chỉ có người thân và bạn bè thân thiết mới biết, số sim B thì đưa những người không quan trọng, theo lý thuyết, người biết số sim A của cô không nhiều, và cũng sẽ không tùy tiện nói số điện thoại của cô cho người khác biết...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: V39.2: Đè lên (2)

Editor: Y Son, Lin

Beta-er: MDL, Huyết Băng Tử

Màn hình điện thoại nhấp nháy không ngừng, dù Mộc Như Lam có từ chối bao nhiêu lần thì bên kia vẫn gọi lại, dù Mộc Như Lam có tắt máy bao nhiêu lần thì bên kia vẫn lặng im, người bình thường có khi đã sợ tới mức tắt nguồn luôn rồi, làm gì dám đặt di động lên bàn cho nó đổ chuông như cô.

Mộc Như Lam đứng bên cạnh nhìn chiếc điện thoại, một mặt là sợ lỡ như Mặc Khiêm Nhân gọi đến mà cô không kịp nghe máy, mặt khác lại hưng phấn nghĩ, liệu có phải là điện thoại của quý hay không? Cô đã tắt máy bao nhiêu lần rồi mà sao vẫn chưa có chuyện gì xảy ra? Thật đáng thất vọng, kẻ bày ra trò đùa ác này đúng là bướng bỉnh, dám để cô hưng phấn một mình, thật quá bướng bỉnh đi, trăm ngàn lần đừng để cho cô bắt được, bằng không nhất định sẽ bị trừng phạt đó nha.

Người kia cứ gọi hết lần này đến lần khác, trong một khoảng dừng trước khi hắn ta lại gọi tới, trên màn hình hiện lên cuộc gọi từ Mặc Khiêm Nhân.

Mộc Như Lam mỉm cười tắt máy, còn chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã truyền đến giọng nói bình thản quen thuộc mà cô rất thích, nó giống như một hồ nước yên ả làm lòng người tĩnh lặng.

“Mở cửa sổ.”

Mộc Như Lam kinh ngạc cầm điện thoại tiến về phía cửa sổ, cô vén rèm rồi đẩy cánh cửa sổ lên, cúi đầu nhìn xuống dưới. Trên con đường nhỏ bên ngoài vườn hoa ở ngay dưới cửa sổ, một người đàn ông cao gầy mặc áo khoác đen đang đứng đó nhìn cô, mái tóc đen bị gió thổi lòa xòa, đèn đường màu vàng hắt lên thân mình hắn, làm cho khuôn mặt lạnh lùng tuấn mĩ dần trở nên nhu hòa.

Tiếng hít thở xuyên qua điện thoại di động, rơi vào trong tai của mỗi người.

Mộc Như Lam hơi nhòai người ra để nhìn cho kĩ, đôi mắt xinh đẹp bỗng mở to, chẳng lẽ những cuộc gọi ban nãy thật sự là điện thoại của quý? Nhìn xem, cô thấy Mặc Khiêm Nhân tiên sinh – người mà giờ phút này đáng lẽ phải ở nước Mỹ xa xôi – đang đứng phía dưới cửa sổ phòng cô!

Tình huống này hơi giống phim thần tượng, trong đó nam chính cũng làm như thế để tạo bất ngờ cho nữ chính, Mặc Khiêm Nhân vốn có chút mất tự nhiên khi bảo Mộc Như Lam mở cửa sổ, nay bắt gặp ánh mắt sùng sốt của cô thì hắn lại càng thêm lúng túng. Hắn cố gắng giữ vẻ đạm mạc, giọng điệu trong trẻo lạnh lùng, “Em còn định đứng đó nhìn bao lâu nữa?”

Mộc Như Lam chớp mắt vài cái, xác định Mặc Khiêm Nhân thật sự xuất hiện trước mặt mình rồi mới thu hồi tầm mắt, xoay người bước xuống lầu. Bây giờ đã gần nửa đêm, dưới lầu chỉ còn vợ chồng Smith đang quét tước dọn dẹp, thấy trẻ như vậy mà Mộc Như Lam còn đi ra ngoài, hai bọn họ định dặn dò cô đảm ba câu, nào ngờ còn chưa kịp mở miệng thì bóng dáng Mộc Như Lam đã khuất sau cánh cửa chính.

Vừa ra khỏi khách sạn đã thấy lạnh buốt, Mộc Như Lam đi dép lê lông xù tới chỗ Mặc Khiêm Nhân, bước chân nhanh hơn thường ngày, nụ cười trên môi cũng tươi hơn, “Sao anh lại ở đây?” Cô chợt nhớ đến việc Mặc Khiêm Nhân tắt điện thoại, không lẽ lúc đó anh ta đang ở trên máy bay?

“Có việc.” Mặc Khiêm Nhân chăm chú nhìn cô gái mà mình đã lâu không gặp, không biết có phải ảo giác hay không, mỗi khi đối diện với Mộc Như Lam là hắn lại cảm thấy như lần đầu gặp gỡ, cô khiến hắn ngửi được hương vị nguy hiểm mới mẻ, khiến hắn muốn đến gần, muốn giải phẫu, muốn hiểu hết tất cả về cô.

Như chú ý đến thứ gì đó, Mộc Như Lam cười híp mắt, đôi mắt cong cong xinh đẹp hơn cả ánh trăng khuya. Cô bước lại gần Mặc Khiêm Nhân, vờn tay núm lấy cổ áo của cái người cao hơn mình rất nhiều kia, nhẹ nhàng kéo xuống, hệt như lần trước ở tòa án.

Kí ức khi bị hôn mí mắt ủa về trong đầu Mặc Khiêm Nhân, cảm giác lạnh lạnh, mềm mại trên mí mắt vẫn vô cùng rõ ràng, thuận theo hành động của Mộc Như Lam, hắn cúi thấp người xuống, trái tim dần đập nảy lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng, đôi tai trắng nhợt bắt đầu ửng hồng, Mặc Khiêm Nhân vừa xấu hổ lại vừa chờ mong, ngay cả hô hấp cũng lặng lẽ ngừng lại.

Hai người mặt đối mặt, khoảng cách gần vô cùng, gần đến nỗi chỉ cần nhích thêm một xú nữa thôi, chóp mũi của Mặc Khiêm Nhân sẽ chạm đến vầng trán của Mộc Như Lam. Trong mũi hắn tràn ngập hương thơm dịu nhẹ của cô, trong mũi cô cũng đầy ắp hương bạc hà lạnh lạnh, thanh thanh, sạch sẽ của hắn.

Mộc Như Lam chạm tay lên cổ hắn, ngón tay ấm áp vô tình lướt nhẹ qua vành tai lạnh lẽo, thân mình Mặc Khiêm Nhân thoáng căng thẳng, thế nhưng cô không để ý đến, tầm mắt cô dừng lại bên trong chiếc áo khoác, nơi đó có một màu đỏ quen thuộc, Mộc Như Lam sờ thử, xúc cảm trong tay cũng quen thuộc không kém, đây chính là chiếc khăn quàng đôi mà bọn họ đã mua cùng nhau.

Tâm trạng của Mộc Như Lam lên cao, cô vuốt vuốt chiếc khăn được Mặc Khiêm Nhân quàng bên trong áo khoác, sau đó lại xoa đầu hắn như xoa đầu một con cún nhỏ, đôi mắt cong cong, chất giọng dịu dàng, “Ngoan lắm.”

Một người khó nuôi như Mặc Khiêm Nhân, cô cứ tưởng hắn sẽ không bao giờ quàng chiếc khăn mà cô tặng chứ.

Mặc Khiêm Nhân không ngờ Mộc Như Lam lại xoa đầu mình như thế, hắn sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị tiếng chuông điện thoại của Mộc Như Lam phá hỏng bầu không khí.

Mộc Như Lam nhìn số điện thoại lạ đang gọi tới, “Lại nữa.”

Nghe vậy, lực chú ý của Mặc Khiêm Nhân cũng chuyển sang chiếc điện thoại trong tay cô, “Sao thế?”

“Nãy giờ số máy này cứ gọi tới liên tục, nhưng khi bắt máy thì lại không có ai trả lời.” Mộc Như Lam nói xong liền đưa điện thoại cho Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân cầm lấy điện thoại, ấn phím nghe, “Hello?”

Lần này, người bên kia cúp máy ngay lập tức.

Đôi mắt Mặc Khiêm Nhân hơi nheo lại, được lắm, kẻ gọi điện biết hấn.

“Cúp máy rồi?” Mộc Như Lam ngạc nhiên lấy điện thoại lại để nhìn, lần này bên kia đã thật sự cúp máy, có vẻ sẽ không liên tục gọi tới nữa.

Bà Smith đứng trước cửa khách sạn gọi bọn họ, “Các cháu có muốn vào trong vừa uống trà nóng vừa trò chuyện không?” Ban đêm ở chân núi Alps còn lạnh hơn nhiều so với buổi sáng, bà sợ Mộc Như Lam ăn mặc mỏng manh như vậy sẽ dễ bị cảm, và lại khách sạn cũng đến giờ đóng cửa rồi.

Nghe bà Smith nói thế, Mộc Như Lam mới kéo Mặc Khiêm Nhân vào khách sạn, bà Smith còn hỏi Mặc Khiêm Nhân có ra ngoài nữa không, Mộc Như Lam trả lời rằng không, vì thế bà Smith liền khóa cửa chính, sau đó cười tủm tỉm nhìn hai người rồi đi về phòng, tuyệt không thèm hỏi Mặc Khiêm Nhân có thuê thêm phòng hay không – rõ ràng bà cho rằng Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân là người yêu, khi trở về phòng còn kích động khoe với ông Smith là đã gặp được bạn trai của Mộc Như Lam, hai người bọn họ trông xứng đôi cực kì.

Mặc Khiêm Nhân yên lặng theo Mộc Như Lam đi vào phòng của cô, hấn vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng đáng về thoải mái của Mộc Như Lam lại khiến hấn không nói nên lời, cái miệng chuyên nhà lời ác độc làm người ta không tài nào phản pháo nay bỗng trở nên vô dụng, nói đúng hơn là, trong lòng hấn đang mong đợi một điều gì đó xảy ra.

“Cốp!” Mộc Như Lam vào phòng trước, bỗng đứng phía sau truyền đến tiếng va đập, quay đầu lại thì thấy Mặc Khiêm Nhân đang ôm trán nhìn khung cửa thấp lè tè, cô không khỏi phì cười, cách thiết kế phòng khách sạn của vợ chồng Smith rất được các cô gái ưa thích nhưng lại có phần phiền toái đối với những người cao lớn như Mặc Khiêm Nhân, nếu không cẩn thận thì rất dễ bị cụng đầu vào cửa.

Xưa nay chưa bao giờ làm những chuyện ngốc nghếch mà bây giờ lại mắc phải một sai lầm vớ vẩn như thế này, Mặc Khiêm Nhân âm thầm ảo não, tuy vậy trên mặt vẫn không có thay đổi gì, hấn đưa tay xoa xoa cái trán bị đau, khom lưng bước vào phòng.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Mộc Như Lam tiến lại chỗ hành lí của mình.

“Hôm nay em đưa số điện thoại cho mấy người?” Mặc Khiêm Nhân không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ đi thẳng vào vấn đề.

“Ừm... hai người.” Mộc Như Lam vừa trả lời vừa lấy hộp dụng cụ y tế ra, kéo Mặc Khiêm Nhân ngồi xuống giường, “Sao vậy? Hôm nay anh nói cái gì cũng liên quan tới số điện thoại, chẳng lẽ thực sự có điện thoại của ma quỷ gì đó hay sao? Cho số điện thoại thì em sẽ bị ác quỷ tha đi à?”

“Cũng không khác ác quỷ là mấy.” Mặc Khiêm Nhân nghĩ đến cách mà Jack Tay Quý gây án, khi ngồi trên máy bay xem hồ sơ về tên sát nhân này, hấn đã đọc được một thông tin vô cùng đáng sợ: nạn nhân của Jack đều chết sau khi bị lột da mười lăm phút.

Nói cách khác, Jack lột sống da mặt của nạn nhân, thậm chí còn ép bọn họ tỉnh táo để cảm nhận nỗi đau đớn tột cùng, hành động của hấn hết sức độc ác ghê tởm, hấn chắc chắn là một kẻ biến thái, chỉ có biến thái mới có thể làm ra chuyện như vậy, chỉ có biến thái mới có thể giết người rồi chạy khắp nơi với một lớp da người chết đeo trên mặt.

Mộc Như Lam hơi dừng động tác tay, sau đó lại tiếp tục, “Anh nói rõ ràng một chút đi, đừng để em tức giận, hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm đấy.” Gọi lên hứng thú của một kẻ biến thái rồi lại không chịu thỏa mãn thì hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm đấy, để thỏa mãn nhu cầu sinh lý và tâm lý, những kẻ biến thái như cô có thể làm ra rất nhiều chuyện phạm pháp nha.

Mặc Khiêm Nhân bị câu “em tức giận” của Mộc Như Lam làm lặng đi vài giây, bỗng nhiên trên trán có cảm giác mát lạnh, hấn ngước mắt lên, thấy Mộc Như Lam đang nhẹ nhàng bôi thuốc nước lên vết đỏ do đụng phải khung cửa, cô nhìn hấn chăm chú, bóng dáng của hấn phản chiếu trong đôi mắt cô, hấn như xuyên qua đôi mắt ấy để đến một thế giới thần kỳ, xa lạ, mà tuyệt đẹp, nhưng thế giới tuyệt đẹp đó lại có điểm quái dị.

Mặc Khiêm Nhân biết đây là thế giới nội tâm của Mộc Như Lam, nó vận vẹo khác hấn người bình thường.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân ngồi im không nhúc nhích, “Hửm? Không chịu nói à?”

Đôi mắt Mặc Khiêm Nhân hiện lên vẻ phức tạp, “Tôi sẽ nói.” Dù chưa chắc Jack sẽ vượt qua hồ Geneva chạy vào nước Pháp rồi để mắt tới Mộc Như Lam, nhưng để phòng bất trắc, vẫn nên để Mộc Như Lam hiểu rõ tình hình hiện nay thì hơn, hơn nữa cuộc gọi ban nãy rất khả nghi.

Jack Tay Quý vs Mộc Như Lam, ác quỷ lột da vs nghệ nhân rỗi, nhìn kiểu gì cũng thấy ác quỷ lột da nguy hiểm hơn.

Dưới ánh đèn nhu hòa, cô gái xinh đẹp tựa vào giường, chàng trai tuấn tú ngồi bên cạnh, đôi môi quyến rũ mở ra rồi khép lại, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng lại khiến cho lòng người ấm áp, bầu không khí giữa họ thật nhẹ nhàng và lãng mạn, tựa như bạn trai đang kể chuyện dở bạn gái đi ngủ, tuy nhiên câu chuyện này lại nói về biến thái lột da, kết hợp cùng bầu không khí kia, quả thực quý dị đến cực điểm.

Trên đời này có lẽ sẽ không tìm được đôi nam nữ thứ hai giống như họ, nếu có, đó không chừng sẽ là một mối tai ương.

Jack Tay Quỷ à...

Mộc Như Lam nở nụ cười thâm thúy, cô chẳng những không bị câu chuyện của Mặc Khiêm Nhân dọa sợ mà còn nổi lên hứng thú nữa kia. Mộc Như Lam vẫn luôn suy nghĩ về khả năng chạm trán một kẻ biến thái khác, có khi hắn sẽ bắt cô lại, chặt tay chặt chân hoặc ăn thịt cô luôn cũng nên, bây giờ lại gặp phải chuyện kịch tính này, lột da à, Jack định lột da của cô để đeo lên mặt hắn sao? Nếu thế thì sẽ thú vị lắm đấy, sẽ thú vị lắm đấy, ha ha ha...

Nhìn vẻ mặt của Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân trầm mặc trong chốc lát rồi nói, “Chuyện này không có gì thú vị đâu.”

“Sao lại không chứ?” Mộc Như Lam mỉm cười ấm áp, đôi mắt trong trẻo mang theo niềm hưng phấn đầy mong đợi, “Anh không thấy nó rất thú vị sao? Lột da mặt người khác rồi đeo lên mặt mình, nghe thôi là đã thấy thú vị rồi, hắn ta làm cách nào? Đó là thuật dịch dung trong truyền thuyết sao? Đeo da mặt người khác thì sẽ biến thành người đó thật à? Hắn ta dùng cái gì để giữ những tấm da ấy tươi sạch và đàn hồi? Thật thú vị, muốn trao đổi với hắn quá đi...”

“...” Hắn nên sớm nhận ra mới phải... So với Jack, Ive, hay bất cứ tên biến thái nào trong nhà tù của hắn, Mộc Như Lam chẳng bao giờ để hắn được bót lo.

V38 mới đề một chữ “Tắm” mà các nàng đã liên tưởng đủ thứ, V39 chơi hắn hai chữ “Đề lên”, sao không thấy ai nói gì nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: V39.3: Đề lên (3)

Editor: Jenny

Beta-er: MDL, Thanh Hương

Mộc Như Lam ngáp nhẹ một cái, nhìn đồng hồ trên tay mới biết là đã khuya lắm rồi, vì vậy cô nói, “Đi ngủ thôi.”

Mặc Khiêm Nhân đứng dậy chực ra ngoài, Mộc Như Lam thấy vậy thì hỏi, “Anh đi đâu thế?”

“Đi mượn phòng.”

“Khách sạn đã hết phòng rồi.” Bọn họ đã bao trọn tất cả các phòng mà vẫn chưa đủ để ở, thành ra phải thuê thêm khách sạn khác.

Lung Mặc Khiêm Nhân thẳng băng, “Đằng trước có khách sạn.”

“Nhưng bà Smith đã khoá cửa lại rồi, anh định gọi bà Smith dậy mở cửa cho anh sao?” Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, gọi như gọi một con cún, “Lại đây, buổi tối anh ngủ ở đây.”

Mặc Khiêm Nhân ngoái đầu nhìn Mộc Như Lam, trái tim lập tức đập dồn dập, “Không cần.” Biến thái đúng là không biết thẹn, sao có thể nói ra những lời như vậy chứ, nếu hắn bất ngờ nổi thú tính thì sao?

Mộc Như Lam nhất định sẽ biến hắn thành con rối...

“Lại ngại ngủ thôi à?” Mộc Như Lam nghiêng đầu, “Thôi thì anh ngủ dưới đất đi, bà Smith sợ em buổi tối bị lạnh nên đã chuẩn bị rất nhiều chăn bông.” Mộc Như Lam không muốn để Mặc Khiêm Nhân lang thang bên ngoài vào giờ này, ngộ nhờ gặp phải Jack thì sao? Gương mặt hắn đẹp như vậy, nếu bị cướp đi thì không hay đâu.

Vì thế dưới sự sắp đặt cố ý của Mộc Như Lam, trái tim Mặc Khiêm Nhân bắt đầu rục rịch, hai người đành ngủ chung một phòng.

Mộc Như Lam nằm trên giường nhìn Mặc Khiêm Nhân trải một lớp nệm mỏng bên cạnh giường của mình, sau đó lại đắp thêm một lớp chăn bông thật dày, cô bỗng nhớ đến lần được hắn thay ga giường bản ở trung học Từ Viên, người đàn ông ngồi bên cửa sổ, áo sơ mi trắng sạch sẽ tinh tươm, hai cúc áo trên cùng mở ra, từ bên ngoài nhìn vào, tựa như một vương tử bị giam trong tòa tháp...

Cô có cảm giác, hắn là một người đàn ông rất biết chăm lo cho gia đình, mặc dù bản thân hắn là một người rất khó nuôi, có tí hành thôi mà cũng muốn gấp ra cho bằng được, phải dỗ dành cả buổi mới miễn cưỡng ăn một chút xíu.

Mặc Khiêm Nhân vào phòng tắm, cởi quần áo xong xuôi mới sức nhớ mình chạy vội đến đây, ngoại trừ tiền và một số giấy tờ tùy thân thì không mang theo gì khác, quần áo không có, khăn mặt cũng không. Liếc nhìn đồng quần áo bị hắt ném vào sọt, Mặc Khiêm Nhân cau mày ghét bỏ, bệnh sạch sẽ nghiêm trọng khiến hân không thể nào cảm lên mặc lại, bây giờ giặt sạch thì ngày mai cũng chưa chắc khô, chi bằng ngày mai nhờ phục vụ đem đi giặt sạch rồi cảm ra ngoài.

Mộc Như Lam tựa hồ cũng nhận ra vấn đề Mặc Khiêm Nhân tay không đến đây, nhớ đến bệnh sạch sẽ của hân, cô nói với cái phòng tắm, “Nếu anh không ngại thì cứ dùng đồ của em, tạm thời mặc áo choàng tắm ngủ một đêm, ngày mai em sẽ giúp anh mua quần áo.”

Nghe Mộc Như Lam nói vậy, Mặc Khiêm Nhân mới nhận ra tình cảnh hiện tại của mình, không quần áo không khăn mặt thì cũng thôi đi, trọng điểm là —— Không! Quần! Lót!

Chẳng lẽ ngày mai lại muốn Mộc Như Lam mua quần lót giùm hân sao? Nhớ có lần Lục Tử Mạnh bảo Mộc Như Lam đi mua quần lót cho hân, bây giờ nghĩ lại, hân quả nhiên cần phải xé nát cái miệng quạ đen của Lục Tử Mạnh!

“Ất xì!” Ở Trung Quốc xa xôi, Lục Tử Mạnh đột nhiên hắt hơi một cái, hân vừa lấy khăn lau nước mũi vừa oán thầm trong bụng, ai vậy ta, mới sáng tinh mơ mà đã nhớ đến mình!

Mặc Khiêm Nhân đổ tai, miễn miễn cưỡng cưỡng dùng sữa tắm của Mộc Như Lam (có mùi hương của cô), khăn mặt của Mộc Như Lam (cũng có mùi hương của cô), sau đó khó chịu mặc vào áo choàng tắm của khách sạn. Hân lấy quần lót ra khỏi đồng quần áo mà mình vừa ném sang bên, bắt đầu giặt sạch, giặt xong thì tai đỏ mặt nghiêm treo lên cửa sổ kế bên chỗ treo nội y của Mộc Như Lam.

Dưới mũi hơi nóng, hân vội vàng xoay người đi ra ngoài, tránh cho suy nghĩ lung tung rồi lại lau “súng” cướp cò, hân hoàn toàn không có hứng thú với việc để tiểu Khiêm Nhân phát sinh quan hệ với tay trái tay phải.

Mộc Như Lam dường như đã ngủ, cả người vùi trong chăn mềm, đã thế còn nằm nghiêng sang trái, Mặc Khiêm Nhân thuận thực nhắc đầu cô đặt lên trên gối, sau đó trở mình cho cô, trở mình xong mới nhận ra, cứ như vậy, cô đang quay mặt về phía hân.

Trầm mặc hai giây, hân tự tay tắt đèn làm cả căn phòng chìm vào bóng tối, sau đó xốc chăn nằm xuống.

Vừa mới nhắm mắt được vài giây, Mặc Khiêm Nhân bỗng cảm giác được một ánh mắt nhìn mình chăm chú, hình như Mộc Như Lam vừa đi đầu ra khỏi mép giường, bởi vì sợi tóc nhu thuận của cô đang trượt trên mặt hân, có hơi ngứa, nhưng phần nhiều là mềm mại.

“Khiêm Nhân.” Xung quanh tối om, đôi mắt thích nghi với bóng đêm có thể nhìn thấy hình dáng của hân một chút, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi.

“Ừ.” Mắt hân cũng bắt đầu thích nghi với bóng tối, có thể lơ mơ thấy cô ghé đầu vào mép giường, không biết từ lúc nào, sợi tóc đen nhánh đã bị hân quấn quanh ngón tay.

“Anh tới đây lòng bắt tội phạm?”

“... Ừ.”

“Anh làm việc cho ai? Chính phủ Mỹ? Hay FBI?”

“... Xem như là vậy.” Trừ khi hân tự nguyện, bằng không rất ít người có thể kiểm soát được hân, trông thì có vẻ hưởng rất nhiều quyền lợi, kỳ thực chỉ nói lên một điều: hân bị người ta đề phòng và bài xích. Năng lực của hân quá mạnh nhưng hân lại không phải người Mỹ và không có ý muốn định cư ở Mỹ, đã thế còn không chịu phục tùng chính phủ, những người đó có thể yên tâm về hân mới là lạ. Một mặt là sợ hân bỏ về nước nên ra sức ép buộc hân, mặt khác lại sợ ép buộc quá sẽ khiến hân bỏ về nước, vì Mặc Khiêm Nhân, những người trong chính phủ phải nói là muốn điên cả đầu.

“Xem như?” Đúng là đúng, sai là sai, “xem như” là có ý gì?

“Nói đơn giản tức là đôi khi tôi giúp bọn họ phá án, đôi khi cố vấn tâm lý, đôi khi giảng dạy trong học viện đặc công của FBI, ngoài ra thì không tham dự vào chính trị và cũng không có quyền lợi gì đặc biệt, có thể gọi nôm na là nhân viên ngoài biên chế.” Đôi khi, là chỉ những lúc hân có tâm tình.

“Có vẻ lợi hại nhỉ, vậy còn bệnh viện tâm thần của anh thì sao?” Mộc Như Lam rất hứng thú đối với đề tài này, trước nay vẫn vậy, chỉ là bây giờ mới có cơ hội hỏi.

Nhắc tới viện tâm thần của mình, Mặc Khiêm Nhân liền nghĩ đến Ive đã chạy trốn, đến một đám sinh vật nguy hiểm bên trong, cân nhắc lại phản ứng của Mộc Như Lam khi nghe được chuyện của Jack, hân dứt khoát xốc chăn lên, thân nhiên nói, “Ngủ đi.”

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam gọi vài tiếng, thấy Mặc Khiêm Nhân không để ý đến mình nữa, cô ngáp một cái rồi quấn kín chăn, cứ thế nằm ngủ ngay mép giường. Chát giọng trầm thấp, mềm mại phiêu phiêu tựa như bờ công anh, nhẹ nhàng bay đến bên tai hân, “Ngủ ngon, Khiêm Nhân.”

Hân nghĩ, có lẽ đêm nay hân sẽ ngủ rất ngon.

++++

Hôm sau.

Khi Mộc Như Lam tỉnh lại, thứ đầu tiên cô nhìn thấy chính là Mặc Khiêm Nhân.

Chóp chóp đôi mắt mơ màng vì hơi nước, cô nằm im nhìn Mặc Khiêm Nhân hồi lâu, đến khi đã giữ lại tất cả trong trí nhớ, Mộc Như Lam ngồi dậy, chần bồng trên người trượt xuống từng chút, bị khí lạnh ập vào, cô lại kéo chăn lên. Đồng hồ chỉ hơn bảy giờ, nhìn Mặc Khiêm Nhân còn đang ngủ, cô đột nhiên không muốn rời giường, thân là một người luôn luôn làm theo ý mình, Mộc Như Lam nằm xuống mép giường, lặng lẽ quan sát người đàn ông đang ngủ bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân nằm ngủ, lần trước ở trong phòng, hắn ngồi ngủ trên sô pha, cao cao tại thượng như một đấng quân vương, vậy mà khi nằm ngủ, hắn lại đem đến cho người ta cảm giác khác hẳn.

Hắn nằm thẳng, tựa hồ đã nằm như vậy cả đêm, thoát nhìn vô cùng nhu thuận. Mái tóc lộn xộn làm hắn tăng thêm vẻ trẻ con. Khuôn mặt không còn tái nhợt như lần đầu gặp mặt, nhưng cũng chẳng hồng hào được bao nhiêu.

Mộc Như Lam hơi nghiêng người xuống, sợi tóc đen nhánh rủ xuống mặt hắn, cô đẩy tóc ra, tỉ mỉ đánh giá Mặc Khiêm Nhân như đang thưởng thức con rối của mình, chà, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng làn da lại rất đẹp, lông mi vừa rậm vừa dài, kén ăn thiếu dinh dưỡng mà cũng được như vậy sao? Hay là thật như anh ta nói, mỗi ngày đều dùng thực phẩm chức năng bổ sung dinh dưỡng? Nếu thế thì, chắc cũng không khó nuôi lắm...

Mộc Như Lam càng nhìn Mặc Khiêm Nhân lại càng muốn chế tác hắn thành rối, trong mắt cô dần dâng lên làn sóng si mê, phải làm sao bây giờ? Hình như cô đã tìm được một con rối còn đẹp hơn cả Bạch Tố Tình rồi. Cô bỗng nhiên hiểu vì sao những tên biến thái ăn thịt người lại biến thái đến độ giết chết hay thậm chí ăn luôn người mình yêu, chẳng phải như thế mới là tốt nhất sao? Ấy mới là thực sự kết hợp, ấy mới là thực sự hòa làm một thể.

Thật muốn chế tác hắn thành con rối, trở thành con rối, hắn sẽ vĩnh viễn là của mỗi mình cô...

Cô vươn tay ra, thân mình tiếp tục nghiêng xuống dưới để chạm đến gò má hắn, cuối cùng, vì nghiêng xuống quá nhiều, cô bất ngờ té khỏi giường. Thấy mình sắp ngã đè lên Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam lạnh lẽo chống tay xuống bên cạnh đầu hắn, một chân vắt qua người hắn, đỡ lấy trọng lượng của cô. Nếu có người thứ ba ở đây, có lẽ sẽ nhìn thấy cảnh Mộc Như Lam lấy tư thế bá vương ngạnh thượng cung mà đè hờ lên Mặc Khiêm Nhân.

Ừm, hình như hơi bị mất hình tượng.

Mộc Như Lam vừa ảo não nghĩ vậy vừa chậm rãi dịch thân mình, nào ngờ Mặc Khiêm Nhân bỗng cau mày, sau đó đột nhiên mở mắt ra, dọa Mộc Như Lam giật thót, tấm chăn vừa nảy rớt xuống theo cô nay lại làm cô vấp chân, cô ngã ngồi ngay trên người hắn, vừa vịn đè lên tiểu Khiêm Nhân!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: V40.1: Thuần túy (1)

Editor: MDL, Y Son

Beta-er: Misery De Luvi

Cơ thể Mặc Khiêm Nhân bỗng cứng đờ, hắn trợn mắt nhìn cô gái đang ngồi trên người mình, đã vậy lại còn là ngồi trên một vị trí khá nhạy cảm.

Do phía dưới có đến hai lớp chăn nên Mộc Như Lam vẫn chưa nhận ra mình đang đè lên bộ phận nào, cô giật mình là vì hành động ngồi lên người người khác thật sự quá thất lễ. Vốn Mộc Như Lam đã định đứng dậy ngay lập tức, nhưng thấy Mặc Khiêm Nhân phản ứng mạnh như vậy thì cô lại ngồi im. Cô không hề biết bờ vai tuyết trắng của mình đang lộ ra ngoài áo ngủ, cũng không hề biết sáng sớm ngồi lên thân đàn ông thì sẽ đem lại kích thích lớn đến nhường nào.

Toàn thân Mặc Khiêm Nhân cứng ngắc, hắn sợ mình chỉ hơi nhúc nhích là sẽ không kiểm soát nổi bản thân. Đường đường một nhà tâm lý học tội phạm bản lĩnh bậc nhất, có thể thần nhiên đối mặt với những kẻ biến thái giết người hàng loạt, mà nay lại hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết nên ứng xử như thế nào, vì sao Mộc Như Lam lại ngồi trên người hắn? Cô ấy muốn làm gì?

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam cảm giác được người nằm dưới đang căng thẳng, căng thẳng thật sự. Cô nghiêng đầu lục lại trí nhớ, khi nào thì người bên cạnh cô xuất hiện tình trạng như vậy nhiều nhất? À phải rồi, là khi người ta bị cô chế tác thành con rối.

Trước khi được chế tác thành công thì con rối của cô luôn căng thẳng như thế, bởi vì bọn chúng sợ cô, sợ đến cực độ, tựa như một con thỏ rừng đột nhiên gặp phải hổ, toàn thân căng thẳng, từng khắc chuẩn bị tìm cách chạy thoát.

Vậy ra...

Hắn cũng đang sợ cô sao? Sợ cô chế hắn thành con rối?

Đôi mắt Mộc Như Lam hơi nheo lại, phát hiện này thật khiến người ta khó chịu, rõ ràng đang ở chung rất hòa hợp cơ mà? Chẳng lẽ là vì cô thân cận hắn quá mức, tư tưởng biến thái của cô truyền qua tư chi đến cơ thể hắn làm hắn cảm nhận được ác ý? Tuy nghe thì có vẻ bất khả thi, nhưng trái đất tròn không gì là không thể. Bệnh nhân tâm thần biến thái kết hợp với chuyên gia tâm lý học tội phạm, ai biết sẽ xảy ra phản ứng gì?

“Em...” Mặc Khiêm Nhân muốn đẩy Mộc Như Lam ra nhưng lại phát hiện hai cánh tay vốn ngoan ngoãn đặt bên sườn nay không thể nào nhúc nhích. Mộc Như Lam đang ngồi trên chân của hắn, nếu hắn quá mức thô bạo thì có thể sẽ khiến cô ngã xuống, đụng đầu vào giường bên trái hoặc tường bên phải, không gian ở đây quá nhỏ, hay nói đúng hơn là căn phòng này quá nhỏ!

Mặc Khiêm Nhân kháng cự rất rõ ràng, Mộc Như Lam hiển nhiên nhận ra được, thế này là thế nào? Nhà tâm lý học luôn làm cô cảm thấy dễ chịu và thích thú bắt đầu sợ hãi cô, thậm chí kháng cự cô rồi sao? Chết thật, đây quả là một tin xấu, bởi vì cô sẽ nổi giận đấy, ai cũng biết, chọc giận một kẻ biến thái tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

“Khiêm Nhân...” Mộc Như Lam cười nhẹ tênh, cúi người hơi dán vào lồng ngực hắn, trong đôi mắt đen lưu chuyển những tia sáng mỉa mai mà quý dị, “Anh đang sợ em đấy à?”

Mặc Khiêm Nhân giật mình, mặc kệ cái gì mà then thùng lau súng cướp cò, hắn nhìn ánh mắt bất thường của Mộc Như Lam, trong lòng nghi hoặc lo âu, rốt cuộc thứ gì đã kích phát sợi dây thần kinh biến thái của cô? Hắn có khả năng suy nghĩ dưới góc độ một kẻ biến thái, thế nhưng hắn lại không thể nhìn thấu nội tâm Mộc Như Lam cũng như hiểu rõ cách tư duy của cô.

“Không có.”

“Thật không? Em đây ghét nhất là bị người mình để ý lừa gạt, con rối không nghe lời thì sẽ bị trừng phạt đó nha.” Chất giọng cô dịu dàng đến say lòng, một tay cô đặt bên cạnh đầu của Mặc Khiêm Nhân, hai người mặt đối mặt, khoảng cách rất gần, gần tới nỗi có thể thấy rõ lỗ chân lông của nhau và cánh mũi đang phập phồng vì thở.

Thình thịch thình thịch...

Trái tim bắt đầu đập rộn ràng.

Mặc Khiêm Nhân nhận ra mình đã lạc trong đôi mắt xinh đẹp mà vận vẹo ấy, miệng hắn không thể thốt nên lời, thân mình cũng chẳng tài nào nhúc nhích. Hắn muốn chìm sâu hơn nữa, muốn bắt chấp tất cả để tìm hiểu cô gái này – cô gái biến thái mà hắn chưa bao giờ nhìn thấu.

Mộc Như Lam rất thích vẻ thất thần của Mặc Khiêm Nhân, trong mắt hắn lúc này chỉ có mỗi mình cô. Đối diện với người khác, hắn luôn cao cao tại thượng tựa quân vương, nhưng khi đứng trước mặt cô thì lại trần trụi như đã cởi bỏ mọi vỏ bọc. Chỉ khi đứng trước mặt cô, hắn mới lộ ra những điểm mà người khác không có tư cách nhìn thấy. Phát hiện này khiến cô cảm thấy đặc biệt vui sướng, vui sướng hơn cả khi tạo ra được một con rối hoàn mỹ.

Cô đưa tay xoa lên hai má Mặc Khiêm Nhân, ngón tay ấm áp chạm rảnh miêu tả khuôn mặt hắn, từ lông mi, đến sống mũi, rồi đến bạc môi, so với khuôn mặt tái nhợt, đôi môi của hắn trông tốt hơn nhiều lắm, hai cánh môi mỏng màu hồng nhạt, mềm mềm như một viên kẹo dẻo.

Mộc Như Lam lưu luyến mân mê đôi môi này, như thể đã tìm được cho mình một món đồ chơi mới, cô quên đi tất cả, bắt đầu rơi vào trạng thái tự chơi tự vui.

Đối với loại sinh vật có tính cách cực cao như biến thái, trạng thái này chỉ xảy ra khi hoàn cảnh xung quanh khiến cô cảm thấy thực sự thoải mái và an toàn, đây chắc chắn là một tin vui với Mặc Khiêm Nhân, hắn đã hoàn toàn lấy được lòng tin của Mộc Như Lam rồi. Có điều, trong tình huống này, Mặc Khiêm Nhân đảo đầu ra lý trí để mà nhận ra điều đó?

Ngón tay trắng nõn khẽ trượt trên đôi môi hắn, yết hầu nhấp nhô, trái tim loạn nhịp, hai cánh môi vì thế mà vô thức mở ra, cô gái biến thái nọ nhanh chóng bắt được khe hở này. Vội chen ngón tay vào, cô chạm phải hàm răng chắc khỏe, bờ nướu ẩm ẩm, và cả đầu lưỡi mềm mại. Cảm giác này thật mới lạ, Mộc Như Lam chưa bao giờ làm vậy với con rối của cô, ai lại đi nhét ngón tay vào khoang miệng người khác cơ chứ? Trừ khi đây là tình nhân đang tán tỉnh nhau.

Mặc Khiêm Nhân quả thực bị Mộc Như Lam bức điên lên rồi, mới sáng sớm mà đã bị đùa giỡn như thế, hắn bắt đầu cảm giác được hạ thân nóng bỏng sinh đau. Mặc Khiêm Nhân muốn nghiêng đầu tránh đi ngón tay của Mộc Như Lam nhưng lại bị cô cố định ngay lập tức.

“Đừng nhúc nhích.” Cảm nhận được sự kháng cự của Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam nhẹ nhàng nói, cô thu ngón tay về, si mê nhìn chăm chăm vào đôi môi hắn, sau đó cô cúi người, đưa lưỡi liếm một cái, tựa như đang nếm thử hương vị.

Mặc Khiêm Nhân sùng sốt.

Trước đây hắn có thể lý giải những hành động mập mờ của Mộc Như Lam bằng việc cô không hiểu mình đang làm gì, trong thế giới của những kẻ biến thái, tình cảm là thứ khó sinh ra nhất, kết cấu não bộ của bọn họ thiếu mất tế bào thần kinh tình cảm, hoặc đã tiêu biến vì bị bệnh. Cho dù là cha mẹ có công nuôi nấng mười mấy năm thì cũng chưa chắc sẽ sống sót dưới tay đứa con bị bệnh tâm thần biến thái. Những lúc kẻ biến thái vui vẻ ôm hôn người khác, thực ra trong lòng bọn họ chỉ có lạnh lẽo và ngờ vực, một khi sợi dây hưng phấn được đốt cháy, bất cứ ai cũng có thể trở thành “thức ăn” hoặc “tác phẩm nghệ thuật”.

Mặc Khiêm Nhân hiểu sinh vật này còn hơn hiểu bản thân mình, được Mộc Như Lam tin tưởng, hắn rất vui, nhưng lý trí vẫn không ngừng nhắc nhở

những sự thật xấu xí, ti như, Mộc Như Lam là bệnh nhân tâm thần biến thái, tình yêu chân chính nơi cô không thể có được chỉ trong một sớm một chiều, cho nên trước đó, hần phải khắc chế bản thân, bằng không chắc chắn sẽ mất đi sự tin tưởng mà vất vả lắm mới lấy được.

Nào ngờ Mộc Như Lam lại hôn hần, hoặc nói đúng hơn là “liếm”, nhưng theo hần thấy thì cũng không khác mấy, nước bọt giao hòa, niêm mạc chạm nhau, đủ để tạo thành một cái hôn.

Chuyện này không thể cứ tùy tiện như vậy được.

Cho dù đối phương là Mộc Như Lam.

Vì thế, khi Mộc Như Lam lấy lại ý thức thì đã thấy mình hoán đổi vị trí với Mặc Khiêm Nhân, cô bị hần đặt dưới thân.

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân phía trên, vẻ mặt vô tội không hiểu hần muốn làm gì, cứ như thể hành động tán tỉnh ngang nhiên khi này chỉ là cô chơi đùa hần mà thôi. Cô rất lý trí, đa số bệnh nhân tâm thần biến thái đều biết mình đang làm gì và mỗi chuyện mình làm sẽ gây ra hậu quả gì. Chẳng qua là, trong thế giới của bọn họ, mọi khái niệm định nghĩa đều bị bóp méo, Mộc Như Lam tựa hồ đã coi Mặc Khiêm Nhân thành vật sở hữu.

“Em có biết mình đang làm gì không?” Trong mắt Mặc Khiêm Nhân in hần bóng hình của Mộc Như Lam, cô nằm dưới thân hần, mái tóc đen xõa ra, mềm mượt như tơ lụa.

Mộc Như Lam suy nghĩ một hồi mới hiểu, “Ý anh là chuyện em liếm anh à?”

“Đây là hôn.” Mặc Khiêm Nhân sửa lại.

“Rõ ràng là liếm” Mộc Như Lam không đồng ý.

“Là hôn.”

“Liếm.”

“Hôn.” Mặc Khiêm Nhân vẫn khẳng khái.

Mộc Như Lam im lặng vài giây, sau đó bất đắc dĩ nói, “Được rồi, hôn thì hôn, vậy anh muốn thế nào nữa?” Cô nở nụ cười dịu dàng, “Muốn em chịu trách nhiệm với anh à?”

“Muốn.” Lần này Mặc Khiêm Nhân đáp lại không hề đắn đo.

“À?” Mộc Như Lam kinh ngạc nháy mắt mấy cái.

Chiếc cầm bông bị nắm nhẹ nhàng, gương mặt Mặc Khiêm Nhân phóng đại ngay trước mắt, trên môi truyền đến cảm giác mềm mại mà lạnh lẽo, tựa như mùi bạc hà thanh lãnh trên người hần.

Mộc Như Lam không động đây, mặc cho thiên tài kia tìm hiểu cách hôn trên đôi môi mình. Cô nhìn hàng lông mi vừa dày vừa dài của Mặc Khiêm Nhân, dần dần, cặp mắt xinh đẹp cong lên, cô nhắm mắt lại, vươn tay ôm lấy cổ hần, hôn trả.

Sự đáp lại của Mộc Như Lam khiến Mặc Khiêm Nhân ngẩn ngơ trong chốc lát, giây tiếp theo lại càng thêm nóng bỏng triền miên.

Cảm giác này thật dễ chịu, dễ chịu đến kì lạ. Mộc Như Lam rất thích hôn môi Mặc Khiêm Nhân, cô thích tất cả những thứ làm cô thấy dễ chịu. Nếu có ai đó chọc cho cô khó chịu, cô nhất định sẽ biến hần thành một vật đáng yêu hơn, chẳng hạn như con rối.

Nhiệt độ trong phòng từ từ tăng cao, môi lưỡi giao triền, nước bọt tương nhu, dục vọng mê người này nở từ trái tim mẫn cảm, theo mạch máu len lỏi đến từng tế bào, hơi thở của hần bắt đầu gấp gáp, hơi thở của cô trở nên ngọt ngào, nụ hôn nóng bỏng chuyển từ môi sang cổ, chuối chuối đầu hôn dần hướng về phía bầu ngực không biết đã lộ ra từ khi nào...

Bất thành linh, tiếng chuông báo thức vang lên, đập tan không khí kiều diễm đang liên tục khuếch tán.

Shit!

Mặc Khiêm Nhân lúc này mới nhận ra mình đang làm gì, hần ngồi bật dậy vợ lấy chiếc điện thoại đặt trên đầu giường, vội vàng tắt đi tiếng chuông âm ỉ. Quay đầu thấy Mộc Như Lam quần áo xốc xếch, hai hàng nút đã cởi đến bụng, nhớ lại chuyện mình vừa hôn môi vào cằm khu, Mặc Khiêm Nhân tai đỏ bừng bừng, khuôn mặt tái nhợt cũng vì tình dục mà hồng lên không ít, hần vội vàng khép áo cho Mộc Như Lam, cuối cùng lại run cả tay khi chạm phải làn da mịn màng.

Chết tiệt! Hần hoàn toàn không muốn dừng lại, lý trí bây giờ chỉ là thứ dư thừa! Ấy vậy mà nó vẫn cố tình quay trở lại!

Hai má Mộc Như Lam hiện lên rặng mây hồng mê người, đôi mắt lúng liếng chớp chớp nhìn Mặc Khiêm Nhân, cô mềm giọng hỏi, “Không tiếp tục nữa à?”

Động tác của Mặc Khiêm Nhân thoáng khựng lại, hần cụp mắt không biểu lộ gì thêm, tập trung cài lại nút áo cho cô. Giọng nói của hần vẫn bình thản như mọi khi, chỉ là khàn khàn hơn một chút, “Ừ.”

“Sao vậy?” Mặc Như Lam vòng tay ôm cổ Mặc Khiêm Nhân, gần như ngồi vào trong lòng hần, “Anh không thấy dễ chịu sao? Nhưng chỗ này của anh đâu có nói vậy nha.” Cô nàng biến thái không biết thẹn vron tay sờ vào nơi mà mình luôn tò mò, vì Mặc Khiêm Nhân chỉ mặc áo choàng tắm nên cô hành động rất dễ dàng.

Mặc Khiêm Nhân rên lên một tiếng, trên mặt lướt qua một sắc thái mà người ta khó thể nào tin được sẽ xuất hiện trên người một kẻ lạnh lùng cao quý như hần. Mặc Như Lam bị sắc thái này hấp dẫn ngay lập tức, vì thế cứ nắm chặt không buông.

Để thỏa mãn lòng hiếu kì, biến thái có thể làm ra rất nhiều chuyện. Chọc cho cô bất mãn thì kết quả chắc chắn sẽ không hay ho.

“Th-thả ra, Lam Lam...” Mặc Khiêm Nhân khổ sở giằng co giữa lý trí và dục vọng, một mặt hần thẹn muốn đẩy cô ra, mặt khác lại khao khát và chờ mong. Hần muốn cô ấy, nhưng không phải lúc này, hần phải cẩn thận từng bước một, tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

“Nóng thật, em muốn nhìn một chút.” Mặc Như Lam hoàn toàn không để tâm đến lời Mặc Khiêm Nhân nói, cô hơi lùi người ra sau để xem vật mình cầm trên tay rốt cuộc trông như thế nào.

Mặc Khiêm Nhân cuống cuồng kéo chắn ngăn đi tầm mắt của Mặc Như Lam, đến cả cổ cũng đỏ rực.

Mặc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân, nụ cười trên môi sâu thêm một ít, tuy nhiên cô không định mở chắn ra, cô thích nhìn Mặc Khiêm Nhân thế này hơn, thật đáng yêu, đáng yêu chết đi được, rõ ràng rất muốn mà vẫn cố kìm nén. Cảm giác trên tay thật nóng thật cứng... A... Nhìn hần vì cô mà lạc lối, quả thực còn phấn khích hơn cả chế tác rồi~

Tựa hồ sắp lên đỉnh, nhịp thở của Mặc Khiêm Nhân càng ngày càng dồn dập. Hần xấu hổ vô cùng, cô gái hần yêu đang giúp hần giải quyết nhu cầu sinh lý, hần chẳng những không cự tuyệt mà còn cực kì hưng phấn. Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Mặc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân lại càng thêm xấu hổ, đồng thời cảm giác kích thích trong lòng cũng mỗi lúc một rõ ràng...

Thân thể hần bất chợt cứng đờ, động tác của Mặc Như Lam cũng đột ngột dừng lại, cô thu tay về, một tay đầy dịch khiến cô nhìn đến ngẩn ngơ.

Mặc Khiêm Nhân vội lấy khăn giấy ở đầu giường định lau tay cho Mặc Như Lam, nào ngờ vừa quay đầu thì đã thấy cô đưa lưỡi liếm một miếng...

A a a a a a!

=====

Đây cũng được tính là thịt, đúng không đúng không đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: V40.2: Thuần túy (2)

Editor: MDL, Jenny

Beta-er: Misery De Luvi

Mặc Khiêm Nhân cảm thấy toàn thân nóng như sắp nổ tung, ngay người nhìn Mặc Như Lam từng chút từng chút nuốt lần đầu tiên của hần vào bụng.

Cả đời hần sẽ không quên cảnh tượng này, ngoài trời đã tờ mờ sáng, ánh ban mai hắt qua cửa phòng, cô gái hần yêu ngồi quỳ gối trên giường, mái tóc đen xõa khắp đôi vai trần, tựa như một thiên sứ rơi lạc xuống nhân gian, cô vron ra đầu lưỡi đỏ hồng, chậm rãi liếm thứ chất lỏng sền sệt trên tay, một chút cũng không để sót, ngay cả kẽ tay cũng bị cô liếm sạch sẽ...

Mặc Khiêm Nhân bỗng dưng hiểu tại sao đàn ông lại thích để phụ nữ nuốt thứ kia của mình.

Đôi mắt Mặc Như Lam cong thành hai vầng trăng khuyết, cô nhìn bàn tay đã được liếm sạch sẽ, dường như rất vừa lòng, “Ăn sạch rồi... Ăn sạch vô số tiểu Khiêm Nhân.”

Những lời này vừa giống một gáo nước lạnh lại vừa khiến người ta có cảm giác ái muội mơ hồ, quả nhiên hần không nên quên rằng Mặc Như Lam là một kẻ biến thái.

“Khiêm Nhân có muốn được em ăn luôn không?” Mộc Như Lam nghiêng đầu cười hỏi, trông cô nghiêm túc thực sự, không có vẻ gì là tán tỉnh đùa cợt.

Mặc Khiêm Nhân hơi hạ mi mắt, Mộc Như Lam đã bắt đầu có kiểu suy nghĩ như vậy rồi sao? Đây là một tin xấu, không phải tên biến thái nào cũng có ý muốn ăn thịt người ngay từ đầu, nhất định phải có nguyên nhân nào đấy, từ đó mới nảy sinh ham muốn rồi bắt đầu nếm thử, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, cứ thế thành thói quen, vốn hẳn tưởng loại biến thái hiền lành như Mộc Như Lam sẽ không bao giờ nảy sinh ra ý muốn này.

“Với người khác em cũng có suy nghĩ như thế sao?” Hắn kéo bàn tay dính đầy nước miếng của Mộc Như Lam qua, mặt không biến sắc nhưng lỗ tai lại đỏ bừng.

“Chỉ có Khiêm Nhân mới làm em cảm thấy thèm ăn.” Mộc Như Lam dịu dàng đáp, đôi mắt trong vắt dần bao phủ sương mù, xinh đẹp mà ma quái, “Khiêm Nhân là của em, từ đầu đến chân đều là của em, ngay cả một sợi tóc cũng là của em. Nếu anh phản bội em, em sẽ ăn sạch anh luôn đấy.” Không phải chế thành rồi mà là ăn sạch, ăn hết sạch, cả xương cốt cũng không chừa, như vậy sẽ chẳng còn ai có thể giành hắn với cô nữa, ha ha ha...

Xem ra trận lau súng cướp cò hôm nay hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Mộc Như Lam.

Đối với chuyện Mộc Như Lam nảy sinh ham muốn độc chiếm với mình, Mặc Khiêm Nhân không hề cảm thấy bài xích, tuy ngoài mặt bình thản nhưng trong lòng hẳn rất vui sướng, vì có cảm giác nên mới có ham muốn độc chiếm, mặc dù vẫn còn tồn tại một vài hạt sạn nhưng chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định sẽ quét sạch tất cả.

Bỗng có tiếng gõ cửa, giọng nói vui vẻ của Mina vang lên, “Lam Lam, Lam Lam cậu dậy chưa? Dậy mau nào, chúng ta đi chơi!”

“Cậu có thể nhỏ tiếng lại không?” Giọng nói lạnh nhạt của Thư Mẫn cũng truyền vào.

“Nhỏ tiếng sao mà gọi người ta dậy cho được?”

“Tiếng của cậu có thể đánh thức cả khách sạn ấy chứ.”

“Này!”

Mộc Như Lam nói cho họ biết mình đã dậy, cô đứng lên cầm quần áo vào phòng tắm thay đồ, chưa đầy hai giây sau lại chạy ra tìm quần lót, còn lắm bầm rằn quần lót ướt mặc thật khó chịu, Mặc Khiêm Nhân không thể không đắp chăn kín đến tận đầu, cố hết sức giữ cho mình bình tĩnh, rõ ràng hắn luôn có khả năng tự kiềm chế hơn người cơ mà...

Sửa soạn xong xuôi, Mộc Như Lam nhờ Mặc Khiêm Nhân buộc một chùm tóc đuôi ngựa, sau đó mới đi xuống lầu. Mina và Thư Mẫn đang chờ cô tại bàn cơm, Mộc Như Lam bảo muốn ra ngoài mua chút đồ, làm Mina không khỏi tự hỏi liệu có phải là đi cả đã ghé cô chơi hay không.

Có thể là vì dưới chân núi Alps rất yên tĩnh, không có ánh đèn neon, không có cuộc sống về đêm nhộn nhịp sôi động, cũng có thể là vì ban ngày chơi đã mệt nên tối qua rất nhiều người đi ngủ sớm, thành ra sáng nay trên đường cái đông người hơn một chút.

Evian có vài cửa hàng thời trang nhưng chúng đều nằm gần trung tâm thị trấn nên Mộc Như Lam phải băng qua khách sạn mới đến được. Cô lại gặp McGee, đầu hắn nhể nhại mồ hôi, không biết đã chạy hết bao nhiêu vòng. Thấy Mộc Như Lam, hắn nở một nụ cười tỏa nắng, “Hey! Lan, cô đi đâu thế?”

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn hắn, “Tôi đi mua vài thứ. McGee, hôm qua anh gọi điện thoại cho tôi à?”

McGee ngại ngùng, “Ha ha, tôi cũng muốn gọi nhưng lại thấy đường đột quá nên thôi.”

Mộc Như Lam quan sát hắn một hồi, nụ cười vẫn thường trực trên môi, “Vậy à... thế thì, bye bye.”

“Cô định đi đâu mua đồ thế? Tôi đi cùng cô.”

“Cảm ơn nhưng không cần đâu, người anh ầm mồ hôi cả rồi, mau về thay đồ đi kẻo bị cảm.”

Tạm biệt McGee, Mộc Như Lam tiếp tục mỉm cười bước đi. Bỗng nhiên, bước chân của cô khựng lại, cảm giác được có ai đó đang nhìn mình từ tầng ba khách sạn, cô ngẩng đầu lên, thế nhưng chỉ thấy một khung cửa sổ mở toang, rèm cửa màu vàng bay lất phất.

Lại là ảo giác? Mộc Như Lam hạ tầm mắt, tiếp tục ngậm nga tiến về phía cửa hàng trang phục.

Tầng ba khách sạn, phòng số 303.

Một người đàn ông mặc tây trang màu xám bạc đứng trước cửa sổ nhìn cô gái phía dưới đang dần đi xa, hắn nhếch miệng cười thích thú, chiếc điện thoại đen trên tay lóe lên những tia sáng lạnh thấu xương.

Điện thoại trong túi áo Mộc Như Lam rung lên, cô vừa đi vừa mở ra xem, gọi đến là một số lạ, Mộc Như Lam im lặng nhìn nó trong chốc lát, thấy đối phương không có ý định ngắt cuộc gọi, cô nhận máy, “Hello?”

Vẫn như tối hôm qua, đầu dây bên kia im phăng phắc tựa điện thoại của quỷ.

Mộc Như Lam nhẹ giọng gọi thử, “Jack?”

Người nọ không im lặng nữa mà bắt đầu cười trầm, cái kiểu cười như là giấu trong lồng ngực, khiến người ta không thể nào nghe rõ.

Mộc Như Lam nhìn về phía anh chàng họa sĩ đẹp trai đang ngồi trước tiệm bánh ngọt mà vẫy tay chào hỏi, cô mỉm cười gật đầu, chân vẫn đều đều bước đến cửa hàng trang phục.

“Anh đang ở đâu?” Mộc Như Lam cười hỏi.

Sau vài giây im lặng, bên kia truyền đến một giọng nam khàn khàn, “Nói cho cô biết thì cô sẽ một mình tới đây gặp tôi sao?”

“Vì sao lại là tôi?” Mộc Như Lam đi vào cửa hàng trang phục, vừa nghe điện thoại vừa lựa quần áo cho Mặc Khiêm Nhân. Ở địa điểm đã định có rất nhiều số điện thoại giống nhau phần đuôi, vậy mà hần lại run rủi chọn trúng cô, không biết nên gọi đây là bất hạnh của cô hay là bất hạnh của Jack.

“Đến lúc đó cô sẽ biết.”

“Địa điểm?”

“Có vẻ cô rất hứng thú với tôi.”

“Dĩ nhiên.” Cô cực kì mong đợi cuộc chạm trán với tên biến thái đầu tiên mình gặp, nhất định nó sẽ vô cùng mạo hiểm và kích thích.

“Cô cam đoan vị tiền sinh kia sẽ không đi cùng?”

“Nếu anh sợ hần đến thế thì được thôi.”

Bên kia đột ngột cúp máy, tựa hồ đã bị câu nói của Mộc Như Lam chọc giận.

Mộc Như Lam cắt điện thoại, nụ cười trên môi ngày một thâm trầm, rốt cuộc hần cũng không phụ sự kì vọng của cô, trước đây mỗi khi xem phim kinh dị, cô vẫn luôn mong đợi nửa đêm sẽ có quỷ gọi điện cho mình.

Nhân viên cửa hàng đồ mặc đưa quần áo cho Mộc Như Lam, thanh toán tiền xong, bỗng sực nhớ đến một điều, cô cười ôn nhu hỏi, “Có quần lót nam không?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: V40.3: Thuần túy (3)

Editor: MDL, Mèo Yt

Beta-er: Misery De Luvi

Sát nhân Jack Tay Quý rất giàu, gã thừa tiền mua vé máy bay và thuê khách sạn hạng sang. Gã có đầy đủ chứng minh thư, hơn nữa lý lịch còn khá sáng sủa. Gã biết một chút về tâm lý học và phân điều tra, bởi gã đã liên tục gây án thành công ngay trước mắt cục điều tra liên bang. Gã là kẻ tâm thần biến thái chống xã hội, coi giết người là niềm vui, lấy lột da làm mục đích. Gã phải sở hữu một đôi tay rất khéo léo thì mới có thể lột da người mà không làm hư hao chút gì. Gã còn hiểu biết về dược lý, bằng không đã chẳng thể giữ nạn nhân tỉnh táo suốt mười lăm phút sau khi bị lột da.

Thông minh, sức lực mạnh, khả năng nguy trang cao siêu, máu lạnh vô tình, đây là một tên tội phạm cực kì nguy hiểm.

Sau khi nghe Mộc Như Lam kể sơ qua, Mặc Khiêm Nhân đã định ra kẻ tình nghi đầu tiên là McGee. Hần sở hữu một đôi tay khéo léo, có thể dùng dao quân dụng Thụy Sĩ để lột vỏ cây trong thời gian ngắn, quan trọng nhất là hần từ Thụy Sĩ đến đây chưa được bao lâu, nghe nói là vì thấy nước ở đây tốt.

Jack nhả ra tin tức rằng gã sẽ tìm kiếm con mồi phù hợp ở Geneva, Thụy Sĩ, sau đó tiến hành giết người lột da. Địa điểm đã định chỉ cách thị trấn Evian một cái hồ, nơi đó chính là biên giới giữa Pháp và Thụy Sĩ, Mặc Khiêm Nhân không nghĩ Jack sẽ không vượt biên, tên đó cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì.

Dvorak là kẻ tình nghi thứ hai. Yêu cầu điền thông tin cá nhân lên truyền đơn là cách nhanh nhất và đơn giản nhất để biết được số di động của người khác, đã vậy sau khi phát truyền đơn tên này còn thường xuyên chạy tới khách sạn nơi Mộc Như Lam đang ở, rất có khả năng hần có mục đích khác.

Người họa sĩ trẻ tuổi thì có vẻ ít bị nghi ngờ. Hắn gầy yếu tinh tế, đẹp nhu nhược như một con khổng tước trắng, đôi tay kia thoát nhìn rất thích hợp để cầm bút vẽ, hình như hắn vốn không định lấy số điện thoại của Mộc Như Lam, lý do xin số cũng hoàn toàn bình thường, nhưng hắn vẫn thuộc diện tình nghi.

Tuy nhiên, những điều này chỉ dựa trên ấn tượng của Mộc Như Lam về người đã trực tiếp xin số của cô mà thôi, phạm vi tình nghi thực sự sẽ rộng hơn rất nhiều, ví dụ như truyền đơn của Dvorak có thể đã rơi vào tay nhiều người, trong đó đa phần là những người hắn không quen biết.

Thay xong quần áo mà Mộc Như Lam mua cho mình, Mặc Khiêm Nhân nhận được điện thoại từ FBI. Bọn họ đã liên hệ với cảnh sát hai nước Pháp và Thụy Sĩ, sẽ cố hết sức hỗ trợ khi Mặc Khiêm Nhân cần. Đặc biệt là trong tình cảnh nước Pháp đang liên tục xảy ra vụ án trẻ em mất tích, bọn họ rất hy vọng Mặc Khiêm Nhân góp tay phá vụ án này, đã có rất nhiều bà mẹ suy sụp vì mất con.

“Anh có nhận lời không?” Mộc Như Lam quay đầu lại hỏi khi cùng Mặc Khiêm Nhân xuống cầu thang.

“Tùy tình huống. Em chú ý nhìn đường đi.” Mặc Khiêm Nhân cẩn thận tránh đề va phải vật linh tinh.

Mộc Như Lam gật đầu, bây giờ kẻ mà hắn muốn bắt là tên tội phạm Jack từ Mỹ chạy sang cơ.

Thư Mẫn và Mina đang ngồi dưới lầu chờ Mộc Như Lam đi chơi chung, thấy Mộc Như Lam đi xuống cùng Mặc Khiêm Nhân, bọn họ kinh ngạc đến ngẩn người.

Mina đứng lên, tròn mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Mặc Mặc Mặc Mặc lão sư? Sao thầy lại ở đây? Hơn nữa... thầy, hai người...?”

Thư Mẫn ngồi im nhìn Mặc Khiêm Nhân chăm chăm, một lát sau lại quay sang nhìn Mộc Như Lam, thấy cô mỉm cười hồn nhiên như chẳng có chuyện gì, đôi mắt Thư Mẫn liền tối đi.

“Có việc.” Mặc Khiêm Nhân trả đúng hai chữ cho Mina, hắn liếc một cái làm Mina lập tức ngậm miệng không dám hỏi gì thêm, rõ ràng không có gì đáng sợ nhưng cô vẫn cứ kính sợ một cách vô thức.

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân cùng ngồi xuống cái bàn bên cạnh Thư Mẫn và Mina. Đợi bọn họ dùng bữa xong, Thư Mẫn cất giọng lạnh nhạt, “Mặc tiên sinh có việc, là việc liên quan đến hội trường à?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn Thư Mẫn, đôi mắt như có thể nhìn thấu mọi biểu hiện giả dối làm Thư Mẫn không khỏi biến sắc, thế nhưng cô vẫn cố nhịn, kiên trì nhìn thẳng lại hắn.

“Cũng gần như thế.” Mặc Khiêm Nhân dời mắt đi trước, vẫn đạm mạc như lúc hắn nhìn sang.

Thư Mẫn nhếch môi lạnh lùng, “Có thể nói là chuyện gì không?”

“Tôi nghĩ tôi không cần thiết phải nói cho cô chuyện gì cả.” Mặc Khiêm Nhân đáp mà không thèm ngẩng đầu lên. Thật tình, quả nhiên hắn cần phải đề phòng không chỉ nam mà còn cả nữ.

Mina ngồi cạnh hoàn toàn không chen vào nổi, có cảm giác như khói súng đang lan ra tứ phương. Thấy Mộc Như Lam trầm tư nhìn chăm chú vào điện thoại, cô tò mò nhoài sang, “Cậu đang nhìn cái gì thế?”

“Sao vậy?” Mộc Như Lam ngẩng đầu hỏi Mina, thuận tay bỏ điện thoại vào trong túi áo.

Mina còn chưa kịp nhìn thấy gì thì đã bị dời đề tài, “Thật ra, tớ muốn hỏi cậu một chút, Mặc lão sư ở đây, cậu... cậu còn đi chơi với bọn tớ không?” Dứt lời, Mina nhìn không được liếc Mặc Khiêm Nhân một cái. Cô cảm thấy thật rối rắm. Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân trông rất đẹp đôi, hơn nữa tình thấy trò cũng khá là lãng mạn, nhưng vấn đề là vẫn còn nhiều ứng cử viên sáng giá khác, chẳng hạn như Đoạn Nghiêu, ít ragiathé của Đoạn Nghiêu tốt gấp trăm lần một đứa con riêng của một gia tộc nghèo túng. Nhưng trên hết, cô quan tâm đến cảm nhận của Mộc Như Lam hơn, đúng là đau cả đầu, haiz.

“Chẳng phải cậu định đến nhà Dvorak tiên sinh ăn cơm sao?”

“Ai nha, anh ấy vẫn chưa mời tớ.” Mina nhăn nhó nói, mặc dù đây là yêu cầu Thư Mẫn đưa ra nhưng Dvorak phải mời thì cô mới đi, chứ mà hành xử táo bạo quá, đối phương lại đánh giá cô tùy tiện coi mò thì chết, cô là người con gái truyền thống đó nha.

Vừa nhắc tào tháo tào tháo tới, Dvorak mặc tây trang đen nhàn nhả tiến vào khách sạn, hắn vui vẻ chào hỏi, “Hi! Bé cưng Jenny, Lan, Mina...”

Mộc Như Lam để ý thấy Dvorak hơi sững người khi nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi nhiều. Chuyện này rất bình thường, trong khi Mộc Như Lam dịu dàng thuần khiết như thiên sứ làm người người yêu mến, Mặc Khiêm Nhân lại lạnh lùng đạm mạc tựa quân vương, khiến không ai dám tùy tiện khinh nhờn.

Mặc Khiêm Nhân chậm rãi quay đầu nhìn Dvorak ở phía sau, đôi mắt mà ngay cả tử tù cũng không dám nhìn thẳng nay găm lên người Dvorak làm cơ bắp của hắn căng lên, hắn nghi hoặc hỏi, “Tôi là Dvorak Sandy, anh là?”

“Amon.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên đáp.

Dvorak giọng gạo gặt đầu, nhìn thấy bé Jenny, hấn lập tức khom lưng bé bé lên, muốn nhờ đó dời đi sự chú ý của Mặc Khiêm Nhân.

Mộc Như Lam không nhìn Dvorak nữa mà bắt đầu chuyển sự chú ý sang cái tên của Mặc Khiêm Nhân, Amon... là tên vị thần tối cao được Ai Cập tôn sùng. So với cái tên Khiêm Nhân bình thường khiêm tốn, Amon cao quý có vẻ hợp với hắn hơn nhiều.

“Sandy tiên sinh là người Mỹ?” Mặc Khiêm Nhân buông dao nữa xuống.

Dvorak không ngờ Mặc Khiêm Nhân lại bắt chuyện với mình, vừa thụ sủng nhược kinh lại vừa cảm thấy ớn lạnh, cứ như hắn đang bị thẩm vấn chứ không phải chỉ trò chuyện bình thường.

“Không, không phải, tôi là người Pháp.”

“Anh thường xuyên đi du lịch?”

“Không, không có... Mina và bé Jenny đến nhà tôi nhé, tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa thịnh soạn cho hai người, được không?”

“...”

++++

Mộc Như Lam một mình rời khỏi khách sạn, dựa theo địa điểm được gửi đến điện thoại mà đi. Cô nở nụ cười, tâm trạng có vẻ rất tốt, ngay cả người đi cạnh cô cũng cảm thấy vui lây.

Jack, Jack Tay Quý, Jack Tay Quý giết người lột da...

Ha ha, thật đáng trông chờ. Nhưng hẹn gặp ở khách sạn liệu có ổn không? Lỡ như gã muốn giết cô hoặc cô muốn giết gã thì camera theo dõi ở đó sẽ làm bọn họ vướng tay cho xem. Hay là đối phương đã có chiêu bài khác? Ừm, có thể lắm, dù sao gã cũng là tên giết người hàng loạt đã xoay FBI Mỹ đến chóng mặt.

Cô cười cười, mái tóc đen mượt được buộc thành đuôi ngựa đung đưa theo mỗi bước chân.

++++

Khách sạn Evian.

Sau khi chắc chắn mình trông thật xinh đẹp quyến rũ, Âu Á Thần mới đến gõ cửa phòng 303, trong lòng tràn ngập niềm vui. Gõ mãi mà vẫn không thấy ai trả lời, chẳng lẽ anh ta ra ngoài rồi sao? Âu Á Thần định lấy điện thoại gọi thử nhưng nghĩ chập lại thôi, bọn họ mới quen biết chưa được mấy ngày, nếu mình nóng lòng dò hỏi thì sẽ không hay lắm...

Nghĩ vậy, Âu Á Thần chu miệng, quyết định về phòng lấy túi xách tìm Mộc Như Lam chơi, có lẽ lúc này vị họa sĩ kia đã hoàn thành xong bức tranh, các cô có thể đi chiêm ngưỡng kiệt tác rồi.

Mộc Như Lam đứng chờ thang máy, một lát sau, cửa thang máy mở ra, Mộc Như Lam bước vào, cô ấn phím tầng năm, cửa thang máy chậm rãi khép lại. Trước cánh cửa vừa đóng kín, Âu Á Thần cầm túi xách nhanh chóng rời khách sạn.

Thang máy đi thẳng lên tầng năm, xung quanh vắng tanh lạnh lẽo, vài chỗ trên tường còn chưa được trang hoàng tử tế, hình như đây tầng trên cùng của khách sạn Evian nhưng do chưa chuẩn bị xong nên tạm thời không nhận khách.

Cả tầng lặng ngắt, sàn không trải thảm, bước chân lộp cộp đều đều trên mặt sàn. Vì không có nhân viên nào làm việc nên đèn trên hành lang không bật, trông qua cực kì âm u.

“Hello?” Mộc Như Lam gọi một tiếng, âm thanh vang vọng lờ lờ bên tai.

Không có ai trả lời.

Điện thoại của Mộc Như Lam rung lên, lại là một cuộc gọi tới. Cô nhận máy, người bên kia im lặng không nói. Mộc Như Lam cúp điện thoại, chỉ chốc lát sau tiếng chuông lại vang lên, quý dị vô cùng.

“Xem ra ai đó rất thích đùa ác.” Mộc Như Lam mỉm cười đi dọc theo hành lang u ám. Khi đi qua một căn phòng, cô dùng tay huyếch nhẹ, dùng một chút, sau đó mở cửa ra.

Kẹt...

Đập vào mắt là một căn phòng trống không, ngoại trừ rèm cửa sổ lát phát đung đưa thì chẳng còn gì khác.

Mộc Như Lam đóng cửa lại, đi tiếp đến phòng thứ hai, thứ ba, vẫn không có gì, đến phòng thứ năm, cô nhìn thấy giữa phòng có một cái giá, trên đó đặt một tờ giấy.

Cô đưa mắt nhìn quanh một lượt, vẫn trống không như bốn căn phòng trước, chỉ có rèm cửa sổ lát phát đung đưa. Giữa khung cảnh im lặng đến quỷ dị, điện thoại của cô liên tục đổ chuông.

Mộc Như Lam đi đến trước cái giá, cầm lên tờ giấy đang bị đè dưới một hòn đá nhỏ, trên giấy ghi một câu tiếng Anh “I’m behind you” (Tôi ở sau lưng cô).

Người bình thường mà nhìn thấy tờ giấy kiểu này thì chắc hẳn đã giật mình quay lại đằng sau ngay, thế nhưng động tác của Mộc Như Lam lại rất ung dung tao nhã, cho dù sau lưng cô có một người đàn ông cao lớn đang đeo một lớp da đầm đĩa máu như vừa mới lột ra, cô cũng chẳng có vẻ gì là sợ hãi.

“Jack?” Mộc Như Lam nhìn người đang đứng cách cô không đến mấy bước chân.

Hắn hơi cúi đầu nhìn Mộc Như Lam, không nói gì, chỉ nâng tay về phía cô. Giấy tiếp theo, hắn đột nhiên co rúm người lại, ngã quỵ trên mặt đất.

“Ồi... Xin lỗi nhé, nhưng để đảm bảo an toàn thì tôi chỉ có thể làm vậy thôi.” Mộc Như Lam cười vô tội, như thể cô chỉ bất cẩn làm đổ chút nước lên chân hắn mà thôi.

Nhưng thực tế là chân của kẻ đeo lớp da máu kia đang chảy máu đầm đìa, có hai cái đinh dài màu bạc ghim xuyên qua bàn chân hắn, cố định hắn trên mặt đất.

“Đây là mấy bản đinh.” Giờ ra dụng cụ nhỏ bé trong tay, Mộc Như Lam chia sẻ với đối phương, “Tuy nhìn thì không có uy lực gì nhưng cấu tạo và lực bắn cũng không thua mấy bản đinh cỡ lớn là bao. Cầm cái này trong tay có khi người ta còn tưởng nó là cái ví đựng tiền ấy chứ, tôi tìm được ở trên mạng đây. Còn nữa, trên đỉnh của tôi có tấm thuốc tê nên hẳn sẽ không đau đớn lắm đâu.”

Lam Lam uy vũ!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: V41.1: Thật giả (1)

Editor: Lin

Beta-er: Misery De Luvi

Trên đỉnh có bôi thuốc tê, quả nhiên Jack chỉ đau đớn một lát rồi thôi, nhưng điều này cũng có nghĩa là hai chân hắn đã mất cảm giác, mà đã mất cảm giác thì dù có rút đinh ra cũng không thể nào dễ dàng di chuyển.

Trong căn phòng an tĩnh, rèm cửa sổ lát phát đung đưa, tiếng gió rít từ đâu vang vọng lại nơi này.

Vì chân đã mất cảm giác, Jack không thể không khụy gối xuống mặt sàn.

“Hửm?” Mộc Như Lam xem xét cái mặt nạ da người đầy máu, cô muốn gỡ ra xem một chút, vì thế bèn mở mấy bản đinh, nhắm ngay cánh tay của Jack. Nhận ra ý đồ của Mộc Như Lam, Jack lập tức giơ tay đầu hàng, hắn nói bằng giọng khàn khàn, “Có gì từ từ nói, động chân động tay không phải là chuyện thực nữ nên làm.”

Mộc Như Lam dừng tay, mỉm cười nhìn người đối diện, “Thế thì gỡ mặt nạ của anh ra cho tôi xem một chút đi.”

“Cô thật sự không sợ tôi?” Hắn không làm theo ngay mà chỉ hỏi lại.

“Tại sao phải sợ cơ chứ?” Nụ cười trên môi Mộc Như Lam sâu hơn một chút, “Chẳng lẽ anh không cảm nhận được sao?”

Không cảm nhận được? Làm sao có thể! Hắn đã cảm nhận được sợi dây liên kết giữa biến thái với biến thái! Hoặc là khát vọng tìm được đồng loại để kết làm bạn bè, hoặc là xem đồng loại thành con mồi rồi tìm cách giết chết để tăng thêm kích thích. Giúp đỡ hoặc tiêu diệt, thật hiển nhiên, Jack làm Mộc Như Lam cảm thấy hưng phấn, cô không có ý định làm bạn với hắn. Trong mắt cô, Jack, là con mồi.

Tuy nhiên, biến thái luôn hành động theo quy luật, cô sẽ không giết hắn ngay, cũng như Jack đã không lập tức giết Mộc Như Lam. Trước khi giết người,

bọn họ thường có một đoạn đối thoại tuyên bố chiến thắng, sau đó mới ra tay sát hại rồi cuối cùng là hưởng thụ thành quả.

Đối với bọn họ mà nói, đây quả thực chẳng khác nào huân chương.

“Jack.” Mộc Như Lam vươn tay về phía hắn, “Lột da người ta đeo lên mặt có vui không?”

“Ha ha ha ha ha... Dĩ nhiên là rất thú vị. Người ưu tú, người thành công, người thất bại,... người nào về nấy, lột da bọn họ rồi đeo trên mặt mình, tôi có thể hoàn toàn cảm nhận tâm tư của họ, cảm giác ấy thật tuyệt vời vì ha ha ha...” Jack mỗi lúc một hưng phấn, toàn thân bắt đầu run rẩy. Hắn nhìn Mộc Như Lam, trong mắt tràn đầy si mê và điên cuồng, “Tôi vốn không muốn giết cô, cô tuyệt vời, tựa như một thiên sứ, không ai ghét cô được, cô tuyệt vời!”

Mộc Như Lam mỉm cười, “Vậy sao bây giờ anh lại muốn giết tôi?”

“Oh, bởi vì tôi không khống chế được mình, tôi thường vô thức nhìn cô, sau đó sẽ nhìn không được muốn đứng ở góc độ của cô mà suy xét vấn đề, thậm chí là đặt mình vào thân phận địa vị của cô để nhận lấy sự yêu thích từ người khác. Tôi vốn muốn giết cô lột da, nhưng bây giờ tôi đã tìm được thứ chơi vui hơn.”

“Thứ chơi vui hơn à.” Mộc Như Lam nhếch khóe môi, thứ gì chơi vui hơn đây?

“Tôi sẽ lột da mặt cô ra, đi trải nghiệm cuộc sống và cảm nhận của cô, hiểu rõ cô! Tôi sẽ không để cô chết, tôi sẽ giúp cô thay đổi gương mặt, ở đây có rất nhiều da mặt, nghệ sĩ, luật sư, nhà khoa học, kẻ lang thang, gái gọi, xinh đẹp, xấu xí... Cô có thể tùy ý lựa chọn!” Jack càng nói càng kích động, nhịp thở cũng ngày một dồn dập, hắn rướn người về phía Mộc Như Lam cứ như muốn nhào qua vậy, hai cánh tay cũng không ngừng vờn đến thân thể cô.

Xem ra trong khi Mộc Như Lam muốn giết hắn thì hắn lại muốn làm bạn với Mộc Như Lam —— dựa theo thể giới quan biến thái của hắn.

Mộc Như Lam cười thâm thúy, thì ra đây chính là tư tưởng đồng loại sao? Thật mới lạ mà không kém phần quen thuộc, quả nhiên chỉ biến thái mới hiểu được biến thái.

“Hóa ra là thế.” Mộc Như Lan nhẹ nhàng lên tiếng, “Nhưng xin lỗi nhé, tôi không muốn làm bạn và cũng không muốn đưa da mặt cho anh đâu.” Cô lại gần hắn, đôi mắt xinh đẹp hơi tròn tròn, âm lượng giảm xuống một ít, như thể đang tiết lộ bí mật nào đó, “Để tôi biến anh thành một tác phẩm nghệ thuật đi.”

Thay vì bàn luận, Mộc Như Lam muốn giết hắn hơn, đôi tay cô ngửa cả lên rồi. Hành động lột da đúng là quá bất nhã, búp bê con rối của cô chẳng phải duyên dáng hơn sao? Biến thái không cùng đẳng cấp thật đáng ghét.

Mộc Như Lam đứng dậy nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi cái giá dùng để đặt tờ giấy, cô đi tới nhấc cái giá lên, nó khá giống một cái ghế đầu, mặt giá hình tròn, bốn chân đều làm bằng sắt cứng. Mộc Như Lam sờ sờ chân giá, nụ cười trên môi chột sâu thêm, “Tôi cảm thấy mình phải biến anh thành một con rối nghệ thuật thật đặc biệt.”

Jack trừng mắt nhỏ hết chỗ đỉnh đầu xuyên bàn chân, ngắt nổi chân đã mất cảm giác nên hắn chỉ còn có thể ngồi yên. Hắn cảnh giác nhìn thiếu nữ đang xách cái giá đi về phía mình, trong lòng dâng lên một linh cảm nguy hiểm, “Cô định làm gì?”

Mộc Như Lam mỉm cười lại gần Jack, cô vung cái giá lên, đập thật mạnh vào người hắn.

“Bốp!” Jack bị đánh ngã ra một đoạn, mặt nạ da người văng xuống đất, một bên đầu đã máu thịt lẫn lộn, hai mắt hắn hoa lên, suýt nữa thì bất tỉnh.

Mộc Như Lam thực sự muốn giết hắn.

“Một tên sát nhân hàng loạt tàn ác như anh, có giết chết cũng chẳng ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của tôi đâu.” Mộc Như Lam tiếp tục cầm cái giá đánh máu mà tiến về phía người đàn ông đang ngã không dậy nổi.

“Chờ, chờ đã...” Thấy động tác của Mộc Như Lam, người đàn ông bên kia vội vàng lên tiếng, thế nhưng Mộc Như Lam vẫn vô tình đập thêm một phát nữa.

Hắn đưa tay lên bảo vệ đầu, có cảm giác như cánh tay đã bị đập gãy.

Mẹ kiếp! Cô à này thật nhẫn tâm! Mà không, biến thái luôn luôn máu lạnh như vậy!

Vài giọt máu văng lên mặt Mộc Như Lam, mùi máu tanh nồng lướt qua đầu mũi làm Mộc Như Lam si mê khép hờ mắt, hương vị tuyệt vời, xúc cảm uơn ướm, quả thực khiến người ta mê mẩn...

“Chờ...” Thấy Mộc Như Lam chuẩn bị vung tay lần nữa, người đàn ông bắt đầu hoảng hốt, hắn sẽ thực sự bị giết mất!

Ngay lúc này, cánh cửa đang đóng đột ngột mở ra, Mặc Khiêm Nhân sắc mặt lo lắng xuất hiện ở ngưỡng cửa, vừa kịp chứng kiến cảnh Mộc Như Lam giơ cái giá định đánh chết người, “Lam Lam dừng tay!”

Nghe thấy giọng nói của Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam liền khựng tay lại, cái giá suýt soát dừng ngay trên đầu đối phương, cô nghiêng đầu nhìn ra cửa, về mặt vô hại đến lạ, “Khiêm Nhân?”

“Ừ.” Mặc Khiêm Nhân thờ phào, hần cất bước đi tới, đôi mắt màu đen phản chiếu hình bóng Mộc Như Lam, rõ nét tựa mặt gương. “Lại đây.”

Mộc Như Lam đứng bất động, cái giá trên tay cầm rất chặt, cô mỉm cười nhìn Mặc Khiêm Nhân, thản nhiên nói, “Nhưng em muốn giết hần.”

Người đàn ông suýt bị đánh chết hơi ngắc đầu, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Mặc Khiêm Nhân. Thấy thế, Mặc Khiêm Nhân neho mắt tỏ ra hết sức nguy hiểm, người nọ lảng tránh, sau đó quay lại nhìn khiêu khích.

Mặc Khiêm Nhân đến bên cạnh Mộc Như Lam, cầm lấy cái giá trên tay cô. Hần nhìn người nọ, giọng lạnh nhạt, “Hần không phải Jack.”

(MDL: Cá tháng 7 vui về!)

Mộc Như Lam ồ một tiếng, ngạc nhiên nhìn tên đàn ông suýt bị cô giết chết, hần ta không phải Jack sao? Nhưng rõ ràng cô đã ngửi được mùi đồng loại trên người hần cơ mà.

Bị người khác vạch trần, người đàn ông vừa thoát chết cũng không trốn tránh nữa, hần ngẩng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, giọng nói thành thực trầm ấm đầy sức hút, “Đã lâu không gặp, Amon.”

“Quả nhiên là anh.” Mặc Khiêm Nhân nhìn hần như nhìn một người chết, “Có lẽ tôi nên giết người diệt khẩu.” Bản tính của Mộc Như Lam đã bị phát hiện, chuyện này rất nguy hiểm, Mặc Khiêm Nhân tuyệt đối sẽ không để cô bị tống vào nhà tù dành cho kẻ biến thái.

“Xem ra bên trung Quốc không tung tin đồn thất thiệt, Amon đã thật sự rơi vào bẽ tình. Để tôi nghĩ xem nào, đây đúng là một chuyện cực kỳ mỉa mai, thân là nhà tâm lý học tội phạm đẳng cấp quốc tế mà lại yêu một kẻ biến thái, thợ săn yêu con mồi, đề tài này có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết lãng mạn đấy.” Ebert thâm thúy liếc Mộc Như Lam một cái, sau đó chuyển sang nhìn Mặc Khiêm Nhân chăm chọc.

Mặc Khiêm Nhân đánh bảo Mộc Như Lam, “Em về quán trọ trước đi.”

“Nhưng mà em muốn giết hần.” Mộc Như Lam tỏ vẻ vô tội, ánh mắt cô nhìn Ebert khiến hần không khỏi biến sắc.

“Không được.” Mặc Khiêm Nhân biết Mộc Như Lam từng giết không chỉ một người, những người cô giết đều rất đáng chết, cô cũng không hề để lại chứng cứ hay điểm khả nghi; nhưng nếu giết người ở đây thì sẽ rất khó xử lý, hơn nữa thân phận Ebert khá đặc biệt, giết hần ta sẽ dẫn đến một phản ứng dây chuyền lớn. Hần có thể chấp nhận Mộc Như Lam là kẻ biến thái, nhưng sẽ không bao giờ để cô trở thành một tên tội phạm bị truy nã, ần ần núp núp sống qua ngày.

“Tại sao?”

“Sẽ rất phiền toái. Trong quán trọ có người tìm em, em đi nhanh đi.” Những thứ hần nói với Ebert tiếp theo không thích hợp để Mộc Như Lam nghe.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân một hồi, sau đó bèn đưa máy bắn đinh cho hần, “Nếu như hần ta không nghe lời thì cứ thưởng cho hần một đinh, tốt nhất là bắn vào tiểu đệ đệ của hần.” Vừa dứt lời, cô theo bản năng quét mắt về phía đũng quần của Mặc Khiêm Nhân, nhất thời làm hần cứng cả người, lên tiếng thúc giục cô mau mau rời đi.

Ban nãy vì đột nhiên không thấy Mộc Như Lam đâu, Mặc Khiêm Nhân lo rằng cô gặp phải Jack mới vội vàng chạy đi tìm, nào ngờ Jack thì không thấy mà lại thấy tên Ebert này, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch ban đầu của hần.

“Anh đúng là thâm hại.” Ném cái giá qua một bên, Mặc Khiêm Nhân nhú mày nhìn cái máy bắn đinh trong tay, tại sao Mộc Như Lam luôn mang theo những thứ kỳ quái như vậy? Nhưng nhìn thâm trạng của Ebert bây giờ, xem ra dùng nó để tự vệ cũng không tệ.

“Bộ không phải tại bạn gái cậu bạn tặng chắc?” Ebert đưa tay lau máu trên mặt, đầu hần đau như búa bổ, hai cánh tay cũng đau rụng rời, nếu Mộc Như Lam đập cái giá xuống thêm lần nữa, hần chắc chắn sẽ đi gặp Thượng đế.

“Đáng đời.” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nói.

“Đồ vô tâm, tôi thật nghi ngờ, liệu có phải Amon cũng bị biến thái đồng hóa như cựu viện trưởng của bệnh viện Coen hay không.” Ebert vừa vát vả dùng áo khoác cầm máu vừa phun lời trào phúng.

Mặc Khiêm Nhân liếc hần một cái, “Anh đến đây làm gì?”

“Du lịch nhân tiện bắt tội phạm, không ngờ lại gặp một bất ngờ lớn như vậy, chỉ bằng nói là oangiangõ hẹp?”

Ebert là giáo sư đại học, cũng tốt nghiệp từ khoa tâm lý đại học Harvard giống như Mặc Khiêm Nhân, có điều hần khác Mặc Khiêm Nhân ở chỗ, sự si mê và hiếu kỳ của hần đối với biến thái thể hiện qua hành động nhiều hơn. Hần thường bắt chước hành động cử chỉ của tội phạm, giả vờ biến mình thành tội phạm, từ đấy tạo lập được mối liên kết tư tưởng với tên tội phạm kia, sau đó mượn sự liên kết này để tìm ra mục đích, động cơ, và tâm lý tội phạm. Thế nên hần đeo mặt nạ da người, tưởng tượng mình thành Jack, điều hần nói với Mộc Như Lam cũng chính là điều mà Jack muốn nói.

Ebert hết sức thích thú về điều này, đối với nội tâm của biến thái, hần có một sự hiếu kỳ mãnh liệt đến bất thường. Cái thiên phú này của hần là độc nhất vô nhị, gần như có thể so bì với Mặc Khiêm Nhân. Đáng tiếc là Mặc Khiêm Nhân luôn dẫn trước hần, mà càng làm cho hần ghét Mặc Khiêm Nhân hơn chính là, sau khi trở thành viện trưởng bệnh viện tâm thần, Mặc Khiêm Nhân không cho phép hần thăm vấn những tên biến thái có chi số thông minh cao.

Người yêu Mặc Khiêm Nhân là một sát nhân biến thái, đã vậy còn được hấn che chở hết lòng, chỉ cần tin tức này lộ ra ngoài, sự nghiệp sáng sủa của Mặc Khiêm Nhân sẽ đi tong, FBI sẽ không tin tưởng hấn nữa, bệnh viện Coen cũng sẽ không còn là địa bàn của hấn, hấn thậm chí còn có thể bị thẩm vấn, tạm giam, và bắt giữ.

Đứng càng cao, ngã càng đau, vì thế tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

Ebert rất mong đợi ngày mà chuyên gia tâm lý học tội phạm đại danh đình đình Mặc Khiêm Nhân rơi xuống thành một con chuột nhắt mất hết tất cả, bị người người phi nhổ thóa mạ.

Mặc Khiêm Nhân vô cảm nhìn Ebert, ánh mắt sắc bén khiến sống lưng Ebert thoáng căng thẳng. Nhìn cái gì, hả, nhìn cái gì? Sau bốn năm đại học, hấn đã sớm hiểu rõ tính cách của tên Mặc Khiêm Nhân này rồi. Trông thì lạnh lùng cao quý, nhưng chỉ cần nhìn vào cặp mắt kia là hấn đã biết, đây chính là một tên khốn thích làm theo ý mình – một tên khốn bất chấp mọi khuôn khổ. Đối với hấn, yêu một kẻ biến thái cũng không có gì quá khó chấp nhận, hấn yêu cô ấy, là yêu cả con người cô ấy, những kẻ lãng mạn chẳng phải đã nói vậy sao? Tóm lại, Mặc Khiêm Nhân muốn hấn bỏ qua chuyện ngày hôm nay.

Tiểu tử thú vị, rốt cuộc cũng có ngày thua trong tay hấn. Chỉ cần có thể, hấn bị đánh ra nông nổi này cũng xem như không lỗ vốn!

Tóm tắt tập phim kì này:

Lam Lam uy vũ!

Tác giả chơi đều, Ebert chơi đại.

A Khiêm bắt đắ dĩ làm anh hùng cứu mỹ nam.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: V41.2: Thật giả (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

“Chuyện này coi như chưa từng xảy ra, anh không được đi tìm cô ấy nữa.” Sau vài giây trầm mặc, Mặc Khiêm Nhân bá đạo nói.

“Tôi có thể bỏ qua chuyện lần này.” Dù sao cũng tại hấn tự tìm ngược và coi thường độ nguy hiểm của Mộc Như Lam trước. Ebert nhếch môi cười chế giễu, “Nhưng bộ cậu tưởng như vậy là đã an toàn rồi sao? Đừng nói là cậu đã bị tình yêu làm mù quáng đến mức quên luôn tri thức của mình đấy nhé.”

Mặc Khiêm Nhân im lặng hồi lâu, hấn nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, “Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Cô ta không cần cậu bảo vệ.” Cảm giác được thuốc tê sắp hết tác dụng, Ebert vừa nhức trướng nhìn cái chân bị đâm thủng vừa nhân cơ hội châm chọc Mặc Khiêm Nhân, “Đừng quên, kẻ đặc biệt sẽ thu hút những quần thể đặc biệt. Sự đặc biệt của cô ta chắc hấn cậu đã biết, cho dù cô ta không gây rắc rối thì rắc rối cũng sẽ tự tìm đến cô ta. Hào quang thánh thiện sẽ hấp dẫn vô số sinh vật hắc ám, hoặc chúng chiếm hữu, hoặc chúng tiêu diệt; mà bóng tối thuần túy giấu dưới vầng hào quang cũng sẽ hấp dẫn những sinh vật hắc ám khác – cũng chính là bệnh nhân tâm thần biến thái, đến gần gũi cô ta. Cậu cứ tưởng tượng đi, sẽ có ngày từng tên biến thái lần lượt xuất hiện bên cạnh cô ta để ăn thịt hoặc kết làm bạn bè, rồi thêm hàng tá chuyện kinh khủng đáng sợ khác nữa. Cậu không bảo vệ được cô ta đâu. Vấn đề không phải ở năng lực của cậu, mà là ở con người cô ta.”

Nói tóm lại, Mộc Như Lam chính là một cái cá thể đầy rắc rối, cô không gây rắc rối thì rắc rối cũng sẽ tìm tới cô, hơn nữa những rắc rối này còn có phần đặc biệt đến đáng sợ.

Mặc Khiêm Nhân không chỉ phải đề phòng đàn ông đàn bà mà còn phải đề phòng cả đám biến thái luôn ẩn mình trong tối!

Mộc Như Lam quả thực chính là một miếng mồi ngon mà người ta nhìn thôi cũng đã thèm rõ dãi!

“Yêu người như thế chẳng khác nào tự hại mình, tôi khuyên cậu một câu, ‘buông dao mổ, quay đầu là bờ’.” Mới chỉ nghĩ đến cảnh ngày ngày thấp thỏm đề phòng là Ebert đã thấy nhức cả trứng, sống chung thế quái nào được, rõ ràng là một đại tổ tông, đã vậy còn bị tâm thần biến thái nữa chứ, ai biết có

ta có giết mình trong lúc ngủ hay không, nhớ lại thủ đoạn độc ác của Mộc Như Lam ban nãy... Chết tiệt, đầu đau! Tay đau! Chân đau! Bì đau! Cả người chỗ nào cũng đau!

Mặc Khiêm Nhân liếc Ebert một cái rồi nhấc chân đi thẳng, nếu Ebert đã đồng ý giữ kín chuyện Mộc Như Lam thì chẳng việc gì phải nán lại nữa, hẳn không muốn nhiều lời với một kẻ lúc nào cũng ra vẻ đứng đắn lịch thiệp mà sau lưng lại om sòm vì mấy tên biến thái.

“... Gọi xe cứu thương cho tôi coi!” Ebert nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Mặc Khiêm Nhân, còn bày đặt làm dáng cao cao tại thượng! Tuy tốt nghiệp cùng năm nhưng tốt xấu gì ông đây cũng lớn hơn cậu mấy tuổi cơ mà! Thật vô lễ!

“Anh dám đến bệnh viện thử xem.”

“Đây là tại bạn gái cậu đánh tôi!” Đã thế còn suýt chút nữa đánh chết!

“Đáng đời.”

++++

Xuống tới đại sảnh tầng một, Mộc Như Lam liền gặp Âu Á Thần vừa trở lại từ nhà trọ. Âu Á Thần nghĩ là Mộc Như Lam đến tìm mình nên cũng không hỏi nhiều, chỉ kích động kéo cô chạy đến chỗ vị họa sĩ kia.

“Tớ nói cậu nghe, hóa ra anh ta là họa sĩ nổi tiếng!” Âu Á Thần phấn khích nói, “Cậu còn nhớ Laurence Monde không?”

Mộc Như Lam nghĩ một lát rồi lắc đầu, tên người nước ngoài quá dài, nếu không quen thì cô sẽ không để tâm, hơn nữa cô cũng không biết người nước ngoài nào nổi tiếng ngoại trừ hiệu trưởng của một vài ngôi trường danh giá.

“Ừm... Nói thế nào nhỉ... Anh ta chính là nhiếp ảnh gia đã đến học viện Lưu Tư Lan các cậu vào ngày kỉ niệm thành lập trường, hôm đấy tớ thấy anh ta chụp ảnh cậu. Nhiếp ảnh gia người Pháp Laurence Monde nổi tiếng chuyên chụp ảnh cho hoàng thất các nước. Gamela Monde em trai anh ta là một họa sĩ có tiền đồ tươi sáng, năm nay mới hai mươi tuổi, cách đây không lâu còn mở triển lãm tranh ở Mỹ.” Hôm qua Âu Á Thần đọc tạp chí trong khách sạn mà giật cả mình, cứ tưởng chỉ là một nghệ sĩ đường phố diện mạo dễ nhìn thôi, ai ngờ lại là một thiếu gia có tiền có thế.

Mộc Như Lam bình thần gật đầu, thoát nhìn cực kì đối lập với vẻ phấn khích của Âu Á Thần, “Rồi sao nữa?”

“Rồi...” Âu Á Thần dừng một chút, có hơi ngạc nhiên khi thấy Mộc Như Lam bình tĩnh đến như vậy, cô buồn bực nói, “Cậu không thụ sủng nhược kinh chút nào hay sao? Một họa sĩ danh tiếng vẽ cho chúng ta hai bức họa đấy.” Đó là niềm khao khát của bao nhiêu người a! Sau khi gia công từ tế, bức họa nhất định sẽ tính mỹ vô cùng, đem đi bán đấu giá thì hốt bạc!

Mộc Như Lam cười nhạt nhìn lên bầu trời xanh, hôm nay thời tiết thật tốt, không mây mưa gì cả, tuy vậy vẫn không có ánh mặt trời.

Gamela sống ngay sau tiệm bánh ngọt, trong một căn biệt thự hai tầng tràn ngập hơi thở đồng quê, trông qua rất hòa hợp với khí chất nghệ sĩ của anh ta.

Vào ngõ nhỏ bên cạnh tiệm bánh ngọt, đi thêm vài mét là sẽ thấy căn biệt thự và cả chàng họa sĩ đẹp trai đang vẫy tay với các cô từ ban công tầng hai.

Anh ta nhanh nhẹn chạy xuống nghênh đón hai người, mái tóc dài mềm mại ngoan ngoãn xoắn quanh cổ, áo gió sạch sẽ trắng tinh tuom, mắt xanh như ngọc đẹp đến mê hồn.

“Bây giờ biết thân phận của anh ta rồi, tớ càng nhìn lại càng mê.” Âu Á Thần vừa đi vừa ghé tai Mộc Như Lam nói.

“Thế ngài giáo sư của cậu đi đâu rồi?” Mộc Như Lam trêu chọc.

“Anh ta lặn mất tăm từ hôm qua, tớ tìm không ra.”

Thấy Âu Á Thần vẻ mặt rầu rầu, Mộc Như Lam chợt nhớ tới người đàn ông suýt bị cô giết chết, nghĩ bụng có lẽ hẳn sẽ không trùng hợp là vị giáo sư kia đâu, mà nếu có thì... thú vị thật đấy.

Hai người đi tới cửa chính, Gamela vui vẻ mời bọn họ vào, “Rất cảm ơn các cô vì đã dành thời gian đến xem tác phẩm của tôi.”

Âu Á Thần khoát tay, “Có gì đâu, nhân vật chính trong tác phẩm của anh là tôi Lam Lam mà. Anh đặt bức tranh ở đâu vậy?” Cô nhìn quanh một lượt.

Tầm mắt của Gamela dừng lại trên người Mộc Như Lam, đôi mắt xanh sáng sủa như biển rộng, “Ồ dưới tầng hầm, có điều đã đến đây rồi, nếu các cô không ngại, chúng ta dùng chút trà cho ấm bụng trước được không?” Anh ta chỉ vào cái bàn thấp kiểu Nhật đặt giữa phòng khách trải kín tatami, nước nóng đun sẵn nghi ngút khói.

Âu Á Thần thầm cảm thán thật không hổ là người làm nghệ thuật, diện mạo đẹp, khí chất tốt, đến cả cách sống cũng đầy nghệ thuật.

“Dĩ nhiên.”

Mộc Như Lam và Âu Á Thần ngồi quỳ gối trên chiếu tatami. Gamela vào bếp bung ra hai đĩa bánh ngọt thơm ngào ngạt. Âu Á Thần bị mùi thơm hấp dẫn, đang định vươn tay lấy thì Gamela lại đặt món bánh cô ưa thích xuống chỗ Mộc Như Lam. Biểu hiện ân cần quá rõ ràng, người nước ngoài cầu yếu

lúc nào cũng thẳng thắn như vậy sao? Mà không, con người Pháp vốn nhiệt tình chủ động, có lẽ cầu yếu như vậy đã là rất nội liễm.

Mộc Như Lam cười nhẹ nhìn tư thái pha trà của chàng trai đối diện, bàn tay mảnh khảnh tinh tế như trời sinh để làm nghệ thuật, động tác hơi trúc trắc, có vẻ mới chỉ học pha trà gần đây, nhưng nếu chưa gặp qua nghệ nhân trà đạo thực thụ thì sẽ chẳng ai cho rằng động tác của anh ta không đủ đẹp. Trong kí ức của Mộc Như Lam, cũng từng có một người đàn ông thường trà tao nhã đến ưu mỹ như vậy.

“Cho cô.” Gamela đưa một tách trà tới trước mặt Mộc Như Lam, cô tiếp lấy, nhìn chất lỏng xanh nhạt bập bênh trong tách sứ trắng, hương thơm dịu nhẹ theo làn khói lãng đãng nơi chớp mũi.

“Ừm... Trà ngon!” Mộc Như Lam còn chưa uống mà Âu Á Thần bên kia đã xong một tách, cái ấm như lan đến tận chân làm cô cười tí mắt.

Gamela nhìn Âu Á Thần một cái rồi quay sang Mộc Như Lam, trong mắt hiện rõ vẻ chờ mong, “Cô cũng thử xem.”

Mộc Như Lam nhẹ nhàng để nước trà chạm vào cánh môi, thỏa lòng mong đợi của chàng trai đối diện.

Âu Á Thần vừa ăn bánh vừa chú ý Mộc Như Lam và Gamela, trông Gamela có vẻ nghiêm túc, nói không chừng anh ta sẽ theo Mộc Như Lam về Trung Quốc ấy chứ. Nghĩ đến đó, Âu Á Thần lập tức cảm thấy đáng báo động, cô rất thích Mộc Như Lam, anh họ Âu Khải Thần của cô cũng thích Mộc Như Lam, nước phũ sa không chảy ruộng người ngoài!

Âu Á Thần káo liên hai mắt, nhanh chóng ăn hết mấy miếng bánh còn lại trong đĩa rồi chỉ vào cái đĩa không mà hỏi Gamela, “Cái này còn chứ?”

Gamela gạt đầu, đứng dậy đi vào bếp. Âu Á Thần cũng tìm lý do đi theo.

Cô thấy Gamela khom lưng lấy cái gì đó trong tủ lạnh, chiếc cốc trắng nổi lên. Âu Á Thần đến gần định vỗ vai anh ta bảo Mộc Như Lam là danh hoa đã có chủ này nọ, nào ngờ lại phát hiện trên gáy Gamela có một vết thương dài, thoát nhìn giống như sẹo, nhưng kỳ cục ở chỗ, vết thương này vòng một vòng ra trước cổ anh ta, phải hoàn cảnh nào mới có thể gây ra một vết thương quái lạ đến như vậy?

Phát hiện sau lưng có người, Gamela ngoái đầu lại thì thấy Âu Á Thần đang nhìn cổ mình chằm chằm, đôi mắt xanh biển liến xẹt qua một tia nguy hiểm, anh ta đứng thẳng dậy, xoay người hỏi Âu Á Thần, “Có chuyện gì sao?”

Lúc này Âu Á Thần mới hoàn hồn, vội lúng túng phẩy tay, “Không có gì, tôi chỉ định nhìn xem anh làm bánh như thế nào thôi.” Cô cảm thấy vết thương kia thật bất thường nhưng lại không dám hỏi, sợ đụng chạm đến kí ức đau thương nào đó của Gamela.

Gamela cười, “Đây là bánh tôi mua ở tiệm bánh ngọt phía trước, chỉ cần hâm lên là có thể dùng.”

“Vậy à.” Âu Á Thần nhìn Gamela bỏ bánh vào lò vi sóng, nhin không được muốn đánh giá khuôn mặt anh ta, “Hai anh em anh trông không giống nhau lắm.” Trong ấn tượng của cô, Laurence Monde có vẻ nam tính ngời ngời, Gamela thì hơi âm nhu nhưng vẫn rất đẹp trai.

Gamela ngay tức khắc nhìn về phía Âu Á Thần, đôi mắt xanh như chuyển sang màu đen trong chớp mắt, Âu Á Thần thấy mà rung mình, “Sao vậy...”

“Cô biết anh tôi?”

Âu Á Thần chần chừ gạt đầu, cũng coi như biết, tuy chưa bao giờ liên lạc hay trò chuyện với anh ta.

Gamela đột nhiên sập lò vi sóng lại rồi nhìn chằm chằm vào nó mà nói, “Tôi chợt nhớ có chuyện phải làm, chúng ta đi xem tác phẩm của tôi đi.”

Âu Á Thần gạt mình, ngo ngắc gạt đầu, “Được.” Cô nhủ mày đi ra ngoài, kỳ quái, vì sao cô lại cảm thấy có gì đó không ổn?

“Lam Lam, xuống xem tranh với Monde tiên sinh nào.” Âu Á Thần tuy cảm thấy sai sai nhưng lại không biết là sai ở đâu, vì vậy cũng không suy nghĩ nhiều.

“Ừ.” Mộc Như Lam đứng dậy. Gamela thấy tách trà của cô đã cạn, trong mắt hiện lên một sắc thái quý dị.

Anh ta dẫn Mộc Như Lam và Âu Á Thần ra sau cầu thang rồi khom lưng kéo mở cánh cửa nằm trên sàn, để lộ một lối đi thông xuống dưới. Gamela đi trước dẫn đường, trên tay cầm một cái đèn nhỏ. Âu Á Thần theo sau không nén nổi tò mò, “Vì sao lại đặt tranh dưới tầng hầm? Chỗ này vừa ẩm ướt vừa âm u không có ánh mặt trời.”

Gamela trả lời mà không quay đầu, chất giọng sâu thẳm chìm nổi giữ bóng tối lặng thinh, “Vi tác phẩm nghệ thuật của tôi rất hợp để cất giữ ở một nơi âm u.”

Âu Á Thần nhủ mày định hỏi thêm nhưng lại thấy Gamela quẹo vào một gian phòng, ánh đèn sáng ngời từ đó lan tỏa, cô không khỏi thả lỏng chân mày, coi như an tâm một ít.

“Lam Lam.” Âu Á Thần gọi ra sau.

“Ừ.” Mộc Như Lam thản nhiên đáp, tầm mắt đảo qua mặt tường gồ ghề, trên đấy có vài mảng đỏ loang lổ như vết máu. Cô hơi hạ mí mắt, theo Âu Á Thần đi vào trong phòng.

Căn phòng rộng rãi sáng ngời gần như trống không, giữa phòng đặt một đài đá trông khá giống bàn thờ, gần đó có một cái tủ kính đơn điệu dựa vào tường, bên trong chính là những “tác phẩm nghệ thuật” quý giá được phủ bằng vải trắng.

“Cách” một tiếng, Mộc Như Lam và Âu Á Thần ngoái đầu thì thấy Gamela đang đóng cửa lại, ngón tay trắng nõn cầm chìa tra vào ổ, sau khi đã khóa kĩ càng, anh ta xoay người mỉm cười với hai thiếu nữ.

Thấy vậy, Âu Á Thần thắc mắc cực kỳ, thể nhưng lực chú ý của cô bỗng bị một thứ khác hấp dẫn, cô cau mày, bất khả tự nghị nhìn Gamela, “Sao mũi anh... có vẻ lệch lệch?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: V42: Siết chặt

Editor: Y Son, Mèo Yt

Beta-er: MDL, Huyết Băng Tử, Thanh Lê

Mina dắt bé Jenny theo Dvorak đến nhà hân. Nhà của Dvorak không nằm trong thị trấn mà nằm ở một nơi hẻo lánh gần hồ Geneva. Ngôi nhà gỗ gồm có hai tầng và một kho chứa đồ.

Tuy là con nhà giàu nhưng Mina không có kiểu tính tình cậu ấm cô chiêu, hơn nữa lại đang rơi vào bế tắc nên dù Dvorak thoát nhìn không mấy khá giả, cô cũng chả thấy vấn đề gì.

“Vào đi.” Dvorak mở cửa mời Mina và bé Jenny vào nhà, hân nhìn bé Jenny tết tóc hai bím, ánh mắt thoáng lộ vẻ hưng phấn si mê.

Căn nhà bài trí vô cùng đơn giản, giữa phòng khách có một bộ bàn ghế giản dị bằng gỗ. Mina tò mò quan sát xung quanh rồi đi vào phòng bếp, ở đây chẳng có gì ngoại trừ một cái nồi đựng thịt còn dư, một mùi hương kì lạ từ đó tản ra, không biết có phải thịt đã thiu hay không.

“Chỗ anh chẳng có gì để ăn cả, lẽ nào anh đang trông chờ một bữa trưa thịnh soạn từ trên trời rơi xuống?” Mina cười trêu Dvorak nhưng khi xoay người thì lại không thấy bóng dáng hân đâu, cả bé Jenny cũng đã biến mất, “Dvorak? Jenny?” Cô ngạc nhiên dợm đi ra ngoài tìm hai người, bất cẩn đụng phải cái thìa trong nồi thịt khiến nó rơi hết xuống sàn nhà.

“A, chết rồi!” Mina hét hoảng nhìn thịt rơi đầy sàn, vội vàng nhặt nồi và thìa lên. Đang định tìm chỗ để dọn sạch chỗ này, cô bỗng dừng để ý thấy một thứ.

Mina nhìn chăm chú vào đồng lõa xộn dưới sàn, cô cúi xuống, lấy thìa gạt thịt ra để nhìn rõ hơn, đến khi đã thấy thứ mình muốn thấy, Mina lập tức cứng đờ cả người. Đó là một bàn tay đã chuyển sang màu đường cháy, năm ngón tay nho nhỏ, ban đầu cô cứ tưởng đó là mấy cái móng gà dị dạng nhưng khi nhìn kĩ thì biết là không phải, đó rõ ràng là bàn tay người! Kích thước nhỏ như vậy, chỉ có thể là tay trẻ con!

Trời ơi!

Mina hoảng sợ, trái tim đập nhanh liên hồi, cô dường như đã xác định rõ nồi thịt trước mặt là thứ gì nên ánh mắt nhìn những vật khác cũng sắc bén hơn, Mina còn nhìn thấy bên cạnh bàn tay nhỏ kia là một đoạn cánh tay, cổ tay, thậm chí cả một cái lỗ tai!

Trong đầu Mina hiện lên tin trẻ con mất tích trên một tờ báo mà cô đọc cách đây không lâu tại nhà trọ, Dvorak rất để ý bé Jenny, dường như mỗi lần đến nhà trọ hân đều không quên nhìn cô bé, cô vốn tưởng hân rất thích trẻ con, nhưng mà bây giờ...

Jenny!

Mina giật mình muốn chạy đi tìm, thể nhưng gáy của cô bỗng đột nhiên đau nhói, trước mắt tối sầm, Mina lâm vào hôn mê...

++++

“Sao mũi anh... có vẻ lệch lệch?” Âu Á Thần khiếp sợ nhìn chăm chăm vào mũi của Gamela, chẳng lẽ cô nhìn lầm? Vì góc ánh sáng chẳng? Hay là do anh ta mới đi phẫu thuật chỉnh hình, vừa rồi chẳng may va chạm mạnh nên cái mũi mới bị lệch đi?

Gamela không để ý tới lời nói của Âu Á Thần, gãi bình tĩnh đưa tay chỉnh cho chiếc mũi về đúng vị trí, sau đó bước đến chỗ tủ kính đựng các tác phẩm nghệ thuật của mình. Mộc Như Lam nhìn thoáng qua cánh cửa bị khóa, “Vì sao phải khóa cửa?”

“Làm vậy sẽ tiện cho chúng ta thưởng thức tác phẩm nghệ thuật hơn.” Gamela cười trả lời. Âu Á Thần tròn mắt nhìn Gamela, vì sao khuôn mặt của anh ta lại cứng nhắc như vậy? Rõ ràng anh ta đang cười nhưng da mặt lại không hề chuyển động, cứ như thịt cười mà da không cười.

Âu Á Thần nép sát vào người Mộc Như Lam, ghé tai cô nói nhỏ, “Lam Lam, cậu có thấy hình như Gamela không được bình thường không?”

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Gamela đang đứng trước tủ kính, “Hắn ta vốn không phải người bình thường.”

Nghe Mộc Như Lam nói vậy, Âu Á Thần giật mình, cô muốn hỏi thêm nhưng lại bị giọng nói của Gamela chen ngang, “Các quý cô xinh đẹp, hãy nhìn xem, đây chính là các tác phẩm nghệ thuật trân quý trước nay chưa từng có của tôi!”

“Phật” một tiếng, tấm vải bị Gamela kéo xuống, ánh đèn chiếu vào tủ kính trong suốt, làm những tác phẩm nghệ thuật hiện rõ trước mắt Mộc Như Lam và Âu Á Thần, Âu Á Thần hoảng sợ hét toáng lên.

Bên trong tủ kính trưng bày những tấm da mặt của nhiều người khác nhau, tất cả đều bị lột từ cổ họng ra tận gáy!

Âu Á Thần sợ tới mức ôm chặt lấy cánh tay Mộc Như Lam, cô đang định nói với Mộc Như Lam cái gì đó thì bỗng dung thấy đầu óc choáng váng, “Lam Lam..” Âu Á Thần mềm nhũn người, “Lam Lam, tớ cảm thấy... tớ...”

Sau đó Âu Á Thần té xỉu.

“Á Thần?” Mộc Như Lam ngồi xổm xuống đẩy đẩy Âu Á Thần, thấy cô ấy đã hôn mê bất tỉnh, cô liền quay sang nhìn Gamela, ánh mắt mang theo vài phần cảnh giác, “Chuyện gì xảy ra? Anh đã làm gì với cô ấy?”

“Ôi, thân ái, chúng ta nói chuyện thẳng thắn một chút đi.” Gamela mê muội nhìn những tấm da mặt trong tủ kính, chúng luôn chân thật như vậy, gã vẫn nhớ y nguyên cảnh tượng chủ nhân của chúng mất đi chúng trong đau đớn quằn quại. Chà, cảm giác đó thật tuyệt vời, tuyệt vời đến say đắm! Gamela quay sang ngắm Mộc Như Lam, trong mắt lộ rõ vẻ si mê điên cuồng, một cô gái xinh đẹp tựa thiên sứ, không biết khi ra tay gã sẽ có cảm xúc gì đây? Gã thực sự muốn biết, thực sự muốn ném thừ... Ừc... Gã đã thêm lắm rồi.

“Thẳng thắn? Về cái gì?” Mộc Như Lam lấy điện thoại ra, phát hiện nơi này không có tín hiệu.

“Đừng lãng phí thời gian, ở đây không bắt được sóng điện thoại đâu.” Gamela hưng phấn trả lời, sau đó gã mở tủ kính, lấy ra một cái hộp nhỏ, cái hộp có ba tầng, tầng trên cùng đặt một hàng dao to nhỏ khác nhau, tất cả đều sáng loáng và sắc bén.

Mộc Như Lam nhìn người đàn ông đang cầm dao tiến về phía mình với vẻ mặt cuồng si, “Anh không phải Gamela?”

“Ha ha ha... đương nhiên không phải, khuôn mặt này là tác phẩm mới nhất của tôi, là con mồi bị tôi lột da mấy tháng trước ở Mỹ, nghe nói đám FBI ngu si vẫn chưa điều tra ra thân phận của hắn, bởi vì tôi đã lột luôn vân tay rồi.” Gamela hứng khởi như đang khoe chiến tích vinh quang.

FBI... Được lắm, tên này mới đúng là Jack Tay Quý...

Mộc Như Lam chưa kịp nói thêm gì thì đã thấy đầu óc choáng váng, cô cau mày lắc lắc đầu, cố gắng giữ tỉnh táo nhưng cuối cùng vẫn bất lực nhắm mắt lại, mặc cho mình ngất đi.

Gã đã bỏ thuốc vào tách trà.

Gamela, không, Jack nở nụ cười quỷ dị, gã ngồi xổm xuống bên cạnh Mộc Như Lam, nhẹ nhàng lướt con dao trên khuôn mặt trắng nõn của cô, lưỡi dao bạc lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, sắc bén như có thể cắt vào làn da mịn màng kia bất cứ lúc nào.

“Thật quá hấp dẫn, đứng từ xa tôi vẫn có thể ngửi thấy hương thơm ngọt ngào trên người cô, vốn dĩ cô không phải mục tiêu của tôi, tôi cũng không có ý định giết cô, nhưng bây giờ... ừc... tôi muốn lột da toàn thân cô, như vậy tôi sẽ hoàn toàn biến thành cô... ừc... cô nên cảm thấy vinh hạnh thì hơn, đây là lần đầu tiên tôi muốn lột da toàn thân một người đây...” Jack cầm dao lướt quanh mặt Mộc Như Lam một cách chậm rãi trong khi đôi mắt vẫn si mê nhìn cô.

Sau đó gã lại chuyển tầm mắt sang Âu Á Thần cũng đang hôn mê bất tỉnh, trước khi lột da Mộc Như Lam, gã phải lột da của con mồi đã định này cái đã, tuy cô ta chẳng có gì đặc biệt nhưng đây là người mà gã cần để chuyển mặt mã cho FBI, gã là một công dân tốt nên không thể nuốt lời được.

Phần đuôi số điện thoại của Âu Á Thần hơi giống với số sim A của Mộc Như Lam, Jack đã theo dõi Âu Á Thần ngay sau khi được cô cho số, chỉ là không ngờ Mộc Như Lam lại hấp dẫn đến như thế, vì vậy lần này, gã quyết định giết hai người, tạo ra hai tác phẩm nghệ thuật!

++++

Nhà trọ.

Mặc Khiêm Nhân bôi thuốc cho Ebert, tự tay bôi thuốc mới biết Mộc Như Lam ngoan độc tới mức nào, cũng may khả năng chịu đòn của Ebert khá tốt, nếu yếu hơn một chút thì đã sớm bị đánh chết hoặc chết vì mất máu quá nhiều rồi.

Vào nhà vệ sinh rửa tay thật sạch rồi đi ra, hắn lấy di động định gọi cho Mộc Như Lam, bây giờ đã gần trưa, hắn muốn ăn trưa cùng cô. Nào ngờ, Mặc Khiêm Nhân còn chưa kịp bấm số thì đã nhận được một cuộc gọi từ phía cảnh sát.

“Chuyện gì?” Hắn bắt máy.

“Chúng tôi vừa nhận được hai cú điện thoại báo nguy từ thị trấn Evian, nói có hai đứa trẻ mất tích, chúng tôi nghỉ ngơi...”

Sau dịp năm mới, cứ cách một khoảng thời gian là nước Pháp lại có trẻ em mất tích liên tiếp ở nhiều nơi, cảnh sát nhận định là cùng một thủ phạm, không hề tìm thấy thi thể hay manh mối gì, cứ như thể bọn trẻ đã bốc hơi. Những trường hợp tội phạm này sẽ nghỉ ngơi một lúc, không ngờ hần lại xuất hiện ở thị trấn Evian!

Nạn nhân lần này là hai bé gái bảy tuổi đã mất tích được năm ngày. Vì sao mất tích năm ngày mới đi báo cảnh sát? Đó là vì hai đứa trẻ là bạn thân, rất hay đến nhà nhau chơi rồi ở lại qua đêm, thị trấn Evian khá nhỏ, hầu hết các gia đình đều có quen biết, nơi này vốn yên bình nên bọn họ hết sức an tâm, nói cho cùng thì trước giờ có xảy ra chuyện gì đâu? Hôm rời nhà, hai đứa trẻ đều nói với bố mẹ là đến nhà bạn thân chơi vài ngày, bố mẹ hai bên đều tin thật, mãi cho tới sáng hôm nay, một bà mẹ nhớ con tìm đến gia đình bên kia thì mới phát hiện bọn trẻ đã mất tích!

Phía cảnh sát cho rằng thủ phạm có thể đã giả dạng làm khách du lịch rồi đi lẫn vào đám đông du khách đến đây tham quan để mọi người không dễ dàng phát hiện. Cảnh sát Pháp đã bị tên tội phạm bất cớ phách lối này chọc tức mếu cả miệng nên đành hy vọng Mặc Khiêm Nhân có thể nhân cơ hội này mà tóm cái hần lại.

“Tội phạm bất cớ? Xùy...” Ebert cười khinh thường, “Nếu mất tích mà không tìm thấy dấu vết hay thi thể thì sẽ có hai khả năng, một là bị bán ở chợ đen, hai là đã thành miếng thịt trong bụng một kẻ biến thái. Mà nói thế nào thì, Amon, thật ra cậu cũng là một cá thể rắc rối luôn hấp dẫn đám biến thái, kẻ đặc biệt sẽ thu hút những quần thể đặc biệt, cậu và cô gái của cậu đều đặc biệt như nhau.”

Thực ra, phần lớn các cá nhân kiệt xuất, thiên tài, và một vài nhân sĩ thành công đều là người thái nhân cách, dù không bước vào con đường phạm tội mà trái lại còn đứng ở đỉnh cao của xã hội, bọn họ sẽ vẫn mang trong mình những đặc tính của kẻ biến thái, đó là: không biết sợ, không biết thương xót, khả năng tập trung cao, sức lôi cuốn mạnh, có tài hùng biện, yêu sự kích thích, không bận tâm tới cái nhìn của người khác, thích theo đuổi cảm giác thành công, v.v. Còn những kẻ thái nhân cách đã dần thân vào con đường tội ác, bọn chúng không khác gì ngựa hoang được thoát cương, cái tài nay đã biến đổi thành bệnh lý.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn Ebert rồi gọi điện thoại cho Mộc Như Lam, song lại không liên lạc được. Hần nhú mảy, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, sao lại ở ngoài vùng phủ sóng? Cô đã đồng ý chờ hần trong nhà trọ cơ mà? Hơn nữa sóng di động trong thị trấn Evian rất mạnh, nếu không có gì trục trặc thì đứng trên núi Alps cũng thu được tín hiệu...

“Cậu không định đi bắt tên biến thái thích thịt trẻ con lại à? Dựa theo quy tắc xưa nay của gã thì phải có thêm ít nhất một đứa trẻ mất tích nữa rồi gã mới rời khỏi đây.” Biết đâu ngay lúc này đang có một đứa trẻ vô tội nằm trên thớt gỗ chờ bị mổ bụng moi ruột ném vào nồi. Ebert vừa băng bó chân cho mình vừa nói, thiết tình, rõ ràng bạn gái cậu ta đánh mình toác đầu thủng chân, thế mà chỉ băng có mỗi cái đầu! Ước chi được vuron chân ra bắt cậu ta phục vụ cho chữa cái tật kiêu căng không để đàn anh vào mắt!

Tất nhiên Mặc Khiêm Nhân biết rằng có một đứa nhỏ đang cần hần cứu giúp, nhưng hần cũng rất để ý chuyện Mộc Như Lam đã đi đâu.

Ebert dừng lại nhìn Mặc Khiêm Nhân vài giây rồi nói tiếp, “Lực sát thương của cô gái nhà cậu rất mạnh, thay vì cứu cô ta, cậu nên cứu vớt một tiểu thiên sứ thực sự yếu ớt và vô tội thì hơn.” Đúng là chẳng khác gì kẻ đã sa lưới tình, lúc nào cũng muốn biết người yêu đang làm gì, ở đâu, mới xa nhau một lát mà cứ như cách cả trăm thế kỷ. Nhìn vết thương của hần này, Mộc Như Lam mạnh đến thế, chỉ cần không đụng phải kẻ biến thái mạnh hơn thì cho dù người khác chết sạch, một mình cô ta vẫn có thể sống sót.

“Vớ vẩn, nếu cô ta đã không thể tự bảo vệ mình thì cậu có chạy đi cứu cũng vô dụng thôi, thoát được một lần không có nghĩa là thoát được cả đời, sau này vẫn sẽ có hàng tá biến thái ừn ừ nhào vào cô ta.” Nghĩ tới hình ảnh thú vị ấy, Ebert liền nhếch miệng cười. Vậy có nghĩa là, chỉ cần đi theo Mộc Như Lam thì hần sẽ có cơ hội đụng độ đủ loại biến thái để nghiên cứu cho đã ghiên phải không? Nếu gặp được những kẻ tầm cỡ như trong nhà tù của Mặc Khiêm Nhân thì tốt quá. Thật đáng mong đợi.

Một tia sáng u ám xẹt qua trong mắt Mặc Khiêm Nhân, hần vừa gọi điện thoại vừa bước nhanh ra ngoài.

“Trong thị trấn có tổng cộng bao nhiêu trẻ em từ ba đến mười một tuổi?”

“Có tổng cộng...”

Ở thị trấn Evian, hàng xóm trong vùng đều quen biết lẫn nhau nên nhất định thủ phạm là người ngoài. Nhưng nơi đây là thắng cảnh du lịch, khách tham quan hằng năm nhiều vô kể, các ông bố bà mẹ luôn dẫn con mình phải cẩn thận người lạ, từ đó loại trừ khả năng thủ phạm là một kẻ hoàn toàn xa lạ. Hai đứa trẻ nói dối cùng lúc, có thể là vì thủ phạm đã âm thầm dụ dỗ, theo lời khai của bố mẹ hai bên thì bọn trẻ vốn rất vâng lời, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu được sự vất vả của bố mẹ, không hề ầm ĩ hay quậy phá. Hai đứa trẻ ngoan như thế mà lại nói dối bố mẹ thì chỉ có thể là bị dụ dỗ, bị ai dụ dỗ đây? Một kẻ không phải người ở Evian nhưng lại không hẳn là du khách, kẻ này được bọn trẻ yêu thích và cũng tỏ ra rất thích trẻ con.

Vì thế, Mặc Khiêm Nhân đưa ra kết luận, “Liệt kê chi tiết những nhân viên công tác tại thị trấn Evian mà không phải người địa phương, thời gian bắt đầu nhận công tác khoảng từ một tháng đến hai tháng trước, nhất là trong bộ phận hướng dẫn du lịch... Khoan đã...” Mặc Khiêm Nhân dừng bước, đôi mắt lạnh lẽo lóe lên ánh nhìn sắc bén, “Đã xác định được thủ phạm...”

++++

Cô bé được đặt một cách cẩn thận lên chiếc bàn dài sạch sẽ, quần áo bị cởi ra từng lớp từng lớp, để lộ cơ thể xinh đẹp nhỏ bé nay vẫn chưa trở mề. Một tay cầm dao, Dvorak đứng cạnh trêu mếu vuốt đầu cô bé. Bé Jenny tựa hồ chỉ đang ngủ thiếp đi, tim đập đều đều, bình thản lặng yên.

Mina bị trói chặt vào góc tường, miệng bị băng dính, nước mắt giàn giụa, cô hoảng sợ nhìn từng động tác quỷ dị của Dvorak, trời ơi, đáng sợ quá, tên

biến thái này... thật thật đáng sợ, hẳn ta không phải con người, tuyệt đối không phải con người!

Dvorak bỗng quay đầu nhìn Mina, ánh mắt thoáng buồn bã, “Ồi, Mina thân yêu, sao em lại nhìn anh như vậy? Anh đang làm chuyện tốt mà.” Hẳn ta vuốt ve mái tóc của Jenny bé nhỏ, giọng nói tràn đầy yêu thương, “Cuộc đời đau khổ biết bao, tuổi thơ trôi đi chẳng có gì hạnh phúc. Vòng tay Thượng đế vốn chỉ dành cho thiên sứ, vì thế, trước khi tiểu thiên sứ đáng yêu bị thế tục vấy bẩn, anh phải đưa chúng đến với vòng tay Thượng đế, để chúng mãi mãi được hạnh phúc!”

Điên khùng! Cả tư tưởng và tư duy của hẳn đều biến thái đến điên khùng! Hẳn sát hại những đứa trẻ vô tội, thậm chí là ăn thịt chúng, chỉ vì cho rằng sau này bọn trẻ sẽ gặp phải khổ cực! Chẳng trách cảnh sát không tìm được thi thể, thi ra tất cả đã bị tiêu hoá trong dạ dày hẳn ta!

Thật kinh khủng, cô đã thích phải một kẻ biến thái...

Minna rơi nước mắt, vừa phần hận lại vừa vô cùng sợ hãi, cô sắp phải chứng kiến một đứa trẻ vô tội bị người ta luộc chín rồi ăn thịt, và sau đó sẽ đến lượt cô... Trời ơi, cứu với, sau này cô sẽ không bao giờ thích ngay một ai nữa, sẽ không bao giờ theo người lạ về nhà nữa. Vài tiếng trước cô còn cảm thấy hẳn ta chói lóa tựa ánh mặt trời, vậy mà bây giờ... Cái khuôn mặt kiểu này quả thực dễ gạt người!

++++

Âu Á Thần bị đặt trên bàn đá. Tên đàn ông mặc áo gió màu trắng lục lọi trong hộp dụng cụ rồi chọn ra một con dao được chế tác hết sức tinh xảo, sổng dao lướt quanh cổ Âu Á Thần một vòng, tựa như đang phác họa những đường nét vô hình.

Gã ngoái đầu nhìn Mộc Như Lam nằm dưới đất, sau đó lại tiếp tục đeo găng tay để nghiêm túc chuẩn bị cho việc tạo ra “tác phẩm nghệ thuật”. Tiết mục đặc biệt phải được để lại sau cùng, lột xong da mặt người này rồi, gã sẽ đến xử lý “tác phẩm nghệ thuật” tinh mỹ nhất của mình.

Gã nào biết, cô gái đáng lẽ phải nằm im trên sàn đang từ từ đứng dậy, mái tóc đen nhẹ nhàng xõa khắp bờ vai, cô cầm sợi dây da màu đen trên tay, lặng lẽ kéo căng ra, chậm chậm tiến về phía gã.

Dao nhỏ sắc bén lướt trên cổ Âu Á Thần, rạch lên vết cắt đầu tiên.

Bất thành linh, Jack mất cảnh giác lãnh trọn một cú đá mạnh từ đằng sau. Mộc Như Lam căn cứ vào chiều cao của đối phương và sự chênh lệch thể lực giữa nam và nữ, quyết định đạp lên đầu gối gã. Jack bị tập kích bất ngờ nên suýt nữa ngã quỵ xuống, may mà có bàn đá phía trước đỡ lại. Gã nhanh chóng nhận ra Mộc Như Lam đánh lén, tuy chưa đứng lên được nhưng đã lập tức vung dao ra sau, cắt đứt vài sợi tóc của Mộc Như Lam.

Đối mặt với những đối thủ mạnh hơn mình, Mộc Như Lam luôn chọn phương pháp tiên hạ thủ vi cường kết hợp với yếu tố bất ngờ. Đây là cách tốt nhất để giữ tính mạng, hơn nữa phải khống chế đối phương trong thời gian ngắn nhất, chứ nếu để gã kịp phản ứng thì tiêu.

Vì thế cô nhanh như chớp gấp người tránh thoát con dao, đạp một cái lên tay gã rồi chộp lấy cổ chân, dùng sức kéo ra sau. Jack bị đập đầu vào bàn đá, ngã sấp trên mặt sàn, con dao trong tay cũng bị văng đi.

Ngay khi Jack vừa ngã xuống, Mộc Như Lam đột nhiên buông chân ra, ngồi cười lên lưng gã, sợi dây da màu đen bị cô căng ra, vòng quanh cổ của Jack, siết thật chặt!

Jack giãy giụa kịch liệt, cái cổ đỏ lên, hai mắt tròn to, một tay gã muốn gỡ sợi dây đang siết cổ mình ra, một tay vỗ trên mặt đất, muốn với tới con dao chỉ cách đầu ngón tay chưa đến mấy cm.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: V43.1: Thành đôi (1)

Editor: Ân, Lam Lăng Băng

Beta-er: Misery De Luvì

Jack liên tục giãy giụa, cặp mắt đỏ kè nhìn trừng trừng vào con dao vừa chạm vào đầu ngón tay. Mộc Như Lam ngồi đè trên người gã, dùng hết sức siết chặt sợi dây, nét mặt cô bình tĩnh, mặt lạnh tuôn tủy như hắc lưu ly.

Một lúc sau, Jack giãy dựa yếu dần rồi nằm bất động.

Tuy vậy Mộc Như Lam vẫn không thả tay, cô giữ tư thế này một lúc lâu rồi mới chậm rãi buông lỏng, sợi chun màu đen liền co ngắn lại. Mộc Như Lam thờ phào một hơi, cô hét nhìn Jack rồi lại nhìn Âu Á Thần đang bất tỉnh trên bàn đá, nâng người chuẩn bị đứng dậy, nào ngờ tên đàn ông nằm dưới đất bỗng đột nhiên sống lại, Mộc Như Lam bất thành linh bị hất ngã, mặc kệ con đau, cô lăn một vòng trên sàn, tránh được nhát dao của Jack.

Jack vẫn cần thêm chút thời gian để khôi phục, gã vừa ôm cổ thở dốc vừa nhìn Mộc Như Lam hằm hằm. Mẹ kiếp, vốn gã muốn già chết nhưng không ngờ cô ả này lại cần thận siết thêm một hồi, nếu cô ta giữ vậy thêm lát nữa thì nhất định gã sẽ chết thật!

Mộc Như Lam ngồi dưới đất, Jack đứng trước mặt cách cô không xa, gã trừng mắt nhìn Mộc Như Lam, Mộc Như Lam cũng cảnh giác nhìn lại gã.

Nền phòng được làm từ xi măng cứng, Mộc Như Lam bị hắt ngã như thể đương nhiên sẽ rất đau, Jack cần thời gian, cô cũng cần chờ đợi thời cơ.

“Anh muốn giết tôi?” Mộc Như Lam cười không rõ ý vị.

“Khụ khụ... Chẳng phải cô cũng muốn giết tôi sao?” Jack vừa thở hổn hển vừa ho khan, gã đã xem thường Mộc Như Lam, cô vốn dĩ không uống ly trà kia! Gã cứ tưởng cô cũng vô dụng như những con mồi trước đây, không ngờ cô ta lại có gai. Chẳng lẽ cảm giác của gã đã đúng, cô ả này thực sự là đồng loại?

“Đó là vì anh muốn giết tôi trước. Có lẽ chúng ta nên thảo luận một chút. Anh biết không, tôi cũng làm nghệ thuật.” Mộc Như Lam liếc về phía Âu Á Thần, “Cái loại ‘nghệ thuật’ này.”

Lời này ngay lập tức khơi gợi hứng thú của Jack, ánh mắt gã nhìn Mộc Như Lam hiện lên sự hưng phấn, “Thật không?”

Biến thái luôn hưng phấn khi gặp được đồng loại, bất kể là chung chí hướng hay đứng khác đường.

“Đương nhiên.” Mộc Như Lam từ từ chống tay đứng dậy, trông thì có vẻ thoải mái nhưng thật ra cô đang cực kì cảnh giác. Jack rất có thể lợi dụng lúc này mà đâm con dao kia vào ngực cô, cũng may gã đã không làm thế, gã vẫn đứng ở đó, hưng phấn vì gặp được đồng loại.

Mộc Như Lam chậm chậm di chuyển, Jack cũng nhắc chân đi theo. Cô cảnh giác nhìn hẩn rồi đi tới bàn đá bên kia, Jack đến đứng đối diện cô.

“Tác phẩm nghệ thuật của tôi đẹp hơn của anh nhiều.” Mộc Như Lam nói.

“Tác phẩm nghệ thuật của cô là gì?”

“Con rối.” Mộc Như Lam mon trón khuôn mặt say ngủ của Âu Á Thần, “Con rối kiểu giật dây. Chúng thật sự rất đẹp, tôi bảo quản nội tạng và mọi bộ phận của chúng, cả làn da cũng hoàn toàn không bị hư tổn. Con rối xinh đẹp chuyển động từng chút một theo quỹ đạo mà tôi vạch ra, quả thực quá tuyệt vời.”

Jack bắt đầu phản kích, “Con rối chẳng qua chỉ được làm từ thuốc và một số thiết bị mà thôi. Mặt nạ của tôi mới là kinh điển, xinh đẹp, hoàn hảo nhất, chỉ cần đeo lên là tôi lại có thể trải nghiệm những cuộc sống mới lạ qua mí mắt của người khác, cảm giác này mới đúng là tuyệt hảo... Tuy nhiên...” Gã nhìn Mộc Như Lam bằng ánh mắt si mê điên cuồng, “Nay tôi đã tìm được nguyên liệu tinh mỹ nhất, tôi sẽ chế tạo chiếc mặt nạ xinh đẹp nhất, trải nghiệm thế giới đặc biệt nhất.”

Mộc Như Lam nhìn lướt qua bàn tay cầm dao run run của gã, khẽ cong môi cười, “Vậy sao? Vừa hay tôi cũng tìm được rồi, nhưng đáng tiếc đó không phải là anh.”

Đang cười hết sức hưng phấn, Jack nghe về cuối thì lập tức sầm mặt. Cô ta dám không phải là gã! Làm sao lại không phải là gã! Gã coi cô là nguyên liệu quý giá nhất thì cô cũng phải coi gã là nguyên liệu quý giá nhất mới đúng! Chỉ bọn họ mới chung một thế giới! Chỉ bọn họ mới có thể thấu hiểu lẫn nhau!

Jack đột nhiên sấn tới, con dao trên tay bất ngờ vung lên. Mộc Như Lam lùi ra sau tránh đi nhát dao của gã. Jack vòng qua bãi đá hòng đuổi theo cô, gã vừa đuổi đến bên này là Mộc Như Lam lại chạy sang bên kia, làm gã không tài nào bắt được.

Vì lý do này, Mộc Như Lam mới quyết định chạy đến chỗ bàn đá.

Hiển nhiên Jack cũng nhận ra cái bàn đá chết bầm này thật vướng đường.

Đã mất hết kiên nhẫn, Jack quay lại chỗ đặt hộp dụng cụ, gã mở tầng dưới cùng, lấy ra một khẩu súng lục.

Chết tiệt!

“Đừng ép tôi đục một lỗ trên tác phẩm hoàn mỹ nhất của mình!” Jack âm trầm nói.

Mộc Như Lam nhìn gã, sau đó chậm rãi giơ hai tay làm tư thế đầu hàng.

“Đi qua đây!” Jack quát.

Mộc Như Lam làm theo lời gã nói, từ từ bước ra ngoài.

Jack vừa chìa súng vào Mộc Như Lam vừa mở hộp dụng cụ lấy một cái kim tiêm rồi quăng tới chỗ Mộc Như Lam, “Mau tiêm chất lỏng này vào người cô! Sút... Nhanh lên!” Cực chẳng đã “nghệ thuật gia” mới phải làm hồng kiết tác của mình, bọn họ thường sẽ bắt chấp tất cả vì “nghệ thuật”.

“Bên trong ống tiêm là cái gì?” Mộc Như Lam nhặt kim tiêm lên, muốn xắn tay áo nhưng lại không thể vì hôm nay mặc áo quần quá dày, cuối cùng cô đành phải cởi áo khoác.

Jack nhếch miệng cười thích thú, “Thuốc kích thích, thuốc kích thích đặc biệt. Vì cô rất đặc biệt nên tôi quyết định cho cô đặc quyền này, để cô hưng phấn khi tôi lột da cô!”

Thuốc kích thích đặc biệt, khi tiêm vào cơ thể sẽ khiến người ta biến thành M, càng đau lại càng khoái. Với những con mồi khác, Jack cũng tiêm cho họ thuốc kích thích nhưng không phải loại này, loại thuốc kia sẽ giữ cho con mồi tỉnh táo, dù đau đớn quằn quại đến mấy cũng chẳng thể hôn mê. Nhưng Mộc Như Lam đặc biệt quá, gã không muốn cô phải khổ sở, người xinh đẹp như vậy, cho dù là đồng loại thì cũng phải để cô chết đi trong hạnh phúc.

Để sợ chưa kia.

Mộc Như Lam vừa cảm ống tiêm vào tay vừa nghĩ vậy.

Mũi kim vừa chạm vào da thì bỗng “rầm” một tiếng, cánh cửa đã khóa đột nhiên bị đập mạnh.

Mộc Như Lam giật mình, vội vàng rút kim ra. Jack cũng bị giật mình, tay cầm súng run lên, gã không chút đắn đo bắn một phát về phía cửa sắt, cánh cửa bị bắn xuyên qua, tiếng động bên ngoài lập tức biến mất.

Mộc Như Lam cau mày nhưng không chần chừ quá lâu, thấy Jack vừa bắn xong chưa kịp quay lại, ngay tức khắc, cô xông đến kẹp cổ gã, cầm kim tiêm đâm thật mạnh, chất lỏng nhanh chóng truyền vào cơ thể.

Theo phỏng đoán của Mặc Khiêm Nhân thì sức lực của Jack rất mạnh, bởi gã từng quật ngã một người da đen chơi quyền anh, tuy có khả năng là khi ấy gã đã giờ thủ đoạn bản thủ nhưng sức lực giữa nam và nữ xưa nay luôn chênh lệch, Mộc Như Lam lập tức bị đẩy ra, hơn nữa còn bị gã bắt lấy cánh tay, quật ngã về phía trước. Gã chìa súng vào Mộc Như Lam, kẻ đã nổi cáu chẳng còn quan tâm tác phẩm có hoàn mỹ hay không, phải giết cho hả giận rồi tính sau!

“Đoàng!” Tiếng súng dội lại giữa căn hầm yên tĩnh, máu đỏ tung tóe khắp nền nhà.

Mộc Như Lam nhắm mắt lại, chất lỏng màu đỏ văng lên mí mắt cô. Jack hét lên đau đớn, khẩu súng rơi cộp xuống đất, trên cổ tay gã máu chảy đầm đìa.

Ngoại trừ vết đạn của Jack ban nãy, trên cửa sắt nay đã có thêm một vết đạn mới vẫn còn đang bốc khói.

Ngay sau đó là một loạt những cú đá rầm rầm, khóa cửa đập vào tường tạo thành một cái lỗ nhỏ, cửa sắt cứng rắn bị đập văng bụi trắng, không thể nào ngăn được người đàn ông tuyệt đại phong hoa.

Mặc Khiêm Nhân cầm súng, lạnh lùng bước vào phòng.

Mộc Như Lam nhìn hấn, đôi môi chậm rãi vẽ nên một nụ cười, ở một nơi đáng sợ như thế này, cô vẫn âm áp trong trẻo tựa thiên sứ.

Jack trừng Mặc Khiêm Nhân, xoay người muốn nhấc khẩu súng lên, Mặc Khiêm Nhân giờ súng, nhắm chính xác vào tay gã mà bắn, đoàng, giấy tiếp theo hòng súng rơi đi, hai tiếng súng lại vang lên, nhắm thẳng vào hai đùi của Jack, hoàn toàn không cho gã cơ hội phản kháng.

Về mặt hấn lạnh nhạt như thể chỉ đang giẫm một con kiến, đường súng mau-chuẩn-độc, không một chút lưu tình.

Oa~ ngẫu oi là ngẫu!

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, trong lòng tán dương không tiếc lời.

Thấy cô chật vật ngồi dưới đất, Mặc Khiêm Nhân bất giác nhíu đôi mày. Hấn đi nhanh đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, dùng tay xem xét chân cô, “Bị thương à?”

“Không.” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Jack ngồi cảm dao tự ngược vì thuốc kích thích phát huy hiệu lực. Cô không hỏi tại sao Mặc Khiêm Nhân biết cô ở đây, sự suy luận của hấn vẫn luôn chính xác đến kì diệu như vậy, “Sao anh... làm được vậy?” Sao có thể bắn Jack để cứu cô trong khi cửa không hề mở?

“Chỉ có thể nói, hấn chọn vị trí bắn không tệ lắm.” Mặc Khiêm Nhân lo lắng xem xét Mộc Như Lam vài lần, xác định vết máu không phải của cô thì mới yên tâm thở phào, có trời mới biết hấn đã sợ đến mức nào khi thấy cảnh tượng vừa rồi.

Nếu Jack không bắn cánh cửa thùng một lỗ như mắt mèo thì làm sao hấn có thể thấy rõ tình huống bên trong rồi thường cho gã một viên đạn? Tự làm bậy không thể sống, Jack muốn giết hấn nhưng chẳng những không thành công mà còn tự hại mình.

Mộc Như Lam cười híp mắt, “Em muốn chế tác hấn thành rồi.”

Mặc Khiêm Nhân nghe vậy thì trầm mặc nhìn Mộc Như Lam vài giây, thấy Jack đã cắt một miếng thịt trên tay mình mà còn bày ra vẻ mặt như phê cần, hấn nói khinh, “Vừa bắn vừa xấu lại còn không lành lặn. Không cần.”

“Trông hấn đẹp lắm mà.” Mộc Như Lam nghiêng đầu.

“Đồ giả thôi.” Ánh mắt Mặc Khiêm Nhân rơi trên cái mũi của Jack, dưới lớp da xinh đẹp này hấn là một gương mặt xấu xí. Thủ đoạn đầm máu của bọn

biến thái thường sẽ cho thấy thứ mà chúng khiếm khuyết, e rằng Jack cướp đoạt gương mặt người khác là vì gã có một gương mặt dị dạng bẩm sinh, lúc bé bị vứt bỏ và bị đối tử tồi tệ, từ đó hình thành tâm lý biến thái nên mới muốn cướp mặt của người khác để đeo lên mặt mình. Xem ra sát án của Jack không chỉ dừng lại ở những vụ được ghi chép trong hồ sơ, ngay từ đầu gã đã mang gương mặt của người khác để sống, làm việc, thậm chí hưởng thụ tất cả những lợi ích vốn không thuộc về gã.

Ngắm lại mới thấy nổi da gà, một kẻ biến thái như thế đã sinh hoạt ngay cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: V43.2: Thành đôi (2)

Editor: Lam Lăng Băng

Beta-er: Misery De Luvi

Cùng lúc đó, ngay khi Dvoraak cầm dao nhắm vào cổ bé Jenny chuẩn bị cắt động mạch lấy máu, Mina hoảng sợ nhắm chặt mắt không dám nhìn, cánh cửa gỗ đột ngột bị đá văng, cảnh sát cầm súng xuất hiện tại hiện trường, “Không được nhúc nhích! Bỏ vũ khí xuống, hai tay ôm đầu! Ngồi quỳ xuống!”

++++

Nhận được thông báo của Mặc Khiêm Nhân, cảnh sát lập tức tìm đến căn hầm ngầm, khi ấy Jack gần như đã trở thành một huyết nhân. Nhờ công dụng của chất kích thích, gã chẳng những không cảm thấy đau đớn mà còn sung sướng đến ngất ngây, vì thế gã dùng dao tự lột da mình, da tay, da đùi, thậm chí là da mặt. Đến khi đã tự ngược gần chết, Jack vẫn hưng phấn vô cùng.

“Ồi...” Bất gặp cảnh tượng này, các cảnh sát lập tức cau mày ra chiều khó tin, bọn họ không khỏi nhìn sang Mặc Khiêm Nhân, nghĩ bụng tại sao anh ta không ngăn gã lại?

Mặc Khiêm Nhân nắm tay Mộc Như Lam, thần sắc lạnh nhạt như không thấy gì, hẳn không đợi cho tên kia chết rồi mới báo cảnh sát đã là tốt lắm rồi.

Hai cảnh sát tiến đến công tay Jack lại không cho gã tiếp tục tự ngược, gã phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, hoặc là bị áp giải đến trung tâm nghiên cứu bệnh tâm thần, hoặc là bị xử tử.

Âu Á Thần bất tỉnh được đưa vào bệnh viện, bé Jenny và Mina cũng vậy.

Cả ngày hôm nay, du khách trong thị trấn Evian vẫn vui chơi như không có gì. May mắn thay, hai kẻ giết người biến thái đang ầm náu tại đây đã bị bắt gọn, công thần Mặc tiên sinh một lần nữa được các nhà lãnh đạo cấp cao khen ngợi, thật không hổ là chuyên gia tâm lý học tội phạm đẳng cấp quốc tế, vừa tới là đã xử lý hai con sâu khổng lồ gây hại cho xã hội, nếu để FBI đảm nhận vụ này, có khi bọn họ đã lật tung đất nước này lên rồi ấy chứ.

Mộc Như Lam vốn không muốn đến bệnh viện nhưng vì không chịu nổi ánh mắt cổ chấp của Mặc Khiêm Nhân nên đành chào thua chiều theo hắn.

Mộc Như Lam cơ bản chỉ bị thương ngoài da, vì da cô rất trắng nên mấy mảng tụ máu trông có vẻ nghiêm trọng, ngay cả cánh tay bị Jack siết một lần cũng đã tím bầm lên, nếu bị đẩy ngã nhiều lần thì không biết mông và đầu gối sẽ còn thâm tới mức nào.

Nhìn lòng bàn tay Mộc Như Lam bị đá trên sàn xi măng cắt rớm máu, Mặc Khiêm Nhân vốn đã lạnh lùng nay lại càng lạnh hơn, làm bác sĩ đang xem vết thương cho Mộc Như Lam phải nổi cả da gà.

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi mà.” Mộc Như Lam cười bảo, định sờ sờ miệng vết thương nhưng còn chưa kịp chạm vào thì đã bị một bàn tay ngăn lại.

“Đừng đụng lung tung.” Mặc Khiêm Nhân nhìn về phía bác sĩ, “Thuốc đâu?”

Bác sĩ không dám chậm trễ, vội vàng lấy toàn bộ thuốc sát trùng và thuốc nước ra đặt lên bàn.

“Như Lam!” Âu Khải Thần lo lắng chạy tới, đằng sau là Thư Mẫn và Lam Bình Lân. Những vụ việc như vậy thường sẽ bị cảnh sát bưng bít để tránh ảnh hưởng đời sống công chúng. Âu Khải Thần là người nhà của Âu Á Thần nên mới được báo tin, từ đó biết luôn chuyện của Mộc Như Lam. Thư Mẫn và Lam Bình Lân thì vừa hay đang đi chung với Âu Khải Thần.

Mặc Khiêm Nhân nhìn mấy người kia một chút rồi cúi đầu nhúng bông vào thuốc sát trùng, bôi thuốc, quấn băng, hành động vô cùng nghiêm túc.

Mộc Như Lam cười với bọn họ, “Khải Thần, Bình Lâm, hai người đã thăm Á Thần chưa? Cô ấy không sao chứ?”

Thấy Mộc Như Lam có vẻ không bị gì nghiêm trọng, Âu Khải Thần thở phào nhẹ nhõm, hần liếc Mặc Khiêm Nhân, “Em ấy không sao, chỉ là trúng quá nhiều thuốc mê, ngủ một lát là ổn.”

Cuộc sống yên bình khiến Âu Á Thần mất đi sự cảnh giác trước người xa lạ, cô ăn hết thức ăn đồ uống Jack đưa nên hôn mê sâu là chuyện đương nhiên, cả trà và bánh đều đã bị bỏ thuốc.

Mộc Như Lam gật đầu, nhìn sang Thư Mẫn, “Mina thế nào rồi?”

“Cô ấy chỉ bị sợ hãi thôi, tiêm thuốc an thần xong thì ngủ rồi.” Thư Mẫn lạnh nhạt đáp, ánh mắt dừng trên lòng bàn tay của Mộc Như Lam và động tác của Mặc Khiêm Nhân.

Thông thường ai gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ chịu một cú sốc nghiêm trọng, có điều bé Jenny bị đánh bất tỉnh nên không hề biết từ thần đã ở ngay bên cạnh, cô bé vừa tỉnh lại thì đã được bố mẹ đón về, có lẽ bây giờ đang vui vẻ ăn bữa trưa muộn.

“Vậy là tốt rồi.”

“Sau này gặp chuyện như vậy thì tốt nhất cứ báo cảnh sát, có phải công an nhân dân mình đồng da sắt gì đâu, thích làm anh hùng chỉ tổ hại người hại mình.” Âu Khải Thần cau mày nhìn Mặc Khiêm Nhân, hần rất không vui khi hai người họ tỏ ra thân thiết cùng chung hoạn nạn như thế này, bọn họ vốn dĩ đã có khí chất tương đồng rồi, bây giờ lại thêm chuyện này nữa, chỉ sợ không có gái nào có thể không cảm động trước người đàn ông đã cùng mình vượt qua khổ nạn.

Nghe Âu Khải Thần có ý chỉ trích mình không biết tự lượng sức xông đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, Mặc Khiêm Nhân chẳng buồn phản ứng mà chỉ tập trung bôi thuốc cho Mộc Như Lam. Trái lại, biểu cảm của Mộc Như Lam hơi thay đổi, cô thu lại nụ cười trên môi, vẻ mặt nghiêm khắc y hệt mỗi khi hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan giáo huấn thành viên phạm sai lầm, “Nếu không có Mặc tiên sinh thì mình đã chết rồi.”

Người của cô, ai cho phép bọn họ đàm tiếu?

Âu Khải Thần thoáng biến sắc, đây là Mộc Như Lam dùng thái độ như vậy để nói với hần, tất cả đều tại tên đàn ông Mặc Khiêm Nhân này! Nghĩ vậy, sắc mặt của hần càng thêm lãnh khốc, sự căm ghét đối với Mặc Khiêm Nhân cũng ngày một tăng cao.

“Tôi đi coi Á Thần.” Dứt lời, Âu Khải Thần lạnh lùng xoay người rời khỏi phòng.

Khác với Âu Khải Thần là con một được cưng chiều từ nhỏ, Lâm Bình Lâm là con vợ lẽ nên biết cách trông mặt bắt lòng và nhìn người chuẩn hơn. Theo hần, người đàn ông tên Mặc Khiêm Nhân này nhất định không đơn giản, kết quả điều tra có lẽ vẫn còn cất giấu một bí mật nào đó, hơn nữa thái độ của Mộc Như Lam đối với hần ta cũng không bình thường..

Trong lòng trăm chuyện ngàn hồi nhưng ngoài mặt Lâm Bình Lâm vẫn ôn hòa như cũ, hần nhắc Mộc Như Lam nhớ chăm sóc sức khỏe, sau đó tạm biệt cô ra về.

Thư Mẫn hỏi Mộc Như Lam, “Cậu có đói bụng không?” Lúc này đã quá giờ ăn trưa, thay vào đó là buổi trà chiều.

Mộc Như Lam lắc đầu, “Không muốn ăn ở bệnh viện đâu.” Toàn mùi thuốc sát trùng, đồ ăn có ngon đến mấy cũng không nuốt nổi.

“Nếu chỉ bị thương ngoài da thì cậu về nhà trọ đi, ít ra thoải mái hơn bệnh viện. Mình đi tìm Trần Thanh đây.” Thư Mẫn nói xong thì nhìn Mặc Khiêm Nhân bằng ánh mắt phức tạp rồi cũng đi ra ngoài.

Mặc Khiêm Nhân thất nút băng gạc. Thấy hai tay mình được bọc thật kỹ, Mộc Như Lam bật cười, “Có phải bị gãy xương đâu, sao anh lại băng cho em thành bệnh nhân gãy tay thế này?”

Mặc Khiêm Nhân không đáp, phải băng dày một chút cô mới thấy thoải mái, “Còn chỗ nào bị thương không?”

“Đầu gối đau, hông cũng đau, cả cánh tay nữa... Toàn thân chẳng có chỗ nào thoải mái.” Mộc Như Lam giật giật thân mình, kết quả là đau đến nín thở, làm trái tim Mặc Khiêm Nhân cũng nhói theo.

“Em đừng nghịch ngợm, để anh xem xem.” Mặc Khiêm Nhân ngồi xổm xuống để xem đầu gối của Mộc Như Lam, ngất nổi cô mặc một chiếc quần bó sát rất khó xắn ống, hần định lấy kéo cắt đi nhưng Mộc Như Lam không cho, nói đây là cái quần mà cô thích nhất, vì vậy hần đành xem xét tay của cô trước.

Ống tay áo làm từ lông dê được xắn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn cùng vết bầm tím do bị Jack bóp chặt sau đó quật ngã ra đất. Mặc Khiêm Nhân nhìn mà chỉ muốn chạy tới phòng bệnh cách ly để ngược chét tên Jack kia, để hần tự lột da là còn quá nhẹ!

Nhớ lúc nãy Mộc Như Lam hình như rất đau, Mặc Khiêm Nhân lập tức đứng dậy gói đóng thuốc lại rồi cúi xuống bế cô gái đang ngồi trên giường ra ngoài.

Cánh tay bị thương như vậy, không biết cả người sẽ còn tới mức nào nữa!

Cô y tá tóc vàng đi vào thấy ngay cảnh này, nhất thời trong mắt hiện lên hai hình trái tim, đẹp trai quá! Lãng mạn quá!

Mặc Khiêm Nhân mặc toàn thân màu đen, đôi chân thon dài và dáng người cân đối không thừa gì người mẫu quốc tế, vô cùng thích hợp với kiểu bề lầy này, bước chân hần thoải mái không nặng nề tí nào, quả thực đẹp trai đến rưng rùi!

Bị người trong bệnh viện nhìn chăm chăm nhưng Mặc Như Lam vẫn thoải mái cạo vào lồng ngực thoang thoang hương bạc hà, một cảm giác an tâm từ từ dâng lên, cô khép mắt lại, đôi môi vẽ một nụ cười dịu dàng. Người này, là của cô, ai dám giành với cô, cô sẽ chế kẻ đó thành con rối~

Bệnh viện và khách sạn cách nhau không xa mà cũng chẳng gần, nhưng ở thị trấn Evian mà gọi taxi thì chẳng thà tự về còn hơn.

Mặc Như Lam nhận ra mình vẫn được bế, này giờ Mặc Khiêm Nhân chưa hề xúc lên cho đỡ mỏi.

“Em không ngại?” Trông hần cũng đâu cường tráng lắm.

“Rất nhẹ.” Mặc Khiêm Nhân thân nhiên đáp, xem ra phải vỗ béo một chút mới được.

“Thích nhiều thịt? Nhiều thịt ôm thích hơn sao?” Mặc Như Lam nháy mắt mấy cái, ôm cổ hần hỏi, “Ôm em không thích à?”

“...” Mặc Khiêm Nhân còn lâu mới chịu mở miệng thừa nhận hần thích ôm cô nhất.

Mặc Như Lam rầu rĩ cười, bắt đầu nghịch tóc Mặc Khiêm Nhân như một đứa trẻ giận dỗi, thỉnh thoảng lại vô ý chạm vào tai chọc hần căng thẳng cả người, việc bế cô về nhà trọ vốn dễ dàng nay đã trở nên có chút khó khăn.

“Đừng nghịch.” Mặc Khiêm Nhân cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen phản chiếu bóng dáng Mặc Như Lam, chuyên chú như thể cô là cả thế giới của hần.

Dường như chuyện hồi sáng đã làm cảm tình của Mặc Như Lam đối với Mặc Khiêm Nhân có chút chuyển biến, cô thân mật với hần hơn, mà kiểu thân mật như thể thường chỉ tồn tại ở các cặp đang yêu, điều này thật đáng mừng.

Nhưng Mặc Khiêm Nhân lại không chắc Mặc Như Lam có hiểu tình yêu là gì hay không, có lẽ cô chỉ đơn thuần muốn độc chiếm hần mà thôi, chỉ độc chiếm, chứ không yêu thương, chỉ nhận, chứ không cho. Kẻ biến thái có thể nhẫn tâm sát hại người yêu cũng là vì chúng không dành cho họ bất cứ cảm xúc nào khác ngoại trừ thứ dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ đến vạn vật, mà những kẻ biến thái, bọn chúng gọi đấy là yêu.

Thực ra, trong thế giới của bọn họ không hề tồn tại thứ như vậy, chúng cơ hồ đã biến mất ngay khi họ chào đời.

“Em có nghịch gì đâu?” Mặc Như Lam cười vô tội, tiếp tục xoa xoa vành tai mềm của Mặc Khiêm Nhân. Cô thích nhìn hần vì cô mà bỏ đi về lạnh nhạt xa cách, cứ như tô đủ sắc màu lên một tờ giấy trắng... A, vì sao ở cạnh Mặc Khiêm Nhân lại thoải mái đến thế? Có lẽ là vì trong mắt cô, so với một đóa thiên sứ như cô, Mặc Khiêm Nhân mới thực sự là người trong trần thế thánh khiết.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mặc Như Lam, dứt khoát bước nhanh về phía nhà trọ.

Buổi chiều luôn là thời điểm nhà trọ vắng vẻ nhất, vì vậy không mấy ai nhìn thấy cảnh Mặc Khiêm Nhân bế Mặc Như Lam đầy mùi gian tình.

Mặc Khiêm Nhân ôm Mặc Như Lam lên lầu, thả cô xuống giường rồi lấy thuốc đặt lên bàn để tiện lát nữa dùng. Hần cầm băng gạc quay đầu lại, phát hiện Mặc Như Lam vẫn đang ngồi trên giường nhìn hần, Mặc Khiêm Nhân giật mình, tầm mắt dừng trên đầu gối của cô, “Em thay quần trước đi.”

“Em thay ấy hả?” Mặc Như Lam giơ lên cánh tay bị hần băng bó như bệnh nhân gãy xương, cười đến là vô tội, “Anh giúp em thay được không?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: V44.1: Mặc quần áo (1)

Về mặt Mặc Như Lam trông rất vô tội, nụ cười dịu dàng cũng hết sức ngây thơ, cứ như thể cô không hề biết điều này là có gì không ổn.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mặc Như Lam, yết hầu gian nan di chuyển lên xuống, hần cụp mắt nhìn sang chỗ khác, “... Em tự thay.”

“Nhưng thế này thì thay kiểu gì?” Mặc Như Lam nâng tay lên, hai tay bị bọc thành hai cái bánh bao thì mà làm sao mà cởi quần?

“Anh đi nhờ bà chủ nhà trọ...”

“Không cần.” Mộc Như Lam đứng dậy giơ tay lên làm chiếc áo len bị hở vùng bụng, vòng eo thon thả lộ ra, đôi mắt xinh đẹp nhìn Mặc Khiêm Nhân chăm chú, “Khiêm Nhân thay giúp em đi, cả áo cũng thay luôn, có được không?” Theo Mộc Như Lam, cô đã giúp hắn “ra” một lần rồi, còn gì phải thận thùng nữa đâu, vả lại, Mặc Khiêm Nhân là của cô mà, cái gì của mình thì cứ việc sử dụng thoải mái.

Mặc Khiêm Nhân vội vàng kéo áo xuống che đi cái bụng nhỏ đang lộ ra ngoài, cửa sổ chưa đóng, coi chừng bị cảm. Hắn vô tình nhìn thoáng qua lưng của Mộc Như Lam, thấy phần eo gần thắt lưng bị tím bầm một mảng, lan đến tận trong quần.

Cứ nghĩ đến chuyện trên người cô vẫn còn rất nhiều vết thương mà hắn chưa nhìn thấy là Mặc Khiêm Nhân lại cảm thấy phiền não hết sức, đã vậy Mộc Như Lam còn nhìn hắn chăm chăm như thế, hắn không thể làm gì hơn ngoài việc đổ tai lạnh mặt đồng ý, chỗ cần bôi thuốc hình như cũng có chút... đặc biệt.

Cái cách Mặc Khiêm Nhân cố tỏ ra bình tĩnh để che giấu sự ngượng ngùng khiến Mộc Như Lam thích thú không thôi, đôi mắt xinh đẹp vui vẻ híp lại thành hai vầng trăng khuyết.

Quần áo ngủ rộng thùng thình được đặt cạnh giường, Mặc Khiêm Nhân ngồi xổm xuống, mới chỉ đụng vào khuy quần của Mộc Như Lam thôi mà mấy ngón tay đã run hết cả lên, trong lòng dấy vô gợn chết.

Vì chênh lệch chiều cao nên hắn phải ngồi xuống mới có thể thay quần cho Mộc Như Lam, có điều khi đẩy hắn sẽ đối mặt với vùng tam giác của cô, không chỉ dừng lại ở đó, hắn còn phải tự tay cởi quần cho cô, Mặc Khiêm Nhân nghĩ mà đầu bốc khói, đã thế tiểu Khiêm Nhân còn vô si rục rịch làm hắn khó chịu vô cùng, mà nếu để Mộc Như Lam quay lưng lại thì hắn sẽ phải đối diện với cái mông cong cong của cô, đường nào cũng chết!

Đáng lẽ hắn không nên đồng ý làm chuyện này!

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam hơi cúi đầu nhìn hắn, bộ dạng thuần khiết vô tội như thêm dầu vào lửa, Mặc Khiêm Nhân mất tự nhiên khép chân lại một chút, hắn quay mặt sang chỗ khác, cắn răng tháo khuy, kéo khóa, cởi quần, ném lên giường, sau đó cầm quần ngủ bằng sợi bông lại gần để Mộc Như Lam xỏ chân vào.

So với Mặc Khiêm Nhân đang cực kì xấu hổ, cô nàng biến thái nọ bình tĩnh hơn rất nhiều, cô chống tay trên vai hắn, chậm rãi xỏ chân trái vào quần, đến khi nâng chân phải lên, cô hít nhẹ một hơi. Mặc Khiêm Nhân ngay tức khắc quay đầu lại, nhìn về phía đầu gối chân phải của cô.

Toàn bộ đầu gối cơ hồ đã sưng tấy lên, nhát dao của Jack quá đột ngột, cô vừa té xong đã phải vội vàng chống dậy làm đầu gối bị đập mạnh xuống đất, cộng thêm Mộc Như Lam dù trời lạnh đến mấy cũng không thích mặc hai cái quần, hạt cát nhân đó xuyên qua vải cát vào da, thân yếu thịt mềm mà da cô lại trắng nên vết thương mới nghiêm trọng như vậy.

Mặc Khiêm Nhân nào kịp nghĩ đến thứ gì khác, hắn cẩn thận giúp Mộc Như Lam xỏ chân vào, kéo quần lên, đặt cô ngồi xuống giường, sau đó xấn ổng quần.

Miếng gạc thấm thuốc sát trùng nhẹ nhàng làm sạch miệng vết thương, người đàn ông nửa quỹ chuyên tâm giúp cô xử lý vết thương, tựa như một kỵ sĩ toàn tâm toàn ý phục vụ công chúa – anh tuấn, bản lĩnh, và thành kính mười phần.

Mộc Như Lam cúi đầu nhìn hắn, mái tóc đen phủ lên làn da tái nhợt càng làm nổi bật màu mực bất hoại, tóc hắn không thô chút nào, dù không mềm bằng của cô. Mộc Như Lam không khỏi chạm tay lên đó, sợi tóc lạnh lạnh đâm vào lòng bàn tay, ngứa đến tận trong tim.

Mặc Khiêm Nhân khựng tay một lát rồi lại tiếp tục công việc bôi thuốc. Hắn vốn không thích tiếp xúc tay chân, đụng vào đầu lại càng không, thứ nhất là vì bệnh sạch sẽ, thứ hai là vì một vài nguyên nhân tâm lý. Chỉ có Mộc Như Lam là ngoại lệ, ở cạnh Mộc Như Lam, hắn không những hết bệnh sạch sẽ mà còn biết đến xấu hổ ngượng ngùng – cái cảm giác mà hắn tưởng mình sẽ không bao giờ trải nghiệm.

Xử lý xong vết thương trên đầu gối, Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu nhìn Mộc Như Lam, “Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

“Phía sau rất đau.” Mộc Như Lam ngoái đầu ra sau lưng.

Mặc Khiêm Nhân lập tức nghĩ đến hình ảnh mình vừa nhìn thấy, so với việc Mộc Như Lam bị đau thì chuyện ngượng ngùng quả thật không đáng nhắc tới...

Nói thế chứ hắn vẫn rất ngượng.

Mộc Như Lam nâng hai tay lên để tiện cho Mặc Khiêm Nhân cởi áo len ra và thay bằng áo ngủ rộng rãi. Mặc Khiêm Nhân định đánh nhanh thắng nhanh, nào ngờ cái áo len lại mắc vào khuy áo lót của Mộc Như Lam làm áo lót bị kéo tuột lên trên, trực tiếp rời khỏi vị trí vốn dĩ của nó.

Tuy lúc sáng Mặc Khiêm Nhân ý loạn tình mê đã sớm có tiếp xúc thân mật nhưng vì hắn gài khuy lại cho Mộc Như Lam rất nhanh nên cũng không thấy rõ lắm, bây giờ chúng đột ngột đập thẳng vào mắt như vậy, Mặc Khiêm Nhân không thể không sững người, vô thức nhìn chăm chăm vào bộ phận không nên nhìn kia.

Mặt của Mộc Như Lam vẫn đang bị chiếc áo len chưa cởi hết che khuất, cảm giác áo ngực dịch chuyển rất rõ ràng nên cô cũng không khó hiểu được tình huống hiện tại, im lặng trong chốc lát, thấy Mặc Khiêm Nhân chưa chịu lấy cái áo vương trên đầu mình xuống, Mộc Như Lam bèn gọi, “Khiêm Nhân?”

Mặc Khiêm Nhân vẫn không trả lời, vì thế cô nói, “Em sắp không thờ nổi nữa rồi.”

Ngực bị cái gì đó đắp lên, áo len trên đầu cũng được kéo xuống dưới, không còn gì cản trở tầm mắt, Mộc Như Lam thấy Mặc Khiêm Nhân quay mặt vào tường, sống lưng hần cứng ngắc, hai tay thì máy móc khuấy thuốc nước —— trong khi loại thuốc này hoàn toàn không cần khuấy.

Mộc Như Lam cúi đầu nhìn chiếc chăn bông đang phủ lên cơ thể mình, sau đó nhìn về phía Mặc Khiêm Nhân, “Khiêm Nhân?”

“... Anh không cố ý...” Mặc Khiêm Nhân đáp thật nhẹ.

“Nói không cố ý là xong à?” Mộc Như Lam hơi thu lại nụ cười, ngữ điệu trầm trầm như đang tức giận.

Sống lưng Mặc Khiêm Nhân càng cứng hơn.

“Ai cũng phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, Khiêm Nhân.” Mộc Như Lam nói hết sức nghiêm túc, hai giây sau, cô nhếch môi cười, “Mau lại đây mặc áo ngực cho em đi. Anh làm nó tuột ra thì phải có trách nhiệm đưa nó về vị trí cũ mới được.”

Mặc áo ngực... Giúp cô ấy mặc áo ngực...

Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ rút khăn giấy lên lau cái mũi đang ngứa, tuy chiếc khăn không dính màu đỏ nhưng hần vẫn có cảm giác mình sẽ chảy máu mũi bất cứ lúc nào...

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam chớp chớp mắt, “Anh ngưng à? Rõ ràng hồi sáng đã ngâm đã hôn đã liếm...”

“Đừng nói nữa.” Mặc Khiêm Nhân vội ngắt lời cô rồi im lặng đứng dậy, cúi đầu đi đến trước mặt Mộc Như Lam, hần khom người xuống, gỡ cái chăn đang che cánh xuân ra, run run cầm lấy chiếc áo ngực đã tuột lên tận xương quai xanh, nhẹ nhàng kéo nó trở lại vị trí ban đầu.

Như vậy hần là được rồi? Mặc Khiêm Nhân căng thẳng như lâm đại địch.

“Không được.” Thấy Mặc Khiêm Nhân tưởng như vậy là xong, Mộc Như Lam mỉm cười bảo, “Nếu chỉ làm thế này thì bộ ngực của em sẽ không thoải mái, phải để áo bao trọn bầu ngực rồi giải lại, em đang phát dục, mặc không đúng sẽ bị đau cho xem.”

“...” Mặc Khiêm Nhân đứng cứng ngắc tại chỗ.

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam mềm giọng gọi tên hần hết lần này đến lần khác, “Khiêm...”

Cánh vật đột nhiên chao đảo, đợi đến khi ý thức được thì Mộc Như Lam đã bị đặt nằm trên giường, cô thấy đôi mắt vốn luôn ánh màu xám lạnh nhạt nay chìm trong một vực nước đen sâu hun hút như muốn xoáy nát hồn phách con người.

Hần gập một chân đè lên đùi của cô, hai tay thì ép ở hai bên đầu. Hương bạc hà thanh lạnh bao trọn lấy Mộc Như Lam, cô không hiểu gì cả, người đàn ông này đang nhìn cô bằng một ánh mắt có tính xâm lược rất mạnh, nó vừa xa lạ vừa nguy hiểm, nhưng vẫn chưa đến mức khiến cô muốn giết hần.

“Khiêm Nhân?”

“Đừng tùy tiện nói chuyện.” Mặc Khiêm Nhân lên tiếng, chất giọng khàn khàn nửa buồn bực nửa nguy hiểm, “Đừng tùy tiện nói chuyện với anh, đừng tùy tiện gọi tên anh, đừng tùy tiện nói những lời không đúng đắn với anh! Chẳng lẽ em không biết, chỉ là gọi tên thôi nhưng đối với anh cũng là một sự dụ hoặc không thể kháng cự hay sao!”

Mặc Khiêm Nhân hơi giận, hần thì cố gắng kiềm chế còn cô thì lại vô tư kiêu khích như đang xem xiếc, có cái lý nào như vậy? Thật vô trách nhiệm, thật sự quá vô trách nhiệm! Trời biết hần sẽ làm gì với cô nếu mất đi lý trí, rõ ràng cô chẳng hiểu gì cả...

Mộc Như Lam tựa hồ bị câu nói của Mặc Khiêm Nhân làm giật mình, đôi mắt trong veo phản chiếu khuôn mặt nguy hiểm của người đàn ông. Một hồi lâu sau, cô chớp chớp mắt như gọi thần trí quay về, “Khiêm Nhân bị em quyến rũ à?”

“Đã bị quyến rũ từ rất lâu rồi.” Đã từ rất lâu, khi mà hần vẫn còn ở Mỹ, chỉ vì biết đến vụ án kia, chỉ vì biết đến một cô gái tên Mộc Như Lam, hần đã ra sức lưu tâm thậm chí đáp máy bay về nước, chẳng phải ngay từ khi đó, hần đã bị cô nàng biến thái này hấp dẫn rồi sao?

Mộc Như Lam khe khẽ cười, “Vậy ra anh giận là vì không được thỏa mãn sao?”

“...” Khung cảnh tò tình lãng mạn bị đóng băng trong nháy mắt! Tuy nhìn chung thì cô nói vậy cũng không sai nhưng Mặc Khiêm Nhân hần đâu phải hạng vô liêm sỉ ngày ngày tư tưởng đến chuyện đó?! Rõ ràng kẻ đầu sỏ là cô!

Mộc Như Lam vươn tay ôm cổ hần, “Thật lòng xin lỗi, đều là lỗi tại em, em quên mất Khiêm Nhân đang trong độ tuổi tràn đầy tình lực, buổi sáng chỉ giải quyết giúp anh một lần là không đủ. Đừng lo, lần này em sẽ làm tới khi anh thỏa mãn mới thôi. Như vậy Khiêm Nhân sẽ không giận nữa phải không?”

“Em... A... Đừng đụng lung tung...” Mặc Khiêm Nhân đang định sửa lại cái suy nghĩ sai lầm rằng hần tức giận là vì không được thỏa mãn, chỉ cần giúp hần giải quyết nhu cầu thì hần sẽ không giận nữa, nào ngờ Mộc Như Lam lại cong đầu gối cọ lên.

“Rõ ràng Khiêm Nhân rất thích mà. Không sao, dù không thể dùng tay nhưng em cũng sẽ cố hết sức để thỏa mãn Khiêm Nhân.” Người của cô, nín nhịn

lâu quá lỡ ghen hông thì sao?

“Lam Lam...”

“Thích không?”

“...”

“Khiêm Nhân?”

“...”

“Khiêm Nhân?”

“Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: V44.2: Mặc quần áo (2)

Bánh xe vali lăn lạch cạch trên đất, cậu thiếu niên quảng khăn cổ màu xám giương mắt nhìn thị trấn nhỏ trước mặt rồi lặng lẽ mỉm cười, chỉ cần nghĩ tới chuyện Mộc Như Lam đang ở đây là cậu lại thấy cảnh vật tươi đẹp hơn hẳn.

Cậu kéo vali đi thẳng đến chỗ trọ của Mộc Như Lam mà Trần Thanh đã nói trong cú điện thoại trước đó.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Thư Mẫn và Trần Thanh tình cờ nhìn thấy Mộc Như Lâm kéo hành lý đi ngang cổng bệnh viện, hai bên gặp nhau thì không khỏi kinh ngạc.

“Sao cậu lại ở đây?” Thư Mẫn cau mày hỏi Mộc Như Lâm.

“Tôi đi du lịch, không được à?” Mộc Như Lâm biết Thư Mẫn không thích anh em cậu, đổi lại, cậu cũng không ưa gì cô ta, vì vậy nói chuyện cũng chẳng hề nề nang.

“Chắc lại nhớ mùi sữa nên tôi bám hội trường chứ gì?” Về mặt Thư Mẫn thật lạnh nhạt, giọng nói lạnh nhạt nhiễm mấy phần mỉa mai.

“Liên quan gì tới chị?” Mộc Như Lâm kéo hành lý đi tiếp mặc kệ bọn họ, cậu biết mình phiền phức, nhưng còn cách nào nữa đâu? Cậu đã cố hết sức kiềm nén tình cảm của mình rồi, cậu chỉ muốn nhân lúc mình chưa trưởng thành để ở cạnh Mộc Như Lam thêm một chút mà thôi! Mộc Như Lâm đã chuẩn bị tinh thần nhìn Mộc Như Lam nắm tay người đàn ông khác cả đời, nhưng trước lúc đó, cậu muốn tranh thủ từng giây từng phút ở cạnh cô.

“Ha...” Thư Mẫn nhìn bóng lưng Mộc Như Lâm, tựa hồ cảm thấy có gì đó không hợp lý.

“Cậu nên mừng vì đó là Mộc Như Lâm, hơn nữa chỉ có một mình Mộc Như Lâm.” Trần Thanh nâng giọng kính, kì thực Mộc Như Lâm rất có chừng mực, ít ra cậu ta sẽ không dính cứng ngặt lầy Mộc Như Lam giống như Mộc Như Sâm.

Thư Mẫn im lặng từ chối cho ý kiến.

Trần Thanh chợt chuyển chủ đề, “Rồi sao? Có khởi tố không?” Mộc Như Lam, Âu Á Thần, và Mina cùng gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, trong đó Mộc Như Lam và Mina là học sinh Lưu Tư Lan, cho dù thủ phạm là người nước ngoài thì hội học sinh cũng không thể dễ yên như vậy được.

Thư Mẫn hạ mi mắt, “Không, phiền phức lắm, thủ phạm là kẻ tâm thần, có khởi tố cũng chẳng tác dụng gì.”

Trần Thanh nghi hoặc nhìn theo Thư Mẫn, vừa rồi cô còn nhất quyết muốn đối phương phải gánh trách nhiệm cơ mà, sao bây giờ lại đột nhiên bỏ qua?

++++

Những ngón tay len lỏi giữa mái tóc đen, dòng nước ấm áp rửa trôi đám bọt trắng.

Mộc Như Lam nằm nhào đầu ra khỏi bồn tắm để tóc và nước có thể chảy xuống. Mặc Khiêm Nhân ngồi trước mặt gội đầu cho cô, ngón tay hần nhẹ nhàng massage da đầu, thỉnh thoảng lại xoa bóp huyết thái dương làm thiếu nữ sung sướng cười híp mắt, cô xin được khẳng định, trừ chứng kén ăn nghiêm trọng ra, người đàn ông khó nuôi này thực sự là một ông chồng tốt.

Mộc Như Lam nghịch sợi chun đen trên tay một hồi rồi giờ ra trước mặt Mặc Khiêm Nhân, “Thấy chưa, em rất có tài đoán trước tương lai phải không?”

Quả nhiên sợi chun này rất hợp để dùng làm ám khí.

Mặc Khiêm Nhân vuốt đi mấy giọt nước sắp chảy vào tai của Mặc Như Lam, “Hữu dụng không?” Hắn không rõ quá trình vật lộn giữa cô và Jack lắm.

“Em thiếu chút nữa là siết chết hắn ta rồi.”

“Như em nói, thiếu-chút-nữa.” Mặc Khiêm Nhân tắt vòi nước, hắn vuốt mái tóc dài của cô một cái rồi dùng khăn lông bọc lại, sau đó đỡ cô ngồi dậy.

Mặc Khiêm Nhân bế Mặc Như Lam lên, cô quàng tay ôm cổ hắn, ngoan ngoãn tiếp thu lời dạy, “Ừ, quả nhiên loại vũ khí có tính công kích mạnh như súng bắn đinh vẫn hữu dụng hơn.” Ám khí chỉ là ám khí, không thể so bì với mình đao mình thương, dù đôi khi nó cũng có thể trở thành thứ vũ khí chết người nhất.

Mặc Khiêm Nhân đặt cô lên giường rồi lấy máy sấy tóc cho cô, trời lạnh thế này, để tóc ướt rất dễ bị cảm.

Mặc Như Lâm tới nhà trọ gặp bà Smith, bà Smith thấy Mặc Như Lâm thì có hơi chán chừ, dù sao thị trấn nhỏ yên bình của bọn họ cũng vừa xuất hiện một tên biến thái giết người hàng loạt, người trong cuộc như bà Smith lại càng cảnh giác người lạ hơn. Mãi đến khi Mặc Như Lâm đưa ra ảnh chụp chung với Mặc Như Lam, rồi thêm một bạn học của Mặc Như Lam tình cờ đi ngang xác nhận, bà Smith mới nói cho cậu số phòng của Mặc Như Lam.

Mặc Như Lâm đi lên lầu, trông thì trầm tĩnh nhưng thật ra trong lòng đang nhảy nhót, không biết Mặc Như Lam có vui mừng khi thấy cậu không, trên mặt cô sẽ có biểu cảm gì, cậu mong đợi quá, được du lịch với Mặc Như Lam mà không có Mặc Như Sâm làm kỷ đã cản mũi, quả thực không còn gì sung sướng bằng.

Tìm được phòng của Mặc Như Lam, Mặc Như Lâm gõ cửa, trái tim cậu vui sướng nhảy múa, hai má hơi ửng hồng.

Nghe được tiếng gõ cửa, Mặc Như Lam hỏi, “Ai vậy?”

Mặc Như Lâm không trả lời, cậu muốn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Mặc Như Lam khi nhìn thấy cậu.

Chỉ chốc lát sau, tiếng mở khóa lách cách vang lên, nụ cười vui vẻ của Mặc Như Lâm bắt chợt cứng đờ đi, cậu trừng to mắt ra chiều không tin nổi.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mặc Như Lâm, vẻ mặt lạnh lùng.

“Ai thế?”

“Em trai em.” Mặc Khiêm Nhân không quay đầu lại, hắn nhìn Mặc Như Lâm thâm thúy nhưng không nói gì, chỉ mở cửa hắn ra rồi đứng né sang bên để Mặc Như Lam có thể thấy Mặc Như Lâm.

“Như Lâm?” Mặc Như Lam ngồi trên giường, hơi kinh ngạc khi thấy thiếu niên đứng nơi ngưỡng cửa, “Sao em cũng tới đây?”

Mặc Như Lâm bàng hoàng đến tái mặt, Mặc Khiêm Nhân... Tại sao? Tại sao hắn cũng ở thị trấn Evian? Tại sao hắn lại ở trong phòng của Mặc Như Lam? Lúc trước Kha Uyển Tinh đã khẳng khái Mặc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân có gì đó mờ ám, chẳng lẽ...

“Như Lâm?” Mặc Như Lam lại gọi.

Mặc Như Lâm cứng nhắc đưa mắt nhìn sang Mặc Như Lam, bây giờ cậu mới hiểu cái gì gọi là nói dễ hơn làm, đã bao lần cậu tự dặn lòng rằng Mặc Như Lam là chị của cậu, cậu là em trai của cô, bọn họ không thể nào sống bên nhau, Mặc Như Lam sẽ kết hôn rồi thậm chí là sinh con cho một người đàn ông khác, đầu biết là vậy nhưng khi chuyện này thực sự xảy ra, lòng cậu... đau như cắt.

Mặc Khiêm Nhân từ cao nhìn xuống Mặc Như Lâm, lạnh nhạt nói, “Cô ấy bị thương, cậu muốn cô ấy tự mình xuống giường đón cậu sao?”

“Bị thương?” Trong đầu Mặc Như Lâm chỉ còn mỗi hai chữ này, cậu bước vội vào trong phòng, ánh mắt đảo một lượt lên người Mặc Như Lam rồi cuối cùng rơi vào hai cái bánh bao trông hết sức nghiêm trọng trên tay cô. Mặc Như Lam nhú mày, “Chị! Đã xảy ra chuyện gì?” Mới chỉ đến đây mấy ngày, làm sao lại bị thương được chứ?

“Không còn gì đáng lo nữa rồi.” Mặc Như Lam lắc lư hai cái tay bánh bao, “Đáng yêu không này?”

“Chị!” Mặc Như Lâm rất bất mãn về thái độ qua loa ầy ủa của Mặc Như Lam, chẳng lẽ cô ấy không biết cậu rất lo hay sao?

“Không sao thật mà, chỉ là Khiêm Nhân chuyện bé xé ra to thôi, băng thành thế này rồi, chị đỡ phải đeo bao tay.” Mặc Như Lam nhẹ nhàng nói trong khi Mặc Như Lâm trừng cái tay cô như trừng kẻ thù truyền kiếp, cô đưa tay chạm vào cái mũi đã hồng lên vì lạnh của cậu, “Sao em lại tới đây?”

Mặc Như Lâm nhìn Mặc Khiêm Nhân thân mật đi ra sau lưng Mặc Như Lam để sấy tóc giúp cô, đôi tay đeo găng lên màu xám tro nắm lại, “Em cũng muốn đến núi Alps du lịch.”

“Ra thế. Vậy Như Sâm đâu?” Mặc Như Lam nhớ tới Mặc Như Sâm, thằng bé bám người kia mà biết Mặc Như Lâm đến đây thì thế nào cũng đòi đi theo, mà nó đâu sao không thấy?

“... Anh ấy bận đưa xe với Lưu Khải và Trịnh Dương rồi... Em tới khách sạn thuê phòng đây, cất hành lý xong sẽ quay lại.” Mặc Như Lâm nhìn Mặc

Khiêm Nhân một cái.

“Được, lát nữa cùng nhau đi ăn tối nhé.”

“Vâng.”

Nhẹ nhàng khép lại cửa phòng, Mộc Như Lâm đứng bần thần hồi lâu rồi mới thất hồn lạc phách bước xuống cầu thang, hai mắt cậu như mờ đi, mặc dù tay đã mang găng nhưng cảm giác buốt cóng vẫn hiện rõ mồn một.

Người chị cậu yêu đã thích người khác, bọn họ đang ở chung một phòng, cô thân mật gọi tên hắn, so với khi gọi tên cậu, chất giọng của cô mềm mại hơn, mang theo một ý tứ nũng nịu khó nhận ra, tựa như một thiếu nữ dịu dàng rơi vào bẽ tỉnh; mà ánh mắt người đàn ông kia nhìn cô cũng rất đặc biệt, bọn họ yêu nhau sao? Đã đến lúc cậu phải hoàn toàn buông tay rồi sao? Có ai cho cậu một con dao để móc tim mình ra không? Móc ra rồi, có lẽ sẽ không đau đớn như vậy nữa...

“Bịch!” Bé Jenny vô ý va phải chân của Mộc Như Lâm, cô bé lùi ra sau mấy bước, suýt chút nữa thì ngã xuống, thế nhưng Mộc Như Lâm chỉ mãi lặc cộc kéo vali, lẩn thần rời khỏi nhà trọ này.

Cô bé thất bím đuôi sam chớp chớp mắt nhìn về phía bà Smith sau quầy, “Bà nội, anh kia khóc à?”

++++

Hai tiếng sau, màn đêm buông xuống.

Mộc Như Sâm vui vẻ kéo hành lý xuống xe lửa, chiếc khăn quàng đen che đi nụ cười trên môi thiếu niên, đôi ủng màu đen giẫm lên mặt xi măng, phát ra những âm thanh sung sướng.

Cậu kéo vali đi vào thị trấn Evian, lấy từ trong túi áo ra một tấm ảnh rồi đi tới trước mặt một người xa lạ, dùng thứ tiếng Anh không lưu loát để hỏi họ có biết cô gái trong ảnh không.

Tuy nghe không hiểu nhưng những người kia vẫn có thể chỉ đường cho cậu, bởi lẽ cô gái trong ảnh quá mức đặc biệt, gặp một lần là khó thể nào quên, câu chuyện cô gái thiên sứ đã sớm truyền khắp thị trấn Evian, ai cũng biết cô đang trú tại nhà trọ của gia đình Smith.

Mộc Như Sâm không thạo tiếng Anh nên đương nhiên cũng không thể hiểu hết lời họ nói, thế là cậu đành thỉnh thoảng chạy lại hỏi một người, may mà cuối cùng gặp được một học sinh Từ Viên, lấy được địa chỉ chính xác.

Lúc này, Mộc Như Lâm, Mặc Khiêm Nhân, và cả Mộc Như Sâm đang ăn tối trong nhà trọ, một bàn có bốn chỗ ngồi nhưng hề ai có mắt thì đều biết vị trí còn thừa không hợp để người ngoài ngồi, ngay cả Thư Mẫn cũng phải sang bàn các bạn học khác, thỉnh thoảng lại có những ánh mắt kì quái quét qua ba người bọn họ, đặc biệt là Mộc Như Lâm và Mặc Khiêm Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: V44.3: Mặc quần áo (3)

Thời gian gần đây, đa số học sinh Lưu Tư Lan đều cho rằng Mộc Như Lâm đang kết giao với Mặc Khiêm Nhân. Họ không biết những tin đồn của Mặc Khiêm Nhân như “con riêng” này nọ mà chỉ biết Mộc Như Lâm đã qua lại với hắn từ khi còn ở trường học, hơn nữa Mặc Khiêm Nhân thoát nhìn rất ưu tú nên đóng vai nam chính trong chuyện tình thầy trò là hợp quá rồi! Tuy Mộc Như Lâm hẳn nên gả cho quý tộc thượng lưu nhưng quan trọng nhất vẫn là cảm giác của cô, chỉ cần cô vui vẻ thì hầu như chẳng ai phản đối.

Nhưng học sinh Lưu Tư Lan và thậm chí cả học sinh Từ Viên cũng biết chuyện hai anh em Mộc gia là tỷ không điển hình, vậy ra không khí kì cục như thế này chính là vì chiến tranh giữa cậu em vợ và anh rể?

“Như Lâm, sao em không ăn? Để lát nữa sẽ nguội đấy.” Mộc Như Lâm hỏi.

Mộc Như Lâm nhìn đôi trai gái đối diện, một người vô tư nhai thức ăn còn một người thì bình thản dứt thức ăn, cậu lắc đầu, cảm thấy com trong miệng khô như sấp, “Có lẽ vì mệt quá nên không muốn ăn.”

“Ngồi máy bay và tàu hỏa lâu như thế thì chắc chắn là rất mệt rồi. Em ráng ăn thêm chút nữa rồi ngủ một giấc đi.” Mộc Như Lâm dịu dàng nói.

“Vâng.” Mộc Như Lâm cúi đầu nuốt qua loa mấy miếng rồi lập tức đứng dậy nói muốn về khách sạn nghỉ ngơi.

Bước nhanh ra khỏi nhà trọ, Mộc Như Lâm vô tình va phải một người ở cửa ra vào, cậu thất thần nói xin lỗi, đang định đi tiếp thì đột nhiên bị gọi giật lại.

“Lâm!” Mộc Như Sâm trợn mắt nhìn Mộc Như Lâm, sao nó lại ở đây?!

Ánh mắt thất thần của Mộc Như Lâm bỗng chấn động, cậu quay đầu kinh ngạc nhìn Mộc Như Sâm tay kéo hành lý, “Sao anh...?”

“Anh mới phải hỏi vì sao cậu lại ở đây!” Mộc Như Sâm nhướn mày, cậu đã phải lén lút đặt vé máy bay chỉ để được ở riêng với Mộc Như Lâm, vậy mà thế quái nào Mộc Như Lâm cũng có mặt? Thậm chí còn có vẻ đã đến trước cậu được một lúc rồi!

Đổi mặt với giọng điệu chất vấn của Mộc Như Sâm, Mộc Như Lâm đã không vui lại càng thêm bức bối, cậu đó phải để cậu nói mới đúng! Vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh ta cũng có ý định giống cậu? Mộc Như Lâm cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh, “Anh đến tìm chị à?”

Mộc Như Sâm cảnh giác nhìn cậu, “Hỏi thừa, chẳng lẽ tới tìm cậu? Cậu đến từ lúc nào? Sao không nói trước với anh?”

Bây giờ Mộc Như Lâm không có tâm tình nói chuyện này, cậu lại gần kéo tay Mộc Như Sâm, “Anh đi theo em trước đã, em có chuyện muốn nói với anh.”

Mộc Như Sâm hất tay ra, “Anh đi chào chị một tiếng trước đã...”

“Chuyện em muốn nói chính là về chị!” Mộc Như Lâm sao có thể để cậu ta thấy cảnh Mộc Như Lâm thân mật với Mặc Khiêm Nhân được, với cái tính tình nóng như lửa, Mộc Như Sâm nhất định sẽ gây sự với Mặc Khiêm Nhân, ngộ nhờ cậu ta mất đi lý trí rồi nói lung tung trước mặt mọi người thì nguy to!

“Vậy cậu nói luôn đi.” Mộc Như Sâm sốt ruột muốn gấp Mộc Như Lâm, cậu nhớ cô chết đi được.

Mộc Như Lâm nhẩn nại không nổi nữa, cậu trực tiếp kéo tay Mộc Như Sâm lôi ra ngoài, “Chị ấy ở đây chứ không chạy đi đâu được, em đưa anh đến khách sạn trước đã, nghe em nói xong, anh lại đến tìm chị sau!”

Mộc Như Sâm nhíu mày, hôm nay Mộc Như Lâm có vẻ nôn nóng hơn hẳn mọi khi, chẳng lẽ chị đã xảy ra chuyện gì?

Vừa nghĩ như vậy, Mộc Như Sâm lập tức mất bình tĩnh, cậu gạt tay Mộc Như Lâm ra, đang định chạy vào khách sạn thì bỗng chợt thấy một cảnh tượng khiến cậu phải dừng chân.

Dù là khi ăn cơm hay là lúc ngồi xe, Mộc Như Lâm luôn thích vị trí gần cửa sổ, vừa rồi Mộc Như Sâm vội vã đi thẳng đến cửa ra vào nên không để ý thấy cô ngồi tựa vào cửa sổ cùng Mặc Khiêm Nhân, bây giờ đảo mắt qua, bóng hình nổi bật ấy ngay tức khắc hấp dẫn cậu. Chị gái yêu quý của cậu vẫn điềm nhiên như trong ấn tượng, từ ánh mắt, nụ cười đến khí chất, tất cả đều thánh khiết tựa thiên sứ. Thế nhưng lúc này đang có một người đàn ông ngồi bên cạnh thiên sứ, người đàn ông mà cậu đã gặp vài lần, người đàn ông mà cậu rất không ưa!

Bọn họ có vẻ rất thân mật, trông như một cặp tình nhân...

Mộc Như Sâm cất bước đi vào trong nhà trọ, vừa đi vừa nhìn cái cửa sổ trống trỗng, về mặt cậu nửa âm hiểm nửa hung hăng, tựa như mãnh thú thấy vật sở hữu bị nhúng chàm.

Mộc Như Lâm thầm than không ổn, vội vàng chạy qua giữ chặt lấy cậu ta, “Anh theo em về khách sạn!”

“Cút đi!” Mộc Như Sâm đẩy Mộc Như Lâm ra, cậu muốn giết tên đàn ông chết tiệt kia! Chị ấy là của cậu! Đừng hòng tranh giành!

Mộc Như Lâm không thể nhịn được nữa, cậu đã mệt nhọc lắm rồi mà Mộc Như Sâm vẫn cố chấp muốn vượt qua giới hạn, tại sao cậu lại phải chịu đựng như thế này, tại sao cậu phải khổ sở như thế này?

Một cú đấm trời giáng nện vào mặt Mộc Như Sâm, cậu ta lập tức ngã nhào, trong miệng tanh mùi máu.

Mộc Như Sâm bị đánh đến sững cả người, cậu vô thức đưa tay sờ khóe miệng, thấy trên ngón tay dính máu đỏ, cậu quát, “Mộc Như Lâm! Mày điên à?!”

“Anh mới là đồ điên!” Mộc Như Lâm túm áo nhấc Mộc Như Sâm lên, tức đến nghiến răng nghiến lợi, “Anh định làm gì, hả? Định đánh Mặc Khiêm Nhân một trận sao? Dựa vào cái gì? Anh có tư cách gì mà làm như vậy? Anh chỉ là em trai của chị ấy thôi! Em trai ruột! Em trai ruột thật chứ chung một dòng máu!” Cậu như nói với Mộc Như Sâm, lại như tự nói với chính mình.

“Em trai thì sao?!” Mộc Như Sâm có hơi kinh ngạc khi Mộc Như Lâm tự dưng nói như vậy, chẳng lẽ nó đã biết tình cảm mình dành cho Mộc Như Lâm? Nhưng biết rồi cũng có sao đâu? Chuyện này, cậu không sợ bị người khác biết! Chẳng qua là cậu yêu một người mà người đó vô tình là chị gái ruột thôi! Có gì không được cơ chứ!

Mộc Như Lâm tức đỏ mặt, lại đấm thêm một cú nữa, “Em trai thì sao? Anh còn dám nói thế nữa hả? Sao anh ích kỷ quá vậy? Từ nhỏ đến lớn, chị ấy luôn bảo vệ anh, từ nhỏ đến lớn, chị ấy lúc nào cũng cố gắng, tất cả những thứ chị ấy đang có đều là nhờ chị ấy vất vả từng ngày. Bây giờ anh định xông lên, đuổi người đàn ông kia đi rồi hô to cho mọi người biết anh yêu chị ấy à? Sao anh không thử nghĩ xem cậu nói đơn giản đó sẽ đẩy chị ấy vào hoàn cảnh nào?!”

Mộc Như Sâm nhẩn nại, đang định phản bác lại thì bỗng bị sốc, “Cậu đang khóc đấy à?”

“Im đi!” Mộc Như Lâm lôi Mộc Như Sâm dậy, tóc mái và kính mắt che đi đôi mắt cậu, “Hiểu lời nói em nói thì theo em về khách sạn.”

Mộc Như Sâm bị đánh xong thì có tỉnh táo lại đôi chút nhưng vẫn ngoái đầu nhìn cái cửa sổ không cam tâm, cuối cùng dưới sự thúc giục của Mộc Như Lâm, cậu đành phải kéo hành lý về khách sạn. Cậu muốn làm rõ chút chuyện, chẳng hạn như em trai cậu đến đây lúc nào, từ bao giờ thì nó biết tình cảm cậu dành cho Mộc Như Lam.

Thư Mẫn đứng ngay sau cửa nhà trọ. Vì gió thường thổi từ ngoài vào trong qua cửa chính nên buổi tối ông bà Smith luôn đóng cửa lại. Thân là hội phó hội học sinh, Thư Mẫn định đến bệnh viện thăm Mina, không biết vì sao, cô chỉ hé cửa một chút chứ không bước ra ngoài.

“Phó hội trưởng, bạn có đi không?” Hai cô gái đứng đằng sau hỏi.

Thư Mẫn đóng cửa lại, cô nhìn hai người nọ một cái rồi đi lên lầu, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

“Bạn không định đi thăm Mina à?” Một trong hai cô gái hỏi.

“Tôi nay sẽ đi.” Thư Mẫn trả lời mà không buồn quay đầu, bóng cô khuất đi sau chỗ quẹo cầu thang.

++++

“Em rất thân thiết với em trai.” Mặc Khiêm Nhân thôi nhìn ra ngoài cửa sổ, gấp một miếng thịt viên dứt cho cô gái đang há miệng chờ đợi như đòi thức ăn.

Mộc Như Lam gật đầu, cái tay bánh bao chỉ chỉ canh, không ăn cơm đâu, muốn húp canh cơ.

“Em rất quan tâm tụi nó.” Mặc Khiêm Nhân buông đũa, tuân mệnh dứt canh cho cô.

Mộc Như Lam thỏa mãn cười gật đầu. Đương nhiên, em trai cưng của cô mà, cô rất yêu chúng nó. Ngay từ khoảnh khắc chào đời, chúng nó đã bị in lên mình dấu ấn của Mộc Như Lam cô, cả đời này chỉ có thể là của cô, dù hạnh phúc, thống khổ, đau đớn, hay dầy vò. Nếu có ngày chúng nó phản bội cô thì chỉ có chế chúng thành rồi mới làm cô bớt giận.

Là ham muốn chiếm giữ sao? Mặc Khiêm Nhân nhìn đôi mắt vui vẻ của cô, hần nghĩ mãi không hiểu, nghĩ nát óc cũng không hiểu tại sao Mộc Như Lam lại bị tâm thần biến thái. Kẻ tâm thần biến thái có rất ít người là bẩm sinh, hần không hiểu, một cô gái lớn lên trong yêu thương, biết dốc sức học tập, có mục tiêu, có lý tưởng, rất được sùng bái và cũng chưa từng bị ai đánh chửi, vì sao lại trở thành biến thái?

Cách thức kẻ biến thái giết người hay chế tạo một vật nào đó hầu hết đều phản ánh thứ bọn họ thèm khát nhất, thế thì đam mê con rối của Mộc Như Lam rốt cuộc phản ánh điều gì?

Thật đau đầu, hần vẫn chưa có tiến triển gì trong việc nghiên cứu nội tâm của cô cả.

Điện thoại của Mặc Khiêm Nhân rung lên, cắt đứt luồng suy nghĩ của hần, người gọi thuộc phía cảnh sát, ông ta nói gì đó khiến Mặc Khiêm Nhân phải nhìn Mộc Như Lam một cái.

“Sao vậy?” Chờ Mặc Khiêm Nhân cúp điện thoại, Mộc Như Lam hỏi.

“Không cần phải lo Jack sẽ nói những thứ không nên nói nữa.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên đứng dậy, “Hần tự sát rồi.”

Mộc Như Lam nhú mày, “Tự sát?” Có không? Không, đối với kẻ biến thái, đặc biệt là những tên tội phạm biến thái lý trí như cô, Jack và Dvorak, tự sát hoàn toàn không thuộc phạm vi những việc sẽ làm.

Mặc Khiêm Nhân bế Mộc Như Lam lên lầu, “Anh đi xem tình hình thế nào.” Tuy chuyện Jack chết đối với hần chỉ có lợi chứ không có hại – ai biết gã có để hờ chuyện Mộc Như Lam là biến thái hay không, mà cho dù nói ra cũng chưa chắc có ai tin – nhưng nếu thật sự là mưu sát thì bọn họ cần phải suy xét lại cẩn thận, động cơ giết Jack là gì, đối phương là bạn hay thù, có biết được gì từ Jack hay không?

Hần đặt Mộc Như Lam lên giường, lấy máy tính và mấy quyển sách trong hành lý ra cho cô giết thời gian, sau đó tháo bớt băng vải trên tay cô xuống, ít nhất phải lộ mấy đầu ngón tay để cô dễ lật sách và gõ bàn phím. Xong xuôi, Mặc Khiêm Nhân đi ra cửa phòng, như sức nhớ đến chuyện quan trọng nào đó, hần dừng chân nhìn Mộc Như Lam, dường như có chút rối rắm, “Anh...”

Theo lý thuyết, đêm qua ngủ trong phòng của Mộc Như Lam chỉ là ngoài ý muốn, giờ này vẫn còn sớm, nhà trọ chưa đóng cửa, ngoài kia người cũng đông, hần ắt hẳn nên tìm khách sạn thuê phòng với tên Ebert, nhưng..

“Tôi nay anh không về ngủ à?” Mộc Như Lam không hề cảm thấy hai chữ “về ngủ” là có gì quá thân mật, tuy mối quan hệ của họ vẫn chưa được xác định, a, không đúng, Mộc Như Lam đã định cho Mặc Khiêm Nhân làm con rối sống của cô rồi, hần là tài sản, thuộc sở hữu của cô.

“... Anh sẽ trở lại ngay.” Mặc Khiêm Nhân nói rồi ra ngoài đóng cửa, khoe môi nhếch lên một độ cong vui sướng.

Nếu hần đột nhiên tìm Kha Uyển Tinh để cầu hôn con gái bà ta thì có bị đánh chết không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 175: V45.1: Cạnh tranh (1)

Mặc Khiêm Nhân bước vào phòng bệnh của Jack. Trong phòng, thi thể Jack vẫn còn nằm trên giường, mặt nạ Gamela trên mặt gã đã được gỡ xuống. Đúng như hần suy đoán, mặt của Jack bị dị dạng, mắt gã một to một nhỏ, mũi thì bé tí hìn, bé đến mức tưởng như không có, chẳng trách phần mũi thỉnh thoảng lại méo xẹo mỗi khi gã đeo mặt nạ, khuôn mặt gã cũng rất nhỏ, tất cả kết hợp lại trông hết sức xấu xí.

Tư liệu về Jack cũng đã được đưa tới.

Jack sinh ra tại một thôn trang nhỏ ở Mỹ, vì diện mạo quá xấu xí, gã vừa chào đời là đã bị mẹ đẻ vứt vào cô nhi viện. Lớn lên trong sự ngược đãi và xa lánh, Jack sống vô cùng hướng nội và từng lén siết chết một con mèo, hơn nữa còn tàn nhẫn lột da nó. Viện trưởng phát hiện thì giáo huấn gã một phen nhưng cũng không để tâm nhiều tới một đứa trẻ hầu như không có cơ may được nhận nuôi, đối với chuyện gã bị bắt nạt, ông ta vẫn mắt nhắm mắt mở như trước.

Chuyện này vẫn cứ tiếp diễn đến năm gã mười bốn tuổi, năm đó có một đại gia muốn nhận nuôi một đứa trẻ làm người thừa kế, vị đại gia này chọn trúng đứa trẻ thông minh xinh đẹp nhất ở cô nhi viện. Vì còn phải làm rất nhiều thủ tục nên đứa trẻ này phải ở lại cô nhi viện một đêm. Trong đêm đó, sau khi bị cười nhạo và đánh chửi đủ đường, tâm lý biến thái âm ỉ đã lâu của Jack cuối cùng cũng bùng nổ.

Gã giết đứa trẻ kia, ý đồ lột mặt nó ra đeo lên mặt mình để được vị đại gia kia nhận nuôi. Nhưng vì hoàn toàn không biết gì về cách làm cũng như chưa chuẩn bị dụng cụ, gã đành chôn thi thể trong rừng cây sau cô nhi viện, trong lòng khắc sâu cái cảm giác hưng phấn khi ra tay giết người. Như đã tìm được mục đích sống, gã bắt đầu miệt mài học tập các kiến thức giải phẫu ngoại khoa, điêu khắc, tạo hình mỹ thuật, thậm chí là một ít y học được lý... tất cả chỉ để lột người lột da.

Phần lớn biến thái đều là nhân tài và thiên tài, Jack không phải thiên tài nhưng lại là một nhân tài. Sau khi tìm được mục tiêu, gã, cũng như những kẻ biến thái khác, điên cuồng tiếp thu các loại kiến thức phục vụ cho mục đích đáng sợ của mình với thái độ nghiêm túc gấp bội so với những đứa trẻ ngồi trong lớp học. Sau đó, gã từng bước thực hành, đối tượng thí nghiệm chính là đám trẻ con trong cô nhi viện.

Người trong cô nhi viện phát hiện Jack xấu xí đột nhiên biến mất, một thời gian sau lại liên tục có người biến mất. Bọn họ nào biết, kỳ thật kẻ mất tích không phải Jack mà là những đứa trẻ kia, còn người đứng cạnh bọn họ lúc này chính là Jack mang mặt nạ, đến khi Jack cảm thấy mặt nạ cần hoàn thiện thêm, gã sẽ chọn một mục tiêu khác.

Cuối cùng, gã đeo một lớp da mặt xinh đẹp, được một quả phụ giàu có nhận nuôi, trở thành một cậu ấm nhà giàu rồi vào học trong một học viện quý tộc. Gã phát hiện ở đây có rất nhiều trai xinh gái đẹp, tính cách bọn họ khác xa những kẻ gã đã từng gặp, trải nghiệm cuộc sống cũng mới lạ hơn. Vì thế, kỹ thuật lột người lột da của gã càng ngày càng điêu luyện, tư tưởng cũng theo đó mà “thăng hoa”, gã bắt đầu say mê trò chơi cải trang thành người khác để trải nghiệm cuộc sống của họ, hơn nữa còn gọi những người này là “tác phẩm nghệ thuật”.

Gamela là nạn nhân cuối cùng của gã, một nạn nhân vô cùng phiến phức.

“Laurence Monde?” Mặc Khiêm Nhân nheo mắt nhìn cái tên ở mục người thân, hần nhớ rõ Laurence, trong lễ kỉ niệm thành lập học viện Lưu Tư Lan, anh ta đã chụp ảnh Mộc Như Lam nhưng lại không chụp tốt bởi vì tay quá run, có điều trọng điểm nằm ở chỗ khác, Laurence tuy chỉ là nhiếp ảnh gia nhưng thể lực sau lưng lại không dễ trêu vào.

Mà Mộc Như Lam lại tình cờ dính vào Jack, chắc là... không sao đâu? Dù gì người giết Gamela cũng là Jack chứ không phải Mộc Như Lam.

“Rõ ràng hần bị mưu sát.” Ebert ngồi xe lăn vào phòng bệnh, cẩn thận nhìn Jack trong chốc lát rồi nói.

Điều này không cần Ebert nói Mặc Khiêm Nhân cũng biết, hần lại gần kiểm tra thi thể Jack, tay gã cầm một con dao nhỏ, trên đó chỉ có vân tay của mình gã. Con dao cắt vào cổ họng, từ góc độ đến vân tay đều chứng minh rằng Jack tự sát. Đáng tiếc là trong phòng bệnh chưa lắp đặt thiết bị theo dõi nên cái chết của Jack hoàn toàn không có một manh mối nào.

Những người vào phòng bệnh hôm nay đều được ghi lại trong hồ sơ, các bác sĩ, y tá, Thư Mẫn, Trần Thanh, không có ai đáng ngờ vì thời điểm Jack chết không hề trùng với thời điểm người nào vào.

Vậy, rốt cuộc ai đã giết Jack? Giết Jack vì mục đích gì?

“Cậu cần gì phải suy nghĩ phức tạp? Hần giết người nhiều như vậy, bị báo thù cũng là chuyện dễ hiểu.” Ebert dựa xe lăn vào tường, chẳng lẽ kẻ đang yêu ai cũng ngốc đi thật à, kể cả Amon viện trưởng cũng không ngoại lệ?

Ánh mắt sắc bén của Mặc Khiêm Nhân quét qua từng ngóc ngách một, hần nhìn chăm chú mọi nơi có thể là góc chết, ở đó thường có manh mối nhưng lại bị bỏ qua... Đột nhiên, tầm mắt hần dừng lại trước tấm rèm cửa sổ, trên tấm vải vàng nhạt có những vết nhỏ li ti màu vàng đậm nằm lọt thỏm giữa đám hoa văn không đồng đều, bình thường rất khó nhìn thấy...

“Sao thế?” Ebert nghi hoặc nhìn cái rèm cửa, có gì lạ đâu?

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc vài giây rồi quay đầu về phía Jack, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng điệu lạnh nhạt, “Không có gì.” Nói xong xoay người đi thẳng ra ngoài.

Ebert vội vàng đẩy xe lăn theo sau, “Về khách sạn à? Nếu không ngại thì đẩy giúp tôi đi.” Dù sao hấn thành ra nông nổi này cũng là tại Mặc Như Lam.

“Tay anh tàn phế rồi chắc?” Mặc Khiêm Nhân bước vào thang máy mà không thèm liếc Ebert lấy một cái.

Ebert cảm lạnh đi theo vào, “Một xú dục dăng sáo cũng không có, rốt cuộc anh làm sao mà cửa đồ được cô nàng biến th-” Bị Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng trừng mắt, Ebert lập tức đổi miệng, “Phụ nữ ai cũng thích đàn ông dục dăng sáo.”

Mặc Khiêm Nhân đáp, “Tôi mà dục dăng với anh thì tôi mới là biến thái.” Trước khi gặp Mặc Như Lam, hấn không hề biết “dục dăng” là gì, hiện tại vẫn vậy, dục dăng với cô tựa hồ là hành động xuất phát từ bản năng, muốn hấn tìm hiểu vì sao hấn lại dục dăng thì đến kiếp sau cũng chưa tìm ra.

Cửa thang máy mở sang bên, hai người đối mặt với Thư Mẫn đang đứng chờ thang máy để đi thăm Mina.

Thay vì chào hỏi, Mặc Khiêm Nhân đi ngang qua cô. Thư Mẫn ngoái lại gọi, “Này.”

Mặc Khiêm Nhân dừng bước.

“Bảo vệ cô ấy cho tốt.” Dứt lời, cô xoay người bước vào thang máy, Mặc Khiêm Nhân cũng tiếp tục đi về trước, vẻ mặt thờ ơ như chưa nghe thấy gì cả.

Ebert lăn xe đuổi theo đồng thời lắc đầu, “Sức hút lớn thật đấy. Chẳng trách FBI muốn giữ lại mấy tên trong nhà tù của anh, nếu một ngày nào đó người ngoài hành tinh đến xâm chiếm Trái Đất hoặc chiến tranh thế giới thứ ba nổ ra thì có khi bọn họ sẽ trở thành đội quân biến thái có sức giết chóc mạnh nhất ấy chứ.”

Ebert đích thực là một quý ông, giấu dưới vẻ ngoài lịch lãm của hấn là một tâm hồn bà tám cuồng nghiên cứu biến thái, chỉ khi đứng trước mặt Mặc Khiêm Nhân thì bà tám này mới hiện nguyên hình.

Mặc Khiêm Nhân mặc kệ hấn.

++++

Khách sạn.

Mặc Như Lâm thuê cho Mặc Như Sâm một phòng đôi rồi báo trả căn phòng đơn mà cậu mới chỉ thuê mấy tiếng, bởi lẽ ở chung với Mặc Như Sâm sẽ dễ dàng giám sát và khống chế cậu ta hơn.

Mặc Như Sâm bực bội khó chịu, Mặc Như Lâm cũng chẳng khá hơn, hai anh em sầm mặt bước vào phòng.

“Cốp!” Ném mạnh hành lý vào góc tường, Mặc Như Sâm âm trầm nhìn Mặc Như Lâm, “Rốt cuộc là sao hả?!”

Mặc Như Lâm cũng vừa đập vỡ một cái bình, không muốn giấu giếm gì nữa, cậu ngồi lên giường, hai tay vò đầu, vò đến khi mái tóc rối bù cả lên, sắc mặt cậu u ám, “Chẳng phải quá rõ rồi sao? Anh yêu chị, em cũng yêu chị.”

“Cái gì?!” Mặc Như Sâm biến sắc.

“Thật không hở là Mặc Như Sâm” Mặc Như Lâm nhếch môi cười trào phúng, cậu lấy khối rubik ra từ đồng hồ lộn xộn trên giường rồi thông thả ngồi giải.

Mặc Như Sâm nhìn Mặc Như Lâm hồi lâu, “Ý cậu là bây giờ cậu muốn cạnh tranh với anh?” Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, anh em song sinh thường thích chung một thứ.

“Cạnh tranh? Mặc Như Sâm, óc của anh làm từ bã đậu hả?” Mặc Như Lâm đột nhiên siết chặt khối rubik trong tay, chất nhựa cứng lạnh làm ngón tay cậu đau điếng, “Chúng ta là em trai ruột của chị, trước giờ vốn dĩ không có tư cách cạnh tranh! Nếu anh cứ cố chấp như thế thì đề nghị anh đi đầu thai ở gia đình khác rồi hẵng quay lại đây!”

“Bộ anh hèn nhất như cậu chắc? Chị em ruột thì đã làm sao? Có gì không được cơ chứ? Chẳng qua chỉ là chung một dòng máu mà thôi!” Mặc Như Sâm nắm tay thành nắm, buông tay dễ dàng như thế thì còn gì là tình yêu?! Cậu cứ cố chấp thì thế nào? Cậu cũng muốn đầu thai lắm chứ, chỉ cần khi đó cậu có cơ hội!

“Đây là hèn nhất? Anh gọi đây là hèn nhất? Mặc Như Sâm, anh đừng làm tôi mất kiên nhẫn, anh tưởng chỉ có anh yêu chị, chỉ có anh đau lòng, chỉ có anh không thể buông tay hay sao?!” Mặc Như Lâm đè nén ngọn lửa đang phừng phực trong lòng, cố gắng nói chuyện tử tế với Mặc Như Sâm, nếu để tên anh trai ngu ngốc này đi gây chuyện thì khi đó có hối hận cũng không kịp.

“Vậy thì...”

“Cùng nhau tìm cách đuổi tên Mặc Khiêm Nhân kia đi chứ gì?” Mộc Như Lâm rất hiểu người anh song sinh. Dĩ nhiên, nếu chỉ là Mặc Khiêm Nhân đơn phương thì cậu rất rất nguyện ý cùng Mộc Như Sâm đuổi hắn đi, dù sao tên kia cũng chẳng có gì xứng với Mộc Như Lam ngoại trừ diện mạo và khí chất, nhưng vấn đề là Mộc Như Lam cũng thích hắn ta, hơn nữa còn là mối tình đầu!

“Đúng thế.”

“Anh có thể suy nghĩ bớt ích kỉ một chút được không? Cho dù đuổi được hắn đi thì chị gái và em trai cũng không có khả năng!”

Mộc Như Sâm đá mạnh vào cạnh giường, cậu hung tợn trừng Mộc Như Lâm một cái rồi đột ngột xoay người chạy rời phòng.

“Đừng làm chị ấy hận anh.” Mộc Như Lâm ôm đầu lẩm bẩm khiến Mộc Như Sâm không khỏi dừng bước, sống lưng cậu cứng ngắc, tiếng Mộc Như Lâm thì thảo lại tiếp tục vang lên, “Ít nhất không phải bây giờ, chỉ có kẻ cực kì ưu tú mới xứng với phượng hoàng, nếu anh thật sự không buông tay được thì ít nhất hãy đợi đến khi anh đủ năng lực khiến tất cả mọi người câm miệng.” Nếu không... dù chỉ là giữ chị bên mình cũng rất khó...

“Rầm!” Mộc Như Sâm đập cửa bước nhanh ra ngoài, hai mắt hằn tơ máu, đôi môi mím chặt nói lên sự cố chấp của một thiếu niên quật cường.

Ra khỏi khách sạn, Mộc Như Sâm đứng mặt Mặc Khiêm Nhân và Ebert ở ngay cửa ra vào.

Cậu dùng chân nhìn Mặc Khiêm Nhân hằm hằm, đúng là oan gia ngõ hẹp, bây giờ cậu đã triệt để căm ghét tên đàn ông này.

Ebert hết liếc Mặc Khiêm Nhân rồi lại liếc Mộc Như Sâm, miệng nở một nụ cười vui thích, chà chà, chuyến du lịch này quả là hết sức thú vị, tuy suýt chút nữa bị đánh chết nhưng bù lại được chứng kiến cả tá chuyện bất ngờ, hắn thật sự rất mãn nguyện.

Mặc Khiêm Nhân không định để ý đến Mộc Như Sâm, “yêu ai yêu cả đường đi”, ngại quá, trong từ điển của hắn không tồn tại khái niệm này.

“Dừng lại!” Thế nhưng Mộc Như Sâm lại không muốn bỏ qua cho hắn, cậu nhìn Mặc Khiêm Nhân đầy địch ý, “Một ngày nào đó tôi sẽ cướp chị về!” Còn bây giờ, cậu vẫn sẽ dùng thân phận em trai để ở bên cạnh bảo vệ chị gái mình!

“Vậy cậu cứ thử xem.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt lên tiếng, bước chân đều đều không dừng lại dù chỉ nửa giây.

Ebert thầm huyêt sáo, đây mới đúng là Mặc Khiêm Nhân, hắn ta mà thêm chấp mấy tên nhóc con loại này mới là lạ, có điều cũng phải cảm ơn cậu ta, nếu không nhờ cậu ta làm Mặc Khiêm Nhân một lần nữa cư xử theo cái kiểu lạnh lùng đặc trưng thì trong lòng hắn sao có thể cân bằng cho được.

(MDL: Mấy ngày nay Ebert không thấy A Khiêm tiếp xúc với ai ngoài hắn và Lam Lam, thái độ của A Khiêm với Lam Lam và Ebert quá chênh lệch nên Ebert... mất cân bằng, đến khi thấy A Khiêm cũng cư xử lạnh nhạt với Như Sâm thì Ebert mới được an ủi =))~)

Mộc Như Sâm nghiêng răng nghiêng lợi trừng Mặc Khiêm Nhân, cậu hít sâu hai cái rồi dậm chân trở về khách sạn, mẹ nó, đợi tâm tình cậu tốt lên rồi đấu với hắn sau! Đồ ông già, nói không chừng đến khi cậu trưởng thành thì hắn đã chết già ở đâu rồi! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: V45.2: Cạnh tranh (2)

Kha Uyển Tinh biết chuyện anh em Mộc Như Sâm đã chạy tốt tới chỗ Mộc Như Lam thì tức điên cả người, nhất là khi nghe Hoắc Á Lận kể lại Mộc Như Lam vui vẻ thế nào với Mặc Khiêm Nhân ở Evian, bà ta tức đến nỗi cúp điện thoại cái rụp, ly rượu vang thượng hạng trên tay văng xuống đất vỡ choang, về nên một bông hoa đỏ rực đầy gai máu.

Hoắc Á Lận biết chuyện này là do Âu Khải Thần nói ra trong lúc gọi điện báo tình trạng của Âu Á Thần. Bà ta yêu vô cùng cái việc chọc ngoáy vết thương của Kha Uyển Tinh, đầu tiên là Mộc Chấn Dương, tiếp theo là đến Mộc Như Lam yêu quý. Hoắc Á Lận mãi vui mà không hề hay biết mình đã bị con trai lợi dụng.

Đương nhiên là Âu Khải Thần cố tình để Kha Uyển Tinh biết chuyện rồi, chẳng phải bà ta chính là món vũ khí tốt nhất sao? Kha Uyển Tinh đòi nào cho phép Mộc Như Lam qua lại với một giáo viên trung học tầm thường? Cách này vừa đuổi được Mặc Khiêm Nhân đi, vừa không trực tiếp nhúng tay làm Mộc Như Lam ghét hắn.

“Khốn kiếp! Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!” Kha Uyển Tinh phẫn nộ gạt phăng đồ đạc trên bàn. Rõ ràng thằng chết tiệt đó đã biến đi rồi cơ mà? Tại sao hắn lại dám chạy đến núi Alps quần quít lấy con gái bà ta?! Nhất định là hắn cố ý, nhất định là cố ý! Hắn biết con gái bà ta đang trong độ tuổi dễ bị lừa tình nhất, đã vậy còn là mối tình đầu! Cái thứ tình đầu chết tiệt, dạy người phản nghịch, dạy người hư đốn, dạy người liên tiếp phạm sai lầm! Quá ghê tởm!

Chu Phúc đứng trong góc tối lẳng lặng nhìn Kha Uyển Tinh nổi điên, ánh mắt có phần lạnh lẽo, Kha Uyển Tinh càng ngày càng làm người ta thất vọng. Sở dĩ ông theo Kha Uyển Tinh rời khỏi Kha gia một phần là vì ông coi bà ta như con gái, một phần là vì thích cái sự kiêu hãnh dám làm dám chịu của bà

ta. Gà cho một tên đàn ông vô dụng? Không sao, bà ta một tay điều hành công ty kiếm tiền nuôi cả gia đình. Tên đàn ông kia ngoại tình? Cũng không sao, bà ta dứt khoát đã già ra khỏi nhà.

Nhưng bây giờ thì sao? Kể từ ngày Kha Uyển Tinh muốn Mộc Như Lam kiếm tiền nuôi mình thì Chu Phúc đã hoàn toàn thất vọng về bà ta rồi.

Một kẻ không tự lập mà lại ưỡn ngực kiêu hãnh thì đó không còn là kiêu hãnh nữa, đó là không biết tự lượng sức.

Kha Uyển Tinh xả giận xong thì liền nhấc điện thoại gọi cho Mộc Như Lam, bà ta muốn cô về đây ngay lập tức, bà ta phải khóa cô bên cạnh mình, không được phép bước ra ngoài một bước kéo có ngày cô bỏ trốn cùng đàn ông hoang!

Di động trên đầu giường rung lên làm Mặc Khiêm Nhân đang ngồi tựa vào đầu giường xem tài liệu không khỏi ngẩng đầu. Nhìn cô gái đang ôm mình ngủ say, Mặc Khiêm Nhân với tay cầm lấy điện thoại, thấy tên người gọi đến, hần im lặng giây lát rồi ấn nút nghe.

Kha Uyển Tinh thấy điện thoại được kết nối thì liền to tiếng quát một tràng mà không để người bên kia kịp nói nửa lời, “Mộc Như Lam, con thu dọn hành lý về ngay cho mẹ! Mẹ cấm con ở chung với tên đàn ông kia có nghe không hả!”

Mặc Khiêm Nhân đưa điện thoại ra xa một chút, hần nhét tay Mộc Như Lam vào trong chăn rồi đặt lên eo mình. Ừm, hần thích được cô ôm như thế này.

Không nghe thấy bên kia trả lời, Kha Uyển Tinh tức tối gầm lên, “Mộc-Như-Lam! Mau nói chuyện với mẹ! Mẹ cấm con ở chung với tên đàn ông kia, có nghe không hả?!” Bà ta sắp tức chết rồi, trước đây nó ngoan ngoãn làm mình nở mày nở mặt lắm kia mà, từ khi nào thì nó đã bắt đầu trở nên bướng bỉnh như vậy?

“Xin lỗi nhé, đời này Mộc Như Lam nhất định phải là người của tôi.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nói một câu rồi trực tiếp ngắt máy, từ trước đến nay hần chưa bao giờ muốn phí thời gian cho những kẻ điên khùng, dù bà ta có là mẹ của Mộc Như Lam cũng kệ.

Nghe thấy giọng Mặc Khiêm Nhân, Kha Uyển Tinh mặt mày tái nhợt, giờ này ở chỗ Mộc Như Lam đã khuya lắm rồi, vậy mà Mặc Khiêm Nhân lại nhận điện thoại của cô? Rốt cuộc bọn họ đã làm cái gì?!

“Mộc Như Lam đâu?! Đưa máy cho con bé...” Kha Uyển Tinh còn chưa nói hết câu thì bên kia đã cúp máy.

Hai mắt bà ta trợn to đỏ gay như muốn rớt ra ngoài, Kha Uyển Tinh trừng cái điện thoại trong tay, sau đó ngắt xiu vì quá tức giận.

Hay lắm, chiến công của Mặc Khiêm Nhân hôm nay: bắt được hai kẻ biến thái, bị Mộc Như Lam ăn đậu hủ hai lần, đánh phủ đầu em trai cuồng chị, chọc tức ngắt mẹ già cuồng con.

Mặc Khiêm Nhân đặt chiếc điện thoại đã tắt nguồn lại trên bàn rồi tiếp tục xem tài liệu, chỉ chốc lát sau, điện thoại của hần cũng đổ chuông. Nhìn thông báo hiện trên màn hình, Mặc Khiêm Nhân dứt khoát tháo pin ra. Thiệt tình, tội phạm mới quậy một chút là lại gọi điện giục hần về Mỹ, cứ như không có hần là hỏng hết không bằng. Người yêu đang nằm trong lòng, ai mẹ nó muốn đi làm việc?

Bên kia, Chu Phúc vội gọi Trần Hải tới cùng nâng Kha Uyển Tinh về phòng. Ông lặng lẽ liếc Trần Hải một cái, sau đó một mồi thở dài thườn thượt, “Ôi... cái nhà này sắp đổ mất rồi, đầu tiên là Mộc Chấn Dương, tiếp theo lại tới tiểu thư liên tục gặp chuyện không may...”

Trần Hải đang định đi xuống lầu mà nghe Chu Phúc đột nhiên nói vậy thì vội vàng hỏi, “Tiểu thư làm sao?” Chẳng lẽ tiểu thư gặp tai nạn ở Pháp? Đùng nha! Lão gia tử không chịu được đá kích lớn như vậy đâu!

Chu Phúc lắc đầu, “Ôi...”

“Trời ạ, ông mau nói đi.” Trần Hải thấy vậy càng sốt ruột hơn.

“Là vấn đề về tên đàn ông họ Mặc chứ gì nữa?” Chu Phúc tức giận, “Tên đàn ông kia mặt dày bám theo tiểu thư tới tận Pháp, nghe nói hần đã quán lấy tiểu thư suốt hai ngày nay. Mà tiểu thư còn nhỏ, kinh nghiệm xã hội chưa đủ lại không rành thế sự, nói không chừng đã bị hần ta ngon ngọt dụ dỗ rồi!”

Trần Hải nóng nảy, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Phúc lập tức thêm mắm dặm muối kể lại chuyện Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam, Trần Hải nghe xong thì vội chạy đi ngay. Nhìn bóng lưng của Trần Hải, Chu Phúc gật gật đầu hài lòng, tuy ông rất bất mãn về Kha Uyển Tinh nhưng cũng phải đồng ý với quan điểm của bà ta: Mộc Như Lam không thể hẹn hò với một tên đàn ông tầm thường. Tiểu thư ưu tú như vậy thì phải sánh đôi với một người cực kì ưu tú mới đúng, mặc dù cậu trai kia tài giỏi nhưng xã hội hiện nay không thiếu người tài giỏi hơn. Chu Phúc thương Mộc Như Lam, ông làm việc này cũng chỉ muốn tốt cho cô.

Trần Hải vừa ra khỏi phòng là vội vàng lấy điện thoại gọi về Hồng Kông ngay. Thật nguy hiểm, không thể để tiểu công chúa của bọn họ bị trai hư lừa gạt được, ngộ nhờ hần ta là Mộc Chấn Dương thứ hai thì hỏng bét. Nhớ khi xưa Kha Uyển Tinh đã kiên quyết rời khỏi Kha gia thế nào, và lão gia tử đã dùng thời gian để chứng minh sai đúng ra sao.

Sự thật chứng minh, Kha Xương Hoàng đúng, Kha Uyển Tinh sai, nhưng bây giờ thắng bại cũng đâu còn nghĩa lý gì nữa? Kết cục đã định ra rồi! Kha lão gia tử tuyệt đối sẽ không để Mộc Như Lam đi theo con đường của Kha Uyển Tinh, nếu cô cũng cứng ngạnh giống mẹ thì lão gia tử chỉ có thể cứng rắn hơn! Lão gia tử thà làm Mộc Như Lam hận mình chứ nhất quyết không để cô phải chịu khổ như Kha Uyển Tinh!

Ở bên kia đại dương, hai người trong cuộc vẫn ôm nhau ngủ ngon lành, tuyệt nhiên không hay biết Kha gia đang loạn lên vì họ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: V45.3: Cạnh tranh (3)

Hôm sau.

Tia sáng rực rỡ phá tan tầng tầng mây mù, ánh mặt trời nghịch ngợm đâm xuyên qua rèm cửa sổ, hắt lên người cô gái đang say giấc trên giường.

Mộc Như Lam giật giật mí mắt, hàng mi dày cong vút chậm rãi hé mở, cô mơ màng hai giây, bàn tay trong chăn đụng phải cánh tay đang ôm eo mình, sau lưng cô kề cận một cơ thể, người nọ dụi đầu vào gáy cô, hơi thở ấm áp phả lên làn da mẫn cảm, hương bạc hà mát lạnh bao trùm cả không gian.

Nếu là trước đây thì nhất định Mộc Như Lam sẽ cho rằng con rối của cô leo lên giường ngủ chung, nhưng con rối mà cô chế tác vốn không có mùi hương mát lạnh sạch sẽ này.

Mộc Như Lam nhẹ nhàng xoay lại ngấm người đàn ông ngủ cạnh mình, thấy khuôn mặt hấn lúc ngủ hơi mang nét trẻ con, cô mỉm cười len lén liếm môi hấn, đang định làm thêm chút chuyện xấu chào buổi sáng thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

“Chị ơi!” Đây là giọng của Mộc Như Sâm.

Mặc Khiêm Nhân ngay tức khắc mở mắt bừng tỉnh, Mộc Như Lam thấy vậy thì bất giác nhíu mi, người bình thường sẽ không nhạy cảm đến mức này, cô chợt nhớ đến căn phòng lắp kính chống đạn trong nhà Lục Tử Mạnh...

“Chị!” Mộc Như Sâm gõ lốc cốc lên cửa mấy cái, cậu nhìn đồng hồ, giờ này Mộc Như Lam phải dậy từ lâu rồi, đồng hồ sinh học của cô luôn rất chính xác.

“Chờ một chút.” Mộc Như Lam lên tiếng làm Mộc Như Sâm ngoan ngoãn ngậm miệng dừng tay.

Mặc Khiêm Nhân vừa mở nguồn điện thoại vừa cau mày hỏi, “Mấy giờ rồi?” Thật tình, hiếm lắm mới được một đêm ngủ say mà lại bị đánh thức.

“Tám giờ kém.” Mộc Như Lam nhận ra điện thoại của mình đã bị tắt nguồn thì hơi nhướn mày. Khởi động lại máy, thấy cột pin vẫn còn gần đầy, cô quay sang hỏi Mặc Khiêm Nhân, “Anh tắt điện thoại của em à?”

“Mẹ em ồn quá.” Mặc Khiêm Nhân trả lời không chút chột dạ.

“Ồ.” Mộc Như Lam cũng đáp lại hết sức thản nhiên.

Di động báo có cuộc gọi nhờ từ phía Hồng Kông, có điều Mặc Khiêm Nhân đã nhận điện thoại của Kha Uyển Tinh thì chắc bên Hồng Kông gọi đến cũng vì chuyện của hấn thôi, vì vậy Mộc Như Lam tạm thời không để tâm mà chỉ ngồi trên giường chờ Mặc Khiêm Nhân hầu hạ.

Mặc Khiêm Nhân xuống giường định đi toilet, thấy Mộc Như Lam nhìn mình chằm chằm, hấn không khỏi ngẩn người. Mộc Như Lam nâng hai tay lên, mắt chớp chớp, “Hôm nay em muốn mặc quần áo cùng màu với anh.”

Mặc Khiêm Nhân dơ tai lặng lẽ đi đến chỗ để đồ của Mộc Như Lam, bình tĩnh, bình tĩnh, dù sao cũng đã là người của cô, tuy phải kiên nhẫn chờ cô trưởng thành nhưng hình như bọn họ... trừ bước cuối cùng ra thì cái gì không nên làm cũng đã làm hết...

Mặc Khiêm Nhân giúp Mộc Như Lam mặc áo lót rồi tròng thêm áo ôm màu trắng và áo len màu đen. Hấn chọn cho cô một chiếc quần nhưng để đầu gối đỡ bị cọ xát, sau đó dùng thái độ chăm bẵm con nít để giúp cô đánh răng rửa mặt, chải tóc, khoác áo đen, quàng khăn đỏ, mang giày đen, xong xuôi mới đến lượt mình.

Mộc Như Lam từ từ đi ra mở cửa, Mộc Như Sâm đứng chờ nãy giờ đã sắp mất hết kiên nhẫn, thấy Mộc Như Lam bước ra, cậu cười toe toét ôm lấy cánh tay cô, “Chị!”

Cánh tay cậu ôm chính là cánh tay bị Jack đánh bầm tím, Mộc Như Lam khựng lại theo bản năng nhưng còn chưa kịp nói gì thì đứa em đã nghe thấy tiếng động trong toilet. Mộc Như Sâm thôi cười nghiêng đầu nhìn vào phòng, thấy đằng sau lớp kính mờ có một bóng đen mơ hồ.

“Có người?” Cậu cứng nhắc nhìn Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, “Ừ, Khiêm Nhân chưa chuẩn bị xong, chúng ta xuống dưới lầu chờ anh ấy đi.”

“Mặc Khiêm Nhân?!” Mộc Như Sâm lớn giọng kinh ngạc, tầm mắt dời sang đồng lõa xộn trên giường, “Hai người ngủ chung với nhau?!”

“Thì có gì đâu?” Mộc Như Lam tựa hồ không hiểu vì sao Mộc Như Sâm lại kích động đến thế, chỉ là ngủ chung một giường thôi mà, hồi nhỏ cô cũng thường xuyên ngủ chung với Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đấy thôi.

“Có gì đâu?!” Mộc Như Sâm tức giận bật ngược lại, ồn ào đến mức Thư Mẫn cách vách cũng phải mở cửa xem, mới sáng sớm mà ồn ỹ cái gì thế.

Mộc Như Lam không đáp, Mộc Như Sâm đột nhiên bỏ tay Mộc Như Lam ra rồi trừng mắt nhìn cô, “Chị nghĩ gì mà lại làm thế? Chị mới mười sáu tuổi, sao có thể ngủ chung với một tên đàn ông bất chính?!”

Nụ cười trên môi Mộc Như Lam biến mất, “Khiêm Nhân không phải là đàn ông bất chính.”

“Chị còn bảo vệ hần nữa!” Mộc Như Sâm càng tức hơn, lý trí của cậu đã sớm bị lửa giận thiêu trụi, “Chị có biết xấu hổ không vậy?”

“Mộc Như Sâm!” Thư Mẫn lập tức trầm mặt quát một tiếng.

Mộc Như Sâm đứng đờ đẫn nhìn xuống lầu. Mộc Như Lâm vừa tới nơi thì đã thấy Mộc Như Sâm đỏ mặt chạy ra ngoài, cậu gọi một tiếng nhưng không thấy anh trai ới hồi gì, nhất thời mặt biến sắc, hết nhìn lên lầu lại nhìn Mộc Như Sâm sắp chạy mất tăm, cậu quyết định đuổi theo Mộc Như Sâm, tên này tính tình xốc nổi chẳng khác gì một đứa trẻ chưa lớn, có trời mới biết cậu ta có thể làm ra chuyện gì ngu ngốc hay không.

Trên tầng hai, Thư Mẫn khó xử nhìn Mộc Như Lam một hồi rồi chắc lưỡi đóng cửa tiếp tục ngủ nướng, chuyện cũng chẳng có gì để an ủi, chỉ là đứa em cuồng chị gái không chấp nhận nổi việc chị gái đã bị cướp mất thôi... Nếu vậy cũng tốt. Thư Mẫn vén rèm cửa sổ nhìn theo hai anh em đã chạy ra xa, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Mộc Như Lam đóng cửa trở vào phòng, khóe môi nhếch lên một độ cong kì dị, đau khổ lắm nhỉ? Yêu mà không được đáp trả nhất định là đau khổ lắm nhỉ? Liệu có đau khổ như cô kiếp trước cầu xin chút xú lông tin của nó nhưng lại bị phủ phàng xua đuổi không? Không đâu, trông nó vẫn cao ngạo đến thế cơ mà, làm sao thấu được nỗi ê chề của cô khi ấy kia chứ. Cho nên, em trai thân yêu à, hãy để hình ảnh của chị từ từ lấp đầy trái tim cưng, hãy giấu nỗi đau trong lòng cả đời, yêu chị sâu nặng cả đời, và nhớ coi chừng ranh giới đạo đức đấy nhé, một khi đã vượt qua thì chỉ còn nước tan xương nát thịt mà thôi, ha ha ha.

Mộc Như Sâm hằm hằm trở về khách sạn rồi nhét hết quần áo mới sắp ra hôm qua vào lại vali, cậu vừa khịt khịt vừa nghiêng răng nghiêng lợi, thật quá đáng! Thật quá đáng! Sao cô ấy lại làm thế?! Sao lại ngủ chung với tên đàn ông bất chính kia?! Sao lại vì hần mà nạt cậu?! Rõ ràng cậu mới là người ở bên cô suốt mười mấy năm qua, tình cảm của họ mới là sâu nặng nhất! Đáng ghét! Lần này cậu sẽ không dễ dàng tha thứ! Trừ phi cô xin lỗi và hứa không qua lại với tên kia nữa, bằng không cậu nhất định sẽ lờ cô luôn!

Mộc Như Lâm vừa về, thấy Mộc Như Sâm xếp hành lý và gọi điện đặt vé máy bay, cậu sững lại vài giây rồi cũng đi thu dọn đồ đạc với vẻ hết sức tức giận, miệng thì lầm bầm, “Thật quá đáng! Mình tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chị ấy! Mình phải đi về! Nếu chị ấy không xin lỗi thì mình sẽ không nói chuyện với chị ấy nữa!”

Mộc Như Sâm thấy Mộc Như Lâm cũng giống mình thì càng vững tâm hơn, chút do dự ban nãy cũng vì có Mộc Như Lâm làm bạn mà biến mất, cậu không tin Mộc Như Lam sẽ không dễ dàng xin lỗi, chuyện này rõ ràng là lỗi của cô!

Mộc Như Lâm im lặng nhìn vẻ kiên định trên mặt Mộc Như Sâm, tuy đã thành công lừa gạt anh trai nhưng trong lòng cậu lại vô cùng buồn bã. Vốn dĩ cậu đến đây với tâm trạng vui sướng, những tưởng có thể ở riêng với Mộc Như Lam, những tưởng có thể tận hưởng vài ngày mơ mộng, những tưởng... một chiều nào đó bạc đầu ngồi ngắm mặt trời về tây, cậu vẫn có thể hồi tưởng lại một đoạn kí ức hạnh phúc thời niên thiếu. Chỉ cần có chút tốt đẹp để nhớ là cậu đã mãn nguyện lắm rồi, nào ngờ cả mong ước nhỏ bé, hèn mọn ấy cũng không được Thượng đế bằng lòng đáp ứng...

Về nhà thôi, về nhà đi thôi, trong kì nghỉ đông cậu sẽ cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng, cậu cần thời gian để khôi phục lý trí và củng cố phòng tuyến của chính mình, cậu tuyệt đối sẽ không để chị gái bị tổn thương, hay chí ít là không tổn thương vì cậu.

Mộc Như Lâm nhắn tin cho Trần Thanh nhờ hần trông chừng Mộc Như Lam, đừng để cô bị Mặc Khiêm Nhân lừa gạt. Hai người mới tới hôm qua mà sáng sớm nay đã phải lui thủ kéo hành lý lên tàu hỏa đến sân bay trở về thành phố K...

(MDL: Anh em Mộc Như Lâm không bị chế thành rối nhưng vẫn bị ngược teo tim hu hu hu)

++++

Mấy ngày tiếp theo trải qua rất bình thản, Mộc Như Lam gọi lại sang Hồng Kông nhưng ngạc nhiên là bên kia không hề đề cập gì đến Mặc Khiêm Nhân, phía Mộc gia cũng không có vấn đề gì ngoại trừ Kha Uyển Tinh thường xuyên gọi điện quấy nhiễu. Mộc Như Lam cùng Mặc Khiêm Nhân hưởng thụ thế giới hai người ngọt ngào, thỉnh thoảng lại đùa giỡn chọc cho hần tai đố tim loạn, cứ thế cứ thế, chuyến tham quan mười ngày trôi qua trong nháy mắt.

Sáng sớm ngày thứ mười một, chúng học sinh lục tục xách hành lý rời nhà trọ, máy bay và tàu hỏa cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Kha lão gia tử đã dặn trước cho Mộc Như Lam bay thẳng đến Hồng Kông thay vì vòng về thành phố K, còn Mặc Khiêm Nhân thì bị FBI gọi điện giục liên tục nên đành phải về Mỹ một chuyến, lúc ra sân bay tạm thời mỗi người một ngả.

Mộc Như Lam đi Hồng Kông nên tất nhiên sẽ không cùng chuyến bay với Thư Mẫn và Âu Á Thần, cũng may cửa đăng ký của bọn họ nằm cạnh nhau nên vẫn có thể nói thêm mấy câu trước khi đi qua trạm kiểm tra.

“Mặc Khiêm Nhân đâu?” Thư Mẫn đi toilet về thấy Mặc Như Lam đứng một mình thì ngạc nhiên hỏi.

“Lên máy bay rồi.” Cô trả lời, những người bên Mỹ đứng là gấp gáp, đến cả vé máy bay cho Mặc Khiêm Nhân cũng đã chuẩn bị xong từ sớm, lúc cô vừa xuống tàu hỏa cũng là khi chiếc máy bay chở hân cất cánh.

“Đi đâu chứ?” Thư Mẫn hơi nhíu mày, cô định trông cậy Mặc Khiêm Nhân bảo vệ Mặc Như Lam mà naoáng cái đã không thấy hân đâu, chẳng lẽ hân không đi cùng Mặc Như Lam sao?

“Anh ấy đi công tác.” Mặc Như Lam cười đáp, thấy vị khách đằng trước đã lên cầu thang, cô vẫy tay tạm biệt Thư Mẫn và những học sinh khác.

++++

Hồng Kông. Khu Loan Từ.

Nằm trong khu vực của toàn những kẻ giàu có, tòa biệt thự nguy nga cùng trang viên khổng lồ nổi bật lên như hạc giữa bầy gà.

Mới tảng sáng mà trang viên rộng lớn đã bắt đầu bận rộn, lão quản gia Triệu thúc chỉ đạo tất cả người hầu tiến hành tổng vệ sinh, dù chỉ một góc gạch nhỏ cũng không được bỏ qua.

Đang ngủ ngon lành thì bị tiếng binh binh lạch cạch đánh thức, cô gái nọ hùng hổ bước xuống chiếc cầu thang màu đồng bóng loáng, người còn chưa thấy đâu mà đã nghe tiếng mắng chửi xối xả, “Mới sáng sớm mà âm ỉ cái gì thế? Ăn no rừng mỡ hết chuyện làm rồi sao? Muốn chết hả!”

Nhóm nữ giúp việc mặc đồ màu trắng đang lau tay vịn cầu thang vội cúi đầu im thin thít, vị đại tiểu thư này nổi đóa, bọn họ không có gan đụng vào.

Kha Kim Lan sở hữu một đầu tóc xoăn màu đen với phần mái nhuộm tím, trông cô ta khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đáng đáp khá xinh đẹp, tuy nhiên dựa theo ánh mắt và biểu cảm thì có thể thấy cô ta là một chủ nhân điều ngoa thất thường.

Mỗi lần rời giường Kha Kim Lan đều rất bức bối, cô ta mà bị đánh thức thì một là hung hăng trút giận, hai là thối cái mặt cho người khác xem. Chỉ khi đứng trước ông nội Kha Xương Hoàng thì Kha Kim Lan mới không dám lỗ mãng, còn lại không ai trị được cô ta.

Triệu thúc tiếp tục chỉ đạo người hầu quét dọn bất chấp tràng quát tháo của Kha Kim Lan, đùa chắc, vị chủ nhân cao quý thực sự được sủng ái sắp đến rồi, ai thèm quan tâm đến cô ta nữa? Nói trắng ra, Kha Kim Lan chỉ là một con khỉ xưng vương trong khu rừng không hổ mà thôi.

“Lan Lan, đừng phá!” Bà hai Lâm Ngọc Nhan vội vàng nhắc nhở cháu gái bảo bối, Kha Kim Lan là con gái một của con trai bà ta, từ nhỏ nó đã được bà ta cực kỳ cưng chiều.

“Bà nội, mới sáng sớm mà mấy người này đã ồn ào muốn chết. Chúng ta tốn tiền thuê bọn họ là để cuộc sống thoải mái hơn! Đã không làm được thì rút đi cho đỡ chướng mắt!” Kha Kim Lan nổi giận đùng đùng, ánh mắt cô ta hết sức hung ác, nói theo kiểu cổ đại thì chính là một vị tiểu thư độc địa thường xuyên đánh chết người hầu.

“Kim Lan, cháu nói vậy là không đúng rồi, người bỏ tiền ra thuê bọn họ đâu phải cháu, cháu không đốt tiền là đã mừng lắm rồi, ai dám mong cháu phát lương cho họ kia chứ?” Một người đàn bà khác cũng đang ngồi ở trên bàn ăn sáng lên tiếng, trông khoảng trên dưới năm mươi tuổi, đây là bà ba của Kha gia – Lý Tiểu Thanh, và cũng là một bà nội khác của Kha Kim Lan.

Kha Kim Lan trừng Lý Tiểu Thanh một cái, trong mắt cô ta, bà nội Lâm Ngọc Nhan mới là bà chủ đích thực, hai người kia chẳng qua chỉ là vợ bé mà thôi.

“Ui, còn ra vẻ công chúa nữa à?” Lý Tiểu Thanh ngửa mặt Lâm Ngọc Nhan cùng con trai, con dâu, và cháu gái bà ta từ lâu rồi, và thời điểm Lý Tiểu Thanh hả giận mỗi năm chính là lúc công chúa chân chính của Kha gia trở về, bà ta nhếch miệng châm biếm, “Chẳng lẽ cháu không biết công chúa điện hạ sắp đến rồi sao? Phụng hoàng giả mãi mãi chỉ là phụng hoàng giả, mau ngoan ngoan lui xuống đi kéo lại tự rước nhục vào thân.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: V46: Công chúa

Lời của Lý Tiểu Thanh làm sắc mặt Kha Kim Lan chợt biến, “Cái gì? Mặc Như Lam sắp đến đây? Hôm nay mới là ngày mấy?” Cô ta vội vàng nhìn về phía Lâm Ngọc Nhan, trước kia Mặc Như Lam luôn đến đây vào dịp năm mới, từ giờ tới giao thừa vẫn còn rất lâu cơ mà!

Sắc mặt Lâm Ngọc Nhan cũng không khá hơn là bao, dù sao Mặc Như Lam cũng là con gái của Kha Uyển Tình, mà Kha Uyển Tình lại là con gái bà chủ thực sự của Kha gia. Tuy bây giờ Lâm Ngọc Nhan đã được đối đãi như bà chủ nhưng trong hộ tịch vẫn không có tên bà ta, bà ta chung quy chỉ là vợ bé. Thêm nữa, trước mặt Mặc Như Lam, bà ta mang tiếng là bà ngoại nhưng địa vị lại thấp hơn cô một bậc, quả thực xấu hổ vô cùng.

Lý Tiểu Thanh nhìn bà cháu Lâm Ngọc Nhan mặt mày tái mét mà trong lòng vui sướng hết sức, tô cháo đang ăn cũng thơm ngon hơn hẳn. Rừng xanh không hổ con khỉ xưng vương, Lâm Ngọc Nhan phách lối trong cái nhà này quá lâu rồi, bọn họ càng phách lối thì lúc Mộc Như Lam đến lại càng lép vế, bà ta nhìn cũng càng sáng khoái!

“Con bé bay thẳng từ Pháp tới Hồng Kông.”

“Chết tiệt! Cháu chuẩn bị đồ đạc đi Cừu Long đây, hết lễ năm mới sẽ về!” Kha Kim Lan sầm mặt bỏ lên lầu, cô ta ghét Mộc Như Lam chết đi được, mẹ của chị ta đã bị đuổi khỏi Kha gia, đáng lẽ đứa cháu gái được sủng ái nhất Kha gia phải là cô ta mới đúng, ấy thế mà Mộc Như Lam lại được ông nhận về và hết lòng yêu thương. Cô ta căn bản không phải đối thủ của Mộc Như Lam, chị ta có làm gì thì ông vẫn thiên vị bất kể đúng sai, riết rồi cô ta chỉ còn biết tránh xa Mộc Như Lam cho đỡ chướng mắt.

“Ông cháu bảo, năm nay công chúa đến đây, không ai được phép né tránh.” Lý Tiểu Thanh thần nhiên nói, “Lão gia đã già rồi, hy vọng có con cháu quây quần bên mình. Nếu cháu muốn chọc giận ông ấy thì cửa đó, đi đi, nhưng coi chừng đi được mà về không được.”

Lâm Ngọc Nhan lạnh lùng lườm Lý Tiểu Thanh một cái rồi quay sang cười ôn hòa với Kha Kim Lan, “Ngoan nào, chị họ của cháu rất dễ gần, nó đến thì con đi dạo với nó một lát là được, dù sao Hồng Kông và Trung Quốc cũng có chút khác biệt.”

“Nhưng đó là công chúa điện hạ, cháu làm gì có tư cách đi dạo với chị ta?” Kha Kim Lan lạnh lùng đáp một câu rồi động chân đi thẳng lên lầu, trong bụng tức anh ách. Gai mắt nhìn cảnh người hầu dọn dẹp chuẩn bị đón Mộc Như Lam, cô ta bực dọc đá móng một nữ hầu gần đó hại người ta suýt nữa té cầu thang, miệng cáu tiết, “Đồ rách việc! Chẳng phải bay mười mấy tiếng nữa mới tới hay sao? Dọn cái gì mà dọn vội thế, bộ muốn đi đâu thai hả!”

++++

Phía sau trang viên Kha gia, cách một vườn hoa, một cái viện nhỏ đến đáng thương so với nhà chính lằng lằng nằm đó, lấy hàng cây xanh tươi làm ranh giới, thoạt trông không mấy ảnh hưởng đến mỹ quan. Toàn viện được xây dựng theo phong cách Nhật Bản, hành lang hình chữ L hợp với mấy gian hòa thất, trong sân đặt một guồng nước thanh nhả, tuy kích cỡ không lớn lại được thiết kế hết sức kỳ công từ những vật liệu tốn kém.

Giữa gian phòng để mở, nước nóng sôi sục trong ấm trà tử sa, làn hơi mờ ảo cuộn cuộn bay ra từ miệng vòi. Chàng trai nọ ngồi quỳ trên chiếu với sống lưng thẳng tắp, chiếc áo Tôn Trung Sơn màu trắng làm hắn trông thập phần tiên dật, mái tóc đen hơi dài, vừa vịn chạm tới cổ. Trên mặt bàn còn đặt một bình hoa, bên trong cắm vài nhành lan màu tím, hương hoa thanh khiết quyện hòa vào mùi trà ngát thơm.

Bàn tay trắng nõn rót ra hai chén trà, hần nhấc đĩa nâng một chén lên gần chóp mũi rồi ngửi nhẹ nhàng, từng cử chỉ đều toát lên vẻ tao nhã đầy nghệ thuật làm người xem vô cùng thích mắt.

“Cộp cộp cộp...” Một người phụ nữ mặc kimono bước vào phòng với vẻ mặt tươi cười.

“Nghe nói Lam Lam đã lên máy bay, rạng sáng ngày mai sẽ đến đây.” Akutsu Junko nói.

“VẬY Ạ? Năm nay con bé đến sớm thật.” Kha Thế Tinh đặt chén trà trước mặt xuống bàn rồi đưa chén còn lại cho mẹ, nụ cười hần ôn nhuận tựa đoá lan. Nhìn mấy người hầu cẩn thận quét dọn bên ngoài, hần lắc đầu, “Mỗi lần công chúa điện hạ giá lâm là mọi người lại bận rộn như vậy.”

Akutsu Junko cũng theo hần nhìn ra tiền viện, ánh mắt dịu dàng chứa đầy cảm kích, “Cũng nhờ Lam Lam mà chúng ta mới được ở đây.”

Vốn dĩ là mẹ con Akutsu Junko sống trong biệt thự lớn cùng những thành viên khác, tuy rằng Kha Xương Hoàng chu cấp rất đầy đủ nhưng hai bà vợ lẽ cùng đám con cháu của họ vẫn khiến hai mẹ con chịu không ít thiệt thòi. Nếu không nhờ Mộc Như Lam thì bọn họ đã chẳng thể có một chỗ ở riêng, mặc dù không được ai hầu hạ nhưng bà Akutsu Junko bình dân vẫn thấy tự mình làm việc mới là hạnh phúc, ít ra nó tốt hơn nhiều so với việc ngày ngày đối mặt với những con người dối trá.

Kha Thế Tinh chỉ cười mà không đáp, hần vươn tay mon trón một đoá lan trong bình, cánh hoa mềm yếu run rẩy giữa những đầu ngón tay, nó thật giống cô gái ấy – cô gái với vẻ đẹp tinh tế làm người ta muốn chạm vào nhưng lại không dám mạnh tay, sợ rằng mình sẽ bất cẩn phá hủy.

Akutsu Junko vui vẻ bảo, “Con ra ngoài mua sắm với mẹ đi, lần này Lam Lam đến ở khá lâu, mẹ sẽ nấu cho con bé mấy món Nhật thật ngon. Con làm cậu cũng phải chuẩn bị quà năm mới cho đảng hoàng, đừng mãi tặng hoa lan như mấy năm trước, thất lễ lắm.”

Hằng năm người lớn Kha gia đều tặng quà năm mới và phát lì xì cho những đứa trẻ trong nhà, các cậu mợ luôn vồn vã tặng quà đất tiền để lấy lòng Mộc Như Lam, duy chỉ có Kha Thế Tinh là tặng hoa lan, năm nay đưa loại này, năm sau lại đưa loại khác. Theo hần thì Mộc Như Lam chẳng thiếu thứ gì cả và hần cũng chẳng có gì quý giá để tặng cô, chỉ bằng mỗi năm tặng một loại hoa lan, tặng đến già cũng không trùng lặp.

Kha Thế Tinh bất đắc dĩ nghe lời Akutsu Junko vào trong thay quần áo chuẩn bị cùng bà đi mua sắm, sau khi đã sửa soạn xong xuôi, hần ra ngoài nhìn hai ly trà trên bàn, một chén Akutsu Junko đã uống, một chén hần đã uống, vì thế hần lại đặt một chén nữa lên đĩa, nghiêng ấm rót đầy trà...

“Xong rồi à?” Akutsu Junko lúc này đã thay kimono ra, mặc vào một chiếc áo khoác màu đỏ làm nổi bật vẻ quyền rũ của người phụ nữ mới ngoài bốn mươi.

“Vâng.” Kha Thế Tinh đặt ấm xuống rồi từ từ bước ra ngoài, để lại sau lưng mùi trà thoang thoang cùng hương lan nhẹ nhàng.

++++

Kha Uyên Tinh định bụng đợi Mộc Như Lam về sẽ quản giáo cô một phen ra trò, bà ta thậm chí đã thuê giáo viên lễ nghi đến chuẩn bị tẩy nã Mộc Như Lam trong dịp nghỉ đông để cô hiểu cái gì nên làm và cái gì không, nào ngờ lại nhận được tin Mộc Như Lam bay thẳng từ Pháp sang Hồng Kông chứ không về Trung Quốc.

Kha Uyên Tinh tức điên lên được!

Sau cái ngày bị Mặc Khiêm Nhân kích đến tức ngắt, Kha Uyên Tinh đã gọi cho Mộc Như Lam hàng chục cuộc nhưng không lần nào bắt được liên lạc. Bà ta tức tối nghĩ, quả nhiên Mộc Như Lam đã bị đàn ông hoang làm hư, đầu tiên là đuổi hai đứa em trai về nhà, sau đó đến cả điện thoại của mẹ cũng không chịu nhận, có khi bà ta chết mất xác ở đâu cô cũng chẳng thêm quan tâm ấy chứ!

Bị vài lần như thế, Kha Uyên Tinh đành nén giận chờ Mộc Như Lam về để tự mình dạy bảo, bà ta còn tính không cho Mộc Như Lam đến Kha gia năm nay, dù sao vắng mặt một năm cũng không làm Kha Xương Hoàng ghét cô được, bà ta muốn dẫn Mộc Như Lam đi thủ đô để chuẩn bị chọn một thiếu gia Hoắc gia cho cô đính hôn. Theo bà ta, cả cái đất nước này chỉ có nhân tài Hoắc gia mới là con rể lý tưởng, đám còn lại cắt hết đi!

Bây giờ thì sao? Mộc Như Lam không chỉ bay thẳng sang Hồng Kông mà còn muốn ở lại đó đến tận khi học viện Lưu Tư Lan khai giảng kì mới! Nó muốn chọc cho bà già này tức chết đây mà!

Kha Uyên Tinh cúp điện thoại cái rụp, trong lòng phùng phịch lửa giận, đến khi thấy Chu Phúc chỉ người hầu chuyển hàng nội thất và đồ trang trí mừng năm mới vào nhà thì bà ta mới chợt nhớ đến tình trạng kinh tế gần đây, vội lấy điện thoại ra kiểm tra số dư trong thẻ ngân hàng.

Quả nhiên trong đó chỉ còn một con số không tròn trĩnh, mấy ngày nay Kha Uyên Tinh bực bội chuyện Mộc Như Lam nên rất hay đi mua sắm xả giận, bên cạnh những bộ món đồ đắt đỏ mà chẳng mấy khi dùng đến như khăn quàng lông cáo với áo khoác lông chồn, bà ta còn rước về không ít trang sức xa xỉ và đồ ổi tiền vào buổi đầu giá cuối năm hồng cướp đôi bông tai hồng ngọc huyết bỏ câu khỏi tay Hoắc Á Lận, rồi thì sofa thượng hạng, chăn gối sang chảnh, cứ thế cứ thế, Kha Uyên Tinh tiêu sạch tiền trong thẻ ngân hàng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Thẻ ngân hàng trống rỗng làm cho Kha Uyên Tinh cảm thấy bất an, công ty đã bị thu mua, bà ta không có tiền hoa hồng và cũng không còn sản nghiệp nào khác, biết lấy tiền ở đâu bây giờ?

A, chẳng phải ngay từ đầu đã quyết định để Mộc Như Lam nuôi rồi sao?

Bây giờ Mộc Như Lam đang ngồi trên máy bay, tìm gặp cô là chuyện không tưởng nên Kha Uyên Tinh trực tiếp gọi điện cho quản lý nhà hàng Lâu Lan, giới thượng lưu chi rất nhiều tiền vào dịp năm mới, hầu như ai cũng đi ăn nhà hàng hoặc mở tiệc lớn tại gia, bà ta không thể để Hoắc Á Lận có cơ hội cười nhạo mình, không thể để nhà mình im ắng không mở nổi một bữa tiệc!

Mới sáng sớm mà nhà hàng Lâu Lan đã đông khách vô cùng, ngay vào thời điểm buôn bán tấp nập nhất, viên quản lý nhận được một cuộc gọi từ Kha Uyên Tinh, đã thế lại còn là gọi đòi tiền, nếu ông không đủ chuyên nghiệp thì có khi đã nổi đóa lên vì sự ngang ngược của bà ta rồi.

“Mộc phu nhân, rốt cuộc tôi phải nói bao nhiêu lần thì bà mới chịu hiểu, nhà hàng Lâu Lan không phải là tài sản của bà và cũng không phải là nơi tiểu thư có quyền quản lý hay sang nhượng tại thời điểm hiện tại. Nói thẳng hoàng cho bà biết, bây giờ tiểu thư chưa được nhận một phần lợi nhuận nào từ nhà hàng Lâu Lan cả, tương tự, nhà hàng Lâu Lan cũng chưa thuộc quyền sở hữu của tiểu thư. Chỉ khi tiểu thư đủ mười tám tuổi thì tiền lời mới được chuyển vào tài khoản của tiểu thư, lúc đó tiểu thư mới có quyền quản lý nhà hàng Lâu Lan. Nói vậy bà đã hiểu chưa?” Chất giọng của quản lý cho thấy ông đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Thực ra nhà hàng Lâu Lan vẫn luôn chuyển một phần tiền lời nhất định vào tài khoản của Mộc Như Lam nhưng viên quản lý tuyệt đối sẽ không để Kha Uyên Tinh biết điều đó. Bà mẹ này vừa nhìn là đã biết thương tiền hơn con. Bây giờ Mộc Như Lam có tiền trong tay nên không phải sợ gì cả, nhưng nếu để Kha Uyên Tinh nuốt được số tiền ấy thì cô sẽ hết đường rục rịch, so với bị không chế cũng chẳng khác là bao. Hơn nữa, Kha Uyên Tinh đích thực là một con quỷ hút máu quen thói tiêu tiền như nước, nhà hàng Lâu Lan không phải khách sạn năm sao, dù kinh doanh phát đạt đến mấy thì lợi nhuận một năm cũng không đủ cho bà ta tiêu xài trong vài ngày.

Kha Uyên Tinh nghe vậy thì nổi giận, “Sao các ông dám không chế tiền của con tôi hả?! Tôi nhớ rõ trong hợp đồng đâu có điều khoản này!”

“Lão gia tử đích thân phân phó, không cần giấy trắng mực đen tôi cũng làm, không tin bà đi gặp lão gia tử mà xác minh. Tôi đang rất bận, Mộc phu nhân không có chuyện gì thì đừng gọi điện làm ảnh hưởng công việc của tôi.” Vừa nói tròn câu, viên quản lý dứt khoát dập máy.

Kha Uyên Tinh hằm hằm nhìn đồng hồ vừa được mua về, kỳ thực đồ đạc trong nhà cũng chưa đến nỗi quá cũ, chỉ là bà ta có thói quen mỗi năm thay một lần và mỗi lần thay thứ tốt nhất. Nhãn mác vẫn còn nguyên xi, muốn trả lại cũng được nhưng bà ta đòi nào làm chuyện muối mặt như thế? Đó là chưa kể đến việc bà ta mua chung tiệm với Hoắc Á Lận, nếu Hoắc Á Lận biết thì nhất định sẽ cười bà ta thói mũi.

Ngay lúc này, điện thoại của Kha Uyên Tinh đổ chuông. Hoắc Á Lận cất giọng cay nghiệt mời Kha Uyên Tinh đến dự tiệc tại hội Hưu Nhân vào mấy ngày tới, hội này có thu phí hội viên, mỗi năm là năm trăm ngàn, đến năm ngoái Kha Uyên Tinh vẫn còn nộp đầy đủ dù không rảnh rỗi tham gia, vậy mà năm nay bà ta lại không kham nổi hội phí!

Cố làm giọng mình nghe thoải mái hết sức có thể, Kha Uyên Tinh đồng ý lời mời của Hoắc Á Lận rồi đau đầu nghĩ cách tìm tiền, vốn bà ta trông cậy vào Mộc Như Lam nhưng hóa ra cô cũng chẳng dư dả gì, phải làm sao bây giờ? Nên làm thế nào đây...

Như sực nhớ đến thứ gì đó, hai mắt Kha Uyên Tinh sáng lên, “Chu thúc!”

“Có chuyện gì vậy, tiểu thư?” Chu Phúc tiến lại hỏi.

“Đưa con trai đến tìm Lam Lam hồi trước, cái đứa mà trông rất đẹp...”

“Ý tiểu thư là Đoạn Nghiêu thiếu gia?”

“Đúng rồi!” Kha Uyển Tinh nhếch môi, “Lần trước tới đây nó có để lại số điện thoại không?” Chu Phúc có thói quen lưu lại những số điện thoại gọi đến để tiện cho sau này hỏi thăm.

Chu Phúc hơi nhíu mày nhưng vẫn thành thật đáp, “Có.”

“Mau đưa số điện thoại của nó cho tôi.” Kha Uyển Tinh mừng rỡ, tuy học sinh lớp F phần đông là quan nhị đại* nhưng có là quan nhị đại hay quan mấy đại thì cũng thế, có quyền là chắc chắn sẽ có tiền, và lại thương gia luôn cấu kết với chính trị gia, hầu hết các đại gia tộc đều dính líu đến bọn họ.

*Quan nhị đại: con ông cháu cha trong khía cạnh chính trị.

Kha Uyển Tinh đã đọc tư liệu về lớp F ngay khi Mộc Như Lam bắt đầu qua lại với bọn họ, hình như Đoạn Nghiêu không xuất thân từ gia đình quan chức, tuy không biết gia thế ra sao nhưng còn trẻ mà đã được ở riêng trong một biệt thự xa hoa gấp bội biệt thự Mộc gia thì nhất định bố mẹ cậu ta không có gì ngoài điều kiện. Hơn nữa nhà Đoạn Nghiêu có vẻ ít dính dáng đến các gia tộc lớn, vay tiền cậu ta sẽ không sợ bị người khác phát hiện. Quan trọng nhất là, cậu ta với Mộc Như Lam, dường như...

“Vâng.”

++++

Bên trong biệt thự hoa lệ, phía trên tọa ý cao cao, thiếu niên nọ gối đầu lên tay ghế, hai chân gác lên tay ghế còn lại, cuốn sách không bìa che đi gương mặt hấn. Một mình hấn nằm dài ở đó giữa căn phòng trống rỗng, thanh thanh lãnh lãnh, không không quạnh quạnh.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, hấn lấy di động ra từ túi quần rồi gạt quyển sách xuống khỏi mặt mình, để lộ diện mạo yêu nghiệt tựa tinh linh cùng đôi mắt đào sáng ngời tuyệt đẹp.

Đoạn Nghiêu bắt máy, nghe người đàn bà ở đầu kia vòng vo tam quốc một hồi rồi mới đi vào trọng tâm, đôi môi hấn vẽ một nụ cười tà mị, đầu lưỡi đỏ tươi khẽ liếm lên cánh môi, tựa như một dã thú sắp làm thịt con mồi sau bao ngày chờ đợi nó sa bẫy.

“Được, bà cần bao nhiêu?” Đoạn Nghiêu thoải mái hỏi trong lúc ngắm nghía mấy cái móng tay được trau chuốt hết sức tỉ mỉ của mình.

Kha Uyển Tinh cẩn thận tính toán, người lớn luôn rất chú ý đến vấn đề tiền bạc của những đứa con đang tuổi đến trường, nếu mượn cậu ta nhiều quá thì sợ bố mẹ cậu ta sẽ phát hiện. Tuy Kha Uyển Tinh hoang phí thật đấy nhưng có lẽ chính bà ta cũng ý thức được mình đã mất hết tất cả, vậy nên mới tìm mọi cách để bảo vệ chút tự tôn rẻ tiền cuối cùng.

“Cháu có thể cho đi mượn nhiều nhất là bao nhiêu? Cháu biết rồi đấy, công ty nhà đi bị thu mua, kinh tế thiếu thốn lắm đi rất khó xử, đi còn ba đứa con phải chăm sóc, Lam Lam cũng sắp lên đại học, di...”

“Bà muốn bao nhiêu?” Đoạn Nghiêu một lần nữa ngắt lời Kha Uyển Tinh.

Kha Uyển Tinh cau mày, thử hỏi dò, “Năm...”

“Năm mươi triệu?” Đoạn Nghiêu cười đoán, ngón cái nhẹ nhàng ma sát chiếc nhẫn trên ngón trỏ.

“Có được không? Bố mẹ cháu sẽ không biết chứ?” Kha Uyển Tinh mừng rơn, vốn bà ta định hỏi mượn năm triệu thôi, năm mươi triệu thì nhiều quá, e rằng bố mẹ cậu ta sẽ để ý.

“Năm mươi triệu thôi mà.” Nụ cười trên môi Đoạn Nghiêu lại sâu thêm một chút.

“A ha ha...” Kha Uyển Tinh bất giác cười sung sướng, cười được vài tiếng thì thấy hơi bẽ mặt, bà ta bèn chuyển sang cảm ơn Đoạn Nghiêu, “Vậy hy vọng cháu giúp đi giữ bí mật, chờ đi có tiền nhất định sẽ trả lại cho cháu, đi không muốn ai biết hoàn cảnh gia đình đi hiện giờ, dù sao Lam Lam cũng còn làm hội trưởng ở học viện Lưu Tư Lan, đi không dám tưởng tượng, nếu có ngày người ta phát hiện nhà đi đã phá sản, Lam Lam sẽ...”

“Không sao, có việc gì cần cứ tới tìm tôi.” Đoạn Nghiêu nói, nghe thấy giọng nói vui mừng rõ ràng của Kha Uyển Tinh, hấn cúp điện thoại rồi cúi đầu cười trộm trộm, giữa căn phòng trống rỗng, tiếng cười như vọng lại từ khắp nơi.

Đôi chân mang giày gác trên tay vịn khẽ đung đưa, bàn tay trắng nõn xinh đẹp cầm lấy cuốn sách không bìa, nhẹ nhàng đặt lên mặt chủ nhân một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: V47.1: Năm thóp (1)

Giữa con đường vắng ngắt chói lóa ánh đèn pha, một chiếc mô tô phân khối lớn gầm rú xé tan màn sương sớm, ngồi trên xe là một thiếu niên đội mũ bảo hiểm màu đen, đôi mắt u ám hiện rõ sau lớp kính chắn.

Mộc Như Sâm tức ứa gan, ngay khi hay tin Mộc Như Lam bay thẳng sang Hồng Kông chứ không về thành phố K, cậu đã bất chấp mọi thứ mà leo lên xe phóng như điên một cách không mục đích.

Từ sau ngày anh em cậu rời nước Pháp, Mộc Như Lam chưa lần nào liên lạc lại với hai bọn họ. Ngày nào cậu cũng sốt ruột hỏi Chu Phúc xem cô có gọi về nhà không và câu trả lời luôn luôn là không! Khi gió! Tên đàn ông chết bầm kia tốt đến thế à? Cô đặt hán ngang hàng với bọn họ thật sao? Đến nỗi cả điện thoại của Kha Uyển Tinh cũng không chịu nhận? Ý của cô là gì? Giữa người thân và đàn ông, cô chọn đàn ông có phải không?

Nghĩ vậy, về u ám trong mắt Mộc Như Sâm lại càng thêm nặng nề, cậu rú ga gần như hết cỡ, tiếng gió gào thét át đi mọi âm thanh.

Hốt nhiên, giữa con đường vắng tanh bỗng vọt ra một bóng người, tình huống bất ngờ cộng thêm làn sương mờ mịt làm Mộc Như Sâm trở tay không kịp.

“Bốp!” Thân thể người đó bị mô tô hất văng ra ngoài rồi đập mạnh xuống đất, lăn bịch bịch mấy vòng trước khi dừng lại trong tư thế nằm sấp.

Cả người và xe Mộc Như Sâm đều ngã kềnh nhưng không nghiêm trọng lắm. Đứng dậy tháo mũ bảo hiểm, cậu chạy vội tới chỗ người đàn ông mình vừa tông phải, “Này! Ông không sao...”

Mộc Như Sâm sững sờ.

Người đàn ông nọ nằm bất động trên đất, máu chảy lênh láng thành một vũng đỏ tươi, âm ẩm và sền sệt.

Sắc mặt Mộc Như Sâm tái mét, cậu ngấp ngừng cúi xuống thăm dò lỗ mũi ông ta để rồi sợ hết hồn khi không cảm nhận được hơi thở, chuyển sang kiểm tra ngực trái, nơi đó cũng không còn nhịp tim!

Ông ta chết rồi!

Mộc Như Sâm kinh hãi ngã ngồi ra đất, trái tim đập thùm thụp từng hồi hoảng loạn, dù sao cậu cũng mới chỉ mười lăm tuổi mà thôi.

Làm sao bây giờ? Cậu tông chết người rồi! Cậu tông chết người rồi! Lái xe không tập trung nên tông chết người rồi! Cậu sẽ bị tống tù mất!! Hay là phải vào trại cải tạo như Chu Nhã Nhã?!

Mộc Như Sâm hoang mang lo sợ, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, cậu run rẩy cầm lấy di động nhưng không bấm nổi số điện thoại của Mộc Như Lam, nếu cô biết thì thế nào cũng muốn cậu đi đầu thú...

Xung quanh lặng ngắt như tờ, con đường dài chạy thẳng trước sau không điểm cuối, hai bên đường chỉ toàn những ruộng ngô ngập sương. Mộc Như Sâm cũng không biết đây là đâu, sợ hãi quan sát một hồi, cậu quay lại nhìn đăm đăm vào thi thể kia, từ từ chống chân đứng dậy.

Mộc Như Sâm lúi thủi vào trong ruộng ngô, vết máu đỏ tươi kéo một đường thật dài. Không sao đâu, bây giờ đang là mùa đông, ruộng ngô vừa rộng vừa cao thế này, sẽ chẳng ai phát hiện được đâu. Tất cả là tại tên này tự lao ra tìm chết! Mắc mớ gì cậu phải ngồi tù vì một kẻ lạ hoắc lạ huơ? Cậu còn phải trở nên mạnh mẽ, còn phải ở cạnh Mộc Như Lam, cậu không thể có vết nhơ tiền án, cậu không thể vào tù! Không thể!

Vứt xác xong xuôi, Mộc Như Sâm ra khỏi ruộng ngô với tấm lưng ướt đẫm. Nuốt nước bọt nhìn mặt đường đầy máu, cậu cời áo khoác chạy tới chỗ ruộng nước giữa ruộng ngô rồi nhúng áo xuống dòng nước lạnh băng, hai mắt cậu vô cảm, tay chân cũng đã bớt run...

Lau máu trên mặt đường xong xuôi, Mộc Như Sâm dùng đất che lấp vết máu trước ruộng ngô. Cậu cầm theo cái áo ướt sũng mà mình suýt tiện tay vứt đi, chột dạ nhìn quanh một lần nữa, đến khi đã chắc chắn không có người thứ ba thì mới vội vàng dựng xe dậy rồi phóng vút đi, không kịp đội cả mũ bảo hiểm.

Cầm máy quay đứng giữa ruộng ngô, Lam Bình Lân cảm khái, “Xem ra câu nói ‘Ai cũng có tiềm năng giết người’ cũng không hẳn là vô lý.” Hắn đeo tai nghe bluetooth, rõ ràng là đang nói chuyện với người khác qua điện thoại.

Một tiếng cười trầm trầm truyền đến từ đầu kia, chỉ nghe thôi là đã có thể đoán được chủ nhân của nó tuần tú cỡ nào, ấy vậy mà âm thanh quyến rũ này lại khiến Lam Bình Lân lạnh cả sống lưng. Lúc mới hợp tác với Đoạn Nghiêu là hắn đã có cảm giác mình đang chơi với hổ rồi, thật vậy, cái hương vị cười hổ khó xuống* quả thực không dễ chịu chút nào.

*Cười hổ khó xuống: tiến thoái lưỡng nan, dăm lao phải theo lao.

Lam Bình Lân vừa cẩn thận cất cuộn phim vừa hỏi, “Vậy tiếp theo tôi cần làm gì?” Hết Kha Uyển Tinh lại tới Mộc Như Sâm, phải chăng tiếp theo sẽ đến lượt Mộc Như Sâm? Và cả... Mộc Như Lam? Càng hợp tác với Đoạn Nghiêu, Lam Bình Lân càng không hiểu nổi Đoạn Nghiêu muốn gì. Rốt cuộc hắn dành tình cảm gì cho Mộc Như Lam khi mà những việc hắn đang làm hầu như đều ảnh hưởng xấu đến cô?

“Ha ha ha... Cảm ơn nhiều, tiếp theo cậu cứ đưa cuộn phim cho Dương bí thư rồi quên hết chuyện hôm nay là được.” Trong lời hân nói, từ “quên hết” mang sắc thái ép buộc.

“Tôi biết rồi.” Lam Bình Lâm cúp điện thoại, nhìn chỗ vút thi thể lần cuối rồi cầm máy quay đi ra ngoài.

++++

Nước Pháp.

Chuyến bay của Mộc Như Lam vừa cất cánh chưa được bao lâu thì đã có một chiếc máy bay khác hạ cánh xuống phi trường, một người đàn ông tóc vàng vội vã rời sân bay để lên tàu hỏa với sắc mặt nôn nóng.

Lúc hân đến thị trấn Evian cũng là lúc thi thể Jack được chở đi Paris, cả Dvorak cũng đã bị đưa đến Paris chờ xét xử.

“Chết rồi?!” Laurence giận dữ, “Tên rác rưởi giết em trai tôi cứ thế mà chết rồi sao?!”

Viên cảnh sát tiếp hân hơi cúi đầu, “Tôi rất lấy làm tiếc, ngài Monde.”

Laurence nóng nảy hất tóc ra sau, một tay chống nạnh, cố gắng kiềm nén lửa giận. Hân đã phải đẩy buổi chụp hình nữ hoàng Anh xuống để đến tìm kẻ thù giết em trai, vậy mà cuối cùng lại nhận được tin gã ta đã chết, chết một cách dễ dàng! Jack lột da mặt và da tay em trai hân, hân phải lóc thịt gã ta mới hả dạ!

“Có lẽ ta nên suy nghĩ theo hướng tích cực, ít ra thì bạn của ngài vẫn bình an vô sự.” Thân thể Laurence quá đặc biệt nên viên cảnh sát bắt buộc phải thận trọng an ủi, dù sao cũng là tại bọn họ không trông coi cẩn thận nên Jack mới có cơ hội tự sát.

Laurence chau mày hỏi lại, “Bạn tôi?”

Viên cảnh sát lật giờ bản ghi chép thẩm vấn, gật đầu, “Đúng vậy, Jack vốn định đùa bọn họ một lúc rồi mới ra tay nhưng sau đó lại phát hiện bọn họ quen ngài, hân sợ bị lộ tẩy nên mới đẩy nhanh tốc độ.”

“Cho tôi xem một chút.” Laurence nghi hoặc lấy bản ghi chép từ tay viên cảnh sát, hân làm gì có bạn nào là học sinh cao trung? À... nghĩ kỹ lại thì, em gái của người anh em họ Bạch kia cũng miễn cưỡng coi như học sinh cao trung duy nhất mà hân biết, mỗi tội không thân quen cho lắm.

Âu Á Thần... Mộc Như Lam... Tên Âu Á Thần thì lạ hoắc rồi, nhưng cái tên Mộc Như Lam... Sao mà nghe quen quen?

Mộc Như Lam... Mộc Như Lam...

Trong mắt Laurence vụt qua một tia sáng, nhớ ra rồi! Là “angel” của hân!

Laurence kích động lấy điện thoại đánh một cuộc gọi, nghe thấy người nọ bắt máy, hân phấn khích lên tiếng, “Hey! Bạch! Tôi nói này...”

++++

Hồng Kông.

Đương lúc trời khuya gió lạnh mà trong sân bay vẫn còn khá đông người.

Mặc áo choàng trắng và khăn quàng đen, Kha Thế Tinh vừa nhìn hành khách lục tục rời ga vừa nghe người ta thì thầm bàn tán về một cô gái trên máy bay, nhất là khi cô gái nọ kéo hành lý đi ra và bọn họ liên tục quay đầu nhìn, hân bắt giác nở nụ cười dịu dàng, thật tình, không chỉ có tuổi tác tăng lên mà cả sức hấp dẫn cũng ngày càng bành trướng, lúc nào cũng thế, đã đứng cạnh cô thì đừng hòng không bị để ý.

Mộc Như Lam thấy Kha Thế Tinh đứng đợi ở đằng xa thì vui vẻ rảo bước đi tới, “Cậu út, năm nay vẫn là cậu đón cháu.” Nhưng năm ngoái cô không đến muộn như thế này.

“Ông ngoại cháu cũng đòi đi nhưng giờ này trễ quá.” Kha Thế Tinh nhận lấy hành lý từ tay Mộc Như Lam nhưng không dẫn cô ra xe ngay, thay vào đó, hân đưa tay chỉnh lại chiếc khăn quàng đỏ hơi xộc xệch của cô, có lẽ là bị lệch khi ngủ trên máy bay, “Cậu chờ cháu lâu như vậy mà không định ôm cậu một cái sao? Nhóc con?”

“Cậu gọi cháu là ‘nhóc con’ thì đừng hòng cháu ôm nữa. Đi nhanh nào, cháu cóng hết cả người rồi đây này.” Mộc Như Lam kéo tay Kha Thế Tinh đi ra xe, tuyệt nhiên không có ý định ôm hân.

Kha Thế Tinh chỉ cười cười.

Tài xế cung kính mở cửa xe cho hai cậu cháu đồng thời len lén nhìn Mộc Như Lam, ông mới tới làm năm nay nên không hề biết Kha gia có một vị công chúa, mãi cho đến buổi tổng vệ sinh hôm qua. Nhìn cảnh chuẩn bị quy mô và nét rầu rĩ trên mặt hai bà vợ bé – nhất là vẻ lo lắng của gia đình Lâm Ngọc Nhan, ông cứ tưởng “công chúa” phải là một đại ma vương cực kỳ đáng sợ, nào ngờ đối phương lại là một cô gái trẻ thế này, trông diện mạo và khí chất thì cũng không khó để hiểu vì sao cô lại được cưng chiều như vậy, chính ông nhìn còn muốn nâng cô trong lòng bàn tay nữa là.

Chiếc xe từ từ nổ máy rồi lướt êm ru về hướng Kha gia.

“Cho cháu này.” Một vật mềm mềm nóng nóng được đặt lên đùi của Mộc Như Lam, vừa hay chính là thứ mà cô đang cần nhất.

“Cám ơn cậu.” Mộc Như Lam áp túi chườm nóng lên gò má đỏ bừng vì lạnh, vẻ mặt thỏa mãn như một chú mèo được tắm nắng mặt trời.

Kha Thế Tinh kim lòng không đậu vрон tay xoa đầu Mộc Như Lam, thấy cô mở điện thoại gửi tin nhắn, hần nhưng mảy, “A Sâm vẫn còn quần quít cháu như hồi trước hả?” Hần tưởng cô đang nhắn cho Mộc Như Sâm, trong ấn tượng của hần, đứa trẻ này luôn dính Mộc Như Lam như sam, mỗi lần cô tới Hồng Kông là cậu ta lại gọi điện ngày một, đến người ngoài cũng thấy phiền giùm.

“Không phải em ấy.” Mộc Như Lam nhấn xong thì cất điện thoại đi, “Nhưng đúng là em ấy nên tự lập hơn, cháu nhớ đi từng kẻ là cậu đã biết tự kiếm tiền đóng học phí từ năm mười lăm tuổi.”

Kha Thế Tinh cười ôn hòa, trong mắt thoáng qua một tia sáng, “Lại lộn xộn vai về nữa rồi.”

Cô phải gọi Akutsu Junko là bà ngoại mới đúng, có điều so với hai bà vợ kia thì Akutsu Junko quả thật quá trẻ – năm nay chưa đến năm mươi tuổi, gọi là bà ngoại thì hơi ngại miệng.

Mộc Như Lam nhún vai thay cho câu trả lời. Ngả lưng ra ghé với túi chườm nóng trong tay, Mộc Như Lam mệt mỏi nhắm mắt lại, bây giờ cô chỉ muốn được tắm nước nóng, sau đó nằm lên một chiếc giường vừa rộng vừa mềm, quần chân thật kín rồi ngủ đến tận trưa.

Thấy vậy, Kha Thế Tinh đáp cho cô cái chăn đã chuẩn bị sẵn, hần không nói gì thêm mà chỉ lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt hơi thất thần.

Bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh của hần cũng sẽ không ngờ có ngày vị công chúa cao quý này chủ động đến gần hần, còn hần thì lại được ngồi gần cô như vậy. Tám năm trước, khi hần lần đầu nhìn thấy Mộc Như Lam, cô hầy còn là một đứa bé phấn điều ngọc trác được tất cả mọi người cưng chiều, ánh sáng của cô chói lóa tới mức hần chỉ dám núp trong góc nhà để lên lên nhìn cô. Thời gian thấm thoát thoi đưa, bé gái tám tuổi nay đã trở thành một thiếu nữ mười sáu xinh đẹp ưu tú, và hần cũng đã lột xác từ một thanh niên nửa phản nghịch nửa tự ti thành một ông già hai mươi tám tuổi.

Phải, so với cô, hần đúng là một ông già.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: V47.2: Năm thóp (2)

Kha gia.

Trong phòng khách sáng trưng ngồi đầy người, có người ngáp liên tục, có người tức mà không dám nói, có người thấp thỏm lo âu.

Mọi người chia thành từng phe rõ rệt trên bộ sofa kiểu cổ, Kha lão gia Kha Xương Hoàng ngồi ở ghế chủ, hai bên trái phải lần lượt là gia đình bà hai Lâm Ngọc Nhan và gia đình bà ba Lý Tiểu Thanh, còn Akutsu Junko thì ngồi rút trà một mình trên chiếc ghế đối diện với Kha lão gia.

Giờ này Kha lão gia đáng lẽ phải ngủ rồi nhưng đêm nay lão vẫn nhất quyết ngồi chờ để được gặp đứa cháu gái mình hết mực yêu thương.

Lão dứt khoát ngồi trên ghế sofa, hai tay đặt lên chiếc gậy màu đồng, bên dưới mái tóc bạc gọn gàng là một khuôn mặt vô cùng nghiêm khắc cho thấy lão không phải là người dễ gần, nhất là đôi mắt của lão, sắc bén và hết sức lạnh khốc. Mặc dù Kha Xương Hoàng đã hơn bảy mươi tuổi nhưng cũng không ai dám vì thế mà coi khinh, lão được mệnh danh là “Kiêu hùng”, cùng Hoắc lão gia Hoắc Quan làm chủ nửa giang sơn, một đời huy hoàng không bao giờ lụi tàn.

Kha Kim Lan ngồi cạnh mẹ là Hùng Lệ Lệ, chốc chốc lại nhìn đồng hồ, trong lòng vừa nôn vừa tức, tối nay cô ta có hẹn đi hộp đêm với bạn, cuộc vui sắp bắt đầu rồi, cô ta không muốn đến muộn! Mẹ nó, chỉ là một đứa cháu thôi mà, việc gì phải rình rang như vậy cơ chứ? Dựa vào đâu mà bắt bọn họ phải chờ chị ta? Chưa hết, chị ta là con là cháu, dựa vào đâu mà bắt người lớn phải chờ?!

Nhưng tất nhiên là Kha Kim Lan không dám nói ra điều này, người ngồi ở vị trí cao nhất vẫn đang vui vẻ chờ đợi kia kìa, cô ta có điên đầu mà nói? Không biết con bé Mộc Như Lam đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho lão gia mà lão lại đối xử với nó tốt như vậy!

Cô ta giật mạnh cái tay áo đỏ rực của Hùng Lệ Lệ làm đứt mất mấy sợi lông cáo. Khuôn mặt hai mẹ con giống nhau như đúc, người đàn bà kiều ngạo kia lườm Kha Kim Lan một cái nhưng vẫn cười lên tiếng, “Cha, chắc Lam Lam phải còn lâu mới tới nơi, hay là cha đi nghỉ trước đi, để chúng con chờ thôi cũng được? Trời lạnh thế này, nếu Lam Lam về mà nhìn thấy cha không nghỉ ngơi mà lại ngồi đây chờ thì có khi lại trách chúng con chăm sóc cha không đáng hoàng.”

Bà ta là con nhà gia giáo được gả vào Kha gia, bình thường rất kênh kiệu chuyên quyền nhưng khi đứng trước mặt Kha Xương Hoàng thì lại luôn sắm vai dịu dàng lễ độ, đến cả mắg Mộc Như Lam không biết kính trọng người lớn cũng là nhẹ nhàng như vậy.

Kha Thế Vinh trừng mắt nhìn vợ, Lâm Ngọc Nhan cũng chau mày.

Lý Tiểu Thanh lập tức ném cho Lâm Ngọc Nhan một cái nhìn đầy chế giễu, thấy chưa, ai bảo chiều quá cho hóa hư, Hùng Lệ Lệ vốn đã chẳng hiền lành gì, ở nhà lại được nịnh bợ nên mới càng đâm ra vênh váo, bây giờ còn dám mở mồm mắng công chúa điện hạ nữa chứ, tưởng mình đặc biệt lắm chắc? Nhớ cho kỹ, lúc Kha Xương Hoàng vui vẻ thì người chính là ngôi sao trên trời cao, nhưng một khi Kha Xương Hoàng đã mất hứng thì người còn không bằng một đồng phân chó!

Hùng Lệ Lệ còn chưa ý thức được sai lầm của mình thì Kha Xương Hoàng đã quát mắng, “Trừ ta ra, ở đây còn có trường bồi nào của cháu gái ta nữa hả?”

Câu nói của lão làm mọi người cúi đầu nín thinh.

Từ lâu Kha Xương Hoàng đã quán triệt một điều rằng, lão là kẻ trời sinh lạnh bạc, và lão sẽ không dành bất cứ tình cảm nào cho bọn họ. Tuy bọn họ sống chung dưới một mái nhà, gọi Kha Xương Hoàng là cha là ông, nhưng nếu không chứng minh được mình xứng đáng với danh hiệu con cháu Kha gia thì lão sẽ không công nhận bọn họ là người Kha gia, không chia bọn họ một cắc tài sản nào, và đương nhiên bọn họ cũng sẽ không phải là trường bồi của Mộc Như Lam.

Trong hoàn cảnh đó, Mộc Như Lam đường đường là công chúa duy nhất của Kha gia được Kha Xương Hoàng công nhận, những kẻ sống dưới mái hiên Kha gia dựa vào đâu mà dám không tôn trọng cô? Bọn họ có tư cách này à?

Ồ, đương nhiên là không rồi, đến cả tư cách lớn giọng với cô bọn họ cũng không có luôn ấy chứ.

Hai bà vợ bé cùng con trưởng Kha Thế Vinh và con thứ Kha Thế Kiệt có ấn tượng rất mạnh về điều này, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến tài sản của đế chế Kha gia khổng lồ. Trong khi đó, đầu trưởng Hùng Lệ Lệ và đầu thứ Ngã Bảo Trân cùng đám trẻ con lại không nhận thức được rõ ràng lắm, tuy người đàn ông của họ đã nói qua mấy lần nhưng ai mà tin được một người làm cha lại có thể tuyệt tình đến mức đó cơ chứ? Bọn họ chỉ cho rằng Kha Xương Hoàng đang tạo thử thách để tăng cường bản lĩnh cho hai đứa con mà thôi.

Việc rót trà của Akutsu Junko không hề bị xung quanh ảnh hưởng, bà chậm rãi đặt một tách trà trước mặt Kha Xương Hoàng rồi lần lượt rót cho những người khác mỗi người một tách. Lúc đến lượt Kha Kim Lan, cô gái không nhớ lời bố dặn lập tức phát cáu bất chấp bầu không khí nghiêm túc, “Buổi tối uống trà làm gì, bà không ngủ thì cũng phải để tôi ngủ chứ!” Hết tách này đến tách khác, muốn rót chết cô ta à!

“Kim Lan! Sao cháu lại nói thế? Có biết lễ phép là gì không hả?! Đến khi nào thì cháu mới ngoan được một nửa của Văn Như? Đêm nào cũng đi hộp đêm đã đành, bây giờ cháu còn muốn quậy tới trong nhà nữa sao?” Lý Tiểu Thanh chớp ngay cơ hội để lên tiếng răn dạy, tốt xấu gì Akutsu Junko cũng là bà tư, Kha Kim Lan vẫn phải gọi một tiếng bà ngoại.

Bị mắng như vậy, phản ứng đầu tiên của Kha Kim Lan chính là nhìn về phía cô gái đang ngồi im bên cạnh Ngã Bảo Trân, nhất thời cô ta tức đến bật cười, học tập con khốn Kha Văn Như này á? Vợ vâng! Con ả này giống y chang bà mẹ bản tiện của nó, rặt một lũ hồ ly chuyên giả bộ yếu đuối để mỗi chài đàn ông! Lần trước cô ta và bạn trai chia tay chẳng phải là tại Kha Văn Như đấy sao?

“Khuya rồi mà vẫn náo nhiệt ghê.” Một giọng nói êm tai vang lên, ngay tức khắc cắt đứt ý định phản bác của Kha Kim Lan và cũng đồng thời xua tan bầu không khí nặng nề.

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa thì thấy một cô gái mặc áo đen đội mũ lông đang ôm túi chườm nóng đi tới, mái tóc dài ngang eo được buộc gọn để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn và ngũ quan xinh đẹp, nụ cười dịu dàng, đôi mắt trong trẻo, tất cả như thổi một luồng gió ấm vào lòng mỗi người.

Kha Xương Hoàng ngồi im tại chỗ, gương mặt nghiêm khắc thoáng dịu đi, mặc dù lão không cười nhưng sự vui vẻ rõ ràng trong mắt vẫn không giấu được ai.

Lý Tiểu Thanh tươi cười đi tới nắm tay Mộc Như Lam, “Lam Lam, mừng cháu đã về, bà ngoại nhớ cháu muốn chết, mỗi năm chỉ về một lần, lúc ở đại lục sao không gọi điện về đây để bà ngoại ngóng mãi.”

Lâm Ngọc Nhan thầm tức Lý Tiểu Thanh nhanh chân, vì thế bà ta bèn gọi Triệu thúc, “Ông bảo người hầu nấu chút đồ ăn khuya cho Lam Lam đi, thức ăn trên máy bay làm sao mà ngon cho được. Ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ, Lam Lam nhất định là vừa mệt vừa đói.”

Lâm Ngọc Nhan nói rất đúng ý Kha Xương Hoàng, lão gật đầu, “Chuẩn bị nhiều một chút, mọi người cùng ăn với Lam Lam.”

“Vâng.” Triệu thúc cười tùm tùm nhìn Mộc Như Lam, cuối năm luôn là dịp mà người ta vui vẻ nhất, bởi vì nó thật sự rất khôi hài.

Tuồng này năm nào cũng diễn, ba đứa trẻ trong nhà đã coi đến phát ngán, Mộc Như Lam chưa tới thì đầu nhau sút đầu, Mộc Như Lam xuất hiện thì bu vào nịnh nọt, làm như yêu thương hòa thuận lắm không bằng, đúng là vừa nực cười vừa đáng mỉa mai.

Nhận được ánh mắt của Lý Tiểu Thanh, Kha Kim Lan hừ một tiếng rồi tăng lò đi, muốn cô ta chạy lại lấy lòng Mộc Như Lam à, đừng có mơ! Cô ta không gây gổ với chị ta đã là may lắm rồi!

Kha Văn Như và em trai của cô ta Kha Kim Phong cũng hiểu được ý bà ngoại, bốn mắt nhìn nhau, hai chị em cùng đứng dậy.

Dặn người hầu chuyển hành lý của Mộc Như Lam vào phòng xong xuôi, Kha Thế Tĩnh đi đến bên cạnh Akutsu Junko, thấy Mộc Như Lam bị vây kín

bởi những lời hỏi han ân cần, hẳn bắt đầu đi lắc đầu, thật là, không chỉ hành tinh tới quay quanh mặt trời mà ngay cả rác cũng muốn đến góp vui.

Nhìn bộ nhiệt tình thế nào lại thiếu mất Kha lão gia, vì vậy mãi đến lúc ăn xong, Mộc Như Lam đỡ Kha Xương Hoàng lên lầu nghỉ ngơi thì hai người mới có không gian trò chuyện.

“Thế nào?” Kha Xương Hoàng một tay vịn Mộc Như Lam, một tay chống nạng, tuy câu chữ không cụ thể nhưng hẳn Mộc Như Lam cũng hiểu lão đang nói về nhóm người Kha gia.

Cô lắc đầu bắt đầu dĩ, “Vẫn phiền như mọi khi.” Càng vồn vã lại càng gây cảm giác giả tạo.

“Con thành thật như vậy, không sợ ta giận sao?” Kha Xương Hoàng trừng Mộc Như Lam một cái, đầu gì đó cũng là con cháu của lão, thế mà con bé này lại nhận xét thẳng thừng như vậy.

“Đương nhiên là con sợ.” Mộc Như Lam cười đáp nhưng không nghe ra tí ti thành ý nào.

“Hừ.” Kha Xương Hoàng hừ một tiếng, “Chuyện tên đàn ông kia là sao?”

“Người nào ạ?”

“Con biết ta đang nói đến ai mà.” Kha Xương Hoàng lại trừng Mộc Như Lam một cái, con bé càng ngày càng nghịch, lão đã quá nuông chiều nó rồi chẳng?

Mộc Như Lam khẽ cười, “Anh ấy là một người đàn ông tốt.”

“Đàn ông tốt còn nhiều mà, chỉ cần yêu thì đàn ông nào cũng sẽ được dạy thành đàn ông tốt.” Kha Xương Hoàng nghiêm túc nói, có thể thấy lão có thành kiến rất nặng với Mặc Khiêm Nhân, lão đã từng nghi ngờ liệu có phải thông tin mình tra được là giả hay không, nhưng điều tra thế nào đi nữa thì kết quả cũng chỉ có một: con của một gia tộc đang xuống dốc! Mặc dù bản thân anh ta rất hoàn hảo nhưng vẫn không xứng với cháu gái cưng của lão!

Mộc Như Lam đỡ lão vào phòng, “Chuyện này nói sau nhé, bây giờ ông ngủ trước đi đã.”

“Không được...”

“Không nói nữa, mau ngủ đi, bằng không ngày mai ông đừng hòng ăn ngọt.” Mộc Như Lam đột nhiên nghiêm túc làm Kha Xương Hoàng trợn mắt một cái nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm lên giường, thiệt tình, không biết có phải già rồi nên đổi tính hay không chứ ngày xưa làm gì có ai dám cãi lời lão... để rồi sau bao năm mới nhận ra bản tính lạnh bạc đã đóng băng cả trái tim mình.

Lão không có tình cảm, vợ lão, con lão, cháu trai cháu gái cũng không dành tình cảm gì cho lão. Đứng giữa một đại gia đình mà lão vẫn tịch mịch khôn cùng. Tuy lão tỏ vẻ không cần nhưng thật ra trong lòng rất để ý, vì thế khi bỗng nhiên nhận được một bức thư từ cô con gái nhỏ của đứa con bất hiếu năm xưa, lão đã không khỏi xúc động.

Một đứa bé tám tuổi, gửi cho lão thiệp chúc mừng tự làm, sự quan tâm giản đơn mà ấm áp ấy lập tức chạm vào trái tim lão, sao lão có thể không thương cô cho được?

Mộc Như Lam hài lòng đáp chần cho Kha Xương Hoàng, kiểm tra xem cửa sổ đã đóng chưa rồi mới tắt đèn đóng cửa, để lại lão nằm mím môi trong bóng tối, hừ, tuy rất thương cô nhưng chuyện này lão nhất quyết không đồng ý! Nhất quyết không cho phép Mộc Như Lam giẫm lên vết xe đổ của mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: V48.1: Nhiệm vụ (1)

Phòng của Mộc Như Lam nằm ngay cạnh phòng Kha Xương Hoàng, đây là căn phòng dành riêng cho cô, năm nào cô cũng sinh hoạt ở đây.

Mộc Như Lam mở cửa bước vào, quét mắt nhìn quanh một vòng, căn phòng rộng và sang trọng không thua gì phòng tổng thống trong khách sạn năm sao, ngoại trừ bộ ga giường đã được đổi thành màu vàng sậm thì những thứ khác đều y hệt năm ngoái.

Hết ngồi máy bay lại phải ứng phó một đám giả tạo, Mộc Như Lam đã mệt phờ ra rồi, cô cầm quần áo vào phòng tắm tắm nước ấm với tinh dầu, tắm xong thì chui ngay vào chăn đánh một giấc thật say, chẳng may may để ý đến chiếc điện thoại đang rung lên báo tin nhắn mới.

++++

Bệnh viện tâm thần Coen.

Tay cầm một bức thư, Joey hào hứng tiến vào văn phòng viện trưởng, thấy Mặc Khiêm Nhân tập trung ngồi làm việc trong khi mới về Mỹ chưa được bao lâu, hẳn bỗng có cảm giác viện trưởng càng ngày càng dễ nhìn.

Mặc Khiêm Nhân biết Joey vào nhưng không để tâm lắm, ánh mắt lạnh nhạt khẽ đảo qua chiếc di động trên bàn, cây bút trong tay chợt khựng lại, vô ý quẹt một đường lên giấy.

“Amon.” Đã quá quen với thái độ của Mặc Khiêm Nhân, Joey nở một nụ cười hiềm hoi rồi chìa phong thư ra, không cần Mặc Khiêm Nhân hỏi hẳn cũng đã chủ động giới thiệu, “Đây là thư từ Washington, bên trong có thiệp mời dự tiệc quan chức cấp cao.”

Joey đang rất vui mừng, không ngờ Mặc Khiêm Nhân lại có cơ hội nhận được tấm thiệp này, tuy không phải là mời Joey hẳn nhưng thân phận địa vị của Mặc Khiêm Nhân càng cao thì tiếng thơm của bệnh viện tâm thần Coen sẽ càng lan xa, thanh danh của phó viện trưởng Joey cũng càng được củng cố!

“Không đi.” Mặc Khiêm Nhân dùng bút hất lá thư rớt xuống bàn, Joey hốt hoảng đỡ lấy nó như thể nó là một chiếc bình cổ quý hiếm.

“Anh nói vớ vẩn gì thế? Sao lại không đi?” Joey nghiêm mặt, “Ồ đó anh sẽ có cơ hội gặp gỡ rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn, các nghị sĩ, bộ trưởng, thậm chí là ngài tổng thống...”

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì anh chuyển đồng này xuống đi.” Mặc Khiêm Nhân cầm bút chỉ vào đồng tài liệu trên bàn, hoàn toàn không để tâm đến vẻ kích động của Joey. Hẳn không có hứng thú với mấy chuyện tiệc tùng quan chức, hẳn đến đây để làm việc chứ không phải để giao tế.

“Amon!” Joey mất hứng, một cơ hội hiếm có khó tìm thế này mà sao hẳn lại xem như rác rến vấy trời? Chẳng lẽ trong đầu hẳn chỉ có biến thái này nọ thôi sao?!

Mặc Khiêm Nhân lơ đãng không để ý nên Joey có nói gì cũng vô ích, hẳn câu nhàu đến mệt khô họng thì mới chịu ngậm miệng đi ngủ.

Trong bệnh viện, Mặc Khiêm Nhân chiếm toàn bộ tầng ba, hai tầng dưới là ký túc xá của nhân viên.

Phòng làm việc, phòng bếp, phòng ngủ, phòng tập thể dục... mọi sinh hoạt của hẳn đều diễn ra tại bệnh viện này, đây chính là nguyên nhân vì sao da hẳn luôn mang màu tái nhợt thiếu nắng, gọi là trạch nam cũng không quá.

Bước vào phòng ngủ, nhìn cái giường đã được sửa soạn ngăn nắp, Mặc Khiêm Nhân bắt giắc dùng chân trong chốc lát rồi mới leo lên giường. Trần trọc mãi không ngủ được, hẳn xoa mày mệt mỏi, thật khó chịu, rõ ràng mệt gần chết mà vẫn không tài nào chợp mắt.

Thói quen là một thứ đáng sợ, mười mấy năm nay hẳn đã quen đi vào giấc ngủ với thần kinh cực kì cảnh giác, chỉ cần một tiếng động nhỏ là đã có thể làm hẳn tỉnh lại, thế nhưng sau mấy ngày ngắn ngủi ở Alps, hẳn lại quen được ôm Mộc Như Lam ngủ, ngủ thật an yên dù người trong lòng cứ quấy thế nào đi nữa. Đêm không mộng mị, dễ chịu vô cùng.

Mơ mơ tỉnh tỉnh sao mà khi thức dậy, Mặc Khiêm Nhân thấy ngủ trong văn phòng có khi còn đỡ mệt hơn nằm trên giường.

Di động vẫn không có tin hồi âm

Hẳn xoa mi tâm vào phòng tắm rửa mặt, đến lúc ý thức được thì đã thấy mình cầm thêm một cái bót đánh răng, bóp thêm một phần kem đánh răng...

Ôi...

Di chứng chết tiệt...

++++

Thời tiết vẫn lạnh như cắt bất kể mặt trời lên cao đến đâu.

Đồng hồ sinh học ngày càng trật nhịp nên Mộc Như Lam cũng ngày càng thích ngủ nướng, có lẽ là đã bị Mặc Khiêm Nhân chiều đến hư luôn rồi.

Vùi mình trong chiếc chăn mềm mại, Mộc Như Lam vươn cánh tay mảnh khảnh để với lấy chiếc di động đặt ở đầu giường, thấy tin nhắn Mặc Khiêm Nhân gửi đến, cô cong môi cười, nằm im trên giường không chịu dậy.

Chiếc điện thoại trên bàn rung lên hai hồi, Mặc Khiêm Nhân dời mắt khỏi tập tài liệu, cầm điện thoại lên, mở hộp thư đến, đôi mắt tỉnh lặng thoáng gọn sồng.

— Em đói.

Mới ngủ dậy đã làm nũng với chàng trai của mình, đúng là khả ái đến nhũn cả tim.

— Đi ăn đi.

Người đàn ông nọ trả lời ngắn gọn.

Mộc Như Lam cười híp mắt, tiếp tục mặt dày nhún tìn.

— Không có Khiêm Nhân thay đồ cho em, em không muốn dậy.

Chỉ một câu mà đã gọi lại không biết bao nhiêu hình ảnh ái muội, người đàn ông nọ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào điện thoại, hai tai từ từ đỏ.

Schmidt hiểu kỳ rướn đầu qua hông đọc lên một tí, kết quả là bị Mặc Khiêm Nhân ghim ngay ánh mắt lạnh lẽo vào người. Tsb! Đúng là phân biệt đối xử!

“Cốc cốc cốc!” Cửa phòng bị gõ mấy cái, “Tiểu thư, cô dậy chưa?” Đây là giọng của quản gia Triệu thúc.

Mộc Như Lam nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ sáng.

“Dậy rồi.” Mộc Như Lam lên tiếng đáp, buông di động vào phòng tắm rửa mặt, xem ra cô đã thật sự bị ảnh hưởng, trước đây đồng hồ sinh học của cô luôn “đổ chuông” vào đúng bảy giờ.

Trong khi đàn ông Kha gia bận bịu đi làm thì phụ nữ Kha gia chỉ ở nhà làm phu nhân, không đi mua sắm thì cũng là đi thăm mỹ viện, hết chuyện thì mở một bàn mặt chược rồi rủ bạn bè ngồi lê đôi mách.

Mộc Như Lam còn chưa xuống lầu thì đã nghe thấy tiếng chơi mặt chược lạch cạch, sau đó là giọng nói của Kha Văn Nhu.

“Chị họ...” Cô gái mặc đồng phục trường tư thực đứng nhìn Mộc Như Lam từ đầu kia hành lang, vẻ mặt cô ta hơi chán chừ, hai tay thì nín lấy góc áo một cách căng thẳng.

Mộc Như Lam tặng cho Kha Văn Nhu một nụ cười ôn hòa, “Sao thế?” Mộc Như Lam không quen cô ta, nói đúng hơn là cô không quen đứa trẻ nào trong Kha gia ngoại trừ Kha Kim Lan – từng có thời kỳ Kha Kim Lan không biết lượng sức mà đi gây chuyện với Mộc Như Lam. Có lẽ là vì Ngã Bảo Trân quá nhu nhược tự ti nên sinh ra hai đứa con cũng rất hướng nội, mỗi lần Mộc Như Lam về đây, hai chị em họ luôn im lặng lùi vào góc, đây là lần đầu tiên Kha Văn Nhu chủ động tới tìm cô.

Kha Văn Nhu căng thẳng vò góc áo, đôi mắt bắt đầu đỏ hồng, “Chị à... Hôm nay trường em họp phụ huynh, liệu chị có thể...”

Kha Văn Nhu, Kha Kim Lan và Kha Kim Phong đều là học sinh trường quý tộc Quan Hoàng ở Hồng Kông, trường này thường họp phụ huynh trước kỳ nghỉ lễ, xem như tổng kết tình hình học tập của cả kì qua.

Tuy ba bà vợ lẽ không có kí lô nào trong mắt Kha Xương Hoàng nhưng vẫn có chút tâm ảnh hưởng với mấy đứa trẻ. Đám bạn học không hiểu chuyện luôn xì xầm rằng hai chị em Kha Văn Nhu là cháu của vợ bé, Ngã Bảo Trân tự ti không dám lộ diện ở trường quý tộc, mà chính Kha Văn Nhu và Kha Kim Phong cũng muốn bà ta đừng đi để khỏi làm bọn họ mất mặt, bố bọn họ thì bận rộn công tác để chứng minh năng lực nên cũng chẳng có thời gian đi họp phụ huynh.

Hiếm một nỗi, tuy Ngã Bảo Trân không đi họp thì bọn họ sẽ không mất mặt nhưng vẫn sẽ bị chúng bạn chê cười, học sinh mà không có phụ huynh đi họp tức là ở nhà không có địa vị gì. Trong khi đó, học kì nào bà Hùng Lệ Lệ mẹ Kha Kim Lan cũng xuất hiện như một nữ hoàng, đem về cho Kha Kim Lan biết bao nhiêu là thể diện, ai cũng đinh ninh rằng Kha Kim Lan mới là công chúa họ Kha chính thống, Kha Văn Nhu cô ta và Kha Kim Phong chỉ là dòng thứ mà thôi.

Kha Kim Lan đã cược với bạn là năm nay chị em Kha Văn Nhu vẫn sẽ ngồi một mình trong buổi họp, người thua sẽ phải tìm cách biến Kha Văn Nhu thành trò cười cho cả trường, trả đũa chuyện Kha Văn Nhu cướp bạn trai cô ta.

Mộc Như Lam dễ dàng hiểu được ý của Kha Văn Nhu, cô nhướn mày, “Em muốn chị thay mẹ em tham dự à?”

Nói là họp phụ huynh nhưng thực ra người lớn họ hàng đi cũng được, tuy Kha Văn Nhu mười lăm tuổi, Mộc Như Lam mười sáu tuổi thì chưa thể gọi là người lớn nhưng với thân phận địa vị của Mộc Như Lam, Hùng Lệ Lệ so ra chỉ đáng xách dép.

Kha Văn Nhu gật đầu nhìn Mộc Như Lam bằng ánh mắt đầy mong đợi, chỉ cần Mộc Như Lam xuất hiện ở Quan Hoàng thì à công chúa tự phong Kha Kim Lan nhất định sẽ trở thành trò hề. Rõ ràng là địa vị ngang nhau, thật không hiểu nổi tại sao Kha Kim Lan lại dám mặt dày tự xưng là công chúa Kha gia, đã thế còn thường xuyên móc mĩa ức hiếp mình, đúng là thứ dê tiện!

Mộc Như Lam nhoen miệng cười, “Không được đâu.”

“Chị...”

Mộc Như Lam lại gần xoa đầu Kha Văn Nhu một cách dịu dàng, ngay khi cô ta nghĩ rằng mình sắp thành công, Mộc Như Lam mỉm cười bảo, “Chị không thích làm công cụ cho người ta đâu.”

Về mặt Kha Văn Nhu cứng đi, trống ngực đập thình thịch. Trước nay cô ta luôn lên lút quan sát người chị họ này, cứ ngỡ chị ta hiền lành dễ dụ lắm, nào ngờ...

“Lần này chị cho qua, nhưng nếu em còn tái phạm thì chị chỉ còn cách làm em trở nên thật thảm hại thôi.” Mộc Như Lam thu tay về, nhìn ánh mắt nhuốm vẻ sợ hãi của Kha Văn Nhu, cô cười khúc khích, khoái trá xuống lầu ăn sáng.

Chà... Quả nhiên sự sung sướng của cô luôn hình thành trên nỗi sợ của người khác, ánh mắt hốt hoảng ấy quả thật đẹp biết bao, ha ha...

Đang chơi mát chược dưới lầu, Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh thấy Mộc Như Lam đi xuống thì liền đơn đả tiếp đón, những vị phu nhân khác cũng nhận ra cô, một đám phụ nữ cùng tươi cười xun xoe, trong giọng nói mang theo sự nịnh nọt kín đáo.

Chờ Mộc Như Lam ăn xong bữa sáng, tài xế riêng của Kha Xương Hoàng đến mời Mộc Như Lam tới trụ sở tập đoàn Kha gia một chuyến.

Dưới ánh nắng rực rỡ, tòa nhà cao tầng hình trụ phản chiếu những tia sáng chói ngời, trước cửa chính là một quảng trường thật to với đài phun nước hoành tráng, tòa nhà nằm trên một con đường tấp nập ngay tại trung tâm thành phố, thỉnh thoảng lại thấy vài nhân viên đi làm muộn vừa cầm điện thoại nói chuyện vừa vội vã chạy về phía tòa nhà.

Đây là lần đầu tiên Kha Xương Hoàng bảo Mộc Như Lam đến tổng công ty, ẩn ý trong đó làm Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt không khỏi bất an, sợ rằng Kha Xương Hoàng hồ đồ để lại toàn bộ gia sản cho Mộc Như Lam. Rõ ràng bọn họ mới là con trai của lão, Mộc Như Lam cũng lắm chi là một đứa cháu gái khác họ mà thôi!

Cô mặc một chiếc áo dạ màu trắng, mái tóc dài xõa làm hai trước ngực, tư thái xinh đẹp đoan trang hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Một nam thư ký đứng ở tầng một chờ Mộc Như Lam, tuy không biết người mà cấp trên bảo mình tiếp đón trông thế nào nhưng vừa thấy Mộc Như Lam là anh ta đã xác định được người đó chính là cô.

“Xin hỏi, cô là Mộc tiểu thư phải không ạ?” Nam thư ký đi đến hỏi Mộc Như Lam.

Cô gật đầu cười làm chàng trai vốn nghiêm túc bất giác đỏ mặt, anh ta thấy Mộc Như Lam nhìn mình thì hơi ngượng, “Mời, mời theo tôi.”

Mộc Như Lam theo anh ta vào thang máy, lúc này người dưới lầu mới bắt đầu bàn tán.

“Ai vậy?”

“Nhìn trẻ thật...”

“Khí chất sang ghê, chắc là thiên kim nhà giàu...”

“Nhất định là một cô công chúa rất được cưng chiều...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: V48.2: Nhiệm vụ (2)

Trong khi đó, tại phòng họp trên tầng ba mươi hai.

Bầu không khí có chút kì quái, mọi người ngồi im thin thít, bản khoản không hiểu sao chủ tịch gọi mình đến rồi lại để mình ngồi không trong phòng họp, dựa vào vẻ mặt của hai vị quản lý thì xem ra đây không phải chuyện tốt lành gì, ít nhất là với hai bọn họ.

Như thường lệ, Kha Xương Hoàng ngồi ở ghế chủ tịch, hai bên là hai bàn dài, ghế đầu mỗi bàn ngồi Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt, tiếp theo lần lượt đến các trưởng bộ phận. Bọn họ đã chờ ở đây hơn nửa giờ nhưng vẫn không ai dám nhúc nhích rời vị trí, lão gia đang ngồi ngay kia, dù trong lòng thắc mắc đến đâu thì bọn họ cũng không có gan chất vấn.

Cuối cùng, cửa phòng họp bị gõ nhẹ vài cái rồi bật mở, một cô gái xa lạ xuất hiện trước mặt mọi người.

Những người không biết Mộc Như Lam đều nhìn nhau thắc mắc, không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mộc Như Lam cũng không biết chuyện này là thế nào, lão gia chưa hề nói gì với cô cả.

Thấy Mộc Như Lam đã đến, đôi mắt sắc bén trên khuôn mặt nghiêm nghị của Kha Xương Hoàng thoáng dịu đi, lão cảm gây gõ mạnh xuống đất để tập trung sự chú ý của mọi người.

“Lam Lam, lại đây, ngồi xuống đây.” Kha Xương Hoàng đánh mắt sang bên cạnh, không biết từ khi nào ở đó đã có thêm một chiếc ghế dựa.

Mộc Như Lam không hỏi gì thêm, cô mỉm cười gật đầu chào những người đang ngác nhiên nhìn mình, sau đó tao nhã đi đến ngồi bên cạnh Kha Xương Hoàng.

Mọi người càng kinh ngạc hơn nữa, vị trí ấy không phải ai cũng có thể ngồi! Đến cả Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt cũng chưa bao giờ được ngồi! Cho dù đó chẳng qua chỉ là chiếc ghế bên cạnh Kha Xương Hoàng!

Kha Xương Hoàng tuyên bố hợp luôn mà không giới thiệu Mộc Như Lam. Mọi người thắc mắc đầy bụng nhưng không được giải đáp, đành ngoan ngoãn lần lượt phát biểu báo cáo. Mộc Như Lam nghiêm chỉnh lắng nghe, không mấy may quan tâm đến những cặp mắt tò mò đang nhìn mình chòng chọc.

“Kế hoạch hợp tác của năm nay, người đại diện bên Hoắc gia không muốn ký hợp đồng...” Người cuối cùng báo cáo là Kha Thế Kiệt, nhờ chủ đề hợp tác mà ông ta mới kéo lại được sự chú ý của một số người.

Nam Kha bắc Hoắc, Hoắc gia và Kha gia cạnh tranh đã nhiều năm nhưng cũng không có nghĩa họ chưa bao giờ bắt tay hợp tác, trái lại, mỗi năm hai nhà đều đưa ra một kế hoạch hợp tác hạng nhất, mục đích chính không phải để kiếm tiền mà là để huấn luyện và khảo nghiệm năng lực của nhóm người thừa kế. Chuyện hợp đồng mua bán hầu như đều do con cháu của hai ông lão phụ trách, trong một khoảng thời gian nhất định, bọn họ phải thuyết phục được kẻ thù đồng ý ký hợp đồng, nhất định phải dốc hết sức lực, và bên kia cũng sẽ toàn tâm ứng phó, còn hai ông lão thì ngồi ngoài quan sát.

Tuy cách trui rèn này nghe có vẻ độc ác nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Muốn trở thành một thương nhân thành đạt thì ngoài khả năng nhìn nhận thiệt hơn, người còn phải trang bị sự thông minh tài trí và sức hấp dẫn trong cách đối nhân xử thế, bằng không kết cục chỉ có thể là bị sóng sau đè chết, lúc đó ngược lại còn làm tổn hại đến hai đế chế kinh doanh.

“Anh không có cách nào để làm người đại diện bên kia ký hợp đồng à?” Kha Xương Hoàng lạnh lùng nhìn Kha Thế Kiệt.

Kha Thế Kiệt hơi lo lắng, “Bên kia đòi chia 6:4 nên con không thể đồng ý, và lại cha cũng đã nói, phải chia 8:2 không thiếu một xu...”

“Tôi hỏi anh có làm được hay không!” Kha Xương Hoàng không quan tâm quá trình thế nào, thứ lão muốn là kết quả.

“Con...” Kha Thế Kiệt cúi đầu lúng túng.

Kha Xương Hoàng lại nhìn sang Kha Thế Vinh, “Còn anh?”

Kha Thế Vinh vội vàng đáp, “Chỗ con còn có vài hợp đồng cần xử lý, không đủ sức kham thêm.”

“Hừ! Đồ vô dụng!” Kha Xương Hoàng trầm mặt không vui, mấy đứa con trai cháu trai của lão già Hoắc gia đều là rỗng trong bình người, chúng nó đã đánh lui Kha gia hai năm liên tục, vậy mà hai thằng con của lão thì lại đứa sau tệ hơn đứa trước! Ngay cả ý chí chiến đấu cũng thua kém người ta!

Thư ký trưởng thân nhiên lên tiếng, “Sáng sớm nay người đại diện Hoắc gia đã đến Hồng Kông, nghe nói sẽ ở lại vài hôm, từ giờ đến hạn định còn ba ngày nữa.”

“Vậy hả?” Kha Xương Hoàng gật đầu rồi nhìn về phía Kha Thế Kiệt, “Chuyển giao hợp đồng cho Lam Lam đi, kể từ hôm nay, con bé sẽ là người phụ trách bàn bạc ký hợp đồng với Hoắc gia.”

Cái gì?!

Mọi người một lần nữa tròn mắt sững sờ, làm sao cô gái trẻ măng ngồi cạnh Kha Xương Hoàng có thể phụ trách một hợp đồng quan trọng thế này được? Đối thủ là người đại diện cho Hoắc gia đấy!

Kha Thế Kiệt cũng hoảng hốt, “Cha... Chủ tịch, chuyện này chẳng khác nào trò đùa! Lam Lam mới mười sáu tuổi, con bé nắm được bao nhiêu kiến thức kinh doanh chứ? Sao có thể...”

“Anh tốt nghiệp Học viện kinh tế mà có thuyết phục được người Hoắc gia ký hợp đồng không?” Kha Xương Hoàng lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén ghim lên người Kha Thế Kiệt, hung bạo đến mức làm Kha Thế Kiệt tái mét mặt mày, ông ta siết tay không cam lòng nhưng cũng không dám nói gì nữa.

Kha Thế Vinh liếc Kha Thế Kiệt một cái, cẩn thận sắp xếp từ ngữ rồi mới mở miệng, “Hay là ta hỏi ý kiến Lam Lam trước đi, hợp đồng này liên quan đến tiền triệu, ngộ nhỡ có sơ suất thì không chỉ mất tiền mà cả Hoắc gia cũng sẽ có cơ hội cười nhạo chúng ta.”

Bản chất vấn đề hợp đồng hằng năm của hai nhà chính là một bên ra sức kiếm lợi, một bên kiên quyết không để đối thủ thành công, thắng thua dựa trên việc ai được lợi và ai chịu thiệt. Gần hai năm nay, Kha gia luôn là bên chịu thiệt.

“Đúng vậy đúng vậy, vẫn nên thận trọng một chút thì hơn, nếu chẳng may đối phương nhạo báng Kha thị chúng ta hết người nên mới phải ra một đứa trẻ thì lại càng không hay.” Có người tán thành.

Bọn họ không tin một cô bé vị thành niên sẽ ứng phó được người Hoắc gia, đến bọn họ kinh nghiệm đầy mình còn không làm được nữa là, lần này lão già đã quá lỗ mãng rồi.

Mộc Như Lam ngồi im không nói gì. Kha Xương Hoàng muốn cô tiến vào thương trường sao? Lão hành động sớm thật đấy. Nhưng cô không có hứng thú với giới kinh doanh, phải làm sao bây giờ?

Kha Xương Hoàng nhìn Mộc Như Lam, “Con thấy thế nào?”

Mộc Như Lam cười bắt đầu, “Con có thể thử, nhưng khó nói trước kết quả.” Bảo cô theo ý còn được, đằng này lại muốn cô theo kinh doanh. Cơ mà chuyện có vẻ rất thú vị, để thử xem sao.

Hải lòng gật gật đầu, Kha Xương Hoàng bảo Kha Thế Kiệt đưa hết hồ sơ giấy tờ liên quan cho Mộc Như Lam. Trong mắt những người khác, Mộc Như Lam chính là kẻ điếc không sợ súng, rồi cô sẽ biết chữ chết viết thế nào.

Mộc Như Lam mở hồ sơ, trang thứ nhất chỉ có một hàng chữ.

Đại diện Hoắc thị: Đồng Kỳ.

++++

Trường trung học Quan Hoàng.

Chiếc xe màu đen đỗ xích trước cổng trường, một người đàn ông cao gầy bước xuống xe, tây trang màu bạc thật vừa thân, mái tóc gọn gàng làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú, chiếc kính không gọng che đi đôi mắt sắc bén lạnh như băng, khuôn mặt vô cảm và đôi môi mím chặt làm hắn trông hết sức khó gần.

Sau cánh cổng, một cậu con trai khôi ngô mặc đồng phục vừa thấy hắn đến thì lập tức vọt ra, vẻ mặt sốt ruột, “Sao anh đến trễ thế? Nhanh lên nhanh lên, buổi họp phụ huynh sắp bắt đầu rồi, bà cô già nói nếu năm nay em vẫn không có phụ huynh đến họp thì sẽ gọi điện cho ông nội!”

“Em mà cũng biết sợ à?” Đồng Kỳ mặt không biểu cảm nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác bị mĩa mai nặng nề.

Hoắc Cẩm Phong trừng hắn, đúng là đồ cay nghiệt, vì đang có việc cần nhờ hắn, cậu ta nhịn!

Nhìn Hoắc Cẩm Phong giận mà không dám nói gì, Đồng Kỳ hơi nhếch khóe môi, sai chân bước vào trường.

Chỉ chốc lát sau, một chiếc xe nữa xuất hiện trước cổng trường, Mộc Như Lam đeo ba lô nhìn ngôi trường sang trọng trước mặt, đôi mắt đen hơi nheo lại.

=====

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: V49.1: Ive (1)

Trường trung học Quan Hoàng là trường quý tộc ở Hồng Kông, tiếng tăm và độ xa xỉ của nó tuy không bằng ba đại học viện quý tộc trong nước nhưng nhìn chung vẫn rất nổi bật.

Vì hôm nay trường tổ chức họp phụ huynh nên mọi người được vào cổng tự do. Mộc Như Lam đeo ba lô bước chậm chậm trên con đường đá cuội với nụ cười trên môi, cặp mắt xinh đẹp về nên hai vầng trăng khuyết. Cô rất thích trường học, nơi đây không có tiếng xe cộ inh ỏi, không có tranh đoạt tàn khốc vì tư lợi, tuy trẻ con bướng bỉnh có đôi khi thật khó ưa nhưng vẫn dễ chịu hơn ngoài xã hội nhiều lắm.

Xung quanh vắng lặng không một bóng người, xem ra buổi họp phụ huynh sắp bắt đầu rồi, chúng học sinh đều đã tụ tập đông đủ trong các dãy phòng học.

Mộc Như Lam đến đây là để tìm vị đại diện Hoắc gia tên Đồng Kỳ kia, hắn tới Hồng Kông không phải vì công việc nên muốn gặp hắn mà không hẹn trước thì chỉ còn cách chủ động đi tìm. Hôm trước cô nghe nói Đồng Kỳ định đến trường Quan Hoàng, hình như ở đó có một vị tiểu thiếu gia Hoắc gia đang theo học, vì vậy cô đoán mục đích của hắn là đi họp cho cậu ta.

Hoắc Cẩm Phong, mười lăm tuổi, lớp số ba năm một cao trung, là cháu út của Hoắc lão gia.

Mộc Như Lam đang định rời vườn hoa để qua dãy phòng năm một thì bỗng có thứ gì đó rơi tí tách lên đầu, cô giật mình đưa tay lên sờ thử, cảm giác ướt ướt, mùi vị tanh tanh. Nhìn ngón tay dính đầy máu đỏ, Mộc Như Lam ngẩng đầu trông lên.

Dãy phòng sáu tầng được trang hoàng bằng gạch men trắng sáng, mặt tường trơn tru không một dấu vết.

Thu tầm mắt về, Mộc Như Lam lấy khăn tay lau sạch vết máu trên ngón tay rồi tiếp tục tiến về trước như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lớp số ba năm một cao trung.

Giáo viên đứng trên bục giảng, mỗi bàn học bên dưới đi kèm với hai chiếc ghế dựa, một cho phụ huynh và một cho học sinh, thứ tự được sắp xếp theo danh sách học sinh.

Tên của Kha Văn Nhu nằm đầu danh sách nên cô ta phải ngồi lẻ loi trên bàn đầu – nơi mà tất cả mọi người đều nhìn thấy. Kha Kim Lan và Hùng Lệ Lệ thì vừa hay ngồi ngay giữa phòng, mặt mũi kiêu kỳ như thể mình là kẻ nổi bật nhất nơi này.

Hoắc Cẩn Phong chiếm giữ vị trí cuối cùng, cậu ta và Đồng Kỳ ngồi lui trong góc nhưng cũng không vì thế mà trở nên mờ nhạt, trái lại còn có rất nhiều người quay đầu nhìn bọn họ, và đa số đều là phụ nữ. Một chàng trai trẻ đang ngồi ngay đó, hơn nữa còn là một chàng trai trẻ đẹp giàu có, ai mà không chú ý cho được?

Giáo viên chủ nhiệm phát biểu vài câu linh tinh rồi bắt đầu nhận xét ưu khuyết của từng học sinh, vừa vào đã kẹt ngay ở Kha Văn Nhu, sắc mặt bà ta trầm xuống, “Em Văn Nhu, phụ huynh của em lại không tới nữa hả?” Bà ta chủ nhiệm lớp này từ hồi sơ trung nên đương nhiên đếm được đây đã là lần thứ mấy phụ huynh của Kha Văn Nhu vắng mặt. Ở Quan Hoàng này, gia thế thân phận mới là yếu tố hàng đầu, thành tích chỉ đóng vai phụ mà thôi, vì vậy khi biết Kha Văn Nhu mang họ Kha nhưng lại là thành phần thấp cổ bé họng, giáo viên chủ nhiệm cũng không còn coi trọng cô ta nữa.

Kha Văn Nhu cúi gằm mặt, lắc đầu, trông qua đáng thương vô cùng.

Kha Kim Lan thấy vậy thì cười giễu cợt, “Tất nhiên là không rồi, mẹ nó mà tới thì mẹ con tôi biết giấu mặt vào đâu?”

Hùng Lệ Lệ ném cho Kha Văn Nhu một cái nhìn khinh khỉnh rất ra dáng bà chủ, cứ như thể Ngã Bảo Trân sẽ làm mất hết thể diện của mẹ con bà ta vậy.

Kha Văn Nhu cắn môi, hai tay lặng lẽ siết chặt, khốn kiếp, rõ ràng cùng là cháu của vợ lẽ, Kha Kim Lan lấy tư cách gì mà dám nói cô ta như thế? À lấy tư cách gì mà dám tự xưng mình là công chúa?

Ghế ngồi bỗng bị đá nhẹ một cái, Kha Văn Nhu quay đầu nhìn em trai, trong mắt xẹt qua một tia u ám, cô ta vẫn nên im lặng thì hơn, mọi người trong trường đều cho rằng Kha Kim Lan thực sự là công chúa Kha gia, bây giờ cô ta vạch mặt à cũng chưa chắc có ai tin, và lại à nhất định sẽ trả đũa...

Kha Văn Nhu lướt mắt về phía cửa sổ, tình cờ nhìn thấy bóng dáng nọ, cô ta kinh hỉ ngắt lời giáo viên chủ nhiệm, “Người thay mẹ em đi họp đã tới rồi!”

Sự chú ý của mọi người lập tức bị Kha Văn Nhu hấp dẫn, giáo viên chủ nhiệm cau mày nhìn ra, đúng là có một người mặc áo trắng đang đứng ngoài nhìn vào lớp bọn họ.

“Chị ấy mới lần đầu đến đây, chắc là bị lạc đường!” Kha Văn Nhu mừng quýnh, Mộc Như Lam đã đến, để xem Kha Kim Lan với Hùng Lệ Lệ còn kiêu ngạo nổi nữa không!

Giáo viên chủ nhiệm thấy thân thể Kha Văn Nhu tầm thường như vậy thì chắc người thay mẹ cô ta đi họp cũng chẳng có gì cao sang, trong lòng bà ta muốn mặc kệ nhưng lại ngại phụ huynh đang ngồi đây, không nên tính toán chỉ li quạ, vì vậy đành đi ra mời Mộc Như Lam vào.

Mộc Như Lam đang định đứng chờ cho họ họp xong thì bỗng thấy một người lạ đi ra ngoắc tay với mình. Hơi nhướn mày nghi hoặc, cô chậm rãi bước về phía bà ta.

Lúc này bà chủ nhiệm mới nhận ra đây là một cô gái rất trẻ, trông không lớn hơn học sinh của bà ta là bao. Các học sinh phụ huynh ngồi trong lớp đều bị Mộc Như Lam thu hút, sắc mặt mẹ con Kha Kim Lan cũng thay đổi ngay khi thấy cô.

“Chết tiệt! Anh làm trò gì thế?” Hoắc Cẩn Phong đứng dậy lau bớt mấy giọt nước chưa kịp thấm vào vải, miệng rít lên tức giận vì khi không bị đổ nước ướt cả đứng quần.

Đồng Kỳ vội vàng cầm chiếc chai nước, đôi mắt lạnh sau lớp kính hốt hoảng nhìn về phía cô gái đứng nơi cửa lớp, là cô ấy...

“Cháu là gì của Kha Văn Nhu?” Bà chủ nhiệm quan sát Mộc Như Lam một hồi, chần chừ không dám không nề nang.

Mộc Như Lam nhìn vẻ khẩn cầu của Kha Văn Nhu, sau đó lại nhìn ánh mắt cảnh giác của Kha Kim Lan và Hùng Lệ Lệ, nụ cười trên môi thoáng phai nhạt, đúng là nói như nước đổ đầu vịt, xem ra với lũ phiền phức này thì nói suông chẳng bằng làm thật.

Cô mỉm cười chìa tay, “Cháu là chị họ của Kha Văn Nhu và Kha Kim Lan, nghe nói hôm nay họp phụ huynh nên cháu rảnh rồi đến xem một chút.”

Nghe vậy, Kha Văn Nhu có hơi không vui, cô ta nhờ Mộc Như Lam đến đây là để dẫn mặt Kha Kim Lan, vậy mà bây giờ chị ta lại lôi cả Kha Kim Lan vào lưới quan hệ, như thế thì làm sao cô ta đạt được mục đích?

Giáo viên chủ nhiệm theo phản xạ nhìn sang mẹ con Hùng Lệ Lệ. Hùng Lệ Lệ liền đứng dậy nói ân cần, “Lam Lam, cháu đến đã lâu chưa?” Thay vì để mọi người biết Mộc Như Lam mới thực sự là công chúa Kha gia thì chẳng bằng nịnh nọt cô ngay từ đầu, ai mà ngờ công chúa của Kha gia lại là một họ hàng xa cơ chứ? Kha gia giữ khá kín chuyện nội bộ, bên đại lục còn có vài người biết Mộc Như Lam là công chúa Kha gia chứ bên Hồng Kông thì không được vậy.

Giáo viên chủ nhiệm thấy Hùng Lệ Lệ như vậy thì cũng đơn giản mời Mộc Như Lam ngồi vào chỗ. Mộc Như Lam thuận thế ngồi xuống, ánh mắt thoáng quét qua người đàn ông nơi góc phòng, khóe môi khẽ cong lên.

Vì thái độ của Hùng Lệ Lệ, sự chú ý của mọi người đổ dồn cả vào Mộc Như Lam. Kết quả mà Kha Văn Nhu muốn thấy hoàn toàn không xảy ra, Mộc Như Lam không hề giúp cô ta xả giận, không hề vạch mặt Kha Kim Lan, không hề khiến mẹ con Kha Kim Lan nhục nhã, cô chỉ lặng lẽ ngồi trên hàng đầu tiên trong khi mọi người quan sát cô bằng những ánh mắt tôn trọng. Cảnh tượng này làm Kha Văn Nhu thấy thật tự ti, và sau tự ti chính là ghen tị.

Vì có gì cùng là con cháu Kha gia mà lại một người trên trời một người dưới đất? Nghe nói Mộc Như Lam nhờ gửi một tấm thiệp nên mới được lão gia chú ý, nhưng hồi nhỏ cô ta cũng đã làm đủ chuyện để lấy lòng lão gia cơ mà, vì sao không hiệu quả được như chị ta?

Nắm tay giấu dưới bàn lại siết chặt hơn, Mộc Như Lam càng được yêu quý, cô ta càng cảm thấy khó chịu.

Mộc Như Lam cũng không quan tâm người ngồi cạnh nghĩ gì, cô tập trung vào những lời nhận xét của giáo viên chủ nhiệm, thỉnh thoảng lại nhếch môi cười mím khi nghe thấy thứ gì đó thú vị. Vài tia nắng nhạt trong ngành băng qua hành lang, đậu lên bờ vai cô gái đang tựa vào tường, cả người Mộc Như Lam như sáng lên chói ngời, cô chỉ ngồi yên ở đó, nhưng tuyệt nhiên không ai dứt mắt ra được.

Hoắc Cẩn Phong ôm ngực nhìn Mộc Như Lam không rời, “Thôi rồi, em bị trúng sét tình của cô ấy rồi, ông nội sẽ đánh chết em mất!” Vị tiểu thư kia là người Kha gia a!

Đồng Kỳ cau mày, hẳn cũng không ngờ thiên sứ trong tấm hình trên bàn làm việc của hắn lại là người Kha gia.

Họp khoảng hai tiếng rưỡi là xong, mọi người lục tục rời phòng, Mộc Như Lam từ chối lời mời đi ăn trưa của Hùng Lệ Lệ rồi tiến về phía Đồng Kỳ và Hoắc Cẩn Phong.

“Đồng Kỳ tiên sinh?” Dừng chân trước Hoắc Cẩn Phong, Mộc Như Lam nói với Đồng Kỳ – người đang bị Hoắc Cẩn Phong đứng chắn trước mặt.

Đồng Kỳ nhìn cô gái trong bức ảnh mà mình đã ngắm đến mức quen thuộc, bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh, trái tim của hắn từ từ thổn thức như đang chờ mong một điều gì đó, cảm xúc lạ lẫm này khiến hắn không khỏi tò mò.

“Tôi đây. Có chuyện gì không?”

Mộc Như Lam cười, “Biết là hơi mạo muội, nhưng tôi vẫn muốn mời Đồng tiên sinh một bữa cơm trưa.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: V49.1: Ive (2)

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Kha Văn Nhu ở lại trường không muốn về nhà, cô ta không muốn nhìn thấy vẻ tự ti của mẹ mình, vẻ phách lối của Kha Kim Lan, và nhất là cảnh Mộc Như Lam được mọi người vây quanh. Cái gia đình này nhìn thì đường hoàng hoa lệ nhưng thực ra đã thối rữa từ lâu rồi! Một gia đình méo mó như vậy, làm sao có thể tồn tại những điều tốt đẹp cơ chứ?

Đây không phải là lần đầu Kha Văn Nhu ở lại trường đến khuya mới về, Quan Hoàng không phải kiểu học viện quý tộc với những chuẩn mực nghiêm ngặt như Luru Tư Lan, cứ nhìn cách bọn họ coi trọng gia thế hơn thành tích là hiểu. Nhờ nội quy tương đối rộng rãi, các học sinh chăm chỉ được phép ở lại học khuya nếu muốn, chỉ cần không quá mười giờ là được.

Mà Kha Văn Nhu lại chính là người siêng năng nhất lớp số ba, cô ta khao khát dùng thành tích đánh bại tất cả, quá khứ có thể không thay đổi được nhưng ít nhất cô ta phải nắm chắc tương lai trong tay! Tự dặn lòng là thế, tuy nhiên Kha Văn Nhu vẫn không kìm nổi lòng ghen tị khi biết Mộc Như Lam có một bà mẹ vừa mạnh bạo vừa là dòng chính.

Ngoài trời gió rít từng cơn, cả ngôi trường chìm vào im lặng, các dãy phòng hầu như đều đã tắt điện, duy chỉ còn một hai phòng sáng đèn, bên trong có vài người đang ngồi đọc sách làm bài tập, đại đa số là những học sinh mà gia đình có vấn đề nội bộ, ở nhà không học được nên đành phải lên trường.

Bóng đèn trên đầu Kha Văn Nhu đột nhiên nhấp nháy làm cô ta giật cả mình, cửa sổ bị mưa đập vào kêu lộp độp, Kha Văn Nhu bỗng cảm thấy sợ sợ, đây là lần đầu tiên cô ta ở lại trường trong mùa đông này, trước đó trời khá nóng nên phòng học lúc nào cũng có một hai người.

Cô ta lấy di động định gọi người tới đón nhưng lại phát hiện di động không có sóng, vị trí của lớp số ba rất xấu, mỗi lần mưa gió là điện thoại luôn luôn mất tín hiệu, đã thế nơi đây còn cách những lớp khác khá xa, Kha Văn Nhu không thể mạo hiểm chạy sang đó trong thời tiết này được, vì thế cô ta quyết định lên lầu, nghe nói ở tầng sáu sóng mạnh lắm.

Giữa bóng tối lặng im, tiếng bước chân trên cầu thang vang lên thật nhẹ.

Mới lên tới tầng hai nhờ ánh sáng điện thoại mà Kha Văn Nhu đã bắt đầu cảm thấy hối hận, hành lang và cầu thang đều có đèn nhưng cô ta không biết công tắc nằm ở đâu, tìm quanh không được, cô ta cắn răng đi lên luôn, định bụng chạy nhanh đến nơi bắt được sóng rồi tức tốc rời đi, tự đánh giá cao lá

gan của mình.

Bóng tối, luôn là thứ làm lòng người sợ hãi.

Bóng tối vô tận trùm khắp hành lang, nhuộm đen cái cầu thang hun hút, Kha Văn Nhu nhìn mà sợ run, nhưng nếu không đi thì đêm nay cô ta sẽ phải ở lại trong căn phòng tối mù kia, nghĩ đến cảnh khuya khoắt mà cả trường chỉ còn mỗi mình mình, Kha Văn Nhu ớn rợn cả người. Đau dai dẳng chẳng bằng đau một lần, cô ta cắn răng, bước nhanh lên từng bậc thang.

Càng lên cao Kha Văn Nhu càng cảm thấy tim mình đập nhanh, trong đầu tự động liên tưởng đến những cảnh trong phim kinh dị, nhà vệ sinh ma quái, giết người trong phòng học... Lên đến tầng năm, Kha Văn Nhu bước chậm lại, cảm thấy đáng lẽ mình phải bắt gặp mưa gió để chạy sang đây khác mới đúng, ít ra ở đó còn có người. Chợt thấy di động của mình bắt được sóng, Kha Văn Nhu mừng rỡ đánh vội một cuộc gọi, thế nhưng sóng ở đây quá yếu nên không kết nối được, có lẽ lên tầng sáu là ổn.

Đâm lao thì phải theo lao, Kha Văn Nhu hít sâu một hơi, sợ thật đấy, nhưng chỉ còn một tầng nữa là xong rồi.

Trên tầng sáu của dãy năm một trường Quan Hoàng cũng có vài phòng học nhưng đã bỏ không từ lâu vì thiếu học sinh, Hồng Kông nhỏ thế này thì sao con nhà giàu tụ tập được cho nhiều, đây là chưa kể có những người cho con theo học ở những học viện quý tộc bên đại lục như học viện Lưu Tư Lan, Từ Viên, Mộ Hoa. Trường Quan Hoàng tính qua tết âm lịch sẽ đổi những lớp trống thành phòng thí nghiệm hoặc thư viện. Tóm lại, tầng sáu không hề có hơi người.

Đến tầng sáu, quả nhiên biểu tượng sóng di động tăng lên vài vạch, Kha Văn Nhu vội vàng gọi điện báo tài xế đến đón mình và thở phào nhẹ nhõm khi ông ta nói sẽ đến ngay, tóc gáy cô ta dựng hết lên rồi, thế không bao giờ ở lại trường vào buổi tối nữa, sợ chết đi được.

Kha Văn Nhu đang định chạy nhanh xuống lầu thì bỗng thấy cái toilet cạnh cầu thang sáng lên, cô ta giật thót nhưng cũng đồng thời thở phào, so với bóng tối, ánh sáng ít đáng sợ hơn nhiều lắm.

Chắc là toilet tầng sáu bị bỏ không lâu quá nên mới có chút thất thường.

Nghĩ vậy, Kha Văn Nhu bước vào trong, cô ta muốn đi toilet, vừa nãy sợ quá nên không dám giải quyết, bây giờ đã có đèn, không phải sợ gì nữa.

Vào trong toilet, Kha Văn Nhu nhìn chiếc gương treo tường sạch sẽ phản chiếu hình ảnh của mình, cô ta ngắm khuôn mặt mình hồi lâu, thấy thế nào cũng không kém Mộc Như Lam.

Bíu môi, Kha Văn Nhu đi tới một phòng bất kỳ, vừa mới đẩy cửa ra thì ánh đèn sáng ngời bỗng tắt phụt.

“Mẹ kiếp!” Kha Văn Nhu không nhịn được chửi một tiếng, trường quý tộc kiểu gì mà có cái đèn cũng không chịu sửa cho đàng hoàng?

Kha Văn Nhu bước vào phòng vệ sinh, một tay cởi quần, một tay cầm di động để chiếu sáng, cô ta cúi người chuẩn bị ngồi xuống bồn cầu, ngay giây tiếp theo, toàn thân cô ta cứng khựng lại...

Cô ta nhận ra mình không thể ngồi xuống bồn cầu, bởi vì, cô ta đang ngồi trên đùi một người...

Kha Văn Nhu bần rùn tay chân, tim đập thùm thụp như muốn nhảy ra ngoài, sự kinh hoàng bao trùm lên khuôn mặt nhu nhược. Trong bóng tối đen đặc, tại nhà vệ sinh nữ, có người ngồi bất động trên bồn cầu, cái móng trần của Kha Văn Nhu đụng vào đùi người nọ, cảm giác cứng ngắt lạnh lẽo từ một lớp vải không thuộc về mình lập tức kích thích thần kinh cô ta.

“Ai đó...” Kha Văn Nhu vừa run run hỏi vừa cầm di động chiếu ra sau, đầu từ từ quay lại.

Đập vào mắt, là khuôn mặt trắng bệch của một cô gái!

“A a a a a!”

++++

Mới tờ mờ sáng mà trường Quan Hoàng đã nhộn nhạo cả lên.

Xe cảnh sát tập trung trước cổng trường, tất cả học sinh được nghỉ học hôm nay.

Dãy năm một cao trung, tầng sáu, nhà vệ sinh nữ.

Trong gian phòng đã làm Kha Văn Nhu sợ chết khiếp, cô gái nọ tắt thở ngồi trên bồn cầu, mặt mũi trắng bệch, thân thể cứng ngắt, trên người còn mặc đồng phục Quan Hoàng. Nhìn bề ngoài thì sẽ không biết được cô ấy đã bị giết như thế nào, thế nhưng khi vén áo lên, nhân viên pháp y phát hiện một khoang bụng mở toang hoác.

“Thời điểm tử vong khoảng từ chín đến mười một giờ sáng hôm qua, địa điểm tử vong là tại phòng vệ sinh này, hung thủ đổ máu của nạn nhân vào bồn cầu, sau đó rạch bụng lấy đi tử cung...”

Pháp y bước đầu kiểm tra, cảnh sát từ đó đưa ra phỏng đoán.

“Thủ pháp gây án hoàn toàn giống với vụ giết người ở một trường trung học bên Cửu Long: giết rồi lấy đi tử cung, sau đó còn sửa soạn cho nạn nhân ngồi chỉnh tề để hù dọa học sinh phát hiện hiện trường. Nhiều khả năng hung thủ là một tên biến thái.” Chỉ có sát nhân biến thái mới đi mặc quần áo cho thi thể rồi xếp tư thế để hù người khác thay vì vội vàng chạy trốn.

Cảnh sát kết luận rằng hung thủ đã gây án nhiều lần trước đó, thủ pháp của hắn ta rất dứt khoát, thậm chí cả vết rạch bụng và vết cắt tử cung cũng rất chuyên nghiệp. Hung thủ có thể là một bác sĩ ngoại khoa hay ít nhất phải có kiến thức về giải phẫu. Lần trước hắn ta gây án ở trường công lập, lần này thì đến trường tư nhân, hơn nữa lại còn là trường quý tộc Quan Hoàng với hàng đồng camera giám sát. Trong hoàn cảnh đó mà hung thủ vẫn có thể tránh được tất cả các camera để gây án trơn tru thì hắn ta nhất định phải nắm rất rõ vị trí lắp đặt camera trong trường Quan Hoàng...

Trải qua quá trình điều tra cẩn mật, phạm vi tình nghi đã được thu hẹp nhưng vẫn không có manh mối gì thêm.

Hung thủ là kẻ biến thái, mà sát nhân biến thái lại chính là loại tội phạm khó bắt nhất. Đám tâm thần này đôi khi còn bình tĩnh và thông minh hơn người thường gấp bội, chúng đủ bình tĩnh để coi việc giết người nhẹ nhàng tựa lông hồng và đủ thông minh để tiêu hủy mọi chứng cứ có thể gây bất lợi cho mình, cảnh sát sẽ không tài nào lần ra được.

“Đúng là nhurc đầu...” Người phụ trách vụ án mệt mỏi xoa huyết thái dương, sợ nhất là gặp phải cái loại tội phạm này, chúng quá khó để bắt.

Một viên cảnh sát vừa nhận điện thoại đi tới nói, “Sếp Dương, ngài đừng lo lắng, cấp trên đã mời người viện trợ chúng ta rồi.” Người nọ là chuyên gia có tiếng chuyên xử lý loại tội phạm này, nghe nói anh ta mới đến Hồng Kông nên vừa hay được mời tới góp sức phá vụ án.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: V49.1: Ive (3)

Bệnh viện.

Kha Văn Nhu bị sốc quá độ dẫn đến sốt cao, hiện đang nằm trong phòng bệnh số 302. Tối qua cô ta đã kinh hãi tới nỗi đánh rơi cả điện thoại, hoảng loạn lao vụt ra ngoài với cái đầu trống rỗng, lúc xuống cầu thang còn bất cẩn ngã bầm dập mình mẩy. Sau khi đội mưa chạy đi báo tin cho bảo vệ, Kha Văn Nhu được đưa vào bệnh viện, đến sáng sớm nay thì cảnh sát có mặt tại hiện trường.

Nghe xong lời kể của Kha lão gia, người trong Kha gia – bất luận có rảnh hay không – ai cũng muốn đi thăm Kha Văn Nhu để thể hiện một chút “thân tình”.

Ngã Bảo Trân ngồi nhìn cô con gái nằm trên giường bằng ánh mắt lo lắng. Kha Văn Nhu thấy vẻ vô dụng của của Ngã Bảo Trân thì không khỏi chán ghét, kể cả khi đầu cô ta đang đau như búa bổ và toàn thân thì rã rời bất lực.

Cửa phòng bị đẩy ra, Kha Kim Lan xuất hiện với vẻ mặt bức dọc. Cô ta khoanh tay trước ngực, chăm chọc nhìn Kha Văn Nhu, “Đúng là mong manh, chỉ bị giật mình thôi mà cũng ngã bệnh cho được! Xùy!”

Bây giờ Kha Văn Nhu đang khó ở, hơn nữa cô ta là bệnh nhân, bệnh nhân có làm gì thì cũng được châm chước, ông nội sẽ không bênh vực cho Kha Kim Lan và Kha Kim Lan cũng sẽ không thật sự làm dữ với một bệnh nhân, vì lẽ đó, Kha Văn Nhu bạo gan bật lại.

“Khụ khụ... Tôi không cần cô tới thăm!” Kha Văn Nhu trừng Kha Kim Lan.

Kha Kim Lan lập tức hét trả, “Mày là cái thá gì cơ chứ? Mày nghĩ ai thèm tới thăm mày?” Bỗng sực nhớ đến một chuyện, Kha Kim Lan nhếch môi cười xấu xa, “Nghe nói thủ phạm của vụ án này không phải là người bình thường, có thể hắn là một kẻ biến thái.”

Kha Văn Nhu nhìn Kha Kim Lan chăm chăm, không hiểu cô ta nói vậy là có ý gì.

“Chẳng phải tình tiết trong phim hay phát triển theo hướng này sao? Biến thái cuồng sát thích giết người hàng loạt, mày là người đầu tiên phát hiện xác chết, tuy khi ấy hắn không có ở đó nhưng nói không chừng mục tiêu tiếp theo của hắn chính là mày.”

“Im đi!” Kha Văn Nhu sợ hãi hét to.

“Sợ hả? Mày sợ cũng vô ích thôi, nghe nói những kẻ này giỏi nhất là nguy trang, có khi hắn đã đến bên cạnh mày rồi ấy chứ.” Kha Kim Lan thấy Kha Văn Nhu thất kinh như vậy thì lại có ý dọa thêm, Kha Văn Nhu càng sợ cô ta càng dọa, con nhai ti tiện, cô ta vẫn còn thù chuyện cướp bạn trai đấy.

“Cút đi!” Khóe mắt Kha Văn Nhu đỏ lên, không biết là vì giận hay vì sợ. Cô ta nhìn Ngã Bảo Trân cầu cứu nhưng ngờ đâu bà ta lại dùng ánh mắt khiếp nhục mà xin cô ta đừng đôi co với Kha Kim Lan nữa, trong lòng Kha Văn Nhu uất hận không biết đề đầu cho hết.

Kha Kim Lan đắc ý như một con gà mái thắng trận, “Sợ đến thế cơ à, tao chưa nói hết đâu, có khi hắn đã đến bên cạnh mày, có khi hắn chính là người

này!” Cô ta nghe thấy tiếng mở cửa nên lập tức chỉ tay vào cửa theo phản xạ, đến khi nhìn kĩ lại thì mới giật mình.

Bước vào là một người đàn ông ngoại quốc đẹp như tượng tạc với mái tóc vàng óng và một đôi mắt thâm thúy tựa bảo thạch giữa lòng đại dương, hắn mặc một chiếc blouse trắng tôn lên làn da hoàn hảo, toàn thân tỏa ra hơi thở dụ hoặc của một nam nhân thành thực.

Thấy Kha Kim Lan trở tay vào mình, hắn nhếch môi nửa cười nửa không. Kha Kim Lan vội rút tay lại rồi giấu ra sau lưng, căng thẳng hết như một học sinh tiểu học bị giáo viên bắt quả tang. Đối diện với ánh mắt hút hồn của hắn, Kha Kim Lan e thẹn đỏ mặt, cứ như thể đứa con gái đánh đá vừa rồi hoàn toàn không phải là cô ta.

Người đàn ông nọ nhìn về phía Ngã Bào Trân, miệng nở một nụ cười lịch thiệp, “Buổi sáng tốt lành, quý bà. Tôi là bác sĩ khám cho vị tiểu thư khá ái này, tên tôi là Ive.”

++++

Lúc đi ngang một tiệm bán hoa, Mộc Như Lam tự hỏi liệu mình có nên mua cho Kha Văn Nhu một bó hay không, những bông hoa xinh đẹp luôn được phụ nữ yêu thích, quả cáp cũng vậy, có thể không đắt tiền nhưng vẫn làm người ta vui vẻ.

Cô bước vào tiệm bán hoa, giữa tiệm treo một chậu hoa vừa được tưới nước, lúc Mộc Như Lam đi qua, một giọt nước lạnh băng nhỏ xuống đầu làm cô bất giác rùng mình, bước chân của cô bỗng khựng lại, sáng hôm qua khoảng mười giờ rưỡi, ngay trước lớp học của Kha Văn Nhu, đã có một giọt máu rơi xuống đầu cô...

Lạ thật, nạn nhân chết trong toilet, hơn nữa ông ngoại còn nói máu của nạn nhân đã bị đổ hết vào bồn cầu, không có một giọt rớt ra ngoài, nếu vậy thì tại sao lại có máu rơi xuống đầu cô?

Trừ khi... có người cố ý. Hoặc có khả năng đó không phải máu của nạn nhân, mà là của hung thủ...

Khóe môi Mộc Như Lam khẽ cong lên, hình như cô lại hấp dẫn thêm một đồng loại nữa rồi? Mới xử xong hai người thì một người nữa lại tới, kích thích thật đấy. Bọn họ kéo đến lũ lượt như thể không sợ đứt gánh giữa đường hay sao? Bọn họ làm cô sôi máu như thế, không sợ cô sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ hay sao? Thật đáng trông chờ, một tên biến thái thích cắt tử cung của phụ nữ, phải chăng hắn muốn tử cung của cô? Không được đâu, phải có bộ phận thiêng liêng này thì mới mang thai một bé cưng đáng yêu được, cô tuyệt đối sẽ không tặng nó cho người khác đâu~

“Mộc tiểu thư?” Sau lưng chợt vang lên giọng nói của Đồng Kỳ, Mộc Như Lam quay lại thì thấy chàng trai mặc âu phục màu bạc đang trước cửa tiệm.

Mộc Như Lam nở nụ cười, “Khéo thật đấy, Đồng tiên sinh, anh cũng mua hoa à?”

Đồng Kỳ nhìn Mộc Như Lam, gật đầu, “Cô cũng định mua sao?”

“Đúng vậy, tôi đi thăm bệnh, em họ nhà tôi gặp chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Có cần hủy cuộc hẹn trưa nay không?” Đồng Kỳ hỏi, hôm qua trong bữa ăn trưa, Mộc Như Lam chủ yếu chỉ tìm hiểu thái độ và yêu cầu của hắn về hợp đồng lần này, ngoài ra cô hầu như không bày tỏ gì thêm. Đồng Kỳ thuộc tuýp người chú trọng hiệu suất, gặp kẻ khác là hắn đã thẳng thừng tuyên bố không đòi ý rồi, nhưng với Mộc Như Lam thì hắn lại tình nguyện kéo dài kỳ hạn thêm mấy ngày, mặc dù đối phương thế nào cũng không làm theo yêu cầu của hắn, cuối cùng chỉ còn cách kết thúc quan hệ.

“Không cần.” Mộc Như Lam mỉm cười lắc đầu, “Tôi chỉ mang tới một bó hoa thôi, nếu không ngại thì chúng ta đi chung đi, anh đứng ngoài bệnh viện chờ tôi một chút được không? Hay là anh đã có cuộc hẹn khác?” Mộc Như Lam chợt nhớ đến chuyện hắn muốn mua hoa.

“Được, chúng ta đi chung.” Khóe môi Đồng Kỳ khẽ cong lên, tuy rằng quá thân thiện với người trong gia tộc đối địch là không tốt nhưng hắn tin chắc nếu người đó là cô thì nhất định sẽ không có ai phản đối.

Mộc Như Lam mua một bó lay on màu đỏ còn Đồng Kỳ thì mua một bó bách hợp màu hồng, trả tiền xong xuôi, hai người cùng ngồi vào xe của Đồng Kỳ.

Đồng Kỳ đứng ngoài nhìn Mộc Như Lam thông thả đi vào trong bệnh viện, nhìn một hồi thật lâu. Điều này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, vốn dĩ hắn chỉ coi cô như một người qua đường nhỏ bé trong cuộc đời mình mà thôi, Trung Quốc rộng lớn như thế, hai người xa lạ phải có duyên phận ra sao mới có thể gặp lại nhau? Mà hắn thì hiển nhiên là không thời gian đi chơi trò duyên phận.

Thế nhưng tới qua tại Hoắc gia, hắn trần trọc mãi vẫn không ngủ được, trong đầu liên tục hồi tưởng lại từng cử chỉ, từng động tác, từng cái nhăn mày của Mộc Như Lam. Cô gái kỳ diệu này, ai tiếp xúc với cô hẳn đều sẽ thích cô. Chỉ cần đứng cạnh Mộc Như Lam thì ai cũng được bao bọc bởi một bầu không khí ấm áp – một vòng tròn đặc biệt của riêng cô, ở đó, ngay cả thời gian cũng trở nên đa tình.

Hắn không biết tình cảm này có phải là yêu hay không, nhưng thân là một thương nhân, thứ hắn quan tâm nhất là hiệu suất, nếu đã động lòng thì dù sâu hay cạn, hắn cũng sẽ ra tay một cách nhanh nhất, chính xác nhất.

Mộc Như Lam ôm bó lay on vào bệnh viện, hỏi y tá số phòng của Kha Văn Nhu rồi đi vào thang máy. Thang máy đưa cô lên tầng ba, cửa mở ra, có một vị bác sĩ đang chờ sẵn ở đó, hai người vừa vịn mặt đối mặt.

Một đôi mắt xanh sâu thẳm tựa đại dương, một đôi mắt đen trong veo như dòng suối, hai bên tình cờ va chạm, sau đó dời đi như chẳng có chuyện gì.

Mộc Như Lam ôm hoa đi ra ngoài, bác sĩ ngoại quốc bước vào trong, hai người lướt sát qua nhau.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, tên bác sĩ đưa lưng về phía cửa, nụ cười kì dị nở rộ trên môi, đối diện với hắn, vách tường màu bạc in bóng một đôi mắt xanh quỷ quyết.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: V50.1: Nghệ thuật (1)

Mộc Như Lam mang hoa đến phòng bệnh của Kha Văn Nhu, Kha Văn Nhu vừa uống thuốc xong nên đã ngủ, Kha Kim Lan không còn ở đó, chỉ có Ngã Bảo Trân nửa sợ nửa cảm kích nhận hoa.

Dễ dàng thấy được người mẹ này hy vọng Mộc Như Lam giúp cuộc sống của Kha Văn Nhu dễ chịu hơn một chút. Mộc Như Lam chỉ cười chứ không nói, cô chậm rãi bước vào thang máy, chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

Thang máy dừng lại ở tầng một, Mộc Như Lam đang dòm đi ra ngoài thì phía trước bỗng có một chồng thùng giấy đổ ập về phía cô, cô vội đỡ lại giúp người bê đứng vững, đợi đến khi người đó đã yên vị trong thang máy thì Mộc Như Lam mới nhận ra thang máy đã tự động đóng lại, hơn nữa còn đi lên tầng cao nhất của bệnh viện.

“Nếu không ngại, tôi có thể bê giúp vài cái.” Mộc Như Lam mỉm cười nói, nếu thang máy đã lỡ đi lên thì cũng nên hào phóng giúp người ta một chút.

“Đành làm phiền cô rồi.” Phía sau mấy chiếc thùng vang lên một giọng nam trầm ấm, hắn hơi khom người, Mộc Như Lam kiễng chân lấy mấy cái thùng ở trên cùng, chúng cũng không nặng lắm, bên trong gần như rỗng, có cảm giác đồ vật trong đó lắc lư theo từng động tác của cô.

Đồng thời, Mộc Như Lam phát hiện đây chính là vị bác sĩ mà cô vừa gặp ban nãy, mái tóc vàng óng, diện mạo tuấn tú, toàn thân tản ra một sức hấp dẫn độc đáo không thể diễn tả bằng lời, vị bác sĩ nhìn thấy Mộc Như Lam thì cũng hơi kinh ngạc, sau đó hắn nhếch môi cười, đôi mắt thâm sâu như muốn hút đi hồn người.

“Cô quả thật lương thiện hết như về bề ngoài, thiên sứ xinh đẹp à.” Ive mỉm cười lịch thiệp, đôi mắt sáng ngời nửa cười nửa không làm các cô gái khó thể nào chống cự. Người đàn ông quyền rũ này mới đến làm ở đây mấy ngày nhưng đã bắt được không ít trái tim của các nữ bệnh nhân và nữ bác sĩ.

“Chuyện nhỏ thôi mà.” Mộc Như Lam mỉm cười nói, tựa hồ vô cảm với hormone quyền rũ của hắn, xem ra vị bác sĩ lịch lãm này cũng là một kẻ trắng hoa.

“Không phải ai cũng sẵn lòng làm những chuyện nhỏ như thế.” Trong mắt Ive xẹt qua một tia hứng thú, chỉ số hormone bất ngờ tăng vọt, hắn nhìn Mộc Như Lam chăm chú, tạp vật đen đen cuồng chìm nổi giữa đôi mắt xanh.

Đích đến cuối cùng là tầng mười ba, lúc lên đến tầng sáu, có một người phụ nữ bước vào thang máy, cô ta vừa vào là đã dán mắt lên người Ive, thậm chí còn chủ động đến gần hắn. Sức hấp dẫn Ive rất mạnh, hai má cô gái dần đỏ ửng như trứng xuân được, cô ta chen vào giữa Ive và Mộc Như Lam, túi xách trên vai huyênh ngang một cái làm cô phải dịch sang bên.

Nhìn cô gái chỉ thiếu điều dính vào người mình, lại nhìn Mộc Như Lam đã lùi sang hai bước, đôi mắt Ive lạnh đi không ít, cả hormone quyền rũ cũng giảm xuống đột ngột, điều này khiến người phụ nữ đã động tình vì hormone lấy lại một chút lý trí.

Cô gái nọ liếc Mộc Như Lam một cái rồi quay sang cười ngả ngón với Ive, cô ta cởi áo khoác để lộ bộ ngực khổng lồ, những ngón tay với nước son đỏ chót kẹp lấy một tấm danh thiếp rồi nhét nó vào túi áo blouse của Ive, tiện thể néo ngực hắn một cái. Thang máy dừng lại ở tầng mười một, trước khi đi ra ngoài, cô ta còn không quên dùng khẩu hình mà nói với Ive, “Chờ anh đó~”

Ive nhìn Mộc Như Lam, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, hắn cười khổ, “Thực ra tôi rất chung tình.”

Mộc Như Lam gật đầu, “Nếu gặp được tình yêu đích thực thì trắng hoa cũng thành chung tình, tiểu thuyết thường viết như vậy đấy.”

“Ồi... Có Chúa làm chứng, đến cả tay con gái tôi cũng chưa từng cầm.”

Mộc Như Lam mỉm cười không nói gì thêm.

Con số trong thang máy nhảy đến mười ba, cửa thang máy mở ra, tầng mười ba đặc biệt ở chỗ nó là ký túc xá của các bác sĩ, để phòng tình huống bệnh nhân VIP phát bệnh vào ban đêm.

Ive mới đến bệnh viện chưa đầy nửa ngày thì đã được vài nữ bệnh nhân ở phòng VIP đề cử thành y sĩ trưởng. Vì sơ yếu lý lịch và thực lực của hắn trội hơn các bác sĩ khác, thêm nữa hắn lại độc thân nên đương nhiên được xếp vào đây ở.

Tầng mười ba vốn ít người, và lại đang trong giờ làm việc nên cả tầng im ắng hẳn, vách tường lạnh lẽo in bóng những người qua.

“Nếu cô thấy phiền thì cứ đưa thùng cho tôi đi, phòng tôi ở ngay phía trước.” Ive khụy gối thấp xuống một chút để Mộc Như Lam đặt thùng giấy lên trên.

“Không vấn đề gì, dù sao cũng lên đến đây rồi, chỉ còn vài bước thôi.” Mộc Như Lam nhìn năm thùng giấy trên tay hắn, cô đồ rằng nếu đặt thêm ba thùng này lên trên thì chúng sẽ rơi xuống ngay lập tức.

Phòng của Ive nằm ở cuối hành lang, các phòng khác đều đang khóa chặt cửa, vách tường trơn nhẵn phản chiếu bóng hai người, tiếng bước chân vang lên lộp cộp, không khí lạnh lạnh dần bao phủ toàn thân.

Theo cạnh thùng, ánh mắt của Ive dừng lại trên người Mộc Như Lam. Giữa đôi mắt xanh sâu thẳm như đại dương, tạp vật màu đen điển cuồng chìm nổi. Đầu lưỡi đỏ tươi khẽ liếm lên cánh môi, cuốn đi vị máu còn sót lại từ bữa ăn dang dở, ngọt, ngọt quá, ngọt tới mức làm hắn phát điên. Cô gái thánh thiện tựa thiên sứ, hương vị của cô nhất định sẽ ngọt đến tan đầu lưỡi...

Để ý thấy ánh mắt của hắn, Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu, nụ cười dịu dàng, đôi mắt trong veo, “Sao vậy?”

“Tôi bị vẻ đẹp của cô quyến rũ, thiên sứ ạ.”

Mộc Như Lam cười thật sâu, “Cô gái xinh đẹp bị anh quyến rũ cũng không kém gì tôi đâu.”

Ive cũng nở một nụ cười rạng ngời, “Đúng vậy, đều là những cô gái ngọt ngào.” Ngọt ngào đến mức hắn chỉ muốn nuốt chửng bộ phận thần thánh nhất của họ.

Ive mở cửa phòng, để Mộc Như Lam đi vào trước.

Căn phòng bài trí khá đơn giản, ngoài giường, tủ quần áo, và sofa ra thì không còn gì khác, xem ra những thứ trong thùng giấy chính là đồ để hắn bỏ sung vào phòng.

“Rất cảm ơn cô.” Ive đặt đồng thùng xuống, sau đó nhận lấy ba thùng giấy từ tay Mộc Như Lam rồi chống chúng lên trên, hắn chia tay ra, cười thân thiện, “Tôi là Ive.”

“Mộc Như Lam.” Mộc Như Lam bắt tay Ive, tay của hắn lạnh và đầy vết chai, nhất là ở ngón cái, ngón trỏ, và phần giữa ngón cái với ngón trỏ, đây là đặc điểm của một người thường xuyên cầm dao phẫu thuật.

Lịch sự bắt tay, đến lúc muốn rút ra thì lại phát hiện không rút được.

Mộc Như Lam ngẩng mặt, đối diện với đôi mắt sâu hoắm đầy nguy hiểm của Ive, trong không khí có thứ gì đó chậm chạp lưu động, có điều nó còn chưa kịp bùng nổ thì đã có người gõ gõ cửa phòng.

Ive thả lỏng ra nhưng không buông hắn, hắn nâng tay Mộc Như Lam lên rồi đặt lên đó một nụ hôn, trong đôi mắt thâm thúy lộ rõ sự ham muốn quái dị, không biết là ham muốn hay là... thèm ăn.

“Thiên sứ của tôi, cô làm tôi mê muội mất rồi.” Hắn thả tay Mộc Như Lam ra, giọng nói trầm ấm hơi khàn làm lòng xuân nhộn nhạo.

Mộc Như Lam rút tay về, trên môi vẫn là nụ cười ấm áp như thường lệ, “Vậy, tôi đi trước đây, anh Ive.”

Ive mở cửa giúp Mộc Như Lam, nữ bác sĩ đứng gõ cửa thấy Mộc Như Lam và Ive đi cạnh nhau thì lập tức mất vui, cô ta dịch sang một bên, cảm nâng lên kiêu ngạo.

Mộc Như Lam nhướng mày nhưng cũng không để tâm lắm, Ive đưa cô vào thang máy, nhìn cánh cửa kim loại từ từ đóng lại, hắn xoay người trở vào phòng, trên khuôn mặt tuấn tú đầy sức hút, đôi mắt xanh lóe lên từng tia quỷ quyết.

Nữ bác sĩ kia đã chạy vào phòng từ lúc Ive đưa Mộc Như Lam ra ngoài, cô ta yêu Ive từ lần đầu gặp gỡ nhưng vẫn im lặng đến tận bây giờ vì không biết cách lấy lòng, hơn nữa đối phương là người nước ngoài nên cô ta càng không biết hắn thích gì ghét gì, sau khi suy nghĩ đã đời, cô ta quyết định làm theo ý mình, tỉ dụ như giúp hắn dọn phòng.

Bước vào căn phòng, cô ta thấy nó hơi trống nhưng vô cùng sạch sẽ, cũng dễ hiểu thôi, làm bác sĩ rất ít ai ở bẩn. Vì thế nữ bác sĩ bèn chuyển sự chú ý sang đồng thùng giấy, cô ta vội bước đi mà không quan sát dưới chân, kết quả là bất cẩn đá phải một cái thùng nhỏ làm toàn bộ thùng giấy đổ xuống.

Nữ bác sĩ hoảng hốt quay đầu nhìn ra cửa, thấy không có ai ở đó, cô ta cuống quýt nhặt thùng lên, thùng nào cũng dày đặc băng dính nhưng không nặng lắm, cầm lên lắc lắc thì sẽ cảm giác được bên trong có vật gì đó nhẹ nhàng lắc theo.

Tuy lòng đầy thắc mắc nhưng nữ bác sĩ cũng biết tự tiện động vào đồ của người khác là rất bất lịch sự, cho dù đó là người nước ngoài cởi mở phóng khoáng, vì vậy cô ta chỉ nhặt thùng lên xếp thành một chồng. Lúc nhắc cái thùng cuối cùng, động tác của cô ta bỗng khựng lại. Đáy thùng hình như hơi ướt. Cô ta rút tay về, thấy cả bàn tay nhuộm một màu đỏ nhạt trông như máu pha loãng, trái tim bất giác đập thành thịch, cô ta đưa ngón trỏ lên mũi ngửi thử, là mùi máu...

Không phải thuốc màu, là máu. . .

Sau lưng cô ta, người đàn ông cao lớn tuấn mỹ lặng lẽ tiến lại gần, cái bóng của hắn đổ ập lên người nữ bác sĩ đang ngồi xỏm trên đất.

“Cô đang làm gì vậy?” Ive từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt phương tây huyền bí sâu như hắc động làm cho người ta không thể nào nhìn thấu.

Nữ bác sĩ lúc này mới phát hiện mình đang cứng đờ cả người, tự mắng mình sợ bóng sợ gió, cô ta đứng dậy chỉ tay vào chiếc thùng, “Anh xem, trên thùng của anh dính máu.” Cả hai đều là bác sĩ, rất quen thuộc với máu, cô ta chỉ nghĩ là Ive bất cẩn bị dính từ đâu đó mà thôi.

Ive nhìn bàn tay nhuộm máu của cô ta, đôi môi gọi lên một nụ cười trẻ con đầy tò mò, hắn cúi người nhặt cái thùng lên và nói, “Không phải dính, là do thịt đông lạnh bị tan đá nên chảy ra chút máu loãng, đây là món thịt tôi thích ăn nhất, tươi mềm ngon miệng, nếu cô không chê thì chỉ bằng trưa nay ở lại dùng bữa, tôi nấu mời cô nhé?”

Nữ bác sĩ mừng ron, những thắc mắc ban nãy đều hóa thành hư không, cô ta gật đầu như bấm tới rồi chết mê chết mệt nhìn Ive cầm thùng đi vào bếp, sao lại có một người đàn ông hoàn hảo như vậy chứ? Đẹp trai, đầy phong cách, bị các nữ bệnh nhân xinh đẹp treu chọc thì vẫn giữ thái độ lịch thiệp làm bọn họ đỏ đừ đừ, bây giờ hắn còn vào bếp nữa! Hơn nữa lại là vào bếp vì cô ta!

Ive đưa lưng về phía nữ bác sĩ háo sắc đang nhìn hắn từ cửa bếp, con dao trên tay lướt qua miếng băng dính, xé một cái đánh xoẹt, nắp thùng mở ra, bên trong chỉ có một miếng thịt.

Mang màu đỏ tươi phớt hồng, miếng thịt hình chữ T được đặt lên thớt, ống dẫn trứng, buồng trứng, âm đ*o... Đây là bộ tử cung hoàn chỉnh của phụ nữ.

Nó vẫn còn tươi, có lẽ lúc trước được bảo quản trong tủ lạnh, sau quá trình vận chuyển thì đã bị tan bớt nên mới có một ít máu thấm ra ngoài thùng giấy.

Ive nhếch môi, thuần thục cầm dao cắt nó làm hai với một sự chuyên chú quý dị, động tác của hắn lưu loát và hết sức đẹp mắt, cứ như thể hắn không phải đang cắt thịt mà là đang biểu diễn nghệ thuật.

Hai tay ôm lấy cạnh cửa, nữ bác sĩ nhìn hắn với ánh mắt si mê, “Ive... Bác sĩ Ive, chúng ta có cần rượu vang cho bữa trưa không?”

“Ồ, dĩ nhiên rồi, chúng ta phải tận hưởng bữa ăn tuyệt vời này mới được.” Ive đáp mà không quay đầu.

Giọng nói trầm trầm làm nữ bác sĩ rạo rực trong lòng, cô ta chạy như bay về phòng để lôi bình vang đỏ đắt tiền ra khỏi chỗ cất, sau đó vào phòng tắm tắm một cái, mặc lên bộ nội y ren gọi cảm nhất và trang điểm thật kĩ càng, tuyệt nhiên quên rằng bây giờ đang là ban ngày, bệnh nhân có thể gọi bất cứ lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: V50.2: Nghệ thuật (2)

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Mộc Như Lam mỉm cười sâu hơn, đôi mắt đen trong trẻo tựa như hắc lưu ly, đen thấu triệt, đen thuần túy.

Ive à? Tuy không biết hắn là ai, tiếp cận cô có mục đích gì, nhưng trông hắn có vẻ khá là thú vị. Hormone của hắn làm cô thấy máu nóng sôi trào. Ở người bình thường thì phản ứng mạnh mẽ ấy chính là dấu hiệu của yêu thích si mê, có điều, đối với một kẻ biến thái như cô, nó không là gì khác ngoài một sự hưng phấn vận vẹo cực kì nguy hiểm.

Xem ra khoảng thời gian ở Hồng Kông sẽ không nhàm chán, ha ha...

Thang máy xuống đến tầng một, Mộc Như Lam bước ra thì thấy Đồng Kỳ đang đứng tựa vào xe chờ cô cách đó không xa. Dung mạo tuấn mỹ làm ai đi qua cũng phải ngoái nhìn, ấy thế mà đối phương lại chẳng mấy may để tâm, dường như hắn đã quá quen với việc bị nhìn chăm chăm giữa chốn đông người rồi.

Mộc Như Lam bước nhanh hơn, ánh mắt nhìn hắn, “Ngại quá, để anh đợi lâu.”

“Không có gì.” Đồng Kỳ lịch sự mở cửa xe cạnh ghế phụ lái, một bó lily lẳng lặng nằm đó. Trước giờ Mộc Như Lam luôn luôn ngồi sau, khi được Mặc Khiêm Nhân nhắc nhở thì cả ngòai xe cô cũng ngồi ghế sau.

Mộc Như Lam nhướn mày nhìn về phía Đồng Kỳ.

Đồng Kỳ đẩy gọng kính, “Hoa này tặng cô.”

Mộc Như Lam hơi bất ngờ, cô cười cảm ơn rồi ôm lấy bó hoa, khom người chuẩn bị ngồi xuống.

“Này người nhà Amon.” Một giọng nói xa lạ mà không kém phần quen thuộc bỗng vang lên.

Mộc Như Lam đứng dậy nhìn sang thì thấy ánh flash chợt lóe, tách một tiếng, cô bị chụp ảnh.

Người đàn ông chụp ảnh khi chưa được cho phép mặc một chiếc áo khoác màu xám, mái tóc bạch kim quý phái được chải chuốt tỉ mỉ, thoát trông hết như một vị quý tộc Châu Âu những thập kỷ sáu mươi. Chỉ tiếc là, hành động của hắn hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt.

Tầm mắt của Đồng Kỳ chuyển từ hắn sang Mộc Như Lam, “Cô quen à?”

“Xem như quen.” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Ebert – người mà mới mười ngày trước đã bị cô đánh suýt chết, “Phiên anh xóa những ảnh vừa chụp đi được không?”

“Đĩ nhiên.” Ebert nhanh tay xóa hết ảnh, gửi đi rồi còn giữ lại làm gì, nếu chẳng may bị Amon phát hiện thì hắn ta sẽ hành mình chết mất.

“Vây, xin hỏi còn chuyện gì không?” Tuy rằng Ebert và Mặc Khiêm Nhân có quen biết nhau, nhưng cũng giống như Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam không có thói quen yêu ai yêu cả đường đi.

Ebert không đáp, chỉ là bày ra một thế “mời” đầy tao nhã.

Mộc Như Lam ôm bó hoa ngồi vào trong xe. Đồng Kỳ liếc Ebert một cái, không nhận ra người này là ai. Cũng phải, Đồng Kỳ là thương nhân, người Hoắc gia một là nhập ngũ hai là kinh doanh, làm gì dính dáng đến giới tâm lý học. Nhưng Đồng Kỳ để ý câu nói của Ebert, người nhà Amon? Xem ra hắn ta có biết Mộc Như Lam và ảnh chụp là để gửi cho người khác, bằng không hắn đã chẳng chụp công khai rồi lại xóa đi ngay lập tức.

Amon...

Chẳng lẽ Mộc Như Lam đã có bạn trai?

Nghĩ vậy, Đồng Kỳ nhăn mày, động tác nỗ máy cũng chậm lại.

“Mộc tiểu thư có bạn trai rồi sao?” Hắn hỏi thử.

Bạn trai? Mộc Như Lam cong môi, “Không có.”

“Vây thì người trong lòng?”

“Cũng không có.” Thấy điện thoại có tin nhắn, Mộc Như Lam cười híp mắt. Ngay khi Đồng Kỳ vừa thờ phào nhẹ nhõm, cô bất thành linh giáng xuống một bữa, “Nhưng... có một người tôi luôn muốn ở cạnh.”

Trên màn hình di động là bức ảnh Ebert mới chụp lúc nãy, cô đứng cạnh chiếc xe hơi, trong tay ôm một bó lily hồng nhạt, người đàn ông tuấn mỹ đằng sau mở cửa xe cho cô như muốn hẹn hò cầu yêu, thế nhưng khuôn mặt của hắn đã bị vẽ nguyệt ngọc thành một cái đầu heo.

Dưới ảnh chụp là mấy dòng: Hoa đẹp, nhưng sai màu rồi; em tốt, nhưng sai người rồi. PS: Không được ngồi ghế phụ lái.

Mộc Như Lam đọc hai dòng nhắn ngắn ngủn mà không kìm được nụ cười, hắn đúng là đáng yêu quá thể.

Đồng Kỳ nhìn Mộc Như Lam, nụ cười của cô lúc nào cũng yêu kiều như vậy, đôi mắt rạng ngời tựa hai vầng thái dương, khi cô ấy chăm chú nhìn người, người sẽ có thấy như được tắm trong ánh nắng ngày xuân, nó dịu dàng mà không quá chói chang, làm người chỉ muốn ôm thật chặt vào lòng...

Hắn chớp chớp mắt, hốt hoảng nhận ra mình đã bị nụ cười ấy hớp hồn.

Ánh mắt của Đồng Kỳ dời xuống chiếc điện thoại nhưng vì góc nhìn bị lệch nên hắn chỉ thấy một màu trắng xóa. Trực giác đàn ông nói cho hắn biết, có lẽ đây chính là tin nhắn từ “Amon”.

“Người cô muốn ở cạnh chính là ‘Amon’ mà anh chàng kia nhắc tới à?”

“Ừ.” Mộc Như Lam lưu tin nhắn đáng yêu này lại với một nụ cười ấm áp đến mức người ta không cảm giác được trời đông giá rét.

“Người nước ngoài?” Đồng Kỳ lạnh nhạt nhìn đường, hai tay siết chặt lấy vô lăng.

“Không phải.” Mộc Như Lam lắc đầu, tuy Mặc Khiêm Nhân sống ở nước ngoài đã lâu nhưng cũng không có nghĩa hắn là người nước ngoài. Theo lời của Mặc Khiêm Nhân, dù có sống ở nước ngoài cả đời thì hắn vẫn sinh là người Trung Quốc, chết là ma Trung Quốc, mặc dù ở đây có vài kẻ khiến hắn không ưa.

Đồng Kỳ còn định hỏi thêm thông tin để về điều tra nhưng lại bị cú điện thoại của em trai Đồng Tứ Hiên cắt ngang, cực chẳng đã, hắn đành phải dùng đề tài này tại đây.

Mộc Như Lam cất điện thoại đi, trong đầu tưởng tượng đến cảnh khi Mặc Khiêm Nhân gửi tin nhắn này, sắc mặt hắn lạnh tanh, ngón tay dùng sức di di

trên màn hình, bôi vẽ Đồng Kỳ thành một cái đầu heo...

Đáng yêu chết đi được.

++++

Ngồi đối diện Mặc Khiêm Nhân là một học viên trẻ tuổi của trường đặc công FBI – nữ học viên hai mươi một tuổi sở hữu thành tích cao nhất trường, mái tóc nâu mềm mượt được buộc thành đuôi ngựa, để lộ một gương mặt xinh đẹp với những đường nét hết sức độc đáo. Điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là giữa biển người mênh mông, không ai có thể bỏ qua sự hiện diện của cô ta.

Cô ta mặc tây trang nữ, cố gắng hết sức để mình không thất lễ, sống lưng cô ta thẳng một cách cứng nhắc, hai tay khấn trương nắm chặt lấy túi xách, ánh mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân trợn lồi giữa sự sợ hãi và kính sợ.

Đứng cạnh đó, Joey dành cho cô ta một cái nhìn đầy dò xét.

Mặc Khiêm Nhân nhìn phong thư mà hần vừa nhận từ tay cô gái, trên đó có logo của FBI. Hần mở phong bì, lấy ra bức thư do người đứng đầu FBI tự tay viết, điều này đại biểu cho thành ý và thỉnh cầu.

Nội dung bức thư đại khái như sau: Emilyn Spanda là học viên sắp tốt nghiệp chuẩn bị vào làm cho FBI, có trình độ không tồi về tâm lý học tội phạm và các lĩnh vực liên quan cả trong lý thuyết lẫn thực hành. Ông ta hy vọng Mặc Khiêm Nhân đồng ý để cô ta đi theo một thời gian ngắn, hần không cần phải dạy gì cả, cô gái này có năng lực học hỏi rất mạnh, cô ta sẽ tự động tiếp thu những kiến thức bổ ích.

Nghe thì cũng không có gì phiền phức lắm, hần chỉ việc nhắc dăm ba câu vào lúc cần thiết, dẫn dắt cô gái này làm chút chuyện, còn học được hay không là vấn đề của cô ta.

Nhưng trên thực tế, chuyện này phiền toái vô cùng.

Mặc Khiêm Nhân đặt thư lên bàn, ánh mắt sắc bén như có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô gái ngồi đối diện. Sống lưng Emilyn càng thẳng hơn, cô ta kiên định nhìn lại Mặc Khiêm Nhân, dũng cảm mở miệng, “Mong ngài Amon cho tôi một cơ hội, ngài không cần phải làm gì cả, tự tôi sẽ đi theo, đảm bảo không gây phiền phức cho ngài. Nếu ngài không chịu thì tôi tới đây vào mỗi buổi sáng, đến tối sẽ rời đi.”

Mặc Khiêm Nhân rất nổi tiếng trong trường đặc công FBI, gần như là thần tượng của tất cả những học viên chưa tốt nghiệp. Chỉ cần Mặc Khiêm Nhân ra tay là không tên tội phạm nào không lọt lưới, quả thật rất rất ngẫu. Thêm nữa, mỗi năm sẽ có hai ba lần hần đến giảng dạy cho một số học viên may mắn, vô hình trung đã lấy được khá nhiều thiện cảm.

Vì thế Emilyn cũng biết vài điều về Mặc Khiêm Nhân, một nhà tâm lý học tội phạm trẻ tuổi nổi tiếng thế giới, tùy hứng, lười biếng, ghét tất cả những gì phiền phức, ngoại trừ đám sinh vật mang tên biến thái.

Nếu Emilyn trở thành mối phiền phức thì cơ hội được theo hần học hỏi sẽ là con số không. Emilyn vất vả lắm mới có được cơ hội này nên cô ta nhất định phải ra sức nắm lấy.

Ánh mắt của cô gái này rất kiên định và dũng cảm, quan trọng là trong đó chỉ có kính nể chứ không có ái mộ. Tốt lắm, hần cực ghét bị người khác dây dưa làm phiền, nhất là loại phụ nữ công tư lẫn lộn... Đương nhiên, đàn ông cũng khó chịu không kém.

“Ý của cô Emilyn là cô muốn ở lại bệnh viện?” Mặc Khiêm Nhân còn chưa đáp thì Joey đã cau mày lên tiếng, hần đã quen với việc Mặc Khiêm Nhân chỉ lo phần mình chứ không để ý đến hần, nhờ vậy hần mới yên tâm thực hiện tính toán riêng, chỉ cần không gây phiền phức thì Mặc Khiêm Nhân sẽ không quan tâm, nhân viên trong bệnh viện biết ý nên cũng lơ đi, vậy mà bây giờ tự dưng lại lôi ra một người ngoài, hần làm gì cũng không tiện.

Emilyn gật đầu, “Đúng vậy.” Đương nhiên là phải ở lại đây rồi, nếu không thì sao cô ta có thể trông mong ngài Amon dẫn mình ra ngoài cơ chứ?

“Ồ, đây quả không phải là một ý kiến dễ chịu. Cô gái, cô nên biết ở đây chúng tôi giam giữ kiểu bệnh nhân gì, tôi không nghĩ cô đủ khả năng tiếp xúc với bọn họ, hơn nữa tôi cũng không cho rằng để Amon dạy cô là một quyết định đúng đắn...” Joey nói năng cay nghiệt, hai mắt không ngừng lia về phía Mặc Khiêm Nhân, sợ Mặc Khiêm Nhân đồng ý giữ cô ta lại.

Mặc Khiêm Nhân không đếm xỉa đến hai người họ, hần đang đọc tin nhắn mà Ebert mới gửi tới, hơi thở thanh lãnh ngày càng lạnh đi, ánh mắt sắc bén cơ hồ chọc thủng cả màn hình. Mặc Khiêm Nhân gõ vài dòng trả lời, đương lúc chuẩn bị gửi đi, hần cầm bút cảm ứng bôi khuôn mặt tên kia thành một cái đầu heo rồi mới hài lòng nhấn nút.

Emilyn lúc này đã mặt đỏ tới mang tai, cô gái trẻ bị Joey nặng lời đến sắp khóc, hần đúng là không ra dáng đàn ông chút nào, vừa cay nghiệt, vừa vô lễ, lại vừa hèn hạ!

Emilyn nhìn Mặc Khiêm Nhân cầu cứu còn Joey thì nhìn hần đăm đăm, một người muốn đi theo Mặc Khiêm Nhân, một người không muốn người kia đặt chân vào bệnh viện Coen.

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt đứng dậy mà không nhìn bọn họ lấy một lần, hần vội bước ra khỏi văn phòng, cầm điện thoại đánh một cuộc gọi.

“Anh hai?” Từ đầu dây kia truyền đến giọng nói thanh lịch của một cô gái, Mặc Vô Ngân kinh ngạc ngồi bật dậy, trong lòng vui mừng vì anh trai gọi điện về.

“Giúp anh chuyện này.” Mặc Khiêm Nhân thân nhiên nói một câu làm cô em tụt cả hứng, định mệnh, thì ra anh hai chẳng hề coi mình là em gái gì sất, anh ấy coi mình là lao động không công! Máu mủ kiểu gì mà kì cục!

“Chuyện gì?” Tuy Mặc Vô Ngân rất buồn bực nhưng dù sao đó cũng là anh trai duy nhất của cô, hơn nữa còn là một ông anh toàn tài hiếm lắm mới cần cô hỗ trợ. Mặc Vô Ngân không quên cò kè, “Em nói cho anh biết, tét âm lịch năm nay anh mà không về thì đừng hòng em giúp!”

Mặc Khiêm Nhân không thèm chấp em gái mặc cả, “Em giúp anh...” Ngữ điệu của hắn đậm mạc như chỉ đang bàn chuyện vặt vãnh, thế nhưng nó lại khiến Mặc Vô Ngân phải chuyển từ mặt mày nhăn nhó sang há mồm tròn mắt, đến nỗi Mặc Khiêm Nhân cúp máy rồi mà cô vẫn chưa hết sững sờ, một hồi lâu sau mới lao ra khỏi phòng.

“Mẹ ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: V50.3: Nghệ thuật (3)

Ebert thông thả bước vào bệnh viện, toàn thân toát lên khí chất quý tộc Châu Âu. Người quanh đó nhìn hắn mà trong lòng không khỏi cảm thán, sao dạo này có nhiều nhân vật nổi bật tới đây thế nhỉ? Ước gì được bằng một góc của họ thì tốt biết mấy...

Ebert đi thang máy lên tầng ba, tiến về phía phòng bệnh của Kha Văn Nhu.

Ngài Bảo Trân đang cầm bình thủy định đi rót nước thì bỗng thấy một người đàn ông ngoại quốc tiến lại đây, bà ta dừng chân hỏi, “Cậu là...”

Ebert trình ra giấy chứng nhận và thẻ chứng minh thân phận mà cảnh sát đã đưa cho hắn, “Tôi là Ebert, tôi có chút chuyện muốn hỏi Kha tiểu thư, bây giờ có tiện không?” Lễ mừng năm mới ở Mỹ đã trôi qua cùng dịp giáng sinh rồi, rồi quá không có gì làm, Ebert chợt nhớ đến thói nam châm hút biến thái mang tên Mộc Như Lam này, nghe nói cô đã đến Hồng Kông, thế là hắn chạy ngay tới đây, không ngờ vừa xuống máy bay thì đã nhận được một bất ngờ lớn.

Giết người lấy máu và cắt mắt tử cung, chẳng phải trong ngục giam của Amon cũng có một tên biến thái với thủ pháp tương tự đấy sao? Ive Sparsona, tên sát nhân biến thái từng khiến cả California bàng hoàng sợ hãi, nghe nói hắn đã bỏ trốn sau cuộc phẫu thuật cho con gái của nghị sĩ Savile nhưng thật không ngờ hắn lại chạy đến tận Hồng Kông xa xôi này.

Năm đó Ive chính là tên sát nhân mà Ebert và Mặc Khiêm Nhân cùng truy đuổi, điều làm Ebert bực nhất là hắn còn chưa thấy mặt Ive đâu thì Mặc Khiêm Nhân đã bắt được rồi, đã thế lời đề nghị nghiên cứu của hắn cũng bị Mặc Khiêm Nhân từ chối với một lý do hết sức đáng ghét: sợ hắn bị đám biến thái trong kia đồng hóa!

Đương nhiên Ebert biết Mặc Khiêm Nhân đang ám chỉ ai, còn có thể là ai nữa ngoài viện trưởng tiền nhiệm của bệnh viện tâm thần Coen – kẻ luôn được cho là đủ khả năng so bì với hắn?

Ebert dù sao cũng là một người lý trí, hắn biết mình có tài đứng ở góc nhìn kẻ sát nhân mà suy đoán hành tung và kết nối tư tưởng với đối phương, thiên phú như vậy quả thật dễ bị kẻ xảo quyết đồng hóa, vì thế Ebert tuy tức Mặc Khiêm Nhân thật nhưng cũng sẽ không lấy đó làm lý do gây sự, hắn hiểu rõ độ nguy hiểm của đám biến thái kia.

Thế nhưng bây giờ Ive lại tự dẫn xác đến, hơn nữa Ebert còn có cảm giác hắn ta đã gài trong gang tấc. Chỉ có thể nói đây đúng là ý trời, hắn đã hứng thú với Ive từ lâu lắm rồi!

Ngài Bảo Trân đọc chứng minh thư, biết người này là cảnh sát, bà ta nhìn về phía Kha Văn Nhu vừa tỉnh dậy muốn ăn chút cháo, gật đầu, “Được, nhưng tôi hy vọng các anh có thể phá án nhanh nhanh một chút, những chuyện thế này thật quá khủng khiếp, một tên biến thái ẩn náu ngay trong trường học...” Ngài Bảo Trân nghĩ giả sử lúc Kha Văn Nhu tới hiện trường mà tên sát nhân vẫn chưa rời khỏi, con bé nhất định sẽ có kết cục giống như cô nữ sinh kia, thật kinh khủng, điều này thật quá kinh khủng!

“Yên tâm đi.” Ebert nhếch môi cười, lần này không có Amon, Ive là con mồi của hắn, hắn sẽ không để hắn ta tự do được lâu đâu. Ban đầu hắn còn định đến sở cảnh sát tìm tên Ive nhưng lại nghĩ Ive chắc sẽ không ngu đến mức dùng tên thật, mà cho dù có dùng thì hắn cũng sẽ mang một gương mặt khác.

Kha Văn Nhu ngồi trên giường, nghe Ngài Bảo Trân nói có người muốn hỏi về chuyện tối qua, cô ta lập tức cảm thấy phiền chán, chẳng ai muốn nhớ lại những chuyện như thế cả, khác gì phim kinh dị đầu chur! Thế nhưng khi nhìn thấy Ebert thì mọi bực dọc đều tan thành mây khói, lại là trai đẹp nước ngoài, khí chất có vẻ khá tương đồng với bác sĩ Ive.

Khí chất đương nhiên là giống nhau rồi, bởi vì Ebert đang dần đứng vào vị trí của Ive. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mặc Khiêm Nhân không cho hắn đặt chân vào ngục giam, những kẻ bị Mặc Khiêm Nhân tống vào đó đều cực kì nguy hiểm, Ebert chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị đồng hóa ngay. Có thể thiên phú của hắn rất hữu dụng trong việc phục vụ FBI nghiên cứu tâm lý tội phạm biến thái, nhưng Mặc Khiêm Nhân không xem trọng điều này, khả

năng Ebert bị đồng hóa là quá cao.

“Cô có thể kể cho tôi nghe chút chuyện xảy ra vào tối qua được không?” Ebert đứng bên cạnh Kha Văn Nhu với nụ cười trấn an.

Kha Văn Nhu ngượng ngùng nhìn Ebert, cố gắng kìm nén cảm giác kì lạ dưới đáy lòng, “Hôm qua tôi chỉ thấy thi thể, không nhìn thấy tội phạm...”

“Ừm, dĩ nhiên là thế.” Cô ta mà gặp Ive thì còn sống được đến bây giờ chắc? Biến thái không có lòng trắc ẩn, giết người diệt khẩu là chuyện hết sức bình thường. Ebert nhìn Kha Văn Nhu, đôi mắt thâm thúy dần sâu như hắc động, “Cái tôi muốn biết là cảm giác của cô ngay khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy thi thể, ẩn dưới nỗi sợ hãi, cảm giác khách quan về thi thể đêm qua...”

Đúng vậy, đây mới là điều mà hắn quan tâm, thông qua cái nhìn của người thứ ba, hắn sẽ nắm được cảm giác khách quan của Ive khi để lại thi thể, từ đó nhập vai Ive, hiểu rõ tâm tư và cảm giác của hắn ta, thậm chí là tìm ra manh mối về nạn nhân tiếp theo để đi trước một bước và tóm lấy Ive. Đây chính là cách mà hắn làm việc!

Vì sao Ive lại thích thú từ cung của phụ nữ đến thế, tới tận bây giờ vẫn chưa có ai tìm ra câu trả lời, bởi vì hắn không bao giờ để lại dấu vết, bọn họ không biết thứ gì đã bóp méo tâm lý của Ive nên không thể tiến hành trị liệu cho hắn. Không biết bệnh thì kê đơn thể nào được?

Kha Văn Nhu cau mày khó hiểu, cô ta chỉ mới hồi tưởng là trong đầu đã xuất hiện gương mặt trắng bệch như quỷ, ngoài sợ hãi ra thì làm gì còn cảm giác nào khác?

Ebert hơi cúi xuống, mặt đưa sát vào Kha Văn Nhu, Kha Văn Nhu căng thẳng muốn quay đi nhưng lại bị hắn nắm cầm kéo trở về, “Có. Hãy suy nghĩ thật kỹ càng, trí óc con người là một thứ kỳ diệu, đối với cái gì đã thấy, bên cạnh những cảm giác chủ quan được nhân lên nhiều lần, luôn luôn tồn tại các cảm giác khách quan bị vô thức bỏ qua. Bây giờ, chúng ta trở lại đêm qua...”

Ánh mắt Ebert dần trở nên quỷ dị, Kha Văn Nhu nhìn vào mắt hắn, sắc mặt bắt đầu mờ mịt, cứ như thể linh hồn của cô ta đã bị hút vào đôi mắt ấy, một lần nữa trở lại cái toilet u ám ở tầng sáu tối qua. Xung quanh lặng ngắt, tấm gương sau lưng phản chiếu hình ảnh cô gái trong gian phòng để mở, sắc mặt cô ta trắng bệch, đôi mắt vô hồn tròn to, quần áo trên người thật sạch sẽ, cô ta ngồi ngay ngắn trên bồn cầu, tựa như vẫn còn sống...

“Cảm giác được chưa?” Vào lúc Kha Văn Nhu sợ đến đờ cả người, một giọng nói đầy an tâm chợt vang lên bên tai.

Nỗi sợ của Kha Văn Nhu dần dịu lại, nhớ lại thi thể trong buồng vệ sinh, cô ta chậm rãi gật đầu, “Cảm giác được...”

“Cái gì?”

“Tôi thấy...”

++++

Chất lỏng màu đỏ được rót vào trong ly, để lại một vệt sóng sánh.

Mùi thơm tuyệt vời hòa trộn cùng hương rượu thanh ngọt, phiêu đảng giữa không trung, hoàn hảo đến tột cùng.

Đặt trên chiếc đĩa tinh xảo, những miếng thịt nướng hấp dẫn được trang trí bởi súp lơ và cà chua, nước sốt đậm đà làm nổi bật sắc hương, kích thích vị giác con người.

Nữ bác sĩ ngồi đối diện Ive, nhìn đĩa thức ăn đẹp hết như thành phẩm của đầu bếp nhà hàng năm sao, trái tim cô ta đập thành thịch vì phấn khích và hạnh phúc, bác sĩ Ive đúng là hoàn hảo! Thật muốn trở thành người phụ nữ của anh ta!

Ive rót rượu cho cô ta, đoạn, hắn nâng tay cầm dao lên và nói, “Thử xem”

Nữ bác sĩ ngồi thẳng lưng lên, cầm lấy dao nĩa, cố hết sức để mình trông không quá mất tự nhiên, so với sự tao nhã của đối phương, động tác của cô ta quả thật hơi vụng về.

Cầm dao bạc cắt một miếng thịt nhỏ rồi bỏ vào miệng, hương vị hơi lạ nhưng tóm lại vẫn rất ngon, cô ta tò mò hỏi, “Đây là thịt gì?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: V51.1: Cùng nhau (1)

“Đây là thịt gì?”

Đang tận hưởng món thịt mà theo hắn là tuyệt vời nhất thế giới, Ive nghe nữ bác sĩ hỏi vậy thì cong môi cười thật sâu, đôi mắt xanh nhìn cô ta thâm thúy, “

Cô thấy hương vị thế nào?”

Bị Ive mê hoặc, nữ bác sĩ đỏ hồng hai má, gật đầu nói, “Rất ngon.”

“Tất nhiên là ngon rồi.” Ive tao nhã cắt một miếng thịt, chấm vào nước sốt đặc chế, sau đó chậm rãi nhắm nháp, bộ dáng trông như đang thưởng thức một món ăn cao cấp. Nữ bác sĩ vốn cho rằng thức ăn không tệ nay lại càng cảm thấy ngon hơn, cắt liền một miếng cho vào miệng.

Ive nhìn cô ta, trong mắt dâng lên làn sóng quý dị, “Đây là bộ phận thiêng liêng ấp ủ những sinh mệnh mới, khi ăn phải thật thành kính và biết ơn.”

Nữ bác sĩ gạt mình, nhất thời không hiểu ý hẩn là gì. Nhìn vẻ mặt tươi cười của Ive, cô ta đành gật đầu cho có lệ rồi nâng ly uống một ngụm rượu, vừa ăn thịt vừa nghĩ làm sao để lòi hẩn lên giường...

++++

“Xoảng” một tiếng, chiếc ly thủy tinh vỡ vụn thành từng mảnh, chất lỏng trong suốt tràn ra sàn.

Mộc Như Sâm hoàn hồn, đáng vẻ vẫn mang chút hoảng hốt.

Mộc Như Sâm ngồi trên ghế sofa, hơi nhăn mày, “A Sâm, anh làm sao vậy?” Mấy hôm nay tâm trạng của Mộc Như Sâm rất lạ, ban đầu cậu tưởng là do Mộc Như Sâm không có ở đây, nhưng bây giờ xem ra còn có nguyên nhân khác.

Mộc Như Sâm nhìn phất sang Mộc Như Sâm như bị điện giật, cậu lắc đầu, cố gắng né tránh ánh mắt dò xét của em trai rồi chạy nhanh lên lầu, sắc mặt hết sức khó coi. Cậu vẫn chưa quên được con đường đầy sương cạnh ruộng ngô đêm ấy, thỉnh thoảng cậu lại thấy hai tay mình dính đầy máu, cả lúc đi rửa tay cũng gặp ảo giác một vũng máu tươi.

Thiếu niên mười lăm tuổi, chưa biết khổ là gì, tuy hơi cứng đầu nhưng vẫn chưa làm chuyện gì xấu, vậy mà nay cậu lại tông chết người rồi giấu xác giữa cánh đồng ngô, thậm chí cậu còn dùng áo khoác lau sạch máu trên đường, bây giờ nhớ lại mới thấy lạnh người, sao lúc đó mình có thể xử lý mọi chuyện một cách bình tĩnh đến thế!

Bị lương tâm tra tấn, bị ác mộng hành hạ, Mộc Như Sâm từng nghĩ đến việc tự thú, thế nhưng cứ hễ cảm điện thoại lên là mọi dũng khí đều bỏ cậu mà đi, chỉ cần nghĩ đến Mộc Như Sâm là cậu lại rụt cổ ngập ngừng, sao cậu có thể kéo cô xuống?

Chiếc điện thoại vừa mới lấy ra nay lại chậm rãi đặt xuống, ngay lúc này, nó đột nhiên rung lên làm cậu thiếu niên giật thót thả tay mặc nó rơi xuống đất. Một hồi lâu sau thấy bên kia vẫn chưa ngừng, cậu mới chần chờ nhặt lên nghe, “A lô?”

“Là tôi.” Một giọng nói khàn khàn mị hoặc nhẹ nhàng vang lên.

Mộc Như Sâm hơi bất ngờ, cậu nhướn mày thử hỏi, “Đoạn Nghiêu?”

“Ha ha... Là tôi.” Người bên kia cười nhẹ nhàng, ấy thế mà vẫn khiến người ta cảm thấy thật lạnh lẽo.

“Có chuyện gì?” Mộc Như Sâm tức giận hỏi, cậu không quen người này, thậm chí còn ghét nữa là đằng khác, thân là đàn ông mà trông lẳng lơ hết chỗ nói, đã thế lần đó hẩn còn suýt nữa hại chết Mộc Như Sâm, đúng là đồ họa thủy.

Đoạn Nghiêu cũng không quá để ý đến thái độ thô lỗ của Mộc Như Sâm, hẩn nhếch môi mỉm, ngón cái nhẹ nhàng ma sát chiếc nhẫn trên ngón trỏ, “Ra ngoài gặp chút được không?”

Mộc Như Sâm bật cười, “Anh đùa cái gì thế? Vì sao tôi lại phải gặp anh? Tôi thấy chúng ta chẳng có gì để nói.” Đồ điên, trước nay có tiếp xúc lần nào đâu mà bây giờ đòi ra ngoài gặp mặt? Đầu óc có vấn đề rồi à?

“Vậy lý do này thì thế nào? Tôi tìm thấy một cái xác trong ruộng ngô ở ngoại ô phía bắc, cậu đoán xem, cái xác kia là ai?”

Mộc Như Sâm biến sắc, thiếu chút nữa không cầm nổi điện thoại, cậu cố gắng trấn tĩnh lại, trên gương phản chiếu khuôn mặt trắng bệch hoảng sợ, “Ai?” Đêm đó người đàn ông nọ dính máu đầy mặt, hơn nữa sương mù rất dày, xung quanh lại tối, cậu không thấy rõ ông ta là ai và cũng không có tâm trạng đi tìm hiểu.

Đoạn Nghiêu mỉm cười thật sâu, cánh môi khẽ mở, “Là Mộc Chấn Dương.”

Àm—!

Chiếc điện thoại trên tay Mộc Như Sâm rơi cộp xuống đất, mắt cậu tròn to, sắc mặt xám ngoét, biểu cảm hoảng loạn lộ rõ trên từng cơ.

Mộc Chấn Dương... Người mà cậu tông chết là Mộc Chấn Dương... Người mà cậu giấu xác trong ruộng ngô... là bố ruột của cậu...

Tin tức khủng khiếp này không ngừng quanh quẩn trong đầu cậu, toàn thân Mộc Như Sâm run lấy bầy như thể gặp ma quỷ.

Cửa phòng bị đẩy ra, Mộc Như Sâm thấy Mộc Như Sâm như vậy thì kinh ngạc chạy lại, “A Sâm?!” Trúng tà rồi sao?

Ngay khi Mộc Như Lâm sắp chạm vào vai cậu, Mộc Như Sâm đột nhiên cúi xuống nhặt điện thoại lên rồi đi thẳng ra ngoài, sắc mặt khó coi tới cùng cực, “Gặp mặt như thế nào?”

Giọng cười đầy ác ý nhẹ nhàng vang lên, nói cho cậu địa chỉ gặp mặt.

Trong biệt thự hoa lệ trống trải, trên tọa ý cao cao tại thượng, thiếu niên yêu nghiệt ngả người vào ghế, đôi môi đỏ tươi nở nụ cười, mắt đào cô lệ đoạt hồn phách.

Nhóm Thái Sứ Nương Tử và Lễ Thân đứng ở phía dưới, trông như những thần tử.

“Tại sao phải làm thế?” Nhóm Thái Sứ Nương Tử đều biết Đoạn Nghiêu đã làm gì với Mộc gia, Đoạn Nghiêu cũng không giấu họ nhưng lại không nói cho họ biết tại sao, là người nóng tính nhất trong nhóm, Thái Sứ Nương Tử nhìn không được muốn hỏi.

“Hửm?” Đoạn Nghiêu nhìn về phía Thái Sứ Nương Tử, “Chẳng phải đã đồng ý là sẽ không hỏi lý do những chuyện tôi làm hay sao?” Vậy mà lúc trước nói hay lắm, bọn họ muốn đi theo hần thì phải tin tưởng hần tuyệt đối, chỉ cần tuân thủ quy tắc hần đặt và hoàn thành nhiệm vụ hần giao là đủ rồi.

“Nhưng bọn họ đều là...” Đó là người nhà của Lam Lam a! Mặc dù không đủ trách nhiệm, nhưng mà...

“Nương Tử.” Lễ Thân kéo Thái Sứ Nương Tử vào lòng, đè tay lên hai vai cô, “Nữ anh hùng không nên chắt vắn nhiều như vậy.” Hần nhìn sang Đoạn Nghiêu, ánh mắt sắc bén đầy mưu trí, “Chỉ cần chúng ta không tổn thương Lam Lam là được.”

Thái Sứ Nương Tử cau mày, một lúc sau mới phản ứng lại, cô nâng chân định giẫm Lễ Thân thật mạnh, nào ngờ hần lại lạnh lẽo né được.

Thái Sứ Nương Tử buồn bực, bả vai vừa bị đè nay giật lên, “Muốn chết à!”

“Suyt, đừng ồn ào, nghe lão đại nói kìa.” Lễ Thân cười gian xảo, hần lười biếng đặt nửa trọng lượng lên người Thái Sứ Nương Tử, không định buông tay. Thái Sứ Nương Tử trừng hần nhưng cũng thấy kệt, lát nữa hần chán kiểu gì cũng tự động né ra, chứ càng loạn là hần càng dính.

Thấy hai người họ đã yên tĩnh lại, Lưu Bùi Dương cắt gương vào, trên khuôn mặt âm nhu hiện lên vẻ tàn nhẫn, “Thanh Hồ chạy rồi.” Bọn họ đã kiểm soát tất cả các thế lực hắc đạo tại thành phố K trừ Âm Long và đang nhắm mắt đến Âm Long. Đầu não Âm Long nằm ở Hồng Kông, và Thanh Hồ là người phụ trách cơ sở Âm Long tại thành phố K, đáng lẽ hần phải bị giết nhưng đàn em phía dưới lại bất cẩn để hần chạy thoát.

“Cái gì?” Thái Sứ Nương Tử trừng mắt, “Chạy rồi?!”

Âm Long là thế lực hắc đạo lớn nhất Trung Quốc, nó trải rộng khắp cả nước, ngay cả giới chính trị cũng dính dấp mờ ám, cứ nhìn cách Kim gia hoành hành ngang ngược là đã đủ hiểu bọn chúng mạnh thế nào rồi, nếu xung đột trực tiếp thì phe mình sẽ tổn thất rất lớn, vì vậy nhóm Đoạn Nghiêu định lặng lẽ nhỏ bỏ phần bộ Âm Long ở thành phố K, vậy mà cuối cùng để Thanh Hồ trốn thoát. Nếu hần thành công chạy về Hồng Kông thì cả Âm Long sẽ biết đến một đám học sinh năm hai lấy trứng chọi đá! Thế nào cũng đi đời!

“Xin lỗi.” Lê Mặc cúi đầu nói với Đoạn Nghiêu. Người phụ trách vậy bắt Thanh Hồ là đàn em của hần nên hiển nhiên hần phải chịu trách nhiệm.

“Lời xin lỗi là thứ rẻ tiền nhất trên đời.” Đoạn Nghiêu ngồi trên tọa ý, ngắm nhìn chiếc nhẫn trên tay, hần nói chậm chậm làm Lê Mặc càng cúi thấp hơn, nhóm Thái Sứ Nương Tử im lặng nhìn hần.

Một lát sau, Đoạn Nghiêu lên tiếng, “Bùi Dương đi Hồng Kông đi.”

Mệnh lệnh này làm cho mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Lưu Bùi Dương, sao lại là hần? Nếu muốn phái người qua đó thì ít nhất cũng phải phái Lê Mặc chứ? Lưu Bùi Dương là một tên tiểu bạch kiểm chỉ biết soi gương tự kỷ, đến thân thủ còn tệ hơn cả Thái Sứ Nương Tử.

“Có ý kiến gì không?” Đoạn Nghiêu nhìn bọn họ một lượt.

“... Mình đi Hồng Kông, làm gì?” Lưu Bùi Dương nghi hoặc.

“Cậu về chuẩn bị trước đi, cần làm gì tôi sẽ báo sau.”

“Ừm.” Lưu Bùi Dương gật đầu, hần lại cầm gương lên, soi trái soi phải, ủa, một mỹ nhân tài mạo song toàn như vậy, được lão đại trọng dụng cũng là điều dễ hiểu.

Giao nhiệm vụ cho từng người, chờ bọn họ rời khỏi biệt thự hết, Đoạn Nghiêu mới chậm rãi đứng dậy từ tọa ý, thân thể thon dài không mấy cường tráng, hai tay hần đút trong túi quần, ngay cả thần thái cũng toát lên vẻ lười biếng.

Hần đã chuẩn bị xong rồi. Vốn hần từng sa đọa nhưng đã có một thiên sứ cứu hần khỏi địa ngục. Hần không mọc cánh như thiên sứ được nên chỉ còn cách nuôi nấng thật dài, chuốt móng thật sắc, phải vậy mới có thể xé xác con mồi.

++++

Hồng Kông.

Kha lão gia ngồi trong thư phòng, trên bàn đặt một tờ giấy tuyên thành, tay cầm một cây bút lông màu đen, lão nhủ mảy, động tác như múa kiếm, nét viết sắc bén hiện lên trên mặt giấy tuyên thành.

Đứng cạnh đó, một người đàn ông mặt mũi lãnh khốc mặc tây trang màu đen chậm rãi nói, “... Phân bộ của Âm Long ở thành phố K bị một bang phái mới nổi tiêu diệt, đêm qua Thanh Hồ đã bay tới Hồng Kông. Bởi vì kẻ ra tay che giấu quá tốt, tốc độ quá nhanh, nên Âm Long cho là chúng ta ra tay, tôi sợ họ âm thầm trả thù...”

Hắc đạo, Kha gia mấy đời trước cũng xuất thân từ hắc đạo, hơn nữa còn áp đảo cả Âm Long, tuy nay đã gác kiếm nhưng trong giới hắc đạo, Kha gia cũng được coi như thái sơn bắc đẩu, tiếng nói rất có trọng lượng. Sau khi quật khởi lại, Âm Long không hài lòng với tầm ảnh hưởng quá lớn của Kha gia nên đã thị uy vài lần nhưng Kha gia không thêm đề ý.

Ai ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này, ở thành phố K Âm Long có sức ảnh hưởng lớn vô cùng mà lại đột ngột bị tiêu diệt, làm sao bọn họ không tức cho được? Ai có khả năng làm điều đó? Hoắc gia là gia tộc quân nhân, không liên quan đến hắc đạo và cũng không có thù hằn gì lớn với Âm Long đến nỗi phải tiêu diệt, vì thế đương nhiên bọn họ sẽ nghi ngờ Kha gia, hoặc cũng có thể nói, bọn họ muốn mượn chuyện này để gây hấn với Kha gia.

Kha Xương Hoàng nhăn mày nhưng vẫn không ngừng động tác, đến khi lão dừng tay, một chữ “Lam” hào hùng đã xuất hiện trên mặt giấy tuyên thành.

“Như Lam, như sương. Chân thật, giả dối, hư hư thực thực, mịt mờ bất định.” Kha Xương Hoàng buông bút lông xuống, lão nhìn tờ giấy, lẩm bầm mớ hồ.

Người đàn ông kia hiểu ngay Kha Xương Hoàng ám chỉ ai, “Ngài đang nói đến Như Lam tiểu thư sao?”

“Về cháu gái ngoại của ta, người cảm thấy thế nào?” Kha Xương Hoàng cầm giấy lên, nhẹ nhàng thổi thổi.

“Như Lam tiểu thư rất tốt.” Người đàn ông trả lời không chút do dự.

Khóe miệng Kha Xương Hoàng vẽ một nụ cười không rõ ý vị, “Rất tốt. Quả thật rất tốt.”

Lão sống cả đời, gặp vô số dạng người, nhìn thấu tất thấy, và cũng lạnh nhạt tất thấy. Có thể bức thư của Mộc Như Lam đã làm lão xúc động nhưng nó không thể khiến lão yêu thương và coi trọng cô, bởi vì Kha Xương Hoàng trời sinh là kẻ lạnh bạc, chuyện tình cảm, không thể làm lão vướng chân.

Mộc Như Lam là một đứa trẻ thông minh, ở Kha gia không ai so bì được với cô, Kha Xương Hoàng có ý định giao để quốc Kha gia cho cô nên mới bỏ công bồi dưỡng. Thân tình cộng với kỳ vọng, mới tạo thành một mối liên hệ không thể dứt bỏ.

Người đàn ông kia không hiểu tại sao Kha Xương Hoàng lại nhắc đến Mộc Như Lam, chẳng phải lão luôn giữ kín chuyện hắc đạo khỏi những người ở Kha gia sao? Đến cả Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt cũng không biết gì về thế lực hùng hậu của Kha gia ở giới hắc đạo ấy chứ.

Khi mực trên giấy tuyên thành đã khô, Kha Xương Hoàng cuộn nó lại rồi bỏ vào trong ống ngọc với vài bức tranh chữ giản khác, lão nhìn người đàn ông kia, “Người phái người đi theo Lam Lam, đừng để Âm Long có cơ hội ra tay với con bé. Còn về phần Âm Long tìm đến gây sự, đưa chúng lên thiên đường uống trà.” Ngự điệu và biểu cảm của lão nhẹ tênh như chỉ đang nói “hôm nay trời thật đẹp”.

Người đàn ông để hai tay bên đùi, gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: V51.2: Cùng nhau (2)

Dưới sắc chiều chạng vạng, màn đêm lặng lẽ phủ xuống thành phố.

Theo yêu cầu của Mộc Như Lam, Đồng Kỳ đưa cô đến bệnh viện. Nhìn bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa, hần hơi neho mắt lại, sau đó vào xe đánh một cuộc gọi cho Đồng Tử Hiên.

Em trai hần biết Mộc Như Lam đã có bạn trai, hơn nữa còn biết thừa cô gái trong tấm ảnh hần giữ chính là Mộc Như Lam, thế mà vẫn dám gạt hần, đúng là đáng giận.

Đồng Kỳ ngồi gọi điện trong xe mà không hề biết phía sau có một chiếc xe đã bám theo bọn họ nãy giờ, hiện tại nó đang đỗ trước cổng bệnh viện, trông qua chẳng tốt lành gì.

Mộc Như Lam cầm hộp cháo đi đến phòng bệnh của Kha Văn Nhu, nhắc tới cũng lạ, cô em họ này hần phải không dám tiếp cận cô nữa mới đúng, không ngờ hôm nay nó lại gọi điện nhờ cô mang cháo tới, còn bảo là có chuyện muốn nói nữa. Mộc Như Lam cảm thấy thú vị nên liền đồng ý.

Trong phòng bệnh, Ive đang đối bình truyền dịch cho Kha Văn Nhu, cô gái này gần như đã hạ sốt, trên môi treo một nụ cười e lệ, hai má cô ta đỏ ửng

còn ánh mắt thì sáng lấp lánh, nom có vẻ rạo rức lòng xuân.

Mộc Như Lam cong ngón tay gõ cửa phòng làm hai người họ quay sang nhìn, cô mỉm cười đi vào, “Chào buổi tối, bác sĩ Ive, Văn Như.”

“Buổi tối tốt lành, Mộc tiểu thư.” Ive nhìn Mộc Như Lam, nụ cười vốn lịch sự khách sáo ngay lập tức trở nên vô cùng quyến rũ.

Kha Văn Như thấy thế thì sầm mặt, hai tay nắm lại thật chặt, cô ta biết, cô ta đáng lẽ phải biết! Lúc Ive vô tình mà cố ý dẫn dắt cô ta gọi cho Mộc Như Lam, cô ta đáng lẽ phải biết! Mộc Như Lam giỏi nhất là cướp đồ của người khác, thậm chí còn cướp rất dễ dàng!

Mộc Như Lam nhìn khuôn mặt rõ là nhăn nhó của Kha Văn Như, lông mày hơi nhướng lên, “Sao vậy? Em gọi chị đến đưa cháo là để chị xem bản mặt khó coi của em à?”

Trái tim Kha Văn Như thích một cái, cô ta nghe lời Mộc Như Lam nói mà lạnh cả người. Ive cũng nhìn đắm đắm vào Kha Văn Như, đôi mắt thâm thúy bí hiểm làm cô ta thậm phát hoảng.

Kha Văn Như vội vàng nặn một nụ cười méo mó, “Kh-không phải đâu chị, tại em bỗng thấy hơi khó chịu thôi.”

“Vậy à, xin lỗi nhiều nha, chị vừa tới là đã làm em khó chịu.” Mộc Như Lam thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh băng, cô đặt hộp cháo lên chiếc bàn cạnh đầu giường, “Vì sức khỏe của em, chị đi trước vậy.”

Dứt lời, Mộc Như Lam đi thẳng ra ngoài mà không cho bọn họ một cơ hội mở miệng, ngay trong khoảng khắc cô xoay người bước đi, nụ cười tuyệt đẹp lại nở rộ trên môi, hấp dẫn biết bao ánh nhìn.

Ra khỏi bệnh viện, Mộc Như Lam đang định gọi taxi thì bỗng có một chiếc xe trườn tới, cửa xe hạ xuống, bác sĩ Ive mà giờ này đáng lẽ phải ở trong bệnh viện xuất hiện trước mặt cô, “Tôi có vinh hạnh đưa quý cô xinh đẹp như thiên sứ này về nhà không?”

“Bác sĩ không ở lại bệnh viện sao?” Mộc Như Lam cười hỏi.

“À, có chứ, nhưng tôi vẫn còn nhiều đồ đạc ở nhà trọ chưa được chuyển đến đây.” Ive xuống xe mở cửa xe cạnh ghế phụ lái cho Mộc Như Lam nhưng cô từ chối, cô muốn ngồi ghế sau.

“Em là cô gái đầu tiên không muốn ngồi ở ghế phụ lái của tôi đấy.” Ive nhìn cô qua kính chiếu hậu.

“Vậy à? Cách đây không lâu tôi đã quyết định không ngồi ghế phụ lái nữa.” Mộc Như Lam đọc tin nhắn mà người nào đó vừa gửi đến, miệng cười tủm tỉm.

“Thế thì đúng là đáng tiếc, tôi đã mất đi một cơ hội để tiếp xúc gần gũi với em.” Ive vừa nói vừa bắt đầu nổ máy. Nghe Kha Văn Như báo, Mộc Như Lam không quen thuộc đường xá Hồng Kông... Ive vờn lưỡi liếm môi, tạp vật màu đen điển cuồng chìm nổi giữa đôi mắt thâm thúy, trong không khí phiêu đảng một hương vị ngọt ngào làm hân hưng phấn đến phát điên.

Mộc Như Lam chỉ cười chứ không đáp, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa kính, xe đã quẹo vào một con đường nhỏ khá vắng, nhà cửa hai bên cũng dần thưa thớt, đường này không phải là đường trở về khu vực của kẻ giàu như Kha gia nha...

Nụ cười trên môi Mộc Như Lam mỗi lúc một sâu, đôi mắt cô tràn ngập vẻ phấn khích vạn vọ. Lâu rồi chưa làm rồi, cô thấy thật ngứa tay.

Hai sinh vật nguy hiểm đều xem nhau là con mồi, cùng tiến về một địa điểm nào đó. Ở đằng sau, một chiếc xe lặng lẽ bám theo.

“Đã xác định được mục tiêu, chưa biết bọn chúng đi đâu nhưng hướng đi đang có lợi cho chúng ta.” Trong xe có người nói chuyện điện thoại, đôi mắt gã hung ác, “Tôi nhất định sẽ bắt được đứa cháu gái mà Kha lão đầu yêu thương nhất! Để xem lão già đó còn phách lối nổi nữa không!”

“Đừng giết chết nó.” Từ đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói ôn hòa hoàn toàn không tương xứng với nội dung lời lẽ.

“Tôi sẽ cố gắng!” Thanh Hồ đáp bằng giọng hung tợn, xưng danh ở thành phố K lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gã gặp nạn, gã chưa nhận được tin có một băng nhóm mới nổi nên chỉ cho là Kha gia muốn trả thù chuyện gã nâng đỡ Kim gia vụ hãm Mộc Như Lam bị tâm thần. Thanh Hồ gã đương nhiên sẽ đáp lễ đối phương thật trọn vẹn.

Hừ! Nếu thương cháu ngoại đến thế thì biểu hiện cho tốt đi! Kha gia bọn chúng đã sớm mất chỗ đứng trong giới hắc đạo mà vẫn tro trên giả làm thái son bác đầu, mẹ kiếp!

Thanh Hồ cúp điện thoại, cảm giác đau đớn từ những vết thương vẫn còn rõ như in, kích thích gã càng thêm phần nộ, từ khi mới vào Âm Long làm đàn em đến khi ngồi lên cái ghế lão đại, chưa một ai dám làm gã khuất nhục như thế này! Chỉ cần nghĩ đến chuyện mình chặt vật chạy suốt đêm về Hồng Kông rồi bị cặp trên cười nhạo là gã lại tức sôi gan, chết tiệt! Nhất định gã phải đòi lại cả vốn lẫn lời từ con bé Mộc Như Lam!

++++

Bên Kha Xương Hoàng không ngờ đối phương sẽ ra tay nhanh như thế, đến lúc người đàn ông kia cử người đi bảo vệ Mộc Như Lam thì đã không thấy cô đâu nữa rồi.

Mộc Như Lam và Ive mới đi giày trước thì giày sau Ebert đã đặt chân vào bệnh viện, đôi mắt xanh của hắn bắn ra những ánh nhìn quỷ dị. Cũng đẹp trai, cũng tóc vàng, cũng thân hình cao lớn, khí chất lại khá tương đồng, các y tá trong bệnh viện mới nhìn còn tưởng Ive vừa đi đã quay trở về.

Ebert cảm thụ nhịp tim đập, trong đầu dao động một lần sóng não dị thường, cuối cùng hắn cũng đã kết nối được với tư tưởng của Ive, theo cảm giác, hắn đi đến bệnh viện này, vào phòng bệnh của Kha Văn Nhu, nhìn cô gái nằm trên giường, sau đó lại đi thang máy lên tầng năm, tới đứng trước cửa một căn phòng.

“Bác sĩ Ive?” Nữ bác sĩ mở cửa phòng, cô ta thấy Ebert thì mừng rỡ reo lên.

Dòng suy nghĩ của Ebert bị gián đoạn, cảm giác mà hắn vất vả lắm mới nắm được vệt mắt trong tích tắc, hắn nhăn trán nhìn sang nữ bác sĩ làm cô ta giật cả mình, “Hóa ra không phải bác sĩ Ive!”

“Ive?” Đang bực mình mà bất ngờ nghe được cái tên này, Ebert chau mày.

Vài phút sau, đã lấy được thông tin về Ive từ nữ bác sĩ, Ebert lao xuống lầu gọi Kha Văn Nhu đang nhắm mắt nghỉ ngơi dậy, thấy Kha Văn Nhu tỉnh lại, Ebert không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hắn cứ tưởng Kha Văn Nhu nhắm mắt là vì đã bị Ive giết chết.

Kha Văn Nhu kinh ngạc, “Ebert tiên sinh, có chuyện gì vậy?” Sao hắn lại trông như thể cô ta vừa dạo một vòng quanh quỹ môn quan vậy?

“Ive có cho cô cái gì, hay là hẹn cô đi đâu không?” Ebert ngồi lên ghế, hắn không ngờ Ive lại bạo gan dùng tên thật, có điều hắn ta sửa họ cũng phải, trên thế giới có nhiều người trùng tên lắm, toàn Hồng Kông chắc cũng phải hơn trăm người tên Ive.

Kha Văn Nhu không hiểu gì, chỉ đành lắc đầu, “Sao vậy?” Chẳng phải hắn đang điều tra vụ án biến thái giết người sao? Tự nhiên chạy tới đây hỏi chuyện Ive làm gì?

Ebert không trả lời cô ta, hắn đứng dậy lấy di động gọi cho cảnh sát, mặc kệ Ive này có phải Ive mà hắn tìm hay không, hắn có cảm giác Ive đã từng xuất hiện tại bệnh viện này, thậm chí là trong căn phòng này, hơn nữa còn nổi hứng thêm ăn cô gái tên Kha Văn Nhu này.

Kha Văn Nhu nghe thấy Ebert nói với cảnh sát mấy từ “Ive”, “bệnh viện”, “kiểm tra”, “truy tìm tung tích”, đôi mắt cô ta tròn to, sắc mặt tái hẳn đi, chẳng lẽ...

Cúp điện thoại, Ebert bắt gặp biểu cảm kì lạ của Kha Văn Nhu thì liền nhíu mày, “Cô biết cái gì?”

Sau nửa nhịp chân chửi, Kha Văn Nhu vội xua tay đồng thời né tránh ánh mắt của Ebert. Cô ta không muốn nói cho hắn chuyện Ive đã đuổi theo Mộc Như Lam, hay cả chuyện cô ta nhìn qua cửa sổ thấy Mộc Như Lam lên xe của Ive. Nếu Ive thật là sát nhân biến thái thì... để hắn ta giết Mộc Như Lam cũng tốt!

Sự thật chứng minh, nói dối trước mặt chuyên gia tâm lý học là một hành động không sáng suốt chút nào.

Ebert trầm mặt đi nhanh ra khỏi bệnh viện, tay cầm điện thoại đánh một cuộc gọi quốc tế, chỉ chờ Mặc Khiêm Nhân bắt máy, hắn lập tức nói thẳng, “Mộc Như Lam đang đi với Ive!”

Mới hôm nọ định bảo Kha Văn Nhu là phiên bản Hồng Kông của Bạch Tố Tĩnh nhưng ít ác hơn, mà bây giờ mợ ấy chơi bản kiểu này nên thôi dẹp...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: V52: Đồi đầu

Mộc Như Lam đang đi với Ive!

Bên bang California nước Mỹ, trời còn chưa sáng mà Mặc Khiêm Nhân đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, nghe thấy câu nói của Ebert, hắn bật dậy khỏi giường “Cái gì?!”

Ebert vừa lên xe vừa giải thích nhanh cho Mặc Khiêm Nhân rồi cúp máy. Sau đó hắn gọi ngay cho cảnh sát, Ive không phải là kẻ hiền lành, hắn ta đưa Mộc Như Lam đi thì chắc chắn bước tiếp theo chính là giết. Hắn hiểu tính cách của Ive, những điểm đặc trưng của biến thái như kiêu ngạo, tự cao tự mãn... đều hội tụ đủ trên người hắn ta, kết hợp thành một sức hấp dẫn đặc biệt. Chiến thắng liên tiếp làm Ive không còn cái gọi là kiên nhẫn, hắn chăm chú được con mồi thì sẽ xuống tay ngay, rất ít khi có kế hoạch, đây là chưa kể đến chuyện Mộc Như Lam thoát nhìn rất giống thỏ con dễ ức hiếp!

Ebert sốt ruột, Ive và Mộc Như Lam đi với nhau? Cả hai đều là những kẻ biến thái cực kì nguy hiểm, ngấm lại các “chiến tích vĩ đại” của Ive, ngấm lại mình từng bị Mộc Như Lam đánh suýt chết, mẹ nó, muốn hủy diệt trái đất đấy à? Được rồi, có thể hắn miêu tả hơi khoa trương. Quan trọng là, Mộc

Như Lam mà gặp chuyện thì hẳn sẽ không biết ăn nói thế nào với Amon, hẳn không thể để Mộc Như Lam gặp bất trắc ngay trước mặt mình được. Tuy Mộc Như Lam cũng rất nguy hiểm nhưng sức đàn ông và sức phụ nữ chênh nhau rất lớn, hơn nữa Ive còn là một kẻ biến thái có võ, hẳn không nghĩ Mộc Như Lam có thể thắng.

Chiếc xe lao vút đi trong màn đêm, xa dần xa dần, cuối cùng biến mất hẳn.

Ive rẽ vào một khu bến cảng hẻo lánh, gần đó nằm lơ lửng một căn biệt thự, ở bên kia còn có một máy ủi nghiền ô tô, hiện tại nơi này đã đóng cửa nên xung quanh vắng tanh không một bóng người.

“Anh Ive?” Thấy khung cảnh bên ngoài, Mộc Như Lam nhìn Ive đầy cảnh giác. Ai mà bị đưa đến chỗ này vào buổi tối thì cũng không thể khờ đến mức không nhận ra vấn đề, trừ khi là óc bả đậu.

“Đừng lo.” Ive mỉm cười mê hoặc, “Tôi chỉ muốn mượn của em một thứ thôi, cô thiên sứ xinh đẹp tốt bụng hẳn sẽ không từ chối tôi đâu, đúng không?”

“Anh muốn mượn cái gì?” Mộc Như Lam vừa hỏi vừa lên mở cửa nhưng oái ăm thay, cửa đã bị khóa. Ive phát hiện hành động của cô thì càng cười vui vẻ hơn, vui vẻ một cách kì dị, vượt xa mức độ bình thường.

Nhìn nụ cười của hẳn, Mộc Như Lam cảnh giác tựa lưng vào ghế, thái độ vô cùng bình tĩnh và lý trí.

Ive thấy cô như vậy thì lại càng hứng thú hơn, quả nhiên là con mồi ngọt ngào nhất mà hẳn từng chấm trúng, khác hẳn những kẻ chỉ biết cầu xin tha mạng, có lẽ cô sẽ trở thành bữa tiệc chính của hẳn!

Hắn vươn lưỡi liếm lên cánh môi khiêu gợi, đôi mắt xanh thâm thúy cơ hồ biến thành màu đen. Ive hơi ngả người ra sau, dưới ánh mắt cảnh giác của Mộc Như Lam, hẳn lén lút hít hai cái thật sâu, sau đó thỏa mãn thở dài như một kẻ nghiện được hít thuốc, “Thật là ngọt... Làm tôi muốn ngừng mà không được...”

Mộc Như Lam dịch sang bên một chút, bất thành lời, Ive mở mắt, bật cửa đi ra ngoài, hẳn vòng ra sau, mở khóa, nghiêng người vào trong, biểu cảm tràn đầy thèm khát, hẳn không coi Mộc Như Lam là người, đối với hẳn, cô là một bữa ăn ngon tuyệt!

Ive vươn tay chặn lại cú đá của Mộc Như Lam, dễ dàng lôi cô ra ngoài, lúc này nhìn Mộc Như Lam y hệt một con mồi yếu ớt bị dòn vào đường cùng, chỉ có thể mặc cho thợ săn bắt giết.

Cảm giác ấy quả thật đáng sợ vô cùng.

“Thả ra.” Mộc Như Lam bị lôi ra khỏi xe, cô thở gấp nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, “Anh muốn gì? Tiền sao? Anh muốn bao nhiêu tiền cũng được! Chỉ cần anh thả tôi ra!”

Ive sở hữu vóc dáng cao lớn của người phương tây, cơ bắp chắc khỏe, sức lực rất mạnh, hẳn vừa ôm vừa kéo Mộc Như Lam vào trong biệt thự, đối với lời cô nói, hẳn chẳng cảm thấy gì khác ngoại trừ càng thêm thèm ăn.

Ngồi trong chiếc xe đậu ở bên kia bến cảng, Thanh Hồ thấy cảnh này thì như rụng mảy, “Sao thế này? Thăng kia là ai?”

“Chắc là người yêu cũ nhau?” Đồng bọn của Thanh Hồ ngậm điều thuốc nói, “Quan tâm làm gì, bây giờ bọn chúng hoặc là chết dưới tay chúng ta, hoặc là trở thành uyên ương bị chúng ta chia cắt.” Mộc Như Lam còn có thể được giữ mạng chứ người đàn ông kia thì không, làm vậy cũng coi như đánh một đòn cảnh cáo vào Kha gia.

“Phía sau không có ai cả.” Một tên đàn em báo cáo.

Thanh Hồ âm trầm nhếch miệng, “Được lắm! Đi theo tao! Không dạy cho Kha gia một trận là bọn chúng không chừa cái thói tự cao tự đại!”

“Dạ!”

Bốn cánh cửa bật mở, một đám đàn ông chui ra từ bên trong, tổng cộng có sáu người, trên tay đều cầm súng.

Mộc Như Lam bị Ive nửa ôm nửa kéo vào biệt thự, cô có thể cảm giác được hẳn vùi đầu vào gáy mình, hơi thở âm ỉ phả vào người làm cô run lên, tay hẳn kẹp lấy hông cô chặt cứng, vững vàng như một gọng kìm.

Đèn không bật, Mộc Như Lam sợ hãi kêu lên, “Anh Ive, bật đèn!”

“Hừ hừ hừ... Đèn hồng rồi, bé cưng, đừng sợ, tôi sẽ rất dịu dàng...” Ive hít tiếp một hơi thật sâu, mùi hương của Mộc Như Lam làm hẳn phát nghiện, ôi, thật là ngọt, chưa bao giờ hẳn nổi lên hứng thú với một món ăn không phải từ cung như thế này, có thể lần này sẽ là ngoại lệ, hẳn sẽ ăn hết cô gái xinh đẹp này, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, toàn bộ toàn bộ...

Vì quá đổi phấn khích, Ive nhịn không nổi là lưỡi liếm cổ Mộc Như Lam, thậm chí hẳn còn há miệng ra, muốn cắn ngập răng vào da thịt cô.

Lực cắn của biến thái, có thể bì với dã thú.

Cùng lúc đó, Mộc Như Lam khởi động xong máy bán dấm, lặng lẽ nhắm ngay đùi của Ive, thật ra cô muốn nhắm vào tim hoặc nửa thân trên nhưng Ive

đã kẹp chặt hai tay cô sang bên rồi, nơi mà cô có thể chạm đến chỉ có bắp đùi của hắn.

“Bụp” một tiếng thật khê, chiếc đinh bạc cắm vào đùi Ive ngay khi răng hắn sắp đung vào da của Mộc Như Lam, vì đinh này là đinh đặc chế dài 7cm mà Mộc Như Lam chuyên dùng để chế tác rồi nên nó dễ dàng đâm thủng da thịt hắn ta, khảm vào tận trong xương cốt.

Dù biến thái đến đâu thì thân thể cũng là máu là thịt, cơn đau kịch liệt làm Ive cứng đờ cả người, Mộc Như Lam nhân cơ hội này thoát khỏi vòng tay hắn ta, biến mất trong bóng đêm đặc quánh.

Xung quanh tối mù, trong phòng có gì cũng không nhìn thấy, Ive vừa ôm đùi thờ phỉ phò vừa khóa cửa lại, “Tôi biết em trốn ở đâu, em cho là em thoát được sao?” Khác với Mộc Như Lam hoàn toàn mù tịt về kết cấu căn biệt thự, Ive đã ở đây được mấy ngày rồi, hắn nhắm mắt cũng biết chỗ nào có vật cản chỗ nào không.

Nén lại cảm giác đau đớn vẫn còn trong giới hạn chịu đựng, Ive lấy điện thoại mở chức năng đèn pin, chùm sáng màu trắng soi lên từng mảng nhỏ. Hắn cầm dao phẫu thuật, miệng cười vắn vẹo, “Đừng trốn nữa bé cưng, trốn tìm là trò chơi dành cho trẻ con, người lớn chơi trò đó không đáng yêu chút nào... Không tự đi ra, để tôi chop được là sẽ bị phạt nặng lắm đấy.”

Không gian im lặng như tờ, chỉ có tiếng thờ dốc của Ive quanh quẩn, chiếc điện thoại trên tay hắn hướng về trước, phía trước là phòng khách, ở đó có tivi và một bộ sofa, cái nào cũng đủ để che cho vật thể lớn, tốt hơn hết phải kiểm tra thật kỹ càng.

Cứ tưởng là một con thỏ vô hại mà hóa ra cũng biết cắn người, nhưng phải vậy mới kích thích, hắn hưng phấn tới nỗi nhịp tim tăng nhanh rồi này. Hắn không ngại bỏ chút công sức vô bất trước khi tận hưởng mỗi ngon đâu, con mồi mà vất vả một phen mới bắt được thì nhất định sẽ càng thêm mỹ vị!

Liếm môi thêm thường, Ive từ từ kiểm tra xung quanh, nếu cô đi lên tầng hai thì hắn phải có tiếng bước chân, bởi vì cầu thang kia được làm bằng gỗ, vì thế, con mồi đáng yêu của hắn nhất định đang trốn ở một góc nào đó dưới tầng một này.

Mộc Như Lam đang nấp ở sau ghế sofa, ánh đèn di động đảo qua ngay trên đầu cô. Tim Mộc Như Lam đập thật nhanh, hưng phấn như thể muốn nhảy khỏi lồng ngực. Cô tháo dây chun buộc tóc xuống, cẩn thận căng ra, bên tai là tiếng bước chân của Ive, hắn kiểm tra dưới bàn, sau đó bất thành linh quay người bỏ nhào lên ghế sofa, mặt đối mặt với Mộc Như Lam, ánh đèn trắng lóa chiếu thẳng vào cô, đáng sợ đến chết khiếp.

Ấy thế mà Mộc Như Lam không hoảng chút nào, trái lại còn có vẻ đã sớm chuẩn bị tinh thần, ngay trong tích tắc Ive đâm dao về phía cô, sợi dây chun được gấp thành bốn nhanh chóng chặn lại con dao, nhân lúc Ive còn chưa kịp phản ứng, cô quấn hai vòng dây lên dao đồng thời há miệng cắn mạnh lên cổ tay hắn, Ive bị đau, cô thừa dịp giật sợi dây về, kéo đi con dao của Ive.

Vừa lấy được vũ khí, Mộc Như Lam lập tức nhả miệng ra để chạy, Ive nhanh tay túm lấy tóc cô, Mộc Như Lam trả đòn, vung dao chém từ dưới lên trên, Ive vội vàng thả tay ra, con dao kia thiếu chút nữa đã cứa đứt động mạch cổ tay hắn!

Mộc Như Lam kéo ra khoảng cách với Ive, hắn quỳ trên ghế sofa còn cô thì đứng ở dưới cầu thang, nếu hắn lao tới, cô sẽ chạy lên trên lầu... mới là lạ, đây tuyệt đối không phải là một quyết định sáng suốt, bởi ngay giây phút cô dời mắt lên trên và đưa lưng về phía Ive, cô đã thua cuộc mất rồi.

Đàn ông và phụ nữ, sức lực đôi bên trời sinh đã có sự khác biệt.

Xung quanh im lặng vô cùng, đưa tay không thấy được năm ngón tay, tia sáng duy nhất là từ chiếc điện thoại trên tay Ive.

Ive nhìn Mộc Như Lam, Mộc Như Lam nhìn Ive, một đôi mắt thâm thúy điên cuồng đối một đôi mắt đen láy thấu triệt, trong phòng khách nhỏ nhỏ, bầu không khí căng như dây đàn, khuếch tán một nhiệt lượng ma quái.

Ive hơi nheo mắt, “Thì ra không phải là thỏ con yếu đuối mà là một bé mèo biết cắn xé à?” Nói đoạn, khóe miệng hắn nhếch lên, đầu lưỡi đỏ trượt trên cánh môi, mang theo một hương vị khát máu, “Nhưng phải vậy mới càng thêm ngọt. Nghe nói thức ăn được bọc càng kỹ thì sẽ càng ngon, bởi vì đằng sau lớp vỏ cứng chính là một thứ vừa mềm vừa đầy dinh dưỡng.”

Nâng tay nhìn dấu răng của Mộc Như Lam, hắn thè lưỡi liếm liếm, hành động ấy quý dị đến cùng cực, tựa như một con thú ăn thịt đang liếm láp móng vuốt sắc bén, chuẩn bị cho đợt vồ mồi tiếp theo.

Mộc Như Lam không thể không thừa nhận, từ trước tới nay, đây là một cơn mồi làm cô sôi trào nhiệt huyết nhất, quả nhiên chỉ có đồng loại biến thái mới đem lại cảm giác này. Tuy rất mạo hiểm tính mạng nhưng cô vẫn cảm thấy hết sức hưng phấn, vậy ra biến thái không bao giờ hiểu tình yêu, không bao giờ biết sợ hãi sao? Như thế cũng không tệ, đầu trí đầu dũng đến chết là chuyện kích thích biết bao, bị ăn thịt cũng chẳng sao cả, ha ha...

Mộc Như Lam quan sát Ive bằng ánh mắt cảnh giác mà đầy hưng phấn, lúc này hắn tựa như một con thú ăn thịt khổng lồ đang chờ con mồi lơ lửng đề vồ tới cắn đứt cổ nó – mạnh mẽ, hung ác, mỗi thớ cơ bắp đều tràn ngập sức bật.

Cứng đối cứng là thứ không nằm trong khả năng của Mộc Như Lam, cô không thể nào chơi lại sức đàn ông, vì vậy cô phải động não thật nhanh và tìm ra cách ứng phó trong thời gian ngắn nhất. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến cô hưng phấn đến mức này. Giết, hoặc bị giết! Một trò chơi chết chóc mà chỉ cần lơ lửng là sẽ mất mạng... Thật phần khích chết đi được!

Mộc Như Lam nắm chặt chiếc máy bắn đinh giấu sau áo, loại súng này hay ở chỗ dễ che giấu, tầm bắn ổn, lực bắn lớn, nhưng nhược điểm là chỉ có thể chứa tối đa hai cây đinh 5cm, bắn hết phải mở ra nạp lại. Ban nãy Mộc Như Lam đã bắn một cây đinh 7cm rồi, đó là cây đinh duy nhất cô nạp sẵn để phòng thân, bây giờ mà muốn bắn tiếp thì bắt buộc phải nạp đinh, điều đó cũng đồng nghĩa với việc Ive sẽ phát hiện và dễ dàng né tránh, cô nằm mơ mới có cơ hội thứ ba.

Đây là món vũ khí hạng nhất cho việc đánh lén, nhưng để đánh trực diện thì nó chỉ là đồ bỏ đi.

Tất nhiên, trừ máy bắn đinh ra thì hiện tại trên tay Mộc Như Lam còn có một vũ khí khác là dao giải phẫu của Ive, dây chun đã bị đứt lúc giặt dao, may mà cô quấn bốn vòng nên mới không thất bại.

“Đủ rồi, tôi không muốn chơi với em nữa đâu, bé mèo đáng yêu à.” Ive mới nãy còn hững hờ bưng bưng nhưng giờ nhìn vào dấu răng thì lại thấy bứt vui. Cây đinh cắm ngập trong đùi cơ hồ chẳng hề hấn gì với hắn, hắn xuống khỏi sô pha, bước chân thông thả mà đẩy áp lực tiến về phía Mộc Như Lam, cô lui về sau một bước, chỉ chờ có thể, Ive bắt ngờ lao tới.

Điện thoại rơi xuống đất đánh cộp, bóng tối mù mịt lại bao trùm căn phòng, kèm theo đó là tiếng cơ thể đập lên mặt sàn.

Ive đè trên người Mộc Như Lam, một tay áp chặt tay cầm dao của Mộc Như Lam sang bên, hấn há to miệng muốn tấp vào cổ cô, hết như sư tử bắt được linh dương, hành động đầu tiên chính là cắn đứt cổ.

Ngay lúc này, cửa chính hốt nhiên bị đá văng, vài ánh đèn soi tới làm gián đoạn cuộc chiến phân định con mồi và thợ săn.

“Trời! Tụi nó định làm tình trong phòng khách kìa!” Một tên đàn em cầm đèn pin hào hứng hét lên với đám đại ca đằng sau.

Ive đè Mộc Như Lam không nhúc nhích, hắn nghiêng đầu nhìn những kẻ đang đứng ở ngưỡng cửa, ánh mắt âm trầm đến khủng khiếp.

Mộc Như Lam cũng nằm im không động đậy, cô tạm thời ngừng động tác bắn đinh vào tim Ive để nhìn về phía đám đàn ông vừa ập vào.

“Đồ ngu!” Tên đàn em bị đánh một cái, giờ không phải là lúc để nghĩ đến mấy chuyện đó.

Tên đàn em vội vàng đưa tay mò mẫm vách tường, đụng đến công tắc, hấn bật hai lần mà đèn vẫn không sáng, “Lão đại, phòng không có điện!”

Thanh Hồ mặt mày dữ tợn, chĩa súng vào hai người, “Ra ngoài!”

Ive và Mộc Như Lam đồng loạt hép mắt, Thanh Hồ thấy bọn họ không nhúc nhích thì liền tỏ vẻ mất kiên nhẫn muốn nổ súng giết Ive, “Nhanh lên! Muốn chết hả?!”

Ive cúi đầu nhìn Mộc Như Lam, trong nháy mắt, cả hai như đạt được một thỏa thuận nào đó. Ive thả lỏng tay ra, Mộc Như Lam thu máy bắn đinh về. Ive từ từ đứng dậy và kéo Mộc Như Lam theo, hai người cùng giờ tay đầu hàng, máy bắn đinh của Mộc Như Lam lắc lư nơi cổ tay cô, nom y hệt một cái ví tiền.

Hai người chậm rãi đi ra ngoài, Thanh Hồ thấy Mộc Như Lam thì lại nghĩ ngay đến quãng thời gian khổ sở ở thành phố K, đầu tiên là mất Kim gia – phát ngôn viên trực tiếp của Ám Long, rồi sau đó lại bị người bên thủ đô cảnh cáo, tới nỗi cuối cùng phải chật vật trốn về Hồng Kông! Tất cả đều tại con nhãi Mộc Như Lam!

“Mẹ mày!” Thanh Hồ vung tay định tát Mộc Như Lam, mặt mũi xinh đẹp thì sao? Làm hồng chuyện của gã, có là thiên tiên gã cũng nghiền nát!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: V53.1: Thiên vị (1)

Bàn tay Thanh Hồ vung thật mạnh, để rồi bị giữ lại trong gang tấc.

Ive giữ chặt tay gã, “Đàn ông mà đánh phụ nữ thì không đáng mặt đàn ông.” Tuy Ive rất biến thái nhưng hắn cũng là một quý ông hết sức lịch thiệp, mặc dù điều này có vẻ không áp dụng cho con mồi của hắn.

Mộc Như Lam nhìn Ive, lông mày nhíu nhẹ.

Thanh Hồ thấy Ive dám ngăn cản mình thì tức giận đá liền một cước, “Mẹ kiếp! Tao làm gì không cần mày chõ mồm vào! Hôm nay tao không chỉ muốn đánh nó mà còn muốn hiếp nó!”

“Thật là thô lỗ.” Ive nhanh tay chặn lại cú đá của Thanh Hồ đồng thời túm lấy chân gã, Thanh Hồ không ngờ Ive có võ nên phản ứng không kịp, suýt chút nữa ngã xoạc chân, khẩu súng của gã cũng bị Ive đoạt đi. Vết đinh ghim trên đùi vẫn còn chảy máu, ấy thế mà Ive vẫn hành động vô cùng linh hoạt.

Mấy tên còn lại nhanh chóng nhắm súng thẳng vào đầu Ive, “Không được nhúc nhích.”

“Bọn mày mới là người không được nhúc nhích.” Ive kẹp Thanh Hồ ra trước, kẻ hòng súng vào đầu gã ta, hấn liếm môi, đôi mắt thâm thúy được màn

đem che phủ, rót nỗi sợ vào thần kinh mỗi người, “Coi chừng tao làm một phát vỡ đầu hần.”

Thanh Hồ cứng người không dám rục rịch, những tên kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chớp mắt nhìn cục diện giằng co, Mộc Như Lam chậm rãi tới sau lưng Ive, nhẹ nhàng nói, “Giao cho anh đấy.” Không biết bọn họ định làm gì, nhưng cô chỉ là một cô gái yếu đuối, đánh lên bất ngờ thì còn được chứ trực diện kiểu này, cô không chơi nổi, thật hâm mộ những nữ hiệp cường hân biết phi vùn vụt.

Mộc Như Lam thò tay vào túi áo Ive để lấy chìa khóa xe, cô cười thản nhiên định lên xe bỏ chạy, hoàn toàn không có một tí tinh thần chiến đấu nào cả.

Ive nhìn Mộc Như Lam, miệng vẽ một nụ cười khát máu mà đầy mỉa mai, “Em nghĩ là em thoát được hả mèo con?” Con mèo đã bị hần chấm trúng thì dù có chạy đến chân trời góc bể hần cũng bắt lại ăn! Hần vốn là một thợ săn rất rất chấp nhất với con mèo của mình!

Đám bên kia thấy Mộc Như Lam định bỏ lại Ive thì mới nhận ra bọn họ không phải người yêu, hay cũng có thể là Mộc Như Lam nhẫn tâm bỏ bạn trai chạy lấy người, vì thế một tên vội nói với Ive, “Mục tiêu của bọn tao chỉ có Mộc Như Lam, mày thả Thanh Hồ, giao Mộc Như Lam cho bọn tao, bọn tao sẽ thả mày đi.”

Hay lắm, cục diện lại đảo ngược.

Mộc Như Lam đang định chuồn trước cũng phải khựng chân lại, bên kia đã có vài tên chạy tới bao vây Mộc Như Lam, bọn chúng chắc chắn Ive sẽ bỏ rơi Mộc Như Lam và buông tha cho Thanh Hồ nên không bao vây Ive.

Ive mím đôi môi gọi cảm, đôi mắt thâm thúy nhìn Mộc Như Lam giễu cợt, “Xem ra Thượng đế luôn thích trò đảo ngược tình thế.”

Nhìn đám đàn ông quanh mình, Mộc Như Lam từ từ gờ tay đầu hàng, nụ cười trên môi có chút bất đắc dĩ, “Cứ cho là vậy đi.”

Tên đàn em trẻ nhất bước lên định chế trụ Mộc Như Lam, nào ngờ đột ngột một tiếng, đầu hần thủng một lỗ máu, hần trợn mắt ngã ra đất, chết không kịp ngáp.

Mọi người cả kinh nhìn về phía Ive. Con tin Thanh Hồ đã chờ cơ hội này giờ, lúc Ive chĩa súng sang tên đàn em kia cũng là lúc gã giầy thoát, Thanh Hồ là dân hắc đạo, thân thủ mạnh hơn Ive không biết bao nhiêu lần, vì vậy cục diện lại một lần đảo ngược.

“Mẹ nó! Tao đánh chết mày! Thằng chó chết! Rác rưởi!” Ive cơ hồ bị đánh gần chết, Thanh Hồ đang sẵn con thịnh nộ mà còn bị bắt làm con tin nên gã càng điên hơn.

Trên mặt Mộc Như Lam vẫn còn dính máu của tên đàn em mà Ive bắn chết, cô nhìn Ive bị Thanh Hồ đánh đấm, bình tĩnh dùng tay quạt máu đi.

Vào năm 1801, nhà vật lý người Pháp Philippe Pinel đã nhìn thấy cảnh một tên đàn ông đập chết một con chó với thái độ bình thản và hết sức lạnh lùng. Đối với những tên tội phạm biến thái như Ive và Mộc Như Lam, loài người cũng giống như chú chó kia, bọn họ hoàn toàn có thể giết mà không chớp mắt, và thực tế là cả hai đã làm chuyện này rất nhiều lần rồi.

Đám côn đồ cho rằng Mộc Như Lam chẳng làm được trò trống gì nên chỉ để lại một người canh chừng cô, những tên khác đều chạy tới tấn Ive một trận.

“Mẹ nó! Khoan đã!” Thanh Hồ đột nhiên kêu bọn họ dừng lại, gã đã nghĩ ra cách ác độc hơn, “Lôi hần lại bên này, đem cả con nhỏ đó sang!” Hần chỉ vào Mộc Như Lam và gã đàn ông bên cạnh cô.

Ive nằm gục trên đất bị lôi đến chỗ máy nghiền ô tô, Mộc Như Lam cũng bị gã đàn ông bên cạnh kéo đi.

Ive mặt mũi bầm dập, máu me be bét, tựa hồ sắp ngất đến nơi, hần đưa tay chụp lấy bả vai của tên đàn ông đang túm cổ áo mình, có vẻ như muốn đứng dậy. Tên kia chỉ nghĩ là Ive đang giả vờ trước lúc chết, người bình thường bị đánh đến mức này thì chẳng ai còn sức làm gì nữa, vì vậy khi Ive loạng choạng đi theo y đến gần máy nghiền, y không để ý lắm, Ive kẻ đầu lại gần cổ y, y cũng không để ý lắm, và rồi—

“A!” Tiếng hét hoảng sợ vang lên, tên đàn ông muốn Ive đẩy ra nhưng hần dính chặt lấy y, không tài nào gỡ ra được, những người khác vội hòa lại vừa kéo Ive ra vừa đập chuôi súng vào đầu hần, thế nhưng Ive vẫn không nhúc nhích, mãi đến khi tên kia ngừng kêu la, hai mắt trợn to chết dần chết mòn thì hần mới cử động, chậm rãi nâng đầu lên.

Những tên đang kéo Ive nhất thời hoảng sợ lui về sau mấy bước.

Miệng và cằm của hần đỏ lôm nhôm những máu, tên đàn ông bị hần cắn chết nằm rạp bên cạnh, cổ thiếu mất một miếng thịt to, máu từ vết thương trào ra như suối, nhuộm đỏ cả một mảng đất...

Ánh mắt Ive thực quý dị, hần nhếch môi cười, trong miệng như đang ngậm cái gì đó, hần nhai, nhai, cuối cùng phun ra một miếng thịt đỏ tươi, “Dò tẹ.”

Trừ Mộc Như Lam ra thì những kẻ còn lại đều bị hành động của Ive dọa chết khiếp, bàn tay cầm súng run rẩy không ngừng, tên này... làm sao thế? Người bình thường chó cũng rút ghĩa thì cũng đâu thể hành động khinh khủng đến mức này?!

Mộc Như Lam vui vẻ lên tiếng giải thích, “Các anh không biết à? Hần là một tên biến thái ăn thịt người, vừa nãy trong biệt thự, thật ra là hần định ăn thịt tôi đó.”

Câu nói của cô làm bốn người bọn họ ngay tức khắc chĩa súng vào Ive, Thanh Hồ tìm đập thành thịch nhưng nhiều năm làm lão đại hắc đạo ở thành phố K đã tạo cho gã chút đầu óc và can đảm, biến thái chẳng qua chỉ là tâm lý bất thường thôi, không phải cứ biến thái là trở thành siêu nhân, vậy thì có gì phải sợ? Nhìn cái mặt bầm dập kia kìa, nếu không có cơ hội thì hấn hủ được à!

“Không được nồ súng!” Thanh Hồ tức đến nghiêng răng, “Biến thái hả? Được, để xem cơ thể của biến thái có gì siêu phàm hơn người thường chúng tao hay không! Ném hấn vào trong đó cho tao!” Thanh Hồ chỉ vào một chiếc xe phế thải nằm dưới máy nghiền, sức máy nghiền rất mạnh, có thể đè bẹp đi cả xe lẫn người.

Thanh Hồ vốn dĩ định nghiền chết Ive trước mặt Mộc Như Lam để nhìn thấy vẻ mặt đau đớn tuyệt vọng của cô, sau đó quay lại gửi cho Kha lão gia, nào ngờ hai bọn họ không phải người yêu, nhưng Ive đã chọc giận Thanh Hồ rồi, Thanh Hồ tạm thời không quan tâm đến tâm tư của Mộc Như Lam, gã chỉ muốn giết chết tên Ive biến thái này.

Ba tên đồng bọn vẫn còn hồi hộp chuyện Ive cắn chết gã kia nên không dám lơ là, cảnh giác vạn phần không cho Ive có cơ hội đánh lén, gấp gấp ném Ive vào trong xe, khóa cửa xe lại không cho Ive chạy thoát, sau đó đi mở máy nghiền.

Tiếng máy móc vang dội bên tai, tám nghiền từ từ đi xuống...

Mộc Như Lam chỉ mỉm cười lẳng lặng nhìn bọn họ hành sự, hoàn toàn không có ý định nhúng tay. Cứu hấn? Vì sao lại phải cứu hấn? Với cô, Ive cùng lắm là món đồ chơi mà cô tình cờ phát hiện, một con mồi không hơn, có ai thấy thợ săn thả bẫy cứu dê con chưa? Chưa bao giờ. Mà cho dù có thả thì cũng chỉ để đem đi giết thịt mà thôi.

Chiếc xe kia vốn không có cửa sổ, Ive tựa người vào ghế, không còn sức gầy dựa, đối với biến thái, đón nhận cái chết là một việc hết sức đơn giản, hấn ngồi trong xe nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt xanh dán vào cô chăm chú, tám nghiền đã sắp đụng đến nóc xe, hấn vuron lưỡi liềm lên cánh môi tanh máu...

Sắp chết rồi... Tiếc quá, giá mà ăn được một miếng... Hương vị ngọt ngào gây nghiện đến thế...

Chiếc xe bắt đầu xuất hiện vết lún, máy móc phát ra từng tiếng rờn rộp, Ive ngồi trong xe, tạp vật màu đen dần rút khỏi đôi mắt thâm thụy, bầu trời xanh thăm bị mí mắt che đi, đôi môi hấn nở một nụ cười an yên...

Hệt như tư thái của Mộc Như Lam ở kho hàng đêm đó.

Trong mắt Mộc Như Lam xẹt qua một tia sáng.

=====

Chương này mị thức đêm để làm, ko nhận thank là buồn đó nha:'<

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: V53.2: Thiên vị (2)

Có một kẻ giết người hàng loạt khét tiếng tên Herman W. Mudgett, biệt danh H. H. Holmes, vài tiếng trước giờ tử hình, gã thấy mệt nên đã ngủ một giấc, hơn nữa còn ngủ rất say. Sau khi tỉnh lại, gã tỉnh táo phần chần nói với cai tù, “Đời này tôi chưa bao giờ ngủ ngon như vậy.” Một tiếng trước giờ treo cổ, gã gọi một suất ăn sáng thật thịnh soạn. Đến tận lúc hấp hối, gã vẫn bình tĩnh thản nhiên như cũ, không có lấy một biểu hiện sợ hãi trước cái chết.

Kẻ tâm thần biến thái dường như không bao giờ sợ chết. Đối với bọn họ, giết người là một cách cứu vớt, chết chóc là một kiểu giải thoát.

Máy nghiền đã nghiền được một nửa chiếc xe, xuống thêm chút nữa thôi là đầu của Ive sẽ nát bấy, vậy mà hấn vẫn bình thản vô cùng, tựa như đang quay về lâu thật lâu trước đây, trời trong mây trắng, cỏ cây xanh tươi, khi ấy người mẹ nghiêm khắc yêu dấu của hấn vẫn chưa chết trong một đêm mưa vì khó sinh, hấn vẫn chưa kinh hãi và oán hận đứa em trai chưa sinh ra mà đã cướp đi tính mạng mẹ mình tới mức tâm lý vụn vụn...

“Cạch!” Cánh cửa đã bẹp một nửa bị ai đó dùng sức cạy ra, Ive mở mắt, thấy Mộc Như Lam nhào người vào nắm lấy cổ áo hấn, kéo hấn ra bên ngoài, “Nhanh lên!”

Máy nghiền áp đã nghiền đến nóc xe, Ive muốn thoát ra cũng khó bởi vì không gian trong xe quá nhỏ, chính hấn còn không nhúc nhích được. Mộc Như Lam thấy kéo áo không được thì liền lui lại túm chân Ive lôi ra ngoài, hiềm một nỗi cái thân hình cao to nhờ ăn uống đầy đủ của hấn làm cô chảy mồ hôi ròng ròng, may mà cuối cùng cũng kéo ra thành công, ngay khi Mộc Như Lam mạnh tay lôi Ive ra khỏi xe đến nỗi làm hấn ngã u đầu, chiếc xe đó ngay lập tức bị nghiền nát.

Mộc Như Lam thờ phào một cái rồi đi tắt máy nghiền, tiếng động ồn ào ngừng lại, không gian trở về với sự tĩnh lặng.

Suýt chút nữa đã bị nghiền nát cùng chiếc xe thành “bánh bao nhân thịt”, Ive ngồi dậy sờ cục u sau đầu, hần không hiểu vì sao Mộc Như Lam lại cứu mình. Hần bắn chết tên đàn em định đung vào Mộc Như Lam hoàn toàn là do tính chiếm hữu với thức ăn và phong độ quý ông, nếu Mộc Như Lam là nam, hơn nữa hoán đổi vị trí, hần chắc chắn sẽ đứng nhìn cô bị nghiền chết, thậm chí còn cảm thấy hưng phấn ấy chứ.

Đôi mắt xanh thâm thúy quét qua bốn kẻ không biết đã bị Mộc Như Lam xử lý như thế nào, ánh mắt hần nhìn cô không khỏi trở nên phức tạp, “Em giết bọn họ?”

“Ồ đây có bên thứ ba à?” Mộc Như Lam vừa lau mồ hôi vừa hỏi ngược lại.

“Vì một tên biến thái muốn ăn thịt em sao?” Người bình thường làm gì có ai chọn cứu một kẻ nguy hiểm như hần?

Mộc Như Lam nhìn Ive cười dịu dàng, “Cảm kích à? Không cần cảm kích, bọn chúng cũng là những kẻ có ý xấu với tôi, và lại so với bọn chúng, tôi thích anh hơn.”

Mộc Như Lam không phải người nhân nghĩa, cô sẽ không bao giờ “tích thủy chi ân dừng tuyên trương báo*” hay “lấy ơn báo oán”, cô cứu Ive không phải là vì hần cần cho cô cái tát của Thanh Hồ hay vì hần không bỏ rơi cô, cô hiểu đồng loại của mình, hần làm vậy hoàn toàn chỉ là để thỏa mãn dục vọng và sự cố chấp của hần mà thôi. Vậy tại sao lại cứu hần? Mộc Như Lam cũng không biết, cô thích thì cô cứu thôi, phương châm của cô là làm theo ý mình, cho dù cô cứu phải một tên yêu nghiệt tai họa cũng chẳng sao cả.

*Tích thủy chi ân dừng tuyên trương báo: ân một giọt nước, báo cả dòng suối.

Ive nở nụ cười quyến rũ, chỉ số nội tiết tố tăng vọt, có điều cái mặt bầm dập đầy máu của hần thật sự làm người ta không đành lòng nhìn thẳng, “Được em thích là vinh hạnh của tôi, mèo con đáng yêu ạ.”

Mộc Như Lam đang định nói gì đó thì đột nhiên có tiếng xe cảnh sát truyền tới từ cách đó không xa, rất nhiều xe cảnh sát.

Lúc này Ive đã đứng dậy tiến lại gần Mộc Như Lam, Mộc Như Lam nhìn hần, không né không tránh, tùy ý hần cầm lấy tay cô, hôn nhẹ lên mu bàn tay.

“Sao vậy? Không chơi cùng tôi nữa à?” Mộc Như Lam hơi nghiêng đầu, trông như đứa trẻ có bạn cùng chơi sắp phải rời đi.

“Ồ, tôi rất muốn, nhưng như thế thì quá thô lỗ, cưng ạ.” Xuống tay với ân nhân cứu mạng không phải là hành động phù hợp với phong độ quý ông của hần, hơn nữa đối phương còn là một cô gái lịch sự xinh đẹp như thế này, “Tôi phải đi tìm một người, hy vọng sẽ có cơ hội gặp lại em, cô gái xinh đẹp.”

Dứt lời, Ive đi ra bãi nghiền chọn một chiếc xe bỏ không rồi nổ máy chạy đi, tuy nó hơi nát hơi chậm nhưng so với chiếc xe đã bị cảnh sát bao vây thì cũng đỡ nhiều rồi. Chạy được một đoạn ngắn, Ive phát hiện xe của bọn Thanh Hồ, hần tấp xe vào nhìn, quả nhiên chìa khóa vẫn còn bên trong, vì thế hần thay xe, chạy vụt đi trong chớp mắt, chẳng bao lâu sau đó, ngọn đèn màu đỏ của xe cảnh sát đỏ tới từ một hướng khác.

Khóe môi Ive cong lên, hần mở radio nghe nhạc, đầu lắc lư theo giai điệu, nếu không có thân mình đầy thương tích và gương mặt bết máu thì ai mà ngờ tên đàn ông đang bình chân như vại này ban nãy đã suýt mất mạng?

“Tiếp theo nên đi đâu đây?” Ive vừa gật gù theo điệu nhạc vừa tự hỏi.

Không thể ở lại Hồng Kông nữa, hần ta chạy đến tận Trung Quốc xa xôi này là để tìm cô gái đã làm Amon thân ái của hần rơi vào bẽ tình, hần chỉ biết cô gái đó ở Trung Quốc chứ không biết cụ thể địa chỉ hay diện mạo, họ tên, người không thể hy vọng một tên tội phạm vượt ngục bị truy nã toàn cầu có thể thần thông quảng đại tới mức đi điều tra những tư liệu mà người thường không thể nào sờ đến. Sầu oi là sầu, xem ra phải vừa đi vừa tìm mới được, hần thật sốt ruột muốn xem vị tiểu thư kia có ngọt như bé mèo đáng yêu này không.

Xe cảnh sát nhanh chóng bao vây bốn cạnh, lúc nhìn thấy thi thể của tên đàn em, sắc mặt Ebert khó coi đến cực điểm, di động trong túi quần rung lên liên hồi, Mặc Khiêm Nhân bên Mỹ sốt ruột chết đi được, chỉ hận không thể dịch chuyển tức thời, hai nước cách nhau cả một đại dương, hần có lên mấy bay ngay bây giờ thì cũng phải mất mười mấy tiếng mới đến nơi, mười mấy tiếng là đã đủ để Ive ăn sạch Mộc Như Lam!

Mộc Như Lam được tìm thấy ở bãi nghiền ô tô trong tình trạng ngất xỉu và khắp người dính máu. Bọn họ gấp rút đưa cô đến bệnh viện, Ebert cũng đi theo, hần nghi ngờ Mộc Như Lam giả bộ bất tỉnh nhưng ngại thầy thuốc y tá trong xe cấp cứu nên không dám kiểm tra, nếu có gì không hay xảy ra thì Amon sẽ giết hần mất!

Tại hiện trường phát hiện sáu thi thể, trong đó có bốn là chết vì trúng đạn, một là chết vì bị cán đứt động mạch chủ ở cổ, một bị vật thể chưa xác định đâm thủng tim, hung thủ của ba trong bốn nạn nhân chết vì trúng đạn và hung thủ giết nạn nhân còn lại không phải là cùng một người, bởi vì từ ba cái xác có thể suy ra hung thủ không am hiểu về súng ống, chỉ người mới học nghề mới bắn như vậy, mỗi nạn nhân đều bị bắn vài phát mới chết.

Ebert khá hiểu Ive, nạn nhân bị một phát đạn ngay giữa đầu và nạn nhân bị cán chết tất nhiên là kiệt tác của hần, về phần những người còn lại thì không cần nói cũng biết đáp án.

Mộc Như Lam bắn dính vào tim kẻ đứng gần cô nhất rồi cướp súng từ tay đối phương, bởi vì loại dính này vô thanh cắm vào người nên tên đàn ông đứng cạnh cô còn trở tay không kịp, những tên đang đứng xem Ive dần bị nghiền thành thịt vụn đương nhiên cũng không phát hiện Mộc Như Lam đã lấy được súng và còn nhặt thêm khẩu súng của tên đàn em bị cán chết, bởi vì không có kỹ thuật gì nên cô chỉ có thể bắn lung tung một lèo, may mà khẩu súng có độ giật rất nhỏ, bằng không cổ tay nhỏ bé của cô nhất định sẽ không chịu nổi.

Nhìn cô gái nằm nhắm mắt yếu ớt làm người ta không khỏi thêm cẩn thận nâng đỡ, trong mắt Ebert hiện lên thần sắc phức tạp, hần nhận cuộc gọi của

Mặc Khiêm Nhân, ngại mấy bác sĩ ở đây, hẳn chỉ có thể báo một tin bình an ngắn gọn, tiện thể nói luôn, Ive lại thoát.

Mặc Khiêm Nhân thờ phào nhẹ nhõm, có điều mối thù với Ive xem như đã kết, vốn khi nghị viên Savile cố chấp muốn đưa Ive đi cứu người bất chấp lời cảnh cáo của hắn là hắn đã nói rõ sẽ không bắt Ive lại rồi, hắn không có hứng thú đối với con mồi đã từng rơi vào tay, nào ngờ tên kia to gan lớn mật, không dám tìm hắn trả thù mà lại đi tìm Mộc Như Lam! Đúng là thiên đường có cửa người không đi, địa ngục không lối lại xông vào!

Đội đấy, Ive, mi mà rơi vào tay ta lần nữa, ta cam đoan sẽ lột da mi rồi đá xuống địa ngục thoát thai hoá cốt!

++++

Mộc Như Lam vừa nhập viện chưa được bao lâu thì Kha Xương Hoàng đã tới nơi, ngoài ra còn có cả những người ở Kha gia. Đang vui vẻ ở hộp đêm mà tự dưng bị mẹ gọi đến đây, Kha Kim Lan tức đến nghiến răng trèo treo, thậm chí ai cũng chết hết mà sao Mộc Như Lam lại còn sống! Đúng là tai họa tồn tại ngàn năm!

Mộc Như Lam không bị thương nên tỉnh lại rất nhanh, cảnh sát nhân đó ủa tới thăm vấn, kết quả là cô bảo cô không biết gì cả, tỉnh dậy thì đã thấy mình ở trong bệnh viện, đây là cái cơ tốt nhất, cô bị biến thái lừa bắt đi định giết, còn sống đã là may mắn lắm rồi, về phần những điểm đáng ngờ khác, chỉ cần bọn họ không tìm được chứng cứ thì Kha gia nhất định sẽ bao che cho cô.

Quạ kêu, đêm lặn, trăng tà, mọi vật như trở về vạch xuất phát.

++++

Hồng Kông. Khu Cửu Long.

Quán bar ngầm hỗn tạp ròng rã, náo nhiệt vô cùng.

Vừa đến Hồng Kông mấy tiếng đồng hồ, Lưu Bùi Dương đội mũ, đeo kính, mặc một chiếc áo len trùm đầu màu đen, hắn cầm cái gương bất li thân lên sẫm soi một hồi, xác nhận mình trông thật hoàn hảo rồi mới lén lút bước vào quán bar. Vì là lần đầu tiên đến một nơi như thế này nên Lưu Bùi Dương rất tò mò, hắn cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình, ngất nổi bộ dạng bờ ngõ đậm chất “ma mốt” – cộng thêm gương mặt ưa nhìn mà cặp kính không thể che giấu nổi – vẫn khiến hắn bị nhiều người trong quán bar chú ý.

Thiếu niên này trông như con cừu non đi lạc vào thế giới hắc ám.

Đây không phải là một quán bar bình thường, cứ nhìn những ánh mắt đầy mùi máu kia là biết.

Lưu Bùi Dương nhìn quanh một lát rồi đi tới quầy bar, gõ gõ bàn nói, “Cho tôi một ly... Ồ... Sô đa.”

Lưu Bùi Dương một phần tò mò về nơi này, một phần lại cảm thấy kỳ lạ, Đoàn Nghiêu bảo hắn tới đây làm gì? Do thám quân địch chăng? Đây là quán bar của Ám Long à? Mẹ nó, nhìn ánh mắt bắn thiu của bọn gay kia kia, ông đây đẹp thật nhưng không phải để mắt chó các người nhìn! Chọc cho mù hết bây giờ!

Đoán rằng Đoàn Nghiêu muốn mình do thám quân địch ở quán bar này, Lưu Bùi Dương nhận lấy ly sô đa từ tay bartender với vẻ mặt bất khoan, hóp xong một ngụm, hắn cầm ly sô đa dạo quanh một vòng, sau đó tiến về phía dãy hành lang phòng riêng.

So với đại sảnh ồn ào, dãy phòng bên này yên tĩnh hơn rất nhiều, Lưu Bùi Dương từ từ bước vào, nghĩ bụng có khi nào may mắn nghe trộm được gì hay không...

Trong căn phòng thứ hai đếm từ trong ra ngoài.

Trên bộ sô pha tròn màu đỏ ngồi một vài người, thoạt nhìn đều khá trẻ tuổi, mỗi người một vẻ, mà nổi bật nhất chính là chàng trai có khuôn mặt thanh nhã đang ngồi cười ôn hòa ở chiếc ghế chính giữa.

“Thanh Hồ đã chết.” Chân bắt chéo, tay lắc lắc ly rượu, Mộ Thanh Phong bày ra bộ dạng hoa hoa công tử điển hình, “Nghe nói là bị một tên biến thái nước ngoài giết chết, vốn tên này muốn giết Mộc Như Lam nhưng Thanh Hồ lại xen chân vào, cuối cùng không những không bắt được Mộc Như Lam mà còn bị liên lụy.”

“Xi! Thăng ngu!” Mộ Dương Khúc nóng tính hừ một tiếng khinh bỉ, “Có cái địa bàn mà cũng không giữ nổi thì còn chạy về Hồng Kông làm tích sự gì.”

“Ít nhiều cũng có chút tác dụng.” Người đàn ông chiếm trọn chiếc sô pha cười ôn hòa bảo, giọng nói nghe như một người tốt, “Chẳng phải hắn đã cứu Mộc Như Lam sao?”

“Ban đầu muốn bắt cô ta cơ mà? Với cả như vậy đâu thể gọi là cứu?”

“Sao lại không?” Mộ Thanh Phong đáp Mộ Dương Khúc một cái, miệng cười gian trá như mèo trộm được thịt.

Mộ Dương Khúc còn kịp chưa hiểu ý của hắn thì cửa phòng bất thành linh mở toang, một thiếu niên đeo kính mặc áo màu đen té nhào xuống đất cắt ngang cuộc hội thoại, không khí cả phòng cũng đi vì sự xuất hiện đột ngột của một kẻ xa lạ.

Trong khoảng khắc ngã xuống, Luru Bùi Dương nghĩ, nếu khuôn mặt hắn có bị làm sao thì hắn nhất định sẽ giết hết lũ bọn chúng!

Vốn Luru Bùi Dương đang loanh quanh bên ngoài xem có may mắn nghe trộm được tin gì tuyệt mật hay không, nào ngờ tuyệt mật đâu không thấy, chỉ thấy một lũ gay chết bầm. Bọn chúng người đông thể mạnh, Luru Bùi Dương biết mình không nên gây chú ý ở một nơi như thế này nên đành bỏ chạy, ai ngờ lúc chạy ngang căn phòng này thì cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra, người bước ra có quen biết đám gay đang đuổi theo đằng sau hắn, bọn chúng hét to bảo gã cản Luru Bùi Dương lại, gã ta không tóm lấy Luru Bùi Dương mà lại đẩy mạnh một cái làm hắn ngã ục vào đây.

“Ha ha, oắt con, có giỏi thì chạy nữa đi!” Một tên đàn ông béo núc ních phần khích xông tới, Luru Bùi Dương bị vờ ngoài giả nua xấu xa của lão làm mắc ói, ngoài đầu thấy có một người đàn ông đang nhìn mình cười cười, Luru Bùi Dương lập tức đứng dậy chạy sang, miệng hét to như kêu cha gọi mẹ, “Anh à!”

“Phụt!” Mộ Thanh Phong phun hết rượu vang ra ngoài.

Sáng dậy ngáp dài ngáp ngắn mở máy làm chuông này thì facebook báo “Mặc Khiêm Nhân likes your photo”, tỉnh cả ngủ =)))

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: V53.3: Thiên vị (3)

Luru Bùi Dương suýt bị Mộ Thanh Phong phun rượu vào người, theo phản xạ quay lại mắng, “Đồ cà chớn! Bắn chết đi được!”

Đối với Luru Bùi Dương, nếu mặt không đẹp, hắn mất ý nghĩa cuộc sống, nếu quần áo bẩn, hắn thà trần truồng còn hơn!

“Khụ khụ...” Mộ Thanh Phong vừa sặc vừa trừng Luru Bùi Dương. Thăng, thăng nhải to gan lớn mật này ở đâu ra thế?!

Luru Bùi Dương chạy đến bên cạnh người đàn ông kia, ra chiều vô cùng thân thiết, “Anh! Anh phải xả giận cho em, lũ gay kia thật xấu xa, em của anh như hoa như ngọc, sao có thể để bọn chúng nhúng chàm!” Ngón tay xinh đẹp chỉ vào tên đàn ông đang đứng cứng đờ ở ngưỡng cửa với vẻ mặt hoảng sợ, Luru Bùi Dương ngạc nhiên, sao lão ta sợ dữ vậy? Tim hắn đập thịch một cái, chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn đã vô tình xông vào cấm địa?

Hắn quan sát xung quanh một lượt, phát hiện... hình như xông lộn chỗ thật rồi... Dừng mắt nhìn người đàn ông đang mỉm cười với mình, Luru Bùi Dương ngậm miệng lại, lặng lẽ thả cánh tay của y ra, mẹ nó, nhìn cảnh tượng xung quanh rồi lại nhìn bàn mặt tên này, hắn chỉ nghĩ ngay đến nụ cười ác ma của Đoạn Nghiêu!

Mộ Dương Khúc quét ánh mắt lãnh khốc về phía đám người đang đứng im không dám hó hé, “Sao còn chưa cút?”

“Dạ dạ dạ, chúng tôi cút ngay, cút ngay đây ạ!” Bọn chúng lập tức cúi đầu khom lưng chạy mò hôi rờng rờng, sau đó biến mất không chút dấu vết.

Luru Bùi Dương thấy vậy thì liền đứng dậy, gãi đầu cười cười giả bộ hồn nhiên, “A ha ha... Cảm, cảm ơn.”

Đám đàn ông kia là người của bọn họ, bọn họ nhìn cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra nên tất nhiên sẽ không nghi ngờ Luru Bùi Dương đứng nghe lén ngoài cửa, cơ mà cậu trai này có vẻ khá thú vị, lần đầu tiên có người dám gọi người đó là anh, thậm chí còn nhào tới ôm tay, xem ra cũng đáng để bọn họ trêu chọc mua vui một phen.

“Này, chỉ cảm ơn là xong hả?” Mộ Dương Khúc lạnh lùng nhìn Luru Bùi Dương.

Luru Bùi Dương lập tức kéo áo che cổ, tuy hắn đeo kính nhưng ai cũng nhận thấy ánh mắt cảnh giác của hắn, “Đừng hòng tôi lấy thân báo đáp!”

Luru Bùi Dương là một tên tự luyện cường, hắn soi gương suốt ngày suốt đêm, đã thế còn luôn cho rằng có đàn ông có ý đồ bất chính với hắn, mặc dù cảm giác của hắn thường rất chính xác. Từ nhỏ đến lớn, khí chất cực phẩm tiểu thụ trời sinh đã thu hút không ít tiểu công vây quanh hắn.

“Phụt!” Mộ Thanh Phong lại phun rượu lần nữa. Thăng bé này đứng là hài hước!

Mộ Dương Khúc trừng Luru Bùi Dương.

Một lát sau, thấy người mà hắn gọi là anh nhìn hắn cười híp mắt, Luru Bùi Dương mắt tự nhiên lù lại mấy bước, “Tội, tôi cần đi vệ sinh, đi trước đây, cảm ơn!”

Nói đoạn Luru Bùi Dương vọt ngay ra ngoài, để lại mấy người đàn ông hai mặt nhìn nhau, “Cứ thế thôi?” Thả đi dễ dàng vậy sao? Đây quả không phải là phong cách của Ngọc thiếu.

“Hắn sẽ quay lại ngay thôi.” Người đàn ông nhẹ nhàng nói, ánh mắt tàn bạo hoàn toàn tương phản với nụ cười trên môi.

Quả nhiên, chưa đến nửa phút sau, Lưu Bùi Dương đỏ bừng mặt chạy trở vào, mẹ nó, ai đó làm ơn nói cho hắn biết tại sao cả lý số đa cũng bị bỏ thuốc! Hơn nữa còn là thuốc cực mạnh, hắn chưa chạy tới cửa mà đã thấy mềm oặt cả người! Đám gay kia vẫn còn ở đó, hắn mà ngã xuống là sẽ bị làm thịt ngay, vì vậy đành phải quay lại đây, ít ra những người này sẽ không xuống tay với hắn! Đương nhiên đây không phải tại hắn không đủ hấp dẫn, mà là bọn họ vừa nhìn đã biết là trai thẳng!

“Chết tiệt! Làm ơn giúp tôi làm... Nhảm! Làm ơn gọi cho tôi một tên trai lơ trong sạch! Tôi có tiền!” Lưu Bùi Dương tức điên lên, hắn còn chưa gặp được cực phẩm công của đời mình mà đã phải mất lần đầu cho một tên trai lơ, mẹ kiếp kiếp kiếp kiếp!

++++

Hoa lan thơm ngát cắm trong chiếc bình đầu giường, vài giọt nước trong suốt đọng lại làm cánh hoa càng thêm mềm mại ướt át.

“Cám ơn cậu.” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn người đàn ông dịu dàng ôn nhuận.

Vì lo lắng cho an toàn của Mộc Như Lam, cộng thêm Mộc Như Lam không bị gì đáng ngại, Kha Xương Hoàng quyết định đưa cô về tỉnh dưỡng trong ngôi nhà kiểu nhật của Kha Thế Tinh và Akutsu Junko, dù sao nhà lớn mỗi ngày đều lục đục đầu đá như chiến trường, chỉ có ở đây là thích hợp tĩnh dưỡng.

Phòng ốc kiểu này rất tiện để dọn dẹp, không cần phải khuôn vác gì nhiều, chỉ cần quét tước sạch sẽ, sau đó trải chăn bông nệm ra, nếu không thì có giường Tatami, phòng không quá rộng nên không gây cảm giác trống vắng, ngược lại còn vô cùng thoải mái.

Kha Thế Tinh mang hoa tới, làm cả căn phòng sáng bừng sức sống.

Kha Thế Tinh ngồi quỳ trên chiếu tatami, đưa tay sờ trán cô, thấy cô không bị sốt vì nằm ở bên cạnh cả đêm thì mới thở phào, nhưng vẫn nhịn không được muốn trách mắng, “Lúc con còn nhỏ cậu đã biết con là một đứa chuyên gặp rắc rối, càng lớn lại càng nghiêm trọng.”

“Cậu nói vậy làm con đau lòng quá, con không có ý mà.” Mộc Như Lam sờ hai má, bắt đầu dĩ nhiên.

“Nếu là cố ý thì có lẽ còn đỡ.” Kha Thế Tinh đặt mấy cuốn sách mà hắn mang đến cho cô giải sầu lên bàn thấp, hắn hạ mi, che đi tia sáng lóe lên trong đôi mắt ôn hòa, nếu giả vờ yếu ớt thì chỉ cần nhân lực lợi hại một chút là sẽ phát hiện, trời sinh cô gái này luôn chân thật như vậy, tuy lúc nào cô ấy cũng mỉm cười nhưng không một ai nghĩ rằng đó là mặt nạ của cô, cô thực sự vui vẻ nên mới cười như vậy. Mà vẻ tốt đẹp lộ ra trong lúc vô tình, cũng chính là căn nguyên của mọi rắc rối.

Sinh vật hắc ám luôn hướng đến ánh sáng, hoặc là chiếm đoạt, hoặc là phá hủy.

Hắn vươn tay, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng gảy cánh hoa lan kiểu diễm thoát tục, sau hàng mi dài ẩn chứa tinh quang.

Mọi căn phòng đều quay ra hành lang nên Mộc Như Lam chỉ cần mở cửa là sẽ nhìn thấy sân vườn xanh ngắt và khu biệt thự Kha gia, ban đầu có bình phong ngăn cách trong ngoài nhưng sau đó đã bị Kha Thế Tinh dời vào góc, ánh mặt trời tràn ngập, guồng nước thanh nhã xoay, không gian yên tĩnh tựa ngôi đền trong núi sâu Nhật Bản, làm bình lặng tâm hồn mỗi người.

“Nơi này thật tuyệt.” Mộc Như Lam nghiêng đầu nhìn bên ngoài, khoe môi cong lên, “Nghe nói là do cậu thiết kế?” Từ mỗi góc từng mỗi bụi cây cho đến từng thanh gỗ, hình như đều do Kha Thế Tinh tự mình thiết kế.

“Đều là công lao của cháu.” Nếu không nhờ cô giúp mẹ con hắn dọn đến nơi riêng biệt này thì hắn cũng chẳng có cách gì.

Lúc này, Akutsu Junko bưng một cái bàn nhỏ tới, bên trên là một chén cháo cùng một ít sushi, Kha Thế Tinh đứng dậy nhận lấy, Akutsu Junko cười tủm tỉm, “Di nấu cho con ít cháo và sushi, con dùng thử xem có thích không?”

“Thức ăn dì làm, đương nhiên là con thích rồi.” Mộc Như Lam tỏ vẻ thèm ăn làm Akutsu Junko càng cười tươi hơn. Bà thật sự rất quý Mộc Như Lam, từ khi cô xuất hiện trong cuộc đời mẹ con bà, bà cảm thấy cuộc sống tuyệt vọng như được chiếu sáng, nhờ phúc của Mộc Như Lam mà bây giờ bọn họ mới có một cuộc sống vui vẻ thế này, cũng hầu như không còn phát bệnh thường xuyên như trước đây nữa.

Akutsu Junko bảo Kha Thế Tinh bưng bữa trưa đến phòng Mộc Như Lam rồi cùng dùng bữa tại đó, ba người quây quần ấm áp hơn ăn riêng rất nhiều.

Kha Thế Tinh im lặng ngồi ăn, nghe Akutsu Junko và Mộc Như Lam trò chuyện, nghe tiếng cười vui vẻ của Akutsu Junko, chậm rãi gấp thức ăn cho vào trong miệng, hắn rất cảm kích Mộc Như Lam, nhờ có cô, thân thể ốm yếu vì bị người Kha gia hành hạ của mẹ hắn mới không ngã quỵ, cặp mày sâu muộn dần dần dần ra, ngay cả nụ cười lâu ngày không thấy cũng xuất hiện nhiều hơn...

“Chuyện người đàn ông kia...” Akutsu Junko nhìn Mộc Như Lam, chần chờ nhắc đến, chuyện này Kha lão gia giấu rất kín đáo, bọn họ lúc trước không biết Mộc Như Lam năm nay đến sớm là vì chuyện yêu đương, hơn nữa còn là một giáo viên trung học không có tiền đồ, nghĩ đến đây, Akutsu Junko lo lắng thay cho Mộc Như Lam, dù thế nào cũng không có khả năng Kha Xương Hoàng chiều theo ý Mộc Như Lam.

“Khiêm Nhân ấy à?” Mộc Như Lam nuốt miếng cơm, chớp chớp mắt, thoát nhìn đối với đề tài này một chút cũng không cảm thấy miễn cưỡng, “Khiêm Nhân tốt lắm.”

Động tác Kha Thế Tinh dừng một chút, ban đầu muốn dứt miếng sushi vào miệng lại thôi để lại trên đĩa, cầm ly trà nóng bên cạnh uống.

“Đây không phải là trọng điểm vấn đề, mà là...” Akustu Junko còn muốn khuyên Mộc Như Lam, ít nhất để cho cô chuẩn bị tâm lý, những đứa trẻ nhà giàu không có quyền tự quyết định hôn nhân của mình, mà nếu không phục thì cuối cùng sẽ hối hận, thế nhưng nhìn đôi mắt trong veo của Mộc Như Lam, bà không thể nói ra lời.

Lúc này, tại biệt thự.

Sau khi Kha Xương Hoàng nổi con thịnh nộ vì Mộc Như Lam gặp bất trắc, tất cả mọi người đều đã biết nguyên nhân Mộc Như Lam đến Hồng Kông sớm, và tất cả đều cảm thấy hả hê.

“Cứ tưởng có chuyện gì mà năm nay đến sớm làm người khác khó chịu, không ngờ nguyên nhân lại là thế! Ha ha, đúng là mẹ nào con nấy, thông minh một đời hồ đồ nhất thời!” Kha Kim Lan đang được nghỉ học vì vụ án Ive gây ra ở trường, cô ta ngồi trên ghế sofa, trên mặt tràn đầy ý cười sung sướng, như thể cô ta đã nhìn thấy cuộc sống khổ sở đầy hối tiếc của Mộc Như Lam, chỉ nghĩ thôi là đã cảm thấy hả giận.

Kha Văn Nhu mới xuất viện hôm qua cũng ngồi bên cạnh, tuy không nói gì nhưng khoe môi cong lên cũng biểu hiện tâm trạng vui sướng.

“Ngu ngốc! Vui như thế làm gì?” Lý Tiểu Thanh cười nhạo nhìn Lâm Ngọc Nhan ngồi sofa đối diện, “Chuyện như vậy lão gia sẽ không để lộ ra ngoài đâu.” Mấy chuyện thế này ai chẳng muốn giấu trong nội bộ, vì danh tiếng của Mộc Như Lam, cũng vì danh tiếng của Kha gia, đã có Kha Uyển Tinh làm gương, Kha gia họ không muốn nghe thấy những câu chuyện cười như “cô con gái bảo bối chỉ biết yêu đương kẻ tầm thường”.

Lời nói của Lý Tiểu Thanh làm mọi người thu lại vẻ vui sướng trên mặt, thế nhưng vẫn có không ít người không biết ý của Kha lão gia.

“Chỉ sợ lần này Mộc Như Lam suýt chết khiến lão gia nhận ra tầm quan trọng của Mộc Như Lam trong lòng lão, rồi quyết định không chơi vòng vo nữa mà sẽ một dao giải quyết nhanh chóng!” Lý Tiểu Thanh nói, trong mắt xẹt qua tia lạnh ý. Mộc Như Lam quan trọng? Mẹ nó, một đứa cháu gái ngoại thì có gì quan trọng, nó họ Mộc chứ không phải họ Kha! Bà ta vất vả sinh cho lão một đứa con trai rồi còn nhịn nhục vào Kha gia dưới danh vọng lẽ, lão không thêm để ý thì thôi, nhưng còn Kha Thế Kiệt thì sao? Hợp đồng vốn định giao cho Kha Thế Kiệt mà nay lại vào tay Mộc Như Lam, hơn nữa còn mắng Kha Thế Kiệt vô dụng ngay trước mặt nhiều người! Chẳng lẽ lão muốn mẹ con bà ta không thể ngẩng mặt làm người hay sao?

Nghĩ đến đây, Lý Tiểu Thanh càng thêm căm ghét Mộc Như Lam, về phần Kha Xương Hoàng, qua nhiều năm như vậy, thói phục thù đã ngấm vào xương, bà ta nào dám có ý kiến với lão?

Hùng Lệ Lệ nghe vậy thì lập tức nóng ruột quay sang Lâm Ngọc Nhan, “Mẹ, buổi sáng lúc đến công ty gặp Thế Vinh con có nhìn thấy cha, nghe nói cha muốn mở tiệc tại gia, khách mời đều là những thiếu gia đã trưởng thành có thành tích xuất chúng!”

Đây là dấu hiệu muốn tuyên phò mã cho công chúa sao? Rõ ràng chính là như vậy!

Đúng thế, Kha Xương Hoàng muốn nhanh chóng giải quyết chuyện của Mộc Như Lam, đặc biệt tối hôm qua lão còn tới bệnh viện chăm Mộc Như Lam, lòng vô cùng lo lắng, vậy mà người đàn ông kia vừa gọi điện đến thì Mộc Như Lam lập tức không để ý đến lão nữa, làm cho Kha Xương Hoàng nghĩ ngay tới Kha Uyển Tinh, đứa con gái lão chu cấp đầy đủ mười mấy năm mà đã bỏ nhà ra đi chỉ vì một thằng đàn ông không ra gì!

Cho nên lão cũng không giấu chuyện Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân có gian, thậm chí mượn lời nói khó nghe của đám phụ nữ trong nhà để Mộc Như Lam biết lựa chọn của cô là sai lầm, bây giờ cô còn nhỏ tuổi, không thể nói đi là đi giống Kha Uyển Tinh năm đó, cho nên lão phải hành động thật nhanh, cho dù Mộc Như Lam hận lão, lão cũng còn thời gian khiến cô trở lại như trước.

“Hở? Có tác dụng gì chứ?” Kha Kim Lan bĩu môi khinh thường, “Đừng quên chuyện của mẹ cô ta. Hồi đó mẹ cô ta ngu xuẩn muốn đi theo một gã đàn ông vô dụng, nhất định cô ta cũng dễ tiện dơ bán hết như vậy, người đàn ông kia chắc cũng giống Mộc Chấn Dương, thật muốn gặp thử...”

“Im ngay.” Lâm Ngọc Nhan thấy Kha Xương Hoàng bất ngờ xuất hiện ở cửa, sợ tới mức vội vàng quát Kha Kim Lan, Kha Kim Lan bị bà nội quát thì giật mình, đang định hỏi tại sao, nào ngờ vừa quay đầu lại đã bị tát một cái.

Tất cả mọi người sững sốt, ngay cả Hùng Lệ Lệ cũng vội lui về ghế sofa, muốn cách xa Kha Xương Hoàng một chút.

Kha Xương Hoàng tay cầm quả trứng, khuôn mặt nghiêm nghị lãnh khốc, ánh mắt sắc bén đầy hung bạo nhìn về mặt khó tin của Kha Kim Lan. Kha Kim Lan từ nhỏ tới lớn chưa từng bị đánh mà bây giờ lại bất ngờ ăn tát nên hiển nhiên là không thể tin nổi, trước đây khi cô ta nói xấu Mộc Như Lam, luôn chỉ Lâm Ngọc Nhan bắt về phòng mắng riêng.

“Lam Lam là ai, còn các người là gì, các người tốt hơn hết nên tự hiểu rõ! Các người có thể đàm tiếu tên đàn ông kia, nhưng nếu dám đàm tiếu Lam Lam thì sẽ biết tay ta!” Kha Xương Hoàng uy hiếp, chiếc gậy trong tay đập mạnh xuống nền nhà làm cho mọi người run lên.

Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh cũng hiểu ẩn ý trong lời Kha Xương Hoàng nói, lão nói thế này là để cho bọn họ nói xấu người đàn ông kia với Mộc Như Lam, chứ không phải nói xấu Mộc Như Lam.

Bọn họ không cam lòng, so với người đàn ông chưa từng gặp mặt kia, bọn họ vẫn muốn bồi nhọ Mộc Như Lam hơn, nhưng lão gia đã nói, ai dám cãi lời? Bọn họ không có địa vị gì cả.

Đi theo Kha Xương Hoàng nhiều năm, hai người phụ nữ đã sớm biết Kha Xương Hoàng là người như thế nào, quả thực trong lòng lão bọn họ không có địa vị gì, nhiều nhất chỉ dám oán thầm trong lòng, nhưng Kha Kim Lan thì khác, cô ta chưa bao giờ chịu khổ, lại tự luôn cho mình là thiên kim đại tiểu

thư, lần đầu tiên nghe Kha Xương Hoàng nói vậy, cô ta làm sao nhịn được?

“Ông nội! Sao ông có thể thiên vị đến như thế?!” Kha Kim Lan ôm bên má bị đánh, đỏ mắt trừng Kha Xương Hoàng, “Rốt cuộc ông có nghe ai gọi ông là ông nội không? Rốt cuộc ai mới là cháu gái của ông? Mộc Như Lam cùng lắm chỉ là con gái của ả đàn bà đã bị đuổi ra khỏi nhà, dựa vào đâu mà cô ta được làm công chúa Kha gia? Ông lại còn đánh con vì cô ta... Chẳng lẽ cô ta không ti tiện sao? Không ti tiện mà lại muốn cặp kè với thầy giáo của mình à? Trông thì cao quý nhưng bản chất là kẻ ti tiện! Không biết đã lên giường với tên đàn ông kia bao nhiêu lần rồi!”

“Ngươi muốn chết hả!” Kha Xương Hoàng tức giận đến nổi giờ gây trên tay, hung hăng đánh xuống, “Dựa vào đâu? Dựa vào việc ngươi vĩnh viễn không bằng một ngón chân của con bé! Dựa vào việc tất cả các ngươi không ai có năng lực như con bé! Dựa vào việc con bé không bao giờ kính nể ta một cách giả tạo! Dựa vào việc mỗi tiếng ‘ông ngoại’ của con bé đều là thật lòng!”

Kha Kim Lan bị vụt một gậy mà không kịp né, những người khác im thin thít không dám lên tiếng, sợ Kha Xương Hoàng giận cá chém thớt.

Kha Kim Lan tính tình ương bướng, bị đánh mà vẫn nói xấu Mộc Như Lam chọc tức Kha Xương Hoàng, cô ta không tin Kha Xương Hoàng sẽ đánh chết mình, dù thế nào cô ta cũng là cháu gái lão!

=====

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: V54.1: Tình duyên (1)

Đại sảnh đang lúc đánh trống ầm ĩ thì quản gia Triệu Thúc mở cửa bước vào, thấy Kha Kim Lan bị đánh ngã ra đất mà vẫn lì lợm, trong mắt ông thoáng hiện vẻ ghét bỏ, ông đi đến bên cạnh Kha Xương Hoàng, nói khẽ, “Lão gia, thiệp mời đã được gửi hết. Đến giờ ngài ăn trưa và uống thuốc rồi.”

Kha Xương Hoàng bị cao huyết áp, tuy không nghiêm trọng lắm nhưng để thân thể khỏe mạnh lão vẫn uống thuốc theo lời bác sĩ, bây giờ bị Kha Kim Lan chọc tức thế này, phòng chừng huyết áp đã tăng lên không ít.

Kha Xương Hoàng dừng tay. Tưởng lão đã thỏa hiệp, Kha Kim Lan đắc ý nói khích, “Không đánh nữa hả? Có giỏi thì đánh chết tôi đi?” Thật ra cô ta bị đánh cũng đau lắm chứ, nhưng cô ta nghĩ rằng mình mà nhận lỗi thì sau này sẽ luôn thua kém Mộc Như Lam, vì vậy mới phải nén đau ra vẻ không hề hấn gì.

Lý Tiểu Thanh run rẩy khước miệng, thầm rửa đứng là đồ to gan liều mạng, Kha Xương Hoàng không đánh chết ngươi, nhưng lão sẽ khiến ngươi sống không bằng chết! Người đàn ông này tàn nhẫn đến mức nào, bà ta đã sớm hiểu rõ.

Kha Xương Hoàng lạnh lùng nhìn con bé không biết sợ chết, “Lão Triệu.”

“Vâng.” Triệu Thúc cúi đầu tiến lên một bước.

“Trẻ con nhà này càng ngày càng vô phép, ngươi sắp xếp đi, nếu tới trước bữa tiệc mà vẫn chưa học xong... Kha gia không nuôi lũ vô dụng.”

Lời này vừa nói ra, những kẻ đang bàng quan xem kịch lập tức loạn cả lên, ý của Kha Xương Hoàng là muốn đuổi họ ra khỏi Kha gia!

“Lão gia, Văn Nhu nó...” Lý Tiểu Thanh lo lắng lên tiếng, rõ ràng người bị đánh là Kha Kim Lan mà sao bây giờ lại liên lụy đến mấy đứa cháu của bà ta rồi?

“Sao? Bà cũng muốn đi học lại lễ nghi giáo dưỡng hả?” Kha Xương Hoàng lạnh lùng nhìn qua, Lý Tiểu Thanh sợ tới mức rụt người không dám hó hé.

Lâm Ngọc Nhan sáng suốt phớt lờ ánh mắt cầu cứu đầy kinh hoàng của Kha Kim Lan, bà ta thương Kha Kim Lan thật, nhưng nếu thương mà mất hết tất cả thì khỏi đi.

“Ông nội!” Kha Kim Lan phát hoảng, cô ta biết Kha Xương Hoàng sẽ không đánh chết mình nhưng lại không ngờ lão sẽ đuổi mình ra khỏi Kha gia, cô ta không muốn bị đuổi khỏi Kha gia đâu! Có Kha gia hậu thuẫn, cô ta là công chúa của giới thượng lưu, nhưng nếu không có Kha gia thì cô ta chẳng là cái thá gì cả!

“Đưa cơm trưa đến Noãn các đi.” Kha Xương Hoàng nói, Noãn các là chỉ ngôi nhà kiểu Nhật phía sau Kha gia nơi Akustu Junko và Kha Thế Tĩnh ở, lão muốn dùng bữa với Mộc Như Lam nên mới về đây vào giữa trưa.

“Vâng.” Triệu Thúc gật đầu lui xuống, Kha Xương Hoàng không thèm nhìn đám người phía sau thêm một lần nào nữa. Lão không bao giờ coi trọng nổi một lũ người mà mình chỉ cần tùy ý vài câu là đã có thể quyết định số mệnh của chúng. Rất một đám con cháu chỉ biết dựa dẫm vào Kha gia, vừa ăn hại lại vừa dễ đoán, lão liếc một cái là đã thấy rõ tương lai chúng nó, nhàm chán đến độ chẳng buồn để ý hay trông đợi gì ở chúng nó nữa.

Noãn các.

Vừa ăn cơm xong, Mộc Như Lam ngồi ngắm Kha Thế Tinh thưởng trà, cô nài nỉ quá nên hẳn đã phải mang cả bộ bàn trà sang phòng cô. Như thường lệ, bình hoa trên bàn cắm nhành lan, ấm trà tử sa cuộn cuộn khói. Mặc áo trắng thêu rồng bạc, Kha Thế Tinh ngồi quý trên đệm, tư thế tao nhã, hương trà sâu lắng, động tác của hắn đẹp đẽ như đang biểu diễn nghệ thuật, trông thích mắt vô cùng.

“Chỉ nhìn động tác của cậu là đã thấy trà này rất quý rồi.” Mộc Như Lam nhìn không được muốn cảm thán.

“Thế mà cháu lại không uống.” Kha Thế Tinh rót ra hai tách trà nhưng không đưa cho cô, hẳn nâng một tách lên ngửi nhẹ, làn nước xanh óng ánh, lá trà trôi bồng bênh, thoát nhìn dậy vị ngon.

“Cháu không muốn tình quá.” Mộc Như Lam mỉm cười nói, thật ra cô năn nỉ hẳn chuyển bộ dụng cụ pha trà đến đây chỉ là để thưởng thức tư thái mỹ nam pha trà chứ không có ý định tham gia, trà có thể làm tinh thần phấn chấn nhưng nếu uống nhiều quá thì sẽ khó ngủ.

Cửa phòng để mở nên từ xa Kha Xương Hoàng đã nhìn thấy cảnh bên trong, Mộc Như Lam tựa lưng vào đầu giường, Kha Thế Tinh pha trà ở cuối giường, khung cảnh ấy bình lặng và hài hòa biết bao, khác hẳn những ồn ào tranh cãi nơi đại sảnh.

Bị vây trong thế giới phồn hoa quyền thế đã lâu, Kha Xương Hoàng thấy tâm hồn dần trở nên ôn hòa, lão thở dài một hơi, từ từ chống gậy đi tới.

Akustu Junko nhìn thấy Kha Xương Hoàng thì biểu cảm vui vẻ liền cứng lại, bà nhu thuận cụp mí, cả nụ cười cũng rút rề đi nhiều, cất bước qua con đường đá cuội, bà đi đến bên cạnh Kha Xương Hoàng, “Lão gia.”

Kha Xương Hoàng nhú mày, lão đã kịp thấy nụ cười rức rờ của Akustu Junko, và cũng đã kịp thấy vẻ mặt bà thay đổi, trong lòng hơi mất vui nhưng lão vẫn im lặng, bước chân không mấy may dừng lại.

Akustu Junko mặc kimono theo sau Kha Xương Hoàng, bà nhẹ giọng hỏi, “Ngài dùng cơm chưa?”

“Chưa.” Kha Xương Hoàng theo bản năng nhìn về phía sau, những kí ức vụn vặt bỗng ùa về trong tâm trí, không biết từ khi nào đã có một cô gái xinh đẹp đơn thuần luôn len lút bám sau hắn, nhìn theo bóng lưng hắn bằng ánh mắt trìu mến mà đầy dè dặt, tuyệt không dám tiến thêm một bước...

“... Ngài muốn tôi làm một chút điểm tâm cho ngài không?” Akustu Junko chần chừ hỏi, từ rất lâu trước đây, bà đã học được cách khép kín chính mình, có điều mỗi khi nhìn thấy lão, bà vẫn bất giác muốn quan tâm, cũng không rõ đó là cổ chấp hay là yêu. Trong thời khắc khủng hoảng nhất, bà đã từng định đưa Kha Thế Tinh rời khỏi người đàn ông này, thế nhưng sự xuất hiện của Mộc Như Lam đã giữ bà ở lại.

“Không cần dùng kính ngữ, bà là người phụ nữ của tôi, không phải người hầu.” Kha Xương Hoàng hiếm khi có dịp ở cạnh Akustu Junko, hai bà vợ lẽ kia sợ Akustu Junko trẻ trung xinh đẹp sẽ được sủng ái nên hoàn toàn không cho bà cơ hội ở cạnh Kha Xương Hoàng, bây giờ khó lắm mới được gần nhau mà lại nghe Akustu Junko gọi mình bằng “ngài”, Kha Xương Hoàng thấy rất không thoải mái.

Akustu Junko giật mình, bà hạ mí mắt ngăn đi sự chua xót, không nói gì thêm nữa.

Kha Xương Hoàng thấy thật sâu não, chân mày lão nhú lại trên khuôn mặt lãnh khốc, ánh mắt hung bạo nay càng sắc bén hơn vì nỗi buồn bực trong lòng, “Đi làm chút thức ăn đi.”

Cảm xúc này đã không xuất hiện từ lâu lắm rồi, dường như mỗi khi ở cạnh Akustu Junko là lão lại không thể lạnh lùng bình tĩnh, thế nên lão mới cố ý xa lánh để rồi dẫn đến tình trạng hôm nay. Lão cứ tưởng thứ cảm xúc khó lý giải ấy đã biến mất rồi, nào ngờ bây giờ nó lại dâng trào một lần nữa, thật buồn bực, thật khó kiểm soát, lão ghét những gì nằm ngoài tầm kiểm soát, cái tính cách lãnh khốc này đã khiến lão mất đi rất nhiều thứ, nhưng cũng nhờ nó mà lão mới có thể giữ để chế Kha gia đứng vững giữa trời đất.

“Vâng.” Akustu Junko gật đầu rồi rẽ vào một con đường đá cuội khác để đi vào bếp chuẩn bị thức ăn.

Kha Xương Hoàng nhìn bóng dáng người phụ nữ dịu dàng dần đi xa, không biết có phải vì nắng quá gắt hay không, lão bỗng có chút bần thần.

Lúc này Mộc Như Lam và Kha Thế Tinh cũng đã trông thấy Kha Xương Hoàng, Kha Thế Tinh đứng dậy tiếp đón, Mộc Như Lam cười tủm tỉm nhìn ông lão ngồi quý trên chiếu tatami, mái tóc đã bạc nhưng thân hình vẫn cường tráng, “Ông ngoại, có phải ông nhận ra di Akustu Junko rất đẹp không?”

Kha Xương Hoàng trừng mắt, “Di cái gì? Rối loạn bối phận!”

Kha Thế Tinh dừng lại động tác rửa tách trà. Mộc Như Lam hơi kinh ngạc nhưng không biểu hiện ra ngoài, thay vào đó cô chỉ cười, “Ông muốn con gọi ‘bà ngoại’ à?”

Kha Xương Hoàng không trả lời, tức là ngầm thừa nhận.

Kha Thế Tinh hạ mí mắt, im lặng cầm kẹp trắng tách trà, đôi mắt ôn nhuận ẩn chứa vẻ mỉa mai, bà ngoại? Hẳn nhớ rõ Kha Xương Hoàng từng nói: người đáng để Mộc Như Lam gọi là bà ngoại chỉ có bà vợ cả đã chết của lão mà thôi, ba kẻ còn lại cùng lắm chỉ là phụ nữ lão từng ngủ. Vậy mà bây giờ lại muốn Mộc Như Lam gọi mẹ hắn là bà ngoại? A...

Mộc Như Lam nhìn Kha Thế Tinh, mỉm cười không nói.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Thúc dẫn người hầu bưng bữa trưa thịnh soạn tới, cùng lúc đó Akustu Junko cũng mang đồ ăn lên, bà đứng trước cửa phòng Mộc Như Lam, tay bưng chiếc khay đựng những món ăn đơn giản mà bà đã hết lòng chuẩn bị. Akustu Junko đối mặt với đám Triệu Thúc, hai bên nhìn nhau khó xử.

Akustu Junko cúi đầu, yên lặng xoay người định rời đi, nào ngờ, “Bà muốn tôi đối chết hả? Định bưng đồ ăn của tôi đi đâu?”

Akustu Junko dừng chân, từ từ quay lưng lại. Phía đối diện, Triệu Thúc ngẩng đầu liếc nhanh Akustu Junko một cái như đang nhìn một phi tử được tái sùng ái, sau đó liền dẫn người hầu mang thức ăn đi.

Mộc Như Lam lặng lẽ nhìn cảnh tượng này, nếu quay về ba mươi năm trước, ông lão vẫn là một thanh niên, bà lão vẫn là một cô gái, tình cảm dây dưa mập mờ, người thì lặng lẽ hy sinh vì yêu thương, người thì lạnh lùng cự tuyệt vì quyền thế, một cuộc tình nhà giàu ngược tâm. Hồng trần cuộn cuộn, chớp mắt đã là ngàn năm, chuyện tình yêu, không phải người trong cuộc thì không có tư cách bình luận.

Kha Thế Tĩnh nhìn Akustu Junko ngồi quỳ đối diện với Kha Xương Hoàng, yên lặng giúp lão gấp thức ăn, hẩn siết chặt tách trà, hạ mí mắt che đi tâm tình, tóc mái rũ xuống một bóng ma.

Có lẽ là lần đầu tiên đặt chân đến Noãn các nên đã bị sự yên tĩnh nơi đây cuốn hút, Kha Xương Hoàng ăn trưa xong cũng không lập tức về biệt thự hay đi công ty ngay, lão ngồi uống trà trong phòng của Mộc Như Lam, nói chuyện với Mộc Như Lam một lát, sau đó mới hỏi đến việc ký hợp đồng, hôm nay đã là hạn cuối.

“Thế nào?”

“Không giải quyết được.” Mộc Như Lam nhìn Kha Xương Hoàng bắt đầu đi. Quả nhiên là không được, kiếp trước cô không hề tiếp xúc với chuyện kinh doanh, ngành học đại học cũng không chuyên về tài chính, kiếp này thì lại vùi đầu vào sách giáo khoa và kiến thức y học, cô không phải thiên tài, vì vậy dù đã được trùng sinh, cô vẫn không thể bỗng dưng trở thành kỳ tài thương trường được.

“Đã có hết sức?” Kha Xương Hoàng nhấp một ngụm trà, hỏi.

“Vâng.” Mộc Như Lam gật đầu, cái gì nên nói cô đã nói hết rồi, tình lý đủ cả, ngặt nỗi đối phương là người từng trải trên thương trường, mà mới như cô làm sao đấu lại được? Chẳng lẽ bắt cô dùng cách bạo lực biến thái để bắt người ta lại uy hiếp à?

“Hừ, năm mươi điểm.” Kha Xương Hoàng đột nhiên dẫn mạnh tách trà xuống bàn.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Kha Xương Hoàng, ý lão là...

“Tên đàn ông kia chỉ đáng năm mươi điểm!” Kha Xương Hoàng lạnh lùng nói, “Sáng nay hợp đồng đã được đưa đến công ty. Hừ, làm việc mà lại để tình cảm trai gái xen vào, không đủ bình tĩnh quyết đoán, ta không hài lòng.”

Lần này thì Mộc Như Lam đã hiểu, ông ngoại đang nói đến Đồng Kỳ? Đồng Kỳ đã ký hợp đồng rồi sao? Nhìn Kha lão gia xem, người ta ký cũng bực mà không ký cũng bực, đúng là thích bất bẻ.

Mộc Như Lam lắc đầu bật cười, không để ý đến lão nữa, cô cầm lấy một quyển sách rồi ngồi trong chăn thông thả đọc, dù sao đây cũng không phải chuyện của cô, thương trường này nọ không hợp với cô chút nào.

Kha Xương Hoàng thấy Mộc Như Lam phớt lờ mình thì khịt mũi hừ hừ. Từ khi sinh ra đến nay, ngoài tên từ địch Hoắc Quan ra, Mộc Như Lam là người duy nhất dám làm càn với lão, ấy thế mà lão lại thích con bé như vậy, so với lũ giả tạo băng mặt không băng lòng kia, Mộc Như Lam tốt hơn nhiều lắm.

“Mời dùng.” Chất giọng nhu thuận như gió xuân vang lên, chiếc tách trắng chứa nước trà xanh được đặt trước mặt lão.

Kha Xương Hoàng dời tầm mắt sang Kha Thế Tĩnh, đứa con út của lão đang mặc một chiếc Tôn Trung Sơn màu trắng, tầm tuổi hán rất hiếm người mặc loại áo này, thường chỉ có một số nhân sĩ lớn tuổi mới thích mặc. Khoác lên chiếc áo Tôn Trung Sơn, Kha Thế Tĩnh trông thật thanh nhân không bon chen vị kỷ, thế nhưng... Kha Xương Hoàng nhìn hoa văn bạc hình rồng chìm giữa nền áo trắng, đôi mắt híp nhẹ, lão đặt tách trà vừa cầm lên xuống.

“Thế Tĩnh.”

“Dạ.” Người đàn ông đang pha trà ngẩng đầu lên, tóc đen hơi dài gọn gàng không chút bết bát.

“Ngày mai đến công ty đi, đã đến lúc con tiếp xúc việc làm ăn trong nhà rồi.” Kê ngồi cao như Kha Xương Hoàng khi nói chuyện luôn mang thái độ lạnh lùng cường thế, nghe như lão không phải đang thảo luận mà là đang ra lệnh cho người.

Mộc Như Lam dời mắt khỏi cuốn sách, nhìn về phía hai cha con nọ.

“Xin lỗi, cha.” Kha Thế Tĩnh đưa tay mon trón đóa hoa lan mềm mại, “Con không có hứng thú với chuyện kinh doanh. Con nghĩ con đã nói điều này với cha từ trước rồi.”

Năm hán mười bảy tuổi Kha Xương Hoàng đã từng một lần chú ý đến hán, có điều hán luôn tỏ ra không hứng thú với thương trường và cũng không cần được lão chú ý nên Kha Xương Hoàng đành bỏ qua. Cứ thấy Kha Thế Tĩnh là lão lại nghĩ đến Akutsu Junko, điều này làm lão không tập trung nổi, vì

vậy lão mới phải bỏ qua đứa con trai này, dù sao Kha gia cũng rất giàu, dư sức nuôi được vài người ngồi không.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: V54.2: Tình duyệt (2)

Editor: MDL, Ân

“Vậy chứ con hứng thú với cái gì? Đừng nói với ta là hoa lan.” Kha Xương Hoàng khẽ nheo mắt, mắt ung sắc bén mang theo lệ khí làm người ta không thể lẩn tránh, lão là đệ nhất kiều hùng, chẳng dễ gì mà qua mặt được lão, kể cả khi Kha Thế Tinh tâm cơ thâm sâu thì cũng chưa chắc sẽ hoàn toàn tránh được mắt lão. Không phải ai cũng có thể mặc áo thêu rồng, kể cả trong xã hội hiện đại ngày nay. Mà rồng có ý nghĩa là gì, hầu như tất cả mọi người đều hiểu.

Kha Thế Tinh khẽ hạ mí mắt, “Con chỉ muốn mẹ có một cuộc sống bình an.”

Sống lưng Kha Xương Hoàng thoáng chốc cứng đờ, ánh mắt lão lạnh đi. Lão đứng dậy, lạnh lùng nói với Kha Thế Tinh, “Theo ta lại đây!”

Kha Thế Tinh hồ hững đứng dậy đi theo Kha Xương Hoàng đến biệt thự phía trước, hình bóng trong sạch không nhiễm bụi trần nhòe đi trong làn nắng.

Mộc Như Lam nhìn bóng dáng hai người dần xa, tầm mắt quay trở lại cuốn sách trên tay, cô nhếch môi cười, chăm chú đọc câu chuyện cổ trong sách, hoàn toàn tách mình khỏi những tranh đoạt ngoài kia.

++++

Nước Mỹ. Bang California.

Bệnh viện tâm thần Coen.

Về mặt đầy lo lắng, Schmidt gấp gấp đi theo Mặc Khiêm Nhân từ tầng một lên tầng ba, rồi lại từ tầng ba xuống tầng hai nhà giam dưới lòng đất, cuối cùng là vào văn phòng.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng đi thẳng trước, tuyệt không hề để tâm đến cái đuôi phía sau.

Trong văn phòng, sắc mặt Joey cũng không được tốt lắm.

“Amon... Anh mới về chưa được bao lâu mà đã muốn đi, cấp trên sẽ không đồng ý...” Schmidt nhắc lại lần thứ n, “Bây giờ anh có ra sân bay thì cũng sẽ bị chặn lại thôi.”

Mặc Khiêm Nhân là một tài sản phi vật chất hết sức quan trọng của nước Mỹ, nếu nói các phạm nhân nhốt trong bệnh viện tâm thần Coen quan trọng thì Mặc Khiêm Nhân còn quan trọng hơn bọn chúng gấp bội. Hơn nữa Mặc Khiêm Nhân không muốn nhập quốc tịch Mỹ, đối với chính phủ Mỹ mà nói, năng lực và thân phận của hắn vô cùng nhạy cảm, chỉ sợ hở ra là hắn sẽ một đi không trở lại. Lần trước Mặc Khiêm Nhân về nước vài tháng, bọn họ sốt ruột gục mấy lần hắn mới chịu trở lại Mỹ, trở lại Mỹ rồi, ông tướng này làm chưa được bao lâu thì đã đòi về, đã thế còn về gấp mà không nói tiếng nào, hắn cố tình kích thích thần kinh bọn họ đấy à?

“Rầm!” Tập tài liệu mới được cầm lên bị đập trở lại mặt bàn, Schmidt sợ tới nỗi trái tim nhỏ bé run lên, thiếu điều không dám nhìn thẳng vào Mặc Khiêm Nhân, thế nhưng cấp trên đã ra lệnh, hắn không thể không thi hành, trong lòng hắn uất ức, chỉ vì hắn quen biết Mặc Khiêm Nhân mấy năm mà bọn họ nở bất hắn ra đứng mũi chịu sào.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Schmidt đáng ghét một hồi rồi cầm điện thoại định gọi cho tổng cục FBI nhưng Schmidt lại ngăn cản ngay tức khắc. Bị ánh mắt lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân ghim lên người, Schmidt chỉ muốn quỳ xuống luôn, cấp trên không muốn trực tiếp đầu khẩu làm Mặc Khiêm Nhân phản cảm nên mới điều hắn tới đây, nếu Mặc Khiêm Nhân gọi điện qua đó thì chẳng phải đồng nghĩa với việc hắn không hoàn thành nhiệm vụ sao?

“Lão đại, ít nhất anh phải nói rõ ràng lý do đi Trung Quốc chứ, anh là viện trưởng, sao có thể tùy tiện rời cương vị công tác như vậy được?” Thấy Schmidt bị chèn ép đau khổ như vậy, Joey quyết định mở miệng, hai người cùng hợp sức đối phó với Mặc Khiêm Nhân.

“Tôi nghĩ tôi đã nói lý do rồi.” Mặc Khiêm Nhân ném điện thoại xuống, giọng điệu bình tĩnh, thái độ lạnh nhạt mạc, thoạt nhìn chẳng khác ngày thường là bao, nhưng thấy hắn làm vậy là đã biết hắn bức bối tới mức nào.

“Lý do truy bắt Ive ấy hả? Rồi cả lý do người yêu anh gặp nạn nữa? Ôi Chúa ơi, còn khuya cấp trên mới tin tôi!” Joey bày ra vẻ mặt “bớt giỡn đi lão đại à”, ai mà tin một Amon quanh năm suốt tháng ở lì trong ngục giam, phụ nữ dâng tới tận cửa cũng không thèm liếc một cái mà lại có người yêu chỉ trong một lần về nước? Không phải trước kia hắn chưa từng về nước, nhưng mà lần này hắn làm bất ngờ quá, bọn họ không có thời gian đi xác minh thật giả.

Trước đây khi đồng ý hợp tác phá án với FBI, Mặc Khiêm Nhân đã đặt ra điều kiện cấm bọn họ thực hiện những hành vi thiếu tin tưởng như điều tra, giám thị hần, bằng không một khi đã phát hiện, hần sẽ chấm dứt mọi quan hệ hợp tác.

Cho nên bọn họ hoàn toàn mù tịt về những chuyện xảy ra khi Mặc Khiêm Nhân về nước, làm sao mà dám để Mặc Khiêm Nhân rời đi như vậy được?

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn Joey và Schmidt, đến khi cả hai bắt đầu cảm thấy chột dạ, hần mới chậm rãi lên tiếng, “Bọn họ đưa ra điều kiện gì?”

Làm việc cho chính phủ có chỗ dở là bị gò bó tay chân, bất cứ khi nào chính phủ cũng có thể giữ lại hộ chiếu của người, người đừng mong đi đâu được. Đặc biệt là tại địa bàn nhà nước tư bản đa nghi trời sinh, họ bảo vệ tài sản tư hữu nghiêm ngặt hơn bất cứ nhà nước nào, và rõ ràng là họ đã xem Mặc Khiêm Nhân thành tài sản tư hữu.

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên, cắt ngang bầu không khí đang dần đông lạnh trong phòng. Buộc tóc đuôi ngựa, mặc tây trang sọc dọc màu xám, Emilyn cầm giấy tờ xuất hiện nơi ngưỡng cửa, cô ta nhìn Mặc Khiêm Nhân nói, “Xin lỗi vì đã làm phiền, viện trưởng Amon, nếu anh thật sự muốn đi Trung Quốc gấp như thế thì xin hãy ký vào bản thỏa thuận giữ bí mật này.”

++++

Tiết trời thật sáng sủa dù gió lạnh vẫn quất từng đợt đau nhói.

Có lẽ là vì đám con cháu hay sinh sự đã bị đưa đi học lễ nghi quý tộc nên hai ngày nay Kha gia yên tĩnh khác thường, tiết âm lịch cũng càng ngày càng gần.

Mộc Như Lam ăn ngủ thoải mái ở Noãn các mà chẳng mảy may biết rằng ông ngoại cô đang phân phó Triệu Thúc chuẩn bị “tiệc làm thân” cho cô, đồ ngon rượu quý đều đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ đến đêm là khách sẽ tới.

Tại khu Loan Từ cách khu Cừu Long không xa lắm.

Trên tầng ba ngôi biệt thự hoa lệ, tiếng rên rỉ khàn khàn quanh quẩn giữa phòng ngủ xa hoa, hai thân thể giao triền vào nhau, không phải một nam một nữ, mà là một người đàn ông, một cậu thiếu niên.

Ngoài trời lạnh buốt mà trong phòng lại nóng đến cực hạn, cứ như có thể nhìn thấy hơi nước nóng bốc ra từ hai cơ thể kia.

“Khốn... Khốn nạn... A...” Thiếu niên khàn giọng định chửi nhưng người đàn ông kia lại dùng sức khiến hần phải thở hổn hển, căn bản không thể nói tròn câu.

Tình trạng này không biết đã kéo dài bao lâu, thân hình gầy yếu của thiếu niên bị đối thành đủ tư thế, làn da trắng nõn nay đầy rẫy dấu đỏ ái muội, cả căn phòng ngập trong hương vị tình dục.

Lưu Bùi Dương thậm chí không biết đã trôi qua bao lâu, đầu óc hần hỗn loạn, hần chỉ nhớ mình bị trúng thuốc, nhờ người ta kêu một con vịt*, sau đó lên giường luôn, nhưng con vịt này quả thực chính là cảm thú! Kim chủ hần đây chưa nói phải làm mấy lần, thế là y làm liên tục không ngừng! Có thể hần là một cực phẩm tiểu thụ xinh đẹp như hoa, nhưng nếu hần chưa cho phép thì y chỉ có thể liếm ngón chân của hần thôi, có hiểu không hả!

*Con vịt: từ lóng chỉ trai bao.

Đã mấy lần rồi? Lưu Bùi Dương cũng không biết, lúc ngắt đi hần không có cảm giác gì nhưng khi tỉnh lại thì trong người vẫn còn vật đó, chỉ khác là động đẩy hay không động đẩy mà thôi.

Bỗng nhiên, thân hình kẻ phía trên chợt khựng lại, lửa dục lại lần nữa cháy đến niêm mạc của hần, trước lúc ngắt xiu, Lưu Bùi Dương nhịn không được nặc một câu, “Mẹ nó, ta không trả tiền...” Tuy rằng hần cũng thấy thích, nhưng thích quá hóa khó chịu!

“Ha ha ha...” Một tiếng cười trầm dịu dàng truyền vào tai, ôm lấy vòng eo thon gọn của Lưu Bùi Dương, y nằm đè trên lưng hần, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua bụng, hướng lên trên, rồi dừng lại nơi khuôn ngực, “Thân thể tuyệt vời, khiến ta không muốn dừng lại...” Chất giọng dịu dàng, ngữ điệu ôn nhu, nụ cười ấm áp, thế nhưng sự tàn bạo trong đôi mắt đã phá vỡ lớp mặt nạ của y, làm toát lên vẻ nguy hiểm tột cùng.

Đứng đợi ở ngoài đã lâu, Mộ Dương Khúc tưởng đâu bên trong rốt cuộc cũng ngừng chiến rồi, nào ngờ tiếng thở hồng hộc lại tiếp tục vang lên làm sắc mặt hần lạnh đi.

Mộ Thanh Phong đứng tựa vào lan can, miệng cười tủm tỉm, “Xem ra Ngọc thiếu muốn xả hết dục vọng tích tụ mấy năm qua đây mà. Ba ngày nay, ngoại trừ ăn uống ra thì hần toàn lăn lên giường với tiểu quý kia.”

“Họa thủy!” Mộ Dương Khúc lãnh khốc phun ra một từ.

“Ủầy, không sai, người ta hay nói hồng nhan họa thủy, tôi thấy lam nhan cũng họa thủy đấy chứ. Nhiều năm qua không có đứa con gái nào câu nổi Ngọc thiếu, vậy mà tên tiểu quý kia nhaoáng cái đã câu được, đã thế còn đại chiến ba ngày liên tục, chắc chắn...” Mộ Thanh Phong cười châm chọc, ánh mắt lạnh tanh không có chút hơi ấm.

“Hừ.” Mộ Dương Khúc hừ một tiếng khinh bỉ, “Ngọc thiếu từng nói, muốn làm nên đại sự, cả chí thân cũng giết!” Một người mà đến cả người thân nhất cũng xuống tay được, lẽ nào lại chùn bước chỉ vì một thằng oắt con sao? Bớt giỡn đi, nếu thật sự có ngày như vậy thì hần ta nhay lâu ngay lập tức!

“Phải... Muốn làm nên đại sự, cả chí thân cũng giết.” Mộ Thanh Phong mỉm cười thì thầm, ánh mắt nhìn ra xa xăm.

Không biết đã qua bao lâu, cánh cửa đóng kín ba ngày cuối cùng cũng mở ra, người đàn ông xuất hiện như một chàng hoàng tử, y mặc một bộ tây trang màu trắng, nụ cười dịu dàng in trên khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt ẩn chứa một cảm xúc thỏa mãn khó nhận ra, trong mắt Mộ Thanh Phong và Mộ Dương Khúc, y chẳng khác gì một con sư tử đã ăn no đến mức tạm thời không còn hứng thú với chú linh dương trước mặt nữa.

“Khi nào thì bữa tiệc của Kha gia bắt đầu?” Ngọc thiếu đóng cửa phòng lại, dẫn đầu đi xuống lầu.

“Bây rưỡi thôi.” Mộ Thanh Phong theo sau.

“Cần dẫn theo bao nhiêu đứa?” Mộ Dương Khúc đi phía bên kia hồi, đôi mắt lạnh khốc mang theo vẻ hung hăng.

“Phi... Ngó à, cậu tưởng chúng ta đi đánh trận sống mái với Kha lão đầu chắc?” Mộ Thanh Phong bị Mộ Dương Khúc làm tức cười.

Mộ Dương Khúc ném cho hắn một cái nhìn mỉa mai, “Tôi không cho rằng lão sẽ hoan nghênh vị khách không mời mà đến, chưa kể vị khách này còn là kẻ thù mà mới mấy ngày trước định bắt cóc đứa cháu cưng của lão.”

“Bắt cóc?” Tự rót cho mình một ly nước, Ngọc thiếu nghe vậy thì cười bí hiểm, “Chúng ta bảo Thanh Hồ đi bắt cóc hồi nào? Thanh Hồ đi bắt cóc hồi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: V54.3: Tình duyệt (3)

“Phải đó, sao A Khúc kờ nghe mãi không hiểu vậy, Thanh Hồ không những không bắt cóc mà trái lại còn hy sinh tính mạng để cứu Mộc Như Lam khỏi biến thái nữa cơ. Là đầu lĩnh của Âm Long, chúng ta đi thăm cô bé mà huynh đệ chúng ta đã liều mình cứu sống cũng là lẽ hiển nhiên mà?” Mộ Thanh Phong cười tủm tỉm.

Mộ Dương Khúc nhìn Ngọc thiếu và Mộ Thanh Phong, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, kẻ thích cười toàn lũ người nham hiểm...

“Đi thôi.” Ngọc thiếu đặt ly nước xuống, “Chúng ta cùng đi xem... đối thủ trong tương lai rốt cuộc là ai.”

Khi Kha Xương Hoàng còn ở thời hoàng kim, lớp người mới của Âm Long như bọn họ thứ nhất là không có khả năng, thứ hai là không có hứng thú với việc ganh đua ai cao ai thấp. Đầu với một lão già như vậy, vừa không có lợi thế lại vừa tỏ ra mình bất kính, thế hệ nào ra thế hệ nấy. Mà thứ làm người ta khó hiểu là, rốt cuộc Kha Xương Hoàng sẽ trao Kha gia cho ai trong mấy đứa con trai, hay thậm chí cả đứa cháu ngoại. Rất nhiều người cho rằng Kha Xương Hoàng sẽ không đời nào trao giang sơn cho một đứa cháu ngoại, sau cùng, đứa cháu gái ấy cũng không phải họ Kha, nhưng Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt thì lại chẳng có tài cán gì đặc biệt, cho nên vẫn chưa thể khẳng định.

Kha gia xưa nay ít khi mở tiệc, nhất là tiệc ở dinh thự Kha gia, mà bữa tiệc lần này, khách mời đa phần đều là những nhân vật nổi tiếng, rất có khả năng bọn họ sẽ tuyên bố người thừa kế trong bữa tiệc này.

Đi thăm thú địa bàn của Kha lão đầu một chút, tiện thể nhìn xem cô cháu ngoại được Kha lão đầu nâng niu có gì ghê gớm, phải tìm hiểu đối thủ trong tương lai thật kỹ, biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng. Y vô cùng tò mò, rốt cuộc là ai bên Kha gia đã dễ dàng tiêu diệt phân bộ của Âm Long như vậy, mà nếu cuối cùng xác định được người ra tay không phải là Kha gia, vậy thì...

Y sẽ đau lòng lắm.

Bởi vì...

Y không muốn giết chết đứa em trai duy nhất đâu.

Cửa chính chậm rãi khép lại, căn biệt thự chìm vào tĩnh lặng.

Tại tầng ba, trong phòng ngủ của Ngọc thiếu, thiếu niên đã được tắm rửa nằm trên chiếc giường cũng vừa được thay ga, mệt mỏi đi vào giấc ngủ, lông mi hắn vừa dày vừa cong tựa như hai chiếc quạt, khuôn mặt hơi tái đi vì trận mưa rào càng làm nổi bật cánh môi đỏ tươi động lòng người, đây là một thiếu niên hết sức xinh đẹp, diện mạo nghiêng về hướng âm nhu, tuy hơi cuồng bản thân hơi thích chưng diện, tuy tự biết mình gay – hơn nữa còn là thụ, nhưng khuôn mặt hắn vẫn có nét phóng khoáng đặc trưng của nam giới, hắn trở mình, miệng không quên mắng mấy câu “Khốn nạn” “Không trả tiền”.

Vài giờ sau, bầu trời dần dần bị bóng tối bao phủ, chút đồ ăn trên kia đủ cho hắn lúc mây mưa căn bản không đủ để hắn chống đối, Lưu Bùi Dương đau lưng mệt mỏi, bị đối chịu không nổi phải tỉnh lại.

“Mẹ nó, đồ ác độc, ta nói không trả tiền là để ta chết đói luôn hả?” Luru Bùi Dương nhìn trần nhà tối mù, sau khi nhận thức được tình hình hiện tại, hắn lập tức mở miệng chửi thề. Hắn quay người định bật công tắc cạnh đầu giường, nào ngờ lại bị giật ngã ra sau, tuy đã được bôi thuốc nhưng vẫn rất đau a!

Lại rửa con vịt kia đoạn tử tuyệt tôn, Luru Bùi Dương từ từ bò dậy, nửa chừng thấy ngờ ngợ, hắn lật chăn bông lên, nhất thời giận dữ chửi, “Đậu má!”

Tay trái của hắn đã bị còng vào thanh gỗ đầu giường.

Cái quái gì thế này? Luru Bùi Dương kinh ngạc giật giật tay, chiếc còng va vào thanh chắn phát ra tiếng lạch cạch, định chơi trò cầm tù đây à? Mẹ, tuy tiêu mỹ thụ hắn đây lúc cấp bách không thể không lên giường với con vịt kia, nhưng con vịt kia đáng lẽ phải quỳ xuống liếm chân hắn chứ không phải giam hắn trong phòng để ngày đêm hành hạ! Sao mà ác thế! Còng tay hắn lại, lỡ hắn muốn đi tiêu đi tiểu thì sao? Muốn hắn giải quyết ngay trên giường hả?! Ác vừa thôi chứ! Thử vô nhân đạo! Tuyệt đối không trả tiền! Một cắc cũng không trả!

Chửi đã đời rồi, Luru Bùi Dương mới phát hiện trên bàn đầu giường có đặt bánh bao và sữa, hắn lập tức tháo khuyên tai xuống, điều luyện mở khóa còng tay, cầm lấy thức ăn nhai ngấu nghiến.

Đến khi đã ăn hết bánh bao, uống hết hai hộp sữa, Luru Bùi Dương mới thấy dạ dày thoải mái hơn, hắn khóa thân đứng dậy đi quanh một vòng nhưng không thấy quần áo và giày của mình đâu, chuyện này không quan trọng lắm, trong tủ vẫn còn nhiều quần áo đàn ông dù hơi rộng một tí, nhưng vấn đề là, điện thoại của hắn đâu? Chi phiếu đâu? Hộ chiếu đâu? Đờ mờ đờ mờ đờ mờ!

Đoạn Nghiêu ơi là Đoạn Nghiêu, rốt cuộc cậu bảo tớ đến Hồng Kông làm chi? Tìm vịt để khai trai à?!

Luru Bùi Dương vò đầu bứt tai, cảm thấy có lẽ mình đã gặp phải một con vịt có ý đồ đen tối, hắn đã quên mất con vịt đó trông thế nào rồi, nhưng dù sao cũng không thể ngồi đây chờ bị xẻ thịt được, Luru Bùi Dương vớ đại một bộ quần áo trong tủ, lạng lẽ bước xuống lầu, toàn biệt thự vắng tanh, hắn cũng chẳng buồn thắc mắc sao một con vịt lại có thể sống trong một ngôi biệt thự xa xỉ như thế này, nghe nói làm vịt kiếm được nhiều tiền hơn cả làm gái.

Phát hiện trên bàn có một chiếc điện thoại còn dùng được, Luru Bùi Dương lập tức lục lại những số điện thoại trong đầu, chợt nhớ ra một chuyện, đôi mắt phượng xinh đẹp sáng lên, sao hắn lại quên mất nhỉ? Nơi đây là Hồng Kông! Nữ thần của hắn chẳng phải đang ở Hồng Kông sao? Mẹ nó! Được cứu rồi! Tìm được nữ thần, kiểu gì cũng tóm được con vịt kia để lấy lại chi phiếu và điện thoại!

++++

Mộc Như Lam hơi ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Luru Bùi Dương, Luru Bùi Dương cũng là con ông cháu cha, bố hắn là một quan chức ở thủ đô, mẹ từng là một nhà ca kịch có tiếng, bên ngoại cũng toàn người trong quan trường, ai nhìn cũng biết Luru Bùi Dương hoàn toàn kế thừa nhan sắc của mẹ nên nhà ngoại rất cưng hắn, cơ hồ từ nhỏ đến lớn muốn gì được nấy.

Mộc Như Lam khá thân với Luru Bùi Dương nên cũng không hỏi nhiều mà đưa luôn địa chỉ, từ Cửu Long đến Loạn Tử không mất bao nhiêu thời gian, cứ để hắn gọi xe taxi đến đây, khi đó cô sẽ đi đón hắn và giúp hắn trả tiền xe.

Mộc Như Lam vừa cúp máy thì Akutsu Junko cầm lễ phục đi tới, “Lam Lam, có hai bộ vừa được đưa tới, con thử xem thích bộ nào?”

Hai bộ lễ phục, một bộ màu trắng, một bộ màu lam, đơn giản thanh thoát nhưng không mất hoa lệ quý khí, chúng được chuyển đến từ Anh vào hai ngày trước, nhà thiết kế vừa làm xong là đóng gói đưa sang đây ngay.

Mộc Như Lam bắt đầu đi, mãi đến hai tiếng trước cô mới được thông báo trong nhà có tiệc, hơn nữa thái độ của Kha Xương Hoàng thật sự làm cô không thể không hoài nghi mục đích của lão.

“Sao rồi? Thích bộ nào? Hay là chúng ta thử cả hai bộ xem?” Akutsu Junko coi Mộc Như Lam như con gái nên tất nhiên rất thích được thấy cô ăn vận xinh đẹp.

“Đạ, màu trắng đi.” Mộc Như Lam mỉm cười nói, bộ màu lam phía trên có đính vảy hoa lệ, phần đuôi thì được thiết kế trông như nỷ nhân ngư, quá nổi bật.

Akutsu Junko đưa lễ phục cho Mộc Như Lam để cô đi thay, rồi trang điểm làm tóc này nọ.

Trong khi đó, ở dưới lầu.

Thảm đỏ phủ kín toàn bộ đại sảnh, trên bàn dài đầy ắp điểm tâm thượng hạng, sâm panh rượu ngon cũng nhiều vô kể, nữ hầu đứng phục vụ trong bộ áo đồng phục, người Kha gia phân tán ở khắp nơi, bận rộn vô cùng.

Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt đứng ở trong góc, khách khứa còn chưa có đến nhưng bọn họ đã uống trước.

“Anh nói xem cha rốt cuộc là có ý gì?” Kha Thế Kiệt nhìn đại sảnh bố trí hoa lệ trịnh trọng, sắc mặt không thể nói là dễ nhìn, ông ta từng nghe nói, Kha gia chỉ khi tuyên bố chuyện trọng đại cho toàn giới thượng lưu thì mới tổ chức tiệc trong biệt thự nhà chính, “Chẳng lẽ thật sự chỉ để tuyên phò mã cho công chúa thôi sao? Hay là...” Nói đến đây, sắc mặt Kha Thế Kiệt lập tức khó coi vô cùng.

“Nói vớ vẩn gì đấy?” Kha Thế Vinh nhìn đứa em trai cùng cha khác mẹ, tuy rất ghét nhau nhưng hiện tại bọn họ đang cùng chung chiến tuyến, “Dù thế nào đi nữa cha cũng không thể hồ đồ đến mức để con nhà kia kế thừa Kha gia được! Đừng quên, nó họ Mộc, không phải họ Kha!”

Đúng vậy, vì lý do này, Kha Xương Hoàng dù thích Mộc Như Lam đến mấy cũng không thể giao Kha gia cho một người ngoài được, mà nếu lão thật sự lắm cảm tới mức muốn giao Kha gia cho một người ngoài, vậy thì...

Trong mắt Kha Thế Vinh xẹt qua sát ý âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: V55.1: Tốt lắm (1)

Kha Thế Kiệt hiểu ý của Kha Thế Vinh, ánh mắt cũng hiện lên vẻ hung ác, đúng vậy, làm sao có thể để người ngoài chiếm được Kha gia? Vất vả nhiều năm như vậy, sao bọn họ có thể bại dưới tay một người ngoài – một con nhóc? Cho nên, để chiếm được Kha gia, bọn họ dù ghét nhau đến mấy thì cũng phải bắt tay hợp tác không từ thủ đoạn!

Thời gian thấm thoát thoi đưa, khách khứa dần dần tới đủ, có nam có nữ, có trẻ có già, Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt nhìn mà không hiểu, liệu có thật là Kha Xương Hoàng định tìm chồng tốt cho Mộc Như Lam không? Trong lòng tính toán phức tạp là thế, nhưng ngoài mặt bọn họ vẫn tươi cười, hoan nghênh chiêu đãi các vị khách.

Kha Xương Hoàng đứng phía trên cầu thang nhìn sảnh tiệc dần trở nên náo nhiệt, tầm mắt lão đảo qua một đám thanh niên tuấn tú, khuôn mặt vẫn mang biểu cảm lãnh khốc nghiêm như mọi khi. Hà gia ở Hồng Kông, đã có trăm năm làm kinh doanh trang sức đá quý, là lão đại của ngành trang sức Hồng Kông, con trai duy nhất năm nay hai mươi tư tuổi, còn trẻ và có triển vọng, phải tội khá lãng nhãng, cần uốn nắn thêm; Lâm gia ở Giang Nam, chủ đất lớn nhất cả nước, con trai cả năm nay hai mươi sáu tuổi, chín chắn trầm ổn, có điều hơi cổ hủ, con trai út năm nay mười bảy, đang học trường Mộ Hoa tại thủ đô, là một kẻ ăn chơi trác táng, còn ở phương bắc...

Lão âm thầm kiểm kê từng người một, càng kiểm càng thấy không hài lòng, chẳng có ai xứng đôi với cháu cưng của lão cả!

Bỗng lão thấy một người có vẻ nổi bật, nhưng khi đã nhận ra người đó là ai, sắc mặt Kha Xương Hoàng lại tối đi, Đồng Kỳ? Giỏi thì giỏi thật, chỉ hiếm hãn là người Hoắc gia, Kha gia bọn họ và Hoắc gia không đội trời chung, lão mà gả Mộc Như Lam sang Hoắc gia, đến khi lửa chiến hai nhà đốt tới chỗ cô, cô sẽ vô cùng khó xử, tình cảm vợ chồng cũng sẽ bị rạn nứt, như thế chẳng thà loại Đồng Kỳ ngay từ đầu.

Nhưng nghĩ kĩ lại thì, đàn ông trong nước mà có thể xứng đôi Mộc Như Lam công chúa Kha gia, quả thật chỉ có người Hoắc gia.

Kim giờ chỉ số bảy, kim phút chỉ số sáu, bảy giờ rưỡi, bữa tiệc Kha gia đã đến lúc bắt đầu.

Đèn xung quanh từ từ tắt đi, nhóm nhạc diễn tấu này giờ cũng ngừng động tác, khách khứa tụ lại quanh chỗ cầu thang nơi Kha Xương Hoàng đang đứng, cùng đợi chủ nhà nói lời tuyên bố.

Ánh đèn tập vào Kha Xương Hoàng, lão có một mái tóc muối tiêu, người mặc tây trang đen, trông lão cao ráo anh tuấn hết như xưa, đôi mắt sắc bén làm người ta không dám nhìn thẳng.

Chiếc gậy trên tay lão nhẹ nhàng nâng lên một chút, sau đó đập thật mạnh xuống sàn, tiếng động vang vọng khắp đại sảnh im ắng, làm bầu không khí càng trở nên tĩnh lặng.

Kha Xương Hoàng chậm rãi mở miệng, “Các vị đều biết ta có một cô cháu ngoại, chẳng qua là chưa bao giờ công khai, nói vậy, số người biết con bé đông hơn số không biết rất nhiều.”

Có người đứng dưới gật gù, Kha Xương Hoàng chưa bao giờ chính thức công khai vị tiểu công chúa kia, rất nhiều người biết tên cô nhưng lại không biết cô trông thế nào, có điều thanh danh của cô trong giới giáo dục quả thật quá vang dội, hầu như ai cũng biết tên của cô.

“Giờ đây, ta muốn chính thức giới thiệu với các vị, cháu gái ruột của ta — Mộc Như Lam!” Dứt lời, Kha Xương Hoàng nhìn lên cầu thang tầng ba, sự chú ý của mọi người cũng bị ánh đèn bùng sáng ở đó hấp dẫn, những tiếng hít sâu kinh diễm vang lên liên tiếp, cả khách nữ cũng không ngoại lệ.

Cô gái đứng đó nhìn xuống mọi người, ánh đèn chói ngời bao bọc lấy cô, như tạo thành một vầng sáng mỏng manh màu trắng ngà, cô nở một nụ cười âm ỉ tựa nắng ban mai, đôi mắt trong veo đầy dịu dàng, mái tóc đen thẳng mượt tinh tế, trong một thoáng, mọi người cứ ngỡ mình nhìn thấy thiên sứ!

Kha Xương Hoàng thấy mọi người nhìn cô đến mê mẩn, trong lòng đắc ý kinh khủng, hừ hừ, đây chính là cháu gái cưng của lão, đám đàn ông các người quý xuống hết cả đi!

Cô nhẹ nhàng cất bước xuống lầu, đôi giày màu bạc lấp lánh lên theo từng ánh đèn, bộ váy trắng làm nổi bật làn da ngọc ngà, lúc này chẳng còn ai biết đến rượu ngon, chẳng ai biết đến mỹ nữ đàn đàn như muôn hoa đua thắm, bọn họ chỉ tập trung vào nàng thiên sứ thánh thiện đi lạc xuống trần gian.

Nghe nói, năm nào cô cũng đứng đầu kì thi quốc gia...

Nghe nói, cô là người đã có công đưa học viện Lưu Tư Lan lên tầm quốc tế.

Nghe nói, cô là hội trưởng hội học sinh do toàn bộ học sinh Lưu Tư Lan bầu ra để từ hội...

Nghe nói, cô từng liều mình cứu một đứa trẻ không quen biết...

Những câu chuyện về Mộc Như Lam mà bọn họ từng nghe qua nay đột nhiên ùa về trong tâm trí, bởi vì cô đang đứng ngay trước mặt họ, chỉ cần vươn tay là chạm tới, mặc dù thoạt nhìn vẫn xa tận chân trời. Quan trọng là, bất cứ ai trong số họ cũng có cơ hội trở thành chồng của cô, cơ hội sở hữu cô gái kì diệu này...

Cô gái kì diệu, cho dù không có ánh đèn, bóng hình của cô cũng sáng bừng lên.

Mộc Như Lam mỉm cười đi đến bên cạnh Kha Xương Hoàng, micro đặt phía trước, nằng chậm rãi cất lời, chất giọng cô mềm mại, tựa như móng mèo con cào nhẹ vào lòng, làm người ta nhũn cả tim.

“Chào các vị, tôi là Mộc Như Lam, rất cảm ơn các vị đã dành thời gian đến gặp tôi, tôi thật sự hân hạnh.”

Mọi người bỗng có ảo giác, như thể chỉ cần cô vui, bọn họ nguyện ý làm bất cứ điều gì.

Đồng Kỳ đứng lẫn trong đám đông, hẩn nhìn cô gái đứng trên lầu rồi lại nhìn phản ứng của những người xung quanh. Đồng Tứ Hiền nói đúng, cô gái này, trời sinh nên đứng trong ánh đèn sân khấu, cô không cần nói gì cũng có thể nổi tiếng khắp thế giới hay thậm chí là tiến vào Hollywood, cô sinh ra đã là một vật sáng thánh thiện, nếu đứng ở phi châu dân khu tị nạn bên Châu Phi, có khi cô sẽ được kính yêu như một thiên thần cứu rỗi.

Nhưng cũng vì lí do này, sẽ không ai đồng ý để cô bước vào vòng giải trí, một người đặc biệt như vậy, đi ngoài đường dù có che mặt thì vẫn rất nguy hiểm, quá được hâm mộ đôi khi cũng là một điều tồi tệ, Đồng Tứ Hiền từng bị một vài nữ fan cuồng bắt cóc, có fan còn tự làm đau mình chỉ để chứng minh tình yêu với anh ta, nếu đổi thành Mộc Như Lam... Nói không chừng sẽ còn xuất hiện những chuyện biến thái đáng sợ hơn nữa.

Hắn hơi nheo mắt, những tên đàn ông đứng quanh đang tỏ vẻ ái mộ Mộc Như Lam đều là tình địch, bất quá đám tình địch này căn bản không đủ lợi hại để phải dè chừng.

Mộc Như Lam chỉ nói một câu rồi lùi ra Kha Xương Hoàng, Kha Xương Hoàng quét mắt phía đám đông đứng dưới, đặc biệt những người trong nhà, sau đó chậm rãi nói, “Cuối cùng, còn một chuyện ta tuyên bố với mọi người.”

Sức uy hiếp trong giọng của Kha Xương Hoàng làm đám đông hơi dờn mắt khỏi Mộc Như Lam.

“Mộc Như Lam, từ hôm nay trở đi, sửa họ Mộc thành Kha!” Lão gần từng tiếng, sang sảng rõ ràng!

Toàn đại sảnh vỡ òa trong kinh ngạc, cả Mộc Như Lam và Đồng Kỳ cũng không ngoại lệ.

Mộc Như Lam sững sờ nhìn Kha Xương Hoàng, khi quyết định nhận cô về, Kha Xương Hoàng đã lấy nửa quyền giám hộ từ Kha Uyển Tinh nên giúp cô sửa họ cũng không phải là không thể, nhưng trong xã hội thượng lưu, sửa một cái họ sẽ thay đổi rất nhiều thứ, thậm chí là gây ra phản ứng dây chuyền!

Sắc mặt của Kha Thế Vinh, Kha Thế Kiệt, Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh đồng loạt thay đổi, cái ly trên tay Lâm Ngọc Nhan thậm chí còn rơi xoảng xuống đất, những vị khách còn lại nghe tiếng động thì quay sang, thấy sắc mặt của bọn họ, mọi người đều nghĩ thầm: Kha gia, sắp loạn rồi đây.

Làm Mộc Như Lam trở thành Kha Như Lam, nghĩa là có 50% khả năng Kha gia sẽ được giao vào tay cô, và cũng có nghĩa là, cô sẽ phải đối mặt với rất nhiều kẻ thù.

Thả xong quả bom mạnh, Kha Xương Hoàng im lặng đi lên lầu, để lại bữa tiệc cho nhân vật chính Mộc Như Lam giải quyết.

Tuy lòng đầy nghi hoặc nhưng Mộc Như Lam vẫn cười như thể đã biết chuyện này từ trước. Cô bước xuống lầu, ngay tức khắc bị mọi người vây quanh với đủ loại thái độ, chân thành có, thực dụng có, tò mò cũng có... Đàn ông độc thân đến đây hôm nay đều đã được gia đình cho biết mục đích của bữa tiệc, bọn họ kéo đến trước mặt Mộc Như Lam hòng thể hiện sự ưu tú của mình, vây lấy cô chặt như nêm cối.

Vào đúng lúc này, cửa chính đã đóng một lần nữa mở ra, mặc tây trang trắng, miệng cười dịu dàng, diện mạo trông như một vị hoàng tử hiền lành, chàng trai nọ ung dung bước vào, phía sau là hai “tên hầu” cũng tuấn tú không kém.

Có người kính sợ, có người nghi hoặc, có người kích động, có người băn khoăn, không rõ đây là công tử nhà nào.

Triệu Thúc không ngăn bọn họ lại được, ông chau mày đi đến chỗ Mộc Như Lam, nói thầm với cô vài câu.

Mộc Như Lam hơi nhướn mày nhìn ba chàng trai đang tiến về phía mình, khóe môi cong lên làm nụ cười ngày một sâu thêm.

“Thật ngoài sức tưởng tượng, Mộc tiểu thư.” Bạch mã hoàng tử đi tới trước mặt Mộc Như Lam, y nhẹ nhàng nâng tay cô lên và đặt một nụ hôn, “Cô xinh đẹp hết như một thiên sứ.”

“Cảm ơn lời khen của anh, Đoạn tiên sinh.” Mộc Như Lam rút tay về, đôi mắt trong veo phản chiếu khuôn mặt chàng trai. Đoạn Ngọc à? Cái tên này...

Chương 199: V55.2: Tốt lắm (2)

“Đáng buồn thay, hôm nay Kha gia mở tiệc mà lại không mời tôi, phải chăng là vì tôi không đủ tư cách? Hay là vì... cô không muốn nhìn thấy tôi?”
Chàng hoàng tử hiền lành mỉm cười nói một câu thẳng thừng làm đối phương trở tay không kịp, tựa hồ ai cũng cho rằng, nếu không có Thanh Hồ dưới trướng Đoạn Ngọc thì hiện tại đã chẳng còn Mộc Như Lam, hơn nữa Thanh Hồ còn vì Mộc Như Lam mà chết, người trọng đạo lý đặt nặng hai chữ “nghĩa khí”, Đoạn Ngọc nói vậy tức là đang lên án Mộc Như Lam vong ơn bội nghĩa.

Hóa ra là tôi gây sự sao? Rõ ràng Thanh Hồ định bắt cóc Mộc Như Lam, vậy mà bọn họ lại lợi dụng chuyện Mộc Như Lam “hôn mê từ đầu đến cuối” để đổi trắng thay đen, ngặt nỗi cô không thể nói ra sự thật được, cô hôn mê từ đầu đến cuối thì làm sao mà biết Thanh Hồ muốn cứu cô hay muốn bắt cô?

Đứng đằng sau đám đông, Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt theo dõi màn kịch với vẻ mặt khinh khi chế nhạo, bọn họ không sẽ giúp đỡ, bọn họ muốn nhìn xem, rốt cuộc Mộc Như Lam có bản lĩnh gì mà đòi tranh Kha gia với bọn họ. Về phần hợp đồng mà Đồng Kỳ đã ký, bọn họ cho rằng Mộc Như Lam chỉ dùng sắc đẹp mê hoặc Đồng Kỳ chứ không dựa vào thực lực, Đồng Kỳ vì nụ cười của người đẹp nên mới ký.

Sắc mặt Mộc Như Lam vẫn bình thản như cũ, cô cười ôn hòa, “Không đâu, là do mấy hôm trước tôi bị kinh hải quá mức, ông ngoại vội mở tiệc trừ xui cho tôi, gấp gáp quá nên mới bỏ sót anh. Ông của Thanh Hồ tiên sinh, Như Lam không quên và nhất định sẽ báo đáp. Còn chuyện nhất thời sơ sót, xin anh đừng để bụng, tôi thành thật xin lỗi.”

Ánh mắt Đoạn Ngọc hơi trầm xuống, nụ cười trên môi càng sâu thêm, quả không hổ là cô gái mà Kha lão đầu coi trọng, vừa mở miệng là đã thấy thâm hiểm, y thẳng mặt bảo cô vong ơn bội nghĩa, cô lại ngậm miệng y lợi dụng cái chết của anh em, câu chữ không sơ hở chút nào, đủ cả dùng lẫn mưu.

Mộ Thanh Phong vuốt cằm, đôi mắt phức tạp nhìn Mộc Như Lam chăm chăm, hần nhếch môi cười xấu xa rồi lên tiếng hỏi, “Sao không thấy bạn trai của Mộc tiểu thư đâu nhỉ? Dịp quan trọng thế này mà anh ta lại không ở cạnh cô à? Chắc chắn, như vậy không nên chút nào, liệu Mộc tiểu thư có muốn đá anh ta đi, lấy tôi thay vào không?”

Bạn trai của Mộc Như Lam?

Có rất ít người biết chuyện giữa Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, gian tình của họ bắt đầu từ chuyến tham quan núi Alps, mà chỗ đó thì xa tít bên Châu Âu nên hầu như chẳng ai hay, nào ngờ bây giờ Mộ Thanh Phong lại nhắc đến chuyện đó, khách khứa xung quanh bắt đầu xì xào.

“Sao lại thế này?” Một người phụ nữ hỏi Lý Tiểu Thanh với vẻ mặt lo lắng, bà ta vô cùng hài lòng về Mộc Như Lam, đang định bảo con trai dốc sức theo đuổi! Sao khi không lại nhảy ra một tên bạn trai thế này?

Lý Tiểu Thanh nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ nham hiểm, bà ta vờ làm ra vẻ hốt hoảng, tay thì vội vàng xua, “Không có gì không có gì, Lam Lam nhà tôi sẽ không yêu một tên đàn ông nghèo kiết vớ dụng như mẹ nó ngày xưa đâu!”

Bà ta không giải thích còn đỡ, vừa giải thích là đã khiến mọi người thay đổi sắc mặt, ánh mắt bọn họ nhìn Mộc Như Lam cũng trở nên khác thường, cô ấy lại bắt chước Kha Uyển Tinh mà đi yêu một Mộc Chấn Dương thứ hai sao? Ai mà chẳng biết Mộc Chấn Dương đã đi làm ăn mấy sau khi bị Kha Uyển Tinh đuổi ra khỏi nhà? Gã đàn ông kia phé hết chỗ nói, Kha Uyển Tinh sai nói tiếp sai, đã sớm trở thành trò cười của giới thượng lưu! Bây giờ thì đến phiên Mộc Như Lam muốn giẫm vào vết xe đổ của Kha Uyển Tinh nữa sao?

Hừm? Mộ Thanh Phong nhìn Lý Tiểu Thanh, lông mày nhướng lên đầy thích thú, hần vốn chỉ muốn xem Mộc Như Lam sẽ đáp thế nào khi được hỏi về tên bạn trai làm giáo viên cao trung thôi, không ngờ tới Lý Tiểu Thanh lại nhân đó bày trò làm Mộc Như Lam khó xử, cơ mà cũng chẳng sao, hần rất tò mò muốn biết Mộc Như Lam sẽ xử lý tình huống này ra sao.

Mọi người đều nhìn Mộc Như Lam, muốn thấy phản ứng của cô.

Đáp lại, Mộc Như Lam chỉ mỉm cười, không hề cảm thấy khó xử hay ngượng ngịu, giọng nói mềm mại vang lên nhẹ nhàng, “Anh ấy không giống Mộc Chấn Dương, anh ấy tốt lắm.”

Cô mỉm cười đứng đó, tựa như một thiên sứ đã trót yêu người trần trong lúc nghỉ chân tại trần gian, sự tin tưởng tuyệt đối của cô làm đám đàn ông ở đây phát ghen với chàng trai kia, các cô các bà cũng không khỏi tò mò và ngưỡng mộ, chàng trai kia thật sự tốt đến thế à? Tốt đến mức đủ để cô gái ưu tú này nguyện ý trân trọng và tin tưởng hần?

Mộ Thanh Phong nhủ thầm, bất giác cảm thấy khó chịu, lời Mộc Như Lam làm hần cảm thấy khó chịu, tên đàn ông “tốt lắm” trong lời cô làm hần cảm thấy khó chịu, cuộc đời dài như vậy, người ta thay lòng chỉ trong tích tắc, làm sao cô dám khẳng định tên đàn ông kia “tốt lắm”? Chẳng phải ngày xưa Kha Uyển Tinh mẹ cô cũng khẳng định Mộc Chấn Dương tốt nhất quan trọng nhất đấy à? Giờ thì sao nào? Nực cười!

Giọng nói mềm mại lơ lửng giữa không khí, rơi vào lòng người đàn ông vừa chạy đường xa đến đây, tựa như một hạt mầm, nó bén rễ tại đó rồi đâm xuống thật sâu, kéo thế nào cũng không ra, trừ khi xé nát trái tim hắn.

Trong thoáng chốc, những người đang nhìn Mộc Như Lam như cảm ứng được điều gì đó, một vài người theo phản xạ quay ra cửa, bất giác muốn kêu lên nhưng lại kêu không được, kì lạ đến mức làm tất cả mọi người dò mắt nhìn sang.

Chỉ thấy tại cánh cửa mở toang, không biết từ khi nào đã đứng một người đàn ông, hắn mặc áo khoác len màu đen, mái tóc đen mỏng sợi, khuôn mặt tái nhợt không quá nổi bật giữa đám đàn ông muôn hình vạn trạng nơi đây, thế nhưng mọi người vẫn không khỏi kinh diễm.

Xung quanh sắc sỡ đủ màu mà chỉ mình hắn hai sắc trắng đen, thanh thanh lạnh lạnh, đặc biệt đến mức không dứt mắt ra được. Cả thế giới như lặng đi, trở thành một bức tranh thủy mặc an yên đơn giản, không ồn ào, không tranh chiến, không ai nổi lên tiếng quấy rầy.

Mộc Như Lam nghiêng đầu nhìn ra cửa, thấy hắn lẳng lặng đứng đó, cô hơi giật mình, sau đó nhoen miệng cười, đôi mắt cong lên đẹp đến động lòng người. Như thể hai con người cùng lạc vào một thời không xa lạ rồi cuộc cũng tìm thấy nhau, bình yên vô tận, quen thuộc đến nỗi linh hồn như hòa lại làm một.

“Khiêm Nhân.” Giọng cô mềm mềm cao nhẹ vào lòng hắn, trước mặt tất cả mọi người, cô vươn tay về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: V55.3: Tốt lắm (3)

Editor: Hoa Từ Tình

Beta-er: Misery De Luvi

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô, đôi mắt bình thản trên gương mặt lạnh nhạt in hằn bóng dáng cô, phảng phất một chút dịu dàng khó thấy. Hắn bước tới, vươn bàn tay khớp xương rõ ràng, cầm lấy tay cô kéo về phía hắn.

Hai người đứng cạnh nhau trông hệt như một bức tranh tuyệt đẹp, mặt trời và mặt trăng, ngày sáng và đêm đen, những thứ vốn không thể cùng xuất hiện bỗng trở nên vô cùng hài hòa khi đặt trên người bọn họ, tựa hồ bọn họ sinh ra đã dành cho nhau. . .

“Cộp.” Cây gậy đập mạnh xuống sàn như một nắm đấm đập vỡ ảo giác đẹp đẽ, lôi mọi người trở về thực tại.

Như bất ngờ bị kéo vào một thế giới khác, mọi người mơ màng trong giây lát, sau đó mới kịp nhận ra tình huống hiện tại, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân cũng khác đi nhiều.

Mọi người tránh sang bên, Kha Xương Hoàng thong thả chống gậy đi tới, nhìn bàn tay của Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam lồng vào nhau, vẻ hung dữ trong mắt mất hẳn càng rõ ràng hơn, những người khác không khỏi lui lại hai bước.

Chính tên đàn ông này, mơ tưởng muốn nhúng chàm cháu gái cưng của lão!

Đoạn Ngọc, Mộ Thanh Phong, Mộ Dương Khúc cùng lui về sau, nhường sân khấu lại cho bọn họ, cả ba nhếch môi cười, chờ xem một màn kịch vui.

Mặc Khiêm Nhân nhìn lại lão không chút kiêng dè, đôi mắt lạnh lùng như có thể nhìn thấu mọi sự giả dối làm trong lòng Kha Xương Hoàng thịnh một cái, nỗi kinh ngạc cắt ngang vẻ hung tợn của lão, sát khí ngay tức khắc giảm đi không ít.

Đây là lần đầu tiên Kha Xương Hoàng trực tiếp gặp mặt Mặc Khiêm Nhân, lúc trước điều tra về hắn lão cũng từng xem ảnh, chỉ thấy khí chất của hắn không tệ, bây giờ nhìn người thật, nhìn đôi mắt kia, Kha Xương Hoàng chinh chiến cả đời, mặc dù lão tin tưởng thể lực Kha gia không thể nào điều tra sai được, nhưng vẫn không thể không hoài nghi.

Người đàn ông này... Hắn phải là một kẻ không tầm thường mới đứng. . .

Tiếng bước chân dừng lại, Kha Xương Hoàng đứng trước mặt Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam. Mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, lão nói với Mộc Như Lam, “Lam Lam, qua đây.” Lão còn chưa cho phép mà đã dám cầm tay cháu gái cưng của lão, đáng bị bầm vằm!

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, nắm tay Mặc Khiêm Nhân định đi qua, Kha Xương Hoàng lập tức nhíu mày, “Buông tay hắn ra, qua chỗ ông ngoại!”

“Không.” Câu trả lời không chút đắn đo của Mộc Như Lam khiến những người vây xem tròn to hai mắt.

Kha Xương Hoàng trừng mắt khó tin, lửa giận bùng lên, “Cái gì?” Tên đàn ông này đúng là đáng chết, vừa xuất hiện là đã khiến Mộc Như Lam coi nhẹ người ông ngoại này!

“Khiêm Nhân là của con, chết cũng không buông tay.” Mộc Như Lam thu lại nụ cười, thoát nhìn vô cùng nghiêm túc. Mặc Khiêm Nhân lúc sống là người của cô, nếu hán chết trước cô, cô sẽ chế tác hán thành rồi, tuyệt đối không cho ai hết.

Biến thái vốn không biết ngượng, cô đứng trước đám đông nói một câu không khác gì tỏ tình mà vẫn chẳng hề đỏ mặt.

Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ đỏ tai, nhanh chóng dời sự chú ý sang Kha Xương Hoàng.

Kha Xương Hoàng bị cao huyết áp, lúc trẻ lão không biết quý trọng sức khỏe, bây giờ tuy có tiền điều dưỡng nhưng tóm lại vẫn không khỏe như trước được, nghe Mộc Như Lam nói vậy, lão tức đến nổi tăng xông, sắc mặt trắng bệch, hơi thở dồn dập.

Trước khi những người khác kịp phản ứng, Mặc Khiêm Nhân vội thả tay Mộc Như Lam ra, hán bước lên hai bước, một tay cầm tay Kha Xương Hoàng, một tay vuốt ngực lão, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo ma lực làm lòng người thả lỏng. “Bình tĩnh, thở sâu...”

Kha Xương Hoàng trừng Mặc Khiêm Nhân, ra sức siết chặt tay hán. Mặc Khiêm Nhân vẫn bình thản như thể lão chẳng dùng tí lực nào, tiếp tục giúp lão nhuận khí. Kha Xương Hoàng dần bình tĩnh lại, hô hấp cũng dễ dàng hơn, có điều lão vẫn nhìn Mặc Khiêm Nhân trừng trừng, tựa như đang nói, đừng tưởng cứ nịnh bợ là lão tử sẽ công nhận người.

“Ông ngoại, ông không sao chứ?” Mộc Như Lam lo lắng hỏi.

“Hừ! Có con làm ta tức nhất ấy!” Kha Xương Hoàng trừng Mộc Như Lam một cái rồi chống gậy đi lên lầu mà không để người khác đỡ. Đi được nửa đường, lão ngoái lại nhìn Mặc Khiêm Nhân, nổi giận đùng đùng quát, “Sao không đi theo!”

Mọi người xung quanh kinh ngạc, lão gia nói vậy là có ý gì? Xem ra lão không định cứng rắn đuổi tên đàn ông theo đuổi Mộc Như Lam đi, quả nhiên sự ân cần khi này của hán rất hữu dụng! Ít nhất nó đã khiến lão gia cho hán một cơ hội, tuy rằng ai cũng nghĩ, khả năng lão Mộc Như Lam để ở bên một tên đàn ông tay trắng là không lớn.

Đoạn Ngọc nhìn bóng lưng Mặc Khiêm Nhân, y hơi nheo mắt lại, chợt lên tiếng, “Vị tiên sinh kia, xin hỏi là người nhà nào?”

Mặc Khiêm Nhân dừng bước chân lên lầu, hán quay đầu lại, thần sắc lạnh nhạt, “Mặc gia, ở thủ đô.”

Nụ cười trên mặt Đoạn Ngọc cứng đờ, sau đó chậm rãi biến mất, thái độ xem kịch vui cũng dần thu lại.

Những người khác không khỏi thắc mắc, Mặc gia ở thủ đô, Mặc gia nào cơ? Nhắc tới thủ đô người ta chỉ nghĩ tới Hoắc gia, Mặc gia này, thật đúng là không có ấn tượng...

“Rầm” Từ trên lầu truyền xuống tiếng va đập, kèm theo đó là giọng nói lo lắng của Triệu Thúc, “Lão gia, ngài cẩn thận một chút, sao lại đột nhiên ngã thế này...”

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, nhìn bóng lưng của Mặc Khiêm Nhân, lại nhìn vẻ mặt của Đoạn Ngọc, xem ra người của cô cũng có bí mật, cơ mà, không sao cả...

Một nữ giúp việc tiến lại, trên tay cầm di động của Mộc Như Lam, nó đang rung lên từng hồi.

Mộc Như Lam mỉm cười nhận lấy, cô bảo mọi người cứ tự nhiên, sau đó rời khỏi đại sảnh. Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt khó chịu trong bụng, nhưng ngại ở đây có nhiều người nên bọn họ cũng không dám bộc lộ rõ ràng, bằng không sẽ bị người ta chê cười. Bầu không khí dần sôi động hơn, dưới sự phối hợp của mọi người, bữa tiệc náo nhiệt trở lại.

Ngoài cửa Kha gia, Lưu Bùi Dương mặc quần áo quá cỡ đứng chờ bên cạnh xe taxi, thấy nữ thần Mộc Như Lam của mình chậm chậm đi đến dưới ánh trăng, hán nhất thời có cảm giác mọi khổ cực đều đáng giá.

Mộc Như Lam thanh toán tiền taxi, nhìn bộ dáng của Lưu Bùi Dương, cô có chút kinh ngạc, “Sao cậu...”

Cứ nhắc tới chuyện đó là Lưu Bùi Dương lại cảm thấy hoa cúc nhức nhối, hán vốn định trần truồng chạy đi, nhưng ngắt nổi dấu vết trên người thật sự quá khó coi, cho nên, vì nữ quan, hán miễn cưỡng phải mặc thứ quần áo này.

“Lam Lam, chuyện này... mất mặt lắm, tớ không nói được không?” Dứt lời, Lưu Bùi Dương bá đạo ôm chặt lấy cô, mắt phượng xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết, ôi, được nữ thần chữa lành rồi! Hoa cúc không còn đau nữa!

Mộc Như Lam cười khê, “Được, cậu có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?”

“Mẹ nó! Tớ đói sắp chết rồi! Muốn ăn Muốn ăn! Tớ còn muốn một cái gương!” Lưu Bùi Dương cảm thấy nếu không đẹp thì sống không còn ý nghĩa gì nữa, bụng có thể đói, nhưng hình tượng thì có chết cũng phải giữ gìn!

“Ừ, đi nào, tớ đưa cậu đi ăn cơm.” Mộc Như Lam kéo bàn tay Lưu Bùi Dương đặt trên vai cô xuống, trực tiếp dắt đi, cô định vòng ra sau biệt thự dẫn hán đến Noãn các của Akustu Junko để ăn chút gì đó, lúc đi ngang cửa chính, bọn họ đụng mặt ba người Đoạn Ngọc.

Mộ Thanh Phong đang định nhạo báng Mộc Như Lam mới này còn tình tứ với Mặc Khiêm Nhân mà bây giờ đã tay trong tay với người đàn ông khác,

thế nhưng khi nhìn thấy người đang nắm tay Mộc Như Lam là ai, hần nhất thời sững sốt, sao, sao thằng nhóc này lại ở đây?

Ánh mắt Đoạn Ngọc dừng trên hai bàn tay nắm chặt, sau đó dừng trên cậu thiếu niên xinh trai, miệng y ngậm cười, nhưng ánh mắt lại nguy hiểm chết người.

Mộc Như Lam không hiểu lắm thái độ của bọn họ, cô còn chưa lên tiếng thì Luru Bùi Dương đã bức bối nói, “Nhìn cái gì? Chưa thấy trai đẹp bao giờ à?”

Được lắm, Luru Bùi Dương đã quên người đàn ông mặc vest trắng này là ai, và cũng quên luôn hai người đứng sau y rồi.

Đoạn Ngọc cười thật thâm thúy, trong mắt dần ngưng tụ sương lạnh. Mộ Thanh Phong và Mộ Dương Khúc ăn ý lùi ra sau, nghĩ bụng thằng nhóc này muốn chết đây mà.

“Lợi dụng xong là vứt đi à?” Đoạn Ngọc nhìn Luru Bùi Dương.

Đang định giục Mộc Như Lam mau mau dẫn hần đi soi gương ăn cơm, Luru Bùi Dương nhú mày, cẩn thận quan sát Đoạn Ngọc, trong đầu xẹt qua một tia sáng, kí ức đột nhiên ủa về, Luru Bùi Dương tròn mắt nhìn Đoạn Ngọc, nghiêng răng nghiêng lợi, “Là anh?!”

“Là tôi.” Về nguy hiểm trong mắt Đoạn Ngọc voi đi một chút, ngay sau đó Luru Bùi Dương phẫn nộ lao tới túm áo hần, nghiêng răng nghiêng lợi hét to.

“Mẹ kiếp! Khốn nạn! Tôi bảo anh gọi con vịt* cho tôi, vậy mà anh lại gọi một kẻ biến thái! Làm suốt một ngày một đêm, rốt cuộc hần đã uống bao nhiêu vi viagra?! Đây còn chưa tính, chẳng phải tôi chỉ chê kỹ thuật của hần không tốt nên không trả tiền thôi sao? Thế mà hần lại nhẫn tâm muốn tôi chết đói! Hần chơi trò cầm tù vô nhân đạo! Lại còn cướp đi thẻ ngân hàng và hộ chiếu của tôi! Anh tốt nhất nên tìm con vịt chết bầm đó cho tôi, bằng không tôi tìm anh tính sổ! Có nghe không hả?” Luru Bùi Dương càng hét càng tức, cảm thấy hoa cúc đầu muốn chết, hai má hần đỏ lên, đôi mắt phun ra lửa. Lớn đến từng này, chưa một ai dám động vào hoa cúc của hần, vậy mà con vịt kia thiếu chút nữa làm tê liệt luôn!

Đoạn Ngọc mặt không biểu cảm.

Mộc Như Lam không hiểu chuyện gì.

“Phi...” Mộ Thanh Phong rốt cuộc nhịn không nổi phải cười thành tiếng. Hóa ra thằng nhóc này coi Ngọc thiếu thành con vịt? Thậm chí còn không biết Ngọc thiếu chính là con vịt kia? Phi... Buồn cười chết mất, ha ha ha... Mẹ ơi... Đau bụng quá phụt ha ha ha...

“Cười cái gì mà cười?” Luru Bùi Dương tròn mắt, mẹ nó, lại là cái tên cà chớn này!

Mộ Thanh Phong che miệng kìm nén, trong mắt tràn đầy ý cười, quay đầu lại thấy Mộc Như Lam đang nghi hoặc nhìn bọn họ, cặp mắt trong veo hơi hoang mang, một hồi lâu sau mới dần có điểm tụ, có vẻ đã bị bọn họ làm cho bối rối, trông cô có chút ngây ngô, có chút đáng yêu, làm hần đột nhiên cảm thấy chẳng có gì đáng cười...

“Bùi Dương?” Mộc Như Lam nhẹ nhàng hạ mắt, gọi Luru Bùi Dương.

Luru Bùi Dương nghe thấy tiếng của cô thì mới giật mình bừng tỉnh, hần tức tối buông Đoạn Ngọc ra, trở lại bên cạnh Mộc Như Lam, trừng mắt nhìn y, “Tìm con vịt đó cho tôi! Tôi muốn làm hần thành vịt nướng Bắc Kinh! Tìm được nhớ cho tôi biết, đồ của tôi mà thiếu mất món nào, anh nhất định sẽ phải chết!”

Con vịt là từ lông chỉ trai bao ấy mà, lần trước ta đã chú thích rồi nhưng vẫn nhắc lại phòng khi các nàng quên.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: V55.4: Tốt lắm (4)

Mắng xong, Luru Bùi Dương sáng khoái nắm tay Mộc Như Lam đi đến nơi mà cô định dẫn hần tới. Chợt cúc hoa đau, hần nghiêng răng quay đầu lại lườm Đoạn Ngọc mấy lần. Lúc ở quán bar, vì đó là địa bàn của người khác, bọn họ người đông thế mạnh nên hần không thể phách lối; còn bây giờ đang ở Kha gia, địa bàn của nữ thần của hần, còn lâu hần mới sợ bọn họ, Luru Bùi Dương hần từ bé đến lớn chưa bao giờ sợ ai.

Đoạn Ngọc đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của Luru Bùi Dương và Mộc Như Lam, vãi dẹt trước ngực tựa hồ còn lưu lại thân nhiệt thiếu niên, nhớ lại tràng cửu bối vừa nãy, hần bất giác phì cười, làm Mộ Thanh Phong và Mộ Dương Khúc lập tức lùi xa chín mươi dặm...

Thấy Mộc Như Lam dẫn bạn đến, Akutsu Junko tuy không quen Luru Bùi Dương nhưng vẫn chào đón rất nhiệt tình, đây là lần đầu tiên bà gặp bạn bè ở thành phố K của Mộc Như Lam, hơn nữa Luru Bùi Dương hết sức xinh trai, nói chuyện với phụ nữ ngọt như mật như đường, chẳng mấy chốc Akutsu

Jinko đã được nhện lên mây, vui vẻ giúp hắn sắp xếp phòng ngủ, còn đi nấu ăn cho hắn.

Lưu Bùi Dương soi gương được mười phút thì mới sực nhớ ra một chuyện, hắn vội cầm chiếc điện thoại đặt ở đầu giường lên, bấm một dãy số, sau vài tiếng tút tút, người bên kia bắt máy.

“A lô?” Chất giọng khàn khàn câu hồn đoạt phách, như thể ở đầu dây bên kia không phải một con người, mà là một nam yêu tinh quyến rũ.

“Là tôi.” Gương mặt âm nhu của Lưu Bùi Dương nghiêm túc hẳn lên, thấp thoáng vẻ tàn nhẫn lạnh lùng. Những người từng thấy bộ mặt này của hắn đều biết, thiếu niên xinh đẹp này, lúc cần ác cũng có thể ác đến triệt để, bằng không thì sao một kẻ được người nhà cưng chiều từ nhỏ như hắn lại chọn cùng Đoạn Nghiêu đi lên con đường đầy nguy hiểm kia?

“Tôi chờ điện thoại của cậu khá là lâu.” Giọng nói của Đoạn Nghiêu truyền đến.

“Mau nói nhiệm vụ đi.” Bây giờ Lưu Bùi Dương đang đau cục, cần phải đi tắm rửa và bôi thuốc nên hắn không muốn dài dòng với Đoạn Nghiêu.

“Ha ha... Đừng nóng, cậu đã đến quán bar mà tôi bảo chưa?”

“Khốn kiếp...” Nhắc tới quán bar nọ, Lưu Bùi Dương lại nghĩ đến cục hoa của mình, nhin không được chửi một câu, sau đó đáp, “Rồi, mà sao?”

“Xem ra cậu đã gặp chuyện không vui. Nhiệm vụ chính của cậu là đến quán bar đó thêm vài lần nữa, tôi cần biết có những ai ra vào quán bar đó... Có phải cậu đã đụng phải ai không?”

“Không biết tên.” Tuy cục hoa rất đau nhưng Lưu Bùi Dương vẫn làm tròn trách nhiệm mà lục lại toàn bộ trí nhớ, ấn tượng nhất là đám Đoạn Ngọc Mộ Thanh Phong, những tên còn lại chỉ là người qua đường A B C, mặt mũi thế nào hắn cũng quên luôn rồi.

“Miêu tả một chút đi...”

Ngoài trời gió lạnh gào thét, dưới trăng cànht lá đung đưa, hắt bóng những cánh tay vurun ra từ địa ngục.

Trong căn biệt thự lộng lẫy mà trống trải, thẳm đồ trải dài từ ngoài vào trong, đèn pha lê hoa lệ soi sáng từng ngóc ngách.

Trên chiếc ngai đỏ sẫm cao cao tại thượng, thiếu niên tựa hoa yêu nhẹ nhàng cúp điện thoại, hắn nở một nụ cười mê hoặc, bàn tay trắng nõn nhẹ đặt lên vàng trán, in lên đó một khoảng bóng đen, hắn cười lầm rầm, sau đó dần trở thành cười to, tiếng cười vang vọng khắp biệt thự hoang vắng...

Anh trai kính yêu, xem ra rất thích món quà hắn gửi đến, nhưng liệu y có biết món quà xinh đẹp này chính là một thanh kiếm buộc nợ hay không? Một ngày nào đó, nó sẽ cấm phập vào trái tim y...

Chẳng phải y đã nói rồi sao? Muốn làm nên đại sự, cả chí thân cũng giết. Hắn thực sự trông chờ, vô cùng vô cùng trông chờ, chờ xem liệu kẻ nói ra những lời đó có thể giết hắn trước khi hắn giết y hay không. Hắn muốn nhìn xem, tên anh trai đã nhẫn tâm trục xuất đứa em ruột khi nó mới chỉ mười một tuổi, là thật sự vì đại sự mà giết chết tình thân, hay là vì em trai hắn đây không đủ quan trọng nên mới bị y đối đãi vô tình như vậy.

Giao dịch thuốc phiện mà lớp F bị cuốn vào hai năm trước, hắn đã sớm biết, đó chính là cạm bẫy mà anh trai Đoạn Ngọc giăng ra cho hắn.

Đứa em trai sở hữu quyền thừa kế Ám Long bị tên anh ruột ngầm cầm trịch trục xuất từ Hồng Kông sang thành phố K, một mình sống trong căn biệt thự trống trải này từ khi mười một tuổi. Y nói, nếu cứ sống chung với hắn dưới một bầu trời, y sẽ nhin không được mà giết chết hắn mất.

Hắn không hiểu, rõ ràng hắn không hề muốn tranh giành với anh trai, vì cớ gì hắn vẫn bị vứt bỏ? Dù hắn có hứa thế nào có thể ra sao, y cũng không bao giờ tin hắn. Hắn từng rất thích người anh mạnh mẽ đầy bản lĩnh của mình, từng rất sùng bái y, coi y như thần tượng, nhưng sao y lại có thể nhẫn tâm đến thế? Đuối hắn ra khỏi nhà rồi, mỗi lần hắn siem lòng không đành nhắc mấy gọi cho y, y luôn đáp lại bằng những lời phũ phàng đâm nát trái tim hắn. Rõ ràng là anh em chày chung một dòng máu, sao y có thể làm tới mức đó?

Muốn làm nên đại sự, cả chí thân cũng giết...

Sau sự kiện ấy, hắn đã hoàn toàn hiểu được, khi Đoạn Ngọc nói với hắn câu này, y thật sự có ý như vậy...

Đến thành phố K, hắn cố gắng cam chịu, cố gắng biến mình trở thành một cậu ấm vô dụng ăn chơi trác táng để làm anh trai an tâm, nào ngờ y vẫn không buông tha cho hắn, trong giao dịch thuốc phiện năm đó, hắn quật cường không chịu cúi đầu là vì hắn cho rằng Đoạn Ngọc sẽ không thật sự giết hắn, hắn là em trai ruột của y cơ mà! Cùng cha cùng mẹ, cùng chung huyết thống!

Thế nhưng hắn đã lầm.

Máu của Mộc Như Lam tủa ra, nóng rát đến đáng sợ, tựa như những chiếc gai đâm vào trái tim hắn. Nơi yếu đuối nhất bị chà đạp không thương tiếc, chút mềm mỏng sót lại dành hết cho Mộc Như Lam, người quan trọng nhất trong sinh mệnh hắn không bao giờ là tên anh trai máu lạnh vô tình kia nữa.

Sợ hắn tranh Ám Long với y sao? Sợ năng lực của hắn mạnh hơn y sao? Vậy thì cùng so nào.

Bàn tay trắng nõn dần trượt xuống, để lộ khuôn mặt đẹp yêu nghiệt, hàng mi chậm rãi nâng lên, hé ra mắt đào cô lệ mê hoặc, cặp môi quyến rũ khẽ bật một tiếng thờ dài. Đoạn Nghiêu từ từ ngồi thẳng dậy, hai tay đặt lên tay vịn, hắn nhìn khoảng trống lạnh lẽo phía dưới, tựa như một vị vua cô độc trên

vương vị của mình.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: V56.1: Muốn (1)

Hồng Kông.

Đêm đen mù mịt, tầng mây dày đặc ngăn đi ánh trăng, nhấn cả thế giới chìm trong bóng tối.

Kha gia, tầng ba, thư phòng của Kha Xương Hoàng.

Bữa tiệc dưới sảnh vẫn tiếp tục, trong thư phòng tràn ngập khí lạnh, quanh quẩn một áp lực vô hình.

Kha Xương Hoàng ngồi sau bàn, đối mặt với Mặc Khiêm Nhân, ánh mắt lão như một con dao sắc bén xẻ người ta ra thành từng mảnh, sát khí thô bạo làm ai cũng phải run sợ, vậy mà người đàn ông đứng đối diện vẫn bình thản như không, hoàn toàn chẳng có gì gọi là căng thẳng.

Một hồi lâu sau, Kha Xương Hoàng trong lòng đã có đáp án nhưng vẫn chưa hết khó tin, lão nghiêm mặt lạnh lùng, “Cậu tên Mặc Khiêm Nhân?”

“Phải.” Mặc Khiêm Nhân rất hiếm khi dễ chịu như thế này, bình thường mà nghe thấy những câu hỏi được cho là ngớ ngẩn, hần nhất định sẽ móc lại ngay, có điều bây giờ người hỏi là trưởng bối quan trọng nhất của Mộc Như Lam, người đàn ông cần lão gật đầu để ôm mỹ nhân về tự biết mình phải kiểm soát cái thói độc mồm độc miệng lại.

“Thù đồ... Mặc gia?” Nhắc tới Mặc gia, Kha Xương Hoàng có hơi chần chừ, lão nghi hoặc nhìn Mặc Khiêm Nhân, bàn tay vô thức xoa lên cái đầu gối vừa bị ngã đau.

“Ừm.” Mặc Khiêm Nhân mặt mày hờ hững, ra vẻ đó là chuyện đương nhiên.

Kha Xương Hoàng hơi há miệng, kinh ngạc không thôi, nhất thời không nói nên lời. Lúc này ở dưới lầu, lão thấy hành động và khí chất của Mặc Khiêm Nhân thì chỉ nghĩ ánh mắt của cháu gái mình thật không tồi, nếu hần dễ dạy thì lão sẽ cho hần theo mình học hỏi một thời gian rồi mới đồng ý để hai đứa bên nhau, nếu khi đó tình cảm của chúng nó vẫn còn. Nhưng không ngờ sau lưng hần lại là Mặc gia ở thù đồ! Là Mặc gia ở thù đồ!

Thấy phản ứng của Kha Xương Hoàng, Mặc Khiêm Nhân thân nhiên nói, “Tôi muốn cô ấy, Mặc gia không liên quan.”

“Mặc gia thế hệ này, không hề nghe nói có con trai...” Kha Xương Hoàng nhìn Mặc Khiêm Nhân bằng ánh mắt phức tạp, tư liệu về Mặc gia thuộc loại bí mật quốc gia, đến cả thế lực quyền quý nhất thế giới cũng không thể điều tra ra. Kha Xương Hoàng cuối cùng cũng hiểu vì sao lão tốn bao nhiêu công sức mà chỉ lấy được tư liệu giả, thậm chí lão còn phải thấy may mắn nữa, may mắn là lão không bị sờ gáy vì liên tục vô cớ điều tra người Mặc gia. Nhưng đây cũng là điểm làm lão hoài nghi, liệu có khi nào Mặc Khiêm Nhân không có địa vị trong Mặc gia không, chứ sao lão điều tra nhiều thứ như vậy mà vẫn chưa bị cảnh cáo?

“Có.” Mặc Khiêm Nhân đáp, giọng điệu bình lặng như một hồ nước đọng, “Có điều đã chết từ mười lăm năm trước rồi.”

Kha Xương Hoàng cau mày cố nhớ lại, chuyện từ mười lăm năm trước, dù sao cũng lâu quá rồi, lão không còn nhớ rõ nữa, huống chi là lão và Mặc gia chưa hề cơ hội chạm mặt, lão nhìn Mặc Khiêm Nhân thắc mắc, “Vậy cậu...”

“Tôi chính cậu bé đã mất mạng năm đó.” Hần nói như thể chuyện mình suýt chết chỉ nhẹ nhàng như lá vàng trong gió.

Mười lăm năm trước, ở Mỹ xảy ra một vụ án biến thái ăn thịt người vô cùng kinh khủng, người thừa kế Mặc gia chết oan uổng trong vụ án này, cả đứa con mười tuổi cũng suýt bỏ mạng, tuy cậu bé đã may mắn sống sót trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nhưng kẻ thù thật sự vẫn còn đang ẩn mình, để bảo vệ đứa con trai độc nhất, Mặc gia bèn tuyên bố với người ngoài là cậu bé đã chết, sau đó gửi cậu đến Lục gia ở thành phố K xa xôi, Lục gia thậm chí còn thay toàn bộ cửa sổ bằng kính chống đạn và trang bị camera khắp nơi, 360 độ, không có góc chết.

Một lần gửi nuôi dài đến tận mười năm, cậu con trai Mặc gia dần biến mất khỏi trí nhớ mọi người, bọn họ chỉ nhớ Mặc gia có một vị thiên kim đại tiểu thư tên là Mặc Vô Ngần.

Còn về chuyện vì sao Kha gia điều tra nhiều tư liệu về Mặc Khiêm Nhân như thế mà vẫn không bị cảnh cáo, đúng là Mặc gia bảo vệ Mặc Khiêm Nhân, nhưng Mặc Khiêm Nhân đang công tác tại Mỹ, bọn họ không nhất thiết phải đến Kha gia hỏi tội, có đến thì cũng phải là bên Mỹ đến, nhân viên nhà ai nhà đó phụ trách.

Kha Xương Hoàng khiếp sợ nhìn Mặc Khiêm Nhân, bàn tay cầm gậy nắm lại thật chặt, hần rõ cả khớp xương trắng, có cảm giác khó thể nào diễn tả bằng lời, hết sức phấn khích mà cực kì lo âu. Nếu Mặc Khiêm Nhân là người Mặc gia, hơn nữa còn là con trai độc nhất, vậy thì dư sức xứng với Kha gia bọn họ, ngất nổi, Mặc gia tuy không nhiều kẻ thù nhưng một khi đã có thì sẽ trải rộng trên phạm vi thế giới. Làm sao lão không lo cho được? Để

Mộc Như Lam ở cạnh hắn, ngộ nhờ con bé sẽ gặp bất trắc theo hắn thì sao?

Lát sau, Kha Xương Hoàng thở dài một hơi, đôi mắt thoáng lộ vẻ mệt mỏi, lão nói, “Chuyện Mặc gia các cậu người ngoài không nên can thiệp quá nhiều, nhưng nếu cậu nói cho ta biết chuyện này là để được ở cạnh Lam Lam, vậy thì ta nhất quyết không đồng ý.”

Mặc gia không làm kinh doanh, ý định ban đầu của lão xem như đi đứt, lão không muốn cháu gái cưng của mình nối gót Kha Uyển Tinh đi gả cho một tên đàn ông vô dụng, nhưng cũng không muốn cháu gái cưng của mình ở cạnh đứa con trai của những kẻ chuyên nghiên cứu về vũ khí hạt nhân, vũ khí hóa học, và những thứ liên quan, con bé sẽ trở thành mục tiêu tấn công và ám sát mất.

Kha Xương Hoàng không biết, vụ án làm khiếp sợ những người đứng đầu quốc gia mười lăm năm trước, thực ra là ân oán cá nhân chứ không phải thù hằn giữa các nước, bằng không Mặc gia đã chẳng phải phòng bị nghiêm ngặt đến độ đó.

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn Kha Xương Hoàng, đôi mắt bình thản như mặt hồ phẳng lặng, trong veo mà lạnh lẽo, dù có là Kha Xương Hoàng cũng có phần chịu không nổi.

Tựa hồ không thể nhìn thêm nữa, lão ngả người ra ghế rồi xoay lưng lại, phát phát tay, “Cậu ra ngoài đi.”

Một hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng động gì, Kha Xương Hoàng quay đầu, thấy Mặc Khiêm Nhân vốn đứng đối diện bàn công tác không biết từ khi nào đã chạy tới sau lưng lão, đôi mắt lạnh nhạt mà sắc bén như có thể nhìn thấu lòng người gần ngay trong gang tấc, dọa lão sợ nhảy dựng, “Này! Định làm gì đó?!”

“Muốn bóp vai không?” Mặc Khiêm Nhân điềm nhiên hỏi.

Kha Xương Hoàng tròn mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân, vừa mới bị hoảng sợ, lão hơi thẹn quá thành giận, “Không cần!”

“Bóp chân thì sao?” Về mặt hắn vẫn dậm dậm như cũ.

Trong đầu Kha Xương Hoàng hiện lên hình ảnh Mặc Khiêm Nhân mặt mày vô cảm ngồi bóp chân cho lão, nhất thời rùng cả mình, lão giận dữ quát, “Khỏi! Rốt cuộc cậu muốn gì?!”

“Lấy lòng.” Mặc Khiêm Nhân đáp lại rất thẳng thắn, chẳng phải tiểu thuyết và tivi thường bảo lấy lòng sẽ làm những kẻ thích bắt bẻ tiếp nhận mình sao? Hắn học xong là thực hành ngay, cơ mà xem ra không có tác dụng mấy.

“Cút xéo!” Kha Xương Hoàng tức đến xi khói, tên này chẳng có tí tẹo thành ý nào cả! Có ai đi lấy lòng như thế bao giờ? Mặt mày đã không xói lới thì thôi, lại còn nói trắng ra như vậy! Quan trọng nhất là tên này chỉ nói suông! Rõ ràng hắn đã định sẵn sẽ không bóp vai bóp chân cho lão!

“Không thì đánh một ván cờ.” Mặc Khiêm Nhân nhìn bộ cờ lão đặt trên bàn, đó là một bộ cờ đặc biệt tinh xảo, những quân cờ bóng loáng được đặt trong chiếc cốc bạch ngọc, vừa nhìn là đã biết vô cùng quý báu.

Gì chứ cờ thì Kha Xương Hoàng rất hứng thú, nhìn cái biểu cảm lạnh nhạt mà hết sức kiêu ngạo của Mặc Khiêm Nhân, lão khịt mũi, “Ranh con, không biết tự lượng sức, xem ông đây đánh cậu tan tác!”

“Chưa biết ai ăn ai đâu.” Mặc Khiêm Nhân ngồi xuống, lấy cờ đen.

Kha Xương Hoàng lập tức lườm hắn, “Cờ đen là của ta!”

“Tôi thích màu đen hơn màu trắng.” Mặc Khiêm Nhân cầm quân cờ, thản nhiên đáp, không mấy may muốn nhường cờ đen cho lão.

Kha Xương Hoàng tròn mắt, tên này thực sự có ý định lấy lòng lão sao? Thực sự có sao? Có con khi!

Tuy V56.2 sẽ không khóa nhưng hy vọng các nàng vẫn tiếp tục share ảnh ủng hộ ^^ share công khai càng tăng, ta càng có động lực, ra chương cũng càng nhanh, có thể là trưa hôm nay *nháy mắt* số share hiện tại là 104.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: V56.2: Muốn (2)

Thời gian dần trôi, bữa tiệc dưới lầu cũng đến hồi kết thúc, mọi người lục tục ra về với tâm trạng đầy băn khoăn, rốt cuộc Mộc Như Lam có bạn trai không? Rốt cuộc người đàn ông đó có quan hệ gì với Mộc Như Lam? Liệu bọn họ có còn cơ hội không? Liệu Kha lão gia có chấp nhận hắn không? Kha lão gia sẽ giao Kha gia vào tay ai?

Mộc Như Lam không quan tâm lắm.

Quảng thêm khăn choàng lông màu trắng, Mộc Như Lam đang chuẩn bị lên lầu thì chợt thấy Akutsu Junko bùng thứ gì đó đến, sau đó lập tức bị Lý Tiểu Thanh lấy mất.

Mộc Như Lam quay sang Triệu Thúc, “Thế này là thế nào?”

Triệu Thúc hơi khom lưng, “Thứ mà tam phu nhân bùng đến là dược thiện*, lão gia dùng mỗi tối, ầm tay chân, cũng tốt cho huyết áp.”

*Dược thiện: thức ăn có tác dụng chữa bệnh.

“Sao nữa?”

Triệu Thúc chần chừ trong chốc lát, ông ngẩng đầu nhìn Mộc Như Lam một cái, cuối cùng vẫn chọn nói thật, “Mỗi tối tam phu nhân đều nấu dược thiện để lão gia uống hai tiếng trước khi đi ngủ, có điều lần nào cũng bị nhị phu nhân cướp đi lấy lòng, lão gia đến nay vẫn không biết người nấu dược thiện cho ngài ấy là tam phu nhân.”

Mộc Như Lam nhìn Lý Tiểu Thanh hồng hách nói gì đó trong khi Akutsu Junko cúi đầu, cô nheo mắt, “Từ khi nào?”

“... Từ mười năm trước.”

Từ mười năm trước thân thể của lão gia bắt đầu có vấn đề, Akutsu Junko là người phát hiện ra điều đó đầu tiên, nào ngờ lại bị Lý Tiểu Thanh cướp công, lão gia rất thích món dược thiện đó, có thói quen mỗi ngày ăn một lần.

Cho đến tám năm trước, Akutsu Junko ốm bệnh nên không làm nữa, kết quả là lão gia nổi đóa với Lý Tiểu Thanh, Lý Tiểu Thanh vội chạy đi kiểm đầu bếp nhưng hương vị làm ra lại khiến lão gia càng bất mãn hơn. Vì thế Lý Tiểu Thanh cuống cuống lôi Akutsu Junko khỏi giường bệnh, sau đó đi đưa dược thiện với vẻ mặt u uất, nói cái gì mà bà ta không khỏe mà lão cứ bắt bà ta nấu, nhờ đó lấy được không ít lợi ích từ lão gia, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lý Tiểu Thanh dám phách lối trước mặt một Lâm Ngọc Nhan tai to mặt lớn.

“Vây à...” Mộc Như Lam tạm đứng lại, bước chân vốn hướng lên lầu nay dờn xuống dưới, đi ngang qua Lý Tiểu Thanh đang hí hửng bùng dược thiện lên lầu.

Triệu Thúc nhìn Mộc Như Lam đi về phía Akutsu Junko rồi lại nhìn Lý Tiểu Thanh, trong mắt xẹt qua chút ánh sáng, ông muốn biết sau này mình nên nghiêng về phía ai.

Triệu Thúc luôn cho rằng mình chính là thái giám thân cận của hoàng đế cổ đại, chuyên môn xét xem phi tử nào có thể được sủng ái, phi tử nào có nhiều cơ hội để mà lựa đường nâng đỡ. Akutsu Junko thời trẻ hầu như không có tâm cơ, bị hai mẹ đàn bà chèn ép, lại thêm lão gia cổ tình xa lánh, nên ông thấy thì thấy chứ không can thiệp. Bây giờ Mộc Như Lam ra tay, hơn nữa thái độ của lão gia với bà có vẻ đã chuyển biến, ông đương nhiên phải làm tròn bổn phận của một thái giám tổng quản chuyên thuận theo chiều gió.

Mộc Như Lam quần quít lấy Akutsu Junko, làm nũng bảo mình cũng muốn ăn dược thiện. Akutsu Junko thương Mộc Như Lam nên đồng ý ngay. Bóng dáng mảnh khảnh hiền dịu của Akutsu Junko vừa biến mất thì Lý Tiểu Thanh cười tủm tỉm đi xuống, tay cầm một cái vòng tay, rõ ràng chính là món hời vừa kiếm được từ Kha Xương Hoàng.

Đằng đằng mười năm nấu dược thiện hằng ngày, Kha Xương Hoàng có lạnh nhạt đến mấy cũng không tránh khỏi xúc động.

Không biết nên nói là Akutsu Junko quá yếu đuối hay là Lý Tiểu Thanh quá vô liêm sỉ. Có lẽ mọi người phải hiểu rằng họ cần phụ trách cho cảm xúc của mình. Dù hạnh phúc hay khổ đau, khác nhau ở chỗ, có người mê muội theo đuổi để rồi mất cả chì lẫn lài, có người lại bền bỉ thâm tình, chỉ chút nữa thôi là đủ, bởi hồi báo thường tới rất muộn.

Mộc Như Lam xoay người lên lầu, lúc đi ngang qua Triệu Thúc, cô dừng lại nói, “Tối nay để bà ngoại Junko đưa dược thiện đến thư phòng của ông ngoại.”

Triệu Thúc hơi khom lưng, “Vâng.”

Bước lên lầu, Mộc Như Lam mới đến cửa thì bỗng nghe Kha Xương Hoàng gầm lên giận dữ, “Sao cậu lại ăn tương của ta?!”

“Ông thua.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt tuyên bố sự thật, hoàn toàn không khoe khoang.

“Cậu không nhường ta một chút được à?!” Kha Xương Hoàng hiếm khi nào phát khùng như hôm nay, từ cờ vây đến cờ nhảy đến cờ tướng, thắng nhóc này đều đánh lão thua tan tã! Đây mà là lấy lòng hả? Đây mà là lấy lòng hả? Đồ chết tiệt!

“Ván cờ như cuộc đời, nhường ông một nước, tôi xem như thua cả ván cờ.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt đáp trả lời, hần nhìn Kha Xương Hoàng, ánh mắt tràn đầy nghiêm túc.

Kha Xương Hoàng thoáng giật mình, lão chậm rãi bật cười, dáng vẻ tức điên khi này hoàn toàn biến mất, thần sắc thô bạo tan đi không ít, thay vào đó là một vẻ lãnh khốc bá đạo, “Được! Tốt nhất cậu nên nhớ kỹ lời cậu nói hôm nay, ở cạnh Lam Lam, nếu sau này gặp phải trở ngại hay bấp bênh gì, cậu mà

dám thoái nhượng một bước, Kha Xương Hoàng ta dù chết cũng sẽ đội mồ sống dậy, khiến cuộc đời cậu trở thành một ván cờ thua trắng!”

Mặc Khiêm Nhân hạ quân cờ cuối cùng trong tay xuống, đến đây nước cờ của Kha Xương Hoàng đã hết đường xoay sở, hắn nói, “Dù có là vận mệnh, cũng không thể làm tôi thoái nhượng nửa bước.”

Hắn hờ hững ngồi đó, sắc mặt lạnh nhạt, ngữ điệu lạnh nhạt, ấy thế mà lại khiến người ta sinh ra một cảm giác kích động khó thể nào ức chế. Hắn tự tin đến cùng cực, tựa như một quân vương cao cao tại thượng, chúng bây tôi cũng vì ánh mắt của hắn mà kiềm không nổi kích động dạt dào.

Không hổ là đàn ông Mặc gia...

Kha Xương Hoàng thâm nghĩ, trong thâm tâm rất là hài lòng.

“Cốc cốc cốc.” Cửa phòng bị gõ nhẹ rồi mở ra, thiếu nữ mặc lễ phục màu trắng mỉm cười nhìn hai người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời cô hiện tại và mai sau, “Chơi lâu vậy không mệt à?”

Kha Xương Hoàng hừ một tiếng, “Ai chơi với hắn?”

“Ừm?” Mộc Như Lam lim dim mắt, mỉm cười đi đến chỗ hai người, mũi hít sâu một hơi, cô nhìn được thiện đặt trên bàn Kha Xương Hoàng, “Thơm quá.”

“Muốn ăn thì bảo Tiểu Thanh a di của con nấu cho.” Kha Xương Hoàng cũng rất thích được thiện này, ăn mãi mà vẫn không ngán, Lý Tiểu Thanh được lòng lão chính ở điểm này, được thiện được đôi công thức, mùi hương rất được.

“Tiểu Thanh a di?” Mộc Như Lam chớp mắt nghi ngờ, “Không cần phiền vậy đâu, con nhờ di Junko làm.”

=====

Nghỉ xả hơi một chương, hôm sau chơi tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: V56.3: Muốn (3)

Kha Xương Hoàng chau mày, chọc thìa vào miếng thịt, “Trời lạnh thế này, đừng quấy rầy bà ấy, còn nữa, con lại lẫn lộn bối phận!” Cô gái luôn âm thầm theo sau lão ngày xưa không biết từ khi nào đã bắt đầu bạo dạn hơn, luôn làm cho lão một vài món ăn ngon, thế nhưng chỉ cần biết mình sắp ghiền, lão sẽ dứt khoát từ bỏ.

“Ông ngoại bắt công thế, để Tiểu Thanh a di làm thì được mà bà ngoại Junko thì lại không được à?” Mộc Như Lam vừa nghịch tay của Mặc Khiêm Nhân vừa nói, móng tay hắn được cắt rất gọn và sạch, trên tay mang theo những nốt chai tích tụ sau nhiều năm, sờ lên thấy ram ráp, nắm chặt thấy an toàn, kể cả địa ngục cũng không thể nào chia cắt.

Nghe vậy, Kha Xương Hoàng hơi sựng tay lại, trong lòng thoáng qua chút bối rối, cái cảm giác khó kiểm soát ấy đã bị đè nén suốt mấy chục năm mà vẫn chưa hề biến mất...

Cửa thư phòng lại bị gõ vang, Akutsu Junko bưng một chén được thiện xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Hôm nay bà làm nhiều thêm một phần cho Lưu Bùi Dương nhưng không hiểu sao thằng bé lại ngủ mê mệt, gọi mấy tiếng mà nó vẫn không dậy, vì vậy bà định bụng ngày mai nấu lại phần khác bồi bổ cho nó, thằng bé có vẻ đã chịu khổ mấy ngày qua, còn chén được thiện dư tối nay thì được chuyển cho Mộc Như Lam.

“Cám ơn bà ngoại.” Mộc Như Lam cười dịu dàng nhận lấy mâm canh, thuận tay kéo Akutsu Junko vào phòng, bất chấp cái trừng mắt của Kha Xương Hoàng, “Tự dưng con thấy tò mò về chuyện hồi xưa của ông ngoại bà ngoại, không ngờ ông ngoại trông lãnh khốc nghiêm nghị như vậy mà lại là người ngoài lạnh trong nóng, vừa nãy ông không cho con nhờ bà ngoại nấu đồ ăn, còn bảo là trời rất lạnh nữa.”

Akutsu Junko kinh ngạc nhìn Kha Xương Hoàng, sau đó lại cúi đầu như chưa hề thấy gì, trong lòng dâng trào vị chua xót, mình thật là phạm tội, mấy chục năm qua còn chưa nhìn thấu hồng trần hay sao mà vẫn mong đợi tình yêu của người đàn ông này...

Mộc Như Lam mở nắp chén, làn hơi trắng mờ bốc lên, hương thơm ngào ngạt lan tỏa khắp thư phòng, chén được thiện của Kha Xương Hoàng bị mở nắp để lạnh nên đã nhạt mùi từ lâu, vì vậy hương thơm ấy lập tức ủa đến, Kha Xương Hoàng bất giác nhú mày, đây là hương được thiện lão đã ăn suốt mười năm, không lẫn vào đâu được...

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, “Ông ngoại có thấy bà ngoại Junko nấu thơm hơn Tiểu Thanh a di không?”

“Món này là do bà nấu?!” Kha Xương Hoàng quắc mắt nhìn Akutsu Junko.

Akutsu Junko theo phản xạ lui về sau mấy bước, cúi đầu im lặng.

Sắc mặt Kha Xương Hoàng càng tệ hơn, Mộc Như Lam làm như không thấy gì, cô húp một ngụm canh, híp mắt tận hưởng, “Ừm... Tuyệt quá, không hổ là bà ngoại Junko, nghe Triệu Thúc nói tối nào bà ngoại Junko cũng nấu được thiện, cậu út sướng thật đấy, mỗi ngày đều được ăn được thiện ngon thế này.” Dứt lời, Mộc Như Lam bung được thiện lên đồng thời kéo tay Mặc Khiêm Nhân đứng dậy. Cô phớt lờ không khí căng thẳng giữa hai người lớn, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Con và Khiêm Nhân về phòng nghỉ ngơi trước, ông ngoại bà ngoại ngủ ngon nha.”

Cánh cửa thư phòng nhẹ nhàng đóng lại, ngay sau đấy là tiếng đồ vật bị ném xuống đất vỡ tan tành. Biết Kha Xương Hoàng tức giận thì sẽ tăng huyết áp nhưng Mộc Như Lam không lo, bởi vì đã có Akutsu Junko ở đó. Người phụ nữ này nhìn thì yếu đuối nhưng thực ra rất kiên cường. Đáng khâm phục, mà cũng thật đáng tiếc, nếu người bà yêu không phải là Kha Xương Hoàng thì bây giờ bà đã hạnh phúc gấp trăm lần rồi.

Chén được thiện bỗng bị một bàn tay mát lạnh đỡ lấy, Mộc Như Lam quay đầu nhìn sang, thấy khuôn mặt tái nhợt sạch sẽ của Mặc Khiêm Nhân, cô cong môi mỉm cười, đặt tay hấn vào phòng của cô cách đó không xa.

Đèn phòng bùng sáng, đợi Mặc Khiêm Nhân vào hấn, Mộc Như Lam liền đóng cửa lại.

“Sao đột nhiên về nước thế? Nhớ em à?” Mộc Như Lam nhận lấy được thiện rồi đặt lên bàn, sau đó cô vòng tay ôm hông Mặc Khiêm Nhân, hai má cọ cọ ngực hấn như một bé mèo làm nũng, khiến trái tim hấn thoáng chốc tan thành nước.

Mặc Khiêm Nhân hơi ngần ngại rồi cũng ôm lấy cô, sợi tóc đen óng mượt vào lòng bàn tay, xúc cảm ấy truyền thẳng đến trái tim hấn, tạo nên từng hồi rung động. Hấn áp má vào tóc cô và siết chặt cái ôm, giọng nói dễ nghe khẽ vang lên, “Ừ.”

Mộc Như Lam cười vui sướng, nhẹ nhàng rời khỏi vòng ôm, cô ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt trong veo pha trộn chút ngây ngô, “Em muốn hôn anh. Chúng ta hôn nhau được không?”

Chuyện này mà cũng cần phải hỏi sao? Ngượng chết đi được! Đáng lẽ phải dùng hành động trực tiếp mới đúng!

Mặc Khiêm Nhân vẫn chưa thể miễn dịch với những câu nói thẳng tuột của Mộc Như Lam, không biết phải đến khi nào hấn mới hết ngượng chín tai vì lời cô nói. Cơ mà dù có ngượng hay không, hấn cũng sẽ chẳng bao giờ chống cự được trước sự cảm dỗ của Mộc Như Lam.

Gò má cô gái khẽ nâng, từ góc nhìn của Mặc Khiêm Nhân, chúng như hàm chứa một sắc thái mời gọi, mời hấn thương thức màu hồng phấn quyến rũ kia.

Và hấn, bị dọa thiên sứ mang đôi cánh đen mê hoặc.

Hơi thở ấm áp giao hòa, trái tim phấn khích nhảy nhịp thành thịch, bốn cánh môi sắp chạm vào nhau, bỗng Mộc Như Lam nghiêng đầu sang bên, dụi vào ngực Mặc Khiêm Nhân mà cười khúc khích, tựa như một đứa trẻ vừa chơi khăm thành công, một con mèo làm ta ngứa lòng rồi bỏ chạy đi mất.

Mặc Khiêm Nhân đỏ bừng lỗ tai, cả người lập tức cứng đờ đi. Cô nàng nghịch ngợm trong lòng hấn đang cười hết sức thích thú, hấn thậm chí còn cảm nhận được cô run lên vì cười, ngọn lửa trong lòng phực lên nóng bỏng, không biết là ngượng hay bực.

Thật đáng ghét!

Chẳng khác gì bắt nạt cướp mất cục xương ngay trước miệng chó lớn! Vì thế chó lớn muốn lấy về bằng mọi giá!

Nắm lấy chiếc cằm của cô nàng đáng ghét vừa đùa bỡn mình, Mặc Khiêm Nhân nửa thẹn nửa giận hôn lên môi cô, vốn hấn định coi đó là xương mà cắn mấy cái nhưng lại không nỡ, chỉ đành dịu dàng liếm liếm, thận trọng mút tròn.

Tiếng cười ngưng lại giữa bờ môi, Mộc Như Lam bị hôn bất ngờ thì có hơi giật mình, chẳng mấy chốc cô cũng cong mắt cười, vòng tay ôm cổ Mặc Khiêm Nhân, hé miệng vờn lưỡi đáp lại nụ hôn của hấn.

Tiếng hôn gần sát bên tai, người chưa xấu hổ mình đã ngượng ngùng, hai hơi thở một nặng nề một ngọt ngào quyện vào nhau, hình thành nên tư vị nguyên thủy tuyệt vời khó thể nào chối từ.

Ngay khi sắp không kiềm chế được nữa, người đàn ông mờ mắt, rời khỏi không gian đầy cảm dỗ, “Anh đi tắm.”

Che lại đứng quần theo bản năng, Mặc Khiêm Nhân bước nhanh vào phòng tắm, để lại Mộc Như Lam ngơ ngác đứng tại chỗ, đôi mắt mơ màng bao phủ một làn sương, trông cô như một thiên sứ trắng tinh thuần làm người ta nửa muốn bảo vệ sự thánh khiết của cô, nửa lại muốn quyết liệt nhuộm đen nó.

Một hồi lâu sau, Mộc Như Lam hoàn hồn, nghe phòng tắm ào tiếng nước, cô đi tới gõ cửa, mềm giọng hỏi, “Khiêm Nhân định tự giải quyết nhu cầu sinh lý đấy à?”

Cục xà phòng trong tay Mặc Khiêm Nhân bay luôn ra ngoài vì cái siết quá mạnh.

Mộc Như Lam lại nói, “Không được, Khiêm Nhân là của em, tiểu Khiêm Nhân cũng là của em, nếu chúng nó ngộ nghịch muốn chạy đi thì em sẽ bắt lại ăn hết.” Khiêm Nhân đáng yêu như thế, sao có thể vứt bỏ vô số tiểu Khiêm Nhân đáng yêu một cách tùy tiện vậy được? Chúng nó sẽ đau lòng lắm, để

các tiểu Khiêm Nhân không cảm thấy cô đơn, cô sẽ nuốt sạch tất cả, không chừa lại chút gì.

Mặc Khiêm Nhân lấy tay bịt lỗ tai, không muốn nghe cô nàng biến thái kia nói thêm một câu nào nữa. Dục vọng mà hắn vắt và lăm mới áp chế được một chút nay lại xông thẳng về phía dưới bụng, trướng đau rõ ràng.

“Khiêm Nhân?” Giọng nói mềm mềm nũng nịu vang lên sau cánh cửa, không nóng bỏng nhưng vẫn khiến hắn khó thể nào nhin nổi, mỗi tiếng gọi đều như đang dụ dỗ, cách một bức tường mà cũng không muốn tha cho hắn sao? Cái cô gái hư hỏng đáng ghét này!

“Khiêm Nhân...” Cửa phòng bất ngờ mở ra, hơi nước cuộn cuộn ngăn đi câu nói dở dang, người đàn ông đứng giữa làn hơi vurun tay kéo cô gái vào lòng, cơ thể đầy bọt xà phòng kề sát vào thân hình mềm mại.

Tay của Mặc Như Lam bị nắm lấy, sau đó bị đặt lên tiểu Khiêm Nhân mà cô nhớ nhưng. Mặc Khiêm Nhân đè đầu cô vào ngực hắn, nghiêng rắng nghiêng lợi nói, “Không được nhìn lên!”

“Em muốn nhìn.” Đầu Mặc Như Lam không động dậy được, cô vừa động tay vừa nói mà chẳng chút ngại ngùng. Bờ môi cô dán vào khuôn ngực trần của Mặc Khiêm Nhân, hơi thở ấm áp phả lên da thịt... ngoại trừ kích thích kích thích và kích thích thì có còn cái gì nữa đâu?

“Không được!” Mặc Khiêm Nhân đặt cằm trên đỉnh đầu Mặc Như Lam, hơi thở dồn dập, hai má đỏ ửng, “Đừng có dụ dỗ anh, làm anh không thể nói chuyện chính... Ừm... Đừng lộn xộn...”

“Khiêm Nhân muốn nói chuyện chính gì?” Mặc Như Lam chớp chớp mắt, hàng mi dày phớt lên da ngực người đàn ông, cảm giác khi nó nhẹ nhàng nhảy lên làm cô thấy vô cùng thú vị.

“Là em để Ive chạy thoát?”

“Ừ.” Mặc Như Lam nhin không được muốn cúi xuống nhìn nhưng lại bị Mặc Khiêm Nhân phát hiện, ấn đầu trở lại.

“... Vì sao?” Mặc Khiêm Nhân cố gắng giữ bình tĩnh.

“Không biết nữa... Em muốn nhìn.” Mặc Khiêm Nhân không bình tĩnh nổi, và Mặc Như Lam cũng vậy. Cô muốn nhìn rõ vật có khả năng làm khuôn mặt lạnh nhạt của hắn nhuốm một sắc thái khác. Cô muốn chiếm hữu nó, để Khiêm Nhân chỉ có thể để lộ biểu cảm mê hoặc ấy trước mặt cô. Nhưng nếu cô cướp nó đi thì Khiêm Nhân sẽ không trọn vẹn nữa, cô không nỡ, nên chỉ còn cách làm cho nó ngoan ngoãn trong tay cô thôi.

“... Không được...”

“Em muốn nhìn.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: V56.4: Muốn (4)

Hôm sau.

Nắng chiếu rực rỡ, báo hiệu một ngày đông đẹp trời.

Lý Tiểu Thanh ăn mặc đẹp đẽ đứng trước cửa phòng Kha Xương Hoàng, tối qua bà ta đưa được thiện cho Kha Xương Hoàng xong thì thừa dịp nói tốt mấy câu về Kha Văn Nhu với lão, Kha Văn Nhu chưa bao giờ gây chuyện, Kha Xương Hoàng lại nể tình bà ta nấu được thiện suốt mười năm nên đã đồng ý cho Kha Văn Nhu về nhà. Bây giờ Kha Văn Nhu sắp về rồi, Lý Tiểu Thanh rất vui, định bụng cùng Kha Xương Hoàng đi tản bộ buổi sáng. Bà ta đắc ý cho rằng, trong ba người vợ lẽ, bà ta là người có địa vị cao nhất, được sủng ái nhiều nhất.

Lúc này hắn Kha Xương Hoàng đã dậy, Lý Tiểu Thanh gõ gõ cửa, trên môi treo một nụ cười điểm lệ rạng rỡ, thế nhưng khi cánh cửa mở ra, nụ cười ấy lập tức cứng lại.

“Sao bà lại ở đây?!” Lý Tiểu Thanh trầm mặt chất vấn như thể Akutsu Junko cướp cái gì của bà ta.

Akutsu Junko im lặng đứng tại ngưỡng cửa, thực ra chính bà cũng rất bối rối, ngày hôm qua cứ như một giấc mộng, làm bà mơ mơ hồ hồ, không nhận thức được đó chỉ là tưởng tượng, hay là sự thật.

“Tôi hỏi bà đấy! Câm hà?!” Lý Tiểu Thanh nóng nảy, nhất thời quên mất trong phòng còn một người khác.

Từ trước tới nay Akutsu Junko luôn là đối tượng mà bà ta và Lâm Ngọc Nhan đề phòng nhất. Hồi mới bước vào Kha gia, Akutsu Junko hãy còn là vị thành niên. Ba người đều mang thai nhưng Kha Xương Hoàng đối xử với Akutsu Junko đặc biệt thấy rõ, sự đặc biệt này có ý nghĩa gì, những kẻ lẫn lộn phong trần nhiều năm như Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh làm sao lại không hiểu?

Kha Xương Hoàng không thương ai thì hai bọn họ mới có hội sinh tồn tại Kha gia, Kha Xương Hoàng mà yêu rồi, bọn họ còn có cơm ngon canh ngọt để ăn sao? Không đời nào. Vì vậy bọn họ bắt tay làm Akutsu Junko sảy thai, còn mình thì mỗi người sinh một đứa con trai.

Cứ tưởng thế là xong, nào ngờ Akutsu Junko đã thất sủng từ lâu lại đột nhiên mang thai con của Kha Xương Hoàng. Bà ta và Lâm Ngọc Nhan lại tiếp tục hăm hại, bảo cái thai đó là do Akutsu Junko ngoại tình với người hầu, dù sao Kha Xương Hoàng cũng lâu rồi không ngủ với ả, sao cứ nói mang thai là mang được, vậy mà Kha Xương Hoàng vẫn để ả sinh con, hơn nữa còn là con trai!

Đây là mối đe dọa trực tiếp đối với hai bọn họ, bởi nếu Akutsu Junko lại được sủng thì Kha gia chắc chắn sẽ có phần cho Kha Thế Tinh. Để mẹ con ả không lấy được thứ gì, Lý Tiểu Thanh đã hao tâm tổn lực không biết bao nhiêu bận, nhưng bây giờ là sao? Chuyện gì đã xảy ra? Sáng sớm, từ trong căn phòng của Kha Xương Hoàng – người mà từ lâu đã ngủ một mình và nhất quyết không cho bà ta hầu hạ – bỗng đi ra một Akutsu Junko?! Hơn nữa trên người ả vẫn mặc quần áo ngày hôm qua!

Chuyện gì đã xảy ra, không cần Akutsu Junko trả lời Lý Tiểu Thanh cũng tự hiểu, lửa giận xộc lên não, trông Lý Tiểu Thanh y hệt một bà vợ vừa bắt được tiểu tam, bà ta vung tay định tát Akutsu Junko, “Đồ dê tiện không biết xấu hổ!”

“Bộp” một tiếng, cổ tay bà ta bị giữ lại.

“Mới sáng sớm mà ồn ào cái gì?!” Kha Xương Hoàng mặt mày u ám nhìn Lý Tiểu Thanh bị lão bắt lấy cổ tay, ánh mắt sắc lém đầy hung bạo làm Lý Tiểu Thanh sợ tái cả mặt.

“L-lão gia, tôi...”

“Đồ dê tiện? Ai cho mụ cái quyền mắng nhiếc người phụ nữ của ta?!” Kha Xương Hoàng giận dữ, hai mụ đàn bà này chưa bao giờ ức hiếp Akutsu Junko trước mặt lão, mà Akutsu Junko cũng im im không nói, lại thêm Triệu thúc cố ý giúp đỡ hai người kia, thành ra Kha Xương Hoàng không hề có cơ hội biết, hóa ra việc Akutsu Junko bị mắng lại làm lão tức giận đến vậy.

Lý Tiểu Thanh sợ tới nỗi nói không nên lời, bà ta run run thân mình, trong lòng càng thêm ghen ghét oán hận vì Akutsu Junko được lão chở che. Đáng lẽ bà ta phải giết chết ả mới đúng! Con ả này quả nhiên là tai họa! Và cả thằng con có khả năng giành Kha gia với con bà ta của ả nữa!

Nghĩ đến chuyện Lý Tiểu Thanh phình lão như phình một thằng ngọc suốt mười năm, cướp đi tâm hy sinh của Akutsu Junko đối với lão, Kha Xương Hoàng cảm thấy thật kinh tởm, lão phẫn nộ quát to, “Triệu Lâm!”

Triệu thúc vội vàng chạy lên, lúc này đứng dưới lầu là ông đã biết không ổn rồi, “Vâng.”

“Mụ đàn bà này từ đâu tới thì đá về đó cho ta! Ai dám năn nỉ cũng đá đi luôn! Ông mà không làm nổi chuyện còn con này thì đừng có trở lại!”

Trong lòng Triệu thúc thích một cái, ông vội đáp, “Vâng!”

Lý Tiểu Thanh bị sốc, nhất thời không hiểu ý của Kha Xương Hoàng, “từ đâu tới thì đá về đó”?

Phòng Mộc Như Lam ngay bên cạnh phòng Kha Xương Hoàng, tiếng tranh cãi ầm ĩ nhanh chóng đánh thức Mặc Khiêm Nhân, còn Mộc Như Lam thì vẫn ngủ say trong ổ chăn ấm áp.

Cẩn thận nhấc đầu cô ra khỏi chăn bông rồi đặt lên gối, Mặc Khiêm Nhân bán khóa thân đứng dậy đi vệ sinh, trong phòng bật máy sưởi nên không lạnh lắm, xong xuôi, hắn rót một ly nước, tới chỗ cửa sổ vén rèm nhìn ra. Mặc Khiêm Nhân không có ý định dính vào vụ này, hiện tại hắn chỉ là người ngoài, không có tư cách can thiệp và cũng chẳng có hứng thú. Đối với chuyện Kha Xương Hoàng có nhiều phụ nữ, hắn vừa khinh lại vừa không hiểu, hắn quan niệm yêu một người là phải trao trọn con tim, làm gì còn chỗ cho những kẻ khác? Đến một cái liếc mắt hắn cũng không muốn bỏ thí nữa là.

Ngay lúc này, một chiếc xe hơi màu đen đỗ xích trước cổng biệt thự Kha gia, Kha Văn Nhu đã vắng nhà mấy ngày bước từ trên xe xuống, hành vi cử chỉ có vẻ được hon dáo trước, xem ra lớp huấn luyện lễ nghi quý tộc đã có tác dụng, chỉ ít nó dạy chim trĩ biết sửa soạn bộ lông của mình cho chín chu một chút, cả tác phong cũng đoan chính hơn.

Kha Văn Nhu mỉm cười nhìn đại biệt thự xa hoa, thái độ khá là tự tin. Trong lớp huấn luyện, cô ta đã tìm được cho mình thầy giỏi bạn hiền, họ dạy cô ta rất nhiều điều cũng như rí tai rất nhiều cách xu nịnh, cô ta sẽ không phải sợ hãi Kha Kim Lan hay phải khếp nép trước mặt Mộc Như Lam nữa, cô ta muốn trút bỏ Mộc Như Lam! Cô ta nhất định sẽ làm được!

Hốt nhiên, như bị thứ gì đó thúc đẩy, Kha Văn Nhu ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ phòng Mộc Như Lam trên tầng ba và bắt gặp hình ảnh một người đàn ông. Hắn đứng đó, tay cầm một cốc nước, mắt nhìn ra xa xăm, ánh mặt trời đậu trên thân thể trần trụi, tạo nên một kết giới đặc biệt dị thường, lạnh như băng như đá, xung quanh hắn, mọi âm thanh tựa hồ đều biến mất...

Dường như cảm nhận được cái nhìn của Kha Văn Nhu, hắn hơi cúi đầu trông xuống, lạnh nhạt quét mắt qua cô gái đang dõi theo mình, trong mắt căn bản không hề có hình ảnh cô ta, như thể cô ta cùng lắm chỉ là một con kiến. Ánh mắt ấy, làm trong lòng Kha Văn Nhu trào dâng một cảm giác hưng phấn...

Muốn được người đàn ông này để ý, muốn được phục tùng dưới thân hắn...

“Lão gia! Lão gia! Ông không thể đối xử với tôi như vậy! Lão gia!” Chợt tiếng kêu la của Lý Tiểu Thanh lọt vào tai, Kha Văn Nhu lập tức lấy lại tinh thần, nhìn về phía cửa chính, thấy Triệu thúc đang lôi Lý Tiểu Thanh ra, còn Lý Tiểu Thanh thì nước mắt đầm đìa nhìn vào trong, tay chân không ngừng giãy dụa.

Sau một thoáng sững sốt, Kha Văn Nhu chạy nhanh tới, hốt hoảng túm lấy tay Triệu thúc, “Bà nội!... Triệu thúc! Triệu thúc, ông làm gì vậy? Mau thả bà nội tôi ra!”

Thấy Kha Văn Nhu, Lý Tiểu Thanh như chớp được cọng cỏ cứu mạng, “Văn Nhu, Văn Nhu! Con mau đi năn ni ông nội con đi! Mau lên!”

Kha Văn Nhu chẳng hiểu mô tê gì nhưng Lý Tiểu Thanh đã bảo cô ta đi năn ni thì cô ta cũng gật đầu chạy nhanh vào nhà. Lý Tiểu Thanh là điểm tựa của cô ta tại Kha gia này, nếu bà ta bị đuổi đi thì với bà mẹ vô dụng cùng ông bố chỉ biết lo chuyện làm ăn, cô ta làm sao mà lên võ đài bộc lộ tài năng được?

Ngất nổi cô ta vừa đặt chân vào nhà là đã bị nam hầu dưới trướng Triệu thúc kéo ra ngoài, Kha Xương Hoàng bảo, ai dám năn ni cũng đá đi luôn.

Kha Văn Nhu không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, cô ta trở về với ý chí sục sôi, vậy mà còn chưa kịp nói câu nào thì đã bị đá ra ngoài. Vì sao lại thế?

“Ông nội! Ông nội! Đừng đối xử với con như vậy mà, con sẽ ngoan, sẽ vâng lời, đừng đuổi con đi! Ông nội...” Kha Văn Nhu ôm chặt cửa không chịu thả, miệng hét lên thê thảm.

Đứng trong đại sảnh, Lâm Ngọc Nhan và Hùng Lệ Lệ nhìn cảnh tượng này mà trong lòng chẳng lấy làm gì hả hê, trái lại chỉ thấy nom nớp lo sợ, sợ rằng người tiếp theo bị đuổi đi sẽ là bọn họ!

Cuộc giằng co ồn ào rồi cuộc cũng đánh thức Mộc Như Lam, lúc Kha Văn Nhu xuống xe cũng là lúc cô mơ màng tỉnh dậy. Thông thả đánh răng rửa mặt đoạn cùng Mặc Khiêm Nhân xuống lầu, Mộc Như Lam thấy cảnh Kha Văn Nhu chết dính lấy cánh cửa thì không khỏi nhếch môi cười, Kha Văn Nhu thế này trông thật buồn cười.

Tiếng bước chân của họ làm mọi người trong phòng khách chú ý, đồng thời cũng làm Kha Văn Nhu nhìn sang. Cô ta gửi hắn một ánh mắt đầy đáng thương, vô tình bỏ qua chi tiết Mộc Như Lam đang nắm tay hắn, “Xin anh! Xin anh giúp tôi với, tôi không biết gì cả, xin anh đẩy, chỉ cần anh đồng ý giúp tôi, anh muốn tôi làm gì cũng được...”

Kha Văn Nhu tưởng Mặc Khiêm Nhân là khách quý của Kha gia, bởi vì trông hắn rất có tướng đế vương cao cao tại thượng, mà bạn trai của Mộc Như Lam thì chỉ là một tên giáo viên cao trung nghèo kiệt xác.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: V57.1: Thay lòng (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Theo ánh mắt của Kha Văn Nhu, mọi người kinh ngạc nhìn Mặc Khiêm Nhân, rồi nhìn Kha Văn Nhu, rồi lại nhìn Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân với vẻ mặt nghi hoặc, chẳng ai ngờ Kha Văn Nhu lại đột ngột xin Mặc Khiêm Nhân giúp đỡ, không lẽ hai người họ quen nhau?

Mộc Như Lam chớp mắt ra chiều khó hiểu, cô hỏi Mặc Khiêm Nhân, “Anh quen à?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn Kha Văn Nhu làm ra vẻ đáng thương như nữ chính trong truyện Quỳnh Dao, giọng điệu chê bai, “Anh không rảnh mà đi quen mấy kẻ đàn độn IQ thấp.”

Không biết thì cứ nói là không biết đi, phải tiện thể phun nọc độc mới chịu.

Mộc Như Lam mỉm cười kéo Mặc Khiêm Nhân xuống lầu, hoàn toàn phớt lờ tình huống hiện tại. Cô đi tới chỗ bàn ăn, nơi mà Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko đã ngồi sẵn.

Kha Văn Nhu không lường được Mặc Khiêm Nhân sẽ nói năng độc ác như thế, với dáng vẻ tội nghiệp của cô ta, đàn ông dù không ra tay giúp đỡ thì cũng không đến mức làm cô ta mất thể diện chứ!

Hùng Lệ Lệ châm chọc, “Người ta là bạn trai của công chúa điện hạ, dân đen như cháu mà cũng dám tăm tia à?” Nói đoạn bà ta liếc Mộc Như Lam một cái, không biết là đang châm chọc Mộc Như Lam hay Kha Văn Nhu.

Kha Văn Nhu nghe vậy thì sững sốt, cô ta nhìn Mộc Như Lam ngồi cạnh Mặc Khiêm Nhân tại bàn ăn, vẻ mặt khó tin, “Bạn trai của Mộc Như Lam? Sao thế được?! Bạn trai chị ta là một tên thầy giáo nghèo rớt mồng tơi không tiền không thế cơ mà?!” Trông người đàn ông đó đâu có giống như vậy!

“Cháu không hiểu rồi, đàn ông mà công chúa điện hạ coi trọng, tuy không phải hoàng tử nhưng cũng sẽ không phải cóc ghẻ.” Hùng Lệ Lệ lại móc mĩa, bà ta liếc Mộc Như Lam, cảm thấy Mộc Như Lam so ra thua xa Kha Kim Lan! Chỉ là dịu dàng hơn một chút thôi mà? Sao bà ta chẳng thấy nó giống thiên sứ chỗ nào cả? Mấy người đó đúng là bị phân chó trét mắt hết rồi!

Đôi đũa trên tay Kha Xương Hoàng đập cái “cạch” lên bát, lão lạnh mặt nhìn toán phụ nữ trong phòng khách, “Trong vòng ba mươi phút, tất cả thu thập đồ đạc xéo khỏi Kha gia!” Lúc trước lão không đề ý đám đàn bà con gái này lắm, bây giờ mới thấy bọn họ thật phiền phức, đã phách lối, ương ngạnh, lại còn thiếu hiểu biết. Đám châm chọc Mộc Như Lam ngay trước mặt lão, bọn họ nghĩ mình là ai chứ! Không trùng trị là bọn họ được đăng chân lên đăng đầu!

“Có nghe chưa hả, cút đi! Đừng có đứng đó trơ cái mặt dày trục ra nữa!” Hùng Lệ Lệ không hiểu ý của Kha Xương Hoàng, bà ta thấy giọng điệu lão gia không ổn, nghĩ lão nổi nóng nên bèn lấy lòng bằng cách quát Kha Văn Nhu ôm cửa không chịu đi.

“Cút!” Hai mắt Kha Xương Hoàng tóe lửa, lão đập bàn cái rầm làm Lâm Ngọc Nhan phát hoảng quỳ sụp xuống đất.

“Lão gia! Ông đừng nóng giận, Lệ Lệ chỉ muốn trút giận giúp Lam Lam thôi, đây là nhà của chúng tôi, ông muốn chúng tôi chuyển đi đâu!” Lâm Ngọc Nhan nhìn Kha Xương Hoàng mà lòng lo sốt vó, Hùng Lệ Lệ làm bà ta tức điên lên được, đúng là thứ miệng lưỡi ngu si! Bà ta sắp bị ả hại chết đến nơi rồi!

Hùng Lệ Lệ bị hành động Lâm Ngọc Nhan làm giật mình, nghe Lâm Ngọc Nhan nói vậy, bà ta sợ đến run rẩy, cuống cuống quỳ bịch xuống, “Cha! Cha à con chỉ muốn giúp Lam Lam, không hề có ý gì khác!”

“Đúng vậy đúng vậy, Lam Lam, con mau nói với ông ngoại đi, mẹ của con chỉ lỡ miệng chứ không có ác ý! Bà ngoại đập đầu với con!” Đã quá hiểu tính tình Kha Xương Hoàng, Lâm Ngọc Nhan vội vàng chuyển mục tiêu sang Mộc Như Lam, bà ta đập đầu với cô mấy cái liên tục, nghĩ bụng mình đã làm tới mức này rồi, Mộc Như Lam nhất định sẽ không thờ ơ được, phải biết rằng, trường bối đập đầu với văn bối chính là chuyện tổn thọ, tin này mà truyền ra ngoài thì thanh danh của Mộc Như Lam chắc chắn sẽ ô uế, và lại bạn trai nó đang ngồi ngay đó, chẳng lẽ Mộc Như Lam muốn hấn thấy cảnh bà ngoại nó đập đầu với nó sao?

Lâm Ngọc Nhan tính toán ghê gớm là thế, có điều hành động của bà ta đã hoàn toàn chọc giận Kha Xương Hoàng, đồng thời cũng chọc giận Mặc Khiêm Nhân và Akutsu Junko, bà ta cố ý muốn bôi nhọ Mộc Như Lam! Muốn gán cho cô tội bất nhân bất hiếu!

“Đã hết hai mụn đàn bà này ra ngoài cho ta!” Kha Xương Hoàng tức đến mặt mũi đỏ bừng, rất một lũ kiêu căng tự mãn, “Còn dám tự xưng là trưởng bối của Lam Lam, mụn mà xứng hả?!”

“Lão gia! Lão gia!” Lâm Ngọc Nhan không ngờ mình khéo quá hóa vụng, bà ta vừa hốt hoảng chực giải thích vừa giằng giằng không cho người hầu kéo mình ra ngoài.

Mặc Khiêm Nhân thần nhiên nhìn những người hầu đang lôi bà ta, “Lãnh lương cao mà làm việc chẳng hiệu quả chút nào, ý là mĩa mai ông chủ của các người ngu xuẩn phải không?”

Những người hầu vốn không dám mạnh tay vì sợ có ngày bọn họ trở về trả đũa lập tức kinh hãi đến nổi biến sắc, không dám cho bọn họ thời gian mở miệng thêm nữa. Toán đàn bà con gái được nuông chiều lâu ngày làm sao cự lại được, thế nên chẳng mấy chốc đã bị đá hết ra ngoài.

Khu này toàn dân nhà giàu, tiếng kêu la của đám phụ nữ trước cổng Kha gia đã làm không ít người chú ý. Kha Xương Hoàng ghét bọn họ ồn ào mất mặt quá nên lại tiếp tục ra lệnh: những người này từ đâu tới thì đuổi về đó đi.

Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh là từ đâu tới? Chính là từ casino lớn nhất Hồng Kông - Yên Hồng Lâu.

Bọn họ từng là gái đầu bảng được đưa tới hầu hạ Kha Xương Hoàng khi lão say rượu, nhân cơ hội đó mang thai con của lão. Mẹ Kha Xương Hoàng khi ấy vẫn chưa mất. Kha lão thái thái là một người cực kỳ truyền thống, bà cho rằng con đàn cháu đống mới là tốt nhất, thế nên đã chủ trương cho bọn họ vào Kha gia mà không danh không phận.

Kha Xương Hoàng bận rộn sự nghiệp nên cũng không quan tâm chuyện này lắm, hai người này cứ ở yên trong nhà là được, ai dám ép lão phải kè kè lấy họ? Đến lúc Akutsu Junko gia nhập thì lão mới thấy không vui, bà ấy khác hai người kia, nhưng vì sao lại khác? Lão không biết và cũng không có thời gian tìm hiểu, lão quá bận, đại trọng phu há lại bị tư tình nhi nữ ràng buộc?

Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh nay đã làm bà mà còn bị đuổi về Yên Hồng Lâu thì những kẻ khi xưa ghen ghét bọn họ hóa phượng hoàng sẽ cười đến rớt hàm mất. Cùng lắm chỉ là tiểu tam, ai cũng biết bọn họ không có địa vị gì trong Kha gia. Đuổi bọn họ đi rồi, Kha gia không những không bị ảnh hưởng xấu mà còn được lợi trong phương diện làm ăn.

Trong các đại diện kí kết hợp đồng có một vài người là phụ nữ. Phụ nữ ghét nhất là đàn ông lăng nhăng và hận nhất là tiểu tam, họ ngứa mắt đàn bà Kha gia từ lâu rồi, đặc biệt là hai kẻ thích ra vẻ phu nhân quyền quý như Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh. Với tình hình hiện tại thì kiểu gì họ cũng sẽ vui vẻ ký hợp đồng để bày tỏ sự ủng hộ và chúc mừng với quyết định của Kha Xương Hoàng thôi.

Trong nhà vắng bớt khá nhiều người, tiếng giằng co ầm ĩ rốt cuộc cũng dừng lại, không khí dường như trong lành hơn hẳn.

Akutsu Junko ngồi bên phải Kha Xương Hoàng, bà nhìn tô cháo thơm ngon trước mặt, đôi mắt tràn đầy vẻ suy tư. Bà cũng giống bọn họ, cùng lắm chỉ là một tiểu tam không danh không phận mà thôi, mặc dù điều này chưa bao giờ là mong muốn của bà.

Kha Xương Hoàng đã bị đám phụ nữ làm mất hết khẩu vị, lão ngồi trên ghế chủ nhìn Akutsu Junko chăm chăm, “Ăn nhanh đi, cháo sắp nguội rồi!”

Akutsu Junko không ngẩng đầu, ngoan ngoãn ăn từng muỗng cháo.

Mộc Như Lam thì lại trông như vừa rồi chẳng xảy ra chuyện gì cả, cô nhăm nháp chút cháo ngô nếp và một phần điểm tâm kiểu Âu, mùi vị không tệ.

Mặc Khiêm Nhân tỉ mỉ lựa gĩa vị ra khỏi điểm tâm, gừng, hành, tỏi, tất cả đều bị lựa sạch rồi bỏ ra mâm, xếp thành một quả núi. Mặc Khiêm Nhân bày tỏ, hẳn thích đồ ăn Trung, nhưng lại căm thù đồ ăn Trung có gừng, hành, tỏi, vân vân đến tận xương tủy, cứ như ăn phải bít tết chín ba phần, miệng đầy mùi tanh, ghê chết đi được.

“Khiêm Nhân, lại kén ăn à?” Mộc Như Lam nhẹ nhàng gõ thìa lên cái chén của Mặc Khiêm Nhân, tiếng va chạm leng keng làm động tác của hắn dừng lại, đồng thời cũng làm hai trưởng bối nhìn sang.

“Không kén.” Mặc Khiêm Nhân đẩy mâm sang một bên, hắn nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt như mặt gương phản chiếu hình ảnh cô.

Mộc Như Lam nhìn chén của hắn, có chút bất đắc dĩ, “Đã lựa sạch ra rồi.”

“Không có.” Mặc Khiêm Nhân trả lời như thật, đảo đảo đồ ăn trong chén, hắn lấy ra một mảnh hành giấu dưới đồng rau, “Em xem, vẫn còn mà.”

“Như vậy không được.” Mộc Như Lam trực tiếp đổi chén của mình cho Mặc Khiêm Nhân, “Kén ăn là thói của con nít, Khiêm Nhân là con nít à? Có cần em đút awn không?” Người này cái gì cũng tuyệt, chỉ có mỗi tội kén ăn, thật không tốt cho sức khỏe tí nào.

Mặc Khiêm Nhân nhìn cái chén Mộc Như Lam đẩy tới, trong đó gừng hành tỏi nằm như khiêu khích, lại nhìn Mộc Như Lam, hắn nghiêm túc cúi đầu, cảm lạnh cảm lấy thìa...

Mộc Như Lam hài lòng mỉm cười, vui vẻ đảo đảo thìa, hả? Có cà rốt, ghét quá. Múc cà rốt đáng ghét lên, bỏ vào trong chén của Mặc Khiêm Nhân...

Mặc Khiêm Nhân nhìn đồng cà rốt trong chén, mặt không cảm xúc quay sang Mộc Như Lam, “Em kén ăn?”

Mộc Như Lam nháy mắt mấy cái, “Em không phải con nít. Anh ăn nhanh đi, cần em đút không?”

Giữa thanh thiên bạch nhật mà tình tứ cái gì, đừng nói công khai như vậy a!... Vô phòng đóng cửa rồi làm gì thì làm...

Mặc Khiêm Nhân tiếp tục im lặng ăn cháo, vật lộn với đồng gĩa vị hắn căm thù đến tận xương tủy.

Mộc Như Lam tiếp tục âm thầm kén ăn, bỏ hết cà rốt cô ghét vào trong chén của Mặc Khiêm Nhân...

Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko nhìn mà ngây người... Gì đây? Cái không khí mạnh mẽ này là sao đây? Thì ra đây là cách họ ở cạnh nhau hả? Mặc Khiêm Nhân hơi bị ngoan quá thì phải? Có thật là cùng một người với kẻ đánh cờ với ông hôm qua không?

Kha Xương Hoàng tròn mắt, có cảm giác như lừa gạt, cái tên đang tỏa ra hương vị trung khuỷu nồng nặc này tuyệt đối không phải người đàn ông Mặc gia đây bá khí để vương tới hôm qua!

Akutsu Junko thì chậm rãi mỉm cười, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam mừng rỡ và đầy hiền lành, chỉ cần con bé vui vẻ là tốt rồi, đó là một người đàn ông tốt, cách cậu ta thuận theo con bé không giống kiểu phục tùng như Mộc Chân Dương đối với Kha Uyển Tinh, vậy tốt lắm

“Ăn no chưa?” Kha Xương Hoàng dời mắt sang Akutsu Junko, bắt gặp nụ cười của bà, lão không khỏi ngẩn ngơ, khuôn mặt lãnh khốc nghiêm nghị đi từ lúc nào không hay.

Akutsu Junko gật đầu, “Rồi.”

“Vậy thì tản bộ với tôi đi.” Kha Xương Hoàng nói đoạn cầm lấy cây gậy đặt cạnh ghế ngồi, chống tay đứng lên, Akutsu Junko hơi kinh ngạc rồi cũng đứng dậy đỡ lão.

Họ chậm rãi đi ra vườn, hai chiếc bóng dáng đồ dài dưới ánh mặt trời, một vẫn trẻ trung, một đã già cỗi, tuổi tác đặt ra giữa họ một khoảng cách quá lớn, vậy mà theo thời gian, tình yêu ấy chỉ đậm dần chứ không hề tan vỡ, kể cả khi bà ấy đã bạc đầu còn Kha Xương Hoàng thì đã đi xa, có lẽ mối tình này sẽ phải theo bà xuống đất thì mới có thể biến mất hoàn toàn.

Đôi mắt Mộc Như Lam cong thành hai vầng trăng khuyết xinh đẹp, tâm tình tốt vô cùng, cô đang rất tận hưởng cuộc sống này, sống lại rồi, cô thấy cuộc đời thực sự đẹp lắm, nhìn đi, có biết bao quan cảnh đẹp để mà kiếp trước cô đã bỏ lỡ.

Kha Thế Vinh mặt mày nhăn nhó bước vào nhà, nhìn lướt qua Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, ông ta chẳng nói chẳng rằng chạy nhanh lên lầu, tâm trạng cực kỳ tồi tệ. Tất nhiên là phải tệ rồi, mẹ, vợ, và con ông ta đều bị đuổi ra khỏi Kha gia, còn ông ta thì phải bận bịu chuyện công ty, phiền não kinh khủng, đến cả việc là mặt lá trái với Mộc Như Lam một chút ông ta cũng không muốn.

Mộc Như Lam nhìn theo Kha Thế Vinh, nụ cười trên môi rực rỡ hơn, ấm áp đến động lòng. Cái gì đẹp cô cũng tham lam muốn giữ lại cho mình, vì vậy, đừng có làm chuyện gì chọc giận cô nha, bằng không, cho dù có chảy chung một dòng máu, cô cũng sẽ lòi con ròi hủ đốn ra, chặt đứt tứ chi xấu xí, vụn gãy cái cổ đáng ghét, rạch nát gương mặt làm ô uế thể giới tươi đẹp này.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: V57.2: Thay lòng (2)

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, tin Mộc Như Lam sửa họ Mộc thành Kha như mọc cánh mà quét khắp giới thương lưu, ngay tức khắc làm các nhà dậy sóng ngầm, nước đi của Kha Xương Hoàng khiến người ta nghĩ ngay rằng lão muốn giao đế quốc Kha gia lại cho Mộc Như Lam, chứ nếu chỉ đơn thuần là củng cố thì cần gì phải đổi họ? Cho dù có muốn để lại một phần tài sản cho cô thì cũng không nhất thiết phải đổi họ!

Thành phố K.

Sáng sớm vừa thức giấc, Kha Uyển Tinh nhận được tin thì đứng ngồi không yên, bà liên tục gọi cho Mộc Như Lam, có điều cô biết bà ta sẽ làm phiền nên đã tắt máy. Kha Uyển Tinh lại muốn gọi cho Kha Xương Hoàng, ngặt nỗi bà ta không dám, nóng ruột đến phát điên lên được!

“Đổi họ... Dựa vào đâu mà dám làm thế? Tôi là mẹ nó, vậy mà bọn họ không hề hỏi ý kiến của tôi! Rõ ràng bọn họ muốn cướp con gái của tôi đi!” Kha Uyển Tinh tóc tai bù xù, trên người vẫn còn mặc áo ngủ. Hiện tại bà ta đã nghỉ làm, mỗi ngày chỉ nằm nhà ăn ngủ, chỉ có cái tánh cay nghiệt và tham lam là vẫn y như xưa, lúc này đây, về mặt bà ta vô cùng vụn vụn.

Chu Phúc đứng bên cạnh, im lặng không nói.

Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm ngồi bàn thần trên ghế sofa, hoàn toàn không quan tâm Kha Uyển Tinh đang phát điên chuyện gì.

Một người lái xe tông chết bố ruột rồi giấu xác nơi hẻo lánh, bị người ta quay phim bắt được nhử điểm. Cậu vừa bị lương tâm dày vò, đêm đêm mơ thấy Mộc Chấn Dương máu me be bét đứng cạnh giường nhìn mình, vừa bị thế lực bên ngoài đe dọa, sợ có ngày sự thật phơi bày.

Một người bị bóc trần cảm xúc mà mình muốn giấu giếm cả đời, bất cứ khi nào cũng có thể đưa ra ánh sáng. Cậu lo sợ, sợ nếu tình cảm của cậu bị đưa ra ánh sáng, quan hệ giữa cậu và Mộc Như Lam sẽ sụp đổ, Mộc Như Lam sẽ bị người đời khinh ghét và nhục mạ, chỉ cần nghĩ vậy là cậu lại run rẩy, sợ hãi khôn cùng.

Và kẻ đầu sỏ đã phá vỡ thế cân bằng... chính là tên Đoạn Nghiêu xảo quyết luôn ẩn nấp bên cạnh Mộc Như Lam! Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đều nhận định Đoạn Nghiêu không phải là người tốt, trước mặt thì cứ đi theo Mộc Như Lam làm như bạn tốt lắm, vậy mà sau lưng lại ngấm ngầm hãm hại người nhà của cô! Hiềm một nỗi họ không thể đánh trả! Khốn kiếp!

Kha Uyển Tinh đột nhiên nhìn về phía hai đứa con trai, “Các con, mau thu thập hành lý đi Hồng Kông mang Lam Lam về cho mẹ! Nhanh lên!”

Kha Uyển Tinh sợ Mộc Như Lam sẽ ở lại Hồng Kông luôn chứ không chịu về, hồi trước, để lấy được lợi ích từ Kha gia, bà ta đã đồng ý cho Kha Xương Hoàng một nửa quyền giám hộ Mộc Như Lam mà không chút đắn đo, để rồi bây giờ hối hận muốn chết! Nếu Mộc Như Lam đi luôn không về, nó đổi họ, trở thành người Kha gia rồi, đến lúc đó ai quan tâm bà ta? Đương nhiên, Mộc Như Lam là con gái bà ta nên nó nhất định sẽ vâng lời, hiềm một nỗi cạnh nó có một thằng đàn ông hoang hủ hống, và một lão già chết bầm không muốn nhận bà ta làm con!

Kha Uyển Tinh đành nín lý do Mộc Như Lam không nhận điện thoại của bà ta là vì có người dạy hư cô.

Mệnh lệnh bất ngờ của Kha Uyển Tinh làm hai anh em kinh ngạc đứng bật dậy.

“Không!”

“Không!”

Hai người đồng thanh cực kỳ ăn ý, thậm chí trên hai khuôn mặt giống nhau như đúc cũng xuất hiện biểu cảm thất kinh y hệt nhau, bọn họ giật mình, quay sang nhìn nhau.

Kha Uyển Tinh bị hai anh em làm hết cả hồn, đến khi phản ứng lại, sắc mặt bà ta lại càng thêm u ám, bà ta bực tức nói, “Chỉ gái yêu dẫu của các con bị cướp đi mà các con không muốn đòi lại sao? Nó là người các con yêu nhất cơ mà?!”

Chỉ một câu mà có đến mấy chữ “yêu”, tuy biết Kha Uyển Tinh không có ý đó nhưng Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm vẫn thót tim chột dạ. Tiếng nói của Đoạn Nghiêu như một câu nguyền rủa ma quái ám lấy đầu bọn họ, cả hai chạy thẳng lên lầu, vội vã phớt lờ Kha Uyển Tinh.

“Hai thằng nhóc chết tiệt! Lũ chúng nó làm tôi tức chết!” Kha Uyển Tinh nhìn hai thiếu niên trừng trừng, tức giận hét lên.

Rót một ly nước rồi cúi tiết đồ đi, Kha Uyển Tinh thở dốc hai cái, đoạn nói với Chu Phúc, “Không được, tôi phải đi Hồng Kông một chuyến! Chuẩn bị cho tôi!” Nếu bà ta chỉ chờ ở đây mà không đích thân lôi Mộc Như Lam về thì sợ là con bé sẽ không trở lại!

“Trong thẻ của bà còn tiền à?” Chu Phúc không đi chuẩn bị ngay, trái lại còn thản nhiên hỏi.

Thời gian gần đây, ông thực sự thực sự thất vọng về Kha Uyển Tinh, rõ ràng bà ta chẳng có gì cả, quan hệ với Đoạn Nghiêu cũng chẳng thân thiết gì cho cam, vậy mà cứ mớ tiền người ta hết lần này đến lần khác, càng mượn càng nhiều, càng mượn càng tro, hiện tại đã nợ nần ngập mặt. Ngoài trừ Lý Tẩu và Trần Hải sống ở ngoài, những người hầu khác trong nhà đều đã được cho nghỉ vì không trả nổi tiền lương.

Ấy thế mà cái con người này vẫn tiêu tiền như nước, hề bị Hoắc Á Lận khích vài câu là lại ném tiền qua cửa sổ, hận không thể nói cho cả thế giới biết mình có tiền. Nào ngờ mục đích của Hoắc Á Lận chính là muốn bà ta tiêu sạch tiền, hết tiền rồi thì tha hồ khổ sở.

Kha Uyển Tinh ngáp ngừng, hơi khó chịu nhưng vẫn trả lời, “Sao mà không còn tiền được?”

“Bà lại muốn mượn tiền của Đoạn thiếu gia phải không?”

Kha Uyển Tinh có chút xấu hổ, “Dù gì tôi cũng sẽ trả! Nó tình nguyện cho tôi mượn, chẳng lẽ tôi lại phải giả vờ thanh cao mà đi từ chối?” Kha Uyển Tinh cho rằng, Đoạn Nghiêu thích Mộc Như Lam nên mới mượn chuyện này để lấy lòng bà ta. Nếu đã như thế, một người nguyện cho một người nguyện nhận, có vấn đề gì đâu?

“Bà tính xem trong vòng chưa đến một tháng, bà đã nợ cậu ta bao nhiêu tiền?” Chu Phúc hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng.

Kha Uyển Tinh tiêu tiền quá ngông, càng nợ nhiều sinh ra tâm lý không sợ nợ. Mộc Như Lam còn đó, phòng chừng Đoạn Nghiêu sẽ không đòi tiền mình, mà hẳn cho vay thoải mái như thế thì chắc là nhà giàu lắm đây. Nghĩ vậy, Kha Uyển Tinh dần dần coi Đoạn Nghiêu thành cái máy ATM tự động, lấy vô tận, dùng không hết.

Bị Chu Phúc hỏi, Kha Uyển Tinh thoáng giật mình rồi lại phát tay ra chiều mất kiên nhẫn, “Ông dài dòng làm gì? Nợ nhiều mấy cũng không cần ông lo!”

“Tiểu thư và Đoạn thiếu gia là bạn học, bà mượn cậu ta nhiều tiền như thế, nếu tiểu thư biết, bà có tưởng tượng được cảm giác của tiểu thư không?” Cũng như chuyện hai cô gái cùng sống chung một nhà, tự dưng phát hiện một người là thiên kim đại tiểu thư còn một người là con kẻ hầu, sự chênh lệch đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của họ.

“Vậy thì nó ngoan ngoãn lấy tiền ra trả nợ!” Kha Uyển Tinh nghe thấy tên Mộc Như Lam thì mất kiên nhẫn đáp ngay một câu như thế, con bé có nhà hàng Lâu Lan, ở Kha gia hẳn cũng nhận được nhiều quà cáp, nhất định bán được ới tiền! Chính vì nghĩ “có Mộc Như Lam là có tất cả” nên bà ta mới tiêu pha thoải mái tới độ đó, bà ta cũng yêu cuộc sống chỉ có tiêu pha này cực kỳ.

Câu trả lời xanh rờn của Kha Uyển Tinh làm Chu Phúc tức đến nổi siết chặt quả đấm, bà ta đúng là càng ngày càng làm cho người ta thất vọng!

“Sao không mau chuẩn bị đi?” Kha Uyển Tinh nóng nảy quát Chu Phúc. Chu Phúc càng ngày càng thiên vị Mộc Như Lam, bà ta cũng tức giận không kém.

Chu Phúc chẳng nói chẳng rằng xoay người rời đi. Kha Uyển Tinh thở hổn hển vì tức, bà ta ngồi trên ghế sofa, cầm điện thoại nhấn dãy số mà bà ta đã thuộc nằm lòng.

Khi người ở đầu dây kia nhận máy, Kha Uyển Tinh lập tức đổi thành một bộ mặt tươi cười, ngoài ra còn pha chút nịnh nọt.

“Hửm? Lần trước mới cho mượn mà đã dùng hết rồi sao?” Giọng nói ấy thật trầm thật khàn, mỗi một âm tiết đều như đang mê hoặc.

“Sẽ trả cho cháu sớm mà, bây giờ đi muốn đi Hồng Kông đón Lam Lam về, có thể con bé sẽ cần chút đồ...” Như thường lệ, Kha Uyển Tinh đề cập đến Mộc Như Lam.

“Ha ha ha... Vậy hả, có lẽ chúng ta nên chọn lúc nào gặp mặt nhau, Mộc phu nhân.” Đoạn Nghiêu cười khẽ, cách một đường điện thoại vẫn có thể cảm nhận được sự xinh đẹp như hoa đào nở rộ.

Kha Uyển Tinh sững sốt, không hiểu sao Đoạn Nghiêu lại muốn gặp mặt, mọi khi hẳn đều trực tiếp chuyển tiền vào tài khoản bà ta. Bà ta có chút chần chờ, nói qua điện thoại còn được, chứ mà bảo bà ta mặt đối mặt vay tiền một thiếu niên thì quả thực rất không tự nhiên, vì vậy bà trù trù hời, “E là đi không có thời gian, chỉ bằng đợi đi đón Lam Lam về rồi...”

“Vậy thì cuộc gặp mặt sẽ không còn ý nghĩa nữa, Mộc phu nhân.” Ngón cái ma sát chiếc nhẫn nơi ngón trỏ, khóe môi Đoạn Nghiêu vẽ một nụ cười mê hoặc, đôi mắt hẳn tối tăm, tựa như một bầu trời phủ kín sương mù, làm người ta nhìn không thấu, nhìn không thấu.

Kha Uyển Tinh cau mày, ý nghĩa? Ý nghĩa gì?

Mặc kệ gặp mặt là để làm gì, Đoạn Nghiêu đã tỏ rõ thái độ không gặp mặt là không có tiền, trong khi chuyến đi Hồng Kông của Kha Uyển Tinh nhất định sẽ tốn rất nhiều tiền, ăn mặc ở, tạo quan hệ, hơn nữa chỗ đó còn là thiên đường mua sắm.

“Được...”

Bây giờ là đợt share cuối cùng (^ ^) /

Sau đợt này việc đọc và up truyện sẽ trở lại bình thường nên mọi người thoải mái nhé.

V57.3 sẽ có sự xuất hiện của Đoạn Ngọc, Mộ Thanh Phong, Lưu Bùi Dương =>) Ngoài ra còn có Lam Lam, A Khiêm và vợ chồng Kha lão gia.

66 share công khai ảnh này để máy quay hướng về phía Đoạn Ngọc và Lưu Bùi Dương, đồng thời được biết đích đến tiếp theo của Lam Lam sau khi rời Hồng Kông~

Ai chưa share thì hãy share đi, ai share rồi cũng share tiếp luôn, mình cùng chạy nước rút cho chặng cuối cùng này (๑• ̄ ̄•) <3

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: V57.3: Thay lòng (3)

Tại sân thượng căn biệt thự màu trắng.

Chàng trai mặc thường phục màu trắng ngồi nhàn nhã trên chiếc xích đu, thoát nhìn hết như một ông lão ăn no ngồi sưởi nắng, trên chiếc bàn bên cạnh, một cái máy hát lỗi thời đang nghe ngao vài ca khúc từ những năm bảy mươi.

Mộ Thanh Phong mở cửa sân thượng bước vào, thấy cảnh tượng này, hấn đảo mắt, “Anh nhàn quá nhỉ.”

Đoạn Ngọc hơi lim dim mắt, y vươn tay ra, Mộ Thanh Phong liền đưa tập tài liệu sang cho y.

“Thằng nhóc đó không có quan hệ gì với A Nghiêu.” Mộ Thanh Phong dứt hai tay vào túi quần, hấn liếc Đoạn Ngọc, “Có cần tôi giúp anh đưa nó về không?”

“Thực ra là cậu muốn đến Kha gia gặp Mộc Như Lam chứ gì.” Đoạn Ngọc thản nhiên nói mà không nhìn Mộ Thanh Phong lấy một cái, ngón tay trắng nõn nhẹ lật trang giấy, y đọc văn bản trên đó.

Mộ Thanh Phong cứng miệng, đoạn hấn nhún vai, “Vậy mới nói, A Nghiêu đời nào đầu lại anh.” Dễ dàng nhìn thấu lòng người, giỏi nhất là ngáng chân và nắm thóp người khác, tên đàn ông hoàn toàn không phải hạng tốt lành.

“Cũng chưa chắc.” Khép tập tài liệu lại, Đoạn Ngọc mỉm cười dịu dàng, vẻ hiền lành nơi đôi mắt không hề tương xứng với giọng nói hung bạo, “Người ta thường bảo, ‘gặp nạn lớn không chết, ắt có phước về sau’, vụ việc hai năm trước chẳng những không giết được nó mà còn làm nó bộc lộ bản tính tiềm tàng. Một con sói chưa bị cắt vuốt và bẻ nanh, dù chỉ là con non thì vẫn rất nguy hiểm.”

Mộ Thanh Phong nhìn Đoạn Ngọc tắt máy hát đi, xung quanh chỉ còn sót lại tiếng gió thổi, y ngồi dậy, vò vò mái tóc hơi rối, “Được rồi, đưa thằng nhóc về đây đi.”

Mộ Thanh Phong xoay người đi ngay, chột giọng nói thâm sâu của Đoạn Ngọc vang lên, nhẹ nhàng mà lạnh thấu lòng, “Chùng nào nó còn khốn khổ vì tình thì chùng đó nó đừng hòng lấy được thứ gì của tôi...”

Mộ Thanh Phong dừng chân quay đầu nhìn y, “Nếu có một ngày anh cũng khốn khổ vì tình thì sao?”

“Ha ha...” Đoạn Ngọc bật cười như thể nghe thấy chuyện gì khôi hài, “Ngày đó sẽ không bao giờ đến.”

“Chuyện này mà anh nói chắc được à?” Mỗi khi rảnh rỗi, Mộ Thanh Phong thường đọc tiểu thuyết lãng mạn, hấn dám cá loại hình cận bã như Đoạn Ngọc mà yêu vào rồi thì chỉ có hai con đường: hoặc là ngược người ta thê thảm, hoặc là bị người ta ngược thê thảm. Trong mấy cuốn tiểu thuyết luôn viết như vậy.

“Có đời nào cậu rồi trí chí vì yêu một người chết không?” Đoạn Ngọc ngoái đầu nhìn Mộ Thanh Phong, đôi mắt y lạnh giá đến mức làm trái tim Mộ Thanh Phong như ngập trong băng đá, may mà hấn đã sớm hiểu bản tính của y, bằng không thì nào cũng tè ra quần.

Không ai có thể ngăn cản bước chân hấn, em trai không thể, cái gọi là người yêu cũng không thể, tất cả đi chết hết đi.

Đoạn Ngọc nhắm mắt lại rồi vươn tay bật máy hát, bài ca những năm bảy mươi lại cất lên du dương, nơi sân thượng vắng vẻ, chiếc loa vàng sậm chói sáng ánh mặt trời.

“Thanh Phong, đừng đụng vào bạn trai của Mộc Như Lam.. Tên đó phiền phức vô cùng..”

Mộ Thanh Phong lắc đầu quay đi, không biết có nghe hiểu lời y hay không. Hắn xuống lầu đoạn lên xe lái tới Kha gia, nghĩ bụng, nói được thì phải làm được đấy nhé Ngọc thiếu..

++++

Tại biệt thự nhà chính Kha gia, Luru Bùi Dương thấy Mặc Khiêm Nhân thì kinh ngạc đến ngẩn người, tới khi thấy Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân tay trong tay thân mật... hắn thiếu chút nữa ngất luôn.

Cuống quít kéo Mộc Như Lam chạy ra chỗ khác, thỉnh thoảng lại bắn cho Mặc Khiêm Nhân một cái nhìn đầy cảnh giác, lúc này hắn đang đứng cách bọn họ không xa, hai tay đút trong túi áo, khí chất quân vương đang tỏa ra cuộn cuộn chẳng dễ gì phớt lờ. Mồ hôi Luru Bùi Dương chảy ròng ròng, “Ngày này, Lam Lam, cậu với hắn là quan hệ gì?”

Quan hệ gì? Không phải người yêu cũng không phải hôn phu hôn thê, Mộc Như Lam chớp chớp mắt, tổng kết bằng một câu, “Là hai người luôn muốn ở cạnh nhau.” Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cô và con rối của cô sẽ luôn ở cạnh nhau, dù hắn chết đi rồi, bọn họ vẫn sẽ ở cạnh nhau.

Luru Bùi Dương ngớ người, nhất định là hắn đang nằm mơ!

“Cậu không đùa đấy chứ?”

“Không.” Mộc Như Lam nghiêm túc đáp, cô rất rất yêu và rất rất muốn ở cạnh con rối của cô, không đùa đâu.

Luru Bùi Dương nhìn vẻ mặt của Mộc Như Lam, nhất thời không biết mình nên nói gì. Trong khi nữ thần của hắn đang âu yếm cùng người thương, làm sao hắn có thể làm khó cô bằng “Vậy những người khác cũng yêu cậu thì sao” ích kỷ được? Dù sao tình cảm cho đi phần lớn đều là đơn phương, ai cũng phải chịu trách nhiệm cho cảm xúc của mình. Nếu cứ thích là sẽ được đáp lại thì thế giới này đã chẳng còn ai đau khổ.

Hơn nữa, dạo này hành động của Đoạn Nghiêu làm hắn ngu người luôn, vậy rốt cuộc Đoạn Nghiêu có tình cảm gì với Mộc Như Lam? Cũng không loại trừ khả năng Đoạn Nghiêu chỉ muốn kiểm soát từ Mộc Như Lam, nếu mà thế thật thì hắn nhất định sẽ tầm quất Đoạn Nghiêu!

Thấy Luru Bùi Dương cau mày, Mộc Như Lam cong môi mỉm cười, dịu dàng vươn tay chọt trán hắn, “Hình như mình thấy Bùi Dương có tí nếp nhăn.”

“Cái gì?!” Luru Bùi Dương phản ứng dữ dội, tá hỏa lấy gương ra soi, “Đâu đâu? Nếp nhăn ác độc ở đâu?” Hắn xinh đẹp như hoa như ngọc, làm sao có thể để mặt mình xuất hiện nếp nhăn, phải tiêu diệt nó ngay lập tức!

Mộc Như Lam cười khê, trong lòng cảm thấy ngỡ ngàng, sao trên đời lại có một cậu trai thích chưng diện đến vậy chứ? Cơ mà chỉ cần đáng yêu là được.

Ngay lúc này, chiếc xe của Mộ Thanh Phong trườn tới trước cổng Kha gia, Luru Bùi Dương thấy Mộ Thanh Phong thì nghĩ ngay hắn ta đã tìm được con vật kia để đòi lại đồ của hắn, tam hai hạ chạy đi qua, “Đồ của tôi đâu?”

Mộ Thanh Phong nhìn Mộc Như Lam đứng sau Luru Bùi Dương, sau đó gõ tay lên cửa xe, nở nụ cười đậm chất hoa hoa công tử, “Đưa cậu đến gặp hắn, cậu tự đòi nhé?”

“Đi Cừ Long à?” Luru Bùi Dương nhướn mày, Đoạn Nghiêu giao cho hắn nhiệm vụ quan sát quán bar kia để bí mật ghi nhớ những người thường xuyên ra vào chỗ đó, có lẽ đi theo Mộ Thanh cũng không tệ, nếu tạo được quan hệ thì càng tốt, phòng khi đám cận bá trong đó để mắt đến miếng thịt ngon hắn đây rồi lại âm mưu hạ được hắn.

“Đương nhiên.” Mộ Thanh Phong lại nhìn sang Mộc Như Lam, nét cười đầy tà khí, thế nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì Mặc Khiêm Nhân đã đến bên cạnh Mộc Như Lam, đôi mắt lạnh nhạt như có thể nhìn thấu tất thấy làm hắn nhất thời nuốt lại toàn bộ những gì hắn định nói, cảm thấy mình mà nói cái gì thì cũng sẽ mất mặt.

Luru Bùi Dương gật đầu đồng ý rồi tạm biệt Mộc Như Lam, nói là có chuyện gì thì sẽ liên lạc với cô, sau đó leo lên xe Mộ Thanh Phong rồi đi.

“Có phải vừa nãy anh hơi đáng sợ không?” Mộc Như Lam nắm tay hắn đi tới chỗ cổng sắt, chậm rãi bước ra ngoài.

“Không.” Mặc Khiêm Nhân nhét tay Mộc Như Lam vào túi áo của hắn, nhàn nhạt đáp.

“Thế, khi nào anh đi?”

“Bọn họ cho anh thời gian hai tháng.” Quá hai tháng mà vẫn chưa bắt được Ive thì phải về Mỹ làm việc, nếu không tờ thỏa thuận giữ bí mật kia sẽ phát huy tác dụng rất lớn. Bắt Ive chỉ là chuyện phụ, không tận mắt gặp Mộc Như Lam thì không thể yên tâm làm việc mới là chuyện chính.

“Vậy a... Anh chàng Ebert kia cũng là FBI à?” Mộc Như Lam thấy Ebert có vẻ kỳ quái, lúc ở Pháp thì giả làm Jack đi hẹn cô ra ngoài, thiếu chút nữa bị cô đánh chết rồi, vậy mà bây giờ còn bạo dạn xuất hiện trước mặt cô, không sợ cô giết người diệt khẩu sao?

“Không phải.” Mặc Khiêm Nhân nghĩ tới điều gì đó, biểu hiện có vẻ ghét bỏ, “Hắn là CIA.”

Mộc Như Lam ồ một tiếng, “Cũng rất lợi hại.” Cũng giống như Cục điều tra liên bang, Cơ quan tình báo trung ương chẳng phải chính là tổ chức huyền

thoại trong lời mọi người đó sao? Thậm chí có vẻ còn mạnh hơn Cục điều tra liên bang nữa, chuyên đào tạo những đặc công với kỹ năng tuyệt vời. Có điều kỹ năng của Ebert hơi kỳ quái, gì mà nghiên cứu tư tưởng của biến thái...

“Chẳng có gì lợi hại.” Mặc Khiêm Nhân tỏ vẻ chê bai, số vụ bê bối của bên đó còn nhiều hơn lượng công việc của hắn nữa, rồi còn cái gì mà đặc công gián điệp che che giấu giấu, khó chịu.

Mộc Như Lam gật đầu, nghe nói này hai tổ chức này có tồn tại mâu thuẫn, tí như chuyện vốn do FBI phụ trách mà CIA lại đòi nhúng tay, cũng tương tự như Mặc Khiêm Nhân với Ebert vậy, nhìn xem, vốn là Mặc Khiêm Nhân bắt Jack, thế mà Ebert cũng chạy tới góp vui.

“Chừng nào anh đi bắt Ive? Bây giờ hắn còn ở Hồng Kông không?” Cô thả Ive là một chuyện, Mặc Khiêm Nhân bắt Ive lại là một chuyện khác.

“Nếu không ngoài dự đoán thì hiện tại hắn đang ở Trung Quốc. Ngày kia anh sẽ đi, em đừng chạy lung tung.” Như sức nhớ ra điều gì đó, Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam, ánh mắt chăm chú như thể thế giới của hắn chỉ có mỗi mình cô, “Đừng thân cận với người khác quá, có vì khuôn gây bệnh, nhất là mấy sinh vật giống đực.”

Mộc Như Lam ngừng bước, hai tay luồn vào trong áo khoác của Mặc Khiêm Nhân mà ôm eo hắn, cảm giác thoải mái khi được phủ trong hương bạc hà mát lạnh làm cô hít thở lại, dụi dụi đầu như chú mèo muốn làm nũng.

Bọn họ dừng chân nơi vỉa hè vắng lặng, cái ôm bất ngờ của Mộc Như Lam làm Mặc Khiêm Nhân không khỏi rung động, cô ấy... đang lưu luyến sao? Cô ấy cũng có cảm xúc này sao?

Đến khi nào hắn mới ở mãi bên cô không rời? Chẳng lẽ phải chế thành rồi? Nhưng so với một con rối chỉ cử động khi bị cô giật dây, cô thích một Mặc Khiêm Nhân còn sống, còn nói chuyện với cô, còn nhìn cô bằng ánh mắt khiến cô không thể chối từ hơn... thật là rắc rối...

Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko trở về sau vài tiếng đi dạo, từ xa đã thấy đôi nam nữ tình tứ ven đường, Kha Xương Hoàng hừ mũi, “Thằng nhóc chết tiệt kia, chưa gì mà đã dám ăn đậu hũ của cháu gái ta!”

Akutsu Junko ôm tay lão, miệng cười tươi như hoa, “Hay là cho hai đứa nó đính hôn đi?”

Một người đàn ông tốt đến thế, lại thêm gia thế không tồi chút nào, nên đính hôn sớm thì hơn. Con cái nhà giàu phần lớn đều được chọn đối tượng kết hôn từ nhỏ, như vậy hai nhà sẽ có thể bắt đầu các kế hoạch hợp tác sinh lợi ngay khi đôi trẻ còn chưa kết hôn. Tuy bọn họ chưa kết hôn nhưng đính hôn sớm một chút cũng tốt, tránh cho mấy lời đồn nhảm bôi bẩn tình cảm của họ.

Kha Xương Hoàng không đáp nhưng trong lòng cũng có cân nhắc, tuy nhiên việc này phải do bên Mặc gia đề xuất mới được, nếu không sẽ có vẻ như Kha gia thấy người sang bắt quàng làm họ. Cháu gái cưng của lão và đàn ông Mặc gia, hoàn toàn môn đăng hộ đối.

Vừa nghĩ tới đó là Kha Xương Hoàng lại không khỏi chán chường vì tới qua đã không thăm dò kỹ, không biết hiện tại Mặc gia có biết chuyện hai đứa nó không, Mặc Khiêm Nhân bảo hắn vẫn chưa thông báo với Mặc gia. Nhìn cặp đôi đang tình tứ bên kia đường, lão chống gậy đi tới, dù sao cũng chưa chính thức xác định quan hệ, cấm hắn ăn đậu hũ của cháu gái lão!

Khung cảnh ngọt ngào bị cắt ngang, Mộc Như Lam im lặng trao đổi với Mặc Khiêm Nhân rồi nhìn về phía hai vị trưởng bối, thấy ánh mắt vui vẻ của Akutsu Junko và bầu không khí giữa bà với Kha lão gia, cô bất giác nở một nụ cười rục rịch.

Bốn người cùng nhau trở về, Mộc Như Lam hỏi, “Chừng nào thì ông ngoại và bà ngoại cử hành hôn lễ?” Ý là hỏi, chừng nào thì chính thức nâng Akutsu Junko lên làm vợ, thoát khỏi hình ảnh một người phụ nữ không danh không phận.

Cả Kha Xương Hoàng cũng không khỏi đỏ mặt, “Con con con con quan tâm à?!” Già chát rồi còn kết hôn cái gì, đã vậy người đề xuất còn là cháu út của lão, thiệt tình...

“Vâng, con quan tâm”

“Quan tâm phần con đi!” Kha Xương Hoàng thấy đứa cháu cưng của lão đôi khi thật bạo gan. Nói đến đây, lão nhìn Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, giọng điệu nghiêm túc, “Ta hỏi các con, các con có ý định kết hôn không?”

Thực ra Kha Xương Hoàng khá là lo, nếu đám cưới này diễn ra thì khi muốn ly hôn sẽ rất khó. Mộc Như Lam mới chỉ mười sáu tuổi, cô vẫn chưa trải nghiệm thế giới sống động ngoài kia, vẫn chưa gặp được người này người nọ. Có thể hiện tại cô bị khí chất đặc biệt của Mặc Khiêm Nhân hấp dẫn, nhưng biết đâu sau này cô gặp một người cũng đặc biệt hết như hắn nhưng tính cách thì lại khác hẳn, làm cô rung động mạnh hơn thì sao?

Nếu sau này giữa bọn họ có một người thay lòng đổi dạ, vậy thì người đó chắc chắn là Mộc Như Lam.

=====

Sắp đính hôn rồi~

Mà rước khi đính hôn thì bạn gái phải ra mắt nhà trai, nhà trai là Mặc gia, Mặc gia nằm ở đâu?

Ở thủ đô.

Nói vậy chắc các nàng biết đích đến tiếp theo của Lam Lam rồi đó =))

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: V58: Bức bách

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Lời Kha Xương Hoàng nói làm hai người trong cuộc không khỏi bất ngờ, theo phản xạ, Mặc Khiêm Nhân nhìn về phía Mộc Như Lam, cô cũng quay sang nhìn hần, “Kết hôn?” Cái từ này, quả thực trước nay cô chưa từng nghĩ tới.

“Sao hả?” Kha Xương Hoàng thấy phản ứng của Mộc Như Lam thì liền nhủ mày, sao con bé lại có vẻ như chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đó vậy?

“Kết hôn?” Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân, đôi mắt xinh đẹp in bóng người đàn ông, như thể cô vừa nghe được thứ gì đó thật khó hiểu nên đành phải cầu cứu người mà mình tin tưởng.

Trong lòng Kha Xương Hoàng chưa xót, lão đặt câu hỏi mà con bé hừ đốn này lại chăm chăm vào Mặc Khiêm Nhân, chẳng thèm để ý lão chút nào, đúng là con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, đau lòng chết đi được...

“Ừ, kết hôn.” Mặc Khiêm Nhân cầm tay Mộc Như Lam, bóng hình cô in lên đôi mắt hần, trong đó xen lẫn chút cẩn trọng khó thấy, “Trước khi kết hôn phải đính hôn, em còn nhỏ quá.”

Mộc Như Lam gật đầu suy tư, “Kết hôn là sẽ được ở cạnh nhau mãi mãi à?”

Bước chân Mặc Khiêm Nhân khựng lại, “... Em muốn ở cạnh anh mãi mãi sao?”

“Ừ.” Mộc Như Lam mỉm cười trả lời, cô nàng biến thái không biết xấu hổ là gì chẳng mấy may đỏ mặt, trái lại còn nắm tay Mặc Khiêm Nhân chặt hơn, thể hiện rõ tính chiếm hữu.

Trong lòng như xuất hiện một bình dịch dưỡng, nó tưới lên hạt giống đã nảy mầm nơi đó, làm rễ cây càng sinh sôi khỏe mạnh, đâm sâu đến tận đáy lòng, từ khi nghiêng nát, bằng không sẽ chẳng bao giờ bứt ra được.

“Khụ khụ!” Kha Xương Hoàng đen mặt cắt ngang cặp đôi đang liên tục bắn ra tia lửa LOVE LOVE, không thấy hai ông bà già đang đứng ngay đây hả? Trơ trên!

Akutsu Junko mỉm môi cười khê, “Tôi nghĩ hay là ta chọn ngày cho tộc trưởng hai nhà cùng ăn một bữa cơm đi.” Mộc Như Lam đã nói vậy thì xem chừng con bé sẽ không từ chối chuyện đính hôn, hơn nữa hai đứa thật sự giống một đôi trời sinh, bà không nghĩ sẽ có một người thứ ba đủ khả năng chen vào giữa.

Kha Xương Hoàng ừm một tiếng, cảm thấy Akutsu Junko nói có lý, Mặc gia hiếm khi nào qua lại với thương nhân, xưa nay Kha gia và Hoắc gia ngại dư luận chính trị nên không dám đụng vào Mặc gia, có điều bây giờ chuyện liên quan đến hôn nhân sau này của hai đứa trẻ, việc sui gia hai bên ăn bữa cơm làm quen là không thể thiếu, tránh cho đối phương nghĩ rằng Mộc Như Lam không có nhà mẹ đẻ để dựa vào rồi lại ức hiếp con bé.

“Cậu đã nói chuyện với người nhà chưa?” Kha Xương Hoàng hỏi Mặc Khiêm Nhân đứng cạnh đó.

“Bọn họ đã biết rồi.” Mặc Khiêm Nhân đáp, họ là những người chọn rộn lên đầu tiên, hần còn chưa nhận ra mình thích Mộc Như Lam mà họ đã xem cô như con dâu cháu dâu rồi, đồng bao cao su và phim đen vẫn còn nằm dưới gầm giường phòng hần ở Lục gia đấy.

Kha Xương Hoàng gật đầu hải lòng, tên này trông thanh tâm quả dục thể mà hóa ra cũng tích cực phết.

“Bọn họ nói thế nào?” Kha Xương Hoàng hỏi, bụng nghĩ sao mà không hải lòng cho được? Cháu cưng của lão là miếng bánh thơm phức, trong nước ngoài nước đều muốn giành.

“Tốt lắm.” Khoe môi Mặc Khiêm Nhân bẻ một độ cong nho nhỏ, đôi mắt lạnh nhạt thoáng chốc dịu đi, ôn hòa như nước, chỉ cần chút sơ sẩy là đã đủ để sa chân đắm chìm.

Kha Xương Hoàng híp mắt đắc ý.

Akutsu Junko nhìn biểu cảm trẻ con của Kha Xương Hoàng, nở nụ cười dịu dàng đầy bao dung, ánh mắt bà hiện bao thăng trầm, tựa như đã cùng lão vượt qua mọi giông bão cuộc đời.

Tối hôm đó, Kha Xương Hoàng gọi ba đưa con trai đến nhà chính, tuyên bố sẽ làm đám cưới với Akutsu Junko trong dịp tết và ghi tên bà vào Kha gia họ tịch, nghe vậy Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt trắng bệch cả mặt.

Kha gia đông người là thế nhưng chỉ một mình Mộc Như Lam được Kha Xương Hoàng nhập vào họ tịch, còn ba đứa con trai của lão thì không, bây giờ Akutsu Junko từ vợ bé lên làm vợ cả, vậy Kha Thế Tinh thì sao?

Cả bàn cơm lặng ngắt, không khí thật căng thẳng.

Kha Thế Tinh lạnh mặt ăn mấy miếng rồi đứng dậy bảo no rồi, hai người còn lại cũng muốn rời khỏi chỗ này, ngặt nỗi bọn họ không có một bà mẹ chuẩn bị lên làm bà chủ Kha gia, vậy mà còn dám không nề mặt Kha Xương Hoàng thì sợ lão sẽ từ mặt bọn họ mất, giống như sáng hôm nay vậy, nói đuổi là đuổi đi luôn.

Akutsu Junko đương nhiên biết Kha Thế Tinh đang bắt nạt cái gì, bà lo lắng nhìn Kha Xương Hoàng, Kha Xương Hoàng nhẹ nhàng vỗ tay bà trấn an, con của lão mà lão lại không giải quyết được sao?

Chỉ có Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân là thoải mái nhất bàn ăn này, họ ăn phần mình nói phần mình, hoàn toàn phớt lờ hai ông cậu trên danh nghĩa kia.

Vắng đám cận bã nhảy loạn xạ, hơn nữa còn được ở bên cạnh người thương, thời gian trôi đi nhanh như một cơn gió, làm Mộc Như Lam hận không thể biến một ngày thành hai.

Tiền Mặc Khiêm Nhân đi rồi, cô đứng tại chỗ ngẩn ngơ trong chốc lát, sau lưng bỗng trườn tới một chiếc xe, ngồi trên xe là cậu cả Kha Thế Vinh.

Chiếc xe lao vút trên đường, sau đó dừng trước một tiệm cà phê.

“Cậu cả tìm cháu có chuyện gì à?” Mộc Như Lam ngồi xuống, cô cảm ơn nhân viên đã kéo ghế giúp mình, gọi một tách cà phê rồi mỉm cười nhìn Kha Thế Vinh ở đối diện.

Kha Thế Vinh năm nay mới ba mươi mấy tuổi mà trên đầu đã có chút tóc bạc, ông ta mặc một bộ Armani màu đen, diện mạo được di truyền từ cha mẹ nên trông cũng không tệ lắm, có điều hai quầng mắt thâm đen và làn da nhiều nếp nhăn khiến mọi người luôn nghĩ rằng ông ta đã hơn bốn mươi tuổi.

Kha Thế Vinh nhìn Mộc Như Lam, trong mắt lóe lên ánh sáng, ông ta nghiêm mặt, “Về chuyện của ông ngoại cháu và dì Junko, cháu thấy thế nào?”

Mộc Như Lam cười đơn thuần, “Tốt lắm, như vậy ông ngoại sẽ không cô đơn nữa.”

Nhãi con đúng là nhãi con, chẳng nhìn xa trông rộng chút nào, xem ra cuộc phản kích Đoàn Ngọc vào bữa tiệc mấy hôm trước chỉ là mèo mù vớ cá rán mà thôi, nếu nó có tâm cơ thì đã sớm nhận ra ảnh hưởng mà đám cưới đó đem đến rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng Kha Thế Vinh thoáng khinh thường và tính toán, “Ông ngoại cháu cùng lắm chỉ sống ba mươi năm nữa, nhưng ba mươi năm sau Akutsu Junko bất quá mới bảy mấy tuổi, lúc đó Kha gia sẽ rơi vào tay mẹ con bà ta, mọi ân oán của bọn họ đối với con sẽ tan thành mây khói, con đừng mong lấy được các nào từ tài sản Kha gia!” Nói xong lại liên hệ tới chính mình, sắc mặt Kha Thế Vinh trầm xuống, trong mắt tràn đầy sát ý.

Cứ nghĩ đến chuyện Akutsu Junko lên đời ngay sau khi mẹ mình bị đuổi ra khỏi nhà là ông ta lại hận điên lên được. Mấy ngày nay ông ta và Kha Thế Kiệt chết ngạt trong những lời châm chọc khiêu khích, tất cả mọi người đều coi thường bọn họ, hoặc công khai hoặc âm thầm. Trái lại, Kha Thế Tinh vốn bị bọn họ chèn ép dần dần được nâng lên. Nếu Akutsu Junko vào họ tịch thì đứa con Kha Thế Tinh duy nhất của bà ta có thể không nhập sao? Kha Xương Hoàng bị Akutsu Junko mê muội rồi, có bà ta thổi gió bên gối, nói không chừng lão sẽ cho Kha Thế Tinh cả Kha gia luôn!

Nói cho cùng, vì tiền, vì Kha gia, bọn họ đã làm biết bao nhiêu chuyện, mất bao nhiêu công sức, đến nỗi chưa già mà tóc đã bạc, bọn họ đời nào chấp nhận chuyện mình chỉ nhận được một xú, hay tệ hơn là hoàn toàn trắng tay?

Chiếc tách trên tay Mộc Như Lam lập tức rơi cách xuống bàn, cà phê đổ tung tóe, cô vội vàng đứng dậy, nhân viên phục vụ nhanh chóng cầm khăn lại lau sạch sẽ rồi bưng lên một tách khác.

Kha Thế Vinh nhìn cái điệu này của Mộc Như Lam, trong lòng nhạo báng, quả nhiên nó cũng mơ tưởng tài sản Kha gia, nhìn cứ như thiên sứ mà hóa ra cũng ham mê tiền bạc, cơ mà vậy cũng tốt, Mộc Như Lam như thế này thì tiện hành động hơn.

Mộc Như Lam luống cuống nhìn Kha Thế Vinh, ông ta lập tức nói, “Cháu đừng lo, chỉ cần cháu ngoan ngoãn vâng lời thì cháu vẫn là người được lão gia yêu thương nhất, sau cùng Kha gia nhất định sẽ không thiếu phần cho cháu.”

“Cậu... Muốn cháu làm gì?” Mộc Như Lam chần chừ hỏi.

“Mỗi buổi tối ông ngoại cháu đều ăn được thiện Akutsu Junko làm, cháu đổ một ít nước tẩy toilet không mùi nhà chúng ta vào đó.” Kha Thế Vinh hóp một ngụm cà phê.

Nước tẩy toilet có tính ăn mòn cực mạnh, nếu nuốt vào người thì dạ dày hay thậm chí là ruột sẽ bị ăn mòn rất nhanh.

Bọn họ không muốn Kha Xương Hoàng chết nên chỉ dùng một ít thôi, như vậy vừa có thể làm Kha Xương Hoàng đổ bệnh nhập viện, vừa có thể giả họa

cho Akutsu Junko, để rồi xem, liệu Kha Xương Hoàng quen ăn một miếng trà mười miếng có còn cho Akutsu Junko lên làm vợ cả nữa không, đương nhiên, nếu vì chuyện này mà sức khỏe Kha Xương Hoàng xuống cấp, thậm chí là sắp chết cũng tốt, để lão viết di chúc sớm sớm một tí, đỡ mắt công đi lấy lòng lão.

Mộc Như Lam sợ đến tái mặt, “... Vì sao lại là cháu...” Chỉ cần đủ khéo léo thì chuyện này người hầu làm cũng được, có phải vua chúa cỡ đại đâu, chẳng có ai thử độc trước khi lão ăn hay là làm kiểm tra gì nghiêm ngặt.

“Cháu không muốn lên cùng thuyền với cậu sao?” Kha Thế Vinh bắn ánh mắt sắc lẹm về phía Mộc Như Lam, “Bây giờ cháu đổi ý cũng không kịp nữa rồi, cháu đã biết chuyện mà lại không tham gia, cháu nghĩ cậu đề yên ổn được à?!”

Hay lắm, đây là bức bách, một mũi tên trúng hai con chim, vừa loại trừ Akutsu Junko và Kha Thế Tĩnh, vừa nắm thóp Mộc Như Lam, tới khi đó cho dù Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt chia mỗi người một nửa Kha gia thì cũng mừng hết lớn.

Mộc Như Lam có phần hoảng sợ, thoát nhìn yếu ớt bất lực, cực kì dễ để nắm trong tay.

Kha Thế Vinh ép buộc dụ khị Mộc Như Lam một hồi lâu rồi hài lòng rời đi, để cô lại một mình trong quán cà phê ấm cúng yên tĩnh.

Xuyên qua khung cửa sổ, ánh mặt trời đậu lên chiếc bàn cà phê, bao bọc lấy thân thể cô gái, tựa như hình thành một vầng sáng mỏng manh màu trắng ngà, ngăn tách cô khỏi trần gian để hòa vào một thế giới khác, thế giới của những thiên sứ.

Đôi môi cô vẽ một nụ cười ấm áp động lòng người, cô nhẹ nhàng cảm lấy tách cà phê nóng hổi trên bàn, cử chỉ tao nhã, tư thái cao quý, khí chất độc đáo, làm mọi người trong quán nhìn đến ngẩn ngơ.

++++

Mặt trời về tây, báo hiệu thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm.

Kèo kẹt... cửa phòng mở ra, trong căn phòng âm u đồ dài trên đất một cái bóng đen.

Ánh đèn pin quét khắp bốn phía, bàn tay mảnh khảnh trắng nõn chậm rãi đóng cửa lại.

Đây là căn biệt thự nằm cạnh bến cảng mà Ive từng ở, cảnh sát có tới đây một lần để khám xét nhưng không tìm được manh mối gì đặc biệt.

Phòng tối mù mịt, đèn đã hỏng.

Mộc Như Lam từ từ đi lên tầng hai, bước chân và sàn gỗ cùng tạo nên những tiếng vang rầu rĩ.

Kiểm tra một hồi, xác nhận trong biệt thự không có kẻ lang thang nào tự tiện vào ở, Mộc Như Lam xuống lầu, có vẻ như đang tìm thứ gì đó. Cuối cùng cô tới chỗ chiếc tủ dưới gầm cầu thang, chiếc tủ rất nhỏ, được đóng âm tường, thường chỉ dùng để treo ô dù.

Mộc Như Lam vờn tay mở cửa tủ, một mùi hôi tanh tươi thoảng chốc đập vào mặt cô, nghe tựa như mùi xác chết.

Chính là chỗ này.

Lấy hết ô treo trong tủ ra, Mộc Như Lam cầm một chiếc ô mũi nhọn vào khe hở nhỏ cạnh đó, dùng sức đẩy một cái, tấm ván gỗ dưới chân cô lập tức nâng lên.

Đèn pin chiếu vào soi rõ chiếc thang dẫn xuống dưới, sâu hơn tầng hầm của cô ở hắc óc một chút. Quả nhiên là biến thái hiểu biến thái nhất, nếu Ive đã chọn ở đây thì nhất định trong này sẽ có một nơi bí mật để hãm phạm tội và tận hưởng thành quả.

Trong hầm không ngừng xộc ra mùi tanh, Mộc Như Lam đeo khẩu trang và găng cao su mà cô đã chuẩn bị từ trước lên, kẹp đèn pin vào nách, vịn thang từ từ đi xuống.

Bịch!

Nhảy đáp xuống đất, Mộc Như Lam lấy đèn pin ra chiếu về phía trước, một khuôn mặt phụ nữ bất thành linh xuất hiện! Đôi mắt vô hồn nhìn Mộc Như Lam trừng trừng, làn da trắng bệch hết như một bức tượng sáp chưa được tô vẽ.

Nếu là người thường thì đã sớm hãi hùng giật lui về sau rồi, thế nhưng Mộc Như Lam lại không hề nhúc nhích, cô giữ vẻ mặt bình tĩnh, thoát nhìn không có vẻ gì là kinh sợ.

Chiếc đèn pin trên tay Mộc Như Lam chậm rãi hướng xuống, thấy khoang bụng người phụ nữ này bị mở toang đúng như dự đoán, mùi thối cuộn cuộn xộc ta, dòi trắng ngo ngoáy từng mảng từng mảng.

Tò mò quá đi mất, chẳng tao nhã chút nào, hoàn toàn không sánh được với con rối nghệ thuật của cô.

Bình tĩnh lướt qua cái xác đáng sợ này, Mộc Như Lam tìm được công tắc tầng hầm, cô ấn một cái, ánh đèn đỏ tươi chiếu sáng cả căn hầm.

Bàn mổ bằng inox, giá đựng đồ... không khác tầng hầm của cô lắm, có điều nó trông hơn một chút, dù gì đây cũng chỉ là nơi ở tạm thời. Lúc này Mộc Như Lam mới hiểu vì sao xác chết kia đứng được, cô ta bị treo lên một cái giá áo, có vẻ như Ive cố ý làm như vậy, mục đích là để cô ta gác cửa.

Thật biến thái.

Mộc Như Lam tới cạnh bàn mổ, mở chiếc hộp đặt trên đó ra, phát hiện một loạt dao phẫu thuật sáng loáng... Chỉ có dao phẫu thuật, xem ra không chế rỗi được rồi, thật đáng tiếc.

Cô vừa tiếc vì không thể chế rỗi, vừa lấy di động bấm một dãy số.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: V59.1: Làm hư (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Trung tâm giải trí lớn nhất Hồng Kông – lầu Yên Hồng.

Đám Lâm Ngọc Nhan Lý Tiểu Thanh tụ tập trong căn phòng trên tầng cao nhất, lúc này bọn họ đều đã đứng cùng một thuyền.

“Vậy là, sau này Mộc Như Lam cũng giống chúng ta à?” Kha Văn Nhu chợt lên tiếng, ánh mắt mang đầy sắc thái nghi ngờ, Mộc Như Lam giống bọn họ... Dơ bẩn và phạm tặc giống bọn họ, làm tất cả vì tiền giống bọn họ, có hi vọng ái ố giống bọn họ. Mộc Như Lam như vậy làm cô ta không còn cảm thấy quá xa vời và tự ti nữa.

“Hừ, tôi chỉ biết nó là hạng phản trắc.” Lý Tiểu Thanh lạnh lùng nói, Kha Xương Hoàng cung nó lâu đến thế mà nó lại sẵn sàng bán đứng lão vì tiền. Không ngờ cũng có ngày Kha Xương Hoàng nhìn lầm người!

“Dù sao thì sau hôm nay, Kha gia sẽ là của chúng ta, cả Hồng Kông cũng là thiên hạ của chúng ta!” Gương mặt Hùng Lệ Lệ không giấu nổi vẻ hưng phấn.

Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt cùng nhếch môi cười, nhẹ nhàng cộng ly uống mừng thiên hạ sắp về tay bọn họ. Bọn họ không sợ Mộc Như Lam không xuống tay được, bởi vì hôm nay đi coi quẻ trong chùa, người giải quẻ đã nói, kẻ thứ ba mới là kẻ tàn nhẫn nhất. Mà trừ bọn họ ra, kẻ thứ ba chẳng phải chính là Mộc Như Lam sao? (MDL: À vâng, hẳn rồi)

Điện thoại của Kha Thế Vinh bỗng đổ chuông, Kha Thế Vinh vừa bắt máy thì đã nghe thấy giọng nói lo lắng của Mộc Như Lam, “Cậu cả ơi làm sao bây giờ? Vừa nãy cháu đứng ngoài thư phòng ông ngoại, nghe ông ngoại nói với bà ngoại Junko là cậu hai ngoan ngoãn hiểu chuyện từ nhỏ, nếu cậu út không muốn kế thừa Kha gia thì ông ấy sẽ giao Kha gia cho cậu hai! Thật vô lý, cậu cả...”

Sắc mặt Kha Thế Vinh ngay tức khắc khó coi đến cùng cực.

“Sao vậy? Ai thế? Có chuyện gì thế?” Kha Thế Kiệt thấy mặt ông ta đột nhiên biến sắc thì sợ đã xảy ra chuyện nên vội hỏi.

Kha Thế Vinh hầm hầm liếc Kha Thế Kiệt một cái, tuy chưa biết lời Mộc Như Lam nói là thật hay giả nhưng nó đã gọi lên lòng nghi ngờ và ganh tị của Kha Thế Vinh với Kha Thế Kiệt phòng. Ông ta giọng gào đáp, “Không có gì, tôi ra ngoài một chút, chú ở đây chờ điện thoại với họ đi.” Chờ điện thoại báo tin Kha Xương Hoàng nhập viện.

Kha Thế Kiệt nhủ mày, trực giác cảm thấy như Kha Thế Vinh đang nhắm vào mình. Kha Thế Kiệt chung quy mang gien của Lý Tiểu Thanh, bình thường giả bộ khép nép trước mặt Kha Xương Hoàng nhưng thực ra cũng ghê gớm lắm chứ chẳng vừa, ông ta quyết định về Kha gia ngay, nếu chẳng may Kha Thế Vinh có bất ngờ chơi chiêu hãm hại thì ông ta sẽ nói thẳng với Kha Xương Hoàng là Mộc Như Lam và Kha Thế Vinh hợp tác tác hại ông ta!

Kha Thế Vinh mặt mày bình tĩnh đi nhanh ra ngoài, tay cầm điện thoại nói chuyện với Mộc Như Lam, “Cháu đang ở đâu?”

Mộc Như Lam nói cho Kha Thế Vinh địa chỉ, còn dặn ông ta cẩn thận đừng để người khác bắt được hành tung, vì cô phát hiện mình bị người của Kha Xương Hoàng theo dõi, đây là dấu hiệu nghi ngờ, nếu Kha Thế Vinh vô ý dẫn kẻ theo dõi tới đây thì xoi hỏng bống không.

Kha Thế Vinh tuy tức Mộc Như Lam vì chuyện này mà quên mất không bỏ độc Kha Xương Hoàng nhưng vẫn lái vòng vèo qua mấy con đường theo lời cô dặn, muốn tra tung tích ông ta nay khó càng thêm khó, cuối cùng chiếc xe dừng lại cách bên cảng hai con đường, tự ông ta lặng lẽ đi tới bến cảng (xem chương trước)

Bến cảng này đã bị bỏ hoang kể từ khi người ta xây xong bến cảng mới, nơi đây giao thông bất tiện, xung quanh hầu như không có người ở, nhất là sau

lần Ive ở lại đây, ngọn đèn đường đơn lẻ đã hỏng hắc.

Kha Thế Vinh thấy xung quanh tối đen như mực, thậm chí thế quái nào Mộc Như Lam lại muốn gặp ông ở cái chỗ này? Vừa lạnh vừa tối!

“Cậu cả!” Một tiếng gọi khẽ vang lên, Kha Thế Vinh để ý thấy phía trước có ánh đèn lóe lên, Mộc Như Lam cầm một cây đèn pin vẫy tay với ông ta.

Kha Thế Vinh cau mày đi tới.

Kha Thế Vinh đi đến trước cửa, gõ mấy cái, chốc lát sau nghe thấy bên trong có tiếng bước chân, cửa phòng kéo kẹt mở ra, Mộc Như Lam soi đèn pin bên ngoài, cô thăm dò bốn phía, lại thăm dò sau lưng Kha Thế Vinh, lén lút như đi ăn trộm, “Có ai theo dõi không?”

Kha Thế Vinh nghi hoặc nhíu mày, “Không có.”

“Có ai biết cậu đến đây không?”

“Không.”

“Thế à...” Âm cuối mơ hồ dừng nơi cuống họng làm người ta khó thể nào nghe rõ. Theo động tác mở cửa của Mộc Như Lam, ánh sáng đèn pin chiếu tới, soi rõ nụ cười dịu dàng đến quý dị trong đêm, “VẬY CẬU VÀO NHANH LÊN.”

Kha Thế Vinh nhìn căn biệt thự trống không, ngần ngừ bước vào, “Cháu đến đây làm gì? Đèn đâu?”

Xung quanh im phăng phắc, duy chỉ có tiếng bước chân và hít thở của hai người, vô hình trung đem lại một cảm giác căng thẳng bất an.

“Đèn hư rồi. Chỗ này có vẻ hẻo lánh, thích hợp để cháu làm việc.” Mộc Như Lam nhếch môi nói, Kha Thế Vinh còn chưa kịp ý của cô là gì thì đã nghe cô hô lên, “Cậu cả, cậu mau lại đây, cháu phát hiện một thứ rất hay ho ở dưới này!” Mộc Như Lam kéo Kha Thế Vinh đến chỗ tủ âm tường dưới gầm cầu thang rồi chiếu đèn pin xuống dưới, nom hết sức hưng phấn.

Kha Thế Vinh cau mày nhìn theo ánh đèn của Mộc Như Lam, chỉ thấy một chiếc thang rỉ sét và nền đất ẩm ướt loang lổ, mùi thịt thối xộc vào mũi làm ông ta khó thể nào chịu được, “Chỗ này thì phát hiện được cái gì? Vàng hay là châu báu?”

“Cậu lợi hại quá, bên trong thật sự có châu báu, theo cháu thấy thì còn khủng hơn cả tiền tài Kha gia.” Mộc Như Lam mỉm cười, “Cậu muốn xuống xem không?”

Thực giác Kha Thế Vinh cảm thấy không ổn, ông ta chưa bao giờ đặt chân đến một nơi âm u ẩm ướt như thế này, trong lòng có chút mâu thuẫn, nhưng nghe Mộc Như Lam nói vậy thì vẫn không khỏi tò mò, dưới đó có cái gì mà thôi thế? Có cả châu báu nữa? Chẳng lẽ là giống trong phim, châu báu giấu dưới lòng đất, có người canh giữ, sau đó người canh giữ chết nên thì thể bốc mùi?

Mộc Như Lam thấy Kha Thế Vinh vừa tò mò vừa chần chừ thì vỗ cánh tay ông ta an ủi, “Không sao, bên trong cũng chẳng có quái vật gì, cháu xuống trước rồi soi đèn cho cậu cả nhé?”

Dứt lời, cô nhét đèn pin vào tay Kha Thế Vinh, “Cậu cả soi đèn cho cháu đi, lát nữa cậu thả đèn xuống, con sẽ soi cho cậu.”

Mộc Như Lam mất cảnh giác như vậy làm trong lòng phòng Kha Thế Vinh thả lỏng một ít, chắc con nhãi này chả dám giờ trò gì đâu.

Đèn pin giúp Mộc Như Lam chiếu sáng thang cuốn, Mộc Như Lam đáp xuống đất, phúi phúi đồng rì sét dính trên tay rồi vẫy tay với Kha Thế Vinh, Kha Thế Vinh ném đèn pin cho Mộc Như Lam, nhờ ánh đèn của cô, ông ta nhấn nút đi xuống, nghĩ nhất định bộ đồ tây của mình đã dính cả mớ bụi bặm rồi, con nhãi chết tiết kia khôn hồn thì kiếm được thứ gì hay ho một chút, bằng không ông ta sẽ dạy nó một bài học! Không đi lo chuyện chính mà cứ bày trò làm mất thời gian của ông ta!

Chiếc thang lung lay lạch cạch vì trọng lượng của Kha Thế Vinh, ông ta cẩn thận đạp lên mấy bậc thang Mộc Như Lam chiếu sáng, cảm giác tay mình dính không ít rì rì sắt, gương mặt ông ta mỗi lúc một nhăn nhó.

Mộc Như Lam nhìn con mồi từ từ tiến vào cạm bẫy, nụ cười trên môi càng sâu thêm, hiền lành mà nguy hiểm.

Giày da đạp lên mặt đất phát ra một tiếng trầm trầm, Kha Thế Vinh nhìn hai tay đầy rì rì sắt, tức tối phúi đi, ông ta xoay người nhìn Mộc Như Lam đứng sau mình, “Đồ gì đâu?”

“Trước mặt cậu kia.” Mộc Như Lam dịu dàng nói, đèn pin hướng ra trước mặt Kha Thế Vinh, ông ta quay đầu lại, bắt gặp một cô gái mắt không đồng tử đang nhìn ông ta chằm chằm, sắc mặt trắng bệch, tóc đen ẩm ướt, thoát nhìn hết như một nữ quỷ.

“À!” Kha Thế Vinh tái mặt giật lùi về sau, đụng phải người đứng sau, ông ta kinh hoàng quay đầu nhìn thì lại thấy một gương mặt trắng toát, sợ tới mức cuống cuồng lùi về hướng ngược lại, vì loạn quá nên chân trái mắc chân phải, té huych xuống đất.

“Ha ha ha...” Cầm đèn pin chiếu lên mặt mình, Mộc Như Lam cười khê như một đứa con nít vừa chơi khăm thành công.

Kha Thế Vinh ngồi dưới đất nhìn cô, không biết là sợ hay là tức, ông ta thở dốc, mắt trừng Mộc Như Lam, “Mày làm cái quái gì thế?! Muốn chết hả?!”

“Sao cậu cả sợ dữ vậy? Một người muốn giành tài sản Kha gia và giết cả cha ruột sao có thể yếu bóng vía như vậy được? Gan bé thật đấy.” Mộc Như Lam lắc đầu cười, chột nhìn thấy gì đó, cô chiếu đèn lên trên đầu Kha Thế Vinh, “Đòi roi xuống đầu cậu rồi kìa.”

Kha Thế Vinh nhăn nhó ngẩng đầu, nào ngờ đập vào mắt lại là hình ảnh đôi mắt trắng lúc nhúc trong bụng xác chết, dạ dày ông ta cuộn trào, ông ta vội vàng xoay người chạy tới một chỗ trống gần đó rồi nôn khan mấy cái, thật kinh tởm..

Mộc Như Lam thông thả đi qua, tiện tay cầm lấy cây gậy đánh gôn cô đặt ở góc tường..

“Cậu cả.” Kha Thế Vinh đang nôn khan thì nghe thấy tiếng của Mộc Như Lam, theo phản xạ, ông ta quay đầu lại nhưng chỉ kịp nhìn lướt khuôn mặt tươi cười của cô, ngay sau đó có một thứ gì đó vụt tới, đầu và hai má Kha Thế Vinh đau điếng, ông ta ngã lăn ra đất, cơ hồ sắp ngất xỉu.

Mộc Như Lam mỉm cười dịu dàng, cô nhón nhả đi bật đèn, ngọn đèn màu đỏ bùng sáng chói lòa làm Kha Thế Vinh không mở nổi mắt.

“Chà, xin lỗi cậu cả nhiều nha, nhưng nếu không giết cậu thì cậu sẽ đi giết những người cháu thích mất.” Đôi mắt Mộc Như Lam thoáng chút buồn bã, cô vung gậy lên cao rồi nện xuống đầu ông ta không chút thương tiếc, máu văng tung tóe tạo thành những đường cong, trong đó có vài giọt bắn lên mặt Mộc Như Lam.

“Thật không thể tha thứ, ta đã cố gắng gìn giữ tình cảm và sự ấm áp ấy biết bao, vậy mà bọn mi lại dám cướp mất, đồ hư đốn, ai hư sẽ không được kéo, và cũng không cần sống làm gì nữa.” Mộc Như Lam vừa cười nói vừa đập gậy tới tấp, lúc này nó đã dính đầy máu đỏ, Kha Thế Vinh nằm tắt thở dưới đất, đầu be bét máu.

Một hồi lâu sau cô mới ngừng tay, nụ cười trên môi vẫn rất đổi dịu dàng, máu tươi nhuộm đỏ cả cây gậy cô cầm, tựa như một thiên sứ bước ra từ địa ngục, miệng cười thánh khiết, tay cầm kiếm máu...

Mộc Như Lam xoay người đi tắt đèn, cây gậy rỏ máu để lại trên mặt đất một chuỗi hạt màu đỏ, lúc đi ngang cái xác chết bị treo lên móc áo, Mộc Như Lam dừng chân, cầm cây gậy lướt nhẹ qua môi cô ta như đang điểm son, đoạn, cô gạt đầu hải long, “Ừm, thế này nhìn đẹp hơn, ở lâu trong này đúng là cực khổ, không biết cô đã làm gì mà lại khiến anh Ive có tiếng lịch thiệp với phụ nữ tức giận đến mức treo cô ở đây cho đòi găm nhảm, ha ha... Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi.”

Mộc Như Lam thân thiện vẫy chào cô ta rồi leo lên thang cùng cây gậy đánh gôn, xác chết phía sau da dẻ trắng bệch, môi đỏ rợn người, tròng mắt không đồng tử nhìn bóng lưng của Mộc Như Lam, nỗi khiếp đảm khi còn sống đọng lại trên gương mặt.

Những sinh vật như biến thái, có lẽ cả ma quỷ cũng sợ không dám tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: V59.2: Làm hư (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Kha gia.

Hiện tại đã quá giờ cơm tối.

Kha Xương Hoàng cau có ngồi trước bàn ăn, Akutsu Junko ở cạnh lấy làm bất đắc dĩ, “Lam Lam chỉ đi tiễn Khiêm Nhân một lát thôi, sẽ về ngay mà.”

“Tiễn tiễn tiễn tiễn, còn chưa ra khỏi nhà mà đã muốn cướp cháu gái cưng của tôi, nếu Lam Lam gả cho hán thì chắc mấy trăm năm lão già này cũng không thấy mặt con bé được một lần!” Kha Xương Hoàng vẫn rất tức giận, chấp nhận Mặc Khiêm Nhân và lưu luyến Mộc Như Lam là hai chuyện khác nhau, vốn hôm nay thấy Mộc Như Lam tiễn Mặc Khiêm Nhân đi lão còn mừng ra mặt, biến nhanh giùm cái, ngày nào cũng tình tứ trước mặt lão làm lão tức chết, còn chẳng thêm cho lão thời gian thích ứng nữa cơ! Bây giờ đã tám giờ hơn mà Mộc Như Lam vẫn chưa về, có khi tên đàn ông dai như đĩa kia đã cặp cháu gái cưng của lão chạy đến thủ đô luôn rồi!

“Ông ăn cơm đi, hơn tám giờ rồi.” Akutsu Junko phớt lờ giọng điệu bức bối của Kha Xương Hoàng, bà múc một muỗng cơm đưa lên miệng lão, động tác tự nhiên, hai má ửng đỏ, ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương. Đây là người đàn ông mà bà yêu từ thuở thiếu nữ, là tình đầu của bà, là lần đầu của bà, là căn nguyên của mọi đau đớn và hạnh phúc. Mặc dù bà đã từng tuyệt vọng muốn buông tay, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng tình yêu ấy đã ăn vào tận trong xương tủy, bất kể tóc lão đã bạc trắng, bất kể hoi nếp nhăn quá muộn.

Kha Xương Hoàng nhìn muỗng cơm bên miệng rồi lại nhìn người phụ nữ với đôi mắt làm trái tim lão mềm nhũn, trong lòng ngũ vị trần tạp, nửa vui vẻ, nửa áy náy...

“Không ăn thì thôi.” Akutsu Junko rút muỗng về, nụ cười hơi xiu đi.

“Ôi ôi ôi, ai nói tôi không ăn?” Thấy miếng ăn ngay miệng sắp biến mất, Kha Xương Hoàng vội vàng lên tiếng.

Vừa bước vào nhà, Kha Thế Kiệt thấy cảnh đôi vợ chồng già vui vẻ bên nhau thì mặt trầm hẳn, nhìn cái cách Kha Xương Hoàng thăm thiết với Akutsu Junko, gã không tin Kha Thế Kiệt sẽ không được nhập vào hộ tịch Kha gia! Chết tiệt! Mộc Như Lam chết ở chỗ nào rồi? Mau lại đây hạ độc chết lão già bất công này đi!

“Anh làm gì thế?” Một giọng nói ôn hòa đột nhiên vang lên bên tai Kha Thế Kiệt, dọa gã nhảy dựng.

Kha Thế Kiệt nhìn về chột dạ của Kha Thế Kiệt, giữa đôi mắt ôn hòa xẹt qua một mũi nhọn u ám, tuy vậy hắn vẫn duy trì giọng điệu ung dung, “Có gì mà anh sợ thế?”

“Do chú mày bất ngờ nhảy ra dọa anh chứ gì nữa?!” Kha Thế Kiệt then quá hóa giận, chợt nghĩ đến một chuyện, gã hỏi Kha Thế Kiệt, “Chú mày có biết Mộc Như... Lam Lam đi đâu rồi không?”

Lần đầu tiên nghe thấy ông anh cùng cha khác mẹ hỏi về Mộc Như Lam, Kha Thế Kiệt dừng chân không đi tìm Akutsu Junko vội, hắn nghi hoặc nhìn về phía Kha Thế Kiệt, “Anh tìm Lam Lam làm gì?”

Ánh mắt Kha Thế Kiệt thoáng về chột dạ, ngoài mặt thì nóng nảy khoát tay, “Chỉ hỏi thôi.”

Kha Thế Kiệt nheo mắt, hoàn toàn không tin lời Kha Thế Kiệt nói, có điều hắn còn chưa kịp đặt câu hỏi thì di động của Kha Thế Kiệt đã đổ chuông. Thấy tên người gọi, Kha Thế Kiệt có vẻ khá mừng, gã cầm điện thoại đi ra ngoài bắt máy.

Kha Thế Kiệt nhìn theo bóng lưng Kha Thế Kiệt, phải chăng hắn nhìn nhầm? Sao vừa nãy hắn như thấy được ba chữ “Mộc Như Lam”?

Kha Thế Kiệt nhận điện thoại của Mộc Như Lam, vội vàng lên xe rồi nhanh chóng lái, Kha Thế Kiệt đứng ở cửa nhìn cảnh đó rồi cũng lên xe bám theo...

++++

Trung Quốc.

Sân bay thủ đô.

Phương bắc tuyết phủ trắng xóa, cây cối khoác thêm một lớp áo mới lấp lánh như dát bạc phủ tơi, bỏ qua chuyện đi lại bất tiện thì cảnh vật coi như khá đẹp.

Chàng trai mặc áo len cao cổ màu đen một tay kéo chiếc va li cỡ trung, một tay đút vào trong túi áo, hắn nổi bật giữa đám đông xô bồ, khí chất độc đáo thu hút không ít ánh nhìn.

Có người đi sát qua bên cạnh Mặc Khiêm Nhân, bỗng bước chân người đó tạm dừng, lão kinh ngạc quay đầu lại, sững sờ không nói nên lời.

“Lão gia?” Chàng trai trẻ đi cạnh lão tò mò gọi.

Lúc này lão mới hoàn hồn, miệng lẩm bẩm, “Kỳ lạ...” Sao mà nhìn giống thằng nhỏ bên Mặc gia quá?

“Cái gì kỳ lạ ạ?” Chàng trai nọ tò mò hỏi và không quên ngoái đầu liếc bóng dáng đằng xa, anh chàng đó rất kỳ lạ? Ừm, khí chất quả thật không tầm thường, nhưng cũng đâu đến mức “kỳ lạ”?

Lão già tát đầu anh ta một cái, “Ai cần cậu lo! Giúp đỡ thằng nhóc chết tiệt kia làm chuyện xấu, đợi ta lôi thằng nhóc hư đốn về rồi thì sẽ đến lượt cậu!”

Chàng trai trẻ rút cổ uất ức, anh ta chỉ có một đứa em họ, không giúp nó thì giúp ai, với lại, cái đám kia cũng đáng đời mà? Ngay trong hoàng thành mà cũng dám đối chọi với thái tử, không phải muốn chết thì là cái gì?

Mặc Khiêm Nhân đi ra sân bay, gió lạnh vù vù đập vào mặt, làm rối cả mái tóc đen của hắn.

Một chiếc xe đỗ cách đó không xa chậm chậm chạy tới rồi dừng lại trước mặt hắn, cửa kính màu đen từ từ hạ xuống, để lộ gương mặt một cô bé đội mũ màu tím nhạt, đôi mắt to sáng ngời hoạt bát như biết nói, cô nhìn Mặc Khiêm Nhân, cười híp mắt, “Cuối cùng cũng về, sức mạnh của tình yêu to lớn thật nhỉ, anh già?”

Sau lưng Mặc Vô Ngân nhòai ta một cậu bé xinh trai, cậu nhìn Mặc Khiêm Nhân bằng ánh mắt khâm trọng nhưng cũng không lùi bước, “Anh.”

Mặc Vô Ngân dùng đầu cụng cậu một cái, “Đây là anh mình chứ có phải anh của cậu đâu?” Gọi “anh” ngọt thế, rõ ràng mới gặp lần đầu tiên mà! Mặt dày!

“Anh cậu cũng là anh mình mà? Đừng quậy.” Vừa xoa xoa cái đầu bị cụng đau, vừa xoa xoa đầu Mặc Vô Ngân cụng mình, dù sao người xót vẫn là cậu.

“Dạ Bạch.” Mặc Khiêm Nhân nhìn cậu bạn trai em gái lần đầu tiên ra mắt

“Dạ! Anh!” Dạ Bạch thụ sủng nhược kinh, thiếu chút nữa cụng đầu vào trần xe.

“Đừng tán tỉnh nhau trước mặt anh.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên nói, cặp mắt dừng dừng mà như có thể nhìn thấu tất thảy làm người ta không khỏi gượng gạo, đây là “chỉ cho quan phóng hỏa không cho dân đốt đền” sao?

Mặc Vô Ngân giật giật khoe miệng, “Anh... Thôi, lên xe mau lên, mẹ với ông nội ở nhà chờ sốt ruột lắm rồi.” Bình tĩnh bình tĩnh, đã quen rồi.

Mặc Khiêm Nhân thông thả mở cửa xe sau bỏ hành lý vào rồi ngồi xuống, sau đó lấy di động bắt đầu gửi tin nhắn...

++++

Cũng như Kha Thế Vinh, Kha Thế Kiệt chọn dừng xe cách bến cảng hai con đường, sau đó xuống xe thận trọng chạy về phía bến cảng, chốc chốc lại quay đầu liếc ra sau như sợ bị ai đó theo dõi, cũng vì vậy mà Kha Thế Kiệt mất dấu gã, hẳn cảm thấy Kha Thế Kiệt thật khác thường, lên la lên lút, lúc này hẳn còn loáng thoáng thấy số điện thoại của Mặc Như Lam nên không tránh khỏi lo lắng.

Kha Thế Kiệt nhanh chóng tìm ra vị trí bến cảng, gã dùng di động dò đường và chạy theo tín hiệu đèn pin của Mặc Như Lam. Giữa đêm đen mù mịt, trong đầu Kha Thế Kiệt toàn là vấn đề di chúc mà Mặc Như Lam vừa nói, gã sốt ruột quá chừng, hận không thể mọc cánh bay ngay tới chỗ Mặc Như Lam để hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Lam Lam, mở cửa!” Kha Thế Kiệt lo lắng đập cửa rầm rầm.

Bên trong có tiếng bước chân, Mặc Như Lam chậm rãi mở cửa, Kha Thế Kiệt lập tức hỏi, “Cháu nói có thật không? Ông cháu muốn truyền Kha thị cho cháu?”

Mặc Như Lam buồn bã gật đầu, “Đúng vậy, cháu đã nói với cậu cả là nếu ông ngoại đã quyết định như thế thì chúng ta không cần làm gì nữa, cậu hai nhất định sẽ chia cho chúng cháu một phần Kha thị, nhưng cậu cả nói không đời nào...”

Tất nhiên là không rồi đồ ngu ă! Kha Thế Kiệt mừng thầm trong bụng, đời nào hẳn lại chia miếng bánh đã nằm trọn trong tay mình cho kẻ khác? Giỡn chớ! Chỉ có con nhỏ ngây thơ ngu ngốc này mới nghĩ như vậy!

“Đương nhiên, đương nhiên cậu sẽ chia cho hai người, vậy bây giờ Thế Vinh đâu rồi?” Kha Thế Kiệt không kiềm được muốn nhìn biểu cảm ganh tị phần hận của Kha Thế Vinh, từ nhỏ tới lớn ông ta luôn đi trước gã một đoạn, kết quả thì sao? Lão già ung ý gã, ha ha! Đúng là bỏ công lấy lòng lão bao nhiêu năm qua!

Mặc Như Lam chán chừ trả lời, “... Ở tầng hầm.”

“Cháu nhốt hẳn xuống tầng hầm? Tầng hầm ở đâu?” Kha Thế Kiệt vào phòng, cầm di động soi quanh, gã cười hỏi, to đầu mà lại dễ bị một con nhóc bắt nhốt, Kha Thế Vinh ơi là Kha Thế Vinh, đúng là càng già càng tệ, ha ha.

“Ở bên cạnh.” Mặc Như Lam đi đằng trước dẫn Kha Thế Kiệt tới chỗ chiếc tủ.

“Ặc... Thôi quá!” Kha Thế Kiệt thò đầu xuống dò xét, còn chưa thấy được gì thì đã bật mũi lui lại, “Thôi chết đi được, trong đó có cái gì?”

“Trước đây cậu hai từng thi đấu triệt quyền đạo phải không?” Mặc Như Lam đứng sau gã bỗng hỏi một câu không liên quan.

Kha Thế Kiệt hơi khó hiểu nhưng vẫn hãnh diện trả lời, “Phải, cậu đứng hạng hai, bây giờ vẫn đang ở đỉnh cao đai đen triệt quyền đạo!”

“Thật lợi hại.” Mặc Như Lam mỉm cười nói.

Kha Thế Kiệt lảng lảng.

Mặc Như Lam lại nói, “Ở dưới đó có đồ, cậu thấy chưa?”

“Cái gì? Đâu có?” Kha Thế Kiệt chiếu đèn pin di động xuống dưới, vẫn không thấy gì.

“Cậu nhìn không kỹ rồi, cậu hai.” Mặc Như Lam lắc đầu cười bất đắc dĩ, trên tay không biết từ khi nào đã có thêm một cây gậy đánh gôn.

Kha Thế Kiệt cau mày, có điều gã không nén nổi tò mò nên lại chiếu đèn xuống, hơi chúm người về trước, cố gắng nhìn xuống xem có cái gì.

“Cháu thấy cậu hai nên tự mình xuống nhìn thì hơn.” Mặc Như Lam vì cười nói, vung cây gậy nện xuống đầu gã.

Bị đánh bất ngờ, đầu Kha Thế Kiệt đau nhói, cả người gã lao xuống tầng hầm, ngã huych dưới đất.

Kha Thế Kiệt có võ, thân thể không yếu ớt như Kha Thế Vinh, nếu không nhờ Mặc Như Lam đánh lên thì gã chắc chắn sẽ vật ngã cô trước khi cô kịp đánh gã. Đầu óc choáng choàng nhưng Kha Thế Kiệt không cho phép mình ngất xỉu đi, thân thể nhận thấy được nguy hiểm trước cả ý thức, gã đỡ tường đứng dậy, lao đảo chạy tới chỗ rộng hơn.

“Rầm!” Kha Thế Kiệt va phải thi thể treo trên móc áo, ngã dè lên nó.

“Ồi... Thật bất lễ, sao lại làm hư đồ của người khác như vậy chứ?” Mộc Như Lam bật đèn, mỉm cười nhìn Kha Thế Kiệt ngã trên thi thể, cây gậy đánh gôn lại từ từ nâng lên, nhắm ngay đầu Kha Thế Kiệt mà nện xuống.

Kha Thế Kiệt nhanh nhảy lẩn một vòng trên đất, tay cầm thứ gì đó ném vào Mộc Như Lam, mùi hôi của nó làm Mộc Như Lam hiểu ngay đó là cái gì, cô vội nghiêng người né tránh, cô không muốn thịt xác chết thổi dính vào người đâu.

Đòn tấn công của Mộc Như Lam ban này làm tiểu não của Kha Thế Kiệt chấn động, gã đi bước nào ngã bước nấy nhưng vẫn ý thức được Mộc Như Lam rất bất thường, nó muốn giết gã! Bản năng sinh tồn của con người rất mạnh, gã biết tình trạng hiện tại của mình không thể thắng nổi Mộc Như Lam nên ngay tức khắc muốn chạy trốn, thế nhưng cửa ra rất hẹp, lại cần leo thang, xác suất chạy thoát là cực kì nhỏ!

“Cậu hai đúng là không nghe lời chút nào, cháu nói này, đừng có tự tiện đụng vào đồ người khác, cậu làm hư con chó canh cửa của anh Ive rồi.” Mộc Như Lam nhủ mày không vui, thật bất lễ!

Kha Thế Kiệt sợ hãi nhìn Mộc Như Lam, khổ nỗi tiểu não bị kích thích đột ngột cần thời gian để thích ứng, đến đi gã cũng không đi vững chứ huống gì là leo thang. Ngay khi gã bắt đầu tuyệt vọng, ngoài phòng chợt vang lên một giọng nói ôn hòa.

“Có ai trong đó không?” Kha Thế Tĩnh nhìn quanh, chẳng phải đây là nơi Mộc Như Lam bị tên biến thái Ive tấn công sao? Hắn đang kiếm Kha Thế Kiệt thì phát hiện xe của Kha Thế Vinh cũng đỗ cách đây không xa, tìm tìm một hồi, hắn thấy bên cảng này và cái máy nghiền ô tô nên bèn chạy tới, dù chỗ này hình như không có người.

“Cứu với!” Kha Thế Kiệt hét toáng lên.

Kha Thế Tĩnh giật mình, bên trong có người?

=====

Chết cha, edit tới arc thủ đô thì mù tịt quan hệ giữa các nhân vật luôn rồi huhuhu hồi trước đoạn này không đọc kĩ=((

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: V60.1: Cắt vụn (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Kha Thế Tĩnh lui về sau hai bước rồi nhấc chân đạp mạnh tới, phịch một tiếng, cửa chính biệt thự mở ra.

Bên trong tối đen và im lặng như tờ, ánh đèn điện thoại của Kha Thế Tĩnh chiếu vào, mùi thối quẩn quanh làm hắn càng thêm cảnh giác. Ở đây từng xuất hiện tên biến thái Ive, hơn nữa vừa nãy hắn còn nghe thấy ai đó kêu cứu, rất có khả năng đã xuất hiện một tên thứ hai. Quan trọng nhất là, hắn lo rằng Mộc Như Lam và Kha Thế Vinh Kha Thế Kiệt đang ở bên trong.

Tiếng bước chân vang lên thật khê, Kha Thế Tĩnh cảnh giác quan sát xung quanh, hướng về phía cầu thang dẫn lên tầng hai.

Tại chiếc tủ dưới gầm cầu thang, Mộc Như Lam lặng lẽ leo lên rồi vờn tay tìm tấm ván gỗ bị cô cạy ra, định âm thầm đóng lồi vào, nào ngờ cô bất cẩn đụng mạnh, một tiếng “cách” vang lên giữa bóng tối.

Kha Thế Tĩnh đột ngột quay đầu lại, ánh đèn quét về phía gầm cầu thang, nơi đó đã bị che khuất, hắn cẩn thận hỏi dò, “Ai đó?”

Không ai đáp lại, như thể tiếng động vừa rồi chỉ là tưởng tượng của hắn.

Kha Thế Tĩnh nhủ mày nhìn quanh một lượt, để ý thấy một cây chổi dưới gầm bàn phòng khách, hắn cầm nó lên, tiến đến nơi vừa phát ra âm thanh.

Tìm bắt đầu đập nhanh, Kha Thế Tĩnh căng thẳng nuốt nước bọt, lưng tựa vào tường, mượn ánh đèn yếu ớt, hắn bước nhanh qua!

Hả?

Kha Thế Tĩnh vốn tưởng có ai đang trốn ở đây, vậy mà cuối cùng chỉ thấy một cái tủ trống rỗng được đóng dưới gầm cầu thang, có lẽ là để tận dụng không gian, không phải chỗ để trốn.

Kỳ quái...

Kha Thế Tinh sờ sờ mặt tủ, thật ẩm ướt, cứ như sắp mục đến nơi. Bỗng tiếng chuông reo lên bất chợt làm Kha Thế Tinh giật mình đánh rơi điện thoại xuống sàn nhà ngay dưới tủ gỗ, âm thanh va đập khiến hắn không khỏi nheo mắt, hình như phía dưới rỗng...

Hắn cúi người nhặt điện thoại lên, tiện thể gõ gõ mặt sàn ẩm ướt, sau đó mới nhìn thông báo trên màn hình điện thoại, cái tên ở đó thoáng chốc thu hút sự chú ý của hắn, “Lam Lam?”

“Cậu út, con đang ở lầu Yên Hồng, cậu tới đây đi.” Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thì thào của Mộc Như Lam.

Lầu Yên Hồng? Đó là kỹ viện phục vụ kẻ giàu có mà! Con bé chạy tới đó làm gì? Lại còn lén lút gọi điện cho hắn như thế, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Kha Thế Tinh không kịp nghĩ gì khác, hắn liếc mặt sàn khả nghi lần cuối rồi xoay người rời đi, nếu Mộc Như Lam không ở trong này thì cũng không cần hiểu kỳ tìm hiểu, có câu “tò mò chết mè”.

Cửa biệt thự mở ra rồi khép lại, Mộc Như Lam ngồi trên bậc thang dưới cùng, ánh đèn di động phụt tắt. Cô chiếu đèn pin tới chỗ thi thể đứng ban đầu, Kha Thế Kiệt đang nằm ở đó, miệng bị nhét một bàn tay phụ nữ trắng ửng, mắt gã chấp chôn nửa mờ nửa rõ. Mộc Như Lam tấn công quá dữ khiến gã trở tay không kịp, kết quả là trở thành cá nằm trên thớt.

“Sao cậu hai lại dẫn cả cậu út tới đây thế? Thật không đáng yêu chút nào.” Mộc Như Lam cười dịu dàng, chậm rãi đứng dậy đi về phía Kha Thế Kiệt.

Ý thức Kha Thế Kiệt vẫn tỉnh táo nhưng não bị chấn thương quá nặng nên gã không nhúc nhích được, thứ ghê tởm trong miệng làm dạ dày gã nhộn nhạo, gã chẳng thể phát ra dù chỉ một tiếng.

Ngồi xổm xuống cạnh Kha Thế Kiệt, Mộc Như Lam nhìn thi thể đã bị hư cách đó không xa rồi lại nhìn gã, “Thật là, tại cậu hai mà cháu làm hư con chó canh cửa của anh Ive rồi đấy.”

Nói đoạn cô đứng dậy đi tới chỗ bàn mổ, cầm lấy một con dao giải phẫu, “Thời gian hơi gấp, cháu còn phải đến lầu Yên Hồng nên chúng ta làm nhanh nhé~”

Không có thuốc, không có đinh, không có tơ, càng không có thời gian, vì vậy không thể chế rồi được, thật đáng tiếc. Mộc Như Lam lắc đầu tiếc rẻ, con dao trên tay vụt xuống, cắt đứt một bắp chân của Kha Thế Kiệt.

Kha Thế Kiệt chưa chết mà đã bị cắt thịt, con đau dữ dội như nghiền nát cơ thể gã, gã sợ Mộc Như Lam còn hơn sợ chết, làm ơn, giết gã quách đi!

“Hm hm hm...” Mộc Như Lam nhoen miệng ngâm nga một giai điệu không tên, tay cầm dao cắt một cách cực kì tao nhã, ai không biết còn tưởng cô đang thái thịt chuẩn bị cho bữa ăn ngon nhất mà vô tình bỏ qua khung cảnh âm u xung quanh ấy chứ.

Đến khi thi thể Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt đã được cắt thành nhiều mảnh, Mộc Như Lam lên lầu tìm một cái bao tải rồi nhét các mảnh vào đó, từ từ lôi ra khỏi biệt thự. Lôi tới bến thuyền, cô mở miệng bao, đổ hết “đồ” xuống nước, đám cá đói bụng đã lâu lập tức bơi lại...

Xem ra vẫn còn chút giá trị, ít ra chúng giúp lũ cá được no, phải không nào?

Mộc Như Lam mỉm cười cầm bao tải trở về căn biệt thự, bắt đầu làm sạch dấu vết phạm tội và bản thân mình.

++++

Bên lầu Yên Hồng, đám đàn bà con gái không hay biết gì vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mộng được trở thành nửa chủ nhân Kha gia.

Kha Thế Tinh tới lầu Yên Hồng tìm một hồi mà vẫn không thấy Mộc Như Lam, đương lúc lo lắng mở di động định gọi lại cho cô, hắn chợt thấy trước tiệm thức ăn nhanh bên kia đường có một cô gái được trẻ con vây quanh, cô hơi khom người, nụ cười ấm áp như nắng, hơi thở ôn hòa bao dung làm đám trẻ con tranh nhau tới gần.

Sắc mặt Kha Thế Tinh dịu đi, tâm trạng khẩn trương cũng được thả lỏng, chờ đèn xanh sáng lên, hắn chậm rãi băng qua đường.

Mãi đến hơn mười giờ Mộc Như Lam mới bị hỏi về nhà, nếu trễ hơn nữa thì chắc Kha Xương Hoàng sẽ tưởng Mộc Như Lam thật sự tới thủ đồ với Mặc Khiêm Nhân mất.

Xe chạy bon bon trên đường, Mộc Như Lam và Kha Thế Tinh cùng ngồi ở ghế sau. Kết thúc cuộc gọi với Kha Xương Hoàng, cô quay đầu sang thì thấy Kha Thế Tinh đang nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa kính với vẻ mặt thất thần, xem ra hắn không hề vui khi mẹ mình có được tình yêu mà bà đã chờ đợi từ rất lâu.

“Vốn dĩ cậu hy vọng mẹ rời khỏi Kha gia để bắt đầu lại lần nữa.” Giọng nói xa xăm của Kha Thế Tinh vang lên, “Vậy mà cuối cùng lão lại đột nhiên đổi thái độ, đúng là đáng ghét.”

Khi xưa Kha Thế Tinh từng rất sùng bái cha mình, từng mong được cha chấp nhận và yêu thương như những đứa trẻ đồng lứa, có điều sau khi hiểu rõ nỗi khổ nhục mà Akutsu Junko đã phải chịu đựng tại Kha gia, cảm xúc của hắn với cha đã tan thành mây khói.

Akutsu Junko năm mươi tuổi nhưng nhìn trẻ như mới chỉ ba mươi mấy, vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng, có gì bà phải phí hoài những năm tháng còn lại cho một lão già như Kha Xương Hoàng? Mấy chục năm khổ nhục từ thuở thiếu nữ đến tận bây giờ, chẳng lẽ chỉ vì đối phương tình ngộ mà bỏ qua dễ dàng thế sao? Nghĩ vậy, Kha Thế Tinh rất không cam lòng, bây giờ hẳn chẳng cần được Kha Xương Hoàng coi trọng hay chấp nhận nữa, hẳn thấy không đáng cho mẹ mình.

“Không ngờ cậu út luôn lạnh nhạt sự đòi chỉ thiếu điều đi tu mà cũng rồi rắm vì chuyện này.” Mộc Như Lam bật cười.

“Đừng tưởng cậu không nhiễm khói bụi trần gian, cậu cũng có thất tình lục dục.” Kha Thế Tinh quay lại nhìn Mộc Như Lam, thấy cô không những không an ủi mà còn chê cười mình, hẳn cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Ha ha...” Mộc Như Lam khúc khích, viết lên cánh cửa mờ hơi nước một chữ “Yêu”, cô nhìn nó chăm chú, đôi môi nở nụ cười, “Đây là thứ khó đoán nhất, cậu út chỉ cần nhìn bà ngoại Junko hạnh phúc là đủ rồi, đó là cuộc đời của bà ấy, cậu chỉ có thể nhìn mà thôi.”

Nhìn con chữ trên ô cửa, Kha Thế Tinh nhếch miệng cười khổ, thật là, có ai lại đi an ủi như thế không? Cơ mà con bé nói đúng, dù Akutsu Junko lựa chọn thế nào thì đó cũng là cuộc đời do chính bà phụ trách. Là con của bà, trừ chứng kiến ra thì hẳn còn có thể làm gì nữa chứ? Chẳng lẽ bắt bà chối từ tình yêu mà bà chờ đợi suốt nửa đời sao? Bà đã chịu khổ quá nhiều rồi.

++++

Thấm thoát đã mấy ngày trôi qua, chuyện Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt đồng loạt mất tích cuối cùng cũng làm mọi người chú ý.

Ban đầu người bên Kha Xương Hoàng tưởng bọn họ đang dùng hành động để biểu đạt bất mãn về chuyện lão nâng Akutsu Junko lên, thậm chí còn khen hai tên đàn ông trước giờ luôn sợ Kha Xương Hoàng một phép nay rốt cuộc cũng dám đứng dậy phản kháng.

Thế nhưng theo thời gian, công việc Kha thị do hai người phụ trách đều bị đình trệ, tới khi Lâm Ngọc Nhan và Lý Tiểu Thanh tìm đến Kha gia thì mọi người mới phát hiện có gì đó không ổn.

“Cảnh sát nói sao?” Kha Xương Hoàng ngồi trên ghế chủ trong phòng khách, hai tay đặt lên gậy, nghiêm túc hỏi Triệu thúc.

Akutsu Junko ngồi cạnh cũng không khỏi lo lắng, tuy hai bọn họ đối xử với bà không ra gì, lại chỉ nhỏ hơn bà mười tuổi nhưng dù sao đó cũng là con của Kha Xương Hoàng, kết hôn với Kha Xương Hoàng rồi, bọn họ sẽ là con của bà.

Triệu thúc lắc đầu, “Cảnh sát chưa tìm ra đầu mối, ngoại trừ xe của hai thiếu gia ra thì không có gì cả.”

Không có xác, không có dấu hiệu tổng tiền, không có thư đe dọa, Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt cứ như bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Lịch sử cuộc gọi cũng không đem lại đầu mối hữu ích, trong mấy ngày bọn họ mất tích có quá nhiều người gọi điện, cảnh sát không thể xác định thời gian mất tích nên đương nhiên cũng không thể khoanh vùng nghi phạm.

Khuôn mặt Kha Xương Hoàng vẫn nghiêm nghị lãnh khốc như mọi khi, đôi mắt sắc bén với vẻ hung bạo cổ hữu làm người ta không tài nào biết lão nghĩ gì khi hai đứa con trai mất tích.

“Bạch đạo vô dụng rồi, có lẽ nên nhờ bên hắc đạo hỗ trợ thì hơn.” Kha Thế Tinh nói, hiện tại hẳn đã dần tiếp nhận chuyện mẹ mình và Kha Xương Hoàng ở bên nhau.

Bỗng hẳn cau mày, tiếng kêu cứu ở bên thuyền hôm đó... Giờ ngẫm lại, hình như hơi giống giọng của Kha Thế Kiệt... Nhưng trong căn nhà kia đâu có người? Hẳn nghe nhầm chăng? Hay là, bên dưới cái tủ...

Mà thôi.

Kha Thế Tinh lười phải nghĩ nhiều, cảm tách trà lên hóp một ngụm. Hẳn có quan tâm Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt chết hay sống, chẳng việc gì phải chen chân vào. Nhưng không hiểu vì sao, cái tủ kia luôn quanh quẩn trong đầu hẳn không dứt đi được...

Triệu thúc cũng đồng ý, đôi khi hắc đạo hữu dụng hơn bạch đạo nhiều, cách hành động của hai bên khác xa nhau, hắc đạo không lắm quy củ như bạch đạo, có mỗi chuyện khám nhà cũng phải nhọc công xin giấy phép, nếu là dân hắc đạo thì ai mà chẳng trực tiếp đập cửa đi vào?

“Hay là nhờ Âm Long giúp một tay?” Mộc Như Lam ngồi trên sofa đơn, tay ôm một túi chườm nóng bọc lông xù, mắt lim dim ra chiều buồn ngủ.

Kha Xương Hoàng thấy vậy thì nhớ ra mấy ngày nay cô cũng rất lo lắng, lão hơi xót cháu, “Đi ngủ đi, việc này con không cần lo lắng.” Chợt nghĩ đến một chuyện, lão vỗ vỗ bàn tay Akutsu Junko đặt trên cánh tay lão, “Sắp tết rồi, con cùng bà ngoại đi sắm sửa đồ đạc, rồi mua quần áo cho bữa tiệc nữa.”

“Xương Hoàng...” Akutsu Junko sùng sốt, bà cứ đinh ninh đã xảy ra chuyện không may như thế thì kế hoạch của họ sẽ bị trì hoãn, hay thậm chí là hủy bỏ.

Kha Xương Hoàng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, và lại đã già chát rồi, lão có biết cũng không nói được, vì thế lão chỉ xoa tay bà an ủi, chẳng mấy chốc Akutsu Junko cảm động đến rơm nước mắt.

Nhìn cảnh tượng này, Kha Thế Tinh mỉm cười nhẹ nhõm. Thôi, mẹ vui là tốt rồi, chẳng phải đời người chỉ mong được hạnh phúc thôi sao?

Mộc Như Lam cũng nhếch môi cười, cô áp cằm vào túi chườm nóng, đôi mắt ấm áp trong veo làm người ta mềm lòng triu mến.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: V60.2: Cắt vụn (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Cuối cùng Kha Xương Hoàng vẫn không nhờ Âm Long hỗ trợ, trong lòng lão đã chọn sẵn người xứng đáng tiếp quản sản nghiệp Kha gia hắc bạch lưỡng đạo rồi, vậy nên lão không để tâm chuyện hai tên vô dụng kia mất tích lắm, lão sẽ không vì bọn họ mà đi nợ ơn Đoạn Ngạc, trái tim tên đó đã đen đến triệt để, nợ y một, y đòi một vạn.

Tuy không bận lòng chuyện Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt mất tích nhưng lão lại muốn biết kẻ ra tay là ai, có mục đích gì, vì vậy bèn điều một bộ phận hắc đạo nhà mình đi điều tra, ngặt nỗi đã qua nhiều ngày quá rồi, thủy triều lên lên xuống xuống, hơn nửa lũ cá rất đông, cái gì ăn được đều đã bị ăn gần như sạch bách, phần còn lại trôi ra xa lúc này mới nổi lên, và sẽ chẳng ai để ý miếng thịt lành phình giữa biển là thịt cá hay thịt người.

Cứ thế, quay qua quay lại đã đến ngày lễ quan trọng nhất của người Trung Quốc.

Đại sảnh Kha gia ngập trong màu đỏ vui mừng, món ăn tinh tế, rượu ngon thượng đẳng, nhóm người hầu tất bật chuẩn bị. Đây là bữa tiệc quan trọng nhất trong năm của Kha gia, thường được tổ chức vào tối tết âm lịch, khách mời là bạn bè thân thiết cùng một số họ hàng gần xa mà Kha gia giữ liên lạc. Vào dịp tết, giới thượng lưu hiếm ai ngồi nhà xem Chiều xuân* hay là ăn một bữa cơm đoàn tụ như người dân bình thường, thay vào đó nhà nào nhà nấy đều mở tiệc thịnh soạn.

*Chiều xuân: một chương trình mừng năm mới của đài CCTV, tương tự như Táo quân bên Việt Nam.

Năm nay tiệc mừng tết của Kha gia náo nhiệt hơn hẳn mọi khi, nguyên nhân là vì Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko sẽ kết hôn vào dịp này. Tuổi của họ đã không còn hợp mặc áo trắng lên lễ đường nữa, thay vào đó là đám cưới Trung Hoa truyền thống, Kha Xương Hoàng mặc trường bào mã quái màu đỏ còn Akutsu Junko thì mặc một bộ sườn xám tinh tế cũng màu đỏ, tuy hộ tịch của bà ở Nhật Bản nhưng Akutsu Junko – vốn có mẹ là người Trung Quốc – mặc trang phục Trung Quốc truyền thống trông không hề kì cục chút nào, trái lại còn hết sức xinh đẹp nữa là đằng khác, cùng với khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, bà làm đám đông xung quanh không khỏi ngẩn ngơ.

Giữa đêm xuân rộn ràng, ngoại trừ đám đàn bà con gái không con không chồng không cha đang cô đơn tại lầu Yên Hồng ra thì bên Kha Uyển Tinh cũng quanh què vô cùng.

Thành phố K.

Âu gia mở tiệc long trọng, rất nhiều người muốn đón năm mới cùng họ, thậm chí Hoắc Á Lận còn tự mình đón Kha Uyển Tinh đến Âu gia. Đã vất vả vì ác mộng suốt mấy ngày nay, Kha Uyển Tinh vốn không muốn đi, phải tội Hoắc Á Lận hiểu bà ta quá rõ, chỉ cần khích mấy câu là đã khiến bà ta hồ đồ thay trang phục ngồi lên xe.

Trong khi đó, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm vắng Mộc Như Lam nên cũng chẳng còn tâm trạng mừng tết, bọn họ đến đường quốc lộ quanh núi, cùng đón năm mới với những chàng trai cô gái cũng không có hứng thú với tiệc tùng, nhưng dù làm gì thì tâm trạng của họ vẫn không lên nổi, họ chưa bao giờ phải chịu cảnh này, cứ như thể bị ép bỏ đi thói quen lệ thuộc vào Mộc Như Lam vậy.

Không được liên hệ Mộc Như Lam, bằng không tôi sẽ lật tẩy chuyện cậu giết người.

Không được liên hệ Mộc Như Lam, bằng không tôi sẽ lật tẩy chuyện cậu yêu chị mình.

Không được liên hệ Mộc Như Lam, bằng không tôi sẽ làm cậu thân bại danh liệt.

Không được liên hệ Mộc Như Lam, bằng không...

Giọng nói trầm khàn mê hoặc như một cơn ác mộng dai dẳng hằng đêm, làm bọn họ tỉnh dậy mà cả người lạnh toát...

Âu gia.

Kha Uyển Tinh mặc một bộ lễ phục màu trắng với áo choàng lông đen lộng lẫy, trong lòng càng chột dạ mà cảm vẫn nâng lên kênh kiệu như một nữ hoàng, nào biết bà ta càng làm vậy lại chỉ càng khiến một người đã hiểu rõ hoàn cảnh bà ta như Hoắc Á Lận muốn xé nát lớp mặt nạ đó ra. Chỉ cần nghĩ

đến cảnh Kha Uyển Tinh nhục nhã ê chề là Hoắc Á Lận lại cảm thấy thật sáng khoái.

Các vị phu nhân tụ tập quanh bộ sofa giữa sảnh, vì Lam thị hợp tác với Âu gia nên Lý Diễm cũng có mặt. Từ khi nghe Lam Bình Lân kể chuyện của Mộc gia, Lý Diễm vẫn luôn rối rắm không biết rốt cuộc Mộc gia đang trong tình trạng gì. Giàu hay không giàu? Mộc Như Lam đã trở thành người Kha gia, bây giờ mà đánh tiếng với Kha Uyển Tinh thì liệu có còn tác dụng gì không? Hay là bà ta nên đòi sự chú ý sang con gái nhà khác?

Lý Diễm cảm thấy ly vang đỏ thượng hạng trên bàn, hỏi, “Mộc phu nhân, tết âm lịch này cháu nhà không về với bà, chắc bà thấy trống vắng lắm?”

Kha Uyển Tinh nâng cằm, nhìn Lý Diễm như thể bà ta vừa hỏi một câu thật ngớ ngẩn, “Làm sao mà trống vắng được? Con bé ở đó đón năm mới với lão nhân gia, còn lại hầu như đều ở cạnh tôi. Tôi không hiểu kính bố tôi được, có con bé làm thay phần tôi, tôi mừng còn không hết. Tối qua Lam Lam nhà tôi còn gọi điện hỏi tôi muốn quà gì để nó mua về nữa kia.”

Nói còn hay hơn hát. Hoắc Á Lận cười lạnh, bà ta vắt đôi chân cao quý, ngồi trên sofa đơn lạnh lùng nhìn Kha Uyển Tinh diễn kịch.

“Hà? Vậy sao tôi lại nghe người hầu mới vào báo là sau khi mất công ty, Mộc phu nhân đã muốn cướp nhà hàng Lâu Lan của Mộc tiểu thư, thậm chí muốn cháu nó nuôi bà nên hai người xích mích cãi nhau nhỉ?” Thư phu nhân hỏi thẳng.

Mấy vị phu nhân khác nghe vậy thì lộ rõ vẻ kinh ngạc, họ nhìn Kha Uyển Tinh mà không dám tin, tuy họ cũng có tâm lý “mẹ được nhờ con gái” nhưng chẳng ai lại đi bắt con trẻ nuôi mình. Con gái họ, họ nâng như trứng họ hững như hoa, cẩn thận không để tay có chút vết chai vết xước nào, ảnh hưởng chuyện kiếm chồng giàu sau này.

Sắc mặt Kha Uyển Tinh xấu đi, “Vớ vẩn! Nhà tôi gia tài bạc triệu, không cần đi làm cũng đủ cho tôi tiêu dùng, cần gì tiền của con gái tôi chứ?”

“Ôi cha, hóa ra là vậy à? Chẳng phải là vì hết tiền không trả nổi lương nên mới cho người hầu nghỉ việc, cả xe cũng lên bán mất mấy cái sao?” Lưu Miên đã được Hoắc Á Lận cho biết chuyện, thừa cơ lên tiếng mỉa mai.

“Im đi!” Kha Uyển Tinh đứng bật dậy hét to, sắc mặt khó coi đến cực điểm, giọng của bà ta lập tức làm những người khác trong đại sảnh chú ý, mọi người dần ngừng nói để quay sang nhìn Kha Uyển Tinh bằng nhiều thái độ.

Hoắc Á Lận cười phì một cái rồi chậm rãi đứng dậy, “Hôm nay là ngày lành, Mộc phu nhân cần gì thẹn quá thành giận? Nhưng phải nói là đáng thương thật, đường đường một giám đốc công ty mà bây giờ lại thành ra nông nổi này, vì tham quá đó, cả con gái cũng chịu không nổi nên mới bỏ đi...”

“Hoắc Á Lận!” Kha Uyển Tinh tức đến nổi lồng ngực phập phồng, cánh môi bà ta run run, sao bà ta lại quên cơ chứ, “buổi họp mặt” của Hoắc Á Lận chẳng phải chính là để nhục nhã bà ta sao?

“Làm gì mà hung thế? Tôi có ý tốt, sợ bà ở nhà một mình cô đơn nên mới đặc biệt tới mời bà, vậy mà xem ra bà chẳng có tí cảm kích nào cả.” Hoắc Á Lận thương thức ly vang đỏ trên tay, miệng cười đầy ác ý. Bà ta muốn cho Kha Uyển Tinh biết cái gì gọi là sự thật.

Kha Uyển Tinh giận không nén nổi, bước nhanh tới túm lấy cổ áo Hoắc Á Lận, trước mặt đông người như vậy mà Hoắc Á Lận dám làm bà ta mất thể diện, bà ta muốn giết người!

Soạt!

Chất lỏng đỏ thẫm hắt lên mặt và ngực Kha Uyển Tinh, lễ phục màu trắng bản vết rượu, tóc tai bà ta ướt bết, trông qua hết sức thê thảm.

“Chết thật, vô tình trượt tay.” Hoắc Á Lận nói mà không có lấy nửa biểu hiện áy náy, bà ta cầm bàn tay Kha Uyển Tinh túm lễ phục mình gạt mạnh ra, Kha Uyển Tinh lao đảo lui lại mấy bước rồi ngã choạng ra đất, chặt vật vô cùng.

Ánh mắt đám đông thú vị như đang xem tiết mục giải trí Chiều xuân, cái kiểu cách cao ngạo xưa nay của Kha Uyển Tinh đã làm nhiều người ngửa mặt lẩm ròi.

“Nể tình chúng ta từng là kỳ phùng địch thủ, tôi sẽ nói cho bà một chuyện.” Hoắc Á Lận vuốt vuốt nếp nhăn trên áo, nhìn Kha Uyển Tinh mà nói, “Bà đã bị trục xuất khỏi xã hội thượng lưu.”

Quý tộc nghèo được gọi là quý tộc hết thời, vẫn thuộc giới quý tộc, dù sao bọn họ vẫn còn có tước vị, nhưng là nhân sĩ thượng lưu mà nghèo thì còn là thành phần của xã hội thượng lưu sao? Đừng quên đây là một xã hội mà tiền tài và dục vọng cùng tồn tại, Kha Uyển Tinh đã hết tiền thì đi làm thứ dân thường mà bà ta sợ nhất đi! Cái thứ dân thường nợ nần ngập mặt!

Sự thật là, Kha Uyển Tinh đã trắng tay ngay khi bà ta bắt đầu hăm dọa của con gái mình thay vì tự nuôi thân rồi.

++++

Hồng Kông, Cửu Long.

Đêm đã khuya, Đoạn Ngọc vừa đề Lưu Bùi Dương vận động xong thì điện thoại đặt chỗ đầu giường đổ chuông, y ngồi trên giường bắt máy, “A lô?”

“Ha ha... Đạo này có vẻ vui quá nhỉ, anh trai.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: V61.1: Thầm yêu (1)

Giọng nói trầm khàn cùng âm cuối nhấn cao làm đôi mắt vốn khép hờ thoải mãn vì ăn no của Đoạn Ngọc đột nhiên mở to, ánh lên từng tia sáng lạnh, “Là mày?”

“Là tôi.” Đoạn Nghiêu ngồi trên ghế vua, nhếch môi cười ma mị, “Vốn mấy hôm trước tôi còn đắn đo không biết có nên về Hồng Kông thăm anh không, ngờ đâu anh bận vui vẻ với người đẹp mắt rồi, coi bộ không cần lời thăm hỏi của đứa em này nữa.”

Đoạn Ngọc theo phản xạ nhìn sang Lưu Bùi Dương nằm cạnh y, hẳn mệt tới nỗi ngủ thiếp đi mà cũng không quên rửa y liệt dương, mái tóc rối bù ướt mồ hôi làm hân càng thêm âm nhu xinh đẹp nhưng vẫn không mất đi vẻ phóng khoáng đặc trưng của con trai, khiến người ta không cách nào coi hân là nữ được.

“Mày muốn nói gì?” Đoạn Ngọc nheo mắt nguy hiểm, dùng chân kéo chân bông tới đắp cho Lưu Bùi Dương.

“Cậu nhóc xinh trai kia học lớp tôi, đáng đáp quả thực rất đẹp, chẳng trách mê hoặc được anh. Thật đáng tò mò, sao trước kia tôi không để ý đến cậu ta nhỉ? Xem ra là vì tập trung vào anh quá đấy mà.” Lời Đoạn Nghiêu nói, nghe không rõ là châm biếm hay giễu cợt, chỉ biết nó nồng một mùi nguy hiểm.

Đoạn Ngọc nhướng mày, Đoạn Nghiêu đang đe dọa hay cảnh cáo y đây? Nó tưởng nó bắt được nhược điểm của y rồi sao?

“Mày vẫn ngây thơ như trước nhì, mày nghĩ tao quan tâm à?” Đoạn Ngọc nở nụ cười ôn hòa, ánh mắt lạnh như băng như đá.

“Không quan tâm sao?” Đoạn Nghiêu búng móng tay, ngữ điệu đầy chế nhạo.

“Cùng lắm chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi.” Đoạn Ngọc nói câu này mà không để ý thấy hàng mi Lưu Bùi Dương nhẹ nhàng nâng lên, vì vậy đến khi y nhận ra động tĩnh của người nằm cạnh thì thiếu niên nọ đã trèo xuống giường, nhặt quần áo lên và cứ thế trần truồng bước vào phòng tắm rồi.

Nụ cười trên môi Đoạn Ngọc cứng đi, sau đó nhanh chóng bình thường trở lại. Chỉ là một món đồ chơi để giết thời gian, y cần gì phải quan tâm?

“Lạnh lùng thế. Cậu bạn học đáng thương của tôi có tình cảm với anh rồi đúng không? Lúc bị vứt bỏ, hẳn cậu ta sẽ còn đau đớn gấp bội tôi ngày trước, đúng không?” Đoạn Nghiêu cười sâu thêm một chút, trong đôi mắt hoa đào lóe ra thứ ánh sáng mà Đoạn Ngọc không thể biết.

“Mấy gọi điện chỉ để nói nhảm vậy thôi sao?” Đoạn Ngọc nhìn cửa phòng tắm mờ hơi nước, trong lòng tựa hồ dâng lên chút buồn phiền.

“Thật ra tôi chủ yếu muốn chúc tết anh, dù sao anh cũng không qua được tết âm lịch năm sau.”

“Ha ha... Mày đang tuyên chiến với tao đấy à?” Đoạn Ngọc cười khê, ánh mắt ngày càng u ám lạnh lẽo.

“Chiến tranh đã bắt đầu từ lâu rồi mà?” Đoạn Nghiêu nắm chặt chiếc nhẫn trên ngón trỏ.

Đoạn Ngọc cười thâm trầm, “Để tao nhìn xem, mày có bản lĩnh gì mà dám ở đây khoác lác trước mặt tao.”

“Một ngày nào đó anh sẽ biết.”

Nói đằng hoàng chẳng được nửa câu, tuyên chiến cũng tuyên xong rồi, y không nghĩ y với Đoạn Nghiêu còn gì để bàn nên định cúp máy, nào ngờ Đoạn Nghiêu lại chậm chậm nói tiếp, “Nếu anh chỉ đang chơi đùa với Lưu đồng học thì tới khi khai giảng học kỳ mới tôi sẽ không khách khí đón cậu ta về. Dù sao tôi cũng khá là ngạc nhiên, ông anh chẳng có vẻ gì là đồng tính của tôi bỗng dung lên giường với một cậu trai, rốt cuộc cơ thể cậu ta hấp dẫn đến mức nào đây.”

“Mày dám?!?” Đoạn Ngọc sầm mặt.

“Anh quan tâm à?”

“Cho dù chỉ là đồ chơi nhưng chừng nào tao còn chưa chán thì sẽ không tới lượt mày! Đừng khiêu khích tao, bằng không tao không ngại xuống tay với Mọc Như Lam đâu.” Đoạn Ngọc lạnh lùng đe dọa.

Thế nhưng Đoạn Nghiêu chỉ cười khê hai tiếng rồi ngắt máy.

Xuống tay với Mộc Như Lam? Trong phòng trống trải vọng lại tiếng cười lầm rầm của hắn, mắt đào sáng ngời hiện lên vẻ giễu cợt. Anh đề cao bản thân quá rồi đây.

Chợt, ánh đèn di động vừa tắt nay lại sáng lên, nhìn thấy tên người gọi, đôi mắt cô lệ trên khuôn mặt yêu nghiệt sáng lên, hắn bắt máy, “Thì ra cậu vẫn còn nhớ mình?”

Từ đầu dây kia truyền đến tiếng cười khê mê hồn người, dù cách điện thoại nhưng vẫn có thể hình dung được nụ cười ảm áp ấy, đôi mắt cô trong veo thánh khiết hết như thế giới của cô, làm người ta hận không thể nhuộm đen nó, nhưng đồng thời cũng muốn bảo vệ nó thật thật kĩ.

“Mình đang nghĩ có phải cậu lại một ở nhà một mình không.” Giữa trời đông giá rét, giọng nói ảm áp của Mộc Như Lam như tia nắng xua tan mây mù.

Trong căn biệt thự trắng lộng lẫy một tòa cung điện, thảm đỏ trải dài nơi đại sảnh, thiếu niên ngồi trên ghế vua cao quý chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt đào sáng ngời như những viên đá quý, đẹp đến mê hồn người.

Đoạn Nghiêu còn chưa lên tiếng trả lời thì bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa, hắn quay đầu nhìn màn hình camera để xem người tới là ai, sau đó nhấn điều khiển từ xa cho người kia tiến vào.

Lễ Thân trông như vừa lặn lội gió tuyết chạy đến đây, trên tay hắn ôm một thùng giấy được dán băng keo chặt kín, nhìn là biết hàng chuyển phát. Hắn cười nhẹ, ném cái thùng về phía Đoạn Nghiêu, “Tớ đi đây.” Hắn đặc biệt chạy tới đây để đưa Đoạn Nghiêu cái này, vốn hắn lo rằng Đoạn Nghiêu đón tết một mình thì liệu có cô đơn quá không, nhưng bây giờ xem ra là không.

Đoạn Nghiêu bắt được thùng hàng, cửa chính tự động đóng lại, ngăn đi gió lạnh bên ngoài.

Hắn đọc tên người gửi, miệng cười càng lúc càng sâu.

“Nhận được quà năm mới của mình chưa?” Mộc Như Lam vừa nói vừa quay đầu nhìn đại sảnh Kha gia náo nhiệt, cô đang tranh thủ thời gian gọi điện thoại. Cô không biết người nhà và thân thế Đoạn Nghiêu ra sao, hắn chưa nói, cô cũng không hỏi. Nhưng có lẽ vì kiếp trước Đoạn Nghiêu đã chết cách đây hai năm, mà kiếp này cô lại cứu hắn, nên mới có cảm giác mình cần phải phụ trách cho tương lai vốn không tồn tại của hắn, một cảm giác rất kỳ diệu.

“Nhận được rồi.” Đoạn Nghiêu đặt thùng hàng lên đùi, ngón tay trắng nõn ôn nhu vuốt ve dấu niêm phong, nhẹ nhàng phớt qua như một chiếc cọ lông mềm mại.

“Thích không?”

“Thích.” Đoạn Nghiêu cúi đầu nhìn chiếc thùng, hắn không đoán được bên trong có gì nhưng cũng không định mở ra xem, được vui ất sẽ đòi tiền, hắn là một con ác thú không bao giờ no, tạm thời hắn không muốn tổn thương cô.

“Vây là tốt rồi, mình sẽ đặt món cho cậu ở nhà hàng Lâu Lan, khoảng hai mươi phút nữa sẽ có, mau thay quần áo đi ăn đi~” Mộc Như Lam nghe Thái Sử Nương Tử nói thì mới biết, hóa ra hắn lúc nào cũng ở một mình, bất kể lễ tết hay ngày thường. Trong ngôi nhà rộng rãi trống vắng, khi người khác đoàn tụ cùng gia đình, hắn chỉ có một mình mà thôi, nghe thật đau lòng.

“Cậu rất thích xen vào chuyện người khác nhỉ?” Đoạn Nghiêu bưng thùng đứng dậy, trong mắt ngập tràn ý cười, hắn chậm rãi chạy lên lầu.

“Bởi vì là cậu nên mình mới quan tâm nhiều vậy đó.” Mộc Như Lam đáp lại dịu dàng, thấy bên kia có người vẫy tay với cô, “Mình có chút chuyện, cúp trước đây, nhớ đi ăn nhé. Bai bai.”

Bên kia cúp điện thoại, Đoạn Nghiêu dừng chân nhìn màn hình di động, hắn cười càng lúc càng to, sau đó biến thành cười ha hả, tiếng cười vang vọng khắp tòa nhà quanh quẩn.

Từ nhỏ đến lớn, chưa một ai từng quan tâm hắn, kể cả bố mẹ trên danh nghĩa. Cuộc sống lặp đi lặp lại mỗi ngày, đám người hầu chẳng khác gì những cái máy, hỏi mới đáp, bảo mới làm. Vì sao hắn lại sùng bái Đoạn Ngọc? Đại khái là vì, y là nguồn sống duy nhất mà hắn thấy ở Đoạn gia.

Bây giờ cô ấy lại bảo muốn quan tâm hắn ư? Ha ha... Đúng rồi, phải quan tâm hắn, phải quan tâm hắn mới được, nếu không vì cô thì hắn đã chết từ lâu, vì cô, nên hắn mới biến thành ác ma, mới có thời gian nuôi nấng mầm vuốt, nếu một ngày nào đó thiên sứ bỏ đi, ác ma nhất định sẽ biến nhân gian thành địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: V61.2: Thâm yêu (2)

Khốn kiếp!

Đoạn Ngọc lạnh mặt tắt điện thoại, ngay sau đó cửa phòng tắm bật mở, thiếu niên đã tắm rửa sạch sẽ đi ra với bộ đồ chỉnh tề. Chẳng thèm nhìn Đoạn Ngọc lấy một cái, hần tiến thẳng tới chỗ tủ áo đặt cuối giường, bắt đầu thu thập đồ đạc.

“Cậu làm gì thế?” Đoạn Ngọc nhú mày nhìn Luru Bùi Dương.

“Mắc mớ gì toi anh.” Luru Bùi Dương lấy hết quần áo treo trên giá của mình xuống, vô tình đụng đầu hoa cúc, khuôn mặt đẹp đẽ của hần nhăn như khi ăn ớt, mẹ kiếp, cái tên chết bầm này!

Lúc trước hần đồng ý theo Mộ Thanh Phong đến Cửu Long, thứ nhất là để hoàn thành nhiệm vụ Đoạn Nghiêu giao cho, thứ hai là để tìm con vịt kia lấy lại hộ chiếu với chứng minh thư, nào ngờ con vịt đó không ai khác chính là Đoạn Ngọc, hần chẳng những không lấy được đồ mà ngược lại còn bị tên đàn ông chết bầm này bắt nhốt.

Cơ mà cũng may tên này có cổ phần trong quán bar nọ nên tiện cho hần hành động. Còn về chuyện thân thể, hần là nam, không ai yêu thầm mà cũng chẳng yêu thầm ai, cứ vô tư hưởng thụ khoái lạc đi. Tên này vừa cho ăn cho uống lại vừa giúp giải quyết nhu cầu sinh lý, hần đánh miễn cưỡng ở lại vậy.

Nào ngờ hần mới tỉnh dậy vì người bần khó chịu thì tình cờ nghe Đoạn Ngọc nói “đồ chơi” với ai đó, rõ ràng là đang nói hần. Mụ nội nó, tuy hần đây cũng chỉ xem y như bạn giường chứ chẳng có tình cảm gì, nhưng hần chưa bao giờ coi y là đồ chơi tình dục nhá! Tự ái chết đi được!

Đoạn Ngọc nheo mắt nguy hiểm, xóc chân dậy đi qua. Luru Bùi Dương quay đầu thấy tên đàn ông trơ trên đứng trần truồng trước mặt mình thì khách sáo liếc hần một cái rồi tiếp tục thu thập đồ đạc. Thẻ ngân hàng của Luru Bùi Dương đã bị lấy mất, đồng đồ này đều do y bỏ tiền mua, hơi giống bao nuôi, thế nhưng Luru Bùi Dương lại nghĩ, đâu phải là mình không có tiền, ai mượn y lấy mất thẻ của mình làm chi, y bỏ tiền là đáng. Vì vậy Luru Bùi Dương thẳng tay mua một mớ quần áo, đã thế còn chọn toàn đồ đắt tiền, không cần tốt nhất, chỉ cần đắt nhất!

Cùng lắm thì khi nào xong nhiệm vụ, hần đẹp trai tiêu sái đập tiền vào mặt y là được.

“Cậu lấy đồ của tôi làm gì?” Đoạn Ngọc khoanh tay, miệng cười dịu dàng mà đen tối.

“Đây rõ ràng là đồ của tôi.” Luru Bùi Dương cảm một bộ quần áo quay lại trừng y.

“Chắc, da mặt dày quá.” Y kẻ sát vào Luru Bùi Dương, đặt một tay lên hông hần, trong đó có một ngón tay làm Luru Bùi Dương cứng cả người. Khẽ chạm môi cạnh tai hần, Đoạn Ngọc thở hơi mờ ám, “Trong này rõ ràng là đồ của tôi, vậy mà lại nói là của cậu, cậu đói khát quá nhỉ?”

“Im đi đồ chết tiệt!” Luru Bùi Dương đỏ mặt – không biết vì giận hay vì ngượng, hần gạt tay Đoạn Ngọc ra, “Tất cả là tại anh, ai thêm cái thứ ‘đồ’ này! Xê ra, đừng có chặn đường!” Đã bảo là đừng để lại bên trong, lúc rửa rất mệt, không rửa thì dễ tiêu chảy, vậy mà tên khốn kiếp này chẳng bao giờ nghe!

“Dùng xong là vứt đi hả? Quá đáng, cậu xem tôi là cái gì?”

“Dưa chuột!” Luru Bùi Dương thầm gật gù, so sánh kiểu này không sai chút nào, hần đúng là thiên tài. Nói tôi là đồ chơi, hừ, còn anh thì là một quả dưa chuột, dùng xong đương nhiên phải vứt đi chứ chẳng lẽ giữ lại ăn? Có thấy gớm không?

Sắc mặt Đoạn Ngọc đen sì... Được lắm, đã nhiều ngày rồi mà vẫn chưa uốn nắn được sao? Xem ra y phải tiếp tục cố gắng..

++++

Tết âm lịch đến, đối với người Trung Quốc thì đây mới thực sự là khởi đầu một năm mới.

Có người đón năm mới trong hạnh phúc, có người đón năm mới trong cô đơn, và cũng có người đón năm mới trong thâm trầm.

Mọi người trong xưởng đều nhận được quà từ Mộc Như Lam, ông chủ mặt mày hớn hờ, nhà xưởng cũ đầy ắp tiếng cười.

Chỉ mới mấy ngày mà hai má Kha Uyển Tinh đã gầy hóp lại, còn hai đứa con trai thì ngày nào cũng ra ngoài đua xe để khỏi thấy mà phiền. Kha Uyển Tinh vẫn chưa qua được cú sốc khi bị Hoắc Á Lận trục xuất khỏi xã hội thượng lưu, nếu bây giờ có tiền thì bà ta đã chẳng sợ gì, nhưng vấn đề là bà ta không có, thậm chí còn không rướn nổi tới cái danh “nhà giàu mới nổi”. Xã hội là do con người tạo thành, một khi người trong xã hội ấy đã chối bỏ người thì người sẽ không bao giờ là một phần của xã hội nữa. Nghĩ việc rồi, Kha Uyển Tinh định để Mộc Như Lam nuôi mình, thế nhưng hiện tại Mộc Như Lam đã đi mất, và bà ta cũng chẳng còn gì ngoại trừ một căn nhà trống hoác, lạnh lẽo và ảm đạm, thoát nhìn vô cùng thê lương.

Trong khi đó, tại con hẻm nhỏ ở khu bình dân, những cửa tiệm nơi đây kinh doanh rất phát đạt, vì đang dịp tết, mọi người đi thăm lễ nhau, một số đàn ông sẽ dẫn bạn bè đến đây tìm vui.

Nơi này có một thẻ đỏ tên là Bạch Liên, cái tên này hoàn toàn bắt nguồn từ điện mạo đáng yêu như xử nữ thuần khiết của cô ta.

Không giống thời cổ đại, danh hiệu thẻ đỏ ngày nay dựa theo số khách cô ta tiếp, mỗi tháng chọn một người, được thẻ đỏ là được tiền thưởng, thế nên cũng có vài người dốc hết sức để đạt danh hiệu này.

“Bạch Liên, đi phòng 103.” Đẩy cửa phòng cô ta ra, mụ chủ béo mập đã kiểm bọn tiền vui vẻ gọi, lúc trước quả là đúng đắn khi mua nó, cái dáng vẻ bé bỏng này, đàn ông cứ nhìn là muốn cười.

Sắc mặt Bạch Tố Tinh hơi tái nhưng vì trang điểm nên khó nhìn ra, cô ta xoay người lại, miệng cười nhỏ nhẹ, ngoan ngoãn đáp, “Con biết rồi, mẹ.”

Nắm đấm giấu dưới tay áo siết chặt lại, mụ tú bà chết tiệt này quá cảnh giác, cô ta vờ ngoan ngoãn lâu như thế mà mụ chỉ bớt đi đúng một tên canh chừng! Khốn nạn hơn, hai tên còn lại là đồng tính, cô ta dụ dỗ không có tác dụng! Làm cách nào cũng không trốn đi được! Không sao, cứ kiên trì, một ngày nào đó cô ta sẽ thoát. Đã lâu rồi chưa liên lạc với anh trai, hẳn nhất định sẽ biết chuyện, hẳn nhất định sẽ tìm ra cô ta! Và sau đó chính là ngày chết của cô ta!

Chỗ này khách rất lộn xộn, chỉ cần có tiền là vào ngon ơ, có thể chọn gái điểm trên giường, hoặc bất kì nơi đâu vào bất kì lúc nào. Thường những kẻ này chẳng giàu có gì hay đẹp đẽ gì, người giàu không ai đến đây, người trẻ đẹp thì vô dụng, thành ra Bạch Tố Tinh muốn nhân cơ hội dụ ai đó cứu cô ta ra cũng không được. Ngoài kia có một cái sảnh thổi nạt nơi mà mọi người có thể thích gì làm nấy, người ta còn thường xuyên chơi tập thể ở đó. Bạch Tố Tinh từng bị mang tới đó một lần, từ đây về sau cô ta luôn cố gắng lên làm thẻ đỏ hàng tháng, phải vậy cô ta mới tránh được chỗ đó, quá kinh tởm.

Phòng số 103.

Bạch Tố Tinh đứng trước cửa hít sâu, hai tên vệ sĩ to khỏe như gấu khoanh tay nhìn cô ta lạnh lùng.

Cô ta gõ cửa mấy cái rồi mở ra, mùi khói rượu hăng hắc lập tức xộc vào mũi, trong phòng tụ tập mười mấy tên công nhân thầu khoán cùng cấp dưới của chúng, đã có vài gái điểm phục vụ sẵn. Bạch Tố Tinh siết chặt nắm đấm, nổi hận trong lòng ngay một dâng cao, cô ta nhất định sẽ thoát khỏi đây, và sẽ giết hết lũ khốn ở đây! Mộc Như Lam... Trong lúc cô ta khổ sở thế này, hẳn ả đang tận hưởng cuộc sống công chúa tại đất Hồng Kông, đáng hận! Thật đáng hận! Đợi mà xem, chắc chắn sẽ có ngày ả sẽ thảm như cô ta hôm nay!

Cô ta nhất định sẽ thoát khỏi đây!

++++

Thủ đô. Mặc gia.

Trong bếp vang lên tiếng xào nấu xèo xèo, tiếng muống đào đồ ăn, và tiếng ngậm nga vui vẻ của Mặc mụ mụ.

Ở ngoài, Mặc lão gia đang dạy cháu trai, “Ông đã từ chối cả lời mời dự tiệc tối giao thừa, vậy mà con vẫn không nghe lời! Mau gọi cháu dâu cho ông, ông muốn nói chuyện với con bé!”

Mặc Khiêm Nhân lờ lão luôn, vắt chân bình thân xem tivi chiếu chương trình Chiều xuân. Lão già thấy vậy thì trừng mắt, chạy đến chắn trước mặt hắn, “Coi cái gì? Đáng lẽ ông đây đã được ngồi trong đó! Hơn nữa còn ngồi hàng đầu! Thằng nhóc trơ trên này! Ông muốn nghe cháu dâu chúc tết! Mau...”

“Có gì mà ông nội kích động thế?” Dạ Bạch đang nấu cháo điện thoại tối giao thừa với Mặc Vô Ngân cũng phải đỏ mặt, cách điện thoại mà cậu vẫn nghe thấy lão già quát câu này mấy lần.

Mặc Vô Ngân nhìn hai ông cháu đang kia, thì thầm đáp, “Ông nội mình không tin anh hai yêu thật, sốt ruột muốn thấy bằng chứng.”

Tuy người già trong đại viện đồn chuyện này ầm ĩ lên nhưng họ biết đồn đại và sự thật là hai thứ tách biệt, đồn nhiều chẳng qua là vì hy vọng sự thật đúng như thế. Vì vậy khi Mặc Khiêm Nhân thừa nhận mình thích Mộc Như Lam, mọi người không ai tránh khỏi kinh ngạc, kể cả Mặc lão gia xưa nay luôn bình tĩnh. Mặc Khiêm Nhân bị mấy ông già kia làm phiền, về nhà ông nội hẳn còn quậy, thành ra hắn mặc kệ lão luôn.

“... Anh hai thật là khô.” Dạ Bạch nói, tính tình thanh lãnh cao quý coi bộ cũng có hại, như cậu thì tốt hơn, ừm, không tệ.

“Chỉ đây cũng khô lắm nè!” Mặc Vô Ngân đảo mắt, Mặc mụ mụ đang kêu cô đi bưng đồ ăn, nhìn đi, anh già vừa về là đã được mọi người cung như bảo bối, chỉ có cọng cỏ đáng thương cô đây là bị biến thành lao động không công, đầu gì cô cũng là trụ cột quốc gia tương lai mà!... Vì thế cô cúp điện thoại, vui vẻ vọt vào phòng bếp, “Con tới đây!”

++++

Hồng Kông.

Nhờ đám cưới của Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko mà mấy ngày đầu năm ở Kha gia rộn ràng hơn hẳn. Nhà Lý Tiểu Thanh và Lâm Ngọc Nhan mất con mất chồng, sau khi Akutsu Junko lên làm vợ cả, Kha gia dĩ nhiên không còn chôn cho họ dung thân. Kha Xương Hoàng cho mỗi người một số tiền và một căn nhà ở khu Lệ Loan, sau đó hoàn toàn cắt đứt quan hệ, lão còn gửi cả đám đi ngay lập tức để tránh bị phiền hơn. Từng là người đàn ông của họ, Kha Xương Hoàng làm vậy xem như không phụ trời đất chứng giám, dù sao thì, bọn họ cũng chưa bao giờ thật tình với lão.

Hùng Lệ Lệ một mực khẳng định rằng Mộc Như Lam biết Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt ở đâu, nhưng những kẻ còn lại đều nghi ngờ điều này. Lúc trước hai người kia nói cũng sượng lắm đấy thôi, nào thì Mộc Như Lam hợp tác này nọ. Vậy sao bây giờ Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt lại mất tích trong khi Kha Xương Hoàng vẫn sống nhăn ra đó, còn Mộc Như Lam thì bình thân như chẳng có gì xảy ra?

Và lại bọn họ không có chứng cứ, mà Mộc Như Lam thì chỉ cần cái mặt là đã đủ làm người ta tin tưởng rồi. Lâm Ngọc Nhan với Lý Tiểu Thanh chưa ngu đến mức vô cớ nói xấu Mộc Như Lam khi cô đang được yêu chiều, đừng nói chuyện Kha Xương Hoàng có tin hay không, cho dù sự thật có bày ra trước mắt thì cũng chưa chắc Kha Xương Hoàng sẽ bạc đãi Mộc Như Lam vì hai thằng con mà lão không coi trọng.

Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun, biết đâu một ngày nào đấy Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt sẽ trở về. Nghĩ vậy, đàn bà con gái hai nhà đành cầm tiền phần nộ rời khỏi khu Loan Tử.

Thấm thoát đã mấy ngày trôi qua, tết âm lịch kết thúc, các học sinh lại chuẩn bị bắt đầu học kỳ mới.

Năm ba học viện Lưu Tư Lan học sớm hơn năm một năm hai một tuần, tết âm lịch vừa hết là Mộc Như Lam đã sắp xếp đồ đạc định về thành phố K, ngặt nỗi cô bị Kha Xương Hoàng phản đối.

“Giờ con đã là người Kha gia, còn về thành phố K làm gì nữa?” Kha Xương Hoàng bức dọc ngồi trên giường nhìn Mộc Như Lam thu thập hành lý.

“Ông ngoại à.” Mộc Như Lam bất đắc dĩ, “Làm vậy là rất vô trách nhiệm, con là hội trưởng hội học sinh học viện Lưu Tư Lan, con phải về trước mấy ngày để chuẩn bị cho buổi nhập học. Với cả, mẹ con vẫn còn ở đó.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: V61.3: Thâm yêu (3)

“Hừ! Mẹ? Bà ta có bao giờ coi mình là mẹ con chưa?” Trong tâm Kha Xương Hoàng đã chẳng còn đứa con gái kia từ lâu rồi, “Đừng tưởng ta không biết là bà ta luôn bảo con tìm cách kiếm lợi từ ta để bà ta được sướng, bằng không ta đã chẳng đặt nhiều quy định ở nhà hàng Lâu Lan như vậy.”

“Ông ngoại...”

“Đừng nói nữa, ta đã quyết định cho con đi học ở học viện hoàng gia rồi, chỉ còn một kỳ nữa thôi, con cứ chuyên tâm học hành, thi vào trường đại học con muốn.” Nói đoạn Kha Xương Hoàng đứng dậy đi thẳng ra ngoài không cho Mộc Như Lam cơ hội phản bác, thậm chí lão còn thuận tay lấy luôn hộ chiếu, visa, chứng minh thư mà Mộc Như Lam để trên giường chưa kịp cho vào vali.

“Ông ngoại.” Mộc Như Lam vội vàng đứng dậy đi theo ra ngoài, “Ông ngoại...”

Kha Xương Hoàng vẫn mặc kệ cô, lão đã được Trần Hải báo cáo về tình trạng của Kha Uyển Tinh, đúng là tức điên lên được, à đàn bà kia càng ngày càng đồ đốn. Biết mình hết tiền, bà ta chẳng những không liệu đường dè xén mà còn tiêu xài hoang phí đến nỗi nợ nần ngập mặt, thậm chí còn bị trục xuất khỏi giới thượng lưu, bây giờ chắc đang trông Mộc Như Lam về làm đầy dạ dày mình đây mà!

Kha Xương Hoàng còn lâu mới để Mộc Như Lam bị Kha Uyển Tinh kéo chân, Mộc Như Lam là cô công chúa cao quý của Kha gia, một bà mẹ như vậy chẳng khác gì vết nhơ! Kha Xương Hoàng chắc chắn rằng, Mộc Như Lam mà trở về thì cô kiểu gì cũng bị con quỷ hút máu Kha Uyển Tinh kia ép tới nỗi không còn sức học hành!

Tĩnh tĩnh Kha Xương Hoàng cứng rắn, Mộc Như Lam thuyết phục mấy ngày mà vẫn không được, thấy ngày nhập học đã gần kề, cô hết cách đành phải gọi điện báo Thư Mẫn lên làm hội trưởng tạm thời và xin ban giám hiệu cho nghỉ phép vài ngày.

Sau gần một tháng nghỉ ngơi vui chơi, học sinh lại phải bắt đầu năm học mới mà họ căm thù đến tận xương tủy.

Thư Mẫn và các thành viên hội học sinh đã bắt đầu công việc từ trước ngày học sinh năm ba vào học. Lưu Tư Lan là nơi học sinh tự trị, hội học sinh một tay che trời và có trách nhiệm với tất cả các học sinh, danh sách nhập học, mời trao đổi học sinh, thi đầu vào... mọi thứ đều do hội học sinh sắp xếp.

Vì học viện Lưu Tư Lan yêu cầu đóng phí cả năm, lại thêm tiếng thơm của Mộc Như Lam nên anh em Mộc Như Sâm tuy không còn thuộc giới thượng lưu nhưng vẫn nhập học bình thường, chỉ có điều ánh nhìn của những người xung quanh làm họ khá khó chịu.

“Nhờ” Kha Uyển Tinh, cả Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đều bị liên lụy. Ngoại trừ một căn nhà và vài chiếc xe mà chỉ đồ xăng cũng phải cân nhắc xem có đủ tiền không, thật không biết bọn họ còn cái gì nữa.

Văn phòng hội trưởng.

Thư Mẫn đứng cạnh cửa sổ trong bộ đồng phục Lưu Tư Lan tao nhã màu trắng, mái tóc ngắn lạnh lợi lật phất theo gió, gương mặt lạnh nhạt hướng về phía cánh cổng nơi học sinh Lưu Tư Lan liên tục ra ra vào vào, cách một khoảng xa như vậy mà cô vẫn thấy được thứ mình muốn thấy.

Cô thấy Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm thông thả bước vào cổng...

Đôi mắt Thư Mẫn nheo lại, trong đó lướt qua một xúc cảm khó gọi tên.

“Cốc cốc cốc.” Cửa phòng hội trưởng bị gõ nhẹ rồi đẩy ra, Trần Thanh cầm mấy tập văn kiện đi tới.

Đặt văn kiện lên bàn, hần thấy Thư Mẫn đứng ngăn người thì nghi hoặc hỏi, “Sao thế?”

Thư Mẫn không quay lại, cô cất giọng lạnh nhạt, “Gần đây Mộc gia xảy ra rất nhiều chuyện phải không?”

Trần Thanh gật đầu, “Phải.”

Nhờ công của Hoắc Á Lận mà chuyện Mộc gia đã truyền khắp thành phố K, nhưng mọi người đa phần đều tách Mộc Như Lam ra khỏi Mộc gia, nói gì thì cô cũng đã đổi họ và được Kha lão gia công nhận làm công chúa Kha gia, Mộc gia là cái thá gì cơ chứ? Kha Xương Hoàng đầu có nhận Kha Uyển Tinh.

Vậy nên Trần Thanh không có gì phải lo lắng, thanh danh của Mộc Như Lam sẽ không bị phá hoại vì chuyện này, trái lại việc Kha lão gia đổi họ cho cô còn càng chứng minh thân phận công chúa Kha gia. Nhắc tới Mộc Như Lam, điều đầu tiên người ta nghĩ đến là Kha gia chứ không phải Mộc gia, mặc dù mọi người đều quên miệng gọi cô là Mộc Như Lam thay vì Kha Như Lam.

“Được rồi, cậu ra ngoài đi.” Thư Mẫn xoay người đi ra đằng sau bàn làm việc, vừa lật văn kiện vừa nói.

Trần Thanh gật đầu, hắn còn rất nhiều chuyện phải xử lý.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, Thư Mẫn ngừng đọc văn kiện, trong đầu nhớ đến tối hôm đó, tại thị trấn Evian dưới chân núi Alps, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm cãi nhau ngoài khách sạn.

Hai đứa em song sinh cùng yêu chị ruột... Loạn luân... Ghê tởm! Ghê tởm hơn cả cô! Tình yêu của chúng nó thật ghê tởm!

Đôi mắt Thư Mẫn lạnh băng, cây bút cô cầm dần gãy mũi vì lực đè quá mạnh, trên bàn tay thoáng hiện khớp xương trắng.

Thư Mẫn vứt bút đi, cúi người lục tủ đồng văn kiện đang chờ xử lý dưới bàn ra một tờ giấy. Cầm một cây bút khác, cô hơi khựng lại khi nhìn chỗ ký tên, nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát ký vào.

Thư mời trao đổi học sinh của học viện Mộ Hoa tại thủ đô.

— Đồng ý.

Học sinh trao đổi: Mộc Như Lam.

Người phụ trách: Thư Mẫn.

++++

Đến khi Thư Mẫn đã cho người gửi văn kiện đã ký đến Mộ Hoa thì ban giám hiệu Lưu Tư Lan muốn ngăn cũng không được nữa. Thư Mẫn là phó hội trưởng hội học sinh, hiện tại đang tạm giữ chức hội trưởng, cô có toàn quyền quyết định mọi vấn đề trong học viện Lưu Tư Lan. Dẫu vậy bọn họ vẫn cáu vô cùng, tuy lý thuyết là ban giám hiệu không được vô cớ can thiệp vào quyết định của hội học sinh, nhưng đây là chuyện liên quan Mộc Như Lam, bọn họ không thể làm lơ được. Lúc đưa văn kiện này đến hội học sinh, bọn họ đã đoán chắc Mộc Như Lam sẽ không tới thủ đô, nào ngờ Thư Mẫn lại đồng ý, đã thế còn gửi thư đi!

Bọn họ làm sao mà đối ý được? Khác gì tạo cơ hội cho người ta dè bêu cơ chứ?! Sau rốt, học viện Mộ Hoa là nơi tụ tập đám “thái tử” ngay dưới chân “hoàng thành”, bọn họ không dám đắc tội những người này! Vì vậy chỉ có thể bắt đắc dĩ chấp nhận sự thật, cũng may là Mộc Như Lam vẫn mang danh hiệu học sinh Lưu Tư Lan đến tận lúc tốt nghiệp cao trung.

Sau khi tin Mộc Như Lam phải đến thủ đô trao đổi học tập hai tháng truyền khắp Lưu Tư Lan, đã có rất nhiều học sinh nổi giận, nhất là nhóm fan của cô. Trên diễn đàn Lưu Tư Lan đầy rẫy những lời mạt sát Thư Mẫn, bảo là cô vẫn còn thù chuyện thua trắng trước Mộc Như Lam trong đợt tranh cử chức hội trưởng nên đã nhân cơ hội này hãm hại Mộc Như Lam!

Học viện Mộ Hoa là chỗ nào? Đó là học viện quý tộc tệ nhất nước thậm chí là nhất thế giới, nơi tụ tập toàn những thành phần xấu xa ăn chơi trác táng, mà người như thế, ghét nhất chính là các học sinh ngoan có thành tích tốt, Mộc Như Lam vào đó kiểu gì mà chẳng bị ức hiếp? Trước đây học sinh trao đổi của Từ Viên đi chưa được mấy ngày thì đã khóc lóc chạy về!

Thư Mẫn thật độc ác! Cút đi! Cút xéo khỏi Lưu Tư Lan!

Biết bao nhiêu lời chửi rủa nhưng Thư Mẫn mặc kệ, kể cả khi Kha Uyển Tinh và Mộc Như Sâm Mộc Như Lâm tức giận tìm tới tận nhà, thậm chí Kha Uyển Tinh còn tát cô một cái, cô vẫn im lặng làm chuyện của mình.

Vì sao lại đưa Mộc Như Lam đến thủ đô? Bởi vì đến Mộ Hoa vẫn tốt hơn là ở lại thành phố K để bị lũ rác rưởi kia liên lụy!

Dù là con quỷ hút máu Kha Uyển Tinh luôn tìm cách vắt kiệt Mộc Như Lam, hay là anh em Mộc Như Sâm ôm mối tình biến thái méo mó với Mộc Như Lam, trong mắt Thư Mẫn, bọn họ còn nguy hiểm hơn đám học sinh trong học viện Mộ Hoa gấp bội! Đặc biệt là Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm!

Thư Mẫn trầm lặng. Trầm chịu, trầm cho, trầm yêu, trầm đau.

Chẳng ai biết, dưới ánh nắng rực rỡ ngày ấy, cô và thiên sứ cùng đứng trên bục phát biểu, chất giọng cô ấy thật dịu dàng còn lời nói thì đầy rung động,

sau lưng cô ấy như có một đôi cánh sải ra mạnh mẽ. Ánh sáng của thiên sứ chói lóa đến mức cô phải nhắm mắt, động tâm, thua trắng không một lá phiếu. Cô không cam lòng, nhưng cũng không tài nào kiểm chế được trái tim đang loạn nhịp...

Cô sẽ không để người khác biết, và cũng sẽ không để Mộc Như Lam biết. Cô muốn chôn sâu dưới đáy lòng, muốn âm thầm dõi theo cô ấy, nhìn cô ấy bước từng bước lên đỉnh cao. Đây, chính là hồi ức đẹp nhất cuộc đời cô.

Mị đã bảo mà, Thư Mẫn không xấu đâu, trái lại còn tội quá chừng ;-;

Ai đi qua đừng quên thank và cmt nhé (^q^)

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: V61.4: Thâm yêu (4)

Lúc thủ đô nhận tin Mộc Như Lam đến học viện Mộ Hoa cũng là lúc Mặc Khiêm Nhân rời thủ đô lên đường truy nã Ive.

Người người phấn khích trông chờ cô gái mà họ nghe danh đã lâu, ngay cả học sinh Mộ Hoa cũng bàn tán ầm ĩ, vậy mà Mộc Như Lam lại là người cuối cùng biết mình đã trở thành học sinh trao đổi.

Mộc Như Lam khá là kinh ngạc khi nhận được cuộc gọi thông báo đầy giận dữ của Trần Thanh, cô không ngờ Thư Mẫn lại tự động đồng ý thư mời của Mộ Hoa khi chưa hỏi ý kiến của cô, đã thế còn gửi thư đi trước khi mọi người kịp phản ứng. Nhưng chuyện đã tới nước này rồi thì cũng đành chịu. Và lại, thủ đô, ở đó có người nhà của Mặc Khiêm Nhân mà? Chỉ nghĩ vậy là đã thấy thú vị hơn rồi.

Trần Thanh lòng đầy căm phẫn, thật khó mà tưởng tượng một người luôn nhã nhặn như hấn phải giận dữ tới cỡ nào mới có thể buông lời nặng nề. Mộc Như Lam bật cười, “Chỉ hai tháng thôi mà, có phải tớ đi luôn đâu, đừng quá kích động.”

“Hai tháng... Lần trước hoa khôi Từ Viên đi chưa được ba ngày thì đã khóc nức nở chạy về! Ai mà chẳng biết cô đã bị bắt nạt đến mức nào! Con nhỏ Thư Mẫn...”

Trần Thanh vừa dứt thì lại đến phiên Thái Sử Nương Từ.

“Thư Mẫn rất tốt. Các cậu đừng bắt nạt cô ấy.” Mộc Như Lam nói vậy. Tuy cô cũng thấy Thư Mẫn hơi khó hiểu, nhưng cô biết Thư Mẫn không phải là người xấu. Ấn tượng của cô về Thư Mẫn không tồi chút nào, hồi năm hai Thư Mẫn mới chuyển trường tới chưa được mấy ngày mà đã dám cạnh tranh với cô trên bục diễn thuyết, hơn nữa cô ấy còn rất có thực lực, là một cô gái giỏi giang.

“Tốt phát ợ! Rõ ràng là nó đang trả thù! Lúc trước thì cho Bạch Tổ Tinh vào hội học sinh, bây giờ lại đột nhiên bắt cậu tới Mộ Hoa. Con nhỏ đó đúng là thần kinh! Tốt kiểu gì mà vô lý thế?!” Đừng có nói với cô là Thư Mẫn cho Bạch Tổ Tinh vào hội học sinh để tương kế tựu kế giám sát Bạch Tổ Tinh! Vớ vẩn! Còn khuya cô mới tin! Hừ, dù gì Đoàn Nghiêu cũng sẽ không bỏ qua cho Thư Mẫn! Chờ mãi mới đến ngày gặp lại Mộc Như Lam, vậy mà lại bị Thư Mẫn phá đám! Tức chết đi được!

“Nương tử, nghe lời.” Mộc Như Lam thôi cười, nói giọng nghiêm túc.

Thái Sử Nương Từ phồng má.

“Có gì khi về tớ sẽ tự tay xử lý, không cần các cậu làm bậy. Cậu nói rõ ràng với nhóm Đoàn Nghiêu Lê Mặc trong lớp F cho tớ. Nếu tớ về mà thấy Thư Mẫn bị gì, tớ sẽ giận lắm đấy.”

Thái Sử Nương Từ hừ một tiếng, bọn họ còn chưa kịp hành động thì Kha Uyển Tinh đã dẫn đầu tất Thư Mẫn một cái rồi, mụ ta có giết người bọn họ cũng chẳng quan tâm.

“Nương Tử?”

“Rồi rồi, tớ sẽ nhắc bọn họ.” Nhắc thì nhắc, nhưng họ vẫn thừa cách trả đũa Thư Mẫn mà không cần đụng vào người cô ta!

Hàn huyền với Thái Sử Nương Từ thêm vài câu, Mộc Như Lam hỏi Lưu Bùi Dương về chưa, Thái Sử Nương Từ thiếu chút nữa thì ập ứng làm lộ chuyện, may mà Lễ Thân kịp thời cướp máy, miệng tron như mỡ nói dối Mộc Như Lam.

Cúp điện thoại, Mộc Như Lam nhìn sang Kha Xương Hoàng đang cầm hộ chiếu đứng cạnh mình, cô chìa tay ra, “Ông ngoại, bây giờ ông trả hộ chiếu và chứng minh thư lại cho con được chưa?”

Kha Xương Hoàng hừ một tiếng rồi đặt chúng vào tay cô, Mặc gia tọa lạc tại thủ đô, Mặc Khiêm Nhân hẳn vẫn còn ở đó, so với thành phố K thì dĩ nhiên là Kha Xương Hoàng đồng ý để Mộc Như Lam đến thủ đô hơn, còn về phần đám học sinh rách bên Mộ Hoa kia, hừ, chẳng lẽ cháu gái lão không thu phục được sao?

Mộc Như Lam lấy đồ về, lắc đầu cười bất đắc dĩ, quả là một ông lão hoạt bát.

Cùng lúc đó, bên Cửu Long.

Lưu Bùi Dương sắp tức điên lên rồi.

Tại sân thượng, Đoạn Ngọc ngồi trên xích đu nghe mấy hát phát những bản nhạc từ năm bảy mươi như một ông già, nom có vẻ thích thú lắm.

“Đồ khốn! Anh mau trả con mẹ nó chứng minh thư lại đây cho tôi! Tôi muốn đi học, khốn kiếp!” Lưu Bùi Dương tức xì khói, hẳn đang vội muốn chết, Đoạn Nghiêu không đặt thời gian hoàn thành nhiệm vụ nên hẳn mặc định là trước ngày nhập học. Hiện tại học viện Lưu Tư Lan đã khai giảng rồi, vậy mà hắn vẫn chưa thể rời khỏi Hồng Kông vì không có chứng minh thư và visa, và kẻ đầu sỏ gây chuyện chính là tên khốn nạn chết tiệt này!

“Học ở Hồng Kông cũng được.” Đoạn Ngọc đeo kính râm, đầu không nhúc nhích làm như phớt lờ Lưu Bùi Dương nhưng trông mắt thì lại đảo quanh vì hắn, nhìn hắn tức đỏ mặt đi tới đi lui, y vừa cảm thấy thật đáng yêu, lại vừa cảm thấy khó chịu khi tên nhóc này muốn rời bỏ mình.

“Khì! Hồng Kông có cái trường nào bị được với học viện Lưu Tư Lan không? Hồng Kông có nữ thần của tôi không? Đoạn Tiểu Ngọc! Trả đồ lại đây!” Lưu Bùi Dương quỳnh lên, hắn khóa chân ở hai bên chân Đoạn Ngọc, khom lưng túm áo hét vào mặt y.

“Cậu vừa gọi tôi là gì?” Đoạn Ngọc kéo Lưu Bùi Dương vào lòng mình, cùng lúc đó, Mộ Thanh Phong vừa lên sân thượng cũng phải phì cười, hắn vừa nghe thấy cái gì? Đoạn Tiểu Ngọc? Ha ha ha ha, thằng nhóc này đúng là thú vị, chẳng trách được Ngọc thiếu cung chiêu đến thế, cơ mà gan hơi bị to rồi đây, nếu có ai trong bang dám gọi Đoạn Ngọc như vậy thì thế nào cũng bị cắt lưỡi rồi “xử lý” ngay tức khắc.

Đoạn Ngọc đề Lưu Bùi Dương không cho hắn nhúc nhích, y tháo kính râm nhìn Mộ Thanh Phong, tuy nụ cười trông hết sức hiền lành nhưng ánh mắt thì lại tỏ rõ sự bức dọc khi bị quấy rầy.

Mộ Thanh Phong giờ hai tay đầu hàng làm như vô tội, “Có chuyện.”

Đoạn Ngọc híp mắt, buông Lưu Bùi Dương ra, “Đồ của cậu để trong tủ sắt phòng tôi, cậu có hai mươi phút để mở khóa, mở được thì tôi cho cậu đi.”

Lưu Bùi Dương chẳng nói chẳng rằng vọt ngay xuống lầu.

Đoạn Ngọc cau mày nhìn theo Lưu Bùi Dương, hỏi, “Chuyện gì?”

“Chuyện anh đã phân phó vài tên đàn em bên Bạch Tước đi điều tra tung tích của Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt ấy mà.”

“Phát hiện được gì?” Đoạn Ngọc nâng mi, lúc trước cho người đi điều tra, bên cạnh việc thử xem có làm Kha lão nhân nợ ơn được hay không thì y còn muốn biết kẻ nào dám to gan xuống tay với người Kha gia. Nhưng nhìn thái độ thờ ơ của Kha Xương Hoàng thì xem ra chuyện điều tra này bỏ phí rồi.

“Một niềm vui bất ngờ.” Mộ Thanh Phong lấy từ túi áo ra một bao nhựa trong suốt, trong đó đựng một ngón tay, chỗ móng tay dính một sợi tóc dài.

=====

Bảng vote “Nhân vật nam yêu thích” treo lâu quá rồi, bây giờ ta muốn lập một bảng vote mới, các nàng có đề xuất gì về nội dung và ứng cử viên không ^^?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: V62.1: Hoa máu (1)

Quả là bất ngờ thú vị: ngón tay của Kha Thế Vinh, và một sợi tóc rất có thể là của hung thủ. Có điều sợi tóc này sẽ không phát huy được tác dụng trong tay bọn họ, bọn họ không nắm phạm vi kẻ tình nghi, dù có xét nghiệm DNA thì cũng phải so sánh mới biết là của ai.

“Xem ra hẳn chết khá là thảm.” Mộ Thanh Phong lắc lắc ngón tay, nhìn thôi cũng biết nó đã bị cắt được bao lâu, không có thư tống tiền, không có điện thoại đe dọa, vậy rõ ràng là đã bị giết chết. Có lẽ hung thủ có thù với Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt nhưng lại e ngại Kha gia nên mới bỏ trốn ngay sau khi gây án.

“Có cần báo cho Kha lão nhân không?” Mộ Thanh Phong hỏi.

“Gửi thứ này cho lão ta đi.” Đoạn Ngọc nhìn sợi tóc nói.

“Được.” Mộ Thanh Phong đang định rời đi thì bỗng nghe thấy tiếng động cơ ở dưới lầu. Nghi hoặc ra ban công nhìn xuống, hần hơi trợn mắt nhưng không nói gì, trái lại còn nở một nụ cười thích thú, chắc chắn, hóa ra thằng nhóc này là một con hồ ly có vuốt.

Đoạn Ngọc chỉ cần chưa đến hai giây để nhận ra điều bất thường, y đứng bật dậy đi ra ngoài, thấy đuôi xe Mộ Thanh Phong biến mất ở góc ngã tư...

“Thằng nhóc lợi hại thật, mới đó mà đã lấy được đồ rồi.” Mộ Thanh Phong thích thú nhìn Đoạn Ngọc.

Đoạn Ngọc cười dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú có tính nguy trang cực cao, thế nhưng cặp mắt của y lại chứa một sự hung bạo lạnh băng khiến lòng người sợ hãi. Được lắm, tưởng vậy là thoát rồi ư? Thật không ngoan chút nào, làm y chỉ muốn rút hết móng vuốt của hần đi.

“Mẹ kiếp! Tưởng ông mày ngu chắc!” Lưu Bùi Dương đập mạnh chân ga, chiếc xe lao đi vùn vụt trên đường cái. Tên khốn kiếp Đoạn Tiểu Ngọc, nói cái gì mà hần mở được khóa thì sẽ thả hần đi, thú lắm! Nếu chịu thả thì đã thả từ lâu rồi! Chắc chắn là thân thể tuyệt vời của hần đã làm con vịt kia đồ ngiên! Hừ! Cầu người chẳng bằng cầu mình! Ông chuẩn đây!

++++

Một ngày trước khi Mộc Như Lam đi thủ đô, Kha Xương Hoàng đã cho người chuẩn bị sẵn chỗ ở cho cô, sắp xếp xong hết người hầu, quần áo và đồ đạc thì đều được quân gia phục vụ Mộc Như Lam chuyển sang trước, Mộc Như Lam có thể nói là đi tay không.

Tuy máy bay từ Hồng Kông sang thủ đô khá được chú ý nhưng sẽ chẳng có ai nắm rõ được lịch trình của Mộc Như Lam, vậy nên đừng mong có chuyện cô được fan chào đón nồng nhiệt ngay khi mới xuống sân bay.

Trời đang về chiều, nắng vàng rực rỡ.

Mộc Như Lam không cho quân gia tới đón, tự mình tản bộ trong thành phố mà cô chưa bao giờ đặt chân.

Xe cộ tấp nập bên cạnh lối đi bộ, lúc chạy ngang qua đó, ai nấy đều bắt giác thả chậm tốc độ xe. Mặc áo khoác trắng, đeo khăn choàng đỏ, cô gái nọ cất từng bước thong thả, nhịp chân thoải mái làm người nhìn cảm thấy dễ chịu như muốn ngủ thiêu thiêu, trong một thoáng, cuộc sống vội vã tựa hồ chậm lại.

Có người lái tới hỏi Mộc Như Lam có muốn ngồi xe không, họ có thể cho cô quá giang, tuy có đường đi bộ nhưng đi từ sân bay đến khu đông dân cư sẽ rất lâu, nếu có ai đi bộ thì cũng chỉ là để ủng hộ kế hoạch xanh hóa đô thị thôi, thế nên trên con đường Mộc Như Lam đang đi, ngoài cô ra thì không còn ai khác. (MDL: Đoạn này edit chưa được suông, để sửa sau, giờ khuya quá rồi...)

Mộc Như Lam mỉm cười từ chối, so với ngồi xe thì cô thích đi bộ hơn, lâu một chút cũng không sao.

Thời gian dần trôi, sắc trời chuyển đỏ, Mộc Như Lam đi một chút lại dừng một chút, môi nở nụ cười nhẹ nhàng, cô thích ý ngâm nga vài câu ca.

Cuối lối đi bộ là một con đường nhỏ nối tiếp đường cái, Mộc Như Lam đang dạo đi qua thì bỗng có một cánh tay thô to vươn ra từ sau cột điện, túm lấy tóc của Mộc Như Lam rồi kéo giật cô lại, tay kia thì bịt miệng cô, dùng sức lôi cô vào trong con đường nhỏ.

Mộc Như Lam hầu như không giãy dụa, cô nhìn xung quanh, trong lòng phỏng đoán mục đích của tên này, tuy thú vị thật đấy, nhưng gã quá sức bất lịch sự.

Gã đàn ông người bắc trắng kiện từ từ kéo Mộc Như Lam qua khỏi con đường nhỏ, tiến về một nơi hẻo lánh hơn, mặt đường gồ ghề như đường núi, hơn nữa cách đó không xa còn có tiếng người.

“Bắt về hết chưa?” Gã đàn ông khổng chế Mộc Như Lam hô lên hỏi đám người đằng trước.

“Còn thiếu đứa mày đang giữ thôi.”

“Mẹ nó! Chạy nữa không! Chán sống rồi hả!” Gã đàn ông quát lên hung tợn như thể muốn giết chết Mộc Như Lam, đoạn, gã kéo cô tới chỗ kho hàng nhỏ, đá một phát bay cửa rồi ném Mộc Như Lam vào như ném một bịch rác.

Căn phòng kín gió hoàn toàn, căn bản không thể nhìn rõ xung quanh. Mộc Như Lam ngẩng lên người ai đó rồi ngay tức khắc bị một cái đầu gối huych ra, “Đừng đụng vào tao!” Có tiếng con trai tức giận nạt.

Gã đàn ông cao to đứng chặn ở cửa, mượn vài tia sáng chiếu qua khe hở, Mộc Như Lam lơ mơ thấy ở đây có rất nhiều cậu trai cô gái, chẳng lẽ là buôn người? Vừa rồi những người này chạy trốn nên gã đàn ông kia tưởng cô cũng là một trong số họ, hại cô bị liên lụy?

“Tao nói cho bọn mày biết! Liệu hồn đừng có chạy nữa! Bằng không tao sẽ bắn nát sọ bọn mày!”

“Cút đi đồ rác rưởi!” Khuôn mặt cậu con trai vừa huych Mộc Như Lam bị bóng tối giấu đi, thế nhưng ngữ điệu cho thấy cậu ta là một con ngựa hoang kiêu ngạo bất tuân.

Lời của cậu ta đã chọc giận gã đàn ông, gã bước lại gần, cúi người túm cậu ta lên, mặt mũi hung hăng, “Rác rưởi?! Tao là rác thì bọn mày là cái gì? Bậy

giờ mà còn tưởng mình là thái tử à? Tao nói cho mà biết, dù mày có là thái tử thì cũng chả quan trọng. Đằng nào tao cũng giết Tô Chính Đông rồi, Tô gia nhất định sẽ không bỏ qua cho tui tao, đã vậy, tao muốn bọn mày phải chôn cùng!”

“Phi!” Cậu con trai nhỏ nước miếng vào mặt gã.

Mộc Như Lam ngồi cạnh cong khỏe môi, suýt nữa là không nhịn nổi mà bật cười.

“Chó chết!” Gã đàn ông nổi con thịnh nộ, bàn tay to tướng quất thẳng vào cậu con trai, đánh cậu ta ngã oằn xuống trước mặt Mộc Như Lam.

Gã còn định bồi thêm một đạp nữa nhưng bên ngoài có người gọi, “Mau ra đây, đừng có đánh chết người, đồ chưa chuẩn bị xong đâu!”

Phải vậy gã đàn ông mới giẫm hấn một cái rồi đi ra ngoài, cửa đóng sập lại, cả kho hàng chìm trong bóng tối, và ngay trước khi tia sáng cuối cùng biến mất, cậu con trai ngã trước mặt Mộc Như Lam ngẩng đầu, tình cờ chạm mắt cô, cậu ta sững sốt, những còn chưa kịp nhìn kĩ lại thì xung quanh đã rơi vào bóng tối.

“Bác Thiệu, cậu không sao chứ?” Chỉ chờ cánh cửa đóng lại, các cậu trai cô gái trong kho hàng liền xông xáo hấn lên, thậm chí còn có vài cô gái khóc nức nở vì sợ.

“Câm miệng hết cho tôi!” Tô Bắc Thiệu tức giận gầm lên, tất cả mọi người lập tức nín thinh, tuy có cô gái không kìm được nước mắt nhưng cũng chỉ dám thút thít mà thôi.

Tô Bắc Thiệu quay đầu về phía Mộc Như Lam, giọng nói phùng phực lửa giận, “Mày cười há?!” Đứng thế, vừa nãy hấn thấy con nhỏ này nhếch môi cười! Nhìn hấn bị đánh buồn cười lắm sao? Thật to gan!

Mộc Như Lam không trả lời, người ngồi cạnh cảm giác được cánh tay cô rục rịch, sau đó một chùm sáng xuất hiện, các thiếu niên thiếu nữ lại xông xáo lên, Tô Bắc Thiệu trợn mắt, “Di động?” Di động và những thiết bị điện tử trên người họ đã bị lũ kia lấy mất từ trước rồi, sao cô ta...

Nhờ ánh đèn di động, mọi người mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của Mộc Như Lam, tuy không rõ lắm nhưng cũng đủ bọn họ nhận ra đây là một người xa lạ, đôi mắt Tô Bắc Thiệu càng trợn to hơn, “Cô không phải trong lớp bọn tôi! Cô là ai?!”

Mộc Như Lam không để ý đến hấn mà chỉ nói giọng tiếc rẻ, “Tiếc thật, chỗ này không có sóng.” Bất quá, chính phủ hấn đã biết thời gian cô đến thủ đô, phát hiện điện thoại cô mất tín hiệu liên tục hai giờ, bọn họ sẽ tức khắc tìm kiếm. Có điều, không biết cô và những người này có đợi nổi đến lúc cảnh sát tới hay không.

“Tôi hỏi cô là ai, điếc há?” Tô Bắc Thiệu cau mày, rốt cuộc con nhỏ này ở đâu chui ra? Sao mà đáng ghét thế? Có một câu mà bắt hấn phải lặp lại bao nhiêu lần!

Mộc Như Lam bỏ di động trở lại túi quần, đứng dậy đi đến chỗ cậu con trai đang quỳ rạp trên đất không dậy nổi, ngồi xổm xuống cạnh hấn, cô nắm lấy một cánh tay của Tô Bắc Thiệu làm hấn rống lên, “Cô muốn gì?! Buông ra cho tôi!” Đau chết bỏ!

“Trật khớp rồi.” Thảo nào không đứng dậy được. Mộc Như Lam nghĩ, chẳng may may để tâm đến lời hấn nói, cô bắt lấy cánh tay Tô Bắc Thiệu, một tay tìm lên vai hấn.

“Cô không hiểu tiếng người sao?!” Tô Bắc Thiệu tức giận đến độ phun lửa, con nhỏ này chẳng coi hấn ra cái gì cả!

Mộc Như Lam vận mạnh hai tay, rắc rắc, đau đến nỗi Tô Bắc Thiệu hét toáng lên, dọa những người khác nhảy dựng, tất cả cảnh giác nhìn bóng hình Mộc Như Lam mờ mờ trong bóng tối.

“Thế nào?” Mộc Như Lam thả tay ra.

Tô Bắc Thiệu giật mình, nâng nâng tay lên, kinh ngạc phát hiện xương cốt đã được chỉnh lại. Ánh mắt tối đi, hấn nói như ra lệnh, “Chứa luôn tay kia cho tôi.”

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, cô đứng dậy, nương nhờ tầm mắt mơ hồ để đi sang chỗ khác.

“Ê!” Tô Bắc Thiệu trừng Mộc Như Lam, một tay chống mình ngồi dậy, trên bắp chân có một vết thương nghiêm trọng, máu tươi nhuộm đỏ cả ống quần, đau phải biết, đây là do bị một mũi đá nhọn cắt rách trong lúc chạy trốn, hai tay hấn đã bị lũ ngoài kia bẻ trật khớp, vì vừa rồi hấn cạy khóa nên tất cả mọi người mới chạy được.

=====

Chào mừng đến với thủ đô =))

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: V62.2: Hoa máu (2)

Lần theo vách tường kho hàng, Mộc Như Lam đi quanh một vòng nhưng không tìm được chỗ nào có thể nhìn ra bên ngoài, vì vậy cô hoàn toàn mù tịt tình hình ngoài kia. Như thế này sẽ rất khó để một nhóm đông người chạy thoát, nguyên nhân lúc này bọn họ bị bắt về quá nhanh, có lẽ là do không nắm rõ tình hình, tiến hành chạy trốn khi lũ kia đang ở ngay bên ngoài nên mới thất bại.

“Ê!” Tô Bắc Thiệu không rõ Mộc Như Lam đang làm gì, chỉ biết hắn rất bất mãn vì bị cô phớt lờ.

“Thô lỗ.” Mộc Như Lam quay đầu ném cho Tô Bắc Thiệu một câu làm hắn trợn to mắt, tức đến mức lồng ngực phập phồng, mẹ nó, con nhỏ xấu xí này rốt cuộc là ai?!

“Đồ xấu xí!” Bảo hắn thô lỗ, được, vậy hắn sẽ tặng cô một cái biệt danh!

Lần này thì đến phiên Mộc Như Lam kinh ngạc há một tiếng, thật không thể tin nổi, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người bảo cô xấu xí đó nha, cả kiếp trước cũng không có đâu.

“Há cái gì mà há? Cô không phải gái xấu thì là tiên nữ chắc?!” Một cô gái nói chen vào, giọng cô ta hơi có âm mũi, nghe qua hết sức kiêu căng.

Sao mà quen quen... Nhưng nghĩ mãi vẫn không ra nên Mộc Như Lam đành bỏ qua. Ngồi sang một bên, cô nhìn mấy mảnh gỗ dưới đất, vươn tay lục lọi.

Biến thái sẽ không bao giờ để mình tay không tác sát mặc người làm thịt.

“Này! Rốt cuộc cô là ai? Tại sao cô lại ở đây?” Tô Bắc Thiệu nhíu mày, lũ người đó chỉ nhắm vào bọn họ, vì sao lại xuất hiện con nhỏ lạ mặt này? Đã thế nó còn vô cùng bình tĩnh? Nó có ý thức được là mình đang bị bắt cóc, thậm chí có thể bị thương hoặc giết chết hay không?

“Là người qua đường vô tội bị liên lụy.” Mộc Như Lam ngồi xồm đưa lưng về phía họ, tựa cằm lên đầu gối. Trong bóng tối, cô sờ thấy rất nhiều mảnh gỗ vụn, lớn có nhỏ có, hai tay cô đầy mặt gỗ, xem ra đồng này không có tác dụng gì.

“... Nó có bị khủng không vậy?” Giọng nữ mà Mộc Như Lam thấy quen tai lại vang lên.

“Im đi đồ đàn!” Tô Bắc Thiệu bực mình nạt, Tang Hạm Nhi lập tức uất ức ngậm miệng. Hắn đang nói, ai dám xen mồm!

Tô Bắc Thiệu còn định nói thêm gì đó nhưng đúng lúc này cánh cửa mở ra, gã đàn ông kia lại lần nữa xuất hiện, “Làm quái gì mà ồn thế? Muốn đi ra làm há?”

Không đợi Tô Bắc Thiệu kịp phun nước bọt, một tên người lùn vòng qua gã đàn ông mà tiến vào phòng, cất giọng eo éo như thái giám, “Đại ca bảo đếm số người rồi đưa qua, bên kia đã chuẩn bị xong rồi.”

Ngay tức khắc có tiếng con gái khóc nức lên, Tang Hạm Nhi sợ sệt nép vào người Tô Bắc Thiệu, Tô Bắc Thiệu dợm đẩy ra nhưng lại muốn giấu chuyện tay mình đã lành để làm lũ kia mất cảnh giác rồi nhân cơ hội chạy trốn, vì vậy hắn đành phải chịu đựng Tang Hạm Nhi đáng ghét núp sau lưng quẹt hết nước mũi nước mắt lên người mình.

Nhờ khả năng nhìn tốt trong bóng tối, tên lùn đếm xong rất nhanh, “Rồi, mười chín đứa.”

“Giờ mặt há, có mười tám đứa thôi, sao lại mười chín?” Gã đàn ông la lên, sao không thiếu mà lại thừa? Đùa nhau à!

“Há? Tôi... Chẳng lẽ tôi đếm lộn?”

Theo phản xạ, mọi người lặng lẽ đưa mắt nhìn Mộc Như Lam thu mình ngồi trong góc, bất thành linh Tang Hạm Nhi chỉ tay vào cô, “Nó không phải trong lớp tôi, đứa thừa ra chính là nó!”

Mọi người phải nói là sốc, họ biết Tang Hạm Nhi điên nhưng không ngờ lại điên đến mức này! Vốn nghĩ Mộc Như Lam có di động, ra khỏi đây có thể thu được tín hiệu, chẳng phải chúng muốn mang bọn họ sang chỗ khác sao? Vậy mà con ngu này...

Thế nhưng tất cả còn chưa hết sốc thì đã phải đón nhận một con lợn ruột khác, Tang Hạm Nhi ngu si lại lên tiếng, “Hon nữa nó có điện thoại di động! Tại sao lấy của chúng tôi mà không lấy của nó? Thật không công bằng!”

Tô Bắc Thiệu nhin không nổi nữa, đập cho Tang Hạm Nhi đang dính vào hắn một cước, “Tở sư! Tránh xa tao ra!”

Người ta thường bảo “Không sợ quân địch mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo”, bây giờ bọn họ mới thấm

Tang Hạm Nhi bị đập văng ra, lòng uất ức cực kỳ, cô ta hoàn toàn không hiểu mình sai ở đâu, chẳng lẽ bọn họ không biết như vậy là rất bất công sao? Vì cơ gì điện thoại của họ bị mất mà của con nhỏ kia vẫn còn?

Lúc này Mộc Như Lam mới sực nhớ ra, là kẻ dẫn đến học viện Lưu Tư Lan quay MV với Đồng Tử Hiền dạo trước đây mà?

Hai tên bất cóc nghe Tang Hạm Nhi nói vậy thì giật mình, có người lạ, hơn nữa còn mang điện thoại!

Tên to xác lập tức bước tới chỗ Mộc Như Lam lôi cô dậy định lục soát, Mộc Như Lam liền giao điện thoại ra, “Ở đây không tín hiệu, tôi chưa làm gì cả.”

Nhưng còn lâu tên này mới tin cô, gã kiểm tra lịch sử cuộc gọi, xác nhận cô không báo cảnh sát thì thở phào nhẹ nhõm, đoạn hung dữ hỏi, “Mày là ai? Trà trộn vào đây làm gì?!”

“Tôi đang trên đường về nhà thì bị ông bắt tới đây, tôi vô tội mà.” Mộc Như Lam nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, giọng điệu thản nhiên tới nỗi đám Tô Bắc Thiệu phải há hốc mồm kinh ngạc, nhỏ dăm nói qua nói lại với lũ người này sao?

Gã to xác định lôi Mộc Như Lam ra ngoài, tên lùn bên kia cầm điện thoại nói, “Đại ca bảo, dư thì cứ dư, dù sao cũng giết hết. Chúng ta mau đi thôi.”

“Hừ!” Gã lờm Mộc Như Lam, tuy không thấy rõ mặt nhưng cũng nhận ra được đây là một cô gái trẻ tuổi đám học sinh ở đây, thế nên gã không nghĩ nhiều lắm, trực tiếp ném cô xuống rồi xoay người đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng xe nổ máy, một chiếc xe tải mở cửa khoang sau, chạy lùi về phía cửa kho, trong khoang có người kêu bọn họ, “Đi lên!”

Không ai nhúc nhích, người nọ mất kiên nhẫn nhảy xuống, thô lỗ lôi một thiếu niên lại, “Cút lên! Đừng có rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt!”

Phải vậy các cậu trai cô gái mới lần lượt leo lên, sắp xếp xong xuôi, cửa xe đóng sầm lại, tiếp theo đó là tiếng cài khóa lạch cạch, trong khoang một mảnh tối đen.

Không ai nói chuyện, căn bản là không biết nói gì, âm thanh duy nhất là tiếng khóc nức nở sợ hãi của các cô gái.

“Này! Nhỏ xấu xí!” Giọng nói trầm trầm của Tô Bắc Thiệu vang lên giữa bóng tối, “Cô đâu rồi?”

“Hừm? Chuyện gì?” Mộc Như Lam lên tiếng.

“Lại đây chỉnh lại xương tay kia cho tôi, nhanh nào!”

“...”

Thân xe xóc nảy, không biết đang chạy về đâu.

Sắc trời buồn dần, màn đêm buông xuống.

Tại thủ đô, trong khu biệt thự cách học viện Mộ Hoa không xa, Hàn thúc – quản gia do Kha Xương Hoàng phái tới phục vụ Mộc Như Lam sốt ruột chờ đợi, sao tới bây giờ mà tiểu thư vẫn chưa về?

Mặc gia.

Tô lão đầu vội vàng chạy tới, vừa vào nhà đã hỏi ngay, “Thằng nhỏ Mặc Khiêm Nhân đâu?”

“Anh cháu đi từ sớm rồi, Tô gia gia làm sao vậy ạ?” Mặc Vô Ngân vừa ngồi ăn vặt trên sô pha vừa hỏi.

“Sao thế?” Mặc mụ mụ từ bếp đi ra.

Cây gậy trên tay Tô lão đầu động mạnh xuống đất, trông vô cùng phẫn nộ, “Lũ khốn kiếp kia bắt cóc cháu tôi và bạn cùng lớp của nó, chúng còn giết cả A Chính nhà tôi! Bây giờ không biết đang ở đâu!”

À... Thì ra là muốn nhờ Mặc Khiêm Nhân phá án.

Mặc Vô Ngân gạt đầu thấu hiểu, chợt nhớ tới một chuyện, cô nói, “Vậy Tô gia gia mau đi nhờ người khác hỗ trợ đi, dù anh cháu có ở nhà thì cũng chưa chắc sẽ giúp ông đâu, anh ấy chỉ hứng thú với biến thái thôi.”

“Kẻ bất cóc chính là một tên biến thái!”

“Ông đùa ạ? Nhất định là định nghĩa biến thái của ông khác anh cháu rồi.” Dưới chân hoàng thành sao tồn tại loại biến thái đó được.

Thủ đô rộng lớn như thế, tìm một người như mò kim đáy bể, đã thế đối phương còn phạm tội một cách điêu luyện.

Tô gia là gia tộc quân nhân, thế hệ nào cũng sản sinh những nhân tài xuất chúng, có điều đám trẻ trong nhà thì lại rất nghịch ngợm thích gây sự. Bây giờ người ta tới trả thù, liên lụy cả con cái nhà khác, hiện tại các gia tộc đều đang nhìn chòng chọc vào Tô gia chờ họ giải quyết rắc rối.

Thật là đau đầu. Lúc báo cảnh sát, người ta báo tín hiệu điện thoại của vị Mộc tiểu thư đột nhiên biến mất, phải triển khai tìm kiếm, thành ra nhân lực ít đi một phần ba.

Xe tải chạy trên sườn núi cao, đường khá là gập ghềnh, các cậu trai cô gái bị xem như hàng hóa ở sau cũng xóc nảy theo, có người còn xui xẻo lăn mấy vòng.

Tình trạng này tiếp tục thêm một thời gian rồi chấm dứt, sau đó một lát, chiếc xe dừng lại.

Người bên ngoài mở cửa ra, có kẻ nhắm súng vào bọn họ, “Cút xuống, đừng có giờ trò chạy trốn, coi chừng tao cho ăn kẹo đồng!”

Khi này mới chạy trốn mà chẳng mấy chốc đã bị bắt về, bây giờ còn bị kẻ súng vào họng, nào có ai dám chạy.

Mộc Như Lam cúi đầu, kéo cao khăn quàng che đi mũi và miệng. Cô quét mắt nhìn quanh, thấy hình như họ đang ở trên núi, cạnh đó có một tòa nhà một tầng, diện tích cỡ như nhà xưởng, mặt tường loang lổ và đầy dây thường xuân, xem ra đã bỏ hoang từ khá lâu.

“Đi!” Có người đập chân Mộc Như Lam, cô quay đầu thì nhận ra đó là tên lùn ban nãy, chà chà, cao còn chưa tới đùi cô.

Tên lùn định đá Mộc Như Lam thêm một cái nhưng lại vô tình chạm mắt cô. Hắn giật thót cả người, có điều còn chưa kịp nhìn kĩ thì cô đã quay đầu đi theo những người khác.

“Đứng lại!” Tên lùn lạch bạch đuổi theo, “Đưa mặt ra cho tao xem!”

Mộc Như Lam bước nhanh hơn, vượt qua mọi người đi lên đằng trước, lúc tới cạnh Tô Bắc Thiệu thì tên lùn kia gần đuổi kịp. Tô Bắc Thiệu cau mày nhìn cô gái đi cạnh mình, sau đó lại nhìn tên lùn đang chạy tới với vẻ mặt kích động, chợt cảm thấy thật ghê tởm. Hắn vừa đi vừa hơi đưa chân ra, tên lùn mãi nhìn Mộc Như Lam nên bất cẩn vấp chân ngã sấp mặt, Tô Bắc Thiệu tiện đà đạp luôn lên người hắn.

Mộc Như Lam thấy vậy, đôi môi giấu sau chiếc khăn bắt giác nở nụ cười, sau đó cô lại nghe Tô Bắc Thiệu nói không khách khí, “Bớt gây phiền cho tôi đi.”

“Đừng quên, ngay từ đầu đã là các cậu gây phiền cho tôi.” Mộc Như Lam nhẹ nhàng nói một câu làm sắc mặt hắn thối thối. Cô có thể hình dung được, Tô Bắc Thiệu sở hữu một gương mặt vô cùng đẹp trai, đúng rồi, hình như tóc của hắn được nhuộm đỏ như lửa.

Theo người đằng trước tiến vào nhà xưởng, có ai đó bật đèn, bóng đèn mờ mờ tỏ, mông lung chiếu sáng bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: V62.3: Hoa máu (3)

Editor: MDL

Trong nhà xưởng trống hoác, chỉ có hai gian phòng được ngăn cách bởi một tấm ván gỗ. Sàn xi măng gồ ghề đầy bụi bẩn, gần tường có vài cỗ máy trông khá kỳ lạ, không biết để làm gì.

“Đại ca! Chúng tôi rồi!” Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt hung ác của gã đàn ông, có vẻ gã rất sùng bái vị đại ca kia, và những tên thuộc hạ khác cũng vậy.

Từ bên trong truyền ra một giọng nói dễ nghe đến ngoài ý muốn, “Tôi còn vài thứ chưa chuẩn bị xong, cậu có thể giúp tôi giải thích cho đám dê con nguyên nhân chúng được đưa đến đây không?”

“Dạ, đại ca!” Gã đàn ông đáp vội cứ như sợ bị ai cướp mất cơ hội, nhanh hơn những tên khác đến mấy lần. Gã ngoái đầu nhìn về phía Mộc Như Lam và mọi người, bộ mặt quay lại vẻ dửng dưng.

Mộc Như Lam đứng ở rìa đám học sinh, không mấy quan tâm đến lời gã nói, sự chú ý của cô đã dồn hết lên người đàn ông trong căn phòng được tấm ván gỗ che khuất. Đột nhiên, có ai đó đụng lên chiếc khăn quàng đang che đi gương mặt cô. Mộc Như Lam nhìn xuống, thấy tên lùn đang đứng nhón chân trên một cái ghế hòng còi bỏ khăn quàng của cô, gương mặt xấu xí lộ rõ sự dâm dăng đáng khinh.

“Mẹ mày!” Mộc Như Lam còn chưa nhúc nhích thì Tô Bắc Thiệu đứng cạnh đó đã lập tức che cô ra sau lưng đồng thời đá mạnh vào ghế làm tên lùn ngã dúi dụi.

Mặc dù hắn không muốn để ý đến đám con gái này, nhưng làm sao hắn có thể trơ mắt nhìn một cô gái bị sàm sỡ được? Là người xuất thân từ gia tộc quân nhân, dù nghịch ngợm đến mấy thì chính nghĩa cũng đã ăn vào xương tủy ngay từ khi còn nhỏ.

Tô Bắc Thiệu và Mộc Như Lam cùng đứng ở hàng trước, hành động vừa nãy đã hoàn toàn lọt vào mắt gã đàn ông, gã nổi giận, bước lại túm Tô Bắc Thiệu lên, “Mẹ nó! Tao vừa mới nói bọn mày là lũ pha giả chi từ mù sự đời thì mày đã biểu hiện ngay cho tao thấy rồi! Mày quên thằng anh họ Tô Chính Đông làm cảnh sát của mày đã chết như thế nào rồi hả?!”

Từ đầu mà xảy ra vụ bắt cóc rúng động thủ đô này? Phải quay lại vài ngày trước, lũ đàn ông này bán thuốc phiện, Tô Bắc Thiệu và bạn hắn vô tình đụng phải chúng trong lúc đi chơi. Hắn trẻ tuổi thiếu kiềm chế dẫn đến hai bên xô xát, cuối cùng mới báo cho Tô Chính Đông tới bắt, ngờ đâu lại bắt cần để chúng chạy thoát, Tô Chính Đông đuổi theo thì bị chúng giết chết, và cũng vì thế mà chúng bị bại lộ hoàn toàn.

Tô gia ở thủ đô quyền thế ngập trời, kẻ giết người Tô gia nhất định sẽ không thể nào sống yên ổn. Biết chắc mình tiêu rồi, lũ tội phạm bèn nghĩ ra cách trả thù, chẳng nào cũng chết, kéo đám con nít này chôn cùng cũng xem như đáng giá!

Còn về kẻ trong căn phòng kia, chúng nhận y làm đại ca cũng là chuyện mấy hôm trước. Dễ dàng thu phục được một lũ đàn em sẵn sàng bán mạng cho mình, có thể thấy y là một kẻ cực kì có sức hút và thực lực.

Nhưng kẻ ra cũng thật đáng nghi, phải là người như thế nào thì mới có khả năng thu phục được một lũ đàn em trung thành chỉ trong một thời gian ngắn? Kẻ bất thường thì chỉ có kẻ bất thường mới thu phục được. Trong số những ca biến thái từng được ghi nhận, Charles Manson khét tiếng chính là một ví dụ điển hình. Vào những năm sáu mươi của thế kỉ hai mươi, sức hút vô địch của gã đã hấp dẫn một đám đàn em trung thành, chúng bắt chước phong cách của gã, thậm chí còn sẵn sàng bỏ mạng vì gã.

Xem ra lại sắp có kịch vui.

Mộc Như Lam hơi nheo mắt, nụ cười trên môi sâu thật sâu.

Bên kia Tô Bắc Thiệu đã bị đánh một trận, lúc trước hắn và bạn bè có thể đánh lũ kia là vì thân thể họ vẫn còn khỏe mạnh, nhưng bây giờ nam sinh ai nấy đều bị thương, lại chưa được ăn uống gì, làm sao có sức mà chống lại một lũ đàn ông to khỏe như hùm.

Lúc này, tên đàn ông trong phòng đi ra. Ngay tức khắc có một ít nữ sinh kinh ngạc hô nhỏ, bởi vì người nọ trông rất cá tính, nhìn thế nào cũng không giống một tên tội phạm, hay là y bắt cóc bọn họ chỉ là để hù dọa gia đình họ?

Có cô gái đã bắt đầu tìm một cái cớ cho y.

Mộc Như Lam quan sát y, tóc đen dài đến hông, mặc đồ tây đen, đeo mặt nạ bạc che nửa khuôn mặt, cầm thoi, môi mỏng và đỏ, diện mạo hẳn là rất đẹp. Tuổi này làm gì có ai không dung đeo mặt nạ? Vì vậy trong mắt vài người, vẻ ngoài của y quả thật rất cá tính.

Nhưng so với khuôn mặt y, Mộc Như Lam tò mò về cái máy quay và giá đỡ máy quay trên tay y hơn.

“Đại ca! Bắt đầu được chưa ạ?” Lũ đàn em có vẻ hưng phấn sốt sắng.

Khỏe môi y vẽ một đường cong đẹp đẽ, sắp xếp máy quay xong xuôi, y nói, “Lấy một đĩa ra thử nghiệm trước, tôi muốn bắt được khoảnh khắc hoa nở đẹp nhất.”

“Dạ!” Gã đàn ông túm đại một cậu con trai đeo kính trông có vẻ một sách rồi lôi cậu ta tiến về trước mấy bước. Cậu con trai hoảng hốt giãy dụa nhưng lại không dám giãy quá mạnh, sợ sệt không biết cái gì đang chờ đợi mình. Còn đám con gái, sau khi nhìn thấy vẻ ngoài anh tuấn của tên đàn ông kia thì đã chẳng mấy ai hoảng loạn như trước nữa.

Cậu con trai bị kéo ra giữa cái sân trống, tới chỗ một dấu “X” màu đỏ, đối diện một cỗ máy hình thù quái lạ.

“Không được nhúc nhích, lộn xộn tao đánh chết!” Gã thả người xong thì lui ngay về sau, bỏ lại một câu uy hiếp hung tợn.

Tên đàn ông tóc dài đi đến cạnh cỗ máy, mở ra nắp che phía trên, cho tay vào trong làm gì đấy, sau đó y đẩy nắp, ấn cái nút màu đỏ.

Nhất thời có thứ gì đó bắn ra từ cỗ máy, mọi người còn chưa hiểu gì thì cậu con trai đeo kính đã bị cắt làm ba, máu me phun tung toé, nội tạng lòi cả ra ngoài, đầu cậu ta lăn long lóc trên mặt đất, cặp mắt vẫn còn mở to, như thể không hề biết mình đã chết.

“A a a a!” Nhóm nữ sinh hét toáng lên, khiếp đảm lùi về sau, thậm chí có người còn sợ tới mức lao ra ngoài để rồi chẳng mấy chốc bị tóm lại và lôi về phía thi thể cậu con trai.

“Không! Không! Cứu với! A a a...” Cô gái bị kéo sợ tới nỗi trắng bệch cả mặt, giãy dụa không muốn lại gần đồng bọn nhảy kia, không muốn đứng ở đó, sợ rằng người chết tiếp theo chính là cô ta.

Các nam sinh cũng sợ hãi không thôi, sự việc xảy ra quá đột ngột, tuy họ biết mình có thể sẽ chết nhưng không ai ngờ sẽ là kiểu chết này, sẽ là hình ảnh này!

Quả nhiên là một kẻ biến thái.

Mộc Như Lam vẫn bình tĩnh, tuyệt nhiên không run chút nào, bỗng cảm giác được cái gì đó ấm ấm dán vào người mình, cô cúi đầu, thấy tên lùn đã nhích lại gần và đang ngẩng đầu nhìn cô chằm chằm.

“Hừm... Góc độ có vẻ chưa đủ hoàn hảo.” Tên đàn ông đứng sau máy quay xem cảnh quay chậm, lắc đầu thất vọng bảo, “Thử lại một lần nữa đi, đợt này là để tham gia cuộc thi quốc tế, phải tanh máu và hoàn hảo đến tột cùng lãng mạn mới được.”

“Dạ!” Gã đàn ông hưng phấn đáp, tiếp tục lôi cô gái đang khóc kêu sợ hãi sang bên kia. Vừa chạm chân vào vũng máu, cô ta lập tức ngất xỉu.

“Nó xỉu rồi, đại ca!”

“Không sao, để nó nằm đi, phái nữ luôn có chút đặc quyền.” Mặc dù bị đứng cật với bị nằm cật cũng không khác nhau mấy.

“Này!” Tô Bắc Thiệu nhăn mặt lên tiếng, nắm tay siết chặt, ngực phập phồng kịch liệt, mở miệng vào thời điểm này đồng nghĩa việc việc trở thành người chết tiếp theo, nhưng hán không thể nào trơ mắt nhìn chuyện này tiếp diễn được.

“Hử?” Tên đàn ông nhìn về phía Tô Bắc Thiệu.

“Anh muốn cái gì chúng tôi cũng có thể cho anh, cần gì phải làm những chuyện thừa thãi này?” Tô Bắc Thiệu tưởng đối phương chỉ muốn trả thù, nào biết rằng đây không phải trả thù, mà là biến thái đang tìm vật thí nghiệm, trong mắt y, bọn họ chỉ là những con thỏ con chuột tùy ý hán muốn giết muốn cắt muốn giải phẫu hay là muốn nuôi thôi.

Mộc Như Lam nhìn Tô Bắc Thiệu, ánh mắt nửa tán thưởng nửa tiếu nhủi. Về phần tên lùn đang nhìn cô chăm chăm, cô hoàn toàn không hiểu hán muốn làm gì, nhưng thế nào cũng không phải chuyện tốt lành.

Tên đàn ông kia lại nở nụ cười, y không trả lời Tô Bắc Thiệu, thay vào đó là nói với đàn em, “Đưa nó vào phòng số hai, nhất định ta sẽ có một tác phẩm đẹp.”

Tô Bắc Thiệu lập tức bị lôi tới một gian phòng trống khác.

“Bác Thiệu!”

“Tô thiếu!” Có người lo lắng kêu.

Căn phòng trống không, chỉ có một cái lỗ hình lập phương ở giữa, phía trên treo một khối hình vuông màu bạc trông như một cái nắp, nhìn tỉ lệ thì có vẻ nhỏ hơn cái lỗ một cỡ.

Tô Bắc Thiệu bị ném xuống, người nọ gài thứ gì đó vào đầu gối hán làm hán không thể khom lưng mà chỉ có thể đứng thẳng. Gã ta bước sang bên, mở một cái chốt, vật ở phía trên đi xuống từ từ như muốn lãng trì tinh thần hán, bây giờ thì rõ ràng rồi, hán sắp bị nghiền nát bấy.

Tang Hạm Nhi nóng ruột nhưng không dám lên tiếng, sợ người tiếp theo chính là mình. Chợt thấy Mộc Như Lam đứng đằng trước, cô ta bất ngờ lấy tay đẩy một cái, đi chôn cùng Tô Bắc Thiệu đi! Không hiểu sao, cô ta ngửa mặt con nhỏ này cực, từ hồi ở thành phố K là đã ngửa mặt rồi.

Mộc Như Lam đề phòng không kịp, loạng choạng về trước hai bước rồi mới đứng vững lại được, tên lùn nhìn cô nãy giờ liền hô, “Đại ca, em thấy con nhỏ này rất hợp để đại ca chụp một tấm ảnh đẹp!” Lúc chạm mắt nhỏ này ở ngoài là hán đã thấy siêu cấp xinh đẹp rồi, còn tưởng mình nhìn nhầm nữa chứ, tuy chưa thấy hết mặt nhưng phỏng chừng sẽ không xấu đâu, nhà giàu hầu như không có con gái xấu!

“Hả?” Tên đàn ông nhìn về phía Mộc Như Lam, ngón tay nhột nhạt không quên ấn cái nút màu đỏ, đẩy cô gái nằm xỉu trên mặt đất rơi vào kết cục bị những lưỡi dao tròn khuyết tâm bay ra cắt làm ba. Các nữ sinh kinh hoàng ôm đầu ngồi rạp xuống, cứ như thể làm thế thì họ sẽ bớt được cảm giác tồn tại, sẽ không sẽ bị lôi ra cắt như cắt cái trắng.

Tên đàn ông tới sau máy quay mở lại đoạn băng vừa quay được rồi chỉnh cho tốc độ chậm xuống. Trong đoạn băng quay chậm, ba lưỡi dao từ từ xoay tròn cắt nát da thịt, máu đỏ bắn tóe ra xung quanh, tựa như một đóa hoa đang bung cánh.

Y nhìn đến si mê, tuyệt đẹp, quả nhiên bông hoa màu này mới là đẹp nhất, thật quá tuyệt vời! Nhiệt lượng nóng hổi xộc ra từ mạch máu làm y thấy ấm áp như được ngâm trong suối nước nóng... Thế nhưng vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ hoàn hảo!

Vì thế y dời mắt sang Mộc Như Lam, cô đang mặc một chiếc áo khoác màu trắng, trên cổ quàng khăn len đỏ, chiếc khăn được kéo lên cao che đi một nửa khuôn mặt cô, chỉ để lộ ra đôi mắt. Đôi mắt ấy, vừa trong veo tựa thủy tinh lại vừa đen thuần túy, thần thái đó làm y sững cả người, ánh nhìn toát ra vẻ phấn khích.

“Thật đáng kinh ngạc! Đưa cô ta vào chỗ cho tôi!” Hoa máu nở rộ từ cơ thể đồng loại, nhất định sẽ điểm lệ hơn đám dê con phiền phức này gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: V63.1: Quay lại (1)

Mộc Như Lam nhìn y, đôi mắt xinh đẹp như ngọc lưu ly lẳng lẳng nhìn tên đồng loại. Hồng rồi, đồng người thế này không hợp để cô ra tay, một khi ra tay cô sẽ phải giết hết mọi người ở hiện trường. Nhưng giết kẻ vô tội là phạm vào nguyên tắc của cô. Trong trường hợp đối thủ người đồng thể mạnh, cô không nhất định phải giết chết con mồi, mà dù có săn mồi thì cũng cần tìm một chỗ nấp đủ kín đáo.

Nhưng nếu không ra tay, cô sẽ bị cắt thành mấy khúc mất...

Tên biến thái này khác Ive và Jack ở chỗ, y không có tâm lý săn mồi, đam mê của y đã dồn hết vào cái mà y gọi là nghệ thuật rồi. Y chỉ muốn tạo nên một bức ảnh có thể khiến mình hài lòng, bất kể người trong ảnh là ai.

Đối với biến thái, bên cạnh rất nhiều điểm tương đồng vẫn còn có một vài khác biệt nho nhỏ.

Tên lùn kia bắt đầu túm ống quần Mộc Như Lam kéo cô về phía bên kia, “Nhanh lên!”

Mộc Như Lam nhìn hòng súng đang nhắm vào mình, vừa từ từ đi đến chỗ chữ X màu đỏ vừa nhìn sang tên đàn ông đã tới bên cạnh cổ máy, hỏi nhẹ nhàng mà không hề e dè, “Không định tự giới thiệu à? Bạn bè tôi mới gặp còn lịch sự hơn anh nhiều.”

“Ồi! Thật sơ sót, xin thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi. Nếu không ngại hãy gọi tôi là Wilder, tôi đang chuẩn bị cho tác phẩm tham gia cuộc thi nhiếp ảnh toàn châu Âu, nghe nói máu người phương đông nóng hơn máu người Âu, mặc dù bọn họ luôn có vẻ khá kín đáo.” Wilder nửa bắt đầu đã nửa phần khích nói, mái tóc dài đen đưa, y chỉ tay báo Mộc Như Lam, “Lại đứng đằng kia đi, mời cô coi khăn quàng ra, thân ái, tôi sẽ khiến cô trở thành tâm điểm.”

“Dùng tính mạng đổi lấy tâm điểm?” Mộc Như Lam nhìn phản xác nằm dưới chân mình, máu đỏ dính đầy giày của cô.

“Tất nhiên là không phải rồi, tôi sẽ chỉ cho cô ý nghĩa đẹp nhất của cuộc sống, cả thế giới sẽ phải hạnh phúc vì điều này. Chỉ có tên Laurence ngu xuẩn mới tin trên đời có thứ gọi là thiên sứ.” Khoảnh khắc đẹp nhất đời người chính là lúc chết đi! Để không bị lãng quên, để mãi mãi được ghi khắc, con người phải chết đi! Và y, y chính là sứ giả giúp những kẻ hèn mọn kia lưu lại chứng cứ chúng từng sống! Y đúng là vĩ đại, quá vĩ đại!

Tư duy của biến thái không bao giờ cùng một nguyên lý với người bình thường.

Mộc Như Lam đá đá phần thi thể, “Anh không thấy thứ này rất mất mỹ quan sao?” Cô cần kéo dài thời gian để nghĩ cách. Đáng mừng thay, Wilder cũng là một kẻ biến thái khao khát được thấu hiểu, vì vậy y nói nhiều hơn.

“Vậy chẳng? Cô không biết đó là một phong nền tuyệt đẹp à? Dùng máu tươi và xác chết để nuôi dưỡng đóa hoa xinh đẹp, thật cảm kỳ và dụ hoặc, kích thích thị giác đến tột cùng!” Wilder nói xong thì không kìm nổi kích động, lên tiếng thúc giục Mộc Như Lam mau mau vào vị trí.

“Nhanh lên! Đừng có giờ trò!” Lòng cảm thấy bọn họ nói năng thật kỳ quái, tên lùn quát lên, giọng the thé chói tai như bị ai bóp cổ. Hắn cầm một khẩu súng chìa vào mũi Mộc Như Lam, sau đó quay đầu cười nịnh nọt với Wilder.

Mộc Như Lam nheo mắt, thừa dịp tên lùn chưa quay đầu lại còn những tên khác thì đang mãi đề phòng không cho ai chạy trốn, cô bất thành linh đá mạnh vào hạ thể tên lùn, hắn né không kịp, chẳng ai chịu đựng nổi đau đớn khi bị đá vào chỗ này, vì vậy khẩu súng của hắn nháy mắt bị Mộc Như Lam cướp đi.

Wilder phản ứng ngay tức khắc, y ấn cái nút trên tay, lưỡi dao tròn bắn ra khỏi cổ máy, Mộc Như Lam lăn né kịp nhưng tên lùn thì không may mắn như vậy, cơ thể nhanh chóng bị cắt thành mấy khúc.

“Chết tiệt!” Mấy tên khác vội chìa súng vào Mộc Như Lam, nhưng nhóm nam sinh ương ngạnh đã chờ cơ hội từ nãy giờ đòi nào ngồi yên chờ chết? Thấy Mộc Như Lam ra tay, cũng đều bắt lấy cơ hội, những nam sinh ở gần đám tội phạm bỏ nhào lên lưng chúng, siết chặt cổ, hét bảo những cô gái chỉ biết khóc, “Chạy mau!”

Các cô gái vừa hét toáng lên vừa lao ra ngoài với cái đầu trống rỗng, nhóm nam sinh căn bản không giữ được quá lâu, vài người chạy thoát còn đỡ hơn là bị bắn chết hết, như vậy tỷ lệ sống sót sẽ cao hơn. Không thể không công nhận những cậu con trai ở lại thật sự rất dũng cảm.

Tình hình hỗn loạn vô cùng, bên Mộc Như Lam, nửa trên cổ máy của Wilder có thể chuyển động được, y tức giận điều khiển máy bắn dao vùn vụt hòng chém đứt Mộc Như Lam. Mộc Như Lam đang đứng giữa sân trống, hoàn toàn không có chỗ để trốn, muốn nổ súng giết Wilder cũng không có thời gian và cơ hội ngắm, cô chỉ còn nước lăn lộn né tránh, lúc này trên mặt tường đã hằn rất nhiều dấu dao tròn sắc lẹm, tro bụi rơi đầy đất.

Không thể tiếp tục thế này được, chỉ sợ y còn chưa bắn xong thì cô đã kiệt sức rồi, cô chưa bao giờ mạnh trong khoản vận động.

“Đằng ấy!” Một cậu con trai đang kẹp chặt cổ tên bắt cóc hét to với cô, “Lại đây! Nhanh lên!”

Mộc Như Lam vốn không chạy sang đó là vì biết Wilder sẽ không dùng tay dù ở đó có đàn em của y, cô không muốn hại chết nhóm nam sinh. Nhưng bây giờ bây giờ bọn họ nói như vậy thì hẳn là đã tìm được cách, chứ có đầu óc mà không biết dùng thì chết cũng chẳng oan.

Mộc Như Lam nhanh chóng chạy sang bên kia, chiêu giết chóc chí mạng của Wilder đuổi sát ngay sau cô. Đám tội phạm bị nhóm nam sinh kẹp chặt cổ thấy Mộc Như Lam chạy về phía mình thì mất trọn to hơn cả chuông đồng, hung hăng dùng sức muốn hất người sau lưng ra, nhưng kẻ cả khi chúng đập lưng huynh huych vào tường, những cậu con trai cũng liều chết không thả.

“Tránh mau!” Thấy bọn họ đã nằm trong phạm vi tấn công, Mộc Như Lam hô lên, sau đó nhanh chân chạy ngược trở lại cửa chính.

Các thiếu niên cũng nhanh chóng thả đám tội phạm ra rồi lao về phía cửa chính ngay trước khi đối phương bị dao chém văng máu tung toé.

Trời đã khuya, trên núi vừa tối vừa lạnh, không ai biết đây là đâu, mới ra là đã va đụng lung tung như một đám ruồi không đầu, thần kinh căng thẳng và khẩn trương đến cực độ, bọn họ căn bản không thể nghĩ xem nên chạy đi đâu, cứ thấy đường là theo.

“Bên này!” Mộc Như Lam đứng chờ sau một thân cây, các nam sinh chạy tới là cô hô lên ngay. Ban này cô đếm thấy số tội phạm trong đó ít hơn lúc đầu, khả năng duy nhất chính là một số đi ăn, số còn lại canh gác ở lối vào, vì vậy bọn họ không thể xuống núi.

Nghe thấy giọng cô, nhóm thiếu niên vội chạy qua mà không nghĩ gì nhiều, cùng sống cùng chết một hồi, bọn họ đã coi Mộc Như Lam thành người phe mình.

Xung quanh tối om, cây cao cỏ rậm, lại không có ánh trăng, bọn họ chẳng còn cách nào khác ngoại trừ vừa sờ mò vừa chạy trốn chết.

“Các cậu chạy dọc theo bụi cây nối liền này.” Mới chạy được vài bước thì sực nhớ ra một chuyện, Mộc Như Lam dừng chân nói với họ.

“Cái gì? Cậu không đi cùng bọn tôi sao? Làm cái quỷ gì thế?” Một người nhíu mày.

“Chạy mau đi.” Mộc Như Lam mặc kệ, dứt lời xoay người chạy về hướng ngược lại.

“Này!”

“Khi thật! Kệ đi, chúng ta chạy mau!” Vất vả lắm mới thoát được, ai muốn quay lại cái đầm rồng hang hổ kia chứ, bọn họ với cô cũng chả thân quen gì, không muốn chạy trốn cùng nhau thì thôi vậy.

Trong bóng đêm, mọi người băng qua mảng cỏ bụi cây, tiếng chân đạp lạo xạo lên cỏ khô lá úa làm nhóm cậu trai cô gái vốn đã căng thẳng nay lại càng căng thẳng hơn, tim đập thình thịch tựa như đang làm một bài kiểm tra sinh tử.

Lúc Mộc Như Lam trở lại nhà xưởng thì đã không còn thấy Wilder đâu. Y đeo mặt nạ, hơn nữa còn có kỹ thuật chụp ảnh cao siêu, vậy rõ ràng là một kẻ thường xuất hiện trước công chúng, bây giờ hồng y rồi thì y đương nhiên phải trốn thật mau, chẳng lẽ chờ cảnh sát tới bắt sao?

Mặt đất đầy máu và những mảnh xác, mùi tanh nồng ngọt cộng với khung cảnh hãi hùng khiến người ta lợm giọng chỉ muốn nôn.

Mộc Như Lam đi vào gian phòng được tấm ván gỗ che đi, đó là nơi Tô Bắc Thiệu bị kéo vào. Cô thấy khối thép đã áp tới đầu Tô Bắc Thiệu, hấn ngoẹo cổ, khối thép dán vào hai má, đầu gối hấn đã bị cố định, không khụy xuống được, phần hông cũng vậy, không cong người được, hấn chỉ có thể cử động cổ và cánh tay, nhưng những thứ này không cách nào chống đỡ nổi khối thép nặng trĩu trên đầu hấn.

Sắc mặt Tô Bắc Thiệu khó coi đến cực điểm, chỉ một lát nữa thôi, khối thép kia sẽ đè gãy cổ hấn, sau đó nghiền hấn nát từng tấc một, đây đúng nghĩa là lăng trì, từ từ biến người ta trở thành một đồng thịt.

Mộc Như Lam chạy nhanh tới chỗ máy móc nhưng không tìm thấy chốt mở, cô nhíu mày nhìn Tô Bắc Thiệu.

Cái hố sâu khoảng 1m5, hấn cao gần 1m8, tức là đã gần như hết hy vọng, bỏ qua khe hở 10cm để leo ra leo vào, chỉ còn chừng 20cm khoảng cách.

Mộc Như Lam tính toán số liệu, nhanh chóng đi tới nhảy xuống hố, tay bắt lấy vật cố định hông hấn, cô chĩa súng bắn “đoàng” một phát, gỡ vật cố định trông giống như thất lưng ra. Cậu con trai suýt bị đè gãy đầu lập tức cong người xuống, một tay xoa xoa gáy, miệng thở dốc kịch liệt.

Qua một hồi lâu, Tô Bắc Thiệu mới nhận ra người cứu hấn không phải bạn bè tốt, anh em tốt hay người mến mộ hấn, mà là một cô gái hấn không biết mặt và tên, nhất thời thấy trong lòng trăm vị phức tạp, và cũng vạn phần khó hiểu, “Này...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: V63.2: Quay lại (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

“Súng hết đạn rồi.” Mộc Như Lam cắt ngang lời hấn và ném khẩu súng đi, súng trên tay mấy cái xác ngoài kia không thấy đâu nữa, có lẽ chúng đã bị Wilder lấy đi, nói không chừng là để săn đuổi nhóm học sinh đang chạy trốn, hoặc để tránh bị Mộc Như Lam giết chết.

Tấm thép phía trên từ từ chuyển động, mỗi mm nó hạ xuống là mỗi bước họ tiến về phía cái chết.

Mộc Như Lam xem xét sợi đai cứng đang khóa chặt hai chân Tô Bắc Thiệu, nó được cấu tạo đặc biệt để người bị khóa không thể thoát ra: quấn một vòng quanh cổ chân rồi tách ra làm bốn, lần lượt là gót chân, hai bên mắt cá, và toàn bộ lòng bàn chân, sau đó cố định trên mặt đất.

Mộc Như Lam kéo dây chuyền của mình ra, mở nắp thép tự giá màu bạc, lấy từ trong đó ra một lưỡi dao be bé rồi kẹp nó vào giữa hai mảnh thép tự giá, trông giống như một con dao nhỏ chuyên dụng.

Tấm thép vẫn đang hạ xuống không chút trở ngại mà cô lại muốn dùng con dao nhỏ xíu này để cắt đứt sợi đai cứng ngắc, phải biết rằng, chỉ cần tấm thép xuống quá con số dự tính 1cm thôi là họ sẽ không chui lọt đầu và chỉ còn nước ngồi chờ bị nghiền vụn.

Tô Bắc Thiệu lo lắng ngẩng nhìn tấm thép rồi lại cúi đầu nhìn Mộc Như Lam, mái tóc đỏ ướt đầm mồ hôi, trái tim hần thềm thup từng nhịp khản trương, miệng liên tục bảo, “Nhanh lên nhanh lên nhanh lên...”

So với Tô Bắc Thiệu, Mộc Như Lam với đầy đủ đặc trưng của một thái nhân cách hành động nhanh hơn rất nhiều, cô chăm chú quan sát mục tiêu, một giọt mồ hôi cũng không đổ, nhịp tim chẳng những không tăng lên mà còn giảm bớt, thoát bình tĩnh vô cùng, như thể trên đầu cô không hề có tấm thép nào chực ép họ thành hai cái bánh thịt.

Đến khi Mộc Như Lam đã cắt xong dây ở một chân và chuyển sang chân kia thì tấm thép chỉ còn cách giới hạn thoát ra chưa đầy 10cm.

Dao quá nhỏ, đai siết quá cứng, tay cầm dao của Mộc Như Lam bị cạnh thép tự giá cắt phải, tí tách, máu xuôi theo mặt dây chuyền màu bạc chảy về phía lưỡi dao, màu đỏ ấy khiến Tô Bắc Thiệu nhìn xuống mà run, “Này...”

Mộc Như Lam làm như không nghe thấy gì, tay dùng sức động dao, vẫn không đổ giọt mồ hôi nào, thậm chí cả thân nhiệt cũng không hề tăng lên.

Tấm thép còn cách điểm giới hạn 3cm.

Tô Bắc Thiệu cúi đầu, thấy dây đai vẫn còn một nửa chưa đứt, hần kệt hết, “Cậu chạy đi! Nhanh lên!” Vật cố định đầu gối vẫn chưa được gỡ ra nên hần chỉ có thể khom lưng chứ không khụy xuống được, hần không nhìn tới khuôn mặt của Mộc Như Lam, chỉ có thể thấy một mái tóc đen xõa dài chạm đất...

Tấm thép hạ xuống 1cm...

Dây đai còn hơn một phần ba chưa đứt.

Máu từ tay Mộc Như Lam chảy đỏ cả lưỡi dao, trên mặt đất nở một đóa hoa đỏ.

“Cậu chạy đi mà...” Tô Bắc Thiệu nóng ruột muốn chết, cô gái này làm sao thế? Hần với cô không quen không biết! Vì sao cô lại làm tới mức này vì hần?

Tấm thép lại hạ xuống 1cm...

Tô Bắc Thiệu đỏ mặt, không tả nổi cảm giác trong lòng, nếu mục đích của cô xuất phát từ thân thể của hần thì cũng không thể nào dốc tâm tới mức này được, đây là chuyện sống chết! Chẳng lẽ chỉ là vì muốn cứu hần thôi sao? Vì cứu hần mà không quan tâm đến sống chết... Bọn họ hoàn toàn xa lạ, hần thậm chí còn không cô là ai...

Tấm thép lại hạ xuống 1cm

Mộc Như Lam cắt đứt dây đai.

Không còn thời gian xử lý chiếc đai trên đầu gối hần, cô vội vàng chui qua khe hở còn sót lại, không gian chật chội mà vách hố lại cao, muốn leo ra quả thật hết sức khó khăn, phải cố lắm mới thành công.

Trong khi Tô Bắc Thiệu còn đang giãy giụa thì thân hình mảnh khảnh của Mộc Như Lam đã chui hết ra ngoài, cô quay lại túm tai Tô Bắc Thiệu lôi đầu hần lên đồng thời kéo vai áo giúp hần chen qua khe hở.

“Ôi trời! Cô có phải con gái không đấy? Không nhẹ tay một chút được à!” Tô Bắc Thiệu thấy da đầu đau buốt, sau vụ này mà tóc của hần bị bứt hết thì hần nhất định sẽ trở mặt! Có là ân nhân cứu mạng cũng trở mặt tuốt!

“Tại đầu cậu to quá.” Mộc Như Lam vẫn bình tĩnh như cũ. Đầu qua được rồi, đến phần thân thì dễ hơn rất nhiều, thân có cơ bắp co giãn nên vẫn chịu được một lực ép nhất định, không đến nỗi yếu ớt như đầu.

Lúc Mộc Như Lam kéo hết người Tô Bắc Thiệu ra, hần phải hất giày đi thì mới thoát hần.

“Hộc... Hộc...” Tô Bắc Thiệu nằm ngửa ra thở hồng hộc, cả người nhể nhại mồ hôi, nằm được một lát, hần quay đầu nhìn sang Mộc Như Lam. Lúc này cô đang ngồi cúi đầu tự băng bó vết thương, mái tóc đen óng như một bức màn ngăn đi tầm mắt Tô Bắc Thiệu. Hần duỗi thẳng hai chân đoạn lặn một vòng đến trước mặt Mộc Như Lam, nhìn từ dưới lên.

Mộc Như Lam nâng mắt nhìn hấn một cái rồi lại tập trung vào bàn tay của mình.

Tô Bắc Thiệu chưa bao giờ nhìn rõ được khuôn mặt cô, hiện tại vẫn thế, chiếc khăn quàng màu đỏ đã che mắt một nửa diện mạo, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt mà thôi. Cô chớp chớp hàng mi, tựa như một chiếc lông vũ phát phơ chạm mặt nước, không nặng nề mạnh bạo mà vẫn rung động bao gồm sống.

Tô Bắc Thiệu thoáng giật mình. Không đợi hấn kịp nảy sinh cảm xúc khác, Mộc Như Lam đứng dậy cất giọng êm tai, “Mau rời khỏi đây thôi, nếu tới nay lũ người xấu trở về thì nguy to.” Dứt lời đi ngay ra ngoài.

Tô Bắc Thiệu ngồi dậy dợm đứng lên nhưng lại phát hiện đầu gối mình vẫn còn bị trói, hấn tá hỏa gọi, “Này!”

Giấy trước Mộc Như Lam và Tô Bắc Thiệu vừa rời khỏi nhà xưởng thì giấy sau lũ tội phạm đã xô một vài nữ sinh bao gồm Tang Hạm Nhi vào trong. Thấy khắp nơi toàn máu và xác chết đứt lìa, sau vài phút hoảng sợ, chúng nhận định đây trò quỷ của đám Mộc Như Lam Tô Bắc Thiệu nên liền giận dữ lùng sục khắp núi hòng bắt hết bọn họ lại.

Tang Hạm Nhi và vài cô gái khác đã bị tóm vì chạy xuống chân núi, Tang Hạm Nhi vừa bị kéo đi vừa hét lên, “Các cậu ra đây đi, các cậu không ra họ sẽ đánh chết mình mất hu hu... Mau ra đây đi, mình không muốn chết...”

Mày chết luôn đi!

Tô Bắc Thiệu phần nộ nghĩ vậy, hiện hấn đang mượn bóng đêm mà trốn sau một bụi cây gần đó. Hấn không dám nhúc nhích, sợ vô tình gây ra tiếng động gì. So với một Tô Bắc Thiệu căng thẳng, Mộc Như Lam có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, như thể cô không hề biết đến cái gọi là sợ hãi.

Ánh đèn pin đảo qua lùm cây bên này làm Tô Bắc Thiệu thót tim, bất giác lùi về sau một bước, may là Mộc Như Lam kịp đề tay sau lưng hấn nên cả hai mới không bị lộ tẩy.

Đám người càng lúc càng đi xa, tiếng hét ích kỉ của Tang Hạm Nhi vẫn vang lên không ngừng, có điều sẽ chẳng ai nguyện liều mình vì một kẻ ích kỷ như cô ta.

Một hồi lâu sau, Tô Bắc Thiệu mới lúng túng hỏi, “Này, lúc này... Sao cô không muốn sống mà lại đi cứu tôi?” Chẳng lẽ cô gái này thâm mến hấn? Yêu hấn từ cái nhìn đầu tiên?

Mộc Như Lam không trả lời, cô tựa vào thân một cây đại thụ, nhẹ nhàng nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Tại sao lại cứu hấn? Cô vốn không phải người tốt lành, ngoài cá tính quật cường của hấn ra thì dĩ nhiên là vì thân phận và địa vị của hấn. Tô gia Tô Bắc Thiệu, một trong số những tên đầu lĩnh ở học viện Mộ Hoa, mua chuộc được hấn, cuộc sống tại Mộ Hoa sẽ dễ dàng hơn.

“Này!” Thấy Mộc Như Lam phớt lờ mình, Tô Bắc Thiệu mất hứng lại gần, phát hiện đối phương đã nhắm mắt ngủ, hấn lẩm bẩm, “Cái người này, ở đây mà cũng ngủ được, tình huống thế này mà vẫn còn tâm trạng đi ngủ...” Đoạn, hấn không lên tiếng làm phiền cô nữa, thay vào đó tập trung đề ý xung quanh.

Không biết đã qua bao lâu, không biết còn ai bị bắt nữa không, chỉ biết khi Mộc Như Lam thức giấc thì trời đã hừng sáng, có tiếng cánh quạt trực thăng ồn ào. Tô Bắc Thiệu không còn ở bên cạnh.

Cô ngáp một cái đáng yêu rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Trong màn sương mờ ảo, một bóng dáng cao cao lạnh lùng chậm rãi đi tới.

=====

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: V63.3: Quay lại (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Như thể tìm thấy tiên cảnh, hấn băng qua lùm cây đâm sương để rồi nhìn thấy cô gái ngủ thiếp nơi gốc cây, dưới ánh nắng sớm mai tinh khiết, hương hoa đậm cùng tiếng chim ca, thời gian như dừng chân lưu luyến.

Hôm qua Mặc Khiêm Nhân đã gọi điện cho Mộc Như Lam, trả lời hấn là một giọng đàn ông xa lạ tục tằn, có vẻ gã ta chỉ vô ý nhận điện thoại nên đã cúp máy ngay lập tức. Sau đó Mặc gia gọi điện tới, nói rằng Mộc Như Lam xuống máy bay chưa được bao lâu thì đã mất tích, khi ấy Mặc Khiêm Nhân mới chỉ vừa tới thành phố F.

Hắn lại lên máy bay, ngồi ba tiếng trở về thủ đô.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, nắm tay siết chặt lặng lẽ thả lỏng, tâm trạng khẩn trương dần trầm tĩnh lại. Tuy rằng trong ngực giam của hắn đều là những phần tử khủng bố siêu nguy hiểm nhưng theo ghi nhận trên toàn thế giới, nữ biến thái không mạnh bằng 10% nam biến thái. Trên các phương diện mà đặc biệt là thể lực, nữ luôn yếu hơn nam. Hắn không nhớ Mộc Như Lam mạnh đến đâu mà chỉ khắc sâu sự yếu ớt của cô. Trên con đường tập nập xe cộ, cô gái yếu đuối và đơn độc chống mình tự đứng dậy, mỗi lần nhớ lại hình ảnh này, tim hắn đau như bị kim đâm vào.

Hắn đi đến trước mặt Mộc Như Lam đoan quý một gối xuống đất, hương bạc hà mát lạnh thoáng chốc bọc lấy cô. Như cảm ứng được điều gì đó, Mộc Như Lam không cần mở mắt mà người cũng tự động hướng vào lòng Mặc Khiêm Nhân, dụi dụi ngực hắn, ngủ say sưa.

Mặc Khiêm Nhân cảm thấy trái tim như tan thành nước, hắn ôm đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi bế cô lên, xoay người rời đi.

Lát sau, Tô Bắc Thiệu chạy nhanh về, “Này, chúng ta được cứu—” Nụ cười vui sướng cứng đờ đi, hắn kinh hoàng nhìn trái nhìn phải, cô ấy đâu rồi?!

Để bắt tội phạm, cảnh sát chia làm hai đội, một đội trực thăng bay tới đỉnh núi, một đội xe vây dưới chân núi. Các nam sinh chạy lên đỉnh núi theo hướng dẫn của Mộc Như Lam đều được giải cứu, những cô gái thông minh không chạy xuống chân núi cũng sống sót thành công, chỉ có Tang Hạm Nhi cùng một vài cô gái bị tội phạm bắt làm con tin, hiện đang ở trong một cái động giữa sườn núi chờ đàm phán với cảnh sát.

Như mọi tên tội phạm khác, bọn chúng đòi tiền và phương tiện chạy trốn, phía cảnh sát còn chưa nói gì thì Tang Hạm Nhi đã hét toáng lên đồng ý. Dưới chân núi, các phụ huynh chạy tới đón con không khỏi nhìn về phía Tang Tranh đang sầm mặt, trước giờ chưa thấy con tin nào nhát gan như vậy, đã thế người này còn là tiểu thư của một đại gia tộc, thật mất mặt quá.

Xe cảnh sát dưới chân núi lui về sau 50m, trong lúc mang con tin xuống dưới, bọn tội phạm vừa vặn gặp phải Mặc Khiêm Nhân, hai bên cách nhau chỉ khoảng 35m.

Những người đứng cách đó không xa thấy vậy thì phát hoảng, tình huống gì thế này?! Mặc Vô Ngân nhìn qua ống nhòm, nhìn thấy người mà Mặc Khiêm Nhân đang ôm trong lòng, cô nhất thời há hốc mồm, vui mừng không nói nên lời.

Bọn tội phạm cũng kinh ngạc không kém, tên đàn ông này ở đâu ra thế?!

Mặc Khiêm Nhân thờ ơ liếc qua đám người cách mình hơn 30m rồi lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, tiếp tục bước về phía cảnh sát.

Bọn tội phạm không hề có ý định nổ súng làm gì Mặc Khiêm Nhân, chúng đang muốn chạy trốn mà còn giết thêm người thì khác nào tự tìm đường chết? Chỉ có mấy thằng ngu mới đi phức tạp hóa mọi chuyện.

Thế nhưng khi Tang Hạm Nhi phát hiện chiếc khăn quàng màu đỏ lộ ra từ cánh tay Mặc Khiêm Nhân, cô ta liền kích động nói với lũ bắt cóc, “Các người bắt nó đi! Con nhỏ tên đàn ông kia ôm quan trọng hơn tụi tôi nhiều! So với tụi tôi, nó có giá trị gấp trăm ngàn lần! Thật đó!”

Đám tội phạm đã sớm hiểu độ ngu si ích kỷ của đứa con gái này rồi, trong lòng khinh bỉ vô cùng nhưng cũng không để tâm lắm, bây giờ nghe cô ta nói vậy, bọn họ hồ nghi, “Con bé đó là ai?”

Tang Hạm Nhi nào biết đó là ai, chỉ là cô ta ghét cái khí chất giống Mộc Như Lam thôi, bị hỏi vậy, cô ta chột dạ ấp úng mấy câu, đương lúc đám tội phạm nghĩ Tang Hạm Nhi giờ trò lừa bịp, cô ta vội nói, “Nó là Mộc Như Lam! Các người có biết Mộc Như Lam là ai không? Là nữ trạng nguyên đứng đầu cả nước liên tục mười một năm! Đại tiểu thư Kha gia! Tương lai là viên chức cấp cao của chính phủ! Rất lợi hại! Có giá trị hơn chúng tôi nhiều!”

Cái tên Mộc Như Lam thì chúng đã từng nghe thấy, nghe bảo sắp tới thủ đô, chẳng lẽ khéo vậy sao?

Tang Hạm Nhi thấy chúng tỏ vẻ nghi ngờ thì lập tức sốt ruột giờ tay, “Tôi thề! Nó thật sự quan trọng hơn tụi tôi, các người nhìn tên đàn ông kia đi, trông không tầm thường chút nào!”

Bọn tội phạm nhìn nhau, đổi một con tin quan trọng đương nhiên là tốt hơn dẫn theo nhiều gánh nặng, vì thế tên cầm đầu gọi điện cho cảnh sát, yêu cầu đổi Mộc Như Lam trên tay Mặc Khiêm Nhân với năm con tin, một đổi năm, nghĩ thế nào cũng thấy hời.

Nhưng mà...

Người phụ trách nhận điện thoại khó xử nhìn Mặc Khiêm Nhân bước tới như một vị vua. Mẹ nó! Ai dám mở miệng bảo Mặc Khiêm Nhân đem Mộc Như Lam đi trao đổi con tin cơ chứ! Hơn nữa, tầm quan trọng Mộc Như Lam vượt xa năm cô gái kia! Cấp trên thậm chí còn chuẩn bị sẵn địa vị và giá trị của Mộc Như Lam trong nội bộ chính phủ rồi!

Đám tội phạm thấy phía cảnh sát chần chừ không đồng ý thì biết ngay là Tang Hạm Nhi nói đúng, cô gái kia thật sự lợi hại hơn năm nữ sinh này, vì vậy chúng càng kiên quyết muốn đổi con tin. Chúng không phải lũ ngu, dù cảnh sát có thật sự đưa xe và tiền thì sau cùng thế nào cũng truy đuổi, bọn chúng khó mà thoát được với gánh nặng năm đứa con gái. Nếu Mộc Như Lam đủ quan trọng, có thể khiến cảnh sát dù có truy đuổi cũng không dám để lộ thì xác suất trốn thoát của chúng mới cao hơn một chút.

“Có đổi không?! Không đổi tao giết nó!” Họng súng chìa vào đầu Tang Hạm Nhi, dọa cô ta hoảng sợ khóc thét, không ngờ trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo.

“Đừng kích động!” Không khí bên cảnh sát cũng hết sức khẩn trương.

Người phụ trách thấy Mặc Khiêm Nhân ngày càng tới gần, trên trán túa đầy mồ hôi, tên chết bầm này, bộ muốn ngồi lên đầu thái tuế hay sao? Ai có máu mặt ở thủ đô mà chẳng biết, cái gọi là thái tử hoàng thành, đặt trước mặt Mặc Khiêm Nhân thì chỉ là rơm thoi! Cấp trên lúc nào cũng khao khát muốn Mặc Khiêm Nhân từ Mỹ về Trung Quốc kia kia!

Mặc Khiêm Nhân tiến vào khu vực cảnh sát, mọi người len lén nhìn Mặc Khiêm Nhân, chiêm ngưỡng nhà tâm lý học tội phạm quốc tế mà chính phủ dùng cách nào cũng không dụ dỗ được, sau đó lại nhìn sang đám tội phạm đang đông dặc đòi đòi MỘC NHƯ LAM, chẳng hiểu sao, họ bỗng có cảm giác những kẻ đó đang tự chuốc lấy bi kịch

Mặc Vô Ngân lập tức thả ông nhòm xuống rồi chạy vội tới chỗ Mặc Khiêm Nhân, phấn khích lắm lắm, “Chị dâu chị dâu chị dâu chị dâu...”

Nếu là dĩ vãng thì nhất định Mặc Khiêm Nhân sẽ bảo cô dài dòng, có điều cách xưng hô này nghe không tệ, thôi cứ tùy cô vậy.

“Anh, bọn bắt cóc đòi đổi năm nữ sinh lấy chị dâu.” Mặc Vô Ngân nhìn Mặc Khiêm Nhân đặt MỘC NHƯ LAM lên ghế sau xe, ánh mắt vẫn chưa hết kinh ngạc. Thấy tận mắt cảm giác khác hẳn nghe đồn, tận mắt chứng kiến ông anh lạnh lùng bị bệnh sạch sẽ độc mồm độc miệng nhà mình dịu dàng với một cô gái như vậy, cô... bàng hoàng không biết để đâu cho hết.

Khỏe môi Mặc Khiêm Nhân hơi nhếch lên một chút rồi lạnh nhạt trở lại.

Mặc Vô Ngân khiếp sợ, cô vừa thấy anh cô cười lạnh?! Anh cười lạnh thật sao?! Bà mẹ nội ơi! Quân tử phần nọ vì hồng nhan rồi! Cầu nguyện cho bọn bắt cóc và con nhỏ đàn độn kia đừng chết quá thảm, Amen.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: V63.4: Quay lại (4)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Giấc ngủ của MỘC NHƯ LAM luôn rất sâu chứ hiếm khi nào chấp chờn. Từ sau lần ở chung phòng với Mặc Khiêm Nhân, đồng hồ sinh học của cô ngày càng trở nải, cộng thêm chuyện mất sức vì phải vất vả chạy trốn, cô ngủ nhiều hơn mọi khi đến mấy tiếng đồng hồ.

Hương bạc hà thanh mát ôm lấy cô, MỘC NHƯ LAM mở mắt, bình tĩnh nhìn không trung vài giây rồi mới từ từ tỉnh hẳn. Dưới thân là một chiếc giường lớn mềm mại màu đen, vách tường bốn phía sơn màu trắng, còn lại sô pha, tủ áo... đều là màu đen, dưới bàn tay của nhà thiết kế, căn phòng trông đơn giản nhưng không hề tẻ nhạt, giống hệt như người đàn ông kia – trời sinh chỉ hai màu trắng đen nhưng không bao giờ tỏ ra đơn điệu.

Áo khoác và khăn quàng cổ của cô đã được cởi ra và xếp gọn bên cạnh, cô cầm lên mặc vào rồi xỏ giày thong thả đi ra ngoài.

Bóng cô hắt lên mặt sàn bóng loáng bằng đá cẩm thạch đỏ in hoa văn, trên trần ốp đèn led tròn, tiếng bước chân khẽ vang, cô chậm rãi đi tới cầu thang.

Không tĩnh lặng như tầng trên, đại sảnh phía dưới náo nhiệt vô cùng, có rất nhiều phụ nữ đang cùng nhau nói chuyện phiếm, tất cả đều là người MỘC NHƯ LAM không quen. Đứng ở đầu cầu thang, cô nhìn quanh quất tìm người đàn ông nọ mà không biết rằng hình ảnh gã con tim mẹ này đã lọt hết vào mắt nhóm phụ nữ kia, ai nấy đều cười trừ ghẹo và tỏ vẻ kinh diêm.

Đây chính là cô non mà Khiêm Nhân nhà họ cần được đấy sao? Chao ôi, chọn chuẩn quá!

“Lam Lam.” Một giọng nói đàn ông chợt vang lên sau lưng.

MỘC NHƯ LAM quay lại, nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân, cô nở một nụ cười nhu hòa rồi vươn tay về phía hắn, “Khiêm Nhân.”

“Đói không?” Mặc Khiêm Nhân nắm tay dẫn cô xuống.

“Đói.” Từ chiều quá đến giờ chưa ăn gì, quả thật đói sôi cả bụng rồi.

“Anh bảo người ta nấu cho em ăn.”

“Khiêm Nhân nấu cho em đi.” MỘC NHƯ LAM lắc lắc tay hắn, híp mắt cười làm nũng.

Mặc Khiêm Nhân lặng đi vài giây, “Anh chưa nấu ăn bao giờ, có lẽ sẽ không ngon.”

“Không sao hết, em muốn đồ ăn do Khiêm Nhân làm cơ, được không?” Mộc Như Lam nhìn hắn, nắm tay hắn, toàn tâm toàn ý lệ thuộc vào hắn.

Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ đồ lỗi tai, đôi mắt lạnh nhạt bỗng chốc dịu dàng đến động lòng người, “... Ừ.”

Nhóm bà tám ở dưới nhìn mà ngây ngẩn, tim đồ bắn ra lia lịa, khó tin, thật khó tin hết sức, đây là Mặc Khiêm Nhân thật đấy à? Có thật tên nhóc luôn kiêu ngạo thờ ơ độc miệng vì IQ quá cao mọi khi chính là cậu chàng đáng yêu này không?!

Phải công nhận, trên đời này đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Nếu Mặc Vô Ngân cũng bắt chước Mộc Như Lam làm nũng với Mặc Khiêm Nhân nấu cho cô ăn thì chắc chắn hắn sẽ ném cho cô một cái nhìn đầy ghét bỏ, thậm chí cả tay cũng không thêm cầm...

Mẹ Mặc không khỏi xót xa, ôi, con bà còn chưa bao giờ nấu cho bà ăn đây này, quả nhiên là chiều vợ hơn mẹ! Thế nhưng sau đó bà vui lên ngay, đây chính là con dâu của bà, vừa thông minh lại vừa xinh đẹp, mới gặp lần đầu là đã thấy thích rồi!

Mặc Khiêm Nhân vừa vào bếp thì Mộc Như Lam lập tức bị mấy bà thím vây chặt kín, một loạt những câu hỏi từ ngạc nhiên tò mò đến ranh mãnh bi ối thì nhau tấn công cô, đến nỗi cô bắt đầu hoa mắt không ứng phó nổi.

Tại căn biệt thự mà Kha Xương Hoàng chuẩn bị cho Mộc Như Lam, sau một đêm cô đơn đợi chờ, đồng chí quản gia bi thương gọi điện báo cáo Kha Xương Hoàng: Tiểu thư vừa tới thủ đô đã bị người Mặc gia bắt cóc!

++++

Trong căn biệt thự hoa lệ, thiếu niên trên ghế vua đỏ sạm viền vàng cúi đầu đọc tài liệu trên đùi, mày hơi cau lại.

Mặc Khiêm Nhân... Con riêng của một gia tộc suy tàn, thầy giáo tốt nghiệp đại học sư phạm... Tư liệu bình thường, thân thể bình thường, gia cảnh bình thường... Hoàn toàn không ăn nhập với khí chất riêng biệt bất thường toát ra từ hắn.

“Tra bao nhiêu lần cũng chỉ có vậy thôi.” Lễ Thân đứng dưới nhún vai ra chiều bất đắc dĩ, trong tình cảnh này, vị Mặc tiên sinh kia một là thật sự tầm thường, hai là cực kỳ không tầm thường, thuộc thể giới mà tạm thời họ không thể đụng đến.

Bọn họ nắm trong tay thành phố K nhưng thủ đô lại là đất ngoạ hổ tàng long, đến cả Âm Long cũng không dám tùy tiện gây chuyện ở đó chứ nói gì đến đám ma mới như họ? Vì thế mặc dù đã biết tin Mộc Như Lam bị Mặc Khiêm Nhân mang đi, bọn họ vẫn không biết tình huống cụ thể là thế nào cả.

Mặc Khiêm Nhân, một tên thầy giáo vốn không thuộc học viện Lưu Tư Lan bỗng đột nhiên xuất hiện ở thủ đô, đã thế còn có vẻ cực kỳ thân mật với Mộc Như Lam, quả thật không thể nào làm ngơ.

Thiếu niên đẹp tựa tinh tinh vuốt nhẹ ngón cái lên mặt giấy trắng, mắt đảo cơ hồ không tập trung vào bất kì thứ gì, “Bên Thư Mẫn xử lý thế nào rồi?”

Lễ Thân nhún vai vô tư, “Tính cô ta cứng quá, không chịu ký.”

“Ha...” Đoạn Nghiêu cười, “Vậy thì cứ làm cho nó không cứng nổi nữa.”

“Này này, lão đại, hội trưởng đại nhân bảo cô ấy sẽ tức giận.” Lễ Thân vội nói.

“Tôi cũng sẽ tức giận.” Nụ cười Đoạn Nghiêu cười sâu hơn một ít, nguy hiểm đến độ Lễ Thân phải ngậm miệng không dám nói gì thêm. Ai dám chọc vào tên ác ma vô tình này cơ chứ, bộ muốn chết à?

“Khi nào Bùi Dương mới về?” Lễ Thân lại hỏi, đã vào học rồi mà Lưu Bùi Dương vẫn chưa có dấu hiệu trở về, rốt cuộc Đoạn Nghiêu muốn Lưu Bùi Dương đến Hồng Kông làm gì đây, bọn họ hoàn toàn không biết.

“Khi mà cậu ta đã trở thành thanh kiếm đâm vào trái tim kia.” Đoạn Nghiêu ma sát chiếc nhẫn trên ngón trỏ, trong mắt xẹt qua chút lạnh lẽo.

++++

Hoàn toàn không biết mình đã bị Đoạn Nghiêu bán, Lưu Bùi Dương lúc này đang đứng sau cánh cửa khóa chặt. Đã sắp lên thuyền về thành phố K đến nơi rồi mà vẫn bị xách về như xách một con gà, Lưu Bùi Dương hắn thật muốn chửi thề.

“Đoạn Tiểu Ngọc khôn kiếp, tôi đối gần chết rồi, đưa cơm đi...” Lưu Bùi Dương cụng đầu vào cửa, mệnh thù thảo.

“Cầu xin tôi đi.” Bên kia cánh cửa, Đoạn Ngọc ngồi trên sofa nói từ tốn.

“Còn khuya!” Từ bé tới lớn hắn chưa bao giờ phải cầu xin ai, thế mà tên này dám bảo hắn cầu xin y chỉ vì một chén cơm? Nằm mơ đi!

Tiểu hồ ly cứng móng quá nhỉ. Đoạn Ngọc trầm nghĩ, vắt chân tiếp tục ngồi đọc sách, y muốn xem hắn có thể đối chọi với y đến mức nào.

++++

Bóng tối phủ xuống, có tiếng ai đó thở hồng hộc, lộp cộp bước đi giữa màn đêm

Bạch Tố Tinh nắm chặt cái chìa khóa hắc ốc mà mình vừa tìm ra trong một đôi giày cũ, rút cuộc cô ta cũng kiếm được một chỗ để trốn, mặc dù ở đó cô ta đã từng bị một phen khiếp đảm

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: V64.1: Tình địch (1)

Vì dịp tết vừa rồi Bạch Tố Tinh tỏ ra rất biết điều nên mẹ chủ cuối cùng cũng yên tâm mà bỏ đi hai tên đàn ông canh giữ. Hôm nay có một phụ nữ chanh chua đến đây âm ỉ vì phát hiện chồng mình chơi gái, cô ta nhân lúc hỗn loạn chạy ra ngoài, có điều chẳng mấy chốc đã bị phát hiện.

Chợ đêm lúc mở cửa náo nhiệt vô cùng, Bạch Tố Tinh lao đảo chạy giữa đám đông, phía sau có mấy người đang đuổi theo. Nhưng đừng quên Bạch Tố Tinh sở hữu một khuôn mặt rất dễ lừa bịp, cô ta vừa chạy vừa khóc la, “Cứu tôi với! Làm ơn cứu tôi với, bọn chúng muốn ép tôi bán mình, không cần làm gì nhiều, chỉ cần ngăn chúng lại giúp tôi thôi, mọi người tốt bụng làm ơn làm phúc, giúp tôi với!”

Lòng người ngày nay dễ thay đổi lắm, có vô số kẻ lợi dụng lòng tốt của mọi người để làm những chuyện tồi tệ hòng đạt được mục đích, thế nên trước khi ban phát lòng tốt, người ta thường cân nhắc rất kỹ, thậm chí chỉ bằng quan đứng nhìn. Bạch Tố Tinh hiểu rõ điều này nên đã lựa lời rất khéo ngay cả khi cô ta đang trong tình huống hoảng loạn. Không cần làm gì nhiều, đồng người thế này, bọn họ chỉ cần tiến lên vài bước là đã có thể ngăn cản lũ ác ôn đang đuổi theo cô ta rồi. Lại nói thêm, tại chợ đêm có khá nhiều chàng trai trẻ tuổi nhân, mà trai trẻ thì luôn thích làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Đám đông nhốn nháo tiến lên ngăn chúng lại, một chiếc mô tô vọt đến trước mặt Bạch Tố Tinh, “Lên mau!” (MDL: Huhu anh giai nào tốt bụng thế, ước gì anh có nhiều đất diễn hơn)

Bạch Tố Tinh cảm động đến trào nước mắt, cô ta leo lên mô tô chạy vụt khỏi đó, mẹ chủ phía sau đứng ngẩn ngơ nhìn, con điếm chết tiệt!

Theo chỉ dẫn của Bạch Tố Tinh, chàng trai tốt bụng lái mô tô đưa cô ta một ngã tư gần khu biệt thự Thanh Hòa. Trong bóng đêm, Bạch Tố Tinh cúi đầu cảm ơn anh ta rồi rít và được cho thêm hai trăm đồng. Chàng trai nọ không hề thấy mặt cô ta. Nhìn ánh đèn hậu biến mất khỏi tầm mắt, Bạch Tố Tinh nắm chặt số tiền trong tay, biểu cảm đáng thương trên mặt rút sạch đi, chỉ còn lại nỗi hận thù và sự sáng khoái khi sắp được trả thù!

Cô ta đã trốn được rồi thì đừng hòng bắt cô ta lại, cô ta tuyệt đối sẽ không dễ mình khốn khổ như vậy nữa! Mộc Chấn Dương! Kha Uyển Tinh! Mộc Như Lam! Cô ta sẽ không bỏ qua bất kì ai! Đặc biệt là Mộc Như Lam, cô ta nhất định phải khiến nó nếm trải nỗi khuaát nhục mà cô ta đã phải chịu đựng! Kỳ hạn nửa năm mà anh trai giao cho sắp hết rồi, tới lúc đấy, cho dù không còn cô ta nữa thì Mộc Như Lam cũng sẽ không thể nào sống yên ổn!

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là cô ta đã thất bại, anh trai sẽ nổi giận mất, vì vậy tốt hơn hết phải nghĩ cách cứu vãn trước khi đến kỳ hạn, ít nhất phải làm anh trai cảm thấy cô ta vẫn hữu dụng, không phụ sự tin tưởng của hắn!

Một con gió ủa đến, Bạch Tố Tinh mặc mòng lạnh run cả người, ôm mình đi về phía khu biệt thự, một tay nắm chặt chìa khóa hắc ốc. Cô ta phải tắm rửa, ăn một bữa đảng hoàng, sau đó phân tích xem hai tháng nay đã xảy ra chuyện gì. Vì sao không dung cô ta lại dính vào án giết người? Kẻ gọi điện thoại bảo cô ta chạy trốn là ai? Hiện tại cô ta đã trở thành một ngôi sao bỏ trốn, liệu TMT có còn giúp cô ta không?

Cô ta muốn đưa mọi thứ trở lại đúng quỹ đạo ban đầu, giúp anh trai cướp lấy tài sản Kha gia, sau đó trở thành công chúa dưới một người trên vạn người! Cô ta muốn trở nên vĩ đại hơn cả Mộc Như Lam!

Bạch Tố Tinh bùng bùng đã tâm, kết hợp với sự khao khát và cố chấp không gì sánh kịp, chúng trở thành món vũ khí giúp cô ta đứng dậy trong bất kì hoàn cảnh nào. Và vì sao cô ta lại có dã tâm và khao khát mạnh đến thế? Cái này đương nhiên là liên quan đến tên anh trai kia.

Một tên đàn ông giữ vững mọi hy vọng của cô ta.

Khu biệt thự Thanh Hòa.

Bác Bao ngồi trong phòng an ninh nhắm chút rượu làm ấm người. Vừa qua đa phần những hộ gia đình trong khu biệt thự đều về quê ăn tết, bây giờ vẫn còn vài nhà chưa quay lại. Công việc của bác Bao tuy thoải mái nhưng khá là tẻ nhạt, trước đây Mộc Như Lam hay tới hắc ốc thì ông còn có người để nói chuyện. Nghĩ đến tâm trạng vui vẻ của cô khi trú tại đây, ông đã tuân tra thêm hai vòng, mong tạo cho cô một nơi dừng chân an toàn nhất. Bây giờ chán quá, ông uống rượu đến thiếp đi.

Bạch Tố Tinh đứng quan sát từ khúc quanh con đường nhỏ dẫn vào khu biệt, run rẩy ôm mình chờ bác Bao đi ngủ để lên tiến vào.

Khu nghỉ dưỡng nằm ngay sau lưng cô ta, cách một con đường lớn. Hệt như vụ giết người làm Mộc gia sụp đổ đạo trước, giá trị khu nghỉ dưỡng tụt dốc không phanh sau vụ án xác chết trong tường xi măng, tệ hơn nữa là không ai muốn vào ở. Kim gia bị Lam gia thu mua, nơi này bị phong tỏa tạm thời chờ lần quy hoạch tiếp theo. Thế nhưng mọi người nào biết, tên tội phạm biến thái vẫn luôn cựa kề bên cạnh bọn họ.

Nàng thiên sứ khoác tấm áo thánh thiện, mang trên lưng đôi cánh đen nhuộm máu...

++++

Thủ đô.

Đây là một túp hạp viện rất rộng, bên trong trồng vài cây mai cây tùng, không hề có bóng dáng các loại hoa cỏ yếu ớt cần chăm sóc đều đặn, cũng giống như những con người sinh hoạt tại đây.

Mặc gia là gia tộc chuyên về khoa học kỹ thuật, đã cống hiến cho đất nước ngay từ trước khi hòa bình được lập lại. Mục tiêu nghiên cứu là vũ khí khoa học có lực sát thương lớn. Mỗi thế hệ đều tồn tại một cá nhân xuất sắc có thể kế thừa và kéo dài sự nghiệp huy hoàng của gia tộc. Đây là cái nôi sinh ra những nhân tài khoa học kỹ thuật trụ cột quốc gia, tư liệu về mỗi người đều vào loại bí mật hàng đầu quốc gia.

Mà nhóm người gia sống cùng Mặc gia tại túp hạp viện cũng là những người còn sống có công với cách mạng, con cháu có đưa vào quân đội và cũng có đưa làm kinh doanh. Dù thế nào đi nữa, bọn họ vẫn có địa vị rất lớn trong quân. Sống cùng thời với Mặc lão gia, bọn họ xem nhau như anh em vào sinh ra tử ngay từ những tháng năm trẻ tuổi.

Mộc Như Lam rất thích trẻ con, đối xử với người già cũng rất tốt, tình cảm chân thành của cô tự làm nhóm người gia ranh ma quý mến nên họ thích nghe chuyện về cô khi cô không có mặt, bây giờ nhìn thấy người thật, họ cảm thấy cô còn hoàn hảo hơn cả tưởng tượng, hận không thể cướp về làm con dâu.

Mặc lão gia – gia chủ hiện tại của Mặc gia tên là Mặc Nhân Sơ, tên người Mặc gia nhân được đặt rất đặc sắc và có nguyên nhân, hơn nữa tên con trai hầu như đều qua sửa đổi. Hồi trẻ Mặc Nhân Sơ là một tên phá gia chi tử không chuyện ác nào không làm, giáo dục bao nhiêu lần cũng thất bại, vì thế cha lão đã sửa tên cho lão, ngụ ý nhân chi sơ tính bản thiện, hy vọng lão sớm quay đầu, thân kỷ ở chỗ cách nào dần dần có hiệu quả, Mặc Nhân Sơ chẳng những không trở thành ác bá mà còn trở thành rường cột nước nhà, vì thế con cháu Mặc gia có lệ đổi tên, Mặc Khiêm Nhân cũng là một trong số đó.

Trong viện thơm phức mùi đồ ăn, tiếng cười đầy ắp, Mộc Như Lam ngồi cùng mấy người già, nghe bọn họ kể chuyện vui buồn thời chiến. Cô không thấy chán mà lại thấy thú vị cực kỳ, ngẫu nhiên nói một hai câu làm mấy người già cười vui vẻ. Cháu trai cháu gái của họ cũng trạc tuổi Mộc Như Lam nhưng mới nghe họ mở miệng “hồi xưa” là đã chạy té khỏi như bom dội đến nơi, hoặc là vội vàng bỏ đi chơi với đám bạn, làm gì có chuyện ngồi nghe mấy ông già tịt hậu này kể chuyện chứ, đúng là muốn không quý cô cũng không được.

Mặc Nhân Sơ vẫn nóng tính như thời còn trẻ, thấy mấy lão già cứ chốc chốc lại cháu trai nhà mình thế này thế nọ, lão biết ngay là bọn họ có ý xấu, bèn giận dữ quát lên, “Biến biến biến, một đám tro trên! Làm trò, cháu dâu là của ta! Các ông thích thì tự đi mà tìm! Còn nói lung tung nữa, có tin lão đây cho nổ nhà các ông không?!” Mặc gia cái gì cũng nhiều nhưng nhiều nhất là vũ khí, vũ khí đầy một kho! Tuy rằng phần lớn đã là hàng phế thải.

Mặc lão nhân có thói quen thu thập vũ khí do nhà mình nghiên cứu phát triển, coi như là một cách kỷ niệm và một niềm vinh dự trọng đại hơn cả huân chương, tất cả được đặt trong một căn hầm đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: V64.2: Tình địch (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

“Ông mới trơ trẽn ấy ông Mặc, Lam Lam có phải của riêng nhà các ông đâu, đúng là mặt càng già da càng dày! Hơn nữa, thời buổi này... chẳng phải đang phổ biến chuyện ‘chỉ cần vắn chưa đóng thuyền thì vẫn cướp được’ sao? Người ta kết hôn rồi cũng giành tuốt ấy chứ huống chi là nhà các ông, chưa đâu vào đâu cả.” Lão Tô cười híp mắt, lão càng nhìn càng thấy Mộc Như Lam với thằng cháu nghịch ngợm nhà lão đẹp đôi, mặc dù bây giờ mà đi giành bạn gái với Mặc Khiêm Nhân thì chẳng khác nào lao vào đường chết.

“Ừ, không sai không sai. Lam Lam à, có muốn đến nhà ông dùng bữa không? Cháu trai ông nấu ăn rất ngon. Tuy bộ đội đặc chủng hơi thô cứng nhưng chỉ cần uốn nắn một tí là sẽ dịu dàng chu đáo ngay, hết như ông vậy!” Lão Lương cầm một cái tách ngọc giả vờ uống nước.

“Hay là đến nhà ông này, mặc dù cháu trai ông chưa về nhưng cháu gái có nhà...”

“Khốn kiếp! Tôi liều mạng với các ông!” Nhịn hết nổi rồi, lão Mặc hét lớn một tiếng, dứt khoát vung tay ngồi huych xuống ghế đá, lập tức có người hầu đưa bàn cờ lên. Mặc Nhân Sơ hùng hổ, “Xem lão đây giết các ông không còn cả đũng quần!”

“Ha ha, tôi bảo đao chưa cũ, ông Mặc chắc chắn quá coi chừng lát nữa mất thể diện trước mặt Lam Lam đấy.” Lão Tô cười ha hả bảo.

“Lại đây!” Mặc Nhân Sơ tỏ vẻ “Tào lao, tôi thua thế quái nào được”, lão âm thầm đưa mắt về phía Mộc Như Lam, thấy cô đang nhìn họ cười hứng thú,

lão bèn hát đầu bảo lão Tô, “Lão Tô, để tôi đánh trước!” Dân chuyên khoa học kỹ thuật mà đi đánh cờ tướng thì sao chơi nổi lão tướng một thời cầm binh đánh giặc này?

Lão Tô tùm tùm gạt đầu, nghĩ bụng nhất định phải làm lão Mặc thua tan tác, ai bảo lão có một cô cháu dâu tốt đến thế? Ai bảo lão huênh hoang trước mặt họ? Chuyện giành giật chỉ là nói đùa thôi – vì quả thật khó có ai đủ tầm làm đối thủ Mặc Khiêm Nhân, chọc tức lão Mặc mới là chính.

Trong viện ồn ào vui vẻ.

Mặc Vô Ngân tựa vào bệ cửa sổ trông ra ngoài, nhìn giờ đồng hồ, cô kinh ngạc quay sang nói với Mặc Khiêm Nhân đang ngồi trên sô pha đọc tài liệu, “Anh hai, ba tiếng rồi! Chị dâu lợi hại quá đi! Chị ấy ngồi chung với mấy ông tướng dài dòng kia tận ba tiếng đồng hồ!” Thật kiên nhẫn đến nhường nào! Nếu là cô thì chưa tới nửa tiếng đã buồn ngủ rồi, xã hội hiện đại, làm gì có thiếu niên nào chịu bỏ qua thế giới muôn màu ngoài kia để ngồi nghe người già kể chuyện mấy chục năm trước cơ chứ. Chẳng trách bọn họ quý chị ấy như thế.

Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu nhìn em gái, thần sắc lạnh nhạt nhưng khóe môi thì hơi cong lên, “Phượng hoàng phải khác người phàm.”

Mặc Vô Ngân trúng tên ngay tức khắc, câu này sát thương thật khủng khiếp! Thân là người phàm, cô xin lỗi nhiều nha!

Mẹ Mặc lau tay ra khỏi nhà bếp, cười húng khởi, “Ăn cơm nào, con gọi Lam Lam và ông nội đi Khiêm Nhân. Vô Ngân lại đây giúp mẹ dọn đồ ăn.”

“Dạ.” Mặc Vô Ngân đứng dậy vào nhà bếp.

Mặc Khiêm Nhân thả quyển sách xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Lão Mặc và lão Tô đầu đá đỏ cả mặt, Mộc Như Lam cũng theo dõi rất nhiệt tình, thực ra cô không hiểu cờ tướng, chỉ là thấy phản ứng của họ thật thú vị thôi. Nhìn kia, lão Mặc đi sai nước cờ, nhất thời ảo não vỗ đùi, biết thế chẳng làm. Những cử chỉ đó không thể nào tìm thấy ở chốn giàu sang.

Đột nhiên, lỗ mũi Mộc Như Lam giật giật, quay đầu thấy Mặc Khiêm Nhân đi tới sau lưng mình, cô cong mắt mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp tựa hai vàng trắng khuyết. Sau đó cô vươn tay về phía hắn.

Mặc Khiêm Nhân bình thần nắm lấy, ánh mắt nhu hòa mà phức tạp.

Cô luôn vươn tay về phía hắn, tựa hồ rất thích đụng chạm hắn, với hắn thì điều này đương nhiên là tốt, nhưng dưới góc độ một nhà tâm lý học, hắn cảm thấy quá đối khó hiểu, Mộc Như Lam là thái nhân cách? Không đúng lắm. Hay chỉ đơn giản là rối loạn nhân cách chống xã hội? Cũng không đúng, cô có những điểm đặc trưng của thái nhân cách, cứ như chỉ chọn hòa nhập với những quần thể ưu tú. Nhưng dù thế thì sao? Chẳng có căn bệnh tâm lý nào phân loại vậy cả, đến cả tiến sĩ Mặc Khiêm Nhân thanh danh vang dội cũng không thể lý giải nổi.

Trong lịch sử thái nhân cách, chưa từng xuất hiện một ai có tâm lý dị thường như Mộc Như Lam, làm hắn không thể nào nhìn thấu.

“Vào ăn cơm.” Nghĩ không ra thì thôi, hắn sẽ dùng cả đời để tìm hiểu toàn bộ con người cô.

“Nhưng bọn họ vẫn chưa xong.” Mộc Như Lam cười nói.

Mặc Khiêm Nhân đảo mắt qua bàn cờ, lát sau thần nhiên lên tiếng, “Ông nội, đi quân vào ô ngoài cùng bên trái.”

Lão Mặc đang không biết nên đi ô nào, nghe Mặc Khiêm Nhân nói vậy thì hạ cờ theo phản xạ, vì thế liền... thua.

Lão đen sì cả mặt.

“Ha ha ha ha ha...” Mọi người thấy thế cười ồm lên.

“Xong rồi. Đi thôi.” Mặc Khiêm Nhân mặc kệ ánh mắt căm tức của ông nội, nắm tay kéo Mộc Như Lam vào nhà.

Lão Mặc nghiêm mặt trừng theo Mặc Khiêm Nhân. Thằng nhóc lão toét! Có còn là cháu trai của lão không đấy? Sao có thể hại lão mất mặt trước cháu dâu như vậy chứ! Tức chết lão!

“Đi thôi, ăn cơm ăn cơm ha ha...” Lão Lương đứng dậy đi về phía Mặc gia, những người khác cũng cười ha ha đứng dậy hướng tới Mặc gia.

Lão Mặc lập tức đứng dậy đuổi theo, “Nhà các ông cũng có người nấu ăn cơ mà? Cháu trai ông đâu? Cháu gái ông đâu? Há?!”

“Lừa ông đó, đồ ngốc.” Làm khoa học kỹ thuật mà sao ngốc thế. Lão Tô lắc đầu cười.

“... Về nhà mình mà ăn đi mấy tên chết tiệt!”

“Hình như hôm nay có món cua tôi thích.”

“Đẹp đi! Món cua là của tôi!”

“Có cả tôm hương rượu mà tôi thích nhất nữa.”

“Biển! Đó cũng là của tôi!”

“Còn có phao câu gà và phao câu vịt.”

“Đó cũng là của tôi! ...”

Nghe tiếng mấy ông lão ranh mãnh cười vang, Mộc Như Lam cũng mỉm cười, nhịp bước chân thích thú, cô cầm tay Mặc Khiêm Nhân xoay một vòng như đang khiêu vũ, sợi tóc đen mang theo mùi hương của cô nhẹ nhàng phớt qua gò má hần, buồng bình mà mềm mại, hòa vào hơi thở hần, tiến vào tận trong tim

++++

Bác Bao uống rượu hơi căng bụng, mơ màng đứng dậy đi toilet.

Bạch Tố Tinh thấy vậy thì nhanh chân chạy tới leo lên cái cửa sổ mà bác Bao để mở, lúc nhảy xuống suýt chút nữa làm đổ chai rượu của bác Bao, Bạch Tố Tinh sợ tái cả mặt, hốt hoảng đỡ lại nhưng vì hấp tấp quá nên đụng phải cái ghế dựa, giọng bác Bao vọng ra từ toilet, “Ài đó?”

Bác Bao nghe thấy tiếng động, vội vàng kéo khóa rời khỏi toilet, hai má hơi đỏ vì rượu. Ông xem xét quanh phòng an ninh và cả bên ngoài nhưng không phát hiện thấy ai, đành vỗ đầu nghĩ, chắc mình say quá nên tưởng tượng linh tinh.

Bạch Tố Tinh núp phía sau phòng, trái tim căng thẳng thiếu điều nhảy ra khỏi lồng ngực, thấy bác Bao lại đi vào, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm rồi vội chạy vô trong. Thê giới rộng lớn vậy mà cô ta lại chẳng có lấy một chỗ dung thân, cô ta cảm thấy mình thật nổi, đi đến đâu cũng bị nhận ra là Bạch Tinh nổi tiếng, phải lén lút lút lút mới tới được đây, e sợ bị cảnh sát phát hiện.

Con đường tối đen đầy lá rụng cành khô tích suốt mùa đông qua, vì bên trong không có gia đình nào đang ở nên bác Bao không bật đèn đường, Bạch Tố Tinh chỉ có thể dựa vào ánh trăng yếu ớt để thấy lờ mờ xung quanh, dưới chân lạo xạo tiếng lá khô gãy nứt, Bạch Tố Tinh ôm tay, khắp người nổi da gà, sợ lắm, nhưng phải đi tiếp thôi.

Sau làn mây đen, vầng trăng tròn như ánh màu đỏ thẫm.

Gió rét vi vu thổi cành lá xào xạc.

Bạch Tố Tinh đi lên đường sườn núi, rừng cây sau lưng tối như hũ nút, cô ta không nhìn rõ, chỉ thoáng thoáng trông thấy một cái bóng phát phơ.

... Chắc là bao nylon.

Bạch Tố Tinh cúi đầu không cho phép mình nghĩ lung tung. Đến trước cổng sắt, cô ta mượn ánh trăng nhìn cảnh vật phía trước. Dưới tàn cây khô treo một chiếc xích đu cô độc, lần này thì không còn con hề đáng sợ nào ngồi ở đó nữa. Mấy nhánh cây trĩu trĩu đưa trong gió, in bóng những cánh tay quỳ khô gãy...

Vẫn như xưa, âm u, đáng sợ, làm lòng người bất an.

Bạch Tố Tinh nuốt nước bọt, hít thở sâu vài cái, đoạn lấy chìa khóa cắm vào ổ khóa cổng, sợ gì chứ, Mộc Như Lam sống trong đó biết bao lâu mà có bị gì đâu, chỗ này chỉ trông hơi ghê thôi, lần trước có lẽ là cô ta tự mình dọa mình chứ thật ra không có gì cả.

Ổ khóa “cách” một tiếng.

Bạch Tố Tinh từ từ đẩy cổng, kéo đi một phần lá rụng dưới đất, làm lộ lớp bùn rữa nát tanh hôi. Cô ta dậm bước vào, bỗng có thứ gì đó bất ngờ rớt xuống mặt đối mặt với Bạch Tố Tinh, chớp mũi của nó sát ngay mũi cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: V64.3: Tình địch (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Cặp mắt nó trông giống hệt người thật, đôi môi đỏ chót như máu cong lên ghê rợn, cả móng tay cũng đỏ thẫm một màu, con rối hề lừng lẳng trên dây nhìn Bạch Tố Tinh, tựa một người chết không nhắm mắt mà linh hồn vẫn sống.

Bạch Tố Tình sợ chết khiếp lùi lại mấy bước, ôm ngực trợn to hai mắt, hơi thở dồn dập kịch liệt.

Đứng cứng ngắt một lúc mới nhận ra được đây là gì, cô ta thoáng thở phào nhẹ nhõm, nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

Con rồi hề có về đã được đặt phía trên cổng sắt, có dây giữ lại, khi cô ta đẩy cửa ra thì nó lập tức rút xuống.

Bạch Tố Tình cảm thấy Mộc Như Lam đúng là biến thái, trần đòi chẳng ai ưa nổi cái thứ rồi hề vừa xấu vừa ghê này, đem đi trang trí nhà ma thì còn được!

Cô ta tức tối ném con rồi về phía rừng cây đoạn bước vào sân, băng qua đài phun nước vĩnh viễn khô không khóc, cô ta tra chìa khóa vào ổ, đẩy cửa một cách hết sức cẩn thận, sợ lại có một con rồi đáng sợ rút từ trên xuống.

Cánh cửa nặng trĩch rít lên kéo kẹt, nghe thật trống vắng giữa cảnh khuya tĩnh lặng.

Ánh trăng yếu ớt len qua khe cửa, hắt lên mặt sàn một vũng sáng mỏng manh.

Không có con rồi nào cả.

Bạch Tố Tình thở ra nhẹ nhẹ, mở cửa rộng hơn một chút, cô ta đi vào mò theo bờ tường định bật đèn lên, nào ngờ không có điện, bấm lách cách mấy lần mà ngôi nhà vẫn tối mù tối mịt, nếu đóng cửa lại thì coi như mù hắc.

Đúng là nhà của Mộc Như Lam, phiền phức và đáng ghét y chang Mộc Như Lam! Nghĩ bụng, Bạch Tố Tình mò mẫm đi về phía nhà bếp, sờ soạng cả buổi mới tìm được một cây nến và một cái bật lửa. Cô ta thấp nền nhìn quanh một lượt, sau đó khễ khàng đóng cửa chính lại.

Tốt, đây là nơi cô ta sẽ trú mấy ngày tới.

Bạch Tố Tình một tay cầm nến, một tay che phía trước để nến khỏi tắt, cẩn thận tiến lên lầu.

Ánh nến vàng chiếu sáng một phạm vi nhỏ, lần này cô ta quyết định phải kiểm tra hết tất cả các phòng, đóng hết cửa sỏ lại, để tránh phát sinh tình huống thót tim như lần trước. Phòng ngủ Mộc Như Lam, thư phòng, và căn phòng nằm cuối hành lang.

Bạch Tố Tình mở cửa, ngay tức khắc một con gió mạnh ập tới thổi ngọn nến tắt phụt, Bạch Tố Tình sợ nhảy dựng, vội vàng lấy bật lửa ra thắp lại, hóa ra cái cửa sỏ kia không đóng!

Bạch Tố Tình thở phào, cảm thấy thần kinh mình thật yếu, cô ta đi nhanh qua đóng cửa sỏ lại rồi kĩ càng quan sát căn phòng này, căn phòng trống không, chẳng có gì ngoài một cái tủ gỗ lớn màu đỏ sậm được đóng treo trên tường, trông có vẻ là đồ thời hoàng gia cổ, chiếc tủ được khảm hoa văn phức tạp công phu, mặt trước có vài cánh cửa nhỏ.

Bên trong chứa quần áo chẳng?

Bạch Tố Tình tò mò tiến lại, nhớ mang máng là lần trước mình đã đụng phải thứ gì đó ở đây, nhưng mà lúc đấy hoảng quá nên cô ta không nhớ rõ.

Cô ta đến trước cánh cửa tủ thứ nhất, đưa tay từ từ mở ra, cánh cửa phát ra mấy tiếng khe khẽ, bên trong... trống không. Vì thế cô chuyển sang cáánh cửa thứ hai, vẫn trống không. Thấy vậy Bạch Tố Tình đảo mắt chán chường, cứ tưởng có gì hay ho mà hóa ra lại là một cái tủ rỗng.

Cô ta đóng sầm cửa tủ lại, nào ngờ cánh cửa lại dội ngược lại và đập vào ngọn nến làm nó tắt phụt. Giọt sấp nóng bỏng nhỏ xuống mu bàn tay Bạch Tố Tình, cô ta bị đau, theo phản xạ hất tay ném cây nến đi.

Xung quanh nhanh chóng rơi vào bóng tối, bốn phía lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng thở và tiếng tim cô ta đập.

Xoa xoa bàn tay đã bót đau, Bạch Tố Tình cúi xuống tìm nến nhưng tìm mãi mà vẫn không ra, bèn thò tay vào túi áo lấy bật lửa dùng tạm, ngọn lửa chỉ soi được một khoảng bé xiu. Nhìn thấy cây nến trắng đặt dưới chân tủ, cô ta vội khom lưng nhặt lên, bỗng cô ta khựng mắt, cơ thể bất động giữ nguyên tư thế.

Ánh mắt Bạch Tố Tình dán chặt xuống, cô ta phát hiện có vài sợi tơ không màu lòi ra từ gầm tủ, sợi tơ rất đẹp, trong suốt bóng loáng chứ không thô như dây đàn piano. Cô ta tưởng cái tủ này rỗng chứ, hóa ra bên trong vẫn chứa đồ à?

Bạch Tố Tình hơi dùng sức kéo sợi tơ ra, cảm giác được có thứ gì đó bị lôi theo, và cửa tủ cũng vì thế mà chậm rãi mở ra...

“A!” Còn chưa kịp nhìn xem bên trong có gì thì Bạch Tố Tình đã hô lên vì đau, ánh lửa phụt tắt. Vừa nãy bật lửa mở lâu quá nên đã làm bóng ngón cái của cô ta.

Bạch Tố Tình thối thối cái bật lửa rồi dùng nó châm ngọn nến, cô ta cầm nến đứng thẳng dậy, ánh mắt cũng nâng lên theo, định nhìn xem bên trong giấu đồ gì.

Đập vào mắt là một khuôn mặt.

Khuôn mặt trắng bệch đầy hoảng sợ gần sát ngay trước mặt, gần đến mỗi khoảng cách giữa hai chóp mũi chỉ có 2cm.

Bạch Tố Tinh tái mặt hết toáng lên, cô ta kinh hoàng thụt lùi về sau nhưng lại bị ngã vì cử động quá đột ngột, cây nến rớt xuống đất, có điều bất ngờ là nó không tắt.

Trong ngăn tủ có một gã đàn ông, thoát nhìn hết sức cao to cường tráng, lúc này gã đang quỳ gối, cánh tay nâng ra đằng sau, xương cốt trong da thịt gã đã bị cố ý cắt thành từng khúc, sợi tơ không màu vurun ra từ đó, cổ định trên vách tủ, trông như đang sám hối. Ngoài ra cũng còn một sợi tơ vurun ra từ đỉnh đầu gã, làm gã quỳ nhưng đồng thời hơi ngẩng đầu nhìn về trước, như thể có ai đó vừa muốn vĩnh viễn thấy gã quỳ sám hối nhận tội, vừa muốn vĩnh viễn nhìn biểu cảm hoảng sợ trên mặt gã.

Bạch Tố Tinh run lấy bầy nhìn ngăn tủ kia, một hồi lâu mới nhận ra đó là xác chết chứ không phải ma quỷ, hơn nữa còn nhìn quen quen...

Trong đầu xẹt qua một sợi kí ức, Bạch Tố Tinh tròn mắt, gã đàn ông này... là Kim Buru Hồ đang mất tích đây mà?! Vì sao... Thì ra gã đã bị giết, rốt cuộc là ai? Ai mà biến thái thế? Giết gã xong còn bố trí gã thành tư thế này...

Khoan đã!

Hai mắt Bạch Tố Tinh tròn to thiếu điều lòi ra ngoài, khó tin đến cùng cực, trái tim đập thình thịch nhanh hơn, không phải vì sợ cái xác.

Đây là nhà của Mộc Như Lam... Trong nhà Mộc Như Lam phát hiện xác một người từng đặc tội nó, điều này có nghĩa là gì?

Một khi đã phát hiện ra sự thật thì mọi điểm đáng nghi đều trở nên rõ ràng. Mỗi tháng Mộc Như Lam đều tới ngôi nhà u ám này ở một hai ngày, ngay cả Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm cũng không được phép vào, lần trước cô ta còn đụng phải thứ gì đó tại chiếc tủ này...

Trong đầu hiện lên hình ảnh Mộc Như Lam cười ám áp tựa thiên sứ, nhẹ nhàng bôi thuốc lên làn da bị dị ứng của cô ta, ngón tay lạnh cóng vuốt lên lưng cô ta, từng câu từng câu dịu dàng đến tận trong xương... Cảm kinh từng da đầu run lên cảm giác thần nhiên dâng lên, Bạch Tố Tinh cảm giác được toàn thân mình nổi da gà vì ớn lạnh, thật đáng sợ, thật là đáng sợ, cô ta cứ nghĩ mình mới là con hát trời sinh, hóa ra đứa con gái kia còn giả dối hơn cả cô ta, hơn nữa, nó là một tên sát nhân biến thái! Nó giết Kim Buru Hồ! Không chỉ giết Kim Buru Hồ mà còn làm gã ra nông nổi này, không phải biến thái thì là cái gì?!

Bạch Tố Tinh run run nhặt cây nến lên rồi chống tay vào tường từ từ đứng dậy, cổ không nhìn Kim Buru Hồ mà đi ra khỏi phòng, chậm rãi đóng cửa lại.

Cô ta đứng trước cửa hít sâu, cố gắng bảo mình đừng sợ, chỉ là người chết thôi, bình tĩnh, tuy rằng bị kinh hãi nhưng tóm lại lợi vẫn nhiều hơn hại, nếu không có phen thót tim này thì cô ta có thể tìm ra cách khống chế Mộc Như Lam được? Chỉ cần khống chế bắt Mộc Như nghe lời mình, sợ gì không chiếm được Kha gia?

Lát sau, Bạch Tố Tinh nở một nụ cười lạnh, ha ha, sát nhân Mộc Như Lam đáng sợ, thiên sứ Mộc Như Lam đáng mến, đúng là tương phản một trời một vực! Mộc Như Lam, nếu những người sùng kính mi biết chuyện này thì liệu mi có chịu nổi ngọn lửa phần nộ vì bị lừa phỉnh đây không? Hừ! Nếu không muốn bị ngồi tù, không muốn bị mọi người phát hiện cái sự dối trá của mi, thì tốt hơn hết mi hãy ngoan ngoãn nghe lời đi!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: V64.4: Tình địch (4)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

“Ất xì!” Mộc Như Lam tắm xong mới ra tới cửa thì hắt hơi một cái, cô xoa xoa mũi, mái tóc ướt phủ một chiếc khăn lông màu trắng, tuy vậy cô không có vẻ gì là định lau khô.

Mặc Khiêm Nhân lấy ra vài bộ quần áo từ trong tủ rồi cầm tới giường, Mộc Như Lam ngoan ngoãn ngồi xuống, chờ người đàn ông của cô giúp cô lau tóc. Nếu hỏi tại sao Mộc Như Lam lại trở nên lười như vậy thì nguyên nhân tuyệt đối là từ Mặc Khiêm Nhân mà ra, trong khoảng thời gian dưới chân núi Alps nước Pháp, cô được hân đãi vừa thanh lãnh vừa dịu dàng hết mực. Xưa nay chỉ có cô tự chăm lo cho bản thân và cho người khác mà thôi, vì vậy Mộc Như Lam lập tức phát ghen.

Không một cô gái nào có thể chống cự lại sự dịu dàng thăng hoa của hắn, vì nó quá hiếm hoi nên mới càng thêm quý báu.

“Khiêm Nhân đứng phía trước đi.” Mộc Như Lam chột nói.

Mặc Khiêm Nhân đứng phía sau cô dừng tay lại. Đang ngồi ở mép giường, Mộc Như Lam bỗng xoay người vòng tay ôm hông hắn, hai má cọ cọ, cứ thế ghi chặt không thả, hết như một chú gấu túi ôm thân cây. Lần nào ôm Mặc Khiêm Nhân Mộc Như Lam cũng thích dính lấy hắn, có lẽ là di chứng từ lúc ở thị trấn Evian.

Mùi hương của Mặc Khiêm Nhân dễ chịu cũng như con người hắn, hương bạc hà mát lạnh sạch sẽ, tựa như tinh lọc cả bầu không khí. Mặc Như Lam rất thích được mùi hương này bao phủ, nó khiến cô cảm thấy thật an tâm.

Mặc Khiêm Nhân giặt mình, hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy hai má cô dán vào bụng hắn, xuyên qua lớp vải không thể gọi là dày, hắn tựa hồ cảm nhận được một nhiệt độ ấm áp, nhiệt độ ấy lan sang, làm cả người hắn dần dần khô nóng.

Nhắm mắt lại, hắn nhanh tay cầm khăn lau tóc cho cô, không được suy nghĩ lung tung! Không được lau súng cướp cò! Thiếu nữ chưa đủ tuổi vị thành niên, chuy-chuyện đó không tốt cho cơ thể!

Người đàn ông mà lý trí đặt trên cảm xúc luôn có khả năng kiềm chế rất mạnh nên cũng không quá khó để hắn nén lại lửa khi bị Mặc Như Lam vô tình trêu chọc. Đôi mắt lạnh nhạt bình tĩnh trở lại, trong đó thoáng qua chút dịu dàng khó thấy, khóe môi nhếch lên mơ hồ, điều duy nhất rõ ràng là, dáng vẻ của hắn khiến người ta không thể không say lòng.

Cảm giác trên đầu làm Mặc Như Lam thoải mái híp mắt lại, “Khiêm Nhân bắt được Ive chưa?”

“Hắn trốn rồi.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên đáp.

Chỉ một thành phố là đã lớn lắm rồi chứ nói gì đến toàn Trung Quốc? Cho dù Mặc Khiêm Nhân tài giỏi thế nào đi nữa, nếu đối phương chỉ lẩn trốn chứ không gây án thì việc truy bắt chẳng khác gì mò kim đáy bể, hơn nữa, đừng quên Ive cũng là một kẻ thông minh. Nếu đã vậy, dù sao hai tháng nữa cũng phải về Mỹ, chỉ bằng hắn ở lại bên cạnh Mặc Như Lam. Ebert từng bảo, Mặc Như Lam trời sinh có sức hút mãnh liệt với những kẻ dị loại tồn tại giữa lòng xã hội. Người đặc biệt thu hút thứ đặc biệt, điều này là có căn cứ khoa học.

“Anh không đi à?”

“Hai tháng nữa mới đi.”

Mặc Như Lam không nói gì nữa mà chỉ vui mặt vào bụng hắn, còn hắn thì nghiêm túc lau khô tóc cho cô, máy sấy khá hại tóc, nếu không phải bắt đắc dĩ thì đừng dùng.

Bầu không khí yên tĩnh bao trùm lên căn phòng, đến lúc Mặc Như Lam thoải mái ngủ sắp thiếp đi, Mặc Khiêm Nhân thu khăn lông lại rồi luồn tay vào tóc cô, cảm giác mềm mượt thấm hơi lạnh làm hắn chẳng muốn ngừng, “Khô rồi, em lên giường mà ngủ.”

Mặc Như Lam ngoan ngoãn thả tay ra, cởi giày lên giường chui vào chăn, thấy Mặc Khiêm Nhân đang cầm cái áo khoác mà hắn vừa cởi ra không lâu, cô chớp chớp mắt, “Khiêm Nhân không ở lại à?”

Hiện tại họ đang ở trong căn biệt thự mà Kha Xương Hoàng chuẩn bị cho Mặc Như Lam. Sau khi ông Lâm báo cho Kha Xương Hoàng chuyện Mặc Như Lam bị bắt cóc, Kha Xương Hoàng lập tức gọi điện tới bùng nổ, nghiêm túc bảo Mặc Như Lam không được ở Mặc gia qua đêm. Con gái nên rụt rè một chút, tuyệt đối không được để gia đình đối phương cảm thấy người quá quá yêu tên đàn ông kia, trong chuyện đó, đàn bà con gái luôn là bên chịu thiệt. Trung Quốc ngày nay dù thoáng thế nào thì tư tưởng của thế hệ trước vẫn không thay đổi, trao thân nghĩa là trao tất cả, đừng để người ta được đằng chân lân đằng đầu rồi coi mọi hy sinh của người là lẽ đương nhiên! Ít nhất phải chờ lão và Akutsu Junko từ Hồng Kông tới đây thẩm tra Mặc gia một chút, cùng đối phương ăn một bữa cơm, hai bên đều hài lòng, đính hôn rồi mới được sống chung!

Ông ngoại kích động đến thế, Mặc Như Lam dĩ nhiên phải vâng lời trở về, và lại cô vốn cũng không định ở lại Mặc gia, chỗ đó cách trường học xa quá, so với ngồi xe thì cô thích đi bộ hơn. Còn về chuyện trao thân thì lão Kha nghĩ quá rồi, Mặc Khiêm Nhân chính nhân quân tử hơn lão tương nhiều... Chỉ còn bước cuối là chưa làm thôi.

“Khiêm Nhân?” Giọng nói ngọt ngào như làm nũng vang lên, cô vừa ngáy ngồ nhìn hắn vừa xóc chăn vỗ nhẹ vị trí bên cạnh, tựa như đang giục hắn lên giường.

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn cô vài giây, vẻ mặt hắn đậm đặc trong khi nội tâm thì bút rút không thôi, hắn lặng lẽ đo tai, “... Anh sẽ gọi điện về.”

Mặc Như Lam cười sung sướng.

++++

Hôm sau.

Nắng vàng rực rỡ tỏa khắp nơi, tuy chân trời có xuất hiện chút mây đen nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Mặc Như Lam.

Hôm nay là ngày cô đến báo danh học sinh trao đổi tại học viện Mộ Hoa, đến giờ, Mặc Khiêm Nhân dựng cô nằm đang nướng cang ngày càng khét dậy, dẫn cô đi ăn sáng dưới ánh mắt uất ức cứ như bị cướp mất con gái của ông Lâm quản gia.

Nơi này cách trường học khá gần, hai người đi tới cổng trường thì tách ra, Mặc Khiêm Nhân nhìn theo mãi đến khi bóng dáng cô biến mất mới thôi. Hắn xoay người chuẩn bị về, có điều đi còn chưa được mấy bước thì Lục Tử Mạnh đã gọi đến.

“Chuyện gì?” Mặc Khiêm Nhân vẫn lạnh nhạt như mọi khi.

Lục Tử Mạnh chần chờ trong chốc lát, sau đó mới nói bằng giọng nghiêm túc, cùng một chút cảm xúc khó gọi tên, “Trùng Trùng về rồi.”

Tô Trùng Trùng, cháu gái cưng của lão Tô trong tứ hợp viện, là thanh mai trúc mã của Mặc Khiêm Nhân và Lục Tử Mạnh. Quan trọng ở chỗ, Tô Trùng Trùng thăm mền Mặc Khiêm Nhân, Lục Tử Mạnh thăm mền Tô Trùng Trùng.

Mặc Khiêm Nhân hơi khựng bước, lục lại trí nhớ một hồi, hẳn tìm được hình ảnh một cô bé gầy teo.

Sau khi hẳn rời khỏi tứ hợp viện để đến sống tại thành phố K, cô bé này thường xuyên theo ông nội và mẹ hẳn tới Lục gia chơi và luôn lẻo đẻo sau lưng hẳn, cũng may cô không phiền phức lắm, không có hỏi hẳn mấy câu ngây ngô vừa nghe là đã biết đáp án như Lục Tử Mạnh. Bọn họ đã không gặp mặt hay liên lạc gì kể từ khi hẳn ra nước ngoài, hẳn cũng quên mất Tô Trùng Trùng trông thế nào rồi.

“Thì sao?” Mặc Khiêm Nhân không hiểu, Lục Tử Mạnh làm gì mà phải gọi điện báo chuyện này cho hẳn, hẳn với Tô Trùng Trùng đâu thân quen lắm.

Nghe Mặc Khiêm Nhân nói vậy, Lục Tử Mạnh có chút phẫn nộ, có chút ghen tị, lại có chút bất đắc dĩ, Tô Trùng Trùng chỉ biết kiên trì theo đuổi Mặc Khiêm Nhân mà chưa một lần quay đầu nhìn hẳn. Thế nhưng trong mắt Mặc Khiêm Nhân, cô gái mà hẳn thầm yêu còn thua cả một sợi tóc của Mộc Như Lam, vì vậy trọng tâm hẳn gọi điện cho Mặc Khiêm Nhân không phải để bàn chuyện này, mà là —

“Cậu hãy dặn Mộc Như Lam cẩn thận khi tiếp xúc với Trùng Trùng, năm nay cô ấy vừa lấy bằng tiến sĩ tâm lý bên Harvard.” Mãi miết đuổi theo Mặc Khiêm Nhân, vào trường trung học giống hẳn, thi trường đại học giống hẳn, thậm chí làm nghề cũng giống hẳn, nhưng Mặc Khiêm Nhân nào biết, sau lưng hẳn có một cô gái đang lặng lẽ, gắng sức đuổi theo hẳn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: V65.1: Chinh phục (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mặc Khiêm Nhân lạnh mặt, chính hẳn cũng tốt nghiệp từ Harvard nên đương nhiên biết việc lấy bằng tiến sĩ ở đó khó đến mức nào, Tô Trùng Trùng lấy được chứng tỏ cô ta không quá ngu ngốc. Tất nhiên hẳn không hứng thú với chuyện cô ta có thông minh hay không, nhưng quan trọng là ý trong câu Lục Tử Mạnh vừa nói, cô gái Tô Trùng Trùng kia sẽ xuất hiện trước mặt hẳn hoặc Mộc Như Lam sao?

Chắc, chỉ nghĩ thôi là đã thấy ghét. Trừ hẳn ra, tất cả những nhà tâm lý học xuất hiện trước mặt Mộc Như Lam đều đáng ghét. Tất cả những thứ có thể đe dọa Mộc Như Lam, đều cực kì đáng ghét.

Thấy đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, Lục Tử Mạnh nghi hoặc gọi, “Khiêm Nhân? Cậu có nghe được lời tôi nói không?”

Lục Tử Mạnh lo lắng, lo cho Mặc Khiêm Nhân, hơn nữa càng lo cho Tô Trùng Trùng. Tô Trùng Trùng không phải tiểu nhân nhưng chẳng phụ nữ nào có thể chấp nhận chuyện người đàn ông mà mình mãi miết theo đuổi bỗng tự dưng yêu một cô gái khác, nhất là khi cô gái đó cũng rất rất ưu tú. Tô Trùng Trùng sẽ không bỏ cuộc, ít nhất cô ấy sẽ dùng hết sức để cạnh tranh với Mộc Như Lam.

Mà đã cạnh tranh thì bắt buộc phải tiếp xúc. Mộc Như Lam có bệnh tâm thần, Tô Trùng Trùng là nhà tâm lý học, Lục Tử Mạnh sợ Mộc Như Lam bị đối phương nhìn thấu. Tô Trùng Trùng mà biết chuyện thì chắc chắn cô sẽ không giúp Mặc Khiêm Nhân qua mắt người Mặc gia như hẳn, khi đó cuộc tình vốn xuôi chèo mát mái của Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam sẽ bị ngăn cản, mà Mặc Khiêm Nhân vốn dĩ không phải tuýp người chịu vâng lời phụ huynh, Tô Trùng Trùng sẽ bị hẳn căm ghét hoàn toàn, tạo thành cục diện ai ai cũng đau lòng.

“Nghe.” Mặc Khiêm Nhân bình tĩnh đáp.

“Sao cậu có thể bình tĩnh như vậy chứ?!” Lục Tử Mạnh có phần không thể tin nổi, mẹ nó, hẳn ngồi đây lo lắng mấy tiếng liền, kết quả tên này vẫn bình chân như vại? Chẳng lẽ EQ của hẳn thấp đến nỗi không hiểu hậu quả của chuyện Mặc gia phát hiện Mộc Như Lam có bệnh tâm thần hay sao?!

Mặc Khiêm Nhân nhếch môi cười châm chọc, “Cậu tưởng ai cũng có thể phát hiện thứ mà người khác không thấy à?” Đến cả hẳn cũng phải dựa vào trực giác trời phú và sự thẳng thắn của Mộc Như Lam thì mới xác định được tâm lý của cô bất thường. Tô Trùng Trùng kia tuổi gì? Không phải ai lấy bằng tiến sĩ cũng có thiên phú và chỉ số thông minh giống nhau, trí tuệ có thể mãi dũa từ nhỏ nhưng thiên phú thì phải trời ban mới có, mà số người có thể so tài với hẳn, trên thế giới này không có quá ba.

“Mặc Khiêm Nhân!” Sự mỉa mai và khinh thường của Mặc Khiêm Nhân rõ ràng tới mức Lục Tử Mạnh hơi không vui, dù gì Tô Trùng Trùng cũng là người hẳn thích từ bé, tuy rằng Mặc Khiêm Nhân không thích cô ấy, coi cô ấy thua cả một sợi tóc của Mộc Như Lam, nhưng đối với Lục Tử Mạnh hẳn, chỉ cần cô ấy đồng ý, hẳn sẵn sàng móc tim móc phổi để yêu cô!

“Đã yêu thì tự đi mà bảo vệ, giấu trong lòng rồi oán trách là hành động của kẻ yếu đuối.” Từ khi ở cạnh Mộc Như Lam, chỉ số EQ của Mặc Khiêm

Nhân có cao lên đôi chút, chỉ ít hấn nhận ra được Lục Tử Mạnh thích cô gái tên Tô Trùng Trùng thông qua thái độ của cậu ta.

“Im đi tên chết tiệt!” Lục Tử Mạnh tức chỉ muốn đánh Mặc Khiêm Nhân, tên chết tiệt này từ nhỏ đã kiêu lại cao ngạo vậy mà con gái cứ thích lao vào. Làm gì có chuyện hấn chưa từng cố gắng? Nhưng liệu có tên đàn ông nào có cơ hội khi đứng cạnh Mặc Khiêm Nhân không? Hấn dám cá, các cô gái thấy Mặc Khiêm Nhân anh tuấn đẹp trai vậy rồi, đến khi nhìn sang đàn ông khác thì chẳng bì nổi!

Mặc Khiêm Nhân chuẩn bị cúp điện thoại, như biết hấn định cúp máy, Lục Tử Mạnh vội vàng nói, “Tôi không biết khi nào thì Trùng Trùng tới nơi, tôi qua lúc gọi điện cô ấy chỉ bảo là đã về, không nói bao giờ mới đến, tốt nhất cậu nên về nhà xem, nói không chừng cô ấy đang uống trà tại nhà cậu đấy... Đồ chết tiệt!” Lục Tử Mạnh nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt cuộc gọi, tức tới nổi đầu bốc khói, hấn đúng là xui tám đời mới có một thằng bạn nổi khổ đáng ghét như vậy!

Chống tay lên hông thở sâu mấy cái, sắc mặt Lục Tử Mạnh trông có chút buồn bã, một lúc sau mới khôi phục vẻ cà lơ phớt thờ ơ thường ngày. Hấn mở tủ quần áo bắt đầu xếp hành lý, không được, hấn phải đi thủ đô, thay vì thấp thòm ở thành phố K thì chẳng bằng tới thẳng thủ đô, để có gì còn biết mà nghĩ cách đối phó.

Cùng lúc đó.

Khu biệt thự Thanh Hòa. Hắc ốc.

Bạch Tố Tinh cẩn thận kiểm tra từng cửa sổ trong hắc ốc, đóng kỹ, khóa chặt, đoạn đóng cửa căn phòng cuối hành lang tầng hai và khóa hấn hai ổ để tránh có ai lên vào rồi phát hiện bí mật giống như cô ta. Sau đó cô ta thu thập vài bộ quần áo trong tủ của Mặc Như Lam, một tô mỳ ăn liền lấy từ tủ lạnh, ăn xong cầm đồ đạc ra ngoài, khóa thật kỹ cửa chính và cổng sắt.

Cô ta đứng ngoài cổng sắt, trên môi treo một nụ cười đắc ý, tất nhiên cô ta phải khóa kỹ rồi, chuyện này tuyệt đối không thể để có người thứ hai phát hiện, bí mật Mặc Như Lam cũng không được phép đến tai bên thứ ba, nếu không cô ta đe dọa Mặc Như Lam kiểu gì? Mặc Như Lam đưa Kha gia cho cô ta kiểu gì? Cho nên bây giờ cô ta tạm thời phải giúp Mặc Như Lam giấu thật kín bí mật của căn nhà này, đến khi lấy được Kha gia rồi, cô ta lật tẩy đẩy Mặc Như Lam từ thiên đường xuống địa ngục cũng không muộn! Ha ha ha ha...

Bây giờ trong túi Bạch Tố Tinh chỉ còn bảy trăm đồng do cô ta nhét đại trong lúc chạy trốn khỏi chốn ăn chơi, và hai trăm đồng mà chàng trai tốt bụng cho tối hôm qua.

Bảy trăm đồng, không đủ để đi thủ đô, đã thế cô ta còn không có chứng minh thư và đang là một kẻ tình nghi bỏ trốn, không được lên máy bay, không được ngồi tàu hỏa, không được tiếp xúc với quá nhiều người, cô ta chỉ có thể tìm một chiếc xe tư nhân mà đi, tuy chậm nhưng hết cách rồi, công ty TMT chắc chắn sẽ không giúp cô ta nữa, và lại cô ta cũng không có thời gian, sắp đến hạn cuối mà anh trai đưa ra rồi.

Bây giờ phải chịu đựng một chút để cuộc sống sau này tốt đẹp gấp trăm ngàn lần, không sao, cô ta nhất định sẽ không bỏ cuộc!

Bạch Tố Tinh siết chặt nắm tay, xoay người rời khỏi biệt thự, bây giờ cô ta còn phải tìm đường qua mắt bác Bao để đi ra ngoài, cuộc đời đúng là đầy rẫy những trận chiến.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: V65.2: Chinh phục (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Không giống Lưu Tư Lan và Từ Viên theo thiên hướng phương tây, học viện Mộ Hoa mang phong cách Trung Hoa cổ xưa, nhà ăn gỗ lim với kiến trúc cổ đặc trưng, dãy phòng học xây hình bảo tháp, rồi đình đài lầu các, cầu nhỏ sân vườn, cả ngôi trường đem đến cảm giác như xuyên qua thời không, rồi xa trần thế hiện đại ồn ào.

Đồng thời, diện tích của nó cũng không thua kém Từ Viên và Lưu Tư Lan chút nào, thậm chí còn rộng hơn một ít. Thủ đô tác đất tác vàng mà Mộ Hoa vẫn sừng sững đứng ở đây, có thể nói là ngạo nghễ vô cùng.

Ngôi trường rộng lớn là thế nhưng số học sinh thì chưa đến năm nghìn, bởi không phải ai cũng muốn gửi con vào Mộ Hoa để rồi tương lai chúng nó phụ thuộc vào việc nịnh bợ người khác. Danh tiếng của Mộ Hoa quá tệ, không biết từ khi nào nó đã trở thành nơi tụ tập của các cậu ấm cô chiêu. Tuy nhiên ít ai biết, mỗi năm có khoảng 10% viên chức chính phủ xuất phát từ Mộ Hoa.

Ngôi trường này cất giấu rất nhiều bí mật.

Mặc Như Lam chưa nhận đồng phục Mộ Hoa nên vẫn mặc đồng phục màu trắng của Lưu Tư Lan, lúc này cô đang đứng ngó nghiêng trên một cây cầu

nhỏ giữa rừng trúc xanh ngắt, phía dưới là một con suối nhân tạo trong veo, ở đó tung tăng những chú cá đủ màu.

Thật xấu hổ nhưng Mộc Như Lam vẫn phải thừa nhận, trong học viện Mộ Hoa, cô lạc đường rồi.

Rộng thế này, đường thì nhiều mà cô thì không có bản đồ, lại thêm các mảnh rừng trúc rừng cây, cô không thể nhìn một phát đã biết đường trước có gì được, vì thế hậu quả của việc đi đại đi càn chính là hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, nên đi tiếp như nào.

Phía sau bỗng đi tới một cô gái, tóc đen dọn sóng, vóc dáng cao gầy, áo khoác đỏ, mặt trái xoan, da trắng nõn, cả người tỏa ra hơi thở ôn nhã, trông cô ta cũng lắm chỉ hai ba hai bốn tuổi nhưng đã có khí chất thành thực mê hoặc, là một người đẹp trí tuệ.

Mộc Như Lam thấy cô ta, cô ta dường như cũng thấy Mộc Như Lam. Mất hạnh xinh đẹp thoáng vẻ ngạc nhiên, giữa rừng trúc xanh ngắt, cô đột nhiên bắt gặp hình ảnh một cô gái, cô ấy nhân tình đứng đó với nụ cười trên môi, ánh mắt cô ấy trong veo âm áp, cả người như bao phủ một lớp sương trắng mỏng manh, ngăn cách những xô bồ chốn trần gian, trong một khoảnh khắc, cô có ảo giác như mình vừa bước vào tiên cảnh và nhìn thấy thiên sứ.

Nhưng nhờ nhiều năm học tập và tin vào khoa học nên cô hoàn hồn lại rất nhanh, sau vài giây ngạc nhiên khi thấy cô gái đó mặc đồng phục Lưu Tư Lan, cô mỉm cười ôn hòa, dứt tay vào túi tiền về phía Mộc Như Lam.

“Bạn học sinh này, em lạc đường à?” Tô Trùng Tương lại gần hỏi, quả nhiên giống hệt cảm giác của cô, càng tới gần cô càng thấy thư thả thoải mái, tốt quá, mới ngày đầu về nước mà đã gặp được một cô gái kì diệu như vậy rồi, đúng là một khởi đầu tốt, chuyện cô sắp làm nhất định sẽ rất thuận lợi.

Mộc Như Lam mỉm cười, vị tiểu thư này quả là đúng lúc.

Tô Trùng Tương biết Mộc Như Lam lạc đường thì cười tươi hơn, “Lần đầu tới đây đúng là rất dễ bị lạc, em muốn đến đây năm ba thì để chị dẫn đi cho, đường ở đây nhiều lắm, thế nào em cũng lạc nữa cho xem.” Tuy cô mới vừa ra khỏi đây năm ba nhưng mà đang vui, phí chút thời gian cũng được.

“Vâng cảm ơn chị, tiểu thư.” Mộc Như Lam mỉm cười cảm ơn, đoạn đi theo vị tiểu thư lạ mặt.

Theo con đường đá cuội gập khúc, hai người đi vào một rừng trúc xanh tươi, bầu khí lạnh nhàn hương trúc làm tinh thần họ sảng khoái.

Tô Trùng Tương kiểm không được quan sát Mộc Như Lam, nhìn gò má xinh xắn trắng hồng, nhìn bước chân và tư thái thả bộ, càng nhìn cô càng ngỡ ngàng, vì sao trên đời lại có người chỉ đi thôi mà cũng đem đến cảm giác kì diệu như vậy? Cứ như cô ấy đang bước trên mây, nhẹ nhàng và đầy thích thú, cô ấy cười âm áp, ánh mắt như chứa hai vầng mặt trời, có lẽ ai cũng muốn được chúng soi sáng.

“Ừm?” Nhận thấy Tô Trùng Tương đang nhìn mình, Mộc Như Lam hơi quay sang.

Tô Trùng Tương giật mình, cô hơi ngượng ngùng nhưng tâm trạng thì lại càng tốt hơn, bên cạnh đó cũng có chút tò mò, “Em vui lắm à?” Tuy không biết vì sao học kỳ này có học sinh trao đổi từ Lưu Tư Lan sang, sau khi Mộc Như Lam lên chức hội trưởng thì học viện Lưu Tư Lan đã vươn tới tầm quốc tế, nhưng học sinh hai trường kia hẳn chưa biết Mộ Hoa là nơi tập trung toàn những thành phần bất hảo, khu này không có ai còn đỡ, chỉ sợ đến khu dạy học rồi, cô bé này sẽ bị dọa khóc mất.

Mộc Như Lam gật đầu, thế giới kiếp sau tốt đẹp lắm, bầu không khí lúc nào cũng tràn ngập hương vị ngọt ngào làm cô vui thích đến tận cùng.

“Hình như chị cũng rất vui.” Mộc Như Lam hỏi ngược lại.

“Đúng vậy.” Tô Trùng Tương cười híp đôi mắt hạnh, “Vĩ cuối cùng chị có cũng đủ can đảm và tự tin để giành lấy thứ mình muốn.”

Tô Trùng Tương mới về nước, trước đó cô đã nỗ lực học tập không ngừng để có thể lấy được bằng chứng chứng minh địa vị của mình hoàn toàn xứng với người trong lòng. Hẳn quá ưu tú, từ nhỏ đến lớn cô chỉ biết ngược nhìn, thậm chí còn ngược đến nổi tự ti. Nếu không cố gắng đuổi kịp, không làm mình trở nên tài giỏi và tự tin hơn, thì đến cả cho mọi người biết cô thích hẳn cô cũng không dám, đến cả trò chuyện với hẳn mấy câu cô cũng không dám, sợ làm hẳn thấy khó chịu, hoặc là thấy cô kém văn hóa.

Đã vậy cô sẽ cắt đứt liên lạc với hẳn, cô muốn cho hẳn một ấn tượng hoàn toàn mới, không còn là con nhóc gầy teo quê mùa năm xưa nữa, cô muốn làm hẳn ngỡ ngàng, để gương mặt cô khắc sâu vào tâm trí hẳn, để hình ảnh cô in hẳn vào trái tim hẳn.

Nhằm tránh xao nhãng việc học, cô dần lòng không hỏi thăm tin tức về Mặc Khiêm Nhân, mãi đến khi nhận được tấm bằng tiến sĩ từ tay giáo sư thì mới kích động sắp xếp hành lý. Đầu tiên cô đi Mỹ, sau biết Mặc Khiêm Nhân đã về thủ đô thì cô lại vòng về, có điều chưa kịp đi Mặc gia, đầu đuôi là do em trai cô cãi lời ông nội, nó nằm viện chưa đầy hai giờ thì đã bỏ tới Mộ Hoa rồi ở lì trong đó, không chịu về nhà cũng không chịu gặp bác sĩ, vậy nên cô đành thăm em trai trước rồi mới đến Mặc gia, nếu không người ta biết ý của cô thì ngượng lắm.

Nghe thế, Mộc Như Lam cười bình thản, “Vâng chúc mừng chị.”

“Cảm ơn.” Tô Trùng Tương cười tươi rồi, “Có lời này của em, coi bộ chị sẽ rất may mắn.”

Mộc Như Lam không hiểu lắm nhưng cũng không có hứng đào sâu, vì nghe có vẻ không phải chuyện gì thú vị.

“Đúng rồi, không biết em tên gì? Chị là Tô Trùng Tương.” Tô Trùng Tương hỏi.

“Chào Tô tiểu thư, tôi là Mộc Như Lam... À, cũng là Kha Như Lam.”

Tô Trùng Tương kinh ngạc không tin nổi, “Em chính là Mộc Như Lam lừng danh đấy sao? Sao em lại ở đây?”

“Như chị thấy đấy, tôi làm học sinh trao đổi đến đây học hai tháng.”

Tô Trùng Tương vẫn ngỡ ngàng không thôi, không ngờ Lưu Tư Lan lại đưa báu vật của họ đến Mộ Hoa này, nhưng bao thắc mắc cuối cùng chỉ hóa thành một cái nhún vai cho qua, dù sao cũng không liên quan đến cô.

Mộc Như Lam đi qua vài ngã quẹo, theo con đường đá đến một sân bóng khá rộng, cách đó không xa là một dãy phòng học ba tầng trông như một thư trại cổ, kiến trúc Trung – Âu kết hợp thoát nhìn khá tinh tế.

“Rồi, đây chính là khu năm ba, nếu em muốn tìm hiệu trưởng thì đến phía sau thư trại.” Tô Trùng Tương xem đồng hồ, hơi nóng lòng muốn tới tứ hợp viện để gặp ông nội, và quan trọng nhất là nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân.

“Được, cảm ơn.” Mộc Như Lam nhìn theo Tô Trùng Tương hai giây rồi xoay người đi tới phòng hiệu trưởng nằm sau thư trại.

Cùng lúc đó, tầng ba thư trại.

Trên hành lang, người thì nô đùa đuổi bắt, người thì ngồi tựa vào tường chân kê máy tính chơi trò chơi, người thì tán tỉnh yêu đương, người thì đóng cửa phòng học lên lút làm chuyện xấu, nhìn vào lộn xộn hết nói nổi, chẳng có gì là giống một trường học.

Có người uể oải ườn trên lan can, bỗng đôi mắt khép hờ bắt gặp một hình ảnh xa lạ, đến khi nhìn thấy trang phục nổi bật trên thân người nọ, hẳn thích thú huyết sáo hỏi người đằng sau, “Đoán xem tôi vừa thấy gì?”

“Em gái cậu*?” Đang ngồi chơi vì tính, Hoắc Dạ Chu đáp mà chẳng buồn ngẩng đầu.

*Em gái cậu: ngoài nghĩa đen ra thì cụm từ này còn mang ý chửi thề, tương tự với “mẹ mày” bên Việt Nam.

“Còn tôi là anh cậu đây.” Thời Nhất mệt mỏi phản bác, “Một đứa con gái mặc đồng phục Lưu Tư Lan...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: V65.3: Chinh phục (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Ngay lập tức cả hành lang im phất đi, tất cả mọi người nhìn về phía tên con trai vừa lên tiếng, hẳn trò ngón cái xuống dưới làm cả bọn háo hức bu lại xem, nhưng đáng tiếc họ chỉ có thể nhìn thấy một bộ váy trắng cùng một mái tóc dài đen mượt.

“Phải gái đẹp không?”

“Nhìn thì có vẻ đẹp.”

“Đẹp hơn đứa Từ Viên lần trước không?”

“Xi, nhỏ đó mà đẹp gì, tôi đẹp hơn nó nhiều.” Liễu Phong Phong ẻo là chấp lan hoa chi.

“Thằng gay này xê ra coi.”

“Nói chung, mọi người mau mau chuẩn bị đi.” Hoắc Dạ Chu ngồi chơi máy tính dưới đất thờ ơ nói, những người xung quanh nghe thế thì phản kích không thôi, chuẩn bị cái gì? Đương nhiên là chuẩn bị làm cô ta hiểu rõ ai mới là trùm. Tại Lưu Tư Lan cô ta có thể là một hội trưởng uy quyền ngập trời, nhưng ở Mộ Hoa thì đừng mơ, dù có được quốc gia coi trọng cũng đừng mơ!

Không hề biết rằng đám bạn học tương lai đang hưng phấn chuẩn bị chinh mình, Mộc Như Lam tới phòng hiệu trưởng, gặp được vị hiệu trưởng với quyết tâm chinh đốn Mộ Hoa, đó là một thanh niên trông rất ngay thẳng, tiếp đãi Mộc Như Lam xong, anh ta thành khẩn lên tiếng, “Trò Kha, tôi nhờ trò một chuyện được không?”

“Vâng?”

“Sau nửa năm theo dõi, tôi nhận ra nguyên nhân học sinh không chịu học là vì chúng quá thông minh, không có hứng thú với những kiến thức tẻ nhạt

trong sách vở. Hơn nữa chúng quá ư kiêu ngạo, tôi mời hết giáo viên này sang giáo viên khác mà ai cũng bó tay, chỉ cần không vừa ý một chút là chúng sẽ tìm cách gây rối, các giáo viên chịu không nổi phải bỏ cuộc...”

“Xin hỏi, trọng tâm là gì?” Mộc Như Lam mỉm cười cắt ngang tràng thao thao bất tuyệt của anh ta, tình huống anh ta kể giống hết lớp F Lưu Tư Lan trước đây, có điều bên này ác và quá đáng hơn nhiều, bởi thù đó là thiên hạ nhà bọn họ, các thái tử chưa bao giờ phải hạ mình nhường người khác.

Lương Khâm Luân nâng kính, che đi đôi mắt đầy dã tâm trên khuôn mặt nhả nhặn, “Tôi muốn nhờ trò Kha hỗ trợ bồi dưỡng hứng thú học tập của các học sinh.”

“Xin hỏi ý thầy là gì?”

“Là trò dạy học cho chúng.”

Mộc Như Lam im lặng vài giây, nụ cười trên môi hơi nhạt đi, “Ngài hiệu trưởng đề cao tôi quá. Dạy học là việc của giáo viên các ngài mà.” Trong lớp hầu hết là những người lớn tuổi hơn cô mà vị hiệu trưởng hiền lành này lại muốn cô giảng bài cho họ? Chà, phía dưới sẽ có người ném trứng thối vào cô cho xem.

“Xin đừng xem nhẹ bản thân, tôi nghĩ với Kha tiểu thư thì kiến thức trung học chỉ là chuyện đơn giản, thay vì lãng phí hai tháng để nghe giáo viên giảng những thứ mà trò đã hiểu từ lâu, chi bằng chính trò lên bục giảng, vừa củng cố kiến thức có sẵn, vừa nâng cao khả năng lãnh đạo và năng lực diễn thuyết của trò, việc này rất có lợi cho cuộc sống đại học nửa năm sau và cho tương lai khi trò bước ra xã hội...”

Có vẻ ngay từ đầu, ý định của anh ta đã là để Mộc Như Lam tới đây dạy học chứ không đơn thuần là làm học sinh trao đổi.

Lương Khâm Luân nghĩ bụng, cấp trên đã bắt đầu kế hoạch bồi dưỡng Mộc Như Lam rồi, đây là thử thách đầu tiên mà họ dành cho cô. Vốn dĩ nếu hội học sinh Lưu Tư Lan phản đối thì họ sẽ liên hệ ban giám hiệu Lưu Tư Lan, không ngờ thư mời lại được một cô gái tên Thư Mẫn chấp thuận. Vậy cũng tốt, tránh cho Mộc Như Lam và những người khác sinh lòng nghi ngờ, phải thế mới thấy được hiệu quả rõ ràng nhất.

Sau cùng Mộc Như Lam vẫn chấp nhận đề nghị của đối phương, thái độ của anh ta rất ân cần, ngấm một chút vẻ hoàng thành sau lưng Mộ Hoa, cô có thể đoán được vài chuyện.

Cầm theo sách vở và chiếc ô mà Lương Khâm Luân đưa cho, Mộc Như Lam rời phòng hiệu trưởng tới khu dạy học, nhìn chiếc dù hết sức khả nghi trên tay, cô nhếch môi cười, xem chừng sắp có chuyện vui.

Bên thư trai, trên hành lang tầng ba, một cậu con trai dựa người vào lan can gỗ lim uể oải nhìn xuống, lâu lâu ngáp một cái, cậu vò vò đầu, mắt rung rung nước muối sinh lý, sao cái cô Mộc Như Lam kia còn chưa chịu tới? Cậu buồn ngủ gần chết rồi.

Đầu càng ngày càng gục xuống, đột nhiên phía sau có một tấm bảng con bay ra đập bốp vào đầu cậu ta, vung lên mái tóc đen một đồng phán trắng.

“Đồ khờ! Không được ngủ! Muốn chết à! Nhỏ đó tới chưa?” Một giọng nói nóng nảy từ trong vang lên.

Năm ba ở đây chỉ có ba lớp, mỗi lớp chỉ có mười lăm học sinh, cái bảng đen vừa nãy là do lớp trưởng lớp số một ném ra. Lớp trưởng ba lớp được xưng là tam đại đầu sỏ Mộ Hoa, và cũng là những vị thái tử có gia thế thân phận vượt trội hơn hẳn những người khác.

Thời Ngũ mơ màng tỉnh dậy, trong mắt phủ một lớp sương mịt mịt. Quay đầu sang trái, cậu chẳng thấy gì cả, quay đầu sang phải, cậu ngăn người ngo ngắc, nhìn chằm chằm về phía cả buổi. Cùng với quả đầu rối bù, trông cậu chẳng khác gì một tên khờ ngây thơ.

Mộc Như Lam đứng ở đầu cầu thang nhìn cậu con trai lạ mặt ngốc nghếch, cô nghiêng đầu, lại có trò gì đây? Ban nãy trên cầu thang cô thấy rất nhiều hạt thủy tinh nhỏ trong suốt, nếu cô không tỉnh cò cầm ô đụng phải đồng hạt dưới chân thì nhất định đã ngã lăn quay trên cầu thang rồi, tuy chỉ là trò chơi khăm đơn giản nhưng cũng đủ làm người sắp bầy không biết giấu mặt vào đâu.

“Tiểu Ngũ nhìn thấy thiên sứ...” Thời Ngũ thì thảo đi về phía Mộc Như Lam, còn vờn hai tay như chuẩn bị ôm ai, Mộc Như Lam bình tĩnh giơ ô lên, nắm chóp ô chĩa tay cầm vào ngực Thời Ngũ, ngăn không cho cậu ngốc này sắp tới.

Cậu ngốc bị chiếc ô chặn lại không tới gần Mộc Như Lam được, giậm chân tại chỗ vài giây thì mới có phản ứng, cậu lui một bước nhỏ, xoa ngực lẩm bẩm, “A... Không phải mơ...” Ngáp dài một cái, khóe mắt cậu chảy ra giọt nước đáng yêu, buồn ngủ quá...

Thấy Thời Ngũ tự dưng rời khỏi vị trí trông coi, người ngồi sát tường nhào đầu ra ngoài cửa sổ, phát hiện bóng dáng Mộc Như Lam, nhưng vì có Thời Ngũ che lại nên hẳn chỉ có thể thấy được bộ váy trắng và mái tóc đen bị gió thổi phất phơ.

Cánh tay, đầu, và đuôi của lớp trưởng lớp hai Tô Bắc Thiệu vẫn còn quán băng kín mít, hẩn hẩn mặt nhìn ra ngoài, có hơi tò mò về cô gái tên Mộc Như Lam mà người lớn thường xuyên nhắc tới, nhưng vì vương Thời Ngũ nên hẳn chỉ nhìn thấy một chân của Mộc Như.

Phần lớn nam sinh lớp số hai ai cũng mang ít nhiều vết thương, tất cả đều do đám bắt cóc đánh đập, vốn bọn họ không cần đi học nhưng vì Tô Bắc Thiệu bị lão Tô nể, trong lòng không phục nên rời khỏi bệnh viện, vì thế những cậu con trai khác cũng theo tới đây, có xu hướng chuyển dần dần từ huynh đệ sang người hầu.

Các thiếu niên tưởng cứ ngỡ nghịch là sẽ thoát khỏi con đường mà người lớn vẽ sẵn cho họ, nhưng làm sao đám ghé con bọn họ chọi lại mấy lão yêu quái hơn họ mấy chục tuổi được? Tất cả đều nằm trong dự tính, chỉ cần thêm một mồi lửa nữa thôi, họ sẽ lột xác hoàn toàn.

Hiện tại, mỗi lần...

Mộc Như Lam bắt đầu kể, rồi cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Ngũ đàn! Tránh ra mau!” Tô Bắc Thiệu mất kiên nhẫn hô to, tuy bắt nạt người khác rất vui nhưng bây giờ hắn không có tâm trạng góp chân, tiếng ông nội mắng hắn vô dụng chẳng biết làm gì ngoài đánh nhau vẫn còn vang vọng trong đầu hắn đây này.

Thời Ngũ chớp mắt, chậm chạp tránh sang bên, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mộc Như Lam.

Tại lớp số ba cạnh đó, có người căng dây bắn nhắm vào Mộc Như Lam, chỉ chờ Thời Ngũ tránh ra là họ sẽ bắn ngay. Đạn là phân chim bọc giấy, tài nguyên từ con vẹt mà lớp trưởng lớp số ba nuôi trong lớp. Học kỳ trước hoa khôi học viện Từ Viên đã bị bắn vào mặt phát khóc, vô dụng.

Dù phụ huynh và hiệu trưởng có cấm họ dùng bạo lực thì các thiếu niên bướng bỉnh vẫn có thừa cách bắt nạt người khác, với mấy đứa con gái nũng nịu thì lại càng dễ dàng hơn nữa.

Một cục khăn giấy bọc phân chim lao vút tới, Mộc Như Lam bình tĩnh ấn chốt bật ô, nhanh tay che ra đằng trước chặn lại vật công kích. Tốt lắm, cô đã biết tác dụng của các ô này rồi, cũng biết chương trình dạy cho đám nhỏ bướng bỉnh này vừa tăng thêm một mục.

Phen tấn công thất bại làm mọi người bị bất ngờ, ngẩn ra nhìn chiếc ô xanh lam.

“Thành tích thì tồi mà lễ nghi cũng tệ vô cùng.” Giọng nói mềm mỏng mà không chút khách khí vang lên sau mặt ô, tựa như nước mưa, nó dễ dàng thấm thấu qua lớp vải quần áo, làm họ lạnh căm căm.

Nhóm thiếu niên giật mình, sau đó tỏ vẻ khinh thường, trong đám học sinh trao đổi đến Mộ Hoa trước đây cũng có một con nhỏ ngớ ngẩn lậm tiểu thuyết, lúc mới vào thì mạnh mẽ mạnh mẽ lắm, bây giờ ra về nữ hoàng uy quyền làm ba lão đại hứng thú, cuối cùng cũng bị nạt cho chạy mất dép đấy thôi?

Tô Bắc Thiệu cau mày, kì lạ, giọng nói này...

“Chắc, lại một đứa ngớ ngẩn tới phá giấc ngủ của mình.” Một giọng nói lười nhác vang lên từ lớp số một, một thiếu niên với gương mặt y đúc Thời Ngũ đi ra, mặc dù thần sắc của hắn cũng lơ đãng như Thời Ngũ nhưng trông hắn không ngốc chút nào, trái lại ánh mắt còn phảng phất nét lạnh lùng sắc bén.

Xem ra lời Mộc Như Lam vừa nói đã chọc tức vài người.

Thời Ngũ quay đầu nhìn anh cả nhà mình, “Thời Nhất, có thiên sứ kia.” Vì đang đứng tựa vào vách tường bên cạnh Mộc Như Lam nên Thời Ngũ thấy được mặt cô, cậu nửa mơ nửa tỉnh chỉ về phía Mộc Như Lam.

“Em lại mơ rồi.” Khi còn trong bụng mẹ em trai hắn đã không hấp thu đủ dưỡng chất vì phải tranh với những anh em khác, trước lúc chào đời còn bị khó thở vài giây dẫn đến đầu óc không được bình thường, lời nói của một người như thế, thường mọi người sẽ không quá quan tâm.

Mộc Như Lam chậm rãi thu ô về, mặt ô lúc này đã dính đầy phân chim, mùi thối bốc lên khiến người ta không thể nào vui nổi.

Nụ cười tắt phụt, Mộc Như Lam nhíu mày, hơi thở nghiêm nghị của hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan bắn ra, ánh mắt ấy khiến Tô Bắc Thiệu nhận ra ngay tức khắc, hắn khiếp sợ thốt lên, “Là cậu?!” Chết tiệt, cô gái đó chính là Mộc Như Lam?

Mộc Như Lam thân nhiên gật đầu với Tô Bắc Thiệu, sau đó cầm ô đi tới lớp số ba.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: V65.4: Chinh phục (4)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Các nam sinh sững sờ nhìn theo Mộc Như Lam, một hồi lâu sau mới có người hoàn hồn. Cậu ta nặng nề lắc đầu, vẻ mặt không giấu nổi hoảng hốt, bụng nghĩ mình điên rồi sao, không chừng lại có cảm giác không dám ra tay...

Mộc Như Lam tới lớp số ba, “Ai là lớp trưởng?”

Ngồi trên chiếc sofa da nâu đặt ở góc lớp, Hoắc Dạ Chu cúi đầu kê máy tính chẳng thèm ngẩng mặt lên, miệng thờ ơ đáp, “Tôi.” Cửa sổ đằng sau treo

một cái lồng chim, một con vẹt màu mỡ sặc sỡ lập tức bắt chước theo, “Tôi tôi tôi...”

Vừa dứt lời, Hoắc Dạ Chu còn chưa kịp nghĩ gì thêm thì đã có một đôi tay đặt lên hai bên tay ghế, mùi hương thoang thoang làm say lòng người ủa đến, mái tóc đen xõa xuống bàn phím của hân tựa như một con thác, chảy đến tay, tràn đến đùi.

Hân giật mình ngẩng đầu để rồi bắt gặp một khuôn mặt xinh xắn gần sát ngay trước mặt, trên đó có một đôi mắt trong veo... (MDL: Ta muốn A Khiêm nhìn thấy cảnh này hahahaha)

Những học sinh tụ ngoài cửa lớp theo dõi căng thẳng đến độ nín thở, mặc dù chính họ cũng không hiểu tại sao.

“Bạn học sinh này.” Mộc Như Lam lên tiếng. Nhìn con vẹt kia, cô nghĩ cô đã tìm được tên đầu sỏ rồi.

“... Gì?” Hoắc Dạ Chu gượng gạo mở miệng.

“Mời cậu rửa sạch ô cho tôi trước ngày mai, bằng không tôi sẽ gửi thẳng đến nhà cậu để bố cậu rửa thay, ok?”

++++

Buổi sáng ở tư hợp viện rất rôm rả, các ông lão thức dậy đánh thái cực quyền, chơi cờ tướng, xong thì tới công viên tản bộ, thoạt nhìn vô cùng nhàn nhã.

Mặc Khiêm Nhân vừa về tới Mặc gia là đã bị mẹ Mặc tò mò chặn đầu tra hỏi, bà kỳ vọng trông chờ đủ thứ, chỉ thiếu điều hỏi toạc ra hân đã “ấy ấy” với Mộc Như Lam chưa.

Mặc Khiêm Nhân không để tâm lắm, ngoại trừ cảm xúc ngượng ngùng khi ở cạnh Mộc Như Lam ra, người khác nói gì hân cũng có thể lảng đi. Mẹ Mặc không lấy được đáp án, đành ngồi trên sofa tự bản loạn tưởng tượng.

Mặc Khiêm Nhân lên lầu vào thư phòng, lấy ra một quyển sách từ cái giá chất đầy những bộ sách tâm lý học và y học. Ngồi xuống chiếc ghế đặt tựa vào cửa sổ, hân tập trung vào nội dung quyển sách, ánh mắt hơi thất thần.

Bác sĩ Hervey Cleckley tại đại học y Georgia ở Mỹ đã liệt kê các đặc điểm của kẻ thái nhân cách, theo ông, bề ngoài kẻ thái nhân cách tỏ ra hấp dẫn và khôn ngoan, đặc điểm chính của chúng là thiếu hụt cảm xúc, không có cảm giác tội lỗi, tự cho mình là trung tâm, không biết ăn năn, không biết lo âu, bất chấp hậu quả, thay đổi thất thường, không nhận trách nhiệm, cực kì thích thao túng người khác, và có quan hệ xã hội bất thường. Các mô tả này phần lớn tương đồng với định nghĩa thái nhân cách lâm sàng của các bác sĩ thế kỷ 21.

Trong những đặc điểm đó, Mộc Như Lam chiếm bao nhiêu?

Mặc Khiêm Nhân luôn trăn trở về vấn đề này, hân chắc chắn rằng tâm lý Mộc Như Lam bất thường nhưng lại không xác định được trường hợp của cô là rối loạn nhân cách chống xã hội hay là thái nhân cách. Rốt cuộc lỗi nằm ở đâu? Vì sao lại phức tạp đến thế? Trong mười năm từ lúc ấu thơ đến khi tâm lý biến thái bộc phát, rốt cuộc Mộc gia đã làm gì mà lại khiến cô trở nên bất thường như vậy?

Có điều tra bao nhiêu lần hân cũng không tìm ra đáp án. Trước đây Mộc gia luôn hòa thuận, Mộc Như Lam ưu tú hiểu chuyện ngay từ bé, được yêu thương cưng chiều vô bờ bến... Hoàn toàn không tìm thấy điểm sai. Biến đổi tâm lý cần một thời gian dài, thậm chí có thể dài đến mười năm. Những câu chuyện mà nhân vật trở nên biến thái độc ác chỉ sau vài sự kiện đáng sợ trong mấy cuốn tiểu thuyết trên mạng là hoàn toàn không có cơ sở khoa học, và cũng hết sức nực cười.

Mặc Khiêm Nhân nào biết thế giới này vẫn tồn tại những thứ vượt ngoài tầm trí tuệ của hân, vượt ngoài tầm lý giải của khoa học, tí như cô gái hân yêu là một người trùng sinh, kiếp này cô khỏe mạnh, xinh đẹp, được yêu thương, không có lý do để trở nên biến thái; nhưng kiếp trước cô lại bị xa lánh và phản bội, bị cướp trắng từ thân đến tâm. Cô không có siêu năng lực, không có không gian, không có bàn tay vàng như trong tiểu thuyết, sống lại rồi, cô vẫn chỉ là người bình thường, muốn khôn ngoan thì phải tự học hỏi, muốn đứng đầu thì phải tự nỗ lực, muốn không bị hãm hại, thì phải đào hồ giếng bày người khác trước. Mộc Như Lam phải biến thái, phải biến thái mới có thể làm theo ý cô muốn, phải biến thái mới có thể nhìn thấy thế giới tốt đẹp hơn.

Có điều cô nàng biến thái này rất đặc biệt, cô đã sống một kiếp, đã trải qua những chuyện mà kẻ biến thái khác không trải qua, thể nghiệm những tình cảm phức tạp mà kẻ biến thái khác không nếm trải, cho nên mới khó đoán như vậy. Chỉ cần cô muốn, các nhà nghiên cứu sẽ không bao giờ nhận ra sự bất thường của cô, kể cả một người có trực giác trời phú như Mặc Khiêm Nhân.

Đây đã là lần thứ n Mặc Khiêm Nhân rơi vào trầm tư vì Mộc Như Lam, đến cả chuyện mình đã ăn trưa hay chưa hân cũng không rõ. Không biết đã qua bao lâu, có lẽ chỉ vài phút, có lẽ đã mấy tiếng, cửa thư phòng bị gõ lộc cộc, mẹ Mặc mở cửa thò đầu vào, mặt mày vui vẻ, “Khiêm Nhân, con xuống xem ai tới này! Đảm bảo con sẽ bắt gặp chuyện gì đấy!”

Dứt lời bà rút ra ngoài, hân hờ hững đi xuống lầu.

Trong phòng khách, Tô Trùng Trùng cầm tách trà ngồi trên ghế sofa, đồ đạc nhìn về phía cầu thang, cô có thể tưởng tượng khi hân đi xuống, thần thái như một vị đế vương. Tim hồi hộp đập nhanh, cô hít sâu, bình tĩnh, bình tĩnh, mi đã không còn là con nhóc chỉ biết ngược nhìn nữa, bây giờ mi đã tốt nghiệp đại học giống hân, theo nghề nghiệp giống hân, lấy được học vị giống hân, hai bên sẽ có chủ đề để tán gẫu, hân sẽ thích mi!

Mẹ Mặc xuống lầu mặt tươi rói, bà nhìn Tô Trùng Trùng cảm khái, “Thời gian trôi nhanh thật, đi nhớ hồi trước Trùng Trùng có chút xú à, mới đó mà đã mười năm, cháu trưởng thành xinh đẹp thế này rồi. Đúng là năm tháng chẳng buông tha ai.”

Tô Trùng Tương cười nhả nhặn, “Nhưng trong trí nhớ của cháu, dì Mặc không thay đổi chút nào cả.”

“Con bé này cứ đùa.” Mẹ Mặc cười tươi hơn, tâm trạng tốt không chee vào đâu được, vốn bà đã mừng vì chuyện Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân rồi, bây giờ còn gặp được cô cháu bạn ngoan hiền đã mất liên lạc nhiều năm, bà tất nhiên là càng vui hơn.

“Đâu có ạ.” Tô Trùng Tương nói đoạn liếc về phía cầu thang, không thấy Mặc Khiêm Nhân xuống, cô không hề thấy thất vọng mà chỉ càng thêm căng thẳng chờ mong.

Mẹ Mặc đang mãi vui vẻ nên không để ý đến hành động đó, hơn nữa từ nhỏ Tô Trùng Tương đã trưởng thành và biết che giấu hơn bạn bè đồng lứa, nếu không thì sao cô thăm mền Mặc Khiêm Nhân lâu như vậy mà lại chẳng có ai biết ngoại trừ Lục Tử Mạnh?

Hồi trước giấu phụ huynh là vì cô cho rằng mình không đủ giỏi giang, không có tư cách nói thích hẳn, nếu nói thì chỉ tỏ bị chê cười mà thôi, Mặc gia có lẽ cũng sẽ vì thế mà xa lánh cô; nhưng hiện tại cô đã đủ tự tin rồi, cô muốn thẳng thắn với mẹ Mặc, nhất định bà ấy sẽ rất vui, chẳng phải bà ấy luôn lo Mặc Khiêm Nhân cả đời không lập gia đình sao? Bây giờ cô tự tiến cử, nhất định bà ấy sẽ ủng hộ!

“Dì...”

“Ồi chà, giờ này Lam Lam sắp đi học về rồi nhỉ?” Tô Trùng Tương còn chưa kịp thổ lộ thì mẹ Mặc đã đập bốp tay một cái vì sự nhớ ra một chuyện, “Đồ ăn không đủ rồi... Trùng Tương ở lại ăn tối nhé, Lam Lam nhà đi đáng yêu lắm, vừa hay tối nay giới thiệu cho cháu, nhất định cháu sẽ rất thích con bé, ha ha ha...”

Cứ nhắc tới Mộc Như Lam là mẹ Mặc lại hãnh diện muốn khoe ra, mẹ nó, ai bảo con của bà sẽ độc thân cả đời? Hoặc là không lấy, hoặc là lấy người tốt nhất! Quả không hổ là con trai bà ha ha!

Tô Trùng Tương ngạc nhiên, “Vâng, nhưng... Lam Lam là ai ạ?” Hình như Mặc gia đâu có ai tên này?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 233: V66.1: Nước mắt (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Thấy Tô Trùng Tương hỏi vậy, mẹ Mặc định trả lời nhưng chỗ cầu thang chợt có tiếng bước chân, Tô Trùng Tương lập tức nửa khản trương nửa vui mừng nhìn sang.

Đầu tiên mất hạnh màu nâu phản chiếu một đôi chân, sau đó là chiếc quần dài màu đen, thêm vài bước nữa, cô mới nhìn rõ bóng dáng lạnh lùng cao quý hơn cả trong trí nhớ. Hai màu trắng đen thể hiện rõ ràng trên cơ thể hẳn, đơn giản mà vẫn tao nhã tới cùng. Giữa thế giới sắc sỡ màu sắc, tông đen trắng của hẳn đơn giản mà không kém phần sang trọng, tách biệt và độc lập.

Hắn đứng đó với khuôn mặt vô cảm, đôi mắt lạnh nhạt sắc bén như có thể nhìn thấu mọi giả dối, tựa như một vị quân vương bề ngễ thiên hạ lạnh nhạt nhìn xuống chúng sinh, đoạn khinh thường ngoảnh mặt.

Thình thịch... Thình thịch thình thịch...

Trái tim loạn nhịp, Tô Trùng Tương siết nắm đấm, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trên cầu thang như ngẩng đầu nhìn đế vương ngồi trên ngai vàng, lòng cô đầy ái mộ, chờ mong, và hy vọng xa vời.

Mẹ Mặc không để ý tới sự khác thường của Tô Trùng Tương, thấy Mặc Khiêm Nhân đi xuống, bà giới thiệu, “Khiêm Nhân, đây là Trùng Tương, con còn nhớ không? Hồi xưa con bé rất thân với con và Tiểu Mạnh... Ái chà, con ngồi nói chuyện với Trùng Tương một lát đi, mẹ phải đến siêu thị mua thức ăn, mẹ bảo lão Triệu đến trường đón Lam Lam rồi, tối nay mọi người cùng nhau ăn cơm!”

Dứt lời bà hấp tấp chạy ra ngoài, kể từ khi chồng mất, Mặc Khiêm Nhân ra nước ngoài, Mặc Vô Ngân có cuộc sống riêng, bà không mấy thích ra ngoài nữa, nhưng vì trong nhà vẫn còn những ông lão cần được chăm sóc nên bà cũng không có cách nào khác ngoài túp trạch nữ đang phổ biến hiện nay, hằng ngày bảo nhân viên ở siêu thị gần tư hợp viện chữa cho chút thực phẩm tươi để bà trực tiếp đi qua lấy.

Mẹ Mặc nhanh chóng rời nhà, trong phòng khách chỉ còn lại Tô Trùng Tương và Mặc Khiêm Nhân.

Tô Trùng Tương càng căng thẳng hơn, hai tay siết chặt đặt trước người, cô chậm rãi đứng dậy, định chào hỏi hẳn thật tự nhiên, hiềm một nỗi miệng cô cứng ngắc vì quá khản trương, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, ánh mắt cũng hơi lảng tránh.

Tô Trùng Trương lớn lên rất đẹp, nếu là đàn ông khác thì về ngưỡng ngưỡng hiện giờ của cô có thể coi là rất ngọt ngào đáng yêu, chỉ tiếc, người đàn ông này là Mặc Khiêm Nhân.

Hắn đứng trên cầu thang nhìn xuống Tô Trùng Trương hồi lâu, sau đó mới chậm rãi đi xuống, giọng nói thanh lãnh thờ ơ vang lên, “Cô là Tô Trùng Trương?”

Ngữ điệu thờ ơ như thể cô chỉ là một người xa lạ làm ngọn lửa trong Tô Trùng Trương yếu đi chút ít, cô không khỏi đau lòng nhưng vẫn lấy lại tinh thần rất nhanh. Chẳng phải chuyện này hoàn toàn nằm trong dự đoán sao? Lúc trước quyết định không liên lạc với hắn cũng là vì hiệu quả này mà? Hắn phải quên cô đi thì cô mới có thể khắc vào lòng hắn một hình tượng hoàn toàn mới.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, anh Khiêm Nhân, anh còn nhớ em không?” Bình tĩnh hơn một chút, cô cuối cùng cũng có thể nói chuyện thoải mái, cố gắng làm nụ cười của mình trong thật tự nhiên, đừng để hắn nhìn một phát đã biết cô thích hắn nhường nào, trong tình yêu, ai yêu trước là thua, cô thua nhưng cũng không thể để người khác biết cô thua, bằng không cô sẽ mất quyền làm chủ.

“Không nhớ rõ lắm” Mặc Khiêm Nhân thân nhiên đáp, nếu Lục Tử Mạnh không nhắc trước thì hắn cũng chẳng nhớ là trước đây có một cô gái luôn lơ đãng sau hắn ngoài Lục Tử Mạnh.

Có câu đầu tiên rồi thì tiếp theo sẽ đơn giản hơn, Mặc Khiêm Nhân muốn tìm hiểu trình độ của Tô Trùng Trương để xem liệu cô có thể phát hiện sự dị thường của Mộc Như Lam hay không, nên cũng chủ động nói vài câu.

Tô Trùng Trương có chuẩn bị mà đến, từ nhỏ cô đã khổ sở đuổi theo Mặc Khiêm Nhân, khi học tâm lý học thì lại càng dùng hết sức bình sinh, tất cả là để có tiếng nói chung với hắn, phù hợp khẩu vị của hắn, thế nên dĩ nhiên bây giờ cô không thể thất bại.

Trông qua thì có vẻ ăn ý, tựa hồ hai người trò chuyện rất vui.

Mặc Vô Ngân vừa từ viện khoa học trở về, mới vào phòng khách mấy bước đã giật bắn ra ngoài như chạm điện, cô nhú mào, vẻ mặt lo lắng, lặng lẽ chạy tới cửa sổ nhìn vô trong thăm dò, thấy ông anh nhà mình đang ngồi đối diện với một người phụ nữ lạ mặt trên ghế sofa, người phụ nữ trông khá là đẹp, khí chất nhã nhặn đáng hoàng, ánh mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân lấp la lấp lánh, giấu không tới nhĩ, ý tứ đầy đủ con gái khi tầm tía Dạ Bạch của cô!

Đậu phộng! Chuyện gì đây? Mới hôm qua anh cô còn sắp tu thành chính quả với chị dâu mà bây giờ đã chui ra người thăm mền sao? Với lại bà chị này là ai? Ở đâu chui ra vậy?

Mặc Vô Ngân có quan niệm ai tới trước người đó được, Mộc Như Lam đã tới rồi thì đừng hòng ai thay thế, tuy anh cô giỏi vậy thì người ta đơn phương cũng là chuyện thường tình, nhưng cô không hy vọng có ai đến quấy rầy những ngày chung sống tình tứ đáng yêu của anh cô và chị dâu, vốn anh cô chẳng mấy khi rảnh rỗi, làm sao có thể để bên thứ ba tới phá hỏng dịp này?

Mặc Vô Ngân lặng lẽ siết tay, bà chị này tốt nhất nên tự mình hiểu lấy, đừng có mà chen chân vào, cạnh tranh ngay thẳng thì còn được, chứ nếu chị ta dám giờ trò đùa tiện để cướp anh cô, vậy đừng trách cô không khách khí, cô chỉ có một ông anh, tuy hơi độc mồm độc miệng nhưng chung quy vẫn là báu vật!

Nghĩ vậy, Mặc Vô Ngân sửa soạn quần áo, bước vào với niềm kiêu hãnh của người Mặc gia, “Anh hai.”

Giọng của Mặc Vô Ngân chặn ngang lời Tô Trùng Trương đang nói, Mặc Khiêm Nhân quay đầu nhìn Mặc Vô Ngân, không rõ có cảm xúc gì, Tô Trùng Trương thì hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại cười vui vẻ, “Vô Ngân đây à, nữ mười tám lột xác, chị suýt nữa thì nhận không ra.”

Lần này đến phiên Mặc Vô Ngân ngạc nhiên, “Chị biết tôi?” Sao cô chẳng có tí tạo ản tượng nào cả?

“Chị là chị Trùng Trương, hồi trước hay chơi với em trong đại viện ấy.” Tô Trùng Trương mỉm môi cười khê, nhớ lại cảnh Mặc Vô Ngân thời bé ngồi xổm chơi gà trong đại viện.

“Chị Trùng Trương?” Mặc Vô Ngân nghi hoặc ngẫm nghĩ, đến khi nhớ ra rồi, cô mở to mắt vui mừng, “A! Chị... Chị về từ khi nào vậy?”

Mặc Vô Ngân chạy tới, nhất thời quên mất ý định ban đầu.

“Xuống mấy bay lúc bây giờ sáng nay.” Tô Trùng Trương lấy từ trong túi xách ra một món quà được bọc giấy tinh xảo, cười bảo, “Đây, mới về đi dạo phố, thấy món này rất hợp với em”

“Oa, có quà nữa!” Mặc Vô Ngân hớn hờ nhận quà, ai mà chẳng thích được tặng quà? Dù khá già đến đâu thì người ta vẫn thích những món quà bất ngờ. Gặp lại bạn hồi nhỏ rồi còn được tặng quà, vui quá~

Tô Trùng Trương cười sâu thêm, nghĩ bụng Mặc Vô Ngân vẫn dễ mua chuộc hết như trước, cô cho Mặc Vô Ngân kẹo, sau đó hỏi gì về Mặc Khiêm Nhân con bé cũng thành thật khai báo.

Theo Tô Trùng Trương, muốn có được Mặc Khiêm Nhân thì trước hết phải có được sự ủng hộ của người Mặc gia, khi đó làm ít công nhiều.

Tô Trùng Trương học tâm lý học nên đương nhiên giỏi về công tâm, mới nói mấy câu mà đã khiến Mặc Vô Ngân cảm thấy như tìm được tri kỷ, nghe cô thao thao bất tuyệt một hồi, Mặc Khiêm Nhân thấy chán đứng dậy ra ngoài.

Dưới sự dẫn chuyện của Tô Trùng Tương, Mặc Vô Ngân hỏi, “Tối nay chị Trùng Tương ở tại tứ hợp viện hay là trở về về nhà bố mẹ?”

Các ông lão sống tại tứ hợp viện nhưng con cháu họ thì lại ở nơi khác. Dù sao con họ cũng có gia đình riêng, hơn nữa chúng bận rộn công việc, có đôi khi nửa đêm mới về, sợ quấy rầy đến giấc ngủ của họ, vì vậy đều sống riêng cả. Nhưng các con dâu cũng rất hiểu chuyện, thường xuyên đến tứ hợp viện nấu ăn và trò chuyện với cha mẹ chồng, thỉnh thoảng nhóm phụ nữ tụ lại cùng mẹ Mặc tán gẫu chuyện con cái, nhờ vậy các ông lão chưa bao giờ biết đến cô đơn tịch mịch.

“Ừm... Chị định ở lại với ông hai ngày, nhưng bên đó không có phòng...” Tô Trùng Tương nói giọng thất vọng, thật ra cũng có phòng, nhưng vì ít người ở nên sẽ mất công quét tước sửa sang.

“Vậy chị ở lại nhà em đi, nhà em có hai phòng cho khách, chưa ai ở cả.” Mặc Vô Ngân phản ứng hết như kỳ vọng của Tô Trùng Tương.

“Nhưng, vậy có ổn không?” Tô Trùng Tương lặng lẽ nhìn Mặc Khiêm Nhân ngồi trong sân bị lão Lương kéo đi chơi cờ, trong lòng ngọt ngào, gần gũi hưởng lộc, cô cần kẻ cạnh Mặc Khiêm Nhân, lẳng lặng trở thành một phần cuộc sống của hắn, tựa như nước ấm nấu ếch. Tính tình Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt như vậy có vẻ là không cần chuyện gì kịch tính, hắn hợp kiểu nhẹ nhàng ấm áp hơn.

“Có gì mà không ổn, lúc trước chị cũng hay ở lại nhà em đấy thôi? Với cả, mở cửa ra là thấy ngay phòng ông nội chị, đi có mấy bước chứ mấy.” Mặc Vô Ngân chưa nghĩ gì nhiều, chỉ đơn thuần coi Tô Trùng Tương là bạn đã lâu không gặp, họ chuyện trò rất vui, sống chung cũng không tệ.

“VẬY... ĐƯỢC RỒI, TỐI NAY CHỊ XUỐNG BẾP GIÚP GÌ NẤU ĐỒ NGON CHO EM NHÉ? ĐỪNG NHIN CHỊ NHƯ VẬY, CHỊ CÓ BĂNG ĐẦU BẾP ĐẤY.” Tô Trùng Tương tự hào nói, thi băng đầu bếp cũng là vì Mặc Khiêm Nhân, từ nhỏ hắn đã cực kì kén ăn, có câu “Đường đến trái tim người đàn ông là đi qua dạ dày” mà? Tô Trùng Tương sẵn sàng dốc hết công sức vì người đàn ông cô yêu.

“VẬY CÒN GÌ VẮNG, VỪA HAY TỐI NAY EM GIỚI THIỆU CHỊ DÂU CỦA EM CHO CHỊ, CHỊ ẤY CŨNG BIẾT NẤU ĂN, NẤU NGON LẮM.” Mặc Vô Ngân cao hứng nói, tối qua trước khi về Mộc Như Lam đã nấu cho họ một bữa ăn khuya, phải tội số lượng hơi ít, vì chị ấy bảo khuya rồi không nên ăn nhiều, nếu đói quá thì ăn lót dạ một chút thôi, cô ăn chẳng đã miệng chút nào, bây giờ nhớ lại mà thêm rõ dãi.

Nụ cười của Tô Trùng Tương cứng lại, cô vừa nghe được một từ quan trọng, “Chị dâu?” Hình như Mặc gia đâu có họ hàng nào đâu...

“ĐỪNG, CHỊ DÂU EM.” Mặc Vô Ngân vui vẻ đáp, sực nhớ ra chuyện ban nãy, cô kinh hoàng như bị sét đánh. Trong lòng rầu rĩ nhưng vẫn quyết định nói rõ cho Tô Trùng Tương, chết sớm siêu sinh sớm, chị ta quen mình và quen cả mẹ nên phải đối đãi thật trọng, tránh gây chuyện làm mọi người khó xử, nhất là bên ông Tô, hai nhà gặp nhau như cơm bữa, khó tránh khỏi lúng túng.

“... CHỊ DÂU NÀO?” Tô Trùng Tương bỗng dưng thấy bất an, dường như đã có gì đó ngoài dự tính xảy ra mà cô hoàn toàn không biết.

Thấy thế, Mặc Vô Ngân càng thêm kiên quyết phải khiến Tô Trùng Tương chết tâm, dù chị ta có là bạn tốt thời bé hay là kẻ si tình yêu anh trai bao lâu, bây giờ Mặc Khiêm Nhân đã có Mộc Như Lam, si tình đến mấy thì cũng chỉ là kẻ thứ ba mà thôi. Trừ khi chị ta giữ im lặng, không ôm ý đồ chia rẽ tình cảm của họ, bằng không chắc chắn sẽ không được hoan nghênh tại Mặc gia này.

“Bạn gái của anh trai em. À, đúng rồi, bọn họ sắp đính hôn, mấy ngày nữa người giám hộ của chị dâu sẽ từ Hồng Kông sang đây, ông nội và mẹ cũng đã chuẩn bị sinh lễ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 234: V66.2: Nước mắt (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Học viện Mộ Hoa.

Sắp đến lúc tan học, giờ này trước đây học sinh năm ba đã sớm chuẩn về nhà rồi nhưng hiện tại lại chẳng một ai rời đi, cả ba lớp cùng thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống hai người đang đứng ở chỗ bồn rửa tầng trệt, một là Hoắc Dạ Chu, một là Mộc Như Lam.

Trong bồn đặt một chiếc ô dính đầy phân chim, sau cả buổi chiều giằng co với Mộc Như Lam, thiếu niên cuối cùng cũng phải miễn cưỡng cầm lấy bàn chải, bắt đầu làm sạch đồng phân đã khô trên mặt ô.

Các học sinh nhìn mà khiếp sợ không tin nổi, lớp trưởng lớp số ba, một tên mặt người dạ thú nhìn thì nhả nhặn nhưng kì thực vô cùng keo kiệt xấu tính, lớp trưởng lớp hai Tô Bắc Thiệu và lớp trưởng lớp một Hạ Hỏa đã ăn không ít khổ vì hắn, vậy mà giờ đây hắn lại thua trong tay Mộc Như Lam học viện Lưu Tư Lan, ngoan ngoãn đi rửa phân chim?

Mộc Như Lam chẳng làm gì nhiều, cô chỉ dọa Hoắc Dạ Chu đang bị phạt đứng là sẽ “Báo cho bố cậu đến đây đứng thay cậu” và gửi ô tới Hoắc gia mời bố hần rửa sạch, thiếu niên trừng cô mười phút, sau cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Thấy chưa, đơn giản mà, chỉ là mấy đứa trẻ sợ bố nhưng chưa ai dám lấy ra đe dọa thôi, nói gì thì đó cũng là Hoắc gia, còn vị này, lại là công tử Hoắc gia.

“Hèn hạ!” Hoắc Dạ Chu nghiêng răng nghiêng lợi chửi. Mẹ kiếp, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ hần ăn cục tức to như ông này, con nhỏ chết tiệt dám lấy bố hần ra uy hiếp! Hần chỉ có thể cam chịu thôi! Bố hần... Nhắc tới chỉ muốn chảy nước mắt... Người gì hung dữ thấy sợ...

Mộc Như Lam từ chối cho ý kiến.

Có hèn hạ cũng kệ, miễn hiệu quả là được. Nếu mi đủ năng lực thì dù ẩn tượng đầu tiên có tệ đến mấy đi nữa, sức hấp dẫn của mi cũng sẽ khiến những kẻ vốn không ưa mi dần nghiêng về phía mi; ngược lại, nếu không có khả năng thu phục lòng người thì một khi ẩn tượng và hứng thú đã qua đi, trong mắt người khác, mi cũng lắm chỉ một kẻ qua đường tầm thường mà thôi.

Hôm nay Mộc Như Lam chỉ giảng bài cho lớp số hai. Lớp trưởng lớp này là Tô Bắc Thiệu, ngoài ra còn có một vài nam sinh đã chạy trốn cùng Mộc Như Lam hôm đó nên không có ai phá rối cô trong giờ. Họ ít nhiều đều nể mặt Mộc Như Lam sau sự kiện ấy, mà như vậy thì chẳng khác nào cho cô một cơ hội thể hiện. Có lẽ ban đầu chỉ là nể mặt, thế nhưng sau đó ai nấy đều tiến vào trạng thái học tập theo ngôn từ sinh động của cô. Thấm thoát đã một ngày trôi qua, học sinh hai lớp còn lại kinh ngạc chứng kiến lớp số hai ngoan đột biến, không hiểu nổi rốt cuộc là tại làm sao.

Mộc Như Lam để lại cho lớp số hai một đề toán cực thú vị và có chiều sâu, hiện tại mọi người đều đang cầm cúi làm.

Thời Ngũ dựa vào cửa sổ nhìn chăm chăm đề toán trên bảng đen, mắt lơ đãng cả buổi mới chớp một cái, trông khá là ngơ ngác.

Tô Bắc Thiệu cắn đầu bút, mặt nhăn đến độ có thể kẹp chết con ruồi, “Có ai làm ra chưa?”

Không ai trả lời mà chỉ chuyên tâm tính toán, tức là vẫn chưa có người giải ra, Tô Bắc Thiệu thầm rủa “ngốc thật” rồi cũng tự vò đầu bứt tai.

Tiếng chuông tan học vang lên, lớp hai vẫn đang làm bài, những người khác vẫn đang vây xem, Hoắc Dạ Chu vẫn đang bực bội chà ô, còn Mộc Như Lam thì được tài xế mẹ Mặc phái tới đón về.

Lương Khâm Luân ngồi câu cá trên cây cầu trong rừng trúc cách thư trai không xa, thấy cảnh ở bồn rửa phía sau thư trai, hần nhếch môi mỉm cười, chiếc kính che đi đôi mắt sắc bén thâm sâu.

Mộ Hoa bết bát đến thế mà sao các vị phụ huynh nghiêm khắc vẫn gửi con vào học? À... Bởi vì họ biết Mộ Hoa chỉ là khởi điểm, tốt nghiệp Mộ Hoa bước ra xã hội mới thực sự là bắt đầu.

Trong mấy chục năm trở lại đây, số người được tuyển kỷ lục là mười lăm, mà năm nay, xem chừng sẽ không ai đoán trước được, thật đáng trông chờ, ha ha ha...

++++

Hồng Kông. Kha gia.

Thân là bà chủ Kha gia, Akutsu Junko đã chuyển vào sống tại biệt thự, trong nhà không còn đám đàn bà ồn ào nên cuộc sống trôi qua khá thoải mái. Bây giờ Akutsu Junko đang sắp xếp hành lý cho mình và Kha Xương Hoàng, ngày một họ sẽ đến thủ đô Trung Quốc tìm hiểu kĩ càng tình hình Mặc gia, không thể để Mộc Như Lam thiệt thòi được.

Kha Xương Hoàng ngồi trên giường nhìn Akutsu Junko bận rộn, sống lưng vẫn dựng thẳng kiêu ngạo như thời trẻ tuổi, lão đặt hai tay lên cây gậy chống trước người, nghiêm túc như một ông lão hung bạo, không, lão vẫn luôn là một kẻ hung bạo.

Akutsu Junko ngoái đầu nhìn lão, vừa lắc đầu bắt đầu dĩ vãng dịu dàng lên tiếng, “Ông đừng nghĩ nhiều quá, càng nghĩ là sẽ càng tiếc Lam Lam, con gái lớn đều phải lập gia đình, may thay người nó yêu cũng rất yêu nó.”

Kha Xương Hoàng hừ mũi, “Cái đó tôi hiểu, nhưng mà tôi càng nghĩ càng thấy không cam lòng, cháu gái cưng của tôi mới chỉ mười sáu tuổi, sao vừa tới thủ đô là đã bị người Mặc gia cướp mất rồi!” Lão không cần Mộc Như Lam dưỡng già nhưng dù gì con bé cũng là tâm ách duy nhất của lão, vậy mà thoát cái đã thành của người khác, lão già này đau lòng a. Thật không nỡ để nó đi chút nào, giờ phải làm sao đây? Đổi ý được không ta? Mặc Khiêm Nhân gì chứ, bám nút!

“Chẳng phải ông cũng rất vui khi chúng đính hôn sao?”

“Ai nói tôi vui? Ai nói?” Kha Xương Hoàng hừ thêm cái nữa, còn lâu lão mới vui ấy.

Đúng là càng già càng ngây thơ. Akutsu Junko kệ lão, chính bà cũng đang bận túi bụi, bây giờ quyền giám hộ Lam Lam đã thuộc về họ, bà làm bà đương nhiên phải xử lý chuyện đồ cưới của con bé... A, hình như lo hơi sớm, chúng mới đính hôn thôi, vẫn chưa cần đến đồ cưới.

Dưới lầu, anh thanh niên mặt mũi bình thường luôn xuất hiện sau lưng Kha Xương Hoàng cầm một tập tài liệu đi tới, vừa vịn chạm mặt Kha Thế Tĩnh

đang từ trên lầu bước xuống.

“Chuyện gì vậy?” Kha Thế Tĩnh nhìn tập tài liệu trong tay, hỏi.

Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt mất tích, ngón tay mà Âm Long gửi tới cho thấy khả năng họ bị giết là rất cao. Kha Thế Tĩnh là con trai duy nhất, hơn nữa còn là con của Akutsu Junko và Kha Xương Hoàng nên tất nhiên hắn trở thành người thừa kế, hiện tại Kha Xương Hoàng đã dần thả quyền giao việc công ty cho hắn xử lý, thậm chí còn cho hắn biết thế lực hắc đạo và sức ảnh hưởng của Kha gia.

Kha Thế Tĩnh vẫn thích mặc áo tôn trung son, màu trắng màu đen phủ lên người hắn trông nhàn nhã và nhẹ tựa khói sương. Thế nhưng trên nền áo trắng, anh thanh niên nhìn ra hoa văn chỉ bạc hình rồng thêu chìm giữa làn vải, anh ta cup mắt, đưa tập tài liệu cho hắn. Không một ai dám coi khinh hắn kể từ ngày đầu tiên hắn thượng vị, cho dù là công ty bạch đạo, hay là thế lực hắc đạo.

Cứ tưởng tên này lạnh nhạt khép kín không màng quyền thế, nào ngờ hắn ta làm thịnh tình cực bực. Nhưng không biết liệu có phải hắn vẫn luôn ngu đồng chờ ngày ngọam đứt cổ con mồi, hay chỉ đơn thuần là tuân theo mệnh lệnh.

“Đây là báo cáo xét nghiệm ADN từ sợi tóc lần trước.” Tuy không truy tìm được nhưng Kha gia vẫn bảo bệnh viện kiểm nghiệm thử, nếu hắn nhớ không nhầm thì trong nhà có mẫu ADN của tất cả phụ nữ từng sống tại Kha gia, nếu nghi ngờ thì có thể lấy ra đối chiếu.

“Tôi hiểu.” Kha Thế Tĩnh ôn hòa nói, “Anh vất vả rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Kha Xương Hoàng trao hết mọi thứ cho Kha Thế Tĩnh, bao gồm cả anh ta.

Kha Thế Tĩnh mang túi giấy rời khỏi biệt thự đến Noãn các nằm phía sau, tuy bây giờ hắn không còn sống ở đó nữa nhưng so với biệt thự chính, hắn vẫn thích ngụ tại Noãn các hơn.

Giữa không gian u tĩnh, ngọn đèn nhu hòa thấp sáng bốn phương, chiếc giường rách rách tiếng nước chảy, tựa như một ngôi đền ngự giữa núi rừng, tách biệt khỏi trần thế.

Cởi giày bước lên sàn gỗ bóng loáng được lau chùi hằng ngày, Kha Thế Tĩnh đi dọc theo hành lang tới phòng mình, mở cửa ra, hương lan thơm ngát lập tức phả vào mặt.

Ngọn đèn soi sáng cả căn phòng giản đơn, hắn tới sau bàn trà ngồi quỳ xuống, bắt đầu nấu nước chuẩn bị pha trà, ngón tay mon tron đoá lan ướp mềm nơi chiếc bình để cạnh, sau đó sự chú ý mới san qua tập tài liệu kia.

Xét nghiệm ADN? Đến lúc này rồi, ai giết Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt đã không còn quan trọng nữa, chỉ là cái chết của hai kẻ bị hất hủi mà thôi, ai lại đi lung sục người giết một hai con kiến cơ chứ?

Kha Thế Tĩnh tao nhã rửa tách đựng lá trà, chuẩn bị xong xuôi mà nước vẫn chưa sôi, hắn chăm hoa lan một chút, lát sau mới chậm rãi mở tập văn kiện, rút ra tờ giấy bên trong, trên đó in vài số liệu và chữ chuyên môn, căn bản nhìn không hiểu, có lẽ chỉ là dữ liệu ADN của một người lạ nào đó, không cần thiết phải truy tìm chủ nhân của nó.

Nhưng dù vậy hắn vẫn phải đối chiếu cho đàng hoàng, bởi lão Kha đã cho xét nghiệm rồi mà? Chuyện này liên quan đến thể diện của lão, tuy lão không công nhận Kha Thế Vinh và Kha Thế Kiệt nhưng nói cho cùng họ vẫn là con lão, con mất tích mà cha lại xử lý qua loa để hung thù nhòn nhơ ngoài vòng pháp luật thì quá là không ổn. Bên cạnh đó, lão không muốn giao vụ này cho cảnh sát vì không muốn làm to chuyện, thành ra hắn phải tự thân vận động.

Hắn nhìn tờ giấy, nhìn bình thần, đôi mắt khép hờ lướt qua những toan tính.

Một hồi lâu sau, hắn để tờ giấy sang bên, cầm lên chiếc ấm tử sa nóng hổi, làn nước nghi ngút cuốn lấy những mảnh trà nho nhỏ, nước chảy ra đượm vị, hương thơm thoáng chốc lan tỏa khắp căn phòng.

Chàng trai mặc áo tôn trung son chìm trong mảnh sương trắng, nhìn nào thấu, đoán nào ra.

Một đoá lan xinh đẹp nở rộ giữa bầu sương, mà nơi nhụy hoa lại nhuộm chút vàng nâu héo úa.

++++

Hồng Kông, Cửu Long.

Lưu Bùi Dương ngồi ăn như rồng cuốn sau mấy ngày gầy tọt đi, cả một bàn đầy thức ăn ngon chẳng mấy chốc tan hoang như bị bão châu chấu càn quét.

Một ly nước chanh được đẩy tới cẩn thận, người hiến ân cần chẳng những không được cảm ơn mà còn bị trừng chày mặt, mẹ nó, tên Đoạn Tiểu Ngọc chết bầm, suýt nữa đã bỏ hắn chết đói, bây giờ còn tới lấy lòng làm quái gì! Có biết giữ dáng là chuyện vất vả cỡ nào không hả! Hắn vốn rất hài lòng về vóc dáng của mình thế mà lại bị tên trời đánh này hại gầy! Muốn bồi bổ về thể trọng ban đầu lại càng rắc rối hơn!

Bị trừng mắt phũ phàng, Đoạn Ngọc sờ sờ mũi, y nào có ngờ Lưu Bùi Dương lại bướng như vậy, đói đến ngất xỉu mà vẫn không chịu xuống nước, cho nên không phải tại y mềm lòng đâu, chỉ là y thấy hắn gầy quá ốm không sướng nên mới cho hắn ăn cơm, thật đấy!

Phát tay bảo người hầu bưng món ngọt trắng miệng lên, tất cả đều là món ưa thích của Lưu Bùi Dương.

Trong phòng khách cạnh đó, Mộ Thanh Phong và Mộ Dương Khúc ngồi trên sofa đánh bài, Mộ Dương Khúc tỏ ra rất bất mãn với tình hình hiện tại, “Chỉ ăn một bữa thôi mà? Đâu cần Ngọc thiếu phải ở cạnh hầu hạ như vậy chứ?”

“Chắc, cậu không hiểu đâu, cái này gọi là tình thú.” Mộ Thanh Phong nghĩ bụng, không làm Đoàn Ngọc vui vẻ thì sao ý đồ nghị đến thủ đô của hắn được?

Mộ Dương Khúc quả thật không hiểu, hắn nghĩ, ngoài kia có cả tá gái xinh, Đoàn Ngọc cần gì ôm một cậu con trai, mặc dù về ngoài cậu ta có vị hôn phụ nữ bình thường nhưng nam vẫn là nam, cái cậu ta có mình cũng có đây thôi? Sướng gì đâu mà ôm, không thấy tởm mới sợ. Xi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: V66.3: Nước mắt (3)

Chỉ chốc lát sau, Đoàn Ngọc đi ra, Lưu Bùi Dương ôm cái bụng căng tròn lên lầu đi ngủ, căng cơ bụng chùng cơ mắt, mấy ngày nay hắn đói quá ngủ không được. Nghĩ tới đây, Lưu Bùi Dương nghiêng răng rủa Đoàn Tiểu Ngọc bất lực! Đêm nay nhất định phải khóa chặt cửa kéo tên tiểu nhân này lại lên mô vào động tay động chân với hắn!

“Cậu muốn đi Trung Quốc?” Đoàn Ngọc thẳng thừng vạch trần mục đích của Mộ Thanh Phong.

Mộ Thanh Phong cứng miệng, sau đó không khỏi bất đắc dĩ, thật tình, Đoàn Ngọc không hổ là Đoàn Ngọc, cái gì cũng không gạt được y.

“Cũng được.” Điều bất ngờ là Đoàn Ngọc lại đồng ý, Mộ Thanh Phong cứ tưởng sẽ phải tốn kha khá nước bọt để thuyết phục y.

Y cười ôn hòa, “Dù sao tôi cũng muốn biết cậu em yêu quý của tôi sẽ phản ứng thế nào khi hay tin tình đầu của nó sắp thành vợ người khác, cậu xem hộ tôi đi, à, nhớ chuẩn bị máy ảnh để tùy lúc chụp lại.”

“...” Mộ Thanh Phong hồi hận. Hắn đi thủ đô là vì Mộc Như Lam chứ nào muốn tiếp xúc với tên Đoàn Nghiêu mới khề nanh kia! Lại còn chụp ảnh nữa, phí! Khác gì tự tử cơ chứ!

++++

Lục Tử Mạnh đi xa một hồi xuống máy bay, gọi taxi tới Mặc gia, trong lòng lo lắng vô cùng.

Tô Trùng Tương vẫn luôn giữ liên lạc với hắn, tuy nhiều khi cô gọi chỉ là để nói bóng nói gió về Mặc Khiêm Nhân. Hắn ích kỷ không lộ nửa lời về chuyện Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam, một là hy vọng Tô Trùng Tương hết hy vọng, hai là sợ Tô Trùng Tương sẽ vì thế mà bỏ việc học về nước. Cô đã quyết định con đường tương lai của mình theo Mặc Khiêm mà rồi, không thể để cô thất bại ở những bước cuối cùng được. Tình yêu không phải tất cả, ngoại trừ tình yêu, cô ấy vẫn còn cuộc sống và tương lai của chính mình.

Máy bay bị hoãn nên bây giờ hắn mới tới thủ đô, Tô Trùng Tương nhất định đã đi trước hắn, nếu chẳng may cô bất ngờ biết chuyện Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam, hắn khó mà tưởng tượng được Tô Trùng Tương sẽ phản ứng ra sao.

Từ hạp viện Mặc gia.

Tô Trùng Tương đang giúp mẹ Mặc thái rau trong bếp, về mặt bản thân, cô bất cẩn cắt phải ngón tay mình, một giọt đỏ ứa ra, sau đó càng chảy càng nhiều, cô nhìn chăm chăm mà chẳng may có ý định cầm máu.

So với đau đớn trong tim, chút vết thương ấy có cái gì?

Mẹ Mặc đưa lưng về phía cô chiến đồ ăn, mặt mày sáng rỡ vì cười, bà không ngừng kể Lam Lam giỏi giang ra sao, Khiêm Nhân và cô ta đẹp đôi thế nào... Thật mỉa mai, cô lặng lẽ phân đầu mười năm trời vì Mặc Khiêm Nhân, đến khi tự tin trở về với bao mong đợi lại nhận được tin người cô yêu từ lâu đã bị một cô gái khác cướp mất.

Thật vô lý!

Cắn chặt đôi môi, Tô Trùng Tương nhìn ngón tay chảy máu mà mắt cay xè, giọt lệ chứa đầy kiên định và bất cam tâm.

Cô nhất định sẽ không bỏ cuộc, chấp nhất dài tận mười năm, cô bỏ cuộc sao được? Dựa vào đâu? Cô không phải thánh mẫu, không thể hào phóng nhường đi người mình thương được. “Lam Lam” kia là ai? Dựa vào đâu mà dám cướp đi Mặc Khiêm Nhân trong khi cô đang nỗ lực để xứng tầm với hắn? Có thật là giỏi giang đến vậy không? Giỏi giang đến mức xứng đôi với Mặc Khiêm Nhân vĩ đại?

Trừ phi cô ta là nữ thần hoàn hảo, bằng không, chỉ cần tồn tại một khe hở nhỏ, cô nhất định sẽ chen vào bằng mọi giá! Nhất định!

Ngoài sân có tiếng con gái nói chuyện với Mặc Khiêm Nhân, Tô Trùng Tương giật mình, bỏ dao xuống đi nhanh ra ngoài, cô không cam lòng, phải nhìn xem rốt cuộc đối thủ của cô trông ra làm sao.

Lúc Mặc Như Lam về đến Mặc gia thì Mặc Khiêm Nhân đang đề bẹp dí ngạo khí trên bàn cờ của mấy ông lão, hại họ tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, thoát nhìn vừa ồn ào lại vừa có thú.

Mặc Khiêm Nhân đưa lưng về phía cô, vì thế cô gái nghịch ngợm lặng lẽ tiến lại gần, vài ông lão thấy Mặc Như Lam thì định lên tiếng nhưng cô nhanh tay làm dấu im lặng ngay, mấy lão ngoan đồng lập tức cười hiu ỳ.

Vốn luôn hết sức nhạy bén, Mặc Khiêm Nhân nháy mắt đã phát hiện sự khác thường của họ, có điều hắn còn chưa kịp quay đầu nhìn thì một đôi tay nhỏ ấm áp đã che mắt hắn lại, sau lưng là một độ ẩm quen thuộc, tóc cô vuốt qua làm cổ hắn hơi ngứa, cánh môi mềm mại chạm vào tai, hơi thở ấm áp phả lên lỗ tai khiến cả người hắn nóng bừng.

Mặc Như Lam cười nhẹ, tiếng cười ngọt ngào phát ra từ xoang mũi. Thay vì hỏi những câu quá rõ ràng như “Đoán xem em là ai”, cô ghé vào tai hắn cất giọng mềm mại, “Khiêm Nhân.”

Mặc Khiêm Nhân đặt tay lên tay Mặc Như Lam định gỡ ra, nhưng cô nào thuận theo, “Đừng lộn xộn, nếu không em sẽ cắn anh đấy.” Cô nàng biến thái không biết ngượng nói đoạn còn liếm vành tai hắn một cái làm hắn cứng ngắc cả người.

Các ông lão không nhìn thấy cảnh này nhưng vẫn cảm thấy thật khó tin nổi khi một kẻ từ nhỏ đã kiêu ngạo như Mặc Khiêm Nhân lại ngoan ngoãn vâng lời như vậy. Vừa xem vợ chồng son tình tứ, vừa lệ tay đôi vị trí quân cờ, hừm, này thì kiêu ngạo, để xem lát nữa còn kiêu ngạo nổi nữa không hừm hừm!

Mặc Khiêm Nhân không dám cử động nữa, không biết là vì tâm lý biến thái khó đoán, hay là vì hắn đã thua trắng trước cô trong tình yêu nên chưa bao giờ nắm được quyền chủ động.

“Hôm nay Khiêm Nhân có nhớ em không?” Mắt bị che dẫn đến các giác quan khác nhạy hơn một chút, hương thơm nhẹ nhàng tràn vào phổi, giọng nói ngọt ngào rót vào tai, sau đó toàn bộ, toàn bộ, ủa vào trong tim.

Khiến hắn cảm thấy như say như đồ.

“Khiêm Nhân?” Cô gái cố chấp muốn hắn trả lời trong ngượng ngùng.

“... Ừ.”

Lão Mặc đỏ mặt thay bọn họ, thanh niên ngày nay chả biết thẹn thùng gì cả, thời mình có nắm cái tay cũng phải lén lút lút lút.

Mặc Như Lam hài lòng thả Mặc Khiêm Nhân ra, từ sau quãng tay ôm cổ hắn.

Đối với ánh nhìn trêu tức của các ông lão chai mặt bên kia, Mặc Khiêm Nhân quét ánh mắt đậm mạc qua, cuối cùng dừng lại trên bàn cờ đã bị đối quân, ông lão đối diện lập tức thu hồi ánh mắt trêu tức, nghiêm túc như thể lão chẳng làm gì cả.

Đến khi thua không quá thảm dưới sự can thiệp của Mặc Như Lam, các ông lão mới thỏa mãn đứng dậy ai về nhà nấy ăn cơm, ngoài tứ hợp viện này ra thì bên cạnh còn có hai tứ hợp viện khác cũng là chỗ ở của các cụ ông cụ bà quân nhân, những ông lão đã cùng nhau trải qua giông bão phải tự cùng một chỗ mới không thấy cô độc.

Mặc Khiêm Nhân và Mặc Như Lam tay trong tay thong thả vào nhà, Mặc Như Lam tinh mắt để ý chiếc túi xách rõ ràng là của phụ nữ trẻ trên sô pha, cô nhìn Mặc Khiêm Nhân hỏi, “Hôm nay nhà có khách à?” Mặc Như Lam đã hiển nhiên coi Mặc gia là nhà mình, Mặc Khiêm Nhân là của cô, những gì của hắn cũng là của nàng, không phải sao?

“Ừ.” Mặc Khiêm Nhân đáp mà mặt lạnh tanh, hắn vừa vuốt sợi tóc mảnh như tơ nhện của cô vừa nói, “Trước đây hay chơi với bọn anh. Người Lục Tử Mạnh thích. Vừa lấy bằng tiến sĩ tâm lý học bên Harvard.”

Ba câu, ngắn gọn rõ ràng. Họ có quen biết nhưng chỉ là trước đây thôi; cô ta là người Lục Tử Mạnh thích, không liên quan đến hắn; đối phương là nhà tâm lý học, khi tiếp xúc phải cẩn thận.

Tô Trùng Tương vừa ra đã thấy hình ảnh tự nhiên và vô cùng thân thiết này. Nghe Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nói một câu vô tình như vậy, cô cắn môi, dẫn xuống nỗi chua xót đang dâng lên trong lòng. Tầm mắt dừng lại trên người Mặc Như Lam, Tô Trùng Tương giật mình. Là cô ấy? Kha Như Lam bị lạc đường ở Mộ Hoa sáng nay?

“Lam Lam về rồi đấy à!” Mẹ Mặc ngoái đầu không thấy Tô Trùng Tương đâu, đi ra thấy Mặc Như Lam, bà cười.

Lúc thấy Tô Trùng Tương Mặc Như Lam hơi kinh ngạc nhưng vẫn nhanh chóng mỉm cười gật đầu chào cô ta, sau đó nhìn sang mẹ Mặc, “Buổi chiều tốt lành, mẹ cần con phụ gì không?”

“Không cần không cần, con cứ ở ngoài nghỉ ngơi với Khiêm Nhân đi, mẹ sắp xong rồi. Đúng rồi, đây là Trùng Tương, Tô Trùng Tương, bạn cùng chơi hồi xưa của Khiêm Nhân, cháu gái của ông Tô ngoài viện, các con trò chuyện thoải mái nhé.” Hôm qua sau khi được một phen hết hồn khi Mặc Như

Lam gọi mẹ, mẹ Mặc càng nghe càng ưng ý, mẹ nó, bà thích con gái thẳng thắn, cứ tưởng con bé trông dịu dàng nhã nhặn thì hẳn sẽ là người rụt rè khó tiếp xúc, nào ngờ nó lại thẳng thắn rõ ràng như vậy. Thích là thích, không sợ bị phát hiện, bà khinh nhất là kiểu yếu mà không dám thừa nhận, vì thế Mặc Như Lam làm bà đã quý lại càng quý hơn.

Nói xong mẹ Mặc vào nhà, hồn nhiên không biết mình đã đâm một dao vào tim Tô Trùng Tương.

Bạn cùng chơi hồi xưa của Mặc Khiêm Nhân... Địa vị của cô giờ chỉ còn có thể thôi sao? Không phải bạn bè, cũng không phải thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, mà là “bạn cùng chơi hồi xưa”...

Nhưng cô trách ai được? Tất cả đều do chính cô tạo nên, nếu cô không tự chắc chắn rằng Mặc Khiêm Nhân sẽ không dễ gì yêu người khác, không tự chắc chắn rằng hẳn sẽ chờ cô rục rờ trở về, thì bây giờ sao có thể trở nên tầm thường thế này?

“... Kha tiểu thư?” Tô Trùng Tương lại gần, ánh mắt phức tạp được cô che giấu kĩ càng.

“Chào Tô tiểu thư.” Mặc Như Lam cười chào hỏi, bàn tay nhỏ mềm trắng nõn vẫn đang nắm cùng Mặc Khiêm Nhân.

Khí chất đặc biệt của cô khiến cô trông trưởng thành chín chắn hơn bạn đồng lứa, nhưng khuôn mặt thì vẫn còn nét trẻ con đặc trưng của cô gái vị thành niên, thoát nhìn cùng lắm chỉ mười sáu mười bảy tuổi. Tô Trùng Tương từng ngưỡng tượng dáng vẻ của người đã cướp đi Mặc Khiêm Nhân, nhưng không ngờ đó lại là một cô gái nhỏ như vậy!

Nổi uất ghen càng thêm nặng nề, mười sáu tuổi cô vẫn đang mất ăn mất ngủ học thi vào trường đại học giống Mặc Khiêm Nhân, cẩn thận giữ gìn mỗi tình đầu vụng trộm của mình, vậy mà cô ta, ở cái tuổi này đã cướp đi Mặc Khiêm Nhân?

Cô không nén nổi nước mắt, vì quá không cam tâm, vì quá ghen uất, vì quá đau lòng, tầm mắt nhòe dần đi. Không để Tô Trùng Tương kịp phản ứng, Mặc Như Lam chạy tới trước mặt cô, dùng một chiếc khăn tay sạch sẽ lịch sự mà lau nước mắt thay cô, “Nước mắt nữ nhi quý báu hơn cả trân châu, phải thủ hộ thật tốt mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: V67.1: Khiêm Nhân (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Tô Trùng Tương không ngờ Mặc Như Lam lại làm vậy, nhìn khuôn mặt xinh xắn dịu dàng của thiếu nữ, cô cảm thấy mình thảm hại như thể chưa đánh đã thua, cắn môi quay đầu đi, cô tùy tay lau mặt mình, “Chỉ là lúc này cất đồ ăn bị cay mắt thôi.”

“Ra vậy.” Mặc Như Lam mỉm cười thu khăn tay về, xoay người quay lại chỗ Mặc Khiêm Nhân. Ban sáng Tô Trùng Tương nói đến thứ cô ta muốn giành lấy, xem ra chính là Mặc Khiêm Nhân, quả là một cô gái nhiều nỗ lực, nhưng cho dù tổn thương cô ta thế nào thì cô cũng sẽ không tặng Khiêm Nhân cho cô ta đâu, Khiêm Nhân là của cô, chết rồi, thì thể cũng là của cô.

Tô Trùng Tương điều chỉnh lại tâm trạng, lặng lẽ hít sâu hai cái rồi đi về phía Mặc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân.

“Anh Khiêm Nhân và Kha tiểu thư quen nhau thế nào vậy? Trước giờ em không hề biết anh sẽ yêu một cô bé nhỏ tuổi như vậy.” Tô Trùng Tương miệng cười nhưng mắt không cười.

Cô công nhận cô gái này rất ưu tú, từ diện mạo, khí chất đến năng lực, cô hoàn toàn tin rằng cô ta thừa sức vào Harvard hay thậm chí là lấy bằng tiến sĩ, nhưng dù vậy cô vẫn sẽ không bỏ cuộc, Mặc Như Lam quá nhỏ mà Mặc Khiêm thì Nhân lại quá trưởng thành, cô không tin một bé gái trẻ ngây thơ có thể xứng đáng được ở cạnh Mặc Khiêm Nhân.

Hơn nữa Mặc Khiêm Nhân có rất ít thời gian rảnh, nhiều lúc hẳn chỉ ở Mỹ làm việc, liệu một cô gái nhỏ có chịu đựng được thứ tình yêu ngắn đôi này không? Mặc Khiêm Nhân không phải người hay nói lời ngon tiếng ngọt, liệu cô ta có thể hiểu được tình cảm sâu sắc mà im lặng của hẳn không? Thế giới muôn màu thế này, cô ta kháng cự nổi sức hút từ những người khác hay không? Không, cô không tin. Thiếu nữ mười sáu tuổi khi yêu cứ nghĩ đây sẽ là mối tình nồng cháy nhất cuộc đời, nhưng thật ra nó yếu ớt vô cùng, chỉ cần chút can thiệp là đã có thể đập nát trái tim thủy tinh của cô ta.

Cô ta không hợp với Mặc Khiêm Nhân!

Tô Trùng Tương siết tay, ngồi đối diện hai người trên sofa.

Mặc Khiêm Nhân không nghĩ mình cần trả lời của Tô Trùng Tương, vì vậy hẳn định phớt lờ đi, có điều vừa quay đầu thì thấy Mặc Như Lam đang chớp mắt nhìn hẳn, ra vẻ cô cũng muốn nghe câu trả lời...

Mặc Khiêm Nhân im lặng vài giây rồi nói thân nhiên, “Tình yêu không liên quan đến tuổi tác.”

Mặc Khiêm Nhân chưa từng tưởng tượng mình sẽ thích ai, hay người kia sẽ trông ra sao, mọi thứ diễn ra tự nhiên như đã được định ra từ rất lâu rồi, tự nhiên như khi hắn ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu, nhìn ánh đèn đỏ và nhận ra, “A, thì ra mình yêu cô ấy”.

“Hon nữa, tôi với cô không quen biết.” Mặc Khiêm Nhân phủ phàng bổ sung thêm. Hắn với mi không quen, mi dựa vào đầu mà cho rằng hắn sẽ không yêu Mặc Như Lam? Dựa vào đầu mà dám tự tiện định dạng và phác họa người hắn yêu?

Mặc Vô Ngân lén theo dõi từ bên kia cầu thang, nghe được câu nói không chút thương hương tiếc ngọc này, cô nhất thời cảm thấy hơi nhức trứng, ông anh ơi là ông anh, xưa nay biết miệng anh độc nhưng không ngờ còn có khả năng giết người trong vô hình như thế, không mĩa mai không chửi tục mà vẫn có thể đâm người ta thủng lỗ chỗ!

Tô Trùng Trùng bắt đầu không cười nổi nữa, cổ họng nghẹn ứ, nóng rát nói không nên lời, cô sợ mình mà mở miệng thì thứ lọt ra sẽ là những tiếng khàn khàn khó nghe.

Không ai nói chuyện, Mặc Như Lam ngả vào người Mặc Khiêm Nhân mà nghịch tay hắn, Mặc Khiêm Nhân tùy cô, mắt tập trung vào chương trình pháp luật trên tivi treo tường.

Tô Trùng Trùng ngồi ở bên kia như một người ngoài, xấu hổ lúng túng.

Một lát sau, mẹ Mặc gọi ra từ nhà bếp, “Khiêm Nhân, lại đây giúp mẹ bưng canh.”

Mặc Khiêm Nhân đứng dậy giúp mẹ Mặc bưng canh, trong phòng khách chỉ còn lại Mặc Như Lam và Tô Trùng Trùng.

Không có Mặc Khiêm Nhân, cuộc chiến giữa những người phụ nữ lặng lẽ mở màn.

Tô Trùng Trùng nhìn Mặc Như Lam, cố gắng thả lỏng làm mình trông có vẻ khoan dung, có gì mà phải căng thẳng? Đối phương cùng lắm chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, còn cô thì đã là một cái người trưởng thành, cô có học thức uyên bác hơn, biết nhiều chuyện hơn. Mặc Như Lam giỏi đấy, nhưng cô cũng không kém đâu, tính ra thì Tô Trùng Trùng cô vẫn chiếm ưu thế mà? Cô lớn tuổi hơn, sau này có thể sẽ trở thành đồng nghiệp của Mặc Khiêm Nhân, cô cũng là mẹ hiền vợ đảm, nhất định có thể chăm lo cho hắn đàn ông hoàng.

Nghĩ vậy, Tô Trùng Trùng dần lấy lại tự tin, cô cười nhìn Mặc Như Lam, “Kha tiểu thư thích điều gì ở anh Khiêm Nhân?”

Mặc Như Lam mỉm cười, đôi mắt trong veo tựa con suối róc rách, chiếu xạ ra ánh sáng thấu triệt như hiểu rõ tất thấy, “Đại khái là, thích anh ấy thích tôi.”

“Nghe giống như ham muốn chiếm hữu.” Tô Trùng Trùng cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm.

“Nghe nói Tô tiểu thư học ngành tâm lý, bây giờ bắt đầu muốn mổ xẻ suy nghĩ của tôi đấy à?”

“Tôi sẽ không bỏ cuộc.” Tô Trùng Trùng muốn tuyên chiến Mặc Như Lam một cách quang minh chính đại, chấp nhất của cô không cho phép cô để dàng bỏ cuộc, tuyệt đối không.

Mặc Như Lam lắc đầu tiếc rẻ, “Cô làm vậy chỉ tự chuốc khổ vào mình thôi.” Nãy giờ chưa đủ để cô ta hiểu sao?

Trong mắt Tô Trùng Trùng thoáng vẻ chưa xót nhưng vẫn rất kiên định, “Tôi yêu anh ấy mười năm, vì yêu mà đổ mồ hôi sôi nước mắt, mỗi lần vấp ngã đều nhờ niềm tin với anh ấy tôi mới đứng dậy được. Tôi mà ngồi yên không làm gì cả thì chính tôi sẽ hận chết bản thân.” Bỏ cuộc không làm gì cả, vậy cô ăn nói thể nào với mười năm qua của mình? Khi tranh đấu, cô có thể sẽ thương tích đầy mình nhưng cũng chưa chắc sẽ thắng; còn nếu để yên thì 100% cô thua. Cô nhìn bọn họ thôi cũng đã bị thương rồi, vậy, tại sao không tranh?

“Dù cô có nói vậy tôi cũng không nhường Khiêm Nhân cho cô đâu.” Mặc Như Lam cười đáp. Trong mắt cô Tô Trùng Trùng chẳng là cái thứ gì cả. Tình địch? Yêu đơn phương mà cũng tính là tình địch à? Cùng lắm chỉ là chút gia vị thêm vào tình cảm của cô và Mặc Khiêm Nhân thôi.

“Cô tự tin lắm.” Tô Trùng Trùng nắm chặt ngón tay, nụ cười của Mặc Như Lam khiến cô có cảm giác như mình chỉ là một con hề không biết tự lượng sức, đúng là cái cô gái tự cao tự đại, và thất bại thường do chính cái sự tự cao tự đại đó!

Mặc Như Lam không trả lời mà chỉ híp mắt nhìn hơi nước toát lên từ chiếc cốc trên tay. Tự tin? Đương nhiên là tự tin rồi, biến thái chưa bao giờ biết tự ti và khiếp nhược, bọn họ là những sinh vật luôn lấy mình làm trung tâm sinh vật, Mặc Như Lam dĩ nhiên cũng thế. Liệu Mặc Khiêm Nhân có phản bội cô không? Tất nhiên là không rồi. Mà nếu có thì sao? Ha ha, thì cô sẽ nuốt chửng hắn. Lúc trước đã nói rồi đấy thôi? Nếu hắn phản bội thì cô sẽ nuốt hết vào bụng, không chừa lại một chút gì cả. Như thế hắn sẽ vĩnh viễn là của cô, vĩnh viễn hòa làm một, đừng hòng có ai cướp đi được.

Bên kia Mặc Khiêm Nhân bưng một nồi nước từ bếp đi ra, Tô Trùng Trùng lập tức đứng dậy vào bếp phụ dọn thức ăn, cô tin mình sẽ không thua kém Mặc Như Lam, Mặc Như Lam làm Mặc gia yêu quý, vậy cô cũng có thể khiến họ càng thêm hài lòng!

Mặc Vô Ngân xuống lầu ra ngoài gọi lão Mặc và lão Tô vào ăn cơm, cháu gái Tô Trùng Trùng đã ở nhà bọn họ thì không lý nào lão Tô lại ăn riêng.

Mặc gia náo nhiệt hẳn lên, lão Tô cười, cháu gái cưng hoàn thành sự học về nước, hơn nữa ngành nó học còn là ngành tâm lý học tội phạm mà chính phủ

thiếu nhân lực nhất.

“Chà, xem ra về sau Khiêm Nhân có không về nước cũng không căng lắm, cháu gái tôi cũng không kém đâu.” Lão Tô ngồi xuống cười ha hả với lão Mặc.

Lão Mặc nghe vậy thì mắt hứng hừ một tiếng, “Bằng cấp chỉ là giấy tờ, quan trọng là tính thực tiễn.”

“Sao ông biết cháu gái tôi không có tính thực tiễn?” Lão Tô cũng không vừa, hai người bèn cháu chằm chặp.

“Cháu trai tôi là thiên tài cơ mà!” Là thiên tài thì đương nhiên người thường không thể đánh đồng!

“Làm ơn, có thật cái tên ‘Khiêm Nhân’ là do ông đặt không đấy?” Chẳng thấy khiêm tốn một tí tí ti nào.

Hai lão ngoan đồng ngồi xuống vừa chờ ăn vừa không ngừng tranh luận, Tô Trùng Tương và Mặc Vô Ngân bưng đồ ăn lên, đợi mọi người ngồi vào hết, Tô Trùng Tương mới cười tủm tỉm, “Ông nội, cháu định không ở lại Trung Quốc.”

“Cái gì?” Lão Tô kinh ngạc.

“Cháu định sẽ theo anh Khiêm Nhân đi Mỹ, cháu muốn làm việc cùng anh ấy.” Tô Trùng Tương liếc Mặc Khiêm Nhân, ngữ điệu bình thản nhiên chứa chút ngượng ngùng.

Cả bàn lặng đi, mỗi người một vẻ nhìn về phía Tô Trùng Tương và Mặc Khiêm Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: V67.2: Khiêm Nhân (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Lão Mặc ngồi ở ghế chủ, bên trái là Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam và Tô Trùng Tương, bên phải là lão Tô, mẹ Mặc và Mặc Vô Ngân, vốn họ ngồi như vậy chỉ để tiện nói chuyện chứ không có ý gì sâu xa, vậy mà lúc này nó lại khiến ba người bên trái bị cả bàn chú ý.

“A ha ha... Chị Trùng Tương sùng bái anh em ghê!” Mặc Vô Ngân thấy không ổn nên vội lên tiếng pha trò, cô u ám liếc Tô Trùng Tương một cái, chuyện ban nãy chẳng những không khiến chị ta mất hy vọng mà còn khơi dậy ý chí tranh đoạt sao?

Mặc Vô Ngân nói vậy làm bầu không khí quái dị thoáng chốc dịu đi.

“Ra là thế...” Mẹ Mặc nói thầm mà ánh mắt vẫn chưa hết nghi ngờ, tâm trạng cũng bớt vui theo. Dù sao bà cũng là người từng trải, nhiều chuyện chỉ cần ngẫm chút đã hiểu.

“Cũng đúng, Trùng Tương nhà tôi từ nhỏ đã thích bám Khiêm Nhân, mỗi lần các ông đi thành phố K là con bé đều đi theo, nhớ không? Bây giờ cả ngành học cũng giống Khiêm Nhân.”

“Ừ, tôi nhớ.”

Hai ông lão thiếu tình ý hồi tưởng lại khoảng thời gian trước kia, còn những ai đã hiểu rõ trong lòng thì vẻ mặt khác nhau, tâm tình phức tạp.

Tô Trùng Tương nhìn lướt qua Mặc Vô Ngân, đoạn cúi đầu im lặng dùng cơm.

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt, Mộc Như Lam vẫn mỉm cười.

Không ai nói chuyện, bữa tối trôi qua trong không khí lạnh lẽo.

Mặc Khiêm Nhân bỏ bát đĩa xuống, lạnh mặt nhìn Tô Trùng Tương, “Tôi đưa cô ra ngoài.”

Tô Trùng Tương căng thẳng nhưng vẫn bình tĩnh đứng dậy, tự nhiên tạm biệt mọi người rồi theo Mặc Khiêm Nhân ra ngoài.

Mặc Vô Ngân thấp thòm nhìn sang Mộc Như Lam thì thấy cô đang tán gẫu cùng lão Mặc và lão Tô, mẹ Mặc thò đầu ra khỏi cửa bếp, dùng ánh mắt gọi Mặc Vô Ngân vào.

Gió rét vù vù giữa đêm tối mịt mờ, mùa xuân đã gần kề mà gió lạnh vẫn quanh quẩn không chịu rời đi.

Người đàn ông bước thẳng trước, hai tay đút trong túi áo, bóng dáng màu đen như hòa vào màn đêm mịt mờ.

Tô Trùng Tương đi sau có phần không theo kịp, thế nhưng Mặc Khiêm Nhân vẫn không có ý định dừng chân hay bước chậm lại. Mũi Tô Trùng Tương cay cay, hai nắm tay siết chặt. Mười năm trước cô cũng nỗ lực, lao lực, bắt lực đuổi theo hắn nhưng kết quả là chưa bao giờ bắt kịp, chẳng lẽ bây giờ vẫn vậy sao?

Tới tận khi ra đến cửa tứ hợp viện thì Mặc Khiêm Nhân mới dừng chân mà quay lại nhìn cô, gương mặt vô cảm, ánh mắt thờ ơ, thân hình cao ngất, tựa như vầng trăng trên trời, không lạnh, nhưng cũng chẳng ấm áp gì cho cam.

Tô Trùng Tương bước chậm lại, tự nhiên cô sợ tới gần hắn, ánh mắt lạnh nhạt của hắn khiến cô cảm giác được sự chối từ thẳng thừng. Cô còn chưa bắt đầu thì sao có thể bị từ chối được? Sau vài giây chần chừ, Tô Trùng Tương bước nhanh qua cùng nụ cười gượng gạo, “Cảm ơn vì đã đưa em ra, anh Khiêm Nhân, em tự...”

“Sau này đừng tới đây nữa.” Giọng nói vô tình lạnh tựa hàn sương ngắt lời Tô Trùng Tương, đóng băng cả biểu cảm của cô.

Bước chân cuống cuống của Lục Tử Mạnh khựng lại, hắn cầm vali đứng ở bờ tường cách đó không xa nhìn hai người.

Tô Trùng Tương ngơ ngàng nhìn Mặc Khiêm Nhân, mắt cô đỏ lên không nén nổi chua xót, “Anh Khiêm Nhân...”

Hình ảnh nước mắt lưng tròng ấy có thể làm người khác đau thắt lòng nhưng Mặc Khiêm Nhân thì vẫn lạnh nhạt như không, hắn không phải người ngoài lạnh trong nóng, cái lạnh của hắn là lạnh tận trong xương, “Người có khả năng an ủi cô đang đứng đằng sau, còn ở chỗ tôi cô chỉ có thể nhận lấy chán ghét và bài xích. Tôi không muốn Lam Lam cảm thấy khó chịu. Nói vậy đã đủ rõ chưa?”

Thật vô tình, sao hắn nỡ nói thế? Hắn cho cô xem hắn yêu Mặc Như Lam dịu dàng ra sao rồi lại nói với cô một câu bạc bẽo như vậy. Trước mặt Mặc Như Lam, cô có thể ôm tự tin, có thể không bỏ cuộc, có thể gặp là đấu, nhưng trước mặt Mặc Khiêm Nhân cô có thể làm gì? Hắn đã nói toạc ra rằng, sự hy sinh đeo đuổi của cô khiến hắn cảm thấy phiền phức và chán ghét!

“Tại sao?” Nước mắt chảy xuống như dải trên châu, Tô Trùng Tương cắn mạnh đôi môi, lưỡi nếm được vị mặn mằn tanh mùi sắt, “Tại sao anh lạnh nhạt như thế mà vẫn để cô ta tiến vào tìm anh? Cô ta có cố gắng như em không? Cô ta có hiểu công việc của anh, thấu nỗi cố chấp của anh, có biết anh đã trải qua chuyện gì không?” Rõ ràng cô đã nỗ lực hết mình, chỉ là chậm một chút, chậm một chút thôi, tại sao nỡ phán cô án tử hình? Biết đâu cô mới là người thích hợp hơn!

“Những thứ đó không nhất thiết.” Tựa hồ bị đụng vào điểm nhạy cảm, đôi mắt đậm đặc của Mặc Khiêm Nhân lướt qua chút u tối, giọng hắn vẫn lạnh nhạt như băng như đá, “Tôi cũng chẳng việc gì phải trả lời cô. Lý trí cơ bản còn không giữ được mà lại muốn theo tôi tới Mỹ, thật ngu ngốc, hy vọng cô không làm chuyện gì ngu ngốc hơn, tôi sẽ không nương tay chỉ vì cô là phụ nữ.”

Đứt lời hắn xoay người trở vào tứ hợp viện mà không thèm liếc Tô Trùng Tương lấy một cái, hai tay đút trong túi áo, bóng dáng cao ráo ấy vẫn giản đơn mà hoa mỹ, khiêm nhường mà cao quý, tựa như đế vương, cao cao tại thượng.

Đế vương sẽ không cảm động chỉ vì mi ngẩng đầu yêu hắn, bởi có rất nhiều người cũng làm vậy với hắn.

Tô Trùng Tương cắn môi nhìn Mặc Khiêm Nhân mắt hút khỏi tầm mắt, trái tim như bị bóp nát. Hắn yêu Mặc Như Lam đến thế sao? Yêu đến thế sao?!

Cô nấc một tiếng nghẹn ngào, cơ hồ không thở nổi, có ai đó nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thận trọng vỗ lưng cô, thận trọng an ủi.

Bên ngoài tứ hợp viện có một trạm kiểm tra do quân đội canh gác, phải qua một cửa nữa mới thấy các tứ hợp viện.

Mặc Khiêm Nhân bước qua cánh cửa gỗ của tứ hợp viện, thấy cô gái của hắn đang ngồi dưới giàn nho chơi đùa cùng vài đứa trẻ từ tứ hợp viện bên cạnh, có đứa ôm đùi cô, cô khom người dỗ nó nín khóc, nụ cười ấm áp tràn từ mắt sang môi không chút giả dối.

Hệt như thiên sứ.

Hình ảnh bình thường mà không kém phần cao quý này ướm lên người cô vừa khít, như thể cô chính là nàng thiên sứ mà thượng đế vô tình để lạc dưới trần gian. Là đạo thiên sứ, nhưng vẫn là thiên sứ.

Nhận thấy ánh mắt của hắn, cô đứng dậy nhìn sang, trên môi là nụ cười rạng rỡ. Giọng nói mềm mại rót vào tai, thấm vào tim như một lời nguyện rửa, cô vươn tay về phía hắn, “Khiêm Nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: V68.1: Nhẫn (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mặc Khiêm Nhân nắm lấy tay cô, mềm mềm, âm ẩm, làm trái tim của hắn cũng âm áp theo.

Mộc Như Lam xoa đầu đứa trẻ đang ôm đùi mình, mỉm cười bảo Mặc Khiêm Nhân, “Đáng yêu không?”

Mặc Khiêm Nhân quét mắt qua thẳng nhóc thò lò nước mũi đang rụt rè núp sau lưng Mộc Như Lam mà nhìn hắn. Hắn im lặng tỏ thái độ, không đáng yêu chút nào cả, mau bỏ tay nhóc ra! Bần quá đi mất!

Mộc Như Lam lắc lắc tay hắn, cười híp mắt, “Sau này chúng ta cũng sinh một đứa nhé.”

Biến thái không biết ngượng bắt đầu nói những lời khiến người ta phải đỏ mặt.

Vừa bước ra khỏi cửa, mẹ Mặc và Mặc Vô Ngân nghe được câu này thì lập tức vọt bắn vào trong, một người núp một bên nhìn lén. Hai mẹ con mặt mày bán loạn y hệt nhau. Phấn khích quá má ôi! Sao họ có thể bàn luận một chủ đề kích thích như vậy chứ, đã thế người khởi đầu còn là Mộc Như Lam a a a đồng ý đi đồng ý đi! Sinh một đội bóng càng tốt!

Trong đầu Mặc Khiêm Nhân bỗng hiện lên hình ảnh một bé gái nhỏ xíu mềm mềm giống Mộc Như Lam như đúc, bé cất bước chân ngắn ngủn tập tễnh về phía hắn, miệng làm nũng gọi “ba ba”.

Dưới bóng giàn nho, hai tai Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ ửng đỏ, đôi mắt đậm mạc hơi sáng lên, hắn không khỏi ôm một cảm giác chờ mong trước nay chưa từng có: kết hôn với Mộc Như Lam, sau đó sinh một cô công chúa đáng yêu, xây dựng một gia đình hạnh phúc...

“Khiêm Nhân, được không?” Mộc Như Lam lại lắc lắc tay hắn, đôi mắt như vàng trăng khuyết tỏa ra những tia sáng say lòng.

Mẹ Mặc và Mặc Vô Ngân nín thở, hai tay siết chặt như đang chờ đợi điều gì.

“Ừ.” Mặc Khiêm Nhân áp hai tay cô vào má mình, đoạn đặt lên môi hôn nhẹ, “Tối mai chúng ta đi chọn nhẫn.”

“Ừ.” Mộc Như Lam cười càng thêm rạng rỡ.

Mẹ Mặc và Mặc Vô Ngân kích động đứng lắc tại chỗ, lão Mặc ngồi xem thời sự trong phòng khách thấy con dâu và cháu gái như thế thì trên trán xuất hiện mấy vạch đen, đang làm cái trò gì đấy?

++++

Dưới ánh đèn mập mờ nơi quán bar cao cấp, ly rượu cay nồng bị nốc cạn, cô gái mắt sưng đỏ vì khóc trông kiêu diễm ướt át tựa một đóa hoa đầm sương, làm đám đàn ông xung quanh nhìn mà thèm rõ dãi.

Lục Tử Mạnh lặng lẽ ngồi cạnh Tô Trùng Tương, không nói gì mà chỉ giúp cô rót tiếp rượu.

Ly rượu bị dần xuống bàn đánh cộp, Tô Trùng Tương nước mắt đầm đìa nhìn Lục Tử Mạnh, “Tử Mạnh, có phải từ lâu anh đã biết anh Khiêm Nhân hẹn hò với cô ta không? Có phải không?”

Lục Tử Mạnh không đáp, Tô Trùng Tương nào để ý đến vẻ mặt cô đơn phức tạp của anh, hơi còn đã cuốn sạch lý trí cô, bây giờ cô chỉ biết xỏ hết con giận ra mà thôi, “Sao anh lại làm thế?! Sao anh lại giúp đỡ người ngoài... Chúng ta lớn lên cùng nhau, anh đã nói là sẽ không bao giờ từ chối tôi, anh đã nói anh sẽ giúp tôi! Lời hứa của anh đâu?! Lục Tử Mạnh!”

“Em say rồi, Trùng Tương.” Lục Tử Mạnh vẫy tay bảo bartender cất rượu đi, trên mặt đã không biểu cảm cả chón trắng hoa đào trước.

“Tôi không say! Tại sao anh không nói cho tôi biết?! Anh mà nói thì tôi đã về sớm rồi! Anh cố ý phải không? Anh cố ý có phải không? Đồ khôn kiếp! Tôi nói anh biết, cho dù không có anh Khiêm Nhân thì tôi cũng không thích anh!” Tô Trùng Tương quát to, hai má đỏ bừng bừng, cô lao đảo đứng dậy dậm dậm bỏ đi nhưng lại bất cẩn va phải một tên đàn ông trung niên bụng phệ mặc vest trắng làm ly rượu ông ta cầm bị đổ hết lên ngực áo.

“Mẹ kiếp! Chết tiệt...” Gã đàn ông chop lấy cánh tay Tô Trùng Tương định chửi, thế nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt cô, lửa giận trong mắt gã dần chuyển màu dâm dục, “Người đẹp phương nào thế này...” Không để gã kịp chạm vào má Tô Trùng Tương, Lục Tử Mạnh đã lạnh mặt ôm cô giành lại.

Thủ đô có rất nhiều ngoa hồ tàng long, gã đàn ông này trông cũng có chút địa vị, phía sau có đến mấy tên vệ sĩ, còn Lục Tử Mạnh thì chỉ có một mình, đời nào bọn chúng chịu bỏ qua miếng thịt đã sát ngay miệng?

Nửa tiếng sau.

Bên lề con đường mà thi thoảng mới có xe chạy qua, bóng dáng cô độc hiện lên dưới từng cột đèn vàng.

Lục Tử Mạnh mặt đầy thương tích, chậm chậm cổng Tô Trùng Tương đã say ngất không biết trời trăng gì.

“Nghe anh, từ nay về sau cách xa Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam ra.” Lục Tử Mạnh cúi đầu nhìn thẳng trước. Cả thế giới có thể sẽ tổn thương cô, chỉ có anh là không; anh có thể sẽ tổn thương cả thế giới, nhưng sẽ không bao giờ tổn thương cô.

“Anh Khiêm Nhân...” Tiếng Tô Trùng Tương nỉ non trong mơ vang lên bên tai anh, thật khê khàng, nhưng lại đủ để trái tim anh quặn đau.

“Nghe anh đi.” Tuy biết là vô ích nhưng anh vẫn thì thầm dặn. Hai người họ đều rất nguy hiểm, một là thiên tài cuồng vọng tùy hứng không ai ngăn cản nổi, một là tội phạm thái nhân cách cực kì cực kì nguy hiểm. Không biết Mặc Khiêm Nhân đã trị liệu cho cô ấy đến đâu nhưng tốt hơn hết vẫn nên tránh xa. Nếu không, dù là Tô Trùng Tương phát hiện Mộc Như Lam bất ổn, hay là Mộc Như Lam sinh ra cái gì dị thường rồi từ đó làm hại Tô Trùng Tương, thì hậu quả đều vô cùng nghiêm trọng.

“Lục Tử Mạnh...” Tiếng nỉ non của Tô Trùng Tương lại vang lên làm trái tim Lục Tử Mạnh run rẩy, hai giây sau, anh nghe cô nói, “Ghét anh nhất... Ghét nhất...”

Khỏe miệng Lục Tử Mạnh ứa một nụ cười khổ sở, anh chậm rãi cổng cô đi tiếp mà không nói gì thêm. Điện thoại đã bị vỡ trong lúc đánh nhau với đám kia, Tô Trùng Tương thế này về Tô gia cũng không ổn, vì vậy anh không thể làm gì hơn là đưa cô tới chỗ anh.

Dưới ánh đèn đường, bóng họ dài rồi ngắn, ngắn rồi lại dài, duy chỉ có một điều không thay đổi, là anh chưa bao giờ buông cô ra...

++++

Mặc Khiêm Nhân đưa Mộc Như Lam về biệt thự nghỉ ngơi, sau đó thân nhiên cùng Mộc Như Lam tắm rồi đi ngủ dưới ánh mắt tóe lửa của bác quản gia.

Hôm sau, ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ, đập lên trần bông màu trắng mềm mại.

Mộc Như Lam nằm trọn trong lòng Mặc Khiêm Nhân tựa một chú mèo con, tóc đen mềm mượt quấn lấy hần. Mặc Khiêm Nhân mở mắt thấy cảnh này mà trái tim như tan chảy, hần lướt ngón tay lên hai gò má trắng nõn của cô, sau đó dừng lại ở cánh môi hồng xinh xắn.

Hần cẩn thận trở mình kề sát vào gương mặt cô, yết hầu lên xuống hai bận, sáng sớm đàn ông luôn khát vọng vài thứ... Tuy hần vốn là một người cực kì có sức tự chủ.

Môi chạm môi, ban đầu chỉ định hôn nhẹ, nhưng con người lại là sinh vật dễ nảy lòng tham, bên cạnh Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân dù có là thần thì cũng phải sa đọa thành phẩm nhân.

Chợt có một đôi tay ôm lấy đầu hần, cô gái vốn nhắm mắt nhiệt tình đáp lại, đôi mắt cô sáng rỡ sau bờ mi mờ mờ.

Không biết qua bao lâu, bác quản gia thấy Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân mãi chưa rời phòng thì bắt đầu mất bình tĩnh. Ông là người mà lão gia đã ban cho sứ mệnh bảo vệ công chúa điện hạ! Vì vậy bèn chạy lên, xem xét quần áo một chút, sau đó nghiêm trang gõ cửa, “Tiểu thư, cô dậy chưa? Nếu cô xuống dùng bữa sáng thì sẽ trễ học mất.”

Vài phút sau cửa phòng mở ra, Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân quần áo tươm tất đi ra. Có điều môi của Mộc Như Lam hơi sưng, của Mặc Khiêm Nhân cũng vậy. Mộc Như Lam đỏ bừng hai má trông kiều diễm lạ thường, Mặc Khiêm Nhân thì vẫn lạnh mặt nhưng mái tóc đen lại không tài nào giấu được đôi tai ửng hồng.

Nhìn vào thấy đầy gian tình!

Bác quản gia chỉ muốn khóc, lão gia ơi, hình như tôi không bảo vệ được trinh tiết của tiểu thư rồi! Quân định tấn công quá hung mãnh, phe ta phòng thủ không nổi a!

Ăn xong điểm tâm, Mặc Khiêm Nhân đưa Mộc Như Lam đến trước cổng trường như thường lệ. Mộc Như Lam đã thay đồng phục Mộ Hoa nhưng vẻ phong hoa tuyệt đại của cô vẫn khiến người ta phải nhìn sái cổ, tự hỏi ai đây, sao trước giờ không thấy. Học sinh Mộ Hoa quá ít, hầu như cả trường đều biết nhau.

“Em vào nhé.” Mộc Như Lam mỉm cười định thả tay Mặc Khiêm Nhân ra.

Mặc Khiêm Nhân kéo cô lại, dưới ánh mắt khó hiểu của Mộc Như Lam, bàn tay tái nhợt mà tinh tế như tay nghệ thuật gia sửa lại tóc cho cô, giọng nói thanh lãnh vang lên, “Học cho tốt thứ bọn họ dạy em.”

Mộc Như Lam ngạc nhiên, thứ bọn họ dạy? Bọn họ là ai? Dạy cô cái gì?

Thế nhưng Mặc Khiêm Nhân lại không có ý định nói, hần hôn đầu ngón tay cô một chút rồi thả ra, “Tan học anh sẽ tới đón.”

“Ừ.” Mộc Như Lam vẫy tay chào hần, sau đó cất bước vào trường.

Mặc Khiêm Nhân đợi bóng dáng Mộc Như Lam khuất hẳn rồi mới xoay người rời đi, tự tin, trong trẻo, mà lạnh lùng. Những người đứng xem này giờ đầu xoay trái xoay phải, không biết nên nhìn theo ai.

Sau lần lạc đường hôm qua, Mộc Như Lam đã hỏi xin Lương Khâm Luân một tấm bản đồ học viện Mộ Hoa, trên đó hướng dẫn đường đến các thư trai, mỗi công trình kiến trúc có tác dụng gì, học sinh các năm trông ra sao, chỉ có vào kí hiệu đặc biệt mà Mộc Như Lam không hiểu, hải âu đỏ, hải âu vàng, hải âu xanh... rốt cuộc là cái gì?

Bên thư trai năm ba, Hoắc Dạ Chu hằm hằm ngồi trên chiếc sô pha đất đỏ của hắn trong lớp số ba, trên cửa sổ cạnh đó là con vẹt tên Cường Phách hắn nuôi, những nam sinh còn lại nhìn nhau không dám lên tiếng, đừng đùa, lão đại là đang nén lửa, họ mà mở miệng thì xác định là cháy ra tro mất.

Chương này ta đổi nhân xưng của Từ Mạnh thành “anh”, các nàng đọc thử có hợp không rồi phản hồi để ta tính xem nên giữ hay bỏ, okay?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: V68.2: nhấn (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

“Ồiii, không có con gái bên cạnh thấy thiếu nước sao ấy.” Thời Nhất mắt lơ đãng ra chiều mệt mỏi, hắn ườn lên cái cửa sổ thông ra hành lang, bất chấp nguy cơ có thể bị Hoắc Dạ Chu phúc hắc chết. Chuyện là do mấy nữ sinh lớp Tô Bắc Thiệu vô dụng quá, làm mất hết mặt mũi lớp họ trong lúc cảnh sát giảng co với tội phạm, nên họ đã bắt tay loại nhóm nữ sinh Tang Hạm Nhi ra khỏi tập thể, hai lớp còn lại cũng bắt chước theo. Bọn họ đã ghét đám nữ sinh phiền phức này từ lâu rồi mà bây giờ mới có cơ hội.

Vì thế hiệu trưởng Lương Khâm Luân không thể không xếp các nữ sinh đến một thư trai khác. Thực ra trước khi bị các cậu con trai đuổi đi là cấp cao đã đánh giá nhóm nữ sinh dựa trên sự kiện đó rồi, bọn họ đã không còn khả năng được chọn thì cũng đồng nghĩa với việc bị loại bỏ. Cơ mà cũng bình thường thôi, bao năm qua tỉ lệ nam và nữ được chọn là 10:1. Trong cộng đồng này có rất nhiều cô cậu được nuông chiều từ bé lắm, những phụ nữ mà không kém đáng yêu râu cũng vì hiếm nên mới được người ta khâm phục.

Một chai nước được đưa tới ngay sau đó, Thời Ngũ nghe anh cả nhà mình nói thiếu nước nên bèn ngoan ngoãn tặng hắn số nước hôm qua cậu uống còn dư, sau đó ngơ ngác nhìn ra ngoài, cả buổi mới nháy mắt một cái.

Thời Nhất thờ dãi, cầm chai nước để sang một bên.

Bên lớp số một, cậu trai tóc dựng ngồi trên ghế giáo viên chơi điện thoại, chốc chốc lại hỏi, “Đến chưa?”

Người nằm sấp trên hành lang thấy bóng Mộc Như Lam đi tới thì ngoái đầu đáp, “Đến rồi!”

Nghe vậy, Hạ Hòa ngẩng phắt đầu nhìn ra ngoài, chợt nhớ tới một chuyện, hắn ảo não nói với các anh em trong lớp, “Nhớ cho kĩ, đừng để bị cô ta mê hoặc, lát nữa ai dám vắng lời cô ta thì tới trước cửa văn phòng Lương Khâm Luân đi tiêu cho tôi!”

“Lão đại, làm thế độc ác quá!” Có người rên lên, Lương Khâm Luân là một tên miệng nam mô bụng bỏ dao găm, tiểu lên cửa phòng hắn mà bị tóm thì thể nào “cậu em” cũng đi đòi!

“Sợ thì lo mà chú ý vào! Ai dám làm tôi mất mặt giống hai thằng Tô Bắc Thiệu và Hoắc Dạ Chu kia thì không chỉ tè mà còn phải ‘thải’ trước văn phòng Lương Khâm Luân!” Giọng hắn mang theo hơi thở bá đạo. Hạ Hòa nghĩ, thân là lớp duy nhất trong ba lớp chưa tiếp xúc với Mộc Như Lam, và là thằng đầu sỏ duy nhất còn sống sót, hắn muốn giữ vững kỷ lục này! Hắn sẽ không vô dụng như hai tên kia đâu! Mới nói hai ba câu đã ngoan một phép!

Lát sau, nam sinh làm lính gác ở ngoài hồ lên, “Cô ta tới rồi!”

Mộc Như Lam tới, học sinh lớp số một chẳng những không dọn đồ linh tinh trên bàn mà còn bày bừa nhiều hơn, giống như đang cố tình gây sự.

Mộc Như Lam cúi đầu xem bản đồ, vẫn tò mò không biết mấy kí hiệu này nghĩa là gì, lên tầng ba, cô không nhìn bọn học sinh Hạ Hòa lấy một cái, thay vào đó đi thẳng tới lớp số hai.

Tập thể nam sinh lớp số một, “...”

Thiếu niên ngồi trên bục giảng nhìn theo Mộc Như Lam, nhận ra tình huống hiện tại, hắn nhảy bịch xuống đá mạnh vào bục giảng, “Chết tiệt!” Ngay giây

sau hần ôm mũi chân suốt xoa, sắc mặt tái mét, mẹ nó, đau chết đi được!

Anh em lớp số một yên lặng cúi đầu làm bộ không thấy.

“Cô ta bị gì thế?!” Hạ Hòa xoa chân xong lại đập lên bực một phát như muốn trút giận, có điều lần này hần học khôn dùng cả bàn chân chứ không chỉ dùng mũi chân.

“Cổ lại đi giảng cho lớp hai, đáng ghét thật, chẳng lẽ cổ ngượng không dám gặp đóa hoa xinh đẹp như tôi sao?” Liễu Phong Phong chấp hoa lan chi, miệng cười lộ liễu.

“Tém tém lại!”

Hạ Hòa tức tối đi ra ngoài, vừa vận đối diện với Hoắc Dạ Chu cũng vừa rời lớp để tới lớp số hai, hai bên trông khó chịu y như nhau. Mộc Như Lam là giảng viên của cả ba lớp, hôm qua đã dạy lớp số hai rồi, dựa vào đâu mà hôm nay vẫn tới lớp số hai? Đúng là khinh bỉ trắng trợn! Xem thường trắng trợn! Bất công trắng trợn!

Hừ, đừng hiểu lầm, bọn họ chả ghen tị gì đâu, chẳng qua là họ đã chuẩn bị bao “tiết mục” cho Mộc Như Lam, vậy mà cuối cùng cô ta lại không đến, vậy hóa ra họ tốn công vô ích à?

So với Hoắc Dạ Chu và Hạ Hòa bực bội, Tô Bắc Thiệu có vẻ dễ chịu hơn.

Thiên sứ giảng bài cho họ, ngôn từ hài hước thú vị, luôn kích thích bọn họ động não, không khô khan cũng không phức tạp khó hiểu, quan trọng hơn là, nhìn cô như thế, có lẽ sẽ chẳng ai nỗ lực làm sai khiến cô không vui hoặc lãng phí công giảng của cô.

Đương nhiên, đối với Tô Bắc Thiệu mà nói thì đây cũng là một loại vinh quang, ba lớp đầu đã từ lúc mới vào trường đến giờ, ai thua ai thắng vẫn chưa được xác định, chuyện gì cũng bị đem ra so kè, bây giờ sự thiên vị của Mộc Như Lam vô hình trung đã trở thành một mục tiêu cạnh tranh.

Trong lúc Mộc Như Lam đang giảng bài trong lớp số hai và các nam sinh đang ngồi dưới nghiêm túc - mặc dù vẫn có vài người nhìn cô ngáy ngẩn - thì cửa phòng học bỗng bị gõ cốc cốc, Hoắc Dạ Chu đeo gọng kiếng màu xanh nhả nhận đứng khoanh tay ở cửa, thần thái mang chút phong lưu bất cần.

Hần đứng đó, tựa vào cạnh cửa không nói gì.

“Có chuyện gì vậy?” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn cậu con trai mới bị cô ăn hiếp bắt đi rửa ô hôm qua.

“Chắc, đương nhiên có chuyện, vất vả lắm mới vực dậy tinh thần học tập mà giáo viên lại không tới, vì thế đành phải tiếp tục làm con nhà giàu hư hỏng.” Búng búng móng tay, Hoắc Dạ Chu tỏ thái độ tất cả đều là lỗi tại cô.

“Vậy à, vậy đúng là giáo viên kia thất trách, nhưng có lẽ lý do cô ấy không tới lớp các cậu là vì cô ấy không thấy tinh thần học tập của các cậu đâu cả.” Mộc Như Lam vẫn giữ nụ cười.

“Thật oan uổng, rõ ràng là bất công.” Nói vậy chứ hần cũng chẳng quan tâm Mộc Như Lam bắt công hay không đâu, bây giờ Hoắc Dạ Chu chỉ muốn trả thù Mộc Như Lam, ai bảo cô lấy bộ hần ra uy hiếp hần?! Ác ôn hơn là bắt hần đi rửa phân chim! Xưa nay đứa con gái nào thấy hần cũng ân cần, chỉ có cô là dám uy hiếp hần, chỉ vì muốn hần đi rửa đồng phân chim gớm ghiếc kia!

Mộc Như Lam thôi cười, mặt mày nghiêm túc, “Con vẹt của cậu vẫn còn trong lớp nhỉ.”

“... Thì sao?” Đang yên đang lành sao lại nhắc tới chim của hần? Khùng!

“Chùng nào con chim đó còn đậu trong lớp các cậu thì tôi sẽ không qua.”

Như thế bị Mộc Như Lam đâm vào tử huyệt, vẻ mặt Hoắc Dạ Chu tối sầm đi, hần siết tay cười lạnh, “Cô nghĩ ai thêm?! Chẳng qua chỉ là tôi chơi mà cô cũng nhưng cho là thật sao, nực cười!” Dứt lời hần xoay người bỏ đi.

Học sinh ba lớp làm mặt quái dị, Tô Bắc Thiệu nhú mày, con chim Hoắc Dạ Chu nuôi chính là cục cưng của hần, từ hồi mới vào đã mang theo, cưng cực kì, bây giờ Mộc Như Lam chĩa giáo vào nó thì không ổn lắm, không nên chọc tên đó xù lông.

Mộc Như Lam vẫn mặt không biến sắc, cong ngón tay gõ lên bảng đen, “Chúng ta tiếp tục...”

Đứng sau cửa lớp một, Hạ Hòa thấy Hoắc Dạ Chu một lần nữa phải thú mặt bỏ đi trong khi Mộc Như Lam vẫn cười. Hần xoa xoa ngực, yên lặng lui vào trong. Xem ra phải ngấm lại kế sách, hần muốn giữ vững ki lục của mình, giữ được thì hần chính là người thắng.

++++

Thành phố K.

Đeo kính râm màu trà, mặc áo khoác dài màu đen, thiếu niên chậm rãi kéo hành lý vào sân bay, mặc dù nửa mặt đã bị che đi nhưng chiếc cằm thon trắng nõn cùng đôi môi đỏ hình cung và dáng người dong dong cao cũng thu hút không ít ánh nhìn.

Đôi môi đỏ hơi cong, trông đẹp đẽ vạn phần.

Trên tay hắn cảm di động, giọng nói sốt ruột của Lễ Thân truyền tới, “Lão đại, chúng ta đừng xen vào chuyện đó có được không?” Sự cân bằng lâu nay sẽ bị phá vỡ mất, hắn không biết sẽ sinh ra hậu quả gì nhưng hắn chắc chắn việc này sẽ đem đến rất nhiều hối hận.

Khỏe môi Đoạn Nghiêu nhếch thêm một chút, ác ma nhe răng nanh, chất giọng khàn khàn câu hồn vang lên thật trầm, “Cậu cũng muốn chọc giận tôi giống Bùi Dương à?”

Lễ Thân nhất thời lạng đi vài giây, “Cậu ấy...”

“Dù thế nào đi nữa, trước mệnh lệnh của tôi, đừng có đem mấy thứ cảm tình buồn cười ra mà bàn luận.” Đoạn Nghiêu ngắt lời hắn, giọng nói lạnh lẽo làm Lễ Thân ở đầu dây bên kia cứng miệng ngay lập tức.

“Mọi chuyện đã được tôi tính toán đầu vào đấy, tôi không muốn có vấn đề gì xuất hiện, hiểu chưa?”

“Đã hiểu.” Sau rốt Lễ Thân vẫn chọn tuân lệnh, hắn biết Đoạn Nghiêu sẽ không làm hại Mộc Như Lam, tuy rằng việc hắn sắp làm có thể sẽ động chạm tới cô. Lễ Thân nghĩ sang chuyện khác, “Vậy Thư Mẫn thì sao?”

“Chỉ là một đứa con gái không biết tự lượng sức, thả đi.” Nể tình cô ta còn biết điều mà tự hiểu lấy.

Lễ Thân thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không làm Mộc Như Lam thất vọng.

Cúp điện thoại, Đoạn Nghiêu kéo hành lý tới cửa khẩu đăng ký, chiếc kính râm màu trà giấu đi đôi mắt sáng quắc như bảo thạch, không một ai có thể nhìn thấy sắc thái nơi đó.

Đã làm ác ma sinh ra mà còn muốn phui tay bỏ đi thoải mái thế à? Ha...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: V68.3: Nhẫn (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Lại thêm một ngày Mộc Như Lam giảng dạy cho lớp số hai. Không biết từ bao giờ Thời Ngũ đã đứng trên hành lang ghé vào cửa sổ lớp hai mà nhìn Mộc Như Lam chăm chăm, mặt ngơ ngẩn ngẩn như có thể thiếp đi bất kì lúc nào, thế nhưng khi Mộc Như Lam đưa ra câu hỏi thì Thời Ngũ lại là người đầu tiên giải ra, cho thấy cậu có nghe giảng. Mộc Như Lam bèn cho cậu bắc ghế ngồi ở cuối lớp, cậu con trai vốn đang ngơ ngác nghe vậy thì nhanh như chớp chạy về lớp đem bộ ghế liền bàn của mình sang.

Tô Bắc Thiệu giật giật khỏe miệng, làm phản à? Cậu ngốc này vứt bỏ Hoắc Dạ Chu và anh cả để đầu nhập vào vòng tay của Mộc Như Lam sao?

Quả nhiên ngay sau đó Tô Bắc Thiệu loáng thoáng nghe thấy giọng nói âm hiểm của Hoắc Dạ Chu vang lên từ lớp bên cạnh, đại khái là mấy câu rửa xả như “đã đi ra thì đừng hòng trở vào” v.v.

Thời Ngũ ngồi thẳng trên ghế nghiêm túc nghe giảng trong khi mặt cứ ngẩn ngơ, hoàn toàn không biết bộ dạng này của mình chọc tức bao nhiêu người.

Thời gian trôi qua trong cảnh vây xem và bị vây xem. Vì tầng hai và tầng ba thư trai chính là nơi ăn trưa nên chỉ cần không ra khỏi phạm vi này thì sẽ không phải gặp mấy nữ sinh phiền phức kia, khá là yên tĩnh. Tầng một là phòng nghỉ để những học sinh đau ốm nghỉ ngơi, có ba phòng và cả ba luôn bị lớp trưởng ba lớp chiếm làm chỗ ngủ bù. Đến khi Mộc Như Lam biết đến nơi này thì cô lập tức chiếm một phòng, éo le thay đó chính là căn phòng mà Hoắc Dạ Chu thường ngủ.

Hoắc Dạ Chu đen mặt nhìn phòng nghỉ của mình bị khóa chặt, được lắm, cô ta có ý chứ gì? Cô ta có ý giành của hắn đúng không? Ba phòng nằm cạnh nhau, hắn ở phòng thứ hai và Mộc Như Lam có ý chọn ngay phòng của hắn! Cô ta gai mắt hắn nên cứ liên tục gây khó dễ cho hắn phải không?!

Tại phòng thứ nhất, Hạ Hòa nhìn căn phòng xa hoa của mình mà không khỏi bối rối, rõ ràng phòng hắn là phòng đầu tiên, vì sao nó cũng trống mà Mộc Như Lam lại bỏ qua nó để chạy tới phòng thứ hai? Kì lạ của hắn vẫn được giữ, nhưng hắn lại cảm thấy rối rắm.

Người tiếp xúc nhiều quá thì tức gần chết còn người không được tiếp xúc thì bắt đầu băn khoăn sao mình không có dịp tiếp xúc với cô ấy. Ngay cả Tô Bắc Thiệu cũng cảm thấy mất mát, rõ ràng hắn có quan hệ với Mộc Như Lam tốt nhất mà sao cô ấy lại hời hợt như người dưng, chỉ với Hoắc Dạ Chu Mộc Như Lam mới đối xử đặc biệt...

Mộc Như Lam nào biết bọn họ nghĩ gì, cô nằm trong chăn ấm nệm êm, nhắm mắt chờ Mạc Khiêm Nhân xong thì thiếp ngủ, hơn nữa còn định ngày mai sẽ chuyển chăn và ga giường của Mạc Khiêm Nhân lại đây, thoải mái cứ như phòng nghỉ này đã là của cô rồi.

Buổi chiều Mộc Như Lam lại giảng bài cho lớp số hai và làm ngơ trước hai lớp còn lại, học sinh hai lớp nghiêng răng ken két, bụng nghĩ lớp số hai đầu giỏi bằng lớp bọn họ, Mộc Như Lam đúng là không biết nhìn người... mà không nhận ra chính mình dường như đã quên mất ý định phản kháng Mộc Như Lam ban đầu.

Tiếng chuông tan học báo hiệu tiết cuối cùng đã kết thúc, xe của Mạc Khiêm Nhân đậu trước cổng trường, bóng dáng cao ráo lặng lẽ đứng cạnh xe, gió nhẹ lay động mái tóc đen gọn gàng trên khuôn mặt đậm nhạt, ánh sáng nhu hòa giấu sâu trong đôi mắt trầm tĩnh, chỉ dành tặng cho người quý báu nhất.

Mộc Như Lam dọn đồ đạc và từ chối lời mời ăn tối của lớp số hai, cô tiến về phía cổng trường với nụ cười dịu dàng, trái tim phần khích hơn thường ngày một chút, cô và Mạc Khiêm Nhân đi chọn nhẫn, vậy nghĩa là hai người đã mở sang một chương mới phải không? Ha ha, thực đáng mong chờ.

Mộc Như Lam băng qua rừng trúc, bước chân vẫn thích thú như mọi khi nhưng tựa hồ nhanh hơn, bỗng nhiên một cơn gió ủa đến, khóm trúc cao cao xạc xạc rụng lá, Mộc Như Lam chợt dừng chân, đứng tại chỗ quét mắt nhìn quanh.

Vắng tanh không một bóng người.

Mộc Như Lam nheo mắt, tiếp tục lặng lẽ đi ra ngoài.

Từ xa đã thấy người đứng ngoài cổng được đám đông vây xem, tâm trạng Mộc Như Lam nhảy thêm một bậc, cô nhoẻn miệng cười, cặp mắt xinh đẹp cong thành đôi trăng mê hồn.

Như cảm giác được điều gì, mọi người tránh đường nhìn về phía Mộc Như Lam.

Mạc Khiêm Nhân đón lấy cô, đối với hắn mà nói thì không nặng nề gì, vậy mà trong nháy mắt cô như lép vế trái tim vô cảm tưởng chừng vĩnh viễn không biết loạn nhịp của hắn. Ở bên cạnh cô, hắn chưa bao giờ cảm thấy trống trải.

“Đi thôi.”

“Ừm.”

Đến lúc chiếc xe đen đã đi xa thì đám đông vây xem mới dần dần tản đi, bên trong khu đỗ xe, vài thiếu niên đồng loạt cau mày, chắc, quả nhiên đã có chủ, thật là...

Chiếc xe thông thả tiến vào trung tâm thành phố rồi trước một con hẻm nhỏ vắng vẻ, gạch tường màu xám trắng, trông như kiến trúc cổ thời Giang Nam mưa khói nhưng lại thiếu đi nét mỏng manh.

Mạc Khiêm Nhân nắm tay Mộc Như Lam đi vào trong, qua vài chỗ rẽ thì xuất hiện một loạt các tiệm mì, tiệm đồ cổ, tiệm ăn... Hắn đưa cô đến một căn nhà gỗ lim hai tầng, bọn họ vừa đặt chân vào thì đã có một người đàn ông mặc áo tôn trung sơn màu xanh đi ra tình bình phong bên cạnh, thấy Mạc Khiêm Nhân, ông ta mừng rỡ, “Mạc tiên sinh?! Ngài tới rồi! Mới trưa nay lão tiên sinh còn nhắc ngài!”

Đối với sự nhiệt tình của người đàn ông, Mạc Khiêm Nhân chỉ đơn giản gật đầu, người nọ lập tức để ý đến bàn tay Mạc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam cùng nắm, tuy có hơi kinh ngạc nhưng vẫn nhanh chóng vui vẻ dẫn họ lên tầng hai.

Chân bước lên cầu thang gỗ phát ra những tiếng động nhỏ, thiết kế cổ tạo nhã và mùi đàn hương thơm ngát làm người ta bất giác yêu thích ngôi nhà này.

Tầng một không có gì ngoại trừ một bộ bàn trà tiếp khách nhưng tầng hai thì khác một trời một vực, vừa lên đã thấy ngọc ở khắp nơi, nhất là trên chiếc kệ tròn thật to đặt dựa vào tường, tất cả đều là ngọc thô chưa qua gia công, có màu lục, màu vàng, màu lam, màu đỏ, trong suốt sáng bóng, đẹp đến tột cùng. Mộc Như Lam không hiểu ngọc nhưng nhìn cũng biết là hàng xa xỉ.

“Thích không?” Mạc Khiêm Nhân thân nhiên nhìn chiếc kệ.

“Rất đẹp.” Mộc Như Lam cười nói, thích hay không cô cũng không biết, chỉ là cảm thấy rất đẹp thôi, dù sao trong lòng cô, thứ đáng yêu nhất đẹp để nhất vẫn là đám rối của cô.

“Ân nhân!” Có ai đó kích động thốt lên, một ông lão tóc bạc ngồi xe lăn được đẩy ra khỏi phòng, phía sau là một cô gái sùn xám màu trắng thướt tha.

Ông lão này chủ cửa hàng, cực có tiếng trong giới châu báu, mấy năm trước trong chuyến du lịch ở Mỹ ông đã bị một tên biến thái thích ăn thịt người già bắt làm con mồi, hai chân ông bị cắt mất, sau bốn mươi tám giờ sợ hãi, ngay khi gã kia quyết định cắt luôn tay ông, chính Mạc Khiêm Nhân đã kịp thời xuất hiện giải cứu.

Vì thế ông lão tình nghĩa này rất hay nhớ đến vị ân nhân trẻ tuổi, hiềm một nỗi ông khá sùu vì không tìm được cách báo đáp. Sau khi biết nhà người ta căn bản chẳng thiếu thứ gì, ông tuyệt đối không muốn báo đáp hắn bằng thứ tiền tài mà hắn có thừa, bởi làm vậy đồng nghĩa với việc coi thường sinh mạng của chính ông.

Mạc Khiêm Nhân nhìn ông lão, hắn đã nhiều lần bảo chỉ cần gọi hắn bằng tên là được nhưng ông ấy vẫn không quen, vì vậy hắn đành chiều theo.

Cô gái phụ đẩy xe lăn sau lưng ông lão lên bên nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Mặc tiên sinh.”

Đây là cháu gái ông lão, Mặc Khiêm Nhân đã cứu ông ấy nên hẳn nhiên cô ta cũng biết hắn, có điều Mặc Khiêm Nhân còn chẳng nhớ nổi tên của cô ta.

Mặc Khiêm Nhân không quan tâm lắm, chỉ nắm tay Mộc Như Lam giới thiệu với ông lão, “Người yêu của tôi.”

Không phải bạn gái hay hôn thê, mà là người yêu.

Mộc Như Lam mỉm cười chào hỏi ông lão, “Chào ông.”

Ông lão ngạc nhiên thấy rõ, không phải ông không thấy Mộc Như Lam mà là vì ông tưởng cô là em gái của Mặc Khiêm Nhân, ông nghe nói Mặc Khiêm Nhân có một cô em gái nhưng chưa biết mặt. Theo phản xạ, ông lão quay đầu nhìn đứa cháu gái đã tái cả mặt, lại nhìn Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam, ông lắc đầu bất đắc dĩ, “Yên Nhi à, cháu xuống xem lô đá mới về đi.”

“Dạ.” Cô gái lúng túng gật đầu rồi đỏ mặt lui xuống.

Mộc Như Lam nắm tay Mặc Khiêm Nhân chặt hơn, mới tới thủ đô chưa được mấy ngày mà đã gặp hai bông đào xinh đẹp, thật không hổ là người đàn ông của cô, xuất sắc đến thế, không có người yêu thầm mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 241: V68.4: Nhẫn (4)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mặc Khiêm Nhân bảo muốn chọn nhẫn, ông lão dẫn họ tới một căn phòng đang đóng, bên trong bài trí các loại nhẫn, không nhiều lắm, nhưng chiếc nào nhìn cũng thấy rõ là hàng cao cấp.

“Tác phẩm mới của nhà thiết kế, chỉ bán ở chỗ tôi.” Ông lão nói, tiệm của họ chỉ bán các mặt hàng cao cấp, ngoài ngọc ra thì còn có một vài sản phẩm bằng vàng, có điều chúng tương đối ít mà giá cả lại không thua gì đồ ngọc.

Mặc Khiêm Nhân nhìn sang Mộc Như Lam, Mộc Như Lam đưa mắt xuống quầy hàng, cuối cùng dừng lại ở một cặp nhẫn đơn giản mà hết sức tinh xảo, thân nhẫn màu bạc, ở giữa khắc một vòng chữ Phạn nho nhỏ khó hiểu, nhìn không kỹ còn tưởng đây là hoa văn.

Ông lão lấy cặp nhẫn ra cho họ xem, Mặc Khiêm Nhân thấy dòng chữ trên nhẫn thì ánh mắt lạnh nhạt hơi sáng lên, Mộc Như Lam đọc không hiểu, “Nó viết cái gì vậy?”

Mặc Khiêm Nhân chỉ nắm chặt lấy tay cô, khóe môi bẻ một độ cong khó thể nào nhận thấy.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt quan sát kỹ hơn, bất giác chìm đắm trong ánh nhìn dịu dàng của hắn.

Ông lão ngồi trên xe lăn cũng cười, cứ tưởng ân nhân thanh tâm quả dục sẽ rất khó để tìm được cô gái tâm đầu ý hợp, vậy mà bây giờ... Quả là duyên trời định. Mỗi người sinh ra đều có một người bạn đời thuộc về mình, Yên Nhi nhà ông tin nhất điều này, tuy thật đáng tiếc khi nó không thể thành đôi với ân nhân nhưng nó nhất định sẽ chúc phúc cho họ và tiếp tục tiến về phía trước.

Chọn nhẫn xong, Mặc Khiêm Nhân chở Mộc Như Lam về Mặc gia ăn cơm, lão Mặc và mẹ Mặc tỏ vẻ muốn tìm hiểu từ chỗ Mộc Như Lam một chút, dù sao bọn họ cũng không biết gì nhiều về lão Kha, đối phương muốn thị sát hạnh phúc cuộc sống của cháu họ và con mình, không thể làm sui gia tương lai bất năn được.

Sau khi Mặc Khiêm Nhân đưa Mộc Như Lam trở lại biệt thự, hai người tắt đèn đi ngủ, Mộc Như Lam băn khoăn dụi ngực hắn mà hỏi, “Vì sao lại là đính hôn mà không phải kết hôn?” Nghe kiểu gì cũng thấy “kết hôn” nặng nghĩa hơn, tuy cô chưa đủ tuổi nhưng đối với bọn họ thì chuyện này cũng đâu có khó để giải quyết?

Mặc Khiêm Nhân không đáp mà chỉ im lặng vỗ về mái tóc mượt mềm của cô. Đương nhiên vấn đề tuổi tác không hề khó giải quyết nhưng kết hôn và đính hôn là hai khái niệm khác nhau, cũng như vị thành niên và trưởng thành. Hắn không muốn trói cô quá chặt, thế giới này rộng lớn lắm, cô sẽ còn chứng kiến thật nhiều điều tốt đẹp, miễn cuối cùng cô vẫn trở về trong vòng tay hắn là được.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, nghĩ đến một chuyện, cô ngẩng đầu nhìn chiếc cằm người đàn ông, “Là vì sau khi kết hôn phải yêu yêu à? Kỳ thật em thấy bây giờ chúng ta làm cũng được. Tuy có hơi lớn, nhưng em sẽ cố gắng tiếp nhận, muốn thử một chút không?”

Mặc Khiêm Nhân cầm nín, hần không nên hy vọng rằng cô nàng biến thái mặt dày này sẽ không hiểu sai...

Lặng lẽ kéo chăn che đi gương mặt đang bị Mộc Như Lam nhìn chòng chọc, hần tóm lấy bàn tay con gái đang sờ lung tung dưới chân, giọng nói đậm mặc vang lên, “Ngủ đi.”

Bác quản gia đang kiểm tra cửa sổ dưới lầu, đương lúc đóng cái cửa sổ cuối cùng, ông chợt dừng tay nhìn ra bên ngoài biệt thự, không biết từ khi nào ở đó đã đậu một chiếc xe màu đen. Khu này cách một đoạn mới có một căn biệt thự, mà đối diện cũng không có căn biệt thự nào khác, vậy cái xe đó là của ai? Đậu ở đây làm gì?

Đóng cửa lại, quản gia Lâm nghi hoặc đi ra ngoài, ông lại gần, đang cúi người định gõ cửa xe xem bên trong có ai không thì chiếc xe bất thành linh nổ máy phóng đi, hại bác quản gia cả kính té ngã, mặt ông hốt hoảng, ai thế?! Đêm hôm khuya khoắt canh trước nhà bọn họ làm gì? Thật kỳ quái!

Bác quản gia đứng dậy phui quần, nghĩ bụng mai phải cho người trang bị vài cái máy quay trong sân và trên cửa mới được, tuy ngày đính hôn với Mặc tiên sinh đã không còn xa nhưng chỗ này gần Mộ Hoa hơn, tiểu thư thế nào cũng có ngày về lại.

Chiếc xe đen lao vút trên đường cái, thiếu niên lái xe đẹp như hoa yêu, mắt tập trung nhìn đường, hần lạng lách qua loạt xe phía trước bằng một tốc độ nhanh đến hoa mắt, mặc kệ người ta bóp còi inh ỏi. Đôi mắt đào vốn sáng tựa bảo thạch nay đen hoắm như một vực thẳm có thể nuốt chửng con người bất cứ lúc nào.

Mộ Thanh Phong lái xe bám theo sau, tuy chậm hơn nhưng vẫn không bị mất dấu.

Ở xa tít bên Hồng Kông, Đoạn Ngọc vừa đùa con hồ ly ngủ mà vẫn không quên giờ vượt nhon, vừa nghe Mộ Thanh Phong báo cáo, tiếng cười trầm nhẹ vang lên, đôi mắt y đầy vẻ mỉa mai lạnh lẽo, “Thế mới nói, chừng nào nó vẫn còn khốn khổ vì tình thì chừng đó nó đừng hòng lấy được thứ gì của tôi.”

Mộc Như Lam, là nhược điểm chí mạng của hần, y sẽ nắm lấy cái nhược điểm này, sau đó xem cảnh hần vẫy đuôi mừng chủ đề tiện đến mức nào.

“Sao mà máu lạnh quá vậy Ngọc thiếu, dù gì đó cũng là em trai của anh mà.” Mộ Thanh Phong nói mát.

Đoạn Ngọc cười ôn hòa, bàn tay đang vuốt ve Lưu Bùi Dương bị hần gạt ra cái bộp, hần đang ngủ mà vẫn ghét y ra mặt, “Nhớ chụp cho đẹp, tôi thật tò mò không biết thủ đô sẽ bị nó phá ra thế thống gì.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: V69.1: Đính hôn (1)

Editor: Y Son, MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Trước lúc dương liễu này mầm là một trận mưa phùn đầu mùa dài đằng đẵng, như báo hiệu nàng công chúa mùa xuân đã không còn xa.

Mặc Khiêm Nhân che dù, chân dẫm lên mặt đất đầy nước, ung dung đi tới căn nhà trong hẻm mà Lục Tử Mạnh đã chỉ. Gõ gõ cửa, hần nghe bên trong loảng thoảng có tiếng bước chân, cửa phòng kéo kẹt mở ra một khe nhỏ, khuôn mặt mệt mỏi tiêu tụy của Lục Tử Mạnh xuất hiện. Thấy Mặc Khiêm Nhân, anh bày ra một ánh mắt như đang nói “Cuối cùng cũng giải quyết được”, có điều nụ cười của anh lại chưa sót đến mức đôi mày trên khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân phải nhú lại.

“Mới có hai ngày mà đã đầy đọa bản thân ra nông nổi này, tôi phục cậu luôn đấy Lục Tử Mạnh.” Mặc Khiêm Nhân buông lời châm chọc như thường lệ, rất ít người có thể nhận ra sự quan tâm trong câu nói đó, suy cho cùng Lục Tử Mạnh cũng là người anh em nổi khổ duy nhất trong nước của hần, nhớ cái tình mẹ Lục và ba Lục chăm sóc hần nhiều năm, hần không thể làm như không thấy.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng, nhưng không phải là vô lương tâm.

Lục Tử Mạnh không đáp, mở cửa để Mặc Khiêm Nhân bước vào.

Phòng khách của căn nhà hai tầng này khá lộn xộn, có rất nhiều đồ đạc chưa được sửa soạn lại, có vẻ như chủ nhà vào ở rồi nhưng vẫn chưa dọn dẹp gì, đến cả bộ sofa cũng đang còn bọc vài trắng, trong không khí chưa tan hết mùi rượu.

Đối với Mặc Khiêm Nhân thì đây tuyệt đối là một quang cảnh bẩn thỉu, cảnh đã bẩn mà cả không khí cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam.

“Cậu gọi tôi đến làm gì?” Mặc Khiêm Nhân quan sát xung quanh, lúc nhìn thấy một đôi giày cao gót ở dưới chân cầu thang, hần nháy mắt đã tìm ra đáp án và khỏi phục về mặt lạnh lùng lạnh nhạt, ánh mắt hần khiến Lục Tử Mạnh chợt dạ lảng tránh.

“Cậu thăm cô ấy một chút đi, đã hai ngày rồi cô ấy chưa ăn cơm.” Lục Tử Mạnh rất áy náy nhưng thật sự anh không có cách nào khác, anh không cách nào để mặt Tô Trùng Tương như vậy được.

“Cậu thăm hại vừa vừa thôi.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nói một câu rồi xoay người đi ra ngoài.

“Khiêm Nhân! Xin cậu đấy, chỉ nhìn cô ấy một cái thôi, cậu nói một đại một câu cũng hữu hơn cả trăm ngàn câu tứ nói!” Về mặt Lục Tử Mạnh đau khổ.

“Thì sao?” Mặc Khiêm Nhân vẫn không dừng chân, chẳng ai quy định hẳn phải cứu vớt ai cả, hẳn sẽ không bao giờ để mắt đến kiểu phụ nữ luôn ôm lòng mong đợi như Tô Trùng Tương, con người là một sinh vật dễ nổi lòng tham, nếu hôm nay cô ta tuyệt thực mà hẳn xuất hiện thì ngày mai có thể cô ta sẽ dùng cách tự sát để buộc hẳn làm chuyện khôn nạn hơn, chỉ bằng ngay từ đầu hẳn đừng cho cô ta hy vọng gì, đỡ lãng phí thời gian của mọi người.

“Mặc Khiêm Nhân!” Lục Tử Mạnh cao giọng, mắt anh hẳn tơ máu, trên trán nổi cả gân xanh, “Nể tình tôi giúp cậu giấu chuyện Mộc Như Lam, làm ơn.”

Bước chân Mặc Khiêm Nhân chợt dừng, hẳn nhìn về phía Lục Tử Mạnh, ánh mắt lạnh lẽo làm máu trong người Lục Tử Mạnh như đông thành băng, lạnh đến triệt để.

Tầng hai.

Tô Trùng Tương ngồi trước khung cửa sổ đóng chặt, chiếc váy trắng làm gương mặt xanh xao và thân hình mảnh khảnh của cô trông càng thêm yếu ớt, như thể sắp theo gió bay đi.

Cô giống như một đóa tơ hồng phải dựa vào đại thụ mới có thể sinh trưởng, xinh đẹp yếu ớt, cây đại thụ kia chính là nguồn sống của cô. Cô có thể dựa vào nó mà vươn đến những nơi cao thật cao, nhưng một khi nó đã bị chặt bỏ thì cô không còn kết cục nào khác ngoài đổ ngã không gượng dậy nổi.

Ai cũng biết nói hai chữ “buông tay” nhưng không phải tất cả đều làm được, thử hỏi tại sao nhiều học sinh phấn đấu hơn chục năm trên con đường học tập mà lại tự tử ngay kì thi tốt nghiệp? Mặc dù đúng là cô cố chấp, đúng là cô ảo tưởng, nhưng cái cảm giác như mất hết động lực sống này thật sự chân thật đến nghiệt ngã.

Không thể ngừng tổn thương bản thân, và cũng không thể ngừng tổn thương chàng trai yêu cô, điều duy nhất cô có thể làm là giam mình lại.

Cô là nhà tâm lý học, có lẽ cô có thể điều trị cho chính mình, chỉ có điều cô cần thời gian.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, từ bên ngoài truyền vào giọng nói của Lục Tử Mạnh, “Anh nấu chút cháo yến mạch, em không muốn ăn thì uống một chút, anh ở tầng dưới, có gì cứ gọi anh nhé.”

Tô Trùng Tương hơi quay đầu lại, không nói gì mà cũng chẳng có hành động gì, cô nhìn ra bầu trời bên ngoài, ánh mắt bản thân vô hồn.

Lục Tử Mạnh cúi nhìn bát cháo trên xe đẩy, hơi nóng phieu đảng tựa làn sương, hẳn mỗi một thờ dài, cuối cùng vẫn không giữ Mặc Khiêm Nhân lại được, mình thật là, tự dung làm chuyện hồ đồ, xứng đáng bị Mặc Khiêm Nhân nói lời độc ác.

++++

Hôm nay Mộc Như Lam vẫn dạy cho lớp số hai, vì thế học sinh của lớp hai đã tự cho rằng Mộc Như Lam là của riêng bọn họ, lớp một và lớp ba á? Thích chơi thì cứ chơi đi, bọn họ chẳng thêm chút nào đâu. Mấy năm qua họ chơi đã chán rồi, giờ chơi nữa có khi sẽ ỏi mắt!

Ngày nào lớp một và lớp ba cũng đứng khiêu khích ngoài phòng học lớp hai nhưng đáng tiếc là chẳng ai để ý đến họ, lời đồn đãi về Mộc Như Lam trong học viện Lưu Tư Lan được chứng thực ở học viện Mộ Hoa — ai tiếp xúc với Mộc Như Lam rồi cũng sẽ yêu quý Mộc Như Lam.

Trong lúc đó có hai tên làm phản, một là Thời Ngũ ở lớp ba, một là Liễu Phong Phong lớp một, làm Hoắc Dạ Chu và Hạ Hóa tức sôi máu nhưng cũng đành bỏ tay, bởi vì người lớp hai che chở cho họ, Mộc Như Lam cũng che chở cho họ.

Lớp hai đang trong tiết, tiếng lật sách vang lên nhẹ nhàng, Thời Ngũ và Liễu Phong Phong ngồi đằng sau hoàn toàn không cho mình là người ngoài, một là vì ngốc, một là vì mặt dày.

Bên lớp một, Hạ Hóa ngồi buồn bực trên bục giảng, mấy ngày nay dù hẳn lớn tiếng trước mặt Mộc Như Lam thế nào thì cô cũng làm ngơ. Thiếu niên buồn bực lấy cốc nước làm gương, ngó trái ngó phải, ừm, kiểu tóc dựng rất đẹp, mặt mũi rất tuần tú, vóc dáng cũng không tệ. Chẳng lẽ mắt nhỏ đó mộc đảng gáy? Thằng Tô Bắc Thiệu nào có đẹp trai như hẳn? Mấy tên bên lớp hai nào có thông minh như lớp hẳn?! Hừ! Đồ không biết nhìn người!

“Lão đại, bọn họ định đi phòng đa phương tiện xem phim!” Một thiếu niên vọt vào lớp cầm phấn mách Hạ Hóa. Đáng ghét, không dạy cho bọn họ là đã bắt công làm rồi, vậy mà bây giờ còn dẫn tụi nó đi xem phim!

Bên ngoài phòng học, học sinh lớp hai đi ngang qua, lẽ lười huych mông ra chiều đắc ý lắm! Phấn nộ nhất là, Liễu Phong Phong đã hôn gió lại còn đứng dính eo với bọn họ.

“Mẹ thằng bóng!”

“Chỉ muốn đánh một trận!”

Hạ Hòa trừng mắt sắc bén, “Bạo lực như thế làm gì?! Tìm mấy thằng cao to đi bạo cúc hần là được.”

“...” Lão đại mới là kẻ ác nhất, được chưa? Liễu Phong Phong tuy hơi ẻo lả nhưng hần 100% là trai thẳng! Với cả không biết có phải con gái thời nay khẩu vị nặng hơn không mà vẫn có vài người thâm mến loại hình như Liễu Phong Phong.

“Muốn tiếp xúc với cô ta làm sao? Trông cậu bắt mắt phụng phịu ra mặt đấy Hòa đẹp trai.” Có tiếng cười nhạo vang lên, không biết từ khi nào Hoắc Dạ Chu đã khoanh tay đứng tựa vào cửa lớp, hần đeo kính trông khá nhả nhặn nhưng ai nấy đều biết tên này kỳ thật chính là một kẻ mặt người dạ thú nhỏ mọn hẹp hòi! Xấu lắm!

“Cút đi!” Hạ Hòa không muốn nói chuyện với Hoắc Dạ Chu, chịu thua thiệt vì hần nhiều rồi, Hạ Hòa phải cảnh giác hơn.

“Chắc, còn thẹn quá quá giận.”

“Im đi! Ai thẹn quá hóa giận?! Mắc mớ gì tôi phải thẹn quá hóa giận?!” Hạ Hòa đỏ mặt, không biết là vì tức hay là vì xấu hổ.

“Tôi thấy cậu như hần không thể sáp lại liếm chân người ta.”

“Tổ sư! Cậu qua đây chọc đánh đấy hả?!” Hạ Hòa xắn tay áo hần không thể đập nát cằm Hoắc Dạ Chu, đúng là miệng thúi, hần hi là... chỉ là... Vớ vẩn! Hần không nghĩ gì đâu! Hần tuyệt đối sẽ giữ vững kỉ lục chưa bao giờ thua thiệt trước Mộc Như Lam!

“VẬY RA TÔI NÓI OAN CHO CẬU?”

“Hỏi thừa!”

“Thế thì tốt.” Hoắc Dạ Chu nói khể nhưng còn chưa để Hạ Hòa kịp nghe rõ thì hần đã bỏ đi rồi, Hạ Hòa ở đằng sau kêu to hần cũng không để ý.

Hoắc Dạ Chu nghĩ, hần khó chịu thì Hạ Hòa cũng đừng hòng thoải mái, nhất định phải kéo thêm người xuống bùn với hần.

++++

Sân bay.

Máy bay hạ cánh, chuyến bay từ Hồng Kông tới thủ đô đã đến.

Vốn Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko phải tới từ hôm qua nhưng vì bận việc nên trì hoãn đến tận bây giờ. Chuyến này chỉ có hai vợ chồng họ và quản gia Triệu, Kha Thế Tinh phải ở lại Hồng Kông xử lý công việc Kha gia.

Mặc Khiêm Nhân vừa rời khỏi nhà Lục Tử Mạnh là tới ngay sân bay.

Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko từ xa đã nhìn thấy Mặc Khiêm Nhân nổi bật giữa đám đông, Akutsu Junko cười nhìn Kha Xương Hoàng, Kha Xương Hoàng hừ một cái, miễn cưỡng xem như hài lòng.

Mặc Khiêm Nhân đón họ về tứ hợp viện, Mặc gia có phòng cho khách, nếu mọi người muốn tìm hiểu làm thân thì ở chung một nhà là chuyện đương nhiên, phải thấy những chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống thì mới có thể hiểu hết tính cách của người ta.

Lão Mặc và mẹ Mặc đều ở nhà chờ khách, các cụ ông khác trong tứ hợp viện cũng tới góp vui, làm bộ như muốn phá rối. Lão Mặc tức giận mặt đỏ phừng phừng, cái đám già mà ranh! Chuyện này mà giỡn được à? Đối phương là lão Kha đấy, lão mà bất mãn thì có khi lão sẽ cầm gậy đánh uyên ương thật đấy! Đừng quên trước đây bọn họ từng thua trong tay lão!

Không phải đùa đâu, bọn họ đều là người cùng lứa, ngày xưa Kha gia làm thổ phi, cường đạo... tồn tại một cách bất hợp pháp, lúc lão Tô cầm binh đi đánh Kha Xương Hoàng thì Kha gia đã là một gia tộc lớn chuyên đầu cơ trục lợi từ vũ khí. Kết quả là thủ lĩnh hắc đạo đánh thắng Hoắc gia và Tô gia, nói cho cùng thì bọn họ cũng có chút quan hệ sâu xa.

Lão Tô đã bày xong bàn cờ trong sân, chỉ còn chờ Kha Xương Hoàng đến phân cao thấp.

Chắc, đúng là nghiệt duyên, lão Tô đấu với Kha Xương Hoàng, lão Tô thua, bây giờ cháu gái hai nhà đấu nhau, bên thua vẫn là Tô gia.

=====

Người ta chúc vui vẻ, còn ta thì Chúc các nàng Giáng sinh và năm mới nhiều may mắn!

Vì hay thường không bằng hên mà =))))))

=====

Ngày mai chắc chắn có chương mới, cmt và tks ủng hộ ta nha!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 243: V69.2: Đính hôn (2)

Editor: Y Son, MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Tiếng chuông tan học vang lên, Mộc Như Lam một tay ôm đồng hồ mà học sinh lớp hai vừa nộp lại, một tay cầm bản đồ đi ra khỏi lớp. Cô nhìn bản đồ chăm chú, vẫn chưa biết những chỗ đánh kí hiệu hải âu là đâu, để làm gì, rõ ràng ở đó không có tòa nhà nào.

Bỗng để ý thấy điều gì đó, Mộc Như Lam bất chợt ngừng đầu, bắt quả tang một cậu trai tóc dựng đang vội vàng quay sang chỗ khác, hai má hơi đỏ lên. Hắn gượng gạo nhìn đi đâu đâu, trông chẳng khác gì một chú cún con nửa giận dỗi cô chủ nửa hận không thể chạy tới liếm cô mấy cái.

Chà, có vẻ là rất muốn nói chuyện với cô nhưng lại lúng túng không biết mở lời thế nào.

Mộc Như Lam cười sâu hơn, cô bước qua, lúc đi ngang chỗ hắn thì làm như tình cờ hỏi, “Đây là kí hiệu gì?”

Mới đầu Hạ Hòa còn tưởng mình nghe nhầm, thế nhưng hắn nhanh chóng cảm nhận được một hương thơm phả tới cùng cái ảm cơ thể, vì vậy hắn cố tỏ vẻ bình tĩnh nhìn vào kí hiệu hải âu màu đỏ mà Mộc Như Lam chỉ trên bản đồ, mắt kiên nhẫn nói, “Ngốc, đó là sân bắn súng.”

Mộc Như Lam kinh ngạc, sân bắn?!

“Vậy còn đây?” Ngón tay Mộc Như Lam chỉ sang kí hiệu hải âu màu xanh.

“Phòng mô phỏng 3D.” Ở dưới lòng đất.

Mộc Như Lam có hơi ngạc nhiên, trường học mà có những cơ sở vật chất như thế này thì đúng là kì lạ, cơ mà ngẫm một hồi cô lại thấy phải vậy mới bình thường, bởi đây chính là ngôi trường của con ông cháu cha khắp thủ đô đấy.

Có điều...

“Sao không thấy trên chương trình học có tiết bắn súng?”

Mặt Hạ Hòa viết rõ mấy chữ “cô bị ngốc à”, “Không cho dùng chỗ đó.”

Mộc Như Lam chớp mắt, “Không cho dùng hay là không có thiết bị?”

“Không biết.” Hạ Hòa phiền não gãi đầu, “Chưa đến bao giờ.” Bọn họ muốn thoát khỏi lòng bàn tay của người lớn trong nhà nên chưa bao giờ chịu đựng vào súng đạn, dù tò mò đến mấy cũng ráng nhịn lại, lâu dần quên bằng luôn.

“Vậy à, cảm ơn cậu, hẹn gặp lại, bái bai.”

“Bái bai.” Hạ Hòa cười thỏa mãn dứt tay vào túi quần nhìn theo bóng dáng Mộc Như Lam.

“...” Phía sau là chúng học sinh lớp một, lớp hai, lớp ba đã theo dõi từ nãy giờ.

“!” Hạ Hòa lúc bấy giờ mới sững ra mình vừa làm trò ngốc gì. Miệng xịu xuống, hắn quay đầu trông đám người đang vây xem, “Các cậu vừa nhìn thấy gì?”

Các học sinh đồng loạt huyết sáo nhìn lảng sang chỗ khác trong khi chân cứ chĩa chĩa xuống đất, làm Hạ Hòa tức đến mức đầu bốc khói, “Xem tôi diệt hết lũ ngu ngốc các cậu!”

Cả đám tản ra chạy tán loạn, tiếng cười vang vọng khắp tầng ba thư trai.

“Chậc, đồ đàn!” Hoắc Dạ Chu rủa thầm, mắt u ám nhìn về phía con vẹt Cường Phách của hắn. Biết ngay là tên Hạ Hòa kia vô dụng mà! Cái thằng gà chả biết làm gì ngoài giả vờ giả vịt! Tức chết mất!

Mộc Như Lam không biết bắn súng nhưng cũng rất hiếu kỳ về sân bắn tại Mộ Hoa, có điều hôm nay là ngày ông ngoại của cô tới thủ đô, đành để lần sau vậy.

Mộc Như Lam đang đi ra cổng trường thì di động đồ chuông, màn hình hiển thị người gọi là Thư Mẫn.

“A lô?” Mộc Như Lam bắt máy.

Vài giây sau bên kia mới lên tiếng, “Chỗ cậu thế nào rồi?” Thư Mẫn nói giọng lạnh nhạt dứt khoát.

Mộc Như Lam mỉm cười, “Tốt lắm, các bạn học mới đều rất đáng yêu.”

Thư Mẫn chẳng mấy lo rằng Mộc Như Lam sẽ gặp khó khăn với đám học sinh cao trung đơn thuần kia, vậy nên trọng điểm là, “Cậu có gặp Đoạn Nghiêu không?”

“Đoạn Nghiêu?” Mộc Như Lam chớp mắt, “Cậu ấy tới đây à?”

Thư Mẫn chau mày, “Hai ngày trước hắn đã tới thủ đô rồi!” Vậy mà đến giờ vẫn chưa hành động? Chẳng lẽ tên ác ma đó buông tay rồi sao? Bớt giỡn đi, cô tin chắc đây chính là bình yên trước cơn bão!

“Vậy hả? Nhưng cậu ấy tới làm gì?” Mộc Như Lam nghi hoặc hỏi. Thật ra cô không hiểu Đoạn Nghiêu lắm, hắn không nói mà cô cũng không hỏi, cô biết hắn có rất nhiều bí mật nhưng lại không có hứng thú với chúng.

Thư Mẫn hơi đau đầu, mặc dù Đoạn Nghiêu không biểu hiện rõ nhưng dựa vào sự đối lập giữa kẻ yêu thầm và kẻ yêu công khai thì mọi người đều thấy hắn đối xử với Mộc Như Lam đặc biệt hơn hẳn. Thiệt tình, cái tính đơn thuần của Mộc Như Lam làm cô không cách nào an tâm.

Ngất nổi chính cô cũng không biết Đoạn Nghiêu định làm gì, cô biết về hắn quá ít nên không thể tính toán đối phó trước khi hắn hành động.

“Tóm lại... Nếu không cần thiết thì cậu nên hạn chế đi ra ngoài.” Thư Mẫn buồn bực vò đầu, vô tình đụng đầu bàn tay đang được băng bó, cô nhủ mảy, chết tiệt, tất cả là tại tên Đoạn Nghiêu kia...

Mộc Như Lam vừa đi vừa bấm số gọi cho Đoạn Nghiêu. Lúc băng qua chiếc cầu nhỏ trong rừng trúc, bước chân của cô một một lần dừng lại, cô nhìn quanh quất, nhưng mảnh rừng ẩm ướt sau cơn mưa vẫn lặng ngắt không một bóng người.

Mộc Như Lam nheo mắt, đầu dây bên kia nhận điện thoại, giọng nói trầm đục mê hoặc truyền tới kéo đi sự chú ý của cô.

“Nghe nói cậu tới thủ đô rồi.” Mộc Như Lam đi tiếp, cô nhoen miệng cười, chất giọng vẫn êm đềm dịu dàng như trong kí ức, thấm vào tận trong tim.

Đôi môi đỏ xinh đẹp của Đoạn Nghiêu nhếch lên, “Ừ.”

“Vậy, cậu đến đây làm việc à? Cần mình giúp gì không?”

“Lúc thật sự cần, cậu sẽ giúp mình chứ?” Cặp mắt đào côi lộ vẻ tối tăm.

Mộc Như Lam nhướn mày, “Để xem là chuyện gì đã.” Cô không thể chắc chắn là mình giúp được, nên hứa hẹn kiểu này cô sẽ không dễ dàng ưng thuận đâu.

Trong loa vang lên tiếng cười trầm trầm thừa sức làm phụ nữ mặt đỏ tim loạn, Mộc Như Lam không hiểu vì sao, “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Một nơi cậu không biết.” Nhưng mình sẽ cho cậu biết sớm thôi. Nụ cười của hắn như một cây anh túc đen vươn ra từ địa ngục, từng đóa nở rộ, quyến rũ mà kịch độc, chỉ tới gần một chút là đã có thể đối mặt với nguy cơ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Được rồi.” Mộc Như Lam mỉm cười nhìn người đàn ông đang đứng ở cổng chờ cô “Mình cúp máy đây, có gì cứ gọi cho mình nhé, bai bai.”

Mộc Như Lam cúp điện thoại, bước nhanh hơn về phía cổng trường.

Mây phủ dày đặc làm thủ đô vốn đã chẳng mấy sáng sủa bị bao phủ trong bóng tối âm đạm, cảnh quan mờ mịt như mới chỉ năm giờ sáng.

Mặc Khiêm Nhân cầm lấy mấy thứ trên tay Mộc Như Lam, lau đi vài giọt nước mưa dính trên mái tóc cô. Khí chất thanh lãnh, thần sắc đậm mạc, vậy mà ánh mắt lại đọng đầy trong sự dịu dàng khó thấy, “Đi thôi.”

“Ừ.” Mộc Như Lam cười híp mắt.

Tầng mây nặng trĩu che mất màu trời xanh, lặng lẽ cuộn cuộn mà chẳng ai hay biết.

Trở lại Mặc gia, Mộc Như Lam vừa vào tứ hợp viện là đã nghe thấy tiếng nói sang sảng của ông ngoại nhà mình, ngoài ra cũng có giọng của nhiều người khác trong đại viện. Bộ bàn đá thường dùng để chơi cờ nay được vây quanh bởi các cụ ông, giọng của Kha Xương Hoàng truyền ra từ đó, vắn cớ với lão Tô có thể nói là tán loạn khói súng.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân một cái, nụ cười có hơi bất đắc dĩ. Cô đi thẳng vào nhà, không muốn quấy rầy cái hứng chí của các ông cụ.

Trong nhà, Akutsu Junko đang nói chuyện phiếm với mẹ Mặc và mấy cô con dâu của nhóm lão Tô, không biết họ nói gì mà cười vui vẻ lắm, thoạt nhìn như quan hệ khá tốt.

Thấy Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân bước vào, Akutsu Junko tức khắc hô lên mừng rỡ, “Lam Lam!”

“Bà ngoại.” Mộc Như Lam mỉm cười đi qua.

Mọi chuyện tiến triển thuận lợi đúng như dự đoán, trên bàn cơm đêm đó Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko đã thảo luận chuyện đính hôn với mấy người Mặc gia, chọn ngày lành, nơi cử hành, quy mô... khí thế hùng hực ngút trời, trong khi hai nhân vật chính thì lại nhàn nhã ngồi trong sân chơi cò.

Mộc Như Lam là tay mơ, chưa bao giờ học đánh cò tướng, chẳng qua là hôm nay cô thấy ông ngoại đùa với lão Mặc hăng say quá nên cũng muốn thử một chút, vì thế Mặc Khiêm Nhân trở thành đối thủ của cô. Có thể mừng tượng hiện tại đang là tình huống gì: một tay mơ chơi cò với một đại thần mà cả Kha Xương Hoàng lẫn lão Tô đều không bằng, người khó sở... hiển nhiên không phải là Mộc Như Lam.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: V69.3: Đính hôn (3)

Thấy Mộc Như Lam lại tự chặn đường ra của mình, Mặc Khiêm Nhân chuyển quân cờ hấn mới đánh lượt trước sang bên kia, mở cho Mộc Như Lam một con đường sống, để rồi ngay sau đó cô tiếp tục chặn nốt...

Mặc Khiêm Nhân câm lặng. Hết đường rồi, làm sao bây giờ? Cô ấy đã tự giết mình triệt để... Đồi mắt sắc bén như có thể nhìn thấu tất thảy quan sát khắp bàn cờ, tính toán tìm đường cải tử hồi sinh. (MDL: Trời ạ =))~)

Hôm nay mẹ Mặc làm canh gà ô nên có một sợi lông vũ màu trắng bay lơ lửng giữa không trung, cuối cùng đáp nhẹ lên đầu Mộc Như Lam. Mặc Khiêm Nhân nhìn nó chăm chăm, sau đó lại nhìn cái cách cô vất óc nghĩ nước cờ tiếp theo. Hấn bất giác cảm thấy lòng nhộn nhạo, ngốc quá, đáng yêu quá...

“Em thua rồi sao?” Thấy Mặc Khiêm Nhân mãi chưa chịu đánh tiếp, Mộc Như Lam tự hiểu mình không thể nào đủ khả năng làm khó hấn nên khả năng duy nhất chính là cô đã thua mà không biết.

Mặc Khiêm Nhân vẫn đang tập trung vào cọng lông gà trên đầu cô, Mộc Như Lam nghi hoặc đứng dậy, chống hai tay xuống bàn nghiêng người về trước, đôi mắt đen thuần túy tựa ngọc lưu ly nhìn sâu vào mắt người đàn ông, mãi đến khi hai bên đều cảm nhận được thân nhiệt của đối phương thì mới dừng lại.

“Đầu em có lông gà.” Mộc Như Lam lấy mắt Mặc Khiêm Nhân làm gương, đưa tay gỡ cọng lông gà xuống, “Quá đáng, Khiêm Nhân nghĩ em khờ lắm phải không?” Cô vẫn chưa quên cái lần hấn nói cô ngốc khi có lá dính trên đầu cô đâu.

“... Không phải.” Mặc Khiêm Nhân im lặng hai giây khả nghi.

“Hừm?” Mộc Như Lam nhìn hấn chòng chọc.

Mặc Khiêm Nhân hơi quay đầu đi, ánh mắt của Mộc Như Lam khiến cả người hấn nóng như lò lửa, hai tai lạng lẽ đỏ lên, “... Rất đáng yêu.”

Nụ cười của Mộc Như Lam nở rộ, cô ôm lấy má hấn, nghịch ngợm hôn chóc lên mũi, “Khiêm Nhân mới đáng yêu nhất.”

Vốn được người lớn bảo đi gọi hai nhân vật chính vào làm quyết định cuối cùng, Mặc Vô Ngân yên lặng che mặt lui về. Qua khe hở giữa hai bàn tay, cô nhìn lên khung cảnh tình tứ mà mắt sáng quắc như mèo trộm được cá.

“Vô Ngân, mẹ bảo con gọi anh hai và chị dâu vào cơ mà?” Mẹ Mặc tỏ ra khó hiểu khi thấy Mặc Vô Ngân vào nhà một mình.

Mặc Vô Ngân cười gian, “Con không muốn bị lừa đập không muốn bị lừa đập không muốn bị lừa đập đâu~” Quấy rầy người khác ân ái là sẽ bị lừa đập!

Vì thế, mẹ Mặc cười.

Dứt khoát chọn ngày lành gần nhất, ngay năm ngày sau! Thời gian có vẻ hơi gấp rút nhưng họ có nhiều nhân lực nên cũng đủ, chỉ cần ra lệnh là muốn bao nhiêu người liền có bao nhiêu. Mẹ Mặc lòng đầy vui mừng, mau mau cưới Lam Lam về nhà rồi hai năm sau sinh một đứa cho bà bế đi, muốn làm bà nội lắm rồi!

Ngày hôm sau, lão Mặc vung tay, những người đã được phân nhiệm vụ lập tức bắt tay vào làm, không khí vừa tất bật vừa vui, ai không biết có khi còn tưởng là kết hôn chứ không phải chỉ đính hôn.

++++

Tại thành phố J cách thủ đô hai tỉnh, một chiếc xe buýt từ từ vào trạm, trạm xe muốn kiếm nhiều tiền hơn nên không buồn để ý là có quá tải hay không,

dù sao giờ này cũng ít cảnh sát, mọi người thường thích ôm tâm lý may mắn.

Bạch Tố Tinh nằm giữa lối đi, cả chân cũng không có, cô ta chỉ có thể lấy cái áo khoác lấy từ hắc ốc của Mộc Như Lam ra làm chân, trên đầu cô ta là hai bàn chân của người đàn ông nằm trên, ban đầu mùi thối còn làm Bạch Tố Tinh suýt ói nhưng hiện tại thì cô ta đã có thể im lặng chịu đựng.

Đi loại xe này tới thủ đô tuy mất nhiều thời gian nhưng đối với Bạch Tố Tinh thì đây đã là sự lựa chọn tốt nhất, phần đông người đi xe là dân quê, dù cô ta có sơ ý lộ mặt thì cũng sẽ không có ai nhận ra.

Từ thành phố J tới thủ đô, nếu không có gì bất trắc thì chỉ cần khoảng ba ngày.

Bàn chân phía trên tự động đạp cô ta một cái, tên đàn ông đó ngủ không yên, lúc ngủ còn hay lúi thân xuống nên cứ đá vào đầu cô ta. Bạch Tố Tinh tức đến nghiêng răng trèo treo nhưng chỉ có thể nén giận.

Có một bàn tay lạnh lẽo mò vào áo khoác sờ soạng đùi cô ta. Bạch Tố Tinh né sang bên cạnh thì lập tức bị người đàn bà trung niên nằm trên cái giường cạnh đó đẩy lại, “Đừng có chen qua! Có biết chỗ này chật lắm rồi không?!” Nói xong bà ta còn lăm bằm bằng thứ ngôn ngữ địa phương mà Bạch Tố Tinh không hiểu.

Bàn tay thò từ giường khác lại càng lộ hành hơn, tựa hồ đã biết cô ta không dám làm lớn chuyện.

Bạch Tố Tinh cắn môi hít sâu mấy hơi, không sao, không sao, có cái gì mà mình chưa trải qua đâu? Phải nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại, sắp đến thủ đô rồi! Cô ta sẽ gặp Mộc Như Lam ngay thôi! Sẽ không chế được Mộc Như Lam ngay thôi! Kha gia sớm muộn gì cũng sẽ nằm trong tay! Đến lúc đó, những kẻ đã từng làm cô ta khuất nhục, cô ta sẽ khiến bọn chúng sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: V70.1: Bí mật (1)

Dưới tiết trời nặng trĩu những mây, bữa tiệc đính hôn bước vào giai đoạn chuẩn bị.

Mộc Như Lam vẫn không ngừng việc dạy học hằng ngày, hiện tại trời nhiều mây, không nắng, gió cũng không quá to, là thời tiết rất thích hợp để học thê dục. Mộc Như Lam muốn học tập kết hợp vận động nên quyết định dẫn học sinh lớp số hai rời thư trai xuống sân bóng.

Lớp số một và số ba u oán nhìn theo, tựa như cô vợ bị chồng bỏ bê mà không biết phải làm gì để cứu vãn.

Các thiếu niên bị bỏ bê nghĩ, nghe Mộc Như Lam giảng bài có vẻ rất thú vị! Bọn lớp hai ngày nào cũng sung sướng trông chờ được lên lớp! Liễu Phong Phong gay và Thời Ngủ gật cũng quên lão đại của mình là ai luôn rồi!

Tóm lại là! Bọn họ ghen tị chết đi được! Sao Mộc Như Lam lại không dạy cho họ chứ! Rõ ràng họ đã tỏ ra rất biết điều! Thậm chí còn học kèm tại nhà để theo kịp tiến độ của cô! Phản đối bất công! Cầu đối xử công bằng!

“Mộc Như Lam dẫn tụi nó xuống sân đá bóng...” Một nam sinh nằm gục trên bàn uể oải nói.

“Hâm mộ...”

“Ghen tị...”

“Hận a...”

“Kháng nghị...”

“Cầu khai chiến cướp người...”

“Ăn thua đủ với tụi nó...”

Những thiếu niên khác cũng đang mệt mỏi gục mặt xuống bàn ăn ý phụ họa. Thật kỳ lạ, lúc Mộc Như Lam mới tới thì bọn họ còn bài xích đòi bắt nạt tẩy chay cô, ghét nhất là cái loại học sinh ngoan thành tích cao, bởi bọn họ cảm thấy những kẻ không có chủ kiến chỉ biết răm rắp theo lời người lớn thật chẳng khác gì mấy con rối không biết đến tự do và mơ ước, vậy mà bây giờ bọn họ lại bắt tri bắt giác bị cô gái ấy thu hút.

Cô ấy giống hệt như lời đồn, xinh đẹp, tao nhã, dịu dàng, ấm áp tựa thiên sứ. Ở cô có một sức hấp dẫn khó cưỡng, chỉ cần lại gần là sẽ thấy thanh thản nhẹ nhàng như thể mọi buồn phiền đều tan biến. Ban đầu là bài xích, sau đó là tò mò và lặng lẽ dõi theo, cuối cùng là khó chịu bứt rứt muốn được cô dạy giống bọn lớp hai, quá trình này diễn ra chỉ trong vòng chưa đến nửa tháng!

Hạ Hòa nghe riết mà phát bực, “Im coi mấy thằng ngốc!” Mẹ nó, vốn hấn cũng rất khó chịu khi thấy cái vẻ đắc ý của Tô Bắc Thiệu, khó chịu vì vẫn chưa tạo được quan hệ với Mộc Như Lam, mà bây giờ lại còn phải nghe bọn trong lớp lải nhải. Bỗng khi, Mộc Như Lam dẫn tụi nó đi đá bóng, hấn cũng rất khó chịu rất bực bội rất ghen tị!

“Mà khoan! ... Chơi đá bóng?” Bỗng hai mắt Hạ Hòa sáng lên, các nam sinh ngồi dưới nhìn hấn nghi hoặc rồi cũng dần dần hiểu ra, cả đám mừng rỡ xông rầm rập ra ngoài.

Bên lớp số ba, Hoắc Dạ Chu ngồi trên sô pha đùa chìm với khuôn mặt âm trầm, chúng đàn em bên dưới không dám ho he, lão đại lớp họ không có được “bình dị dễ gần” như Tô Bắc Thiệu và Hạ Hòa.

Cường Phách bị chủ nhân đùa đến mức muốn chạy trốn, hấn định đùa chết nó đấy à?

Mộc Như Lam dẫn học sinh xuống tới sân bóng thì mới sực nhớ đá bóng cần ít nhất mỗi đội mười sáu người, một đội đầy đủ gồm hai mươi ba người, nếu chơi không nghiêm túc thì tề tề là mười một người mà họ cũng không đủ. Cả lớp số hai cộng với Liễu Phong Phong và Thời Ngũ cũng mới chỉ có mười bảy...

Thôi rồi, tụi kia cuối cùng cũng me được cơ hội rồi. Các thiếu niên lớp số hai chưa chút nghĩ bụng. Có cảm giác như bị cướp mất nữ thần.

Mộc Như Lam nào quan tâm bọn họ nghĩ gì, cô chỉ thấy như vậy không tệ lắm, cũng sắp hết giờ rồi, vì thế mỉm cười bảo, “Gọi lớp một xuống chơi cùng đi, Phong Phong, phiên cậu đi gọi họ xuống được không?”

“Ồ kê cục cưng, chụt!” Liễu Phong Phong lắc mông nói xong còn không quên hôn gió Mộc Như Lam, làm các thiếu niên nhìn mà trán nổi gân xanh.

Thời Ngũ gia nhập lớp họ thì còn chấp nhận được, dù sao Thời Ngũ cũng khá ngây và ngoan – mặc dù cái ngây của cậu đôi khi chọc họ tức điên. Hơn nữa cậu là do Mộc Như Lam đích thân gọi vào nên cũng dễ chấp nhận. Nhưng Liễu Phong Phong thì khác, tên bóng đó tự chài mồi chạy tới đòi gia nhập rồi lọt vào luồn. Tức nhất là lúc hấn nói chuyện với Mộc Như Lam, một câu cục cưng hai câu cục cưng. Ai chẳng biết hấn là trai thẳng chứ không phải đồng tính? Rõ ràng là hấn muốn giả làm chị em để gần gũi Mộc Như Lam!

Liễu Phong Phong nhanh chóng đội một cái giẻ lau bảng màu trắng đi xuống cùng học sinh lớp số một. Các thiếu niên lớp một rất hào hứng. Thứ nhất là vì cuối cùng cũng tìm được cơ hội thoát khỏi cục diện bế tắc khi cứ phải âm thầm ghen tị với lớp số hai mà không biết làm sao để xin lỗi Mộc Như Lam vì lúc trước đã có ý trêu chọc cô; thứ hai là rốt cuộc cũng có thể đập tên phản bội Liễu Phong Phong một trận. Tiên sư thằng 3D. Này thì làm phản! Này thì không biết nói tốt cho họ! Này thì phách lối! Thịt chết mị!

Thế là lớp một đá với lớp hai, mỗi đội mười một người, trong đó một thủ môn. Liễu Phong Phong trở lại lớp một bổ sung quân số nên số thành viên dự bị mỗi lớp là bằng nhau. Chỉ có vấn đề trọng tài là hơi éo le, Mộc Như Lam không biết làm, mà nếu để lớp một hoặc lớp hai chọn ra một người thì số dự bị sẽ lệch, và lại cũng không công bằng.

Hoắc Dạ Chu cắn răng đứng trên tầng ba nhìn xuống, tim đập có hơi nhanh, vừa khẩn trương lại vừa mong chờ. Hừ, nếu cô ta tự mình lên mời hấn làm trọng tài thì có thể hấn còn miễn cưỡng xem xét...

Mộc Như Lam bắt đắc dĩ, cô làm giáo viên mà sao có trận đá bóng cho học sinh cũng không thu xếp được? Vì vậy chuyện trọng tài, Mộc Như Lam nhếch môi, mời Lương Khâm Luân...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: V70.2: Bí mật (2)

Sắc mặt Hoắc Dạ Chu tối sầm.

“Mặt cậu thối y như shit vậy.” Giọng nói lười biếng của Thời Nhất vang lên từ đằng sau.

Hoắc Dạ Chu nhìn hấn âm trầm.

Thời Nhất dựa vào lan can nhìn xuống đám nam sinh dưới sân bóng, bọn họ tràn trề nhựa sống, đoàn kết cùng nhau giành đội hình. Một đám chơi bởi nghịch đã thay đổi thành thế này chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi. Nếu đó là lý do Mộc Như Lam bị điều từ thành phố K xa xôi đến thủ đô thì... Không thể không nói, mấy lão già đó quả thật giáo hoạt kinh khủng, mưu kế này đúng là tuyệt hảo.

Nhưng...

Ánh mắt lười biếng ẩn chứa sự sắc bén dừng lại chỗ Thời Ngũ làm thủ môn đội hai. Về mặt Thời Ngũ vẫn mơ màng như có thể thiếp đi bất cứ lúc nào vì thiếu ngủ, cả buổi mới chớp mắt một cái, lúc này cậu đang khom người quan sát Tô Bắc Thiệu và Hạ Hòa tranh bóng, dáng vẻ nom hết sức tập trung và còn pha chút khẩn trương.

Cũng được, nếu đây là ý nghĩa của cái hồ thì hẳn không ngại nhảy xuống đâu.

Thời Nhất Liếc sang Hoắc Dạ Chu, môi nhếch một nụ cười thâm thúy. Kỳ thực hẳn rất tò mò, một Hoắc Dạ Chu hiểu rõ tất thảy, một Hoắc Dạ Chu nhìn như nhả nhận lý trí nhưng thật ra lại chính là kẻ ương bướng nhất trong ba vị thái tử, một Hoắc Dạ Chu không muốn kế thừa sự nghiệp quân sự của bố, khi đã biết Mộc Như Lam là kẻ sách mà người lớn dùng để thu phục bọn họ, hẳn sẽ quyết định thế nào về con thú đang rục rịch trong mình đây? Thuận theo như Tô Bắc Thiệu và Hạ Hòa, hay là tiếp tục ương ngạnh chống đối? Thật đáng trông chờ.

Lương Khâm Luân bị quay như chong chóng, liên tục thổi còi thẻ đỏ thẻ vàng. Trong bóng đá thì nhân tố quan trọng như trọng tài hẳn không thể chỉ có một người, nhưng vì đây không phải thi đấu quốc tế mà chỉ là hai đội mượn bản chất trận bóng để chơi với nhau thôi, nên chỉ có mỗi mình anh ta đảm đương thôi. Vốn anh ta đang câu cá trong rừng trúc, thấy Mộc Như Lam dần học sinh xuống có vẻ vui nên mới tới hóng xem, ngờ đâu lại bị Mộc Như Lam bắt làm trọng tài. Vì thế dù có vượt giới hạn hay không, anh ta vẫn phải góp chân vào trận bóng này. Lương Khâm Luân tất tả chạy ngược chạy xuôi, thấy bóng tới là phải né vội, tốc tai lộn xộn cứ như vừa bị chà đạp một trận ra trò.

Chống cái hông già cổ đã lâu không vận động, Lương Khâm Luân thở phì phò từng chập, thổi còi đến nổi tắt thở, trời ơi, anh ta lười lâu quen rồi mà bây giờ lại bị bắt phải vận động kịch liệt... Khi gió! Phạm quy! Lại phạm quy nữa kia!

“Đồ ngu! Giao bóng cho tôi!” Tô Bắc Thiệu đầu đầy mồ hôi vừa chạy vừa quát về phía Liễu Phong Phong đang bị người khác tranh bóng.

Liễu Phong Phong nghe vậy thì vội giao bóng cho Tô Bắc Thiệu, Tô Bắc Thiệu cười gian xảo dẫn bóng chạy ngược lại.

Hạ Hòa tức học máu, “Liễu Phong Phong mày ngu vừa thôi chứ! Còn các cậu nữa! Bộ có tật thích tranh bóng của 3D hả?! Hẳn cùng đội với mình cơ mà!”

Đều nằm trong đội lớp một, Liễu Phong Phong và hai thiếu niên vừa giáp công hẳn lập tức ㄟ.

Hai thiếu niên: Ai bảo hồi trước thằng này làm phản, hại bọn họ nhất thời kích động muốn cướp bóng để lấy le với Mộc Như Lam. Mẹ nó, chỉ muốn đập chết thằng này! Tất cả là tại hắn!

Liễu Phong Phong: Ui, không ngờ mình lại vô thức nghĩ mình thuộc đội lớp hai. Mình đúng là một chàng trai tốt trọng tình trọng nghĩa.

Ngồi trên chiếc ghế đá cạnh sân, Mộc Như Lam cười dịu dàng nhìn các thiếu niên chơi bóng. Trời mây dày đặc không chút nắng, vậy mà giữa bầu không khí lạnh lẽo ấy, Mộc Như Lam vẫn thấy ấm áp như được tắm trong ánh mặt trời.

Thế giới này thật đẹp, những người lương thiện đáng yêu có thật nhiều.

Cô ấy nhìn nghiêng trông xinh xắn không thua gì chính diện, hàng mi cong dài tựa hai chiếc quạt nhỏ, hất lên đôi mắt cô ấy một khoảng tối. Nhưng dù vậy cô vẫn có thể thấy rõ ý cười trong đôi mắt kia, không chút giả dối và ấm áp tựa mặt trời. Được đôi mắt này dõi theo, các thiếu niên dù mệt đến mấy cũng vẫn cảm thấy nhiệt huyết sục sôi.

Cô gái kì diệu, khoác trên người vầng sáng ấm lạnh có thể thanh lọc mọi hắc ám. Cô ấy khiến người ta khao khát muốn tới gần, muốn chiếm giữ, hay thậm chí là muốn hủy diệt.

Cô ấy, thật kì diệu mà cũng thật rắc rối.

Tô Trừng Trừng đứng cách đó không xa nhìn Mộc Như Lam bằng ánh mắt vô hồn xen lẫn hốt hoảng, đôi mắt trên khuôn mặt xanh xao vẫn cay xè, cả chiếc áo khoác dày trục cũng không thể giấu đi thân hình gầy yếu.

Cô đã tự rời nhà mà không hề nói với Lục Tử Mạnh một tiếng. Cô biết, Mặc gia đang chuẩn bị nghi thức đính hôn cho Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam trong không khí tung bừng, cả mẹ Lục cũng đã đến thủ đô phụ giúp từ hôm qua, ai nấy đều mừng rỡ khi Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam về cạnh nhau, bao gồm cả ông của cô và mẹ của họ.

Họ không hề biết mình yêu thầm Mặc Khiêm Nhân mười năm.

Bi ai biết bao, bởi đây đều là kết quả của việc giấu giếm, nỗi tự ti của cô làm cô mất hết mọi thứ, trong đó có sự ủng hộ của gia đình mà đáng lẽ phải dành cho cô.

Cô đã thua một cô gái mười sáu tuổi, không muốn thừa nhận cũng không được, cô ấy quá giỏi giang và có sức hút. Quan sát cô ấy này giờ, cô phần nào hiểu được nguyên nhân vì sao mình thất bại.

Cô hoàn toàn không có cái ấm áp, chân thành, thẳng thắn, tự tin của cô ấy.

Nhưng dù có thừa nhận Mộc Như Lam ưu tú thì Tô Trừng Trừng cũng không cho rằng bản thân mình có gì thua kém, cô không được thiên phú như cô ấy nhưng cô có sự chăm chỉ cần cù mà. Tô Trừng Trừng không cam lòng, nhưng cũng sẽ không tiếp tục cố chấp. Mặc Khiêm Nhân đã nói tới mức đó mà cô còn cố chấp thì chỉ sợ lão Tô và Tô Bắc Thiệu sẽ biết, cô không muốn họ phải mất mặt vì mình, mà Tô Trừng Trừng cô cũng chưa đến nỗi phạm tội như thế.

Mặc Khiêm Nhân ở bên Mộc Như Lam, cô không chúc phúc cũng không phá hoại, nhưng nếu có một ngày Mộc Như Lam rời bỏ Mặc Khiêm Nhân

mà cô thì vẫn còn yêu hắn, vậy cô nhất định sẽ nắm chắc lấy cơ hội! Đã bỏ cơ hội một lần rồi, cô tuyệt đối sẽ không để có lần thứ hai!

Ánh mắt Tô Trùng Trùng dần có thần trở lại, bàn tay rút trong túi áo khoác nắm chặt, đôi môi nhợt nhạt mím thành một đường thẳng. Cô từ từ xoay người chuẩn bị rời đi, nào ngờ lại thấy Lục Tử Mạnh đứng sau cô không xa.

Áo khoác của Lục Tử Mạnh cài lộn mấy nút, tóc anh hơi rối, ngực vẫn chưa hết phập phồng. Dù anh có giả bộ bình tĩnh ra sao thì dưới con mắt của một nhà tâm lý học, sự vội vàng lo lắng của anh vẫn quá rõ ràng.

Trong lòng bỗng dâng trào một cảm xúc phức tạp không sao tả xiết, thấy có lỗi nhưng lại không biết phải mở miệng xin lỗi thế nào. Cô đã quen được hưởng sự bao dung và quan tâm chưa bao giờ thay đổi của anh, thậm chí khi biết anh thích mình, cô một mặt từ chối nhưng một mặt vẫn trợ trên để anh hy sinh vì mình, đã thế còn yêu cầu anh phải hứa hẹn. Thật quá sức ích kỷ, quá sức đê tiện. Điểm này chẳng những không thay đổi vì học tâm lý học mà trái lại còn làm cô giỏi về lợi dụng hơn.

Chuyện Mặc Khiêm Nhân rõ ràng không phải lỗi của anh, vậy mà anh vẫn bị cô trút hết mọi tội lỗi.

Tô Trùng Trùng giật giật cánh môi, cô còn chần chừ chưa kịp mở miệng thì Lục Tử Mạnh đã lên tiếng trước, giọng anh nhẹ nhàng, “Có muốn đi ăn món takoyaki mà em thích nhất không?”

Tô Trùng Trùng nghe mà ứa nước mắt, cô cắn môi ghen ngào, “Xin lỗi...”

Trong một thoáng, Lục Tử Mạnh cảm thấy vì cô ấy mình làm gì cũng đáng.

Kim lại mong muốn lao đến ôm cô, Lục Tử Mạnh đưa tay ra, cười tươi tuấn tú, “Đi nào.”

“Ừ!” Tô Trùng Trùng mạnh tay gạt nước mắt đi rồi bước tới bên cạnh Lục Tử Mạnh nhưng vẫn không nắm tay anh. Người cô yêu nhất tổn thương cô sâu nhất, nhưng dù vết thương có sâu hơn nữa thì hắn vẫn là người cô yêu nhất, bởi vậy, cô không thể làm Lục Tử Mạnh ảo tưởng, không thể tiếp tục ích kỷ đê tiện như trước.

Lục Tử Mạnh thu tay lại một, trong mắt phảng phất chút chua xót.

Lục Tử Mạnh im lặng lái xe đưa Tô Trùng Trùng vào nội thành, sau đó dừng lại ở một tiệm takoyaki nằm cạnh đường đi bộ. Đã hơi nguội ngoai sau đoạn đường vừa rồi, Tô Trùng Trùng ăn hết hai hộp mà vẫn chưa thỏa mãn, bột tiêu cay làm cô phẩy tay xuyết xoa, uống nước cũng không bớt, may sao trước đó trên xe Lục Tử Mạnh đã cho cô ăn lót dạ vài thanh socola với bánh bích quy và sữa, bằng không thế nào mấy ngày tới cô cũng bị xót bụng.

Một hồi lâu sau, Tô Trùng Trùng hết cay rồi, tâm trạng thoải mái hơn, cảm xúc đối với Lục Tử Mạnh cũng khá, cách nói chuyện lại tự nhiên như xưa.

“Lục Tử Mạnh, anh nói thật đi, có phải anh cũng thấy Kha Như Lam rất giỏi phải không?” Thấy Lục Tử Mạnh định trả lời ngay, Tô Trùng Trùng lập tức nhíu mày, “Đừng có nói dối, tuy em không được như anh Khiêm Nhân nhưng cũng đủ để tốt nghiệp thủ khoa.” Ý là nếu anh nói dối thì cô sẽ nhận ra ngay.

Biểu cảm của Lục Tử Mạnh đóng băng, tim anh thịch một cái. Tô Trùng Trùng không nhắc chuyện cô là nhà tâm lý học còn đỡ, cô vừa nhắc là anh đã thấy mình tiêu đời. Vì chưa từng giấu giếm được Mặc Khiêm Nhân chuyện gì nên anh khá nhạy cảm với những nhà tâm lý học, có cảm giác mình không thể nào qua mắt được họ, vì thế anh càng dễ chột dạ hơn so với khi chưa biết đối phương là chuyên gia tâm lý học.

Mà hề nhắc tới Mộc Như Lam là Lục Tử Mạnh lại nghĩ ngay tới chuyện cô là kẻ thái nhân cách. Anh muốn giấu giếm điều đó nên trên mặt nhất định sẽ xuất hiện dấu hiệu khả nghi, trong mắt Tô Trùng Trùng, biểu cảm cứng đờ của anh lúc này đã tố cáo chính anh.

“Anh định nói dối em hả?” Tô Trùng Trùng trừng mắt.

Lục Tử Mạnh cứng nhắc lắc đầu, bụng nghĩ có lẽ mình nên kiếm cơ chuẩn đi hoặc lấy cái gì đó che mặt mình lại không cho nhà tâm lý học ngồi đối diện tiếp tục nhìn.

Tô Trùng Trùng nheo mắt, “Lục Tử Mạnh, anh giấu em chuyện gì thế? Chuyện về Kha Như Lam sao? Ồ, em nhìn thấy gì đây? Chột dạ sợ hãi? Anh sợ bị em phát hiện cái gì thế? Liên quan đến Kha Như Lam à?”

Lục Tử Mạnh đứng bật dậy, “Anh đi mua cho em ly trà sữa!”

Tô Trùng Trùng cau mày nhìn theo Lục Tử Mạnh, vậy là sao? Chẳng lẽ Mộc Như Lam đang giấu một bí mật ghê gớm khác hẳn con người cô ấy? Mà bí mật đó, Lục Tử Mạnh biết?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: V71.1: Lao vào chỗ chết (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Tô Trùng Tương rất tò mò về bí mật của Mộc Như Lam nhưng ngặt nỗi cô không phải thánh thần. Là một nhà tâm lý học, cô cũng lắm chi biết Lục Tử Mạnh đang giấu giếm một chuyện chứ hoàn toàn không biết đó là chuyện gì. Miệng Lục Tử Mạnh kín như bưng, nhất quyết không nói là không nói. Tô Trùng Tương cũng không ép anh, bởi cô hiểu rằng, Lục Tử Mạnh biết chuyện của Mộc Như Lam thì nhất định là đã được Mặc Khiêm Nhân cho phép, mà Lục Tử Mạnh vốn là một người bạn trung thành.

Mấy ngày nay Tô Trùng Tương vẫn luôn lấy cớ ở lại nhà bạn để gặt người Tô gia, nghỉ ngơi một lát, cô quyết định đến tư hợp viện thăm lão Tô. Lục Tử Mạnh lòng đầy bất an, nhà tâm lý học chạm trán với kẻ thái nhân cách, chuyện này thật đáng lo, nhất là khi lễ đính hôn đã gần kề, vì vậy anh không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Tại tư hợp viện thuộc quân khu.

Mẹ Mặc và Akutsu Junko đang nghiên cứu lễ phục cho Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, ra chiều muốn tự mình may. Lão Mặc và Kha Xương Hoàng thì cãi cọ về việc có mời lão Hoắc hay không, lão Mặc bảo Hoắc gia và Mặc gia có giao tình lâu năm nên đương nhiên phải mời, còn Kha Xương Hoàng thì lại bảo Kha gia với Hoắc gia không đội trời chung, lão chỉ muốn thấy bản mặt lão Hoắc ở tiệc đính hôn của cháu gái cưng đâu.

Trong khi đó, hai nhân vật chính một thì ngày ngày đi học, một thì hôm nào cũng lặn mất tăm từ sáng sớm đến tối mịt, rõ ràng hai tháng này hần rất rảnh, phía chính phủ cũng không có chuyện gì cần nhờ đến hần.

Từ phong viện. Trên tầng hai của tiệm trang sức theo phong cách cổ trong con hẻm nhỏ.

Đằng sau khung cửa tròn phủ rèm bóng thoáng bóng dáng hai con người.

Trong phòng bày biện các loại dụng cụ với đủ kích cỡ. Người đàn ông với khí chất lạnh lùng tựa trăng đêm đứng sau chiếc bàn, trước mặt là một khối ngọc gần bằng nắm tay hần, chất ngọc trong suốt màu đỏ tươi, hoàn hảo không chút tí vết. Hần cầm một dụng cụ trông giống như dao nhỏ, hết sức tập trung vào động tác tay của mình.

Ông lão ngồi xe lăn thỉnh thoảng nói vài câu, về mặt khi thì thống thiết cứ như Mặc Khiêm Nhân quật mỗ tổ nhà ông, khi thì đau đớn như thể Mặc Khiêm Nhân vừa quật cho ông một gậy.

Cùng lúc đó, một chiếc xe buýt từ từ dừng lại ở ngoại ô thủ đô heo lánh, ông bỏ một mồi khạc hơi xăng, cửa xe mở ra để một đám đông ô hợp bước xuống, hành lý nói hành lý, người nói người.

Quần một cái khăn lụa màu trắng che đi gương mặt hốc hác, Bạch Tố Tinh cúi người bước xuống xe, cô ta nhìn quanh thăm dò, thấy không có gì bất thường thì mới chậm chậm ra khỏi nhà ga. Tinh thần rệu rã mấy ngày qua nay dần phần chấn trở lại nhờ đã tâm thức tỉnh, tới thủ đô rồi thì các bước tiếp theo sẽ dễ dàng hơn, cô ta chỉ cần tìm được Mộc Như Lam là xong, những thứ mình hằng khao khát đã gần ngay trước mắt!

Bạch Tố Tinh mãi hờn hờ mà không để ý đến đám đàn ông xấu xí đang đứng tụ tập gần đó, không biết chúng nói gì với nhau mà thì thoảng lại liếc nhìn cô ta, giống như bọn buôn người đang bàn bạc với người mua về hàng hóa.

Lát sau, một tên đàn ông cười hiền lành đuổi theo Bạch Tố Tinh, “Em gái, em có muốn quá giang không? Bọn anh có thể đưa em đi miễn phí một đoạn.”

Bạch Tố Tinh đang không xu dính túi thì đi xe sao được, và lại đã từng bị Mộc Chấn Dương bán một lần rồi, đời nào Bạch Tố Tinh sập bẫy lần thứ hai? Cô ta là kiểu người có khả năng học hỏi cực nhanh từ những chuyện bất lợi cho mình, đây cũng chính là chiếc chìa khóa giúp cô ta sống sung sướng trước khi gặp Mộc Như Lam.

Vì vậy Bạch Tố Tinh lập tức sinh lòng cảnh giác, đang định từ chối thì cô ta chợt nhớ ra một chuyện, lời sắp nói bị đổi ngay tức khắc và biểu cảm khuôn mặt cũng chuyển nhanh như lật sách, cô ta mừng rỡ, “Thật à? Anh đưa em đi một đoạn miễn phí thật à?”

“Không thành vấn đề, bọn anh rất thích giúp đỡ người khác, bây giờ bọn anh chuẩn bị đi chuyển hàng, ngoài kia có con đường cái, rẽ trái là hướng xe buýt vừa tới, rẽ phải là vào nội thành, vừa hay tiện đường!” Bọn buôn người nói khá rõ ràng hợp lý, ai cả tin sẽ không nghi ngờ ý đồ của chúng.

Bạch Tố Tinh càng mừng hơn, “Ôi vậy đành phiền anh ạ! Em rất muốn vào thành phố nhưng lại không có tiền!” Thấy trong mắt bọn buôn người lộ rõ vẻ khoái trá khi cá mắc câu, Bạch Tố Tinh thầm cười lạnh. Đến đây về mặt cô ta bỗng trở nên khổ sở, “Em bị trộm mất tiền, mấy nghìn đồng lận. Đạo trước chị của em mê được một tên nhà giàu trong học viện Mộ Hoa ở thủ đô, cái gì cũng cho hần. Vậy mà hần chơi chán thì đá chị ấy, thậm chí còn đuổi chị ấy ra khỏi trường hu hu... Em chưa dám nói với bố mẹ, chỉ biết mang tiền tới tiếp tế chị, bây giờ chị ấy đang đợi em đón về nhà, bây giờ hu hu hu...” Bạch Tố Tinh than thở khóc lóc, diễn vai em gái ngây thơ đạt đến mức bọn buôn người lập tức tin sái cổ.

Đám đàn ông đứng đằng xa nghe Bạch Tố Tinh nói vậy thì sáng mắt, học viện Mộ Hoa? Ai ở thủ đô cũng biết chỗ này! Đó chính là địa bàn của các thái tử, hoàng tử, công chúa, con em quan chức. Có cả đồng người sẵn sàng tìm mọi cách để tạo dựng quan hệ với một người trong Mộ Hoa!

Nhưng đây không phải trọng điểm, bọn buôn người và bán dâm chỉ quan tâm đến diện mạo và vóc dáng của con mồi mà thôi. Cô ta nói chị gái mình mê

được một người trong học viện Mộ Hoa? Nhìn cô em thì cũng biết là con nhà nghèo, vậy thì cô chị kia còn vốn liếng gì để mê hoặc người ta ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp và dáng người bốc lửa?

Tên đứng gần kích động không thôi, cô em đã xinh thế này rồi thì cô chị nhất định là tuyệt đẹp, quan trọng hơn là người nhà hoàn toàn không hay biết chuyện hai chị em! Ha ha! Đúng là cái bánh tụt trên trời rơi xuống, ngu mới không nhận!

Bọn buôn người nháy mắt trao đổi với nhau, tên đàn ông đứng gần càng tỏ ra ân cần hơn, Bạch Tố Tình lên xe, “Chị em vẫn còn thương nhớ tên phụ bạc kia, luôn đứng chờ gần trường mong gặp được anh ta...”

Gã tài xế gật đầu, ừ, con gái như thế đúng là đại, bị đá thẳng cẳng mà vẫn hạ mình cầu xin đối phương hồi tâm chuyển ý.

“Anh ơi, lát nữa anh giúp em với, em sợ đến lúc đó chị em lại đổi ý không chịu về nhà với em hu hu...” Bạch Tố Tình vừa nói vừa khóc, gương mặt đầm lệ làm đám đàn ông nhộn nhạo trong lòng, nghe cô ta nói vậy chúng gật đầu cái rụp, bốt giỡn đi, được thái tử coi trọng thì nhất định con nhỏ đó phải đẹp như tiên, ngu gì bỏ qua cơ chứ? Gần đây cửa tiệm đang ế dần vì không có hàng mới! Ngoài ra chúng còn có thể ném thử, ném thử một con ả từng qua tay đám hoàng tử trời sinh cao quý kia, ha ha, đây cũng xem như một loại vinh quang!

Bạch Tố Tình thấy chúng gật đầu thì đôi mắt thoáng lộ vẻ độc ác, cô ta thở thề, “Em sẽ nói chuyện với chị em trước, nếu chị ấy không chịu, em ra dấu tay cho các anh, các anh đi ra giúp em kéo chị lên xe nhé? Tình chị em ương bướng từ nhỏ, cả bố mẹ em cũng phải bó tay.”

Bạch Tố Tình định nếu Mộc Như Lam không chịu nói chuyện đằng hoàng thì cô ta sẽ dùng biện pháp mạnh! Cô ta chịu bao cay đắng, vượt ngàn dặm xa đến đây mà lại để mình thất bại trong gang tấc sao?! Đừng có đùa!

Gã đàn ông gật đầu lia lịa, như vậy càng tiện cho mục đích bắt cóc của chúng!

Bạch Tố Tình kéo khăn che đi nụ cười âm hiểm, quay đầu nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Thủ đô, nơi tụ tập của những nhân vật quyền quý nhất, ở đây Mộc Như Lam nhất định là như cá gặp nước. Thật đáng ghét, trong khi mình bị chà đạp nhục nhã thì nó lại được làm cái rốn của vũ trụ; trong khi mình bản thủ lầy lội, thì nó vẫn thánh khiết tựa thiên sứ...

Phải, thánh khiết tựa thiên sứ, từ lần đầu tiên thấy Mộc Như Lam, đối phương đã cho cô ta cảm giác này. Cô ta phải đeo mặt nạ tìm cách lấy lòng người khác để tồn tại, còn Mộc Như Lam thì chỉ cần đứng yên là đã có thể chiếm trọn cái mà cô ta cần trăm phương nghìn kế mới lấy được. Ngay từ lần đầu gặp mặt, cô ta đã căm ghét sự thuần khiết trong sạch của Mộc Như Lam, cái thuần khiết từ trong xương tủy đó khiến cô ta ghen tị đến phát điên! Ghen tị đến mức muốn hủy diệt!

Bắt đầu lại từ đầu, quá trình khác sẽ cho kết quả khác. Bạch Tố Tình nghĩ, nếu cô ta thật sự đánh bại được Mộc Như Lam thì cho dù Mộc Như Lam đã không còn nguy hiểm nữa, cô ta vẫn sẽ không bỏ qua. Cô ta muốn thấy Mộc Như Lam trở nên dơ bẩn, trở nên xấu xí, hèn mọn quý ra đất cầu xin cô ta như một con chó! Cô ta ghê tởm cái thuần lương của Mộc Như Lam!

Đội đấy! Mộc Như Lam, Bạch Tố Tình tao sẽ cho mày biết thế nào là ác mộng! Tao sẽ lôi mày xuống khỏi thần đài, khiến mày phải sống dờ chết dờ!

Như thế đã tương tượng được hình ảnh đó, nụ cười của Bạch Tố Tình càng trở nên dữ tợn khủng bố.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: V71.2: Lao vào chỗ chết (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Vì con mưa bất ngờ, trận đá bóng đã phải kết thúc khi chưa kịp phân thắng thua. Cả đám con trai vội vàng chạy về thư trai rồi đứng giữa nhà ăn tầng hai mà coi bộ đồ thể dục đã ướt đầm mồ hôi và nước mưa. Mọi người đều là nam, hơn nữa còn chơi thân với nhau thì có gì đâu mà ngại?

Các cậu trai đá bóng vui quá nên nhất thời quên rằng ngoài đám nam sinh bọn họ ra, ở đây còn có một cô gái.

Trong lúc nhóm nam sinh đi tới nhà ăn tầng hai thì Mộc Như Lam đã thu dọn xong đồ đạc trong căn phòng ở tầng một mà cô giành được từ Hoắc Dạ Chu. Đi ra không thấy ai, tưởng là họ đã về phòng học, cô cầm cốc nước lên nhà ăn tầng hai định tự lấy nước ép cà chua chứ không nhờ nhân viên. Các cậu con trai để cửa khép hờ, nhân viên trong nhà ăn đã quen cái kiểu coi nhà ăn thành phòng thay đồ và để đồ của mấy thiếu niên lười này rồi. Vì thế khi một đám môn sinh đang phách lối đứng đưa, Mộc Như Lam đẩy cánh cửa khép hờ...

Cửa phòng lặng lẽ mở ra, một con gió lạnh theo đó ùa vào.

Đang cầm quần lót chuẩn bị xỏ chân vào, Liễu Phong Phong rùng mình, “Thằng ác ôn nào mở cửa... Cứu!” Liễu Phong Phong quay lại thấy Mộc Như Lam thì sợ tái cả mặt, vội cầm quần che mắt ra bộ “Đừng có nhìn”.

Các nam sinh khác cũng quay đầu lại, thế là một loạt tiếng kêu sợ hãi thay nhau vang lên. Những thiếu niên thảng thốt một là trốn ra sau bàn ghế, hai là trực tiếp cầm quần áo mới cởi ra (hoặc chưa kịp mặc vào) che lại bộ phận quan trọng.

Thời Ngũ ngũ ngoắc quanh rồi mới nhìn về phía Mộc Như Lam, cậu lặng lẽ lấy tay che lại em trai trước người. Đừng-đừng nhìn, ngượng lắm ngượng lắm!

Đang so xem em trai nhà ai ngon hơn, Tô Bắc Thiệu và Hạ Hóa hoảng hốt chộp cái quần để trên bàn lại che chỗ nhạy cảm, xui xẻo thế nào lại chộp cùng một cái, thành ra sau một loạt va đập, cả hai ngã ụych ra đất, Hạ Hóa đè lên người Tô Bắc Thiệu, tạo thành một tư thế làm người nhìn khó thể nào nghĩ trong sáng.

Trong nhà ăn gà bay chó sủa.

Mộc Như Lam vô tội đứng nhìn, cô đâu có ngờ sau cánh cửa lại là một hình ảnh khiến sắc nữ phải chảy máu mũi như thế này, vốn đã định lặng lẽ lui ra để tránh kinh động những thiếu niên vừa bị cô vô tình phi lễ bằng mắt rồi, ai dè da của Liễu Phong Phong nhạy quá, lạnh có tí mà cũng nhận ra được. Cả nhà ăn đã loạn hết cả lên, bây giờ cô mới lui ra thì có phải quá muộn rồi không?

Biến thái không biết ngượng không nghĩ cảnh này có gì dễ phải đỏ mặt hay hét lên, vì thế cô mặc kệ vẻ kinh hoàng của các thiếu niên. Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, Mộc Như Lam cười dịu dàng như thể thứ cô vừa thấy chỉ là mông trẻ con, “Từ giờ đến lúc tan học còn mười phút, mọi người thay quần áo xong thì cứ tự do hoạt động. Các bạn lớp hai đừng quên ngày mai phải nộp bài tập.” Dứt lời xoay người đi, ngay khi các thiếu niên đang định thở phào, cô bất ngờ quay lại, “Đừng rồi, nếu các bạn lớp một muốn nghe giảng thì hãy bung bàn sang lớp hai, tôi không muốn phải lặp lại bài giảng đâu. Vậy nhé, mai gặp.”

“...” Nhìn cái vẻ bình tĩnh như chẳng có gì của Mộc Như Lam, không hiểu sao, bọn họ đồng loạt thấy nhức trứng.

Đáng lẽ trời chỉ nhiều mây thôi mà sao lại đột nhiên đổ mưa, sắp đến mùa xuân nên mưa nhiều hơn chăng?

Lúc xuống cầu thang Mộc Như Lam mới nhớ hôm nay mình không mang ô, cô đứng trên hành lang tầng một nhìn màn mưa trắng xóa tựa sương, bầu trời xám xịt những mây như thể sẽ sắp xuống bất cứ lúc nào.

“Cần tôi giúp không?” Giọng của Lương Khâm Luân vang lên khá gần, Mộc Như Lam ngoái lại thì thấy người đàn ông đeo kính mặc vest trông không quá đặc biệt đang cầm một cái ô che.

Mộc Như Lam cười lắc đầu, nhìn vào màn mưa mịt mờ, đôi mắt đen như ngọc lưu ly từ từ cong lên.

Lương Khâm Luân nhướng mày quay sang, thấy có một bóng dáng chậm rãi đi ra từ mảnh rừng trúc đã bị nước mưa phủ trắng, hình ảnh trông mông lung là thế nhưng cảm giác nó mang đến lại hết sức rõ ràng – tựa như vàng trắng, luôn treo lung trời dù cho tròn hay khuyết.

Mặc Khiêm Nhân che ô đi tới, ôm Mộc Như Lam vào lòng rồi lại trở ra ngoài, trận mưa này có vẻ khá dai nên hắn không muốn phí thời gian chờ nó tạnh hẳn.

Lương Khâm Luân nheo mắt nhìn hai bóng dáng dần biến mất sau rừng trúc, Mộc Như Lam với Mặc Khiêm Nhân, tuyệt phối thì tuyệt phối thật, nhưng hai người này tự dung cặp nhau làm cả thủ đồ sùng sốt. Chẳng phải rất đáng kinh ngạc sao? Mặc Khiêm Nhân hai mươi lăm, Mộc Như Lam mười sáu, đây là khoảng cách tuổi tác giữa anh cả và em út. Đương nhiên, trong tình yêu ngày nay thì tuổi tác đã không còn quá quan trọng, thứ khiến người ta kinh ngạc là, mười năm trước Mặc Khiêm Nhân là một huyền thoại, mười năm sau Mộc Như Lam cũng là một huyền thoại, thường thì xác suất để hai huyền thoại cặp nhau là rất nhỏ, cho dù đó có là một nam một nữ trông đẹp đôi đến mức nào chăng nữa.

Mặc Khiêm Nhân với Mộc Như Lam, không thể không nói, cặp đôi này hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của họ, thậm chí còn ít ai hình dung Mặc Khiêm Nhân sẽ có cô bạn gái ra sao, Mộc Như Lam sẽ có anh bạn trai thế nào. Ấy vậy mà hai huyền thoại không ai xứng nổi – hai con người mà chẳng ai nghĩ họ liên quan gì đến nhau trừ việc đều là thiên tài tạo nên kỳ tích – cuối cùng lại hút lấy nhau.

Thật ra như thế cũng tốt, mọi người rất kỳ vọng vào mối quan hệ này. Trước giờ họ luôn mong Mặc Khiêm Nhân về nước, nếu Mộc Như Lam sống tại quốc nội thì thế nào Mặc Khiêm Nhân ở hải ngoại cũng sẽ có ngày nhớ vợ không chịu nổi mà chuyển hẳn về Trung Quốc.

Khỏe môi Lương Khâm Luân chậm rãi vẽ một nụ cười thâm thúy, sao cứ có cảm giác như họ là cặp vợ chồng mạnh nhất thế giới nhỉ?

Lương Khâm Luân nào biết, đây không chỉ là cặp vợ chồng mạnh nhất thế giới mà còn là cặp đôi khẩu vị nặng nhất lịch sử – một nhà tâm lý học tội phạm chỉ hứng thú với biến thái và một nữ biến thái mê mẩn búp bê rồi hiếm có.

Mặc Khiêm Nhân ôm Mộc Như Lam, hơi nghiêng ô sang để cô không bị ướt. Mộc Như Lam ôm eo Mặc Khiêm Nhân nép dưới sự bảo vệ của hắn, hương bạc hà mát lạnh bọc quanh thân, cô hít mắt thư thái, mơ màng chỉ muốn tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249: V71.3: Lao vào chỗ chết (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Một chiếc xe van đậu lại ven đường ngoài học viện Mộ Hoa. Bạch Tố Tinh xuống xe với cái đầu quần kín khăn chỉ chừa ra nửa mặt, tên lái xe cũng xuống theo, hai người che dù đi tới gần cổng. Bạch Tố Tinh nhìn vào thăm dò, có một chiếc xe màu đen đỗ trước cánh cổng xanh xa hoa đậm chất cổ, xung quanh vắng tanh không một bóng người.

“Bây giờ chưa tan học.” Bạch Tố Tinh nói.

“Chị của em ở gần đây cơ mà?” Bọn buôn người lần đầu đến một chỗ như thế này nên không khỏi thấp thỏm, đây chính là địa bàn nhà quan, những tên phạm pháp như chúng làm sao không chột dạ cho được?

Bạch Tố Tinh là một kẻ miệng lưỡi trơn tru, đối với cô ta, bịa đặt và lừa gạt chỉ đơn giản như ăn một bát cháo mà thôi. Đám đàn ông luôn coi Bạch Tố Tinh thành bông hoa trắng mỏng manh còn lâu mới đầu lại cô ta, bị xoay mòng mòng còn không biết nữa là.

Bọn họ núp sau góc tường một lát thì thấy Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam cùng đi ra, chói mắt đến mức Bạch Tố Tinh không muốn nhìn cũng không được.

Chứng kiến sự thân mật giữa hai người họ, Bạch Tố Tinh trợn mắt kinh ngạc, sau đó cả khuôn mặt vẹo đi hung tợn. Đến cả cô ta cũng phải thừa nhận người đàn ông đó nhìn cao quý vĩ đại hết như một đế vương lạnh bạc coi rẻ thiên hạ, vậy mà Mộc Như Lam lại được ở cạnh hắn ta trong khi mình phải chịu bị giày xéo khổ cực!

Khốn kiếp! Chết tiệt! Rõ ràng nó là một tên sát nhân! Một tên biến thái xảo trá! Vậy mà nó vẫn có được biết bao nhiêu thứ mà mình không thể có! Khốn kiếp!

Chờ đấy! Hôm nay may hạnh phúc bao nhiêu thì ngày mai tao sẽ cho may đau khổ bấy nhiêu!

Vì sự xuất hiện của Mặc Khiêm Nhân nên hôm nay Bạch Tố Tinh đành tạm rút lui. Cô ta không có số điện thoại của Mộc Như Lam hay bất kì phương thức liên lạc nào khác, hiện tại cách duy nhất là ôm cây đợi thỏ tại Mộ Hoa, nhưng yên tâm đi, Bạch Tố Tinh cô ta chưa bao giờ thiếu cách!

Năm ngày chớp mắt đã qua ba, hôm nay là ngày Mặc gia phát thiệp mời mà lão Mặc và Kha Xương Hoàng vẫn còn khắc khẩu về vấn đề có mời Hoắc gia hay không. Kha Xương Hoàng bị chọc nổi khùng, đập bàn giận dữ, “Mẹ nó, mỗi hôn này ta không chịu!”

“Ai cần ông đính hôn! Người đính hôn là Khiêm Nhân và Lam Lam!” Lão Mặc cũng âm ỉ chẳng vừa.

Những người phụ nữ trong nhà thì bận bịu đủ việc, thậm chí còn không có nổi thời gian trêu ghẹo Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, ngoài ra còn hai người nữa cũng bị làm ngơ là Tô Trừng Tương và Lục Tử Mạnh đến đây thăm lão Tô.

Thấy đã đến giờ, Tô Trừng Tương chuẩn bị rời khỏi đây. Cô không muốn đụng mặt Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam, như thế chỉ khiến cô thêm lúng túng khó xử mà thôi, Mặc Khiêm Nhân cũng đã bảo cô đừng đến đây nữa rồi. Nào ngờ, bọn họ vẫn đụng mặt bởi Mộc Như Lam về nhà sớm mười phút.

Lục Tử Mạnh thấy hai cô gái mặt đối mặt thì sốt ruột quay sang Mặc Khiêm Nhân theo phản xạ. Nhìn thần sắc bình thản của hắn, anh chợt thấy mình thật dở hơi, hoàng thượng còn chưa động đây mà thái giám đã cuống lên rồi. Nhưng Tô Trừng Tương không phát hiện ra gì thật à? Cô ấy là nhà tâm lý học tội phạm cơ mà? Là nhà tâm lý học tội phạm đấy!

Hay là do Mặc Khiêm Nhân trị liệu hiệu quả nên Mộc Như Lam sắp khỏi hẳn? Nhưng mà cũng không thể nhanh như vậy được. Đã tìm hiểu sách tâm lý học vì Mặc Khiêm Nhân, Lục Tử Mạnh rồi rầm không thôi.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Tô Trừng Tương, nhẹ nhàng như thể chưa hề có gì xảy ra, “Buổi chiều tốt lành.”

Tô Trừng Tương đáp lại bằng cái gật đầu cứng nhắc rồi cúi mặt đi nhanh qua mà không dám nhìn Mặc Khiêm Nhân, Lục Tử Mạnh cuống quýt đuổi theo cô.

“Đi thôi.” Mặc Khiêm Nhân nắm tay Mộc Như Lam vào nhà, ngay sao đó cả hai bị mẹ Mặc lôi đi phụ việc.

Nghiêm túc đi, ngày mốt là đính hôn rồi đấy.

Khi bận rộn thời gian thường trôi nhanh hơn.

Hôm sau.

Từ sáng sớm Bạch Tố Tĩnh và bọn buôn người đã chờ sẵn trên trường để bắt Mộc Như Lam.

Bạch Tố Tĩnh là kẻ thông minh có thể tận dụng triệt để mọi vốn liếng, tối qua cô ta đã dùng khuôn mặt và lời nói dụ bọn buôn người thuê cho mình một phòng trọ để tắm rửa, thay đồ, và ăn một vài món ngon. Nghĩ đến số tiền bán hai chị em và tiền hoa hồng trong tiệm, chúng đáp ứng rất dễ dàng.

Bọn buôn người đang mặc áo khoác dày mà vẫn lạnh phát run, đã thế còn ngáp ngắn ngáp dài liên tục. Giờ này với chúng là quá sớm, còn chưa đến tám giờ nữa, thế nhưng Bạch Tố Tĩnh – người đã biết rõ thói quen sinh hoạt của Mộc Như Lam lại cứ sợ tới trễ. Được cái ông trời ủng hộ cô ta, từ khi có Mặc Khiêm Nhân bên cạnh, đồng hồ sinh học của Mộc Như Lam chậm đi khá nhiều.

Từ rất xa đã thấy cặp đôi nọ nắm tay nhau đập khí ẩm đi tới. Trên môi Mộc Như Lam treo nụ cười hiền hòa, thi thoảng cô nắm tay Mặc Khiêm Nhân quay một vòng, vừa dịu dàng lại vừa sống động đáng yêu. Cái kiểu đó, nhìn thật ngứa mắt!

Bạch Tố Tĩnh lòng đầy căm ghét nhưng vẫn chưa quên Mặc Khiêm Nhân đáng gờm ra sao, vì vậy cô ta vội kéo bọn buôn người núp vào.

“Có thể tối nay lại mưa, em cứ đứng chỗ đây phòng học đợt anh.” Mặc Khiêm Nhân đưa Mộc Như Lam tới cổng trường như thường lệ.

“Ừ.” Mộc Như Lam cười gật đầu rồi thông thả đi vào.

Bọn buôn người núp sau góc tường nhìn Mộc Như Lam bằng ánh mắt khó tin, sau đó lại nghi hoặc nhìn sang Bạch Tố Tĩnh. Có đùa không đấy? Cô gái kia trông thế nào cũng không thể là chị của con bé này!

Cái nhìn của bọn buôn người làm Bạch Tố Tĩnh nghiêng rặng treò treò, đến cả lũ rác rưởi này cũng nhìn cô ta bằng ánh mắt “Chim trĩ mà đòi gan đua với phượng hoàng”? Chờ giải quyết Mộc Như Lam xong, cô ta nhất định sẽ móc mắt tất cả bọn chúng!

Mặc Khiêm Nhân nhìn theo Mộc Như Lam đến khi cô khuất khỏi tầm mắt thì mới trở về, vì thế Bạch Tố Tĩnh đánh mất cơ hội gọi Mộc Như Lam nhân lúc cô chưa kịp vào lớp. Đợi Mặc Khiêm Nhân đi hẳn, cô ta bảo bọn buôn người chờ ở đây, đoạn sửa sang lại quần áo tóc tai, chắc chắn mình trông không quá rách nát rồi mới ra khỏi chỗ núp.

Ở cổng học viện Mộ Hoa có bảo vệ. Thấy một cô gái cứ đứng dáo dác trước cổng mà trông có vẻ không thuộc giới thượng lưu, anh bảo vệ đi ra hỏi, “Cô làm gì đấy?”

Bạch Tố Tĩnh tức khặc tở về mừng rỡ thiết tha, “May quá! Anh ơi, anh giúp em gọi chị gái vừa mới đi vào lại đây được không? Ôi, chị ấy trông rất giống vị ân nhân từng giúp em vượt qua bệnh tật. Em tìm chị ấy hơn nửa năm rồi, mới nhìn bóng lưng đã thấy quen thuộc!”

Anh bảo vệ nghe vậy thì nhủ mảy. Có nhiều kẻ từng bịa đặt cả tá lý do hoang đường hồng trà trộn vào Mộ Hoa nhưng câu chuyện của Bạch Tố Tĩnh quả thật khá lọt tai, nhìn cô ta đi, vóc dáng yếu mềm, mặt mày nhu nhược, y như Lâm muội muội*...

*Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc): một nhân vật nữ rất yếu đuối, mong manh trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng.

“Anh làm ơn giúp em đi mà, em thật sự rất biết ơn chị ấy, em không vào được thì anh gọi chị ấy ra giúp em nhé? Xem chị ấy có biết em không, nếu nhầm người thì em sẽ xin lỗi chị ấy, được không? Xin anh đấy!” Dứt lời cô ta đột ngột quỳ thụp xuống, anh bảo vệ mặt mũi hiện lãnh kinh ngạc khom người định đỡ cô ta dậy.

Bạch Tố Tĩnh nào chịu, cô ta khóc lóc thở than, “Nếu không nhờ ân nhân thì em đã không còn trên cõi đời này rồi, ba mẹ em thậm chí còn chẳng thèm đếm xỉa, đều nhờ ân nhân giúp đỡ cả. Em... em nhớ rõ người đi chung với ân nhân gọi chị ấy là Mộc tiểu thư...”

Anh bảo vệ cuối cùng cũng lung lay. Ngoài đầu thấy Mộc Như Lam vẫn chưa đi xa lắm, nghĩ bụng cổng khóa rồi thì sẽ không ai đột nhập được, anh ta cẩn thận gật đầu rồi đuổi theo Mộc Như Lam. Chỉ cần để vị tiểu thư đó đứng sau cổng nhìn một chút thôi, nếu nhận nhầm thì xin lỗi cô ấy là được. Thời buổi này còn mấy ai giàu lòng biết ơn như vậy, thật cảm động.

Bạch Tố Tĩnh nhìn bảo vệ chạy xa dần, biểu cảm thành khẩn chớp mắt đã biến thành giễu cợt, cô ta biết Mộc Như Lam sẽ ra, bởi bất kì ai nghe nói có người tới tìm mình thì cũng sẽ tò mò ra xem.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, bảo vệ đi ra cùng Mộc Như Lam.

Bạch Tố Tĩnh cười đắc ý cứ như đã thấy Mộc Như Lam bị đe dọa phải trở thành một con rối phục tùng cô ta đến nơi, chỉ cần nghĩ tới đó là cô ta lại thấy hưng phấn tột cùng.

Sát nhân thì mang bộ mặt của sát nhân đi, còn bày đặt giả làm thiên sứ! Kinh tởm!

Thấy Bạch Tố Tĩnh đứng trước cánh cổng, Mộc Như Lam mỉm cười sâu xa, cô bỗng nhớ tới một câu: mi không tự lao vào chỗ chết thì sẽ chẳng phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: V72.1: Ước định (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Kết quả sau mấy ngày cãi vã của Kha Xương Hoàng và lão Mặc chính là: Hoắc gia chẳng những được mời đến dự tiệc mà cả địa điểm tổ chức tiệc cũng được sắp xếp tại một trang viên thuộc sở hữu của Hoắc gia.

Đây là một trang viên kiểu Âu kiêm một câu lạc bộ tọa lạc trong khu vực ngoại ô tư nhân. Ở đó có nuôi những giống ngựa rất đẹp nhằm phục vụ nhu cầu cưỡi ngựa của hội viên, và những hồ nước tự nhiên mà hội viên có thể tới thả câu bất cứ lúc nào.

Dù bực mình nhưng Kha Xương Hoàng cũng phải thừa nhận là đính hôn ở đây chất hơn ở khách sạn nhiều. Cháu gái cưng của lão đặc biệt như thế thì sao có thể tùy tiện đính hôn ở một cái khách sạn tầm thường cho được?

Trang viên đã được chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn chờ đến tối mai để hoàn thành sứ mệnh của nó.

Mặc Khiêm Nhân ngồi một mình trong đại sảnh được trang trí công phu, xung quanh im ắng lạ thường. Hắn tựa vào cửa sổ nhìn thẳng về trước, đôi mắt lạnh nhạt thoáng chút ánh sáng. Trời không chút nắng mà mọi người như vẫn thấy được ánh sáng tỏa ra từ hắn, thanh cao và lạnh lùng tựa trăng, sáng trong không vướng bụi trần. Hắn vắt chéo chân, thần thái của đế vương thực thụ khiến người ta không dám xâm phạm.

Có người đứng cách đó không xa, qua cửa sổ, hắn dừng mắt trên khuôn mặt Mặc Khiêm Nhân một hồi rồi ung dung đi tới.

Cửa chính nhẹ mở, bóng ai trải dài trên mặt sàn.

“Quả là một lễ đường tuyệt đẹp, chỉ ngồi ở đây thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi.” Giọng nói trầm khàn ngập trong vị ngọt mê người, bước chân lướt trên sàn cơ hồ không phát ra âm thanh.

Về mặt Mặc Khiêm Nhân vẫn thờ ơ không đổi, hắn nhìn sang thì thấy cậu thiếu niên đẹp yêu nghiệt như đóa anh túc đang khoanh tay dán mắt vào chiếc bàn bày hoa đăng trước, trên đó treo hai tấm bảng ghi tên Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, gió nhẹ thổi qua làm chúng lay động từng đợt.

Đôi mắt thăm thẳm như vực sâu dụ người sa đọa địa ngục, ẩn dưới lớp vỏ đẹp để mê hoặc, mấy ai hiểu được tâm tư của hắn?

Mặc Khiêm Nhân bắt động nhìn Đoạn Nghiêu. Hắn nhớ thiếu niên này, lớp trưởng lớp F học viện Lưu Tư Lan, hai năm trước Mộc Như Lam đã chặn đòn cho cậu ta dẫn đến suýt mất mạng. Nhưng, tại sao cậu ta lại tới đây? Xem ra là không có ý tốt.

Đoạn Nghiêu ung dung di chuyển, hắn đi tới nhìn ngắm hoa trên mặt bàn, đóa hoa mềm mại đọng lại những giọt nước trong veo. Hắn nở một nụ cười còn mê hồn hơn hoa, bàn tay trắng nõn vươn ra, khẽ nhẹ lên biển tên treo giữa khóm hoa, đôi mắt sáng ngời tựa cầu vồng giữa đêm, lộng lẫy mà quý quyết.

“Hâm mộ thật đấy... Thì ra cô ấy thích kiểu như anh, đúng là khó chơi.” Hàng mi dài rủ xuống che đi thần thái đôi mắt, ngón trỏ mân mê ba chữ “Mộc Như Lam”.

Mặc Khiêm Nhân từ từ đứng dậy.

Đoạn Nghiêu cười bí hiểm, “Chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Không có hứng.” Thiếu niên này thật bất thường, không phải là tinh thần hay tâm lý cậu ta biến thái, mà là tính tình cậu ta có vấn đề. Mặc Khiêm Nhân cất bước đi tới.

“Thế à? Thế thì đáng tiếc thật.” Đoạn Nghiêu ngoái đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, đôi mắt sáng ngời hơi khép lại, “Bởi vì với trò chơi này, anh không có quyền chọn ‘No’.”

++++

Trên chiếc xe van cũ đậu ven đường, Bạch Tố Tinh và Mộc Như Lam cùng ngồi ở ghế sau, bọn buôn người đã bị Bạch Tố Tinh dụ đi ra ngoài hết.

Bạch Tố Tinh vừa bước lên xe là mặt mày lập tức trầm xuống, cứ như xé rách mặt nạ, để lộ diện mạo xấu xí bên trong.

Mộc Như Lam ngồi cạnh cô ta, ngồi trong một cái xe như thế này chẳng những không làm giảm sự cao quý của cô mà trái lại còn làm cô nổi bật hơn, chói sáng đến mức người ta khó lòng nhìn thẳng.

Bạch Tố Tinh hận điều này kinh khủng, vì thế cô ta đi thẳng vào vấn đề, câu đầu tiên là, “Tôi muốn Kha gia.”

Mộc Như Lam chẳng bị vẻ gì là bị hù dọa, cô lắc đầu mỉm cười, hệt như một người lớn đang dụ dỗ bảo ban một đứa trẻ ngỗ ngược, “Không được

đầu Tinh Tinh.”

Bạch Tố Tinh chỉ muốn tát cho cô một bạt tai, nhưng nghĩ nếu để lại dấu vết, Mộc Như Lam về nhà để người ta thấy rồi truy cứu mình thì hỏng bét, thế nên cô ta đành nhịn xuống.

Bạch Tố Tinh sùng sộ, “Không được? Tốt hơn hết mày nên ngắm xem mày đã làm gì để mà có tư cách nói ‘không được’ với tao!”

“Chị làm gì?” Mộc Như Lam vẫn cười như thể trước mặt cô chỉ là một đứa trẻ con đang nói chuyện tầm phào.

“Mày giết Kim Bưu Hồ!” Bạch Tố Tinh thực sự không chịu nổi kiểu nhìn đó, cô ta hận không thể khóc mất Mộc Như Lam!

Lúc này sắc mặt Mộc Như Lam mới biến đổi đôi chút, cô có vẻ kinh ngạc.

Thấy Mộc Như Lam cuối cùng cũng thôi cái kiểu cười đáng ghét kia, Bạch Tố Tinh đắc ý nhếch môi, “Thế nào? Không ngờ chứ gì, lúc mày đưa cho tao chia khóa Kim Bưu Hồ vẫn còn sống phải không? Mày tưởng tao sẽ không trở lại ư? Đáng tiếc, ông trời không nuốt nổi cái sự kinh tởm của mày nên bảo tao tới trừng phạt mày đây!”

“Sao phải như thế hả Tinh Tinh, em cũng đâu thiếu lần làm chuyện xấu xa, con người ai mà chẳng làm một hai chuyện xấu?” Mộc Như Lam dần thu lại nụ cười, giọng điệu có vẻ nghiêm túc. Trong mắt Bạch Tố Tinh thì như vậy tức là cô đang chột dạ muốn tìm cách bịt miệng cô ta.

“Hừ, ai biến thái giống mày cơ chứ!” Bạch Tố Tinh lạnh lùng nhếch miệng, “Đừng có nói nhảm nữa, tao đã chụp lại đầy đủ chứng cứ rồi, mày mà không nghe lời thì tao sẽ tung chuyện mày giết người rồi giấu xác trong tủ ra! Nghĩ đến hậu quả đi Mộc Như Lam, mày thông minh như thế thì hẳn phải hiểu chứ.”

Hậu quả là gì? Cô gái thiên sứ biến thành sát nhân tâm thần trong ngoài bất nhất, từ giới giáo dục đến cả nước ai ai cũng biết tới cô, thanh danh càng vang dội, thì xú danh sẽ càng rõ ràng.

Bạch Tố Tinh cực kì chờ mong ngày đó, tiếc là trước tiên cô ta phải lấy được Kha gia đã.

Mộc Như Lam thôi cười, đôi mày nhíu lại làm người ta xót xa, hận không thể dùng mọi cách để mà an ủi.

“Em chụp ảnh lại thật à?” Mộc Như Lam hỏi.

“Hỏi thừa.”

“Em có di động sao?”

Bạch Tố Tinh sầm mặt, cô ta rít lên dữ tợn, “Im mồm! Tao không thiếu gì cách làm sáng tỏ chuyện này! Mày bớ nói qua nói lại với tao đi, khôn hồn thì ngoan ngoãn làm theo lời tao!”

Mộc Như Lam bật cười, âm điệu bất đắc dĩ mà lại đầy chiều chuộng, cứ như Bạch Tố Tinh chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh khiến người khác đau đầu, “Thật là, Tinh Tinh vẫn nghịch ngợm như thế... Em muốn chị làm gì?”

Thấy Mộc Như Lam rút cuộc cũng chịu vào đề, sắc mặt Bạch Tố Tinh mới dễ chịu hơn, “Tao muốn mày đưa Kha gia cho tao trong vòng năm ngày, tất cả tài sản đều phải đứng tên tao, bằng không tao sẽ tiết lộ chuyện của mày! Anh chàng đưa mày đến trường trông cũng ưu tú đấy, thế nào anh ta cũng sẽ phát tò mò khi biết người bên gối là một ả sát nhân. Lúc đó mày sẽ trắng tay, trên đời này sẽ không còn ai yêu mày nữa!”

Khi đã dính lên người thiên sứ thì chỉ một vết đen nho nhỏ cũng sẽ bị phóng đại lên hàng vạn lần. Giống như sinh hoạt cá nhân của siêu sao vậy, chỉ vào quần áo đêm như người bình thường mà cũng bị soi mói đàm tiếu, huống chi là giết người?

“Phải, chị sẽ trắng tay.” Mộc Như Lam rũ mi, che đi đôi mắt đen thuần túy tựa hắc ngọc, “Thật đau đớn làm sao...” Cô không muốn vậy đâu, thế giới sau khi tái sinh thật sự rất đẹp, cái đẹp mà bị hủy hoại thì cô sẽ giận lắm đấy, mà con giận của cô liệu ai gánh nổi đây?

“Hừ, mày khôn hồn mà nghe lời đi.” Ngoan ngoãn nghe lời, rồi tao sẽ cho mày vào tù trễ hơn một chút.

“Vây à...” Mộc Như Lam bất đắc dĩ thờ dài, “Nếu em không ngại thì theo chị về nhà một chuyến được không?”

Bạch Tố Tinh đứng dậy dè chừng, cô ta nghĩ Mộc Như Lam muốn dẫn mình đến nhà Mặc Khiêm Nhân, ai mà biết tam quan của hắn có bị bóp méo theo Mộc Như Lam rồi làm hại cô ta hay không.

“Yên tâm đi, không phải Mặc gia, là một căn nhà ở đây do chính chị mua.” Chỉ có điều tên người sở hữu bất động sản không phải là cô mà thôi.

Bạch Tố Tinh suy nghĩ. Tuy bọn buôn người đang bị cô ta dắt mũi như chung quy vẫn là bọn buôn người, chứng cứ kè kè bên cạnh thì chẳng khác gì bom nổ chậm cả. Trước khi lấy được Kha gia, cô ta cũng không thể tiếp tục bảo bọn chúng cho mình ở khách sạn được. Đến nhà Mộc Như Lam coi bộ khá tiện, cô ta có thể trú lại đó. Nhưng Bạch Tố Tinh vẫn cảnh giác hỏi, “Đến nhà mày làm gì?”

“Chị thấy có vài việc chúng ta cần bàn lại cho rõ ràng.”

“Tao không nghĩ tao với mày có gì để bàn” Nói vậy chứ Bạch Tố Tinh vẫn đồng ý, nhưng trước đó phải giải quyết được bọn buôn người này đã.

Ngồi ở ghế sau nhìn đám đàn ông bị Bạch Tố Tinh lừa ngọt xót, Mộc Như Lam nhovn miệng cười, đôi mắt xinh đẹp thâm sâu quý dị, chỉ tiếc là chẳng một ai để ý.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: V72.2: Ước định (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Bên học viện Mộ Hoa, Mộc Như Lam đã gọi điện cho Lương Khâm Luân để xin nghỉ. Tập thể lớp hai mọi khi luôn ngoan ngoãn nghe giảng nay uể oải gục ra bàn, cảm thấy hôm nay chả biết phải làm gì. Lớp một đã chuyển bàn sang đây từ sớm nên căn phòng rộng vốn rất thừa học sinh chẳng mấy chốc đã được lấp đầy.

Vốn họ rất mong buổi dạy của Mộc Như Lam vậy mà kết quả lại là một buổi sáng chờ đợi vô ích. Lúc Lương Khâm Luân đến báo cho các nam sinh đang ngoan ngoãn ngồi tại chỗ không nghịch mấy tính không chơi trò chơi không đánh nhau không cãi lộn rằng hôm nay sẽ không có người dạy học cho họ, về mặt của anh ta khiến họ chỉ muốn tấn anh ta một trận như từ.

Ngồi trong phòng hiệu trưởng, Lương Khâm Luân xem cuộn video giám sát mà bảo vệ cổng vừa chuyển tới, trong đó có cảnh Mộc Như Lam bị một cô gái bịt khăn lụa gọi đi. Vì đầu cô ta bịt khăn lụa kín mít cộng với vấn đề góc quay nên anh ta chỉ có thể thấy một cái đầu quấn khăn. Bảo vệ nói cô gái đó gọi Mộc Như Lam là ân nhân cứu mạng của mình.

Ừ, cũng có lý, với tính tình của Mộc Như Lam thì hẳn cô sẽ giúp đỡ không chút do dự khi thấy ai đó gặp cảnh hoạn nạn. Nghĩ thế, Lương Khâm Luân thấy không có gì bất thường cả, anh ta đứng dậy xách xô nước và cần câu để cạnh bàn làm việc lên, chà, thời tiết không tệ, đi câu vài con cá là vừa đẹp.

Đang ngồi trong lớp số hai, Hạ Hòa sức nhớ ra một chuyện nên vung chân đập bàn của Tô Bắc Thiệu một cái, cậu trai đang nghịch mấy tính đến phát ngán nóng này nhìn qua, “Chuyện gì?”

“Nhớ kí hiệu hải âu trên bản đồ trường mình không?”

Tô Bắc Thiệu ngẫm một hồi mới nhớ ra, hần nhủ mày, “Thì sao?”

“Đi nghĩa một chút không?”

“Vì sao?” Tô Bắc Thiệu nghi hoặc, lúc mới vào trường hiệu trưởng đã học sinh dặn không được tự ý tới đó rồi mà, và lại chẳng phải từ đầu bọn họ đã quyết định không tới bãi bắn súng sao? Cứ như một khi đã tới đó thì họ sẽ phải ngoan ngoãn đi trên con đường phụ huynh đã sắp đặt, thật khó chịu.

“Cậu không tò mò à?” Kỳ thật Hạ Hòa không hề tò mò, lâu quá rồi, bao nhiêu hứng thú thám hiểm đã sớm bay hết.

“Khùng” Tô Bắc Thiệu nhìn Hạ Hòa như nhìn thằng điên, nói đoạn nằm xuống định ngủ.

Hạ Hòa bị chửi đâm ra cáu tiết, hần đập bàn Tô Bắc Thiệu, “Cậu khủng thì có! Không phải tôi tò mò mà là Mộc Như Lam tò mò biết chưa!” Hạ Hòa nhớ lại về mặt như thế sẽ lên vào đó bất cứ lúc nào của Mộc Như Lam, bụng nghĩ trong kí hiệu đó nhất định có bẫy, phỏng chừng sẽ không dễ để vào đâu, nói là “qua năm ải chém sáu tướng” cũng không quá.

*Qua năm ải chém sáu tướng: chuyện khó khăn vất vả - dựa trên một tích về Quan Vũ trong tiểu thuyết Tam quốc diễn nghĩa.

Tô Bắc Thiệu quay phắt sang, “Cô ấy tò mò làm gì?” Mộc Như Lam trông không có vẻ là một người sẽ lên lút đi xem vì tò mò.

“Không biết, thế có đi không?” Hạ Hòa định là, bọn họ sẽ tìm tới đó trước Mộc Như Lam, nếu có hậu quả gì nghiêm trọng thì trường cũng không thể phạt hết cả nhóm bọn họ được, khi đó bọn họ còn có thể làm oai với Mộc Như Lam, để cô bót nhìn họ bằng ánh mắt “Các cậu chỉ là đám con nít” đi.

“Đi!”

Ba mươi học sinh của hai lớp, quang minh chính đại tiến tới nơi mang kí hiệu hải âu.

Bên lớp số ba, Thời Nhất đen mặt, không đành lòng nhìn thẳng, “Phen này chắc mấy lão già cười sái quai hàm mất thôi.”

“Cứ nghĩ tới bản mặt đặc ý của mấy lão là lại thấy bức mình.” Hoắc Dạ Chu khom người tựa vào lan can, hơi nheo mắt nhìn đám nam sinh dưới lầu.

“Thế nên cậu muốn giữ vững trận địa?” Thòi Nhất nhàn nhàn mặc cái áo khoác đang vắt trên vai vào, mắt hắn sáng lên, miệng cười biếng nhác, “Vậy thì cậu cứ tiếp tục đi, tôi phải đi trông thẳng em ngọc của tôi đây.” Nói đoạn hắn khoái trả bước nhanh xuống lầu, đuổi theo lớp một lớp hai, thẳng ngọc nhà mình phản ứng chậm phát sợ, nếu cứ để mặc thì có khi nó sẽ không thấy mặt trời ngày mai mất.

Lương Khâm Luân cười tùm tùm ngồi câu cá trên chiếc cầu nhỏ, giữa dòng nước trong vắt lững lờ một sợi dây không móc mồi câu, loáng thoáng có vài chú cá tò mò bơi quanh nó.

Trên thực tế, sợi dây không có mồi câu lẫn lưỡi câu ấy cất giấu vài thứ nhỏ xíu khó thể nào bị phát hiện trừ khi nhìn thật gần, cần rồi là không đứt ra được.

Trông như vô hại nhưng thật ra là tầm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi.

Quả là đáng mong chờ, chỉ còn một mình Hoắc Dạ Chu nữa thôi, thật tò mò không biết Mộc Như Lam sẽ làm thế nào.

++++

Chiếc xe van cũ kĩ đỗ xích trước đầu ngõ một khu dân cư, vì đang buổi sáng nên cũng không đông đúc lắm, trên đường chỉ có vài người đi.

Bạch Tố Tinh nói với bọn buôn người là Mộc Như Lam phải về nhà lấy đồ đạc và tiền mà tên kia tặng lúc còn hẹn hò. Bọn buôn người nghĩ đồ nhà giàu tặng thì hẳn là rất giá trị, rồi sau này sẽ thuộc về chúng cả, thế nên chúng thoải mái chờ họ tới nơi.

Một tên đi theo sau Mộc Như Lam và Bạch Tố Tinh, Bạch Tố Tinh ngoái đầu liếc một cái, thăm thì với Mộc Như Lam, “Lát nữa cắt đuôi hắn.”

Mộc Như Lam nghe vậy thì cười gật đầu, “Ừ.” Một tiếng đơn giản.

Vào đến chỗ sâu nhất trong ngõ, một cánh cửa inox xuất hiện trước mặt ba người. Mộc Như Lam lấy chìa khóa mở cửa. Bạch Tố Tinh vào trước, sau đó là Mộc Như Lam, ngay khi tên kia định bước vào, Bạch Tố Tinh chực sau cửa đập cửa lại, hai gã thiếu chút nữa té xuống bậc thang.

Ý thức được mình bị lừa, gã vừa chửi rủa um lên vừa đập cửa rầm rầm, giọng Bạch Tố Tinh truyền ra, “Anh không biến đi thì đừng trách tôi không khách khí, tôi muốn tố cáo anh tội buôn người!”

Nghe thế, gã chột dạ ngừng tay nhìn quanh, sợ người khác nghe thấy, nhưng theo đó con gián cũng nhàn lên, con ả này ăn của gã uống của gã, tiêu nhiều tiền của gã vậy mà cuối cùng lại là kẻ lừa đảo! Xỏ lá! Lỗ to thế này gã bù sao nổi đây?

“Đồ điểm thối! Coi chừng tao!” Gã tức tối quát, đoạn nhổ một bãi nước miếng lên cửa rồi bỏ đi, lát sau có tiếng xe nổ máy chạy.

Xùy!

Bạch Tố Tinh trề môi khinh bỉ, một hồi lâu mới nhận ra trong nhà không bật đèn. Vị trí này có vẻ hẻo lánh, bên ngoài lại còn bị những ngôi nhà khác che sáng, bóng tối lặng thinh đem lại một cảm giác thật bất an.

“Xin lỗi nha Tinh Tinh, nhà mới vào ở, cầu thang chưa lắp đèn, em không ngại chứ?”

“Nói nhảm ít thôi, đi nhanh lên.” Bạch Tố Tinh không muốn nghe Mộc Như Lam nói gì hết.

Mộc Như Lam cười khề, chậm rãi đi lên lầu. Cầu thang nhỏ hẹp, bề ngang chỉ chứa được tối đa hai người. Mộc Như Lam đi trước, Bạch Tố Tinh theo phía sau, hai bên im lặng, tiếng bước chân vang từng nhịp bên tai.

“Nghe nói, hồi xưa mảnh đất này là một bãi tha ma nên ẩn chứa rất nhiều chuyện quỷ quái, ai ở chưa được mấy ngày cũng chuyển đi, chủ cho thuê hết cách đành phải bán gấp căn nhà này. Nhờ vậy chị mới mua được. Giá cả khá phải chăng.” Mộc Như Lam nói nhưng không quay đầu, chất giọng thâm sâu cất lên giữa căn nhà u ám lạnh lẽo làm Bạch Tố Tinh nghe mà phát run.

“Điên à! Mua cái nhà như vậy làm gì? Sở thích của tiểu thư nhà giàu đúng là đặc biệt, xì.” Bạch Tố Tinh vô thức cao giọng, bỏ qua cảm giác bất thường trong lòng.

“Ha ha... Đừng nói vậy chứ Tinh Tinh, bộ em không biết là rất thú vị à? Đêm nào cũng có tiếng ai đó gõ cửa nhà em nhưng ra mở cửa thì lại chẳng thấy gì. Đêm nào cũng có tiếng phụ nữ cười trước cửa nhà em, nhưng ra mở cửa thì vẫn chẳng thấy gì...”

Bạch Tố Tinh lạnh gáy, từ từ bước chậm lại. Nhìn bóng dáng màu trắng đằng trước, cô ta thấy tim mình căng thẳng, tay chân bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Như thể hiểu được tâm trạng của Bạch Tố Tinh, Mộc Như Lam quay lại nhìn, cô cười dịu dàng, “Ha ha, Tinh Tinh sợ hả? Thật ra là chủ nhà bên cạnh có xích mích với chủ trước của căn nhà này, vì thế cứ hay thuê người ta vào ở dưới danh khách trọ rồi giả ma giả quỷ hù dọa khách khác, làm căn nhà này biến thành nhà ma.”

Bạch Tố Tinh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nghe Mộc Như Lam cười, cô ta nhất thời thẹn quá hóa giận, “Đồ điên! Thần kinh! Biến thái!”

“Tinh Tinh nói vậy làm chị đau lòng đấy.” Lên đến tầng năm, Mộc Như Lam không tiến về trước nữa mà đi tới phòng số 502, tra chìa khóa mở cửa,

“Mấy ngày tới Tinh Tinh ở đây được không?”

Bạch Tố Tinh đi vào nhìn quanh một lượt. Cũng không tệ lắm, sạch sẽ chỉnh tề, sô pha, phòng bếp, phòng ngủ, tivi, tủ lạnh, máy tính... cái gì cần cũng có, giống như một nhà trọ cấp một, khá được. Bạch Tố Tinh miễn cưỡng vừa lòng.

Nhìn cô ta, Mộc Như Lam đứng chỗ cửa cười, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, vặn khóa.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: V72.3: Ước định (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

“Tinh Tinh ngồi đi, chị đi rót cho em ly nước.” Mộc Như Lam vào gian bếp, một lát sau thì đi ra với hai ly nước. Bạch Tố Tinh không nhận nên Mộc Như Lam bèn đặt ly xuống bàn trước mặt cô ta, cô cười ôn hòa, “Chà, bây giờ trong này chỉ còn hai chúng ta.”

“Thì sao?” Bạch Tố Tinh khoanh tay ngả người ra chiếc sô pha mềm mại, cảm hơi ngênh, cô ta nhìn Mộc Như Lam với vẻ mặt kiêu căng. Trong mắt Bạch Tố Tinh, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay cô ta, Mộc Như Lam chỉ là một tù nhân đã bị nắm thóp mà thôi.

“Cuối cùng chúng ta cũng có cơ hội tâm sự cùng nhau. Chị đã luôn chờ đợi ngày hôm nay. Chị tưởng phải đợi tới lúc chị về thành phố K cơ, không ngờ Tinh Tinh lại tự mình đến đây, vui thật đấy.” Mộc Như Lam cười dịu dàng, ánh mắt ấm áp hiền hòa.

Vui thật đấy, ban đầu cô đưa chìa khóa hắc ốc cho Bạch Tố Tinh là định sau một thời gian nữa khi cô đã về thành phố K rồi, Bạch Tố Tinh chạy trốn cùng đường thì mới trú tạm ở hắc ốc rồi phát hiện ra thứ gì đó và đi gặp cô, hoặc là chờ cô đến hắc ốc. Nào ngờ, cô ta lại tự mình tới thủ đô. Thật quá thú vị, mọi chuyện chuyển biến đây bất ngờ mà cuối cùng vẫn về với kết cục đã định sẵn, quả thực chẳng khác gì rối trong tay thượng đế, hể ông ta nhích ngón tay là thế nhân lại phải long đong chìm nổi.

Đúng là một trò đùa ác.

Bạch Tố Tinh nhăn mày, cô ta chẳng hiểu Mộc Như Lam nói gì cả. Có gì mà nó vui thế? Cái gì mà chờ nó về thành phố K? Hai bên có gì để tán gẫu đâu? Rốt cuộc nó đang nói cái quái gì thế?

Mộc Như Lam đang định nói thêm thì điện thoại bỗng dừng đổ chuông. Nhìn màn hình hiển thị, cô đứng dậy đi ra ban công, “Tinh Tinh chờ chị một lát, đừng đi lung tung nhé.”

Nhìn bóng lưng của Mộc Như Lam, Bạch Tố Tinh cau mày đoạn rời ghế từ từ đi quanh. Đây là nơi mà cô ta sẽ ở mấy ngày tới nên đương nhiên là phải xem cho kĩ rồi. Đừng đi lung tung? Mẹ nó, mắc mớ gì tao phải nghe lời mày, mày nghĩ mày là ai? Rác rưởi!

Trong căn phòng này có cả gác lửng, thoát nhìn khá được. Chiếc cầu thang màu đồng rít lên kêu kệt theo từng bước chân, nhưng Bạch Tố Tinh không để ý lắm.

Trên gác có hai cánh cửa, Bạch Tố Tinh tiện tay mở cánh cửa bên cạnh thì thấy một gian phòng ngủ, nó gọn gàng lịch sự nhưng lại cực kỳ ngột lạnh thiếu hơi người, có lẽ cả Mộc Như Lam cũng chưa từng ở qua.

Mất hứng đóng cửa lại, Bạch Tố Tinh đi tới gian phòng ở tận cùng bên trong. Vốn cô ta không định đi xem nhưng ngẫm một lát lại quyết định xem thử. Dù sao về sau nó cũng chính là phòng của cô ta, tìm hiểu thứ của mình chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?

Cửa phòng nhẹ mở, một bầu khí lạnh lẽo lẫn mùi thuốc lập tức phả vào mặt Bạch Tố Tinh, lạnh đến mức cô ta phải rùng mình kéo khăn lên cao hơn.

Cô ta nhìn quanh một lượt, cảnh vật trong này mang đến một cảm giác thật kì quái.

Gian phòng này nhỏ hơn gian ngủ ban nãy vài lần, bên trong đặt hai cái giá sắt mới tinh, có vẻ như vừa làm xong là chuyển vào đây ngay. Trên giá là rất nhiều chai lọ linh tinh với đủ kích cỡ, cùng một vài chiếc hộp màu đỏ sậm mang hoa văn cầu kỳ, thoát nhìn đất đỏ như thể đang cất giữ một báu vật nào đó.

Giữa phòng là một bàn phẫu thuật bằng inox, phía trên treo cái bóng đèn, không biết bật lên sẽ có màu gì.

Nếu Bạch Tố Tinh xuống được tầng hầm ở hắc ốc thì sẽ nhận ra đây chính là một phiên bản khác của nó, và hẳn cô ta sẽ không tò mò bước vào thoải mái như hiện tại.

Bạch Tố Tình nhìn chăm chăm mấy chiếc hộp đẹp đẽ kia, nó làm người ta có cảm giác bên trong chính là những viên đá quý hoa lệ được đặt hết sức trịnh trọng.

Nhất định là đá quý.

Không nén nổi tò mò, Bạch Tố Tình tiến về phía chiếc hộp tinh xảo đặt trên giá.

Xung quanh âm u và im lặng như tờ, Bạch Tố Tình thậm chí còn nghe được tiếng tim đập và tiếng hít thở của chính mình.

Tòa nhà này có vị trí rất xấu, bị những căn nhà chung quanh che hết ánh mặt trời. Trong một buổi khuya không đèn mà trăng cũng chẳng soi tới, nơi đây hoàn toàn chìm vào bóng tối đặc quánh.

Bạch Tố Tình tới trước mấy chiếc hòm, càng nhìn gần càng thấy chúng đẹp đẽ quý báu. Cô ta thoáng thấy quen quen, kiểu dáng này, hoa văn này... nhưng nhất thời không nhớ là đã thấy ở đâu.

Đặt tay lên chiếc hộp đầu tiên, cô ta nhẹ nhàng mở ra, lòng chờ mong một viên đá quý thật to thật đẹp và thật đáng tiền.

Chiếc hộp từ từ mở ra...

Và thứ trong đó làm trái tim Bạch Tố Tình run sợ.

Một loạt dao phẫu thuật sáng loáng được đặt ngay ngắn giữa hộp, kích cỡ không đồng đều nhưng cùng giống nhau ở chỗ được chế tác cực kì sắc bén.

Tim Bạch Tố Tình đập thùm thụp, cô ta thở dồn dập, tay chân dần lạnh đi. Thế nhưng khi nhìn sang một chiếc hộp khác nằm cạnh thì cô ta lại có phản không kiềm nổi bản thân, nuốt nước bọt cái ực, cô ta đưa tay về phía nó.

Tựa như đang mở chiếc hộp Pandora, nỗi sợ hãi mới dần xuống nay lại cuộn cuộn trong lòng, vậy mà Bạch Tố Tình vẫn căng thẳng không nhận ra.

Hòm thứ hai đựng một loạt đinh bạc dài được xếp từ theo lớn đến nhỏ, dài nhất là 7cm, tổng cộng có bảy cây, sáng loáng và nhọn hoắc, chỉ nhìn thôi mà đã thấy đau nhói như thể bị chúng găm vào.

Bạch Tố Tình run tay mở tiếp chiếc hộp thứ ba, lần này thứ hiện ra còn làm cô ta hãi hùng gấp bội so với dao và đinh, cô ta giật bắn về sau như phải bóng.

Trong hộp, đặt ngay ngắn một cuộn tơ trong suốt...

Tơ...

Bạch Tố Tình nhớ ra rồi, cái hộp này trông quen là vì hoa văn của nó giống hệt hoa văn của cái tủ chứa xác Kim Bưu Hồ, chính là kiểu hoa văn cầu kỳ tinh xảo này!

Trong đầu Bạch Tố Tình bỗng hiện lên hình ảnh thi thể Kim Bưu Hồ, trên cánh tay nhìn như đã bị cắt thành từng đoạn, một sợi tơ trong suốt vươn ra từ dưới làn da, đâm tủa tựa cành lá...

Cây đinh... Sợi tơ... Một mối liên hệ vô hình lặng lẽ hình thành. Thân thể bắt đầu cảm giác được hiểm nguy, máu dồn về bảo vệ trái tim làm tay chân lạnh toát, cả người Bạch Tố Tình cứng đờ đi, cô ta nhìn cuộn tơ bàng hoàng.

Chợt một làn hơi ấm ủa tới cùng hương thơm phiêu lãng, giọng nói ngọt ngào mê hoặc rót vào tai, “Tình Tình bất lịch sự quá nha, chưa được người ta cho phép mà đã đụng vào đồ của họ là hư lắm đấy.”

Bạch Tố Tình sợ đến run lấy bầy mà người lại cứng ngắt cứ như bị ghim chặt đinh, ngực cô ta phập phồng kịch liệt, nhịp thở run lên bất ổn vô cùng.

Đôi tay mảnh khảnh quàng lấy cổ Bạch Tố Tình, thiếu nữ kẻ đầu vào gáy cô ta, thoạt nhìn như một cặp chị em thân thiết. Mộc Như Lam cười hiền hòa tựa hồ rất yêu Bạch Tố Tình. Gác cầm lên vai cô ta, cô nói dịu dàng, “Nào, bây giờ hãy thực hiện ước định kiếp trước của chúng ta nhé Tình Tình.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: V73.1: Anh trai (1)

Editor: MDL, Y Son

Beta-er: Misery De Luvi

Chất giọng êm ái là thế, ngữ điệu dịu dàng là thế, vậy mà Bạch Tố Tĩnh lại khiếp đảm như thể gặp phải quỷ! Ước định kiếp trước nào cơ? Bạch Tố Tĩnh hoàn toàn không hiểu cô đang nói cái gì cả.

Mộc Như Lam tựa đầu lên vai Bạch Tố Tĩnh, chiếc cằm thon xinh xắn kề thật gần vào cổ, làn hơi ấm áp phả lên da thịt làm cô ta nổi cả da gà, trổng ngực đánh loạn xạ, cô ta sợ hãi như thể Mộc Như Lam sẽ há miệng cắn đứt động mạch chủ của mình bất cứ lúc nào.

Cơ thể hai người kề sát vào nhau, Mộc Như Lam đứng sau một tay quàng lấy cổ Bạch Tố Tĩnh, một tay đặt lên gáy cô ta rồi từ từ trượt xuống theo chiều dài xương sống. Bạch Tố Tĩnh bỗng nhớ lại lần Mộc Như Lam giúp cô ta bôi thuốc vào đêm đầu tiên cô ta tới Mộc gia, ngón tay cô lướt trên lưng làm cô ta ớn lạnh, cái cảm giác quái dị khi ấy cũng không khác bây giờ là bao!

Nếu một người không biết gì nhìn thấy cảnh này thì có lẽ sẽ nghĩ đây là một đôi đồng tính đang âu yếm nhau, nhưng họ nào biết cô gái bị ôm kia đang sợ hãi đến nhường nào.

Hành động kì dị của Mộc Như Lam cùng những món đồ này gọi cho Bạch Tố Tĩnh nhớ tới Kim Buru Hồ, lúc bấy giờ cô ta mới nhận ra mình đã ngu dại tới mức nào. Đến cả Kim Buru Hồ nó còn giết được chứ huống chi là mình? Vậy mà mình lại bị vui sướng làm mờ mắt, đã biết Mộc Như Lam là tội phạm giết người mà lại quên rằng, nó giết Kim Buru Hồ được, chẳng lẽ lại không giết mình bịt miệng được sao?!

Phản ứng bản năng của động vật khi đối mặt với nguy hiểm là: sựng lại — chạy trốn — phản kích.

Khi một con thỏ đụng phải hổ, trong tích tắc nó sẽ sựng lại, chỉ cần con hổ vồ tới sẽ tức khắc gồng chạy, đến khi bị dồn vào đường cùng thì mới xuất hiện hành động phản kích, mặc dù chưa chắc làm vậy sẽ có tác dụng gì, bởi thỏ thì làm sao mà địch lại hổ?

Không ai có thể chống lại bản năng tự vệ đã trải qua mấy triệu năm hun đúc, trừ phi người đó không còn là người bình thường nữa, tí như lúc trả lời câu hỏi của Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam đã trực tiếp nhảy qua hai bước đầu của bản năng để tiến thẳng đến bước cuối cùng.

Biến thái là một loài sinh vật cực kì khó đoán, thậm chí có một vài cá thể đã không còn là con người.

Lý do Bạch Tố Tĩnh vẫn đứng im là vì bản năng của cô ta nói rằng, chỉ cần cô ta rục rịch thì Mộc Như Lam ngay tức khắc sẽ có những hành động vượt ngoài khả năng kháng cự của cô ta. Thế nên mặc dù rất sợ hãi, cô ta vẫn phải cố gắng để không cử động. Mà thực ra muốn cử động cũng khó, bởi lẽ tay chân cô ta đã cứng đờ cả rồi, nếu chạy trốn sẽ vô cùng bất lợi, hơn nữa tòa nhà này là địa bàn của Mộc Như Lam, cô ta chắc chắn không thể thoát được.

“Ngoan lắm” Mộc Như Lam khẽ cười, “Nếu cứ ngoan như thế thì tốt.”

Bạch Tố Tĩnh run run lên tiếng, “Em... em sẽ nghe lời, ch-chị đừng giết em...”

“Nếu Tĩnh Tĩnh nghe lời thật thì chị sẽ không giết đâu.” Mộc Như Lam cười đáp.

“... Thật sao?” Bạch Tố Tĩnh hỏi, nhìn những dao giải phẫu đang bày ra cách đó không xa, ánh mắt cô ta nửa căng thẳng, nửa toan tính.

“Ừ.”

“Vậy chị muốn em làm gì?” Được Mộc Như Lam cam đoan sẽ không bắt nạt hại mình, Bạch Tố Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đối phương không giết cô ta ngay thì thế nào cô ta cũng sẽ có cơ hội chạy trốn hoặc phản kích.

“Trước khi chúng ta thực hiện ước định kiếp trước, chị có vài việc cần phải làm rõ. Tĩnh Tĩnh, ngoan ngoãn trả lời nhé.” Mộc Như Lam mỉm cười lui về sau, cô chỉ thích mùi trên người Khiêm Nhân thôi, dù là Bạch Tố Tĩnh thì cô cũng phải lui xa vài bước.

Nhận thấy Mộc Như Lam đã lùi lại và cánh tay đang quàng cổ cô ta dần lỏng ra, Bạch Tố Tĩnh dán mắt vào hàng dao giải phẫu, nhịp thở dồn dập, ngay khi tay Mộc Như Lam rời hẳn khỏi người cô ta, cô ta bất thành linh vồ tới đồng dao, chỉ cần lấy được vũ khí, cô ta không tin mình không phản kích được! Chỉ cần có vũ khí, ai cũng có thể trở thành sát nhân!

Ngờ đâu còn chưa kịp chạm tới vũ khí thì cô ta đã thấy đầu đau nhói, Mộc Như Lam nắm tóc Bạch Tố Tĩnh giật ngược ra sau, mạnh tới mức như muốn lột luôn da đầu cô ta, làm cô ta té ngã ngửa.

“Rầm”, Bạch Tố Tĩnh đập người vào cái giá, lưng bị thứ gì đó trên giá đâm phải, đau tới mức nghẹt thở, đau không gượng dậy nổi.

Đứng trước mặt cô ta, Mộc Như Lam lắc đầu tiếc rẻ, “Tĩnh Tĩnh làm chị thất vọng quá.”

Trong cơn đau, Bạch Tố Tĩnh bỗng nhận ra có một thứ còn đáng sợ hơn cả nỗi đau thể xác này, đó chính là Mộc Như Lam!

Cô ta ngẩng đầu để rồi lãnh trọn một cú đập bất ngờ khác. Đầu Bạch Tố Tĩnh ong lên, không biết là không đau thật hay là đã đau đến tê liệt. Tầm nhìn cô ta mờ dần đi, chỉ loáng thoáng thấy một hình bóng màu trắng đang tiến lại gần.

Mộc Như Lam kéo tóc Bạch Tố Tĩnh từ từ lôi ra ngoài, cô cười dịu dàng, miệng ngâm nga một giai điệu không tên, đôi mắt trong veo thấu triệt, đen thẳm tủy như hắc ngọc lưu ly.

++++

Hồng Kông.

Không như thủ đô, tiết trời ở đây rất đẹp.

Trên tầng cao nhất của biệt thự, Đoạn Ngọc ngồi sưởi nắng trên xích đu như thường lệ, hẳn nghe nhạc từ máy quay đĩa kiểu cổ, nhàn nhã thư thái như một ông cụ đang tận hưởng kỉ nghỉ tuổi già.

Y đeo kính râm nhìn Lưu Bùi Dương đứng cạnh ban công, miệng nở một nụ cười đầy chiều chuộng mà chính y cũng không biết.

Lưu Bùi Dương trùng y, “Mẹ nó, anh còn cười được à! Tôi nhảy xuống bây giờ!” Nhìn xuống dưới, hẳn nuốt nước bọt, hai chân run lên, cao quá má ơi, nếu nhảy xuống thì sao mà lành lặn nổi đây?

“Vậy cứ nhảy đi.” Đoạn Ngọc cười đến là dịu dàng.

“Đồ chết dẫm!” Lưu Bùi Dương nghiêng răng quát lại, hẳn đúng là xui tám đời mới đụng phải cái đồ tai họa này!

Chung quy vẫn không dám nhảy xuống, Lưu Bùi Dương đứng lăm bằm rũa mà không để ý thấy Đoạn Ngọc đã đứng dậy đi tới, dứt khoát nhấc chân đạp hẳn xuống.

Lưu Bùi Dương chỉ kịp hoảng sợ “A!” một tiếng trước khi rớt tùm xuống bể bơi, nước văng tung tóe.

Nước bể bơi vốn đã lạnh mà lại đang đầu xuân nên đậm ra càng lạnh hơn, Lưu Bùi Dương hận không thể nhảy khỏi bể bơi ngay lập tức. Đoạn Ngọc đứng trên bờ, cười dịu dàng nhưng vô tình, “Phải bơi ít nhất hai mươi phút mới được lên. Các cậu giám sát cho tôi.” Y chỉ tay ra lệnh hai vệ sĩ đứng cạnh bể bơi.

“Rõ.”

“Đoạn Tiểu Ngọc, anh muốn chết hả!” Lưu Bùi Dương nổi đóa giữa bể bơi.

Đoạn Ngọc cười tươi rói, “Tôi sẽ chờ đến ngày cậu đủ sức làm tôi chết trên người cậu.”

Sau khi biết thể lực Lưu Bùi Dương kém cỏi ra sao, Đoạn Ngọc ngày nào cũng bắt Lưu Bùi Dương bơi lội nhằm giúp thể lực của hắn tăng mạnh trong thời gian ngắn nhất.

“Cứ chờ đó cho tôi!” Đợi cơ thể hơi thích nghi với độ lạnh, Lưu Bùi Dương mắng đã miệng thì bắt đầu bơi. Mẹ nó, tên nào mách Đoạn Tiểu Ngọc bơi lội là phương pháp tăng thể lực nhanh nhất đây? Đã thế lại còn bơi mùa đông! Muốn giết hẳn chắc!

Đoạn Ngọc đứng cạnh ban công nhìn Lưu Bùi Dương ngụp lặn giữa bể nước trong, động tác lưu loát đẹp đẽ hết như con người hẳn. Tuy rằng thể lực Lưu Bùi Dương hơi kém nhưng dây thần kinh vận động lại rất tốt.

Điện thoại đổ chuông. Đoạn Ngọc bắt máy mà không hề dời mắt khỏi Lưu Bùi Dương, nụ cười của y trở nên bí hiểm, “Hiệu quả không?”

Mộ Thanh Phong ngồi trong chiếc ô tô màu đen đậu bên ngoài trang viên Hoắc gia, nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, hẳn nhú mày trả lời, “Hiệu quả.”

“Ha ha... chuyện càng ngày càng hay ho.”

“Liệu có hơi quá không?” Mộ Thanh Phong chần chừ hỏi.

“Quá? Ha ha...” Ánh mắt Đoạn Ngọc lạnh thấu xương, “Chẳng phải nó muốn chơi một trận hoành tráng ở thủ đô sao? Tôi chỉ giúp nó đẩy một cái mà thôi.”

“Nhưng đối phương là Mặc gia...” Đắc tội Mặc gia đồng nghĩa với đắc tội cả chính giới, ngộ nhờ có gì thì Đoạn Nghiêu đừng hòng sống nổi ở Trung Quốc.

“Nếu nó may thì lần này coi như là để nó hiểu mình đứng ở đâu, lấy trứng chọi đá ắt thất bại thảm hại; còn nếu không may, thì đó là do nó tự chuốc lấy.” Đoạn Ngọc nói vô tình.

“Nhưng ngộ nhờ Mặc gia biết chúng ta chính là kẻ cung cấp thông tin cho Đoạn Nghiêu thì sao?” Đây mới là điều Mộ Thanh Phong lo lắng, chuyện năm đó dính líu quá rộng, Mặc gia và chính phủ cực kì nghiêm ngặt trong việc bảo mật nó, một tư liệu tuyệt mật như thế mà Ám Long lại biết, nếu họ phát hiện thì sợ là...

Nên nhớ, cho dù quyền lực của mi có mạnh thế nào, là hắc đạo hay là bạch đạo, thì quốc gia chính phủ vẫn mãi mãi đứng trên mi. Thực tế không giống phim truyện, nước mạnh mới có dân giàu, không đời nào có chuyện mi quyền lực đến mức cả quốc gia phải dè chừng mi. Chuyện hoang đường như thế mà tồn tại thì không phải là do họ không quản lý được mà là vì ở đâu cũng cần những thế lực đen như thế, nhiều phe nhiều phái thì sẽ có mâu thuẫn dẫn đến chiến tranh, và cái họ làm là thầy kệ, để kẻ mạnh khác đến ổn định cục diện hỗn loạn đó. Nếu họ thật sự muốn diệt trừ thì tuy là tốn khá nhiều công sức và tiền tài nhưng chắc chắn vẫn sẽ thành công.

Phải hợp tác cùng có lợi mới là đúng đắn, chứ nếu lấy cứng chọi cứng thì bên thua tất nhiên sẽ là bên kiêu ngạo chủ quan.

“Yên tâm đi. Tôi sẽ không để nó có thời gian và sức lực kéo Âm Long xuống bùn.” Đoạn Ngọc tới bàn lấy một quả táo đỏ mọng, sau đó quay lại ban công rồi ném xuống ngay cạnh chỗ Lư Bửu Dương đang nghỉ ngơi làm nước bắn tung tóe lên mặt hắn. Lư Bửu Dương trừng lên, Đoạn Ngọc dùng khẩu hình bảo, “Boi tiếp đi.”

Bố khi! Lư Bửu Dương cầm táo lên chỉ muốn chọi luôn vào mặt y cho bố ghét, thế nhưng cuối cùng hắn chỉ đành cắn một miếng táo rồi tiếp tục boi, thôi kệ, rèn luyện cơ thể thì tốt cho hắn thôi, rồi cũng sẽ có ngày hắn xử đẹp Đoạn Tiểu Ngọc! Hắn bị giam cầm phi pháp lâu quá rồi! Bên học viện Lư Tư Lan là Đoạn Nghiêu giải quyết giúp hắn hay sao đây? Sao chưa thấy tin hắn mất tích?! Đừng nói là hắn chết cũng không ai biết đấy nhé!

Chẳng hiểu sao, Lư Bửu Dương mơ hồ có cảm giác mình bị bán đứng. . .

“Dù sao chuyện này cũng đã vượt quá giới hạn, Ngọc thiếu.” Mộ Thanh Phong nghiêm túc nói, giữa hắc đạo và chính phủ luôn tồn tại một sự ăn ý, hành động của Đoạn Ngọc sắp không còn nằm trong tầm kiểm soát nữa rồi.

“Chỉ lần này thôi.” Đoạn Ngọc nói, chuyện này y chỉ có thể làm một lần mà thôi, y biết bí mật của Mặc gia cũng hoàn toàn là do tình cờ.

Kết thúc cuộc gọi, Mộ Thanh Phong hạ cửa kính xuống một chút để không khí trong lành bên ngoài ủa vào, hắn day day trán, vừa rồi hắn hơi có thái độ bất mãn và chất vấn. Nhưng Mộ Thanh Phong cũng hiểu, nếu lần này xảy ra hậu quả gì nghiêm trọng thì bản thân sẽ phải gánh một phần trách nhiệm. Biết rõ là không nên nhưng hắn vẫn gửi hồ sơ đó cho Đoạn Nghiêu. . .

Biết rõ là không nên nhưng hắn vẫn làm, có lẽ trong tiềm thức chính hắn cũng hy vọng Đoạn Nghiêu phá được lễ đính hôn này, tuy rằng làm vậy có hơi quá trớn, đây cũng lắm chỉ là đính hôn chứ không phải kết hôn, nhưng. . . Ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 254: V73.2: Anh trai (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Trong trò chơi này, anh không có quyền chọn “No”.

Ánh mắt lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân găm lên Đoạn Nghiêu, sắc bén như những chiếc dao giải phẫu chỉ chọc rạch đứt da người để moi ra bộ mặt thật.

Đoạn Nghiêu siết chặt tay nhưng không hề lùi bước, trên môi vẫn treo nụ cười đẹp tựa anh túc, mắt đảo mê hoặc hút hồn người.

“Cậu biết cái gì?” Mặc Khiêm Nhân nói giọng nhàn nhạt, trong mắt phủ một lớp băng mỏng.

“Tôi biết anh luôn truy tìm một người, hoặc là một thế lực.” Đoạn Nghiêu nói, ánh mắt sáng quắc mang đầy vẻ áp bức, “Còn tôi thì vừa vặn có một đầu mối.”

Luôn truy tìm một thế lực hoặc chỉ đơn thuần là một cá nhân, cái “luôn” này kéo dài đến tận mười năm, thậm chí việc Mặc Khiêm Nhân ở lại Mỹ một thời gian dài cũng có liên quan. Sự thật về cái chết của ba Mặc, ai đã dụ tên biến thái ăn thịt người đó đến chỗ ông ấy, ai đã cố gắng bắt khiến ông ấy chết mà không thể kháng cự, hơn nữa còn ác độc gửi video quay cảnh ba Mặc bị biến thái hành hạ đến chết, phanh thây, nấu chín và ăn thịt đến Mặc gia, gây nên hậu quả lão Mặc suốt truy tìm, mẹ Mặc suốt tự sát vì bị sốc quá độ.

Thù không đội trời chung.

Và nhân chứng đã chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó – Mặc Khiêm Nhân chết cũng không quên.

Cuối cùng vụ việc bị chìm xuống bởi sức nặng của Mặc gia quá lớn, ảnh hưởng cũng quá rộng. Mọi tư liệu liên quan đều được gắn mác tuyệt mật hàng đầu, Mặc Khiêm Nhân cũng vì thế mà được đưa đến thành phố K để tạm tránh đầu sóng ngọn gió, trong những người đứng đầu chính phủ cũng ít ai biết nguyên nhân ba Mặc chết không phải là vì đột quỵ.

Vậy mà bây giờ, một sự kiện đáng lẽ chỉ người trong cuộc mới biết lại được nhắc đến bởi một thiếu niên hoàn toàn không liên quan, không thể không nói, chuyện này quả thật hết sức nghiêm trọng.

Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ nhìn Đoạn Nghiêu, cái im lặng của hắn trộn lẫn một sự nguy hiểm đáng sợ khiến thân thể Đoạn Nghiêu cứng đờ đi, thành thật

hơn nhiều so với đầu óc hần.

Về tuổi tác, Đoạn Nghiêu không bị kịp Mặc Khiêm Nhân; và sự trưởng thành mà Mặc Khiêm Nhân có, Đoạn Nghiêu mười bảy tuổi cũng không thể bị kịp.

Một hồi lâu sau, Mặc Khiêm Nhân chậm rãi cất bước đi về phía Đoạn Nghiêu, giọng nói thanh nhạt mà lạnh lùng vang lên, “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện, những thứ đã vượt khỏi tầm kiểm soát đôi khi phải bị diệt sạch.” Tỷ như cậu trai này, hoặc như thế lực sau lưng cho phép cậu ta kiêu ngạo quá mức. Có nhiều chuyện mi tuyệt đối không được phép tò mò, còn nếu cứ tò mò thì hãy chuẩn bị tinh thần gánh chịu hậu quả đi, cơ mà, mi gánh chịu nổi sao?

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Lòng hiếu kỳ đôi khi cũng hại chết người.

Đoạn Nghiêu nhìn Mặc Khiêm Nhân, trước khi đến đây hần đã chuẩn bị rồi, bao gồm kế hoạch tiếp theo, bao gồm người đàn ông đáng gờm này, bao gồm mỗi một câu nói.

Tập tài liệu đã được gửi nặc danh tới Đoạn Nghiêu nên hần mới biết đến chuyện này, các manh mối đương nhiên cũng được đính kèm tập tài liệu, nếu không thì sao Đoạn Nghiêu có thể như sở hữu manh mối chỉ trong vài ngày trong khi Mặc Khiêm Nhân đã truy tìm gần chục năm mà hầu như không thu hoạch được gì?

Sự kiện năm ấy không đầu không đuôi, sờ không tới đầu, nhìn chẳng thấy đuôi, xuất hiện đột nhiên và biến mất trong nháy mắt. Kẻ thù đã lợi dụng một kẻ biến thái, gã chẳng may biết mình bị lợi dụng, dù thâm vắn thế nào thì kết quả vẫn chỉ là gã nghĩ ba Mặc là một con mồi ngon nên mới săn. Biến thái hành động không cần bất kì lý do đặc biệt nào, chúng chỉ cần cảm thấy hứng thú là đủ. Hung thủ thực sự đã khéo léo lợi dụng điều này, cũng vì thế mà đến tận bây giờ, cả chính phủ lẫn tư nhân đều không tài nào tra ra hung phạm.

Trừ phi chúng lại lần nữa ra tay hại người Mặc gia, còn không thì khó mà tìm được. Thế nhưng bây giờ Đoạn Nghiêu lại đem đến một hướng đi. Mặc Khiêm Nhân mà vào cuộc thì chắc chắn sẽ tìm được tên hung thủ đã gây ra cơn ác mộng tuyệt diệt Mặc gia.

“Xem ra anh đã sẵn sàng bắt đầu trò chơi.” Đoạn Nghiêu nhếch môi cười câu hồn, mắt đào xinh đẹp tựa tinh linh.

Sắc mặt Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng cao quý, hệt như một đấng quân vương.

++++

Mọi thứ cho lễ đính hôn đều đã chuẩn bị xong, tất cả đã sẵn sàng, tin tức cũng đã truyền đi bốn phương tám hướng.

Công chúa Kha gia Mộc Như Lam sắp đính hôn với công tử Mặc gia Mặc Khiêm Nhân ở thủ đô, lúc Mộc Như Lam mười tám tuổi sẽ chính thức kết hôn.

Mọi người thắc mắc, Mặc gia nào? Giới thượng lưu làm gì có Mặc gia, bên chính giới cũng chẳng có ai họ Mặc. Dư luận đặt một dấu chấm hỏi to đùng, người người tò mò khó hiểu. Sao Kha Xương Hoàng lại cho phép Mộc Như Lam đính hôn với một thằng nhóc vô danh tiểu tốt? Chẳng lẽ đế quốc Kha gia đã đến ngày lụi tàn rồi sao? Đùng có đùa! Làm sao mà như vậy được?!

Thế nhưng không một ai đứng ra giải thích Mặc gia làm nghiệp gì, có thuộc giới nhà giàu không. Trừ những người đã biết Mặc gia, còn lại ai ai cũng mang vẻ mặt khó tin.

Diễn đàn học viện Lưu Tư Lan ầm ỹ cả lên, sau khi ai đó tung tin Mặc Khiêm Nhân chính là thầy giáo đã dạy môn Sinh năm ba ở Lưu Tư Lan dạo trước, có người cho rằng một tên thầy giáo nghèo kiệt xác thì không xứng với Mộc Như Lam, có người cho rằng chỉ cần Mộc Như Lam thích là tốt rồi, có người thêm mắm dặm muối, có người bàng quan.

Chiếc điện thoại trên tay Mộc Như Sâm rút cạch xuống đất, ngực phập phồng kịch liệt vì phấn nộ, cậu siết chặt nắm đấm, những học sinh khác trong lớp lặng đi, quay sang nhìn Mộc Như Sâm bằng ánh mắt phức tạp.

Chuyện về Kha Uyển Tinh đã sớm truyền khắp giới thượng lưu, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm cũng bị liên lụy. Nhưng vì nể tình bạn bè và rằng họ là em trai cùng của Mộc Như Lam, không ai làm khó bọn họ, mặc dù thân phận của họ bây giờ đã không còn thích hợp để ở lại học viện Lưu Tư Lan.

Hiện tại Mộc Như Lam sắp đính hôn mà hai anh em và Kha Uyển Tinh lại chẳng có vẻ gì là được mời, thậm chí họ còn không có lấy một chút vui vẻ nào, điều này thật khiến người ta nghi ngờ Mộc Như Lam đã cắt đứt quan hệ với người Mặc gia. Không ai nghĩ rằng Mộc Như Lam vô tình vứt bỏ gia đình để đi hưởng thụ phú quý một mình. Mộc Như Lam mà là người như vậy sao? Vớ vẩn! Nhất định là họ đã gây ra chuyện gì không thể tha thứ nên mới bị thiên sứ Mộc Như Lam đối xử như thế!

Mọi người, bắt công vậy đấy.

Mộc Như Sâm không rảnh đi để ý cái nhìn của bọn họ, cậu sầm mặt đi nhanh ra khỏi phòng học. Mộc Như Lâm phản ứng chậm nửa nhịp, vội vàng nhặt điện thoại lên rồi đuổi theo.

“A Sâm! Anh làm gì thế?” Mộc Như Lâm lo lắng hỏi.

Giọng Mộc Như Sâm lạnh tanh, “Anh đi thủ đô.”

Chán quá, hết tuần sau được nghỉ tết:" các nàng có ai tự do chưa?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: V73.3: Anh trai (3)

Editor: Xiao Kay

Beta-er: Misery De Luvì

“Anh điên à?! Đoạn Nghiêu...” Thủ đô? Hiện tại Kha Xương Hoàng đang ở thủ đô, trước đây họ từng một lần không biết tự lượng sức mà theo Mộc Như Lam qua Hồng Kông, kết quả sau đó thì quá rõ ràng rồi, vậy mà bây giờ Mộc Như Sâm còn muốn đâm đầu vào chỗ chết nữa sao? Hơn nữa, Đoạn Nghiêu cũng đang ở thủ đô.

Cả hai đều đã biết chuyện Đoạn Nghiêu bắt được nhược điểm của anh em họ, nhưng Mộc Như Sâm vẫn chưa nói cho Mộc Như Lâm biết mình đã tông chết bố ruột của bọn họ.

“Anh không điên!” Mộc Như Sâm hất tay Mộc Như Lâm, “Bây giờ Đoạn Nghiêu căn bản không đếm xỉa đến chúng ta, anh muốn đến đó hỏi chị, có phải chị không cần chúng ta nữa hay không!” Kể từ sau chuyến đi đến núi Alps, Mộc Như Lam đã cấm bọn họ gọi điện, bây giờ đến cả chuyện cô sắp đính hôn cũng là người khác kể lại cho họ, thế là thế nào? Trước đây chưa bao giờ cô làm vậy! Trước đây chưa bao giờ chị em họ chiến tranh lạnh lâu đến thế!

Mộc Như Lâm thoáng do dự nhưng vẫn nhanh chóng kiên định trở lại, “Đến gọi điện thoại còn không dám nữa là, anh nghĩ khi gặp chị anh sẽ mở miệng được sao? Đoạn Nghiêu đang ở đó, Kha Xương Hoàng cũng đang ở đó, có khi còn chưa thấy mặt chị đâu thì anh đã bị đuổi cô về rồi.”

Mộc Như Sâm lặng đi, hai tay siết chặt.

“Chị là đính hôn thôi Sâm, một thời gian nữa chị ấy sẽ về trường, anh không cần phải tới thủ đô tìm chị ấy làm gì.” Huống chi, kẻ gây chuyện lúc nào cũng có, không đến phiên bọn họ đi quấy rầy chị ấy và Kha Xương Hoàng.

Mộc Như Sâm tính tình nóng nảy, dễ giận mà cũng dễ nguôi, nghe Mộc Như Lâm nói vài câu, cậu dần dần thấy có lý nên không còn âm ỉ nữa. Cậu cảm động muốn gọi cho Mộc Như Lam, tựa như mọi thứ đã ở ngay trước mắt nhưng không lại dám bước lên nắm lấy, lúc trước là vì lời đe dọa của Đoạn Nghiêu, bây giờ là vì cậu sợ chị sẽ nói rằng chị không cần cậu nữa.

Mộc Như Lâm hơi đau đầu nên đến vườn hoa phía sau tản bộ, tâm trí cậu lúc này rối như tơ vò, với một người lý trí như cậu mà nói thì thứ tình cảm méo mó này quá áp lực. Vừa muốn kiềm chế bản thân nhưng lại vừa nảy sinh tình cảm một cách không thể kiểm soát. Đầu óc cậu như bị bỏ lăm hai, đau không cách nào chịu nổi.

“Bịch!” một tiếng, Mộc Như Lâm va phải ai đó, sách vở lộp bộp xuống đất.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Giọng một nam một nữ đồng thời vang lên, cả hai đồng thời ngồi xồm xuống, Mộc Như Lâm nhanh tay nhặt sách vở lên xếp gọn gàng rồi đưa cho người mình mới va phải, ngẩng lên nhìn thì hơi ngạc nhiên, người cậu va phải là một cô gái mặc thường phục, sách vở đều mới tinh, có lẽ là học sinh mới chuyển trường đến chưa kịp nhận đồng phục. Cô ấy có một mái tóc đen dài óng ả, da dẻ trắng trẻo mịn màng, mặc dù chỉ ở mức thanh tú dễ nhìn chứ không quá xinh đẹp nhưng cô ta vẫn gây cho người khác một ấn tượng rất mạnh.

Nhưng điều khiến Mộc Như Lâm ngạc nhiên là, trong một thoáng cậu như nhìn thấy bóng dáng Mộc Như Lam ở cô gái này. Lắc lắc đầu, cậu trả sách vở lại cho cô ta rồi bỏ đi mà không nói một lời.

Cô gái ôm sách vở đứng nhìn theo cậu thiếu niên, lát sau nhếch môi mỉm cười đoạn xoay người rời đi...

Mộc gia.

Khói mù phiêu đảng trong phòng khách bữa bọn, mùi thuốc nồng nặc tràn ngập cả không gian. Kha Uyển Tinh mặc áo ngủ, đầu tóc bù xù, tay kẹp một

điều thuốc, thoát nhìn như một người đàn bà lớn tuổi vì bị chồng vứt bỏ lâu năm sinh sa đọa suy sụp.

Bà ta cầm một tờ báo, trên đó đăng tin Mộc Như Lam của Kha gia sắp đính hôn. Tay siết chặt đến mức nổi khớp xương, bà ta phẫn nộ đến run rẩy, “Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!”

Kha Uyển Tinh đứng bật dậy, hùng hổ bước tới cửa chính, vừa mở cửa ra, ánh sáng đột ngột tràn vào làm bà ta chảy nước mắt, còn chưa kịp thích ứng thì một bóng đen đã xuất hiện lù lù trước mặt, đó là một người đàn ông mặc vest đeo kính đen, có vẻ ngoài điển hình của một vệ sĩ.

Ông ta nói, “Mộc phu nhân, bà định ra ngoài đây à?”

Kha Uyển Tinh giật mình nhận ra, vội vàng đóng cửa trở vào nhà. Bà ta đã chẳng còn gì cả, thứ duy nhất bà ta có là căn biệt thự này. Đoạn Nghiêu đã nói, nếu bà ta dám bước ra khỏi đây một bước thì hần sẽ tước nó đi ngay lập tức, mặc cho bà ta trở thành ăn mày đầu đường xó chợ, nên nhớ bà ta đã vay của Đoạn Nghiêu một món tiền khổng lồ ra sao.

Bà ta bị giam lỏng.

Không thể ra ngoài, không thể ra ngoài bởi họ Mộc Như Lam, không thể ra ngoài gây phiền cho Mộc Như Lam. . .

Mỗi ngày, trừ ba bữa cơm và mấy tiếng ngồi xem tivi ra, Kha Uyển Tinh không được sờ tới điện thoại bàn cũng như điện thoại di động, bà ta thê thảm chả khác gì một con nghiện thiếu thuốc không tài nào thỏa mãn cơn nghiện của mình.

Ngay từ đầu hần đã gài bà ta rồi.

Thằng ranh chết tiệt kia...

=====

Nút thank bảo bạn ý rất buồn vì bị các nàng bỏ bê đấy huhu."

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: V73.4: Anh trai (4)

Không biết đã qua bao lâu, sắc trời âm đạm dần, ngoài đường đã có vài quán bắt đầu dọn hàng về.

Bạch Tố Tinh cau mày tỉnh lại trong một căn phòng tối đen như mực, cả người đau nhức không thôi. Bỗng một quảng sáng bùng lên phá tan bóng tối u ám, Bạch Tố Tinh vội vàng nhắm mắt tránh lóa một lát rồi dè dặt mở ra, tầm nhìn vẫn còn mơ hồ, cô ta phải nháy mắt thêm mấy lần thì mới dần thấy rõ cảnh tượng xung quanh.

Xung quanh trống không, không cửa sổ, không tủ, không bàn, duy chỉ có cái ghế gỗ cứng ngắc mà cô ta đang ngồi lên, tựa như ngồi trong phòng thẩm vấn. Tay chân cô ta bị sợi tơ trong suốt trời chặt vào ghế, không tài nào động đậy được.

Trí nhớ đột nhiên ùa về như thủy triều, Bạch Tố Tinh sững người trợn mắt trong nỗi kinh hoàng. M-Mộc Như Lam đâu? Sao lại trói cô ta thế này? Nó định làm gì? Trống ngực đánh thùm thụp, Bạch Tố Tinh sợ Mộc Như Lam giết mình, sợ bị biến thành giống như Kim Bưu Hồ, sợ quá!

Chợt cửa phòng mở ra, Mộc Như Lam đi vào cùng một chiếc xe đẩy, thấy vẻ hãi hùng của Bạch Tố Tinh, cô cười, “Tinh rồi hả Tinh Tinh.”

Ánh mắt Bạch Tố Tinh chuyển từ Mộc Như Lam sang những vật đặt trên xe đẩy, gì thế này? Đỉnh, tợ, lưỡi móc, búa, thậm chí còn có cả kim. . . Rốt cuộc nó định làm gì?!

“Chị. . . Chị định làm gì thế? Chị định giết tôi sao?!” Bạch Tố Tinh hoảng sợ hỏi. Cô ta giãy dụa làm sợi tơ càng thắt chặt hơn, hần xuống thành từng ngắn thật.

“Chị nói rồi mà? Nếu Tinh Tinh ngoan thì chị sẽ không giết đâu.” Mộc Như Lam đẩy xe đến bên cạnh Bạch Tố Tinh. Đứng đối diện Bạch Tố Tinh, cô hơi cúi xuống, tay vỗ vỗ khuôn mặt cô ta, “Nhưng Tinh Tinh có ngoan đâu.”

“Em sẽ ngoan! Em sẽ ngoan mà! Chị đừng! Đừng!” Bạch Tố Tinh nhìn những dụng cụ trên xe đẩy mà trong đầu không ngừng hiện lên những cực hình ghê rợn, cô ta quay phắt đi như thể bị giật điện.

“Ha ha. . .” Mộc Như Lam cười khê, ánh mắt dịu dàng như thể cô đang nghe một đứa trẻ nói dối quen miệng hứa rằng sẽ không bao giờ nữa nói dối nữa, “Vậy thì tiếp theo đây, Tinh Tinh phải hợp tác đáng hoàng nhé.”

Bạch Tố Tình gật đầu lia lịa.

“Đầu tiên, vì sao Tình Tình lại muốn Kha gia?” Mộc Như Lam dựa vào đầu xe hỏi. Chẳng ai lại không dừng đi mưu đoạt tài sản của một đại đế quốc, dù đó có là một kẻ từng quần bất lương thì hẳn cũng chỉ tấn công những người yếu hơn chứ chẳng bao giờ nhắm đến các thế lực cao sang xa vời mà hẳn không thể với tới. Trừ phi giữa họ có xích mích hay thù hận nào đó.

Kiếp trước Mộc Như Lam không hề biết Bạch Tố Tình còn muốn nuốt cả Kha gia chứ không dừng lại ở Mộc gia, bây giờ mới thấy, trước đây mình chết mà vẫn còn ỏi chuyện chưa biết.

Bạch Tố Tình nghe vậy thì lập tức cup mắt né tránh cái nhìn của Mộc Như Lam, ngay sau đó lại nâng lên, “Vì em thèm muốn tài sản Kha gia, em định từ Mộc gia móc nối với Kha gia, sao đó tiến vào nội bộ Kha gia...”

“Em nói dối.” Mộc Như Lam ngắt lời Bạch Tố Tình, cô mỉm cười đưa tay nghịch mấy món đồ trên xe đẩy, tiếng kim loại đập vào nhau làm mặt Bạch Tố Tình tái mét.

“Em...”

“Tình Tình à, em đúng là một đứa trẻ hư. Nếu không chịu nói thật thì chị chỉ còn cách khâu miệng Tình Tình lại thôi, để Tình Tình không bao giờ nói dối được nữa.” Mộc Như Lam cầm lấy một cây kim đã xỏ tơ, cây kim đó không phải kim vá quần áo mà là loại kim to dài dùng để tiêm cho gia súc, dưới ngọn đèn, nó lóe lên một thứ ánh sáng lạnh thấu xương, đáng sợ đến nỗi Bạch Tố Tình trắng bệch cả mặt.

Kiếp trước cô ta đã nhờ vào chính cái miệng nam mô giấu bồ dao găm này để cướp hết mọi thứ của cô, tuy cái ngu của cô cũng có phần trong đó, nhưng chung quy cô ta vẫn không thoát tội được. Nay bé hư hay nói dối, mi có biết người khác đã phải đau khổ thế nào vì lời nói dối của mi không? Cần thận kéo mũi dài ra, cần thận kéo bị phù thủy khâu miệng đây.

Hãy làm một đứa trẻ trung thực đi, nếu có nói dối thì đó cũng phải là một lời nói dối thiện chí.

“Em... Em không biết! Em nói thật! Em thật sự không biết!” Bạch Tố Tình thất kinh rướn đầu sang bên, muốn tránh xa khỏi cây kim trên tay Mộc Như Lam.

“Nếu không biết thật thì tại sao Tình Tình lại làm nhiều chuyện và nói dối nhiều như thế? Còn lừa gạt cả tình cảm của chị nữa chứ, hơi quá đáng rồi đây Tình Tình, trước đây chị đã từng rất thích em.”

Chỉ nghe Mộc Như Lam nói thôi cũng đủ để Bạch Tố Tình ớn lạnh, cô ta cảm thấy Mộc Như Lam thế này thật quái dị, cực kì cực kì quái dị! Cứ như... Cứ như một kẻ...

Biến thái!

Bạch Tố Tình tròn mắt nhìn về phía Mộc Như Lam thì thấy Mộc Như Lam đang mỉm cười nhìn mình. Đôi mắt kia tựa hắc lưu ly... Đen thâu triệt, đen thuần túy... Nụ cười kia nhuốm vẻ quỷ dị, rùng rợn khủng khiếp đến tột cùng...

Bạch Tố Tình run như cầy sấy, bỗng nhiên cô ta thấy thật hối hận, giá mà cô ta không đến Mộc gia, nếu không đến Mộc gia thì đã không gặp phải kẻ biến thái này, không bị nó bắt lại... Thật đáng sợ...

“Tình Tình?” Mộc Như Lam cầm kim đâm nhẹ lên má Bạch Tố Tình.

“A a a a!” Bạch Tố Tình hét toáng lên, vẻ khiếp đảm của cô ta làm Mộc Như Lam phì cười như đang xem chú hề diễn một màn kịch hài hước.

“Sợ đến thế thì ngoan ngoãn trả lời đi.” Nhìn đồng hồ, Mộc Như Lam nói giọng tiếc nuối, “Hôm nay chị chỉ có thể ở đây một tiếng nên em hãy mau mau cho chị biết đáp án đi, bằng không sau này em sẽ không còn cơ hội mở miệng nữa đâu.”

“Em không biết gì thật mà! Em không biết gì cả, em chỉ nghe theo mệnh lệnh của người khác thôi! Thật mà!” Sắp chết đến nơi rồi, Bạch Tố Tình vốn cũng chẳng trung thành đến mức bất chấp cái chết nên dĩ nhiên cô ta sẽ ngoan ngoãn trả lời.

“Người đó là ai?”

“Là... Là...” Bạch Tố Tình hơi chần chừ, căn môi không biết có nên nói hay không.

“Là anh trai em?” Mộc Như Lam nhớ lại cuộc gọi lần đó, Bạch Tố Tình hỏi có phải cô là người bên anh trai cô ta không. Bạch Tố Tình có anh trai? Đúng là đáng kinh ngạc, kiếp trước cô chưa bao giờ biết Bạch Tố Tình có một người anh, còn bây giờ thì... Hẳn đây chính là hiệu ứng cánh bướm xảy ra từ việc cô trùng sinh.

Bạch Tố Tình nhìn Mộc Như Lam bàng hoàng, vẻ mặt như nói rằng đáng lý phải không ai biết cô ta có một người anh.

“Làm sao chị biết?”

“Chính miệng Tình Tình nói đấy.” Mộc Như Lam cười.

Bạch Tố Tình nhíu mày, cô ta nói? Thế quái nào được? Sau khi đến thành phố K, anh trai chỉ liên lạc với cô ta đúng một lần khi cô ta và Mộc Chấn Dương bị đuổi khỏi Mộc gia, lúc đó Mộc Như Lam không ở nhà nên không thể có chuyện nghe lén, vậy... Bỗng sực nhớ ra, Bạch Tố Tình há hốc mồm, hai mắt tròn trắng thiếu điều rớt ra ngoài, “Là chị?!”

Cú điện thoại bảo cô ta chạy trốn vào cái ngày cô ta bắt đầu trở thành tội phạm, chẳng lẽ người gọi... chính là Mộc Như Lam?!

Mộc Như Lam cười dịu dàng, “Là chị đấy. Cảnh sát ở khu nghỉ dưỡng Thanh Hòa đã phát hiện ra cái xác chị có ý giấu trong tường xi măng. Các phòng đều được đặt mua từ trước, chị biết căn phòng đó là của di Lư Miên nên đã bỏ cái xác vào trong tường phòng di ta, mắt của cái xác thì chị móc ra giấu vào món đồ chơi chị tặng di Miên. Cơ mà Tình Tình nghịch ngợm quá, cứ thích lấy của chị làm của mình nên mới dẫn đến hậu quả sau này. Vốn cảnh sát chỉ nghĩ ngờ em có liên quan đến hung thủ thôi, nếu chị không bảo em chạy trốn, em bị cảnh sát bắt được rồi khai ra món đồ chơi đó là của chị thì sao?”

Mộc Như Lam mỉm cười, âm áp là thế, thánh thiện là thế, cho dù cô có nói vậy thì trong mắt những người không hiểu chuyện, cô vẫn xinh đẹp tựa thiên sứ.

Lòng ngực Bạch Tố Tình nghẹn căng trong giận dữ và thù hận, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Như Lam, cô ta hận không thể nhào tới xé xác cô! Tại nó... Hóa ra tất cả đều tại nó mà ra! Ngay từ đầu nó đã tính kĩ từng đường đi nước bước, nó đào sẵn hố chờ mình nhảy vào, đáng buồn là mình chẳng những không nhận ra mà còn ngu si tới thủ đồ nộp mạng! Mấy thứ này, chắc là nó đã chuẩn bị từ lâu rồi chứ gì?

“Không đâu.” Như thế nghe được tiếng lòng Bạch Tố Tình, Mộc Như Lam cười bảo, “Chị không hề dự được chuyện Tình Tình sẽ tới thủ đồ, cứ tưởng em sẽ ở lại thành phố K chờ chị về. Còn mấy thứ này là do hồi ở Hồng Kông thấy thiếu dụng cụ không tiện chế tác rồi nên chị đã nhờ người làm giúp một bộ. Nhìn này, mới tinh luôn, chị chưa dùng lần nào đâu. Em thích không?” Dứt lời cô dí cây kim lên mặt Bạch Tố Tình.

“Biến thái!” Bạch Tố Tình thét lên, dùng hết sức bình sinh nghiêng mặt xoay đầu hóng tránh khỏi cây kim đáng sợ kia.

“Vô lễ quá.” Mộc Như Lam bỏ cây kim trở lại xe đẩy đoạn cầm lấy một lọ cồn, dưới cái nhìn hoảng sợ của Bạch Tố Tình, cô dùng bông thấm thuốc lau lên quanh miệng cô ta, “Nếu không nói thì chúng ta bắt đầu thôi, hôm nay khâu miệng lại trước, sau đó treo ngược lên làm sạch dạ dày, chờ vài ngày cho khô rồi chị sẽ biến em thành con rối hoàn hảo thứ hai của chị...”

“Đừng!” Bạch Tố Tình xoay đầu nguầy nguậy không cho cuộn bông đụng vào mình, mùi thuốc hăng hắc và xúc cảm lạnh băng khiến cô ta chỉ muốn ngất xỉu, “Em nói! Em nói! Là anh ta! Là anh trai em sai em làm! Là anh ta!”

Mộc Như Lam dừng tay, từ từ hạ cuộn bông xuống, “Anh trai em? Anh trai ruột à?”

“Không phải! Anh ta là con riêng của bố em, anh cùng cha khác mẹ của em! Nhưng không biết vì sao anh ta lại không được công khai nên người ngoài mới không biết em có anh trai!” Bạch Tố Tình nói huych toẹt ra hết chữ không dám vòng vo, sợ nếu dài dòng hơn nữa thì thứ tiếp theo áp lên người mình sẽ không là bông mà là kim.

“Nói cách khác, mọi việc em làm đều là nhằm hoàn thành nhiệm vụ anh trai giao cho, và mọi hành động của em đều do anh ta sai khiến?” Mộc Như Lam cười hỏi, một câu hỏi đòi đến hai câu trả lời.

Bạch Tố Tình vội đáp, “Do anh ta sai khiến, mọi hành động của em đều do anh ta sai khiến!” Giữa con rối ngu ngốc và kẻ bí mật giật dây thì đương nhiên là người sau đáng chết hơn rồi. Vì thế cô ta sẵn sàng đổ hết tội lỗi lên anh trai để mình được sống!

“Vậy sao?” Mộc Như Lam lấy di động ra, “Vậy tốt hơn hết chúng ta nên gọi điện hỏi anh ta, ừm, số điện thoại là số mấy nh?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 257: V74.1: Trò chơi (1)

Editor: MDL, Y Son

Beta-er: Misery De Luvì

Bạch Tố Tình nhìn chiếc điện thoại di động, hoảng sợ lắc đầu, “Em...”

“Đừng nói với chị là em không biết số điện thoại đấy nhé.” Mộc Như Lam nói, cô cứ tưởng tất cả đều là thủ đoạn của Bạch Tố Tình mà hóa ra còn có người đứng sau chỉ đạo sao? Thật là đáng tò mò.

Bạch Tố Tình hơi hoảng, đương nhiên cô ta biết số điện thoại, nhưng... Nhưng cô ta sợ hãi... Cô ta tôn kính hắn, yêu mến hắn nhưng đồng thời cũng cực kì sợ hãi... Vừa nãy cô ta nói vậy là đã phản bội hắn rồi, làm sao còn dám đưa số điện thoại cho Mộc Như Lam? Mặc dù hắn đang cách xa ngàn dặm nhưng cô ta chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy sợ...

“Không nói à?” Giọng Mộc Như Lam vang lên, cùng lúc đó Bạch Tố Tĩnh thấy môi dưới đau nhói, cô ta hoảng sợ nghiêng đầu đi thì phát hiện cây kim trong tay Mộc Như Lam đã nhuộm màu đỏ thẫm...

Bạch Tố Tĩnh khiếp đảm tròn mắt, Mộc Như Lam vừa làm gì thế? A?! Nó làm gì thế?! Nó thật sự...

“Hình như Tĩnh Tĩnh nghĩ chị nói đùa thì phải.” Mộc Như đặt một tay trên đầu Bạch Tố Tĩnh đoạn cúi xuống kề sát vào mặt cô ta.

Lúc bấy giờ Bạch Tố Tĩnh mới ý thức được lời Mộc Như Lam nói đều là thật, không phải dọa suông mà là làm thật! Cô ta không thể nói dối cho qua chuyện được, nếu nói dối cô ta sẽ chết!

Ý thức được điều này, Bạch Tố Tĩnh không dám có suy nghĩ nào khác mà chỉ biết mình phải làm theo lời Mộc Như Lam, để cứu lấy bản thân. Tuy cô ta kính yêu anh trai nhưng hẳn không thể cứu cô ta và cũng sẽ không cứu cô ta. Hẳn bạc bẽo vô tình, chưa bao giờ coi cô ta là em gái, trong lòng hẳn chỉ có đứa em gái ruột thịt đã chết mà thôi...

Lấy được số điện thoại, Mộc Như Lam bấm số gọi ngay, âm thanh chờ cho biết đây là một cuộc gọi quốc tế.

Thừa dịp bên kia chưa bắt máy, Mộc Như Lam hỏi Bạch Tố Tĩnh, “Anh trai của em có thù oán gì với Kha gia à?”

“Em không biết.” Từ đầu tới cuối Bạch Tố Tĩnh chỉ nhận nhiệm vụ rồi tìm cách hoàn thành, anh trai cô ta bảo, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.

“Bây giờ nhiệm vụ của em đã thất bại rồi, hẳn sẽ lập một kế hoạch mới để cướp hết tất cả của Kha gia đúng không?” Đau đầu rồi đây, xong Bạch Tố Tĩnh này chẳng lẽ sẽ còn xuất hiện vô số Bạch Tố Tĩnh khác? Kiếp trước cô không liên quan gì đến Kha gia, mới hai mươi tuổi đã chết nên cũng không biết sau đó Kha gia có phát sinh chuyện gì không, và Bạch Tố khi đó sẽ làm gì, nhưng hiện tại Kha gia là người thân quan trọng của cô, cô không thể bỏ mặc được.

“Em... Em không biết...” Bạch Tố Tĩnh cắn môi lắc đầu, việc này quả thật cô ta không biết.

“Thiệt tình, sao hỏi cái gì cũng ‘Em không biết’ thế.”

Điện thoại bắt đầu được kết nối, từng tràng tút tút vang lên chờ người đầu kia nhấc máy.

Mộc Như Lam tựa vào xe đẩy, nụ cười vẫn thường trực trên môi, còn Bạch Tố Tĩnh thì không khỏi thấp thỏm khẩn trương.

Tút... tút... tút...

Tút... tút... tút...

Tút... tút... tút...

Ngay khi Mộc Như Lam nghĩ đầu kia không có ai thì bỗng có người nhấc máy, một giọng nam trầm ngái ngủ truyền tới, “Hello?”

Chỉ nghe giọng là đã biết đây là một người đàn ông rất có khí thế.

Thấy Bạch Tố Tĩnh khẩn trương đến mức miệng hơi há ra, Mộc Như Lam cười sâu thêm, “Chào ngài, xin hỏi ngài có phải là anh trai của Bạch Tố Tĩnh không?”

Người bên kia chột im lặng vài giây, đến câu nói tiếp theo thì đã không còn ngái ngủ nữa, dù cách một đường điện thoại nhưng người nghe vẫn cảm giác được áp lực nặng trĩu, “Cô là ai?”

Cây kim trong tay Mộc Như Lam nhẹ nhàng chọc trớn hai má Bạch Tố Tĩnh, “Tôi là Mộc Như Lam.”

Bạch Tố Tĩnh cắn môi, cô ta thấy ánh sáng hy vọng đã gần ngay trước mắt nhưng cũng cảm giác được tử thần đang kề cận, cô ta tin chắc chỉ cần cô ta lên tiếng thì Mộc Như Lam sẽ lập tức khiến cô ta không bao giờ mở miệng được nữa.

Tôi là Mộc Như Lam.

Người bên kia lại im lặng rồi lại lên tiếng, ngữ điệu loáng thoáng chút mỉa mai, “Bạch Tố Tĩnh đang nằm trong tay cô.”

“Ngài muốn cứu em ấy không?”

“Ác quỷ mà lại đi mềm lòng vì một kẻ vô dụng?”

Mộc Như Lam cười khê, “Cũng phải.”

“Cô quả thật đã kế thừa ‘truyền thống quang vinh’ của gia đình cô, khó trách lão già họ Kha đó coi trọng cô như thế.” Sự mỉa mai của hắn rõ ràng đến nỗi Mộc Như Lam phải ngậm lại mình đã làm gì để đối phương phải dùng cái giọng như kẻ thù không đội trời chung như thế.

“Kha gia và ngài có thù oán gì à?” Mộc Như Lam hỏi.

“Ác quỷ làm sao nhớ được mình đã từng đâm chết bao nhiêu con kiến?”

“Cũng phải.” Nụ cười của Mộc Như Lam lạnh đi, “Nếu ngài đã biết con kiến dù chết cũng sẽ không được nhớ đến thì việc gì cứ phải khăng khăng? Báo thù cho kiến, nghe nực cười quá đấy.”

Một đòn phản công không chừa đường thoát.

Người đàn ông bên kia cười lầm rầm, đem lại cảm giác nguy hiểm đến rùng mình, “Mộc Như Lam... Được lắm, được lắm.” Nói xong hai lần được lắm, hắn cúp điện thoại.

Bạch Tố Tinh trở mắt nhìn Mộc Như Lam, cô ta khó thể nào tin được Mộc Như Lam dám nói chuyện như thế với hắn ta, sao nó dám nói với hắn như thế? Nó có biết hắn đáng sợ đến mức nào không? Mộc Như Lam đúng là muốn chết đây mà!

“Bất lịch sự quá.” Mộc Như Lam tiếc nuối nhìn chiếc điện thoại đã bị đập máy, nhưng ít ra cô đã xác định được đối phương quả thật có thù với Kha gia, hình như là vì Kha gia đã khiến hắn mất đi một người quan trọng? Lý do thật bình thường nhưng cũng xem như dễ hiểu.

“Em không biết gì hết à?” Mộc Như Lam nhìn sang Bạch Tố Tinh.

Bạch Tố Tinh kinh hoàng gật đầu, sợ trả lời chậm Mộc Như Lam sẽ động tay chân.

“Vây chúng ta bắt đầu thôi.” Mộc Như Lam lấy một cuộn băng dính từ trên xe đẩy, tiếng kéo đánh roẹt nghe chói tai cực kỳ.

Bạch Tố Tinh hoảng sợ nhìn Mộc Như Lam, “Chị làm gì thế?! Chị nói nếu tôi nghe lời thì sẽ không giết tôi mà!”

“Chị không giết em mà, thoải mái đi, đừng căng thẳng quá.” Nói đoạn Mộc Như Lam kéo dài miếng băng, dán một đoạn vào mặt sau lưng ghế rồi lấy tay ấn đầu Bạch Tố Tinh vào lưng ghế, bắt cô ta ngửa đầu lên, Bạch Tố Tinh muốn gậy dựa nhưng sức một cái đầu cự không lại tay của Mộc Như Lam, băng dính cuốn vài vòng quanh trán, dán chặt đầu cô ta vào ghế.

Xong xuôi, Mộc Như Lam chuyển sang cầm Bạch Tố Tinh, cũng cuốn vài vòng làm miệng cô ta không mở ra được...

Một hồi lâu sau, trước mặt Mộc Như Lam là một Bạch Tố Tinh đã bị cuốn chặt vào ghế dựa, hai chân dán vào hai chân ghế, hai tay dán chặt vào hai bên tay vịn, lưng dán sát vào lưng ghế, đầu ngửa ra, gáy tựa vào mép lưng ghế, nếu thay băng keo bằng băng gạc màu trắng thì sẽ trông không khác gì một khối thạch cao điêu khắc.

Mộc Như Lam lẩm bẩm nhìn ra chiều tán thưởng, “Tuyệt đẹp. Tinh Tinh à, em nên hiến thân vì nghệ thuật sớm hơn mới phải.”

Bạch Tố Tinh căng mắt gắng nhìn về phía Mộc Như Lam, tiếng tim đập như sấm nổ, từ đầu đến chân đã bị trói chặt cứng, cô ta chẳng thể làm gì khác ngoài trừ ngậm kín miệng.

“Đừng nóng vội.” Mộc Như Lam cười dịu dàng, “Ngày còn dài nên chúng ta cứ từ từ, chị sẽ biến Tinh Tinh trở nên thật đẹp, thật thật đẹp. Chim trĩ hóa phượng hoàng cùng lắm cũng chỉ thế thôi.”

Cây kim to dài lờ sáng dưới ánh đèn, sợi tơ trong suốt xò qua, thắt một gút nhỏ xinh đẹp, sau đó chạm nhẹ lên da Bạch Tố Tinh, đến khi Bạch Tố Tinh suýt sợ chết ngất thì nó lại đột ngột lui ra, Mộc Như Lam rầu rĩ gõ đầu, “Thiếu chút nữa thì quên, trước tiên phải sát trùng đã.”

Cây kim đã được lau thuốc sát trùng trông càng sắc lạnh hơn, Bạch Tố Tinh trợn mắt, ánh nhìn lộ rõ nỗi khiếp đảm kinh hoàng...

++++

Chiếc xe màu đen đã chạy mất hút mà Mặc Khiêm Nhân vẫn ngồi lại lẽ đường, nét mặt lạnh lùng pha lẫn chút phức tạp.

Mặc Vô Ngân nắm tay Dạ Bạch đi tới, “Anh, chị dâu sắp tan học rồi mà sao anh chưa đi đón?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn họ, lẳng lặng đứng dậy rời khỏi lẽ đường, bầu trời âm đạm dày đặc mây đen làm lòng người thêm phiền.

Hắn đứng trước bậc thềm, tay dứt trong túi quần, mắt từ từ nhắm lại, chiếc cằm tái nhợt nâng lên, hắn hít một hơi thật sâu như muốn kiềm nén thứ gì đó, đến khi mở mắt ra thì ánh nhìn kia đã trở lại vẻ đạm mạc vốn dĩ, bình lặng như mặt hồ giữa khuya, bình lặng như thế giới này chẳng hề tồn tại trong đôi mắt hắn.

Hắn cất bước chân, thả bộ trên mặt đất ẩm ướt, bóng dáng cao gầy cô độc giữa thế giới của riêng mình.

“Chúng ta chơi một trò chơi đi, mai là ngày anh và Lam Lam đính hôn, nhưng nếu lúc đó anh không kịp thời nắm bắt thì manh mối ấy sẽ biến mất vĩnh viễn, hẳn anh biết sẽ phải mất bao lâu để tiếp cận tên hung thủ đã sát hại bố anh.” Cậu thiếu niên đẹp yêu nghiệt kia nói, “Khỏi dọa tôi, chẳng có luật nào bắt tôi phải cung cấp manh mối về tội phạm cả. Nghĩ mà xem, báo thù cho bố hay là đính hôn với Lam Lam? Đừng quan trọng quá, đây chỉ là một trò chơi, đính hôn cùng lắm chỉ là một bữa tiệc, lúc nào tổ chức chả được, nhưng cơ hội để bắt hung thủ thì chỉ có một lần này mà thôi.”

=====
Comt và thank ủng hộ mai ra chương mới nhé:3

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: V74.2: Trò chơi (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mặc Khiêm Nhân vừa bước ra khỏi trang viên thì trời đổ mưa phùn, tàng liễu đã trở mềm thướt tha giữa làn nước.

Bỗng hấn khựng bước chân, ánh mắt chăm chăm về trước, phảng phất như một chiếc lông vũ chạm lên mặt hồ, nhẹ bằng, mà vẫn tạo nên lớp lớp sóng tròn rung động ôn nhu.

Dưới tàng liễu rũ, cô che ô xanh đứng nghịch mấy cành liễu, khung cảnh an tĩnh tựa tranh. Nhìn thấy hấn, cô nở một nụ cười nhẹ nhàng mà mãnh liệt chạm đến tận trái tim.

Hấn lặng thinh, tựa như một vị vua bàng quan với thế gian hồng trần, lạnh lùng và cao quý.

Cô hiền hòa, tựa như một thiên sứ mà thượng đế để lạc dưới trần gian, dịu dàng bao dung làm ai cũng muốn tới gần.

Hấn là đêm lạnh.

Cô là ngày ấm

Hai thứ vốn không bao giờ xuất hiện cùng lúc này lại sát cánh cạnh nhau.

Mộc Như Lam chậm rãi đi tới chỗ Mặc Khiêm Nhân, mái tóc đen là lướt theo gió, tư thái nhẹ nhàng thích ý như đang bước trên những đám mây bông bênh.

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn cô, đôi mắt đậm mạc phản chiếu bóng hình mảnh khảnh, trái tim như được ủ ấm.

“Khiêm Nhân.” Mộc Như Lam kiễng chân che ô cho Mặc Khiêm Nhân, một tay lo lắng áp lên mặt hấn, “Sao vậy?”

Mặc Khiêm Nhân không đáp, biểu cảm của hấn đã quá rõ ràng rồi. Tay cô thật ấm mà hấn thì lúc nào cũng lạnh, cái ấm của cô luôn khiến hấn mê muội.

Hấn khom người ôm lấy Mộc Như Lam, tựa cằm lên vai cô, nhắm mắt hít sâu, “Không có gì.”

Mộc Như Lam dừng mắt trên gò má hấn, một tay cầm ô, một tay vỗ nhẹ lên lưng, “Em ở đây, Khiêm Nhân.”

Sóng lưng hấn cứng đờ trong giây lát, vòng tay hơi lỏng ra rồi lại siết chặt.

Đó là một đêm mùa hạ đầy sao.

Vị thiên tài khoa học dẫn đưa con trai có chỉ số IQ vượt bậc tới California du lịch. Một gã đàn ông đẹp trai tự xưng là hàng xóm đến chào hỏi bọn họ, mới giây trước còn trò chuyện vui vẻ với người bố mà giây sau đã biến thành một tên ác quỷ máu lạnh, sự việc xảy ra quá đột ngột làm họ không ứng phó kịp.

Người bố giấu đứa con vào tủ quần áo nhưng chẳng mấy chốc đã bị phát hiện. Máu bố hấn bắn tung tóe lên người gã kia, hấn bị trói vào góc tường, bố chưa chết, vẫn còn nhìn hấn đau đầu, con dao chặt đứt tay bố, chân bố, lỗ tai bố. Hấn trừng mắt nhìn tất cả, trái tim như bị thứ gì đó chặn lại, cổ họng nghẹn rất không kêu nổi một tiếng, không rõ là vì sợ hãi hay đau lòng, ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được, mãi đến khi bố hấn nhắm mắt lại...

Người Mặc gia xem qua video, còn hấn thì chứng kiến toàn bộ quá trình ngay tại hiện trường suốt hai ngày liền, bốn mươi tám tiếng đó dài đằng đẵng như một thế kỷ. Người cứu hấn không phải là FBI hay bất kì ai khác mà là chính bản thân hấn. Khi cảnh sát tìm tới, cái họ thấy là một bóng dáng nhỏ nhoi, hai tay đầy máu, chân bước từng bước như vừa đi ra từ địa ngục, còn tên biến thái mặt mày dữ tợn thì nằm hấp hối giữa vũng máu.

Một kí ức không bao giờ thôi ám ảnh.

Năm ấy, Mặc Khiêm Nhân chín tuổi.

Đó không phải là một vụ giết chóc biến thái tùy hứng mà là một vụ mưu sát đã được lên kế hoạch kỹ lưỡng, bởi vậy mới không thể nào tha thứ.

Mộc Như Lam ôm hấn, đôi mắt hơi nheo lại, là kẻ nào đã làm Khiêm Nhân của cô không vui? Hà, là kẻ nào?

Lát sau, Mặc Khiêm Nhân thả tay ra, khôi phục thần sắc lạnh nhạt bình tĩnh, hấn cảm ô thay Mộc Như Lam rồi ôm cô đi tới chỗ đậu xe.

Mặc Khiêm Nhân chưa nói, Mộc Như Lam cũng không hỏi.

Mưa mùa này thường không quá to, tựa như một tấm lụa xuân phủ lên thế giới.

Hai người trở về Mặc gia. Mặc gia vẫn rôm rả như mọi khi, hồi xưa tứ hợp viện vốn không đông người thế này nhưng sau khi vụ việc đó xảy ra thì tất cả mọi người đều ăn ý thường xuyên đến đây chơi, hiệu quả rõ rệt, lão Mặc và mẹ Mặc dần dần thoát khỏi ám ảnh, một lần nữa nở nụ cười.

Ban đêm.

Mộc Như Lam ghé vào lòng Mặc Khiêm Nhân, hấn quần một lọn tóc đen của cô quanh ngón tay, giọng nói lạnh nhạt vang lên giữa bóng tối, bình tĩnh đến lạ lùng, “Một tên biến thái ăn thịt người đã ăn thịt bố anh.”

Mộc Như Lam đang lim dim nghe vậy thì tỉnh hấn, cô ngẩng đầu nhìn hấn, một hồi lâu sau hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Đó là một vụ mưu sát. Có kẻ đứng sau giờ trò.”

“Sau đó?”

“Không có sau đó.” Hấn chỉ đang kể cho Mộc Như một chuyện hồi bé mà thôi.

“Không tìm được kẻ đứng sau giờ trò sao?”

“Sẽ tìm được.” Hấn nhất định sẽ tìm được.

“Vậy là tốt rồi.” Mộc Như Lam nhoen miệng cười, ôm eo dụi đầu vào ngực hấn, “Ngủ ngon.”

Mặc Khiêm Nhân vuốt nhẹ mái tóc cô, đôi môi chìm trong bóng đêm bẻ một độ cong nhu hòa, hấn cúi đầu thủ thỉ, “Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: V74.3: Trò chơi (3)

Editor: MDL, Y Son

Beta-er: Misery De Luvì

Hôm sau.

Trận mưa rào rích suốt mấy ngày qua cuối cùng cũng chấm dứt, tầng mây nặng trĩu che kín bầu trời bấy giờ mới tản ra để ánh nắng rơi xuống mặt đất như những mảnh vàng óng ánh.

Hầu hết khách mời từ khắp nơi đều đã đến thủ đô trước đó, thống nhất vào ở tại khách sạn Kinh Đô. Mọi người không giấu nổi tò mò và kinh ngạc, họ ít nhiều có chút quan hệ với Mặc gia, biết Mặc Khiêm Nhân đây, nhưng chẳng mấy người từng gặp hấn, rất ít ai biết Mặc Khiêm Nhân chính là Amon – chuyên gia tâm lý học tội phạm đẳng cấp quốc tế. Vốn họ đã gần như quên bằng chuyện Mặc gia có một đứa con trai rồi, lễ đính hôn này đột ngột diễn ra như một cái tát tỉnh, đặc biệt là khi đối tượng đính hôn chính là công chúa độc nhất của Kha, thật quá đổi khó hiểu.

Mặc gia sao lại có quan hệ với Kha gia? Nhìn kiểu gì cũng thấy hai nhà này khó có ngày đứng chung một chỗ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, quà tặng phải chuẩn bị tốt, mặt cười phải chuẩn bị tốt, lời chúc cũng phải chuẩn bị tốt, không được để xảy ra sơ sót, lễ đính hôn hôm nay tề tựu toàn những nhân vật lớn đấy.

Bấy giờ mười tối, từng chiếc xe đồ về trang viên rộng lớn, khách mời tiến vào hội trường, mẹ Mặc niềm nở tiếp khách trong bộ lễ phục.

Tầng hai.

Akutsu Junko đang giúp Mộc Như Lam trang điểm, phòng bên cạnh, Mặc Khiêm Nhân quần áo tươm tất đang ngồi nghe điện thoại.

“... Đối tượng đang trên đường đến sân bay, ba mươi phút nữa sẽ lên máy bay đi Mỹ...” Giọng nói khàn khàn quẩn rữ của thiếu niên vang lên, hắc mặc dạ phục màu trắng, trông như nhân vật chính của một buổi dạ tiệc, xinh đẹp mà không mất vẻ tuấn tú, mang theo chút cuồng ngạo tuổi trẻ.

Mặc Khiêm Nhân quay đầu nhìn ra cửa sổ, trời đêm âm u loáng thoáng vài tia sáng từ phương xa chiếu lại. Thần sắc đạm mạc che giấu cảm xúc của hắn, tựa như một cái hồ sâu giữa đêm đen.

Lát sau, hắn thong thả đứng dậy, cất bước chân lạnh lùng đi ra ngoài.

Khi kim phút chỉ đến số sáu thì khách mời đều đã ngồi vào bàn. Có một số người dường như sinh đã ra cao quý hơn hẳn, chỉ ngồi thôi cũng đã đem lại cảm giác thượng đẳng vượt bậc. Thỉnh thoảng mọi người lại quay sang nhìn họ, về mặt mỗi người một khác.

Kha Xương Hoàng có vẻ hơi khó chịu. Ông lão ngồi đối diện cười tủm tỉm, thoát nhìn khá hiền lành nhưng thần thái toát ra từ đôi mắt lại chẳng lương thiện gì. Lão là Hoắc Quan, là người đã đổi đầu một mắt một còn với Kha Xương Hoàng ngay từ thời trẻ.

Bên cạnh Hoắc Quan ngồi vài người, tất cả đều là bậc cháu. Con cái bận quá, chỉ có mấy đứa nhỏ này là có thời gian đi cùng lão. Cả một bàn toàn rùa vàng phát sáng, các vị tiểu thư nhìn mà thêm rở dãi.

Kha Xương Hoàng không thể không thừa nhận, con cháu Hoắc Quan đúng là nhân trung long phượng, đứa thì trông kiên nghị ngay thẳng, đứa thì trông tuấn tú văn nhã, có đứa thoát nhìn tà mị trắng hoa nhưng lại sở hữu thành tích đáng ngưỡng mộ, cả đứa cháu út Hoắc Dạ Chu cũng hết sức ưu tú. Còn Hoắc Cẩm Phong bên Hồng Kông thì thôi khỏi nhắc, tên kia là sinh ra là để chọc tức Hoắc Quan.

Có lẽ là do gen. Không như Kha Xương Hoàng có bốn người vợ, Hoắc Quan chung sống tới đầu bạc răng long với người phụ nữ ưu tú đã được tuyển chọn kĩ càng nên gen của con cháu rất tốt. Hoắc gia có tiếng khắc nghiệt trong việc chọn lựa con cháu.

“Đáng tiếc, một cô gái giỏi giang như Mộc Như Lam hẳn sẽ rất xứng với nhà chúng tôi, nào ngờ lại bị lão Mặc giành trước.” Hoắc Quan vuốt nhúm râu trên cằm.

“Còn khuya tôi mới để cháu mình gả vào nhà ông.” Kha Xương Hoàng chê bai ra mặt, đảo mắt nhìn những cậu trai đã bị ánh mắt của lão làm ngậm miệng.

“Mộc Như Lam? Có phải là cô gái đã khiến A Kỳ ký hợp đồng lần trước không?” Chàng trai vờ vẻ ngoài tuấn tú văn nhã chọt lên tiếng hỏi.

“Chính là cô ta.” Đáp lời là một người đàn ông đậm chất quân nhân, đến cả dáng ngồi cũng vô cùng thẳng thớm quyết đoán.

“Anh cả à, anh cứ suốt ngày chơi mấy thứ vớ vẩn nên trí nhớ càng lúc càng tệ đi rồi.” Một chàng trai khác vất chân bày tỏ ý kiến, không quên cười tà mị với một cô gái ngồi cách đó không xa, làm cô ta đỏ mặt thẹn thùng.

“Anh cả” chỉ cười không đáp, quay sang thấy ông nội nhà mình và Kha Xương Hoàng đang một cười một cau im lặng giằng co, anh ta bắt đầu đi lắc đầu.

Lúc này, đèn tắt dần, mọi người dồn mắt về phía khán đài.

Mẹ Mặc đứng trên bục vui vẻ lên tiếng, “Rất cảm ơn mọi người đã bỏ chút thời gian giữa trăm công nghìn việc để tới tham dự lễ đính hôn ngày hôm nay. Mọi người đều là người quen, tôi cũng không nói nhiều lời khách sáo làm gì, hôm nay là ngày vui của nhà chúng tôi, mọi người đến chung vui chúc phúc là quý lắm rồi.”

Tiếng vỗ tay vui cười vang lên rôm rả, mẹ Mặc vốn rất được mọi người yêu quý, bà là một người phụ nữ tâm lý, vô tư, hào sảng, lại kiên cường.

Khác với sự vui vẻ náo nhiệt dưới lầu, tầng hai lúc này bắt đầu chìm trong không khí rối loạn.

“Khiêm Nhân đâu? Chưa tìm được sao?!” Akutsu Junko cau mày hỏi.

Mặc Vô Ngân vò đầu rối rắm, “Cháu gọi điện rồi nhưng di động anh ấy bị để lại trong phòng, anh ấy không mang theo...”

“Sắp tới giờ xuống ra mắt rồi, sao lại...” Akutsu Junko có hiền lành đến mấy cũng phải nổi giận, đến thời khắc quan trọng mà nhân vật chính lại biến mất là thế nào?

Mộc Như Lam ngồi trên giường, nụ cười vẫn dịu dàng, “Vô Ngân xuống dưới nói với mẹ một tiếng, kéo dài thời gian thêm chút nữa.”

Mặc Vô Ngân gật đầu chạy vội xuống, sợ nếu chậm chân, mẹ Mặc gọi mà không có ai đi xuống thì hỏng bét.

Đáng lẽ lúc mẹ Mặc phát biểu xong cũng là lúc cặp đôi xuất hiện nhưng không hiểu sao Mặc Vô Ngân lại đột nhiên chạy xuống thì thầm với mẹ Mặc gì đó làm bà nuốt lại những lời sắp nói. Mọi người ở đây đều cực kì tinh ý nên đương nhiên biết đã xảy ra vấn đề, chỉ là làm như không thấy mà thôi.

Tô Trùng Tương đứng gần Lục Tử Mạnh, nắm chặt cái ly trên tay, cô hít thở sâu, không nén được sự vui vẻ âm ỉ trong lòng, mặc dù đây chỉ là một bữa tiệc đính hôn nhưng ai cũng hiểu rõ nó không khác kết hôn là bao.

“Sao thế?!” Sắc mặt mẹ Mặc hơi tệ.

“Anh hai đi đâu mất rồi.”

Nhóm phục vụ nghi hoặc nhìn quanh, lặng lẽ bưng khay lui xuống.

“VẬY HẢ? TIẾC THẬT, TÔI CÒN ĐANG ĐỊNH CHO NỔ CÁI TRANG VIÊN KIA.” Đoạn Nghiêu cười nói, đôi mắt thoáng vẻ si cuồng. Hắn cứ nghĩ một kẻ như Mặc Khiêm Nhân sẽ không đòi nào bỏ rơi Mộc Như Lam nên đã chuẩn bị chiêu khác, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa, “Rút đi, hành động cho cẩn thận, lực lượng an ninh bên Hoắc gia không dễ bị qua mặt đâu.”

“RỒ.” Người bên kia đáp gọn lỏn rồi cúp điện thoại.

Khách khứa còn đang suy đoán những khả năng có thể xảy ra thì trên tầng hai lại có chuyện tiếp, sao cả Mộc Như Lam cũng biến mất rồi?!

“Thế này là thế nào a a a a!”

++++

Bên kia đèn đuốc sáng trưng náo nhiệt vô cùng, mà cách đó không xa tại hồ nước lớn, một chú bạch mã chậm rãi di chuyển dọc theo bờ hồ, vó ngựa đập nước lách tách.

Ánh trăng phủ lên mặt nước, sóng gợn lăn tăn lấp lánh vàng, vàng trắng tròn như ngọc giữa hồ.

Mộc Như Lam ngồi một bên trước Mặc Khiêm Nhân, chiếc áo khoác ấm áp khóa cô vào lòng người đàn ông, chỉ có đầu lộ ra ngoài. Ôm trong tay một hộp quà nhỏ, cô mỉm cười, “Anh ra ngoài là để lấy cái này à?”

Mặc Khiêm Nhân im lặng vài giây, hai tai lặng lẽ đỏ, “... Em sẽ thích.”

Mộc Như Lam ôm chặt hộp quà, “Đương nhiên là thích. Nhưng để họ ở đại sảnh như vậy có ổn không?” Hai nhân vật chính bỏ khách khứa chạy tới hồ hện hồ thật không có vấn đề gì chứ?

“Tối nay sẽ qua.” Mặc Khiêm Nhân phóng tầm mắt ra xa, như xuyên qua mọi vật cản để nhìn thấy thứ gì đó.

Chơi âm mưu với chuyên gia tâm lý học cần cả dũng lẫn mưu, đặc biệt là với nhà tâm lý học tội phạm tài năng Mặc Khiêm Nhân này.

=====

Nghỉ tết rồi, các nàng có thấy ngày dài hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 260: V75.1: Bắt đi (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Khi khách khứa bắt đầu nghỉ bữa tiệc đính hôn này đã hết đường cứu vãn, và khi mẹ Mặc, lão Mặc với Kha Xương Hoàng đã không còn giữ nổi vẻ bình tĩnh, một tiếng ngựa hí vút dài, vó ngựa đập đất để lại những vũng nước, hai nhân vật chính xuất hiện một cách không ai ngờ nổi.

Mọi người trở mắt nhìn. Gã phục vụ đang định gỡ bom rút lui quay đầu lại, đứng từ xa nhìn cặp đôi vừa gây bất ngờ cho cả đại sảnh.

Hoắc tam thiếu tà mị huyết sáo, “Ồ, ai bảo công tử Mặc gia không lãng mạn thế?” Anh ta mang đến cho cô gái đó một khung cảnh cổ tích ngoài đời thực kia mà. Cũng hay đấy, lần sau tán gái hắn sẽ thử cười bạch mã chơi xem sao.

“Anh hai nên học tập người ta đi.” Hoắc tam thiếu tùm tùm nhìn sang người đàn ông đậm vẻ quân nhân.

Người đàn ông đó bình thản liếc một cái làm Hoắc tam thiếu gờ tay đầu hàng. Hắn nhún vai chán chường, ánh mắt dời sang cô gái trên lưng ngựa, đây là Mộc Như Lam?

Nghe nói Kha Uyển Tinh từng tìm mọi cách tác hợp Mộc Như Lam với ba anh em bọn họ. Tuy họ thấy việc làm của Kha Uyển Tinh thật nực cười, thậm chí còn có một thời gian giận lây sang Mộc Như Lam, ai bảo cô ta chỉ biết học học học mà không có chủ kiến, để bị Kha Uyển Tinh nắm mũi dắt đi?

Làm mẹ hần suốt ngày cần nhằn, bảo hần tập trung cura đồ Mộc Như Lam đi, chán chết, hần không ưa loại con gái đẹp mà vô vị.

Nhưng bây giờ người ta là công chúa Kha gia, hần khinh thì khinh nhưng cũng không nên biểu hiện ra. Và lại hiện tại hần rất tò mò, một Mộc Như Lam bắt được trái tim của Mặc Khiêm Nhân, rốt cuộc cô ta trông ra làm sao, có điểm nào ưu tú mà hần không biết ngoài thành tích học tập không?

Người tò mò không chỉ có mỗi mình Hoắc tam thiếu.

Tuần mã cao lớn, mũi phì hơi thở trắng toát, trông hết sức uy phong lẫm liệt.

Mặc Khiêm Nhân xuống ngựa với phong thái không chệ vào đâu được, bộ vest đen tôn lên dáng người cao gầy và khí chất lạnh lùng tựa lãnh ngạo đế vương. Phái nữ trong đại sảnh nửa muốn nhúng chàm hần, nửa xấu hổ thẹn thùng.

Mộc Như Lam ngồi một bên trên lưng ngựa, trên người mang chiếc áo khoác mà Mặc Khiêm Nhân đã đem theo lúc đưa cô rời khỏi phòng và một chiếc mũ rộng vành bộ, ngay cả chân cũng được che lại, an tâm không bị lạnh chút nào.

Mặc Khiêm Nhân vươn tay về phía cô, cô tin tưởng lao vào vòng tay hần. Chiếc mũ rộng vành rời ra sau, mái tóc đen xõa theo như một pha quay chậm, để lộ gương mặt thiếu nữ xinh đẹp, cô ấy cười nhu hòa, đôi mắt ấm áp như hai vầng mặt trời con. Chàng trai cao lớn tuần mã mang khí chất lạnh lùng cùng cô gái nhỏ nhắn tinh tế tựa thiên sứ, dưới ánh trăng lưỡi liềm, họ tạo nên một cảnh tượng duy mỹ ngỡ chỉ xuất hiện trong truyện tranh.

Mọi người trầm trồ. Trầm trồ cô gái, trầm trồ chàng trai, trầm trồ cả đôi.

Mặc Khiêm Nhân thả Mộc Như Lam xuống, chỉnh lại tóc cho cô đoạn nắm tay cô bước vào, đám đông chen sau cửa lùi lại nhường đường. Mặc Khiêm Nhân cho người đóng cửa chặn hết gió rồi mới giúp Mộc Như Lam cởi áo khoác, lộ bộ lễ phục khoe vai trần càng làm cô thêm lộng lẫy.

Không ai có thể dứt mắt khỏi họ, ai lại đi để ý thứ gì khác vào thời khắc trăng sáng và thái dương cùng sánh đôi cơ chứ?

Hoắc Dạ Chu đứng trong góc nhìn Mộc Như Lam, chợt hần quay sang huyệt bụng anh ba nhà mình, “Thấy chưa, đây chính là cái cô Mộc Như Lam bị anh chê là vô vị đó.”

Hoắc tam thiếu nheo mắt nhìn Hoắc Dạ Chu, “Thằng nhóc này, mìa cái gì đấy?”

Hoắc Dạ Chu nâng kính mắt ra bộ nhả nhện nhưng miệng thì kín đáo nở nụ cười, chẳng hiểu sao, nhìn anh ba kinh ngạc nhận ra người ảnh chê bai tài giỏi thế nào, hần cảm thấy sáng khoái như thể cục nghẹn bấy lâu cuối cùng cũng xuôi xuống.

Hai nhân vật chính đã trở về, lễ đính hôn nay mới thực sự bắt đầu. Dưới sự chứng kiến của mọi người, họ cùng nhau trao nhẫn đính hôn, tiếng vỗ tay nổ vang hoàn thành nghi thức đầy cảm động.

++++

Trăng khuyết treo lơ lửng, một thiếu niên mảnh khảnh đứng trên sân cỏ, đôi mắt cô lệ nhìn căn đại biệt thự sáng bừng, bóng hần trải dài nơi mặt đất bằng bạc ánh trắng, cô độc như một ngọn đèn đường giữa ngoại ô hắt hiu.

++++

Biệt thự này vốn là khách sạn và nhà hàng phục vụ những vị khách đến trang viên nhưng bây giờ đã bị Mặc gia bao trọn. Ai nấy đều hiểu, Mặc gia đính hôn cũng như kết hôn, bởi vì sau khi đính hôn, tên vị hôn thê sẽ được viết vào hộ tịch Mặc gia. Cho dù Mộc Như Lam mới mười sáu tuổi thì lệ này cũng không thay đổi, thế nên mới có nhiều người hoặc coi trọng hoặc muốn phá hỏng bữa tiệc này đến vậy.

Cả tên cũng đã xuất hiện trong hộ tịch mà còn gọi là đính hôn đơn thuần được sao?

Lão Mặc rất cao hứng, gặp ai cũng tươi cười chào đón, thậm chí còn uống rượu nhiều hơn mọi khi. Kha Xương Hoàng thì xúc động như cha già gả con gái, vừa vui lại vừa xót xa, đã thế Hoắc Quan còn ở đây chọc tức lão, kết quả huyết áp hơi bất ổn. Akutsu Junko đang mãi tiếp đón khách khứa, sợ lỡ sau này Mộc Như Lam gặp vấn đề gì tại thủ đô thì bọn họ ở Hồng Kông nước xa khó cứu được lửa gần, vì vậy bà giúp Mộc Như Lam tạo sẵn lưới quan hệ, không kịp chú ý đến Kha Xương Hoàng. Mộc Như Lam đỡ ông ngoại uống thuốc rồi đỡ lão nhân lên lầu nghỉ ngơi.

Bữa tiệc kết thúc, khách khứa lục tục ra về, những người tất bật hồi lâu nay mới được thả lỏng, bỗng ai đó hỏi, “Lam Lam đâu?”

“Con bé đưa lão Kha lên lầu nghỉ ngơi rồi mà?”

“Nhưng đi hơi lâu rồi.”

“Chắc là mệt nên con bé nghỉ luôn trên đó...”

Cùng lúc đó, tầng hai.

Phòng trống không, cửa sổ mở toang hoác, rèm cửa bị gió thổi phàn phật. Mặc Khiêm Nhân trầm mặc đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng chỉ thấy cỏ cây xanh rì, đôi mắt đậm màu dần ngưng kết hàn sương...

++++

Chiếc xe đen rong ruổi trên đường, Mộ Thanh Phong ngồi trong xe, trán toát mồ hôi lạnh, hần đeo tai nghe bluetooth nói chuyện với Đoạn Ngọc bên Hồng Kông.

“A Nghiêu điên mất rồi! Nó dám đặt bom trong trang viên Hoắc gia! Tuy chưa tới mức san bằng cả biệt thự nhưng chắc chắn sẽ có thương vong!” Trong đó có biết bao nhiêu là nhân vật lớn, Kha gia, Hoắc gia, Mặc gia, mới liệt kê chừng đó là đã thấy kinh người, vậy mà Đoạn Nghiêu... Đúng là muốn chết đây mà!

Có tiếng cười khê truyền đến, “Từ cái ngày Mộc Như Lam cứu nó, nó đã phát điên rồi.” Một kẻ luôn sống trong bóng tối mà đột nhiên nhìn thấy ánh sáng thì sẽ thế nào? Đầu tiên là muốn tiêu diệt vì quá chói lóa, sau đó là muốn chiếm giữ, mà nếu ánh sáng ấy âm áp như mặt trời thì sao? Ha ha... Đại khái là một kiểu cô chấp đèn chết mới buông tay.

“Hà?” Mộ Thanh Phong nhất thời không hiểu ý Đoạn Ngọc, hần vừa lái xe, vừa theo dõi Đoạn Nghiêu, lại vừa phải đề phòng bị phát hiện, nào có rảnh mà tập trung sang Đoạn Ngọc.

“Từ giờ không cần bám theo nó nữa.” Đoạn Ngọc nói đoạn vuốt ve tấm lưng trần của Lưu Bùi Dương, đầu hồng ái muội cùng làn da mịn màng khiến ngón tay y lưu luyến không thôi, nụ cười trên môi cũng dịu dàng chân thật hơn một ít, “Tôi đã đoán trước được kết cục của nó rồi.”

Căn bản không cần y ra tay, sự cố chấp điên cuồng của Đoạn Nghiêu sẽ hủy diệt chính hần. Đúng là đồ yếu đuối, chỉ có kẻ yếu đuối mới rối trí vì tình yêu.

“Vậy còn manh mối về hung thủ giết bỏ của Mặc Khiêm Nhân thì sao?”

“Giả thôi.” Mặc Khiêm Nhân điều tra mười năm còn chưa ra thì sao những kẻ như họ có manh mối được? Y chẳng qua chỉ chơi xỏ Đoạn Nghiêu mà thôi, Đoạn Nghiêu căn bản không có thời gian và sức lực đi kiểm tra một chuyện đã xảy ra cả thập kỉ về trước.

Mộ Thanh Phong lặng đi, nghe tiếng cúp máy, hần lắc đầu bất đắc dĩ nhưng không hề giảm tốc độ, chỉ có điều, nhìn chiếc xe chạy đằng trước, hần mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng...

++++

Chiếc điện thoại đặt trên bàn rung lên, một bàn tay trắng nõn nhận máy, có giọng đàn ông tục tằng vang lên, “Lão đại, đã dẫn tên đó tới phía tây ngoại ô, có cần—” Tên cầm lái nhìn xe Mộ Thanh Phong qua kính chiếu hậu đồng thời làm động tác cắt cổ. Đối phương theo dõi lão đại của họ lâu như thế mà vẫn tưởng bọn họ không biết, mẹ nó, nghĩ bọn họ ngu lắm à!

“Ha...” Giọng nói trầm khàn câu hồn vang lên sau tiếng cười khê, “Đã lâu tôi không gặp anh Thanh Phong, tuy tập tài liệu đó chả có tác dụng gì ngoại trừ gọi cho Mặc Khiêm Nhân vài kí ức không vui nhưng dù sao cũng là công sức của anh ta, anh Thanh Phong còn đặc biệt gửi đến cho tôi nữa. Chỉ bằng, mời anh ta tới đây uống ly trà.”

Nghe thế, người đầu kia hung ác cười nhận lệnh đoạn cúp máy, tiếp tục tiến về phía tây ngoại ô hẻo lánh...

Cậu thiếu niên cất điện thoại lại rồi quay đi. Ánh trăng chiếu vào qua cánh cửa ban công, đây là tầng cao nhất của một tòa nhà năm mươi chín tầng, đèn neon không chiếu tới, chỉ có thể tắm trong ánh trăng thuần túy.

Qua cánh cửa ban công là đến chiếc giường lớn màu đỏ sậm, nàng thiên sứ an yên nằm đó, chăn đắp kín cổ rất chỉnh tề. Trong phòng không bật đèn, ánh trăng hơi mờ朦胧, nhưng vẫn đủ để hần thấy rõ.

=====

Comt nhiều nhiều thank nhiều nhiều thì mới ra chương nhanh nhanh nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Chương 75.2: Bắt đi (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Đoạn Nghiêu chậm rãi đi qua, chân bước êm ru trên mặt thảm. Hần đến bên giường, đôi mắt phản chiếu hình ảnh cô. Hàng mi dài in lên khuôn mặt cô hai chiếc bóng, dù đang ngủ nhưng khóe môi vẫn vô thức mỉm cười, ôn hòa âm áp lạ thường. Hần nhìn Mộc Như Lam, bàn tay trắng nõn vuốt ve hai má cô,

đoạn hấn nắm lấy tay cô, chiếc nhẫn đính hôn thanh nhả nằm đó.

Hấn rút nhẫn ra, môi treo một nụ cười quynh rũ mà lạnh băng, “Thứ này... không đáng được tồn tại.” Dứt lời ném thẳng nó vào trong thùng rác. Những thứ không phải hấn tặng đều không đáng được tồn tại.

Tất cả là tại cô ép hấn, vì sao cứ phải ép hấn như vậy chứ? Rõ ràng hấn đã xử lý xong bọn rác rưởi chần giữa bọn họ rồi, sao đột nhiên lại chui ra một tên Mặc Khiêm Nhân? Không đáng, những kẻ đó không đáng được tồn tại, từ Kha Uyển Tinh, Mộc Chấn Dương, đến Mộc Như Sâm, Mộc Như Lâm, dù chúng có máu mủ với cô thì cũng không đáng được tồn tại. Phải diệt hết bọn rác rưởi chướng mắt, sau đó hấn mới có thể từ từ biến cô trở thành của mình.

Nhưng, vì sao tên Mặc Khiêm Nhân lại xuất hiện? Vì sao cô lại muốn đính hôn với hấn ta?

Hấn chỉ có mỗi mình cô, chẳng lẽ cô không thể nhìn mỗi mình hấn được sao? Phải vậy mới công bằng chứ?

Đoạn Nghiêu giật chiếc chăn ra, để lộ cơ thể thiếu nữ trong bộ lễ phục màu trắng, bờ vai trần, cánh tay mảnh khảnh, đôi chân xinh đẹp, mái tóc đen dài xõa ra trên ga giường đỏ sậm, trong cô như đang chìm trong ngọn lửa địa ngục nóng rát mà vẫn an yên bình thản, tựa hồ bao dung mọi đau đớn.

Trong đôi mắt đào lặng lẽ bùng lên ngọn lửa đen, hấn áp lên người nàng công chúa đang say ngủ, hai tay hai chân chống xuống giam cô lại, hấn cứ thế đè hờ lên Mộc Như Lam, từ trên cao nhìn xuống.

Xuyên qua cửa sổ sát đất, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng đậu lên người bọn họ. Cậu thiếu niên rất tuấn tú, mái tóc hơi xoăn đỏ xuống che đi gương mặt hấn, chỉ loáng thoáng thấy một cặp môi, xinh đẹp mà độc kịch liệt tựa như hoa anh túc.

“Em phải chịu trách nhiệm... Nếu không muốn ở bên tôi thì chỉ bằng lúc trước em đừng cứu tôi, thà tôi chết còn dễ chịu hơn bây giờ...” Cầm tay Mộc Như Lam áp lên hai má, hấn dụi dụi tay cô như một đứa trẻ con, mỗi nở nụ cười đẹp mê hồn, giọng nói trầm khàn thoáng vẻ thận trọng, “Cho dù tôi làm gì em, em cũng sẽ tha thứ cho tôi phải không?”

Ánh mắt hấn miêu tả khuôn mặt Mộc Như Lam, chuyên chú như thể thế giới của hấn chỉ có mỗi mình cô. Đoạn Nghiêu một tay nâng người cô lên, một tay tìm đến chiếc khóa kéo sau lưng cô, hấn hơi nín thở, ngực đánh trống thình thịch, toàn thân hấn nóng ran.

Đừng ở bên ai khác, đừng trở thành của ai khác, tôi chỉ có mỗi mình em, xin em hãy chỉ có mỗi mình tôi thôi, được không?

Ngón tay chạm vào khóa kéo, mon tròn tằm lưng mịn màng tinh tế của thiếu nữ. Hấn run rẩy đôi tay, chậm chậm kéo xuống...

++++

Lễ đính hôn vừa mới chấm dứt thì nữ nhân vật chính đã mất tích, xem ra đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ.

Vì trang viên này thuộc sở hữu của Hoắc gia nên thành viên Hoắc gia vẫn chưa rời đi, rất nhanh họ đã nhận được tin Mộc Như Lam mất tích.

“Coi bộ cô ấy rất được yêu.” Hoắc tam thiếu huyết sáo xem đoạn video giám sát vừa được đưa tới, bỗng có một đoạn bị trống, xem ra có ai đó tắt camera..

“Cực kỳ được yêu.” Hoắc Dạ Chu lạnh nhạt chỉnh lời.

Hoắc tam thiếu quay phắt lại nhìn đứa em trai, làm gì mà bệnh Mộc Như Lam chằm chập vậy? Hấn nói câu nào nó phản câu này, đậu phộng, ai là người thân của nó thế?!

Thấy camera quay cảnh một chiếc xe đen rời khỏi trang viên, Hoắc nhị thiếu im lặng nãy giờ đứng bật dậy đi nhanh ra ngoài, cước bộ quả quyết và mạnh mẽ đập chất quân nhân, chân bước dài trầm ổn mà không chút nặng nề.

“Anh hai làm sao thế?”

“Người ngồi trong xe hình như là Mặc Khiêm Nhân.” Hoắc đại thiếu cười tủm tỉm.

“?”

“Em hai rất hiếu kỳ về kỹ năng trinh thám được đồn là rất tuyệt diệu của Mặc Khiêm Nhân.”

À, thì ra là chạy theo học hỏi.

Hoắc tam thiếu đứng dậy cười ranh ma, “Em cũng đi học hỏi đây.”

Hoắc Dạ Chu cũng đuổi theo, hấn rất muốn biết Mộc Như Lam đã bị ai bắt đi.

Đôi mắt lạnh băng tập trung nhìn đằng trước, chiếc vô lăng linh hoạt như vật sống trong tay hấn. Hấn nhanh chóng vượt qua từng chiếc xe chặn đường để chạy tới trung tâm thành phố, trong khoảng thời gian từ khi Mộc Như Lam đến khi hấn phát hiện cô mất tích, đôi phương không thể vượt quá phạm vi trung tâm thành phố, trừ khi có máy bay trực thăng. Trung tâm thủ đô đâu đâu cũng có máy quay giám sát, đôi phương biết hấn chỉ cần một cú điện thoại

để huy động toàn bộ hệ thống máy quay truy lùng hắn ta, vì thế để tránh bị bại lộ, hắn ta nhất định đã trốn vào đâu đó cùng Mộc Như Lam. Phải phong tỏa vùng tình nghi, còn lại đợi kết quả điều tra cảnh sát về xe của Đoàn Nghiêu.

Thủ đô là thiên hạ nhà quan, mỗi một ngõ ngách đều nằm trong tầm kiểm soát, tìm ra đối phương chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

++++

Thành phố K.

Những chiếc ô tô phân khối lớn gầm rú không ngừng trên con đường quanh núi, đèn xe lóe lên sáng chói. Có đám bạn Lưu Khải và Trịnh Dương, hai anh em Mộc Như Sâm ít nhất sẽ không thiếu trận vui thú.

Mộc Như Lâm giúp kiểm tra Mộc Như Sâm xe, đảm bảo không vấn đề gì rồi mới nói, “Chú ý phanh xe.”

“Biết rồi.” Mộc Như Sâm chạy tới chỗ xuất phát, xung quanh vang dội tiếng hoan hô. Đằng sau lớp mũ bảo hiểm, sắc mặt thiếu niên tẻ không tả được. Nghe thấy tiếng pháo xuất phát, cậu ngay tức khắc trút hết lửa giận lên tay lái, rồ ga phóng đi như tên rời cung, đầu xe thậm chí hơi nhấc lên.

Các thiếu niên thiếu nữ hoan hô nhiệt liệt, chai rượu cụng chai rượu, DJ vặn loa lên tối đa, mọi người nhảy múa hăng say như đang trong vũ trường.

Mộc Như Lâm rời khỏi đám đông, tựa người lên hàng rào nơi rẽ đường, trên tay cầm một chai bia. Đôi mắt ẩn sau lớp kính không còn vẻ bình tĩnh như mọi khi.

Đỉnh hôn... Bây giờ hắn đã tan tiệc rồi nhỉ? Không biết cô mặc cái lễ phục thế nào, có làm khách khứa trầm trồ hay không. Cô vẫn luôn thu hút như thế, ngay từ hồi nhỏ, anh em họ đã ý thức được có rất nhiều kẻ muốn cướp đi chị gái họ. Thế nên Mộc Như Sâm luôn bất chấp tất cả mà dính lấy Mộc Như Lam, hễ ai chạm vào cô là lập tức òa khóc; còn cậu thì lặng lẽ đi theo từ cách đó không xa, đuổi đi những kẻ cũng đang yên lặng bám theo ý đồ tiếp cận cô.

Ngay từ khi đó đã thích rồi sao?

Mộc Như Lâm cười nhạt, đúng là mìa mai, cậu thật biến thái, thật quá biến thái.

Chất lỏng lạnh lạnh trôi xuống làm cổ họng Mộc Như Lâm cay cay, cậu còn chưa kịp phản ứng thì đã ngửi thấy một bầu hương thơm.

Một ly trà sữa nóng xuất hiện trước mặt cậu, cùng một bầy tay trắng trẻo mảnh mai, tiếp tục nhìn từ đó, cậu thấy một cô gái mặt mộc tóc dài đến eo đang cười dịu dàng nhìn mình. Không biết có phải vì cồn hay không, trong một thoáng Mộc Như Lâm đã nghĩ đó là Mộc Như Lam, cậu phải lắc mạnh đầu mới thấy rõ dung mạo cô ta.

... Hình như chính là học sinh chuyển trường bị cậu va phải hôm nọ...

“Hửm?” Cô ta mỉm cười lắc lắc ly trà sữa.

“Không cần, cảm ơn.” Mộc Như Lâm nhún mày dùng chai bia đẩy tay cô ta ra.

Cô gái cũng không khó chịu, thoải mái thu ly trà sữa về. Cô ta tựa vào hàng rào ngay cạnh Mộc Như Lâm, nhìn khung cảnh bên kia, cô ta cảm khái nói, “Minh luôn tò mò về cái náo nhiệt ở đây, bây giờ mới thấy... Quả thật rất náo nhiệt.”

Mộc Như Lâm nhìn cô ta một cái, cau mày không đáp. Ai nói là thấy người giống người mình thích thì sẽ nảy sinh thiện cảm vậy? Nếu đúng như thế thì sao trong lòng cậu hiện tại chỉ có cảm giác bị mạo phạm?

“Cậu có vẻ không thích mình... Vì mình gây cảm giác giống hội trưởng Mộc Như Lam sao?” Kể từ khi vào vào học ở Lưu Tư Lan, số người bảo cô ta giống Mộc Như Lam đã lên đến hơn hai mươi, trong đó có mười người có thiện cảm với cô, mười người lại thì bài xích căm ghét, “Minh thấy hơi oan, chỉ vì giống Mộc hội trưởng mà mình bị đối xử như thế, cái người ta thích không phải con người mình, mà cái người ta ghét cũng vậy. Cậu là em trai của Mộc hội trưởng, cảm giác bài xích hẳn là nặng hơn phải không?”

Mặc dù cảm thấy bị mạo phạm nhưng khi thấy nụ cười buồn của cô gái, cậu không thể ngăn mình liên tưởng đến Mộc Như Lam rồi đâm ra thương hại. Nói cho cùng, cô gái này chưa làm gì sai cả, nếu cô ấy bị ghét chỉ vì giống Mộc Như Lam thì quả thật oan uổng.

“Không.”

“Vậy tại mình kết bạn nhé.” Cô gái nhón miệng vười, tựa hoa quỳnh nở rộ giữa đêm, “Minh tên Phi Phi. Cậu kể cho mình chút chuyện về Mộc Như Lam được không? Vì có vẻ như mình rất giống chị ấy, đến mức bị người ra gọi là đồ giả mạo, cho nên mình rất khá là hiếu kỳ.”

Cách tốt nhất để làm thân chính là cùng tán gẫu về thứ đối phương yêu thích.

Lúc tin tức Mộc Như Sâm gặp tai nạn tông vào vách núi truyền tới, Mộc Như Lâm và Phi Phi đã có một cuộc trò chuyện rất vui.

=====

Hy vọng trưa mai sau khi thức dậy, mì sẽ đọc được nhiều comt của các nàng, chương này có hơi lảm chuyện để bàn đấy ;)

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 262: Chương 75.3: Bắt đi (3)

“Bịch!” Mộ Thanh Phong bị quăng vào một căn phòng tối om chẳng khác gì nhà kho, cửa phòng đóng sầm lại ngay sau đó.

Chết tiệt...

Mộ Thanh Phong ê ẩm ngồi dậy để rồi xuyết xoa đau đớn khi vô tình đụng phải vết thương trên cánh tay. Mộ Thanh Phong ối là Mộ Thanh Phong, mì đúng là tự chuốc họa vào thân, Ngọc thiếu đã cho dừng mà mì còn đuổi theo làm gì? Đuổi theo làm cái khi khô gì? Mì làm sao mà cướp được Mộc Như Lam chứ hả! Nhìn đi! Bây giờ mì bị Đoạn Nghiêu bắt lại rồi đấy!

Bắt quả, cục diện hiện tại đã nằm ngoài dự kiến của Mộ Thanh Phong. Hẳn cứ tưởng đạo cao một thước ma cao một trượng, Đoạn Nghiêu lợi hại đến mấy cũng không bằng Đoạn Ngọc, nhưng giờ mới nhận ra đây là một trận đấu ngang tài! Ngay từ đầu Đoạn Nghiêu đã biết dữ kiện đó đến từ Đoạn Ngọc và cái đuôi mang tên Mộ Thanh Phong này rồi, vậy mà hắn vẫn giả bộ ngu ngơ, làm họ tưởng Đoạn Nghiêu hẳn thật sự là một thằng kém cỏi điên vì yêu.

Bị gài bẫy rồi!

Nhìn này, đến điện thoại di động Đoạn Nghiêu cũng không thèm tịch thu, rõ ràng là hắn muốn Mộ Thanh Phong gọi điện thoại nói cho Đoạn Ngọc rằng bọn họ đã bị lừa bịp!

Bị lừa, bị đánh, bị nhốt, Mộ Thanh Phong đang hết sức khó chịu nên hắn muốn gọi điện để Đoạn Ngọc cũng khó chịu theo! Mẹ nó! Khốn kiếp! Bộ không biết khi đánh là phải chừa mặt ra sao?!

Hồng Kông.

Lưu Bùi Dương đắp mặt nạ, ngồi dựa vào đầu giường xem phim. Đoạn Ngọc làm việc gần đó không biết từ khi nào đã chuyển sự chú ý sang Lưu Bùi Dương, hắn vừa mới tắm xong, đang mặc áo choàng tắm, lỗ sườn mở vừa ẩm nên không cần đắp chăn, cặp đùi trắng trẻo như ẩn như hiện, ừm, rất quyến rũ. Thế nhưng khi dời tầm mắt lên mặt Lưu Bùi Dương, Đoạn Ngọc nhất thời hơi tụt hứng.

Lần đầu tiên trong đời y thấy một cậu con trai đắp mặt nạ. Mặc dù chuyện này cũng không đặc biệt lắm nhưng đây là cậu con trai đắp mặt nạ duy nhất trước mặt y, đã thế lại còn là một tên tự luyện thích chửi điện.

“Này, hay là cậu sửa tên đi?” Đoạn Ngọc chống đầu cười bảo.

“Đẹp đẽ.” Lưu Bùi Dương còn chả thèm liếc y lấy một cái. Y là ai mà dám to gan lớn mật đổi tên hắn? Y giữ chứng minh thư của hắn không có nghĩa là y cũng có sổ hộ khẩu, mà cho dù sổ hộ khẩu nằm trong tay y thì y cũng không đủ tư cách. Tên Đoạn Tiểu Ngọc này, đúng là càng ngày càng tro trên, hừ.

“Tôi thấy tên Lưu Bùi Dương không hợp với cậu chút nào, tôi đã nghĩ ra một cái tên hoàn hảo cho cậu rồi.” Đoạn Ngọc chẳng những không bỏ cuộc mà còn đứng dậy đi tới.

“... Tên gì?” Lưu Bùi Dương tò mò.

“Lưu Thích Chửi Điện nhé?”

“Đoạn Tiểu Ngọc, đi nhảy lầu đi!” Tầm mặt nạ vốn phẳng phiu nay nhú lại, tiên sư, nếu làm mặt mình có nếp nhăn... Minh sẽ thật chết y!

“Tôi chết rồi, lúc cậu ngứa cục hoa thì phải làm sao?” Đoạn Ngọc cười hiền lành lắm như ngay thẳng lắm. Lời nói trắng trợn của y khiến trán Lưu Bùi Dương giật gân xanh, vậy mà y lại phì cười, đáng yêu quá, y cực thích cái vẻ cáu tiết của hắn.

Có điều y còn chưa kịp trêu tiếp thì điện thoại đã đổ chuông, lúc bắt máy Đoạn Ngọc cười tủm tỉm mà khi cúp máy thì sắc mặt lại tối sầm, bao nhiêu hứng thú vui đùa đều mất sạch.

Giỏi lắm, Đoạn Nghiêu, giỏi lắm! Mày tưởng gài được tao là xong hả? Đừng quên cái cục diện rối rắm mày đã tạo ra, tao muốn nhìn xem, mày sẽ chống đỡ cú “trả lễ” của Mặc gia, Kha gia, và Hoắc gia ra sao!

++++

Áng mây che đi vàng trắng lưỡi liềm, cảnh vật cũng theo đó chìm trong một màu xám âm đạm.

Trên tầng cao nhất của tòa cao ốc, đằng sau cánh cửa sổ sắt đất, bên cạnh chiếc giường lớn màu đỏ sậm, một cái áo khoác tây màu trắng rơi xuống mặt đất.

Bàn tay mở khóa khựng lại giữa chừng, lát sau từ từ kéo lại lên trên.

“Ha ha ha...” Tiếng cười lầm rầm không rõ ý vị vang lên, thiếu niên thu tay về, trên ngón tay vẫn còn lưu lại xúc cảm mịn màng. Nếu hắn hủy đi thứ quan trọng nhất, có lẽ Mộc Như Lam còn chưa nổi giận thì hắn đã hận chết chính mình rồi. Hắn không muốn nhìn thấy sự căm ghét trong mắt Mộc Như Lam, hắn sẽ phát điên mất, khi đó chẳng thà giết quách hắn đi.

Thật tình, cô đã bỏ bùa mê hắn rồi chẳng? Bằng không sao hắn lại thành ra thế này được? Trước kia hắn thậm chí còn không đoái hoài đến mạng sống của mình, vậy mà giờ đây hắn lại muốn kéo cô xuống địa ngục, sau đó lấy cả thể giới làm vật tế. Thiên sứ thuộc về ác ma. Nghe thật tuyệt nhỉ?

Khuôn mặt tuấn tú dần dần cúi xuống đến khi hai chóp mũi chạm nhau mới thôi, hơi thở ấm áp mà dồn dập phả lên đôi má cô, một hồi lâu sau, hắn thành kính hôn lên cặp môi đỏ mọng mê hồn, nhẹ nhàng cẩn thận như thể đó là một báu vật vô cùng quý giá, sau đó chậm rãi trượt xuống, áp má lên ngực cô, hắn từ từ nhắm mắt lại, khoe môi nở nụ cười, nó không yêu nghiệt như mọi khi, mà thuần phác hiền lành như một đứa trẻ.

Cứ vậy đi...

Không cần ai khác, chỉ hai người họ ở bên nhau thôi được không? Hắn chỉ có mỗi mình cô, phải khiến cho cô cũng chỉ có mỗi mình hắn...

++++

Đèn xe cứu thương đã nhấp nháy cả đoạn đường, cuối cùng dừng lại trước cổng bệnh viện, Mộc Như Lâm nhảy xuống từ sau khoang xe, sắc mặt cậu tái mét, tay và ngực dính đầy máu, cậu hoảng hốt đẩy cổng đỡ Mộc Như Sâm theo bác sĩ y tá vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ ngăn cậu lại bảo chờ ở bên ngoài, Mộc Như Lâm ngồi trên ghế mà hai tay run run, trái tim đập cực kì chậm chạp, tựa hồ đó không phải nhịp tim của cậu mà là của thiếu niên đang được cấp cứu trong kia, sợi dây linh cảm giữa anh em song sinh cho cậu cảm giác như tính mạng của cậu cũng đang vụt mất.

Có tiếng bước chân ai đó chạy tới, Trịnh Dương và Lưu Khải đang làm thủ tục cho Mộc Như Sâm nên người đến không phải là bạn tốt của anh em họ, mà là cô gái tên Phi Phi cậu mới quen.

Thiếu nữ bước chậm lại rồi ngồi xỏm xuống trước mặt Mộc Như Lâm, cô ta nhú mày, nắm lấy tay cậu, “Không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu...”

“Chị... Tôi muốn gọi điện cho chị...” Mãi một lúc sau Mộc Như Lâm mới thất hồn lên tiếng.

Phi Phi hơi ngạc nhiên, đoạn lấy di động ra nhét vào tay cậu, “Cậu gọi đi.”

Mộc Như Lâm cầm di động mà tay run lấy bầy không nhấn nổi phím, cái cảm giác khi thấy chính mình nằm giữa vũng máu thật sự quá đáng sợ...

Phi Phi lấy điện thoại lại, “Cậu đọc số đi, mình gọi cho.”

Mộc Như Lâm không từ chối, cậu đọc số ra, Phi Phi đặt điện thoại lên tai một lúc thì thả xuống, cô ta lắc đầu lo lắng, “Không có ai bắt máy.”

Thế nhưng nằm trong trang viên Hoắc gia, màn hình chiếc điện thoại đã sạc đầy pin của Mộc Như Lâm không hề sáng lên báo cuộc gọi đến...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Chương 76.1: Tồn tại (1)

Ánh nắng xua tan mây mù, mở ra một khoảng trời xanh thẳm, bầu khí ẩm nôi mặt đất cũng dần tan.

Trên chiếc giường màu đỏ sậm, Mộc Như Lam từ từ tỉnh dậy, đập vào tầm mắt là trần nhà màu trắng. Cô mơ màng một lúc mới tỉnh hẳn, đầu hơi nhức, ngực có cảm giác bị đè, Mộc Như Lam nhìn xuống mà giật mình.

Cô thấy một thiếu niên ghé đầu ngủ say sưa, cả khuôn mặt hắn toát lên vẻ thuần khiết, tựa như một đứa trẻ không muốn rời xa mẹ, thân hắn, thậm chí cả linh hồn hắn đều dựa vào cô...

Trí nhớ Mộc Như Lam trở về, tối hôm qua sau khi đưa Kha Xương Hoàng đi nghỉ, cô về phòng của cô và Mặc Khiêm Nhân định lấy điện thoại xem có ai gọi không, cô bước vào phòng, sau đó... Không có sau đó, cô tỉnh lại đã thấy cảnh tượng này.

Đoạn Nghiêu đã đưa cô tới đây sao?

Nhìn lại mình, trên người vẫn còn mặc lễ phục tối qua, trang sức cũng không có dấu hiệu xê xích.

Mộc Như Lam tiếp tục nằm im, cô nhẹ nhàng xoa đầu thiếu niên, tựa như đang vuốt ve an ủi một con thú cưng vừa lệ thuộc vào cô lại vừa muốn độc chiếm cô.

Chưa được cho phép mà đã gây chuyện như thế này, thật đáng phẫn nộ, nhưng người gây chuyện lại là Đoạn Nghiêu. . .

Thật khó xử, phải chăng tất cả là lỗi của cô? Vì xúc động nhất thời, cô đã cứu một người đáng lẽ phải chết, khiến hắn bước lên một con đường vượt khỏi tầm hiểu biết của cô. Cuộc đời là một hành trình xen lẫn hạnh phúc và đớn đau, dù ngắn hay dài, dù hạnh phúc hay đớn đau, mọi người đều phải thuận theo lẽ tự nhiên.

Kiếp trước cuộc đời Đoạn Nghiêu đã dừng ở tuổi mười lăm, sang kiếp này hắn lại có một tương lai vốn dĩ không tồn tại, mà nguyên nhân trực tiếp lại chính là cô. Cái cảm giác này thật kỳ lạ, giống như khi một người muốn tự sát được cứu, người đó chẳng những không cảm kích mà trái lại còn nổi giận, tại mi, tại mi xen vào chuyện của người khác, làm hắn phải đối mặt với một tương lai mù mịt, nơi mà có thể hắn sẽ phải đau khổ gấp bội.

Mộc Như Lam luôn có cảm giác mình đã áp đặt cho Đoạn Nghiêu một tương lai như vậy, và cô phải phụ trách cho tương lai của hắn. Theo những nhà tâm lý, đây là một phản ứng tâm lý bình thường, là kết quả của lương tâm và ý thức trách nhiệm.

Mộc Như Lam thở dài, động tác dịu dàng như gió xuân, từng con từng con xua đi căng thẳng, ru mọi người vào giấc ngủ an yên.

Đoạn Nghiêu mở mắt, cái vuốt ve trên đầu thật nhẹ nhưng cũng thật rõ ràng. Cô ấy tỉnh rồi sao? Cô ấy không giận à? Trong lòng bỗng chồn không yên, hắn muốn ngăn đầu nhưng nửa sợ làm cô giật mình, nửa quyến luyến sự dịu dàng của cô.

Một lúc lâu sau, Đoạn Nghiêu chợt nhớ Mộc Như Lam hắn đã đói bụng thì mới từ từ ngồi dậy, trên môi là nụ cười yêu nghiệt thường lệ, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Cậu có đói bụng không? Mình cho người đưa đồ ăn lên.”

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn hắn, dịu dàng và bao dung, như người lớn bao dung cho trẻ con nghịch ngợm, “Ừ.”

Đoạn Nghiêu hơi siết tay đoạn đi ra ngoài, lát sau lại mở cửa vào, trên tay cầm vài chiếc túi to, bên trong là mấy bộ quần áo, từ trong ra ngoài không thiếu món nào.

Mộc Như Lam chọn một bộ rồi vào phòng tắm rửa mặt thay đồ, đến khi cô đi ra thì bên cạnh cửa sổ đã bày rất nhiều đồ ăn. Ngồi ở một bên chiếc bàn, Đoạn Nghiêu nhìn cô cười ngọt, thế nhưng trong nụ cười lại lẫn chút dè dặt và căng thẳng.

Mộc Như Lam lên tiếng thì hắn căng thẳng mà Mộc Như Lam không lên tiếng hắn cũng căng thẳng. Hắn không tài nào đọc được Mộc Như Lam. Cô như hoa trong sương như trăng trong nước; cô luôn xinh đẹp, dịu dàng, và âm áp, nhưng hắn không quên, cô còn có một mặt nghiêm khắc đến mức hơi lạnh lùng khi làm hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan.

Mộc Như Lam ngồi đối diện hắn, nhìn ra bầu trời xanh thẳm đầy nắng ngoài ban công, trông xuống còn thấy nóc của mấy tòa nhà và dòng xe đông đúc nhộn nhịp. Cô cười nhạt, “A Nghiêu.”

Tìm Đoạn Nghiêu đập thịch một cái, hắn nhìn Mộc Như Lam, cô rất ít khi gọi tên hắn, nhiều lúc không cần tên cô vẫn trao đổi với hắn được.

“Trả nhẫn lại cho mình.” Mộc Như Lam nói.

Đoạn Nghiêu siết tay, môi vẫn treo nụ cười mê hoặc, “Mình sẽ cho cậu một cái khác đẹp hơn.”

“A Nghiêu, trả nhẫn lại cho mình.” Mộc Như Lam lặp lại, dù miệng vẫn cười nhưng ánh mắt của cô cho thấy cô đang thật sự nghiêm túc. Cô muốn nhẫn của cô, không đùa đâu.

Nắm tay lại siết chặt thêm một chút, thiếu niên quay đầu đi, “Mình vứt rồi.”

Độ cong nhu hòa nơi khóe môi biến mất, Mộc Như Lam nghiêm mặt, “Trả lại nhẫn cho mình ngay. A Nghiêu, cậu hẳn biết mình rất ghét những kẻ tự tiện đụng vào đồ của người khác.”

Đoạn Nghiêu không bàn luận gì thêm mà chỉ đẩy đồ ăn về phía cô, “Đều là những món cậu thích, ăn đi kéo nguội.”

Mộc Như Lam im lặng nhìn hắn, tuyệt nhiên không động đũa.

Đoạn Nghiêu nhìn cô, trong đôi mắt tựa hồ có thứ gì đó chuyển động, cuối cùng hắn chẳng nói chẳng rằng đứng dậy đi ra ngoài, sập cửa cái rầm như muốn trút hết giận vào nó.

Căn phòng lại chìm vào im lặng.

Mộc Như Lam ngồi trên sô pha nhìn bàn tay trắng trẻo của mình, sau đó nhìn ra ngoài ban công, ánh nắng in lên đôi mắt cô như những chiếc lá thu vàng rụng rinh nơi đầu cành, từng tán từng tán tụ thành rừng.

Cứ coi mỗi ngày là ngày cuối cùng được sống, như vậy thế giới sẽ trở nên xinh đẹp vô cùng.

Cô chờ mong cái chết, nhưng cũng rất tận hưởng cuộc sống này.

Thế nên trước khi chết, mọi chuyện phải dang hoàng đầu vào đấy, tí như con rối của cô, tí như thân nhân của cô, tí như lời ước định với Mặc Khiêm Nhân. Chiếc nhẫn đó mang một lời hứa hẹn, mà cô, thì luôn luôn là một người giữ chữ tín.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng lại bị đẩy mạnh ra, Đoàn Nghiêu bình thân đi tới trước mặt Mộc Như Lam trước mặt. Nhìn bàn ăn vẫn còn nguyên và đáng về kiên quyết của cô, hần hít sâu một hơi rồi ngồi xổm xuống lật thùng rác đặt gần đầu giường lại, một chiếc nhẫn từ trong đó rớt ra leng keng.

“Cạch!” Dồn mạnh chiếc nhẫn lên bàn, hần nhìn cô chăm chăm, trên gương mặt xinh đẹp bình thân loáng thoáng sự buồn bã đã làm Mộc Như Lam xúc động năm đó.

Chính nó đã khiến Mộc Như Lam nhất thời xúc động cứu hần. Có điều, trải qua một vài chuyện, hiểu ra một vài điều, cậu con trai ngày xưa nay đã không còn ngu ngốc đến mức người khác sắp giết mình mà vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu nhượng bộ nữa.

“Cảm ơn.” Mộc Như Lam cười hiền hòa, cô cầm chiếc nhẫn lên, dùng khăn giấy lau nhẹ rồi đeo vào.

“Ăn đi.” Đoàn Nghiêu cau mày nhìn cô đeo nhẫn, bỗng dưng thấy hơi hối hận. Đáng lẽ hần nên vứt luôn cái nhẫn ra cửa sổ mới đúng. Hần sẵn sàng xuống tay với gia đình cô nhưng vẫn phải chịu thua trước ánh mắt của cô, thật thâm hại, có lẽ hần nên học cách lãnh khốc với cô một chút, nếu hần có thể.

Cùng lắm chỉ là một cái nhẫn thôi, một ngày nào đó hần sẽ khiến cô tự tay tháo ra để đeo vào chiếc nhẫn hần tặng.

“Ừm.” Mộc Như Lam cười híp mắt.

Bọn họ làm như không có gì xảy ra nhưng kì thật trong lòng đều hiểu. Mộc Như Lam biết Mặc Khiêm Nhân sẽ tìm được cô và cô cũng không muốn giận Đoàn Nghiêu. Chừng nào cái ý thức trách nhiệm kỉ quốc này vẫn còn tồn tại, cô vẫn mong mình có thể phụ trách cho tương lai của hần, theo cách của cô.

Nhưng nếu làm cách nào cũng không được... Vậy thì đành phải biến hần thành rồi thôi. Nếu cả hai không thể cùng hạnh phúc thì cô đành phải đưa vận mệnh của hần trở về vốn dĩ. Một con rối không có tương lai, nó sẽ ở bên cô mãi mãi, và cũng sẽ không còn khổ đau.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 264: Chương 76.2: Tồn tại (2)

Thành phố K.

Sau hơn chín tiếng cấp cứu, Mộc Như Sâm rốt cuộc cũng qua cơn nguy kịch. Mộc Như Lâm cảm thấy cuộc đời như xem qua trước mắt, thật khó tin người anh mới giây trước còn đang nói chuyện với mình mà giây sau đã nằm trong phòng cấp cứu với tử thần chực chờ bên cạnh.

Cậu thất thần ngồi trên ghế cả đêm không ngủ, thoát trông cực kì mệt mỏi.

“Ồn cả rồi.” Phi Phi xuất hiện cùng mùi hương trà sữa ấm áp, tay cầm vài túi đựng trà sữa nóng. Cô ta đưa trà sữa cho từng người, giọng nói nhu hòa khiến người ta cảm thấy như Mộc Như Lam đang trò chuyện với học, “Mau đi nghỉ ngơi đi, Như Sâm đồng học đã bình an rồi. Uống chút sữa ngọt thả lỏng thần kinh, mình sẽ thay các cậu trông cậu ấy nhé?”

Trịnh Dương và Lưu Khải nhìn nhau, người nhà gọi điện giục về rất quá, nếu Mộc Như Sâm đã qua cơn nguy kịch thì họ cũng không cần ở lại đây làm gì, và lại gia đình đã bắt đầu sắp xếp khóa bổ túc kinh tế để bọn họ tiếp xúc chuyện làm ăn rồi, bọn họ phải dưỡng tinh thần chuẩn bị đối phó mới được.

“Lâm...”

“Không sao, các cậu cứ về đi, cảm ơn.” Mộc Như Lâm cười cảm kích. Lúc cậu cần có người bên cạnh nhất, thay vì một bà mẹ chỉ muốn đòi ở lại giữa nhà kia nhất quyết không đến bệnh viện thăm con, hai thằng bạn Trịnh Dương và Lưu Khải này còn tốt hơn gấp bội.

“Anh em mà khách sáo cái gì? Tụi mình đi đây, cần gì cứ gọi điện.” Trịnh Dương thui nhẹ tay vào ngực Mộc Như Lâm.

“Chuẩn khỏi chinh. Bái bai, bái bai đằng ấy.”

“Bái bai.” Phi Phi cười dịu dàng điềm tĩnh.

Lưu Khải không khỏi quay lại nhìn cô ta một cái, lúc đi ra khỏi bệnh viện, hẳn nghi hoặc hỏi Trịnh Dương, “Nhỏ lúc này có phải là người được đồn khắp Lưu Tư Lan mấy ngày nay không?”

“Người rất giống Mộc Như Lam ấy hả? Nghĩ kĩ thì đúng là giống thật.” Trịnh Dương lắc lắc ly trà sữa. Không phải mặt giống, mà là khí chất giống, nhưng kẻ ra vẻ ngoài cũng hơi na ná Mộc Như Lam, cũng có tóc đen dài đến eo và vóc dáng mảnh mai.

Lưu Khải nhủ thầm, trước đây cậu rất thích bám theo Mộc Như Lam, nếu khi đó không bị hai anh em Mộc Như Lâm uy hiếp thì có lẽ bây giờ cậu đã coi Mộc Như Lam như chị ruột. Dù vậy cậu vẫn rất thích Mộc Như Lam, tự dưng nhìn thấy một người giống cô như thế, cậu nhất thời có cảm giác bị mạo phạm.

Giống như khi mi mua được một món hàng hiệu rất ưng ý mà vừa ra khỏi tiệm thì đã thấy nhiều người cũng có cái y hệt, dù của họ là giả thì mi vẫn rất khó chịu, lo rằng người ta sẽ tưởng hàng giả thành hàng thật, và xem cái trong tay mi là hàng giả.

Đâu phải ai cũng tinh mắt phân biệt được LV thật với LV giả?

Lưu Khải nói, “Giống á? Bớt giống đi, cùng lắm chỉ là dịu dàng tốt tính thôi. Trên đời này còn khuya mới có người có khí chất giống chị tó.” Họa hoằn lắm hượng để mới vô tình bỏ sót một thiên sứ, làm sao có thể tồn tại thiên sứ thứ hai được? Mà cho dù thế thật thì kẻ đó cũng sẽ không quý giá bằng.

Trịnh Dương xoa cằm gật gù, “Cũng đúng. Cơ mà cậu trơ trên quá đấy, hội trưởng đại nhân là chị của cậu hồi nào?”

“...”

Mộc Như Lâm đứng sau cửa kính nhìn Mộc Như Sâm nằm đeo mặt nạ dưỡng khí trong phòng bệnh, đáng lẽ cậu không nên để Như Sâm lên đường đua, cảm xúc của Như Sâm không ổn định, hôm qua lại còn là ngày Mộc Như Lam đính hôn. Đáng lẽ cậu phải nghĩ tới điều đó từ sớm chứ, chết tiệt!

Nghe nói xe không rẽ kịp ở khúc cua, khi đó Mộc Như Sâm lại đang rò hết ga nên đã tông mạnh vào vách núi, chiếc xe hư hỏng nghiêm trọng còn Mộc Như Sâm thì bị văng ra khỏi xe trong khi phía sau có một chiếc xe khác đang phóng tới, tay đua phản ứng không kịp, thế là đội cứu hộ đường được hai phen thót tim.

Mộc Như Lâm ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, thấu rõ cái cảm giác rã rời khi sinh mệnh vụt mất.

Cậu không thể ngừng run, tuy trước cậu có hơi bất mãn với Mộc Như Sâm vì Mộc Như Lam nhưng dù gì họ cũng là anh em song sinh, nhất là trong tình cảnh bố mất tích, mẹ có cũng bằng không, còn chị gái thì xa xôi nơi thủ đô, bọn họ như chỗ dựa cuối cùng của nhau, bám víu lấy nhau mà sống, chưa bao giờ họ nghĩ đến ngày một trong hai sẽ mất đi.

“Không sao đâu, mình đã hỏi bác sĩ rồi, sau khi tỉnh lại cậu ấy có thể chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng thường ngay.” Phi Phi đứng cạnh Mộc Như Lâm nhẹ giọng nói, cô ta cảm điện thoại ra chiều lo lắng, “Mình đã gọi hai cuộc cho chị cậu nhưng không ai bắt máy, có khi nào đã xảy ra chuyện gì không?”

Đúng là vừa mệt vừa đau đầu, rõ ràng người thân còn đó mà lúc gặp chuyện không may lại chỉ có bạn bè và một người mới quen giúp đỡ. Nhiều đó đã nữa mai lắm rồi mà Phi Phi còn bồi thêm một câu khơi dậy sự buồn bực bất mãn trong lòng Mộc Như Lâm, “À, còn chuyện gì nữa? Bạn hạnh phúc bên vị hôn phu đây mà!”

Bọn họ không gọi điện cho cô nhưng chẳng lẽ cô không nghĩ đến việc gọi cho em mình sao? Cả chuyện đính hôn cô cũng không thèm gọi báo họ một tiếng, cứ như anh em họ chả là gì của cô cả. Hiện tại Mộc Như Sâm gặp chuyện nằm liệt, phòng chừng cô đã có tình lờ đi.

Nghĩ thế, Mộc Như Lâm thấy tim mình thất lại chua xót, cậu không cần Kha Uyển Tinh và Mộc Chấn Dương nhưng sao cả chị ấy cũng nỡ bỏ rơi họ? Chẳng lẽ thành người Kha gia thì không còn là chị của họ nữa sao?

Chung quy chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, dù lý trí đến mấy thì cũng không thể tránh khỏi những lúc bốc đồng.

“Đừng nói vậy... Nhất định là đã có chuyện gì đó. Sắc mặt cậu tệ quá, mau nghỉ ngơi đi.” Phi Phi kéo tay Mộc Như Lâm, “Mình vừa xin bệnh viện cho thêm một giường trong phòng, cậu cứ nằm nghỉ đi, mình sẽ trông cậu ấy giúp cậu hai tiếng rồi đi học.”

Mộc Như Lâm ngăn người, tới lúc này mới nhận ra bây giờ đã là mấy giờ, cậu nhìn Phi Phi, “Cậu...”

“Nếu thấy cảm kích thì sao không thử lấy thân báo đáp đi?” Phi Phi nháy mắt cười đáng yêu.

Mộc Như Lâm nghĩ mình hẳn nên thả lỏng theo câu đùa ấy nhưng thật sự cậu cười không nổi, chỉ biết máy móc nói cảm ơn rồi đi vào phòng. Cô gái này có ý tiếp cận cậu, tuy chưa rõ mục đích là gì nhưng trước mắt xem ra không nguy hiểm, thôi thì cứ thả lỏng đi, cậu đã mệt mỏi quá rồi.

++++

Tại thủ đô, căn cứ vào phạm vi mà Mặc Khiêm Nhân đã khoanh vùng, các camera giám sát được theo dõi chặt chẽ, cảnh sát thậm chí còn tiến hành lùng

xét. Chắc chắn bọn họ đang ở trong một tòa nhà nào đó, ngất nổi trung tâm thành phố có rất nhiều cao ốc nên muốn tìm ra Mộc Như Lam cũng không phải là dễ dàng.

Trong khi đó.

Ở góc chợ đêm náo nhiệt, nhà dân kè nhau chật kín, mặt tường loang lổ ít nhiều trông khá xưa cũ.

Hai chiếc xe đồ trước con hẻm nhỏ, bước xuống là một nhóm đàn ông mặt mày hết sức hung dữ, có vẻ chẳng tốt lành gì.

“Mẹ kiếp! Con ả đề tiện đó dám gạt chúng ta, nhất định phải cho nó biết mặt! Fuck!” Có một gã mắng to, à, là cái tên định dụ Bạch Tố Tinh mà cuối cùng lại bị cô ta chơi một vỏ mấy hôm trước đây mà?

“Anh Thủy tìm hiểu rồi, căn nhà kia đã bán nhưng chưa được chủ mới cho thuê, tụi nó có chìa khóa thì rõ ràng cái nhà đó là của tụi nó! Xem ra là con nhà giàu, chúng mày kiểm chế một chút, đừng hành hạ quá khéo tụi nó không nhớ nổi giấy tờ nhà và mặt khẩu thẻ ngân hàng.”

Nghe vậy cả đám vừa khát tiền lại vừa khát sắc, bọn họ khoái nhất là dạng gái quê xinh đẹp nhà giàu, bán tụi nó sẽ được một khoản to, đã thế còn có thể cướp tiền tài của tụi nó nữa chứ.

Cả bọn vào hẻm, vài người dân dậy sớm tò mò nhìn ra nhưng cũng không để tâm lắm, chỗ phố xá sầm uất thường rất hỗn loạn, dân ở đây đã sớm học được cách bo bo giữ mình không bao đồng xem vào chuyện của người khác.

Bọn chúng đi đến căn nhà của Mộc Như Lam rồi nhanh chóng xử lý ổ khóa, chúng đã dám đến đây thì chắc chắn là không sợ người ta báo cảnh sát. Đầu năm là thời điểm kiểm tiền, ai mà chẳng bận đi tạo quan hệ với phía đám nhà quan? Báo cảnh sát, cảnh sát còn chưa điều động xong thì chúng đã hay tin chạy trốn rồi.

Cả đám bước vào, vừa đóng cửa lại là căn nhà liền tối om, trong này hơi lạnh, trên tường loang lổ vài dấu tay đỏ thẫm, thoát nhìn khá là ghê rợn.

“Đèn đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Chương 76.3: Tồn tại (3)

“Hình như chưa lắp.”

“Nghe nói này trước đây chỗ này bị ma ám...” Một tên thanh niên trẻ tuổi lên tiếng, nói đoạn hấn ôm tay run run người.

Tên đi đằng trước quay lại đập đầu hấn một cái, “Tào lao, ma quỷ mà có thật thì dân số thế giới đã chẳng nhiều như bây giờ.” Cái đó gọi là oan có đầu nợ có chủ, trên đời có nhiều người tốt nhưng cũng không ít kẻ xấu, nhất là bọn nhà nước, nếu quý có thật thì không biết đám oan quý đã giết trả thù bao nhiêu người rồi.

“Ha ha, mày mà cũng biết dân số thế giới đang bùng nổ cơ đấy.”

“Đồ đàn.”

Tầng năm.

Càng lên cao không khí càng ẩm, nguyên nhân là do tháp nước đặt trên tầng thượng bị hư mà Mộc Như Lam chưa kịp gọi người tới sửa.

Trong gian phòng trống giữa tòa nhà âm u.

Sô pha màu trắng, mặt sàn sạch sẽ, trông có vẻ là một phòng trọ chất lượng.

Sau hai tiếng “trắc rắc”, cửa phòng bị phá thành công. Đã lục soát từ tầng một lên tận tầng năm mà vẫn chưa tìm ra gì hay ho, tên thanh niên ra chiều mệt mỏi chán chường. Mỗi người kiểm tra một gian, hấn vừa vào phòng vừa ngoái đầu hỏi, “Có thật là tụi nó còn trong này không đấy? Đã kiểm tra cả mớ phòng rồi mà có thấy cái quỷ gì đâu.”

“Lắm chuyện, tao canh ở ngoài lâu thế còn rảnh đi lừa mày à? Không có thấy hai chị em đó ra ngoài. Lục soát nhanh lên, nhất định là tụi nó biết chúng ta vào nên đã trốn rồi, mẹ nó, điểm thôi, lần này tao sẽ chơi tụi mày ra trò!” Lúc đó tức quá nên đương nhiên gã buồn người muốn trả thù, lái đi được một đoạn gã lại chạy về, nghĩ bụng dụ không được thì bắt! Nào ngờ còn chưa bắt được ai thì đã phải đi toilet, cũng vì thế mà lỡ mất Mộc Như Lam.

Tên thanh niên rên một tiếng rồi bước vào phòng, trong lúc lục soát hấn đã phát hiện ra mỗi tầng đều có một căn phòng có gác sạch đẹp nên cũng không

thấy lạ khi nhìn thấy một gian phòng sạch sẽ chỉnh tề như thế. Bình thường rảnh rỗi tên thanh niên này rất thích đọc truyện ma, ban này còn nói đùa với đám kia là không chừng chỗ này có ma. Hai gian phòng tầng này cách nhau hơi xa, hơn nữa phòng cũng ngày càng rộng hơn, hẳn bắt đầu nghi thần nghi quỷ, ngờ ngờ như thế sau lưng mình có thứ gì đó chực xông ra.

Sàn gỗ kêu kệt kệt dưới từng bước chân. Không tìm được công tắc đèn, tên thanh niên đành phải lục soát trong bóng tối, thì thoảng nói mấy câu ai đang trốn mau lần ra đây, thế nhưng đáp lại chỉ có tiếng vọng của chính hắn.

Hắn lên gian trên, thận trọng quan sát xung quanh. Trên này có hai căn phòng nhỏ, căn thứ nhất chào hắn bằng một mùi hương kì quái, bên trong có hai cái giá dựa tường đối nhau, ở giữa là một thứ gì đó trông như bàn thờ.

Hắn thấy lạ nhưng không nghĩ nhiều, tiếp tục lần mò kiểm tra các góc phòng, không thấy ai thì mới ra ngoài đóng cửa.

Hắn sang căn thứ hai, không hiểu sao tìm đập hơi nhanh, hắn nuốt nước bọt, vừa run run mở cửa vừa nghĩ chẳng lẽ sắp gặp quỷ rồi hay sao mà mình hoảng dữ vậy?

Kêu kệt—

Hắn thở phào một hơi khi thấy một căn phòng trống không, bà nó, đúng là tự mình hù mình, trên đời làm gì có ma quỷ! Hắn nhìn quanh một chập, phòng này cũng khá sạch sẽ, có một chiếc tủ kê sát vào tường, hoa văn hoàng gia màu đỏ sậm trông xinh đẹp nhưng cũng vô cùng quỷ dị.

Chắc là không có ai trốn trong đó đâu nhỉ...

Nghĩ vậy nhưng tên thanh niên vẫn vào phòng, hắn không dám qua loa, ngộ nhỡ có người trốn trong tủ thật thì sao?

Chiếc tủ có vài ngăn, hắn mở từng cái một, ngăn thứ nhất, thứ hai, rồi thứ ba đều rỗng, vì thế hắn lười chẳng muốn nhìn ngăn thứ tư, chắc cũng có chẳng có gì đâu, chứ nếu có người trốn thật thì sao không có tiếng gì hết? Đâu phải cứ miệng im là tay chân không nhúc nhích.

Hắn bèn đi ra ngoài, tiện tay đóng sầm cánh cửa tủ thứ ba lại, “phịch” một tiếng, khóa tủ ngăn cuối cùng rớt xuống vì chấn động mạnh, cánh cửa thứ tư từ từ mở ra.

Tên thanh niên đang sắp ra tới cửa thì bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, chiếc rèm màu trắng sau lưng hắn lặng lẽ bay phất phơ, loáng thoáng chút quỷ dị.

++++

Mộc Như Lam buông đĩa, cầm ly nước ép cà chua đặt bên trái từ từ uống, chiếc nhẫn màu bạc lóe sáng theo tia nắng chiếu xuyên qua cửa sổ.

Đoạn Nghiêu ngồi đối diện cô, có vẻ đang chờ đợi một điều gì đó, nhưng cũng có vẻ chỉ đang nhìn cô mà thôi.

“Cậu giam lỏng mình hà A Nghiêu?” Mộc Như Lam bỏ chén xuống nhìn hắn.

“Không phải.”

“Mình đi ra ngoài đi một chút được không?”

“Không được... Tạm thời là thế.” Hắn sẽ đưa cô rời khỏi thủ đô, đến một nơi mà những thế lực kia không thể chạm đến.

Mộc Như Lam trầm mặc nhìn hắn. Đoạn Nghiêu rất đẹp, tựa như hoa yêu mị hoặc bước ra từ trong tranh, đôi mắt đào sáng ngời của hắn thừa sức khiến các cô gái điên đảo, thế nhưng khi pha thêm vài giọt yếu ớt và dè dặt, đôi mắt ấy lại khiến người ta đau đến thất lòng, không ai có thể tha thứ cho kẻ đã làm hắn tổn thương.

Hắn che giấu tình cảm quá kỹ. Với một hệ thống cảm xúc đã biến dạng, biến thái hầu như không bao giờ yêu thật lòng. Muốn phát hiện tình cảm của người khác tuy không khó nhưng nếu giấu quá kỹ thì Mộc Như Lam cũng không nhận ra. Nhưng biết làm sao giờ? Biến thái coi lời yêu không hơn gì câu gọi món, một người như thế không thể nào ban tặng hai phần tình yêu, cả phần cho Mặc Khiêm Nhân cũng cực kì nhỏ, đa số là ý muốn chiếm hữu.

Đoạn Nghiêu đứng dậy đi ra ngoài, không muốn tiếp tục chịu đựng cái nhìn của Mộc Như Lam. Hắn sẽ không chết tâm. Ai lại muốn vứt bỏ trái tim mình cơ chứ? Ai lại muốn sống cô độc trong bóng tối cơ chứ? Không ai cả! Hắn biết Mộc Như Lam sẽ không hận hắn, hai năm trước lúc mới tỉnh dậy, nhìn thấy biểu cảm của cô là hắn đã biết rồi. Hắn cũng không hiểu tại sao cô lại có cái biểu cảm như thế cô không cứu hắn mà sát hại cha mẹ hắn làm hắn trở thành cô nhi, muốn thay thế cha mẹ chăm sóc hắn.

Không hiểu mà cũng không cần hiểu, hắn chỉ cần biết cô luôn dung túng cho hắn là đủ rồi.

“A Nghiêu nói vậy làm mình buồn quá.” Chất giọng nhu hòa của Mộc Như Lam nhuộm vẻ buồn bã, “Mình chỉ muốn A Nghiêu hạnh phúc, nhưng thấy cậu phải đau khổ vì mình thế này, mình hối hận lúc trước đã đỡ đòn cho cậu.”

Đoạn Nghiêu siết nắm tay, giọng nói trầm đến cùng cực, “Muốn mình hạnh phúc... Thì cứ ở bên cạnh mình, chỉ cần có cậu bên cạnh, mình sẽ hạnh phúc.”

Mộc Như Lam để hắn đi mà không nói gì thêm, cô nhìn ra ngoài ban công, cầm ly nước ép cà chua uống từ từ. Ánh nắng sáng chói in lên đôi mắt cô

một lớp lụa vàng rực, che giấu đi mọi tâm tình.

Cùng lúc đó.

“Đã xác định được vị trí, ở cao ốc Signor.”

“Xuất phát!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Chương 76.4: Tồn tại (4)

Đứng dựa người vào tường, Mặc Khiêm Nhân liếc nhìn cảnh sát điều động lực lượng rồi lại tập trung vào màn hình camera trên diện tích rộng, một mũi tên lạnh lẽo bắn ra từ đôi mắt lạnh nhạt. Hắn đi ra ngoài, bước chân ung dung và đầy tự tin, tựa như quân lâm thiên hạ.

Khi nhị thiếu Hoắc gia và cảnh sát lên được đến tầng cao nhất của cao ốc Signor thì ở đó đã chẳng còn ai, chỉ còn một chiếc ly nước ép cà chua chưa uống hết trên chiếc bàn bên cạnh cửa ban công.

Chiếc xe màu đen lao vút đi trên đường cái, tiến về cùng ngoại ô heo lánh. Thủ đô đã giăng thiên la địa võng, xung quanh thì đầy rẫy camera, hắn nghiễm nhiên đã rơi vào đường cùng, thế nhưng thiếu niên vẫn cố chấp không muốn chịu thua.

Đoạn Nghiêu ngồi ở ghế lái đeo tai nghe bluetooth nói chuyện với thủ hạ, bọn họ chia ra chạy về tám hướng khác nhau, tạm thời thành công gây khó khăn cho cảnh sát.

Mộc Như Lam ngồi trên ghế sau, vịn một tay vào cửa xe để tránh lắc lư quá mạnh.

Phía sau dường như có ai đó đang đuổi theo, bây giờ đang là giờ cao điểm, phố xá đông nghẹt hoàn toàn không thích hợp làm một đường đua.

++++

Trời đang nắng rất đẹp, nhưng căn hộ khuất dưới bóng những tòa nhà cao tầng thì lại chưa bao giờ hứng nổi một tia sáng.

Trong gian phòng âm u, tên thanh niên nửa muốn rời đi nửa muốn ở lại vì không nén nổi tò mò, giống như biết rõ ở đó có thứ gì đấy rất đáng sợ nhưng vẫn hiếu kỳ lại gần để xem đó là thứ gì.

Hắn chậm chậm tiến lại, nhìn vào ngăn tủ thứ tư, trong đó là... một đôi mắt căng tràn oán hận! Một cô gái khóa thân không rõ tuổi, tay chân bị tơ trời cố định vào trong tủ, sắc mặt cô ta nhợt nhạt như xác chết, miệng bị khâu lại bởi một sợi dây trong suốt, mái tóc xoắn bù xù, trông qua như một con búp bê rách sinh ra từ một đôi tay non nớt...

Tên thanh niên sợ mắt mất sự yên tĩnh thì mềm chân ngã luôn, cổ họng hắn như bị thứ gì đó chặn ngang không cho phát ra tiếng, cuối cùng, hắn quay người lao đảo chạy ra ngoài — có ma!

Bạch Tố Tinh cứ nghĩ người tới là Mộc Như Lam, nào ngờ đó lại là một chàng trai xa lạ. Sau vài giây sững sờ, cô ta giãy giụa kịch liệt, đôi mắt đỏ kè kè trừng to, có điều giãy giụa cũng vô ích, bởi làm vậy chỉ khiến sợi tơ hằn sâu vào thịt hơn mà thôi.

Với cái miệng đã bị khâu, cô ta chỉ có thể phì phò tiếng kêu cứu bằng lỗ mũi, ánh mắt đầy hy vọng, cứu... Cứu tôi với!

Tên thanh niên lao đảo chạy ra khỏi phòng, vừa hay đụng phải đám đồng bọn đã kiểm tra xong đang định đi tìm hắn, thấy mặt hắn trắng bệch, bọn họ hết cả hồn, “Mày gặp ma hay sao thế?”

Hắn cuống quýt gạt đầu, “Có ma! Chạy nhanh đi! Chỗ này thật sự có ma!”

“Ê! Mày nói hươu nói vượn nói vượn cái gì đấy?!” Có người bắt đầu thấy hơi rộn.

“Tao không nói hươu nói vượn! Tao không muốn ở đây nữa! Có ma...” Nói đoạn hắn đẩy họ ra rồi lao xuống cầu thang, hắn không muốn ở trong này, hãi chết mất, cái ánh mắt hận thù đó chỉ có oán quỷ mới có!

“Mẹ kiếp! Ổn quá!” Những người còn lại, bao gồm cả gã đàn ông từng mạnh miệng rằng trên đời không có ma, cũng kinh sợ không kém. Bọn họ nhìn nhau, quyết định vứt điều thuốc chạy xuống, thả tin là có còn hơn không! Không việc gì phải mạo hiểm chỉ vì hai đứa con gái! Tiền lúc nào kiếm cũng được nhưng mạng thì chỉ có một cái thôi! Có khi chính tội nó cũng đã bị ma bắt nên mới không thấy đi ra!

Điều thuốc mới cháy một nửa rớt xuống đất cách cánh cửa vài cm, vốn nó phải tắt ngấm vì bầu không khí ẩm ướt nhưng run rẩy thế nào lại có một tò giấy

vụn bị gió thổi ra từ cánh cửa khác, nó trườn lên điều thuốc, chẳng bao lâu sau, một luồng khói bốc lên, mặt giấy biến đen chào đón một ngọn lửa...

++++

Chiếc xe màu đen tiến vào vùng ngoại ô, hai bên là hai hàng cây bạch hoa thẳng tắp, con đường nhựa như kéo dài vô tận, một chiếc xe chặn ngang giữa đường, một người nam nhân đứng trước đó, ánh mắt sắc bén dù cách rất xa khoảng cách nhưng vẫn khiến người ta run sợ.

Đoạn Nghiêu lạnh lùng nhìn hấn, tốc độ xe chẳng những không có giảm mà ngược lại còn nhanh hơn như muốn hất văng kẻ chặn đường. Hấn ghét cái cảm giác này, cái cảm giác bất lực khi mỗi nước đi đều bị hấn ta nhìn thấu, cái cảm giác không thể cướp Mộc Như Lam khỏi hấn ta, thật chẳng khác gì lãng tử... Nếu cứ chạy thế này thì sẽ tông chết được hấn ta đúng không? Đúng, cách này rất hay, Mộc Chấn Dương đi đời rồi, Kha Uyên Tĩnh và hai anh em kia thì đã nằm trong không chế, vậy cuối cùng chỉ còn tên Mặc Khiêm Nhân phá đám này thôi...

Tông chết hấn ta...

Đi chết đi!

Đôi mắt đào tò rõ sát ý, bàn tay cầm lái siết chặt đến nỗi hấn khớp xương, hấn đập mạnh chân ga.

Nhìn chiếc xe đang lao về phía mình, Mặc Khiêm Nhân vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Mộc Như Lam chột lên tiếng, “A Nghiêu, dừng.”

Kết—!

Rầm!

Tiếng phanh rít lên chói tai cùng tiếng va đập chất chúa.

Cách Mặc Khiêm Nhân chưa tới 2m, chiếc xe màu đen tông vào một gốc bạch hoa, mặt đường in dấu ma sát bốc khói do thắng gấp và chuyển hướng đột ngột, đầu xe lõm một miếng to xì xèo khói trắng.

Mặc Khiêm Nhân nhanh chóng chạy lại mở cửa sau. Mộc Như Lam đụng đầu vào lưng ghế trước nên bị choáng tạm thời. Mặc Khiêm Nhân nhào người vào tháo dây an toàn rồi bế cô ra.

Mùi hương thanh mát quen thuộc làm Mộc Như Lam tỉnh táo lại, “Khiêm Nhân...”

“Ừ.”

“Gọi xe cứu thương...”

“Anh gọi rồi.”

Quả nhiên mấy phút sau xe cứu thương đã đến, kèm theo vài chiếc xe cảnh sát chờ các thiếu gia Hoắc gia tới xem kịch vui.

Đoạn Nghiêu được đưa ra khỏi xe, phần xe lõm xuống đã kẹp chặt chân hấn, đầu hấn chảy máu, sắc mặt tái nhợt, nhìn vào mà tan nát cõi lòng.

Hấn được đặt lên cáng, nhân viên bệnh viện nâng cáng chuẩn bị đưa hấn lên xe. Hấn vẫn còn một chút ý thức, mắt nhìn quanh quất như đang kiểm tìm ai đó, thấy Mộc Như Lam tựa vào lòng Mặc Khiêm Nhân cách đó không xa, hấn giật giật ngón tay, nhưng chung quy không đủ sức nâng lên.

Cuối cùng ánh mắt hấn vẫn không thể chạm tới Mộc Như Lam, cũng như hấn không thể chạm tới mặt trời. Hấn ngậm trái tim trong nước muối lạnh băng, mặc cho vết thương rách toạc, đau đớn đến tận linh hồn.

Đã làm biết bao nhiêu chuyện mà kết quả lại chẳng khác gì trò phá phách của một đứa con nít: chẳng làm được gì ngoài gây phiền cho người lớn. Thế nhưng dù có biết trước kết quả thì hấn cũng vẫn sẽ làm. Đoạn Ngọc nói đúng, từ sau khi Mộc Như Lam cứu hấn, hấn đã hóa điên rồi.

Muốn ôm lấy mặt trời mà quên mất sức nóng của nó có thể làm mình tổn thương, nhưng dù vậy, hấn thà hóa thành tro còn hơn là buông tay. Con người là một sinh vật rất dễ nảy lòng tham, đã biết đến âm áp rồi, hấn không bao giờ muốn trở lại căn nhà lạnh lẽo đó nữa.

Đoạn Nghiêu nhắm mắt lại, chỉ muốn chết quách cho xong, khỏe mắt có thứ gì đó chảy xuống để rồi được một ngón tay lau đi, bàn tay ấm áp mềm mại cầm lấy tay hấn, cô thờ dài như đang nói: Thật bố tay với cậu.

Bệnh viện thủ đô.

Trên hành lang vắng ngắt chỉ có Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân nghĩ mình cần phải làm rõ một chuyện. Vì thế bác sĩ tâm lý và bệnh nhân tâm thần kiêm vị hôn thê lần đầu đổi mặt trao đổi.

“Em thấy mình phải có ý thức trách nhiệm với cậu ta sau khi cứu cậu ta? Vì sao? Không ai cần ai phụ trách tương lai của mình cả.” Mặc Khiêm Nhân

nhìn Mộc Như Lam hỏi, chất giọng trong trẻo mà lạnh lùng xua đi căng thẳng, và cũng khiến người nghe không thể nào xao nhãng.

Con người có cảm xúc như vậy là bình thường, nhưng nếu người đó là Mộc Như Lam thì không, hoàn toàn không bình thường chút nào.

“Bởi vì cậu ấy... Vốn không có tương lai...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 267: Chương 77.1: Ngọt ngào (1)

Có lẽ là vì Đoạn Nghiêu là người duy nhất kiếp trước chết mà kiếp này lại sống nhờ có Mộc Như Lam nên Mộc Như Lam luôn cảm thấy mình phải có trách nhiệm với hắn. Hắn là một người rất đặc biệt trong cuộc đời của cô, thậm chí còn quan trọng hơn Kha Uyển Tình họ.

Mặc Khiêm Nhân nheo mắt, “Em có cảm giác đó khi thấy cậu ta suýt chết à?”

“Không phải.” Mộc Như Lam mỉm cười, “Em đã thấy. Em đã nhìn thấy cậu ấy chết, cậu ấy vốn không tồn tại trong tương lai thế giới này.”

Mặc Khiêm Nhân chỉ có thể cho rằng đây là một lối suy nghĩ kì quặc phức tạp của Mộc Như Lam, bởi thế giới trong mắt biến thái khác hẳn người bình thường, vài tên sát nhân biến thái chỉ cần dùng mũi ngửi là ngay lập tức tìm ra con mồi mình muốn trong đám đông.

Vì thế hắn hiểu lời Mộc Như Lam nói thành: Mộc Như Lam cứu Đoạn Nghiêu, có cảm tưởng như mình đã cho Đoạn Nghiêu một cuộc sống mới nên đã nảy sinh một kiểu ý thức trách nhiệm như mẹ với con, cô ấy nghĩ rằng mình phải có trách nhiệm quan tâm và bảo bọc cậu ta.

Tư duy kì lạ của biến thái là căn nguyên của những hành động không thể lý giải bằng logic bình thường, thế nên cũng không cần phải đặt nặng vấn đề “Tại sao” quá, bởi vì đáp án thường sẽ đơn giản hoặc phức tạp đến ngoài sức tưởng tượng.

Mặc Khiêm Nhân thở dài. Ngoài hắn ra, trong lòng người yêu hắn còn có một người đàn ông đặc biệt khác. Tuy điều này thật khó chấp nhận nhưng ngấm lại tính cách Mộc Như Lam thì cũng dễ hiểu.

Đặc biệt đến vậy cũng không bằng hắn được. Thôi không chấp con nít, hừm!

Trong lúc Đoạn Nghiêu còn đang mê man, Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân cùng trở về trang viên. Vì sợ vứt lộn đồ của Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân nên không ai dọn dẹp thay họ. Mộc Như Lam cầm di động lên xem thì không thấy có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn gì, dợm bỏ điện thoại vào túi, cô chợt nhíu mày, à... Thời điểm này... hắn học viện Lưu Tư Lan đang nghênh đón nữ thần được sùng bái nhất kiếp trước? Tên gì ta? Cô cũng không nhớ nữa, nhưng kiếp trước cô ta là bạn gái Mộc Như Lâm, cùng Bạch Tố Tình mỗi người chiếm nửa học viện Lưu Tư Lan, thậm chí cô ta còn làm le lắt át Bạch Tố Tình nên cô mới có ấn tượng rất mạnh.

Tính cách cô ta thế nào nhỉ? Hiền lành, đáng yêu, nhiệt tình, lương thiện, có nụ cười rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, ừm, đại loại thế, nhờ nhiệt tình hừng hực như vậy mới “đốt” được Mộc Như Lâm.

Nhắc mới nhớ, Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm đã lâu không gọi điện cho cô. Mãi kết bạn mới nên quên mất chị gái chăng? Vậy thì hơi hư đồn rồi đấy.

Mộc Như Lam cười nghĩ rồi gọi cho Mộc Như Lâm, có điều điện thoại của Mộc Như Lâm đã bị rơi mất trong lúc tai nạn hoảng loạn nên đương nhiên không có ai nhận máy. Cô nghĩ hoặc nhíu mày, chuyển sang gọi Mộc Như Sâm, ngắt nổi điện thoại của cậu cũng đã vỡ hòng theo cú ngã của chủ nhân rồi.

Lạ thật...

Chưa bao giờ thấy hai anh em cùng lúc không liên lạc được, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Cô bèn gọi cho Thái Sử Nương Tử. Hôm đó có không ít người trên con đường quanh núi nên vụ tai nạn cũng đã đến tai nhiều người, Mộc Như Lam nhanh chóng biết chuyện qua lời kể của Thái Sử Nương Tử, Mộc Như Sâm bị tai nạn xe cộ, bây giờ đang nằm trong bệnh viện.

Hiếm khi nào có dịp Mộc Như Lam gọi điện, Thái Sử Nương Tử đòi nào chịu gác máy sớm thế, cô thao thao bất tuyệt với Mộc Như Lam, cuối cùng chủ đề chuyển sang Phi Phi, nghe giọng điệu cảm phần tức tối của Thái Sử Nương Tử, ai không biết còn tưởng Phi Phi lật mộ tổ tiên của cô ấy chứ.

“Con nhỏ trời đánh đó tưởng dễ giống kiểu tóc, mặc giống kiểu đồ, nói chuyện giống ngữ điệu của cậu là so được với cậu chắc? Mẹ nó! Đồ mặt dày hơn thớt! Nhìn mà phát bực! Nghe nói nó còn định tranh cử chức hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan đây! Khốn nạn hơn nữa là có rất học sinh ủng hộ nó vì nó giống cậu! Tức điên lên được, để Bạch Tố Tình làm hội trưởng còn được hơn nó! Hy vọng Thư Mẫn không tuyên bố tranh cử hội trưởng sớm quá!” Con tức của Thái Sử Nương Tử như phun phùng phức qua loa.

Thái Sư Nương Tử cực kì quý Mộc Như Lam. Hễ nghe ai nói Phi Phi dễ mến ghê, cô ta giống Mộc Như Lam, là cô chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống kẻ đó; còn hễ nghe ai nói Phi Phi đáng ghét quá, cô ta giống Mộc Như Lam, là cô lại gật đầu lia lịa rằng hàng giả thì chỉ đáng bị phi nhỏ, thật sự chịu không nổi cảnh nữ thần của mình bị mạo phạm nặng nề.

Mộc Như Lam nhú mày, Phi Phi? Hình như đúng là tên này, nhưng sao Thái Sư Nương Tử miêu tả không giống ấn tượng của cô chút nào hết vậy? Kiếp trước cô ta đâu có giống cô đến mức trở thành hàng giả của cô? Để giống kiểu tóc, mặc giống kiểu đồ, nói chuyện giống ngữ điệu? Chẳng lẽ cô ta cũng là biến thái? Hay là vì cô trùng sinh nên mọi thứ mới chệch khỏi quỹ đạo? Giống như chuyện Đoạn Nghiêu còn sống, anh trai Bạch Tổ Tinh xuất hiện, bây giờ thì đến Phi Phi khác hẳn kiếp trước...

Bươm bướm vô cánh, không thay đổi được cả thể giới nhưng lại cải biến rất nhiều đường nhân sinh vốn đã được thượng đế an bài.

Thú vị phết.

Mộc Như Lam mỉm cười, thế giới sau khi trùng sinh thật thú vị quá, tương lai mù mịt làm người ta ngày càng trông chờ.

Cô nhờ Thái Sư Nương Tử đến bệnh viện thăm Mộc Như Sâm, khi đến nhớ gọi lại cho cô.

Mặc Khiêm Nhân loanh quanh trong phòng như đang tìm cái gì đó, Mộc Như Lam quay đầu hỏi, “Anh đang tìm cái gì thế?”

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn cô một hồi rồi đáp, “Không có gì.”

++++

Thành phố K.

Mãi đến trưa Mộc Như Sâm mới tỉnh lại, bác sĩ kiểm tra thêm lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì thì mới chuyển cậu từ phòng cấp cứu sang phòng thường.

Kha Uyển Tinh vẫn chưa chịu ra khỏi nhà nên chỉ nghe được chút ít tình hình của Mộc Như Sâm, biết không chết là không quan tâm nữa. Bà ta đang mãi tìm cách liên lạc với Mộc Như Lam mà không bị phát hiện để mách cô hành vi quá quắt của Đoạn Nghiêu, nào có rảnh mà quan tâm hai thằng con. Trong khi mình phải tính toán chuyện sống còn thì tụi nó suốt ngày sống đi chơi, bây giờ còn gây tai nạn làm mất thêm một khoản tiền thuốc!

Bà mẹ bạc tình bạc nghĩa như thế, việc chăm sóc Mộc Như Sâm đương nhiên do Mộc Như Lâm lo hết. Dù sao họ cũng là anh em sinh đôi, có thể không đồng cam cộng khổ nhưng không thể bỏ mặc nhau được.

Mộc Như Sâm bị gãy hai chân một tay, coi bộ sẽ phải nằm viện một thời gian dài. Từ lúc tỉnh lại đến giờ, thấy Mộc Như Lam mãi chẳng gọi điện hỏi thăm, sắc mặt của Mộc Như Sâm tệ vô cùng, cậu như trở thành một con thú hung hăng gặp ai cũng sùng sộ.

“Anh không ăn! Đừng có làm phiền anh!” Mộc Như Sâm cau bẳn quát Mộc Như Lâm đoạn kéo chăn trùm kín đầu. Bây giờ cậu không có tâm trạng ăn uống gì hết, cậu bị tai nạn ra nông nổi này mà Mộc Như Lam vẫn chưa chịu về, đến cả một cú điện thoại cũng không có, cậu vừa buồn vừa tức anh ách thế này thì làm sao mà nuốt cho trôi!

Mộc Như Lâm nhin không nổi nữa, cậu lạnh lùng nói, “Thích làm gì thì làm!” Dù sao người bị đói cũng không phải cậu.

Lát sau, có ai đó gõ gõ cửa rồi bước vào, một cô gái mặc đồng phục Lưu Tư Lan màu trắng tào nhả xuất hiện, mái tóc đen dài đến eo, đôi môi vẽ một nụ cười ấm áp nhu hòa, thoạt nhìn rất có khí chất. Tay cầm hộp thức ăn giữ nhiệt, cô ta nhìn là biết ngay chuyện gì đang xảy ra.

“Đừng mãi cãi nhau mà không để ý đến sức khỏe chứ.” Phi Phi vào phòng đặt hộp thức ăn lên chiếc bàn cạnh giường, “Minh mang đến chút canh bổ xương, Như Sâm đồng học dùng đi.”

Mộc Như Sâm nghe vậy thì lập tức mừng rỡ bỏ chăn xuống, phát hiện người nói không phải Mộc Như Lam, cậu hơi ngỡ ngàng đoạn nhăn mặt khó chịu, nhìn Phi Phi như thể muốn ăn thịt cô ta, “Cô là ai?!” Ai cho cô mặc đồ như thế? Mộc Như Sâm định quát vậy nhưng nhìn kĩ thì mới thấy cô ta không vẻ gì là cố tình giả mạo, cũng không hề đeo trang sức gì. Ấy thế mà vẫn đem lại một cảm giác cực kì giống Mộc Như Lam, mặc dù không ai nghĩ cô ta là thiên sứ cả.

Phi Phi bất đắc dĩ nhìn Mộc Như Lâm như muốn nói: Thấy chưa, cô ta nằm không cũng trúng đạn.

Mộc Như Lâm giật mình, bản thân cũng từng bài xích Phi Phi vì cô giống Mộc Như Lam, cậu mắt tự nhiên sờ sờ mũi, dù gì cô ta cũng đã giúp đỡ cậu rất nhiều.

“Minh là Phi Phi, mới chuyển đến học viện Lưu Tư Lan mấy ngày trước.” Phi Phi thân thiện đáp. Có điều bây giờ Mộc Như Sâm đang rất bức bối, nghe ngữ điệu của cô ta làm cậu càng gai người hơn.

“Ai quan tâm cô tên gì! Nói cái giọng bình thường chút không được hả?!” Chẳng hiểu sao, cùng một ngữ điệu, Mộc Như Lam nói hết sức mềm mại uyển chuyển mà người khác nói thì lại ngứa tai vô cùng.

Phi Phi hơi xấu hổ, cô ta bắt lực nhìn sang Mộc Như Lâm, sao đến cả giọng nói cũng bị ghét, cô ta vô tội mà...

Mộc Như Lâm cau mày, “A Sâm, đừng lộn xộn!”

“Ai lộn xộn?! Có đề tôi nghi ngại không thì bảo?! Xéo đi!” Mộc Như Sâm vốn không phải người thương hương tiếc ngọc, nhất là khi tâm trạng của cậu đang thấp hơn để giày.

“... Xem ra mình đến không đúng lúc rồi, đề tối nay vậy.” Phi Phi lúng túng cười với Mộc Như Lâm

Mộc Như Lâm định nói không cần nhưng thấy ánh mắt chân thành tha thiết của cô ta thì lại chần chừ, cậu không biết cô ta tiếp cận anh em cậu với mục đích gì nhưng có vẻ là không có ác ý...

Thái Sư Nương Tử vừa cầm giỏ trái cây đi vào thì đã thấy cảnh tượng này. Cô đặt giỏ trái cây lên bàn mặc kệ ba đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm. Thấy chén canh bỏ xương, cô liếc Phi Phi một cái rồi nhìn sang hai anh em, sau đó nhủ mảy lấy điện thoại đánh một cuộc gọi.

“Cô làm gì thế?” Mộc Như Sâm biết Thái Sư Nương Tử, học sinh lớp F, cùng một giuộc với Đoàn Nghiêu, chỉ nghĩ vậy thôi là cậu đã ghét lây. Bọn chơi chung với Đoàn Nghiêu chắc cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Thái Sư Nương Tử phớt lờ không đáp, cô cầm di động nghe, đến khi đầu dây bên kia bắt máy thì vẻ mặt lạnh lùng mới dịu đi chút ít, cô đưa điện thoại cho Mộc Như Sâm, “Đây. Lam Lam.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 268: Chương 77.2: Ngọt ngào (2)

Mộc Như Sâm tức khắc chộp lấy điện thoại, Mộc Như Lâm cũng lại gần giường theo phản xạ. Thái Sư Nương Tử lùi ra sau, lúc lùi đến chỗ Phi Phi, cô nói mà không nhìn cô ta, “Bất kể là cô cố ý hay là vô tình, nếu cô có đầu óc thì nên hiểu một điều, mỗi người sinh ra là độc nhất vô nhị, đặc biệt là Lam Lam của chúng tôi. Cô ấy là báu vật không ai giả mạo được, dù giống đến mấy thì giả vẫn là giả.”

Chỉ cần có não là hiểu ngay ý của Thái Sư Nương Tử, Phi Phi miệng cười mà mắt không cười, “Cậu không thấy như vậy bất công lắm à? Làm sao các cậu biết chắc tôi cố ý bắt chước hội trường Mộc Như Lam mà không phải là bản thân tôi vốn dĩ đã thế? Hơi quá rồi đấy. Thế giới này có cả mấy tỷ người, biết bao nhiêu người có khuôn mặt giống nhau, hưởng chỉ là khí chất và trang phục? Chỉ bằng các cậu cứ nghĩ tôi cùng một kiểu người với hội trưởng Mộc Như Lam đi.”

“Tôi không cần biết cô là bắt chước thật hay bắt chước giả.” Thái Sư Nương Tử lạnh lùng ngắt lời cô ta, “Tôi tốt bụng nhắc nhở cô, nếu cô thực sự không có ý xấu thì cứ tiếp tục vui vẻ trong học viện Lưu Tư Lan; nhưng nếu ngược lại thì, chờ tới khi Lam Lam của chúng tôi trở về, cô sẽ biết cái gì gọi là ghen tị.”

Phi Phi không nói gì thêm mà chỉ lắc đầu cười bất đắc dĩ như thể Thái Sư Nương Tử chỉ đang gây sự vô lý. Thái Sư Nương Tử quay đi, trước đó không quên nhìn hai anh em một cái.

Được nói máy với Mộc Như Lam, Mộc Như Sâm chớp mắt đã quên hết mọi buồn phiền ban nãy, “Chị! Em nhớ chị lắm!”

Từ đầu dây kia truyền đến giọng nói nhu hòa của Mộc Như Lam, dù chỉ là giọng nói thôi nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy rất đổi ấm áp, “Chị cũng nhớ hai đứa. Nghe Nương Tử kể em gặp tai nạn xe cộ, có nghiêm trọng lắm không? Sao không gọi điện cho chị? Lúc này liên lạc với hai em không được làm chị lo quá.”

Mộc Như Sâm lập tức trùng Mộc Như Lâm, ngẫm chất vấn sao mày không gọi điện báo chị ấy? Hại anh mày bực bội cả buổi chẳng vì cái gì cả!

Nghe được nội dung cuộc gọi, Mộc Như Lâm cau mày, theo phản xạ nhìn về phía Phi Phi, Phi Phi thấy thế thì nghiêng đầu nhìn lại cậu bằng ánh mắt vô tội.

Mộc Như Lâm im lặng quay sang chỗ khác, đôi mắt bên dưới tròng kính lạnh đi. Cậu sẽ không đòi nào tin một người ngoài thay vì tin người chị mình yêu thương nhiều năm. Cậu rút lại kết kết luận cô gái này không có ác ý, ít nhất là cô ta rõ ràng đã cố tình châm ngòi ly gián bọn họ và Mộc Như Lam.

Đề ý tới thấy cái lạnh xẹt qua trong mắt Mộc Như Lâm, Phi Phi đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, trên môi vẫn treo nụ cười nhàn nhạt hiền hòa, có điều đôi mắt xinh đẹp kia lại không hề cười. Chắc, hội trường Mộc Như Lam, đúng là lợi hại, mới câu đầu tiên mà đã dễ dàng đập tan sự hoài nghi và tức giận của người khác đối với mình...

Làm cô ra ngày càng tò mò, đồng thời cũng ngày càng khó chịu.

Mộc Như Sâm ôm điện thoại náu cháo với Mộc Như Lam, nói đủ chuyện tào lao trên trời dưới đất. Cuộc chiến tranh lạnh từ hồi còn ở núi Alps đã hoàn toàn chấm dứt theo cuộc gọi này, bọn họ cũng tạm thời bỏ qua lời cảnh cáo của Đoàn Nghiêu — bọn họ không chủ động liên lạc Mộc Như Lam nha, là Mộc Như Lam tự mình gọi cho họ đấy.

Thái Sử Nương Tử lặng lẽ tựa vào cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn bầu trời.

Tại một nơi khác, Lễ Thân rồi quá đâm chán, bèn gọi điện quấy rầy thanh mai.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận...”

Lễ Thân cúp máy. Ngồi nhìn mui xe đếm giây, hai phút sau gọi lại.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận...”

Trúc mã nhú mây, Thái Sử Nương Tử đang gọi điện với ai thế? Sao mà lâu quá vậy? Năm phút sau gọi lại, vẫn bận; mười phút, vẫn bận; hai mươi phút, vẫn bận; ba mươi phút, thế quái nào vẫn bận?! Chẳng lẽ đang nấu cháo với thằng nào?

Lễ Thân mất bình tĩnh, bây giờ cô người đẹp tới trễ ba mươi phút mới thông thả cúi cuống gỗ cửa xe, trên khuôn mặt được trang điểm kỹ càng là một nụ cười tao nhã, tay đeo chiếc túi xách LV Lễ Thân tặng hôm trước, trông cô ta khá là ung dung thành thực. Lễ Thân khá thích mấy cô gái kiểu này, lớn tuổi hơn cũng không sao, hẳn thích cảm giác hẹn hò với người đẹp, mọi khi luôn lịch sự xuống xe mở cửa cho mỹ nữ, vậy mà lần này lại rõ máy phóng đi luôn, bỏ lại cô gái mấy ngày nay được sủng mà kiêu ngạo ngác đứng giữa đường.

Lễ Thân nghĩ, thanh mai nhà mình mù tịt chuyện tình cảm, hẳn có nghĩa vụ phải trông chừng cô kéo có ngày cô bị lừa tình! Đến lúc đó cô khóc ngất lên ngất xuống thì người khổ chính là trúc mã hần đây!

Mộc Như Sâm tí tê xong thì đến phiên Mộc Như Lâm, sau gần một tiếng đồng, chiếc điện thoại cuối cùng cũng trở về tay Thái Sử Nương Tử – người thiếu chút nữa đã ngủ gật chỗ cửa sổ.

“Cám ơn cậu nhé Nương Tử.” Mộc Như Lâm dịu dàng nói.

Thái Sử Nương Tử bảo khách sáo gì chứ, còn nói sẽ hỗ trợ trông chừng fan của cô ở học viên Lưư Tư Lan, nhất quyết không để bọn họ bị Phi Phi dụ dỗ tạo phản.

Mộc Như Lâm cúp điện thoại đoạn nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã âm ảm đi nhiều.

Lúc nói chuyện với Mộc Như Sâm là cô đã về đến Mặc gia cùng Mặc Khiêm Nhân rồi, trong lúc cô ngồi nói chuyện trong xe, Mặc Khiêm Nhân đã chuyển hết đồ đạc vào phòng. Khi cô vào nhà, lão Mặc gia già và Kha Xương Hoàng đang xem thời sự, thời sự đưa tin khu nhà đông dân nhất xảy ra hỏa hoạn, một căn bốc cháy làm liên lụy xung quanh. Có tổng cộng ba căn nhà bị thiêu cháy, một trong số đó được phát hiện sớm nên thiệt hại không nhiều, hai căn còn lại thì nghiêm trọng hơn, nhất là căn nhà nơi ngọn lửa xuất phát. Tivi chiếu cảnh xe cứu hỏa và lính chữa cháy tất bật làm việc, thế nhưng ngọn lửa vẫn phừng phực như đốt lên tận trời, coi bộ không mấy hiệu quả...

“... Điều đáng mừng là tòa nhà này chỉ mới được mua lại gần đây, chủ nhà chưa mở cửa cho thuê nên bước đầu dự đoán không có thiệt hại về người. Theo người dân quanh đó, trước khi xảy ra hỏa hoạn đã có hai chiếc xe đỗ trước hẻm, có vài tên đàn ông phá khóa xông vào tòa nhà, bọn chúng rời đi chưa bao lâu thì tòa nhà bốc cháy. Cảnh sát đang tiến hành điều tra, tin rằng sẽ nhanh chóng truy ra kẻ tình nghi phóng hỏa...” MC nói giọng phổ thông nghiêm chỉnh lưu loát.

Mộc Như Lâm nhìn tòa nhà ngập trong biển lửa, đôi mắt hơi nheo lại.

“Lam Lam, lại ăn cơm” Bên mẹ Mặc đã được Mặc Khiêm Nhân trấn an ổn thỏa, vì hai người về trễ nên mẹ Mặc có ấy đi nấu vài món.

“Vâng” Mộc Như Lâm chào hỏi hai ông lão rồi vào phòng ăn, không thấy Mặc Khiêm Nhân đâu, cô chớp chớp mắt hỏi, “Mẹ, Khiêm Nhân đâu rồi?”

“... Chắc là ở thư phòng, con ăn trước đi, mẹ đi gọi nó.”

“Không cần gọi, anh ấy đi ra ngoài rồi.” Mặc Vô Ngân đi trên lầu xuống, vừa nói vừa nhìn Mộc Như Lâm.

Mẹ Mặc lẩm bầm vài câu đại loại sao thằng nhóc này chưa ăn cơm mà đã chạy đi đâu không biết, rồi bỏ đi gọi điện cho Mặc Khiêm Nhân, vì thế trên bàn cơm chỉ còn Mộc Như Lâm một mình bụng chén cầm đũa.

Mặc Vô Ngân tiến đến bên cạnh Mộc Như Lâm, biểu cảm nghi hoặc mà nghiêm túc, “Chị dâu.”

“Ừ?” Mộc Như Lâm thấy Mặc Vô Ngân có vẻ như đang định bàn chuyện gì đó hết sức quan trọng với cô.

“Người bắt chị đi quan trọng với chị lắm à?” Mặc Vô Ngân không rõ đó là ai nhưng cũng biết sơ hần là một thiếu niên có quan hệ rất tốt với Mộc Như Lâm, bởi vì cô chẳng những không giận mà còn theo hần tới bệnh viện.

Mộc Như Lâm gật đầu, “Khá là đặc biệt.”

Mặc Vô Ngân như bị sét đánh ngang tai, hai giây sau mới khôi phục nguyên trạng, cô sột ruột hỏi, “Đặc biệt như thế nào? Không! Mặc kệ hần đặc biệt ra sao, chị đừng vì hần mà thờ ơ với cảm giác của anh em chứ!” Mặc Vô Ngân tỏ rõ mình về phe anh trai, chị dâu cũng quan trọng, nhưng ông anh nhà mình quan trọng hơn!

Mộc Như Lam nhìn Mặc Vô Ngân, nhất thời không nói nên lời, cô thờ ơ với Mặc Khiêm Nhân sao?

Mặc Vô Ngân thấy vậy thì cho rằng Mộc Như Lam còn trẻ tuổi nên không tinh ý trong chuyện tình cảm, vì thế cô bắt đầu vỗ ngực cần nhân, “Trời ạ, tính anh ấy thì chị biết rồi đấy, anh ấy không chịu thể hiện cảm xúc, thường nói ít mà làm nhiều. Hồi trước anh ấy hay lấy cớ em IQ thấp để giấu em nhiều chuyện, khi đó em còn tưởng là vì em IQ thấp thật, sau này mới biết là do anh ấy kiêu ngạo, dù trong lòng buồn bực cũng im đi không chịu nói ra...”

Mộc Như Lam im lặng lắng nghe rồi ngẫm lại, vậy ra Khiêm Nhân bỏ đi không chịu ăn cơm hay nói chuyện với cô là vì hèn buồn bực không vui à?

Cơm nước xong xuôi, cô nhìn đồng hồ sau đó rời nhà lần nữa, lần này xe chạy về phía bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Chương 77.3: Ngọt ngào (3)

Bệnh viện.

Đoạn Nghiêu đã tỉnh lại, trên đầu quấn băng gạc. Cửa phòng để mở, bên ngoài luôn có vài cô y tá tìm cơ hội ngang qua, ghé mắt nhìn một cái rồi lại đi mất chạy đi. Đời này không thiếu người đẹp nhưng đa phần chỉ đẹp kiểu nhìn xong quên, trong thời đại mà mắt thẩm mỹ của con người ngày càng lên cao, diện mạo đẹp để phải đi kèm với cá tính và khí chất độc đáo thì mới khiến người ta mất đồ tìm loạn.

Không thể không công nhận, Đoạn Nghiêu chính là một kẻ có thể khiến phái nữ rung động như thế.

Hắn ngồi tựa vào thành giường ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyệt nhiên không để tâm đến những cô y tá. Hắn để cửa mở là vì muốn nghe được âm thanh bên ngoài, chứ nếu đóng lại rồi, hắn sợ mình không chịu nổi cái im lặng tịch mịch ấy.

Hắn cảm điện thoại định gọi cho Mộc Như Lam nhưng lại không dám, hắn không dám chắc là Mộc Như Lam đã thật sự theo hắn đến bệnh viện trước khi hắn ngã đi, trước đây những khi không ngủ được, hắn cũng từng tưởng tượng Mộc Như Lam xuất hiện bên cạnh mình, cuối cùng tưởng tượng chỉ là tưởng tượng.

“Cốc cốc.” Nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn quay đầu lại nhìn, thấy cô gái mình hằng mong nhớ đang đứng đó mỉm cười, vẫn là nụ cười khiến hắn trân trọng, vẫn là ánh mắt làm hắn quyến luyến, ấm áp và chói rạng hơn cả mặt trời.

Không có gì thay đổi sau chuyện đó cả, cô ấy vẫn là cô ấy, vẫn là người luôn sẵn lòng đợi hắn. Thật không biết đây là may mắn hay đau khổ.

Lời thổ lộ của hắn đã bay đi theo gió rồi phải không? Bởi vì không bận tâm nên cô mới cho qua, cô vẫn sẽ rời bỏ hắn để bước về phía người khác, phải không?

Mộc Như Lam bước vào phòng rồi đóng cửa lại, ngăn đi những tiếng động ồn ào ngoài kia.

“A Nghiêu, ăn cơm chiều chưa?” Mộc Như Lam đến bên giường, vừa cười vừa đưa tay vuốt mái tóc hơi rối của hắn.

“Rồi.” Giọng nói trầm khàn mê hoặc nhẹ nhàng vang lên. Đoạn Nghiêu nhìn cô, hắn ghét người khác đụng vào đầu hắn nhưng lại thích được Mộc Như Lam vuốt tóc. Trong đôi mắt đảo cô lệ này đã không còn vẻ u tối khó đoán hay nét đẹp quái dị tựa cầu vồng giữa đêm nữa, nó trong trẻo đơn giản, như đang bày ra những gì thanh khiết nhất, thuần túy nhất ra trước mặt Mộc Như Lam.

“Vậy thì tốt.” Mộc Như Lam nhìn quanh không thấy ghế ngồi nên định cứ đứng thế này, dợm lấy mấy cuốn sách mình mang đến ra cho hắn đọc giải buồn, thế nhưng Đoạn Nghiêu lại làm một việc khiến cô phải khựng lại.

Thiếu niên đột nhiên nghiêng người sang, giang tay ôm lấy eo cô, dụi má vào bụng cô như một đứa trẻ.

“A Nghiêu?” Mộc Như Lam không đẩy hắn ra mà chỉ cúi đầu khó hiểu, với góc độ này, cô chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của Đoạn Nghiêu chứ không thấy được gương mặt hắn.

“Đừng rời bỏ mình, đừng thuộc về người khác, đừng theo Mặc Khiêm Nhân...” Đoạn Nghiêu nói thật trầm, tại nơi mà Mộc Như Lam không nhìn thấy, đôi mắt xinh đẹp lại trở nên sâu hoắm đầy phức tạp. Hắn biết Mộc Như Lam sẽ không đẩy hắn ra, hắn biết.

Sau một thoáng bất ngờ, Mộc Như Lam từ từ đưa tay xoa đầu hắn, cô cúi xuống, ánh mắt dịu dàng như một người mẹ bao dung đưa con nghịch ngợm, mặc dù cô chỉ là một thiếu nữ.

“Mình sẽ không rời bỏ A Nghiêu đâu. Mình sẽ cố hết sức tham dự vào tương lai của cậu, nhìn cậu trưởng thành, mong cậu được vui vẻ hạnh phúc.” Mộc Như Lam ôn tồn bảo, cảm giác được hắn hơi run lên, ôm cô chặt hơn một ít, cô lại nói, “Nhưng mình sẽ không thuộc về cậu, mình sẽ không thuộc

về ai cả, mình chỉ thuộc về mình mà thôi. A Nghiêu, chúng ta có thể kết làm người thân, và chỉ là người thân mà thôi.” Biển thái không bao giờ chịu mất quyền chủ động, không bao giờ chịu trao trọn linh hồn, và cũng sẽ không bao giờ ban phát nhiều hơn một tình yêu.

Đoạn Nghiêu im lặng tựa vào người Mộc Như Lam, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Cũng không thuộc về Mặc Khiêm Nhân luôn à?”

“Không.” Cô sẽ không thuộc về Mặc Khiêm Nhân, nhưng Mặc Khiêm Nhân nhất định phải thuộc về cô, dù chết rồi, thi thể hắn cũng phải là của cô.

“Thật sao?”

“Thật.” Mộc Như Lam vỗ về mái tóc hắn, dịu dàng nói, “Vậy, A Nghiêu, bây giờ cậu nói cho mình biết một chuyện được không?”

“...”

Cửa phòng khẽ khàng mở ra rồi lại khẽ khàng đóng, trong không khí còn vương chút hương thơm nhàn nhạt, thế nhưng chẳng mấy chốc chúng đã tỏa đi xung quanh, thoát khỏi không gian nhỏ hẹp, để rồi trong phòng chẳng còn lại gì ngoài mùi thuốc sát trùng.

Nhìn cánh cửa đã đóng, Đoạn Nghiêu rầu rĩ cười, đôi mắt đảo một lần nữa chìm trong u tối, hắn nhếch miệng, cánh môi đỏ mọng lặng lẽ bật ra hai chữ.

++++

Đêm đã khuya.

Gió lạnh đầu xuân làm hồng chóp mũi, Mộc Như Lam kéo cổ áo lên, lên xe tới trang viên Hoắc gia nơi tổ chức lễ đính hôn hôm trước.

Hiện tại trong trang viên có vài người quen đang ở tụ tập, các thiếu gia Hoắc gia, Đồng Kỳ, ngoài ra còn có Đồng Tứ Hiên – người vừa nhận giải Oscar tại New York, cùng người đại diện là Tang Tranh.

Tất cả ngồi quây lại, tư thái của mỗi người đều nói rằng họ là những sinh vật kiêu ngạo coi mình là cái rốn của vũ trụ.

“Chắc, không được thấy tận mắt đúng là đáng tiếc.” Đồng Tứ Hiên nằm dài chiếm cả cái sofa, mái tóc vàng xoắn hơi lộn xộn bất cần làm nổi bật khuôn mặt lai đẹp đến nín thở, tựa như một con thú hoang cuồng dã.

“Nhìn ai? Mặc Khiêm Nhân hay là Mộc Như Lam?” Hoắc tam thiếu cũng cùng một kiểu với Đồng Tứ Hiên, hắn ngồi cong vẹo trên sofa đơn, trông cứ như không có xương cốt.

“Nhìn cảnh Mộc Như Lam bị bắt đi. Anh không nghĩ sẽ rất thú vị sao?” Đồng Tứ Hiên nói đoạn liếc sang Đồng Kỳ, tên này nên bỏ cuộc đi thôi.

Đồng Kỳ nhìn ly rượu, không để tâm tới Đồng Tứ Hiên.

Lát sau, người phụ trách trang viên tới báo có Mộc Như Lam đến.

“Quên gì ở đây à?”

“Ai mà biết.”

Tất cả không nói chuyện nữa mà vô thức nhìn ra cửa, tựa hồ đang đợi cô thiên sứ kia, thế nhưng đợi một lát mà vẫn chẳng thấy ai, mãi đến khi người phụ trách nói Mộc Như Lam tới chỗ hồ nước chứ không tới biệt thự thì bọn họ mới đứng dậy đi ra ngoài.

“Khuya rồi cô ấy còn ra đó làm gì?” Có ai đó thì thầm, đường đến hồ bật đèn sáng trưng như ban ngày.

Từ đằng xa, bọn họ thấy Mộc Như Lam đi lại bên bờ hồ, nghĩ bụng chắc cô đang tìm thứ gì đó trên bờ, nào ngờ lát sau lại thấy cô cời áo khoác, nhảy tùm xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Chương 77.4: Ngọt ngào (4)

Tiếng nước bắn làm bọn họ hết cả hồn.

“Đừng nói là đêm hôm cô ấy tới đây nhảy hồ đấy nhé?!” Đồng Tứ Hiên tròn mắt nói để rồi nhận ngay năm ánh mắt trách móc, anh ta bắt đầu dĩ nhún vai đoạn bước nhanh theo họ.

Nước hồ lạnh căm căm, vì đây là hồ tự nhiên lưu thông, lại được Hoắc gia chủ động làm sạch nên nước rất trong, có điều hồ này khá sâu, dù ban ngày cũng không nhìn thấy đáy.

Dựa vào cảm giác, Mộc Như Lam bơi xuống.

Ba anh em Hoắc gia cho người hầu bật hết đèn quanh hồ lên rồi chạy lại nhìn. Đồng Tử Hiên bắt đầu đoán lung tung, “Chẳng lẽ cô ấy gặp chuyện gì khi bị bắt cóc, thành ra cãi nhau to với Mặc Khiêm Nhân, cuối cùng chịu không nổi đã kích nên tới đây nhảy hồ?”

Đồng Kỳ cười áo khoác định nhảy xuống nhưng lại bị nhị thiếu Hoắc gia giữ vai, “Nhìn không giống như muốn tự sát.”

Xa xa có một chiếc đầu nổi lên giữa hồ, Mộc Như Lam hít sâu một hơi, chịu đựng cái lạnh thấu xương rồi tiếp tục lặn xuống.

Không biết Mộc Như Lam đang làm gì nhưng có vẻ không phải chuyện ngu ngốc. Nghĩ vậy, nhị thiếu Hoắc gia lấy di động gọi cho Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân nhận được tin thì nhanh chóng chạy tới, lúc này Mộc Như Lam đã ở dưới nước hơn hai mươi phút, những người đàn ông đứng trên bờ hoàn toàn không hiểu cô đang làm gì.

Mặc Khiêm Nhân tiến lại gần, hẩn mặc áo khoác màu đen, khuôn mặt lạnh nhạt vô cảm, đôi mắt lạnh nhạt mà sắc bén như có thể chọc thủng mọi thứ, bước chân hẩn nhanh hơn bình thường một ít nhưng vẫn mang một nét ung dung tự tin cổ hữu. Mặc dù những người đàn ông ở đây cũng rất xuất sắc, ấy thế mà khi hẩn xuất hiện, vẫn có một loại từ trường kì lạ nào đó ngăn tách giữa hẩn bọn họ, như thể hai bên thuộc về hai thế giới.

Đồng Kỳ nhìn Mặc Khiêm Nhân, thì ra đây là tên may mắn được trở thành hôn phu của cô ấy. Có điều không biết hẩn ta có phải là cùng một người với anh chàng tên Amon mà Mộc Như Lam nói cô luôn muốn ở cạnh hay không...

Mặc Khiêm Nhân liếc qua chiếc áo khoác Mộc Như Lam vắt trên cái ghế ở trên bờ, đôi mắt lạnh nhạt tựa hồ nhìn thấy bóng dáng ngập lặn dưới mặt nước. Một cách tao nhã xen lẫn thô bạo, hẩn cởi nút áo khoác của mình, định nhảy xuống hồ lôi cô gái tùy hứng hại hẩn lo lắng lên.

Cùng lúc đó, đột nhiên mặt hồ nổi bọt, dưới ánh đèn rọi sáng trung, Mộc Như Lam xuất hiện như một đóa sen mới nở, mái tóc đen nhánh dạt hết về sau, hé bày toàn bộ gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Cô thở gấp, hồ nước lạnh cóng khiến cô thở hơi khó, thậm chí là run lấy bầy, thế nhưng khi thấy người đàn ông đứng trên bờ nhìn mình, đôi môi cô lại vẽ một nụ cười rực rỡ, cặp mắt cong thành hai vầng trăng khuyết. Trong một thoáng, sau lưng Mộc Như Lam như có một vật thủy phù dung, từng đóa từng đóa nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Mặc Khiêm Nhân thở chậm lại, quỳ một chân xuống vươn tay về phía cô, “Lên đi.”

“Ừ.” Mộc Như Lam nhu thuận nắm tay Mặc Khiêm Nhân để hẩn dễ dàng kéo cô lên, vạt áo đen ám hương bạc hà bọc lấy cô thật chặt, sự ân cần này xuất phát từ tận đáy lòng.

Mộc Như Lam cười rói trông có chút trẻ con. Mặc Khiêm Nhân còn chưa kịp hỏi rốt cuộc cô vừa làm gì thì đã thấy Mộc Như Lam cúi đầu lấy vật cô đang ôm trong lòng ra.

Mặc dù đã bị ướt nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một chiếc hộp được gói bọc rất tỉ mỉ, là quà Mặc Khiêm Nhân tặng Mộc Như Lam hôm qua. Cô chưa kịp mở quà thì đã bị Đoạn Nghiêu bắt đi, ngoài ý muốn cầm nó theo, Đoạn Nghiêu thấy chướng mắt nên quăng luôn xuống hồ. Mặc Khiêm Nhân tìm khắp phòng không thấy, cứ tưởng là mất rồi.

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn vật trên tay Mộc Như Lam, sau đó lại nhìn cô, nụ cười của cô vẫn xinh đẹp như mọi ngày. Giờ phút này cả người cô ướt đầm phải bọc áo khoác của hẩn, lạnh đến mức hơi run, ấy vậy mà cô vẫn cười với hẩn. Trái tim như được bọc trong một lớp bông mềm xốp, luẩn quẩn một cảm xúc hẩn chưa bao giờ trải nghiệm.

“Em tìm được nó rồi, anh không giận nữa chứ?” Mộc Như Lam nói đoạn nghiêm túc nhìn Mặc Khiêm Nhân hòng lũng ra được một dấu hiệu nào đó trên mặt cho biết hẩn giận hay không. Mặc Vô Ngân nói cô thờ ơ với Mặc Khiêm Nhân, vì thế Mộc Như Lam tưởng là vì cô đã làm mất món quà nên hẩn mới giận đến độ bỏ đi, không ăn cơm và cũng không thèm nói với cô một tiếng.

Mặc Khiêm Nhân trầm mặc nhìn Mộc Như Lam, ngay khi Mộc Như Lam sắp nghĩ mình đã lầm, hẩn vòng tay ôm cô vào lòng, tựa cằm lên vai cô, bắt chặp mấy sợi tóc ướt đầm.

Mộc Như Lam vui vẻ ôm lại hẩn, không quên cầu đáp án, “Khiêm Nhân? Không giận nữa chứ?”

“Ngốc lắm.” Giọng nói của Mặc Khiêm Nhân vang lên bên tai, hẩn lấy từ trong túi áo khoác Mộc Như Lam đang mặc ra một chiếc hộp vuông chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay hẩn, mặt trên thắt một chiếc nơ, đây là một món quà.

Hẩn đâu có giận, chẳng qua là vì gấp rút muốn tặng lại cho Mộc Như Lam một món quà khác nên mới bỏ cả ăn chạy tới Phi Vân các, thực ra hẩn cũng định nói Mộc Như Lam rồi nhưng thấy cô nói chuyện điện thoại tập trung quá nên lại thôi. Cuối cùng cô tưởng là hẩn giận? Lại còn đêm khuya nhảy xuống hồ để tìm thứ này...

Hẩn thấy tim mình căng lên, ứ tràn trong hạnh phúc ngọt ngào.

Chương 271: Chương 78: Quỷ cười

Cái ôm của họ như tạo thành một thế giới mà người thường không thể nào bước vào, bức tường vô hình ngăn cản mọi kẻ quấy rầy.

Bị hai nhân vật chính phớt lờ, nhóm Đồng Tứ Hiền nhìn cảnh này, trầm mặc không nói gì.

Đồng Kỳ mỉm cười, hẳn nghĩ mình hiểu ra rồi, ngay từ đầu hẳn đã lắm, chỉ có thằng ngốc mới có ý tưởng nhúng chàm cô gái này, nếu không có Mặc Khiêm Nhân thì có lẽ hẳn sẽ không bỏ cuộc, nhưng bây giờ hẳn đã thấu suốt.

Một người mà không cùng chung thế giới với mi thì mi chỉ có thể chiêm ngưỡng chứ không thể chạm đến. Người đặc biệt chỉ chung bước với người đặc biệt mà thôi, họ có thể hấp dẫn rất nhiều người thường, nhưng chỉ có kẻ cùng đẳng cấp mới hấp dẫn được họ.

Mặc Khiêm Nhân khoác thêm chiếc áo của Mặc Như Lam lên cho cô rồi ôm cô rồi khỏi đó. Mặc Như Lam để ý thấy tốp đàn ông đứng cách đó không xa, cô lịch sự mỉm cười gật đầu chào hỏi, ôn hòa ấm áp tựa mặt trời, còn người được chào hỏi thì lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Hoặc tam thiếu ôm ngực an ủi trái tim đang đập thình thịch, “Cứ ngỡ như mặt trời...” Cảm giác ấm áp ấy, hết như được bao phủ trong nắng mai vậy.

“Giờ thì hơi hiểu tại sao lại có tiếng đồn như vậy rồi.” Tang Tranh nâng gọng kính nói. Tiếng đồn về Mặc Như Lam là, khi bạn chưa biết đến Mặc Như Lam thì cô ấy tưởng như chưa bao giờ tồn tại, nhưng một khi đã gặp rồi, bạn sẽ thấy đâu đâu cũng tràn ngập bóng dáng cô ấy. Trong các lời đồn đương nhiên không thiếu những tin đồn thất thiệt xuất phát từ sự ghen ghét nhưng người có đầu óc sẽ không đi tin. Có điều cái làm người ta khó tin hơn cả thì lại là lời ca ngợi này — Ai tiếp xúc với Mặc Như Lam cũng thích cô, tất cả mọi người đều yêu Mặc Như Lam, cô là thiên sứ bị thượng đế để lạc dưới trần gian, không một ai tốt đẹp hơn cô cả...

Trừ khi nhìn thấy tận mắt, còn không sẽ chẳng ai tin đồn này tồn tại một người hoàn hảo như thế. Đến cả mình tính tên tuổi được tôn vinh như nữ thần cũng có tai tiếng nữa là, gì chứ lý do ghét một người thì không bao giờ thiếu.

Lời đồn chính là thứ phản ánh suy nghĩ và tình cảm của người đồn, mỗi một hai người đồn có thể không đáng tin, nhưng nếu cả trăm người đồn cùng một nội dung thì đúng là bất khả tư nghi.

Mặc Như Lam... Cô vừa thu hút họ lại vừa khiến họ bối rối. Có lẽ những gì hoàn hảo chỉ hợp để chiêm ngưỡng từ xa mà thôi, bởi nếu không kìm chế được khao khát của mình thì cái giá phải trả sẽ rất đắt, tỉ như sinh mệnh, tỉ như tình cảm.

Sắc trời tối dần.

Mặc Khiêm Nhân lái xe đưa Mặc Như Lam về biệt thự cạnh học viện Mộ Hoa, sợ rằng chậm trễ sẽ khiến Mặc Như Lam sinh bệnh, việc đầu tiên Mặc Khiêm Nhân làm khi tới nơi là nhanh chóng nấu nước tắm cho cô, sau đó xuống bếp bắc một chén canh gừng. Mặc Khiêm Nhân vốn không biết nấu ăn nhưng từ sau lần Mặc Như Lam đòi hẳn nấu cho và còn ăn sạch số thức ăn ngay sau đó, mỗi khi rảnh rỗi hẳn lại tìm hiểu sơ qua thực đơn. Với chỉ số IQ thiên tài chỉ cần nhìn là nhớ, việc xuống bếp với hẳn chỉ là chuyện nhỏ.

Lưỡi dao bạc va lạch cạch trên mặt thớt, hẳn xắn tay áo để lộ ra xương cổ tay tinh tẻ, một tay cầm gừng, tay kia cầm dao thái thoăn thoắt, động tác nhuần nhuyễn đẹp mắt mà không kém phần tôn quý tao nhã, điều khó tin nhất là, đây mới chỉ là lần thứ hai Mặc Khiêm Nhân dùng dao cắt một thứ gì đó không phải cơ thể người.

Đứng trước cửa phòng bếp, bác quản gia vốn định chất vấn Mặc Khiêm Nhân sao lại để Mặc Như Lam ướt rượt như thế, vừa thấy cảnh này, ông xem nữa bị chói mù mắt. Một người đàn ông biết nấu ăn, mà đến cả tư thế cũng đẹp mắt đến vậy, ông cảm thấy đây chắc chắn là người đàn ông tốt!

Thiếu chút nữa là làm bậy rồi!

Bác quản gia bèn gọi điện báo cho người lãnh đạo trực tiếp là Triệu thúc, nói rõ chuyện Mặc Khiêm Nhân và Mặc Như Lam. Sau phút chốc im lặng, Triệu thúc bảo ông trước tiên hãy về đi, xem chừng đây là chi thị của Kha Xương Hoàng. Dù sao hiện tại hai người họ cũng đã là hôn phu hôn thê, có mâu thuẫn gì thì nên tự giải quyết, hơn nữa đa phần chỉ là đầu giường cái cớ cuối giường hòa thôi, một lão già như ông ở đây cũng vô dụng, lại còn ảnh hưởng đến tình thủ nữa chứ.

Bác quản gia về, trong biệt thự chỉ còn lại Mặc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Như Lam vừa tắm gội xong, mái tóc ẩm ướt quấn trong một chiếc khăn vàng nhạt, cô mặc áo ngủ, chân xỏ dép lông thoải mái đi ra, dạo quanh phòng ngủ một vòng, không thấy Mặc Khiêm Nhân đâu, Mặc Như Lam dùng mắt nơi hai món quà lớn nhỏ trên mặt bàn, cô vẫn chưa đụng tới, không biết là vật gì.

Lần đầu tiên nhận được quà từ Mặc Khiêm Nhân, cô rất ngạc nhiên, rốt cuộc là cái gì vậy nhỉ?

Ngồi bên giường, cảm lấy vật đã bị vứt đi một lần, giấy gói bên ngoài đã hơi rách vì thấm nước, lấp ló chiếc hộp cứng màu trắng bạc phía trong, cô đặt nó lên đùi rồi mở ra, dưới ánh đèn phòng, những tia sáng đủ màu sắc tựa cầu vồng bỗng lướt qua mắt cô.

Mộc Như Lam ngẩn ngơ nhìn vật bên trong, chớp mắt mấy cái, đôi môi dần vẽ một nụ cười.

Nằm trong hộp là mười hai con búp bê bé xíu mô phỏng Mộc Như Lam, có đủ các khuôn mặt hi vọng ái ố, cả tư thế cũng không giống nhau, trong đó có một con hình Mộc Như Lam đang mỉm cười, trên đầu dính một chiếc lá cây, thoát nhìn ngốc ngốc rất đáng yêu. Mỗi con chỉ cao hơn ngón giữa của Mộc Như Lam một chút, tuy vẻ ngoài khác nhau nhưng tất cả đều được chạm khắc từ cùng một khối ngọc trong suốt sáng màu, rõ ràng đây chính là thành phẩm từ khối ngọc mà Mộc Như Lam từng thấy ở lầu hai của Phi Vân các.

Mộc Như Lam không ngốc, ngọc này chắc hẳn thuộc loại hàng quý giá xa xỉ, khi ấy cô để ý chỉ vì cảm thấy nó khá đẹp, bản năng của phụ nữ là thấy thứ gì xinh đẹp cũng ngắm trộm một cái mà? Nào ngờ Mạc Khiêm Nhân cứ thế mua luôn. Vị tiên sinh bán ngọc kia không xót ruột sao?

Liều lão tiên sinh tỏ khổ, ông xót chết đi được đấy chứ, ngọc này là hàng tốt ông giữ gìn bấy lâu nay, không ngờ lại bị Mạc Khiêm Nhân một phát hốt hết.

Còn món quà mà Mạc Khiêm Nhân đã tạm thời chuẩn bị thêm là một sợi dây chuyền có mặt hình hải âu sải cánh bay tự do, làm từ hồng ngọc trong suốt, đơn giản tinh tế và cũng làm Mộc Như Lam yêu thích không thua gì mười hai con búp bê kia.

Búp bê rối và tự do, đó chính là suối nguồn hạnh phúc sau khi sống lại của Mộc Như Lam. Hai món quà này, Mạc Khiêm Nhân đã đặc biệt dành riêng cho cô.

Đáng yêu quá.

Mộc Như Lam thích thú thưởng thức một con búp bê, nỏ hứng cắn một miếng như muốn ăn chính mình, kết quả là bị ê răng, cô xoa xoa răng một chút rồi cất đồ vào hộp, đoạn đi ra khỏi phòng.

Tại phòng bếp, hương gừng tỏa ra ngào ngạt, có chút ngọt cũng có chút gắt mũi.

Mộc Như Lam đến gần phòng bếp, nhìn bóng lưng người đàn ông cao gầy, nhưng chỉ có thực sự chạm vào mới biết được, người đàn ông này có cơ thể cường tráng và tràn đầy sức mạnh hơn bề ngoài rất nhiều, là loại người chỉ cần nắm tay liền có cảm giác an toàn tín nhiệm.

Mộc Như Lam lại gần, từ phía sau ôm eo người đàn ông, cảm nhận được cơ bắp hần thoảng căng cứng, sau đó nhanh chóng thả lỏng ra.

“Tóc ướt thì phải lau cho khô chứ.” Mạc Khiêm Nhân nói bằng chất giọng khiến người khác không thể phản kháng hay chối từ, mái tóc ướt của Mộc Như Lam chẳng mấy chốc đã ướt lấy sang quần áo hần.

“Không.” Giọng cô mềm mại như móng vuốt mèo con nhẹ cào vào trái tim, cô gái được chiều sinh hư dúi vào lưng người đàn ông làm nũng, “Chờ Khiêm Nhân lau cho em.”

Dứt lời, Mộc Như Lam bắt đầu sờ lung tung, bàn tay đặt trên bụng Mạc Khiêm Nhân từ từ đi xuống, Mạc Khiêm Nhân giật mình suýt nữa đánh rơi cả thìa trên tay.

Mạc Khiêm Nhân vừa bắt được một bàn tay đang làm loạn của Mộc Như Lam thì tay kia của Mộc Như Lam ngay lập tức tiến vào túi quần của Mạc Khiêm Nhân, cách một tầng vải dệt mỏng manh, cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể của người đàn ông và chiếc đùi rắn chắc đầy sức mạnh, chỉ cần nhích lên một chút là sẽ tới...

“Lam Lam...” Mạc Khiêm Nhân hô hấp trong nháy mắt dồn dập cả lên. Hần không mặc áo khoác, bên trong chỉ có một chiếc sơ mi mỏng manh, Mộc Như Lam vừa mới tắm rửa xong, vì không cần ra khỏi nhà nên cũng không mặc nội y, lúc này dính sát vào như vậy là một loại thách thức rất lớn rồi, vậy mà cô còn tùy ý đụng chạm lung tung?

Mộc Như Lam rất nhanh đã rút tay ra khỏi túi quần, thuận tiện lấy ví tiền của Mạc Khiêm Nhân ra, nghe tiếng của hần, cô nở nụ cười mang chút ác ý, “Khiêm Nhân đen tối quá đấy, người ta chỉ là muốn lấy một chút đồ thôi mà.”

Mạc Khiêm Nhân im lặng, hai tai lặng lẽ đỏ lên, gằm mặt rầu rĩ nhìn nồi canh gừng.

Mộc Như Lam vẫn còn cười, tiếng cười nhẹ nhàng mang theo hương vị ôn nhu chỉ có ở Mộc Như Lam pha lẫn chút vui đùa khi thực hiện được trò đùa dai, càng khiến Mạc Khiêm Nhân cúi đầu thấp hơn.

Tựa đầu vào lưng hần, Mộc Như Lam thả tay ra, bắt đầu tìm hiểu đồ vật cá nhân của Mạc Khiêm Nhân, đó là một cái ví tiền đơn giản màu đen, không biết là của nhãn hiệu nào, dù sao thì cũng rất hợp với hần, bên trong có gì nhỉ? Ừm, chứng minh thư Trung Quốc, thẻ nhân viên FBI, vài trăm nhân dân tệ, vài trăm đô la, còn có hai tấm thẻ, một trong nước, một ngoài nước, một cái là thẻ bạch kim, cái còn lại là thẻ hắc kim, trông có vẻ rất cao cấp.

“Trong này có bao nhiêu tiền thế?” Mộc Như Lam cầm tấm thẻ hắc kim đưa ra trước mắt Mạc Khiêm Nhân. Đây là cô đang tìm hiểu tình hình kinh tế của hôn phu mình, tuy nhìn cũng biết hần là một công tử quý tộc nhưng hần không giống với loại nhà giàu mới nổi hay những kẻ thượng lưu lăm lăm tiền khác, khí chất ở hần luôn làm người khác quên đi những vấn đề phẩm tục như tiền tài.

Mặc Khiêm Nhân thân nhiên liếc mắt thì một cái rồi dời mắt đi, tắt lửa bếp, “Em đoán xem có bao nhiêu? Lại đây đi.” Nói đoạn bung nồi canh gừng đã chín ra khỏi phòng bếp tới bàn ăn.

Mộc Như Lam đi theo phía hán, “Nhiều lắm à?”

“Không nhiều lắm. Nhưng em muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.” Kéo chiếc ghế dựa để cô ngồi xuống, hán cất giọng đậm mạc giống như chỉ đang nhận xét thời tiết chứ không phải đang nói về một số tiền mà người khác phải nai lưng làm cả đời mới có. Hán sẵn lòng thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô, từ vật chất đến tinh thần. Đây không phải là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của một người đàn ông đối với vợ mình sao?

“Vậy sau này em giữ tiền nhé?” Trong tivi luôn diễn như vậy mà, phụ nữ quản tiền, đàn ông phải kiếm tiền nuôi gia đình mới không có thời gian lãng nhăng, nghe hay đấy chứ.

“Nếu em thích.” Thở ngout một muống canh rồi đưa qua, Mặc Khiêm Nhân biết Mộc Như Lam chỉ nhất thời nói vậy thôi, thế nào cô cũng sẽ đề cập một vấn đề khác không liên quan.

“Có phải lúc này Khiêm Nhân đã nghĩ tới mấy thứ bấy bạ không?” Mộc Như Lam nhắc lại chuyện vừa rồi, nở nụ cười dịu dàng mà tình nghịch.

Mặc Khiêm Nhân im lặng. Có lẽ bọn họ nên tiếp tục thảo luận vấn đề quyền làm chủ tài chính kia thì hơn.

++++

Hôm sau.

Tiết trời sáng sủa, Mộc Như Lam được chăm sóc cẩn thận mà vẫn không tránh khỏi bị cảm cúm do ngâm nước ban đêm, cũng may chỉ là sổ mũi hắt hơi chứ không nặng đến mức phát sốt.

Mặc Khiêm Nhân muốn Mộc Như Lam ở nhà, nhưng cô vẫn nhất quyết tới trường để dạy học.

Bước vào Mộ Hoa, cô lần nữa băng qua mảnh rừng trúc, gió xuân lành lạnh lay động khóm trúc cao gầy, tiếng lá xào xạc vang vọng khắp không gian.

Mộc Như Lam bước lên cầu, dưới chân là con suối trong vắt chảy róc rách rất vui tai, thế nhưng trong không khí lại xộc lên một mùi hương quý dị.

Có rất nhiều đường để đi tới dãy phòng học năm ba, mà trường thì lại không phát bản đồ cho học sinh nên ai biết đường nào thường chỉ đi mỗi mình đường ấy. Mộc Như Lam thích cái yên tĩnh của mảnh rừng này, và lại cô cũng đã quen đường rồi, bình thường hiếm ai đặt chân tới đây, hầu như chỉ có mỗi Mộc Như Lam sớm chiều ghé thăm.

Rừng trúc sâu lặng ngắt, như thể chỉ còn mỗi tiếng hít thở của Mộc Như Lam.

Dừng lại cước bộ, Mộc Như Lam cảnh giác nhìn quanh nhưng không hề thấy dấu hiệu của một ai khác.

Mùi hương không phải do cô tưởng tượng ra.

Cô tiếp tục băng qua cầu, bước chân nhẹ nhàng như sợ quấy nhiễu ai đó.

Mộc Như Lam thử nhòai người nhìn xuống, một cái mặt cười bất thành linh đập vào mắt cô.

Đó là một khuôn mặt đàn ông, thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi, đầu ông ta chìm trong nước, mặt nhô lên trên, mảnh trúc cắm khắp đầu ông ta một cách tùy tiện để cố định nó lại, cạnh đó có một bàn tay xếp thành chữ chỉ chào hỏi. Đúng vậy, không còn bộ phận nào khác, ngoài một cái đầu và một bàn tay.

Nụ cười trên mặt ông ta cứng đơ, mắt mở trừng trừng, môi nhếch thành một hình vòng cung quý dị giống hệt con rối hề của cô...

Mộc Như Lam nhìn không chớp mắt, trong đầu thoáng xuất hiện một chiếc mặt nạ nhưng lại nhanh chóng bị bác bỏ, không phải Wilder, hán ta không nhiệt tình với việc giết người đến mức này.

Hóa ra không phải là ảo giác. Lần nào đi qua đây cô cũng cảm thấy như có ai đó nhìn mình chằm chằm, bây giờ thì không muốn giấu mình nữa à? Nhìn xem, hán đang chào hỏi cô đấy này.

Mộc Như Lam nhếch mi cười, cô hít sâu một hơi, dứt tay vào túi áo đoạn thông thả tiến tới dãy phòng học.

Phía sau, Tô Trùng Tương đang đến định gặp Tô Bắc Thiệu. Cũng như Mộc Như Lam, cô rất thích sự yên tĩnh nơi rừng trúc, từ xa thấy Mộc Như Lam đứng trên cầu nhìn cái gì, chắc là đang ngắm cá, Tô Trùng Tương thầm nghĩ, bước chân bất giác chậm lại, cô chưa rộng rãi đến mức có thể nói chuyện dằng hoàng với Mộc Như Lam được.

Tô Trùng Tương đợi Mộc Như Lam đi xa rồi mới từ từ bước tiếp, lúc qua cầu, cô vô thức nhìn xuống dưới, ngay tức khắc sắc mặt cô tái mét!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 272: Chương 79.1: Nhìn thấu (1)

Tô Trùng Tương nhìn cảnh tượng dưới nước mà trong đầu trống rỗng. Cô chỉ vừa mới ra trường, vẫn chưa chính thức bắt đầu công việc, chưa nhìn thấy những hiện trường phạm tội được dựng nên bởi biến thái - những tên tội phạm mà phải cần đến sự trợ giúp chuyên gia tâm lý học thì mới bắt được trong thời gian ngắn. Bây giờ bất ngờ gặp phải cảnh này, cô hoảng sợ giật lùi về sau, thiếu chút nữa ngã ngửa.

Thế nhưng Tô Trùng Tương hoàn hồn rất nhanh, tim nhảy thình thịch, cô cố gắng trấn tĩnh chính mình đồng thời đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy gì khác ngoài những khóm trúc xanh um. Cô mở điện thoại, ngón tay run run bấm số gọi cảnh sát, đầu dây bên kia còn chưa bắt máy thì cô lại sực nhớ ra một chuyện khác, biểu cảm hoảng sợ đổi thành nghi hoặc, cô nhủ mày quay phắt về hướng Mộc Như Lam vừa đi, không hiểu sao lại thấy lạnh sống lưng.

Lớp một và lớp hai đã nhập lại làm một, phòng học lớp hai vốn rộng nay đã kín hơn, tuy rằng ba mươi người vẫn chưa phải là nhiều.

Mộc Như Lam đi tới, nghe được âm thanh ồn ào nô nức bên trong, nhựa sống trẻ trung làm nụ cười trên môi cô đậm thêm, còn chưa vào phòng mà hơi thở ấm áp đã lan ra ngập tràn.

Như có thần giao cách cảm, các thiếu niên thò đầu ra ngoài cửa sổ, sau đó rút lại vào trong, chòm âm thanh ồn ào náo nhiệt bỗng im bật đi.

Mộc Như Lam vào thì thấy cả đám hoặc là cầm sách, hoặc là cầm thứ gì đó che mặt. Hạ Hòa núp sau cuốn tạp chí vừa giật của Tô Bắc Thiệu, chỉ chừa ra một đôi mắt để len lén nhìn Mộc Như Lam, ngay cả Thì Ngũ cũng ngơ ngác nhìn cô, tay cầm một cái bánh nướng che mặt lại.

Mộc Như Lam nhướn mày đi lên bục giảng, mặt đối mặt các nam sinh ngồi dưới.

Cả phòng chìm vào im lặng.

Nhìn nhóm thiếu niên rõ ràng đang giấu giếm chuyện gì đó, Mộc Như Lam hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Bọn họ nhìn nhau, không ai lên tiếng mà lại đồng loạt hướng mắt sang Hạ Hòa và Tô Bắc Thiệu, tất cả là do tội này đầu têu, có gì thì lão đại chịu trách nhiệm đi!

Hạ Hòa và Tô Bắc Thiệu hơi giật mình, ngay sau đó liền phát hỏa, Hạ Hòa nóng tính hơn, hấn quăng luôn tờ tạp chí đi, tức đến mức đầu bốc khói, “Tại các cậu làm vương chân cơ mà! Liều gay! Cậu núp cái gì mà núp?! Mau quỳ xuống nhận tội cho tôi!”

Hạ Hòa tức đến mức không thêm đề ý ngôn ngữ nữa.

Liều Phong Phong vô tội trốn ra sau lưng Thì Ngũ.

Bây giờ Mộc Như Lam mới nhận ra Hạ Hòa bị làm sao, trên khuôn mặt đẹp trai có hai vết đỏ kéo dài từ mắt xuống và từ mũi lên trông rất ư buồn cười, giống như là bị cái gì đó băng cao su quất phải.

Mộc Như Lam kinh ngạc nhìn cả lớp, “Các cậu đều bị như vậy à?” Chẳng lẽ trên mặt ba mươi người ở đây đều có vết thương?

Các thiếu niên xấu hổ che mặt cúi đầu, nói ra thì mất mặt lắm, bọn họ hưng chí chạy tới chỗ có ký hiệu hải âu, kết quả là bẫy trong đó đập tan tác, may mà Mộc Như Lam chưa thấy cảnh người ngã ngửa đổ khi ấy, bằng không bọn họ kiếm cái lỗ chui xuống luôn cho rồi!

Hạ Hòa không hề ý thức được mình đã để lộ vết thương, đến lúc nhận ra thì đã thấy Tô Bắc Thiệu cười sung sướng khi hắn gặp họa, vì thấy hắn nhanh tay giựt luôn cái quần Tô Bắc Thiệu đang cầm làm Tô Bắc Thiệu cũng bị lộ vết thương.

Tô Bắc Thiệu phát cáu.

Vì thế lão đại hai lớp động tay động chân, tùy tùng đằng sau cũng lộn xộn theo mà quên rằng Mộc Như Lam vẫn còn đang đứng trên bục giảng.

Mộc Như Lam bất đắc dĩ nhìn bọn họ tranh cãi ầm ĩ, cô mở ra sách vở trên bàn giáo viên ra, không nhớ lần trước mình đã giảng đến đâu rồi, để xem nào.

Cùng lúc đó Lương Khâm Luân nhận được điện thoại của Tô Trùng Tương, anh ta lập tức cả kinh chạy đi mà không kịp xỏ cả giày.

Trong rừng trúc, hiện trường đang được phong tỏa, sự yên tĩnh mọi khi nay đã không còn.

Tô Trùng Tương tạm thời không thấy đầu.

Một học viện quý tộc quốc gia như Mộ Hoa mà lại có đầu và tay người chết, nếu chuyện này truyền ra thì ô danh của Mộ Hoa sẽ càng tệ hơn gấp bội, mà nếu chỉ như vậy thì còn miễn cưỡng cho qua, vấn đề là, Mộ Hoa là ngôi trường ngay dưới chân hoàng thành mà lại để phát sinh án giết người! Đã thế

còn là một vụ án giết người hết sức biến thái!

Pháp y đeo găng tay lấy cái đầu và bàn tay lên, nói giọng lo lắng, “Hung thủ rất có khả năng là thái nhân cách...” Kiểu tội phạm này là khó bắt nhất, quá trình bắt thường rất máu me và dễ liên lụy người vô tội, thái nhân cách cực kì khó để nắm bắt, và đây chính là lúc chuyên gia tâm lý học phát huy sở trường.

“Vừa hay Mặc tiên sinh đang ở trong nước.” Anh cảnh sát từng hai hợp tác với Mặc Khiêm Nhân bắt tội phạm thành công nói.

“Không, lần này không mời Mặc tiên sinh.” Đội trưởng nhíu mày hỏi anh ta, “Tô tiểu thư đâu?”

Không ai phủ nhận được năng lực của Mặc Khiêm Nhân nhưng đồng thời cũng có người bất mãn với thái độ của hắn. Họ cho rằng Mặc Khiêm Nhân quá kiêu ngạo, không coi họ ra gì, nhưng vì ngại năng lực của Mặc Khiêm Nhân nên mới không dám biểu hiện ra. Bây giờ đã có một tiền sĩ tâm lý học khác cũng tốt nghiệp từ Harvard, bọn họ hiển nhiên không cần Mặc Khiêm Nhân nữa.

Thế nên khi vụ án này đến tai cấp cao, Tô Trùng Tương lập tức được bọn họ đặt kỳ vọng, kỳ vọng rằng cô có thể thay thế được Mặc Khiêm Nhân, vụ án này chính là cơ hội đầu tiên để Tô Trùng Tương chứng minh năng lực.

Tô Trùng Tương không có ý muốn thay thế Mặc Khiêm Nhân, cô biết mình không thể nào đạt được trình độ như Mặc Khiêm Nhân. Nhưng việc nâng cao thanh danh cũng rất quan trọng, tuy rằng hắn đã đính hôn với Mộc Như Lam nhưng là lòng khát khao và sùng bái của cô với hắn vẫn chưa bao giờ thay đổi, mặc dù cô luôn tự bảo mình buông tay đi nhưng mỗi khi cơ hội để xích gần hắn tới, cô vẫn muốn bắt lấy — chỉ ít cô muốn cho hắn biết, Tô Trùng Tương cô đang ở ngay sau lưng n hắn.

Vì thế với vụ án này, Tô Trùng Tương hẳn phải chuyên tâm và nghiêm túc hơn bất kỳ ai, nhưng mà...

Tô Trùng Tương đứng ngoài cửa phòng học lớp hai trên tầng ba, nghe giọng giảng bài điềm đạm dễ hiểu và hài hước thú vị của Mộc Như Lam, cô cau mày, thần sắc phức tạp vô cùng, rốt cuộc là sao? Khi ấy Mộc Như Lam đã cúi hẳn đầu nhìn xuống thì hẳn phải phát hiện ra thứ đó rồi chứ. Một người bình thường, hơn nữa còn là nữ thì ai mà chẳng hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh tượng đó, nhưng tại sao Mộc Như Lam lại bình tĩnh được như vậy? Bình tĩnh nhìn, bình tĩnh rời đi, bình tĩnh giảng bài, bình tĩnh như thể chưa hề thấy cái mặt cười đầy ám ảnh và bàn tay chào hỏi đó...

Kỳ quái, thật sự quá kỳ quái, chẳng lẽ Mộc Như Lam thật sự không thấy gì?

Tô Trùng Tương không dám chắc, câu hỏi này cứ quấy nhiễu khiến cô không thể nào tĩnh tâm giải quyết vụ án kia, đành phải chuyển sự chú ý sang Mộc Như Lam.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 273: Chương 79.2: Nhìn thấu (2)

Bên lớp số ba.

Cả đám mệt mỏi gục ra bàn, chẳng ai buồn quậy phá, một loạt ánh mắt buồn rầu bắn về phía Hoắc Dạ Chu — người đang ngồi trên chiếc xô pha ở góc phòng, quay sang thấy Thời Nhất bê bàn học đi với hai vết đỏ buồn cười trên mặt, bọn họ lại càng thêm rầu rĩ.

Thấy thế, Thời Nhất đắc ý cười bất cần, “Thời... Tôi qua đó trước chờ các cậu, thế nào chẳng bao lâu nữa cũng chung lớp lại.” Nói đoạn nhìn Hoắc Dạ Chu đầy ẩn ý, Thời Nhất cười bê bàn ra khỏi lớp ba. Đừng tưởng hắn không biết thái độ của Hoắc Dạ Chu đối với Mộc Như Lam đã thay đổi thế nào sau bữa tiệc đính hôn hôm ấy, đến nay chỉ còn thiếu một bậc thang nữa thôi.

Thời Nhất vừa đi ra thì bắt gặp Tô Trùng Tương đứng trước cửa phòng học lớp một. Hắn nhướng mày, Tô Trùng Tương không ai không biết, từng có thời đám nam sinh bọn họ coi Tô Trùng Tương là nữ thần và còn “mơ mộng” về đêm nữa, mà thôi chuyện này hơi tế nhị, đừng nhắc đến thì hơn.

Gật đầu chào hỏi Tô Trùng Tương, Thời Nhất đoán cô đến để thăm Tô Bắc Thiệu, thời gian gần đây tên này không chịu về nhà, tới nào cũng ngủ ở phòng nghỉ dưới tầng một qua đêm.

Chuyện Thời Nhất gia nhập đã làm cả căn phòng rung chuyển, buổi học bị cắt ngang, tràng hô hào hứng vang lên, lẫn trong đó là tiếng cười nhẹ nhàng của cô gái.

Tô Trùng Tương càng thêm buồn bực, đầu rối rắm không biết rốt cuộc Mộc Như Lam có nhìn thấy cảnh đó hay không. Mãi đến khi hết tiết, Tô Trùng Tương mới bước thẳng vào, nhìn Mộc Như Lam đứng trên bục giảng, “Nếu cô có thời gian, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

“Chị?” Tô Bắc Thiệu chạy tới nhưng lại bị Tô Trùng Tương đẩy ra, hiện tại cô không có tâm trạng chơi với đứa em.

Mộc Như Lam gật đầu rồi đi ra ngoài.

Hai người xuống lầu, tiến về phía sân bóng xanh ngắt trống trải.

Tô Trùng Tương luôn quan sát biểu cảm của Mộc Như Lam, cô thử hỏi, “Hôm nay cô đi đường nào tới đây?”

Mộc Như Lam nhìn Tô Trùng Tương, thần sắc không đổi, một giây sau cô mới đáp, “Con đường lần trước Tô tiểu thư dẫn tôi đi ấy.”

“Vậy lúc đi qua cầu cô có thấy cái gì không?”

“Ý cô là cá hay là rùa?” Mộc Như Lam cười, tỏ vẻ như câu hỏi của Tô Trùng Tương thật kì quặc.

Tô Trùng Tương cau mày, lòng càng thêm lo âu, “Không phải, cô... Cô không nhìn thấy thứ gì khác thật à?”

Mộc Như Lam mỉm cười, “Ừ, tôi không thấy gì cả.”

Sơ suất quá, bị phát hiện rồi. Cơ mà nếu đã nghi ngờ thì cứ thắc mắc thoải mái đi, cô có làm gì đâu — chỉ là được một kẻ biến thái chào hỏi một cách biến thái thôi.

Mộc Như Lam phủ nhận.

Sự nghi ngờ của Tô Trùng Tương không vì vậy mà biến mất, cô thấy không đúng, thật sự không đúng chút nào, cái đầu và tay người đó nổi hẳn lên mặt nước, Mộc Như Lam rõ ràng đã nhìn xuống, cô ta có mùi đầu mà không thấy? Nhưng nếu đã thấy thì làm sao cô ta có thể bình tĩnh thế này được? Thật kỳ quái, không đúng... Nhất định là có điểm nào đó không đúng...

“Tô tiểu thư!” Một viên cảnh sát chạy tới chỗ Tô Trùng Tương.

Tô Trùng Tương tạm thời dè xuống cảm giác quái đản trong lòng, trước khi đi còn không nhận được mà ngoái lại nhìn Mộc Như Lam một cái.

Mặc gia.

Lão Mặc biết tin học viện Mộ Hoa xảy ra án giết người thì mặt như táo bón, chẳng ai thích cái cảm giác cháu trai cưng của mình bị thay thế cả, ngặt nỗi người thế chỗ Mặc Khiêm Nhân lại chính là cháu gái của lão Tô, đúng là tức mà không xả được.

Vờ chồng Kha Xương Hoàng chuẩn bị về Hồng Kông nghe tin này thì không giữ nổi bình tĩnh. Trong học viện Mộ Hoa xảy ra án giết người?! Chết thật! Cháu gái cưng của lão đang học ở đó mà! Mẹ nó chứ, sao không an toàn chút nào hết vậy? Ít ra ở học viện Lưu Tư Lan bên thành phố K Mộc Như Lam còn lớn lên bình an được, trừ vụ bắt cóc hồi trước ra, còn lại không hề xuất hiện một tên tội phạm nào gây hoang mang như thế này...

Có lẽ phải bảo Mộc Như Lam về thành phố K thôi, chứ không lão bất an lắm. Mộ Hoa thậm chí còn không có ý định cho học sinh tạm thời nghỉ học trước khi bắt được tên hung thủ.

++++

Hồng Kông.

Nắng chiều rực rỡ.

Đoạn Ngọc nhận được điện thoại của Mộ Thanh Phong, Mộ Thanh Phong báo cáo rằng Đoạn Nghiêu đang nằm viện, trừ lần đó ra thì không hề bị Mặc gia hay Kha gia truy cứu gì thêm, ánh mắt Đoạn Ngọc rét lạnh, thẳng đó hên thật, nói đúng hơn là, quan hệ giữa Mộc Như Lam với nó không chỉ đơn thuần là bạn bè.

Có vẻ như... thân mật và đặc biệt hơn một chút?

Đoạn Ngọc nheo mắt, xem ra... Có nhiều chuyện hay ho rồi đây, nó trưởng thành xong coi bộ được hơn, so với thằng nhóc con phiền phức hay lẻo đẻo theo y đạo trước thì, quả thật là kiểu khó chơi như bây giờ được hơn.

Bỗng một con thú nhồi bông từ đâu bay tới đập bộp vào đầu cái người bụng dạ âm hiểm mà mặt mày đang hoành, lúc bấy giờ y mới sực nhớ ra mình đang ở Disneyland chứ không phải biệt thự nhà mình.

Mà người dám đụng vào đầu thái tử gia thì còn có thể là ai ngoại trừ Lưu Bùi Dương đã được cưng chiều mấy ngày nay.

Lưu Bùi Dương mới vào toilet rửa soạn lại tí, vừa ra đã thấy Đoạn Ngọc quỵn rũ đàn bà con gái xung quanh, khó chịu chết được, qua biết bao nhiêu ngày rồi, hân hạnh đẹp đáng ổn thế này mà Đoạn Ngọc còn chưa hết hứng thú với phụ nữ thì hẳn sẽ... Hẳn sẽ về Trung Quốc! Mẹ nó, quảng tên khốn này chạy lấy người!

Đoạn Ngọc thấy Lưu Bùi Dương giận mà tâm trạng lại tốt lên, nụ cười ôn nhuận cùng gương mặt tuấn tú của y làm những cô gái quanh đó không khỏi đỏ mặt thẹn thùng.

“Ê! Có đi không đấy?!” Lưu Bùi Dương hận không có móng vuốt để cào bung mặt y ra, cười, cười con khi!

“Đi, đi chứ. Cậu muốn đi đâu?” Không nên trêu hấn quá sớm, khó lắm mới có một buổi hẹn hò, nhất định phải kết thúc bằng việc cậu nhóc này phối hợp trên giường.

Lưu Bùi Dương muốn thử hết mấy trò mạo hiểm ở đây, dạo này hắn thấy Đoàn Tiểu Ngọc càng ngày càng dễ nhìn, chả biết có phải thần kinh bị gì không, thế nên hắn quyết định để thuyền hải tặc với tàu lượn siêu tốc cái thứ xáo trộn đầu óc một tí, xem có bình thường lại được không, cho tên Đoàn Tiểu Ngọc khỏi đắc ý.

Chiếc điện thoại đặt trong túi áo rung lên, Lưu Bùi Dương vừa tùy ý Đoàn Ngọc nắm tay mình dắt đi, làm những cô gái háo sắc thay đổi thái độ ngay lập tức, vừa lấy điện thoại ra xem, có một tin nhắn mới, gửi từ số của Đoàn Nghiêu...

++++

Thủ đô.

Ngoại trừ biết cái đầu và bàn tay đó được sắp đặt cho trôi từ thượng lưu xuống trung lưu con suối thì Tô Trùng Tương vẫn chưa tìm được manh mối gì thêm. Lần đầu tiên nhận một vụ án kiểu này nên khó tránh khỏi áp lực sợ mình làm không tốt, Tô Trùng Tương lễ cơ thể mỗi một về căn nhà riêng mình mới mua, cô không ở chung với bố mẹ nữa, bởi phụ nữ tuổi này ai cũng cần chút không gian riêng tư.

Tô Trùng Tương ôm nỗi băn khoăn ngồi xuống sofa, chuyện hôm nay có hơi sốc, trong tâm trí cô bây giờ vẫn cứ hiện lên cái đầu kì dị kia, và cả nụ cười mím như chẳng hề thấy gì của Mộc Như Lam.

Cô không thể dựa vào biểu hiện mà phát hiện Mộc Như Lam có nói dối không, có giấu giếm điều gì không. Thông thường, con người nói dối được nhưng ngôn ngữ cơ thể thì không, bởi vì đó là cái trung thực nhất chịu sự kiểm soát của hệ não rìa – thứ có thể buộc một tên tội phạm phải đổ mồ hôi khi gã nói dối. Có lẽ Mộc Như Lam thật sự không nói dối nên mới không bị hệ não rìa gây ra những phản ứng cơ thể khi nói dối.

Nhưng lý do này vẫn chưa thể thuyết phục cô hoàn toàn, bởi vì thật khó hiểu, sao Mộc Như Lam lại không thấy cho được? Con suối trong như thế, cái đầu thậm chí còn nổi hẳn lên, đến khả năng nhìn nhầm cũng không có chứ đừng nói là không thấy!

Tô Trùng Tương đau cả đầu, đành gọi điện cho Lục Tử Mạnh. Lục Tử Mạnh là người phù hợp nhất để kể chuyện này, anh sẽ không nghĩ rằng cô cố tình bôi nhọ Mộc Như Lam vì ghen tị. Thực ra cô cũng không cố ý theo dõi Mộc Như Lam, chỉ tại chuyện này quá quái đản đi, cô muốn không chú ý cũng không được, hơn nữa, nói không chừng nó còn giúp gì đó cho việc phá án.

Đang nói chuyện với Mặc Khiêm Nhân, Lục Tử Mạnh nhận được cuộc gọi của Tô Trùng Tương thì tức khắc bỏ hẳn lại.

Anh nhanh chóng chạy tới nhà Tô Trùng Tương. Tô Trùng Tương mời anh vào phòng khách rồi rót cho anh ly nước, mày chưa một lần thôi nịu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274: Chương V79.3: Nhìn thấu (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

“Chuyện gì thế? Vụ đó khó quá à?” Lục Tử Mạnh lo lắng hỏi, anh không hiểu tí gì về những vụ án như thế này cả, trước giờ chỉ nghe nói hể Mặc Khiêm Nhân ra tay là sẽ bắt được thủ phạm, dần dà anh có cảm giác đây cũng chẳng phải chuyện gì nan giải, Mặc Khiêm Nhân vừa ra tay là xong ngay đấy thôi? Thế nên bây giờ khi thấy Tô Trùng Tương cau mày đăm chiêu, anh nghĩ vụ án này hẳn phải khó lắm.

“Những vụ án liên quan đến thái nhân cách luôn rất khó giải quyết.” Tô Trùng Tương ngồi đối diện anh, vừa xoa xoa mi tâm vừa nói, “Có điều chuyện làm em phiền không phải là vụ án mà là Kha Như Lam.”

Thôi chết! Sao lại là Mộc Như Lam? Anh vừa thành thật lại e sợ chuyện gia tâm lý học thế này thì biết phải ứng phó thế nào đây?

“Vi sao?” Lục Tử Mạnh cầm ly nước lên uống, ý đồ che đi biểu cảm trên mặt, cố hết sức cup mắt để Tô Trùng Tương không đọc được những gì anh nghĩ.

Tô Trùng Tương đang phiền lòng nên tạm thời không để ý tới động tác của Lục Tử Mạnh. Cô kể lại chuyện sáng nay cho Lục Tử Mạnh, anh nghe mà sắc luôn mớ nước đang vờ uống, “Em nói cái gì?”

“Anh không thấy lạ hả? Cô ta không thấy thật hay chỉ đang giả vờ? Nhưng nếu thấy rồi thì sao cô ta không kinh hoảng chút nào cả? Đã thế còn thần nhiên đi học mà không thêm bảo cảnh sát, đúng là cực kì quái đản...”

Thấy Tô Trùng Tương cau mày suy nghĩ, Lục Từ Mạnh sợ tới mức tim đập thùm thụp, vội lên tiếng chen ngang. “A-anh, anh thấy hải phần vụ án hơn. Còn về Mộc Như Lam... Hẳn là cô ấy không thấy. Có lẽ cái đầu đó... Lúc em đi qua nó mới trôi tới chân cầu, em cũng nói là nó-nó trôi tới mà...”

“Không phải em chưa nghĩ đến khả năng này, chỉ có điều, em cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.” Tô Trùng Tương lại lâm vào trầm tư. Lục Từ Mạnh cuống quýt mượn cơ đi vệ sinh để gọi cho Mặc Khiêm Nhân, không quên hỏi hẩn trị liệu cho Mộc Như Lam đến đâu rồi, đáp lại là tiếng Mặc Khiêm Nhân dứt khoát cụp máy.

“Đệt! Đồ có vợ quên bạn...”

Mặc Khiêm Nhân đang đứng trước cổng học viện Mộ Hoa, một tay dứt túi quần, một tay cầm chiếc điện thoại vừa ngắt máy, không ai thấu được xúc cảm trong đôi mắt hẩn. Lát sau hẩn cất điện thoại rồi đi vào trường, hướng về phía rừng trúc.

Lúc biết vụ án này sẽ do Tô Trùng Tương phụ trách thì hẩn đã định không để tâm nữa, tuy hẩn rất có hứng thú với biến thái – dù sao đó cũng là một trong những sở thích hiếm hoi của hẩn – nhưng hẩn không rảnh, hai tháng này hẩn muốn dành trọn cho Mộc Như Lam. Cơ mà xem ra bây giờ hẩn không thể không để tâm, tên biến thái đó, và thái độ của Mộc Như Lam đối với chuyện lần này.

Hiện tại đã gần đến giờ tan học, mọi khi mỗi sáng Mặc Khiêm Nhân đều đứng ở đây đợi hai mươi phút.

Trời không quá trong xanh nhưng vẫn đủ để thấy rõ cảnh vật chung quanh.

Mặc Khiêm Nhân đi vào rừng trúc, ở đó có ba viên cảnh sát đang xử lý hậu sự, bọn họ thấy Mặc Khiêm Nhân thì hơi ngạc nhiên, đoạn nghiêm trang chào hỏi, “Mặc tiên sinh!”

Mặc Khiêm Nhân gật đầu, đưa mắt nhìn quanh, “Các anh cứ tiếp tục.”

Ba người họ nhìn nhau, không biết có nên can hẩn lại hay không, bởi dù sao hiện trường cũng là một nơi không phận sự miễn vào, ngắt nỗi hẩn là Mặc Khiêm Nhân, trước đây mỗi lần có chuyện gì là đội cảnh sát đều phải chờ Mặc Khiêm Nhân khám xét xong mới được động vào hiện trường. Hiện tại người phụ trách vụ án là Tô Trùng Tương, họ không biết có nên can Mặc Khiêm Nhân lại hay không. Cuối cùng, họ nhất trí quyết định làm như không thấy — biết đâu Mặc Khiêm Nhân sẽ giúp vụ án được giải quyết nhanh hơn.

Mặc Khiêm Nhân đến bên bờ suối, nhìn đồng mảnh trúc vốn được dùng để cố định đầu nạn nhân, thủ đoạn gây án này rất dễ dẫn mọi người tới một kết luận sai lầm rằng hung thủ đang ẩn nấp trong học viện Mộ Hoa, cái đầu là do gã tự mình mang tới đây, và rằng nạn nhân bị sát hại ngay trong học viện Mộ Hoa.

Thái nhân cách thiên tài hoặc thái nhân cách thông minh. Nếu bàn tay đó được sửa thành thế vẫy chào một cách cố ý chứ không phải vô tình thì động cơ giết người hẩn không quá phức tạp, hung thủ chỉ muốn gửi một lời chào mà thôi. Vậy gã chào ai? Người đặc biệt thì đối đãi cũng phải đặc biệt, giữa biến thái với biến thái luôn tồn tại một mối liên hệ kỳ lạ, hiển nhiên quá rồi, hung thủ chào hỏi Mộc Như Lam.

Không hay rồi đây. Người đặc biệt hấp dẫn giống loài đặc biệt, Mộc Như Lam rời khỏi cái nôi thành phố K cũng như một bông hoa trong lồng kính bị đưa ra ngoài lớp thủy tinh, cơ man nào ong nào bướm, thậm chí cả sâu bọ rận rệp cũng muốn bầu lại. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ đầu nhưng hẩn ít nhiều vẫn cảm thấy khó chịu. Có lẽ hẩn nên bảo Mộc Như Lam về thành phố K thì hơn, nhiều năm ở đó đã dựng nên một lớp từ trường có thể chặn bớt sức hút của Mộc Như Lam đối với người ngoài, ngoài này quá nguy hiểm, mà hẩn thì sắp phải về Mỹ rồi.

Hẩn không đi lên trên dọc theo bờ suối vì cảnh sát đã đi qua đó rồi rồi, tội phạm thái nhân cách không dễ gì để lại manh mối mà bọn họ đi như thế thì manh mối dù có cũng bị phá đi rồi. Mặc Khiêm Nhân tiến vào rừng trúc rậm rạp, nếu hung thủ nhắm vào Mộc Như Lam thì nhất định gã phải thuộc nằm lòng giờ đi giờ đến và lộ trình của Mộc Như Lam, nói cách khác, gã đã quan sát rất kỹ càng, và những cây trúc này chính chỗ nấp hoàn hảo.

++++

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân cùng ngồi trong xe, chiếc xe từ từ nổ máy, Mộc Như Lam nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ với nụ cười dịu dàng trên môi. Mặc Khiêm Nhân thản nhiên lên tiếng, “Hôm nay em đã thấy cảnh đó.”

Mộc Như Lam quay đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, thoải mái thừa nhận, “Ừ.”

Mặc Khiêm Nhân đã đoán trước được câu trả lời này.

“Về sau nhớ tránh Tô Trùng Tương đi, em làm cô ta nghi ngờ rồi.” Hẩn hiểu biến thái có cách sống và cách nhìn đời riêng, đó là một bí mật đen tối không ai được phép biết, nếu bây giờ có một bên thứ ba biết chuyện Mộc Như Lam thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Em biết rồi.” Mộc Như Lam gật đầu cười.

“Tránh cả mấy tên biến thái nữa.” Mặc Khiêm Nhân lại nói.

Thế nhưng lần này Mộc Như Lam không trả lời ngay, cô im lặng một lát rồi mới nói, “Chuyện này e rằng em không đáp ứng Khiêm Nhân được.” Cô không chủ động mà bọn họ tự tìm tới thì cô cũng không còn cách nào khác. Cô không phản công sao được? Nếu không phản công thì kết cục chỉ có một là bị giết, hai là bị ấn.

Chiếc xe phóng nhanh hơn một chút rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Cũng phải, hẳn không thể yếu cấn cô làm thế. Mộc Như Lam không lại gần bọn chúng thì bọn chúng cũng tự nhào tới như ong thấy mật, biến thái không thường chủ động tiếp cận đồng loại nhưng Mộc Như Lam là trường hợp đặc biệt, chúng bị Mộc Như Lam hấp dẫn kể cả khi chưa biết cô là biến thái.

Mặc Khiêm Nhân nghĩ bụng, quả nhiên phải đưa Mộc Như Lam về thành phố K mới an tâm. . .

Thành phố K.

Học viện Lưu Tư Lan đã tan học từ lâu, ngoại trừ những người ở lại sinh hoạt câu lạc bộ, còn lại học sinh đều đã không còn trong trường.

Thư Mẫn ngồi trong văn phòng hội trường hội học sinh, ngồi trên cái ghế đó ai cũng thấy như ngồi bàn chông, thế nhưng Thư Mẫn lại ngồi rất thẳng, không hề tỏ ra khó chịu một chút nào.

Theo thời gian, sự căm ghét của người ủng hộ Mộc Như Lam đối với Thư Mẫn chẳng những không giảm bớt mà còn nặng nề hơn. Hội học sinh quyền lực thật đấy, nhưng học sinh là nước, nước có thể đẩy thuyền và cũng có thể lật thuyền, nếu hơn nửa số học sinh yêu cầu Thư Mẫn xuống chức thì có nghĩa là vị trí của cô đã bắt đầu lung lay. Trong tình huống bất đắc dĩ, để duy trì sự hài hòa trong học viện, ban giám hiệu sẽ ra tay can thiệp.

Chuyện đang trên đà ổn định nhưng sau khi Phi Phi chuyển tới thì sóng gió lại bắt đầu. Nửa số học sinh muốn kéo Thư Mẫn xuống để đưa Phi Phi lên vì cô ta giống Mộc Như Lam, dù sao bây giờ cũng cần có một đợt tuyển lại thành viên hội học sinh vì sáu tháng nữa là Mộc Như Lam sẽ rời Lưu Tư Lan lên đại học rồi. Nửa còn lại cảm thấy nữ thần bị mạo phạm, Thư Mẫn đáng lẽ không nên để Phi Phi nhập học, như thế là cố ý chọc tức bọn họ, cố ý để Phi Phi thay thế Mộc Như Lam.

Vô hình trung, những người ủng hộ Mộc Như Lam ban đầu nay chia làm hai phe. Một phe muốn đưa Phi Phi lên, để họ còn có cái an ủi khi Mộc Như Lam không có ở đây. Một phe muốn Phi Phi rút khỏi học viện Lưu Tư Lan, cho dù Mộc Như Lam không có ở đây thì cũng không ai có thể thay thế cô.

Nói tóm lại, kế hoạch về đợt tranh cử hội trường hội học sinh mới hiện đã được đưa vào bàn bạc.

Thư Mẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, sống lưng vẫn thẳng như tùng.

Có người gõ một cái rồi mở cửa phòng, Phi Phi đứng đó, mỉm cười nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 275: Chương V79.4: Nhìn thấu (4)

Thư Mẫn cau mày, “Chuyện gì?” Mọi người đều biết rằng cuộc thi đầu vào của Phi Phi không phải do cô chủ trì, cô gái này nhờ vào quyền lực của ban giám hiệu nên mới có thể qua mặt hội học sinh để vào học viện Lưu Tư Lan, chứ không thì đời nào cô cho phép cô ta đặt chân vào?

Phi Phi bước vào văn phòng, mỉm cười nhìn lướt xung quanh rồi hướng về phía Thư Mẫn, cô ta đặt một tờ giấy trắng thơm sạch sẽ xuống trước mặt Thư Mẫn, “Chị góp ý giúp em bài diễn thuyết này được không?”

“Bài diễn thuyết?” Thư Mẫn cúi đầu đọc, rõ ràng đây là một bài diễn thuyết tranh cử chức hội trường hội học sinh. Đôi mắt Thư Mẫn lạnh đi, Mộc Như Lam đi Mộ Hoa hai tháng, sau khi về còn ở lại học viện Lưu Tư Lan gần hai tháng nữa, trong hai tháng này, cô tuyệt đối không để Mộc Như Lam bị hạ bệ xuống làm đối tượng sai sử của kẻ khác?

“Đúng vậy, em muốn trở thành người lãnh đạo mới của học viện Lưu Tư Lan, nghe nói bài diễn thuyết của Mộc học tỷ năm đó rất tuyệt vời, em cũng muốn noi gương chị ấy.” Phi Phi cười, giọng điệu vô cùng khiêm tốn.

“Thì sao? Cô muốn trở thành hội trường thì cũng phải đợi hội học sinh duyệt kế hoạch tranh cử mới được.” Thư Mẫn nói giọng lạnh như tiền, cầm tờ giấy lên vò nát rồi ném vào thùng rác.

Phi Phi nhìn mà nụ cười trên môi chẳng mấy may thay đổi, chỉ có ánh mắt là không ôn hòa nữa, “Đợt tranh cử đã được định là sẽ cử hành vào năm ngày sau rồi mà?”

“Nực cười.” Thư Mẫn lạnh lùng nhếch môi, “Hội trường đương nhiệm chưa về, đâu đến lượt một kẻ vô danh như cô lên tiếng?”

“Bên ban giám hiệu đã gửi công văn. . .”

“Thì sao?” Thư Mẫn ngắt lời, “Cô nên tìm hiểu lại vì sao học viện Lưu Tư Lan lại có chỗ đứng trên trường quốc tế đi. Để xem khi mà hội học sinh phản đối, ban giám hiệu sẽ mạo hiểm đưa cô lên mặc cho Lưu Tư Lan trở lại thành đồng rác dạo trước, hay là sẽ chờ hội trường của chúng tôi trở về.” U thì Phi Phi có chỗ dựa rất chắc chắn, rồi sao? Ban giám hiệu dám cho tiến hành tranh cử để đưa Phi Phi lên chắc? Ngoài mặt bọn họ đã rục rịch khi gì đầu.

Phi Phi nheo mắt, “Xem ra tin đồn Thư phó hội trưởng bất hòa với Mộc hội trưởng là giả. Thấy phó hội trưởng có vẻ bảo vệ Mộc học tỷ lắm đấy chứ.”

Thư Mẫn hơi biến sắc, cô đáp lại Phi Phi bằng ánh mắt lạnh băng, “Nếu không còn gì nữa thì mời cô ra ngoài.”

Phi Phi vừa đi ra vừa nhũn mày. Thật là, có vẻ khó khăn hơn cô ta tưởng rất nhiều... Cơ mà, phải vậy mới có tính thách thức chứ, đúng không nào? Ha ha...

++++

Thủ đô.

Đêm đã khuya.

Trong thư phòng, Tô Trùng Tương đang tìm đọc những tài liệu và văn kiện hỗ trợ việc phá án, trên bàn để hồ sơ ghi chép về các phụ án Mặc Khiêm Nhân từng phá. Lãnh đạo cấp cao có ý đào tạo Tô Trùng Tương thành Mặc Khiêm Nhân thứ hai nên đương nhiên sẽ đọc toàn lực hỗ trợ.

Đèn led sáng trưng, Tô Trùng Tương đọc nhưng không tập trung được, trong đầu cứ chập chờn hình ảnh Mộc Như Lam nhìn xuống chân cầu rồi thân nhiên bỏ đi, mà đến khi cô nhìn xuống thì lại phát hiện một cái đầu người và một bàn tay dư sức dọa ngất một cô gái trẻ...

Mệt mỏi xoa xoa thái dương, cô đứng dậy rót ly nước rồi trở lại bàn làm việc cố gắng tập trung tinh thần, đoạn cầm một tập hồ sơ lên đọc để rồi bất ngờ khi thấy loạt ghi chú trên đó. Ở những chỗ trống có bổ sung rất nhiều lời phân tích diễn giải, nét chữ hơi ngoáy nhưng vẫn rất sạch sẽ dễ đọc, có điều mực bị nhạt dần. Có lẽ đây là một tập hồ sơ Mặc Khiêm Nhân từng đọc qua và kiên nhẫn viết phân tích của hân vào.

Tập hồ sơ này đã lên dây tinh thần cho Tô Trùng Tương, cô thấy yêu thích quá đỗi, dần dần tập trung vào phân phân tích vụ án, học hỏi cách phá án của Mặc Khiêm Nhân.

... Qua suy luận, kẻ tưởng như vô can nhất thường là kẻ đáng nghi nhất...

... Thái nhân cách cực kì xảo quyệt và giỏi lường gạt, không thể chỉ đơn giản dựa vào mắt thường để nhìn thấu chúng...

... Cách lột mặt nạ nhanh nhất chính là đeo mặt nạ...

Tô Trùng Tương tiếp thu tri thức rất nhanh, hơn nữa còn có khả năng thấu triệt vấn đề trong thời gian ngắn nhất, vì thế khi hình ảnh Mộc Như Lam lần nữa hiện lên trong đầu thời điểm, cảm giác kì lạ chợt lóe lên đã bị cô bắt được.

Kẻ tưởng như vô can nhất thường là kẻ đáng nghi nhất... Tô Trùng Tương tái mặt, đôi mắt tròn to, cô bàng hoàng ngồi lặng đi vài phút, sau đó đứng bật dậy rào bước ra khỏi phòng.

Cô muốn đi tìm Mặc Khiêm Nhân, chuyện này phải nói cho rõ ràng! Hồngбет! Đúng là hồngбет rồi!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276: Chương V80.1: Trị liệu (1)

Mộc Như Lam đang ở Mặc gia nói chuyện với Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko. Họ đã quyết định ngày mai sẽ về Hồng Kông, bây giờ Kha Xương Hoàng đang dẫn dò Mộc Như Lam, thứ nhất là mau mau kết thúc đợt trao đổi học sinh để về thành phố K đi, cái nữa là nếu có bị Mặc Khiêm Nhân ăn hiếp thì cứ gọi điện về mách để họ đòi lại công bằng cho cô. Lão Mặc sốt ruột nói đỡ cho cháu trai, còn mẹ Mặc và Akutsu Junko thì bắt đầu dĩ nhiên nhau cười.

Bỗng đột nhiên Tô Trùng Tương hốt hải xông vào nhà làm lão Tô và mọi người giật cả mình.

Phòng khách vốn đang ồn ã vui vẻ chợt lặng đi, tất cả nhìn Tô Trùng Tương bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Tô Trùng Tương bấy giờ mới ý thức được mình hơi thất lễ, cô lúng túng đứng im tại chỗ, mắt nhìn Mộc Như Lam ngồi trên ghế sofa cùng Kha Xương Hoàng và lão Mặc, cô hòng khô khiến cô chẳng muốn nói lời nào khác, vì thế cô nhìn thẳng sang Mặc Khiêm Nhân, thờ dốt, “Anh Khiêm Nhân, anh ra đây một chút, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

“Trùng Tương? Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?” Mẹ Mặc đứng lên, hơi cau mày.

Tô Trùng Tương không đáp mà chỉ đắm đắm nhìn Mặc Khiêm Nhân tỏ vẻ không vui khi thấy cô.

Lòng đầy chua xót nhưng sự kiêu hãnh khiến cô không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt một đám đông có Mộc Như Lam, cô bình tĩnh nhìn Mặc Khiêm

Nhân, “Tin em đi, anh sẽ không muốn em nói ra chuyện này ở đây đâu.” Nói đoạn cô liếc Mộc Như Lam một cái.

Mộc Như Lam hơi nheo mắt, người không hề nhúc nhích.

Ánh mắt lạnh sắc lẹm của Mặc Khiêm Nhân khiến Tô Trùng Trùng suýt nữa lui lại mấy bước. Hắn đứng thẳng dậy, chậm rãi lướt qua Tô Trùng Trùng đi ra ngoài, sau đó cô cũng theo sau.

Sự im lặng trùm lên phòng khách, mọi người nhìn nhau nghi hoặc, mẹ Mặc và Mặc Vô Ngân bồn chồn lo lắng, còn Kha Xương Hoàng và lão Mặc thì lại nghĩ Tô Trùng Trùng đến nhờ Mặc Khiêm Nhân hỗ trợ phá án.

Mặc Khiêm Nhân dẫn Tô Trùng Trùng đi ra cánh cổng bên ngoài tứ hợp viện lần trước, trên con đường đá yên tĩnh, một ngọn đèn đường cô đơn đứng cách đó không xa.

“Chuyện gì?” Mặc Khiêm Nhân dừng bước, vào vấn đề chính.

Tô Trùng Trùng như tham lam nhìn Mặc Khiêm Nhân, cô biết mình thế này thật trơ trẽn, nhưng cô không kiềm chế được. Hít sâu hai cái, Tô Trùng Trùng an ủi trái tim căng thẳng của mình một chút rồi hỏi, “Kha Như Lam... Có phải tinh thần cô ấy có vấn đề không? Hay cô ấy là một kẻ thái nhân cách? Xin anh đừng nói dối, anh Khiêm Nhân, dù gì em cũng đã theo anh bao nhiêu năm, mấy thứ khác em không bằng anh nhưng việc bảo vệ tâm lý tôi thiếu thì em vẫn làm được!”

Đúng thế, nhìn thấy cảnh tượng đó mà không sợ, thậm chí còn bình thản như thế đó chỉ là vài con cá, vậy thì chỉ có một cách giải thích — Hệ thống cảm xúc của Mộc Như Lam có vấn đề.

Không phải ai có vấn đề về cảm xúc cũng là thái nhân cách, một số bị rối loạn cảm xúc bẩm sinh, một số là do thiếu thốn tình cảm nên mới không biết đến hi vọng ái ố. Và trường hợp của Mộc Như Lam thì chắc chắn không phải kiểu bị thiếu thốn tình cảm.

Nếu mang bệnh tâm thần thì chắc chắn đối phương sẽ có những hành vi bất thường giữa cuộc sống bình thường, thế nhưng Mộc Như Lam lại không có, cô ấy trông hết sức bình thường hay thậm chí là vô cùng ưu tú... Chỉ thái nhân cách mới như thế, thái nhân cách, chúng chính là những tên điên tinh táo giỏi ngụy trang che mắt người khác!

Mà nếu Mộc Như Lam là thái nhân cách thì lời yêu của cô ta chỉ là một câu nói dối vô nghĩa!

Mới nghĩ đến đó là Tô Trùng Trùng đã thấy người nóng lên, nổi không cam tâm và sự phẫn nộ khôn xiết lấy từng té bào, cơ hồ muốn bùng lên.

Cái nhìn lạnh lẽo của Mặc Khiêm Nhân đẩy Tô Trùng Trùng rơi vào địa ngục hàn băng, và đồng thời cũng làm cô khẳng định được câu trả lời.

Mộc Như Lam quả nhiên không phải người bình thường!

Tô Trùng Trùng cười mỉa mai, khuôn mặt xinh đẹp tái đi dưới ánh đèn, “Thái nhân cách... Ha... Anh đi yêu một con ả thái nhân cách, anh điên hả Mặc Khiêm Nhân?” Tô Trùng Trùng gần như hét to ba chữ “thái nhân cách”. Chuyện này thật không thể nào chấp nhận nổi! Cô có thể thừa nhận mình thất bại, có thể thừa nhận Mộc Như Lam không thua gì mình, nhưng cô không thể nào chấp nhận chuyện Mộc Như Lam có vấn đề tâm lý! Mặc Khiêm Nhân mà lại đi yêu một kẻ thái nhân cách!

“Tôi yêu ai liên quan gì đến cô?” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn Tô Trùng Trùng, giọng điệu bình thản khiến cô không khỏi lúng túng, “Thái nhân cách đã là gì, dù Lam Lam có là tội phạm giết người thì tôi vẫn yêu. Cô phẫn nộ không cam tâm là do tự cô cố chấp theo đuổi tôi, có gì giận cá chém thớt.”

Chỉ một câu đơn giản như thế, biết bao phẫn nộ đều hóa lạng câm.

Phải rồi, tất cả là do cô tự cố chấp, chẳng ai ép cô theo sau Mặc Khiêm Nhân, chẳng ai ép cô cố gắng vì Mặc Khiêm Nhân nhiều như thế cả. Cô phẫn nộ là vì Mộc Như Lam có được Mặc Khiêm Nhân, cô không cam tâm là vì cho rằng mình chậm chỉ một bước, tất cả đều từ cái tự cố chấp của cô mà ra.

Tô Trùng Trùng siết tay, mắt ươn ướt, “Đúng, là do em tự chuốc lấy, đã vậy em không đứng ở vị trí một người yêu anh nữa, bây giờ em sẽ nói chuyện với tư cách một nhà tâm lý học có hiểu biết về thái nhân cách, em ngang hàng với anh! Anh yêu một kẻ thái nhân cách là tự chuốc họa vào thân! Nỗi đau khổ của anh sẽ còn kinh khủng hơn em bây giờ gấp bội! Thái nhân cách nữ vốn ít nhưng lúc phát cuồng sẽ không thua gì thái nhân cách nam, có khi còn đáng sợ hơn!”

Tô Trùng Trùng yêu Mặc Khiêm Nhân sâu đậm, nếu Mộc Như Lam là người bình thường thì cô sẽ bỏ cuộc và chúc phúc cho họ, nhưng Mộc Như Lam lại không phải! Dù là lấy tư cách một người bạn, cô cũng quyết phản đối Mặc Khiêm Nhân ở bên một kẻ thái nhân cách!

Hiểu biết của cô về biến thái không chỉ qua loa trong vài quyển sách như Lục Tử Mạnh, cô tốt nghiệp tiến sĩ ngành tâm lý học đại học Harvard hần hoi! Bọn chúng giỏi nói dối, ngụy trang, không thể lý giải cảm xúc của chúng, chúng nói “em yêu anh” hay “cho tôi ly cà phê” đều như nhau. Ừ thì không phải kẻ thái nhân cách nào cũng giết người phạm pháp, nhưng khi bị kích động thì tất cả bọn chúng đều có khả năng trở thành những con quỷ cuồng sát!

Trong các tài liệu ghi chép về tội phạm thái nhân cách khắp thế giới, những ai có người nhà thái nhân cách là đáng thương nhất, bởi vì gia đình của thái nhân cách thường đều bị chúng giết sạch, kể cả bố mẹ vợ con! Không gia đình nào có thái nhân cách mà hạnh phúc được cả, bởi tất cả đều kết thúc bằng thảm kịch tanh máu!

Ở bên một kẻ thái nhân cách thì cả an toàn tối thiểu cũng không có! Những vụ án kia chính là những bài học đẫm máu!

Tô Trùng Tương không tin nổi, chuyện này Mặc Khiêm Nhân chắc chắn phải hiểu, vậy mà hắn vẫn quyết định ở bên cạnh Mộc Như Lam, đúng là điên mất rồi! Yêu quá nên điên mất rồi!

Và... Chẳng lẽ Mặc Khiêm Nhân đã quên bỏ hắn chết thế nào rồi sao?! Chết bởi tay ai rồi sao?! Sao hắn có thể thản nhiên ở cạnh Mộc Như Lam?! Ở cạnh một kẻ thái nhân cách?!

“Làm sao cô xác định được Lam Lam là thái nhân cách?” Không kích động như Tô Trùng Tương, Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt bình tĩnh hỏi lại, như thể những kết luận về thái nhân cách mà Tô Trùng Tương học được từ giới tâm lý học và giới y học chỉ là vớ vẩn.

Ngực Tô Trùng Tương đang phập phồng kịch liệt quá kích động, nghe Mặc Khiêm Nhân nói vậy, cô thở chậm lại ra chiều ngạc nhiên, “Chẳng lẽ cô ta là rối loạn nhân cách chống xã hội?”

Rối loạn nhân cách chống xã hội vẫn còn lương tri, nhưng thái nhân cách thì hoàn toàn không. Đây là hai nhánh của nhân cách bệnh lý, thông thường khi dùng từ thái nhân cách, các nhà tâm lý học đều chỉ nhóm biến thái vô lương tri. Đại đa số những kẻ giết người đều là thái nhân cách chứ không chỉ đơn thuần là rối loạn nhân cách chống xã hội. Nói một cách chính xác, rối loạn nhân cách chống xã hội khác hẳn thái nhân cách. Trong bốn người được chẩn đoán mắc bệnh rối loạn nhân cách chống xã hội thường chỉ có một là thái nhân cách, nhưng tất cả thái nhân cách đều mắc bệnh rối loạn nhân cách chống xã hội.

Lấy một vụ án đơn giản làm ví dụ, Jimmy và Ian cùng giết người và bị phán ở tù chung thân.

Trước khi bị bỏ tù, Jimmy có bạn gái, hắn từng ngoại tình với vài người nhưng sau đó đã nhanh chóng cắt đứt quan hệ với họ, hắn nói hắn sợ bạn gái chia tay hắn, hắn có cảm giác áy náy. Sau khi giết người, hắn tự giác đi thú tội. Vào tù rồi, hắn rất tuân thủ quy củ và có quan hệ khá tốt với bạn tù cũng như cai tù.

Ian thì luôn khiến các cô người tình điên đảo vì hắn, thế nhưng hắn tuyên bố hắn chưa bao giờ bắt chung thủy, vì phần lớn thời gian ban đêm hắn đều trở về chỗ các cô, các cô còn đòi hỏi gì nữa? Trong phòng thẩm vấn, đối diện với những bằng chứng phạm tội vô cùng xác thực, hắn vẫn biện hộ là mình vô tội, đến tận bây giờ hắn vẫn cho là thế. Khi tòa tuyên bố phán quyết, hắn đã mỉm cười với người nhà nạn nhân và giơ ngón giữa vào quan tòa. Vào tù rồi hắn còn kháng án thêm hai lần nữa, bất chấp sự phản đối của luật sư. Hắn nói, chuẩn bị rót sâm banh ăn mừng đi! Trong tù hắn rất có tiếng nói, phần đông bạn tù đều nể sợ hắn.

Hai người này chẳng ai tốt cả nhưng hiển nhiên tên thái nhân cách tệ hơn rất nhiều, rõ ràng không cách nào chữa nổi hắn! Đến ý thức nhận lỗi cơ bản hắn còn không có thì bác sĩ tâm lý biết trị liệu kiểu gì? Đây cũng là lý do nhà tù dành cho biến thái tồn tại.

“Sao cô biết đây không phải sự thật?”

“Cô ta nhìn thấy đầu và tay xác chết mà không hoảng sợ chút nào cả!”

“Lúc đó cô đứng cách cô ấy bao xa? Làm sao cô biết chắc cô ấy có hoảng sợ hay không?” Mặc Khiêm Nhân vốn không muốn nói nhiều với Tô Trùng Tương nhưng nếu không xử lý ổn thỏa, chuyện đến tai ông và mẹ hắn thì hỏng bét.

Tô Trùng Tương nhú mày, nhất thời không phản bác được Mặc Khiêm Nhân, quả thật cô không nhìn thấy biểu cảm của Mộc Như Lam, vì cách Mộc Như Lam bỏ đi chẳng có vẻ gì là hoảng sợ nên cô mới cho rằng...

“Dù thế nào đi nữa, thái nhân cách hay rối loạn nhân cách chống xã hội cũng đều chẳng tốt lành gì!” Tô Trùng Tương vẫn nhất quyết không đồng ý, cái kiểu như Mộc Như Lam thì nên vào bệnh viện tâm thần chứ không phải nhón nhơ ngoài này làm thiên sứ người người mến yêu! Kéo có ngày cô ta trở thành thái nhân cách thật rồi lại nghĩ mình là thiên sứ nên có giết người phóng hỏa cũng không vấn đề gì!

Mặc Khiêm Nhân bỏ đi, ra chiều không muốn tiếp tục tranh cãi với Tô Trùng Tương về vấn đề này. Tô Trùng Tương nhanh chân đuổi theo, “Mặc Khiêm Nhân! Anh không thể ích kỷ như vậy được! Anh nghĩ đến mẹ và ông của anh đi! Nếu họ biết Kha Như Lam là...”

Mặc Khiêm Nhân đột ngột dừng bước làm Tô Trùng Tương suýt va phải hắn, cũng may là cô ổn định kịp, vì sự ngưỡng mộ đối với hắn, cô lùi lại vài bước theo phản xạ.

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo như một hồ băng, “Kể cả khi ông nội và mẹ tôi biết chuyện của Lam Lam, cô nghĩ tôi sẽ nghe lời họ mà chia tay với Lam Lam à?”

Sắc mặt Tô Trùng Tương trắng bệch.

“Cùng lắm thì tôi đưa Lam Lam sang Mỹ rồi không về nữa, và tất cả đều tại cái sự cố chấp ghen tị ngu xuẩn của cô.” Mặc Khiêm Nhân chưa bao giờ nương lời với bất kì ai, cho dù đó có là phụ nữ.

Tô Trùng Tương đơ ra, vừa ngỡ ngàng vừa xấu hổ, cái cô cẩn thận giấu kín dưới đáy lòng bị hắn thẳng thừng phanh phui, cảm giác thật không khác gì bị đăng những điều tệ hại tiếng nhất lên mặt báo...

Vì không thương nên mới sẵn sàng làm tuyệt tình như thế, Mặc Khiêm Nhân luôn lạnh nhạt thờ ơ, bây giờ hắn còn nói lời đe dọa cô, lợi dụng lương tâm của cô!

Cô cần môi, nước mắt chảy dài. Mà Mặc Khiêm Nhân cũng không có ý định an ủi.

“Khiêm Nhân, Tô tiểu thư.” Giọng của Mộc Như Lam vang lên cách đó không xa, Mộc Như Lam nhìn ra từ tứ hợp viện Mặc gia, thấy Mặc Khiêm Nhân và Tô Trùng Tương đứng trước cổng sắt thì bèn đi tới.

Tô Trùng Tương lập tức lau nước mắt trên mặt, cô hít sâu hai hơi, không muốn tỏ ra yếu ớt và thất bại trước mặt Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam đi đến bên cạnh Mặc Khiêm Nhân, thân nhiên nắm lấy tay hắn. Thấy Tô Trùng Tương như vậy, cô chớp mắt mấy cái rồi nhìn sang người đàn ông của mình, “Khiêm Nhân, anh lại bắt nạt Tô tiểu thư à?”

“Không có.” Mặc Khiêm Nhân nắm tay kéo cô đi vào trong, “Tô tiểu thư phải đi rồi, chúng ta về thôi.”

“Vậy à?” Ngoái đầu nhìn Tô Trùng Tương, Mộc Như Lam cười vẫy tay, “Tạm biệt.”

Tô Trùng Tương nhìn theo Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, hai chiếc bóng một dài một ngắn, đôi tay nắm chặt không rời.

Trong thoáng chốc, Tô Trùng Tương như hiểu ra nguyên nhân vì sao mình luôn thất bại.

Cô nghĩ mình không được đi đứng trước hắn, lại tự ti không dám sóng vai hắn mà đi, mãi mãi chỉ biết lặng lẽ bám theo sau mà còn mơ mộng rằng sẽ có ngày hắn nhìn thấy mình. Ngay từ ban đầu, cô đã tự ti chỉ dám ngược nhìn và khát vọng, mà đến cả dũng khí tỏ tình cơ bản nhất cô cũng không có.

Cô không cam tâm mình chậm chân để Mộc Như Lam giành trước mà lại quên rằng cô biết Mặc Khiêm Nhân sớm hơn Mộc Như Lam đến mười năm, vốn dĩ cô đã có thể dẫn trước Mộc Như Lam mười năm! Mười năm, chỉ cần cố gắng thì bất cứ ai cũng có thể để lại dấu ấn trong lòng người khác, cho dù người đó bạc tình đến mấy, cho dù... đó có thể không phải là tình yêu.

Tự cô đã vô tình bỏ cuộc... Cô thua không phải vì Mộc Như Lam, mà là vì sự tự ti yếu đuối của chính bản thân mình.

Tô Trùng Tương chậm rãi nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt lăn xuống gò má, đôi môi nhếch lên cười tự giễu.

Xem ra... Đã hoàn toàn hết hy vọng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Chương V80.2: Trị liệu (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Hôm sau.

Thứ bảy.

Cuối tuần học viện Mộ Hoa cho nghỉ học, vậy mà ba lớp năm ba vẫn tập trung đầy đủ ở trường, ngay cả Hoắc Dạ Chu cũng có mặt.

“Các cậu tới đây làm gì?” Tô Bắc Thiệu trừng mắt nhìn lớp số ba, hỏi Hoắc Dạ Chu, “Con chim của cậu đâu?” Mộc Như Lam nói rõ, chừng nào lớp ba còn có mặt con chim của Hoắc Dạ Chu thì chừng đó cô sẽ vẫn không ưa lớp này! Tô Bắc Thiệu trơ trẽn bóp méo ý của Mộc Như Lam.

“Ai cần cậu lo.” Hoắc Dạ Chu nâng kính, bình thản nhã nhặn đáp lại một câu.

Thời Nhất cười tùm tùm khoát vai Thời Ngũ, ông ọo cứ như không có xương.

Bọn họ muốn tới khu có kí hiệu hải âu mà hôm trước đã quật bọn họ toi tã. Lần đầu tiên đi là vì Mộc Như Lam, lần thứ hai này đi là do tâm lý cố chấp của thiếu niên. Lần trước bị bắt trong đó cho no đòn, mặt bị thương thê thảm, bọn họ hiển nhiên sẽ khó chịu, hiển nhiên sẽ muốn đi nữa, để xem đằng sau đóng băng là thứ gì.

Cả bọn từ từ đi tới địa điểm mục tiêu mà không biết Lương Khâm Luân đang kinh ngạc cảm kính viễn vọng nhìn bọn họ, ba lớp, bốn mươi lăm nam sinh... cùng nhau đi đến khu hải âu, đây đúng là lần đầu tiên trong lịch sử! Đặc biệt là là Hoắc Dạ Chu, Lương Khâm Luân cứ tưởng rằng hắn sẽ kiên trì đấu tranh đến cùng cơ, ai ngờ mới đó đã tự nhảy xuống hồ rồi...

Mộc Như Lam thật không hổ là nhân tài được quốc gia gửi gắm kỳ vọng, anh ta phục sát đất luôn. Mấy ông lão kia chắc là đang cười không thấy mặt

trời rồi, chắc.

Chợt nhớ tới vụ giết người xảy ra trong học viện gần đây, Lương Khâm Luân lại cau mày, đáng lo thật đấy, một tai họa ngầm đang gần trong gang tấc...

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân đưa vợ chồng Kha Xương Hoàng ra sân bay, trong lúc đợi qua cổng kiểm an, Mặc Khiêm Nhân nhận được điện thoại của Tô Trùng Trùng.

“Em sẽ không nói cho ai chuyện Kha Như Lam có vấn đề về tâm lý, nhưng em muốn được trở thành bác sĩ tâm lý của cô ấy. Anh có tình cảm với Kha Như Lam, hẳn anh biết bác sĩ tâm lý kiêng kị nhất là có tình cảm với bệnh nhân, việc đó sẽ ảnh hưởng đến óc phán đoán của anh. Em không thể làm ngược chuyện này được, không phải vì anh mà là vì người Mặc gia, và vì ông nội em đang sống chung một chỗ với nhà anh nữa...”

Tô Trùng Trùng nói rất đúng lý hợp tình, cô không hề làm nghiêm trọng, chắc chắn Mặc Khiêm Nhân hiểu hơn ai hết độ nghiêm trọng của hậu quả một khi chuyện Mộc Như Lam bị lộ: nhỏ thì Mặc gia Kha gia bị ảnh hưởng, lớn thì chính phủ bị mất thể diện, bởi Mộc Như Lam là người chính phủ đã chăm, cả vị trí cô đảm nhiệm trong tương lai cũng đã được chuẩn bị sẵn đề phòng nhưng quốc gia khác vờn cạnh ô liu về phía Mộc Như Lam. Điều này làm không ít người nghiêng răng nghiêng lợi, mà một khi ngọc đẹp tì vết thì bao nhiêu hâm mộ đều sẽ biến thành phi báng.

Và phương pháp giải quyết tốt nhất chính là để một bác sĩ tâm lý đáng tin âm thầm trị liệu cho Mộc Như Lam, giúp cô trở thành một người bình thường. Nếu Mộc Như Lam không phải thái nhân cách mà là rối loạn nhân cách chống xã hội thì vẫn còn có thể chữa trị.

Mặc Khiêm Nhân im lặng, đôi mắt đậm mạc nhìn về phía cô gái đang cùng Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko đứng đợi trước cổng kiểm an, cô nhoen miệng cười, đôi mắt cong tựa vầng trăng khuyết, dù mặt trời không hiện hữu thì quanh cô vẫn tồn tại một lớp ánh sáng mỏng tang, ngăn cách cô khỏi thế giới ồn ã đầy lường gạt tranh đoạt này. Hơi ấm tỏa ra khiến người ta không thể không dừng mắt trên người cô, có điều họ không dám nhìn quá trực tiếp, như thể sợ rằng mình sẽ dọa nạt thần sứ chạy mất.

Bác sĩ tâm lý kiêng kị nhất là có những cảm xúc vượt quá mối quan hệ bệnh nhân-bác sĩ với bệnh nhân, chỉ một chút cảm tình cũng không được chứ đừng nói là yêu. Cứ nhìn cái cách Mặc Khiêm Nhân từ chối chữa trị liệu cho Mộc Như Lam là biết, hẳn không thể đối đãi với cô như một bệnh nhân tâm thần mặc dù hẳn biết rõ tâm lý Mộc Như Lam không bình thường.

“Anh Khiêm Nhân, nếu anh thật sự yêu cô ấy thì nên để cô ấy được trị liệu, nếu để bệnh tình tiếp tục thế này thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Cô định trị liệu cho cô ấy như thế nào?” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên hỏi. Với thân phận của Mộc Như Lam thì cô ấy đi đến đâu cũng bị chú ý, mà Tô Trùng Trùng bây giờ đang làm chuyên gia tâm lý học tội phạm, cũng bị chú ý, nếu Mộc Như Lam thường xuyên đi chung với Tô Trùng Trùng thì e là sẽ khiến những kẻ hữu ý nghi ngờ.

Tô Trùng Trùng nói, cô sẽ tiến hành trị liệu cho Mộc Như Lam ở quán cà phê hoặc quán ăn như bạn bè, dựa vào quan hệ giữa lão Tô và Mặc gia, Tô Trùng Trùng quen biết và trở thành bạn tốt với Mộc Như Lam là chuyện bình thường. Hơn nữa không phải ai cũng có gan kéo Mộc Như Lam về phía bệnh tâm thần, đối với bọn họ đó là chuyện không tưởng, Mộc Như Lam là thiên sứ cơ mà.

Mặc Khiêm Nhân cúp máy, không nói đồng ý hay không, tâm trạng hẳn có hơi phức tạp, cứ như người thương bị bệnh ung thư phải xạ trị thì mới có cơ hội sống sót, hẳn không đành lòng để cô viện chịu khổ, nhưng nếu không nhập viện thì tình trạng sẽ càng tệ hơn.

Thấy ở cổng kiểm an sắp đến phiên Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko, Mặc Khiêm Nhân đi tới. Kha Xương Hoàng kiểm lòng không đặt, dặn Mộc Như Lam một tiếng, dẫn Mặc Khiêm Nhân một câu rồi mới cùng Akutsu Junko bước vào. Mộc Như Lam cười bắt đầu nhìn hai người bước qua cổng kiểm an, đến khi họ xa khỏi tầm mắt thì mới tay trong tay cùng Mặc Khiêm Nhân rời khỏi sân bay.

“Khiêm Nhân vừa nói chuyện điện thoại với Tô tiểu thư à?” Mộc Như Lam hỏi.

“Ừ.” Mặc Khiêm Nhân không định gạt Mộc Như Lam, bệnh nhân phải phối hợp với bác sĩ thì bệnh tình mới có khả năng được chữa khỏi.

Mộc Như Lam nghe xong, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, cô nhìn Mặc Khiêm Nhân, “Em có thể được chữa khỏi sao?” Thật à? Cô có thể được chữa khỏi thật à? Một kẻ biến thái được chữa thành người bình thường? Nếu làm được thật thì khó tin quá.

“Có lẽ. Ít nhiều cũng sẽ có tác dụng.” Mặc Khiêm Nhân nắm tay cô cùng dúi vào túi áo, được chữa khỏi đương nhiên là tốt nhất, không một người đàn ông nào muốn cô gái hẳn yêu mang bệnh trong mình cả, nhưng nếu không chữa được thì... Hẳn sẽ vẫn yêu cô, chuyện này không thể ảnh hưởng đến tình yêu hẳn dành cho cô.

“Vậy được thôi.” Mộc Như Lam đồng ý, nhếch môi cười, “Xem ra sẽ thú vị lắm đây, em rất chờ mong đợt trị liệu của Tô tiểu thư đấy.”

Cảm thấy thú vị? Đây không phải là một dấu hiệu tốt, dẫu vậy Mặc Khiêm Nhân vẫn đáp, “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278: Chương V80.3: Trị liệu (3)

Thành phố K. Nhà ga.

Khoác trên mình chiếc áo lông màu xám, đầu đội mũ dạ cũng màu xám, người đàn ông thoạt nhìn giống hệt một quý tộc châu Âu thời trung cổ, mái tóc vàng rực và đôi mắt xanh thăm thẳm tựa sắc trời càng tôn lên khuôn mặt anh tuấn. Môi treo nụ cười lịch thiệp, cả người hân tóa ra một thứ sức hút không thể cưỡng lại, những người đi ngang, cả nam lẫn nữ, đều kiềm lòng khôngặng ghét mắt nhìn hân, người thế này thì đáng lẽ phải ngồi khoang máy bay hạng nhất mới phải, sao lại đi xe lửa giống thường dân bọn họ nhỉ?

“Ngài Elvis...” Nghe sau lưng vang lên một giọng nữ e lệ, Ive quay lại thì thấy một cô gái trẻ xinh đẹp mặt đỏ bừng đang cầm một tờ giấy trên tay, căng thẳng đến nỗi làm nhăn cả tờ giấy.

Ive mỉm cười nhìn cô ta, nụ cười của hân chẳng những không gây ngại ngùng mà trái lại còn làm gò má cô ta thêm hồng, lá gan cũng lớn hơn một ít.

Cô ta đưa tờ giấy cho hân, “Đây... Đây là số điện thoại của em, c-có thể giữ liên lạc với em được không?”

“Ồ, đương nhiên rồi cô bé, tới nơi anh sẽ gọi cho em nhé?” Ive thoải mái nhận lấy tờ giấy, trông thật thà tới mức khiến người ta tự thấy mình thật nhỏ nhen khi nghi ngờ hân.

Cuối cùng, cô gái nọ rời đi cùng trái tim loạn nhịp, Ive mỉm cười nhìn theo đến tận lúc cô ta khuất hân, miệng vẫn cười lịch thiệp, hân tiện tay thả tờ giấy vào một chiếc thùng rác hân thấy. Hân chỉ có hứng thú với những cô gái ngon miệng thôi, shhh*, đừng tin lời của những kẻ biến thái, bởi trong mười câu thì đã có tám câu là nói dối rồi.

*Shhh: tiếng nhả khí, gần giống như “suyt” nhưng êm hơn. Ive rất hay shhh kiểu này, các chương trước cũng đã có nhưng ta edit thành từ khác, từ giờ trở đi sẽ dùng từ “shhh”.

Ive vậy một chiếc taxi ở trước cửa nhà ga, lên xe thấy tài xế có vẻ lo lắng vì không biết nói tiếng Anh, hân mỉm cười nói một thứ tiếng trung lưu loát mang theo âm điệu đặc trưng của người ngoại quốc, “Phiền ông đưa tôi đến học viện Lưu Tư Lan.”

Tài xế thờ phào, tự nhiên thấy có thiện cảm với anh chàng ngoại quốc này, vì thế ông ta bỏ qua ý định chặt tiền khách, bắt đầu lái xe tới học viện Lưu Tư Lan.

Xe đi vào đường cái, Ive ngồi vắt chân ở ghế sau, hai tay đặt trên đầu gối, tao nhã và lịch thiệp hệt như một vị quý tộc.

Sau vụ việc ở Hồng Kông, Ive đã phải vất óc tự làm giả chứng minh thư rồi dụ một bà nhà giàu đưa hân rời khỏi Hồng Kông, lúc tới Trung Quốc hân định xử lý bà ta luôn nhưng thiết nghĩ mình nên im lặng một thời gian thì hơn, kéo cảnh sát bên này lại mời ông tướng Mặc Khiêm Nhân tới thì nết.

Thoát khỏi bà nhà giàu nọ, hân tới sinh hoạt tại một khu dân cư, chỉ sống bình thường chứ không gây thêm án, khẩu vị của hân dường như đã trở nên kén chọn hơn vì Mộc Như Lam, những người thuộc tầng lớp tầm thường này không đủ ngon, không thể đánh thức vị giác của hân.

Cũng nhờ thế mà Ive cũng không biết tin Mộc Như Lam đính hôn với Mặc Khiêm Nhân, dân thường không nấy ai để tâm hay mua loại báo chí đăng kiểu tin này. Xã hội thượng lưu xã hội có cách truyền tin của xã hội thượng lưu, thêm nữa bọn họ cũng có cái kiêu hãnh riêng, không phải chuyện gì cũng đem kể cho nhân viên tầng chót.

Nhưng ít nhiều vẫn có vài thường dân biết đến Mộc Như Lam, học viện Lưu Tư Lan thì nổi khỏi bàn rồi, sau khi biết Mộc Như Lam chính là học sinh học viện Lưu Tư Lan, Ive này lên ý định tìm cô “chơi”.

Hiện tại các trường đều đã vào học kì mới, Mộc Như Lam hân phải trở về từ Hồng Kông để đi học rồi, Ive nghĩ vậy.

Ở học viện Lưu Tư Lan.

Đang là thứ bảy nhưng sự chia rẽ trong những người ủng hộ Mộc Như Lam ban đầu vẫn không vì thế mà ngại bót, trên diễn đàn học sinh Lưu Tư Lan bàn luận âm ca lên, cuối cùng Thái Sử Nương Tử nhin không nổi phải bắt loa sạt một trận thì mới tạm dừng. Mẹ nó, ồn ào chết đi được! Có phải Lam Lam đi thủ đô luôn không về đâu! Muốn tìm hàng thay thế để tự ảo tưởng thì chờ tới đêm hằng tìm! Ôn cái gì mà ồn, ai muốn phản bội thì cút khỏi nhóm, đây không cần cái ngữ rác rưởi lấy danh nghĩa của Lam Lam để đi ủng hộ con nhỏ đó!

Một đám học sinh đang ồn ào nhất thời cúi đầu xấu hổ, hội trưởng đại nhân dĩ nhiên là quan trọng nhất, thế mà quay đi quay lại thế nào lại quên mất người mình ủng hộ bao đầu, có lẽ là vì bọn họ nhập tâm coi Phi Phi là Mộc Như Lam quá, còn tưởng mình đang khẩu chiến vì quyền lợi của Mộc Như Lam cơ.

“Chậc, sức ảnh hưởng ghê gớm thật.” Phi Phi ngồi trên ghế sau ô tô nhìn di động mà lẩm bẩm. Mỗi lần cô ta cảm thấy mình sắp thành công, chỉ cần cái tên Mộc Như Lam xuất hiện là thành công lại bị kéo ra xa, cứ như đang đùa bỡn cô ta vậy. Cơ mà cũng phải, nếu không như thế thì cô ta cần gì phải tới đây? Trò chơi có tính thử thách thì mới vui đúng không nào?

Xe đỗ trước cổng học viện Lưu Tư Lan, tuy thứ bảy được nghỉ học nhưng Phi Phi vẫn đến trường có việc, học sinh năm ba cao trung thứ bảy vẫn phải đi học, chỉ có chủ nhật mới được nghỉ, bởi lẽ sau học kì này sẽ là kì thi đại học, mà Lưu Tư Lan thì lại nổi tiếng là học viện quý tộc có thành tích đứng trên gia thế.

Cô ta vừa vào cổng thì một chiếc taxi trườn tới, trong thoáng chốc, Phi Phi ngỡ ngỡ cảm thấy một lực hấp dẫn kì lạ, cô ta dừng chân quay lại nhìn, bắt gặp một bóng dáng màu xám bước xuống xe, mái tóc vàng óng rực rỡ hơn cả với ánh mặt trời, đôi mắt xanh thâm thúy tựa xoáy nước biển sâu, chỉ chực nuốt chửng hồn người.

Thời khắc nhìn thấy Phi Phi, Ive hơi ngạc nhiên, sau đó hần khếp hờ mắt, che đi tia sáng quý dị vừa lướt qua, đầu lưỡi đỏ, lặng lẽ liếm lên môi...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 279: Chương V81.1: Trở về (1)

Mộc Như Lam vừa ăn trưa ở Mặc gia xong thì nhận được điện thoại của Tô Trùng Tương, đối phương muốn gặp cô tại một quán cà phê cao cấp. Không biết có phải là do đã ở chung với Mặc Khiêm Nhân một thời gian hay không mà nay cô không còn kiêng kị các nhà tâm lý học nữa, Mặc Khiêm Nhân cũng từng nói là trên đời này, nếu cô cứ hành xử như bình thường thì sẽ không có quá ba người nhìn thấu được cô.

Còn Tô Trùng Tương là do vô tình bắt gặp mặt khác thường của cô nên mới sinh lòng nghi ngờ, nhưng vẫn còn may, cô ta hình như chỉ biết tâm lý của cô có vấn đề chứ không rõ cô là rối loạn nhân cách chống xã hội hay là thái nhân cách, và cũng không biết cô đã từng giết người phạm pháp nhiều lần.

Thế nên đối với việc điều trị lần này, Mộc Như Lam chẳng những không bài xích hay sợ hãi mà trái lại còn hào hứng vô cùng.

Xe bon bon trên đường, Mặc Khiêm Nhân ngồi trước lái xe, Mộc Như Lam ngồi sau.

Giọng nói bình thản của Mặc Khiêm Nhân vang lên lạnh nhạt, “Không cần phải nói cho cô ta biết những chuyện em đã làm.”

Chuyện cô đã làm... Kỳ thật Mặc Khiêm Nhân cũng không biết Mộc Như Lam đã làm những chuyện gì, Mộc Như Lam chưa kể, Mặc Khiêm Nhân cũng không hỏi, tựa như một sự ăn ý cân bằng được duy trì trong im lặng. Kẻ biến thái rất kị việc có đồng minh, kể cả khi người đồng minh đó đáng tin cậy. Biến thái là những sinh vật luôn coi mình là cái rốn của vũ trụ, chúng thích cảm giác một mình tận hưởng, thay vì kết bạn, chúng chuộng sẵn giết đồng loại hơn.

Mộc Như Lam thôi ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, cô mỉm cười rồi nhìn Mặc Khiêm Nhân qua kính chiếu hậu, “Bệnh nhân tâm thần phải kể hết cho bác sĩ tâm lý thì mới được trị liệu một cách tốt nhất chứ?” Tuy rằng cô vốn không định làm thế.

“Chỉ cần nói cho cô ta một chút về tâm tình của em là đủ rồi.” Không ai quy định bệnh nhân tâm thần phải kể hết mọi chuyện cho bác sĩ tâm lý cả, tuy rằng làm vậy quả thật sẽ giúp việc điều trị trở nên hiệu quả hơn. Chỉ cần Mộc Như Lam không nói, Tô Trùng Tương sẽ không biết Mộc Như Lam đã làm gì.

Mộc Như Lam chớp mắt mấy cái, “Khiêm Nhân có vẻ không mấy tin tưởng đợt điều trị của Tô tiểu thư nhỉ.” Vậy thì sao lại muốn cô đồng ý? Xem ra Khiêm Nhân của cô bắt đầu có tính toán riêng rồi đây.

“Bác sĩ tâm lý tối kị nảy sinh tình cảm với bệnh nhân.” Ngữ điệu của Mặc Khiêm Nhân vẫn bình thản như trước, thế nhưng không hiểu sao vẫn khiến người ta cảm nhận được một sự mỉa mai.

Mộc Như Lam ngay tức khắc hiểu ý hẩn, Mặc Khiêm Nhân không thích hợp để làm bác sĩ tâm lý của cô. Có điều, Tô Trùng Tương tạm thời cũng không thích hợp. Mặc dù cô ta bỏ cuộc chuyện Mặc Khiêm Nhân rồi nhưng chưa được bao lâu đã muốn mặt đối mặt giải quyết công việc với cô thì cũng chẳng dễ dàng gì, vậy sao Mặc Khiêm Nhân còn muốn cô tiếp xúc với Tô Trùng Tương chứ?

Dường như biết được nỗi băn khoăn của Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân nói, “Sau này em sẽ hiểu.”

“Ừ.” Mộc Như Lam mỉm cười tin tưởng rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cũng không muốn bỏ sót bất cứ thứ gì, dù chỉ là một gốc cây ngon cỏ vút qua trong chớp mắt.

Mặc Khiêm Nhân liếc nhìn Mộc Như Lam qua kính chiếu hậu, đoạn tiếp tục tập trung lái xe, trong đôi mắt trầm tĩnh như mặt hồ lướt qua chút u tối.

Xe dừng cách một quán cà phê sang trọng ở trung tâm thành phố không xa, Mộc Như Lam vừa xuống xe thì Mặc Khiêm Nhân liền nhận được điện thoại của Lục Tử Mạnh.

Lục Tử Mạnh điên mất thôi, tối hôm qua Tô Trùng Tương đã tìm gặp anh sau khi rời khỏi tư hợp viện, bằng giọng điệu bình tĩnh đến mức làm anh ớn lạnh, cô hỏi có phải anh cũng biết Mộc Như Lam có vấn đề về tâm lý không. Lúc đó Lục Tử Mạnh sợ suýt ngất, luống cuống không biết nên phủ nhận anh biết chuyện này, hay là phủ nhận việc Mộc Như Lam có bệnh về tâm lý, cuối cùng anh đành im lặng. Tô Trùng Tương thì không để ý đến anh nữa. Sau một đêm mất ngủ, Lục Tử Mạnh nghe mẹ Lục – người vẫn chưa trở về thành phố K vì phải giúp cô sắp xếp phòng ở – vô tình nói Mộc Như Lam và Tô Trùng Tương hẹn nhau đi đâu đó, anh hải hùng thiếu điều tè ra quần.

Lục Tử Mạnh nghĩ, quen Mặc Khiêm Nhân đúng là tổn thọ, từ nhỏ tới lớn hắn luôn là một vấn đề khó hiểu, cả chuyện tìm phụ nữ cho hắn nan giải không kém, làm thẳng bạn duy nhất của Mặc Khiêm Nhân tại Trung Quốc, Lục Tử Mạnh thấy số mình thật đen.

“Cậu bị khủng hả?! Sao cậu lại để Trùng Trùng gặp mặt... Không... Điều trị cho Mặc Như Lam... Mẹ kiếp! Cậu đúng là... Điên rồi!” Lục Tử Mạnh kích động nói năng lộn xộn, Mặc Khiêm Nhân biết Tô Trùng Trùng thích hắn mà sao còn đồng ý để hai người phụ nữ đó gặp nhau? Trùng là một tên sát gái trước khi Tô Trùng Trùng về, Lục Tử Mạnh hiểu rõ chiến tranh giữa phụ nữ đáng sợ đến mức nào, nhìn thì có vẻ hòa thuận nhưng sau lưng lại đấu đá nhau đến một mắt một còn, quá kinh điển! Lục Tử Mạnh vừa lo lắng Tô Trùng Trùng vô tình kích Mặc Như Lam, lại vừa lo Mặc Như Lam sẽ làm hại Tô Trùng Trùng, kiểu gì anh cũng khó xử cả.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mặc Như Lam đi vào quán cà phê rồi mới mở cửa xe ngồi vào, trên gương mặt vô cảm, đôi mắt hắn đậm mạc như đôi mắt một đế vương cao cao tại thượng kiểm soát tất cả trong lòng bàn tay.

“Thay vì ngồi đây lo lắng chuyện của người khác, chỉ bằng cậu đi rèn lại cái lá gan nhỏ hơn gan rệp của cậu đi.” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng mĩa.

Sắc mặt Lục Tử Mạnh thúi hoắc, mẹ nó, gan rệp?! Con rệp nó có gan hả Mặc Khiêm Nhân?!!

Quán cà phê được trang hoàng rất tao nhã lịch sự, trong này không quá đông người, khoảng cách giữa bàn với bàn cũng vừa đủ xa.

Mặc Như Lam thấy Tô Trùng Trùng mặc đồ công sở ngồi tựa vào một góc sáng sủa trên tầng hai, bộ tây trang màu đen ôm sát người mà vẫn không làm mất đi sự nghiêm chỉnh, mái tóc xoăn được buộc lên gọn gàng, để lộ chiếc cổ trắng nõn tao nhã, cô khép hờ mắt uống cà phê, động tác đơn giản mà đẹp say lòng, trông không giống một người phụ nữ quá mạnh mẽ mà lại có dáng vẻ của một cô gái tốt tính nghiêm túc trong công việc.

Cách đó hai cái bàn, có một anh chàng mê mẩn thần hồn điên đảo.

Mặc Như Lam mỉm cười lại gần và cũng thu hút không ít sự chú ý, khí chất đặc hữu ảm áp tựa thiên sứ khiến người ta khó thể nào dời mắt.

Tô Trùng Trùng ngẩng đầu nhìn Mặc Như Lam, trong mắt xẹt qua một tia sáng. Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này trong rừng trúc, cô tưởng như mình đã bước vào tiên cảnh nên mới gặp được sinh vật phi phàm này, nếu không vì Mặc Khiêm Nhân, cô muốn trở thành bạn tri kỷ của Mặc Như Lam biết mấy...

“Cô đợi lâu chưa?” Mặc Như Lam cười hỏi, cùng lúc đó một nhân viên tạp vụ kéo ghế giúp cô, Mặc Như Lam cười với anh ta, “Cảm ơn, cho tôi một ly cappuccino.”

Anh nhân viên nọ thụ sủng nhược kinh, gặp đầu rồi rời đi ngay, trái tim thiếu điều nhảy ra khỏi lồng ngực, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, thiên sứ cười với mình, thiên sứ cảm ơn mình, thiên sứ gọi cà phê...

Mặc Như Lam luôn dễ dàng khiến người ta phải thụ sủng nhược kinh, cũng như khi một người mà người tưởng như không cùng chung thế giới với người bỗng cười với người, người hiển nhiên sẽ thấy thụ sủng nhược kinh, bởi vì tất cả những gì người dám khao khát xưa nay chỉ là một cái nhìn từ cô ấy mà thôi.

Vì quá khao khát, nên mới thấy thụ sủng nhược kinh, bằng không sẽ không có cảm giác gì, hoặc sẽ thấy bồn chồn lo lắng, như chuyện một vị tổng giám đốc cao ngạo lãnh khốc đột nhiên quay ra đối xử dịu dàng với cấp dưới chẳng hạn.

Tô Trùng Trùng lẳng lẳng nhìn Mặc Như Lam, trước khi đến đây cô đã chuẩn bị tinh thần. Đã từ bỏ hy vọng với Mặc Khiêm Nhân rồi, cô sẽ coi Mặc Như Lam như một bệnh nhân mà đối đãi. Không phải vì xúc động nhất thời mà cô muốn điều trị cho Mặc Như Lam, tất cả đều đã qua cân nhắc kỹ càng. Cố chấp mười năm trời, mặc dù cuối cùng không thành người yêu nhưng cô cũng không thể ngồi im được, ít nhất hãy để cô giúp đỡ chuyện bệnh tình của Mặc Như Lam, coi như là vì sự chăm sóc Mặc gia dành cho cô năm xưa.

Hai người im lặng một cách ảm ỉ, mãi đến khi bồi bàn bung ly cà phê Mặc Như Lam yêu cầu lên rồi rời đi thì cả hai mới bắt đầu vào chuyện chính.

“Lúc nhìn thấy cảnh tượng dưới chân cầu trong rừng trúc, cô có cảm giác gì?”

“Tôi hơi kinh ngạc đâu, bởi vì tôi cảm thấy như có người chào hỏi tôi.”

“Cô có thấy thú vị không?” Tô Trùng Trùng chẳng mấy ngạc nhiên, giữa đồng loại với nhau luôn tồn tại những sợi liên kết đặc thù, có thứ người khác nhìn không hiểu nhưng đồng loại chỉ cần liếc một cái là đã tường tận.

“Không.”

“Trước đây đã bao giờ gặp chuyện tương tự chưa?”

“Hồi còn ở Hồng Kông, Ive từng suýt ăn thịt tôi.”

“Cô có cảm giác thế nào?”

“Tôi khá sợ, tôi nghĩ mình phải giết hắn trước khi hắn ăn tôi.”

“...”

Trong suốt quá trình hỏi đáp, Tô Trùng Tương luôn quan sát Mộc Như Lam nhưng không phát hiện ra gì bất thường. Mộc Như Lam rất thành thật, rất biết phối hợp, trả lời câu hỏi cũng rất thoải mái, có vài câu cô trả lời giống hệt một kẻ thái nhân cách. Cô ấy biết sợ, khi nghe nhắc tới Mặc Khiêm Nhân thì cười vô cùng hạnh phúc, có thể chắc chắn rằng Mộc Như Lam không phải thái nhân cách mà là rối loạn nhân cách chống xã hội.

Kết luận này làm Tô Trùng Tương nhẹ cả người, so với căn bệnh thái nhân cách không thể nào chữa khỏi, rối loạn nhân cách chống xã hội xem ra vẫn còn nhẹ chán.

Bắt được bệnh rồi, việc điều trị tâm lý thuận lợi hơn hẳn.

Mộc Như Lam tỏ ra hết sức phối hợp, thoát nhìn như thuận như một chú mèo ngồi trên ghế ngoan ngoãn nghe chủ dạy bảo, mềm mại và rất dễ dàng yêu, cho dù nó mới làm vỡ một cái bình cổ quý báu thì cũng chẳng ai nổi đi quát mắng.

Tô Trùng Tương thất thần trong chốc lát, sau đó đột ngột cau mày đứng dậy, cô bảo Mộc Như Lam, “Hôm nay chúng ta tới đây thôi.” Nói đoạn bỏ đi với một sắc mặt không thể gọi là tốt. Hồng rồi, cô tưởng mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng không ngờ vẫn chưa đủ, trong tiềm thức cô vẫn để ý mối quan hệ giữa Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, tệ quá, tệ quá...

Mộc Như Lam mỉm cười ngồi nhìn bóng dáng vội vàng của Tô Trùng Tương, đôi mắt cong như trăng khuyết mà ảm áp tựa mặt trời. Ôi, đừng quá tin lời một kẻ biến thái, bởi mười phần thì hết tám chín phần là nói dối rồi.

Ngoài trời nắng chiếu rực rỡ, một tia nắng nghịch ngợm băng qua ô cửa để rồi đậu lên người Mộc Như Lam, càng làm rõ lớp sương trắng mờ ảo quanh cô, thông thả và ung dung tựa như một đám mây trôi theo làn gió.

Rời khỏi quán cà phê, Mộc Như Lam tới bệnh viện, chân Đoạn Nghiêu bị thương nên phải nằm viện nghỉ dưỡng một thời gian.

Nhẹ nhàng gõ cửa rồi mở ra, Mộc Như Lam thấy cậu thiếu niên đẹp yêu nghiệt đang dựa vào đầu giường đọc sách, trên người mặc đồng phục bệnh nhân in sọc xanh trắng, mí mắt hơi hạ xuống, trông lặng lẽ và yếu ớt biết mấy, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến không ít người đau nát cõi lòng.

Nghe thấy tiếng động, hần ngẩng lên thì thấy cô đang mỉm cười nhìn mình, một nỗi lo lắng dâng lên từ đáy lòng, lẫn trong đó là vài giọt đón đau.

“Có thấy khó chịu chỗ nào không?” Mộc Như Lam đặt hoa quả lên đầu giường đoạn cười hỏi.

Đoạn Nghiêu nhìn cô, đôi mắt đào sâu hoắm như vực thẳm, hần nở nụ cười đẹp hút hồn, “Cũng hơi mệt.”

“Minh gọi bác sĩ nhé?” Mộc Như Lam lo lắng.

“Không cần.” Đã quen rồi.

“Nếu thấy khó chịu thì cũng đừng chịu đựng, người khác không có phép đọc suy nghĩ đâu, làm sao mà biết cậu cần được khám chứ?” Mộc Như Lam hơi cúi xuống đặt tay lên trán hần xem thử nhiệt độ thế nào. Trước đây Đoạn Nghiêu từng có lần sốt cao ngất xỉu trên bàn học mà nhóm Lễ Thân lại tưởng hần chỉ đang ngủ, đến khi Mộc Như Lam sang Lớp F chơi thì mới phát hiện hần đổ bệnh.

Đoạn Nghiêu im lặng cảm nhận cái ảm trên trán, hần hơi khép mắt che đi vực thẳm bên trong. Phải, đã khó chịu mà lại còn nín nhịn thì người khác làm sao mà biết mi khó chịu? Người khác làm sao mà biết lần sau không nên làm vậy hay nói vậy trước mặt mi nữa vì như thế sẽ khiến mi khó chịu? Đã chọn tự mình chịu đựng mà còn trách người ta không nhận thấy mình khó chịu, quá là ngớ ngẩn đi...

Nếu thấy khó chịu, thì phải diệt trừ thứ làm mình khó chịu, đúng không nào?

“Ừm, không phát sốt, có đau đầu không?” Mộc Như Lam rút tay về.

“Nếu cậu giúp mình gọt một quả táo và ngồi chơi với mình một buổi chiều, mình sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Mộc Như Lam không nói gì mà chỉ cầm một quả táo lên từ từ gọt vỏ, những ngón tay trắng nõn kẻ vào cán dao, từng vòng vỏ mỏng tang nối nhau thành một dây dài, làm Đoạn Nghiêu nhìn không dứt mắt.

“Bây giờ mình mới biết Lam Lam dùng dao tốt vậy đấy.” Gọt vỏ trái cây không khó, khó ở chỗ, Mộc Như Lam gọt rất mỏng, hơn nữa còn đều cực kì.

Mộc Như Lam cười, đương nhiên rồi, nếu đây là một con dao phẫu thuật thì cô sẽ còn dùng tốt hơn nữa, cô dư sức lột ra một lớp da mặt hoàn chỉnh như Jack Tay Quý ấy chứ, chỉ có điều không thuận thuận bằng gãi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 280: Chương V81.2: Trở về (2)

Hôm nay nắng thật đẹp, cái lạnh tuy đã rút dần nhưng vẫn chưa đủ để người ta có thể trút bỏ hoàn toàn những chiếc áo giữ ấm.

Phi Phi cùng Ive dạo bước trên con đường đá cuội trong học viện, vừa cười vừa giới thiệu cho hắn lịch sử và quá trình phát triển của Lưu Tư Lan.

“Tôi nghĩ nếu ngài Elvis ở lại Lưu Tư Lan dạy học thì sẽ rất được yêu mến đấy.” Phi Phi nhìn Ive, không biết đây đã là lần thứ mấy cô ta vô thức ngắm nhìn người đàn ông này, trong lòng trầm trồ không thôi.

Đúng là một quý ông quyến rũ, vừa đẹp trai, vừa giỏi, lại vừa có phong độ, hoàn hảo hết chỗ chê. May mắn làm sao hôm qua cô ta đến Lưu Tư Lan, nhờ vậy mới gặp gỡ anh chàng tuyệt vời này.

Giả như được hắn đề mắt thì đương nhiên cô ta sẽ rất khoái chí – vì cái sĩ con gái ấy mà, nhưng nếu không được đến mức đó thì chỉ cần sự ủng hộ của hắn thôi cũng đã rất có lợi cho con đường đến chiếc ghế hội trưởng của cô ta, bởi cô ta chắc chắn rằng, một khi hắn trở thành giáo viên Lưu Tư Lan thì nhất định sẽ sở hữu một lượng fan khổng lồ chỉ sau vài ngày, khi đó tiếng nói của hắn sẽ đem đến cho cô ta rất rất nhiều phiếu bầu.

Ive vẫn mặc áo lông màu xám tro như mọi khi, đôi mắt xanh biếc quan sát xung quanh, nghe Phi Phi nói thế, hắn mỉm cười lịch thiệp, “Tôi rất vui lòng được phục vụ các tiểu thư. Nhưng hình như để vào làm giáo viên trường này cần phải qua rất nhiều bài kiểm tra thì phải? Vậy hơi rắc rối...” Nếu chẳng may tra ra tiền án của hắn thì hỏng bét.

“Không rắc rối đâu, chỉ cần anh muốn tôi sẽ giúp anh xử lý, anh thấy thế nào?” Phi Phi đáp ngay, cô ta chắc như đinh đóng cột rằng hắn là người đang hoàng có giáo dục, hơn nữa còn rất tài giỏi, thoát nhìn không giống một tên lừa đảo chút nào.

Thật ra Phi Phi đoán cũng đúng, Ive là một thiên tài suýt được nhận giải Nobel Y học, thành tích của hắn kể suốt một ngày một đêm cũng chưa hết, đáng tiếc rằng, hắn đích thị là một tên lừa đảo, một tên lừa đảo biến thái thủ đoạn cao siêu.

“Ồ... Vậy phiền cô quá, quý cô đây đúng là một tiểu thiên sứ thiện lương.” Ive nói thành thật như thể đó thực sự là tiếng lòng của hắn.

Phi Phi nhún miệng cười, anh chàng này là người nước ngoài dễ mến nhất mà cô ta từng gặp.

Đi một vòng quanh học viện Lưu Tư Lan, Phi Phi vô tư nói cho Ive biết vị trí của camera trong các góc khuất, trước khi chia tay còn vui vẻ nhận lời mời đi ăn tối của hắn.

Ive nhìn xe Phi Phi chạy xa hắn, nụ cười lịch thiệp trên môi dần trở nên quý dị...

Hồng Kông.

Cảnh lan tím cẩm trong bình sứ trắng, hương thơm phiêu lượn khắp phòng, những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mon tron đóa hoa, cử chỉ tao nhã mà tựa hồ mang theo vị hũy diệt.

Người đàn ông đứng sau bàn làm việc nhìn hành động của Kha Thế Tinh, nói, “Chuyến bay của lão gia và phu nhân sắp hạ cánh rồi ạ.”

“Vậy hả...” Kha Thế Tinh rút tay về, “Để tôi đi đón họ.”

“Vâng, tôi xin phép xuống chuẩn bị xe.”

“Ừ.”

Cửa phòng mở ra rồi lại đóng.

Kha Thế Tinh lại chậm chậm đưa tay niết lấy một cành lan trong bình, mùi hương thơm ngát vẫn thoang thoảng, thế nhưng nơi nhụy hoa đã bắt đầu xuất hiện những đốm vàng héo úa.

“Mệt rồi đây...” Hắn nhìn hai bản báo cáo so sánh DNA, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc là một cặp mắt bí hiểm ẩn sau đôi hàng mi.

Hồng Kông. Khu Cửu Long.

Hương vị nóng bỏng vẫn chưa tan hết, trong phòng tắm lão rào nước chảy, thiếu niên nằm lỵ ra giường, trên mi vẫn còn đầm những giọt nước, hai má ửng hồng mê người như trái cấm.

Qua hồi lâu, dường như đã bình tĩnh lại, Lưu Bùi Dương mở mắt ra, con sóng tình nay chỉ còn là một mảnh sâu lắng.

Lát sau, người trong phòng tắm đi ra cùng một chiếc khăn tắm màu trắng quấn quanh hạ thân, nửa trên cường tráng lông lánh nước dưới ánh đèn huyền quang.

“Không muốn tôi tắm cho em thật à?” Con sư tử đã ăn no nề luôn dễ tính với thú cưng của mình.

“Cút đi, cảm thú.” Luru Bùi Dương đứng dậy, vừa đỡ hông vừa đi về phía phòng tắm, nhờ y tắm cho hắn? Mẹ nó, không bạo cục hắn mới là lạ, khôn kiếp!

Nhìn cửa phòng tắm đóng sầm lại, Đoạn Ngọc hơi nheo mắt. Từ sau khi đi Disneyland về Luru Bùi Dương có vẻ là lạ, trên giường rất nhiệt tình mà dưới giường thì như hận không thể bẻ chân y. Nhưng vì bình thường hắn cũng như thế nên Đoạn Ngọc nhất thời không biết là y nhìn nhầm, hay là thật sự có chỗ nào đó bất ổn...

Luru Bùi Dương nhìn bồn nước tắm Đoạn Ngọc chuẩn bị cho hắn, đôi mắt tối sầm đi.

Đoạn Nghiêu...

Đoạn Ngọc...

Thật không hổ là hai anh em, đều là cao thủ công tâm. Còn hắn thì lại là một thằng ngu bị người ta bán còn giúp họ đếm tiền! Chó chết!

++++

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Mộc Như Lam ngày ngày giảng bài cho các nam sinh học viện Mộ Hoa, không biết từ khi nào, ba lớp đã nhập lại làm một, những thiếu niên học hành bết bát đang dần dần tiến bộ và cũng không còn phản nghịch như trước nữa, cứ tan học lại chạy tới dài đất hải âu, có lần họ kéo Mộc Như Lam đi theo, để cô biết bên sân bắn dưới lòng đất có gì.

Trên tường treo đầy súng ống, bố trí chuyên nghiệp như sân huấn luyện của bộ đội đặc chủng, và đương nhiên là chúng thành công khơi dậy hứng thú của các thiếu niên. Tô Bắc Thiệu và Hạ Hòa đã tự học được cách bắn súng, Hoắc Dạ Chu thì nhìn hơn, bắn bách phát bách trúng. Mộc Như Lam đi theo cũng học được kha khá, lần đầu tiên bắn trúng bia, cô bỗng sức nhớ ra một chuyện.

Khiêm Nhân bảo cô học cho tốt thứ bọn họ dạy cô... Là cái này ư? Hắn đã sớm biết trong Mộ Hoa có một chỗ như thế này, còn hiệu trưởng và phụ huynh của tốp trẻ này thì mong chúng có hứng thú tự học dùng vũ khí? Chà, lợi hại ghê, cả Mặc Khiêm Nhân và các vị phụ huynh đều lợi hại.

Mộc Như Lam tán thưởng người khác mà không biết rằng Lương Khâm Luân cũng đang tán thưởng cô, bao năm qua chưa từng có nhiều học sinh chủ động tiến vào dài đất hải âu và khai phá thiên phú của bản thân như thế, Mộc Như Lam rõ ràng là động lực thúc đẩy chuyện này, nếu không nhờ có Mộc Như Lam thì có lẽ đám quỷ con này vẫn còn bận bày trò phản nghịch mà bỏ lỡ cơ hội đi lên con đường vinh quang.

Chỉ những thiếu niên chủ động tiến vào dài đất hải âu và khai phá thiên phú của bản thân mới có tư cách bước ra khỏi học viện Mộ Hoa, được tuyển vào trại huấn luyện đặc biệt, bắt đầu cuộc sống của một quân nhân thực thụ. Cha ông họ đều như vậy cả.

Vụ xác chết dưới chân cầu sau hôm đó đã chết yếu không còn động tĩnh gì nữa, bởi tên biến thái không tiếp tục hành động nên người ta không tìm được thêm manh mối gì về gã. Ngay cả Mộc Như Lam cũng thấy khó hiểu, sao gã ta chào hỏi xong thì lại lặn tăm vậy nhỉ? Hay là gã chỉ đùa giỡn người khác thôi?

Mọi người cứ nghỉ hoặc, còn thời gian cứ trôi.

Mặc Khiêm Nhân nhận được điện thoại của Schmidt và Joey, thời hạn hai tháng của hắn đã hết, phải về Mỹ thôi, bọn biến thái trong bệnh viện Coen lâu ngày không thấy Mặc Khiêm Nhân là lại bắt đầu rục rịch gây ra những chuyện mà người khác không chịu nổi.

Trong bữa cơm tối, lão Mặc tỏ ra rất bất mãn.

“Mới đính hôn chưa được bao lâu đã phải đi Mỹ, làm như ngày nào cũng có án biến thái giết người không bằng, bộ thiếu cháu là bọn họ phé hết hả? Giục cái gì mà giục cơ chứ, hiếm lắm mới về được một lần, bây giờ đi nữa, không biết đến tháng nào năm nào mới gặp lại...” Lão Mặc tức đến nổi dằn mạnh cái chén xuống bàn, đôi mắt thì thoảng lại và vào chén theo tâm trạng nóng giận của lão.

Mọi người im lặng không nói, kỳ thật lão Mặc cũng đang xả giận thay Mộc Như Lam, trong lòng họ đều hiểu, đã không ít lần người bên Mỹ đến khuyên họ di cư sang đó rồi. Mà như lão Mặc nói đấy, công việc của Mặc Khiêm Nhân quá đặc thù, thân phận địa vị tại nước Mỹ cũng đặc thù không kém, lần này đi không biết bao giờ mới về được.

“Không sao đâu ạ.” Mộc Như Lam mỉm cười thấu hiểu, “Công việc mà. Và lại vài ngày nữa cháu cũng phải về học viện Luru Tư Lan rồi.”

Lão Mặc mềm lòng không giữ được biểu cảm nghiêm túc nữa, ôi, cháu dâu của lão ngoan quá đi, có lẽ ông trời thương lão đầu bạc tiền đầu xanh, mà thằng cháu lại còn mất hết biết.

Thấy vẻ mặt lão đã khá hơn, mẹ Mặc vội nói, “Thôi thôi, ăn cơm đi kéo nguội.”

Mặc Vô Ngân cắn dưa chen miệng, “Mà, chị dâu sắp thi đại học rồi. Để chị ấy ra Mỹ học không tốt hơn à? Như vậy hai người sẽ dễ dàng gặp nhau trong bốn năm tới, nói không chừng còn có thể sống chung nữa...”

“Im lặng, lo ăn cơm đi.” Mẹ Mặc trừng mắt cốc đầu cô, chuyện này không được nói bừa, lãnh đạo cấp cao muốn Mộc Như Lam học đại học trong nước! Mặc dù chính bà cũng mong Mộc Như Lam sang Mỹ cùng Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Vô Ngân cụp đầu nhai cơm, đúng là giỏi quá cũng không tốt, đến nỗi học đại học ở đâu cũng bị người ta quản lý, suốt ngày bị theo theo dõi dõi.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân cười bất đắc dĩ. Thấy trong chén có cà rốt mà mình ghét, cô cầm thìa gấp sang chén Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô.

Mộc Như Lam chớp mắt vô tội, “Khiêm Nhân, không được kén ăn nha.”

“...” Hình như người đang kén ăn là em cơ mà?

Bên Mỹ không cho Mặc Khiêm Nhân thêm một ngày nào nữa nên khuya nay hắn phải chuẩn bị hành lý để lên máy bay ngay sáng sớm hôm sau.

Mộc Như Lam hiền lành giúp Mặc Khiêm Nhân sắp xếp đồ đạc. Hiếm lắm mới có một lần Mặc Khiêm Nhân đứng nhìn Mộc Như Lam tắt bật vì mình mà không giúp một tay như hôm nay, hắn tựa vào cạnh cửa, nhìn Mộc Như Lam vừa nhăm vừa bỏ đồ vào vali, đôi mắt lạnh nhạt thường ngày nay ngập trong ôn nhu say lòng người.

Lát sau hắn lên tiếng, “Hai ngày nữa em về thành phố K phải không?”

“Ừ.” Sắp hết hai tháng làm học sinh trao đổi rồi. Mộc Như Lam ra khỏi nơi treo quần áo, tay cầm mấy chiếc quần lót của Mặc Khiêm Nhân, dưới cái nhìn của hắn, cô chậm rãi vuốt, chậm rãi xếp, tựa như đang âu yếm.

Mặc Khiêm Nhân đi qua giật lấy rồi nhét vội vào một góc vali, nhanh tới mức Mộc Như Lam không kịp phản ứng.

“Xong rồi.” Mặc Khiêm Nhân đóng vali, kéo khóa, mái tóc đen nhánh che đi đôi tai ửng đỏ.

Mộc Như Lam chớp mắt, “Chưa xong mà.”

Mặc Khiêm Nhân quỳ một chân, ngẩng đầu nhìn Mộc Như Lam, “Cái gì cần thiết cũng bỏ vào hết rồi.”

“Sót một cái này.” Mộc Như Lam ngồi xổm xuống mở vali ra, bỏ một thứ gì đó vào sau mới đóng vali lại.

Hai người ngồi trên đất, cách một cái vali không lớn lắm, họ cứ thế nhìn vào mắt nhau. Cô chìm trong mảnh hồ lãnh khiết chỉ hai màu đen trắng, hắn lạc giữa thế giới ngập sương mà rực rỡ sắc hương.

Cô thu hút hắn, và hắn cũng thu hút cô. Người đặc biệt có thể thu hút vô số người thường, nhưng chỉ có thể bị người đặc biệt thu hút.

Nụ hôn dịu dàng như cánh đào phớt môi, thấm đượm một mùi hương say nồng, không quá nóng bỏng nhưng vẫn hình thành nên một bầu không khí độc nhất bọc quanh họ. Họ có thể đã quên hết mọi thứ mà kéo dài nụ hôn này đến vô tận — nếu Mộc Như Lam không nghịch ngợm như vậy.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, Mặc Khiêm Nhân quần áo xộc xệch, nút áo somi đã bị cởi sạch, hắn thở lộn xộn và dồn dập, lúc nhìn thấy cô cúi xuống giữa hai chân mình, hắn vội đại một cái gối che mặt lại, ra chiều ngượng không dám nhìn thẳng, lỗ tai đỏ thiếu điều rò ra máu...

Đây là lần đầu tiên Mộc Như Lam làm thế này...

Ngượng chết mất...

Mẹ Mặc và Mặc Vô Ngân đứng ngoài cửa cười gian, nghe thấy tiếng thở của Mặc Khiêm Nhân, bọn họ kích động đến run cả vai, rón ra rón rén lui đi như ăn trộm, đúng là tiểu biệt thắng tân hôn*, không ngờ Khiêm Nhân thanh tâm quả dục nhà mình lúc ấy ấy lại cất giọng gọi cảm đến thế, Lam Lam nhất định là mê như điều đồ luôn rồi, ôi ôi, mắc cỡ quá đi...

*Tiểu biệt thắng tân hôn: xa cách một chút sẽ mang lại cảm xúc mạnh hơn cả cảm xúc trong đêm tân hôn.

“Khiêm Nhân? Thích không?” Bên trong loáng thoáng vang lên câu hỏi của cô nàng biến thái...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Chương V81.3: Trở về (3)

Hôm sau.

Khi Mặc Khiêm Nhân thức dậy thì Mộc Như Lam vẫn còn đang ngủ say trong lòng hắn, hắn cẩn thận rời giường mà không đánh thức cô, hôm nay là thứ bảy, Mộc Như Lam không phải đi học, tối qua nháo khuya quá, Mặc Khiêm Nhân muốn để cô ngủ thêm lát nữa.

Đứng dậy mặc quần áo xong xuôi, Mặc Khiêm Nhân đứng bên giường nhìn Mộc Như Lam, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm mạc phản chiếu hình ảnh thiếu nữ say giấc. Một hồi lâu sau, hần cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, đang chuẩn bị rời đi thì liền thấy Mộc Như Lam mở mắt nhìn hần.

“... Buổi sáng tốt lành.” Mặc Khiêm Nhân cúi người thêm lát nữa rồi mới từ từ đứng thẳng dậy, “Hôm nay em không đi học, ngủ thêm chút nữa đi, bây giờ vẫn còn sớm lắm” Thậm chí trời còn chưa hừng sáng.

Mộc Như Lam không đáp mà chỉ lẳng lặng nằm trên giường nhìn hần, tựa hồ vẫn mơ màng chưa tỉnh hần.

Đến khi Mặc Khiêm Nhân kéo hành lý ra cửa, cô mới bất chợt lên tiếng, “Khiêm Nhân. Em cảm thấy hơi... Không muốn xa anh...”

Mặc Khiêm Nhân sững lại, bàn tay nắm hành lý chẳng mấy chốc siết chặt, đôi mắt bình lặng tựa mặt hồ nay như có một chiếc lông vũ nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ, tạo nên lớp lớp rung động.

Dù là rối loạn nhân cách chống xã hội hay thái nhân cách thì cả hai đều có vấn đề về cảm xúc, bây giờ Mộc Như Lam nói một câu như thế, mặc dù chỉ là “hơi” nhưng vẫn quý giá vô cùng.

“Ngaoan, ngủ thêm đi.”

“Khiêm Nhân ở lại với em nhé?”

“Ừ.”

Khi thấy Mộc Như Lam đã lần nữa chìm vào giấc ngủ, Mặc Khiêm Nhân đứng dậy rời khỏi phòng, cánh cửa nhẹ nhàng khép, giữ lại cho căn phòng một ít hương bạc hà mát lạnh. Mộc Như Lam từ từ mở mắt, cô nhìn cánh cửa đã đóng hồi lâu rồi mới thiếp đi, tay ôm chặt chiếc chăn mềm mại mang hơi ấm của hần...

Máy bay về lên nền trời một dải mực trắng, Mặc Khiêm Nhân đi rồi, tứ hợp viện dường như ảm đạm hơn một chút – cái ảm đạm làm lòng người phiền muộn. Mẹ Mặc ngồi bên cửa sổ đại sảnh, bóng dáng gầy yếu cô đơn chìm trong nỗi u buồn nặng trĩu.

Con người lúc nào cũng thế, khi đã quen với những cuộc gặp ngắn ngủi và những khoảng thời gian chia xa dài đằng đẵng, mỗi lần người đi là một lần đau khổ, bao nhiêu kỉ niệm ùa về trong đầu, lòng cô đơn như thể người quan trọng nhất đã bỏ mình lại nơi sa mạc hoang tàn.

Đó là cảnh tượng mà Mộc Như Lam đã thấy lúc xuống lầu, mẹ Mặc nghe thấy tiếng động thì vội lau nước mắt quay lại cười, “Lam Lam dậy sớm thế?”

Mộc Như Lam dừng chân, đoạn nở một nụ cười hiền lành mà tinh nghịch, “Hôm nay Lam Lam muốn cùng mẹ ra ngoài chơi. Mẹ đi với con nhé?”

Mẹ Mặc ngạc nhiên sau lại cười gật đầu, khóe mắt rớm nước.

Lão Mặc trên cầu thang thở dài, dù tính tình có cứng rắn đến đâu, lão cũng suyết nửa kìm không được ứa nước mắt.

Đàn ông Mặc gia xưa nay luôn tài giỏi mà nhiều tật xấu, nhưng luôn lấy được nhưng người vợ hiền, năm đó lão cũng không ít lần bảo người ta khuyên mẹ Mặc tái giá, bà còn trẻ, không cần phải làm một quả phụ bị cột chặt với Mặc gia làm gì, thế nhưng không, bà vẫn một mực nuôi con dưỡng cái và chăm lo cho các ông cụ đến tận hôm nay.

Chuyện năm ấy Mặc Vô Ngân còn quá nhỏ nên không biết – tất cả mọi người đều nói dối con bé, trong khi đó Mặc Khiêm Nhân lại tận mắt chứng kiến tất cả, mẹ Mặc càng nhìn hần lại càng đau lòng, còn những người già như lão cũng suyết kích động mà qua đời. An ủi có là gì, mẹ Mặc đã tự mình vượt qua đây, hỏi trên đời được bao nhiêu người phụ nữ thấy chồng mình chết như vậy mà vẫn có thể kiên cường đến tận bây giờ? Ngay cả lão làm cha cũng chịu không nổi...

Chỉ mong bị kịch không kéo dài thêm nữa, hai đứa trẻ nhất định phải hạnh phúc. Còn bọn thù địch đang ản mình trong bóng tối kia... Nếu chúng còn dám xuất hiện, Mặc gia sẵn sàng đồng quy vu tận với chúng!

++++

Thành phố K.

Vẫn còn ba ngày đếm ngược tới lúc Mộc Như Lam trở về học viện Lưu Tư Lan.

Nhưng cuộc tranh cử hội trưởng hội học sinh thì lại ngay vào ngày mai!

Trong văn phòng có tiếng giấy tờ đổ xuống đất.

Trần Thanh lui về sau, bắt đầu đi thở dài.

Thư Mẫn lạnh lùng nhìn hần, “Ai phê chuẩn?”

“Bên hội học sinh không có ai phê chuẩn cả, là do ban giám hiệu trực tiếp ra lệnh, Âu Khải Thần dẫn đầu đồng ý.” Trần Thanh nói, Âu Khải Thần và Đoạn Nghiêu là hai đại nam thần của Lưu Tư Lan, bây giờ Đoạn Nghiêu không có ở đây mà đóa hoa cao ngạo Âu Khải Thần đột nhiên đồng ý thì fàn

của hắn đương nhiên sẽ ủng hộ, hơn nữa học sinh năm một lại thích Phi Phi hơn Mộc Như Lam, quyết định của ban giám hiệu xem như thuận theo ý “dân”.

“Âu Khải Thần?!” Thư Mẫn phần nộ siết chặt nắm đấm, thằng khốn đó thích Mộc Như Lam cơ mà? Hắn dẫn đầu đồng ý cái rắm!

Trần Thanh cũng không hiểu Âu Khải Thần bị làm sao, chẳng lẽ vì hội trưởng đại nhân đính hôn với người khác mà hắn ta yêu quá hóa hận sao? Hay là hắn ta chuyển tình sang Phi Phi rồi? Âu Khải Thần có vẻ ủng hộ Phi Phi thượng vị. .

Hiển nhiên Thư Mẫn cũng tưởng có chung suy nghĩ với Trần Thanh, cô giận dữ buột miệng chửi, “Đồ chó chết! Bảo sao hội trưởng không thích hắn!” Chỉ mới vậy mà đã chuyển tình sang rác rưởi rồi! Làm như cao quý ghê gớm lắm, cuối cùng chẳng đáng một xu! Đoạn Nghiêu người ta ít ra còn tới thủ đồ mà tranh mà giành, riêng hắn lại đi để ý người khác! Cạn bã! Đúng là đồ cạn bã!

Số người phần nộ không ít nhưng số ủng hộ cuộc tân tuyển cử hội học sinh cũng đã chiếm hơn một nửa, rất nhiều người muốn Thư Mẫn xuống đài vì vụ cô bắt Mộc Như Lam tới thủ đồ, thế nên cuộc tuyển cử này nhất định phải tiến hành!

Đã tan học rồi nhưng lớp A năm nhất vẫn còn kha khá học sinh ở lại quanh bục giảng, và đa phần là nữ.

Ive tay cầm bút ngồi trên ghế giáo viên, mỗi học sinh hỏi một câu, hắn kiên nhẫn trả lời kĩ càng, chất giọng quyến rũ và sức hấp dẫn khó thể nào chối từ khiến họ không thể làm gì khác ngoài ngày càng điên đảo vì hắn, nhìn kia, ai đi ngang qua phòng học cũng phải nhìn vào rồi thì thầm gì đó với nhau.

Nếu hỏi gần đây ai đang được chú ý nhất là đó chính là thầy giáo Elvis mới vào. Hắn thực sự rất có sức hút, một đề toán buồn tẻ đến mấy hắn cũng có thể giảng một cách hết sức thú vị.

Lát sau, có người gõ cửa phòng học, các học sinh tránh sang bên nên Ive dễ dàng trông thấy Phi Phi đang đứng trước cửa nhìn hắn. Ive lập tức đứng dậy bảo ai còn thắc mắc thì để sau giờ cơm, thế một tá những ánh mắt ghen tị bắn về phía Phi Phi, khiến Phi Phi có phần khoái chí.

Ive đi tới chỗ Phi Phi với một nụ cười lịch thiệp, “Cùng tôi dùng bữa trưa nhé tiểu thư Xinh Đẹp?”

“Vinh hạnh của tôi, quý ngài Vạn Người Mê.” Phi Phi cười tươi hơn. Quả nhiên cho Elvis đi cửa sau không kiểm tra bằng cấp là một việc làm đúng đắn, nhìn đám học sinh mê hắn đứt đuôi rồi kìa.

Hai người thong thả đi tới về phía nhà ăn tây, Phi Phi đang tìm cách đề cập chuyện tranh cử ngày mai thì Ive đột nhiên hỏi, “Nghe nói vị tiểu thư giống thiên sứ hai ngày nữa sẽ về?”

Hắn luôn ở đây chờ cô đấy, trông đợi ghê, chỉ cần tượng tượng về mặt của Mộc Như Lam khi gặp hắn là hắn lại thấy máu sôi rần rần, nhưng thứ hắn muốn biết hơn là, nữ biến thái Mộc Như Lam sẽ làm gì khi phát hiện có kẻ bắt chước mình?

Vui rồi đây, từng có một tên sát nhân bắt chước cách giết người của Ive hòng mạo danh hắn. Vì cảm thấy bị xúc phạm, Ive đã móc sống nội tạng của tên đó ra, sau đó “lịch sự” bỏ lại và đổi vị trí một chút, đáng tiếc cuối cùng tên đó vẫn chết.

Phi Phi lập tức mất vui, cô ta cười nhìn sang Ive, “Phải, vài ngày nữa sẽ về, anh rất tò mò về cô ấy à?”

“Oh, dĩ nhiên rồi, ai mà không thích thiên sứ chứ.”

“Vậy sao... À mà, anh Elvis giúp tôi một chuyện được không?”

“Cô cứ nói.”

“Ngày mai tôi sẽ tham gia tranh cử hội trưởng hội học sinh, anh ủng hộ cho tôi nhé?” Bất kể Mộc Như Lam về lúc nào, chỉ cần khi đó cô ta đã thượng vị thì Mộc Như Lam về cũng ích gì nữa đâu?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 282: Chương V82.1: Xuất hiện (1)

Câu nói của Phi Phi đã khiến Ive phải dừng bước, hắn nghi hoặc nhìn cô ta, “Tranh cử hội trưởng hội học sinh?”

“Phải.”

“Chẳng phải là phải có hội trưởng đương nhiệm chủ trì thì mới được tranh cử hội trưởng mới sao?”

Ánh mắt Phi Phi hơi mất vui nhưng miệng vẫn cười, “Cô ấy cũng sắp về rồi mà, tôi không nghĩ trao quyền sớm với trao quyền muộn thì có gì khác biệt.

Elvis, anh sẽ ủng hộ tôi, phải không?”

Sớm với muộn đương nhiên là có khác biệt, khác biệt lớn ấy chứ, ở Lưu Tư Lan học sinh là phe nắm quyền chứ không chỉ đơn giản là kẻ chạy việc vặt.

Ive nhìn Phi Phi, trong mắt thoáng chút u tối. Hắn nở nụ cười chân thành, “Tất nhiên rồi. À, hay là bữa trưa hôm nay cộng vào bữa tối tại nhà tôi nhé, tôi có một món ngon muốn chia sẻ với cô. Tin tôi đi, cô nhất định sẽ thích. “

Phi Phi đáp lại bằng ánh mắt hồ nghi, “Thật sao?”

“Thật, tôi đảm bảo đấy.” Ive tỏ vẻ nghiêm túc.

Thấy vậy Phi Phi liền bật cười, “Được rồi, tôi đùa anh thôi.”

Thừa dịp sang nhà làm công tác tư tưởng cho hân loan, tuyệt đối không được ủng hộ Mộc Như Lam, rồi phải nói cho hân chuyện ngày mai hân cần làm nữa. Còn về chuyện cùng ăn tối, cô ta không cho rằng việc này có ý nghĩa gì to tát, bởi Elvis là một anh chàng ngoại quốc lịch thiệp và nghiêm túc trong chuyện tình cảm, chuyện hân từ chối cô giáo xinh đẹp nhất Lưu Tư Lan hôm qua đã truyền khắp diễn đàn rồi. Cứ tưởng người nước ngoài sống thoáng chỉ cần nói chuyện vài câu là lên giường luôn, vậy mà không ngờ Elvis lại từ chối, hơn nữa còn lấy một lý do thể hiện rõ mình là người lãng mạn chung tình, thế là chẳng mấy chốc lại có thêm hàng loạt cô gái đổ gục vì hân.

Mặc dù Phi Phi khá tự tin nhưng cô ta sẽ không ảo tưởng, người đàn ông chỉ quý mến cô ta như một người bạn mà thôi, ánh mắt của hân hoàn toàn không chứa một cảm xúc nào khác.

“Quyết định vậy nhé.” Ive có vẻ rất thích thú.

“Ừ.” Phi Phi mãi nghĩ chuyện khác mà không để ý người đàn ông cao lớn anh tuấn bên cạnh đang lặng lẽ đưa ra đầu lưỡi đỏ nguy hiểm, tựa như một con mãng xà đã phát hiện được mồi ngon.

Ive hơi có cảm giác... bị mạo phạm, cô bé hư hỏng này muốn lợi dụng hân để đi trộm thứ không thuộc về mình, chắc chắn, người gì thất lễ quá, đây không phải là một thói quen tốt đâu cưng à, nếu muốn làm kẻ trộm thì cũng phải làm một kẻ trộm có thực lực chứ, lợi dụng biến thái bộ không sợ bị ăn thịt hả?

++++

Mộc Như Lam và mẹ Mặc đi dạo phố mua về một đồng hồ, từ sau khi chồng chết, mẹ Mặc rất ít khi ra ngoài, trừ phi cần thiết lắm, mà dù có đi thì cũng chỉ để mua quần áo cho lão Mặc và Mặc Vô Ngân chứ chẳng mấy lúc nhớ phần mình, bây giờ có Mộc Như Lam lôi kéo thì bà lại mua rất nhiều, dù sao cũng là phụ nữ, hơn nữa Mộc Như Lam cứ tấm tắc khen làm mẹ Mặc và nhân viên bán hàng cười khúc khích không thôi.

“Cô bé này hẳn là con gái của di rồi.” Lúc tính tiền nhân viên tiệm nào cũng nói như thế, mẹ Mặc càng nghe càng vui, con dâu, phải, đây chính là con gái của bà.

Đã đến giờ cơm tối nhưng mẹ Mặc không về nhà nấu được nên Mộc Như Lam gọi điện về. Mặc Vô Ngân bắt máy, nghe bảo mẹ đi ăn ngoài thì gật đầu lia lịa, cô cũng biết hôm nay mẹ buồn vì ông anh lại phải đi Mỹ, may mà có Mộc Như Lam chứ không cô cũng không biết phải an ủi mẹ thế nào, bà ấy luôn xem cô như một đứa trẻ, lời an ủi của cô hoàn toàn không có tác dụng gì cả.

Hai người xách túi to túi nhỏ bước vào một nhà hàng sang trọng, một lớn một trẻ khiến mọi người xung quanh không thể không chú ý. Mẹ Mặc đã sinh Mặc Khiêm Nhân và Mặc Vô Ngân nhưng đáng đáp vẫn rất đẹp, thời gian cũng phá lệ ưu ái bà, chỉ cần diện một chút là trông trẻ hẳn, thoát nhìn cùng lắm là bà mười mấy tuổi.

Nhưng điều bất ngờ hơn cả chính là sự hiện diện của Tô Trùng Trùng và Lục Tử Mạnh.

Mộc Như Lam vừa ngồi xuống là thấy ngay hai người họ ngồi ở bàn đối diện sát cửa sổ, và họ cũng đã nhìn thấy cô, Mộc Như Lam mỉm cười vẫy tay với Tô Trùng Trùng, đoạn Tô Trùng Trùng đứng dậy tiến lại.

“Ô, Trùng Trùng và Tiểu Mạnh cũng ở đây à!” Mẹ Mặc vui vẻ nói, tối nay tâm trạng bà rất vui, thấy hai thanh mai trúc mã của Mặc Khiêm Nhân lại càng vui hơn. Thế nhưng khi sức nhớ ra một chuyện, bà lại kinh ngạc nhìn về phía Mộc Như Lam và Tô Trùng Trùng.

Tô Trùng Trùng chào hỏi mẹ Mặc xong thì nhìn sang Mộc Như Lam, hôm nay cô mặc một chiếc váy hoa đơn giản màu vàng nhạt, tai đeo bông tai ngọc, mái tóc xoắn dễ xòa, thoát nhìn hết sức trang nhã tinh tế.

“Tôi dạo phố với mẹ. Phải rồi, có cái này tặng chị. “Mộc Như Lam lấy từ túi xách ra một chiếc túi nhỏ rồi đưa cho Tô Trùng Trùng.

Tô Trùng Trùng nhận lấy với vẻ mặt hơi ngạc nhiên, “Cảm ơn.”

“Hay chúng ta ăn chung một bữa nhé?”

“Tôi và Tử Mạnh mới ăn xong rồi. Tôi tới để báo cô trước là ngày mai tôi có chút việc, cuộc gặp dời xuống buổi chiều được không?” Tô Trùng Trùng hỏi, vốn cuộc gặp được ấn định vào buổi sáng nhưng đó lại là lúc Lục Tử Mạnh lên máy bay, anh cứ nặng nề đòi cô đi tiễn, cô không thể làm gì khác ngoài bắt đấng đi đồng ý.

“Được.” Mộc Như Lam liếc Lục Tử Mạnh, cười híp mắt gật đầu.

Tô Trùng Tương trừng cô một cái.

Mộc Như Lam vẫn tiếp tục cười.

Tô Trùng Tương bỏ đi.

Mộc Như Lam bật cười thành tiếng.

Mẹ Mặc kinh ngạc, chẳng phải hai đứa nó là tình địch sao? Sao bây giờ trông cứ như khuê mật của nhau vậy?

Không chỉ có mẹ Mặc kinh ngạc mà ngay cả Lục Tử Mạnh cũng thế.

Sau khi cùng Tô Trùng Tương ăn nốt món tráng miệng, Lục Tử Mạnh nhìn sang Mộc Như Lam bên kia, “Này, em với Mộc Như Lam có chuyện gì vậy?”

Tô Trùng Tương bỏ món quà ban nãy vào túi xách, giọng nhàn nhạt, “Chuyện gì là chuyện gì?”

“Bây giờ quan hệ giữa hai người là gì?” Lục Tử Mạnh đổi câu hỏi.

“Bác sĩ và bệnh nhân. Có vấn đề gì không?” Tô Trùng Tương mặt lạnh đứng dậy. “

Lục Tử Mạnh lập tức gượng tay đầu hàng, không nói thêm gì nữa.

Tô Trùng Tương đảo đảo móng tay trong ly, ánh mắt không khỏi chệch sang món quà trong túi xách, sau đó lại hướng về phía Mộc Như Lam, cô thờ dãi.

Mọi chuyện chẳng hề tiến hành theo kế hoạch, hồi mới biết Mộc Như Lam có vấn đề về tâm lý, cô quá khiếp sợ nên nghĩ sự việc rất nghiêm trọng, đến khi điều trị cho Mộc Như Lam thì lại nhận ra dường như cũng không quá khó để giải quyết, lúc bắt đầu còn tưởng rằng mình duy trì thái độ công bằng với Mộc Như Lam, dù sao cô cũng không phải thánh mẫu đề mà có thể dễ dàng nảy sinh tình bạn với vị hôn thê của người đàn ông cô yêu thầm đã lâu. Có điều bây giờ... dù chưa phải là bạn bè, nhưng cô cũng không ghét Mộc Như Lam, và cô cũng hơi hiểu được nguyên nhân Mặc Khiêm Nhân yêu Mộc Như Lam.

Cô ấy thật sự là cô gái ấm áp, không ít lần cô thấy cô ấy cho ăn xin và người tàn tật toàn bộ số tiền lẻ của mình, không ít lần thấy cô ấy đứng trên vỉa hè chơi với đám trẻ con, dù có cùng là phụ nữ cũng không dễ gì đi ghét một cô gái như thế.

Cô bỗng nhớ tới một lời đồn về Mộc Như Lam mà cô từng nghe, không biết ai đã là người nói ra điều này đầu tiên — Ai tiếp xúc với Mộc Như Lam cũng đều thích cô ấy.

Có nguyên tắc và giới hạn, không hy sinh bản thân một cách mù quáng hay chỉ chờ người khác hy sinh cho mình. Hiền lành nhưng không thánh mẫu. Cô ấy sẵn sàng vết sạch tiền lẻ của mình cho người ăn xin nhưng sẽ không bao giờ lấy ra tiền mệnh giá lớn, bởi cô hiểu thời buổi này có quá nhiều kẻ lừa đảo, số tiền cho những người già khốn khổ phần nhiều đến từ lòng trắc ẩn, mặc dù chỉ là vài đồng bạc. Trung thực và chân thành, hẳn đây chính là sức hút của cô ấy.

Đến cả nguyên nhân khiến cô ấy mắc bệnh tâm lý cũng là vì không thể cứu giúp hai cô bé trong vụ bắt cóc năm xưa. Từ khi biết được chuyện này, trong lòng Tô Trùng Tương rất phức tạp. Mộc Như Lam là một cô gái lương thiện, đến nỗi Tô Trùng Tương cảm thấy thật sai trái khi liên tục gọi cô ấy là bệnh nhân tâm thần.

Nếu Mặc Khiêm Nhân để cô điều trị cho Mộc Như Lam là nhằm mục đích này, thì không thể không công nhận là hẳn đã thành công.

++++

Trong căn nhà âm u vang lên tiếng ngâm nga thích thú, tại nhà bếp sạch sẽ gọn gàng là một người đàn ông tóc vàng cao ráo với hai ống tay áo xấn ngang khuỷu đang đứng mài dao. Giữa những tiếng xoan xẹt chói tai, con dao bạc lóe sáng dưới ánh đèn điện, sắc lạnh ghê người.

Xe của Phi Phi dừng lại trong một bãi đậu xe tại một khu phố nhỏ cách đó không xa. Gió đêm thổi tung mái tóc đen dài làm lộ ra chiếc cổ trắng nõn mảnh mai, cô ta túm tay áo, thấy lạnh cóng cả người, nhiệt độ ngày đêm chênh nhau ghê thật.

Phi Phi đã từng tới đây rồi, bởi vì đây chính là căn nhà cô ta tìm mua cho Ive, tất cả đều dựa theo yêu cầu của hắn: yên tĩnh, vắng vẻ, riêng tư, bí mật. Hôm đó cô ta còn nói đùa có phải Ive tìm một chỗ như thế này để làm chuyện xấu hay không, hắn đã gật đầu nhưng cô ta lại chẳng mấy để ý.

Trên đường tới đây cô ta không thấy một bóng người nào, đèn đường thì lại màu vàng, gây cho người ta một cảm giác hoang vu rùng rợn.

Phi Phi xoa xoa cánh tay, tăng nhanh bước chân về phía căn nhà của Ive.

Tiếng mài dao bỗng nhiên ngừng lại, Ive vẩy lên ít nước rồi lại tiếp tục mài, hề nhớ tới là lại thấy buồn phiền, dao giải phẫu của hắn để hết dưới căn hầm ở Hồng Kông rồi, chúng đều là dao giải phẫu được đặc chế, rất sắc và cứng, vừa có thể dùng để giải phẫu lại vừa có thể dùng để chặt xương, một cụ công

cụ gây án hoàn hảo.

Phi Phi nhấn chuông cửa, trong nhà lập tức vang lên tiếng chuông “kính coong kính coong”.

Ive nhếch môi cười, đặt dao xuống rồi ra mở cửa. Tuy không ngon bằng Mộc Như Lam nhưng qua tay hắn cũng sẽ dễ ăn hơn một chút, thật đáng mong đợi, chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi hắn đã thấy lưỡi mình phấn khích như muốn nhảy múa.

Cửa từ từ mở ra, Phi Phi nhìn Ive, miệng cười dịu dàng, “Buổi tối tốt lành, Elvis.”

“Mời vào...” Ive lịch thiệp mời con mời vào nhà, có điều còn chưa nói dứt câu thì đã bị cắt ngang.

Phi Phi áy náy nhìn hắn, lấy đi động ra giờ lên, “Tôi phải nghe điện thoại.”

Nghe điện thoại? Đương nhiên là không được.

Ive định lôi cô ta vào, nào ngờ tên bảo vệ mới đi tuần tra ban này lại vòng về đây.

Nghe điện thoại xong, Phi Phi càng áy náy hơn, “Xin lỗi anh Elvis, bữa tối để hôm khác nhé? Bây giờ tôi có chút chuyện gấp cần xử lý.”

Ive liếc nhìn tên bảo vệ đi chậm chậm nhưng rõ ràng là đang quan sát hắn, “Tiếc quá, nhưng nếu cô có việc thì cứ đi đi.” Dù sao cũng hơi cụt hứng rồi, hắn không thích để lại sơ hở. Nhân chứng, vật chứng, tất cả đều không được phép tồn tại, bởi vì hắn không có ý định rời khỏi đây sau khi giết người, hắn muốn “chơi” với Mộc Như Lam nữa.

Ban đầu hắn tưởng cô là một con mèo biết cắn xé, sau đó trên đường bỏ trốn mới nhận ra điểm bất thường. Ive học y, làm bác sĩ đến trình độ của hắn thường đều tìm hiểu về tâm lý học để hỗ trợ việc điều trị cho các bệnh nhân bệnh nan y, từ đó hắn đã ngộ ra rất nhiều điều.

Nữ biến thái ít hơn nhiều so với nam biến thái, trong bệnh viện tâm thần Coen cũng chỉ có vài á nhưng toàn là đồ điên, chẳng có gì hay ho để thưởng thức.

Căn cứ vào biểu hiện, nữ biến thái sở dĩ ít hơn nam biến thái là vì thần kinh phụ nữ nhìn thì có vẻ yếu ớt nhạy cảm nhưng thực chất lại có thể chịu nhiều áp lực hơn đàn ông, thế nên phụ nữ không dễ gì mất trí. Cũng chính vì thế, sau một biến cố hay một cơn đả kích quá nặng, phụ nữ thường sẽ điên luôn chứ không trải qua một thời gian dài biến đổi tâm lý và trở thành thái nhân cách tinh táo có lý trí.

Trên thực tế, nhiều tên cuồng sát ăn thịt người chỉ có thể được gọi là kẻ điên chứ không phải biến thái, nói cao hơn, cái danh xưng “biến thái” này không phải bệnh nhân tâm thần nào cũng dùng được, bởi vì biến thái đa phần đều là nhân tài hay thậm chí thiên tài mắc bệnh!

Trong mắt Ive và những tên bạn tù khác, các nữ bệnh nhân tâm thần ở tầng trên hoàn toàn không cùng đẳng cấp với họ, mấy á đó không đủ tinh táo và lý trí, thậm chí trông còn không giống người bình thường, nói cho cùng chỉ là tâm thần phân liệt thôi. Nếu không vì nhu cầu nghiên cứu và cái gọi là nhân quyền thì mấy á đã chẳng cần ở lại Coen làm gì, chỉ tổ hạ thấp bệnh viện của Amon.

Vì vậy khi phát hiện ra Mộc Như Lam là đồng loại, Ive đã kinh ngạc và mừng rỡ vô cùng, đây là nữ bệnh nhân tâm thần có thể xưng là “biến thái” duy nhất mà hắn biết. Cô tinh táo, trang nhã, ấm áp, giỏi ngụy trang, thoát nhìn hết như một người khỏe mạnh bình thường, thậm chí ngay cả hắn cũng suýt nữa bị cô qua mắt.

Chuyện này hay ho thú vị thật đấy, có điều Ive hẳn đây là một quý ông, mặc dù Mộc Như Lam rất thơm ngon và còn là đồng loại nhưng vẫn không thể bỏ qua chuyện cô đã cứu hắn, bằng không thì thất lễ quá. Cơ mà bọn họ cũng nên hàn huyên một chút chứ nhỉ? Giữa một nữ biến thái và một nam biến thái có lẽ sẽ không bao giờ tồn tại cái quan hệ “bạn bè” mà Ive chưa một lần biết đến, nhưng cứ tưởng tượng cảnh bọn họ ngồi chung một chỗ đi, thấy nhiệt huyết sôi trào, kích thích đến cực điểm phải không nào?

Mà thôi, ai quan tâm mi nghĩ gì, cứ biết tên biến thái Ive này nghĩ vậy là được.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Chương V82.2: Xuất hiện (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi Lúc Mộc Như Lam và Mẹ Mặc về đến nhà thì cả hai đều đã mệt nhừ cả chân, thả hết đồng túi mua sắm xuống sô pha, họ thoải mái ngồi ục ịch xuống ghế đơn.

“Đây đây đây, nữ vương bệ hạ và công chúa điện hạ, uống một ly nước giải nhiệt nào.” Mặc Vô Ngân đi dép lông vừa cười vừa đưa cho mỗi người một ly nước, sau đó bắt đầu lục lọi mấy thứ mẹ Mặc mua, “Sắm nhiều ghê ta, vậy mẹ yêu có dành phần quần áo cho con không đấy?”

Mẹ Mặc tết yêu lên mông cô một cái, “Chỗ này là của mẹ hết, bên chị dâu mới có phần con.”

“Thật ạ?!” Mặc Vô Ngân hớn hờ nhìn sang Mặc Như Lam, “Chị dâu mua quần áo cho em ạ?”

“Không biết em có thích không.” Mặc Như Lam đưa gần nửa số túi cho Mặc Vô Ngân.

“Oa! Đương nhiên là thích rồi, nhiều thế này cơ mà, chuyển này hai người chảy hơi nhiều máu nha, ai đâm em một dao em cũng sẽ chảy không ít đâu.”

Mẹ Mặc và Mặc Như Lam không khỏi bật cười.

Mặc Vô Ngân xem từng món đồ một, Mặc Như Lam chọn quả nhiên không chê vào đâu được, món nào món nấy đều rất hợp với cô, làm cô thiếu điều muốn nhào qua hôn Mặc Như Lam hai cái thật kêu. Cô thầm thở dài, hồi trước cô trừ ông anh mình lấy phải một bà vợ lạnh nhạt hơn ông, bây giờ xem ra cô trừ không lĩnh chút nào cả, Mặc Như Lam là người ít lạnh nhạt nhất trên đời! Nhớ lại những gì cô và mẹ nghe lén được tối qua, Mặc Vô Ngân cười gian xảo.

Vì thế Mặc Vô Ngân tốt bụng nghĩ tới ông anh nhà mình, “Chị dâu có mua gì cho anh hai không?”

Mặc Như Lam nháy mắt cười, “Không nói cho em đâu.”

Mặc Vô Ngân lập tức hiểu sai, cô kích động ôm mặt đoạn cầm túi đồ vọt vào nhà vệ sinh, “Em đi thay đồ cho hai người xem~”

“Cẩn thận, nhà vệ sinh trơn lắm!” Thấy cái vẻ cà chớn của con gái, mẹ Mặc vừa buồn cười vừa tức giận dặn dò, Mặc Vô Ngân đáp lại bằng cái đóng cửa. “Con bé này... Vào viện khoa học lâu thế rồi mà vẫn còn nghịch ngợm, Dạ Bạch lại không biết quản lý, mong là đừng có chiều hư nó...” Mẹ Mặc nói thầm

Mặc Như Lam mỉm cười nhìn hai mẹ con, vừa uống xong ngụm nước thì chiếc di động trong túi áo liền rung lên, cô đứng dậy đi ra ngoài gián nho nghe điện thoại, “Nương Tử?”

“Aaaaaaaa!” Thái Sứ Nương Tử điên tiết hét lên, tựa hồ sắp tức đến phát khóc.

“Sao thế Nương Tử? Lễ Thân bắt nạt cậu ạ?” Mặc Như Lam chỉ nghĩ Thái Sứ Nương Tử gặp uất ức gì đó, mà Thái Sứ Nương Tử tính tình mạnh mẽ, người bình thường khó ai có thể làm cô tức tới mức này, bởi vì cô thường sẽ thẳng tay đập người ta luôn. Tuy rằng Thái Sứ Nương Tử đã kiểm soát lại từ sau khi Mặc Như Lam thụ phục lớp F nhưng uy danh thì vẫn còn đó, rất ít ai dám đụng vào cô. Ngoại trừ thanh mai trúc mã Lễ Thân, Mặc Như Lam thật không nghĩ ra ai có thể khiến Thái Sứ Nương Tử tức đến độ này.

“Lam Lam!” Thái Sứ Nương Tử gọi to.

Mặc Như Lam sững sờ, “Có chuyện gì cậu nói mình nghe.”

“Ngày mai cậu về học viện Lưu Tư Lan được không?!”

“Nhưng phải mấy ngày nữa mới đến thời hạn mà. Sao thế?”

“Aaaa có hai ngày thôi mà! Lam Lam cậu về nhanh điiii, bằng không đến lúc cậu về thì mình đã điên mất rồi! Bị tức phát điên! Cái con khi đầu chó* thói tha đó, với cả tên tiện nam Âu Khải Thần nữa aaaaa mình muốn giết người!” Thái Sứ Nương Tử phẫn nộ cụng đầu vào tường, Lễ Thân nhìn không nổi bèn đưa tay ra đỡ, cuối cùng lại bị Thái Sứ Nương Tử không khách khí huých một cái rõ mạnh, cả chân cũng bị giẫm lên, Lễ Thân đau trợn mắt, mẹ ơi, làm trúc mã đã khó, mà làm trúc mã tốt lại càng khó hơn!

*Khi đầu chó phiên âm là phí phí, đọc gần giống Phi Phi.

“Khải Thần? Anh ta làm sao?” Khi đầu chó? Là Phi Phi à? Xem hai tháng nay ở học viện Lưu Tư Lan đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Nhắc tới thằng rề rách đó là mình lại phát bực! Hèn gì Lam Lam không đoái hoài tới hần, hóa ra cậu đã sớm hiểu bản tính của hần! Mẹ nó, đàn ông chẳng ai tốt! Mình muốn đi làm gay!” Thái Sứ Nương Tử hùng hồn dậm chân quyết tâm

Lễ Thân lại bị giẫm oan thêm một cái đau gần chết, nghe Thái Sứ Nương Tử nói muốn làm gay, hần nhất thời cuống lên, “Ê này...”

“Không, không làm gay.” Thái Sứ Nương Tử chợt nói, Lễ Thân thờ phào chưa dứt hơi thì lại nghe cô tiếp tục, “Làm bách hợp mới đúng! Nam là gay, nữ là bách hợp! Mình muốn đi làm bách hợp!”

Mặc Như Lam tưởng tượng về mặt khốn khổ của Lễ Thân mà không khỏi bật cười, Thái Sứ Nương Tử đang nóng trong người nghe thế lại gào lên, “Lam Lam!”

“Rồi rồi, cậu để Lễ Thân nói đi.” Thái Sứ Nương Tử kích động thế này thì có khi nói mấy tiếng cũng chưa vào trọng tâm

Thái Sứ Nương Tử có vẻ cũng không muốn nhắc tới vấn đề này nữa, cô đưa điện thoại cho Lễ Thân.

Lễ Thân vừa lộn ruột vì câu “đàn ông chẳng ai tốt” của Thái Sử Nương Tử, vừa giả bộ bình tĩnh nói chuyện với Mộc Như Lam, chẳng mấy chốc hẳn đã tường thuật lại rõ ràng những gì xảy ra trong học viện Lưu Tư Lan mấy ngày qua.

Phi Phi có người chống lưng, hơn nữa còn được Âu Khải Thần ủng hộ, cuộc tranh cử hội học sinh vốn bị Thư Mẫn đè xuống nay bắt buộc phải tiến hành, ngày mai buổi sáng tranh cử chức hội trưởng, buổi chiều tranh cử các vị trí khác trong hội học sinh, tương đương với thay máu toàn bộ hội học sinh, chỉ cần Phi Phi thượng vị thì thành viên hội học sinh cũng sẽ thay từ trung đẳng của Mộc Như Lam sang trung đẳng của Phi Phi, những người từng cầm quyền, bao gồm Mộc Như Lam, đều sẽ trở thành người bị quản lý dù chỉ trong hai tháng.

Hai tháng, có thể làm rất nhiều chuyện.

Mộc Như Lam ngồi dưới giàn nho lặng lẽ nghe Lễ Thân nói, khóe môi hơi cong.

Trăng treo lơ lửng giữa bầu trời đêm, rải lên mặt đất một thứ ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thật kỳ diệu làm sao. Từ Chu Nhĩ Nhĩ đến Kha Uyển Tinh, Mộc Chấn Dương, hay thậm chí cả Âu Khải Thần, cô chỉ có thể nói có lẽ bản tính bọn họ chính là như thế. Kể cả khi cô đã trở nên giỏi giang cho bọn họ vừa lòng đẹp ý, cuối cùng Mộc Chấn Dương vẫn thích Bạch Tố Tinh hơn, Kha Uyển Tinh vẫn yêu danh lợi hơn. Âu Khải Thần cũng sẽ phản bội cô, mặc dù lần này cô không giao trái tim cho hắn nhưng hẳn đã cho cô rồi mà? Kiếp trước cô cho hắn, kiếp này hẳn cho cô, nhưng kẻ phản bội thì luôn là hắn.

Cũng có thể là do cô không can thiệp vào tuổi thơ của họ nên mới thế, chứ nhìn Mộc Như Sâm và Mộc Như Lâm xem, mặc dù có hơi lệch hướng nhưng chung quy chúng vẫn đi theo con đường cô muốn. Hai đứa em đáng yêu tạm thời không làm cô thất vọng, tâm trí chúng chỉ có mỗi mình người chị biến thái này thôi.

Tất cả đều là vận mệnh, cho dù giữa chừng có bị cô dắt sang một con đường khác thì cuối cùng bằng cách này hay cách khác, bọn họ vẫn quay lại điểm phân liệt kia.

“Hội trưởng đại nhân, cậu định làm thế nào?” Lễ Thân hỏi, bọn họ là khiên của cô mà cũng là kiếm của cô, chỉ cần cô muốn, họ có thể vì cô làm mọi thứ trong khả năng, bởi lẽ lão đại của họ đã phát điên vì cô rồi.

Thái Sử Nương Tử hét lên, “Lam Lam về đi!”

Mộc Như Lam ngồi trên ghế đá nhìn chân trời xa xa, “Ừm... Hội học sinh có lẽ cũng đã đến lúc cần thay máu.”

“Lam Lam!” Thái Sử Nương Tử giật điện thoại lại, “Đừng! Còn tận hai tháng nữa cơ mà! Minh chắc chắn con khi đầu chó kia chẳng tốt lành gì, nó cố ý để cho người khác nhìn nhầm nó thành cậu nhất định là có mục đích xấu, cậu mà không quản, đến khi nó thành hội trưởng thật thì sẽ bị nó quản đó!”

“Ha ha ha...”

“Lam Lam!” Cười gì chứ! Cô sốt ruột muốn chết mà cô ấy còn cười! Cố ý chọc tức cô phải không!

“Được rồi, tớ sẽ nghĩ cách.” Mộc Như Lam thôi không cười nữa.

“Cậu về đi!” Thái Sử Nương Tử tâm tâm niệm niệm muốn Mộc Như Lam trở về, hàng thật tới thì đồ giả làm sao mà kiêu ngạo được nữa? Cô muốn Mộc Như Lam trở về để con khi đầu chó kia biết cái gọi là thiên sứ, là chúng tinh phùng nguyệt! Cô muốn con á đó ghen tị chết mới thôi! Mẹ nó!

“Không được, ngày mai Mộ Hoa có hoạt động cần mình tham gia.” Mộc Như Lam áy náy báo, bỏ lại học sinh để chạy đi tranh giành với người khác không hợp với nguyên tắc của cô, dù sao đó cũng lắm chỉ là một con khi đầu chó.

“Aaaaa...” Thái Sử Nương Tử tức anh ách.

Lễ Thân tiếp tục lộn ruột, nể tình hẳn tận tâm làm trúc mã tốt mà rút lại câu “đàn ông chẳng ai tốt” được không? Không thì rút lại câu muốn đi làm bách hợp cũng được!

++++

Hôm sau.

Tiết trời sáng sủa. Mới sáng tinh mơ mà ở bãi đỗ xe của học viện Mộ Hoa đã đậu rất nhiều ô tô, các nhân sĩ nối nhau bước vào cổng.

Hôm nay có trận bóng học sinh năm ba học viện Mộ Hoa đá với học sinh năm ba học viện Quân Chính phía đông, hai trường này do cùng một hiệu trưởng thành lập, năm nào cũng có hẹn so tài nhưng chưa lần nào cử hành, tuy học viện Quân Chính không phải là một học viện quý tộc nhưng họ cũng không thêm thi đấu với đám Mộ Hoa vô dụng ăn chơi trác táng, thắng cũng chả có gì về vàng; có điều học kỳ này lại khác, Hạ Hỏa, Tô Bắc Thiệu và cả Hoắc Dạ Chu đã tự mình yêu cầu thi đấu.

Mộc Như Lam coi như là chủ nhiệm lớp họ nên tất nhiên không thể vắng họp, nói cho cùng, bọn họ vì Mộc Như Lam nên mới yêu cầu thi đấu.

Hiện trận đấu vẫn chưa bắt đầu nhưng ngoài sân bóng đã có rất đông người vây xem, trong đó có học sinh Mộ Hoa, học sinh Quân Chính, các giáo viên, phụ huynh, cùng quần chúng người dân.

Ở đây náo nhiệt bao nhiêu thì ở học viện Luru Tư Lan thành phố K cũng náo nhiệt bấy nhiêu.

Bởi vì hôm nay là ngày tổ chức cuộc tranh cử hội học sinh, tranh cử hội học sinh luôn là sự kiện quan trọng bậc nhất của học viện Luru Tư Lan, mọi đường đi nước bước của Luru Tư Lan sau này đều do hội học sinh quyết định, nó liên quan đến thanh danh và hướng đi tương lai của học viện Luru Tư Lan. Vì vậy hôm nay được nghỉ học, nhưng tất cả các học sinh năm nhất năm hai năm ba vẫn phải trình diện.

Trừ học sinh năm ba ra thì ai cũng có quyền tham gia tranh cử, các ứng cử viên phải chuẩn bị cho mình một bài diễn thuyết, sau đó toàn thể học sinh mỗi người được bỏ một phiếu, những ai không có thực lực thường không dám ứng cử vì sợ người ta nhìn vào số phiếu chênh lệch mà chê cười.

Lúc này tại hội trường lộ thiên đã tụ đầy học sinh, huyền não vô cùng. Các thành viên hội học sinh đang sắp xếp danh sách và tài liệu liên quan ở sau khán đài. Năm ngoái chỉ có hai người tham gia tranh cử chức hội trưởng, một là đương nhiệm hội trưởng Mộc Như Lam, một là đương nhiệm phó hội trưởng Thư Mẫn. Năm nay vẫn vậy, một là Phi Phi, một là... Ồ... người sửa soạn danh sách có hơi sững sốt...

Kim đồng hồ dừng lại ở số chín.

Trên sân bóng, trọng tài thổi một hồi còi, các thiếu niên bắt đầu vào trận, những học sinh đứng ngoài cũng phấn khích hò hét không ngừng.

Mộc Như Lam im lặng ngồi trên ghế đá nhìn bọn họ, trông cô thư thái yêu tĩnh tách biệt hẳn với sự ồn ào xung quanh, khiến người ta không khỏi ghé mắt.

Các thiếu niên trong sân dường như cảm nhận được cái nhìn của Mộc Như Lam, chỉ thế thôi, không cần động viên nhiệt huyết của họ vẫn tràn đầy. Rõ ràng cô nhỏ tuổi hơn họ nhưng lại cho họ cảm giác được người lớn hiền hậu nhìn, có hơi không tự nhiên, đồng thời cũng vô cùng ấm áp và an tâm.

Đội bóng đá bên học viện Quân Chính tỏ rõ sự kiêu ngạo và khinh thường, bọn họ cóc tìm đám thái tử ăn chơi trác táng này lại đột nhiên khá lên, một đám nhìn như gà lên mâm, da yếu thịt mềm! Hôm nay phải đánh bại nó thua tan tác, cho tụi nó biết vì sao nước biển mặn!

Mái nhà hội trường chậm rãi tách ra thu về hai bên, đèn tắt nhường chỗ cho ánh nắng sáng rực rỡ.

“Bây giờ, cuộc tranh cử chức hội trưởng hội học sinh học viện Luru Tư Lan lần thứ hai chính thức được bắt đầu, các ứng cử viên hãy chuẩn bị bài diễn thuyết, các bạn học hãy lắng nghe thật kỹ để chọn ra cho mình vị lãnh đạo tương lai phù hợp nhất...” Giọng nói lạnh nhạt của Thư Mẫn qua giàn loa vang đến từng góc ngách. Hội học sinh bất mãn là một chuyện nhưng đình công lại là một chuyện khác, lúc đó lại thành bọn họ sai. Phải nhớ rằng người lãnh đạo của họ chính là Mộc Như Lam, họ không thể gây chuyện làm xấu thanh danh của Mộc Như Lam được.

“Lần thứ hai? Sao mới chỉ là lần thứ hai?” Một học sinh chuyển trường ngồi dưới thắc mắc, học viện Luru Tư Lan thành lập bao nhiêu năm rồi mà mới chỉ có lần thứ hai?

“Cậu không biết à? Trước khi hội trưởng Mộc Như Lam cầm quyền thì chế độ của Luru Tư Lan không phải là học sinh tự trị, từ khi hội trưởng Mộc Như Lam thượng vị mới đổi, nên bây giờ là lần thứ hai.”

“Ồ... Tuy chưa hiểu lắm nhưng tớ thấy vị hội trưởng Mộc Như Lam đó có vẻ lợi hại a...”

“Chuẩn, ai mà bì được với hội trưởng đại nhân của tụi này...”

“...”

Vài phút sau, có người bước lên sân khấu, các nhắm lại miệng xem qua đi, nhìn thấy một cô gái với mái tóc đen dài đến eo lay động theo gió, cô nở nụ cười ấm áp, đôi mắt long lanh trong trẻo dưới ánh mặt trời khiến người ta sinh ra ảo giác.

“Hội trưởng đại nhân? A... Không phải... Nhìn nhầm...”

“Giống thật đấy, tớ còn tưởng mình hoa mắt cơ...”

“...”

“Đồ quỷ tha ma bắt...” Chân Mộc Như Sâm còn bó bột nhưng cậu vẫn tới, mẹ nó, cậu sẽ bỏ phiếu cho đối thủ của cô ta, cho dù tên đó có là phản chim hay cút bò thì cũng tốt hơn con khi đầu chó thích làm người khác tưởng nó là Mộc Như Lam!

Sắc mặt Mộc Như Lâm cũng tối sầm

Trịnh Dương bắt đầu dĩ, “A Sâm à, cậu có cần phải vậy không, cô ta thắng hay không một lá phiếu của cậu không thể thay đổi được, học viện Luru Tư Lan có biết bao nhiêu là học sinh, cậu nằng nặc đòi xuất viện làm gì...”

“Lão từ khó chịu không nhịn được nữa!”

“Cậu bỏ phiếu cho người khác thì làm cô ta khui chọt được à?”

“Im đi!”

Trịnh Dương lắc đầu, thật ngại thớ quá đi, mà thôi, cậu ta chỉ mới mười lăm tuổi, có quyền được ngại thớ.

So với những người khó chịu, số ủng hộ Phi Phi không hề thiếu.

Phi Phi đứng trước micro, mỉm cười nhìn hội trường chật ních người, cô ta dùng mắt tại chỗ ngồi của Ive trong thính phòng đầu tiên thuộc khu C, ý nhắc hấn lát nữa cô ta diễn thuyết xong hãy đứng dậy vỗ tay, chỉ như vậy là đủ để thể hiện sự ủng hộ của hấn dành cho cô ta.

Ive cười lịch thiệp đáp lại.

“Bắt đầu đi.” Giọng nói lạnh nhạt của Thư Mẫn truyền ra từ cánh gà.

Phi Phi bắt đầu bài diễn thuyết, ngữ điệu nhẹ nhàng tựa tựa Mộc Như Lam phiêu đảng khắp hội trường im ắng, cô ta hơi cúi đầu làm khán giả không thấy rõ mặt, nắng rọi lên người cô ta như phủ một lớp màn vàng. Những người từng xem Mộc Như Lam tranh cử mơ hồ thấy lại cảnh tượng cô gái đứng diễn thuyết trên sân thể dục dưới bầu trời mùa hạ năm đó, chỉ như thế, bọn họ liền thấy cảm xúc dâng trào mà bất giác xem nhẹ nội dung diễn thuyết của Phi Phi, đến khi bài diễn thuyết của Phi Phi kết thúc, khắp hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Ive vẫn ngồi im, sau mới từ từ vỗ tay, tràng vỗ tay nhiệt liệt này đã làm Phi Phi tạm quên Ive, dù sao bài diễn thuyết của cô ta cũng kéo dài gần một giờ.

Phi Phi cúi chào rồi đi về vị trí của mình trên sân khấu, cạnh đó đặt một thùng phiếu để lát nữa học sinh lần lượt lên sân khấu bỏ phiếu.

Ứng cử viên đầu tiên diễn thuyết xong rồi thì tất nhiên là đến người thứ hai, chúng học sinh hết sức tò mò không biết liệu có xuất hiện một Thư Mẫn thứ hai hay không, thế nhưng khi cô bước lên sân khấu, không ít người đã phải há mồm tròn mắt, kinh ngạc không biết có lộn không đây...

Thái Sứ Nương Tử bình thường da mặt rất dày nhưng bây giờ cũng không tránh khỏi lúng túng.

Một học sinh lớp F, từ hồi còn học sơ trung Lưu Tư Lan đã khét tiếng là đầu lĩnh nữ quái, vậy mà bây giờ lại muốn tranh cử chức hội trưởng hội học sinh lãnh đạo Lưu Tư Lan!

Nghe quá nực cười đi.

Phi Phi mỉm cười nhìn cô, ánh mắt tỏ rõ sự nhạo báng.

Chúng học sinh thì xì xầm bàn tán, cảm thấy chuyện này hoang đường hết sức, có Mộc Như Lam làm gương, hội trưởng hội học sinh sau này phải thật giỏi giang hoàn hảo chứ? Học sinh lớp F bày đặt lên làm gì! Phí thời gian!

Đứng sau hậu trường, Lễ Thân và Thư Mẫn trao đổi ánh mắt, Thư Mẫn gật gù đầu, Lễ Thân đi ra, tay cầm một cái điều khiển từ xa, hấn bấm nút.

Màn hình lớn thường dùng để chiếu cảnh nền trên sân khấu từ từ sáng lên, một hình ảnh xuất hiện trước mặt mọi người. Vẫn nụ cười dịu dàng, vẫn đôi mắt ấm áp, và khí chất trong trẻo ôn hòa, chỉ một cái nhìn thoáng qua cũng đủ để khiến người ta nghĩ rằng cô chính là thiên sứ mà thượng đế để lạc nơi trần gian. Cô mỉm cười, dù cách một lớp màn hình nhưng ai nấy đều cảm nhận được cô đang nhìn mình.

Cả hội trường bỗng lặng đi, sau đó vỡ òa trong tiếng hò reo phấn khích như fan cuồng gặp siêu sao.

“Aaaaa hội trưởng đại nhân! Là hội trưởng đại nhân!”

“Lam Lam! Lam Lam! Lam Lam!”

“...”

Ive lấy ngón tay bịt lỗ tai, đôi mắt xanh hằm chứa ý cười quý dị, hấn nhìn Mộc Như Lam như đang chào hỏi, hey girl, thấy em rồi nhé~

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 284: Chương V82.3: Xuất hiện (3)

Phi Phi lần đầu tiên được chứng kiến sức ảnh hưởng của Mộc Như Lam, so với cô ta thì quả thật chẳng khác gì siêu sao quốc tế với một ả diễn viên AV không biết tự lượng sức, cảm giác ấy khiến Phi Phi gần như không tươi tỉnh nổi nữa.

Mộc Như Lam có vẻ đã biết trước bên kia sẽ kích động ra sao, cô mỉm cười, “Hôm nay là một ngày trọng đại, mọi người đừng làm ồn, trật tự nghe mình nói vài câu nhé?”

“Được!” Các học sinh ngồi dưới đáp lại ngoan một phép rồi từ từ nhỏ tiếng.

“Xin lỗi vì làm hội trưởng hội học sinh mà mình lại không thể về chủ trì cuộc tranh cử lần này, nhưng mình cơ bản cũng nắm được tình hình rồi, bài diễn thuyết của bạn học lúc này mình cũng đã nghe, rất tuyệt vời, cô ấy hẳn phải rất tài giỏi. Có cảm giác hơi giống mình, vừa rồi còn lo tưởng có ai ở đó mạo danh mình để cướp đi những tình cảm thuộc về mình nữa...”

“Không có! Không ai cướp được tình cảm tui dành cho cậu đâu! Hội trưởng đại nhân, yêu cậu nhất! Yêu cậu yêu cậu yêu cậu...”

“Aaaaa để mình gả cho cậu đi hội trưởng đại nhân!” Một nam sinh phấn khích hô to.

“...” Các học sinh chợt nhận ra, thế quái nào lúc trước bọn họ lại thấy Phi Phi giống Mộc Như Lam nhỉ! Vớ va vớ vẩn, bây giờ so sánh chả thấy giống chút nào! Mộc Như Lam nói vu vơ một câu cũng có thể khiến bọn họ kích động, còn Phi Phi không bao giờ làm được điều này!

Thái Sư Nương Từ nhìn về mặt của Phi Phi mà sáng khoái thiếu điều hét to, giờ thì sáng mắt ra chưa, đã nói chỉ cần Lam Lam xuất hiện thì cô ta ghen tị chết luôn mà! Vốn cô lên sân khấu chỉ để kéo dài thời gian, chứ nếu không có người cạnh tranh mà cũng không có lý do ngăn cản thì Phi Phi sẽ trực tiếp thượng vị mất!

Không khí cuộc tranh cử hội học sinh vốn trang nghiêm nay đã bị hủy hoại trong phút chốc chỉ vì sự xuất hiện của Mộc Như Lam. Phi Phi nghiêng nhìn hình ảnh Mộc Như Lam trên màn hình lớn, cô ta trù tính thế nào cũng không tính được Mộc Như Lam sẽ xuất hiện trước mặt cô ta bằng cách này!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 285: Chương V83.1: Sau này (1)

Mộc Như Lam nhân thời gian nghỉ giữa trận bóng bên Mộ Hoa để liên lạc với học viện Lưu Tư Lan, may sao vừa kịp lúc.

Đứng vây quanh Mộc Như Lam nhưng không lọt vào ống kính webcam, các nam sinh nghe thấy tiếng hò hét inh tai phát ra từ máy tính không khỏi giật giật miêng. Tin đồn quả không sai, sức kêu gọi của Mộc Như Lam thật đáng sợ, chỉ lộ mặt thôi mà đã khiến bọn họ kích động đến nhường này, ai không biết còn tưởng là siêu sao quốc tế ấy chứ.

“Lam Lam của chúng ta quá lợi hại! Good! Good! Very good!” Liễu Phong Phong mặc áo số chín cũng phấn khích lắc hông.

“Thôi, đừng làm ồn.” Hoắc Dạ Chu vừa lau mồ hôi vừa nói, “Nghỉ đi cho lại sức, lát nữa còn phải lên sân.”

“A ha ha ha đánh cho tụi nó te tua luôn!”

“Ai mới nãy té đập mông thế nhỉ.”

“...”

Bên Mộ Hoa hơi ồn nhưng không lọt tiếng qua micro của Mộc Như Lam nên ở Lưu Tư Lan vẫn không nghe thấy tạp âm gì.

Các học sinh ngồi trong hội trường mái trần kiên nhẫn chờ Mộc Như Lam lên tiếng, chỉ có một phần nhỏ học sinh mới chưa biết nhiều về Mộc Như Lam là xì xào hỏi quanh vì quá kinh ngạc.

Phi Phi lặng lẽ hít sâu vài hơi rồi treo lên nụ cười dịu dàng, thoát nhìn ngay thẳng như thể cô ta vốn là thể chứ không hề bắt chước ai, “Mộc học tỷ, rất vui được thấy chị, chị quả là đầy trách nhiệm, ở thủ đô bận rộn như thế mà vẫn muốn ra mặt chủ trì cuộc tranh cử.”

Đây là ám chỉ cô lãng phí thời gian, bây giờ đang là lúc tranh cử chứ không phải lúc cho cô nói những thứ không liên quan!

Phi Phi không tin đến bước này mà vẫn có thứ gì đó ngăn cản được cô ta! Cuộc tranh cử đã bắt đầu rồi, học viện Lưu Tư Lan trông thì rất ưu tú nhưng thực sự xuất sắc lại chẳng được mấy người, cô ta tự tin không có ai có thể đánh bại mình!

Trên màn hình, Mộc Như Lam dời mắt sang Phi Phi, “Phải rồi nhỉ, vui quá nên không nghĩ đến chuyện lãng phí thời gian của các cậu, cho mình xin lỗi nhé.”

“Nói vậy đó! Không lãng phí chút nào hết!”

“Lam Lam nói thêm đi! Nói thêm đi! Đừng nghe con khi đầu chó kia sửa linh tinh!”

“Đúng đấy!”

“...”

Phi Phi bắt cần làm đám đông nổi giận mất rồi.

Những cái trừng mắt căm ghét làm mặt Phi Phi hết xanh lại trắng, cô ta đã xem thường sức kêu gọi và địa vị của Mộc Như Lam trong lòng các học sinh! Cứ như thể Mộc Như Lam không chế tâm trí của họ vậy!

“Đừng nói thế, quá thất lễ.” Mộc Như Lam nghiêm túc bảo, các học sinh lập tức nhỏ giọng lại nhưng vẫn không quên trừng Phi Phi thêm vài cái, chẳng ai nhớ rằng mới nãy mình còn định để Phi Phi thượng vị để tìm cái an ủi khi Mộc Như Lam không còn ở học viện Lưu Tư Lan nữa.

Sắc mặt Phi Phi càng tệ hơn nữa, cái con người này... Vừa đám vừa xoa mà cứ làm như mình vô tội, đã thế tất cả mọi người lại về phe cô ta!

Thái Sử Nương Từ đảo mắt mỉa mai, cô đã nói rồi, nếu cô ta thực sự không có ý xấu thì cứ tiếp tục vui vẻ trong học viện Lưu Tư Lan; nhưng nếu ngược lại thì, chờ tới khi Mộc Như Lam trở về, cô ta sẽ biết cái gì gọi là ghen hận! Nhất là cái ngữ ảo tưởng đi bắt chước Mộc Như Lam, khi bản gốc Mộc Như Lam xuất hiện thì sự đối lập sẽ càng thêm rõ ràng, lửa ghen cũng sẽ càng bùng cao, đúng là tự mình hại mình, đáng đời!

“Vậy ta tiếp tục cuộc tranh cử nhé?” Mộc Như Lam nói.

“Được!”

“Ừm... Là hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan đầu tiên sau cái cách, mình nghĩ mình hẳn có tư cách đặt ra một tiền lệ, đương nhiên đây chỉ là đề cử, quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay các cậu, được không?”

“Được!” Bọn họ thích một nói một đáp với Mộc Như Lam như vậy, không hiểu sao cảm thấy vui sướng và tự hào ghê.

Phi Phi bỗng có linh cảm xấu...

Quả nhiên, ngay sau đó Mộc Như Lam nói, “Mình đề cử — Thái Sử Nương Từ lớp F — trở thành hội trưởng hội học sinh nhiệm kì tiếp theo.”

Thái Sử Nương Từ đang định lớn tiếng hòa theo nghe vậy thì quay phắt lại nhìn Mộc Như Lam, hà?

Học sinh trong hội trường lặng đi. Họ nhìn nhau nghi hoặc. Sao lại tiến cử học sinh lớp F làm hội trưởng? Thật khó hiểu, ít nhất cũng phải là một ai đó thành tích đứng top chứ, chẳng lẽ hội trưởng đại nhân hoàn hảo như thế mà sau hội trưởng lại là một tên ăn hại?

Lễ Thân khoanh tay đứng hậu trường, mắt hơi nheo lại, thần sắc phức tạp.

“Không ai sinh ra đã năng lực làm chuyện này chuyện nọ. Mình cũng không hoàn hảo, tất cả là nhờ nỗ lực hết mình nên mới được các cậu ủng hộ, đây là niềm hạnh phúc và may mắn lớn nhất của mình. Mình tin rằng, khi ai đó sẵn sàng nỗ lực gấp trăm lần ngàn lần người khác thì họ nhất định sẽ đứng ở nơi cao hơn, nhìn ngắm những quang cảnh đẹp hơn. Thay vì thiên tài, mình thích những người chịu nỗ lực 200% để đạt đến mục tiêu hơn, sự kiên trì bền bỉ đó thực sự làm mình cảm động.”

“— Thái Sử Nương Từ, mình vẫn còn nhớ hồi cô ấy túc trực tại bệnh viện suốt một ngày một đêm để chăm sóc cho mình, đó lần đầu tiên tụi mình gặp mặt, mình thậm chí còn không biết tên của cô ấy, chỉ là do mình cứu một người bạn của cô ấy thôi. Chân thành, biết tri ân, dũng cảm, nghĩa khí, nhiệt huyết hùng hực như lửa, là một người đáng tin. Nếu nói thời gian mình làm lãnh đạo cho mọi người cảm giác bình yên như nước chảy thì mình nghĩ bây giờ cũng nên đổi khẩu vị. Người không khinh cuồng uống phí tuổi trẻ, mình hy vọng sau này khi nhìn lại, các cậu sẽ thấy hình ảnh mình giới giang mà vô tư giữa những năm tháng đáng để quay trở lại...”

Giọng cô nhẹ nhàng đượm vị thanh lệ, nghe mà như say sưa.

Phi Phi lạnh lùng nhìn Mộc Như Lam, miệng cười cứng đơ, nỗi ghen hận đang ăn mòn cô ta từ bên trong.

Thái Sử Nương Từ thiếu điều bật khóc, Mộc Như Lam chưa bao giờ nhận xét bọn họ, cô chỉ lẳng lặng quan sát rồi ghi tạc trong lòng. Không gì làm người ta xúc động hơn một sự quan tâm thâm lắng, vì thế Thái Sử Nương Từ nhất thời tràn ngập lòng tin, kiên định hét vào micro, “Mình tuyệt đối sẽ không làm Lam Lam thất vọng!” Siết nắm tay!

Lễ Thân suýt không đứng vững được nữa.

“Những gì cần nói mình đã nói cả rồi, quyền quyết định cuối cùng vẫn thuộc về các cậu, dù sao học viện Lưu Tư Lan sau này cũng là của các cậu mà.”

Đã nói vậy rồi thì còn quyền quyết định gì nữa?! Phi Phi nghiêng rằng, thấy sức kêu gọi của Mộc Như Lam với đám học sinh này là đã biết kết quả rồi!

Mọi người nhìn nhau, hai ứng cử viên, một người cho họ cảm giác giới giang dụ dằng giống Mộc Như Lam, có điều bây giờ bọn họ đã hơi bài xích sự tương đồng này; còn Thái Sử Nương Từ thì lúc trước có tiếng xấu nhưng nay đã không còn gây tai họa gì nữa...

Bỗng đột nhiên, “Mộc hội trưởng nói vậy rõ ràng là bất công.”

Mọi người theo phản xạ nhìn về phía người vừa nói, thật không ngờ đó lại là Âu Khải Thần. Họ không khỏi nghĩ rằng, chẳng lẽ hắn di tình biệt luyện hay là yêu quá hóa hận rồi? Nếu đúng thế thì hơi tệ nha.

Âu Khải Thần nhìn Mộc Như Lam trên màn hình, tóc mái che đi đôi mắt hấn, khuôn mặt lãnh khốc phủ một lớp băng lạnh lẽo, tựa như đóa hoa cao lãnh khiến người ta chỉ dám nhìn từ xa.

“Thái Sử Nương Tử là bạn cô, ai cũng biết sức ảnh hưởng của cô ở học viện Lưu Tư Lan lớn thế nào, bây giờ cô nói thế rõ ràng là nâng Thái Sử Nương Tử thượng vị, người khác nỗ lực mấy cũng chỉ bỏ đi.” Âu Khải Thần lại nói.

Phi Phi nhìn Âu Khải Thần, không ngờ Âu Khải Thần lại nói giúp mình. Cô ta cong khóe môi, trông qua ôn hòa và điềm tĩnh như không hề bị uất ức hay đối xử bất công, mà chính vì thế nên mới làm người nhìn thấy cảm thông và có thiện cảm.

“Không sao, có lẽ Thái Sử đồng học quả thật giỏi hơn mình.” Phi Phi dịu dàng nói, có vẻ rất lễ độ và hiểu chuyện.

Trong phút chốc, các học sinh hơi hoang mang, nếu Thái Sử Nương Tử là Mộc Như Lam thì họ đương nhiên sẽ bầu cho cô không chút do dự, ngặt nỗi họ không quen gì Thái Sử Nương Tử. Tuy rằng lời Mộc Như Lam nói nghe rất thích - ai cũng muốn có một tuổi thanh xuân nhiệt huyết và vô tư, nhưng mà như Âu Khải Thần nói đấy, Thái Sử Nương Tử với Mộc Như Lam là bạn bè, có lẽ Thái Sử Nương Tử đối với bạn bè mới tốt như thế, cũng có thể vì Thái Sử Nương Tử là bạn bè nên mới gây cho Mộc Như Lam cảm giác đó...

Đối với họ, hội trưởng hội học sinh tương lai quả thật vô cùng vô cùng quan trọng, nếu tướng lĩnh ngu xuẩn thì binh lính có lợi hại mấy cũng bằng thừa.

Mộc Như Lam vẫn cười, “Tôi nghĩ mỗi người có cách suy xét riêng, theo tôi Nương Tử rất hợp làm hội trưởng, tôi cũng tin tưởng năng lực của cô ấy; còn chuyện những học sinh khác nghĩ sao thì tôi không có tư cách hay quyền nhúng tay vào. Vì thế tôi chỉ đề cử, phần còn lại do các học sinh tự mình quyết định, tôi tin họ hiểu rõ tương lai họ cần một người lãnh đạo như thế nào.”

“Cô vừa nói là cuộc tranh cử đã không công bằng rồi.”

“Tôi không nói thì cuộc tranh cử công bằng chắc?”

Âu Khải Thần riết nắm đấm, nhìn Mộc Như Lam đầy khó chịu, hấn vừa yêu vừa hận cô gái này, trời biết lúc bất ngờ hay tin cô đính hôn hấn đã suy sụp thế nào, cô chẳng nói chẳng rằng đính hôn với một tên đàn ông từ đâu đâu tới mà không coi hấn ra cái đinh gì cả. Và rồi Phi Phi xuất hiện. Phi Phi giống Mộc Như Lam, nhưng cô ta không khi gần khi xa với hấn, cô ta không làm hấn đau lòng.

Bây giờ hấn đã đáp ứng giúp Phi Phi thì sẽ giúp đến cùng, hấn ghen trong lòng bao lâu nay nên đâm ra bắt nạt với Mộc Như Lam rồi.

Hai người giương cung bạt kiếm trong vô hình, ai nhìn vào cũng nhận ra vấn đề: Âu Khải Thần muốn Phi Phi thượng vị còn Mộc Như Lam lại nâng Thái Sử Nương Tử, sau tất cả, Phi Phi im lặng mới là ngư ông đắc lợi.

“Xem ra mình không nên dài dòng làm gì, cứ nói thẳng ra thì hơn nhì?” Bỗng Mộc Như Lam nghiêng đầu cười trong vắt, “Minh hy vọng sau này Thái Sử Nương Tử sẽ thay mình bảo vệ học viện Lưu Tư Lan. Lưu Tư Lan là nơi mình đã lớn lên, mình yêu nó vô cùng. Đây là nguyện vọng của mình, các cậu giúp mình thực hiện được không?”

Nói thẳng, quá thẳng. Và cũng quá thất lễ. Quá kiêu ngạo.

Cả hội trường lặng ngắt.

Phi Phi cơ hồ không kìm được nụ cười nhạo báng. Mộc Như Lam đúng là ý sùng mà kiêu, tình cảm của người ta cho mì là có giới hạn, giống như chuyện yêu ai đó mà một mối quá thì sẽ từ bỏ vậy. Mộc Như Lam tự tiện quyết định một chuyện đáng lẽ phải do họ quyết định, bộ không sợ bọn họ phản cảm hay sao?

“Ha ha ha ha!” Phi Phi thâm cười nhạo, nào có ngờ ngay sau đó là trận sóng thần âm thanh kinh thiên động địa.

“Chúng mình nhất định sẽ giúp hội trưởng đại nhân thực hiện nguyện vọng!”

“Chúng mình nhất định sẽ bảo vệ học viện Lưu Tư Lan!”

“Hội trưởng đại nhân! Aaaaa mình yêu cậu nhất!”

“...”

Đáng lẽ chuyện này không thể xảy ra, nó quá cường điệu đi, sao có thể có một nữ sinh được yêu thương sùng bái đến mức này?

Phi Phi nhìn chúng học sinh hò hét như gặp được thần tượng, thật không thể tin nổi, sao lại thế này được? Bọn họ đáng lẽ phải phản cảm với lời đề nghị vô lý của Mộc Như Lam chứ! Bọn họ đáng lẽ phải sinh tâm lý đối nghịch muốn phá hủy nguyện vọng của nó chứ, vì sao lại...

“Cô quá xem thường mối liên kết giữ học viện Lưu Tư Lan và hội trưởng của chúng tôi, và cũng quá xem thường mối liên kết giữa họ và hội trưởng của chúng tôi.” Thư Mẫn không biết từ khi nào thì đã đứng bên cạnh Phi Phi, cô lạnh nhạt nói trong khi mắt nhìn đau đáu vào cô gái trên màn hình rộng, trái tim cô đập thành thịch những cảm xúc và sức sống.

Năm đó Thư Mẫn cũng cho rằng chuyện này quá cường điệu và khó tin, thế nhưng sau khi hiểu được mối liên kết giữa họ, cô lại thấy mọi thứ thật hiển

nhien.

Mi đâu có một nhóm bạn chơi với nhau từ nhỏ như thế này. Từ tiểu học, sơ trung, rồi cao trung, bọn họ luôn ở cạnh nhau nhìn nhau trưởng thành. Những học sinh năm một mới vào trường thì không tính, nhưng học sinh năm hai năm ba với Mộc Như Lam đã có ít nhất mười năm tình nghĩa, Mộc Như Lam lại nhỏ tuổi hơn tất cả mọi người, nói cô lớn lên dưới sự chứng kiến của họ cũng không sai.

Nhìn cô thuở nhỏ đáng yêu mà điềm tĩnh, nhìn cô ngày một trưởng thành, ngày một xinh đẹp và ưu tú, cái cảm giác đó rất đặc biệt, cứ như mi tận mắt chứng kiến hay thậm chí góp tay nuôi lớn một đứa trẻ vậy, đến khi nó đã lớn lên thành người tài giỏi, mi sẽ hận không thể dâng cả thế giới cho nó, cho dù nó có ngỗ nghịch thế nào đi nữa, trong mắt mi nó vẫn là đáng yêu nhất.

Ai tiếp xúc với Mộc Như Lam cũng thích cô thì sao mà những người ở cạnh cô mười năm không yêu cô sâu đậm cho được? Có người nói, chỉ cần nghĩ đến chuyện thế giới này có Mộc Như Lam thì cho dù tương lai có kinh khủng ra sao, cậu ta vẫn thấy còn sống là điều hạnh phúc. Mà người này, trước đây đã từng lên sân thượng đây phòng học năm ba Lưu Tư Lan định nhảy lầu tự sát.

Phi Phi nghĩ quá đơn giản nên cảm chắc thất bại, không tính năm nhất, số phiếu của năm hai và năm ba đã thừa sức để Thái Sử Nương Từ chiến thắng.

Thái Sử Nương Từ thắng là chuyện không cần phải bàn cãi, tuy cũng có vài người bỏ phiếu cho Phi Phi nhưng vẫn không thể làm sắc mặt cô ta khá hơn.

Thái Sử Nương Từ thấy âm mưu của Phi Phi thất bại thì vui cực, mãi đến lúc buổi tranh cử hội trường chấm dứt, cô chắc chắn là tân hội trường, Thái Sử Nương Từ mới đột nhiên mếu máo quay sang nhìn Lễ Thân, “Tớ là tân hội trường hội học sinh học viện Lưu Tư Lan?”

“Đúng vậy, hội trường đại nhân.” Lễ Thân khoanh tay tức giận.

Thái Sử Nương Từ cuống lên, “Ồi mẹ ơi, tớ là hội trường hội học sinh... Hội trường là làm như nào? Tớ phải làm gì đây? Phải dạy bảo người ta à? Phải tiểu lý tàng đao ra oai phủ đầu à? Đánh thắng tay luôn được không? Aaaaaa!!” Đòi này Thái Sử Nương Từ chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày ngồi lên vương vị Mộc Như Lam từng ngồi, mặc dù bây giờ nó đã ở ngay dưới móng cô rồi nhưng cô vẫn cảm thấy không thật, trái lại còn hơi sợ hãi, nhờ cô không đáp ứng được sự kỳ vọng của Mộc Như Lam thì sao? Nhờ người ta thấy cô kém cỏi làm mất mặt Mộc Như Lam thì sao? Aaaaa làm sao bây giờ?!

Lễ Thân một tay cấu lấy vai Thái Sử Nương Từ, một tay đúng sức vào đầu cô, hấn nghiêng răng rít, “Này thì nói cho sướng cái miệng!” Nhất định sẽ không làm Mộc Như Lam thất vọng cơ đấy! Cái người này chỉ biết đâm đầu về trước mà không chịu nghĩ đến hậu quả!

“Aaaaa...”

“... Thôi đừng rống lên nữa, dù gì cũng là tân hội trường hội học sinh, cậu giữ hình tượng chút coi.”

“Huhu...” Thái Sử Nương Từ nhìn trúc mã bằng ánh mắt đáng thương, bảo cô dẫn đầu đám nữ quái đi đánh nhau còn được, chứ bắt cô lãnh đạo một đám thiên chi kiều tử “trâu” hơn mình mấy lần đi học tập và lao động thì... Áp lực nặng như núi a!

“Đồ ngốc!” Lễ Thân nhin không được lấy tay giầy xéo khuôn mặt cô, đoạn quay lưng bỏ đi.

Thái Sử Nương Từ lập tức chạy theo, “Cậu đi đâu đấy?”

“Tranh thủ còn giờ, tớ đi chuẩn bị bài diễn thuyết.” Lễ Thân nói, hấn không thể trông cậy vào cửa sau rồi.

“Bài diễn thuyết gì?”

“Bài diễn thuyết tranh cử phó hội trường.”

“... Oaaaa Tiểu Thân Thân cậu tốt quá!” Thái Sử Nương Từ cười tươi rói, cao hứng nhảy phốc lên lưng hấn.

“Giờ mới biết tớ tốt à? Cậu nữ tính lên một chút có được không?” Lễ Thân vội vàng đứng vững lại, hai tay đỡ lấy đùi Thái Sử Nương Từ vất ngang hông hấn, cứ thế công cô đi, “Điềm tĩnh một chút, nhã nhặn một chút, dịu dàng một chút...”

“Dẹp đi, đừng có áp cái tiêu chuẩn con gái cậu thích lên người tớ.” Thái Sử Nương Từ lấy đầu đập đầu Lễ Thân.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Chương V83.2: Sau này (2)

Tuy nhiều người đã tranh thủ thời gian nghỉ để ra ngoài mua đồ ăn nhưng trong hội trường vẫn còn rất đông, vì sắp đến phần tranh cử những chức vị quan trọng khác của hội học sinh rồi.

Sau hậu trường, các thiết bị âm thanh hình ảnh đã tắt hết, còn lại chẳng được mấy người, và hai trong số đang đứng trong phòng hóa trang.

“Chát!” Một tiếng tát tay hốt nhiên vang lên, chỉ nghe thôi đã biết nó mạnh đến cỡ nào.

Ánh mắt Thư Mẫn sắc lém như những lưỡi băng, nữ vương lãnh diễm bất khả xâm phạm rút tay lại, “Nếu còn ăn nói hàm hồ thì bắt chộp sau lưng cô là ai, tôi cũng sẽ xé toạc cái miệng cô ra!”

Phi Phi ôm mặt, không thể tin nổi Thư Mẫn dám tát mình. Thế nhưng chỉ vài giây sau, cô ta lại thả tay xuống, miệng nhếch lên, “Bị tôi nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận chứ gì?”

Quả nhiên cô ta không nhìn nhầm, lúc này trên sân khấu Thư Mẫn đứng cạnh cô ta, nếu không tình cờ bắt gặp ánh mắt đó thì cô ta cũng không thể nào ngờ được, phó hội trưởng Thư Mẫn mà người ta đồn là luôn đối đầu với Mộc Như Lam, lại yêu Mộc Như Lam.

“Chát!” Lại thêm một cái tát nữa.

Bên má của Phi Phi bị đánh đến nổi hơi biến dạng.

“Cô cứ nói nữa đi, sau đó sẽ không chỉ là mấy cái tát đơn giản đâu, tôi sẽ xé miệng cô thật đấy.” Thư Mẫn rút tay về, thần sắc cao ngạo như chỉ đang nhìn một tên dân đen.

Phi Phi trừng Thư Mẫn đầy căm thù, thấy Thư Mẫn hơi hếch cằm khinh thường nhìn lại, cô ta nhất thời tức mà không xả được, lúc này thì cóc cần giữ hình tượng cái khí gì nữa, Phi Phi rít qua kẽ răng, “Có giỏi thì chờ đó, hai cái tát hôm nay sớm muộn gì tao cũng sẽ trả lại cho mày!”

Nói đoạn bỏ ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại, ngay khoảnh khắc đó, lớp băng cao ngạo trấn định trên mặt Thư Mẫn lập tức tan thành nước, cô hai tay run run, vẻ mặt luống cuống, bị phát hiện mất rồi... Phải làm sao đây... Không, chỉ cần cô không thừa nhận thì Phi Phi có nói gì người ta cũng không tin, chỉ cần cô không thừa nhận thì sẽ không ai biết, không ai biết Thư Mẫn yêu Mộc Như Lam... Không ai biết hết...

Thư Mẫn từ từ ngồi khụy xuống, vòng tay ôm lấy hai đầu gối.

Không ai biết hết... Thật ra cô cũng muốn thừa nhận lắm chứ, được thổ lộ tình cảm của mình là một chuyện hạnh phúc biết mấy, cho dù nó sẽ khiến cô nhận lấy vô vàn khinh bỉ kì thị...

Cô phải giữ im lặng, cô sẽ tiếp tục giữ im lặng. Không ai biết hết.

++++

Cuộc tranh cử chức hội trưởng vừa xong thì trận bóng bên Mộ Hoa cũng kết thúc, dưới tay các cao thủ, nhóm nam sinh Mộ Hoa đã không ít lần té ngã, tuy cuối cùng không thắng nhưng vẫn được đội học viện Quân Chính công nhận.

Mộc Như Lam được một phen cao hứng.

Trận bóng kết thúc được một lúc thì đến giờ cơm trưa, bình thường đây là lúc Mộc Như Lam có hẹn với Tô Trùng Trùng nhưng vì hôm nay Tô Trùng Trùng ra sân bay tiễn Lục Tử Mạnh nên Mộc Như Lam đành rời đành nhận lời cùng đi ăn trưa với các thiếu niên.

Mọi khi nhà ăn tầng hai chỉ có bọn họ sử dụng nhưng hôm nay hơi đặc biệt, nhóm kiện tướng bóng đá học viện Quân Chính ở lại ăn trưa rồi mới đi, và cả những nữ sinh hồi trước cùng lớp với Tô Bắc Thiệu nữa, bọn họ tới xem đá bóng rồi không chịu về nên cũng tiện thể dùng cơm tại đây luôn.

Cũng may là nhà ăn khá rộng, bằng không còn lâu mới đủ sức chứa nhiều người thế này.

Nhà ăn không có gian riêng nên tất cả đều ngồi chung trong một không gian, bình thường vắng vẻ thoải mái quen rồi thành ra bây giờ ai cũng thấy chật chội ồn ào.

Mộc Như Lam cùng Thời Ngũ, Thời Nhất, Liễu Phong Phong và lớp trưởng ba lớp ngồi chung một bàn, vừa ngồi xuống đã liên tục được học sinh Quân Chính tới bắt chuyện, gần như trở thành trung tâm sự chú ý, ai ai cũng ngồi vây quanh họ làm không ít nữ sinh nhìn mà ghen tị.

Cách đó không xa, có người tức tối đập mạnh ly nước xuống bàn đoạn hung hăng trừng cô gái thiên sứ đang được quan tâm hết mực kia, hai tròng mắt tròn trắng thiếu điều lồi ra ngoài.

Từ khi nghe tin Mộc Như Lam đến Mộ Hoa, Tang Hạm Nhi đã luôn muốn tới chỗ cô gây sự. Cô ta cảm thấy Mộc Như Lam cứ như là sinh ra để làm cô ta khó chịu vậy, hề nghe tên Mộc Như Lam là cô ta lại thấy bức cá mình. Ngặt nỗi Tang Tranh không cho, đã thế còn kể người Tang gia biết chuyện xảy ra giữa Tang Hạm Nhi và Mộc Như Lam nữa, báo hại cô ta bị mỗi người sắc một trận, thậm chí bố mẹ còn thuê người trông coi không cho cô ta chạy tới chỗ Mộc Như Lam, cũng không cho cô ta đi tìm Tô Bắc Thiệu nốt, vì thế hai tháng này cô ta mới không xuất hiện trước mặt Mộc Như Lam.

Mãi mới có cơ hội, Mộc Như Lam đang ở ngay đây, bộ não khuyết tật của Tang Hạm Nhi hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả, chỉ biết mình phải đi gây sự với Mộc Như Lam mới được.

“Có hôn phu rồi mà vẫn cứ đi rù quần đàn ông lạ, đúng là thứ tro trên.” Giọng Tang Hạm Nhi cao vút, ai nghe cũng dễ dàng nhận ra là cô ta cố ý kiếm

chuyện bất lỗi.

Cả nhà ăn tức khắc lặng đi.

Mộc Như Lam nhú mày nhìn về phía Tang Hạm Nhi, mấy đứa đàn đáng sợ thật, không ngờ còn sống đến tận bây giờ cơ đấy. Mộc Như Lam cứ nghĩ Tang Hạm Nhi đã chết từ vụ bắt cóc lần trước rồi.

“Cô kia, cô đừng nói lung tung.” Đội trưởng đội bóng học viện Quân Chính cau mày, bọn họ ai ai cũng rất cường tráng, chỉ cần lại gần một chút là có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ bắp, thuộc dạng mãnh nam đẹp trai.

“Tôi nói lung tung hồi nào?” Tang Hạm Nhi khoanh tay cười lạnh, “Ngồi giữa một đồng đàn ông mà mặt chẳng hề đỏ, người gì trơ trên quá thể, rõ ràng đã có hôn phu mà vẫn không chịu té lại tí, có khi cô ta đang âm mưu cái gì dơ bẩn ấy chứ!”

“Im đi đồ đàn!” Tô Bắc Thiệu nhìn không nổi quang ly nước về phía cô ta, ly không đập trúng người nhưng nước trong đó thì hắt Tang Hạm Nhi ướt sũng. Kỳ thật Tô Bắc Thiệu cũng không hiểu nổi, sao cái thể loại đàn độn này có thể sống tới tận ngày hôm nay?

Tang Hạm Nhi uất ức nhìn Tô Bắc Thiệu, “Thấy chưa, ngay cả cậu cũng bị nó rù quên mất rồi! Thứ trơ trên!”

Trán Tô Bắc Thiệu nổi gân xanh, hán chưa bao giờ thích Tang Hạm Nhi, “bị rù quên mất” là cái quái gì?! Hán có muốn người ta cũng không thêm thì có!

Hoắc Dạ Chu uống một ngụm nước, sau đó thần nhiên lên tiếng, “Ở đây không hoan nghênh người bị bệnh thần kinh, ai rảnh đưa cô ta ra ngoài đi.”

Nghe hán nói vậy những nam sinh đứng gần Tang Hạm Nhi lập tức kéo tay cô ta lôi ra ngoài, chịu hết nổi cái con nhỏ này rồi, cô ta chỉ sống trong thế giới của mình! Cho dù người ta có nặng đến đâu thì cô ta vẫn làm như nghe không hiểu hoặc không thèm quan tâm, đúng y như câu “ngu quá không ai thèm chấp”, thật không biết đối xử với cô ta ra làm sao luôn! Nói không được, thôi thì cứ động thủ cho nhanh!

“Thà ra, sao các người dám làm thế?! Thật quá quái! Đáng lý phải lôi Mộc Như Lam ra ngoài chứ không phải tôi!” Tang Hạm Nhi bị lôi ra khỏi nhà ăn rồi sập cửa vào mặt, cô ta không cam lòng đứng ngoài hét to.

Mộc Như Lam hơi trợn mắt, lần đầu tiên cô gặp một cô gái khiến người ta bỏ tay như vậy đấy. Cô còn chẳng muốn chế cô ta thành rối nữa là, ai lại đi bắt một con gián núc ních hôi hám về làm tiêu bản để ngắm cơ chứ? Kinh chết đi được. Cái loại sinh vật đàn độn này thật đáng sợ...

Tang Hạm Nhi đứng ngoài hét cả buổi mà bên trong không mấy may có ý định mở cửa, quê quá, cô ta giậm chân, vừa bĩu môi vừa bực dọc xuống lầu, cô ta muốn đi tìm Lương Khâm Luân, muốn nói cho anh ta biết Mộc Như Lam là một đứa trơ trên! Ấy vậy mà khi đi ngang qua dãy phòng nghỉ, cô ta bỗng dừng bước, nhìn về phía gian phòng của Mộc Như Lam.

Trước nay ba gian phòng nghỉ luôn bị ba lớp trường chiếm, mọi người đều biết gian nào là của ai, lúc này ở nhà ăn, Tang Hạm Nhi nghe một nữ sinh nói Mộc Như Lam cướp phòng nghỉ của Hoắc Dạ Chu...

Tang Hạm Nhi nhìn gian phòng ở giữa, thử kiểm tra cánh cửa một chút, không ngờ nó không đóng!

Tang Hạm Nhi cười lạnh, xem cô ta dạy cho con nhỏ trơ trên kia một bài học!

Tang Hạm Nhi bước vào rồi khép cửa lại, cô ta muốn làm chuyện xấu thì không thể để người khác thấy được.

Phòng rất sạch, trong không khí đượm một mùi hương thơm ngát, rèm cửa màu vàng nhạt che đi nắng trời, để lại trong phòng một mảnh râm mát rất hợp cho giấc ngủ trưa.

Xung quanh thật tĩnh lặng.

Tang Hạm Nhi nhìn quanh không thấy gì hay ho nên bèn hướng sự chú ý sang tủ quần áo, muốn nhìn xem bên trong có gì, thế nhưng khi vừa mới tới gần, cô ta liền nghe thấy một mùi quái dị...

Tang Hạm Nhi nhú mày, Mộc Như Lam giấu cái gì ở trong mà mùi kinh thế?

Cô ta nhẹ nhàng mở tủ, cái mùi quái dị ấy đập vào mặt nồng nặc, thối đến mức Tang Hạm Nhi phải bịt mũi, đến khi nhìn kĩ rồi, cô ta mới sợ xanh cả mặt.

Trong tủ quần áo không có quần áo mà lại treo toàn tay, chân, và những cục thịt bị chặt thành từng khúc, chúng được móc vào các lưới câu, nom hệt như một cửa hàng thịt heo...

“Á—” Tang Hạm Nhi hãi hùng la thất thanh, ngay sau đó, một bàn tay bất thành linh thò ra từ dưới gầm giường, tóm lấy chân cô ta...

++++

Mộc Như Lam ăn trưa xong thì chào mọi người ra về, buổi chiều không có tiết nên cô không cần ở lại Mộ Hoa, còn các thiếu niên thì vẫn đến bãi đất hải âu luyện tập.

Mộc Như Lam xuống lầu định vào phòng lấy đồ, cô cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa nhưng lại phát hiện cửa không khóa.

Mộc Như Lam dừng tay, mắt hơi nheo lại, cô thận trọng vịn tay nắm, cánh cửa “cách” một tiếng rồi từ từ hé ra một khe hở, mùi máu tanh ngọt theo đó xộc ra...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Chương V84.1: Phô trương (1)

Mùi máu nồng ngọt rất nồng, chỉ mới đứng trước cửa mà Mộc Như Lam đã có thể hình dung được cảnh tượng bên trong.

Cô từ từ mở hần cửa ra, phòng nghỉ này không rộng lắm, chỉ có một giường, một tủ quần áo và một bộ bàn ghế. Cô nhìn thấy cửa sổ mở toang, thấy dưới sàn lênh láng máu – dường như vẫn còn ấm hôi hôi, quan trọng nhất là đầu Tang Hạm Nhi đang lòi ra ngoài, mình mẩy co gập, vẫn chưa chết hẳn...

Về mặt Mộc Như Lam tức khắc thay đổi, cô vội vàng bước vào, Tang Hạm Nhi thất thần nhìn trần nhà, Mộc Như Lam ngồi xuống dùng tay chặn lại mạch máu bị cắt đứt của cô ta, chẳng mấy chốc tay cô đã dính đầy thứ chất lỏng màu đỏ. Mộc Như Lam đang định kêu cứu thì ngoài cửa đi ngang một học sinh, thấy cảnh tượng trong phòng, học sinh nọ khiếp đảm vừa chạy đi vừa la to, “Giết người! Giết người!”

Mộc Như Lam cau mày, dùng tất cả những gì mình biết để giúp Tang Hạm Nhi cầm máu, thế nhưng cô ta mất máu quá nhiều, Mộc Như Lam cố gắng thế nào thì sắc mặt của cô ta vẫn dần tái đi, đôi mắt từ từ mất tiêu cự.

Bên ngoài bình bịch tiếng bước chân, rất đông học sinh tụ lại trước cửa phòng, họ chỉ kịp thấy cảnh Mộc Như Lam buồn bã thả tay ra khỏi cổ Tang Hạm Nhi đã chết, cùng với vũng máu đỏ thẫm và thi thể kia, trông cô như một thiên sứ vừa trải qua trận chiến đẫm máu, làm người ta nhìn mà kinh diễm.

Cô ngẩng đầu buồn buồn nhìn họ, “Không cứu được cô ấy...”

“... Đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi đã lấy lại bình tĩnh, Hoắc Dạ Chu đi vào trong phòng với một biểu cảm khó coi.

Mộc Như Lam lắc đầu, “Mình không biết, báo cảnh sát đi.”

Không ai may mắn nghi ngờ Mộc Như Lam có liên quan đến chuyện này, bọn họ nhanh chóng báo cảnh sát, Lương Khâm Luân đang uống rượu tán chuyện với hiệu trưởng học viện Quân Chính cũng phải cuống cuống trở về.

Cảnh sát tới rất nhanh, cả Tô Trùng Trùng vừa tiễn Lục Từ Mạnh ra sân bay cũng tới.

Có tiếng ai đó quát tháo.

Cô tức giận len qua đám đông đến bên cạnh Mộc Như Lam, về mặt Mộc Như Lam có phần bất lực, Tô Trùng Trùng cau mày ôm lấy Mộc Như Lam đoạn nhìn về phía cô gái đang khăng khăng buộc tội cô.

“... Nhất định là nó! Phòng này là của nó, lúc Hạm Nhi chết nó chắc chắn có trong phòng, nhất định là nó trả thù chuyện Hạm Nhi chửi nó trong nhà ăn! Nó nói nó không biết. Hừ! Hạm Nhi chết rồi, nó nói thế nào chả được!” Cô gái này là người luôn luôn đi cạnh Tang Hạm Nhi, giống như bạn thân của cô ta vậy.

“Những gì cô nói bây giờ đều sẽ được ghi lại làm bằng chứng trước tòa, nếu cô không muốn gặp phiền phức thì tốt nhất nên cầm miệng lại!” Tô Trùng Trùng ném cho cô gái vô tắc vô phép này một cái nhìn không mấy hòa nhã. Mộc Như Lam là bệnh nhân của cô, mọi thứ là do cô chịu trách nhiệm, đừng có phán xét bậy bạ! Khỏi cần bàn Mộc Như Lam có giết người hay không, đến thẳng khờ cũng biết giết người ở đây chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, Mộc Như Lam mà ngu xuẩn như thế sao?!

“Cô...” Cô gái kia trừng Tô Trùng Trùng.

“Tô tiểu thư.” Cửa phòng hơi hé mở, một viên cảnh sát lộ đầu ra gọi Tô Trùng Trùng, sắc mặt phải nói là kinh khủng, “Cô lại đây mà xem.”

Tô Trùng Trùng thả Mộc Như Lam ra, nhìn hai cảnh sát đang trông chừng Mộc Như Lam, cô bảo, “Trông cô ấy cho tốt. Còn nữa, những người không liên quan mau rời khỏi đây ngay, có cái gì hay mà xem?”

Nghe thế, nhóm Tô Bắc Thiệu lập tức bắt đầu đuổi người, ai không phải học sinh thư trai này thì cắt hết đi, nhất là đám con gái tới đây gây sự!

Tô Trùng Trùng bước vào phòng, đóng cửa lại.

Hiện trong phòng có vài viên cảnh sát, ai nấy sắc mặt tái mét, mùi máu nồng nặc trộn với hương vị kinh dị từ trong tủ quần áo khiến mọi người chỉ muốn nôn ra hết bữa trưa của mình.

Tô Trùng Trương đi tới trước tủ quần áo nhìn vào, sắc mặt hơi thay đổi, trong đó treo một loạt những lưỡi móc, mỗi lưỡi lại móc lấy một miếng thịt hoặc nội tạng, tính ra chỉ thiếu đầu và một phần cánh tay, rõ ràng đồng tác giả với “kiệt tác” dưới chân cây cầu trong rừng trúc.

Có thể khẳng định rằng hung thủ là một tên tội phạm biến thái.

Điều đáng lưu ý hơn cả là tại sao lần nào cũng có liên quan đến Mộc Như Lam.

“... Khí chất của Kha Như Lam khá là đặc biệt, rất dễ thu hút những sinh vật hắc ám.” Tô Trùng Trương bảo, “Đối tượng hiển nhiên đang nhắm vào cô ấy.”

Các cảnh sát tuy không hiểu nhiều nhưng cũng phải gật đầu thừa nhận, Mộc Như Lam quả thật rất đặc biệt, vừa nhìn là đã muốn được lại gần, cô thu hút biến thái cũng không phải là không có khả năng.

“Không tìm được gì ngoài một con dao.” Viên cảnh sát kiểm tra hiện trường cầm chiếc túi nilon đựng một con dao găm dính máu.

“Tốt, đem đi kiểm tra dấu vân tay đi. Gọi người tới trả máy thứ này về. Dẫn Kha Như Lam và người chứng kiến đầu tiên đi lấy khẩu cung.” Viên cảnh sát chỉ vào đồng thịt trong tủ quần áo và thi thể Tang Hạm Nhi.

++++

Sở cảnh sát.

Mộc Như Lam vừa ngồi xe cảnh sát tới cổng sở thì xe của Tang gia đồng thời cũng vọt vào, Tang Tranh và bố mẹ, ông bà của Tang Hạm Nhi đều tới, bởi lần này là chết người chứ không phải chỉ là gây chuyện linh tinh để mà gọi điện thoại mắng vài câu là xong.

Mãi đến khi nhìn thấy thi thể Tang Hạm Nhi, họ mới chấp nhận sự thật rằng đứa con gái mình nâng niu cưng chiều nay đã chết, nó bị cắt đứt động mạch cổ, mất máu mà chết. Tiếng khóc truyền ra từ trong phòng giải phẫu nghe sao mà thê lương.

Mặc Vô Ngân và mẹ Mặc đợi một hồi lâu mới thấy Mộc Như Lam ra khỏi phòng lấy khẩu cung, bọn họ vội chạy lại đón, xác nhận cô không bị gì thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc Vô Ngân vỗ ngực, lòng vẫn còn ớn lạnh, “Nghe nói Tang Hạm Nhi bị giết trong phòng chị. Chị dâu, may mà chị vào sau chứ không là...”

“Thôi thôi thôi! Con đừng có nói linh tinh!” Mẹ Mặc trừng Mặc Vô Ngân một cái, con bé này, nói càn gì thế, không nghe thấy tiếng khóc đằng kia à? Lúc người khác đang đau buồn thì dù họ có thấy may mắn thế nào đi nữa thì cũng không được biểu lộ ra, đây là phép ứng xử cơ bản nhất.

“Chúng ta đi thôi, trở về mẹ sẽ nấu cho con món súp an ủi.” Mẹ Mặc nắm chặt tay Mộc Như Lam, nghĩ lại mà sợ, nếu người gặp chuyện là Mộc Như Lam thì bà thực sự không biết nhìn mặt Mặc Khiêm Nhân thế nào, cũng không biết ăn nói làm sao với Kha Xương Hoàng và Akutsu Junko...

“Con không sao mẹ ạ.” Mộc Như Lam nắm lại tay bà, chuẩn bị cùng nhau về nhà.

“Đứng lại!” Bỗng phía sau có ai đó hét lên giật dứ.

Mộc Như Lam ngoái đầu thì thấy mẹ của Tang Hạm Nhi nước mắt giàn giụa đang hằm hằm đi về phía cô, thoạt nhìn hung hăng vô cùng, Tang Tranh và ông Tang đuổi theo đằng sau, kịp thời can ngăn bà Tang khi bà ta chỉ còn cách Mộc Như Lam vài bước.

“Bà làm ơn đừng gây thêm chuyện nữa!” Ông Tang trông thật mệt mỏi, mơ hồ có chút tức giận.

Mẹ Mặc chắn trước mặt Mộc Như Lam, đối phương rõ ràng đang muốn gây sự, người làm mẹ như bà đương nhiên không thể để cô con dâu nhỏ hơn con gái bà hai tuổi bị bắt nạt được.

Bà Tang không đo lại cánh tay hai người đàn ông nên đành bỏ cuộc, đôi mắt bà ta tóe lửa căm hận, “Đồ yêu nữ hại người! Lần nào con gái tôi gặp cô cũng có chuyện, bây giờ cô còn hại chết nó! Tôi muốn cô đền mạng!”

“Này!” Mặc Vô Ngân lập tức bị câu nói này chọc tức, cô bước lên, “Bà đừng có đôi trắng thay đen như thế nhá! Với cái sự đàn độn của con gái bà thì ai gây chuyện cho nó được? Nó không gây chuyện cho người ta là may lắm rồi!” Thủ đồ ai chẳng biết Tang Hạm Nhi của Tang gia là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều tới ngu người? Chỉ có bà mẹ chiều con thái quá này là thấy bình thường thôi.

“Im đi! Chẳng phải cô vừa nói may mà người chết là con gái tôi chứ không phải nó sao? Chính các người cũng thừa nhận rằng con gái tôi chết thay cho nó! Các người còn có lương tâm hay không? Con gái tôi mới mười bảy tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ! Vẫn còn một con đường rất dài phải đi... Tại cô cả! Đồ yêu nữ hại người!”

“Bà đủ rồi đấy! Con gái bà tự tiện vào phòng riêng của người khác rồi bị giết thì liên quan gì tới chị dâu tôi? Nó mà đảng hoàng thì chết được à? Đảng đời nó! Ai không chui vào chỗ chết sẽ không chết! Tự nó muốn chết mà bà còn la lối ai há?” Tới lúc này thì Mặc Vô Ngân chả thèm quan tâm đến phép tắc nữa, cô nuốt không trôi cục tức, phải chửi cho đã mới được!

“Cô...” Bà Tang tức đến nổi phải ôm ngực thở phì phò như thể sắp ngất xỉu đến nơi.

“Cô cái gì mà cô...”

“Thôi được rồi Vô Ngân.” Mẹ Mặc lên tiếng, đoạn nhìn sang ông Tang và Tang Tranh, “Chuyện này trách ai cũng không thể trách Lam Lam nhà tôi, tôi nghĩ các ông làm người thông minh hẳn phải hiểu điều này. Chúng tôi rất tiếc chuyện con gái ông nhưng đừng trút giận lên đầu người khác, chúng tôi không có nghĩa vụ làm chỗ cho các ông trút giận. Thay vì đứng đây trách móc, chỉ bằng về nhà nghĩ lại các ông đã nuôi dạy con gái thế nào.”

Nếu bọn họ không nuôi dạy nên một đứa con gái vô phép dám tự tiện vào phòng riêng của người khác thì chuyện hôm nay nào xảy ra?

Nói đoạn mặc kệ phản ứng của họ, ba mẹ con xoay người rời khỏi sở cảnh sát, ánh nắng vàng rộm và khí trời trong lành làm áp lực trong lòng họ nhẹ đi.

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn Vô Ngân.” Mộc Như Lam nhìn hai người, nụ cười có vẻ xót xa.

“Có gì đâu, chị là chị dâu của em mà, không giúp chị thì giúp ai? Vả lại bọn họ là cố tình gây sự.” Mặc Vô Ngân sáng khoái nói, cô không nhìn thấy hiện trường và cũng không quen Tang Hạm Nhi nên không bị áp lực mấy, ai lại buồn vì cái chết của một kẻ lạ chứ? Người chứ có phải bỏ tát hay thánh mẫu gì đâu mà giàu lòng trắc ẩn đến thế.

Mẹ Mặc xót cô quá, “Đi nào, về nhà thôi, ngày mai sẽ đưa con về thành phố K, dù sao cũng hết thời gian họ tại Mộ Hoa rồi.” Mẹ Mặc nghĩ nhất định là Mộc Như Lam rất sợ hãi, cô chỉ cố tỏ ra bình tĩnh để không làm họ lo lắng mà thôi.

“Vâng.” Mộc Như Lam ngoan ngoãn đáp, tài xế Mặc gia lại xe tới, giúp họ mở cửa, Mộc Như Lam còn chưa bước lên thì lại bị gọi, ló đầu lần này không phải người Tang gia.

“Hey... Cô nàng xinh đẹp phiền phức.” Mặc âu phục màu xám bạc, mái tóc bạch kim chải chuốt, khí chất thành thực hút hồn, hẳn đứng cạnh một chiếc xe, miệng cười lịch thiệp nhưng tựa hồ ẩn chứa một thâm ý khó hiểu.

“Ngài Ebert?” Mộc Như Lam ngạc nhiên.

Tô Trùng Tương vừa ra khỏi sở cảnh sát, thấy Ebert chào hỏi Mộc Như Lam thì có hơi bất ngờ, “Ebert, Như Lam, hai người quen nhau à?”

Trái đất thật tròn, giảng viên hướng dẫn của Tô Trùng Tương ở viện tâm lý học Harvard chính là Ebert.

Ebert được Tô Trùng Tương mời đến hỗ trợ phá vụ án này, cô mới lần đầu tiếp xúc công việc, tuy cũng rất muốn tự mình phá án nhưng một ma mới như cô cần phải có thời gian cọ xát làm quen. Ngắt nổi thời gian không đợi ai cả, mạng người là vô giá, không ai biết khi nào sẽ xuất hiện nạn nhân thứ hai, cô đành phải mời Ebert – người đang ở Hồng Kông hiệp trợ cảnh sát Hồng Kông phá án – tới đây. Hẳn là giảng viên hướng dẫn của cô, ra tay giúp cô là trách nhiệm mà.

Ebert chưa nói chuyện với Mộc Như Lam được bao lâu thì đã bị Tô Trùng Tương kéo vào trong, Mộc Như Lam cũng phải theo mẹ con Mặc gia về nhà.

Giữa thiên không, một đám mây lững lờ chợt dừng lại trước vầng thái dương, che đi ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 288: Chương V84.2: Phô trương (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

)

Nước Mỹ. Bang California. Đêm đã về khuya.

Bệnh viện tâm thần màu trắng tọa lạc giữa sườn núi.

Hành lang im ắng, phòng ốc tĩnh lặng, chỉ có những tiếng bước chân khề khàng cùng âm thanh đồ vật ma sát mặt sàn.

Mặc Khiêm Nhân vừa xuống máy bay là bị Schmidt đưa đi Washington tham gia hội nghị tổng bộ FBI ngay. Tuy Mặc Khiêm Nhân không hiểu hội nghị kiểu này thì liên quan gì tới mình nhưng vì hiệp ước giữ bí mật, hẳn vẫn phải tới đó để rồi bị tra tấn bởi hàng tá câu hỏi, trên đường về California mới chọn mất được vài tiếng, bây giờ cả người cứ như rã ra.

Mặc Khiêm Nhân kéo vali tới chỗ tủ đồ, bắt đầu lấy từng bộ quần áo treo vào tủ. Treo một hồi, hẳn chợt thấy xung quanh vắng lặng quá. Hai tháng ở

nhà ngày nào cũng có cô ấy kề cạnh, khi ấy dù chỉ ngồi làm việc trong một góc phòng, hắn vẫn có cảm giác vô vùng ấm áp êm đẹp.

Hắn thả món đồ đang cầm trong tay xuống rồi đi mở cửa sổ, gió lạnh ủa vào lay động mái tóc đen gọn gàng của hắn, trong đôi mắt sắc bén như ẩn hiện một thứ ánh sáng đẹp đẽ hơn cả những vì sao, ánh trắng sáng ngời trong vắt mà lạnh lùng phủ lên người hắn, tựa như sắp hòa làm một.

“Cốc cốc cốc.” Có tiếng gõ cửa, đội Mặc Khiêm Nhân trả lời, Joey hơn nửa đêm chưa được ngủ mới hằm hằm bước vào.

“Amon, anh dạy cho bọn vô lại đó một bài học đi, nói thật tôi thấy nơi này của chúng ta thực sự không đủ uy nghiêm, bọn chúng ở đây có khác gì hương phúc đường già đâu chứ, ngồi không cũng có người lo ăn uống, sướng hơn cả tổng thống nữa!” Mái tóc Joey hơi rối, hắn tức đến mức phải thở dốc, ngữ điệu nóng nảy có phần lộn xộn.

Xem ra lại có tên biến thái nào đó chọc tức Joey rồi, tức tới nỗi ngủ không yên luôn. Chỉ cần Mặc Khiêm Nhân vắng mặt là bọn chúng lại tha hồ bắt nạt bất kì ai xuất hiện trước mặt chúng.

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt liếc Joey một cái rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, “Vậy anh thấy thế nào mới là có uy nghiêm?”

“Ít nhất phải bắt chúng lao động khổ sai như những trại giam khác!” Joey tức anh ách, thường những trại giam ở Mỹ đều thi hành theo luật, trong đó bao gồm việc phạm nhân phải lao động khổ sai...

“Vậy sao? Vậy chúng ta cũng học theo những trại giam khác, thỉnh thoảng thả bọn chúng ra ngoài hít thở không khí trong lành được không?” Giọng hắn thật lạnh nhạt nhưng lại khiến người ta vô cùng bối rối và xấu hổ. Mặc Khiêm Nhân mà nói ác thì còn khó đối phó hơn cả mấy câu mắng chửi thô tục, “Nếu anh muốn làm vậy chỉ bằng quay về bụng mẹ ngay đi, chúng mà không ở trong này dưỡng già thì anh cũng không có cơ hội già đi đâu.”

Joey đành cau có ngậm miệng, hắn giận mất khôn nên mới nói thế, và cũng tức phát khùng nên mới mơ rằng Amon sẽ giúp mình hả giận, chuyện đó còn không tưởng hơn cả chuyện mặt trời mọc đằng tây hay Amon có bạn gái nữa!

Nghĩ vậy, Joey dợm đi ra ngoài thì bỗng dưng phát hiện có cái gì đó lấp lánh trên ngón tay Mặc Khiêm Nhân, hắn lập tức sững sốt, “Amon!”

Mặc Khiêm Nhân thờ ơ nhìn Joey mắt chữ A miệng chữ O.

“Amon! Anh... Anh...” Joey chỉ vào ngón tay Mặc Khiêm Nhân, vẻ mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Mặc Khiêm Nhân nhìn xuống tay mình đoạn nâng tay lên, xòe năm ngón ra, dưới ánh trăng bàng bạc, bàn tay hắn trông thật đẹp, một bàn tay sinh ra để cầm dao giải phẫu và đánh đàn dương cầm, giờ phút này nó đeo một chiếc nhẫn đơn giản màu trắng bạc, trông không quá bắt mắt nhưng ai thấy cũng phải ngỡ ngàng.

“Nhẫn đấy à?” Joey mắt tròn.

“Chứ không lẽ là vòng tay?”

“Amon, đừng nói với tôi là hai tháng rồi anh về tìm bạn gái rồi được đà đính hôn hay kết hôn đấy nhé.” Mặt Joey đơ ra.

“Đa nghi là khuyết điểm mà cũng là ưu điểm của các anh.” Mặc Khiêm Nhân nhàn nhạt đáp.

Tức là Amon vĩ đại thanh tâm quả dục của họ thật sự đã...

Joey sốc, sốc đến nỗi lúc xuống cầu thang hắn lăn mấy vòng mới lấy lại được tinh thần.

Mặc Khiêm Nhân mặc kệ Joey, hắn đứng trước cửa sổ để gió lạnh làm mình tỉnh tâm lại, hắn xưa nay luôn lý trí đi trước tình cảm, điều này không thể nào bị ảnh hưởng hay thay đổi, bởi vì đây là bản tính của hắn.

Mặc Khiêm Nhân trở vào phòng ngủ tiếp tục sắp xếp tủ quần áo, bất thành lĩnh, hắn nhìn thấy một thứ màu trắng không phải của hắn. Mặc Khiêm Nhân dừng tay, nhớ lại lúc Mộc Như Lam nhanh tay nhét cái gì đó vào vali của hắn. Sau một hồi trầm mặc, hắn cầm lên xem...

Một chiếc quần lót nữ liền đập vào mắt...

Ngủ chung giường với Mộc Như Lam, hắn hầu như luôn là người dọn giường kiêm xếp quần áo cho Mộc Như Lam, với khả năng ghi nhớ vượt trội, Mặc Khiêm Nhân nhìn là biết ngay đây là quần lót của Mộc Như Lam...

Mặc Khiêm Nhân cầm nín nhìn thứ bé bé xinh xinh này vài giây, sau đó gấp lại bỏ vào ngăn đồ lót, để nó yên lặng nằm chung với quần lót của hắn...

Còn lâu hắn mới ngưng nhé. Không thèm chấp cô nàng biến thái táo bạo này. Cơ mà trong tủ quần áo có đồ của cô, quả thật thuận mắt hơn nhiều.

Cuối cùng, Mặc Khiêm Nhân bật chiếc di động đã tắt nguồn từ lúc lên máy bay lên, đắn đo không biết nên gửi tin nhắn hay gọi điện thoại...

++++

Trung Quốc. Thủ đô.

Ebert và Tô Trùng Tương đang ở trong phòng giải phẫu thuộc sở cảnh sát.

Các phần thi thể được đặt hết trên bàn phẫu thuật, Ebert đeo găng cao su kiểm tra từng phần một, để thấu hiểu tên biến thái này và kết nối tư tưởng với gã, hẳn tốt nhất nên bắt đầu từ phương thức giết người.

Tô Trùng Tương đứng cạnh hỗ trợ cho hắn, cố gắng làm mình nhập tâm.

“Trước đây tôi đã nói với cô rồi, phụ nữ thường không thích công việc này.” Ebert vừa lật xem một phần thi thể vừa nói. Nữ chuyên gia tâm lý học tội phạm đã ít mà nữ chuyên gia tâm lý học tội phạm tham gia truy bắt tội phạm lại càng ít hơn, một là vì nó đòi hỏi trình độ quá cao, hai là vì nó quá nguy hiểm. Đối mặt với thủ đoạn hung tàn của tội phạm, ai không có tâm lý vững vàng sẽ không thể nào trụ nổi, nữ đặc công FBI và CIA cũng phải qua những kì huấn luyện đặc biệt mới được phép chính thức làm việc.

Tô Trùng Tương không đáp, lúc trước cô chỉ mãi miết theo đuổi Mặc Khiêm Nhân chứ không nghĩ tới cái gì khác. Bây giờ tất cả đã như ván đóng thuyền, cô đã là một chuyên gia tâm lý học tội phạm, Tô gia rất kỳ vọng vào cô và chính phủ cũng vậy. Bất kể thế nào, cô cũng được phép để công sức nhiều năm của mình tan thành mây khói, hướng chỉ trong lĩnh vực tâm lý học, cô đã cũng quen với cảm giác ngậm mình giữa một thế giới mà người khác không nhìn thấy rồi.

Sự nhớ ra một chuyện, Ebert tạm ngừng kiểm tra miếng thịt mà nhìn sang Tô Trùng Tương, “Không ngờ cô lại quen Mặc Như Lam, tôi khá là ngạc nhiên đấy.”

“Không ngờ anh lại quen cô ấy, tôi cũng khá là ngạc nhiên.” Hồi đại học Tô Trùng Tương đã làm việc chung với Ebert hơn hai năm nên cô có một sự hiểu biết nhất định về hắn, hắn là một tên nguy quý ông, một kẻ nghiên cứu biến thái điên cuồng, dường như không hề có hứng thú với chuyện nam nữ — ít nhất Tô Trùng Tương chưa từng thấy hắn cặp kè với ai — thậm chí hiếm khi có cô gái nào được hắn nhớ tên, thế nhưng hắn luôn biết cách dụ cho đối phương vô tình nói ra mình là ai, sau đó bày vẽ lịch thiệp phong độ cứ như hắn chưa bao giờ quên người ta.

Ebert nhếch môi cười ản ả, “Tất nhiên rồi, cô ấy đặc biệt nhất mà.”

Một nữ thái nhân cách hiếm thấy, lại còn là cô gái mà Amon thích, một cô nàng phiền phức trời sinh hấp dẫn những sinh vật hắc ám. Hắn đã nói rồi mà, bám theo cô, đảm bảo hắn sẽ tha hồ nghiên cứu biến thái. Nếu không vì mục đích này thì hắn ở lại Hồng Kông làm gì? Hắn phải chờ thời cơ vọt tới thủ đô ngay chứ. Dĩ nhiên hắn không được để Amon biết, bằng không sẽ chết thảm cho mà xem.

Tô Trùng Tương cau mày, “Có phải anh biết cô ấy...” Ebert rất ghê gớm, thiên phú cũng cực kì đặc biệt, hắn đã biết tinh thần Mặc Như Lam có vấn đề rồi chẳng?

Ebert nhướng mày, coi bộ Tô Trùng Tương biết Mặc Như Lam không bình thường? Thú vị rồi đây. Cơ mà không thể là do cô ấy tự tìm ra được, hắn biết cô ấy không giỏi tới mức đó. Trừ Amon ra, trên thế giới này có không quá ba người có khả năng nhìn thấu Mặc Như Lam. Chính hắn cũng là nhờ kết nối tư tưởng với Jack, cảm nhận được gã khát vọng lột da Mặc Như Lam rồi bị cô đánh suýt chết sau đó mới phát hiện ra, thế nên đoán chừng Tô Trùng Tương cũng chỉ vô tình hay chuyện giống hắn thôi.

Tô Trùng Tương thấy Ebert như vậy thì nghiêm mặt, “Tóm lại, anh không được tới gần cô ấy, muốn nghiên cứu thì nghiên cứu cái này đi!”

Tô Trùng Tương chỉ vào đồng thịt. Mặc Như Lam là bệnh nhân của cô, làm bác sĩ tâm lý của cô ấy, cô có nghĩa vụ phải bảo vệ Mặc Như Lam khỏi tác động bên ngoài để tránh cho bệnh tình chuyển xấu, cô sợ Ebert sẽ đi mổ xẻ tâm lý bất ổn của Mặc Như Lam để tìm hiểu cô ấy, chuyện thiếu đạo đức này Ebert quả thật đã từng làm.

“Không ngờ cô lại bảo vệ cô ấy đến thế, hey, cô ấy là bạn gái Amon đấy.” Ebert nhớ Tô Trùng Tương từng nói mình đang yêu một người, không khó để đoán ra người đó chính là ngài Amon thân ái, nhưng Mặc Như Lam là bạn gái Amon, chẳng lẽ Tô Trùng Tương đi bảo vệ tình địch sao?

“Anh nói nhiều quá, phát hiện ra cái gì chưa?”

“Rồi.”

“Cái gì?”

“Kĩ năng dùng dao của tên tội phạm này rất xuất sắc. Ừm, gã thích ăn cá, ghét thịt heo, vì thế gã chặt người gã không ưa ra như thịt heo. Nhìn xem, vậy cá này. Mặt cắt miếng thịt rất phẳng, được chặt ngọt bằng một nhát dao vừa nhanh vừa chuẩn...”

“Gã chực trong phòng Như Lam, treo thi thể lên như thịt heo rồi còn núp dưới giường cô ấy, thật ra chính là để nhìn về mặt cô ấy khi phát hiện đồng thịt hồng thỏa mãn tâm lý biến thái của gã...” Tô Trùng Tương bắt đầu nhập tâm tư duy, “Thế nhưng một cô gái đáng ghét lại đột nhiên xông vào rồi nhìn thấy thành quả mà gã muốn Như Lam chiêm ngưỡng, đã thế còn hét to làm gã bại lộ, gã nổi giận, giết chết Tang Hạm Nhi...”

“Căn cứ thời gian Như Lam rời nhà ăn và thời gian Tang Hạm Nhi rời nhà ăn thì Tang Hạm Nhi không thể vẫn còn sống khi Như Lam vào phòng được, trừ khi hung thủ không giết Tang Hạm Nhi ngay. Có thể gã đã chán chừ... Gã ghét Tang Hạm Nhi mà lúc giết lại chán chừ, có khả năng rất cao là gã biết Tang Hạm Nhi là ai, giết cô bé sẽ gây hậu quả gì...”

“Hung thủ còn nắm được sơ đồ học viện, nắm được lịch học và nghỉ. Gã biết cảnh sát đang lùng sục gã hơn một tháng nay nên luôn trốn ở một nơi bí mật gần đó, bây giờ biết Như Lam sắp rời khỏi học viện Mộ Hoa, cảnh sát cũng bắt đầu thả lỏng nên gã bèn nhân hôm nay khoe cô thành quả của mình.”

Hoặc là muốn phô trương, hoặc là mong được đối phương công nhận – nếu đối tượng gã khát vọng là Mộc Như Lam thì giải thích như thế khá hợp lý.

Hai người nhìn nhau, không cần nói cũng biết đâu là đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289: Chương V85: Cường ép

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mộc Như Lam vừa lên lầu thì nhận được cuộc gọi từ Mặc Khiêm Nhân, nhìn bầu trời sáng sủa, Mộc Như Lam nghĩ, ở Mỹ hình như đang là nửa đêm.

Cầm điện thoại ngồi xuống giường, Mộc Như Lam bắt máy, “Khiêm Nhân?”

“Ừm.” Mặc Khiêm Nhân ngồi trên giường, căn phòng lặng ngắt chỉ có hai màu đen trắng, sạch sẽ mà lạnh lẽo, thế nhưng khi nghe giọng của cô, hắn thấy xung quanh như ấm lên rất nhiều.

“Bây giờ anh mới rảnh à?” Mộc Như Lam dịu dàng hỏi, đáng lẽ hắn phải gọi cho cô từ đêm qua, nguyên nhân khiến hắn trì hoãn đến tận bây giờ chắc chắn chỉ có thể là vì hắn quá bận.

“Ừ. Em ở bên đó có gặp chuyện gì không?” Mặc Khiêm Nhân hỏi. Tên biến thái đang ần núp kia hắn sẽ lại có hành động, Mặc Khiêm Nhân sợ dĩ không bắt được gã, thứ nhất là vì biến thái mà chỉ mới phạm tội một lần thì rất khó có đủ manh mối, thứ hai là vì hắn quả thật không có thời gian. Quan trọng là, tên biến thái này không phải là một sát thủ thông minh và cũng không định giết Mộc Như Lam hay gì, gã chỉ khao khát sự chú ý từ cô mà thôi, như chuyện fan cuồng tự sát để gây chú ý với thần tượng vậy.

“Có.” Mộc Như Lam mỉm cười đáp, “Có kẻ giết người trong phòng nghỉ của em rồi biến tù quần áo của em thành quần thịt, thật thô bỉ hết chỗ nói.”

Sắc mặt Mặc Khiêm Nhân vẫn bình thản như trước, “Em có muốn đi tìm hắn không?”

“Không.” Mộc Như Lam nằm ra giường, “Vừa thô tục lại vừa bất lịch sự, em không thích.” Cô không có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, đối phương rõ ràng không cùng đẳng cấp với cô thì việc gì cô phải phí thời gian vì gã? Chuyện đáng chờ mong là ngày mai cô sẽ về học viện Lưu Tư Lan cơ.

“Mà này, chỗ Khiêm Nhân có nữ thái nhân cách không?”

“Có.” Cơ mà rất ít, bị bắt vào Coen lại càng ít, vì đa số bọn họ đều bị nhốt trong bệnh viện tâm thần.

“Đẹp không?” Nam thái nhân cách đẹp trai hấp dẫn giàu có như thế thì nữ thái nhân cách cũng vậy chẳng?

“... Không biết.” Mặc Khiêm Nhân không quan tâm bọn họ trông ra làm sao mà cũng không thấy có ai quá đẹp hay quá xấu, tuy nhiên hắn vẫn nhớ diện mạo của họ, “Tiêu chuẩn của nữ thái nhân cách khác nam thái nhân cách.”

Các nam biến thái thường rất hoàn hảo trong nữ biến thái lại bình thường hơn, bởi phụ nữ càng tài giỏi thì sẽ càng chịu được áp lực lớn, không dễ gì phát điên, ngược lại phụ nữ ở cấp bậc thấp hơn sẽ dễ có vấn đề hơn, trái với đàn ông.

Mộc Như Lam nói chuyện Mặc Khiêm Nhân thêm một lát rồi bảo hắn đi ngủ, bên cô đang là buổi chiều nhưng bên đó đã khuya rồi, Mặc Khiêm Nhân nên được nghỉ ngơi. Hai người cùng yêu xa nhưng trong chuyện lịch mũi giờ, luôn Mặc Khiêm Nhân luôn nghĩ cho Mộc Như Lam.

Cô vừa cúp máy thì mẹ Mặc cũng vừa hay bụng canh tắm bỏ lên, bà nhìn Mộc Như Lam ăn canh rồi đỡ cô nằm xuống ngủ, bà sốt lắm, ai gặp mấy chuyện như thế này mà chẳng hoảng sợ, huống chi là Mộc Như Lam?

Mộc Như Lam nghe lời nằm ngủ, chẳng mấy chốc đã ôm chăn ngủ thiếp đi, như mọi khi, cô ngủ rất say, chỉ khác thói quen ôm thêm một thứ gì đó.

Mặt trời dần về tây.

Xe cảnh sát xuất phát, nhanh chóng tiến về phía khu chung cư.

Hung thủ đã được xác định, là tên đầu bếp khoảng ba mươi tuổi làm việc tại nhà ăn cao trung Mộ Hoa, bình thường có vẻ thiết tha, rất dễ bị người ta lợi dụng và lừa gạt; thích ăn cá, ghét thịt heo; đã làm việc ở Mộ Hoa được năm năm, thường đến con suối trong rừng trúc câu cá, bởi vậy gã nắm rõ đường đi trong Mộ Hoa như lòng bàn tay. Quan trọng nhất, nạn nhân chính là em họ của gã, em họ từ nông thôn đến thủ đô tìm gã nương tựa mà cuối cùng lại

bị giết, đến bây giờ bố mẹ cậu ta vẫn chưa biết chuyện này.

Mọi chứng cứ đều chia về đầu bếp, thật sự nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Ebert thấy hơi cụt hứng, hẳn ghét nhất là cái loại nửa biến thái nửa điên này, chẳng khơi dậy nổi hứng thú của hắn như đám biến thái IQ cao thật sự.

“Đáng lẽ cô phải nói cho tôi thấy đầu và tay nạn nhân.” Ebert bắt mắt nhìn Tô Trùng Trùng ngồi cạnh, nếu hắn thấy cái mặt cười và bàn tay làm đầu chào thì hẳn đã biết hung thủ không có ác ý với Mộc Như Lam rồi, gã chỉ muốn Mộc Như Lam chú ý đến mình mà thôi, nụ cười đó là một biểu hiện thiện ý mặc dù với người thường thì nó “hơi” kinh khủng. Biến thái mà chỉ yêu cầu ít ỏi như vậy thì rõ ràng không phải loại hắn thích nghiên cứu.

“Cho anh thấy rồi anh mất hứng không làm nữa thì sao?” Tô Trùng Trùng đảo mắt.

Lúc này xe cảnh sát đã tới nơi, các cảnh sát nhóm bắt đầu hành động. Tô Trùng Trùng và Ebert ngồi trong xe cảnh sát quan sát, Tô Trùng Trùng không mạnh được như Mặc Khiêm Nhân nên phải được bảo vệ rất chặt.

Khu chung cư này đã khá cũ, mặt tường loang lổ, bình dân tại thủ đô tắc đất tắc vàng mà tìm được một nơi để sống thế này đã là không tệ.

Căn phòng cho thuê trên tầng ba bị phá cửa, cảnh sát cầm súng tiến vào, đáng tiếc trong đó đã không còn ai.

“Nếu hung thủ biết thân phận của cô gái bị giết thì theo bản năng, gã bỏ chạy cũng là điều dễ hiểu.” Ebert nói mát. Đẳng nào cũng không phải kiểu biến thái hẳn hứng thú, thích chạy đâu cứ chạy, hẳn không phải cảnh sát nên chỉ cần làm tròn trách nhiệm công dân là được rồi, chẳng việc gì phải vào sinh ra tử vì người khác.

Tô Trùng Trùng phớt lờ Ebert, phía cảnh sát hạ lệnh xuống các ban ngành giao thông đồng thời phát ảnh của tên hung thủ, không được để gã rời khỏi thủ đô, bằng không sẽ rất khó bắt.

Hôm sau mây đen đầy trời, mưa xuân dịu dàng tẩy sạch không khí bụi bặm.

Mộc Như Lam xếp hành lý, lão Mặc cùng vài người nữa tiễn cô ra sân bay, mặc dù rất lưu luyến nhưng họ không thể dính lấy nhau mãi được, mỗi người đều có con đường phải đi, họ chỉ cần đứng ở phía sau và nâng đỡ nhau khi khó khăn là đủ.

Trước khi đến sân bay, Mộc Như Lam có tạt qua bệnh viện, chân Đoạn Nghiêu bị thương không quá nghiêm trọng nhưng vẫn phải bó bột, hẳn không muốn về thì Mộc Như Lam cũng chiều theo hắn, có điều bây giờ cô phải về học viện Lưu Tư Lan nên không thể hẳn lại bệnh viện một mình được.

“Mình còn tưởng rằng cậu sẽ bỏ mình lại.” Đoạn Nghiêu ngồi trên giường bệnh nhìn Mộc Như Lam giúp hắn thu thập đồ đạc, giọng nói trầm khàn mang theo ma lực làm trái tim người ta loạn nhịp, đôi mắt đảo in bóng cô, sáng ngời như bảo thạch mà hun hút tựa vực thẳm.

“Mình không bao giờ bỏ cậu lại, trừ khi vạn bất đắc dĩ.” Mộc Như Lam nói đoạn đưa áo khoác cho Đoạn Nghiêu, “Mình quý cậu như người thân vậy.”

“Có nhất thiết phải làm mình vui lên mây rồi lại đập xuống như thế không?” Đoạn Nghiêu nói dối, ánh mắt thoáng vẻ tối tăm tức giận.

“Ngoan, chúng ta đi nào.” Mộc Như Lam xoa đầu hắn rồi kéo một chiếc xe lăn và một cây nạng lại, nhìn Đoạn Nghiêu như muốn hỏi, cậu thích ngồi xe lăn hay là chống nạng?

Đoạn Nghiêu cầm lấy cây nạng, cùng cô đi ra ngoài.

Người Mặc gia tuy có thành kiến với Đoạn Nghiêu nhưng cũng không biểu hiện ra mặt, ai bảo hắn là một trong những người thừa kế Ám Long, là nhị thiếu gia của Đoạn gia – thế gia hắc đạo lớn nhất cả nước.

Xe dừng lại trước cổng sân bay, có điện thoại từ sở nghiên cứu tìm lão Mặc có việc, Mộc Như Lam bèn bảo họ về, máy bay sắp cất cánh rồi, họ có muốn tiến thì cũng chỉ đưa được đến cổng kiểm an là cùng, không cần thiết lắm.

Người Mặc gia đi rồi, Đoạn Nghiêu thoải mái hơn thấy rõ. Thiếu niên đẹp tựa hoa yêu, một chiếc nạng không thể làm suy giảm sức quyến rũ của hắn, từ lúc mới vào sân bay đến chỗ mua vé đã có vài cô gái chạy lại hỏi hắn cần giúp đỡ không.

Yêu nghiệt.

Mộc Như Lam không khỏi lắc đầu cười khê, hồi trước đọc tiểu thuyết thấy trong đó miêu tả trai đẹp đến không tưởng, làm gì có ai đẹp phóng đại tới mức đó? Đẹp hay không không chỉ dựa vào ngũ quan mà còn cả khí chất nữa, khí chất mới là quan trọng nhất, bằng không dù đẹp đến mấy người ta nhìn hoài cũng chán. Thế nhưng Đoạn Nghiêu đã cho Mộc Như Lam biết, trên đời này thật sự có cái gọi là yêu nghiệt nam.

Mỗi một cử chỉ đều tràn đầy dụ hoặc và cám dỗ, ngay cả không khí quanh thân cũng như ngập trong phấn hoa anh túc. Chỉ tiếc rằng hắn vẫn còn là thiếu niên, không biết sức mê hoặc của mình có thể trở thành một vũ khí vô cùng lợi hại. Sau này trưởng thành rồi, có mưu sâu kế hiểm, hẳn nhất định sẽ là một kẻ đứng trên vạn người.

Mộc Như Lam đi mua vé, Đoạn Nghiêu chờ cô ở cách đó không xa, đi đứng bất tiện thật bức mình, muốn tỏ ra sẵn sàng một chút cũng không được.

“Bịch!” Mộc Như Lam đang quay người định tới chỗ Đoạn Nghiêu thì va phải một người, làm rớt thứ người nọ cầm trên tay, Mộc Như Lam vội nói xin

lỗi rồi cúi xuống nhặt lên, đôi phương cũng im lặng ngồi xổm xuống. Mộc Như Lam khựng lại, từ từ ngẩng đầu.

Người bị cô va phải là một tên đàn ông khoảng ba mươi tuổi, gã mặc đồ thể thao màu đen, đầu đội mũ thể thao cũng màu đen, vành mũ che đi đôi mắt gã khiến người ta không thể nhìn rõ diện mạo.

Gã ngẩng lên, trên gương mặt bình thường là một cặp mắt điên cuồng, gã kích động nhìn Mộc Như Lam, lỗ mũi phập phồng vì thở dốc, tay cầm một con dao kề sát vào cổ cô.

Mộc Như Lam không biết người này.

“Kh- Kha tiểu thư!” Nhưng gã thì lại biết cô, hơn nữa còn nhắm vào cô.

Mộc Như Lam luôn thu hút sự chú ý, tuy hiện trong sân bay không đông lắm nhưng người chứng kiến cảnh vừa rồi cũng không ít, tên đàn ông khả nghi kia đột nhiên rút một con dao ra từ túi quần rồi kề vào cổ cô gái trông như thiên sứ, mọi người hoảng hốt báo cảnh sát, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gã đàn ông quay lưng về phía Đoàn Nghiêu nên hắn mới nhìn cũng không hiểu ngay, thấy đám con trai nhìn Mộc Như Lam này giờ đột nhiên xanh mặt, hắn nhủ mày chóng nạng đi qua, “Lam Lam, cậu đang...”

Bất thành linh gã đàn ông kia chớp lấy bả vai Mộc Như Lam lôi cô ra trước, đồng thời kề dao vào cổ cô, cả người gã run lên, nửa phần khích nửa sợ hãi, “Không được tới đây!”

Người trong sân bay bị tiếng hét của gã làm chú ý, nhìn sang thấy cảnh này thì kinh sợ không thôi.

Sắc mặt Đoàn Nghiêu tối sầm đi.

Mộc Như Lam bị gã ghì chặt trước người, gã chậm chậm kéo Mộc Như Lam về sau, vừa dán mặt vào cổ cô vừa cầm dao quơ loạn xạ, gã hầm hè nhìn Đoàn Nghiêu và những người quanh đó, miệng thì phần khích nói chuyện với Mộc Như Lam, “Em đã thấy nó chưa?”

Mộc Như Lam cau mày, tay gã kẹp chặt làm cô hơi khó thở, “... Thấy cái gì?”

“Tác phẩm nghệ thuật của tôi... Chắc chắn em đã thấy! Thế nào? Em có thích không?” Tên đàn ông hồ hởi đáp.

Xung quanh xôn xao, người vây xem rất đông nhưng không ai dám manh động, Đoàn Nghiêu chống nạng đứng gần đó, thoát nhìn như chìm trong một lớp bóng ma, mông lung khó thấy.

Cảnh sát đến rất nhanh, xác định đây chính là tên sát nhân biến thái họ đang truy lùng. Chỉ hiềm Mộc Như Lam đang nằm trong tay gã, không dám ai hành động thiếu suy nghĩ, bởi đôi phương là kẻ biến thái không sợ chết, không chừng gã sẽ cắt cổ Mộc Như Lam thật.

Tô Trùng Trùng và Ebert nhận được tin thì tức tốc chạy tới ngay, lúc này Mộc Như Lam và gã đàn ông đã bị đám đông vây chặt.

Cầm dao uy hiếp không cho phép ai tới gần, gã đàn ông dán mặt vào gáy Mộc Như Lam và nói chuyện với cô bằng một âm lượng chỉ có hai người nghe thấy, môi thì run run vì hưng phấn. Cảnh tượng này trong mắt mọi người thật vô cùng đáng sợ, quái dị, và cả kinh tởm, cứ như một con rệp dẫm nhúng chàm nạng thiên sứ mà các vương tử xưa nay chỉ dám nhìn từ xa...

Thật không thể nào tha thứ!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 290: Chương V86: Trở về

“Tứ Hiền?” Tang Tranh đứng lại nhìn Đồng Tứ Hiền đưa mắt về phía đám đông ồn ào đằng xa, hắn nhìn đồng hồ đeo tay, “Chúng ta sắp muộn rồi.” Thái độ hân bình tĩnh và lạnh nhạt, như thể cái chết của Tang Hạm Nhi chẳng hề ảnh hưởng gì tới hắn, đáng kia có là tổng thống chết cũng không liên quan đến hắn.

Đồng Tứ Hiền đi sang đó, “Hình như tôi vừa nghe thấy...” Có ai gọi tên Mộc Như Lam? Đừng nói bên kia ồn ào như thế là vì Mộc Như Lam đấy nhé.

“A Hiền!” Bỗng nhiên Tang Tranh hoảng hốt la lên, túm tay Đồng Tứ Hiền lại.

Đồng Tứ Hiền giật mình, theo ánh mắt của Tang Tranh, hắn nhìn vào trong sân bay, nơi đó có một đội ngũ trông khá là hoành tráng đang đi ra, dẫn đầu bởi một người đàn ông với bộ âu phục tôn quý tuyền một màu đen nặng nề, chưa thấy rõ mặt mà cái khí chất lạnh lùng đầy áp lực của y cũng đã khiến người ta phải tự giác lánh ra nhường đường, thấp thòm chiêm ngưỡng như đang đón tiếp một vị đế vương.

Theo sau hần là một cô gái trong bộ âu phục nữ sang trọng, mái tóc đen được búi lại gọn gàng, gương mặt phủ một lớp trang điểm tinh tế. Quyển rũ lạ thường nhưng lại cực kì vô cảm. Cô ta cầm một xấp tài liệu vừa đi vừa nói trông rất nghiêm túc, chắc hẳn là đang báo cáo gì đó với người đàn ông đi trước.

Phía sau nữa là một hàng những người mặc âu phục đen, thỉnh thoảng có vài cá nhân ăn mặc đơn giản nhưng khí chất nom sang trọng không kém lẫn vào đó, vừa đi vừa cười đùa.

Bọn họ đi rất nhanh, phong thái ngạo mạn như bậc bề trên.

Mặt Đồng Tử Hiền biến sắc, nhìn nhóm người nọ ngày càng tiến gần tới đám đông.

Gã đàn ông kia vẫn đang bắt Mộc Như Lam giằng co với cảnh sát, vậy mà bọn họ lại đột nhiên đi ngang qua như chốn không người, khí chất cường đại khiến người ta có cảm giác thời gian như ngưng lại, mọi hành động bỗng đứng chậm đi hẳn.

Nhìn qua vài viên cảnh sát, Mộc Như Lam đụng phải một ánh mắt lạnh thấu xương, trái tim cô thích một cái, thế nhưng ngay giây sau, ánh mắt ấy lại biến mất như chưa hề tồn tại.

Trong nhóm người kia có một kẻ ngoái đầu cười toe toét nhìn đám đông bị cảnh sát bao vây, hẳn không thấy rõ bên trong nhưng ngẫm một lát cũng tưởng tượng được, thế là hẳn không thêm đề ý nữa, tiếp tục quay lại nói chuyện với đồng bạn rồi cứ thế rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Tất cả như chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc.

Không hiểu sao, Mộc Như Lam có linh cảm sau này sẽ còn đụng mặt bọn họ nhiều.

“... Mấy người đó...” Ngay cả cảnh sát cũng phải sửng sốt, thật không thể tin được bọn họ dám đi ngang qua trước mặt người thi hành công vụ như thế! Anh ta dám cá rằng, nhóm người vừa nãy chắc chắn không quá mười tên! Thật không coi ai ra gì cả!

Đoạn đạo đầu vô thường vô phạt cứ thế trôi qua, bây giờ chuyện quan trọng nhất là cứu Mộc Như Lam khỏi tay tên biến thái và gã cổ gầy ta lại.

Chẳng bao lâu sau, Mộc Như Lam quật ngã gã đàn ông đang uy hiếp cảnh sát bằng một đòn quật qua vai trúc trắc, hậu quả là cổ cô bị dao cứa một đường nhưng may sao chỉ là vết thương nông.

Vì đang vội lên máy bay nên sau đó Mộc Như Lam kéo Đoạn Nghiêu chạy vào ngay mà không kịp xử lý vết thương, được cái họ ngồi khoang hạng nhất, trên máy bay cũng có thuốc.

Máy bay từ cất cánh, bay về phía chân trời tối tăm.

Đoạn Nghiêu ngồi cạnh Mộc Như Lam, cô nghiêng đầu, mái tóc đen vừa mềm vừa mảnh như tơ nhện được vắt hất sang bên không bị thương. Đoạn Nghiêu dùng bông y tế đã thấm thuốc lau nhẹ nhàng lên vết thương, bàn tay hắn run run, cuối cùng lại không kiểm soát được lực mà đâm ra mạnh tay.

“Mình không sao.” Mộc Như Lam nắm lấy tay Đoạn Nghiêu, giọng bắt đầu dõ.

Đoạn Nghiêu rút tay ra đoạn vứt miếng bông vào thùng rác, đôi mắt sáng quắc liếc qua nụ cười nhẹ hẫng của Mộc Như Lam, sau đó lại quay phắt đi.

Hắn ghét mỗi khi Mộc Như Lam bị thương, bắt kẻ là do cô tự làm hay là do người khác, cái cảm giác này khiến hắn chỉ muốn phá hủy hết tất cả mọi thứ. Hẳn sợ không khống chế được chính mình. Thấy Mộc Như Lam bị thương hắn đau lòng vô cùng, mỗi hành động, mỗi cử chỉ đều mang vẻ hận mình bất lực.

Đây là di chứng từ lần Mộc Như Lam suýt chết vì cứu hắn, cũng như khi ta thấy người mình yêu thương chảy máu, ta sẽ vừa xót vừa giận, xót vì họ bị đau, và giận vì họ không bảo vệ được chính mình. Khi đã chắc chắn họ tai qua nạn khỏi rồi, ta lại muốn đánh mấy cái lên vết thương của họ, để họ đau phát khóc rồi nạt họ một phen, biết đau chưa?! Lần sau còn dám vậy nữa không!

Mộc Như Lam chỉ im lặng mỉm cười.

++++

Thành phố K.

Học viện Lưu Tư Lan ít nhiều đã có sự thay đổi, Phi Phi hành động vốn thuận buồm xuôi gió mà nay lại gặp khá nhiều khó khăn, tất cả là vì sự xuất hiện của Mộc Như Lam ở cuộc tranh cử.

Lục đục trong nội bộ fan Mộc Như Lam cũng đã chấm dứt, thậm chí họ còn bắt đầu phớt lờ Phi Phi. Lam Lam nói cô sợ tình yêu họ dành cho cô bị cướp mất, vì thế họ muốn dùng hành động để chứng minh rằng, những gì của Mộc Như Lam sẽ mãi mãi thuộc về Mộc Như Lam, tình yêu họ dành cho cô sẽ không kẻ nào cướp đi được!

Phi Phi vẫn giữ thái độ ôn hòa ngay thẳng đạo trước, cô ta biết mình không thể trở mặt bởi như vậy chẳng khác nào chứng tỏ cô ta đã cố tình bắt chước Mộc Như Lam ngay từ đầu. Mặc dù sự thật đúng là thế nhưng cô ta không thể để lộ cho người khác biết được.

Và điều này đã có hiệu quả, ít nhất nó khiến fan Mộc Như Lam không có hành vi bạo lực với cô ta và Âu Khải Thần thì càng ngày càng thích cô ta. Thái độ không quan tâm hơn thua này, rất giống Mộc Như Lam.

Một cô gái giống Mộc Như Lam nhưng lại không gây cho hắn cảm giác khi gần khi xa, Âu Khải Thần thấy dễ chịu đến nỗi không muốn rời bỏ cô ta, tựa như đã tìm được một nơi an ủi tình cảm vậy.

Buổi trưa, Phi Phi và Âu Khải Thần đến nhà ăn, không như Mộc Như Lam thích nhà ăn buffet, cô ta hay đi nhà ăn tây hơn, người ta nước ngoài về mà lại.

Hai người ngồi chờ cơm ở một bàn sát cửa sổ, nhìn ra ngoài thấy Mộc Như Lâm đang một mình tới nhà ăn buffet, Phi Phi hơi nheo mắt, thật đáng tiếc, so với Âu Khải Thần thì kiểu con trai nhả nhặn mà xa cách như Mộc Như Lâm hợp gu cô ta hơn, kiểu người này một khi đã yêu thật lòng thì sẽ không bao giờ gian dối, hơn nữa còn dịu dàng chăm sóc người yêu cả đời. Nhưng ai ngờ Mộc Như Lâm lại là một tên cuồng chị gái, Mộc Như Lam đối với cậu ta quan trọng tới độ Phi Phi không tài nào tìm được cách chen vào giữa.

Cô ta vốn nghĩ, nếu Mộc Như Lâm chịu thì bọn họ có thể yêu đương một thời gian đấy, mặc dù với tình trạng Mộc gia hiện tại thì chỉ có thể dừng ở mức hẹn hò mà thôi.

Phi Phi lắc đầu tiếc rẻ, Âu Khải Thần nhìn theo cô ta nhưng không thấy gì vì Mộc Như Lâm đã khuất sau bụi cây, hắn hỏi, “Sao thế?”

Phi Phi cười lắc đầu.

Âu Khải Thần cũng không tò mò, tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại, màn hình hiển thị diễn học viện Lưu Tư Lan.

Phi Phi nhìn qua rồi mỉm cười bảo, “Khi một cô gái và một chàng trai cùng ngồi ăn cơm, chàng trai mà cứ dán mắt vào điện thoại thì sẽ làm cô gái cảm thấy mình thua cái điện thoại đấy.”

Âu Khải Thần ngẩng đầu nhìn Phi Phi, đôi mắt lạnh lùng nửa như dụ đi, nửa như không hề thay đổi.

“Đương nhiên là em quan trọng hơn điện thoại rồi.” Âu Khải Thần nói. Ở cạnh Phi Phi, hắn không phải căng thẳng hay lóng ngóng tay chân như khi ở cạnh Mộc Như Lam, hắn ghét cái cảm giác luống cuống đó, với Phi Phi hắn thả lỏng hơn nhiều, dễ nói chuyện dễ cư xử hơn nhiều, hắn nghĩ hắn đã biểu lộ rõ tâm tư của mình rồi.

Phi Phi đang cười híp mắt thì phía sau bỗng có một cái ghế ngã vào cô ta, giọng nữ lạnh nhạt vang lên, đặc sệt ý mỉa mai, “Đương nhiên là quan trọng hơn điện thoại rồi, chẳng qua là không bằng thứ trong điện thoại thôi.”

Âu Khải Thần đang đọc tin của fan Mộc Như Lam đăng trên diễn đàn, trong đó có vài chuyện lặt vặt mà người ngoài không biết, phần lớn đều xoay quanh Mộc Như Lam.

Nụ cười của Phi Phi bỗng hơi ngay tức khắc.

“Hàng thay thế mãi mãi chỉ là hàng thay thế, cho dù cô có nhờ đó cướp được thứ gì thì cũng đừng quên tất cả chỉ là vì cô giống chính chủ mà thôi, điều kiện tiên quyết đấy.” Chọc tức Phi Phi xong, Thư Mẫn nhún vào cạnh bàn lấy đà, hai chân ghế trước trở về mặt sàn, cô lại tiếp tục dùng cơm một cách tao nhã.

Phi Phi hơi đen mặt rồi tiếp tục gượng cười, ánh mắt sắc lém đầy nham hiểm.

Ăn trưa xong, Âu Khải Thần mời Phi Phi tới nay đến Âu gia dùng bữa.

“Vậy có ổn không? Em lấy thân phận gì mà đi?”

“Người anh thích.” Âu Khải Thần nói, khóe môi nhếch lên ra chiều vui vẻ.

“Anh định thông báo với gia đình?” Phi Phi có hơi kinh ngạc.

“Ừ.”

“Chỉ thế thôi?”

“Chứ còn thế nào nữa?”

“Em thấy hơi qua loa, Khải Thần không thấy căng thẳng sao?”

“Chính vì thấy dễ chịu nên mới thích em...”

Lần này thì Phi Phi không giữ nổi vẻ mặt bình tĩnh nữa, Âu Khải Thần cũng không để ý lắm, hắn vốn chẳng tính gì cho cam.

Thư Mẫn từ trong nhà ăn đi ngang qua bọn họ, nghe được đoạn đối thoại này, cô bật cười vài tiếng làm Phi Phi chột cả tai, cô ta nghiêng răng nhìn bóng

lưng Thư Mẫn, con khốn tự phụ này, hôm qua tát mình hai bạt tai, hôm nay còn liên tục châm chọc khiêu khích mình, thứ chết dẫm. .

++++

Máy bay vạch lên nền trời một dải màu trắng, sau từ từ hạ cánh.

Lễ Thân và Thái Sử Nương Tử ra sân bay đón, ngay khi vừa nhìn thấy Mộc Như Lam, Thái Sử Nương Tử lập tức rom róm nhào tới, “Lam Lam ơi. .” Đang định bá cổ Mộc Như Lam thì tự dừng một cây nạng từ đâu ra chặn tay cô lại, Thái Sử Nương Tử thấy lão đại nhà họ đang cười tùm tùm nhìn mình, đôi mắt đào sáng quắc mê hồn người hơi nheo lại, nụ cười nở rộ trên gương mặt trắng nõn như mai đỏ giữa trời đông giá rét. Thái Sử Nương Tử đỏ mặt run lên, tiếc rề chuyển sang ôm tay Mộc Như Lam, “Ghét. .”

Vết thương trên cổ Mộc Như Lam bị tóc che đi nên rất khó phát hiện.

“Đi thôi.” Lễ Thân xách hộ hành lý của Mộc Như Lam, “Chiều này cậu đến trường không?”

“Có.” Mộc Như Lam ngược đầu nhìn bầu trời xanh thẳm khác hẳn ở thủ đô, ánh nắng dát lên người cô một lớp kim cương trong suốt lấp lánh, thật tuyệt làm sao, thành phố K, nơi kiếp trước cô sinh ra và chết đi, đến cả ánh mặt trời cũng như vượt thời không đem lại cho cô bao hoài niệm.

Một cử chỉ vô tình làm bao người ngẩn ngơ, vậy mà “thù phạm” lại chỉ mãi hưởng thụ khoảnh khắc này rồi nhẹ nhàng bỏ đi, mang theo cả linh hồn của họ.

Trên xe, Thái Sử Nương Tử ngồi cạnh Mộc Như Lam tíu tít kể chuyện hội học sinh, đến hôm qua thì các thành viên mới của hội đã được tuyển xong xuôi, bọn họ có năm ngày để học tập từ người tiền nhiệm cách quản lý cũng như nghĩa vụ và trách nhiệm của mình.

Thái Sử Nương Tử vui lắm, như vậy tức là mấy ngày tiếp theo cô sẽ được ở cạnh Mộc Như Lam, bớt được áp lực không trâu bắt chó đi cày.

Thấy Thái Sử Nương Tử có Mộc Như Lam rồi là không cần mình nữa, Lễ Thân rất bức mình, vì thế cũng bèn chen miệng, “Tớ phải đi theo Thư Mẫn. .”

“Hahaha. . Ai bảo cậu phải làm phó hội trưởng có thực quyền? Haha. .” Thái Sử Nương Tử ngửa đầu cười to.

Lễ Thân tức cảnh hòng, không biết ai mới hôm qua còn đòi ngủ lại nhà hắn! Hắn làm phó hội trưởng có thực quyền chứ không phải kiểu thư ký như Trần Thanh, bộ không vì cô chắc? Thiệt tình, hắn chắc chắn là trúc mã đẹp trai đáng tin cậy nhất lịch sử, là đàn ông năm tốt* bị thanh mai ác ôn hành hạ!

*Đàn ông năm tốt: tự tin, độ lượng, cầu tiến, chừng mực, giàu tình yêu thương.

“Xem ra trong lúc tôi không có ở đây, các cậu đã gặp rất nhiều chuyện thú vị.” Đoạn Nghiêu ngồi vắt chân bên cạnh lạnh nhạt lên tiếng. Hắn mở mắt liếc một cái nhẹ hắng, tựa như cầu vồng chợt hiện giữa trời đêm.

Thái Sử Nương Tử không nói nữa, bấu môi ôm chặt cánh tay Mộc Như Lam.

Lái xe được một đoạn, Lễ Thân mới sực nhớ ra một chuyện, hắn nhìn Đoạn Nghiêu qua kính chiếu hậu, Đoạn Nghiêu hờ hững nói bằng khẩu hình, Lễ Thân lập tức bẻ tay lái, không đi về hướng Mộc gia.

Mộc gia.

Kha Uyển Tinh đang bận bịu quét tước nhà cửa nhưng vì xưa nay chưa làm việc này bao giờ nên khéo quá hóa vụng, đã lộn xộn còn lộn xộn hơn, bà ta phiền muộn bỏ ngang nhưng lại sợ Mộc Như Lam về thấy thế này thì sẽ chán không buồn về nữa, thế là bà ta lại phải tiếp tục dọn dẹp.

Bà ta vẫn ôm hy vọng Mộc Như Lam sẽ giúp mình quay lại giới thượng lưu, giúp mình lấy lại những gì đã mất, với cả, bà ta nhất định phải mách Mộc Như Lam biết Đoạn Nghiêu đã đối xử với bà ta ra sao! Sau này cô không được tiếp xúc với hắn nữa!

Bà ta nghĩ, mẹ con sao thù ghét nhau được? Hai người họ lâu lắm rồi không liên lạc, giận gì thì cũng nguôi rồi, Mộc Như Lam không thể bỏ mặc bà mẹ ruột đã nuôi cô khôn lớn được, cùng lắm bà ta xin lỗi Mộc Như Lam, cô sẽ tha thứ cho bà ta thôi.

Kha Uyển Tinh mở cò trong bụng nên dọn dẹp cũng không mệt nhọc lắm. Thấy người đàn ông mặc đồ đen đến đưa cơm, bà ta kênh mặt lên, “Hừ! Chờ con gái tôi trở về, các người sẽ tha hồ đẹp mặt!”

Người nọ nhìn bà ta như nhìn một mụ điên.

Lễ Thân đưa Mộc Như Lam đến học viện Lưu Tư Lan, hắn bảo hành lý không nhiều lắm, ca chiều cũng sắp vào lớp rồi nên trước tiên cứ chờ hai người đến trường, tối lại chờ về sau.

Mộc Như Lam nhướn mày gật đầu không ý kiến.

Xe dừng trong bãi đỗ xe ngoài trường, bốn người thong thả bước vào cổng.

Hiện tại đã gần hết giờ nghỉ trưa nên đường rất đông học sinh, nhiều học sinh có sở thích tránh nắng dưới bóng cây, ngủ trưa trong hiên hoặc ú ừ trong

bụi rậm.

Mộc Như Lam và Đoạn Nghiêu xuất hiện làm không ít người chú ý, tất cả đều không khỏi kinh ngạc bởi theo kế hoạch phải ngày mốt Mộc Như Lam mới về, về phần Đoạn Nghiêu thì lại càng không biết ở đâu, khi nào về, bây giờ bất ngờ nhìn thấy hai người họ, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, bọn họ cứ nghĩ mình hoa mắt mất rồi.

Thấy biểu cảm của họ, Mộc Như Lam nở nụ cười nhu hòa ấm áp. Đoạn Nghiêu chống nạnh, vẫn hờ hững yêu nghiệt như mọi khi – vừa giống đóa anh túc dụ người ta phạm tội lại vừa giống nụ xương rồng nở rộ giữa vạt gai – xinh đẹp, kiên cường, mà đầy nguy hiểm.

Nụ cười quen thuộc, cái âm quen thuộc, vẻ đẹp quen thuộc...

“Aaaaaaa!” Có người dẫn đầu hét lên, ngay sau đó không khí như bùng nổ trong loạt tiếng hò reo kích động, chẳng mấy chốc tất cả đã tụ lại quanh Mộc Như Lam và Đoạn Nghiêu.

“Hội trưởng đại nhân!”

“Lam Lam! Lam Lam về từ khi nào thế!”

“Điện hạ! Hoa yêu điện hạ!”

“...”

Cách đó không xa, được vây quanh bởi những cô gái, Ive chào tạm biệt người đứng cạnh rồi bước về phía Mộc Như Lam. Hắn mặc một bộ thường phục đơn giản màu trắng, hai tay đút trong túi quần, miệng cười lịch thiệp hoàn hảo. Đầu lưỡi đỏ lựng lẹ lướt qua môi dưới, tựa như độc xà đánh hơi được con mồi.

Cũng cách đó không xa, Phi Phi đang chuẩn bị về đây phòng học năm nhất cũng dừng bước, cô ta cách khá xa, lại thêm tiếng hò hét quá lộn xộn nên không nghe được họ đang vui mừng cái gì. Nheo mắt nhìn thấy bóng dáng Ive, cô ta chậm rãi đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291: Chương V87.1: Chạm trán (1)

“Elvis, có chuyện gì thế?” Phi Phi đến cạnh Ive, nhìn sang đám đông ồn ào kia mà hỏi.

Ive mỉm cười nhìn cô ta, khuôn mặt như được ánh mặt trời phủ một lớp mạ vàng, tuấn mỹ tựa thiên thần phương tây, “Không biết nữa, hay chúng ta qua đó xem đi?”

Phi Phi cũng tò mò nhưng không hiểu sao lại thấy hơi bức mình, vì thế cô ta lắc đầu, “Sắp vào lớp rồi, em phải về lớp thôi.”

Dứt lời Phi Phi quay lưng rời đi, thế nhưng cô ta chưa bước được mấy bước thì từ giữa đám đông đã đi ra một người, cước bộ người đó thông thả nhẹ nhàng như đang bước trên mây vậy, nhìn thoải mái chỉ muốn ngủ thiếp đi.

Mái tóc đen dài giống cô ta, nụ cười mỉm chỉ giống cô ta, gương mặt xinh đẹp giống cô ta, khí chất dịu dàng giống cô ta, thế nhưng —— sự khác biệt trời vực đã ngay tức khắc đập vào mắt tất cả mọi người ở đó, bao gồm cả Phi Phi.

Cùng là nụ cười mỉm chỉ, nhưng của Mộc Như Lam xuất phát từ tận đáy lòng, cả khuôn mặt cô như sáng bừng lên, ý cười đọng đầy đôi mắt, ấm áp tựa một chiếc chăn bông giữa trời đông khiến người ta chỉ muốn ôm chặt lấy; cùng là gương mặt xinh đẹp, nhưng thứ người ta chú ý đầu tiên ở Phi Phi là dung mạo, còn ở Mộc Như Lam là khí chất, có khí chất phụ trợ thì dung mạo dù bình thường mấy cũng trở nên dễ nhìn, mà khi dung mạo đã đẹp sẵn thì đó chẳng khác nào dệt gấm thêu hoa. Ngay cả mái tóc cũng trông tinh tế là lướt hơn rất nhiều.

Sau lưng cô như hiện ra đôi cánh trắng mờ ảo giữa gió xuân. Người ta nhìn mà mê đắm không thôi, đến khi hoàn hồn thì mới biết đó chỉ là ảo giác.

Nhìn cảnh tượng ấy, ai gặp Mộc Như hằng ngày còn đỡ, chứ như lần này lâu lắm mới gặp lại, người ta không thể tránh khỏi cảm giác bồi hồi như cá thể ki đã trôi qua.

Thì ra là chị ta...

Phi Phi chờ người nhìn Mộc Như Lam tiến về phía mình, ngay cả nụ cười trên mặt cũng gượng đi rất nhiều, trước nay cô ta chỉ nhìn người này qua màn hình, học theo từng cử chỉ của chị ta, cách nói chuyện của chị ta, khí chất nụ cười của chị ta. Phi Phi cứ đinh ninh mình đã giống bản thể hơn 90% rồi, nào ngờ lần chạm mặt này đã phủ phàng giáng cho cô ta một cái tát. Như thế cô ta chỉ là một tên hề không hơn, hăng say làm trò mà không mấy may biết khán giả đang chê cười mình.

Mộc Như Lam cũng nhìn thấy Phi Phi nhưng lại nhanh chóng bị người đứng cạnh cô ta thu hút sự chú ý, cô không khỏi khựng bước chân, nhìn người đàn ông mà mình tưởng sẽ không bao giờ gặp lại nay tái ngộ bằng cách này, ngay tại một nơi như thế này.

Ive.

Trong thoáng chốc, Mộc Như Lam chợt nhớ tới “con chó giữ nhà” của Ive bị Kha Thế Kiệt làm hỏng — cái xác phụ nữ đã thối rữa.

Tầm mắt Đoạn Nghiêu đảo qua Phi Phi rồi dừng trên người Ive thăm dò, xem ra đã có rất nhiều chuyện xảy ra khi hắn không ở đây, con ả Phi Phi thì đáng ghét rồi, vậy còn tên đàn ông này? Trông hắn quá mức tài giỏi, thế nào cũng sẽ đem lại không ít rắc rối.

Ive gạt nhẹ đầu nhìn Mộc Như Lam, miệng cười lịch sự như mới chỉ lần đầu gặp cô.

Đi đến trước mặt hai người, Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu đáp lại, thân thiện mà xa cách, như thể đây thật sự là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Không ai phát hiện được điều gì bất thường.

Mộc Như Lam đang định nói chuyện thì đột nhiên bị cắt ngang.

“Cúc cu!” Một con bọ câu trắng phấn khởi vỗ cánh bay thẳng lại đây, đến trước mặt Mộc Như Lam, nó lao lên trời đánh hai vòng trên đầu cô rồi mới bay xuống.

Mộc Như Lam nửa kinh ngạc nửa mừng rỡ vươn tay, con bọ câu lập tức đậu lên ngón trỏ của cô, nũng nịu kêu cúc cu, đôi mắt đậu đen vẫn ngốc nghếch như dạo trước. Mộc Như Lam cười hôn nó mấy cái làm nó ngưng kêu bay đến trên vai, cọ cọ vào má cô.

Mọi người im lặng nhìn cảnh tượng này, thấy trong mắt nhau một sự say mê.

Thiên sứ và bọ câu... Có lẽ trên đời này không có sự kết hợp nào thánh khiết hơn thế.

“Em là Phi Phi à?” Để bọ câu đậu trên vai, Mộc Như Lam cười với Phi Phi, tiếp tục câu nói bị cắt ngang khi nãy, “Trông được đấy chứ, cơ mà ai lại nói em giống chị nhỉ? Oan cho Phi Phi quá, em đã uất ức lắm phải không?”

Biểu cảm của Phi Phi gượng đi rồi nhanh chóng thả lỏng, cô ta cười ôn hòa, đáp lại Mộc Như Lam một cách điềm tĩnh, “Các học sinh thích học tý quá, em cũng hiểu mà. Có điều bây giờ học tý đã về rồi, mọi người nhất định sẽ thấy rõ sự khác biệt giữa chúng ta, vẫn còn nhiều thời gian, em sẽ chờ ngày mọi người coi em là ‘Phi Phi’ thay vì ‘kẻ bắt chước học tý’.”

Câu trả lời bình tĩnh, khéo léo, độ lượng này đã đem lại cho Phi Phi khá nhiều thiện cảm người, khác biệt đã rõ, xem ra có khi họ nghi oan cho cô ta thật, thời thì sau này tạo điều kiện cho cô ta trong Lưu Tư Lan một tí, coi như là bồi thường vì đã hiểu lầm.

“Ngày đó nhất định sẽ tới.” Mộc Như Lam nói đoạn nhìn sang Ive, “Anh là?”

Tim Phi Phi đập thịch một cái, sợ Ive sẽ bỏ cô ta về phe Mộc Như Lam, gì chứ chuyện này là cô ta tuyệt đối không chấp nhận, Ive là do cô ta dẫn vào đây, cô ta là cô gái duy nhất trong học viện Lưu Tư Lan thật sự thân thiết với Ive, cô ta không thích đồ của mình bị cướp đi, cho dù chính cô ta cũng âm mưu cướp đồ của người khác.

Cô ta vội lên tiếng, “Đây là anh Elvis Stephen, giáo viên mới về học viện Lưu Tư Lan, bạn của em. Anh ấy có dạy lớp chị đấy, học tý nhất sẽ mến anh.” Cô ta cố ý bồi thêm hai chữ “của em”.

“El-vis?” Mộc Như Lam đọc chậm từng âm, phảng phất như có ẩn ý gì đó mờ ám, lại như chỉ đang bắt chuyện, cô cười, “Rất hân hạnh được gặp anh, anh Elvis.”

“Tôi cũng vậy, nàng thiên sứ xinh đẹp.” Ive đáp lại bằng nụ cười lịch sự, hắn nhìn con bọ câu làm bọ câu sợ đến nổi suýt té khỏi vai Mộc Như Lam, nó rúc đầu vào cánh, vội vàng núp sau tóc cô.

Động vật càng nhỏ yếu thì càng nhạy cảm với nguy hiểm, bản năng xu lợi tị hại biểu hiện rõ nhất trên chúng.

Chuông vào lớp tiếng vang lên, các học sinh giải tán, hớn hờ về lớp, Phi Phi chần chờ hỏi Ive, “Chúng ta cùng đi nhé?”

“À, tôi phải đến đây năm ba lên lớp cho học sinh rồi.” Ive nói, Phi Phi đành bức dọc rồi đi một mình, trước đó không quên liếc Mộc Như Lam một cái.

Mộc Như Lam tách khỏi nhóm Đoạn Nghiêu để tới đây năm ba cùng Ive, hai người đi chung rất tự nhiên.

Chàng trai tóc vàng đẹp trai cao ráo và cô gái phương đông nhỏ nhắn tinh tế thả bộ trên con đường đá, hai hàng cây được cắt tỉa tỉ mỉ che đi nửa người họ.

“Sao anh lại ở đây?” Bước chân Mộc Như Lam nhàn nhã bao nhiêu thì giọng nói của cô nhẹ nhàng bấy nhiêu, tưởng như trời có sấm thì đáng vẻ ung dung này cũng không bao giờ thay đổi, tựa hồ sinh ra đã thông thả như vậy rồi. Cô bình thản như thể người đàn ông đi cạnh chưa từng có ý định ăn thịt cô, chưa từng muốn giết nhau một mất một còn với cô.

Khóe môi Ive cong lên trên hơn nữa, nụ cười lịch thiệp hoàn hảo chẳng mấy chốc đã trở nên quý dị, người ta không thường cười đến độ cong này, “Cung à, gặp tôi em có vui như tôi gặp em không?”

Mộc Như Lam bình thản như chỉ đang nói chuyện thời tiết, “Học viện Lưu Tư Lan rất quan trọng với tôi, nếu anh Ive không chịu an phận thì tôi chỉ còn cách làm ít chuyện thất lễ chuyện.”

Ive nhìn Mộc Như Lam, Mộc Như Lam mỉm cười nhìn lại, trong không khí như vang lên tiếng rắc rắc.

Biến thái là sinh vật luôn coi mình là trung tâm, Ive không chịu trả lời câu hỏi của Mộc Như Lam, Mộc Như Lam hiển nhiên cũng sẽ không theo ý hấn, giống nhau thì đẩy mà khác nhau thì hút, cùng là biến thái và khác giới tính thì không dễ gì hòa thuận được, nếu không sẵn nhau thì cũng cần rất nhiều thời gian để tạo nên một mối quan hệ hòa bình.

Con bỏ câu run rẩy nép vào cổ Mộc Như Lam, thấy Ive có vẻ đang bắt nạt chủ nhân mình, nó lộ cặp mắt đen ra nhìn Ive, tựa hồ đang bắn khoăn không biết có nên làm một bãi lên đầu hấn không, thế nhưng khi Ive nhìn về phía nó với nụ cười quý dị, nó lại hải hùng bay lên đầu Mộc Như Lam làm ồ...

Khoảnh khắc ấy, Mộc Như Lam nhìn Ive chăm chăm, trên đầu thì ngồi một con bỏ câu, hình ảnh này khiến Ive không khỏi tròn mắt.

Đáng yêu quá...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 292: Chương V87.2: Chạm trán (2)

Chỉ sau một giờ ra chơi ngắn ngủi, tin Mộc Như Lam và Đoạn Nghiêu trở về đã lan truyền khắp học viện Lưu Tư Lan. Có người nhanh tay chụp được hai tấm ảnh lúc Mộc Như Lam vừa mới bước vào cổng, những tấm sau đó lại càng đẹp hơn, góc chụp vô cùng hoàn hảo, đăng lên diễn đàn chưa được mười phút đã có hơn trăm lượt bình luận.

Học sinh Lưu Tư Lan có thể dùng thẻ học sinh để lập tài khoản trên diễn đàn, mỗi người chỉ được lập một tài khoản, không phải học sinh Lưu Tư Lan thì sẽ không đăng kí hay đăng nhập được, chỉ học sinh Lưu Tư Lan có đặc quyền xem nội dung trong vào diễn đàn, tiện cho truyền tin tức trong nội bộ Lưu Tư Lan. Admin diễn đàn không phải hội học sinh mà là ban giám hiệu, có quản lý chuyên môn giám sát, phát hiện bài đăng nào xấu hoặc không phù hợp thì gỡ xuống – trường hợp nghiêm trọng người đăng sẽ bị cảnh cáo – quyền đóng mở diễn đàn hoàn toàn nằm trong tay họ.

Chỉ một số ít người biết, admin diễn đàn thật ra chính là Âu Khải Thần.

Làm con trai một của Âu gia, công việc đầu tiên bố hấn giao cho hấn là quản lý diễn đàn học sinh Lưu Tư Lan.

Thầy giáo đang giảng bài trước mặt mà Âu Khải Thần chỉ cắm cúi vào điện thoại, trên màn hình là ảnh Mộc Như Lam đứng trước cánh cổng vàng kim chạm trổ hoa văn, cô ấy ăn mặc đơn giản gọn gàng, có vẻ như đang nói chuyện với người nào đó không có trong ảnh, cô quay đầu sang nghe, khóe môi uốn một độ cong nhu hòa tuyệt đẹp, đôi mắt trong trẻo cười híp lại như cặp trăng khuyết.

Hắn lướt ngón tay, chuyển sang một tấm ảnh khác vừa được đăng lên, vẫn là Mộc Như Lam. Ảnh chụp một bên mặt, cô hơi ngước đầu, đường nét khuôn mặt trông tinh tế lạ lùng, trên ngón tay trắng nõn là một chú bỏ câu vừa thu cánh, từng chiếc lông vũ trắng tinh như sáng lên. Ánh mặt trời rực rỡ ôm lấy họ, một cô gái tựa thiên sứ và một con bỏ câu tượng trưng cho hòa bình, duy mỹ thánh khiết đến khó thể nào tưởng tượng!

Âu Khải Thần ngẩn ngơ, những học sinh không được tận mắt chứng kiến cảnh đó nhìn ảnh cũng ngẩn ngơ.

Sau đó số lượt chia sẻ ảnh hiển thị trên giao diện quản trị viên của Âu Khải Thần bắt đầu tăng... 1... 30... 116... 300...

Con số tăng một cách chóng mặt, Âu Khải Thần cau mày, nỗi khó chịu trong lòng làm ngón tay hấn cử động — bấm chia sẻ.

Số lượt chia sẻ cũng vì thế mà dừng lại ở “520”*.

*520: anh yêu em (từ lóng).

Phía dưới bắt đầu có bình luận la lối, nhiech móc tên admin cấm họ chia sẻ ảnh, thật tức điên lên được.

Com nắm rong biển lớp C: Uhuhu ai cho tui xin ảnh nữ thần với! Thiên sứ với bỏ câu a! Aaaaaa!

Bỏ hóng lớp B: Mẹ nó! Thằng ad giờ chứng gì đấy? Ngứa cục à? Mở chia sẻ ảnh nữ thần ra coi!

Hương hoa cúc lớp B: Ê ê đừng có xúc phạm hoa cúc nhá! Thằng ad nhất định là tên biến thái! Thấy ảnh hội trưởng đại nhân cái là muốn độc chiếm đây mà!

Chim non lớp F: Xin ảnh xin ảnh xin ảnh...

Nhân ngư lớp A: Quý xin ảnh! Ai tốt bụng ib ảnh cho tui với, tui đòi ba trăm bộ AV hàng hiếm!

++++

Diễn đàn có quá nhiều bài viết, chủ đề và tin tức cũng không ít chút nào, nếu không được ghim lên đầu thì sẽ bị chìm xuống rất nhanh và khó tìm lại, vì thế các học sinh thường chia sẻ thứ mình muốn xem về tường nhà, bây giờ Âu Khải Thần tự dung cảm chia sẻ, bảo sao người ta không tức cho được.

Trong lớp cũng có vài học sinh chia sẻ không được mà chửi thầm trong miệng, mặt thì nhăn thấy rõ, Mina nhìn về phía Âu Khải Thần, cân nhắc xem có nên hack vào tài khoản của hắn không...

Âu Khải Thần định thần lại, tập trung nhìn bảng như chưa hề có cuộc chia ly, đôi môi mím thành một đường thẳng lạnh như băng.

Hắn ghét những kẻ đăng ảnh Mộc Như Lam lên mạng, càng ghét hơn là những kẻ đi chia sẻ tràn lan, cứ nghĩ đến chuyện trong điện thoại học sinh nào cũng có ảnh Mộc Như Lam là hắn lại thấy cực kì khó chịu, cảm giác như bị cướp mất thứ gì vậy.

Hắn nhớ như in lần hắn cùng Hoắc Á Lan lên núi tế bái, một đạo sĩ đã nói đường nhân duyên của hắn và Mộc Như Lam đầy dẫy đến tận lúc chết, vốn trái tim của cô phải thuộc về hắn! Từ đó hắn không còn biểu lộ tình cảm hay tỏ ra săn sóc với cô nữa, bởi hắn cho rằng, dù thế nào đi nữa Mộc Như Lam cũng là của hắn. Vậy mà cuối cùng cô lại đính hôn với Mặc Khiêm Nhân. Chẳng lẽ sau này bọn họ sẽ hủy hôn, rồi Mộc Như Lam trở thành người của hắn?

Âu Khải Thần vừa khinh lại vừa mong sao ngày này sẽ đến, vì thế mặc dù đang hẹn hò với Phi Phi, hắn vẫn căm ghét bất kỳ ai yêu Mộc Như Lam.

Đột nhiên có một học sinh kích động đứng bật dậy. Âu Khải Thần đưa mắt ra ngoài cửa sổ thì thấy Mộc Như Lam đang đi ngang qua, cô nhìn vào lớp, mỉm cười làm đầu tay bảo bọn học sinh đừng quá kích động kéo phiền thầy giáo, nào biết thầy giáo trên bục giảng đã nhìn họ từ này giờ, ông chẳng những không nổi giận mà còn mỉm cười hiểu cho sự phấn khích của đám học trò.

Chạm mắt Âu Khải Thần, Mộc Như Lam gật đầu cười xa cách rồi nhìn sang chỗ khác. Như đối xử với một bạn học bình thường, không, thậm chí còn không bằng bạn học bình thường!

Ánh mắt Âu Khải Thần lạnh toát, nắm tay siết lại nghe răng rắc, hắn hận cái thái độ khi gần khi xa của Mộc Như Lam, hận Mộc Như Lam đối xử với người khác tốt hơn hắn, hận Mộc Như Lam khiến nhiều người yêu cô như thế... Nếu cô không thu hút nhiều sự chú ý như thế, thì liệu hắn sẽ bớt đau khổ hơn chăng? Nếu hắn phá hủy hết tất cả những điều tốt đẹp đó, liệu cô sẽ hoàn toàn thuộc về hắn chăng...

Ý tưởng này xẹt qua trong đầu Âu Khải Thần như một hạt mầm theo gió bay tới, lặng lẽ hạ xuống đất, chờ ngày mưa xuống mọc rễ đâm chồi...

++++

Dãy phòng làm việc của hội học sinh.

Tầng 5. Văn phòng hội trưởng hội học sinh.

Thư Mẫn đang ngẩn ngơ xem ảnh trên diễn đàn thì có tiếng gõ cửa, nghĩ bằng móng chân cũng biết người đến có thể là ai, vì thế cô vội tắt điện thoại đi, đoạn đề tay lên lồng ngực nóng rực, hít sâu hai hơi để lấy lại bình tĩnh, cũng may là cô đã quen rồi.

“Vào đi.” Giọng nói lạnh nhạt dứt khoát của Thư Mẫn vang lên.

Mộc Như Lam mở cửa, thấy Thư Mẫn đang cầm bút nghiêm túc ngồi làm việc, trước khi nhóm Thái Sử Nương Tử nhậm chức, bọn họ vẫn phải làm việc thật tận trách.

Mộc Như Lam mỉm cười bước vào, trong một thoáng, văn phòng lạnh lẽo như ấm lên, “Cần mình giúp cái gì không?”

Thư Mẫn dừng tay, ngẩng đầu nhìn Mộc Như Lam, “Cậu về từ khi nào?”

“Mới tức thì.” Mộc Như Lam đi đến chỗ cửa sổ theo thói quen, gió xuân mon trớn thật dễ chịu làm cô không khỏi cười đậm hơn, ấm áp động lòng người.

“Không có gì cần cậu làm đâu, nghỉ ngơi đi.” Thư Mẫn nói giọng thản nhiên, tiếp tục đọc tài liệu, “Nếu không định đi học ngay thì cho phép cậu ngồi nghỉ trong này một lát.”

Mộc Như Lam bật cười, “Ừ, cảm ơn phó hội trưởng đại nhân.”

Thư Mẫn không đáp, chỉ cúi đầu làm như đang tập trung đọc tài liệu, làn gió thoáng thoảng đượm mùi hương ấm áp làm cô bất giác mỉm cười, gương mặt lạnh lùng sắt đá như tan ra nhu hòa.

++++

Nước Mỹ.

Giọt sương sớm đọng nơi đầu lá, nai con nhàn nhã đạp lên mặt đất ẩm ướt, tiếng chim hót vang vọng khắp rừng cây.

Lịch mũi giờ vốn chẳng dễ chịu gì, cũng may Mặc Khiêm Nhân đã quen rồi.

Thay quần áo đến văn phòng, Mặc Khiêm Nhân thấy hai má Joey bầm xanh, coi bộ hôm qua ngã không nhẹ. Joey lăm lét liếc cái nhún trên tay Mặc Khiêm Nhân, sau đó nhìn lên gương mặt vô cảm của hắn, cảm nhận bầu không khí lạnh lẽo xa cách hắt hủi ra một hồi, kiềm lòng không đành hỏi, “Amon, có phải là anh bị ép hôn không?”

Amon thế này thì yêu ai được chứ. Joey nghĩ hình tượng đế vương cao cao tại thượng coi rẻ trần thế hợp với hắn hơn, thật khó tưởng tượng ra một cô gái xứng đôi với hắn, chỉ nhìn thôi đã thấy áp lực rồi!

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn hắn.

Joey lập tức lui về sau mấy bước, giơ tay đầu hàng, “Tôi sai rồi!” Nói đoạn đưa một chồng dày hồ sơ lên, “Có ba tập là đơn xin nghiên cứu của các sinh viên học tiến sĩ...” Từ cái lần hắn tự ý cho phép một nghiên cứu sinh vào đây để rồi anh ta xém bị cắn chết, Joey không dám tự ý quyết định nữa, sợ người bị cắn sẽ là mình.

Hàng năm có rất nhiều sinh viên và chuyên gia tâm lý học bày tỏ nguyện vọng được nghiên cứu biến thái tại bệnh viện tâm thần Coen, tuy “hàng hot” Ive đã trốn thoát nhưng trong này vẫn không thiếu những tên biến thái khét tiếng. Dù biết chúng nguy hiểm, dù đã có tâm gương thâm khốc của các nghiên cứu sinh đi trước nhưng những người chưa được tự mình trải nghiệm vẫn hiếu kỳ vô cùng. Họ nghĩ rằng, đã biết chúng nguy hiểm thì họ dại gì lại gần? Họ có bị ngu đâu!

Chính phủ cũng cho phép chuyện này, bởi giá trị của đám biến thái quá cao, bọn họ muốn lợi dụng đến cùng kiệt, muốn phân tích tâm lý biến thái vụn vụn của chúng. Thế nên sau khi FBI xác nhận thân phận, hồ sơ nghiên cứu sẽ được chuyển cho bệnh viện và đa số đều được duyệt, bởi vì chẳng ai chịu chấp nhận lý do Mặc Khiêm Nhân không duyệt cả — Hắn bảo, đám ngớ ngẩn đó mà nghiên cứu được cái gì ra hồn thì hắn đã chẳng cần giám bọn biến thái điên rồ này lại.

Nói không chút nề nang thế mà lại trở thành động lực cho các nghiên cứu sinh, không nghiên cứu được thì càng phải nghiên cứu, phải vậy mới tiến bộ!

Bọn họ đã cứng đầu đến thế thì Mặc Khiêm Nhân cũng không buồn quan tâm nữa, thích nghiên cứu gì cứ nghiên cứu đi, hắn hết bốn phận rồi, ai sống ai chết, kệ.

Mặc Khiêm Nhân lật xem hồ sơ, thấy trong số ảnh chụp ba nghiên cứu sinh có một người là dân Á chính gốc, thậm chí bên cạnh còn ghi chú rằng Mặc Khiêm phải cho người này nghiên cứu về viện trưởng tiền nhiệm của bệnh viện Coen, Hans — chuyên gia tâm lý kì cựu bị biến thái đồng hóa làm chấn động giới tâm lý học.

“Đây là ai?” Mặc Khiêm Nhân gõ gõ ngón tay lên bàn, Hans là tội phạm bị cách ly, Mặc Khiêm Nhân từng nói trên thế giới chỉ có tới đa ba người có khả năng nhìn thấu Mộc Như Lam, Hans chính là một trong số đó, có thể thấy hắn ta lợi hại cỡ nào, đến cả Mặc Khiêm Nhân cũng không dám khinh suất khi đối đầu với Hans — Hans luôn ôm âm mưu kéo Mặc Khiêm Nhân vào thế giới biến thái, hắn nói đây mới là thế giới sạch sẽ thuần túy nhất, mặc dù nó điên dại, méo mó, đầm máu người vô tội, Amon hắn nên gia nhập làm bạn với hắn mới phải.

Một kẻ như thế này thì thường chỉ có chuyên gia tâm lý hàng đầu thế giới mới được gặp mặt nghiên cứu, chưa bao giờ có trường hợp cho phép người ngoài chính phủ nghiên cứu hắn ta.

Joey ghé đầu nhìn tấm ảnh, nhủ mày, “Hình như là... Người của đế quốc ‘Bạch’. Nhìn này, có kí hiệu Bạch.” Joey chỉ vào cái huy chương trên ngực trái người đàn ông trong hình.

“Bạch?” Mặc Khiêm Nhân nghĩ bụng, là cái gì?

++++

Tiếng chuông kết thúc tiết học cuối cùng vang lên, để tránh bị đám đông cuồng nhiệt vây cứng, Mộc Như Lam và Thư Mẫn ngồi trong văn phòng chờ các học sinh về gần hết rồi mới đi ra ngoài.

Lễ Thân cũng biết ý định của Mộc Như Lam, hắn cùng Thái Sử Nương Tử và Đoàn Nghiêu ở lại trong lớp tán chuyện một lúc lâu rồi mới ra bãi đỗ xe ngoài trường chờ Mộc Như Lam.

Thư Mẫn đưa Mộc Như Lam đến cổng rồi nhìn Mộc Như Lam đi về phía bãi đỗ, về mặt dịu đi dưới ánh chiều tà, cô mãi miết dõi theo bóng hình đang dần rời xa, trong thế giới của cô, chưa bao giờ có dấu vết Mộc Như Lam dừng lại vì cô, mà cô cũng sẽ không để lại dấu vết này tồn tại.

Đi được vài bước, Mộc Như Lam như cảm nhận được ánh nhìn của Thư Mẫn, ngoái lại vẫy tay chào cô.

Thư Mẫn ngẩn người, nhưng thứ cô nhìn thấy ngay sau đó lại làm mặt cô biến sắc.

Cùng tiếng rồ động cơ dữ tợn, một chiếc xe màu đen bất ngờ phóng ra khỏi bãi đỗ vắng vẻ, vọt thẳng về phía Mộc Như Lam như một con thú ăn thịt hung mãnh muốn nghiền nát cô.

Chỉ trong khoảnh khắc, một cơ thể bị nó hất văng ra, lăn huych huych mấy vòng mới dừng lại, máu tươi dần nhuộm đỏ mặt đất... Còn chiếc xe kia thì nghênh ngang bỏ đi.

Những học sinh chứng kiến kinh hãi hét lên, “Á!”

Nhóm của Lễ Thân đang ngồi trong xe cũng vội vàng chạy ra.

Đầu gối và lòng bàn tay của cô đau rát, cảm giác cát đá đâm vào da thật chẳng dễ chịu gì, mái tóc đen dài thì lấm lem bụi đất.

Mộc Như Lam mất mấy giây mới nhận thức được chuyện vừa xảy ra, cô quay lại nhìn, thấy Thư Mẫn nằm bất động trong vũng máu.

Cô ấy đã đẩy cô ra ngay phút chót, xưa nay Thư Mẫn luôn là quán quân môn chạy nước rút ở hội thao trường học.

Mộc Như Lam tái mặt, bất chấp đau đớn đứng dậy chạy tới chỗ Thư Mẫn.

Con xe nhanh chóng thoát khỏi hiện trường phạm tội, tên tài xế cuồng quít quay lại lại đằng sau, sợ có ai đuổi theo.

“Tiểu thư, đã hoàn thành nhiệm vụ.” Gã thờ phỉ phò, trời biết ban nãy gã đã sợ tông phải Mộc Như Lam đến mức nào, bởi vì người tiểu thư muốn gã đâm là Thư Mẫn cơ.

“Ừ.” Phi Phi đứng trước gương nhìn khuôn mặt của mình, đầu tay Thư Mẫn tát giờ đã nhạt, cô ta đánh chút phấn là che được rồi, nhưng đừng nghĩ lòng tự tôn của cô ta cũng dễ dàng khôi phục chỉ bằng một lớp phấn! Cô ta đã nói rồi, hai cái tát này, sớm muộn gì cô ta cũng bắt Thư Mẫn trả giá thật đắt!

“Tiểu thư tính toán như thần!” Tên tài xế không quên nịnh nọt trong khi trán vẫn còn đầm đìa mồ hôi lạnh, nếu không tận mắt chứng kiến thì gã thật sự không tin được cô gái nọ thật sự liều lĩnh chạy tới đẩy Mộc Như Lam ra.

Phi Phi nhếch môi khinh bỉ, cái thứ đồng tính bệnh hoạn như con đĩ, chết cũng đáng!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 293: Chương V88: Tiền nhiệm

Đèn cấp cứu lờ mờ giữa bầu không khí ảm đạm, Mộc Như Lam ngồi cúi đầu trên dãy ghế nhựa ngoài phòng, mái tóc đen che khuất gương mặt cô làm người ta không tài nào nhìn thấy được biểu cảm.

Đoạn Nghiêu ngồi cạnh đó, hờ hững đưa mắt nhìn Lễ Thân, “Đi tra xem là kẻ nào.”

Lễ Thân gật đầu, liếc Mộc Như Lam một cái rồi xoay người rời đi.

Chuyện lần này chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút là có manh mối, chiếc xe đó lúc sắp tông Mộc Như Lam đã đột nhiên phanh lại, đến khi Thư Mẫn đã đẩy Mộc Như Lam ra thì nó mới rồ máy lao tới, tất cả xảy ra quá nhanh, nếu không đủ nhanh nhạy thì người nhìn rất dễ bỏ qua điểm quan trọng này.

Ngay từ đầu, mục đích của đối phương đã là Thư Mẫn.

Bọn họ lợi dụng Mộc Như Lam, ý đồ sát hại Thư Mẫn, hơn nữa còn thành công.

Thật không thể tha thứ.

Nhưng đồng thời họ cũng không hiểu nổi tại sao kế hoạch của đối phương lại thành công? Tại sao Thư Mẫn lại liều mình đẩy Mộc Như Lam ra để rồi rơi vào bẫy của chúng? Giả sử là một chàng trai và một cô gái thì còn có thể coi là anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cả hai đều là nữ... Phụ nữ đối xử với nhau nhiều khi vô cùng gay gắt và cay nghiệt, huống chi Thư Mẫn còn có tiếng là bất hòa với Mộc Như Lam.

Đoạn Nghiêu nheo mắt suy tư, sau đó ngả lưng dựa vào tường.

Trời tối dần mà đèn cấp cứu vẫn không ngừng sáng, trong hoàn cảnh u ám, trông nó như có thể phụt tắt bất kì lúc nào.

Thái Sử Nương Từ mang đồ ăn đến cho Mộc Như Lam và Đoạn Nghiêu, ngoài ra còn mang đến hai cậu thiếu niên.

“Chị!” Mộc Như Sâm chống nạng, ôm cánh tay vẫn còn bó bột đi nhanh tới, đầu nạng đánh lên mặt đất những tiếng lộc cộc vội vàng.

Mộc Như Lâm lặng lẽ đi theo sau, không hề có xu hướng bị chậm lại.

Mộc Như Lâm ngừng đầu nhìn họ, “Như Sâm, Như Lâm, cho chị xin lỗi, không đến thăm hai em trước được.”

Vốn Mộc Như Sâm định làm dối nhưng khi thấy ánh mắt mệt mỏi đầy lo lắng của Mộc Như Lâm, cậu chỉ còn biết đau lòng mà thôi, “Không sao không sao, em cũng không phải con nít nữa, tối nay chị tới thăm em cũng được!”

Nhìn Mộc Như Sâm hớn ha hớn hờ, Mộc Như Lâm đang dòm mở miệng nói chuyện thì bỗng nghe thấy một tiếng cười khẽ, cậu theo phản xạ nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy Đoạn Nghiêu đang ngồi khuất sau bóng dáng Mộc Như Lâm, hần nửa cười nửa không, mí mắt hờ hững nâng lên để lộ thần thái u ám.

Mộc Như Lâm tái mặt, cặp mắt kính hầu như không che giấu nổi vẻ kinh hoàng khi nhìn thấy ác ma.

Mộc Như Sâm bây giờ chỉ biết có Mộc Như Lâm, hoàn toàn không nhìn thấy ai khác ngoài cô, Mộc Như Lâm nhìn đôi mắt Đoạn Nghiêu ngày càng trở nên nguy hiểm mà tim đập như trống.

Cậu không biết Đoạn Nghiêu đã nắm được điểm yếu gì của Mộc Như Sâm. Mộc Như Sâm không kể, cậu cũng chẳng tài nào đoán được. Nếu Đoạn Nghiêu đe dọa cậu ta như cách hắn đe dọa cậu thì chắc chắn là không ăn thua, vì Mộc Như Sâm là kiểu người dễ chó cùng rút giậu. Mộc Như Lâm không thể tưởng tượng ra thứ gì có thể khiến Mộc Như Sâm phải im như thóc.

Dù thế nào đi nữa, hiện tại họ đang phải đối mặt với một kẻ thù mạnh hơn mình rất nhiều.

Mộc Như Lâm kéo tay áo Mộc Như Sâm, Mộc Như Sâm lúc này đang bận cười tươi rồi để Mộc Như Lâm được vui, cậu bực bội hất tay em trai ra, tiếp tục nói chuyện với cô.

Sắc mặt Mộc Như Lâm không tốt chút nào, cậu lại kéo, Mộc Như Sâm lại hất ra, vài lần như thế mới bực mình quay lại quát, “Cái gì?!” Phien chết đi được!

“Đoạn Nghiêu đang ở đây.” Mộc Như Lâm cũng không có thời gian giận Mộc Như Sâm coi thường ý tốt của mình, cậu ghé miệng nói thầm, tầm mắt đảo qua Mộc Như Lâm, cô đang dồn sự chú ý vào phòng cấp cứu. Mộc Như Lâm vừa thấy may, lại vừa hơi chạnh lòng.

Từ lâu cậu đã biết, sẽ có rất rất rất nhiều người xuất hiện trong cuộc sống của cô, làm cô quan tâm, làm cô phải lòng, làm cô nguyện hy sinh thứ gì đó vì họ. Mà tất cả những điều này, đều không có phần cho cậu.

Mộc Như Sâm nhất thời không hiểu, “Đoạn Nghiêu gì, liên quan gì—” Chợt cậu im bật đi, sắc mặt trắng bệch, tầm mắt xuyên qua Mộc Như Lâm đến chỗ thiếu niên mị hoặc mà nguy hiểm đang ngồi.

Hai anh em song sinh sắc mặt xấu đi, miệng im thin thít.

Mộc Như Lâm thấy lạ nên quay sang nhìn Đoạn Nghiêu, hắn chỉ đáp lại bằng nụ cười mê hồn như mọi khi, hầu như không moi được thông tin gì.

“Sao vậy?” Mộc Như Lâm đặt tay lên gò má tái nhợt của Mộc Như Sâm.

Tiếp xúc ấm áp làm Mộc Như Sâm mê luyến muốn cọ cọ như một chú cún được chủ nhân vuốt ve, thế nhưng ánh mắt của Đoạn Nghiêu đang găm vào cậu, gọi cho cậu nhớ lại cái ngày trời đầy sương khi ấy, cậu tông chết bố của mình rồi chôn xác ông ta giữa đồng hoang, thậm chí còn ma xui quỷ khiến thu dọn hiện trường một cách không thể bình tĩnh hơn... Chính cậu tự ngấm lại cũng đã thấy kinh khủng rồi, nếu để chị ấy biết...

Mặt Mộc Như Sâm trắng bệch, vội vàng kéo Mộc Như Lâm tay, “Em... Em...”

“Chân lại đau à?” Mộc Như Lâm lên tiếng.

Mộc Như Sâm tức khắc gật đầu, “Ừ đúng rồi đúng rồi, chân em đau!”

“Vậy em đi nghỉ đi, tối nay chị đến thăm em nhé?” Mộc Như Lâm không nín kéo, hai anh em như trút được gánh nặng, vội vàng chạy lấy người sau khi đồng loạt liếc về Đoạn Nghiêu.

Nhìn hai người đi xa dần, Mộc Như Lâm quay lại hỏi Đoạn Nghiêu, “Cậu đã làm gì hai đứa nó vậy A Nghiêu?” Câu hỏi nghe nhẹ nhàng thật, nhưng ánh mắt lại cho thấy cô biết chắc Đoạn Nghiêu đã làm gì họ rồi.

Đoạn Nghiêu tựa lưng vào tường, miệng cười mà mắt không cười, “Sao cậu không hỏi là tụi nó đã làm gì?”

“Vậy tụi nó đã làm gì?” Mộc Như Lâm rất biết lắng nghe.

Đoạn Nghiêu quay đầu đi không trả lời, tụi nó đã làm gì? Đoạn Nghiêu sẽ nói cho Mộc Như Lâm biết bọn họ yêu cô, em trai ruột yêu chị gái ruột sao? Nếu Mộc Như Lâm biết đến sự tồn tại của mối tình méo mó và bệnh hoạn này, hẳn dám cá cô sẽ không ghét hai đứa em, thay vào đó sẽ cho rằng có vấn đề gì ở mình nên mới làm cả hai đứa em lầm đường lạc lối, rồi cô sẽ áy náy, khổ tâm, thậm chí là ôm trong lòng một khúc mắc không thể nào giải

đáp.

Mộc Như Lam nhìn Đoạn Nghiêu, Đoạn Nghiêu vẫn nhất quyết không nói.

Thái Sử Nương Tử đứng làm nền nãy giờ thấy vậy vội cầm bịch đồ ăn đưa cho hai người, “Com sắp nguội rồi, các cậu ăn một chút đi.”

++++

Thời gian chậm chạp trôi, lúc Lễ Thân về đèn cấp cứu vẫn còn sáng.

“Tra ra chưa?” Giọng Đoạn Nghiêu như sắp ngủ đến nơi, người mềm oặt giữa hái chiếc ghế.

Mộc Như Lam nhìn Lễ Thân chăm chăm.

Lễ Thân nhìn Mộc Như Lam một cái, áy náy sờ sờ mũi rồi cúi xuống nói thầm vào tai Đoạn Nghiêu, không cho Mộc Như Lam nghe được gì.

Mộc Như Lam lại nhìn sang Đoạn Nghiêu.

Đoạn Nghiêu đứng dậy đuổi người, “Không chết là được rồi... Tội về ngủ đây.”

Đoạn Nghiêu bỏ đi, Lễ Thân nhìn Mộc Như Lam và Thái Sử Nương Tử, sau đó vội chạy đuổi theo Đoạn Nghiêu, hẳn nên chuồn đi thì hơn, mắt công lát nữa Thái Sử Nương Tử giúp Mộc Như Lam cạy niềng hàm, hàm mà trụ không được thì Đoạn Nghiêu sẽ lột da hàm mất!

Đoạn Nghiêu sẽ không cho Mộc Như Lam biết ban giám hiệu đã cho hủy toàn bộ băng ghi hình xe tông người ngay trước cổng học viện với cái có là camera hồng tử trước rồi. Rõ ràng là họ đang bao che cho kẻ đứng sau vụ việc lần này, mà kẻ đó là ai? Lễ Thân tiếp tục tìm hiểu sâu hơn, mọi con đường đều dẫn đến Phi Phi.

Quả nhiên chẳng phải thứ tốt lành gì, dám vấy bẩn học viện Lưu Tư Lan mà Mộc Như Lam yêu nhất, thực sự không thể tha thứ.

Mà dám người bao che cho Phi Phi lại càng nặng tội hơn nữa. Chúng làm trắng trợn như thế, tưởng đây là nơi thiên sứ trưởng thành thì cô sẽ không bao giờ rời đi à?

Nếu đã dám nghĩ vậy thì liệu mà trả giá thật đắt đi, thiên sứ lương thiện, nhưng ác ma thì tàn nhẫn vô tình.

++++

Nước Mỹ.

Mặc Khiêm Nhân đưa văn thư mình vừa gõ xong cho Joey để hắn đem đến chỗ FBI. Tờ đơn xin nghiên cứu vẫn còn nằm chõng chờ trên bàn làm việc, họ kiên quyết yêu cầu Mặc Khiêm Nhân để tên lạ mặt này gặp Hans, nhưng Mặc Khiêm Nhân chưa bao giờ là người bọn họ có thể ra lệnh hay bắt phải phục tùng.

Joey đau đầu ôm văn thư, “Amon, chẳng phải anh không làm chuyện vô ích phí thời gian sao?” Mặc Khiêm Nhân gửi thư bác bỏ thể này thì người FBI đã duyệt sẽ bị cấm không được nghiên cứu Hans nữa.

“Nói thừa.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên đáp.

Joey bấy giờ mới hiểu ra, ừ nhỉ, viện trưởng Amon không bao giờ làm chuyện vô ích, vậy nên chắc chắn văn thư này có tác dụng gì đó.

Nhưng Joey cũng hơi ngạc nhiên, sao Amon không cho người nọ gặp Hans?

Mặc Khiêm Nhân làm sao mà để người khác tùy ý gặp Hans được, Hans nguy hiểm hơn Ive rất nhiều, gã là một chuyên gia tâm lý kì cựu bị biến thái đồng hóa, thứ gã am hiểu nhất và thích làm nhất chính là đồng hóa những nhà tâm lý học khác, ai năng lực càng cao là gã càng hứng thú. Gã đã nhắm Mặc Khiêm Nhân nhiều năm rồi, từ cái ngày Mặc Khiêm Nhân tóm được gã.

Mặc Khiêm Nhân rời văn phòng đi xuống cầu thang, giám ngục mở từng cánh cửa cho hắn, tiếng sắt thép nghe sắc lẹm như cửa vào tai.

Tại tầng hai nhà giam dưới lòng đất, các buồng giam bị cách ly khỏi nhau như những căn phòng độc lập, cánh cửa sắt màu đen được gia cố hai lớp kính chống đạn, bên trong là ba mặt tường cẩm thạch chắc chắn, chỉ có một cái giường nhỏ, một cái bàn, một cái ghế.

Giống nhau bốn bề thọ địch, bọn chúng không thể trốn đi đâu được, bọn chúng sẽ là chuột bạch thí nghiệm cho bác sĩ tâm lý mổ xẻ đến chết. Người thường gặp tình huống này thì mất trí như chơi, thậm chí còn không nhớ nổi mình đã phạm tội gì.

Chỉ có điều, bọn chúng là biến thái, tâm lý bọn chúng đã méo mó từ lâu, người như coi là kinh khủng nhưng đối với chúng lại là chuyện đáng rớt rượu ăn mừng. Không có chút sợ hãi, hoảng loạn, hay tuyệt vọng nào ở bọn chúng. Tiếng bước chân thông thả mà dứt khoát vang lên, Mặc Khiêm Nhân đứng trước cửa phòng giam, nhìn kẻ ở bên kia hai lớp kính chống đạn.

Đập vào mắt đầu tiên là mái tóc đen mượt dài ngang hông cùng chiếc cằm v-line thon gọn, gã là con lai, có cả nét đẹp tinh tế của người phương đông và

ngũ quan sâu sắc góc cạnh của người phương tây, đôi mắt gã mang màu lục thâm thúy, cặp môi mỏng đỏ tươi tựa cánh hoa hồng.

Gã chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi, như hoa hồng đương thời hoàng kim, kiều diễm ướt át, hương thơm nồng nàn. Gã lẳng lặng ngồi đọc sách, giống hệt một họa sĩ tao nhã thoát tục.

Mỗi phạm nhân trong bệnh viện Coen đều sở hữu diện mạo mê hoặc và khí chất hút hồn lừa người ta sa vào cạm bẫy, như hoa ăn thịt dùng hương thơm hấp dẫn con mồi vậy, kẻ bị sắc đẹp dụ dỗ, sớm muộn gì cũng trở thành bữa ăn của chúng.

Đề ý thấy người đứng trước cửa buồng giam, gã bỏ sách xuống, chống tay nghiêng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân, vài sợi tóc đen dán trên gương mặt gã, phong tình say lòng người.

“Hiếm hoi lắm mới có dịp cậu đến thăm tôi đây, viện trưởng Amon đáng mến.” Trượt ra khỏi cặp môi kia là một giọng nói trầm ấm êm tai trái ngược hẳn với cái tên nam tính của gã. Nghe đâu bố gã thấy gã nhìn eo là quá nên mới đặt cho gã một cái tên thật đàn ông* để sau này lớn lên xứng với nó, có điều xem ra điều ước của ông đã hiệu nghiệm đến mức hơi bị đáng sợ rồi.

*Đàn ông nam tính (hán tử) và tên tiếng Trung của Hans (Hán Tử) đọc khá giống nhau, ở đây tác giả có chơi chữ nha.

Mặc Khiêm Nhân lạnh mặt nhìn tên đàn ông trong buồng giam, “Nếu anh chịu trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ miễn cưỡng bằng lòng gặp đến anh.”

Hans cười cười, “Nhìn Amon ‘muốn mà không được’ thế này thật thú vị làm sao. Đúng thế, tôi biết cậu muốn đấy nhưng tôi không nói đâu, có tức không? Có muốn cầm dao xé xác tôi ra không? Hey, không cần phải chân chừ đâu, chẳng phải cậu đã từng nhắm nháp cái cảm giác tuyệt vời đầy sức mạnh khi giết chết kẻ chọc tức cậu rồi sao?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn hán, thần sắc hồ hững đến nỗi ai nhìn cũng phải bức mình, như thể hán coi rẻ tất cả mọi thứ vậy.

Mười lăm năm trước, người đã bắt được và bỏ tù tên biến thái sát hại ông Mặc chính là viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen khi ấy, là Hans.

Không biết lúc đó Hans đã bị biến thái đồng hóa hay chưa, nhưng Mặc Khiêm Nhân chắc chắn Hans đã biết được gì đó từ tên biến thái ăn thịt người kia, ngặt nỗi gã nhất quyết không chịu nói cho hán. Lúc làm luận văn, Mặc Khiêm Nhân đã đệ đơn xin được vào Coen đối thoại nghiên cứu tên biến thái giết ông Mặc nhưng bị từ chối, lý do là tên đó đã chết bệnh từ mấy năm trước rồi.

Tên biến thái ăn thịt người là manh mối quan trọng nhất, gã chết rồi thì manh mối chỉ còn mỗi Hans, trớ trêu thay đã bao nhiêu năm trôi qua mà Hans vẫn không chịu hé cho Mặc Khiêm Nhân lời nào, chỉ luôn miệng muốn biến Mặc Khiêm Nhân thành một kẻ biến thái.

Có thể nói Mặc Khiêm Nhân ở lại bệnh viện Coen là vì Hans, Hans là con mồi của hán, trong bức thư từ chối đã tỏ rõ quan điểm họ để người khác nghiên cứu Hans thì có khả năng sẽ làm hỏng đáp án hán muốn lấy được từ gã, không còn lý do lại ở lại Coen, viện trưởng Amon hán đây sẽ từ chức.

Đây không phải đe dọa, mà là trần thuật sự thật.

FBI không ngốc, Amon luôn nói được làm được.

“Bị từ chối rồi! Tức chết được!” Trong khu chung cư sơn màu đồng cổ, chàng trai cúp điện thoại tức giận đá chân, chiếc áo len họa tiết tartan vắt trên vai tung lên theo động tác của hán.

“Bị từ chối?” Phun hạt anh đào vào thùng rác đoạn gác tay lên ghế sofa, một người đàn ông khác vuốt vuốt mái tóc vàng, “Sao lại bị từ chối được? Bên kia đã xác nhận sẽ cho cậu nghiên cứu rồi mà?”

“Tôi không biết! Tức chết được!”

“Cho người điều tra xem nguyên nhân là gì.”

“Nhanh đi! Tức chết được!”

“Rồi rồi, biết cậu tức rồi.”

“Tức chết được!”

“...”

++++

Trung Quốc. Thành phố K.

Tiếng nước tí tách đều đều vang lên giữa phòng bệnh tĩnh lặng, Thư Mẫn đeo ống thở, sắc mặt trắng như tờ giấy, trông cô yếu ớt lạ thường trong bộ đồ bệnh nhân, số ống dây cắm trên người cô nhiều đến rợn người.

Mộc Như Lam đứng ngoài nhìn vào qua ô cửa kính, trông điềm tĩnh tựa bình yên trước giông bão.

Điện thoại rung lên báo tin nhắn mới, Mộc Như Lam trầm mặc nhìn tên người gửi một lát rồi xóa, cô đút tay vào túi áo, từ từ rời khỏi bệnh viện.

Lẽ Thân không biết phải chuyển hành lý của Mộc Như Lam đến đâu nên đã dặn cô gọi cho hân trước khi rời bệnh viện, có điều bây giờ Mộc Như Lam có nơi khác cần đi, tí như... Hắc ốc.

Khu biệt thự Thanh Hòa.

Kha Uyển Tinh giật cánh cổng sắt rầm rầm như một mụ điên, bà ta giận dữ quát bác Bao ngồi trong phòng an ninh, “Mở cửa ra! Con gái tôi đang ở bên trong! Ông dựa vào cái gì mà hông cho tôi vào! Mở cửa ra!”

Cả ngày hôm nay Kha Uyển Tinh ngồi nhà chờ Mộc Như Lam về, đến tận đêm mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, bà ta liền phát hoảng, Mộc Như Lam là chỗ dựa và là niềm hy vọng duy nhất của bà ta, bà ta luôn ngóng Mộc Như Lam về để mình được vùng dậy một lần nữa, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Mộc Như Lam sẽ không về!

Kha Uyển Tinh sốt ruột điên lên được, cuối cùng bất chấp cái nhà mà chạy ra ngoài, chạy tới Lâu Lan các làm loạn một hồi rồi sang khu biệt thự này, đây là nơi duy nhất mà bà ta nghĩ có thể tìm được Mộc Như Lam, nó yêu cái nhà âm u đen đui đó lắm mà?!

“Tiểu thư không có ở trong!” Bác Bao bức bối gắt lại. Đồ điên! Nếu không nể tình bà ta là mẹ của tiểu thư thì ông đã cầm chổi quét bà ta ra khỏi đây từ lâu rồi!

“Ông cho tôi vào đi! Tôi vào trong nhà con gái tôi chờ nó!” Kha Uyển Tinh biết bây giờ có về Mộc gia thì cũng không vào được, cơ mà không sao, bà ta vào ở trong hắc ốc, thế nào cũng gặp được Mộc Như Lam! Và lại bà ta không tin thằng ác nhon Đoạn Nghiêu có thể vuron tay tới tận đây!

Bác Bao đòi nào cho? Mộc Như Lam rất quý căn biệt thự đó, bác Bao thúc đương nhiên cũng muốn giúp cô trong coi nó cẩn thận, chưa được Mộc Như Lam cho phép thì đừng hòng bước vào!

Kha Uyển Tinh vẫn cứ nhặng xị cả lên, cuối cùng bác Bao phải gọi người tới lôi bà ta đi, vừa lôi ra đường thì chiếc taxi Mộc Như Lam đi ngang, Kha Uyển Tinh kích động gọi to tên cô nhưng dường như cô không nghe thấy, cánh cổng sắt khu biệt thự mở rồi lại đóng, chắn mất tầm nhìn của Kha Uyển Tinh, bà ta nghiêng răng rít lên giận dữ, “Con ranh bất hiếu!”

++++

Mộc Như Lam dừng chân ngoái lại nhìn nhưng không thấy được Kha Uyển Tinh, cô nghiêng đầu, sau đó tiếp tục đi về phía hắc ốc.

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, chiếc liềm sáng giữa trời bị áng mây che mất, chồi non đầu ngọn nay đã lớn, lá rụng trên đất nay đã rữa, trong bầu không khí lạnh ngắt rừng rợn, tiếng lá rã nát dưới chân vang lên, đinh đinh, nhùn nhùn.

Cột đèn cô độc không soi nổi khoảng đất rậm rạp cây cối, ánh sáng của nó như bị nuốt chửng bởi bóng tối nơi này.

Mộc Như Lam bước lên sườn núi về phía căn nhà màu đen, cô nhìn chiếc xích đu cũ kỹ, đài phun nước cạn khô, lá rụng đầy mặt đất, cổng sắt đã được khóa lại đằng hoàng, nom không có gì bất thường.

Gió thổi cành lá xào xạc, lạnh lẽo đến rợn người.

Bỗng nhiên Mộc Như Lam chuyển hướng, chậm chậm bước vào rừng cây tối mịt...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294: Chương V89.1: Trùng phạt (1)

Cảnh rừng tối om, dưới đất phủ một lớp lá rụng ẩm ướt làm bắn cả giày và ống quần.

Mộc Như Lam bật đèn pin điện thoại, theo động tác của cô, ánh sáng từ từ soi khắp bốn phía, soi đến gốc cây, lá rụng, đá to đá nhỏ.

Hốt nhiên một bóng dáng xuất hiện đằng sau thân cây, nụ cười quý dị và đôi môi đỏ như máu lập tức đập vào mắt Mộc Như Lam

Mộc Như Lam mỉm cười, “Hóa ra mi ở trong này.” Nói đoạn cô đi tới nhặt con rối hề lấm bẩn vị bị Bạch Tố Tinh ném vào đây một thời gian dài lên, đến khi nhìn rõ hơn, cô mới nhận ra mắt của nó bị thiếu mất một con, bên cạnh còn có chút vụn mảnh.

Mộc Như Lam nhú mày cầm điện thoại soi vào, “Hình như bị chuột gặm rồi, chết thật.” Dừng một lúc, đôi mày của cô lại thả lỏng, miệng cười thỏa mãn, “Vừa hay chúng ta sắp có mặt mới, đương nhiên, quần áo của mi cũng sẽ được thay mới nha.”

Ôm lấy con rối hề, Mộc Như Lam ngâm nga hát, bước chân thoải mái như đang đi trên mây, tiếng hát của cô vang vọng khắp rừng cây yên lặng một mình, con rối hề ló ra từ tay Mộc Như Lam, một bên mắt nhìn về phía rừng cây, bên còn lại tối đen, như đang khát vọng được lấp đầy...

Mộc Như Lam vào hắc ốc, hắc ốc đã được Bạch Tố Tinh khóa rất kĩ, mỗi cánh cửa sổ đều được đóng chặt, vì thế khi cửa phòng mở ra, mùi hương kì quặc quen thuộc mới tới tấp đập vào mặt.

Kết—

Cánh cửa nặng nề bị khóa lại, Mộc Như Lam bật đèn phòng khách, điện do phòng an ninh điều khiển, bác Bao thấy Mộc Như Lam tới nên đã bật cầu dao lên.

Mộc Như Lam ngâm nga hát, đầu tiên là xuống tầng hầm pha một lọ thuốc, sau đó lên tầng hai đến cuối hành lang, mở cánh cửa che giấu tội ác, chiếc tủ tinh xảo màu đỏ sậm hiện ra. Thấy tờ đã được nhét lại hết vào tủ không thò ra sọi nào, Mộc Như Lam cười khúc khích. Tinh Tinh đúng là thông minh điếm tinh và giỏi chịu đựng, bị con rối đáng yêu của cô dọa chết khiếp mà vẫn có thể trấn tĩnh sắp xếp đầu vào đó, kiếp trước cô thua cũng phải.

Thân hình cốt đột của Kim Bưu Hồ vẫn đang trong tư thế quỳ sám hối, cái mùi kinh tởm đó là từ gã mà ra và càng nồng nặc hơn khi Mộc Như Lam mở miệng gã. Cô có hơi không vui, đôi mắt của con rối Kim Bưu Hồ lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Rót thuốc vào họng Kim Bưu Hồ, bảo đảm nội tạng được giữ gìn đầy đủ, không sinh dòi, không hư thối, sau đó cô xuống hầm tìm vài thứ. Chạm tay vào đồng chai lọ trong căn phòng âm u tựa hồ sẽ có ma quỷ vồ tới bất cứ lúc nào. Mộc Như Lam cảm thấy thoải mái tốt đỉnh, máu nóng sôi sục.

Con rối hề thiếu một mắt ngồi trên bàn giải phẫu lạnh băng, vô hồn nhìn đáng vẻ thích thú mà tất bật của cô gái...

++++

Hôm sau.

Gió xuân triền miên, nắng trời rực rỡ.

Kỳ thi giữa kì đã gần kề, các học sinh lại tới mặt tối mày lao vào học, đến cả năm cuối sắp thi đại học cũng bị nhà trường xếp cho không ít cuộc thi, ai nấy đều than ngắn thở dài.

Vì thế trên diễn đàn lại có một đề tài mới: Mộc Như Lam sẽ thi vào trường nào, học ngành gì? Có người muốn được chung trường đại học với Mộc Như Lam nhưng lại sợ không đủ cả điểm vớt. Thành tích của Mộc Như Lam quá xuất sắc, muốn học ở đâu chỉ cần nói một tiếng thôi, ngày thi có xảy ra chuyện gì thì cô sẽ vẫn đậu. Ai mà chẳng có lúc phạm sai lầm, huống chi là một Mộc Như Lam xưa nay chưa từng phạm sai lầm? Nếu có ai dám từ chối Mộc Như Lam chỉ vì lý do này thì chắc chắn người ta sẽ nhìn hằn không ra gì cả.

Nói ngắn gọn là tiền đồ của Mộc Như Lam chỉ có sáng chói lóa, tạm thời không tìm được nhược điểm nào có thể khiến cô thân bại danh liệt.

Phi Phi ngồi trên cái ghế đá ven đường, mái tóc đen xõa sau lưng, mắt đăm đăm nhìn cô gái đang bước vào học viện Lưu Tư Lan ở đằng xa. Mặc dù có ác ý nhưng chính cô ta cũng phải công nhận: Mộc Như Lam thật sự không thể nào bị bắt chước. Cô ta có thể bắt chước ngoại hình nhưng không bao giờ bắt chước được khí chất toát ra từ sâu bên trong cô ấy – cái khí chất trong trẻo ấm áp tựa thiên sứ. Phi Phi không tin trên đời này tồn tại người thứ hai như Mộc Như Lam, thế nên cô ta cũng không quá khó chịu khi mình thất bại.

Ai cũng thất bại thôi.

Tiếp theo phải làm gì đây? Ban đầu cô ta bắt chước Mộc Như Lam là vì thấy ai ai cũng yêu mến cô, cộng với cảm xúc khi lần đầu xem hình Mộc Như Lam. Cô ta hâm mộ Mộc Như Lam, muốn trở thành một người giống Mộc Như Lam. Bất tri bất giác, Phi Phi đã học theo Mộc Như Lam, đến nỗi trước kia mình như thế nào cũng quên luôn rồi.

Bây giờ cô ta đang muốn gia nhập đế quốc kia, đối phương đã đồng ý thỉnh cầu và ra thử thách cho cô ta. Họ luôn muốn thứ tốt nhất nên dù cô ta mới chỉ là một học sinh trung học, họ cũng dùng tiêu chuẩn cao nhất của nữ sinh trung học toàn cầu để đánh giá cô ta, và Mộc Như Lam chính là cái tiêu chuẩn cao nhất đó. Nhiệm vụ của Phi Phi là thay thế được Mộc Như Lam, cô ta thay thế được Mộc Như Lam tức là cô ta đã trở thành kẻ ưu tú nhất, xứng đáng có được những gì mình muốn.

Nhưng không hiểu sao hôm qua cô ta lại nhận được thông báo thử thách của mình đã thay đổi — đổi thành “làm cho tiêu chuẩn cao nhất thân bại danh liệt, mất hết tất cả”.

Tiêu chuẩn cao nhất...

Mộc Như Lam...

Chuyện này thật chẳng dễ dàng gì, mà đồng thời cũng chưa bao giờ dễ dàng hơn.

Muốn ai đó thân bại danh liệt rất đơn giản, nhưng nếu đối tượng là Mộc Như Lam thì chuyện sẽ khó khăn và nguy hiểm hơn nhiều, chưa kể Mộc Như Lam có khả năng sẽ hóa nguy thành an. Có điều một khi ngọc đẹp đã bị vết, dù chỉ là một chút xiu thôi, thì sớm muộn gì cũng có ngày nó bị vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 295: Chương V89.2: Trừng phạt (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De LuvPhi Phi mỉm cười đứng dậy định đi tới chỗ Mộc Như Lam, sau sức nhớ ra một chuyện khác, cô ta quay về hướng ngược lại.

Mộc Như Lam đứng nhìn Phi Phi rời đi, nụ cười trên môi vẫn dịu dàng như trước. Dưới ánh nắng mặt trời, xung quanh cô như phủ một màn sương mù thánh khiết, làm người ta kinh diễm, làm người ta say mê, nhưng cũng che mờ đôi mắt của họ.

Mộc Như Lam trở lại lớp đúng lúc tiếng chuông vang lên, bây giờ chính là tiết của thầy giáo được yêu mến nhất hiện nay – Elvis.

Mộc Như Lam ngồi nhìn người đàn ông tao nhã đứng trên bục giảng, giọng hân dức khoáng đạt tự tin, lịch thiệp mà không kém phần hài hước, khó thể nào tìm thấy một thầy giáo thứ hai hấp dẫn như hắn.

Mộc Như Lam để ý thấy sắc mặt Mina ngồi cạnh cô vẻ không được tốt, cô nhủ mảy may vỗ ra viết một dòng đưa cho Mina — Sao thế? Cậu không khỏe trong người hay là Elvis có gì không ổn?

Mina là fan cứng của Mộc Như Lam nên đương nhiên sẽ không giấu giếm gì, cô loạt xoạt viết vào vở.

— Nhìn Elvis mình cứ nghĩ tới Dvorak...

Tên biến thái độc ác đó đã để lại cho Mina ám ảnh tâm lý khá nghiêm trọng, cô đã gặp ác mộng suốt một tháng ròng, thậm chí chỉ cần nhìn thấy ai quá đẹp trai là cô lại buồn nôn. Cô sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng nôi thịt người hôm đó, và khi chàng trai hòa nhã hài hước mà cô cảm nể, biến thành tên biến thái ăn thịt trẻ con...

Mộc Như Lam mỉm môi viết trả lời.

— Chắc là vì tóc Elvis cũng màu vàng? Đừng quá lo lắng, trên thế giới này biến thái không nhiều đến mức đó đâu, cậu yên tâm học đi.

Sắc mặt Mina bấy giờ mới khá hơn đôi chút, cô đáp “Ừ”, phía sau còn vẽ một cái mặt cười.

Mộc Như Lam lấy vở về, đang lật ra xem thì đột nhiên nhìn thấy một hàng chữ lạ, cô đọc kỹ lại, đôi mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, sau đó như hắc ngọc lưu ly lóe sáng rực rỡ dưới nắng mặt trời, đẹp đến độ nguy hiểm, mơ hồ còn ánh lên một sự vui mừng dị thường...

“Em học sinh kia.” Ive nói về phía Mộc Như Lam.

Bên cạnh lập tức có người kêu Mộc Như Lam tập trung lại.

“Có chuyện gì ạ? Thầy Elvis?” Mộc Như Lam nhìn Ive.

Đáp lại, hắn tỏ rõ sự nghiêm khắc của một thầy giáo bị học sinh cắt ngang bài giảng, “Đưa quyển vở trên tay em lên đây tôi giữ.”

Các học sinh không quá ngạc nhiên về thái độ của Ive, bình thường hắn đều đối xử như thế với những ai làm việc riêng trong giờ, nhưng nói gì thì vẫn có người bất mãn, mấy cái này Lam Lam của họ đã biết hết, cô ấy đến lớp là may cho hắn rồi! Hắn lấy quyền gì mà tịch thu đồ của cô?

Mộc Như Lam làm dịu những học sinh đang tức giận rồi đem vở đặt lên bàn giáo viên trước mặt Ive, hai bên chạm mắt, như sóng ngầm cuộn cuộn dưới mặt nước yên bình.

Trở về chỗ, Mộc Như Lam le lười với chúng bạn học đang nhìn mình chăm chăm, vẻ đáng yêu này khiến bọn họ tạm thời nguôi cơn tức, tiếp tục tập trung vào bài giảng. Nếu trời cho phép, bọn họ muốn được học chung đại học với cô, dù vẫn biết chia xa là chuyện không thể tránh khỏi.

Âu Khải Thần thiếu điều bẻ gãy cây bút đang cầm, bằng một ánh mắt nóng rực mà đầy u ám, hắn nhìn Mộc Như Lam trở về chỗ ngồi, sự phẫn nộ và ý muốn chiếm hữu như muốn nuốt chửng tâm can. Từ lúc mới về đến nay cô chưa nói với hắn quá một câu, dù có tình cờ chạm mặt thì tất cả những gì hắn nhận được chỉ là một ánh mắt xa cách, cô không chút vắn mà cũng không ghen tuông về quan hệ giữa hắn và Phi Phi, thờ ơ đến mức hắn phải phát cáu!

Và nhìn thái độ của cô với những kẻ khác đi, mặt dịu dàng, mặt đáng yêu, mặt nghịch ngợm... Mỗi một mặt với hắn đều vô cùng quý giá, vậy mà cô lại vô tư phô ra cho bọn chúng xem, thật tức chết mất...

++++

Hết giờ, Ive trả vở lại cho Mộc Như Lam và nhắc nhở cô hết như giáo viên nhắc nhở học trò, sau đó mới cầm sách rời khỏi lớp. Mộc Như Lam nhìn hắn

một lát rồi cũng chậm rãi đi theo.

Hai người sóng vai nhau mà đi, ăn ý tiến về phía con đường đá cuội.

“Anh Ive tới đây định làm gì?” Mộc Như Lam hỏi, mặc dù biến thái rất giỏi nguy trang nhưng một học viện quý tộc đông con ông cháu cha như thế này vẫn quá nguy hiểm với hắn, ngộ nhờ có học sinh nào đi điều tra về hắn rồi phát hiện ra gì thì nguy to, tuy Ive không bị phát động truy nã toàn cầu nhưng trong cục cảnh sát chắc chắn có đã hồ sơ của hắn rồi.

“Em đang quan tâm đến tôi đấy hả? Bé cưng?” Hormone nam tính của Ive như xộc ra qua từng lỗ chân lông.

Mộc Như Lam vẫn giữ vẻ mặt bình thản, “Cũng hơi quan tâm, nếu chẳng may anh Ive gây phiền phức cho học viện yêu quý của tôi, hay nếu các học sinh thân yêu của tôi gặp chuyện gì bất trắc thì biết làm sao?”

“Ôi, tôi chỉ tới đây để thỏa mong muốn dạy học của mình thôi.” Ive làm như mình hết sức hết sức vô tội.

“Anh Ive kiểm soát được ham muốn ăn thịt tôi được không đấy?”

Ive dừng chân quay sang Mộc Như Lam, hắn đứng ngược sáng, thân hình cao lớn dồn Mộc Như Lam vào một mảnh âm u. Chỉ có Mộc Như Lam mới thấy, hắn liếm chiếc lưỡi đỏ tươi lên môi dưới, đôi mắt xanh thẫm như màu trời si mê ghim vào cô, “Nếu em cố tình dụ dỗ thì tôi sẽ không nhận được đâu...”

Không nhận được muốn nhắm nháp hương vị ngọt ngào ấy, nhất định đó sẽ là hương vị tuyệt vời nhất mà hắn từng được nếm, tử cung của thiên sứ biến thái... A... Chết thật, hắn lại rục rịch rồi, không được không được, thế này thì thất lễ quá, cô là ân nhân cứu mạng của hắn cơ mà, một quý ông hoàn hảo sao có thể lấy oán trả ơn chứ? Không được không được.

Mộc Như Lam nhìn Ive, khát vọng của hắn đối với cô làm nhiệt huyết của cô cũng muốn sôi lên theo, thiết tình, đừng nghĩ đến chuyện giết ta nhé, bởi ta cũng sẽ không nhận được mà giết chết mi đấy.

Giờ nghỉ trưa.

Mộc Như Lam tới phòng dụng cụ thể thao, mỗi niên học vốn có một phòng dụng cụ thể thao riêng nhưng vì có một số dụng cụ công kênh tương đối nặng không tiện di chuyển nên tất cả đều tập trung tại phòng dụng cụ ngay trên thư viện dành cho học sinh năm ba.

Trong phòng rất vắng do mọi người hầu hết đã đi ăn trưa, trên đường đến đây Mộc Như Lam không hề gặp một học sinh nào.

Có tiếng sắt rơi đập xuống sàn nhà.

Mộc Như Lam đi vào thì thấy Phi Phi đang ngồi trên một cái ngựa tay quay màu đen, cô ta mỉm cười nhìn cô.

“Có chuyện gì không Phi Phi?” Mộc Như Lam nghi hoặc hỏi, cô ta viết vào vở hẹn cô ra đây, nghĩ kiểu gì cũng thấy đáng nghi.

“Cũng không có gì quan trọng lắm.” Phi Phi đứng dậy, “Chính là muốn nói với chị vài câu về chuyện chị Thư Mẫn.” Cô ta nhìn lướt qua góc phòng mà Mộc Như Lam không thể thấy, ở đó có giấu một cái máy ảnh lỗ kim, không thu được âm thanh nhưng chụp ảnh vô cùng sắc nét.

“Thư Mẫn à...” Mộc Như Lam trầm ngâm một lát rồi mỉm cười, “Vừa hay chị cũng muốn nói với em về chuyện của Thư Mẫn.”

Phi Phi cảnh giác, “Chị muốn nói chuyện gì của Thư Mẫn?”

Mộc Như Lam không trả lời, thay vào đó cô nhìn đồng hồ, “Bây giờ chị bận chút việc không nói với em được, hay là ta hẹn lúc khác nhé? Đêm nay được không?”

Phi Phi nhìn Mộc Như Lam dò xét nhưng chỉ thấy một nụ cười hiền lành, có vẻ không biết chuyện cô ta cho người tông Thư Mẫn, thế thì Mộc Như Lam định nói với cô ta chuyện gì? Mà thôi, dù sao cô ta cũng sẽ khiến sự việc diễn tiến theo đúng ý mình, khiến cho cô gái này thân bại danh liệt thật sự rất rất đơn giản.

“Hẹn ở đâu?” Phi Phi hỏi. Sợ dĩ phải lên lút viết giấy hẹn cho Mộc Như Lam là vì cô ta không muốn để lại manh mối, dùng điện thoại không đảm bảo 100%, tuy trông thì có vẻ khó ai biết nhưng chỉ cần tới tổng đài là sẽ tra ra ngay, khi đó cô ta chắc chắn sẽ phải chịu vô số ánh mắt thù địch. Để tránh bị nghi ngờ, tránh cho kế hoạch của mình bị chết từ trong trứng nước, cô ta muốn bảo đảm không có bất cứ ai nhìn thấy cô ta lên tiếp xúc với Mộc Như Lam, nhất là khi bản thân đang trong hoàn cảnh nhạy cảm. Nếu không phải sắp hết thời gian thì cô ta cũng không định ra tay ngay bây giờ.

“Em có biết căn nhà của chị trong khu biệt thự Thanh Hòa không? Vì vài lý do nên gần đây chị sống tại đó.” Mộc Như Lam cười bảo, “Nếu em muốn thì ta có thể cùng nhau dùng bữa tối, chị xuống bếp.”

“Không cần.” Phi Phi có biết khu biệt thự Thanh Hòa, nhất là dạo trước khu nghỉ dưỡng đối diện khu biệt thự này còn liên tục gặp sự cố dẫn đến phải đóng cửa. Hay lắm, chỗ đó vắng người, chỉ cần dùng chút mưu mẹo là đã tránh được tai mắt, “Buổi tối mấy giờ?”

“Sau bây giờ là được, chị ở trong nhà chờ em.”

“Ừ.” Phi Phi ra trước, nghĩ bụng Mộc Như Lam đúng là tự lao vào chỗ chết, chờ nó tiêu đời rồi, trên đời này không còn thiên sứ nữa, bản lậu của mình sớm muộn cũng sẽ trở thành bản chính thôi.

Mộc Như Lam nhìn theo bóng dáng Phi Phi, khoe môi uốn một độ cong kì dị. Quả nhiên chuyến này đi không uống công, đứa trẻ hư đốn, quậy phá thì sẽ bị phạt nha...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 296: Chương V89.3: Trừng phạt (3)

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Mộc Như Lam tới bệnh viện thăm Mộc Như Sâm và Thư Mẫn – hiện vẫn còn hôn mê, rồi mới sang hắc ốc.

Tiếng ngâm nga vang lên theo một giai điệu ngẫu nhiên nghe khá là đáng yêu, có điều nối tiếp ngay sau đó lại là tiếng mài dao lạnh lẽo...

Phi Phi cho người quấy rầy bác Bao để mình lên vào khu biệt thự, căn nhà của Mộc Như Lam rất dễ tìm, cơ mà nhìn nó chẳng có vẻ gì là có người ở.

Đứng trước cổng sắt, Phi Phi cau mày ghét bỏ. Căn biệt thự màu xám chìm trong bóng tối như thể có sương đen phủ ngập, âm u đáng sợ hết một cái nhà ma.

Cô ta nhấn chuông một hồi mà không có ai trả lời, thấy cửa không khóa, cô ta bèn tự mở ra rồi đi vào.

Bước đi trong này thật không dễ chịu chút nào, cứ như một vùng bùn lầy vậy, nhất là khi đồng lá mục rữa dưới đất đang liên tục xộc ra một thứ mùi cực kì khó ngửi.

Lúc sắp đi ngang qua đài phun cạn nước, Phi Phi loáng thoáng nhìn thấy cái gì đó, cô ta quay đầu sang thì bắt gặp con rối hề ngồi trên xích đu, nó trông thật bản, mất thiếu mất một con, con còn lại thì nhìn như thật. Cái cảm giác như nó còn sống làm Phi Phi rùng mình, đến khi nhận ra nó thật sự chỉ là một món đồ chơi thì cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Kèo kẹt, cửa chính hé ra một khe nhỏ, Mộc Như Lam thấy là Phi Phi thì mới mở cửa rộng hơn, cô cười áy náy, “Vừa nãy chị đang chuẩn bị cho chuyện tối nay nên không nghe thấy tiếng chuông, xin lỗi em, vào đi, chị đang rất nóng lòng đây.”

Phi Phi nhú mày chần chờ nhưng rồi cũng bước vào, cô ta cứ có cảm giác lời của Mộc Như Lam có ẩn ý gì đó, thật đáng nghi.

Nghe cửa đóng cách sau lưng, Phi Phi theo bản xạ quay lại nhìn Mộc Như Lam một cảnh giác. Mộc Như Lam bỗng hỏi, “Phi Phi tiểu thư có biết võ không?”

“Em từng theo học hai năm với một nhà vô địch tán thủ.” Phi Phi nhìn Mộc Như Lam chằm chằm, đứng trong căn nhà này, không hiểu sao cô ta lại thấy nặng nề và khó thở như sắp gặp phải chuyện nguy hiểm, là ảo giác chăng? Thầy dạy võ của cô ta từng nói, địa điểm đặc thù sẽ kích thích tiềm lực cơ thể, tí như khi lên võ đài, sức mạnh và độ nhanh nhạy của ông ta đều hơn bình thường, thậm chí nếu gặp đối thủ mạnh thì những giá trị này còn có thể tăng thêm, kích thích cơ thể kì diệu như thế đấy v.v.

“Vậy em nhất định là rất lợi hại.” Mộc Như Lam cười bảo, mặc kệ Phi Phi nhìn. Cô ung dung rót cho cô ta một ly nước, “Ngồi đi, em muốn dùng gì?”

“Không cần, em đã ăn tối rồi.” Phi Phi nhìn quanh, thăm, sờ pha, sờ sờ, cũng như mọi căn nhà kiểu Âu khác chứ không có gì đặc biệt, vậy tại sao cô ta lại có cảm giác này?

“Em có vẻ căng thẳng nhỉ? Sao thế?” Mộc Như Lam bước hai bước về phía Phi Phi, cô ta lập tức lùi lại hai bước, thần kinh cô ta đã trải qua huấn luyện nên khi đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã nhận thấy nguy hiểm mà tự động phòng vệ.

Mộc Như Lam dừng chân, nụ cười nhạt đi đôi chút. Hoi... bất ngờ nha, xem ra là đã lên kế hoạch chuẩn bị từ rất lâu về trước rồi nhỉ?

Phi Phi cũng giật mình, cô ta tin tưởng bản thân hơn bất cứ ai, thế nên khi thân thể phản ứng như thế này, cô ta ngay tức khắc muốn rời khỏi đây.

Rời khỏi đây? Mộc Như Lam đòi nào cho phép? Bây giờ con mồi đã cảnh giác, nếu để lần sau thì sẽ rất khó xuống tay, hơn nữa đây là một cái cơ hội tuyệt vời, cô không định để nó trôi mất đâu, bởi vì... Cô tức lên rồi.

“Thôi hay là em...”

“Em cho người tông Thư Mẫn đúng không?” Mộc Như Lam ngắt lời Phi Phi, nụ cười trên môi đã bốc hơi từ bao giờ.

Mặt Phi Phi biến sắc, cô ta tròn mắt nhìn Mộc Như Lam, “Chị...” Nhận thấy được tình huống, cô ta nhanh chóng chỉnh cho biểu cảm dịu đi, “Học tỷ nói lung tung cái gì thế?”

“Hay là em muốn chúng ta gặp nhau trên tòa?” Mộc Như Lam nói giọng nghiêm túc, bầu không khí mềm mại quanh cô như đánh lại sắc lẹm, bất cần một chút là sẽ bị chém cho máu chảy đầm đìa.

“Chỉ có bằng chứng?” Phi Phi cười, cô ta không thể nào lên tòa được.

“Em muốn nhìn không?”

“Chỉ có à?” Phi Phi hếch cằm khiêu khích, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, trong lòng thoáng căng thẳng. Nếu có thì nhất định phải tiêu hủy, nhưng cô ta có cảm giác Mộc Như Lam chỉ đang hù dọa thôi, bằng chứng duy nhất chỉ có thể lấy từ băng camera học viện Lưu Tư Lan, mà cuộn băng thì đã bị hủy rồi.

“Tự em lên xem đi!” Mộc Như Lam trông không giống như đang nói dối, dứt lời cô bỏ lên tầng hai.

Phi Phi hoảng hốt chạy theo mà không kịp nghĩ ngợi gì. Cô ta biết lưới quan hệ của Mộc Như Lam rộng thế nào, nếu bị kiện lên tòa thì người gặp nguy sẽ là cô ta!

Lên đến tầng hai, Phi Phi chỉ thấy một mảnh tối om, đèn hành lang không bật, mà cũng không thấy Mộc Như Lam đâu.

“... Học tử?” Phi Phi gọi.

“Ở trong này.” Giọng của Mộc Như Lam truyền đến từ căn phòng sâu trong cùng.

Sau một chốc trù trù, Phi Phi đi qua đó, “Sao không bật đèn?”

“Đèn tầng hai hư rồi, em đi cẩn thận kẻo bị va đập.” Mộc Như Lam lại lên tiếng.

Phi Phi mở di động, mượn ánh sáng màn hình để tiến về phía căn phòng cuối hành lang.

Càng lại gần tim Phi Phi đập càng nhanh, xung quanh lặng ngắt như chỉ có một mình cô ta, tiếng tim đập vọng bên tai, chính cô ta cũng chưa nhận ra trán mình đã túa đầy mồ hôi lạnh.

Mãi mới tới nơi, cô ta thấy Mộc Như Lam đưa lưng về phía mình, không biết là đánh làm gì, “Học tử?” Cô ta gọi một tiếng rồi từ từ lại gần.

“Hửm?” Mộc Như Lam đáp.

“Chỉ đang làm gì thế?” Phi Phi hỏi dò xét, muốn nhìn xem rốt cuộc cô đang làm gì.

“Tạm thời thay đổi vài thứ, nói chung cũng vì em cả.” Mộc Như Lam vẫn không quay đầu lại, “Chỉ đâu có ngờ em lại biết tán thù.”

Phi Phi khựng bước, bất giác muốn lùi lại, ngay lúc này đèn màn hình di động bỗng tắt mất, cô ta đang định bật lại thì đột nhiên có luồng gió ủa tới, cô ta theo bản năng dùng tay chắn, trong nháy mắt cánh tay đau đớn như bị đập gãy, người cũng bị xô mạnh, chân thì vấp phải cái gì đó như ngưỡng cửa làm cô ta mất đà ngã vào một khoảng không gian hẹp.

“Bịch!” Cả người đau ê ẩm, Phi Phi không phản ứng kịp.

Trong bóng tối, có ai đó nhanh tay nhét chân cô ta vào trong rồi sập cửa cái phịch, sau đó là tiếng khóa lạch cạch.

Vuốt về cánh cửa tủ đã được khóa kỹ, Mộc Như Lam nhếch môi cười dịu dàng, đôi mắt trong trẻo thuần túy như ngọc lưu ly... Thuần túy một màu đen sâu hoắm.

Cô nhặt chiếc điện thoại Phi Phi đánh rơi lên, vừa ngậm nga vừa thông thả rời phòng để đi chuẩn bị vài thứ. Lúc trước cô không biết Phi Phi có võ, việc chế rối lại không cho phép cô đánh cô ta bầm dập, nó đi ngược quan điểm thẩm mỹ của cô. Con gái ấy mà, nên được đối xử dịu dàng một tí.

Mộc Như Lam xuống tầng hầm, trên tầng hai, Phi Phi trợn mắt hoảng sợ, tim đập loạn xạ, cô ta run rẩy sờ soạn khắp nơi, cảm giác đau đớn nơi cánh tay càng làm cô ta nhận thức rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Mộc Như Lam!” Phi Phi hét to, “Chỉ muốn gì?! Thả tôi ra!” Trong lòng cô ta sợ hãi, Mộc Như Lam muốn gì? Nó lừa nhốt mình lại, Mộc Như Lam điên rồi sao? Nó định làm gì?!

Không ai trả lời cô ta cả, trong một không gian vừa hẹp vừa tối, nỗi sợ luôn bị phóng đại gấp bội. Phi Phi đứng dậy lay lay cửa, nghe bên kia có tiếng chốt khóa va lạch cạch mà trái tim như chìm xuống. Cô ta không biết Mộc Như Lam định làm gì nhưng cô ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, ai đánh trước người đó mới có cơ hội chiến thắng!

May thay đây là một cái tủ làm bằng gỗ, và cũng may thay, sức lực của cô ta không yếu chút nào.

“Rầm!” Cái chốt văng ra đập vào tường, một cánh cửa tủ hoa lệ trật lệt bật tung.

Và cái giá Phi Phi phải trả là đôi chân đau đớn, đau đến mức chảy mồ hôi lạnh.

Phi Phi bất chấp làm thế có đáng hay không, cô ta khắp khiêng mò mẫm trong bóng tối, mãi mới đụng được tới mặt tường lạnh băng, cô ta tìm thấy một cái công tắc và bật nó lên, ánh đèn lóa sáng làm cô ta phải mắt một lúc mới thích ứng được.

Căn phòng này trống không, chỉ có một chiếc tủ đồ sạm kê sát tường, cửa sổ khóa chặt, cửa chính mở.

Phi Phi vội vàng đi ra nhưng vẫn bất giác ngoái đầu nhìn chiếc tủ, ngoài cánh tủ đã bị cô ta phá ra thì vẫn còn vài cánh khác chia chiếc tủ thành nhiều ngăn.

Như bị thứ gì đó hấp dẫn, Phi Phi quay trở lại. Lầm lét liếc ra cửa để đảm bảo ngoài hành lang không có tiếng bước chân hay bóng dáng của ai, Phi Phi mở một cánh tủ, cảnh tượng bên trong làm cô ta tái mét mặt mày, toàn thân run lẩy bẩy trong sự hãi hùng.

Biến thái!

Mộc Như Lam là biến thái!

Thảo nào, thảo nào nó nhìn như thiên sứ mà lại làm ra chuyện thế này, thảo nào nó thích ở trong căn nhà u ám này...

Mặc kệ tất cả, Phi Phi lê đôi chân nay đã không còn mạnh mẽ ra ngoài. Cô ta không biết Mộc Như Lam có ở dưới không nên bèn kiểm tra hai phòng còn lại trên tầng hai xem có điện thoại không, đáng tiếc không thu hoạch được gì. Hết cách, cô ta đành run run đi xuống cầu thang...

Không có Mộc Như Lam!

Phi Phi vừa sợ vừa mừng lao ra cửa, cánh cửa này hơi nặng, tay chân cô ta bây giờ không thể quá dùng sức, kéo cả buổi mới mở ra một khe hở nhỏ. Chợt nghe có tiếng động lạ từ phía lò sưởi, Phi Phi sợ đến nỗi mặt trắng bệch, cuống cuống luồn mấy ngón tay run rẩy vào khe hở, dốc hết sức bình sinh để mở cửa rồi cẩn rắng nhìn cái đầu ở chân mà chạy ra cổng sắt.

Nhìn thấy con rối hề trên xích đu, Phi Phi càng thêm kinh hồn táng đảm.

Ra khỏi tầng hầm thấy cửa mở toang hoác, Mộc Như Lam nheo mắt, bắt đầu đuổi theo. Bước chân của cô vẫn nhàn nhã như thường lệ, nhẹ nhàng tựa mây, nhưng thực ra tốc độ của cô không hề chậm.

Quay đầu nhìn thấy Mộc Như Lam đang đuổi theo cách mình không xa, Phi Phi hoảng tới nỗi suýt té, cô ta mở miệng định gào cứu nhưng lại nhận ra mình không thốt nổi lời nào. Cô ta đã sợ đến mức không nói được rồi, chỉ có thể liều mạng chạy mà thôi.

So với Phi Phi, Mộc Như Lam bình thản hơn rất nhiều, không có vẻ gì là đang đuổi bắt con mồi cả, thế nhưng trong mắt Phi Phi, Mộc Như Lam quả thật là một ác quỷ âm hồn bất tán...

Kim Mạt Ly cũng đã từng trải qua cảm giác ấy. Chẳng ai muốn nếm thử cái cảm giác bị truy đuổi cả, thà cứ làm một dao cho cô ta chết luôn còn hơn là lẳng trì như thế này. Chết không đáng sợ, thứ đáng sợ là quá trình chờ đợi cái chết.

Lúc chạy xuống sườn núi, Phi Phi xui xẻo vấp phải một tảng đá thế là té lăn ra đất, ngay khi Phi Phi sắp tuyệt vọng, cô ta thấy mình lăn tới chỗ một người!

Mộc Như Lam dừng chân nhìn bóng người đang trước, chắc, giống y như Kim Mạt Ly...

“Cứu! Cứu tôi với!” Phi Phi túm lấy ống quần người nọ, hoảng loạn cầu cứu bằng chất giọng khản đặc, “Cô ta là biến thái, cô ta muốn giết tôi...”

“Biến thái?” Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Phi Phi giật mình ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt xanh thâm thúy quý dị...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 297: Chương V90: Đại học

Phi Phi ngẩn ra, thấy rõ đó là ai thì vui mừng khôn xiết, “Elvis!”

Ive ngồi xổm xuống, nụ cười vẫn lịch thiệp ôn hòa như mọi khi, hần nâng cánh tay bị thương của Phi Phi lên, dịu dàng hỏi, “Bị sao thế này?”

“Elvis!” Phi Phi ngoái đầu nhìn Mộc Như Lam trên sườn núi, nuốt nước bọt, có Elvis ở đây cô ta đỡ sợ hơn hẳn, hẳn là đàn ông, không thể nào lại thua sức một cô gái được, “Anh mau báo cảnh sát đi, Mộc Như Lam là biến thái! Cô ta giết người rồi giấu trong tủ quần áo! Mới này cô ta còn muốn giết tôi

nữa! Cô ta là biến thái!”

“Biến thái à...” Khóe môi Ive ngày càng uốn lên tạo thành một độ cong quý dị, Phi Phi nhìn mà thân thể lui dần về sau trong khi đầu óc vẫn chưa nhận ra được tình hình.

“Elvis... Anh làm sao vậy?”

“Thật có lỗi vì chưa nói cho cô biết.” Ive nhẹ vuốt ve bàn tay súng đồ của cô ta, tia sét quý dị xẹt ngang qua đôi mắt xanh như nền trời, “Thật ra tôi cũng là biến thái.”

++++

Dưới tầng hầm ẩm thấp, trên cái bàn đá lạnh buốt, một cô gái đang bị đặt ở đó đầy vô tình, thuốc gây tê cực mạnh khiến cô ta không mở mắt ra được nhưng cũng không ngủ được, đây là thuốc gây tê cực bộ nên cô ta chỉ mất đi cảm giác trên cơ thể chứ đầu óc thì vẫn tỉnh táo.

Mộc Như Lam và Ive mỗi người đứng một bên, họ nhìn thẳng vào mắt nhau như đang tranh giành con mồi.

“Tôi muốn tử cung của cô ta.”

“Không cho.”

“Vì sao?”

“Tôi muốn giữ nội tạng được đầy đủ.” Mộc Như Lam cầm dao phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu, ánh mắt cô nhìn Ive mang theo sự cảnh cáo và đe dọa. Sào huyết của sinh vật nguy hiểm xưa nay chưa bao giờ tiếp khách, kẻ xông vào chỉ có thể là con mồi, hoặc là người đi săn.

Ive nhìn Mộc Như Lam rồi lại nhìn xuống con mồi nằm trên bàn đá, đầu lưỡi đỏ liếm lên cánh môi, hần lác đầu tiếc rẻ, “Tuy rằng dở hơn của em nhưng ít nhất cũng có thể giúp tôi đỡ con đói.” Dứt lời chuyển tầm mắt sang cái giá.

Hắn quan sát loạt dao giải phẫu và một đồng lọ thuốc cả có nhãn lẫn không nhãn của Mộc Như Lam. Khứu giác nhạy bén trời sinh cho phép Ive bắt được thứ mùi đang lơ lửng trong không trung, hắn ngạc nhiên nhìn về phía cô, “Em cho tôi xem mấy món đồ đẳng kia của em được không? Tôi hứa sẽ không táy máy.” Lời hứa của biến thái vốn chẳng có nghĩa lý gì cả, thế nhưng bọn họ lại rất thích thề thốt, giống như đang coi rẻ thượng đế vậy.

Mộc Như Lam liếc Ive một cái rồi gạt đầu. Cô cho Ive xuống tầng hầm này là vì hắn đã giúp cô bắt Phi Phi lại, vào đây rồi thì xem mấy thứ đó cũng không sao. Tuy Mộc Như Lam vẫn cảnh giác như trước nhưng đây là do bản năng, chứ cô biết Ive tạm thời sẽ không ra tay với mình.

Mộc Như Lam vừa cho phép là Ive cầm ngay một cái lọ không nhãn lên, hắn mở ra ngửi ngửi, chẳng mấy chốc đã biết được thành phần bên trong. Ive cau mày, “Em tự điều chế cái này à?”

“Ừ.”

“Em dùng nó làm gì?”

“Chất bảo quản. Nó có thể giữ độ tươi cho con rối của tôi.” Dưới ánh đèn màu đỏ, con dao giải phẫu trên tay Mộc Như Lam như nhuộm một lớp máu tươi. Cô mỉm cười dịu dàng, Phi Phi tỉnh táo mà bất lực nhìn cô đầy tuyệt vọng.

“What?!” Ive tỏ vẻ khó tin nhưng Mộc Như Lam không quan tâm, vì thế Ive lại cầm những chiếc bình khác lên ngửi hết cái này đến cái khác. Quay sang thấy con dao của Mộc Như Lam đã rạch một đường lên bụng Phi Phi, hắn buột miệng hỏi, “Ai dạy em vậy?”

Mộc Như Lam đang bận tập trung vào động tác tay mình, cô đáp qua loa, “Tự học ấy mà.”

“Tự học?”

“Ừ.”

“Em đúng là một thiên tài!” Ive vui vẻ khen ngợi không tiếc lời.

Bấy giờ Mộc Như Lam mới nhìn Ive một cái. Thiên tài? Hắn đánh giá cô quá cao rồi, sau khi sống lại cô đã phải miệt mài học mười mấy năm mới điều chế ra được đồng thuốc đó mà thậm chí còn không rõ chúng có đi ngược lý thuyết hay không, sao gọi là thiên tài được.

Ive bỗng thấy hứng thú với kỹ thuật giải phẫu của Mộc Như Lam, hắn lại gần quan sát động tác của cô, thỉnh thoảng lên tiếng, “Nghiêng dao thêm một ít... Nếu muốn lấy nội tạng ra thật hoàn hảo thì em nên đổi con dao khác... Cắt 5mm sang trái sẽ có bất ngờ...”

Cứ thế, một người hướng dẫn, một người học tập, còn cô gái bị xem như mô hình giải phẫu thì tròn trắng mắt, cơ thể đã mất cảm giác nên cô ta không thấy đau nhưng tận mắt nhìn nội tạng của mình bị lấy ra cũng thật không dễ chịu chút nào.

Ive bất giác nhìn sang Mộc Như Lam, miệng vẫn không ngừng hướng dẫn. Biểu cảm của cô thật sự nghiêm túc, dù đang tự mình giải phẫu người thật nhưng trên trán không hề có mồ hôi, ánh đèn màu đỏ làm gương mặt cô hơi hồng, đôi mắt đang tập trung cao độ lóe sáng rực rỡ tựa mặt trời.

Đây là lần đầu tiên Ive đang hoảng nhìn nhận một nữ biến thái. Cảm giác... hơi bất ngờ mà cũng không tệ lắm.

“Thế này à?” Mộc Như Lam hỏi, cô vừa lấy ruột Phi Phi ra theo hướng dẫn của Ive.

Nhìn thành quả trước mặt, Ive chợt nói, “Nếu em muốn, tôi có thể dạy cho em rất nhiều thứ.”

Mộc Như Lam nhìn hần, cô không biết trước kia Ive làm nghề gì nhưng chắc là một bác sĩ ngoại khoa, hơn nữa còn là một bác sĩ ngoại khoa cực kì giỏi. Cô muốn học hết tất cả những tri thức liên quan bởi đó chính là vũ khí mạnh nhất để bảo vệ chính mình, cô sẽ không từ chối bất cứ ai muốn dạy cô.

“Sau đó thì sao?” Mộc Như Lam hỏi. Biến thái hiếm khi làm không việc gì, cho dù là hứng thú nhất thời hay là thói quen lâu ngày thì chúng luôn luôn có mục đích. Hoặc là vì hào hứng muốn xem diễn biến tiếp theo, hoặc là vì bản tính quen lừa lọc. Ive ngó lơ dạy cô, vậy cô buộc phải trả cho hần một cái giá thật lớn.

“Coi như là tôi trả em ơn cứu mạng.” Ive thoải mái bảo, ngay sau đó hần tà ác liếm môi, nhìn Mộc Như Lam bằng ánh mắt nguy hiểm đầy tính xâm lược.

Mộc Như Lam hiểu, trả xong ơn cứu mạng của cô thì họ sẽ không ai nợ ai, Ive sẽ ra tay với cô mà không sợ vi phạm nguyên tắc quý ông của hần. Hần vẫn chưa từ bỏ ý định, quả nhiên tình bạn của biến thái chỉ là vớ vẩn mà thôi.

“Được.” Mộc Như Lam cười gật đầu. Cô không thích mạo hiểm nhưng cũng không có nghĩa cô sẽ không mạo hiểm, đôi khi nguy hiểm càng nhiều thì lợi nhuận mới càng cao. Mộc Như Lam tin Ive sẽ là một thầy giáo tốt, mà cô thì luôn là một học trò ngoan.

++++

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tin Phi Phi mất tích truyền khắp học viện Lưu Tư Lan, cảnh sát đã vào cuộc, một vài kẻ lạ mặt cũng âm thầm tới nhưng không thu hoạch được gì, án “bóc hơi” lại lần nữa xuất hiện.

Ban ngày Mộc Như Lam và Ive không khác gì thầy trò trung học bình thường, nhưng khi màn đêm buông xuống, bọn họ một dạy một học cách dùng dao chế thuốc.

Mộc Như Lam không nén nổi tò mò hỏi, “Anh từng có thành tựu gì à?”

Ive nói băng quơ, “Hình như không... À, theo lời của lũ đàn muốn trao cho tôi cái giải Nobel y học gì đó thì cũng có... Nghe ngu ngu nên tôi ăn luôn cô bé bệnh nhân đáng yêu rồi.”

“...” Ngu ngu? Người ta nỗ lực cả đời cũng không lấy được giải thưởng này, vậy mà Ive lại chê...

Kha Uyển Tinh không rõ tung tích, không ai thấy bà ta từ sau lần bị đuổi khỏi khu biệt thự. Người trông coi biệt thự Mộc gia đã rút hết, Mộc Như Lam trở về Mộc gia. Mặc dù sống chung dưới một mái nhà nhưng anh em Mộc Như Sâm lại không dám thân thiết với Mộc Như Lam như trước nữa vì e sợ Đoạn Nghiêu. Lòng đầy khát khao nhưng họ lại buộc phải kiềm chế, bởi vì điểm chí mạng của họ đang nằm trong tay người khác, và tất cả là do... Bọn họ quá yếu.

Bọn họ đã trắng tay rồi, không quyền, không tiền – học phí sau này cũng không biết lấy đâu ra, không bố, không mẹ, thân nhân chỉ còn mỗi Mộc Như Lam, vậy mà họ lại bị đe dọa không cho tới gần người chị duy nhất. Tất cả những điều này đều là do bọn họ quá yếu!

Từ xưa đến nay, có bức ép thì sẽ có phản kháng, chẳng qua là vấn đề thời gian và thiếu một ngòi lửa mà thôi. Hôm nay Đoạn Nghiêu bức ép bọn họ bao nhiêu, một ngày nào đó, bọn họ sẽ trả lại cả vốn lẫn lời! Thời gian còn dài, để xem ai mới là người cười cuối cùng.

Thời gian dần trôi, nháy mắt kì thi đại học đã gần kề.

Cả Kha Xương Hoàng ở Hồng Kông xa xôi cũng gọi điện hỏi Mộc Như Lam muốn thi vào đâu, hướng chi là người ở thủ đô, họ như đứng đồng lửa như ngồi đồng than vậy. Hiệu trưởng các trường đại học trong nước liên tục tới Mộc gia thăm hỏi, để những ngày cuối cùng được yên tĩnh, Mộc Như Lam không thể không dán giấy xin miễn tiếp khách ở cửa.

Mộc Như Lam không cho họ một câu trả lời cụ thể, mãi đến sau khi nộp nguyện vọng.

Đại học Harvard Mỹ, ngành y, song song học pháp y.

Tuy điều này làm ít người cười nhiều người bức nhưng mà Mộc Như Lam luôn có cách để họ phải thuận theo cô, chưa kể cô có pháp luật và nhân quyền bảo vệ. Bọn họ muốn là một chuyện, ý nguyện của Mộc Như Lam lại là một chuyện khác.

++++

Mùa hè nóng bức, mặt trời chói chang nhô cao, máy bay xuyên qua tầng mây để lại một vệt trắng.

Mộc Như Lam kéo hành lý ra khỏi sân bay, đầu đội một chiếc mũ màu vàng nhạt, vành mũ đủ để che râm đôi vai cô. Mộc Như Lam thích nắng thật, nhưng mặt trời mùa hè ở California rất dễ khiến da bị tổn thương và đen sạm.

Một cô gái tựa thiên sứ vừa xuống máy bay đã thu hút không ít ánh nhìn, giọng của những người ngoại quốc nồng nhiệt luôn rất lớn, “Hey! Tôi thấy thiên sứ, tôi đang nằm mơ sao?!”

Mộc Như Lam chỉ đơn giản gật đầu cười chào họ nhưng lại vô tình làm không ít người muốn tới bắt chuyện, có điều họ sợ mình dọa thiên sứ chạy mất, thành ra vẫn không dám tiếp cận.

Mộc Như Lam gọi taxi, cười nói bằng tiếng Anh lưu loát, “Cho tôi đến bệnh viện tâm thần Coen.”

===== Web copy vui lòng không cắt phần này

Lời tác giả: Quyển 1 “Con rối dây” xin kết thúc tại đây. Sang quyển 2 “Hiệu ứng cánh bướm”, kịch tính chỉ có tăng chứ không giảm ($/ \geq \nabla \leq$)/

Sang quyển mới, tình cảm của Lam Lam và Khiêm Nhân thăng hoa, Lam Lam đựng độ đám biến thái trong bệnh viện Coen, người của Bạch đế quốc xung đột với Lam Lam, ngoài ra còn có cuộc sống đại học đầy cảm giác mạnh và một ít chuyện cũ khiến các thím phải run rẩy. Các thím biết mà, viện y học trước giờ không thiếu thi thể, ở nước ngoài cũng không thiếu những vụ án biến thái...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Chương V91: Nhà tù

Taxi bon bon rời khỏi nội thành, tiến vào vùng ngoại ô thừa thớt xe cộ, hai bên đường chỉ có những mảnh đất nâu đầy cảm giác miền viễn tây.

Qua dải đất cằn cỗi này là đến một nơi tựa tựa như ốc đảo, cây xanh rất nhiều nhưng không hề có một bóng người.

Chiếc taxi dừng dưới chân một ngọn núi, Mộc Như Lam thanh toán tiền rồi xuống xe, tài xế nói với cô qua cửa sổ, “Cô gái, cô cứ đi dọc theo hướng này lên là sẽ tới, cẩn thận nhé.”

“Vâng, cảm ơn chú.” Mộc Như Lam cười cảm ơn rồi kéo hành lý đi dọc theo đường mòn lên đỉnh núi.

Mặc Vô Ngân đã cho Mộc Như Lam địa chỉ chỗ làm việc của Mặc Khiêm Nhân nhưng cô vẫn chưa nói cho hắn biết, thậm chí hắn còn chưa biết chuyện cô sẽ học đại học ở Mỹ nữa kia. Mọi người đều muốn giấu hắn và Mộc Như Lam cũng vậy, cô muốn dành cho người đàn ông của mình một bất ngờ.

Nhất định hắn sẽ thót tim cho mà xem.

Mộc Như Lam cười vui vẻ, dù nắng đã khuất sau những tán cây nhưng ánh sáng của cô thì không hề tắt, đến nỗi mấy anh lính đang canh cổng cũng phải bất ngờ, không nhìn kĩ có khi còn tưởng là thiên sứ xuất hiện.

May mà bọn họ đều là những binh lính đã được huấn luyện khắc nghiệt.

Mộc Như Lam ngạc nhiên nhìn cánh cổng sắt được canh gác cẩn mật và tốp binh lính súng ống đầy đủ trên hàng lô cốt. Hình như... Không ăn nhập với tưởng tượng của cô lắm, chẳng có cái gì giống một bệnh viện tâm thần bình thường cả.

Trước đây Mộc Như Lam chưa từng tận mắt thấy một bệnh viện tâm thần nào. Thành phố K không có bệnh viện tâm thần, thành phố G bên cạnh thì có một cái nhưng lại nằm ở nơi khi ho có gáy. Cô cứ nghĩ là sẽ giống như mấy viện đường lão trên tivi thôi, vậy mà sao lại có lính gác cửa?

Những thiết bị kỹ thuật tinh vi nằm đầy rẫy xung quanh như khiêu khích, Mộc Như Lam vừa bước tới là ngay tức khắc lọt vào tầm quay của camera gắn ở trên cổng và trong mảnh rừng hai bên, không một góc chết.

Cánh cổng này không phải là kiểu có chỗ hở nhìn qua được mà là kiểu cổng sắt to bản che khuất hoàn toàn quang cảnh bên trong. Một giọng nói sắc bén vang lên nghiêm nghị, “Ài? Có giấy thông hành không? Sổ đơn từ xin vào là bao nhiêu? Mời cô trả lời tất cả câu hỏi trên trong mười giây, nếu không trả lời được thì hãy lập tức rời khỏi đây hoặc chúng tôi sẽ tiến hành tạm giam để kiểm tra.”

Một loạt câu hỏi liên tu tít Mộc Như Lam phản ứng không kịp, cầm vali đứng ngẩn ra vài giây, cô mới nói với cái máy phát thanh gắn trên cổng, “Tôi tìm Amon. Tôi là hôn thê của anh ấy.”

Sau vài giây im lặng, trả lời Mộc Như Lam vẫn là giọng nói lạnh tanh đó, “Mời xuất trình chứng minh nhân dân của cô và cung cấp số mã hóa đơn từ xin vào bệnh viện tâm thần Coen... Xác minh thân phận xong mới được phép đi vào.” Chắc là do thân phận Mộc Như Lam đưa ta khá đặc biệt nên người lính kia nói nhiều hơn đôi câu.

Xem ra không thể bất ngờ xuất hiện trước mặt Mặc Khiêm Nhân để xem biểu cảm kinh ngạc của hắn rồi.

Mộc Như Lam bảo đợi chút rồi lấy điện thoại gọi cho Mặc Khiêm Nhân, oái ăm thay đi động Mặc Khiêm Nhân lại tắt máy.

Chẳng lẽ hôm nay cô đến đây vô ích rồi sao? Tệ thật, xung quanh đây vắng tanh, cô không thể hy vọng bắt được xe ở một nơi mà taxi chỉ tạt qua bốn tiếng một lần được.

Cô muốn cho Khiêm Nhân một bất ngờ mà...

Mộc Như Lam hơi tiếc.

Cùng lúc đó trong phòng viện trưởng.

Joey nhận được điện thoại từ phòng gác công, bình thường khi có ai tới thì người đó phải xuất trình chứng minh thư và họ sẽ đối chiếu với dữ liệu của bệnh viện tâm thần, xác nhận không nhầm người mới cho vào. Mộc Như Lam không xuất trình được chứng minh thư, theo lý thuyết thì họ không cần hỏi ý kiến người trong bệnh viện, có điều Mộc Như Lam nói cô là hôn thê của viện trưởng Amon, hơn nữa trông Mộc Như Lam không có vẻ như đang nói dối.

Thiên sứ xinh đẹp thánh thiện thế này, sẽ không lừa gạt ai đâu.

“Hả?” Joey tròn mắt, “Hôn thê của Amon? Anh khùng à? Viện trưởng mà có hôn thê... Anh nói cái gì?! Hôn thê?!”

Nhận được đoạn video quay từ cổng, Joey không quan tâm gương mặt mà chỉ chăm chăm phóng to hình ảnh ở hai tay cô, thấy trên ngón tay của Mộc Như Lam có một chiếc nhẫn bạc đơn giản — giống y chang cái của Amon!

Mộc Như Lam bị giữ lại để nữ quản nhân kiểm tra một lượt từ ngọn tóc tới tận móng chân, xác nhận không mang theo vật gì nguy hiểm (kể cả điện thoại di động) rồi cho vào.

Vậy là đã được đặc cách rồi đấy, mọi khi người thân của nhân viên trong bệnh viện không được đi vào dễ dàng thế này đâu, bản thân nhân viên cũng chỉ được ra vào mỗi tuần một lần, dù chỉ ra ngoài hai phút thì khi về vẫn bị kiểm tra nghiêm ngặt.

Coen không phải là bệnh viện tâm thần bình thường mà là một nhà tù trá hình bệnh viện, cũng có thể gọi đây là sở nghiên cứu biến thái.

Mộc Như Lam chậm chậm đi vào, vừa chỉnh lại đầu tóc vừa ngoái nhìn cánh cổng sắt và hàng lô cốt, cô cau mày, mình có đi lộn chỗ không nhỉ? Nơi này giống một căn cứ quân sự hơn là một bệnh viện tâm thần.

Chợt có một bóng đen nhảy ra từ cánh rừng xanh um, Mộc Như Lam nhận ra đó là một con nai con, nó đứng im nhìn cô bằng đôi mắt to tròn long lanh nước. Ở bên kia đường, có hai con chó hoang thò đầu ra nom rất ngạc nhiên.

Trong một thoáng, Mộc Như Lam cảm thấy nơi này đẹp lạ lùng. Nén lại nỗi nghi hoặc trong lòng, cô nhướn miệng cười, thôi, tới đâu hay tới đó.

Mộc Như Lam thông thả bao nhiêu thì Joey đứng trong phòng theo dõi sốt ruột bấy nhiêu, ôi trời ơi, hần được gặp vợ tương lai của Amon khi còn sống, thật là kì diệu... Cơ mà sao cô gái này đi chậm thế! Chỉ muốn chạy xuống lòi lên luôn cho nhanh!

Joey quả thật đã làm thế, hần lái một chiếc xe gôn đặc dụng xuống để rồi suýt đâm vào gốc cây khi nhìn thấy Mộc Như Lam, may mà Mộc Như Lam kịp mở miệng gọi hần hần về trước lúc tai nạn xảy ra.

Chờ Mộc Như Lam ngồi đằng sau, Joey cứ chốc chốc lại quay đầu nhìn, hần thấy thốn thốn. Tuy là... Tuy là hần nghĩ phụ nữ bình thường không thể xứng đôi với viện trưởng, nh-nhưng ai ngờ Amon lại lấy một thiên sứ làm vợ! Đã thế còn trông trẻ măng! Ghen tị chết mất! Chắc chắn là tên Amon vô si đã lừa con gái nhà người ta rồi!

Người nước ngoài thường không đoán được tuổi của con gái phương đông, tạm thời Joey chỉ biết Mộc Như Lam còn rất trẻ.

“Amon không có ở đây à? Tôi vừa gọi điện thoại nhưng anh ấy lại tắt máy.” Mộc Như Lam hỏi, không hề biết Joey đang ứa nước mắt trong lòng.

“Bây giờ viện trưởng đang giảng dạy ở trụ sở FBI California.” Joey cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc, hần thấy mình như này là ngẫu nhất.

Mỗi tháng Mặc Khiêm Nhân đến giảng dạy ở học viện đặc công từ hai đến năm tiết, nếu tiện thì sẽ dạy cho cả nhân viên FBI, họ cần học thêm kiến thức liên quan đến tâm lý học để đối phó với những kẻ rối loạn nhân cách chống xã hội hoặc thái nhân cách, dù sao cũng không thể ỷ lại vào một chuyên gia tâm lý tùy hứng như Mặc Khiêm Nhân nữa được.

Mộc Như Lam gật đầu, “Khi nào thì anh ấy về?”

“Chắc phải buổi tối, anh ta có lẽ vừa mới đến nơi thôi. Không sao, tôi cho phép cô chờ trong phòng.” Joey ra chiều đắc chí.

Mộc Như Lam gật đầu cười cảm ơn, hóa ra đồng nghiệp của hần là thế này à, có vẻ chuyến đi này sẽ rất thú vị đây.

Cây xanh lùi dần về sau, Joey đưa Mộc Như Lam đến trước bệnh viện tọa lạc gần đỉnh núi. Mộc Như Lam chớp chớp mắt, bây giờ thì lại nhìn giống viện dưỡng lão trong tưởng tượng của cô rồi.

Sau đó là một chuỗi kiểm tra chứng minh thư, vân tay, quét võng mạc, xác nhận đúng thân phận mới được vào tiếp.

Băng qua hành lang lạnh lẽo, Mộc Như Lam cảm giác có rất nhiều đôi mắt đang dán vào mình như thể cô là sinh vật lạ, nhưng vẫn đề là không có ai khác ở đây cả.

Mãi đến khi vào phòng viện trưởng đóng cửa lại thì cảm giác này mới biến mất.

Joey rót cho Mộc Như Lam một ly nước, đừng mong ở đây có nước trái cây đãi khách, một ly nước lọc đã là không tồi rồi, nhà tù biến thái mà ị.

“Cảm ơn.” Mộc Như Lam cầm lấy ly nước, đoạn nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ mới hai giờ, ít nhất phải ba bốn tiếng nữa Mặc Khiêm Nhân mới về, cứ ngồi không thế này thì chán lắm.

“Anh Joey, tôi đi xem bệnh nhân ở đây được không?” Mộc Như Lam vẫn luôn muốn dạo quanh bệnh viện tâm thần một vòng, biết đâu tương lai cô sẽ phải sống trong bệnh viện tâm thần.

Joey khựng lại, nhìn đôi mắt trong veo ảm áp của Mộc Như Lam, hần lập tức lắc đầu, “Không được!” Đừng có đùa, thứ nhất là mình sẽ không thể để lũ quỷ đó nhìn thấy thiên sứ được, thứ hai là nếu Amon biết mình cho vợ hần xuống đó thì hần sẽ chặt mình ra mất!

Mộc Như Lam nhìn Joey, “Vì sao?” Chỉ là xem những bệnh nhân bị nhốt trong ngục thôi mà.

“Nguy hiểm lắm, cô cứ ở trong này đi thì hơn, hay tôi đưa cô vào phòng nghỉ của Amon nhé?” Joey tự nhủ, mình không được để đôi mắt chứa thái dương đó rút não đi mất. Một chỗ nguy hiểm như thế sao để thiên sứ đi xem được? Ai lại nỡ để cho cô tiếp xúc với đám sinh vật hắc ám đó cơ chứ?

Mộc Như Lam nhìn Joey hồi lâu, miệng ngày càng tươi, “Tôi tin anh Joey nhất định sẽ bảo vệ tôi mà, đúng không?”

“Đương nhiên!”

... Khoan đã, hình như trúng mỷ nhân kế rồi.

Dưới những ánh nhìn sừng sốt xen lẫn thương hại của các nhân viên, Joey khỏ sở dẫn Mộc Như Lam xuống tầng.

“Nơi này có ba tầng, được phân chia theo độ nguy hiểm. Trong đó tầng thứ ba giam bệnh nhân nữ, hai tầng còn lại là nam...” Joey vừa đi vừa giải thích cho Mộc Như Lam, họ đã xác minh thân phận của cô và xác nhận quan hệ giữa cô với Mặc Khiêm Nhân rồi nên nói cho cô biết những thứ rêu rĩa này cũng không thành vấn đề gì.

Mộc Như Lam lắng lắng nghe, chẳng mấy chốc đã đến cánh cửa sắt của tầng đầu tiên, người canh gác nhìn Joey và Mộc Như Lam rồi lạch xạch mở cửa.

Mộc Như Lam bỗng hỏi, “Độ nguy hiểm là gì?” Có khi nào là độ nghiêm trọng của bệnh tình không?

Joey không đáp vì ngay lúc này điện thoại hần đổ chuông, hần bắt máy, đầu dây bên kia nói gì đó làm sắc mặt hần đanh lại. Không kịp nói nhiều với Mộc Như Lam, Joey ngoắc tay gọi một nhân viên đến dẫn đường cho Mộc Như Lam rồi vội vàng rời đi.

Anh nhân viên cao to chất phác nhìn Mộc Như Lam, có vẻ như đang chờ cô phân phó vì Joey bảo anh ta dẫn đường nhưng lại không nói rõ là dẫn đi đâu. Joey vốn chỉ định để Mộc Như Lam đến tầng giam nữ thôi, bọn chúng nhìn là biết điên ngay, chứ mấy tên biến thái đàn ông trông tinh táo và hấp dẫn lắm, nguy hiểm không biết đâu mà lần.

Mộc Như Lam nhìn hần, “Chúng ta bắt đầu từ tầng một nhé?”

Anh ta gật đầu rồi đi trước dẫn đường.

Mộc Như Lam chỉ định nhìn số nhỏ hơn tức là bệnh nhẹ hơn chứ đâu ngờ đây là tầng giam giữ những tên biến thái nguy hiểm nhất.

Bóng đèn màu vàng tỏa sáng nhu hòa, chiếu sáng cả căn phòng rộng lớn.

Mộc Như Lam bước vào trong, đứng trước hai hàng những buồng giam hình lập phương, tường từ được xây bằng đá hoa cương, trước cửa sắt gắn một hoặc hai lớp kính chống đạn có đục lỗ nhỏ để không khí đi vào. Mỗi buồng giam chỉ có một giường, một bàn, một ghế, và một chỗ để vệ sinh gồm bồn cầu và chậu tiểu tiện...

Mộc Như Lam nheo mắt.

Có ngu mới không nhận ra đây là nhà tù chứ không phải bệnh viện tâm thần bình thường.

Mộc Như Lam từ từ đi tới, vị khách lạ mặt không lập tức làm bọn họ chú ý.

Có kẻ im lặng ngồi trên ghế đọc sách, khí chất vô cùng nho nhã, y nghe thấy tiếng động bên ngoài thì đưa mắt nhìn thoáng qua, nghĩ bụng chắc lại là ai đó đến nghiên cứu...

Bộp, quyển sách rơi xuống sàn, không chỉ một mà hai, kèm theo đó là tiếng bước chân lộn xộn vội vã.

Mộc Như Lam vừa đi vừa nhìn những tên đàn ông ở hai bên, đôi mắt hiện rõ vẻ nghi hoặc và kinh ngạc, thật không ngờ bọn họ trông cuốn hút thế này, không cao quý thì cũng ưu nhã. Mặc dù đang ở trong nhà giam và chỉ mặc một bộ áo quần màu trắng nhưng vẫn không thể làm mất đi khí chất của họ.

Mộc Như Lam cảm thấy thật ngoài sức tưởng tượng nhưng lại không biết chính bọn họ cũng đang ngỡ ngàng nhìn cô. Người trong nhà tù này đa số đều ở tầng lớp trung lưu hoặc thượng lưu, sự ưu tú và khí chất đặc trưng của họ hấp dẫn hàng tá nam nữ, họ cũng từng gặp không ít người phương đông nhưng lại chưa thấy ai trong treo âm áp thế này, phảng phất như có sương mù vây quanh cô, nhu hòa mà rất đỗi mông lung.

Có điều đôi mắt kia cũng thật đáng ghét, đáng ghét hơn cả mặt trời. Nó quá âm áp, âm áp đến nỗi khiến con quỷ trong họ khó chịu, nếu được móc chúng ra thì tốt biết mấy, ừm, ăn cũng là một sự lựa chọn không tồi.

“Cừu non lạc đường à?” Có người nhẹ nhàng hỏi cùng tiếng cười khê đầy ẩn ý.

“Điểm tâm mà Amon chuẩn bị cho chúng ta chẳng?”

“Hey, cô em, em tìm ai thế?”

“...”

Mộc Như Lam vẫn không dừng bước, cô hiểu rồi, những kẻ này... Đều là thái nhân cách, hơn nữa còn phạm tội nghiêm trọng nên mới bị nhốt trong bệnh viện tâm thần Coen này... Nhà tù Coen, bây giờ cô mới biết, thì ra bệnh viện tâm thần cũng có thể trở thành nhà tù.

Buồng giam trong cùng nằm cách xa hơn hẳn, có vẻ là bị cách ly, người ngồi trong đó nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của Mộc Như Lam.

Gã có một mái tóc đen nhánh dài ngang hông, dáng người dong dong thanh tú. Gã ngồi trên ghế đọc sách, lông mi dài như chiếc quạt ợp bóng đôi mắt xanh, trông gã tỉnh lặng lạ lùng. Nhìn nửa mặt, có thể nhận thấy gã là con lai.

Gã ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Như Lam, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó gã ôn hòa lên tiếng, “Cô tới tìm tôi à? Vị hôn thê của Amon?”

Mộc Như Lam cúi đầu nhìn chiếc nhẫn rồi lại nhìn gã, “Tôi chỉ đến xem thôi.”

Gã đứng dậy, từ từ tiến lại nhìn Mộc Như Lam qua ba lớp kính, đôi mắt xanh phản chiếu hình ảnh cô, tựa như hồ nước gợn sóng biếc, không một cô gái nào có thể chống cự sức hấp dẫn của đôi mắt này.

“Xin cô giúp tôi một chuyện được không?”

Mộc Như Lam nhìn hắn, anh nhân viên im lặng này giờ đột nhiên đưa tay che trước mặt cô, “Phạm nhân nguy hiểm cấp S, không nên nói chuyện với hắn.” Chỉ nói với hắn mấy câu thôi cũng đủ để dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

“Tôi thề, chỉ nói mấy câu thôi, tôi thề có chúa.” Hans giơ tay thề thốt, thành khẩn nhìn Mộc Như Lam.

Trong mắt đám biến thái lóe lên tia tà ác chờ theo dõi kịch vui.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 299: Chương V92: Thu hút

Mộc Như Lam còn chưa trả lời thì anh nhân viên đứng cạnh đã sốt ruột lên tiếng như sợ Mộc Như Lam đồng ý, “Tuyệt đối đừng tin lời hắn! Cô gái, hắn vô cùng nguy hiểm, chúng ta nên ra ngoài thôi!”

Hans hướng đôi mắt xanh tựa hồ nước sang anh nhân viên, ánh nhìn sâu hoắm quý quái làm anh ta phát hoảng, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh...

Sau khi chuyện Hans bị đồng hóa vỡ lở, những nhân viên làm việc thời gã còn là viện trưởng đã bị chuyển đi hết vì người ta sợ bọn họ dễ bị gã lợi dụng do có cảm tình từ trước. Bây giờ trong bệnh viện toàn bộ là người của Mặc Khiêm Nhân, họ tôn kính hắn nên đương nhiên sẽ coi lời của hắn là tôn chỉ, bình thường không ai lại gần buồng giam này, cho dù bề ngoài Hans có vô hại ra sao thì họ vẫn luôn sợ gã.

Đối với người đưa cơm mà nói, tới đây mỗi ngày là cả một thử thách.

Mộc Như Lam nhìn anh nhân viên, đến khi quay lại thì đã thấy Hans lần nữa dán mắt vào cô, cặp mắt chân thành ôn hòa đó để khiến người ta có suy nghĩ mình thật nhỏ nhen khi không tin tưởng gã.

Mộc Như Lam nhếch môi cười có vẻ như sắp đồng ý rồi, ngay khi đám biến thái đứng sau cửa sắt bắt đầu thấy chán, Mộc Như Lam dịu dàng nói, “Xin lỗi ông, tôi không phải tín đồ Cơ Đốc giáo, không tin Jesus đâu. Thôi thì ông cứ thành tâm cầu nguyện để Chúa rủ lòng thương mà giúp đỡ ông đi nhé.” Dứt lời cô xoay người bỏ đi.

“...” Đây là anh nhân viên đang toát mồ hôi lạnh vì tưởng Mộc Như Lam sẽ đồng ý giúp Hans.

“...” Đây là đám biến thái.

“...” Còn đây là Hans sắp không cười nổi nữa.

Nhà giam tăng một im phăng phắc, vài giây sau, một tiếng cười khê vang lên mờ đầu cho tràng cười ha hả tràn trề hứng thú, tất cả dồn mắt vào Mộc Như Lam.

“Hey, em phải đi rồi sao?” Có người gọi Mộc Như Lam.

“Luận văn của em hoàn thành chưa? Tôi có thể phụ em viết đấy, chỉ cần em cho tôi một cây bút máy thôi.” Tên đàn ông tóc nâu xoăn đứng trong buồng giam gần Mộc Như Lam nhất nói.

“Đối tượng nghiên cứu của em là ai? Dawson? Devin? Chi bằng nghiên cứu tôi đi bé cừu non.”

“Tên sói già này vô liêm sỉ lắm, chỗ tôi an toàn hơn này, lại đây đi babe.”

“...”

Cả tầng xôn xao những lời dụ dỗ, anh nhân viên nhanh chóng chạy lại đằng trước Mộc Như Lam — cửa sắt tầng một đã chặn Mộc Như Lam lại.

Người hướng dẫn đi vào mà không thấy ra, bên trong thì đầy sinh vật nguy hiểm, dù có canh giữ nghiêm ngặt đến mấy cũng không thể xóa được nỗi lo sợ một ngày nào đó bọn chúng phá lồng lao ra, thế nên khi Mộc Như Lam đi ra một mình, bọn họ không mở cửa ngay mà phải kiểm tra camera xem mình đã bỏ sót chuyện gì...

Chính khoảnh khắc này đã cho Hans cơ hội lên tiếng.

“Hay là cô hứng thú về chuyện của Amon hơn?” Giọng nói của Hans vọng tới, nổi bật giữa bầu không khí hỗn loạn.

Đám biến thái dần nhỏ tiếng lại rồi im hẳn. Bọn họ đang rất hứng thú với Mộc Như Lam, giữ cô lại chơi mới là quan trọng nhất.

Mộc Như Lam dừng chân hỏi anh nhân viên, “Hắn là ai vậy?”

“Hans. Là viện trưởng tiền nhiệm của bệnh viện Coen, một chuyên gia tâm lý bị bệnh nhân biến thái đồng hóa.” Anh nhân viên chưa kịp bảo tư liệu về phạm nhân là bí mật thì trong buồng giam bên cạnh đã có người trả lời hộ, giọng điệu hả hê như đang mong chờ cái gì.

Mộc Như Lam kinh ngạc, từng là viện trưởng bệnh viện? Chuyên gia tâm lý? Ngang trình với Mặc Khiêm Nhân? Vậy gã có liên quan gì đến Mặc Khiêm Nhân?

Mộc Như Lam trở lại chỗ Hans, gã ngồi trên ghế, môi nở nụ cười, những lọn tóc đen chảy dài trên người gã, thoát nhìn thật nhẹ nhàng và trầm lắng, ai không nhìn mặt có khi còn tưởng đây là một vị tiểu thư khuê các đoan trang.

Gã đã đoán trước là Mộc Như Lam sẽ quay lại.

Mộc Như Lam nhìn gã, “Ông muốn nói gì?”

“Cô giúp tôi làm một chuyện rồi tôi sẽ nói cho. Cô sẽ không lỗ chút nào đâu, chỉ là giúp tôi nhấn chìm mấy câu thôi.”

“Ông nói thử xem nào?” Mộc Như Lam nói.

Tuyệt, đồng ý nghe gã nói chuyện, tức là đã thành công một nửa rồi.

“Có một người ở tầng hai, ông ấy bị mô xê tâm lý đến nỗi phát điên không còn nhớ mình là ai. Đau khổ lắm cô gái ạ, cô giúp tôi nhấn cho ông ấy rằng ông ấy tên Steve Karen là được.” Hans nói, ánh mắt như đang bảo: thấy chưa, chỉ là một chuyện nhỏ xúi thôi mà.

Anh nhân viên nghi hoặc, Steve Karen?

“Trong bệnh viện đâu có...”

“Steve Karen tội nghiệp, mới đó mà đã bị lãng quên rồi sao? Năm ngoái ông ấy bị chọn làm chuột bạch cho thí nghiệm tâm lý ám thị. Bọn chúng hôm nay thì ám thị ông ấy là tên giết người hàng loạt George Amundson, ngày mai thì ám thị là tên nghệ sĩ dùng xác người Teino AI, ngày mốt lại là người nọ người kia, hại ông ấy rối loạn không biết rốt cuộc mình là ai. Nhân viên nghiên cứu qua cầu rút ván, bỏ mặc Steve tội nghiệp lại trong đau đớn...” Giọng Hans thật êm tai, gã nhìn anh nhân viên chằm chằm, anh ta tựa hồ đã bị mê hoặc, hai chân nặng trĩu, cơ thể dưới bị đồng phục cứng nhắc như khúc gỗ.

Mộc Như Lam nheo mắt, cô thấy là lạ nhưng lại không biết lạ ở đâu, có thật là chỉ đơn giản vậy không? Thử vị đây, con quý trong cô bắt đầu muốn rục rịch rời nha.

“Sao ông biết chuyện này?” Mộc Như Lam hỏi, gã luôn luôn bị giam ở dưới này mà?

“Dĩ nhiên tôi phải biết. Bọn chúng từng định dùng phương pháp ám thị tâm lý để điều trị cho người thái nhân cách nhưng đã thất bại, bản thân cấu tạo não của thái nhân cách vốn đã khác người thường, không thể ám thị họ là người thường chứ không phải biến thái được, thành ra bọn chúng bắt đầu thẳng tay biến thái nhân cách thành chuột bạch cho các thí nghiệm tâm lý bất chấp tính mạng của họ.” Hans lắc đầu thương xót, gã cau mày tạo cảm giác đau lòng.

“Hình như các ông quyền kiện mà.” Mộc Như Lam nói. Pháp luật nước Mỹ cho phép mọi công dân đâm đơn kiện vì quyền lợi của mình, kể cả tù nhân.

“Cô ngây thơ quá.” Hans xoay sâu ánh nhìn vào Mộc Như Lam, sóng dữ cuộn cuộn trong đôi mắt xanh như muốn nuốt sống cô, “Tội phạm thái nhân cách bị phán hơn một trăm năm tù, hơn nữa còn không có hy vọng được chữa khỏi thì làm gì còn cái gọi là nhân quyền.”

Nụ cười của Mộc Như Lam biến mất, cô lui về sau một bước.

Hans mới vừa làm tâm lý ám thị với cô. Nguy hiểm thật, nhìn anh nhân viên đã bị ám thị thành công kia, bây giờ anh ta đã thực sự cho rằng trên tầng hai có một tên biến thái tên Steve Karen. Hans nguy hiểm thế này chẳng trách gã bị cách ly, chẳng trách sẽ bị liệt vào danh sách tội phạm nguy hiểm cấp S.

Sự kinh ngạc thoáng hiện trong mắt Hans nhanh chóng bị thay thế bởi một vẻ phản kích phức tạp. Thật thú vị, cô đã nhận ra phép tâm lý ám thị không dễ gì bị phát hiện của gã, ngoài Amon ra, cô là người người bình thường duy nhất không bị nó ảnh hưởng mà thậm chí còn phát hiện nó.

Tò mò ghê, liệu cô bé này có phải thiên tài tâm lý học không? Phát hiện ra nhanh như thế thì chỉ có biến thái IQ cao và chuyên gia tâm lý học tội phạm lão luyện thôi.

“Cô có đồng ý giúp tôi chuyện này không?” Hans nói như thể vừa rồi chẳng có gì xảy ra, thật khó lòng từ chối khi nhìn cái biểu cảm chân thành của gã.

“Không.” Mộc Như Lam cười, “Ngài Hans trông thật chẳng tốt lành chút nào, thiết nghĩ ông nên cân nhắc lời đề nghị của tôi mà thành tâm cầu nguyện đi, có lẽ Chúa sẽ rủ lòng thương mà giúp đỡ ông đấy. Hẹn gặp lại.”

Mộc Như Lam đi thẳng ra ngoài, mặc kệ những ánh nhìn bông rất đang xoay vào lưng mình.

Hans từ từ đứng dậy đi tới chỗ cửa sắt nhìn theo Mộc Như Lam, gã nhếch môi cười đậm đậm, đôi mắt xanh sáng quắc quỷ dị. Trông thì như thiên sứ thánh thiện hiền lành nhưng thực ra lại không phải hạng ngu xuẩn dễ dàng bị lợi dụng, cứ tưởng là thỏ trắng, hóa ra lại là mèo hoang.

Nhìn đám bạn gã kia, cô đã thành công thu hút sự hứng thú của bọn họ rồi. Bao nhiêu nghiên cứu viên từng đặt chân vào đây, đưa nào cũng nhắm trong lòng “bọn chúng rất nguy hiểm, không được tin lời chúng, không được tới gần chúng” mà cuối cùng vẫn bị chơi ra bã đấy thôi, ngoài Amon ra, hoàn toàn không có ngoại lệ.

Ngồi tù lâu thế này, thú vui duy nhất của bọn họ chính là xem trò hề của đám nghiên cứu viên, bây giờ cô gái này đột nhiên xuất hiện như một nhiệm vụ đầy tính thách thức, bọn họ không phấn khích sao được...

++++

Tại khu chợ thực phẩm sạch được bọc bởi rất nhiều trang trại gia đình, có một bé gái ngồi xỏm giữa con đường vào chợ. Ở đó có một cái cống không nắp, cô bé ngồi trên miệng cống nhìn xuống dưới, cả người bất động.

Người mẹ ra khỏi chợ, vừa giờ lên mấy món thực phẩm mới mua vừa gọi cô bé đằng xa, “Cục cưng, lại đây, chúng ta về nhà nào.”

Bé gái vẫn không nhúc nhích, sắc mặt cô bé trắng bệch, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Cục cưng?” Người mẹ cầm đồ ăn đi tới, “Con làm sao vậy?”

“Mẹ...” Bé gái quay lại nhìn mẹ, giọng run run, “Dưới đó có một chị...”

Người mẹ giật thót, có điều khi nhìn xuống bà chỉ thấy một cái cống đen thui, nước bắn dưới đó xộc lên một thứ mùi thật kinh khủng.

“Ui...” Người mẹ bịt mũi kéo tay con gái dậy, có hơi bức mình, “Mẹ đã nói là đừng đùa dai rồi mà Jenny.”

“Con không có đùa mẹ, con nhìn thấy dưới đó có một chị thật mà!” Bé gái khẳng khái.

“Chỗ này làm sao mà có người được, chúng ta về nhà thôi!” Người mẹ càng bức hơn, nắm tay kéo cô bé rời khỏi đây.

Cùng lúc đó.

Trên mặt nước đen ngòm hôi hám đột nhiên sùi bọt trắng, một mái tóc dày từ từ nổi lên...

++++

Trụ sở FBI California.

Một thi thể thối rữa bốc mùi được nâng vào phòng, trong phòng có vài nhân viên FBI mặc áo đen, cùng với Mặc Khiêm Nhân.

“Đây đã là cái xác thứ ba rồi. Cũng như hai vụ trước, nạn nhân được phát hiện ở cống thoát nước trong tình trạng mất lưỡi và mắt, à, và cả bộ phận sinh dục nữa.” Mặc âu phục đen, tóc cột đuôi ngựa, Emilyn đeo găng tay kiểm tra một lượt rồi báo cáo với Mặc Khiêm Nhân.

“Bộ phận sinh dục nữ bị lấy mất, chẳng lẽ là Ive?” Có người nói.

“Ive chỉ thích tử cung thôi.” Mặc Khiêm Nhân thần nhiên bác bỏ. Nhìn thi thể nữ thối rữa vừa vớt lên từ dưới cống, Mặc Khiêm Nhân cau mày đi ra ngoài, “Nếu muốn tôi xử lý thì ít nhất phải rửa cho sạch sẽ.”

Cái cống đó thông với rãnh nước quanh nông trường, ngoài đủ loại rác tạp nham ra thì trong cống còn có cả nước tiểu động vật và dư lượng chất bảo vệ thực vật theo mưa ngấm xuống, ít nhiều có tính ăn mòn. Thi thể bị ngấm dưới cống một thời gian dài nên bao nhiêu chứng cứ ở ngoài da cũng đã bị ăn mòn hết rồi, vậy thì còn giữ lại phần nước bùn kia làm gì? Chẳng thà rửa sạch rồi kiểm tra sau.

Phải công nhận một điều, tên tội phạm này thật sự thông minh.

Hôm nay Mặc Khiêm Nhân tới đây vốn để dạy học nhưng mới dạy được một nửa thì lại nghe tin có người phát hiện một thi thể ở cống thoát nước, phía cảnh sát xác nhận loại án bất thường này phải do FBI phụ trách nên đã điện thoại tới đây để họ bắt đầu điều tra. Là tham mưu đặc biệt cho FBI, Mặc Khiêm Nhân tất nhiên cũng phải có mặt.

Có thể khẳng định, đây là một vụ án giết người biến thái.

Ai đã quen với kiểu cách của Mặc Khiêm Nhân cũng đều bó tay, ai không quen thì đơ mặt ra. Emilyn cười bất đắc dĩ, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

Cô ta theo hấn ra ngoài, hiện tại Mặc Khiêm Nhân có thể coi là thầy giáo kiêm người hướng dẫn của cô ta, mặc dù hấn chỉ đơn giản là để cho cô đi theo tự học chứ không hề dạy cô ta thứ gì.

“Hung thủ là nam. Ngoại trừ nạn nhân thứ ba bị ngấm nước lâu ngày dẫn đến thối rữa ra thì hai người còn lại đã được xác minh thân phận, độ tuổi khoảng trên dưới hai mươi, là gái làng chơi trong các quán bar, mỗi tháng quan hệ với hơn sáu người đàn ông.” Emilyn nói, “Bước đầu nhận định, có thể hung thủ nằm trong số những kẻ đã quan hệ với nạn nhân.”

Mặc Khiêm Nhân liếc Emilyn một cái rồi lại nhìn ra xa, con đường uốn lượn dài vô tận, nắng ba giờ chiều không gắt như buổi ban trưa nhưng lại khiến con người mệt mỏi.

Không hiểu sao, hấn bỗng muốn trở về Coen...

Không hiểu sao, hấn bỗng có cảm giác thật bồn chồn và chờ mong, cổ họng khô khát.

Lấy di động ra, Mặc Khiêm Nhân thấy nó tắt máy thì định khởi động lại, cùng lúc đó có người thò đầu khỏi phòng, “Amon, đã rửa sạch nước bùn trên thi thể rồi.”

++++

Sắc trời âm ảm dần, Mặc Như Lam vừa dạo quanh núi một vòng, phía sau còn đi theo hai con nai con, nếu không vì trong bệnh viện còn có người khác thì chúng chắc chắn đã theo vào luôn rồi. Sau khi ăn xong cơm chiều ở nhà ăn bệnh viện, Mặc Như Lam thấy hơi mệt nên bèn nhờ nhân viên dẫn về tầng của Mặc Khiêm Nhân.

Cũng như Mặc Khiêm Nhân, nơi ở lạnh lẽo của hấn nằm tĩnh lặng trên tầng cao nhất bệnh viện, hướng sáng rất tốt, ánh trăng thả xuống chiếc giường đen một vạt hoa sáng, thoạt nhìn thoải mái cực kỳ.

Vì hành lý vẫn còn ở chỗ trạm gác dưới núi nên Mặc Như Lam đành lục tủ quần áo của Mặc Khiêm Nhân tìm đỡ một chiếc somi. Lúc mở ngăn kéo phía dưới, cô thấy cái quần lót hồi trước mình nhét chơi vào hành lý của Mặc Khiêm Nhân, chiếc quần lót ren màu hồng nhạt gợi cảm mà ngọt ngào, nằm giữa đống đồ lót trắng đen tách bạch trông thật buồn cười.

Mặc Như Lam cười khê, lúc nhìn thấy cái quần lót này, tên mặt lạnh nhà cô nhất định đã đỏ tía tai, trong đầu thì nghiêm túc lắm bả những lời lẽ vừa ngọt ngào vừa đáng yêu...

Đáng yêu quá đi thôi.

Mặc Như Lam vui vẻ cầm quần lót và áo somi của Mặc Khiêm Nhân đi tắm, cô không mặc bra, chỉ gài qua loa hai nút áo rồi lăn ngay lên giường.

Bóng đêm phủ đen bầu trời.

Chiếc xe màu đen chở Mặc Khiêm Nhân về bệnh viện tâm thần Coen, đáng lẽ hấn phải ở lại bên kia để tiện giải quyết vụ án nhưng không hiểu sao hấn

lại tự nhiên muốn về đây, dường như ở đây có thứ gì đó hút hân về.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Chương V93: Cho em

Joey đã nhận được cuộc gọi từ FBI nên cứ đinh ninh là Mặc Khiêm Nhân sẽ không về, chỉ chuyện Mặc Khiêm Nhân có bạn gái là đã khó tin rồi chứ đừng nói là bỏ việc chạy về Coen chỉ vì cô ta, thế nên khi nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục đen cùng sơ mi trắng đi vào, Joey đã không tránh khỏi há mồm tròn mắt...

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn Joey, “Làm cái gì mà nghếch mặt ra thế?”

Joey bị văng độc khẩu bấy giờ mới hoàn hồn, hân chớp mắt mấy cái liền, “Anh phá án xong rồi à?”

Đùa chắc? Dù có hiệu suất đến mấy, tài giỏi đến mấy thì cũng đâu thể tóm được tội phạm biến thái ngay trong ngày đầu tiên? Nếu vậy thì hóa ra những người khác vô dụng hết à? Tuy rằng so với Mặc Khiêm Nhân thì họ cũng hơi hơi vô dụng thật...

Mặc Khiêm Nhân đưa mắt về phía văn phòng của mình như có điều suy nghĩ, hân thấy câu hỏi của Joey đúng là không thể ngu hơn được nữa, không hỏi cũng biết thì còn mở miệng ra hỏi làm gì? Vừa phí thời gian vừa làm người khác mất hết kiên nhẫn. Thật không hiểu nổi đầu óc mấy người này...

Joey tròn mắt nhìn Mặc Khiêm Nhân chẳng nói chẳng rằng bước vào văn phòng, đến Amon mà cũng có bạn gái, quả nhiên trên đời này cái gì cũng xảy ra được. Một hồi lâu sau, Joey mới bắt đầu ngờ ngợ, mình có quên nói cho Amon cái gì không nhỉ?

Mặc Khiêm Nhân vừa đi lên lầu vừa nhìn quanh, hân cảm thấy có gì đó không được bình thường, cứ như thể trong không khí tồn tại một mùi hương không thuộc về nơi này...

Mặc Khiêm Nhân bật nguồn điện thoại, thấy có một cuộc gọi nhờ của Mộc Như Lam, hân dừng chân bấm gọi lại nhưng không ai bắt máy.

Đến trước cửa phòng ngủ, Mặc Khiêm Nhân gọi thêm một cuộc khác rồi mở cửa. Gió từ cửa sổ ủa tới khiến hân không khỏi dừng bước. Trên chiếc giường ngập ánh trăng, cô nằm đó, người mặc độc một chiếc sơ mi trắng. Mùi bạc hà trong trẻo lạnh lạnh quyện cùng hương thơm nhu hòa đặc trưng của thiếu nữ, cả căn phòng như ấm lên trông thấy.

Đôi mắt lạnh nhạt của Mặc Khiêm Nhân phản chiếu bóng dáng cô, thoát nhìn tựa một nữ nhân ngư nằm ngủ giữa mặt biển gợn sóng.

Hân đóng cửa lại thật nhẹ rồi chậm chậm đi vào, cuộc gọi mới bắt đầu chưa được một giây cũng bị hân kết thúc. Mặc Khiêm Nhân nhìn cô đau đầu, không chớp mắt lấy một cái.

Trong hơn hai tháng không gặp cô, từ lúc suy tư đến khi nằm mộng, không một phút giây nào cô nàng xấu xa này chịu buông tha cho linh hồn và tâm trí của hân. Càng ngày hân càng không chịu nổi nữa, ai nói thời gian có thể chữa lành mọi thứ? Nếu thế thật thì tại sao hân vẫn không quen được cảnh xa cô? Tại sao hân vẫn không thể ngừng yêu cô?

Ánh trăng phủ sáng cả chiếc giường, có lẽ là vì mùa hè nên chiếc chăn mỏng đã bị cô đá qua một bên. Nghe lời Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam ngoan ngoãn nằm nghiêng sang phải, vừa hay đối diện với cánh cửa sổ lộng gió. Chiếc áo sơ mi dài ngang đùi cô giờ đây đã không còn thẳng thớm, hàng nút chỉ cài qua loa hai cái ở giữa còn đầu mở tung ra hết, thật sự có mặc cũng như không. Đôi chân trắng nõn lộ ra cùng chiếc quần lót ren hồng ngọt ngào mà kêu gọi, bộ ngực phơi bày tựa trái cấm dụ người đến hái, thoát nhìn ngon miệng cực kì.

Thế nhưng, mặt trăng đã đắp thêm cho cô một lớp vải ánh sáng, mái tóc đen hơi rối xõa ra đầy quyến rũ, cô ngủ say sưa, hai hàng mi dài phớt cong, xinh đẹp mà yếu ớt...

Mặc Khiêm Nhân đứng bên mép giường, trái tim đập nhanh hơn trong nỗi lòng, hân đang mơ sao? Phải chăng hân đã ngủ quên trên đường từ Los Angeles về Coen? Nếu không thì tại sao hân vừa mở cửa đã nhìn thấy một người đáng lẽ không thể xuất hiện ở đây? Cô đang ở đây, ở nơi hân chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới, ngay trên chiếc giường mà hân nằm ngủ mỗi ngày...

Hân đưa tay ra, lưỡng lự một chút rồi tiếp tục, nhẹ nhàng, chạm vào đôi chân trắng nõn xinh đẹp.

Chạm rồi...

Trong tim hân bùng lên một ngọn lửa kích động, tưởng như thứ mình đang chạm vào không phải là chân Mộc Như Lam mà là một giấc mộng mong manh. Đôi mắt đen lạnh nhạt như cũng bén lửa, chẳng mấy chốc, vị quân vương lạnh nhạt thanh cao biến thành một vị đế vương tràn đầy tham vọng.

Có người từng bảo, Mặc Khiêm Nhân vô dục vô cầu, lạnh nhạt quả tình, mặc thị nhân gian. Người như vậy, hoặc là coi rẻ mọi thứ, cả đời cô độc trên đỉnh thế giới; hoặc là cho đi tất cả của mình, bao gồm cả linh hồn.

Đường như thấy không thoải mái, Mộc Như Lam ngo ngoáy đầu, vô thức vùi má vào chiếc gối còn vương mùi bạc hà của Mặc Khiêm Nhân. Cô từ từ mở mắt, mơ màng nằm nhìn hần...

Sau năm đến mười giây chờ não tỉnh hần, Mộc Như Lam nhìn thấy, dưới ánh trăng, một người đàn ông cao cao tại thượng tựa quân vương đang cúi đầu hôn lên chân cô, sau đó một bóng đen phủ lấy cô, hơi thở mát lạnh mùi bạc hà phảng phất quanh thân.

“Sao em lại ở đây?” Mặc Khiêm Nhân chống tay ở hai bên đầu cô, từ trên cao nhìn xuống.

Mộc Như Lam vươn tay ôm cổ hần, mới ngủ dậy nên giọng cô hơi khàn, và cũng cực kỳ gợi cảm, “Nhớ anh...”

Nén lại niềm hạnh phúc sắp lán át lí trí, hần làm như bình tĩnh hỏi, “Nhớ thế nào?”

Mộc Như Lam mặc kệ câu hỏi của Mặc Khiêm Nhân mà hôn lên môi hần, cô thích cảm giác được hôn Mặc Khiêm Nhân, nó như ngậm một viên kẹo bạc hà hay một cây kem mát lạnh giữa mùa hè nóng bức vậy, làm cô chỉ muốn nuốt chửng hần.

Một nụ hôn nóng bỏng luôn là ngòi nổ khó thể nào bị dập tắt, bàn tay to tham lam đặt lên bầu ngực, bàn tay nhỏ bé vội vàng cài nút áo sơ mi, hai chân cô gãi quắp lấy hông người đàn ông, vận vẹo cạp xắt. So với cái nóng mùa hè, mồ hôi từ nụ hôn này còn khiến người ta nóng lòng hơn.

Vì thế khi Mặc Khiêm Nhân định lên tiếng bảo ngừng, cô nàng biến thái không biết xấu hổ là gì này lập tức nổi giận.

Cô ôm hông Mặc Khiêm Nhân không cho hần đứng dậy, nơi tư mật của hai người kề sát vào nhau, rõ ràng hợp nhau đến thế, vậy mà lại bị ngăn cách bởi mấy lớp vải liền.

“Lam Lam...” Mặc Khiêm Nhân thở dốc, thân là đàn ông, hần đương nhiên bị dày vò hơn Mộc Như Lam nhiều.

“Em muốn.” Chân Mộc Như Lam ôm cứng hông Mặc Khiêm Nhân, hai má cô ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp lúng liếng dục vọng dụ hần sa ngã.

“Không được.”

“Em đã mười bảy tuổi rồi.”

“Vẫn chưa đủ mười tám.” Gì chứ chuyện liên quan tới Mộc Như Lam thì Mặc Khiêm Nhân nhất quyết không nhượng.

Mộc Như Lam phồng má giận dữ, cô đột nhiên lật người đè Mặc Khiêm Nhân xuống, còn mình thì hung hăng ngồi cưỡi dây nịt của hần, “Em muốn em muốn em muốn... Cho em cho em cho em...”

Đây đại khái là tiểu biệt thắng tân hôn, lần này không giống những khi Mộc Như Lam đùa Mặc Khiêm Nhân trước đây nữa. Có bước dạo đầu mà không có bước cuối cùng thì đến cả Mộc Như Lam cũng phải thấy khó chịu, huống chi mười bảy tuổi lại chính là giai đoạn cuối cùng của nụ hoa trước ngày nở rộ.

Mặc Khiêm Nhân thiếu chút nữa đã bị Mộc Như Lam ép điên. Trán túa mồ hôi, hần chộp tay Mộc Như Lam lại, lật người đè cô xuống, chỉ trong nháy mắt mảnh vải cuối cùng đã rời đi vị trí ban đầu của nó, Mặc Khiêm Nhân nâng chân cô lên, cúi xuống đưa đầu vào...

++++

Mặt trời thay vầng trăng nhuộm vàng khu rừng yên tĩnh, chú nai con nằm trong lòng mẹ mở ra cặp mắt to tròn, nó chăm chăm nhìn ra xa, đôi tai đáng yêu phấp phẩy. A, lại là một ngày mới.

Tại bệnh viện tâm thần Coen, bây giờ là giờ ăn sáng, nhân viên chia nhau phát thức ăn cho phạm nhân ở các tầng.

Trước mỗi buồng giam đều một thiết bị dùng để đưa thức ăn mà không cần tiếp xúc trực tiếp với phạm nhân, chỉ cần bỏ đồ ăn vào rồi đi ra là hoàn thành nhiệm vụ.

Phạm nhân ở tầng một và tầng hai chênh lệch nhau rất xa, theo cấp độ nguy hiểm mà nói thì phạm nhân tầng một toàn cấp S và cấp A, còn tầng hai thì chỉ là cấp B cấp C.

Ở tầng một, tên phạm nhân nào cũng từng là thành phần thượng lưu có địa vị trong xã hội, trông qua rất là bình thường, khó mà tin tất cả bọn chúng đều bị bệnh tâm thần. Còn phạm nhân tầng hai thì chỉ cần để ý kĩ một chút là sẽ thấy sự bất thường trong cách nói chuyện và ngôn ngữ cơ thể của chúng.

Mà tội phạm ở tầng hai đa số không phải do Mặc Khiêm Nhân bắt được, hầu hết là bị FBI tóm cổ rồi thấy hữu dụng nên giải tới đây, hữu dụng cho việc gì? Thì như cho thí nghiệm nghiên cứu tâm lý trên người bệnh tâm thần, vân vân, nói chung là các loại thí nghiệm mà bệnh viện tư nhân không bao giờ cho phép.

Tự cổ chí kim, tâm lý con người luôn là bài toán học búa bạc nhất, bệnh tâm thần cũng thế, nó dính dáng đến bộ não con người và những vấn đề không thể nhìn thấy bằng mắt thường, liên quan đến y học, tâm lý học hay thậm chí là triết học, cực kì phức tạp khó hiểu, thiên tài trên lĩnh vực này như Mặc Khiêm Nhân liệu có được mấy người?

Không có hy sinh thì sẽ không có thành quả. Thế nên để nhiều người được cười, ta cần ép một ít người phải khóc. Vì đại nghĩa.

“Aaaaaaaa...”

Một sáng tinh mơ, tại nhà giam tầng hai có người đầu đón gào thét.

Cấu trúc nhà giam tầng hai cũng khác tầng một, tầng hai thực sự chỉ là một nhà giam bình thường, không có đá hoa cương dày, không có hai ba kính chống đạn, chỉ có những cánh cửa sắt lạnh lẽo. Rộng rãi mà lạnh lẽo.

Có người vẫn đang ngủ, có người thất thần nhìn đăm đăm vào bức tường trắng ngăn cách các buồng giam với nhau, có người nhảy lên nhảy xuống, miệng rít lên một thứ âm thanh như tiếng răn đánh hơi con mồi.

Anh nhân viên dẫn đường cho Mộc Như Lam hôm qua mang thức ăn đến một buồng giam bị cách li, người đàn ông đằng sau song sắt thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, ông ta chấp tay sau lưng, hai mắt thâm đen, nhìn anh nhân viên mà hỏi, “Xin hỏi tôi là Tom Hansen hay là Jack Lawson? Ôi... Cái cảm giác này thật tồi tệ, cứ như linh hồn của tôi nằm trong thân thể người khác vậy. Tôi là sát thủ liên hoàn cưa điện hay là thân thể nghệ thuật gia đâm máu đây? Tôi là tên ăn thịt người hay là tên giết người hàng loạt? Tốt cuộc tôi là ai...”

“Vật” thí nghiệm luôn bị cách ly khỏi những kẻ biến thái khác để tránh bị quấy rầy. Đúng như Hans nói, người ta làm ông ta mất trí, lấy được số liệu xong là qua cầu rút ván, bỏ lại một bệnh nhân đã quên mất mình bệnh gì.

Nhìn ông ta như vậy, anh nhân viên bỗng thấy thật đáng thương, vì thế bèn nói, “Ông là Steve Karen.”

“Steve Karen?” Người đàn ông chợt run lên, “Thật không?”

“Thật.” Anh nhân viên vừa nói vừa đưa thức ăn vào, xong xuôi đẩy xe thức ăn rồi đi.

“Tôi là... Steve Karen?” Người đàn ông nọ lẩm bẩm.

++++

Ánh vàng rực rỡ đã bị chặn lại sau bức rèm nhưng nhiệt lượng của nó vẫn làm ấm cả căn phòng.

Từ từ mở mắt ra, thứ đầu tiên Mộc Như Lam thấy là một bờ ngực trắng nõn, có lẽ là vì hắn không còn suốt ngày ở lì trong bệnh viện như trước đây nữa nên da dẻ cũng bớt nhợt nhạt hẳn.

Nhìn lồng ngực Mặc Khiêm Nhân vài giây, từng cánh nóng bỏng tối qua ủa về trong kí ức, Mộc Như Lam thấy cả người mình thật sạch sẽ khoan khoái, cô không mặc đồ lót, chiếc áo sơ mi thì đã được ai đó gài kín không sót nút nào...

Nở nụ cười dịu dàng, Mộc Như Lam hôn người đàn ông đang ngủ say một cái rồi nhẹ nhàng xuống giường đi vào phòng tắm. Tối qua cô mới phát hiện trong phòng tắm của hắn có hai cái bàn chải đánh răng, một cái là cho nam và một cái là cho nữ. Mộc Như Lam không nghĩ ở đây còn có người phụ nữ nào khác đâu, chắc chắn là hắn chuẩn bị cho cô, cái bàn chải này còn mới toanh cơ mà. Đáng yêu quá, ngay từ đầu hắn đã có linh cảm cô sẽ đến đây rồi sao?

Mộc Như Lam vừa vào phòng tắm là thấy ngay thứ đang treo trên cửa sổ, cô tròn mắt rồi bật cười khúc khích, đôi mắt trong veo xinh đẹp như ngọc lưu ly thượng hạng.

Trên cửa sổ treo ba chiếc quần lót và một chiếc áo lót, áo lót là của cô, quần lót thì một chiếc là của Mặc Khiêm Nhân, hai chiếc còn lại của cô, một là do cô thay ra lúc tắm nhưng vì buồn ngủ quá nên để đại lên bồn rửa rồi quên luôn, một là bị Mặc Khiêm Nhân cởi ra hôm qua... Nói tóm lại là người đàn ông tốt Mặc Khiêm Nhân đã giặt phơi đàng hoàng hết...

Mộc Như Lam có thể tưởng tượng cảnh hắn xắn tay áo đứng trước bồn rửa giặt đồ cho cô, trong đó còn có một cái là ướt vì hắn. Một người đàn ông lạnh nhạt tựa quân vương, mặt mày nghiêm túc mà hai tai đỏ lựng... Đáng yêu chết đi được!

Anh chàng này sao mà đáng yêu thế? Hắn làm cô càng ngày càng thích, thật muốn cột luôn hắn vào người...

Mộc Như Lam đánh răng rửa mặt xong đi ra ngoài, cùng lúc đó cửa phòng của Mặc Khiêm Nhân bị đẩy ra cái rầm, Joey mang về mặt gấp gấp xuất hiện, “Amon!”

“Cút ra!” Một cái gối đập thẳng lên mặt Joey, sắc mặt Mặc Khiêm Nhân mới thức dậy lạnh như tiền, trông như sắp nổ đóa đến nơi. Joey sợ đến nỗi quên luôn mình vừa định nói gì, cuống quýt ôm cái gối đi ra.

Mộc Như Lam đứng ở chỗ phòng tắm cách cửa chính không xa, trên người chỉ mặc độc một chiếc sơ mi trắng, mái tóc đen được cô vắt ra sau, chiếc áo xê dịch theo động tác của cô, để lộ làn da trắng nõn mê người và bộ ngực còn hơi ướt vì mới rửa mặt xong.

Mộc Như Lam nghi hoặc nhìn cánh cửa vừa bị đóng lại rồi lại nhìn sang Mặc Khiêm Nhân, sao vậy? Khiêm Nhân bỗng dưng có thói cáu gắt buổi sớm sao?

++++

Nửa tiếng sau, Mặc Khiêm Nhân mở cửa đi ra tiện tay đóng cửa lại. Joey thấp thỏm không hiểu sao mình lại làm người ta nổi giận, hắn ôm gối thật trọng quan sát Mặc Khiêm Nhân nhưng chỉ thấy viện trưởng Amon vẫn như mọi khi, không có một biểu cảm dư thừa nào, à, có hơi lạnh lùng hơn thường lệ một chút, nhưng nhìn chung không còn đến mức muốn giết hắn như ban nãy...

“Amon...”

“Nói.” Mặc Khiêm Nhân lạnh mặt nhìn Joey.

Joey lui ra sau nửa bước theo bản năng, “Nói ra anh đừng nổi giận... A không, có nổi giận cũng không được nổi giận với tôi...”

“Nếu chỉ số IQ của cậu tỉ lệ thuận với độ lễ thể thì tôi đã thay cậu tạ ơn Chúa rồi.”

“...” Sức sát thương của sếp hôm nay thật kinh khủng... Tùy bình thường đã kinh lắm rồi nhưng hôm nay lại là một cấp độ khác...

Không dám quanh co nữa, Joey vội nói vào trọng điểm, “Buồng giam cách ly ở tầng hai có phạm nhân... Tự tử.”

Mặc Khiêm Nhân cau mày, Joey vội nói tiếp, “Vì có nhân viên nói với ông ta, ông ta là Steve Karen!” Cho nên không có liên quan đến hắn đâu nhé, không phải tại hắn lơ là công việc đâu nhé!

Ngay lúc này cửa phòng mở ra, Mộc Như Lam xuất hiện trước mặt Joey trong chiếc sơ mi trắng của Mặc Khiêm Nhân. Vì đồ lót hôm qua thay ra lúc tắm đã được giặt sạch và phơi khô dưới tiết trời mùa hè nên Mộc Như Lam không chỉ mặc mỗi áo của Mặc Khiêm Nhân.

Mặc áo của Amon!

Joey trợn mắt kinh ngạc, miệng há to đến nỗi có thể nhét được một quả trứng. Bây giờ hắn mới nhớ hôm qua mình quên nói cho Amon chuyện gì, chính là chuyện trong phòng Amon có vị hôn thê của hắn! Cơ mà hiện tại xem ra không sao. Nh-nhưng... Ai đó làm ơn nói hắn biết, vì sao cô gái này mặc áo của Amon mà Amon vẫn không nổi giận? Bệnh cuồng sạch sẽ của Amon chạy đi đâu rồi?!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 301: Chương V94: Bóp nát

Mộc Như Lam không biết Joey đang nghĩ gì, cô chỉ muốn nhờ Mặc Khiêm Nhân giúp cô buộc tóc thôi. Lúc đi ra cửa tỉnh cờ nghe Joey nói đến chuyện của Steve Karen, cô không khỏi tò mò hỏi Mặc Khiêm Nhân, “Steve Karen là ai?”

Mặc Khiêm Nhân thấy Mộc Như Lam đang mang đôi dép lê của hắn, kích cỡ đối lập càng làm cho bàn chân của cô trông nhỏ nhắn đáng yêu.

“Một gã cuồng tự ngược.” Mặc Khiêm Nhân nói. Đó là một gã điên từng giết tất cả những ai muốn ngăn cản gã tự ngược, thời điểm đó báo chí địa phương đưa tin rất ồn ào, ở California không ai không biết gã này và những vụ án của gã.

Mộc Như Lam như có chút suy tư, bất tri bất giác bị Mặc Khiêm Nhân đẩy vào phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Joey nhìn hành động của Mặc Khiêm Nhân, lát sau mới đưa cái gối ra, “Amon, trả anh này.”

Liếc cái gối Joey đã qua tay Joey, Mặc Khiêm Nhân nói giọng ghét bỏ, “Giặt sạch cho tôi.”

“...” Bệnh sạch sẽ mà cũng phân biệt đối tượng nữa à?!

++++

Hành lý của Mộc Như Lam đã được lính gác công đem lên, cô thay một chiếc váy chiffon rồi để Mặc Khiêm Nhân buộc tóc đuôi ngựa, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, sau đó mới theo Mặc Khiêm Nhân xuống lầu.

Cùng lúc đó ở tầng một.

Thi thể đã được kiểm tra xong, nhân viên y khoa bệnh viện Coen mặc áo blouse thấy Mặc Khiêm Nhân đến thì trực tiếp báo cáo, “Trên người có rất nhiều vết thương, ở má, đùi, lưng, cánh tay, tổng cộng có mười ba chỗ. Trong móng tay phát hiện có vụn thịt. Vết thương chí mạng là ở lưỡi, hắn ta nhai nát lưỡi rồi nuốt...”

Mặc Khiêm Nhân không phải chịu trách nhiệm với tính mạng của mỗi phạm nhân trong bệnh viện vì một khi biến thái muốn chết thì sẽ khó có ai lường được thủ đoạn của chúng, giống như tên vừa chết vậy.

Có điều đây thường không phải là vấn đề mà người ta phải để tâm, bởi biến thái ít tên nào đi tự sát. Lòng tự cao, chủ nghĩa cá nhân, và ý thức về sự ưu việt của bản thân không cho phép chúng tự kết thúc sinh mạng của mình; ngay cả một kẻ cuồng tự ngược là Steve Karen cũng tự bôi thuốc sau mỗi lần hành hạ bản thân, đến khi nào vết thương lành hẳn gã mới tiếp tục công cuộc tìm kiếm khoái cảm vận vẹo mà người thường không thể tưởng tượng được.

Hiện tại xảy ra chuyện như thế này là vì người đàn ông kia không phải Steve Karen nhưng lại nghĩ mình là Steve Karen, ông ta tự ngược theo bản năng, cuối cùng đã kết liễu chính mình.

Đây rõ ràng là một vụ án giết người mà hung thủ chính là viện trưởng tiền nhiệm của bệnh viện tâm thần Coen – Hans.

Anh nhân viên đó bị Hans làm tâm lý ám thị nên mới nghĩ người đàn ông đó là Steve Karen.

“Tiếc thế, tôi vốn muốn cô nàng thiên sứ giúp tôi chuyển lời cho con bọ đáng thương kia cơ.” Hans nhún vai tiếc rẻ, thái độ như thể gã không phải là một tên sát nhân mà là một người đàn ông khiêm tốn lễ độ đáng được ngợi khen.

Như mọi khi, gã ngồi trên ghế với một phong thái hết sức tao nhã và nụ cười ôn hòa thường trực trên môi, trên bàn là một quyển sách triết học Ý tựa đề “Thời gian ngưng đọng”, đôi mắt xanh như hồ nước phản chiếu hình ảnh của Mặc Khiêm Nhân.

Cái nhìn của Mặc Khiêm Nhân ngày càng lạnh đi.

Hans cong môi cười lắc đầu, “Chắc chắn, Amon, cậu nên giết cô ấy đi thì hơn, một nhược điểm như thế sẽ khiến cậu thất bại thảm hại đấy.”

“Tôi không giống ông, ông vĩnh viễn yếu hèn và ngu xuẩn hơn tôi.” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng trả lời.

Nụ cười của Hans lập tức chìm xuống, ánh mắt gã càng ngày càng quỷ dị.

Mười lăm năm trước khi Mặc Khiêm Nhân mười tuổi, Hans hai mươi tư tuổi, gã đã có một cô người yêu ngọt ngào dễ mến. Cô gái đó chính là chất xúc tác và điểm mấu chốt của việc Hans bị đồng hóa. Cô ấy là nạn nhân đầu tiên của Hans, trước lúc Hans bị bắt cô vẫn luôn yên giấc trong một quan tài thủy tinh, và không bao giờ tỉnh lại nữa.

(MDL: Má ôi tới đây mới biết Hans đã 39-40 tuổi rồi, thôi thôi phải gọi là “ông” thôi)

“Ông dẹp cái suy nghĩ đó đi.” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nói, đôi mắt như có thể nhìn thấu mọi giả dối lạnh đến đáng sợ, một áp lực nặng trĩu bất khả kháng bao trùm cả tầng giam.

Tầng một im lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim chạm đất.

Trong hai buồng giam gần buồng của Hans nhất, hai tên biến thái vội thụt vào trong chăn. Lạnh chết mất, sắp nổi giận thật rồi.

“Nếu tôi không muốn thì sao?” Một hồi lâu sau, Hans duỗi thẳng người dậy.

“Tôi sẽ đưa ông lên tầng ba.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên nói. Tầng ba là khu nữ phạm nhân mà bọn biến thái tầng một ghét nhất, sống chung với đám đàn bà điên khùng, bọn chúng sẽ không được chộp mắt một giây nào cả, các à thậm chí còn không thêm yên lặng nghe chúng nói một câu hoàn chỉnh nữa là.

“Cậu không muốn biết câu trả lời mà cậu kiểm soát mười năm nay à?” Hans không sợ, mười năm nay gã vẫn luôn nghiên cứu tính cách của Mặc Khiêm Nhân, nghiên cứu nhược điểm của hắn, điểm chí mạng của hắn, và làm sao để giết được hắn... Cái chết của bố là chuyện mà đời này hắn không thể nào quên, hắn nhất định, nhất định phải bắt được tên hung thủ.

Thù giết cha không đội trời chung, huống chi là hắn đã tận mắt chứng kiến bố mình chết thảm, người bình thường thấy cảnh đó mà không phát điên là đã may mắn lắm rồi.

Nghe Hans nói vậy, Mặc Khiêm Nhân đang dậm bỏ đi cũng phải dừng chân, “Thế nào tôi cũng tìm ra thôi.”

Tiếng bước chân dần xa, đám biến thái hai bên nín thở nhìn Mặc Khiêm Nhân rời đi. Mỗi tháng sẽ có vài ngày viện trưởng tiền nhiệm và viện trưởng đương nhiệm đấu đá nhau như thế này. Thế nhưng bọn họ biết, Hans khác xa Mặc Khiêm Nhân, Mặc Khiêm Nhân có ý chí kiên cường và lãnh khốc hơn Hans nhiều. Hans luôn ôm ý đồ ám thị tâm lý Mặc Khiêm Nhân mà lần nào cũng bị hắn ám thị lại, hai bên triệt tiêu lẫn nhau, mất hết tác dụng.

So với Hans, Mặc Khiêm Nhân mới thực sự là quân vương cao cao tại thượng.

Hans nhìn theo Mặc Khiêm Nhân, khóe môi vắn ra một nụ cười méo mó, “Hahahaha...”

Thế nên gã mới muốn kéo Amon thân ái vào đây. Thật sự, gã rất rất rất muốn thấy cảnh hắn nhấc lên một trận gió tanh mưa máu. Amon hợp với thế giới này hơn cả gã, hắn không phải biến thái nhưng còn cao ngạo, hấp dẫn, gan lì, duy ngã độc tôn hơn cả biến thái... Quan trọng nhất là, hắn lạnh lùng tàn nhẫn.

Gã sẽ không bao giờ quên được, mười lăm năm trước, một thằng nhóc chưa đến mười hai tuổi tay dính đầy máu đi ra từ trong tòa nhà bị vây kín bởi FBI, về mặt nó bình tĩnh đến đáng sợ, cơ thể nhỏ bé hơi run nhưng không cần bất kì ai đỡ. Sau lưng nó là tên biến thái suýt bị nó giết chết và ông bố đã

bị phanh thây của nó. Một người như thế thì làm sao gã không thấy hứng thú cho được? Làm biến thái chẳng phải tốt hơn sao? Không cần dè chừng gì hết, không phải đau khổ gì cả, thích gì thì làm vậy, Mặc Khiêm Nhân đáng lẽ phải trở thành biến thái, hẳn đáng lẽ phải thế!

++++

Trong văn phòng của Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam chống cằm ngồi nhìn đồng hồ tích tắc từng giây, trong đầu nhẩm tính xem Mặc Khiêm Nhân xuống đó đã bao lâu rồi. Mặc Khiêm Nhân không cho cô đi xuống tầng nhà giam — Cũng phải thôi, hẳn đòi nào cho cô đặt chân vào một chỗ như thế cơ chứ.

Hôm qua Joey dẫn cô xuống đó nên bị Mặc Khiêm Nhân phạt đi dọn toilet công cộng trong bệnh viện rồi kia.

Vào văn phòng, Mặc Khiêm Nhân vừa dời mắt khỏi điện thoại liền bắt gặp một đôi mắt phù sương, tinh lạng và đẹp đẽ, cả thời gian cũng quuyến luyến không muốn rời khỏi cô, thế giới của cô an yên là thế.

Hắn suýt nữa đã lạc trong đó, may thay được lý trí kéo về.

“Em vẫn chưa ăn xong.” Mặc Khiêm Nhân nhìn bữa sáng mà hắn đã bảo người ta nấu cho Mộc Như Lam, lúc này sữa còn một nửa, bánh còn một nửa, chân giò hun khói cũng còn một nửa. Chơi đùa cả đêm mà cô ấy không đói sao?

Mộc Như Lam cười híp mắt, cô dịu dàng nói, “Để cho anh ăn.”

Tìm Mặc Khiêm Nhân thích một cái, trong đôi mắt luôn bình thản kia hiện lên gọn sóng, “Để lại cho anh?”

“Ừ.” Hắn cứ tắt bật suốt từ lúc rời giường đến giờ, một ngụm nước cũng chưa được uống.

“... Cảm ơn.”

Lại nữa, lại là cái cảm giác này, hắn thấy tim mình như căng ra, nặng nề mà thật hạnh phúc, thế nhưng hắn lại không thể bắt lấy nó, chỉ biết để nó mãi tồn tại như vậy...

Hắn hơi hiểu tại sao Hans lại muốn giết người phụ nữ mình yêu rồi, chính cái cảm giác này đã làm gã mê luyến, gã sợ nó biến mất, sợ cô ấy yêu người khác, đem cảm giác này đến cho người khác. Hans không nắm bắt được nó, thành ra cuối cùng gã đã chọn cách cực đoan nhất để lưu giữ nó.

Tuy nhiên Mặc Khiêm Nhân lại thấy đây là một biểu hiện ngu xuẩn đến cùng cực, yếu hèn đến cùng cực. Nếu gã đủ tự tin thì sao lại sợ mình không bảo vệ được mỗi tình nhân thì mong manh nhưng thật ra rất bền chặt đó? Mặc Khiêm Nhân tin Mộc Như Lam, cũng như hắn tin tưởng chính mình vậy.

Hai người vừa ăn uống xong xuôi thì Schmidt tới, hắn muốn đưa Mặc Khiêm Nhân đến vùng ngoại ô xảy ra vụ án hôm qua. Lúc nhìn thấy Mộc Như Lam, biểu cảm Schmidt cũng y như Joey vậy, được cái là đặc vụ FBI nên hắn bình tĩnh lại nhanh hơn. Mặc dù đã biết vợ chưa cưới của Mặc Khiêm Nhân đang ở đây nhưng tận mắt thấy họ bên nhau ngọt ngào thế này vẫn thật khó tin.

“Em đến có làm phiền anh không?” Lúc biết Mặc Khiêm Nhân phải đi phá án, Mộc Như Lam thấy hơi áy náy, cô chỉ biết hào hứng tới đây mà lại quên rằng Mặc Khiêm Nhân công việc bề bộn, có khi cô làm vướng chân hay quấy rầy hắn không chừng.

“Không, anh rất vui.” Mặc Khiêm Nhân nắm tay cô.

“Em đi với anh được không?”

Mặc Khiêm Nhân còn chưa kịp nói gì thì Schmidt đã vội lên tiếng, sợ cái tên Mặc Khiêm Nhân chiều vợ vô độ này sẽ đồng ý, “FBI phá án, không được...”

“Em có chỗ nào muốn đi không? Anh đưa em đi rồi buổi chiều tới đón em nhé?” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng liếc Schmidt một cái rồi quay sang hỏi Mộc Như Lam.

“Được.” Mộc Như Lam gật đầu nhu thuận, tựa như một chú mèo ngoan ngoãn thu hồi móng vuốt của mình trước mặt người ngoài.

Schmidt tức khắc đổi vẻ mặt, trông cứ như một ông chú lolicon bi ối...

++++

Mộc Như Lam xuống xe ở phim trường Universal Studios Hollywood, cùng xuống xe với cô còn có hai vệ sĩ mà Mặc Khiêm Nhân cho đi theo bảo vệ Mộc Như Lam, cả hai đều là quân nhân đã qua huấn luyện được FBI phái tới bảo vệ Mặc Khiêm Nhân.

Hắn phải bảo vệ cô, nhưng không phải là bẻ gãy cánh của cô rồi giấu cô dưới đôi cánh của hắn, mà lại cho cô một khoảng trời rộng lớn hơn, để cô tự do bay lượn.

Không được đi điều tra với Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam thấy cũng bình thường, cô mà đi được mới là có chuyện.

Mùa hè là thời điểm phù hợp nhất để đi du lịch Los Angeles, nhưng thay vì chen chúc giữa một đồng người, Mộc Như Lam lại thích một mình tận hưởng

hơn, hai vệ sĩ đi sau cô cũng giữ khoảng cách nhất định, cô hoàn toàn không bị nhìn chăm chăm một cách khó chịu.

Đầu đội mũ rộng vành, mắt đeo kính râm màu đen, dù đang ở một nơi xa lạ, Mộc Như Lam vẫn thoải mái hoạt động như cá gặp nước. Đôi chân cô nhẹ nhàng tựa bước trên mây, nụ cười trên môi dịu dàng vui thích, ai đứng gần cũng thấy vui lây.

++++

Chiếc xe đen dừng tại một khu đất vắng vẻ trong thị trấn nhỏ, ở ven đường có một cái cổng không nắp bị vây lại bởi những dải băng vàng, cạnh đó đứng các thành viên tổ FBI phụ trách vụ án này.

Mặc Khiêm Nhân vừa xuống xe là Emilyn lập tức đi tới báo cáo tình hình cho hắn, nhanh hơn tất cả những đồng nghiệp trước đây, “Thi thể được phát hiện lúc bảy giờ mười chín phút sáng nay, bước đầu xác định thời điểm tử vong là từ mười giờ đến mười một giờ đêm qua, cách thức gây án giống hệt những vụ trước, nạn nhân mất mạng do bị đập vào đầu làm chấn thương não...”

Mặc Khiêm Nhân không đáp mà bước thẳng đến chỗ cái xác vừa được vớt lên một lúc lâu. Không như những vụ trước, cái xác này còn mới và chưa bị phân hủy, vì vậy phải kiểm tra thật kỹ trước khi làm sạch đồng bùn dính trên nó.

Emilyn nhanh nhẹn đưa cho hắn một đôi găng tay cao su.

Bọn họ không đưa thi thể về ngay mà ở lại bảo vệ hiện trường chính là để chờ Mặc Khiêm Nhân đến. Hắn có khả năng nhìn thấy thứ người khác không thể, không một manh mối nào có thể thoát khỏi cặp mắt của hắn. Hắn là Amon, là người mà trong học viện đặc công không ai không ngưỡng mộ, và cũng là thần tượng của cô ta!

Đeo găng tay vào, Mặc Khiêm Nhân ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra, hắn luôn bắt đầu từ chỗ người ta dễ bỏ qua nhất, sau đó tìm ra manh mối và kết luận bằng những thứ lặt vặt thoạt trông không có chút tác dụng gì.

Tất cả mọi người dán mắt vào từng động tác của Mặc Khiêm Nhân...

Trung Quốc. Hồng Kông.

Kì thi đại học đã kết thúc nhưng vẫn chưa có kết quả, cô gái mọi năm đến Hồng Kông nghỉ hè nay lại hào hứng đi máy bay qua Mỹ.

Kha gia.

Biết tin Mộc Như Lam sang Mỹ, Kha Xương Hoàng động mạnh quả trứng xuống đất, dứt khoát ngồi hẳn xuống sofa, “Hừ! Đúng là vịt gười, kì nghỉ dài thế mà cũng không biết đường tới Hồng Kông mấy ngày!”

Akutsu Junko tìm tìm bóc vỏ cam cho lão, lựa lời báo, “Năm nào con bé cũng tới Hồng Kông hai lần, chỗ nào mà nó chẳng chơi chán rồi.”

Kha Xương Hoàng nghiêm mặt nhìn sang, “Bà cũng chán rồi sao?”

Akutsu Junko tiếp tục bóc một quả cam khác, không thèm để ý tới lão. Kha Xương Hoàng thấy vậy bèn nhào người sang, hừ một tiếng rồi nhìn bà đầy ẩn ý, “Hôm trước tôi bảo bà đi Tam Á với tôi mà bà không chịu...”

Chà, nghe như đang đổi ý nhỉ.

Akutsu Junko còn lâu mới nói cho lão biết, với bà, ở đâu có Kha Xương Hoàng ở đó chính là thiên đường, khi trẻ đã thế, bây giờ vẫn vậy. Lão mà biết thì sẽ sướng nổ mũi cho mà xem.

Akutsu Junko đưa quả cam đã được bóc vỏ cho Kha Thế Tĩnh đang im lặng ngồi bên, “Ăn đi, gần đây con bị nóng trong người mà còn ít uống trà thảo mộc, thôi ăn chút trái cây đi.”

Kha Thế Tĩnh ngẩng đầu nhận lấy quả cam, “Cảm ơn mẹ.”

Kha Xương Hoàng nhìn Kha Thế Tĩnh, “Gần đây công việc gặp vấn đề gì à?” Từ một tháng trước, Kha Xương Hoàng đã xác nhận được năng lực cũng như dã tâm của Kha Thế Tĩnh và giao hết sản nghiệp Kha gia cho hắn. Tuổi lão cách Akutsu Junko xa quá, lão chắc chắn sẽ đi trước bà, khi xưa đã bỏ lỡ quá nhiều, giờ đây lão muốn được ở bên bà, đền bù cho bà mỗi ngày.

“Không.” Kha Thế Tĩnh ôn hòa đáp nhưng chất giọng lại hơi lơ đãng, tóc mái che đi một phần đôi mắt khiến người ta không thể thấy rõ vẻ mặt.

“Đạo này nhìn con cứ không yên.” Akutsu Junko cũng quan tâm hỏi, không biết từ khi nào, Kha Thế Tĩnh cứ hay ngẩn người.

“Không có gì đâu mẹ.” Kha Thế Tĩnh đứng dậy, “Con chỉ hơi mệt thôi, con lên lầu trước đây.”

Nhìn Kha Thế Tĩnh lên lầu, Akutsu Junko trừng Kha Xương Hoàng, “Làm gì mà ông giao hết công việc cho nó ngay thế, ít nhất cũng phải để nó làm quen trước đã chứ?”

Kha Xương Hoàng ngồi thẳng dậy, “Hừ, hồi xưa tôi tiếp nhận trọng trách lúc mới năm mươi lăm tuổi đây này, đàn ông Kha gia, có chút xiu này mà cũng

không giải quyết được thì còn nói làm gì?”

Akutsu Junko liếc lão, nghĩ bụng phải nấu thức ăn tẩm bổ cho Kha Thế Tĩnh.

Kha Xương Hoàng dịch sát lại, “Chúng ta đi du lịch Tam Á đi?”

“Không đi.”

“Hay là Pháp?”

“Không đi.”

“...”

Kha Thế Tĩnh vào phòng làm việc, bình hoa trên giá sách in bóng gương mặt người đàn ông ôn nhuận, cùng một cặp mắt sâu không lường được.

Hắn cầm điện thoại lên, “Giúp tôi gửi một thứ...”

Hắn rút từ trong tập tài liệu trên bàn ra một tờ giấy, kí tự của bệnh viện thoáng ẩn thoáng hiện trên mắt giấy. Cúp điện thoại, hắn đưa tay chạm lên nhánh lan kiêu diễm cắm trong bình. Giữa bầu hương nhẹ nhàng phiêu đảng, những ngón tay trắng nõn mon tron đóa hoa, sau đó bóp nát nó...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 302: Chương V95: Môi như

Đến Universal Studios Hollywood thì không thể không đi xem phim.

Cầm một bịch bắp rang và một ly trà sữa, Mộc Như Lam vào rạp xem một bộ phim hoạt hình 4D dài hai tiếng rồi đến công viên Kỷ Jura chơi tàu lượn siêu tốc, sau đó đi du thuyền tham quan rừng nguyên thủy nhân tạo. Suốt chuyến tham quan, du khách cần chuẩn bị tâm lý cho cuộc gặp gỡ với những loài khủng long “hung bạo”. Họ sẽ đụng độ một con thần lằn sấm cao tận 15m, để tránh bị nó tấn công, họ phải lao từ một thác nước cao 25m xuống, vì thế khi cuộc hành trình kết thúc, du khách chắc chắn sẽ ướt sũng cả người.

Mùa hè ở California là mùa du lịch, người ta tới lui rất đông, rất nhiều người đi sát bên cạnh Mộc Như Lam làm hai vệ sĩ đi sau cô không khỏi đề cao cảnh giác. Giờ thì họ hiểu vì sao Mặc Khiêm Nhân lại muốn họ bảo vệ Mộc Như Lam rồi, này giờ số người tiếp cận Mộc Như Lam phải nói là đếm không xuể, hơn nữa bọn họ còn phát hiện vài kẻ khả nghi bám theo cô với ánh mắt kỳ quặc, cứ như khao khát nhưng lại không dám đến gần.

Đột nhiên đằng trước xảy ra hỗn loạn, có tiếng cái gì đó đổ xuống đất làm đám đông kêu lên sợ hãi.

Có ai đó đang chạy trốn, một đám người mặc áo đen đuổi theo phía sau. Giữa quảng trường đông đúc, cảnh tượng này khiến không ít người xôn xao, ai không biết còn tưởng ở đây đang đóng phim ấy chứ.

Mộc Như Lam dạt sang một bên cùng những người khác, làm gì có chuyện đạn bắn tới nơi mà lại đứng ngây ra chịu trận?

Đến khi đối phương chạy tới gần, Mộc Như Lam mới thấy rõ người đang bị truy đuổi, thật bất ngờ, đó là một chàng trai người Á, anh ta có mái tóc đen, mặc áo hoạ tiết da báo, nút áo chỉ cài tới giữa ngực khoe ra làn da trắng, sợi dây chuyền màu bạc đang đưa theo nhịp chân của anh ta.

Đeo chiếc kính mắt hình chữ nhật màu vàng nâu, cằm nhọn, môi mỏng.

Bước chân anh ta nhanh nhẹn và mạnh mẽ như một con báo.

Anh ta lao vùn vụt, nhanh chóng mở đường máu chạy khỏi đám đông. Lúc chạy ngang qua Mộc Như Lam, như bị hấp dẫn bởi một lực hút kì lạ nào đó, anh ta đột nhiên quay sang nhìn Mộc Như Lam, trong nháy mắt, cô cảm nhận được cái nhìn sắc lẹm đằng sau lớp kính. Một cơn gió bất ngờ ủa tới thổi mái tóc Mộc Như Lam bay tới trước ngực người đàn ông, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh ta đã chạy biến, còn đầu Mộc Như Lam lại đau đau, đến khi nhận ra thì đã thấy một sợi dây chuyền mắc vào tóc cô.

Sự kiện vừa rồi dường như không hề làm gián đoạn hứng thú đi chơi của mọi người, Mộc Như Lam đến một bồn phun nước gần đó ngồi xuống, tay cầm sợi dây chuyền lúc nãy.

Sợi dây chuyền được chế tác khá đặc biệt, nhìn thì rất mảnh nhưng thực chất là một chuỗi những miếng tròn giống vảy rắn, không thể cuốn gọn nó nhét vào túi được vì vảy sẽ kẹt vào nhau, chưa kể tóc cô đang bị mắc vào sợi dây chuyền. Có lẽ anh chàng ban nãy đeo vội không cài chắc sợi dây nên nó mới bị rớt ra dễ dàng như vậy.

Mộc Như Lam nghĩ đây hẳn là một vật rất quan trọng nên bèn ngồi đây chờ, cô cũng hơi mệt rồi, ngồi đây có thể quan sát nơi mà cô vừa đứng.

Thời gian từ từ trôi qua, nhờ có hai vệ sĩ cao to nhìn khó nhằn đứng hai bên, Mộc Như Lam cũng được yên tĩnh phần nào. Mãi đến khi Mặc Khiêm Nhân gọi điện tới cô vẫn không gặp được ai, vì thế đành cho sợi dây chuyền vào trong túi xách rồi đi ra ngoài cùng hai vệ sĩ.

... Xe chuyên dụng của FBI trông không khác những chiếc ô tô màu đen bình thường là bao.

Trong xe, Schmidt đảm nhận vị trí tài xế như thường lệ, bên cạnh là Emilyn, phía sau là Mặc Khiêm Nhân.

Emilyn để một xấp tài liệu trên đùi, thỉnh thoảng lại báo cáo kết quả cho Mặc Khiêm Nhân nhưng hầu như hắn không trả lời. Emily muốn cùng họ tới bệnh viện tâm thần Coen, theo bản thoả thuận giữ bí mật, Emilyn sẽ được Mặc Khiêm Nhân hướng dẫn nghiên cứu phạm nhân biến thái trong bệnh viện tâm thần Coen, mỗi tuần hai lần, bây giờ chính là một trong hai lần đó,

Emily không biết bọn họ đang đợi ai nhưng cô ta không dám hỏi, cô ta biết Amon ghét người linh tinh hỏi chuyện linh tinh, nếu đó là người cô ta cần biết thì Schmidt đã nói trước rồi.

Mặc Khiêm Nhân xuống xe, Emilyn nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Mặc Khiêm Nhân đang mở cửa cho một cô gái không rõ mặt, hơn nữa còn cẩn thận che tay trên đầu cô ấy để cô ấy không đụng vào trần xe. Emily nhìn mà ngáy người.

Mộc Như Lam ngồi vào trong xe, tháo kính râm và mũ xuống, lúc nhìn thấy người phụ nữ ngồi trước, cô dừng tay một lúc rồi rồi gật đầu với cô ta, “Chào chị.”

Emilyn tròn mắt nhìn Mộc Như Lam, một hồi lâu sau mới gượng gạo gật đầu “Chào... Chào em” Cô ta không khỏi nhìn sang Mặc Khiêm Nhân nhưng có vẻ hắn không định giới thiệu, vì thế nên đành nhìn sang Schmidt, ngặt nỗi Schmidt đang lái xe nên cũng không muốn mở miệng.

Chiếc xe chạy trong im lặng, Mộc Như Lam ngủ thiếp đi trên vai Mặc Khiêm Nhân, Mặc Khiêm Nhân thì đọc tài liệu, dù không ai nói gì nhưng bầu không khí quanh họ vẫn khiến người ta không thể nào xen vào.

Emilyn nhiều lần muốn lên tiếng nhưng thấy khung cảnh yên bình phía sau thì lại không thốt nên lời, cuối cùng khi phát hiện cặp nhẵn trên tay hai người, cô ta dứt khoát quay lại làm việc của mình.

Mặt trời ngả về tây, tia sáng màu cam dần dần bị ánh trắng thay thế.

Xe tiến vào núi Coen, rừng rậm hai bên sột soạt huyền ảo, thoắt ẩn thoắt hiện bóng dáng một chú nai.

Mộc Như Lam được đánh thức nhẹ nhàng, đôi mắt mờ nước đã mờ nhưng cơ thể lại không chịu nhúc nhích. Cô ôm chặt cánh tay Mặc Khiêm Nhân, ngáp một cái thật đáng yêu rồi dụi dụi vai hắn chuẩn bị ngủ tiếp.

Có bàn tay ai đó đỡ lấy đầu của cô, một giọng nói lạnh nhạt mà dễ chịu vang lên, “Ăn tối rồi hãy ngủ tiếp.”

Mộc Như Lam ngáp thêm cái nữa, đang định dụi mắt thì bị nắm tay dắt ra ngoài, Mộc Như Lam vừa ra khỏi xe liền ôm eo Mặc Khiêm Nhân, tựa vào hắn mà đi. Cô thích cảm giác tiếp xúc da thịt với hắn, rất là thích, rất là dễ chịu, cứ như người đàn ông này sinh ra để dành cho cô, thượng đế đã vì cô mà tạo ra hắn vậy.

Đi được một lát, Mộc Như Lam dần tỉnh hẳn, thức ăn ở nhà ăn Coen ngon lắm, mùi thơm là đã thèm nhỏ dãi.

Hiện tại người ở trong nhà ăn không quá đông, đêm mùa hè thường trời rất nhanh, lúc này trăng đã lên cao, giờ ăn tối đã qua từ lâu rồi.

Schmidt và Emilyn ngồi ăn cơm ở một bàn khác, Emilyn nghe điện thoại, cô ta cau mày, đứng dậy đi về phía Mặc Khiêm Nhân.

“Anh Amon, đã xác định được danh tính cái xác, đó là một sinh viên năm nhất đại học California, thành tích rất nổi trội, chưa bao giờ ra vào quán bar hay khu đèn đỏ.” Emilyn nói xong thì mặt biến sắc. Cách thức gây án giống nhau nhưng nạn nhân có sự thay đổi, vốn dĩ bọn họ cho rằng hung thủ chỉ nhắm đến những phụ nữ có lối sống không lành mạnh, nào ngờ... Đây chẳng khác nào phủ nhận mọi suy luận trước đó, sẽ rất khó khoanh vùng thủ phạm nếu không biết cách hắn ta lựa chọn con mồi.

Mộc Như Lam lẳng lặng ăn, Mặc Khiêm Nhân đưa cho cô ly nước, mặt mày bình thản, “Biết rồi.”

Emilyn nhìn Mộc Như Lam một cái rồi lui xuống.

Cô ta ăn không vô nữa, rời nhà ăn tới khu nhà giam tầng một.

Đối tượng nghiên cứu của cô ta là một kẻ phạm tội nhẹ hơn nhưng dường như còn khó đối phó hơn cả đám biến thái cùng tầng, xưa nay chưa ai thành công nghiên cứu tâm lý của hắn – cựu nam người mẫu quốc tế Monhason Trei.

Khu nhà giam tầng một.

Thông thường mỗi khi có ai tới đây nghiên cứu hắn, đám biến thái quanh đó hầu như đều yên lặng lắng nghe, bởi bọn chúng muốn tìm chút trò vui trong việc lời nói của người nọ.

Emilyn ngồi trên chiếc ghế trước buồng giam của Monhason, bộ âu phục màu đen ôm lấy cơ thể đầy nữ tính. Có kẻ giật giật cánh mũi như vừa bắt được hương vị nào đó trong không khí, sau đó gã khẽ mê khép hờ mắt, “Ừm... Cô Emilyn thích uống rượu bạc hà nhỉ, mùi bạc hà nồng thế này cơ mà. Ồ, bữa tối là sườn cừ nướng chín bốn phần, khẩu vị lạ thật đấy. Ngoài ra mùi vùng kín của cô cũng rất nồng, hôm nay cô bị cái gì kích thích à? Hay là đang khát hơi đàn ông?”

Emilyn cố gắng phớt lờ những lời lẽ kì cục khó chịu này để tập trung vào người đàn ông im lặng ngồi đọc sách nãy giờ mà không thèm nhìn cô ta lấy một cái. Hắn có mái tóc xoăn ngắn màu nâu và một gương mặt có thể thể hiện muôn vàn sắc thái biểu cảm – muốn gọi cảm có gọi cảm, muốn đáng yêu có đáng yêu. Đến cả tư thế ngồi ngẫu nhiên của hắn cũng đẹp xuất sắc như có sự chỉ dẫn của đạo diễn, trông hắn không giống phạm nhân mà giống một đại minh tinh đang nghỉ ngơi hơn.

Hắn là tên sát thủ hoàn hảo có thể hấp dẫn tất cả mọi người.

“Chào buổi tối, anh Monhason.”

Monhason vẫn chăm chú vào quyển sách, không buồn để tâm tới Emilyn.

Emilyn đang định tiếp tục thì bỗng nhiên bị một giọng nói cắt ngang, “Này cô đặc công... À không, phải nói là cô gái đang trong kì thực tập, cô lại đây một chút được không?”

Giọng nói phát ra từ phía buồng giam cách ly, nghe rõ mồn một giữa không gian tĩnh lặng.

Là Hans.

Emilyn làm như không nghe thấy. Thực ra cô ta vô cùng tò mò về vị viện trưởng tiền nhiệm của bệnh viện tâm thần Coen từng vang danh trong giới tâm lý học này, nghe đầu trình độ cũng ngang ngửa Mặc Khiêm Nhân, có điều cô ta biết gã cực kì nguy hiểm nên đành phải làm như không nghe thấy gì.

“Có vẻ các cô đang gặp một vụ án khó, tôi có một cách đơn giản giúp các cô nhanh chóng bắt được tên tội phạm đấy.” Hans cười ôn hoà, “Chỉ cần chút cám dỗ là đủ, mà hiện tại bên cạnh các cô cũng vừa hay có một miếng mồi như.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 303: Chương V96: Âm thị

Emilyn không hiểu ý Hans nói mồi như là gì nhưng cũng hơi bất ngờ, cô ta bất giác nhìn quanh, cả tầng im phăng phắc, những kẻ khác đều đang theo dõi với nụ cười trên môi, đầu trí luôn là tiết mục ưa thích của chúng.

Dù sao bọn chúng ở đây lâu cũng chán quá rồi, hơn nữa cũng không có nhiều nghiên cứu viên tìm tới chúng như tìm tới Ive. Nhắc mới nhớ, tên Ive đứng là may mắn, chắc bây giờ đang tự do tự tại ở đâu rồi.

Emilyn nhìn về phía buồng giam của Hans nhưng gã lại im lặng như muốn lấp lửng gọi tò mò. Emilyn từ từ lại gần, đôi mắt ánh vẻ nghi hoặc và hiếu kỳ.

Hans đang ngồi đọc một cuốn sách triết học, nghe thấy tiếng động đằng trước, gã ngẩng lên nhìn Emilyn, miệng cười nhạt, “Chào buổi tối, quý cô Emilyn.”

Emilyn càng kinh ngạc hơn, “Ông... Làm sao ông biết tên của tôi...”

“Dĩ nhiên tôi biết, cô năm năm liền là nữ sinh viên xuất sắc nhất học viện đặc công FBI, đặc biệt nổi trội trong lĩnh vực hành vi học con người. Bố là chủ một nông trại, cậu là đặc vụ CIA.” Hans mỉm cười.

Emilyn thấy sống lưng tê rần, “Làm sao ông biết?”

Hans cười, “Trên người cô toàn là sơ hở, không chỗ nào không nói cho tôi biết về quá khứ và tham vọng tương lai của cô.”

Không ai thích bị người khác nhìn thấu cả, cảm giác như bị lột sạch quần áo giữa nơi đông người vậy. Sắc mặt Emilyn cũng vì thế mà hơi thay đổi.

Thật ra Hans đang nói dối, gã bị bắt từ ba năm trước, năm năm trước khi vẫn còn là viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen, gã đã đọc tư liệu về những sinh viên được chọn vào viện Tâm lý học, thời điểm đó Emilyn đạt thành tích cao nhất. Gã đã phân tích tính cách của Emilyn: hiếu thắng, thông minh, có chấp, lý trí, nặng tham vọng, ý thức trách nhiệm cực cao. Người như thế sẽ không bao giờ xao nhãng, đứng trên đỉnh rồi là không bao giờ nhường ngôi, thế nên cô ta chắc chắn sẽ nỗ lực bảo vệ ngôi vị của mình, suy luận những điều này cũng đơn giản thôi.

“Vậy làm sao ông biết chúng tôi đang gặp một vụ án khó?” Emilyn siết nắm tay, răng hơi nghiến vào nhau. Quả nhiên cô ta vẫn còn cách mực tiêu rất xa,

rất rất xa.

“Cô ngồi mà lưng thẳng đơ, mày nhú lại có vẻ buồn phiền, lo âu, mất tập trung. Nếu là đang ganh tị với ai thì về mặt sẽ rất xấu nhưng cô không như thế, cô thể hiện sự tôn sùng và mến mộ quá rõ ràng.” Hans cau mày nhìn Emilyn lo lắng.

Tim Emilyn đập thịch một cái, cô ta lập tức đổi đề tài, “Thế, mỗi như mà ông vừa nói... Là cái gì?”

Hans mỉm cười vắt chéo chân, hai tay nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, thoát nhìn rất lịch thiệp và nhã nhặn, cặp mắt gã sâu hoắm làm người ta nhìn mà sợ hãi, “Xem ra thực lực của cô không rực rỡ được như thành tích nhĩ.”

Emilyn mỉm môi không đáp.

“Bạn gái Amon... Cô bé thiên sứ đáng yêu đó, cả trong công việc lẫn cuộc sống đều xứng được đứng cạnh hần hơn cô.”

“Ông Hans...” Sắc mặt Emilyn xấu đi. Cô ta tôn sùng Mặc Khiêm Nhân, có lẽ là có chút mến mộ nhưng không đến mức đó. Đừng nói tới việc ghen ghét Mộc Như Lam, được cộng tác với Mặc Khiêm Nhân là cô ta đã thỏa mãn lắm rồi, nó là một trong số ít những chuyện tốt lành xảy đến với cô ta. Vậy mà Hans lại nói Mộc Như Lam xứng được làm việc với Mặc Khiêm Nhân hơn cô ta?

“Mỗi như mà tôi nói chính là cô ấy. Cô gái đẹp tựa thiên sứ đó là một miếng mỗi như trời sinh. Chỉ cần thả cô ấy vào giữa vùng nghi phạm, không cần điều tra gì nhiều cũng dư sức dụ tên tội phạm ra, bởi vì khí chất của cô ấy rất dễ hấp dẫn những sinh vật hắc ám, bản thân cô ấy cũng nhạy cảm với biến thái. So với cô, cô ấy không cần kiến thức chuyên môn vẫn có ích hơn nhiều.” Giọng Hans ôn hoà, ánh mắt gã như trói chặt Emilyn, từng con lóc xoáy cuộn cuộn nổi lên như muốn nhấn chìm cô ta.

“Này, đối tượng nghiên cứu của cô là tội cơ mà?” Một giọng nói chột phá vỡ bầu không khí bàng quang xem trò vui, Emilyn hoàn hồn, mồ hôi lạnh túa ra, cô ta lui ngay về sau một bước.

Cùng lúc đó, tiếng loa phát thanh trong ngục vang lên, có vẻ như người trong phòng điều khiển đã phát hiện Emilyn tự tiện nói chuyện với phạm nhân khác mà người đó còn là Hans, “Yêu cầu nghiên cứu sinh rời khỏi đó ngay lập tức! Tôi lặp lại! Yêu cầu cô rời khỏi đó ngay lập tức!”

Emilyn lập tức đi ra ngoài, sắc mặt cô ta khó coi, ánh mắt thậm chí còn hơi sợ hãi.

Về mặt Joey cũng không dễ chịu gì, Emilyn vừa ra tới nơi đã bị chộp tay lôi đi không chút phong độ quý ông, “Tôi không quan tâm Hans nói với cô cái gì, cô quên hết ngay cho tôi! Kỳ nghiên cứu của cô bị huỷ! Sau này không cần đến đây nữa!”

Bệnh viện tâm thần Coen có luật lệ riêng của nó, cho dù Emilyn được FBI bồi dưỡng thì phạm luật vẫn là phạm luật. Coen lớn thế này, ngục giam còn được thiết kế đặc biệt như thế, mỗi nghiên cứu sinh đều phải tuân theo luật lệ, không được tự tiện nói chuyện cùng bất kỳ ai, Emilyn rõ ràng đã phạm luật!

Hans là chúa nói dối, lời gã thốt ra câu nào câu nấy nghe như thật nhưng thực chất là dối trá! Gã có thể âm thầm khuếch đại cái đen tối trong lòng người ta, tẩy não người ta dễ như trở bàn tay!

Emilyn phạm luật cũng là vì Hans, thật tức điên lên được! Uổng công lúc trước cô ta tự tin thể thốt với Amon!

Emilyn không thể không theo Joey đi lên lầu, dưới ánh nhìn của các nhân viên, cô ta hơi chột dạ.

Joey tạm thời không để ý tới cô ta, chỉ nổi giận đùng đùng muốn trừng phạt Hans. Nghiên cứu sinh không được tự tiện nói chuyện với phạm nhân khác khi chưa có sự cho phép, mặt khác phạm nhân cũng không được dụ dỗ nghiên cứu sinh nói chuyện với chúng, bằng không sẽ bị trừng phạt bằng cách chuyển lên cái tầng ba mà chúng ghét nhất — hiếm lắm mới có thứ làm chúng ghét tới độ phải ngoan ngoãn tuân thủ luật lệ nên đương nhiên phải tận dụng, phải biết rằng đạo trước Ive phách lối đến mấy cũng phải kiêng kỵ hình phạt này.

Mấy con mụ đó đúng là đồ thần kinh!

Nhà giam tầng một.

Emilyn đã đi ra ngoài nhưng trò hay tựa hồ vẫn chưa kết thúc.

Từng ánh nhìn hứng thú dừng trên người Monhanson — tên biến thái trẻ tuổi nhất trong đám bọn chúng. Hần luôn mang dáng vẻ im lìm kiêu kì, nếu không có một lần nửa đêm không ngủ được, hần ngồi trên giường “thăm tỉnh” nhìn Ive ở buồng giam đối diện đến mức Ive muốn phát khùng thì chúng đã nghi ngờ hần không phải biến thái, bởi vì biểu hiện của hần quá bình thường. Tuy bọn chúng thoát nhìn cũng bình thường nhưng thỉnh thoảng vẫn luyên thuyên về “quá khứ huy hoàng” của mình.

Vậy mà bây giờ, một Monhanson luôn thờ ơ với Emilyn lại phá không cho Hans làm tâm lý ám thị lên Emilyn... Là vì cô bé thiên sứ kia sao?

Hans rất là phấn khích, chỉ cần khiêu chiến được giới hạn của Mặc Khiêm Nhân, gã thấy bị bó lại như một con tằm rồi đưa lên tầng ba ở ba ngày với đám nữ biến thái thần kinh cũng đáng. Gã tò mò, liệu Mặc Khiêm Nhân có bảo vệ được Mộc Như Lam như hần vẫn tự tin không? Hần có sẵn sàng chiến đấu vì cô gái đó không? Hần có thể làm đến mức nào đây? Ha... Tò mò thật đấy hahaha...

Tình yêu đích thực ấy hả? Chẳng qua là vì chưa gặp sóng gió mà thôi. Để rồi xem.

Joey báo cáo cho Mặc Khiêm Nhân về sự việc của Emilyn, tuy Emilyn đã trình trọng xin lỗi, cô ta cũng không hiểu sao mình lại quên mất luật lệ mà đi về phía Hans, cứ như bị ma lực hấp dẫn vậy, đám biến thái luôn có một loại ma lực khiến người ta khó lòng kháng cự; thế nhưng cuối cùng cô ta vẫn bị từ chối thẳng thừng và buộc phải rời khỏi viện tâm thần Coen ngay trong đêm đó.

Những ngày tiếp theo vụ án vẫn không có tiến triển gì, tên biến thái này khó giải quyết ngoài dự tính, ban đầu họ còn cho rằng vụ này không quá khó nên chỉ định để Mặc Khiêm Nhân hỗ trợ phá án chứ không toàn quyền phụ trách, bây giờ coi bộ phải giao hết cho hắn thôi.

Hỗ trợ và toàn quyền phụ trách không giống nhau, người hỗ trợ chỉ cần bàng quan theo dõi và trợ giúp khi người phụ trách cần, hắn sẽ chỉ ra ở đâu có vấn đề nhưng sẽ không giải thích kỹ càng, mặc kệ đối phương có hiểu hay không. Gọi thì đến đuổi thì đi. Nhiều khi người ta sẽ không cho hắn biết chuyện trừ khi bản thân họ cũng đã bó tay, trong khi bề ngoài thì họ làm như có gì cũng báo cáo với Mặc Khiêm Nhân trước tiên.

Có lẽ là đã bị cái gì kích động, Emilyn đột nhiên dốc sức hơn hẳn, lúc cấp trên muốn nhờ Mặc Khiêm Nhân trợ giúp tổ phá án, Emilyn lại khẩn thiết xin cho mình thêm chút thời gian, cô ta nhất định sẽ giải quyết được vụ án.

Về việc Emilyn phạm luật và bị đuổi khỏi bệnh viện tâm thần Coen, một mặt cấp trên thấy Emilyn làm họ mất hết thể diện, mặt khác lại thấy Mặc Khiêm Nhân quá mức hống hách và cho rằng hắn kiêu căng như thế là vì xưa nay họ luôn lệ thuộc vào hắn.

Giá mà bọn họ cũng có một nhân tài phá án trong tổ chức thì hay biết mấy.

Vì vậy, tuy bất mãn nhưng họ vẫn đặt nhiều kỳ vọng vào Emilyn, bắt chấp mạng người, bọn họ chọn giao cho Emilyn quyền phụ trách vụ án này.

Không hi sinh thì sẽ không tiến bộ.

++++

Ngoài phòng nắng chiếu rực rỡ, gió hè nóng bức lách qua những tán cây nghe xào xạc, tiếng ve inh ỏi bên tai cả ngày lẫn đêm.

Nhìn người đàn ông của mình nghiêm túc ngồi làm việc trên sô pha, Mặc Như Lam cong khoe môi, cứ thế nhìn hắn chăm chú, thật kỳ lạ, cô có thể ngồi không nhìn hắn cả ngày không chán. Điểm thi đại học đã có rồi, không ngoài ý muốn, cô đỗ thủ khoa. Bên trường cũng đã gọi điện tới mời cô ghé qua trường một lần trước khi nhập học vào mùa thu, để cô tự chọn giảng viên cho mình. Thế nhưng cô lại lười, thà ăn không ngồi rồi ở đây chứ không muốn đi đến đó.

Mặc Khiêm Nhân ở California, Havard thì ở Boston, cả hai đều là nơi có chất lượng sống cao nhất nhưng một ở phía Đông nước Mỹ, một lại ở phía Tây.

Khoảng cách địa lý hơi xa.

Thời gian vương vãi từng giọt xuống mặt sàn, trong căn phòng không quá rộng vang lên âm thanh nhẹ nhàng của hai cây bút sột soạt trên giấy. Mặc Khiêm Nhân có nhiều tài liệu phải xử lý, Mặc Như Lam thì có nhiều sách phải xem, nhiều bài tập phải làm. Kiến thức trên đại học phức tạp hơn cao trung nhiều lắm, cô cần nỗ lực hơn nữa.

Xét cho cùng, đặc quyền càng nhiều thì trách nhiệm càng nặng, nếu biểu hiện của cô kém hơn kỳ vọng của người ta thì sẽ dẫn đến tình trạng lúng túng. Chính vì thế không phải ai giỏi cũng có được đặc quyền ngay từ đầu, trừ phi người đó là kẻ dũng cảm, hoặc là kẻ không biết tự lượng sức, trường hợp của Mặc Như Lam thì hiển nhiên nằm ở về trước.

Bất tri bất giác, một nửa tiếng sột soạt ngừng lại.

Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu nhìn cô gái đang nghiêm túc ngồi học trên chiếc sô pha đối diện, mái tóc đen nhánh buộc kiểu đuôi ngựa – là hắn buộc cho cô, chiếc váy màu xanh nhạt – là hắn mặc cho cô, chiếc nhẫn trên tay – là hắn đeo cho cô. Trong căn phòng khuất nắng, cô lẳng lặng ngồi đó, ánh mắt tập trung xinh đẹp không sao tả xiết, ám áp đến mức không tin được – Cô là của hắn.

Con người là một sinh vật tham lam, nắm được rồi thì sẽ không muốn buông ra. Hắn muốn từng chút từng chút chiếm hữu linh hồn cô, muốn khám cô thật sâu vào lòng ngực, như một con thao thiết* không bao giờ no.

*Thao thiết: một loài thần thú xuất hiện trong thần thoại phương đông, có khả năng cắn nuốt rất kinh khủng, sau khi nuốt chừng vạn vật, thao thiết tự nuốt chính mình rồi hóa thành hư vô.

Đôi mắt lạnh nhạt phẳng lặng như mặt gương nhẹ nhàng rung động, khí chất lạnh lùng từ trong xương như cũng tan đi một ít. Hắn đứng dậy, lát sau trước mặt Mặc Như Lam xuất hiện một ly trà và một hộp sôcôla.

Trà giúp nâng cao tinh thần, đường giúp não bộ hoạt động hiệu quả hơn.

Mặc Như Lam ngẩng đầu, mắt cười xinh đẹp như cặp trăng khuyết, “Cám ơn.”

“Cần anh giúp em không?” Mặc Khiêm Nhân nhìn cuốn sách trên tay cô.

“Có phiền anh không?”

“Không đâu.” Sao mà phiền được.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, cố ý bày trò, “Em muốn ăn pudding do Khiêm Nhân làm.”

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô gái đang cười xấu xa, chút dịu dàng khó thấy ánh lên trong đôi mắt, “Được.”

Vì vậy, vị quân vương không dính bụi trần của bệnh viện Coen xắn tay áo somi màu trắng đi vào bếp nhà ăn, dáng vẻ vừa trung khuyển thô nỏ vừa cao ngạo lạnh lùng của hắn làm nhân viên nhà ăn không biết nên khiếp đảm hay là nên mê mị, sự đối lập này... Thật hoàn hảo! Quả là một người đàn ông chỉ trong mơ mới có!

Mặc Khiêm Nhân vừa rời phòng không bao lâu thì chiếc điện thoại trên bàn đồ chuông. Mộc Như Lam ngược mắt nhìn qua đoạn cúi đầu tiếp tục đọc sách, cô không nên tùy tiện nhận điện thoại ở đây. Thế nhưng chuông điện thoại hết tắt rồi lại reo, ồn ào làm Mộc Như Lam không tài nào học tiếp, cuối cùng đành phải bắt máy.

“Hello, đây là bệnh viện tâm thần Coen, viện trưởng và phó viện trưởng tạm thời không có ở đây, xin vui lòng gọi lại sau.” Mộc Như Lam đang chuẩn bị cúp điện thoại thì từ đầu dây bên kia vang lên giọng một người phụ nữ.

“Đợi đã!” Trong tâm trí Emilyn như vang vọng một lời nguyện ma quái, “Nhờ cô giúp tôi một chuyện được không?”

“Hửm?” Mộc Như Lam nhướn mày.

Tâm lý ám thị của Hans xem ra đã phần nào có tác dụng rồi.

Nghe Emilyn trình bày, Mộc Như Lam nhú mày, dễ dàng đoán được đây là chủ ý xấu của Hans, gã muốn lợi dụng cô hồng chọc tức Mặc Khiêm Nhân. Đáng tiếc gã lợi dụng ai chứ không thể lợi dụng cô, không đời nào gã có thể đẩy cô vào một hiểm cảnh như làm môi nhừ cho tội phạm được.

Mộc Như Lam cúp điện thoại, thẳng thừng từ chối lời thỉnh cầu của đối phương.

Cô không phải người tốt và càng không phải là anh hùng trừ gian diệt ác. Cô đã giết người, tuy kẻ cô giết hầu hết đều là lũ ung nhọt xã hội có chết cũng không hết tội nhưng bọn chúng có một điểm tương đồng – đó là đụng đến cô.

Cô không ngừng săn đuổi bọn Kim Bưu Hồ, nguyên nhân chính không phải vì hành động kinh tởm của chúng mà là vì chúng làm cô thấy áy náy, thành ra phải giết chết chúng cô mới ngủ ngon được. Nếu chúng không đụng đến cô, không đi quá giới hạn của cô, không động vào vảy ngược của cô thì hà cớ gì cô phải giết chúng? Kẻ xấu trên đời nhiều thật nhưng cảnh sát cũng không ít đâu, không tới lượt một người tâm thần như cô làm anh hùng trừ gian diệt ác.

++++

Emilyn bị cúp máy, trước mặt cô ta lúc này là hai thi thể còn mới, thời gian tử vong chưa đầy hai mươi tiếng. Xem ra lần này họ đã gặp phải một tên tội phạm phách lối rồi, thi thể ngày càng được đặt ở nơi dễ phát hiện, số nạn nhân cũng ngày càng tăng, thậm chí bọn họ còn nghi ngờ hẳn ta không có khiếu con mắt cố định mà chỉ giết chóc ngẫu nhiên để cười nhạo năng lực làm việc của họ.

Các nhân viên trong tổ điều tra nghi hoặc nhìn cô ta, đã qua nhiều ngày mà vụ án do cô phụ trách vẫn chưa có tiến triển gì, ai cũng bảo mời Amon đến xử lý nhưng cô ta lại khẳng khái muốn tự mình làm..

Tổ trưởng tổ điều tra cũng dần không giữ được bình tĩnh, nếu từ đầu đã không cho Amon nhúng tay mà đến cuối vẫn phải nhờ vả hẳn thì đúng là mất thể diện FBI.

“Thực ra, có một cách rất đơn giản.” Emilyn nắm chặt cái điện thoại, “Nếu có cô ấy hỗ trợ thì tốt quá.”

“Gì cơ?”

“Để cô ấy đi làm môi nhừ.”

Ý kiến này không có gì mới lạ, giống như nằm vùng trong nội bộ kẻ thù thôi, dân chúng hợp tác với cảnh sát là chuyện thường tình. Chỉ hiềm tình huống có thể chuyển biến nguy hiểm, trừ khi vạn bất đắc dĩ, còn không ít ai để dân chúng dính đến án giết người. Hơn nữa chuyện này bắt buộc phải có sự đồng ý từ người dân đó, bởi vì họ không phải là quân nhân đã tề hy sinh từ lúc nhập ngũ, không ai có quyền yêu cầu một công dân bình thường đi mạo hiểm – kể cả tổng thống, đó không phải là nghĩa vụ của họ.

Đề nghị của Emilyn chẳng những không được chấp thuận mà trái lại còn làm cô ta bị khiển trách vì Mộc Như Lam vẫn còn là trẻ vị thành niên, họ không thể để một cô bé đi mạo hiểm được.

Emilyn ngồi trên dãy ghế nhựa dọc hành lang, đầu hơi cúi xuống, mái tóc đỏ lên gương mặt cô ta một khoảng tối tăm. Trong đầu Emilyn văng vẳng giọng nói của Hans. Thực lực của cô ta không rực rỡ được như thành tích, Mộc Như Lam xứng đáng đứng cạnh Mặc Khiêm Nhân hơn cô ta, cô ta chỉ có thể ghen tị..

Từng câu từng chữ, bám lấy cô ta như một lời nguyện rủa.

++++

Nhìn cuốn sách triết học trên tay, Hans cười ôn hoà, đôi mắt xanh ánh lên sự hào hứng quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 304: Chương V97.1: Cuộc sống mới (1)

Thành tựu của Hans trong giới tâm lý học là không ai phủ nhận được, thậm chí cả những trọng tội gã từng phạm phải cũng có thể được coi là con dấu chứng nhận năng lực của gã. Chuyên gia tâm lý trên đời này rất nhiều nhưng lên đến đỉnh cao thì lại chẳng được mấy người, bởi có những chuyện không phải chỉ cần cố gắng là xong, nó cần thiên phú.

Hans đã từng làm gì? Tội của gã nhiều không đếm xuể và cái nào cũng kinh khủng đến mức khó tin, đứng đầu trong số đó là khi gã vẫn còn làm viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen, gã đã sử dụng sở trường của mình – tâm lý ám thị – lên tất cả các nghiên cứu sinh đến Coen.

Gã đã biến họ trở thành con dao trong tay gã, chém ra những vết máu đỏ tươi chết chóc. Thế nhưng không một ai phát hiện ra, mãi đến khi một sinh viên tâm lý nhận thấy điểm đáng ngờ thì FBI mới bắt đầu sinh nghi với Hans, cuối cùng xác nhận chuyên gia tâm lý tiếng tăm ngày xưa nay đã bị đồng hóa thành thái nhân cách. Và cậu sinh viên can đảm đó chính là Mặc Khiêm Nhân.

Trước khi bị bắt Hans đã ba lần định ám sát Mặc Khiêm Nhân nhưng chẳng những không thành công mà còn bị Mặc Khiêm Nhân tống vào tù, có điều hiển nhiên biến thái không hề thấy sợ, trái lại gã còn vì thế mà nảy sinh hứng thú với Mặc Khiêm Nhân.

Mộc Như Lam ngồi trên giường vừa ăn táo vừa đọc đồng hồ sơ vụ án mà cô phải làm nũng với cả buổi Mặc Khiêm Nhân mới cho, bên trong là ghi chép về vụ án của mỗi tên tội phạm tại tầng một bệnh viện Coen cùng những hình ảnh máu me đủ khiến người ta phải gắp ác mộng, cứ như một tuyển tập truyện kinh dị có minh họa vậy.

Mộc Như Lam đọc một cách thích thú.

Trăng đã lên cao mà Mặc Khiêm Nhân vẫn chưa về bệnh viện Coen, Emilyn cuối cùng cũng bị yêu cầu tạm thời cách chức để nghỉ dưỡng chờ hồi phục tâm lý, lãnh đạo FBI không thể không nhờ Mặc Khiêm Nhân toàn quyền xử lý, đồng ý là phải có hy sinh mới có tiến bộ nhưng hy sinh quá nhiều thì cũng không được.

Đối với Mặc Khiêm Nhân, vụ án này đáng lẽ đã có thể được phá, thế nhưng tính cách lạnh nhạt khiến hắn chỉ bàng quan đứng nhìn. Ai cũng ích kỷ cả, hắn biết sẽ có người bất mãn với sự bất trị của hắn, mà hắn cũng chẳng tha thiết gì cái danh hiệu “độc nhất”, bọn họ muốn bồi dưỡng một Mặc Khiêm Nhân thứ hai thì cứ việc, miễn đừng làm phiền đến hắn là được.

Còn về chuyện trở mặt nhìn người vô tội bị sát hại, hắn có lương tâm thật, nhưng không nhiều đến “mức đó”. Hơn nữa hắn chỉ đơn giản là theo chân tổ điều tra, bản thân tổ điều tra không có năng lực phá án đâu phải là lỗi tại hắn?

Nói cho cùng, Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam giống nhau, họ đều thuộc dạng nửa chính nửa tà, hại người nhưng cũng cứu người.

Mặc Khiêm Nhân chỉ lo Mộc Như Lam bị đám biến thái kia ảnh hưởng, trường hợp tệ nhất là cô vô tình để lộ sơ hở làm Hans phát hiện, có những tên biến thái cực kỳ nhạy với đồng loại, tuy không nhiều nhưng cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của chúng. Vì vậy hắn nhất quyết phát cho Mộc Như Lam tiếp xúc với đám biến thái trong ngục, bây giờ Mộc Như Lam đang rảnh không có gì làm nên bắt đầu tò mò đủ chuyện, Mặc Khiêm Nhân vốn không đủ sức cưỡng lại Mộc Như Lam nhưng vẫn làm cứng đến cùng, bất quá chỉ cho cô đọc các ghi chép về tội của chúng thôi.

Ai mà chẳng tò mò, những kẻ thoát nhìn ưu tú như thế, rốt cuộc chúng đã làm ra chuyện kinh khủng gì.

Gấp tập hồ sơ vừa đọc lại, Mộc Như Lam mở một tập khác. Monhason Trei, năm nay mới hai mươi hai tuổi, vào tù đã hai năm, trước kia từng làm người mẫu. Nhờ sức quyến rũ khó cưỡng của mình, hắn được xưng là nam người mẫu hàng đầu quốc tế thời đại mới khi còn rất trẻ tuổi, có gần một triệu fan ở châu Âu. Đã xuất bản ba cuốn sách ảnh, lượng tiêu thụ mỗi cuốn nhiều gấp hai lần tất cả các người mẫu cùng thời. Danh tiếng tốt đỉnh, là người mẫu thành công nhất trong giới người mẫu năm mươi năm qua. Từng tham gia một bộ phim điện ảnh Hollywood nhưng đã bị bắt trước khi phim ra rạp, về sau bộ phim đó cũng bị cấm chiếu để tránh người ta có ấn tượng khó phai với hắn.

Mọi tin tức liên quan đến hắn đều bị chặn lại. Giới showbiz kẻ đến kẻ đi, người mới hôm qua được tôn là nữ thần gọi cảm sang hôm nay đã bị ngọc nữ thuần khiết thay thế, hai năm sau thời hoàng kim là quá đủ để Monhason rơi vào quên lãng, bây giờ có lên mạng cũng khó mà tìm ra một mẫu tin nào về hắn, nếu không nhờ có fan lưu giữ ảnh của hắn thì phòng chừng sẽ ai nhớ trên đời này đã từng tồn tại một con người tựa phù dung sớm nở tối tàn như thế.

Mộc Như Lam nhướn mày, cô bắt đầu tò mò về tội của hắn và tại sao hắn lại trở thành thái nhân cách rồi. Không ai tự dung biến thái cả, có nguyên nhân mới có kết quả, mười năm ủ bệnh chính là minh chứng rõ nhất.

Theo hồ sơ miêu tả, hai năm trước Monhason đã bắt nhốt và bạo hành năm cô gái ở độ tuổi từ mười lăm đến mười tám một cách vô nhân đạo, kinh

khủng hơn cả là ép nạn nhân phải ăn phân uống nước tiểu. Sau nửa tháng tra tấn, hắn kết thúc vụ án biến thái bằng cách chôn sống và dìm chết các nạn nhân rồi đi tự thú.

Monhason bình thần đến đáng sợ, suốt cả quá trình từ khai báo đến dẫn cảnh sát tới hiện trường, hắn đều im lặng một cách vô cảm. Kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, mẫu tóc lẫn trong phân trong dạ dày nạn nhân trùng khớp với DNA của Monhason.

Đều bị giam ở tầng một nhưng là tội của hắn với những tên khác so ra không cùng một đẳng cấp, bọn chúng hành xử như những “nghệ thuật gia” khát máu, còn hắn thì chỉ đơn thuần là một thằng điên đáng kinh tởm. Thế nhưng các chuyên gia tâm lý học lại xác nhận, hắn không điên, mà là bị thái nhân cách.

Mộc Như Lam nhíu mày, trong đầu nhớ lại chàng trai trẻ tuổi cô gặp khi bước vào nhà giam tầng một, những tên biến thái khác đều đứng dậy nhìn cô chăm chăm, chỉ có mình hắn là ngồi trong buồng giam lẳng lặng nhìn cô, hết như một người bình thường.

Thật khó mà tin được Monhason và kẻ trong hồ sơ là cùng một người, hơn nữa tư liệu về hắn quá ít, thậm chí không có chỗ nào đề cập đến quá khứ của hắn cũng như động cơ và tâm lý khi phạm tội.

Không giống những phạm nhân khác, Monhason không hành nghiên cứu sinh đến nỗi đứng đi vào nằm đi ra. Hắn là kẻ an toàn nhất để nghiên cứu nhưng đồng thời cũng là kẻ khó để nghiên cứu nhất, bởi vì hắn luôn luôn phớt lờ nghiên cứu sinh, lần duy nhất hắn hành xử bất thường thì lại bị Hans đánh giá là giả, là cố tình...

Một tên thái nhân cách kì quặc...

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, chuyển sang đọc một hồ sơ khác.

Quạ kêu, đêm lặn, trăng tà.

Một ngày nữa lại trôi qua, hai tháng hè ngọt ngào với Mặc Khiêm Nhân ở bệnh viện Coen cứ thế kết thúc. Trong thời gian này, Mộc Như Lam chỉ ở không nhưng không hề thấy kỳ nghỉ trôi qua lãng phí, Mặc Khiêm Nhân thì phá án, tầng hai bệnh viện tâm thần Coen có thêm một bệnh nhân kiêm phạm nhân, Emilyn không tới nữa, Hans cũng yên phận không gây thêm chuyện, tựa như lần ám thị tâm lý đó chỉ là một đoạn nhạc đệm ngắn ngủi.

Sau hai tháng, học sinh năm nhất bước lên năm hai, năm hai bước lên năm ba, năm ba mỗi người một ngã, trong chớp mắt, họ dường như trưởng thành hơn rất nhiều.

Rất nhiều năm sau, trong học viện Lưu Tư Lan vẫn còn lưu truyền huyền thoại về cô gái nợ và truyền thống hội trưởng hội học sinh thay phiên nhau bảo vệ học viện Lưu Tư Lan. Mỗi lần như thế, chúng học sinh lại nghĩ đến những con người đoàn kết mà cuồng nhiệt kính yêu một cô gái, không biết tương lai của họ đã ra sao.

Tốt nghiệp cấp ba là đường phân cách ngày cũ với tương lai, họ hẳn đã phải đối mặt với những ngã rẽ cuộc đời mà họ luôn trốn tránh.

++++

Trong căn biệt thự lộng lẫy.

Thảm đỏ trải dài từ cửa đến dưới chân toạ ý cao ngất, bên dưới là vài chiếc sôpha.

Uể oải ngã người vào tay ghế, Thái Sử Nương Tử chán nản nhìn về trước, giọng đều đều, “Khi nào Bùi Dương mới về?”

“Câu hỏi chi vậy?” Lễ Thân ngồi cạnh thấy cô như vậy thì bất đắc dĩ day trán. Hội trưởng đại nhân chỉ tạm sống xa họ một thời gian thôi mà? Có phải đi luôn không về đâu? Cứ làm như bị bỏ bỏ không bằng, nhìn khó chịu chết được!

“Hết một học kỳ rồi mà cậu ấy vẫn chưa về, các cậu nói thật đi, có phải cậu ấy đã gặp chuyện...” Thái Sử Nương Tử tiếp tục thêu thảo, trông không khác gì cọng bún thiêu. Lam Lam đi rồi, cô thấy tịch mịch quá.

“Cái mồm ăn mắm ăn muối.” Lễ Thân cốc đầu cô rồi nhìn sang Lê Mặc ngồi đối diện, “Nghe nói Lê Dạng thi cùng một trường với hội trưởng đại nhân?”

Lê Mặc gật đầu, trầm lặng như mọi khi.

Lễ Thân và Thái Sử Nương Tử nhìn nhau kinh ngạc. Đêm trước ngày thi đại học, lúc biết nguyện vọng của Mộc Như Lam, nhiều người đã chọn Havard giống cô nhưng sau đó cô đã khuyên bọn họ nên lắng nghe tiếng lòng chứ đừng bước theo cô một cách mù quáng. Xét cho cùng mỗi người đều có cuộc sống riêng, thân tượng chỉ là để ngắm nhìn từ xa, họ không thể sống thay bạn hay ở bên bạn mãi mãi. Chia xa là để gặp lại, khi đã khoát lên một diện mạo mới, ngày các bạn hội ngộ sẽ là một ngày đầy những bất ngờ.

Vì lời của Mộc Như Lam mà cơ hồ mọi người đều ngừng lại, cả Mina cuối cùng cũng chọn MIT thay vì Havard, vậy mà Lê Dạng... Em gái Lê Mặc, cô ấy thích Đoàn Nghiêu, khoan nói đến năng lực của cô ấy mà hãy nhìn mối quan hệ tay ba này đã, tại sao cô ấy lại chọn học cùng trường với Mộc Như Lam? Thật khó hiểu.

Trên cầu thang có tiếng bước chân, nụ cười hờ hững treo trên môi thiếu niên yêu nghiệt, cặp mắt đào thính thoảng sáng lóe như một viên đá quý tuyệt mỹ, đẹp đến hút hồn. Hắn chậm rãi đi đến ngai vàng, vóc dáng cao gầy trông vẫn không mấy hung bạo, thế nhưng ẩn trong nét quyến rũ lại là một áp lực

nặng trĩu khiến người khác phải nín thở.

Mọi người im lặng nhìn hần, Thái Sử Nương Từ bắt giác ngồi thẳng dậy, thần sắc bớt uể oải hần.

“Gọi các cậu tới đây là để thông báo một chuyện.” Âm thanh khàn khàn lướt sát qua tai mỗi người, cảm giác như bị rút mất linh hồn làm bọn họ kinh hãi.

Thái Sử Nương Từ không khỏi dựa sát vào Lễ Thân, cô nuốt nước miếng cái ực, mẹ ơi, lão đại thành tinh thật rồi sao? Sao càng ngày càng giống “yêu ma” vậy? Cậu hôn đoạt phách kiểu này, hần định bày trò gì đây?

“Nhân dịp này, tôi muốn...” Đôi mắt đen nhánh đẹp đẽ mà quý quýet như câu vòng giữa đêm đen, đôi môi mỏng khề mở, bằng chất giọng êm tai tựa âm thanh đất trời, hần tuyên bố mở đầu chiến tranh, “Đánh một trận lớn.”

Thiên sứ tạm thời rời đi để ác ma ở lại chiến trường. Khi cô trở về, có lẽ chiến tranh đã kết thúc, cảnh còn người mất.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 305: Chương V97.2: Cuộc sống mới (2)

Hồng Kông, Cửu Long.

Chiếc dù lớn ngăn đi nắng hè chói chang, dưới đất và bên đầu đặt hai tầng băng lớn như hai khối cảm thạch trong suốt. Trên bàn, chiếc máy hát đĩa than nghêu ngao một bài hát từ thập niên sáu mươi. Với dáng vẻ nhân hạ như một ông lão, gã thanh niên ôm cậu con trai âm nhu cùng ngồi trên xích đu.

“Mộc Như Lam vừa đi Mỹ là A Nghiêu không thềm kiềng kị gì nữa.” Mộ Thanh Phong ngồi cạnh đó ăn dưa hấu ướp lạnh, thật không hiểu nổi Đoạn Ngọc nghĩ gì, trời nóng cháy mỡ thế này, phòng điều hoà thì không chịu ngồi mà lại đòi lên sân thượng, đã thế còn ôm thêm người nữa chứ, bộ không thấy nóng hả trời!

“Nó không sợ thì chúng ta cũng không việc gì phải sợ.” Đoạn Ngọc vừa nói vừa xoa lưng cho Lưu Bùi Dương, không hiểu sao gần đây hần ngủ không ngon giấc, dù y có hành hần mệt đến nỗi không động dậy được thì hôm sau vẫn thấy hần nhăn mày như gặp phải ác mộng, chẳng còn hoạt bát vô tư được như trước nữa.

Nhìn hành động của hần, Mộ Thanh Phong không khỏi nhai chậm lại, nhìn Lưu Bùi Dương ngủ trên người Đoạn Ngọc, hần cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Đoạn Ngọc rằng y đang làm gì.

“Đến lúc phải đưa thằng quý con này về rồi chứ?” Mộ Thanh Phong lạnh mặt ném vỏ dưa hấu vào thùng rác.

Đoạn Ngọc đáp lại một cái nhìn khiến tim Mộ Thanh Phong giật thót, “Đưa về?” Hần là của y, còn “về” đâu nữa?

“Đừng để tôi nghe thấy câu này lần nữa.” Đoạn Ngọc nở nụ cười hiền lành thường lệ, thế nhưng ánh mắt thì lại lạnh băng.

Mộ Thanh Phong đứng dậy, vẻ mặt đánh lại, “Anh từng gọi Đoạn Nghiêu là thằng ngu lụy tình, vậy bây giờ anh đang làm cái gì? Tôi hy vọng anh tự hiểu. Đừng quên lúc trước Đoạn Nghiêu đã tiêu diệt bang Thanh Hồ ở thành phố K và khiến chúng ta hiểu lầm Kha gia ra sao.”

Đoạn Ngọc là hồ, Đoạn Nghiêu cũng là hồ, cho dù hần nhỏ tuổi và từng ngây thơ thế nào thì chung quy vẫn là hồ.

“Tôi có tính toán của tôi.” Đoạn Ngọc lạnh nhạt nói, “Xuống chuẩn bị nghênh chiến đi.”

Mộ Thanh Phong quay lưng rời khỏi sân thượng.

Đoạn Ngọc cúi đầu nhìn cậu trai trong lòng, vòng tay ôm hần hơi siết lại, tay kia thì vẫn tiếp tục xoa lưng cho hần, hơi nước từ tầng băng cùng khí hè nóng bức tạo thành một nhiệt độ hoàn hảo cho giấc ngủ.

Tóc mái đen nhánh che khuất đôi mắt mở hờ của cậu con trai...

++++

Kha gia.

Bác Triệu chỉ huy người hầu chất hành lý lên xe, Akutsu Junko đội mũ rộng vành khoác tay Kha Xương Hoàng cũng đội mũ đi ra, Kha Thế Tinh bước song song theo họ.

“Lần này đi chắc phải tết mới về, con nhớ chăm sóc bản thân cho tốt.” Akutsu Junko dặn dò, “Con cũng đừng làm việc quá sức, nhớ phải ăn ngủ điều

độ, mẹ không muốn lúc về thấy con chỉ còn da bọc xương đâu.”

“Mẹ cứ yên tâm đi chơi thật vui với cha đi, đừng lo chuyện ở nhà, con cũng đâu còn nhỏ nữa.” Kha Thế Tinh nói, nụ cười nhẹ nhàng nở rộ trên gương mặt ôn nhuận, xoa dịu nỗi lo lắng trong lòng mẹ.

Đây là lần đầu tiên Akutsu Junko phải xa con trai lâu đến vậy, du lịch vòng quanh thế giới, phải đến tết họ mới về. Akutsu Junko không tránh khỏi lo lắng, lúc ở đây bà còn có thể nhắc nó đi ngủ hoặc nấu đồ ăn tắm bồn cho nó, bây giờ đi rồi, không biết nó có tự chăm sóc bản thân được không.

“Làm gì phiền phức thế, đàn ông Kha gia mà không sống xa mẹ được sao?” Kha Xương Hoàng nghiêm mặt gỡ quai trọng xuống đất.

Akutsu Junko trừng Kha Xương Hoàng một cái rồi quay lại bảo Kha Thế Tinh, “Không biết Lam Lam ở Mỹ có gặp khó khăn gì không, con đừng quên thỉnh thoảng gọi điện hỏi con bé có cần gì không, con bé là tuýp người thích tự gánh vác mọi chuyện, chẳng bao giờ chủ động chia sẻ với người nhà đâu. Mỗi tháng con đừng quên cho Lam Lam tiền chi tiêu đúng hạn... Đạo trước nếu không nhờ Lam Lam thì chúng ta làm gì có được ngày hôm nay, uống nước nhớ nguồn, huống chi Lam Lam đối xử với chúng ta...”

“Con biết rồi ạ.” Kha Thế Tinh cắt ngang những lời mà Akutsu Junko đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, cứ rành rành là bà lại nhắc đến ân tình của Mộc Như Lam, cô là vàng thái dương đã cứu vớt họ trong những tháng ngày tăm tối nhất.

Kha Thế Tinh tiễn hai người lên xe, hần đứng trước cổng sắt nhìn ba chiếc xe màu đen đi xa dần rồi biến mất hẳn.

Trong tiết hè nóng bức, hần vẫn thích mặc áo tôn trung sơn nhạt màu. Màu trắng kem ôn hòa tôn lên thần thái khiêm nhường đậm chất quân tử của hần, thể nhưng họa tiết rồng bạc thoáng ẩn thoáng hiện lại khắc họa một sự thâm sâu khó lường.

Một người đàn ông mặc âu phục đen đi đến sau lưng hần, anh ta mím môi cúi đầu, cung kính thấy rõ.

“Chuẩn bị đi.” Kha Thế Tinh quay gót trở vào nhà, “Trong thời gian này sẽ có rất nhiều kẻ hành động.”

“Vậy chúng ta phải...”

“Làm ngơ ông đắc lợi.”

++++

Mộc Như Lam đến đại học Havard ba hôm trước ngày nhập học, hoàn cảnh và thân phận Mộc Như Lam khá đặc biệt, cô sẽ có giảng viên riêng, giảng viên muốn dạy Mộc Như Lam thì rất nhiều nhưng cô lại chỉ có một, bình thường là giảng viên chọn sinh viên mà nay lại thành sinh viên chọn giảng viên, chỉ nghe thôi đã thấy cao quý đến mức đáng ghen tị rồi.

Đây là nơi đã đào tạo ra tám vị tổng thống Mỹ, bốn mươi bốn người đoạt giải Nobel, ba mươi người đoạt giải Pulitzer, và một số lượng lớn những nhà sáng lập nổi tiếng, nhà lãnh đạo tầm cỡ thế giới, nhà văn, nhà tư tưởng, v.v. Như mọi viện đại học nổi tiếng khác trên thế giới, họ rất vui lòng được bồi dưỡng cô gái tài năng này, chưa biết thành tích của cô sẽ ra sao nhưng không ai là không muốn đầu tư vào cô, quan sát quá trình trưởng thành của cô, nhìn cô sáng lập nên kì tích.

Huống chi cô còn là vị hôn thê của cựu sinh viên giỏi nhất trường, chỉ riêng điều này cũng đủ để có được một chút đặc quyền ở Havard rồi. Thậm chí khi nộp đơn xin nhập học, nếu bố mẹ bạn từng học tại Havard hoặc tài trợ cho Havard thì bạn sẽ được ưu tiên trúng tuyển. Mỗi quan hệ giữa cựu sinh viên và tài nguyên của trường là suốt đời.

Mộc Như Lam mong chờ cuộc sống đại học vô cùng

Mặc Khiêm Nhân ra Boston ở với Mộc Như Lam đến tận lúc nhập học.

Havard có hệ thống nội trú, sau khi khai giảng Mộc Như Lam phải vào sống trong ký túc xá, hần ở lại đây cũng chẳng để làm gì.

Ngày nhập học, các sinh viên khác bận rộn làm đơn từ thủ tục trong khi Mộc Như Lam đã xong xuôi hết từ ba hôm trước, bây giờ cô chỉ cần kéo hành lý đến khu kí túc xá Havard tìm phòng của mình là được.

Còn được biết đến dưới cái tên “đế chế* Harvard”, đại học Harvard rất lớn, nó có tổng cộng mười ba khu giảng đường, bên ngoài Harvard Yard có mười hai tòa kí túc xá lớn ở phía nam và tây bắc, mười bảy dãy kí túc xá loại nhỏ trong Harvard Yard thì chỉ dành cho sinh viên năm nhất, lên năm hai sinh viên sẽ được chuyển sang kí túc xá ngoài bằng cách rút thăm, để lại kí túc xá bên trong cho tân sinh viên.

*Đế chế: bản gốc tiếng Trung là “đế quốc” – từ chỉ thể chế chính trị mà quyền hành nằm trong tay một người; hay hiện đại hơn, là chỉ những tập đoàn, tổ chức siêu cường hùng mạnh hoặc có khả năng lũng đoạn.

Từ “đế chế” trong tiếng Việt cũng có cách dùng tương tự (đế chế Apple, đế chế Samsung, đế chế FIFA, v.v.)

Trước đây chưa tìm hiểu kĩ vụ này nên mình giữ nguyên cụm từ “Bạch đế quốc” theo bản gốc, từ chương sau sẽ là “đế chế Bạch” nhé.

Vì vậy, Mộc Như Lam sẽ cùng các tân sinh viên đa dạng bản sắc từ khắp thế giới sống chung dưới một mái nhà.

Trường xếp Mộc Như Lam vào ở tại tầng ba kí túc xá nữ.

Đội mũ rộng vành, đeo kính râm, vẻ thong thả như tới đây ngắm cảnh chứ không phải nhập học của cô làm không ít người chú ý, khí chất nổi bật và mái tóc đen dài ở một nơi phần lớn là dân da trắng khiến người ta liên tục liếc nhìn.

Bỗng nhiên có ai đó chắn trước mặt Mộc Như Lam, cô ngẩng đầu thì thấy một mái tóc nâu được tết gọn gàng rồi buột lại sau ót, chàng trai châu Á tuấn tú nhìn cô cười khoe chiếc răng khểnh trắng sáng, “Em cần anh giúp đỡ không?”

Anh ta định tiếp cận cô à?

Mộc Như Lam tháo kính râm, cười dịu dàng đáp, “Không cần đâu, cảm ơn đàn anh.”

Mặt chàng trai nọ phát mê, “Cả giọng cũng hay nữa, quá hoàn hảo! ... Này em gái, em giúp anh chút chuyện được không?”

“Ồ...” Mộc Như Lam còn chưa kịp trả lời thì hành lý của cô đã rơi vào trong tay anh ta, vị đàn anh này tinh bơ một tay kéo hành lý của Mộc Như Lam, một tay dắt cô đến nhà hát.

“Đúng rồi, anh là sinh viên năm ba trường khai phóng và khoa học, chuyên ngành nghệ thuật sân khấu, tên tiếng trung là Tần Phá Phong, còn em?” Bây giờ anh ta lại chuyển sang dùng tiếng Trung.

“Năm nhất trường y, ngành pháp y, Mộc Như Lam.” So với Kha Như Lam, cái tên Mộc Như Lam nghe thuận tai và cũng dễ đọc hơn.

Tần Phá Phong bỗng quay phát lại nhìn Mộc Như Lam, bị cái mũ rộng vành che mất tầm nhìn, anh ta hơi xị mặt nhưng bàn tay đang nắm tay Mộc Như Lam lại siết chặt hơn, “Mộc-Như-Lam...” Ba chữ vang lên nhẹ tên, êm dịu và đầy ý nhị.

Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn anh ta, chỉ thấy một gò má trẻ trung với những đường nét sắc sảo.

=====

Huhuhu edit chương này là cả một hành trình lội từ wiki Trung sang wiki Anh rồi đến wiki Việt để tìm hiểu cơ cấu viện đại học Harvard, khi nào rảnh ta sẽ giải thích đại khái để các nàng đọc truyện dễ hiểu hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Chương V98: Ô sói

Tần Phá Phong cùng Mộc Như Lam đi đến nhà hát, hội trường bên trong rộng vô cùng, những hàng ghế màu đỏ xếp hình bậc thang kéo dài xuống tận sân khấu, trên đó đứng không ít người, có người mặc trang phục diễn đang trao đổi lời thoại, có người đang xử lý ánh sáng, v.v.

Tần Phá Phong kéo Mộc Như Lam vô rồi đặt hành lý của cô dựa vào tường, người trên sân khấu thấy Tần Phá Phong làm vậy thì ngạc nhiên nhìn sang Mộc Như Lam, “Chủ tịch tìm được người đóng vai công chúa rồi à?”

“Ồ, là một thiên sứ châu Á!”

“Trông cũng được đấy, cơ mà phải thử mới biết.” Cũng là người châu Á, nữ đạo diễn nhảy xuống khỏi sân khấu, rào bước tới chỗ Tần Phá Phong và Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam nhìn quanh một lượt, người trong này phần lớn đều là dân châu Á da vàng.

“Tiếng Anh của cô thế nào?” Tần Xuất Vân nghiêm túc hỏi.

“Chỉ thấy sao?” Mộc Như Lam nhướn mày, lạ nhỉ, còn chưa nói rõ là cần cô giúp cái gì cơ mà.

“Cô tên gì? À mà cô tháo mũ và kính râm xuống cho tôi xem.”

“Cô ta là Mộc Như Lam.” Tần Phá Phong khoanh tay nói, giọng điệu nửa hài hước nửa mỉa mai.

Câu nói của hắn như ném một viên đá xuống mặt hồ yên tĩnh, cả hội trường thoáng chốc lặng đi, mọi người dần chuyển sự chú ý sang Mộc Như Lam, bọn họ dồn mắt vào cô, sắc mặt thay đổi.

Mộc Như Lam nghi hoặc nhìn bọn họ.

Lui về sau một bước, Tần Xuất Vân quan sát Mộc Như Lam bằng một ánh mắt phức tạp, “Thì ra cô là Mộc Như Lam... Nghe danh đã lâu.”

Mộc Như Lam mỉm cười không đáp, tranh thủ có chiếc kính trâm, cô đảo mắt nhìn những người khác, có cảm giác cô gái này có ẩn ý gì đó.

Tần Xuất Vân hỏi Tần Phá Phong, “Đề cô ấy đóng vai công chúa có ổn không đây?” Sau lại liếc mắt sang Mộc Như Lam, khí chất quả thật không tệ, nhìn sơ là đã thấy giống công chúa, nhưng mà...

Tần Phá Phong còn chưa kịp trả lời thì đã có ai đó hét lên the thé từ sau cánh gà. Một cô gái mặc lễ phục cung đình Trung Hoa đi ra, mái tóc vàng của cô ta được chải chuốt thật kỹ lưỡng, khuôn mặt sắc nét tây phù một lớp trang điểm cầu kỳ, rất có kiểu cách một nàng công chúa xinh đẹp.

Ngất nổi tính tình hơi bị...

Cô ta đi nhanh tới, cầm hát lên kiêu ngạo, tức giận đứng trên sân khấu nhìn xuống Mộc Như Lam, “Nó đóng vai công chúa? Anh đùa tôi đấy hả?” Nói đoạn trừng Tần Phá Phong.

“Tất nhiên rồi, đây chắc chắn chỉ là một trò đùa thôi.” Tần Phá Phong nghiêm túc đáp, “Vai công chúa phải là của em, thân ái.”

Cô ta đặc chí nhìn Mộc Như Lam, cao ngạo như một con công đang xòe đuôi giương oai.

Tần Xuất Vân thắc mắc nhìn Tần Phá Phong, chẳng phải anh bảo cô gái này diễn vai công chúa dở tệ nên phải thay người sao? Không thì anh đưa Mộc Như Lam tới đây làm gì?

“Nếu không cần em giúp đỡ thì em đi trước đây. “Mộc Như Lam không muốn phí thời gian với mấy người này, cô hơi mệt, cô muốn nghỉ ngơi.

“Đương nhiên là cần chứ. Phần em giúp anh nhé, được không?” Tần Phá Phong đưa tay chắn trước mặt Mộc Như Lam, miệng hần cười tủm tỉm mà đôi mắt đen thì lại lạnh tanh.

Mộc Như Lam nghiêng đầu, “Chuyện gì?”

“Bọn anh phải diễn một vở kịch cho học viện Bạch Đế nhưng có một vai mãi không tìm được diễn viên, hôm nay vừa gặp em anh đã biết vai diễn đó sinh ra là dành cho em.” Tần Phá Phong kích động dang tay quay một vòng rồi đột ngột dừng trước mặt Mộc Như Lam, hần cầm tay cô, ngữ điệu làm người ta nổi hết cả da gà, “Vì thế xin em hãy giúp anh, chuyện này vô cùng hệ trọng, liên quan tới việc câu lạc bộ kịch có được công nhận hay không, có thể trở thành câu lạc bộ chủ chốt trong trường hay không!”

Tần Xuất Vân tròn mắt, câu lạc bộ của họ thiếu người hồi nào thế? Các vai đã được phân xong hết từ buổi chiều rồi mà?

“... Là vai gì vậy?”

Về mặt kích động của Tần Phá Phong tức khắc biến mất, hần ngồi vào ghế, môi nhếch lên thành một nụ cười giảo hoạt, “Phù thủy.”

“Khụ!” Tần Xuất Vân sắc, anh trai cô ta cũng ác quá đi, cứ tưởng ảnh chịu nhẫn nại thêm chút nữa, hóa ra mới vào đã cho người ta lên giàn rồi.

Đám đông xung quanh nhìn Mộc Như Lam giễu cợt.

Mộc Như Lam vẫn bình thản như không, chỉ hơi thắc mắc mấy người này là ai, vì có gì mà có vẻ ác cảm với cô – nhất là sau khi biết tên cô thế?

“Giúp anh được không?” Tần Phá Phong thấy Mộc Như Lam đeo kính râm che hết nửa mặt như thế thật mất hứng, bèn vươn tay định tháo nó xuống.

“Mấy người còn ở đây làm gì?” Một giọng nữ lạnh lùng vang lên, nghiêm nghị và đầy trọng lượng, hơn nữa còn nói tiếng Trung. Mộc Như Lam không khỏi quay đầu nhìn, vì thế cánh môi vô tình lướt nhẹ qua mấy ngón tay đang âm mưu tháo kính của cô, làm nó tê rần như có một dòng điện xẹt ngang trong tích tắc.

Tần Phá Phong vội rút tay về, hần ngẩn ra một hồi rồi cau mày chùi tay vào vạt áo như thể vừa chạm phải một thứ gì đó hết sức dơ bẩn.

Mộc Như Lam thì lại không để ý như Tần Phá Phong, cô thậm chí còn chẳng cảm nhận được gì.

Đưa mắt ra cửa, cô thấy một cô gái đứng ngược sáng trong bộ âu phục cao cấp, cô ta khoanh tay nhìn xuống mọi người, mái tóc đen nhánh được búi gọn ra sau, gương mặt trang điểm sắc xảo, lạnh lùng vô cảm như một nữ vương.

Mộc Như Lam nhận ra người phụ nữ này, lúc cô bị bắt cóc ở sân bay thủ đô, cô ta chính là thư ký đi sau người đàn ông kia.

Xem ra linh cảm của cô khá chính xác, bọn họ thực sự đã gặp lại, không biết sau này sẽ ra sao... Vui rồi đây, cô chưa bao giờ hết mong chờ những thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

“Tiểu Khả Khả hung quá, người ta sợ đó nha.” Bằng giọng Trung lơ lớ, một thiếu niên ngoại quốc mặc trang phục hoàng gia vừa nói vừa xoa xoa ngực như sắp ngất xỉu đến nơi.

“Im mồm đi đồ đàn!” Tuyết Khả gắt, “Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi mà các người cứ rề rà ở đây, đến khi nước ngập chân thì tự đi mà nhảy!” Dứt lời, Tuyết

Khả quay lưng dõm bỏ đi mặc cho bọn họ than thở, chính vào lúc này, cô ta nhìn thấy Mộc Như Lam.

“Mộc Như Lam?” Sao cừ non lại lạc vào ổ sói thế này?

“Xin chào.” Nếu mấy người này biết nhau thì hẳn cô ta cũng nhận ra cô.

Tuyệt Khả đắm đắm nhìn Mộc Như Lam một hồi rồi lạnh lùng quay đi, bóng dáng thướt tha dần biến mất trong vầng sáng. Quả là duyên phận, nợ người ta thì luôn luôn phải trả.

Tuyệt Khả vừa đi là hội trường có sức sống hơn hẳn, tất cả vội vào hậu trường thay quần áo, cuối cùng chỉ còn lại Mộc Như Lam, Tần Phá Phong và Tần Xuất Vân.

“Vây coi như quyết định rồi nhé, Mộc tiểu thư sẽ diễn vai phù thủy, trưa mai sau giờ cơm cô hãy tới đây luyện tập, nhớ phải học thuộc kịch bản, tôi tin cô sẽ diễn tốt.” Không quan tâm Mộc Như Lam nghĩ gì, Tần Phá Phong nói xong thì chống tay nhảy phốc lên sân khấu rồi chạy hậu trường sau màn che.

Một quyển kịch bản bỗng được dúi vào tay Mộc Như Lam, Tần Xuất Vân nói giọng nghiêm túc, “Diễn cho tốt vào... Sẵn tiện khuyên cô một câu, tốt hơn hết cô nên giữ khoảng cách với chủ tịch hội sinh viên Morse Allen.”

Sau khi cả Tần Xuất Vân cũng đã rời đi, Mộc Như Lam cúi đầu nhìn quyển kịch bản trong tay một lát, đoạn đặt nó lên bàn rồi kéo hành lý đi về. Nhịp chân của cô vẫn nhàn nhả như mọi khi, phỏng chừng dù ác quỷ có đuổi sát phía sau thì cũng không thể khiến cô đi nhanh hơn nửa bước.

Thật đáng ghét, chưa được người ta đồng ý mà đã tự tiện quyết định rồi cứ thế dúi đồ vào tay làm người ta không tiện từ chối, ép người ta phải miễn cưỡng giúp mình – hạng người này thật quá ích kỉ, quá trắng trợn. Cơ mà những ai tự chuốc khổ vào thân để làm hài lòng người khác, nói cho cùng cũng đáng đời thôi.

++++

Mặc Khiêm Nhân đưa Mộc Như Lam tới cổng trường, xác nhận cô không cần hẳn phụ kéo hành lý vào ký túc xá rồi mới lên đường trở về California, chẳng mấy chốc, chiếc máy bay đã kéo dài khoảng cách địa lý giữa hai người.

Tuy ở trong cùng một đất nước nhưng một đảng đông một đảng nam, vẫn xa xôi lắm.

Mặc Khiêm Nhân nhìn đám mây tuyết trắng như kẹo bông ngoài cửa sổ, ngồi cạnh hắn là một người phụ nữ trung niên đầy đặn mà trước đó đã làm vài hành động thu hút sự chú ý của hắn, bởi vì bên kia có một cô gái trông khá giống bà ta đang liên tục nháy mắt ra hiệu.

Mất thẩm mỹ và quan niệm của phương Đông và phương Tây khá khác biệt, người Trung thấy người Mỹ cứ từa tựa nhau và người Mỹ cũng gặp khó khăn trong việc phân biệt mặt người Trung. Mặc Khiêm Nhân là một trong số ít những người Trung có thể làm dân ngoại quốc phân biệt được ngay, hơn nữa còn mẫn hấn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Có điều dù đôi phương lộng lẫy đến thế nào đi nữa, tính tình của hắn cũng chưa bao giờ vì thế mà thay đổi.

Với mấy cô nàng phiền phức này, thứ duy nhất hắn dành cho họ chỉ là sự phớt lờ triệt để.

Sau năm tiếng bay từ Boston đến San Francisco, Schmidt tới đón hắn như thường lệ.

Mặc Khiêm Nhân đi cùng Schmidt, đằng trước có một người đội mũ dạ đen, mặc áo khoác đen, che kín mặt mũi tiến về phía bọn họ. Mặc Khiêm Nhân đứng khựng lại, một cảm giác kì lạ bỗng bủa vây.

Người nợ cúi đầu đi lướt qua Mặc Khiêm Nhân...

Lúc Mặc Khiêm Nhân ngoái lại nhìn thì người nợ đã biến mất như chưa bao giờ xuất hiện.

Hắn cúi đầu, lấy từ trong túi áo ra thứ vừa bị nhét vào mà không có sự cho phép của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 307: Chương V99.1: Đáp trả (1)

Một mảnh giấy hình vuông phản chiếu trong đôi mắt đen láy của Mặc Khiêm Nhân.

Schmidt đi tới, nghi hoặc nhìn về hướng người đàn ông áo đen vừa biến mất rồi quay lại hỏi Mặc Khiêm Nhân, “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Mặc Khiêm Nhân nhét mảnh giấy vào túi, thản nhiên đi ra ngoài như chẳng có gì xảy ra.

“Này!” Schmidt vội đuổi theo.

Trên đường lái xe đến Coen, Schmidt chốc chốc lại nhìn Mặc Khiêm Nhân qua kính chiếu hậu, qua hồi lâu mà vẫn không thấy Mặc Khiêm Nhân chú ý đến mình, anh ta bèn lên tiếng hỏi, “Cứ để Lam tiểu thư ở lại Boston như vậy à?”

Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu nhìn Schmidt, ánh mắt tỏ vẻ đây là một câu hỏi cực kì ngớ ngẩn, thực ra chính Schmidt cũng thấy thế, không ở lại Boston chẳng lẽ ở nhà mình? Harvard nằm ở nhà mình hay ở Boston?

Sờ sờ chóp mũi, Schmidt cười gượng hai tiếng, “Haha... Thật ra tôi chỉ muốn hỏi chút... Bây giờ vị hôn thê của anh phải đi học, tạm thời không được nghỉ ngày nào, vậy anh có thể giải quyết mấy vụ án ở xa hơn được không?”

Những vụ án do Mặc Khiêm Nhân phụ trách không phải lúc nào cũng trong phạm vi nước Mỹ, khi tội phạm chạy trốn sang các quốc gia khác, Mặc Khiêm Nhân có quyền chọn truy đuổi hay không. Tuy nhiên những trường hợp thế này không nhiều lắm, gần đây có một vụ nhưng Mặc Khiêm Nhân đã từ chối vì lúc đó Mặc Như Lam đang ở cạnh hắn, việc gì hắn lại phải rời xa hôn thê của mình để đi bắt tên biến thái ở tí nước ngoài? FBI hết người rồi chắc?

Mặc Khiêm Nhân nghe vậy thì lạnh nhạt trả lời, “Không đi.” Nói đoạn lấy mảnh giấy trong túi ra xem.

Schmidt đang định hỏi vì sao nhưng khi thấy động tác của hắn qua kính chiếu hậu thì lại nhếch miệng cười gian, “Thư tình hả?”

Thư tình cái con khi!

Trên mảnh giấy là vài dòng chữ tiếng Anh được viết dính liền vào nhau, có vẻ như suốt quá trình biết ngồi bút không hề rời khỏi mặt giấy.

Hàng chữ đen lợt vào đôi mắt lạnh nhạt và bình lặng tựa hồ sâu, dần dần khuấy lên từng cơn sóng nhỏ. Mặc Khiêm Nhân siết chặt tờ giấy trong tay...

++++

Lúc Mặc Như Lam kéo hành lý trở lại Harvard Yard thì đã có khá nhiều tân sinh viên chuyển đồ xong. Mặc Như Lam đến gõ cửa phòng kí túc xá của mình và có tiếng trả lời ngay tức khắc. Cô mở cửa ra, gặp hai người bạn cùng phòng.

Đang sửa soạn giường nằm, bọn họ thấy Mặc Như Lam thì hơi dừng tay. Hai bạn cùng phòng của cô, một là người ngoại quốc tóc vàng, người còn lại thì nằm ngoài sự đoán.

Mặc Như Lam nhìn Lê Dạng, chiếc kính râm che đi ánh mắt ngạc nhiên.

“Hey, cậu là ‘Lan’ phải không? Mình là Jennifer nhưng cậu cứ gọi mình là ‘Jen’.” Cô gái tóc vàng vốn định làm một màn chào hỏi thật thân thiện nhưng khi nhìn thấy Mặc Như Lam thì lại chỉ biết ngẩn ra, miệng không thốt được lời nào, tay thì máy móc xếp chăn. Cuối cùng cô quăng luôn chăn sang bên, tò mò tới gần Mặc Như Lam hỏi, “Cậu là thiên sứ phải không?”

Lớn đến từng này tuổi, đây là lần đầu tiên Jennifer gặp một cô gái mang đến cảm giác ấm áp như thế này! Giống như ngâm mình trong suối nước nóng vậy, thư thái đến mức muốn ngủ thiếp đi.

Mặc Như Lam bật cười lác đác, lấy từ trong túi ra một cây kẹo que, “Cậu thích kẹo que vị táo không?” Cô để ý thấy trên bàn Jennifer có rất nhiều đồ ăn vặt.

“A, có chứ! Cảm ơn cậu, đổi lại, mình sẽ cho cậu xem hình các hot boy trường mình trong vòng nửa tiếng nhé!” Jennifer cao hứng đề nghị.

“... Cảm ơn.” Mặc Như Lam cười, nụ cười của cô luôn khiến người ta có cảm giác thân mật, như nụ cười của người lớn khi chiều chuộng như một đứa trẻ, nó làm Jennifer không khỏi ngượng ngùng.

“Mình có cảm giác trước đây đã gặp cậu ở đâu rồi.” Jennifer vờ vờ góc áo, thấy Mặc Như Lam nhướng mày, cô suy nghĩ thêm chút rồi chốt một câu, “Nhưng mình quên mất rồi.....”

Mặc Như Lam cười không đáp.

Mặc Như Lam kéo vali tới chiếc giường duy nhất còn trống. Kí túc bố trí không gian căn phòng rất hợp lý và thoải mái. Ba giường đơn được sắp xếp không quá gần hay quá xa, mọi người có đủ không gian riêng tư nhưng không đến mức xa cách, xem ra nhà trường khá là coi trọng mối quan hệ giữa các sinh viên.

Lê Dạng bỏ chăn mền đã phơi khô và quần áo vào trong tủ. Mặc Như Lam vừa lấy ga giường ra khỏi vali, đang chuẩn bị trải ra thì một đôi tay trắng nõn chìa tới, giúp cô cầm một góc tấm ga, Mặc Như Lam nhìn lên, lọt vào mắt là gò má lạnh nhạt của Lê Dạng.

Lê Dạng làm rất thành thạo, giúp Mặc Như Lam trải ga giường xong, cô chẳng nói chẳng rằng về lại giường mình bấm điện thoại.

“Cảm ơn cậu.” Mặc dù việc trải ga giường Mặc Như Lam tự cũng làm được nhưng cô vẫn muốn nói cảm ơn.

Lê Dạng lạnh nhạt ừ một tiếng rồi dán mắt vào điện thoại, không quan tâm tới cô nữa.

Mộc Như Lam chớp mắt, tiếp tục lấy chăn ra xếp. Lê Dạng thích Đoàn Nghiêu nên chưa bao giờ gần gũi với cô, điều này thì Mộc Như Lam hiểu, thế nhưng bây giờ Lê Dạng lại ở đây, rốt cuộc là tại sao? Đáng lẽ phải nhân lúc cô vắng mặt mà bồi dưỡng tình cảm với Đoàn Nghiêu mới đúng chứ? Ai dè... Thôi kệ, cô không có hứng tìm hiểu.

Tiếp theo là lễ khai giảng dành cho tân sinh viên và các hoạt động khác.

Trong số các sinh viên năm nhất, Mộc Như Lam đứng đầu cả về thành tích lẫn năng lực nên hiển nhiên được chọn làm đại biểu tân sinh viên.

Các sinh viên tập trung trong hội trường, ranh giới giữa tân sinh viên và các anh chị khóa trên thể hiện rất rõ ràng.

Nghe thấy tiếng bước chân trên bục, những con người đã được giáo dục đảng hoàng lịch sự giữ im lặng, tập trung nhìn về phía trước.

Trên bục là một chàng trai mặc âu phục màu đen, Mộc Như Lam còn chưa kịp nhìn rõ mặt anh ta thì xung quanh đã xôn xao, Jennifer kích động đến mức run lên, “Chủ tịch hội sinh viên, Morse Allen Figuero! Anh ấy đúng là người đàn ông hoàn hảo nhất thế giới!”

Mộc Như Lam mất hứng, người đàn ông của cô mới là hoàn hảo nhất thế giới.

Vừa nghĩ đến đó thì cô bỗng nghe thấy một giọng nói trống trải như vang lên từ chân trời xa xôi, sâu lắng tựa tiếng hát của nàng tiên cá.

Mộc Như Lam ngược lên để rồi vô tình chìm vào một đôi mắt màu xám nhạt. Morse đang nhìn cô, sau đó anh ta quay đi, như thể cái liếc mắt vừa rồi chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Mộc Như Lam cảm giác được rất nhiều ánh mắt găm vào mình, không rõ là của ai, chỉ biết chúng không hề mang theo thiện ý.

Cứ thấy bất an, nhưng đến tận khi người ta vỗ tay như sấm sau bài phát biểu của Mộc Như Lam, vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

++++

Hôm sau.

Trời mới tờ mờ sáng mà Mộc Như Lam đã thức giấc, cô nhìn đồng hồ mà ngạc nhiên, bây giờ mới bảy giờ, đúng y theo đồng hồ sinh học của cô. Thế mà khi ở chung với Mặc Khiêm Nhân nó lại không chịu chạy, xem ra không phải là nó bị hư, mà là biết lựa lúc nghỉ ngơi.

Mộc Như Lam dậy sớm nhưng Jennifer còn sớm hơn, cô nàng ôm sách bước từ ngoài vào, gục đầu ủ rũ như gà trống bại trận.

“Chào buổi sáng.”

Jennifer nhìn cô, uể oải đáp, “Chào buổi sáng.”

Mộc Như Lam rời giường, định đánh răng rửa mặt xong thì tản bộ một chút rồi ăn sáng chuẩn bị đi học, cùng lúc đó Jennifer bắt mẫn lẫn lộn ở trên giường, “Aaaa thư viện hết chỗ ngồi rồi!”

“Lần sau cậu dậy sớm hơn một chút là được.” Mộc Như Lam nói nhẹ nhàng, ra hiệu cho Jen nhỏ tiếng lại để Lê Dạng còn ngủ.

“Vừa mới khai giảng thôi đó. Biết thế lúc đăng ký nguyện vọng mình chọn Bạch Đế cho rồi...” Jennifer lầm bầm, cô cứ tưởng chuyện Harvard bốn giờ sáng hết chỗ trong thư viện chỉ là nói quá lên! Bây giờ đã được tận mắt chứng kiến!

Mộc Như Lam đã thay quần áo xong, vừa đi đánh răng rửa mặt thì Jennifer ở ngoài sức nhớ ra, “Mình nhớ mình gặp Lan ở đâu rồi! Ở học viện Bạch Đế đó!” Ngất nổi Mộc Như Lam đã đi vào nhà vệ sinh mất rồi, Jennifer hiểu kỳ cũng muốn vào theo nhưng lại bị tin nhắn điện thoại làm phiền, cô đọc tin nhắn, sau đó hét toáng lên rồi chạy thoát ra ngoài.

Mộc Như Lam định đi ăn sáng với Jennifer nhưng vừa ra khỏi WC thì đã không thấy Jennifer đâu nữa, cô đành tự mình đi.

Giọt sương mai rũ xuống nơi đầu lá, đợi mặt trời ló dạng để được toả sáng rực rỡ.

Mộc Như Lam rời khỏi Harvard Yard, đi đến nhà ăn sinh viên gần nhất.

Trong nhà ăn đã có không ít người nhưng không khí lại khá trầm, tiếng nói chuyện cũng rất nhỏ, có người cầm sách đọc như mất ăn mất ngủ.

Tuy Mộc Như Lam không cố ý thu hút ánh nhìn của người khác nhưng điều đó dường như là bất khả thi với “vàng hòa quang” trời sinh của cô, chưa kể đến chuyện hôm nay cô không hề đeo kính râm hay đội mũ.

Từng ánh mắt chích lên người Mộc Như Lam, đã quen bị người ta nhìn chằm chằm, Mộc Như Lam ung dung xếp hàng chọn bữa sáng, thế nhưng những người đứng trước lại liên tục ngoái đầu nhìn cô, hệt như lúc Mộc Như Lam mới vào học viện Lưu Tư Lan, cơ mà sau này khi họ đã quen với việc có một

người như vậy trong trường rồi thì đầu lại vào đây thôi.

Bỗng nhiên, Mộc Như Lam nghe thấy một giọng nữ xa lạ nói tiếng Trung, “Là cô?!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308: Chương V99.2: Đáp trả (2)

Mộc Như Lam ngoảnh lại thì thấy có hai cô gái lạ mặt tay cầm khay đựng bữa sáng đứng cách đó không xa. Một người nhìn cô cảm tức - hình như là người vừa mới lên tiếng, người còn lại thì trông đậm hơn nhưng ánh mắt cũng sắc không kém. Sau vài giây quan sát, Mộc Như Lam chắc chắn mình không biết bọn họ, đoán chừng là cá mè một lứa với Tần Phá Phong, thật chả hiểu nổi sao cô lại dính tới mấy người này.

Thấy Mộc Như Lam không đáp, Tần Tịch Dương bực bội bước nhanh tới chỗ cô, Tần Nhựơc Liễu hơi do dự rồi cũng đi theo.

“Ê! Bị câm hả?!” Dám làm lơ mình!

Mộc Như Lam cười, “Chứ cô muốn tôi nói gì đây? Tôi đâu có quen biết cô.”

“Cái gì?! Cô không biết tôi là ai?!” Tần Tịch Dương phát cáu, làm như không biết cô thì nên đi nhảy lầu cho rồi, “Không ngờ cô lại... Hóa ra cô không biết tôi à.” Tần Tịch Dương gãi đầu cười ngượng ngùng.

Phi...

Mộc Như Lam bật cười, cả gương mặt cô như sáng lên, đôi mắt cong cong tựa hai vầng trăng khuyết, Tần Tịch Dương nhìn mà ngẩn ngơ. Chết... Chết tiệt! Giọng nữ thần quá...

“Dương Dương,” Tần Nhựơc Liễu nhỏ giọng gọi, kéo hồn vía Tần Tịch Dương trở lại thần xác.

Nhận ra mình vừa bị Mộc Như Lam mê hoặc, Tần Tịch Dương xụ mặt, “Mụ phù thủy xấu xa này! Không được ếm bùa tôi! Còn lâu tôi mới thích cô nhé! Hừ!”

Tần Nhựơc Liễu nhủ mày, sau quay sang cười ôn hòa với Mộc Như Lam, “Dương Dương không cố ý, cậu đừng để bụng.”

Mộc Như Lam nhếch môi không đáp, thấy vậy Tần Tịch Dương lại sừng cò lên, “Sao nào? Cô ý kiến cái gì?!”

Phải bị Tần Nhựơc Liễu néo một cái rõ đau thì Tần Tịch Dương mới miễn cưỡng ngậm miệng lại, cô ta lấy nửa xiên nửa miếng trứng trên khay nhét vào miệng, vừa nhai vừa bặm trợn trừng Mộc Như Lam, hừ, đồ xấu xa!

Tần Nhựơc Liễu lấy từ trong cuốn sách triết học ra quyển kịch bản bị Mộc Như Lam bỏ lại ở nhà hát, mỉm cười bảo, “Đây là kịch bản cậu để quên ở nhà hát, anh trai mình bảo mình mang tới cho cậu, tội mình đều là sinh viên năm nhất mà.”

Mộc Như Lam chỉ nhìn lướt qua rồi tiếp tục nói vào hàng người đang ngăn dần đi, “Nó không phải của tôi.”

Tần Nhựơc Liễu nhất thời không biết đáp thế nào, nhìn đám đông đang trước, cô ta chợt nói to bằng tiếng Anh, “Vi bị phân vai phù thủy nên cô chê à? Cô muốn vai công chúa đến vậy sao?”

Dứt lời, một cô gái theo dõi họ nãy giờ lập tức hậm hực đi tới, cả căn tin xôn xao, thiên kim tiểu thư của nhà đầu tư lớn nhất nhì Harvard, được ngầm xưng là “công chúa điện hạ”, không ai ở đại học Harvard dám động chạm cô ta.

Mộc Như Lam nhận ra đây chính là người đóng vai công chúa trong câu lạc bộ hôm qua. Cô ta khá cao, thêm đôi giày cao gót là ngót 1m8, vóc dáng rất đẹp, có thần thái kiêu hãnh đặc trưng của đại tiểu thư nhà giàu. Cô ta hùng hổ đi đến trước mặt Mộc Như Lam, từ trên cao nhìn xuống, mảy cau lại tức tối, “Cô muốn cướp vai của tôi?”

Tần Nhựơc Liễu lập tức giải thích, “Molly đừng lo, anh mình đã bảo chỉ có cậu mới đóng được vai công chúa, nhưng mà hình như cô bạn này chỉ thích vai công chúa, không chịu vai phù thủy.”

“Ha!” Molly đắc ý bật cười, cầm kịch bản trên tay Tần Nhựơc Liễu nhét vào tay Mộc Như Lam, “Cô phải đóng vai phù thủy! Vai công chúa là của tôi! Biết điều một chút đi!... ‘Phải nghe lời thì mới có kẹo ăn’.” Molly đột nhiên thốt ra một câu tiếng Trung sút sệt.

*Câu gốc là "Phải nghe lời thì mới có kẹo ăn"=))))

Mộc Như Lam bắt lặc, bạch liên hoa nào cũng khô hài thế này thì lấy đầu ra hứng mà đáp trả. Để ý thấy nụ cười trào phúng của Tần Nhựơc Liễu, Mộc

Như Lam nhíu mày, nhận lấy kịch bản, “Thôi được, tôi diễn.” Nhưng sẽ theo kịch bản của tôi.

Molly hớn hờ vênh mặt như một ả nữ hoàng vừa thắng trận, gót giày lộp cộp bước đi.

Tần Nhược Liễu và Tần Tịch Dương cũng hứng chí bỏ đi, Tần Tịch Dương còn ngoái lại lè lưỡi với cô.

Cầm kịch bản, Mặc Như Lam đi lên chọn món ăn, từ chối lời mời của một sinh viên lạ mặt rồi tự tìm bàn ngồi ăn. Đang ăn sáng trong yên lặng thì bỗng nhiên có một bóng đen đổ xuống, Mặc Như Lam ngẩng đầu, một nam sinh đẹp như tượng tạc đang đứng trước mặt cô, mái tóc màu đậm, đôi mắt xám nhạt mang dòng máu Ý, bình lặng tựa mặt biển phù sương.

Sự xuất hiện của chàng trai này khiến xung quanh Mặc Như Lam không giữ được bình tĩnh, tiếng thì thầm bàn tán vang lên khắp tứ phía, nhiều nhất là từ các nữ sinh.

“Có chuyện gì không?” Mặc Như Lam cười hỏi.

“Sau bữa sáng đến hội sinh viên gặp tôi.” Giọng nói xa xăm tựa như phát ra từ chân trời bao la. Dứt lời anh ta bỏ đi, không nhìn Mặc Như Lam thêm chút nào nữa.

Ngày đầu tiên khai giảng, xảy ra rất nhiều chuyện.

Mặc Như Lam tiếp tục ăn sáng, không mấy để tâm đến Morse.

Ăn sáng xong, Mặc Như Lam dựa vào bàn đồ đi tới chỗ hội sinh viên. Ở đây không phải là học viện Lưu Tư Lan, cô cũng không còn là hội trưởng hội học sinh nên cần biết điều một chút, và lại đối phương là hội trưởng hẳn hơi chứ không phải thành phần như Tần Phá Phong. Hơn nữa cô cũng tò mò muốn biết vì sao một sinh viên năm tư như anh ta lại đích thân đến đây gặp mình. Nhắc mới nhớ, Tần Xuất Vân từng khuyên cô tránh xa Morse thì phải?

Coi bộ cuộc sống đại học sẽ thú vị lắm đây, nhiều người kỳ lạ thế này, sẽ dẫn đến rất nhiều chuyện kì lạ.

Đi hơn hai mươi phút mới tới trụ sở hội sinh viên, đó là một khu nhà cổ kính lát gạch màu xám, tựa như tòa tháp giam cầm năng công chúa.

Dưới sự hướng dẫn của thành viên hội sinh viên, Mặc Như Lam đến trước cửa phòng làm việc của hội trưởng, cô gõ gõ cửa, từ bên trong truyền ra tiếng của Morse.

“Mời vào.”

Khẽ đẩy cửa ra, Mặc Như Lam thấy Morse đang ngồi ở bàn công tác, tay cầm bút máy chuyên tâm làm việc. lát sau, anh ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào Mặc Như Lam.

“Cô đề nghị với trường rằng người hướng dẫn cô phải là tôi?” Morse lạnh nhạt hỏi.

Mặc Như Lam ngăn ra, anh ta đang nói cái gì vậy?

Morse nhìn cô, môi hơi nhếch lên, ánh mắt đánh lại, tựa như sương mù cuộn cuộn trên mặt biển.

Mặc Như Lam cố gắng nhớ lại, sau đó mới tròn mắt ngạc nhiên, “A... anh là sinh viên xuất sắc nhất của ngành Luật...”

Mặc Như Lam nhớ ra rồi, ba ngày trước khi khai giảng, cô tới trường chọn giảng viên nhưng không có ai làm cô hài lòng, từng được Ive đích thân dạy dỗ nên cô đã trở nên khó tính, vì thế cô nói, “Giảng viên nào cũng xuất sắc nên tôi không biết phải chọn ai. Hay là thế này, tôi muốn có một hướng đi khác biệt để tiếp thu tri thức tốt hơn, dù gì các lớp sau khai giảng cũng sẽ có giảng viên chuyên môn, vì vậy tôi muốn được đàn anh hoặc đàn chị xuất sắc nhất ngành Pháp y giảng dạy, có được không?”

Lần đầu tiên có người không muốn giáo viên mà lại muốn học sinh dạy mình, lúc đó trường không đồng ý ngay vì chuyện này cần có sự đồng ý của người trong cuộc, Mặc Như Lam gần như đã quên bẵng đi, vậy mà bây giờ...

“Cô thất vọng lắm sao?” Morse một tay chống cằm, chiếc bút màu đen đi chuyển giữa những ngón tay.

“Anh đồng ý chỉ bảo tôi sao?” Mặc Như Lam không trả lời mà chỉ hỏi.

Cô gái thông minh.

Đôi mắt Morse ánh lên vẻ tán thưởng, đoạn, anh ta cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu, “Mỗi buổi chiều sau khi tan học tới đây gặp tôi.”

“Được.” Mặc Như Lam mỉm cười trả lời rồi đi ra ngoài. Anh ta sẵn sàng dạy thì đương nhiên cô cũng sẵn sàng học. Cô chưa bao giờ từ chối cơ hội mài sắc món vũ khí của mình, cho dù người dạy có là ma quỷ đi chăng nữa, đến Ive cô còn dám học thì Morse có là gì?

Mặc Như Lam chạy từ trụ sở hội sinh viên về trường Y, xem tí nữa đã muộn học.

Lớp của cô có tổng cộng ba mươi sinh viên, nam nhiều hơn nữ, tính cả Mặc Như Lam cũng chưa được bảy bạn nữ. Ngành pháp y áp lực rất nặng nên

hiếm có con gái chọn học ngành này, thường thì cuối cùng họ đều chuyển qua những ngành gần hay thậm chí là không liên quan.

Với tình trạng nam nhiều nữ ít, nữ sinh chỉ cần hơi xinh đẹp là sẽ được ái mộ ngay, chưa đến hai tiết mà Mộc Như Lam đã trở thành hoa khôi của lớp. Sau bài phát biểu đại diện tân sinh viên ngày hôm qua, trên bảng xếp hạng các hot boy hot girl mà người Âu-Mỹ chiếm đa số đã có thêm ảnh chân dung của Mộc Như Lam, chiếm ngay vị trí thứ hai, chẳng mấy chốc cô đã trở thành người nổi tiếng.

Ồ, hoa khôi số một là Molly Maison.

“Đúng là đi đến đâu gây họa đến đó.” Tần Phá Phong nhai nhai sori, âm dương quái khí nói, ngay lập tức có một nắm đấm đập ngay xuống đầu hắn.

“Im đi! Ôn ào quá! Tớ đang bực mình đó!” Gino quát, tóc tai bù xù.

“Cậu vẫn còn muốn xin vào đó nghiên cứu hả?” Tần Phá Phong ăn tiếp một trái sori khác rồi nhổ hạt ra phún phụt.

“Thằng cha viện trưởng kia làm tớ tức chết được! Tức chết được!” Gino tức tới độ đầu bốc khói, cái tên Amon kia đã từ chối hơn chục tờ đơn xin của hắn!

“Bị từ chối hơn chục lần rồi mà còn chưa bỏ cuộc à, cậu cố chấp vừa thôi. Thế mới nói hồi trước chọn ngành tâm lý làm gì, đằng nào lão đại cũng không cho cậu khám. À mà, cậu đối đối tượng nghiên cứu khác là được chứ gì.” Tần Phá Phong tiếp tục ăn, cầm điện thoại xóa hình Mộc Như Lam trong điện đàn, hừ, càng thấy cô ta nổi tiếng hắn càng khó ở!

Gino xù lông, “Cái gì? Đối người khác?! Đùa à! Đây là luận văn tốt nghiệp của tớ! Phải oanh động thế giới! Ngoài Hans ra thì bài nghiên cứu về tên nào cũng có trên báo hết rồi!”

Là sinh viên năm tư ngành Tâm lý học ở đại học Harvard, Gino là một tên đại cứng đầu cứng cổ! Thằng cha Amon kia cứ từ chối đi, hắn vẫn còn hắn một năm để đấu tranh! Hắn sẽ tiếp tục gửi đơn đến khi được đồng ý mới thôi! Phiền chết tên kia luôn!

Tần Phá Phong mặc kệ hắn, ôm di động ngồi xóa lia lịa, bao nhiêu bình luận khen ngợi cũng xóa đi hết, tuy khiến nhiều người la ó cơ mà kệ cha nó!

“Cậu đang làm gì đấy?” Gino đi tới, thấy bạn thân đang làm gì thì bĩu môi, “Sao cậu chơi thiếu đạo đức thế?”

“Đừng có lảm chuyện, rảnh không? Xóa phụ tớ với.”

“Ok, ở đâu? Xóa ai đây?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 309: Chương V99.3: Đáp trả (3)

Editor: MDL, Piscestar

Beta-er: Misery De Luvi

Sóng nổi từng con lăn tăn trên bờ biển, cuối cùng vỡ tan thành những đóa bọt trắng rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vài ba con ốc mượn hồn theo sóng dạt lên bãi cát, chúng vội vàng bò về dòng nước để rồi một lần nữa bị đẩy trở lại bờ.

Có dấu chân ai trải dài trên bãi biển vắng ngắt, ánh hoàng hôn rực lửa in xuống làn cát chiếu bóng nghiêng nghiêng của một người đàn ông.

Mặc Khiêm Nhân đứng nhìn hai căn biệt thự cách đó không xa. Ở một đất nước theo chủ nghĩa tư bản, quyền tư hữu tài sản được pháp luật bảo vệ rất tốt, công dân có quyền tư hữu vĩnh viễn với nhà cửa và đất đai mà mình đã mua hợp pháp.

Vì thế, một trong hai căn biệt thự này thuộc sở hữu của Mặc gia.

Ở đây không khí nóng bức được gió biển xua đi, cả cái nắng gay gắt của California cũng dịu đi rất nhiều, là một nơi tuyệt hảo để đến nghỉ mát thư giãn – nếu không có tin đồn rằng ở đây từng xảy ra một vụ án biến thái giết người kinh hoàng.

Nghe nói hai căn biệt thự này là do một cô gái xây cho mình và cho cha mẹ. Cô ấy muốn sống tự lập nhưng cũng không muốn xa cha mẹ nên đã thuê người xây hai căn biệt thự gần nhau. Lúc chuẩn bị mua nhà, ba Mặc thấy không cần phải mua đến hai căn, hơn nữa có hàng xóm kề bên cũng tốt, vì thế chỉ mua một căn.

Đó chính là khởi đầu của con ác mộng Mặc gia.

Và cũng là khởi đầu chấp niệm của Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân chưa bao giờ quay lại nơi này, suốt mười mấy năm qua, hôm nay là lần đầu tiên.

Hắn thả bộ đến căn biệt thự thuộc về mình, đài phun nước trước cửa nay đã bị gió biển thổi cạn sau một thời gian dài, thay vào đó là một lớp bụi dày. Hắn đẩy nhẹ cửa, một cơn gió thổi vào làm bụi bặm trong nhà bay tán loạn.

Mặc Khiêm Nhân đứng đợi một lát rồi đeo khẩu trang đi vào.

Cảnh tượng bên trong vẫn không hề thay đổi: chiếc sofa bị rách nát bởi dao, chiếc ghế dựa đổ nghiêng cùng chiếc bàn trà nằm chổng chơ trên đất, thậm chí trong tủ lạnh vẫn còn trái cây và thức ăn đóng hộp đã hết hạn nhiều năm, ngoài ra còn có những mảng máu khô đóng bụi, những mặt tường gỗ ghè, và cả sợi dây thừng đã từng siết chặt tay chân hắn. Đường như cát bụi đã ngưng đọng mọi thứ vào khoảnh khắc ấy và khảm chúng xuống thật sâu, dù có ai mang thứ gì đi thì dấu tích ngày hôm đó vẫn hiện rõ mồn một.

Căn nhà này là tài sản của Mặc gia nên không có ai khác giúp họ dọn dẹp, còn họ thì đã chọn cách lãng quên nó.

Yên lặng bao trùm, ánh chiều tà hắt qua khung cửa sổ, rọi vào căn nhà cô tịch hoang vắng.

Hắn đứng đó, cảm thấy như được quay về mười lăm năm trước, khi hắn vẫn còn là một cậu bé trói gà không chặt hay núp sau tấm lưng gầy của bố, được bố hết mực bảo bọc...

Chợt bóng tối ập đến, hắn cúi đầu, tóc mái che đi cảm xúc trong đôi mắt đen, đến khi ngẩng lên thì còn lại chỉ là vẻ lạnh nhạt bàng quan trước mọi sầu khổ.

Hắn thờ ơ nhìn cái góc phòng nơi cậu bé mang đôi mắt giống hắn đang bị trói chặt, người nó run lên bần bật, mặt giàn giụa nước mắt... Hắn lạnh lùng dờn mắt đi, tiếp tục bước về trước.

Quá khứ đó, đối với hắn chỉ là một tấm gương đã vỡ tan tành.

Hắn sẽ không bị quá khứ đánh bại, không ai có thể quật ngã hắn, kể cả chính hắn.

Từng dấu chân in xuống mặt sàn đầy bụi, hắn đi lên tầng hai, một vết máu mới tinh đập vào mắt, sau một hồi ngáp ngừng, hắn lần theo vết máu lên tầng ba.

Xung quanh im lặng như tờ, tiếng bước chân của hắn cũng khẽ khàng vô cùng.

Đứng trên cầu thang, Mặc Khiêm Nhân ngẩng đầu nhìn máu chảy xuống từ mặt sàn tầng ba.

Ngay trước đầu cầu thang lên tầng ba là một xác chết lõa thể bị đóng đinh vào thánh giá giống như Jesus, máu từ cổ họng cô gái chảy lòng tong xuống sàn, chỉ một chút nữa thôi, chất lỏng sền sệt và ngọt ngào ấy sẽ chạm vào đôi giày của Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân nhấc chân bước lên phần sàn không bị dính máu. Đứng trước thi thể, hắn đeo vào đôi găng cao su vừa lấy từ trong túi rồi nhẹ nhàng nâng đầu cô gái lên, bấm mạnh vào má để cô ta mở miệng, quả nhiên sâu trong khoang họng có một mảnh giấy.

Hắn lấy tờ giấy ra, trên đó viết một bài thơ tiếng Anh chứa chút ít thông tin.

Sau mười mấy năm chờ đợi, cuối cùng hắn cũng nhận được lá thư mời chết chóc của tên thù phạm, để xem lần này ai mới là kẻ phải chết.

Lạnh lùng nhìn thi thể vô tội bị dùng làm mồi câu, hắn lấy đi động gọi FBI tới xử lý.

Kẻ thích trò chơi kiểu này, đảm bảo không phải hạng vừa.

Đây là một vụ giết người nhắm vào Mặc Khiêm Nhân, hung thủ muốn dẫn dụ hắn.

FBI tỏ ra khá bất mãn khi biết Mặc Khiêm Nhân là nguyên nhân khiến người vô tội bị sát hại, yêu cầu hắn phải cấp tốc phá án trong tối đa là một tháng.

“Tôi sẽ giải quyết vụ này.” Mặc Khiêm Nhân nói đoạn rồi khỏi văn phòng FBI, giọng điệu vẫn lạnh lùng như mọi khi nhưng lại khiến người ta có cảm giác lần này hắn sẽ không dừng tay cho đến khi nghiền nát được tên hung thủ.

Schmidt mở cửa xe Mặc Khiêm Nhân rồi lái xe đến bệnh viện tâm thần Coen. Nhìn Mặc Khiêm Nhân nhắm mắt tựa lưng vào ghế, Schmidt không khỏi lo lắng, “Amon, cậu không sao chứ?” Kẻ thù giết cha hắn đã lộ diện, hơn nữa gã còn muốn chơi trò đuổi bắt với hắn.

Mặc Khiêm Nhân hơi hé mắt để lộ ánh nhìn lạnh buốt. Tim Schmidt thích một cái, cộng tác và lái xe miễn phí cho Mặc Khiêm Nhân đã lâu, Schmidt cũng phần nào hiểu tính tình của hắn. Mặc Khiêm Nhân gần như là người vô cảm, vẻ bàng quan luôn thường trực trên khuôn mặt hắn, tựa hồ thế giới này không hề tương xứng với hắn.

Vậy mà bây giờ... Chẳng lẽ hắn đã bị kích thích?

“Amon, cậu...”

“Tôi sẽ biến mất trong hai tháng.” Mặc Khiêm Nhân nói, “Tuyệt đối không được cho bất cứ ai biết nơi ở của tôi.”

Schmidt tròn mắt, rốt cuộc hắn định làm gì?

“Anh bảo vệ cho cô ấy.” Mặc Khiêm Nhân nhìn ra cửa sổ, đôi mắt đen nhánh như hòa vào màn đêm, không biết từ khi nào, hắn đã có một người mà hắn không thể để mất.

“Cô ấy” là ai khỏi nói cũng biết, thế nhưng Schmidt vẫn lo, “Rốt cuộc cậu định làm gì?” Đừng có mù quáng vì thù hận rồi gây chuyện gì tày trời nhé!

Mặc Khiêm Nhân nhắm mắt lại, lông mi phủ lên làn da tái nhợt hai bóng đen nho nhỏ. Khi đôi mắt sắc bén đã khép lại, vẻ thanh nhã của hắn khiến người ta khó thể tưởng tượng được sự cường đại bên trong.

++++

Sau bốn giờ chiều mới hết tiết cuối, giảng viên đứng trên bục giảng bài còn Mộc Như Lam thì ngồi dưới làm bài tập riêng. Chương trình học của năm nhất hầu như đều là kiến thức căn bản, mà mấy cái đó Mộc Như Lam đã tự học hồi năm ba cao trung rồi. Đại học học theo hệ thống tín chỉ, Mộc Như Lam có thể tự phân phối chương trình, vì vậy cô đã đăng ký thêm vài môn kì sau, phải học trước thì mới tốt nghiệp sớm được. Còn chuyện làm luận văn, đợi tới đó hẵng hay.

Mộc Như Lam định đi đến chỗ hội sinh viên nhưng vừa mới ra khỏi cổng trường Y thì đã chạm mặt Tần Tịch Dương, Tần Nhược Liễu và Tần Xuất Vân.

“Sao hồi trưa cô không đến nhà hát?” Tần Xuất Vân không vui, trang phục đã được chuẩn bị xong, sân khấu cũng đã dàn dựng đâu vào đấy, vậy mà Mộc Như Lam lại dám cho bọn họ leo cây?

“Chị đừng giận mà.” Tần Nhược Liễu nhìn thoáng qua Mộc Như Lam, “Có lẽ là bạn Mộc bận quá, chắc ngôi vị đứng đầu cả nước làm bạn ấy vất vả lắm.”

Ôi trời, lại nữa, lại là cái thể loại độc địa thích thêm mắm dặm muối châm ngòi ly gián người khác.

Mộc Như Lam gật gật đầu, “Tôi bận lắm.”

“Bạn bệu không phải là lý do để cô cho bọn tôi leo cây!” Tần Xuất Vân càng câu tiết hơn, sao nó dám tinh bơ như thế!

“Tôi cứ cho các người leo cây đó.” Mộc Như Lam nghiêng đầu cười vô tội.

“Cô...”

“Không chỉ hôm nay mà cả ngày mai lẫn ngày mốt tôi cũng sẽ không đi tập diễn. Cô không chịu thì cứ mời người khác đóng, ok?” Mộc Như Lam vừa nói vừa cười, Tần Xuất Vân tức đến mức đầu bốc khói, Tần Nhược Liễu cắn môi, Tần Tịch Dương thì lại hơi hơi thấy nể... Không! Còn lâu mình mới nể! Mình cũng rất tức!

Tần Xuất Vân không biết phải đáp trả ra sao, bọn họ vốn muốn bôi bác Mộc Như Lam nên mới cho cô đóng vai phù thủy, vai phù thủy trong kịch bản của họ đảm bảo ghê tởm tới độ khiến khán giả muốn quăng trứng thối, nào ngờ, con cừu này dám chơi họ như thế! Tức chết mất!

“Mộc tiểu thư không thấy mình làm vậy là quá đáng à?” Tần Nhược Liễu cau mày.

“Có hả?” Mộc Như Lam vẫn nhìn bọn họ mà cười, chính điều này càng làm họ khó chịu hơn, “So với hành động hà hiếp một cô gái yếu ớt của các người, tôi tự thấy mình còn thua xa.”

Có người dừng chân cách đó không xa.

Ồ, hóa ra không phải là một con cừu nhu nhược mà là một cô mèo hung hăng.

Tần Phá Phong không biết ở đâu chui ra, định bá cổ Mộc Như Lam nhưng cô đã kịp lùi sang hai bước làm hắn chụp hụt.

Ấy thế mà Tần Phá Phong không hề tỏ ra lúng túng, hắn dứt tay vào túi rồi hípc mắt cười tình rùi, “Ai bắt nạt tiểu thiên sứ đáng yêu thế này? Hửm?”

Cái kiểu “mèo khóc chuột” này đúng là buồn nôn.

Mộc Như Lam cười nhạt dần, ai nhìn vào cũng biết cô không vui.

“Nói tóm lại, hoặc là các người tìm người khác đóng vai phù thủy, còn không thì đừng có ra lệnh cho tôi.” Nụ cười của Mộc Như Lam tắt hẳn, khí thế nghiêm nghiêm của hội trưởng hội học sinh Lưu Tư Lan toát ra, đôi mắt trong trẻo không còn ảm áp như trước nữa, “Tôi đã quen đứng trên cao, vậy nên tôi rất xem thường những thành phần hạ đẳng suốt ngày ảo tưởng về vị thế của mình.”

Đừng thấy cô tốt tính mà tưởng cô ngốc, ý xấu của bọn họ rõ ràng rành ra đó, ai mà chẳng biết. Nguyên tắc của cô là người ta kính cô một thước, cô kính lại họ đúng một thước.

Lũ ngu xuẩn.

Mộc Như Lam quay lưng đi tới chỗ Morse – không biết hắn đã khoanh tay đứng đó nhìn họ từ bao giờ – mặc kệ những kẻ đang á khẩu trước lời lẽ sắc bén của cô.

Nhìn Mộc Như Lam, Morse nở một nụ cười khích lệ hiếm thấy, “Khá lắm.”

“Cảm ơn.” Mộc Như Lam cười.

“Đi thôi.” Morse đi trước, Mộc Như Lam theo sau, trông có vẻ chậm nhưng thật ra cô không hề bị tụt lại.

Morse thấy thật thú vị, nhớ lại câu Mộc Như Lam nói lúc nãy, anh ta càng không kiềm được nụ cười, đôi mắt xám ánh lên vẻ thâm thúy. Cô gái kiêu ngạo này, chẳng lẽ cô không biết nói thế sẽ càng làm chúng muốn lời cô xuống bùn hơn?

Đến khi bóng dáng Mộc Như Lam và Morse mất hút sau góc ngoặt thì mấy người Tần gia mới hoàn hồn, à không, trừ Tần Tịch Dương, cô nàng tròn mắt ngơ ngác, dáng vẻ hồi nãy của Mộc Như Lam... Sao mà ngẫu quá đi!

“... Cô ta đi chung với Morse đấy hả?” Sắc mặt Tần Xuất Vân rất không tốt.

“Đúng là Morse đấy.” Tần Phá Phong hồ hững đáp. Hắn tháo kính xuống hà vài hơi vào tròng, mắt tóe lửa căm thù, được lắm, con ả này dám chọc tức hắn! Rõ ràng nó mới là kẻ phải bỏ dưới đáy, được đứng trên cao chỉ là nhờ ân cớp của người khác mà thôi! Nó dựa vào cái gì mà dám nói câu đó!

“Mẹ kiếp! Cô ta không coi lời mình ra gì cả!” Trán Tần Xuất Vân nổi gân xanh, hiếm lắm cô ta mới có ý tốt cảnh báo Mộc Như Lam tránh xa Morse ra, vậy mà nó lại tự chui vào chỗ chết? Thôi được, cô ta thừa nhận thực ra cũng không phải là mình có ý tốt gì, chỉ là sợ Mộc Như Lam ngும் nhanh quá, bọn họ chơi không đã!

“Người ta vốn dĩ đứng ở trên cao...” Tần Nhưộc Liễu nhẹ nhàng đổ thêm dầu vào lửa, khỏi cần nói cũng biết về sau chính là “đời nào chịu nghe lời chị.”

Nhìn mọi người thế này, Tần Tịch Dương bỗng nhận ra dường như mình không thương anh chị em cho lắm, bọn họ bị chọc tức phát điên mà mình lại thấy Mộc Như Lam thật ngẫu, vì vậy bèn siết tay nói hùng hồn, “Anh chị em mình không phải hạng hạ đẳng! Trừ Nhưộc Liễu ra!”

Vừa đắc ý chưa được mấy giây, Tần Nhưộc Liễu nghe vậy thì sầm mặt, cô ta nghiêng răng, tất cả đều xuất thân từ cùng một cô nhi viện, thế quái nào bọn họ thân thiết với nhau mà lại trừ cô ta ra?!

Thế nhưng Tần Phá Phong và Tần Xuất Vân lại không thấy Tần Tịch Dương nói có gì sai, một người nửa giận nửa cười ôm Tần Tịch Dương vào đầu, người còn lại thì trừng mắt, ý bảo em đi chỗ khác chơi đi, đừng có ở đây ham vui.

++++

Morse dẫn Mộc Như Lam vào trường Y, trường Y rất rộng, Mộc Như Lam quẹo trái quẹo phải một hồi mà chóng cả mặt.

Hành lang đích đến của họ gây cảm giác lạnh lẽo như thể có hàn khí không ngừng tuôn ra từ mỗi căn phòng, Mộc Như Lam không khỏi nổi da gà.

Thần sắc của Morse vẫn rất bình thản, anh ta nhẹ nhàng mở cửa căn phòng cuối cùng, một luồng khí lạnh phả vào mặt hai người, sau đó đập vào mắt là những thi thể ngâm trong bình chất lỏng...

=====

Mị vẫn còn sống đây...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 310: Chương V100.1: Bạch Đế (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Trong trường Y đương nhiên không thể thiếu “vật liệu” và “dụng cụ”, đây là những đồ dùng học tập hoàn toàn hợp pháp.

Mộc Như Lam nhìn từng thi thể ngâm trong dung dịch formalin, có hơi bất ngờ khi Morse cho cô tiếp xúc với những thứ này ngay từ đầu.

“Không chỉ giới giáo dục Trung Quốc mà cả trong giới giáo dục Mỹ cũng có rất nhiều người biết đến thành tích của cô. Nếu cuộc thi nào cô cũng đạt điểm tối đa thì tự học hẳn đã là một chuyện quá quen thuộc với cô.” Thấy Mộc Như Lam không có vẻ gì là hoảng sợ, đôi mắt xám của Morse ánh lên vẻ tán thưởng. So với những kẻ hữu danh vô thực, anh ta thích người có thực lực và danh tiếng song hành hơn.

Mộc Như Lam không đáp mà chỉ quan sát một thi thể khóa thân lơ lửng trong bình dung dịch formalin.

“Chắc cô đã tự học xong chương trình nhập môn rồi, có gì không hiểu không?”

“Cũng không.”

Đi được vài bước, Morse quay đầu lại thì thấy Mộc Như Lam vẫn đang khom lưng nhìn cái xác trong bình dung dịch như một đứa trẻ hiếu kỳ nhìn món đồ chơi mới, trông vừa đáng yêu vừa hơi kỳ dị. Anh ta bèn lên tiếng, “Lại đây.”

Bấy giờ Mộc Như Lam mới đứng dậy đi qua.

Morse dẫn Mộc Như Lam vào sâu hơn, ở đó có một loạt bàn giải phẫu, giá đèn, dao phẫu thuật, v.v. Ngoài ra còn có hai cái xác được đặt sẵn trên bàn giải phẫu. Morse đưa cho Mộc Như Lam một đôi găng tay cao su rồi vừa đeo găng phần mình vừa nói, “Trước khi tan học tôi đã nhờ giảng viên môn Giải phẫu từ thi chuẩn bị chúng.”

Mộc Như Lam gạt đầu rồi đeo găng vào. Nhận lấy con dao giải phẫu mà Morse đưa cho, cô cảm thấy anh ta hoặc rất tin tưởng vào năng lực của cô, hoặc có yêu cầu rất cao đối với người theo học, và hiển nhiên sự thật là về sau, cũng may người theo học là cô chứ sinh viên bình thường ai mà chịu nổi ngày đầu tiên đi học đã phải giải phẫu từ thi thật? Không có quá trình làm quen mà cũng chẳng có kiến thức căn bản.

Trên bàn giải phẫu nằm một cái xác phụ nữ đã không còn tóc, Mộc Như Lam đứng cùng hướng với Morse để tiện cho việc học tập.

Thấy Mộc Như Lam cầm dao giải phẫu không chút run tay, Morse nhướng mày, vốn anh ta còn thắc mắc sao cô lại chọn học ngành Pháp y nhưng bây giờ xem ra cô bẩm sinh đã hợp với công việc này. Có người học một hai năm lý thuyết mà lần đầu cầm dao còn run lẩy bẩy, cô gái này thì ngược lại, mới chỉ có mười bảy tuổi.

Con dao giải phẫu quay một vòng giữa những ngón tay thon dài, dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người đứng xem, “Tôi chỉ làm một lần.” Dứt lời, Morse cầm dao từ từ rạch lên bụng cái xác...

Mộc Như Lam tập trung quan sát, kỹ thuật của Morse rất điêu luyện, mới nhìn còn tưởng là pháp y chuyên nghiệp. Anh ta vừa làm vừa giảng, “Đây là một thi thể không người nhận được phát hiện ở ngoại ô vào năm ngoái, cuối cùng người ta đành để cô ta làm nên cống hiến lớn nhất đời mình: trở thành một viên gạch đóng góp cho tiến bộ của nền y học nhân loại.” Một cách đầy thành thạo, Morse lấy từng cơ quan nội tạng ra, “Lồng ngực bị lõm chứng tỏ trước khi chết ngực đã bị va đập mạnh. Đây này, độ cong bẻ mặt phổi bất thường. Nhưng đây không phải vết thương trí mạng, nhìn trái tim đi, đó là một trái tim bệnh. Có thể cô gái này đã vấp ngã trong lúc chạy trốn, ngực đập vào đá làm phổi bị thương, bệnh tim phát tác dẫn đến tử vong.”

Mộc Như Lam lặng lẽ quan sát, bên dưới gương mặt bình tĩnh là khối óc đang vận động điên cuồng như một cỗ máy. Không giống Ive, cái Morse dạy cô mới là pháp y học, tuy cả hai đều đến từ trường Y Harvard nhưng kiến thức và cách đối đãi cơ thể con người lại khác nhau hoàn toàn.

Morse hơi nhìn sang, vô tình chạm phải ánh mắt của Mộc Như Lam, tim anh ta thịch một cái. Đây là lần đầu tiên anh ta bắt gặp một ánh mắt như thế này... Không, không phải lần đầu tiên, kẻ mang ánh mắt giống cô lúc này cũng có, nhưng so với cô thì của chúng hung ác và xấu xa hơn.

Ánh mắt khát vọng một thứ gì đó đến điên cuồng.

Đối với Mộc Như Lam, tri thức chính là nhánh cỏ nơi bờ vực, là ốc đảo giữa sa mạc, là bạn đồng hành trên hành trình đối mặt với tử thần. Cô biết thứ gì có thể cứu mình nên luôn dùng hết sức bình sinh để đuổi theo nó, đến mức trở thành một chấp niệm không thể nào từ bỏ.

“Sao anh không làm tiếp?” Mộc Như Lam không khỏi lấy tay sờ lên mặt, trên mặt cô dính gì à? Sao tự dưng Morse nhìn cô chằm chằm thế? Chẳng lẽ... Cô đã vô tình có biểu cảm gì kỳ quặc? Nhưng bây giờ cô đâu có nảy ra ý tưởng tà ác nào đâu?

Morse âm thầm nhìn Mộc Như Lam, đoạn anh ta tiếp tục, “Khi giải phẫu não phải chú ý, dao rất dễ làm tổn thương não...”

Mộc Như Lam nhìn Morse lấy não ra, trông nó như một miếng thạch trái cây màu trắng khắc đầy hoa văn, lúc được đặt vào trong bình thủy tinh còn nảy đàn hồi vài cái.

Morse không dạy từ đầu, ngay cả cách dùng dao cũng không hề bày, dường như anh ta cho rằng Mộc Như Lam là một thiên tài đã nắm hết mấy thứ đơn giản này rồi, bọn họ nên đi luôn vào trọng tâm thì hơn. May thay Mộc Như Lam đã tự học trước kiến thức căn bản về giải phẫu học, bằng không còn lâu mới theo kịp anh ta.

Trời tối dần, đến khi Morse giải phẫu xong thì đã là hai tiếng sau, anh ta cất dao hỏi Mộc Như Lam, “Học được hết chưa?”

Mộc Như Lam nghiêng đầu, “Không biết nữa.”

“Thử một chút xem.” Morse đánh mắt sang cái xác còn lại, nó vốn là để cho Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam gật đầu đi tới chỗ cái xác kia, Morse thì cời găng chuẩn bị đi rửa tay sát trùng.

Anh ta vừa cời găng vừa nhìn Mộc Như Lam làm, Mộc Như Lam cầm dao giải phẫu rất vững, cách cô nhẹ nhàng rạch lên ngực cái xác thật sự không kém anh ta ban nãy chút nào.

Morse kinh ngạc dừng tay, chuyên chú dõi theo từng động tác của Mộc Như Lam. . .

Anh ta không thể không thừa nhận, Mộc Như Lam thật sự là một thiên tài xứng đáng với kỳ vọng của Harvard, chỉ tiếc nhân tài ngành Y này lại chọn theo học ngành Pháp y. Nếu tốt nghiệp ngành Pháp y thì cho dù có xuất sắc đến mấy, công việc sau này của cô cũng chỉ có thể là pháp y hoặc giảng viên, thỉnh thoảng tham gia điều tra vài vụ án hình sự. Nhu cầu về pháp y của xã hội là hữu hạn, vì vậy thành tựu cô có thể đạt được cũng hữu hạn nốt. Cứ loay quanh bên mấy cái xác thế này, người học ngành Pháp y chưa bao giờ đạt được giải Nobel.

Nhìn sang dân ngành Y mà xem, số bác sĩ đạt giải thưởng y học nhiều không đếm xuể, rồi còn bao nhiêu người được đi vào lịch sử nhân loại nữa.

Hai chuyên ngành, chỉ khác nhau một chữ nhưng lại chênh lệch một trời một vực.

Đưa tay vuốt môi dưới, Morse lên tiếng hỏi, “Cô còn học ngành nào khác nữa không?”

“Ừm. . . Tôi định học chút y học lâm sàng.” Cô thấy cách Ive lấy hết nội tạng ra mà vẫn không làm nạn nhân chết khá là thú vị nên cũng muốn học thêm chút giải phẫu ngoại khoa và dược lý.

Quả là một nhân tài, nên đầu tư bồi dưỡng để sau này sử dụng.

Morse gật gù nghĩ, đoạn, anh ta lấy một tấm thẻ từ ra đặt lên bàn giải phẫu, “Nếu cô muốn học nhiều hơn thì từ giờ trở đi, mỗi tuần đến chỗ này một lần.”

Dứt lời liền xoay người bỏ đi, Mộc Như Lam nhìn qua tấm thẻ nhưng không thấy rõ là cái gì, bèn tiếp tục giải phẫu.

Màn đêm bao trùm, phòng giải phẫu chỉ còn lại một người sống là Mộc Như Lam.

Trong căn phòng tràn ngập mùi formalin, Mộc Như Lam đứng quay lưng về phía những bình chất lỏng ngâm xác, cô hơi nhếch môi, ra chiều rất tận hưởng việc lướt lưỡi dao sắc lẹm trên cái xác này, chỉ hiềm nó bị ngâm trong formalin quá lâu nên cảm giác có hơi thay đổi, thậm chí đến máu cũng chẳng còn. Tiếc thật, nếu là đồ tươi thì tốt biết mấy.

++++

Mặc Khiêm Nhân vừa tới bệnh viện tâm thần Coen là phi ngay lên lầu dọn đồ, Joey toát mồ hôi lo lắng đuổi theo hần, “Amon. . . Anh vội đi đâu thế?” Khuya lác khuya lơ rồi, vừa nhìn mặt là đã thấy chẳng lành, cái bầu không khí khẩn trương như sắp ra trận này là thế nào a!

“Đi tra án.” Mặc Khiêm Nhân chọn nhanh mấy bộ quần áo cho vào túi xách rồi đi ra ngoài.

“Thật không? Chỉ là đi tra án thôi à?” Joey bán tín bán nghi, hần chưa bao giờ thấy viện trưởng đi tra án mà “nhiệt tình” như thế này cả, tuy về mặt vẫn lạnh nhạt vô cảm như mọi khi nhưng lần này lại có cảm giác gì đó rất khác.

Mặc Khiêm Nhân phớt lờ Joey, xách túi đi thẳng ra ngoài, chột hần dừng chân ngoái đầu lại, “Lau sạch sàn nhà cho tôi.”

“...” Vì hần đã đặt chân xuống sàn nên phải lau cho sạch á?! Đậu xanh rau má hần có mang dếp trong nhà mà! Thôi, hần cũng quen rồi. Chẳng qua là ngày ngày nhìn Amon đối xử với Mộc Như Lam đặc biệt hơn hần, một cộng sự lâu năm như hần thấy tổn thương nặng nề!

Cơ mà coi bộ hần nghĩ quá rồi, nhìn xem, cái vẻ thần nhiên khó ưa thường ngày của Amon vẫn còn đó, có lẽ lần này Amon chỉ phấn khích hơn một chút mà thôi.

Nghĩ vậy, Joey thả lỏng đi nhiều, tà tâm được dịp rục rịch, viện trưởng vắng mặt thì phó viện trưởng là to nhất, sau khi Ive trốn thoát, hần làm việc rất thận trọng, ngay cả quà gửi tới cũng không dám nhận, bây giờ. . .

“Anh cứ việc cho người ta vào nghiên cứu bọn phạm nhân ở tầng một tiếp đi.” Mặc Khiêm Nhân vừa đi vừa lạnh nhạt nói.

Joey còn chưa kịp cười thì đã nghe Mặc Khiêm Nhân nói tiếp, “Thế nào cũng có một nghiên cứu sinh giết chết anh thôi.”

Joey khóc không ra nước mắt.

“Có vẻ Hans đã đánh hơi được chuyện gì hay ho nên bắt đầu rục rịch rồi. Nếu anh không muốn chết thì trước khi tôi về không được để hần bước chân khỏi tầng ba, nghiêm cấm bất cứ ai đứng trước mặt hần ba giây.”

Hans nhất định sẽ tức điên lên cho xem. Joey lau mồ hôi, quyết định sẽ không bao giờ lên tầng ba nữa, hần không muốn nhìn thấy Hans, ánh mắt của gã quá đáng sợ, lũ biến thái khác gây cho hần cảm giác như mình là bữa cơm trưa, còn Hans thì lại khiến hần cảm thấy mình thua cả đồng phân bò! Mà

Hans khi tức lên... hấn thật sự không dám tưởng tượng!

Chiếc xe nhanh chóng rời bệnh viện tâm thần Coen. Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn con đường đen dài bất tận trước tay lái, ánh mắt sắc bén như có thể rạch đôi bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 311: Chương V100.2: Bạch Đế (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mộc Như Lam ở lại trường Y cả tối, cô thấy hứng thú với mấy cái xác trong đó nên sau khi giải phẫu xong đã nán lại mày mò một chút, nếu giảng viên trực không phát hiện đèn còn sáng và đuổi cô ra thì có khi cô còn chơi đến tận khuya.

Mộc Như Lam rời khỏi trường Y thì mới để ý bụng mình đang ột ột biểu tình, giờ này căn tin chắc đã đóng cửa rồi, đành ra cửa hàng tiện lợi mua một cái bánh bao về gặm vậy. Mộc Như Lam ngồi một mình trên đài phun nước, vui vẻ dùng đưa hai chân, cô ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời lốm đốm sao trắng, không khỏi nở một nụ cười dịu dàng.

Thế giới này tươi đẹp quá, xin được tỏ lòng cảm kích đến từng sinh linh đang tồn tại. Ngắm kĩ lại thì trên đời đâu thiếu người khổ hơn cô, sao cô lại được trùng sinh nhỉ, không biết liệu trong biển người mệnh mỏng kia còn có ai là người trùng sinh nữa không.

Sau tất cả, cơ hội được bắt đầu một lần nữa chính ân huệ lớn nhất mà thế giới này dành cho cô, vì thế cô không cầu có bàn tay vàng vạn năng như trong tiểu thuyết. Cô tin rằng phải có nỗ lực thì mới có thành quả.

Ánh trăng sáng ngời lấp lên người Mộc Như Lam một lớp voan mỏng vô hình, nụ cười của cô chân thành đến thuần túy, nước bắn tí tách sau lưng, khúc xạ nên những tia sáng lấp lánh.

Mộc Như Lam cắn thêm một miếng bánh rồi tiếp tục nhắm nháp.

Trên tòa nhà gần đó, Morse đứng đút tay vào túi quần, đôi mắt xám dõi theo cô gái bên đài phun nước, không hiểu đang có cảm xúc gì.

Lát sau, Mộc Như Lam bỏ rác vào thùng rồi trở về ký túc xá.

Jennifer ngủ say không biết trời trăng gì, đã vậy còn đá chân làm lộ hết bụng ra. Mộc Như Lam tiện tay đắp lại chăn cho Jennifer, sau đó phát hiện trên chiếc bàn cạnh giường mình có một cái cặp lồng com, cô bèn đi tới mở ra xem, bên trong là thức ăn vẫn còn ấm.

Sau một chốc im lặng, Mộc Như Lam nói cảm ơn với Lê Dạng đang ngủ quay lưng về phía cô rồi ngồi xuống giường ăn com. Tuy đã hết đói rồi nhưng cô không muốn để phí thiện ý của người khác.

Trên đời này liệu có được mấy người đối tốt với mi? Được mấy người luôn luôn đối tốt với mi? Vì vậy dù chỉ là một chút thiện ý, mi cũng phải biết quý trọng nha.

Nghe thấy lời cảm ơn cùng tiếng nhai nuốt, Lê Dạng hé mắt, vẻ mặt đầy phức tạp, cô siết chặt tấm chăn, một giọt lệ tràn khỏi khóe mi...

Ghét cô ấy...

Thật ghét cô ấy...

Cô sẽ không bao giờ quên mình đã sung sướng ra sao khi biết Mộc Như Lam sẽ tới một trường đại học Mỹ xa xôi. Cô thích Đoạn Nghiêu, thích suốt từ hồi học sơ trung, vậy mà Mộc Như Lam tự dưng ở đâu nhảy ra, cô ấy vừa giỏi vừa xinh, chẳng nẩy chốc đã chiếm được trái tim của cả lớp F. Vì ghen tị, cô quyết giữ khoảng cách với Mộc Như Lam bằng mọi giá, một phần sợ mình trở thành thứ con gái ghen tuông mù quáng, một phần sợ mình bất tri bất giác thích cô gái này để rồi lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Không thể hoàn toàn ghét ai đó là một chuyện vô cùng khó sở.

Cô cũng sẽ không bao giờ quên khi mà chàng trai nọ đứng dưới ánh trăng, đẹp như một đóa hoa lộng lẫy làm cô mê luyến, hấn nói, “Em đi Mỹ chăm sóc Lam Lam giúp tôi đi.”

Tại sao lại là cô cơ chứ? Cô chưa bao giờ gần gũi với Mộc Như Lam, thậm chí còn cố để không xuất hiện trong cuộc sống của cô ấy, vậy tại sao lại là cô? Lê Dạng không biết, dù gì cô cũng không thể kháng cự lại yêu cầu của hấn, chỉ đành xách hành lý đến đây, bắt đầu dĩ phải quan tâm cô ấy, chăm

sóc cô ấy.

Ghét cô ấy...

Nhưng lại không thể hoàn toàn ghét.

Mộc Như Lam ngoái đầu lại, nhìn Lê Dạng một hồi như có điều nghi hoặc.

Bỗng chiếc điện thoại đặt trong túi rung lên, thấy người gọi là Mặc Khiêm Nhân, cô mỉm cười đứng dậy mở cửa đi ra ban công.

“Sao trẻ thế này còn gọi cho em? Có chuyện gì à?” Mộc Như Lam nhẹ nhàng hỏi, Mặc Khiêm Nhân luôn nghĩ cho cô, trước giờ hẳn chỉ gọi điện vào những lúc chắc chắn không gây phiền cho cô thôi.

“Không có gì.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân truyền qua ống nghe.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, “Anh đang ở trên xe?” Cô nghe thấy tiếng động cơ xe.

“Ừ.” Mặc Khiêm Nhân ngừng một lát rồi nói tiếp, “Anh phải đi phá án, sẽ không liên lạc với em cho đến khi trở về.”

Bên Mộc Như Lam bỗng im lặng hẳn. Mặc Khiêm Nhân nghe tiếng tim mình đập từng nhịp căng thẳng, bàn tay cầm lái không khỏi siết lại.

Một hồi lâu sau, giọng nói dịu dàng thường lệ lại vang lên, “Nguy hiểm lắm sao?”

“... Anh ổn.”

“Anh sẽ không gạt em chứ?”

“Không đâu.”

“... Ừm.” Mộc Như Lam cúi đầu nhìn bàn chân, cả hai cùng giữ im lặng, chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng truyền qua ống nghe cho họ biết người kia vẫn còn cầm máy.

Những lúc hai người ở chung, Mặc Khiêm Nhân cũng có đi phá án nhưng chưa lần nào hẳn phải gọi điện báo cho cô, chứng tỏ vụ án lần này nguy hiểm hơn bình thường và cần nhiều thời gian, Mặc Khiêm Nhân cũng có vẻ rất coi trọng nó. Mộc Như Lam nghĩ, có khi nào liên quan đến hung thủ đã sát hại bố hẳn không?

“Đừng chết nhé.” Mộc Như Lam nói. Nếu đã là chấp niệm của hẳn thì cứ để chính hẳn phá vỡ đi.

Mặc Khiêm Nhân hơi ngẩn người, hẳn bắt gặp nở một nụ cười hiếm hoi, đôi mắt lạnh nhạt dần say trong xúc cảm dịu dàng, “Ừ.”

Đêm tĩnh lặng trôi qua cùng ngàn sao lấp lánh, tựa như ánh mắt thượng đế trông xuống trần gian.

++++

Một ngày nắng chói, sân khấu trong hội trường lớn được trưng dụng cho việc tập kịch. Đây là một vở kịch cổ tích do câu lạc bộ kịch biên soạn: Một ả phù thủy xấu xí độc ác đem lòng yêu cô công chúa xinh đẹp thiện lương. Với tâm lý vận vẹo biến thái, ả ta đã nảy ra một ý tưởng kinh tởm — khiến công chúa mãi mãi ngủ say trong một chiếc hòm thủy tinh cùng với ả. Cuối cùng, ả phù thủy bị hoàng tử chém chết.

Cầu huyết gì mà cầu huyết thế!

Mộc Như Lam ngồi ghé khán giả xem người ta tập kịch, trên sân khấu đang có một nam sinh diễn vai phù thủy thay cô, cứ như cô chẳng liên quan gì đến vai này vậy, Tần Xuất Vân nhìn mà tức cảnh hờng.

“Này, qua biết bao nhiêu ngày rồi mà cô vẫn không chịu tập, đến lúc diễn quên lời thoại thì sao?” Tần Xuất Vân nén giận chất vấn.

“Trí nhớ của tôi tốt lắm.” Mộc Như Lam chẳng buồn liếc Tần Xuất Vân lấy một cái.

“Đây không phải vấn đề trí nhớ! Diễn kịch trước toàn trường chẳng lẽ cô không căng thẳng à? Ngộ nhờ làm hỏng cả vở kịch thì sao hả?!” Tần Xuất Vân nhìn cái vẻ bình thản của Mộc Như Lam mà chỉ muốn tấn cho cô một trận.

“Vậy cô tìm người khác diễn đi.” Mộc Như Lam tiếp tục chống cằm xem cuộc vui trên kia.

Tần Xuất Vân tức phát run, Mộc Như Lam đã ăn chắc vai phù thủy rồi nên không còn sợ cái quái gì nữa! Cứ dùng chiêu “tìm người khác đi” là có thể dễ dàng khiến bọn họ im miệng!

Mẹ nó! Tên Tần Phá Phong chết bầm! Đây mà là con cừu dễ ăn hiếp á, cô ta là bà nội của họ thì có!

Không riêng gì Tần Xuất Vân mà những kẻ hùa theo cô ta cũng khó chịu không kém, ngặt nỗi không ai dám đụng đến Mộc Như Lam, đây là Harvard

chứ không phải Bạch Đế, tuy bọn họ có một vài đặc quyền nhưng không đến mức được phép gây sự lung tung.

Tần Nhựt Liễu vào nhà hát, thấy Tần Xuất Vân bị Mộc Như Lam trêu đùa như vậy thì nảy ra một ý, “Chị Xuất Vân.”

Tần Xuất Vân nhìn sang, đang định lên tiếng trả lời thì bỗng bị Tần Nhựt Liễu kéo sang thì thầm gì đấy làm cô ta hết tròn mắt lại cau mày. Nhìn Mộc Như Lam, cô ta không nghĩ cách này thì có gì hả hê, Mộc Như Lam cùng lắm chỉ là một con mèo có tí vuốt thoi, không cần phải phải làm đến mức đó.

Tần Nhựt Liễu dường như biết Tần Xuất Vân nghĩ gì, “Chị à, cô ta phách lối quá thể đáng, có lỗi mà vẫn cứ trơ mặt ra thì sao xứng được gọi là ‘thiên sư’ cơ chứ. Chị nhìn không thấy tức à? Đừng quên boss...”

“Thôi, không còn chuyện gì nữa thì em ra ngoài đi.” Tần Xuất Vân mắt kiên nhẫn phát tay đuổi Tần Nhựt Liễu ra, bụng nghĩ con nhỏ này vẫn cái tật gì bị thích hăm hại người khác, tưởng bọn họ không biết bản tính của nó chắc.

Tần Nhựt Liễu cắn môi tội nghiệp nhìn Tần Xuất Vân nhưng vô ích, đành chuyển sang trêu Mộc Như Lam cháy mặt rồi bỏ đi.

Mộc Như Lam liếc Tần Nhựt Liễu một cái, sau đó tiếp tục tập trung về sân khấu, trong đôi mắt đen lóe lên một tia sáng ma mị tựa hắc ngọc dưới ánh trăng.

Gần đây cuộc sống của Mộc Như Lam rất tất bật, sáng đi học, trưa ăn xong thì đi xem diễn tập ở nhà hát, chiều lại đi học, sau tan học phải tới chỗ Morse mày mò những thứ mà sinh viên cùng năm không bao giờ chạm đến, sau đó đi ăn tối. Có vẻ Morse biết cô thích mày mò trong phòng giải phẫu nên đã quy định giờ về để cô không bị giảng viên trực nhắc nhở hay bị lỡ bữa tối nữa.

Về mối quan hệ thân thiết giữa Mộc Như Lam và Morse, Tần Xuất Vân tỏ ra khá khinh bỉ, hề thấy là lại đâm chọc vài câu, có điều Mộc Như Lam không để tâm lắm nên dần dần cô ta cũng hết hứng, dù sao Mộc Như Lam bị gì cũng chẳng liên quan đến cô ta.

Mộc Như Lam ngồi xem thêm một lát rồi lại phải nong bỏ đi như thường lệ, Tần Xuất Vân tức phát điên lên, mày mà làm hỏng vở kịch thì chết với tao!

Rời khỏi nhà hát, Mộc Như Lam không mấy bất ngờ khi thấy Tần Nhựt Liễu đứng sẵn trên bãi cỏ, cô ta bị Tần Xuất Vân làm bực mình nên muốn tìm chỗ xả giận.

“Mộc đồng học.” Tần Nhựt Liễu đi tới, “Tôi muốn nói với cô mấy câu.” Cô ta mím môi ra chiều không vui.

Mộc Như Lam đáp gọn, “Xin lỗi, bây giờ tôi không có thời gian.” Dứt lời quay lưng bỏ đi.

Tần Nhựt Liễu ngó ra vài giây rồi vội đuổi theo, “Chỉ là nói mấy câu thôi!”

“Nói mấy câu cũng không có thời gian.” Mộc Như Lam không hề có ý định dừng bước.

“Cô...”

“Sáu rưỡi tối nay tôi có ở phòng giải phẫu, nếu cô thật sự có chuyện quan trọng cần nói thì tới đó tìm tôi.” Mộc Như Lam mỉm cười bảo, đôi mắt trong treo phản chiếu hình ảnh của Tần Nhựt Liễu, rõ nét tựa mặt gương.

Tần Nhựt Liễu khựng lại, không hiểu sao thấy rung cả mình.

++++

Trung Quốc. Thành phố K.

Sâu trong hẻm nhỏ có một cái phòng khám không phép làm ăn rất phát đạt, khách đến đa phần đều là nữ.

Đằng sau cánh cửa treo biển “Tạm nghỉ”, tên bác sĩ duy nhất đang nhàn rỗi ngồi nghịch đồ chơi phẫu thuật của mình.

Ive thở dài, chán quá, cô trò ngoan của hắn đi Mỹ mất rồi, hắn cũng muốn đi nhưng ở đó có FBI và Amon nên đành thôi vậy, hắn không muốn quay lại Coen đâu.

Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, sau đó cánh cửa không khóa bị ai đó đẩy mở, tiến vào là một cô gái ngồi xe lăn, gương mặt lạnh nhạt cùng mái tóc ngắn thoải mái, chẳng phải là Thư Mẫn đây sao? Cô bị xe tông nằm viện nên đã lỡ mất kì thi đại học, đành phải đợi sang năm sau.

Nhìn vị khách mới tới, Ive đeo lên nụ cười mê hoặc đầy quen thuộc, “Chào buổi sáng, cô gái.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 312: Chương V100.3: Bạch Đế (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Thư Mẫn vẫn lạnh lùng như mọi khi, cô nhìn đôi chân bó bột của mình, “Bây giờ tháo bột được chưa?” Không biết từ bao giờ, cô đã bắt gặp xem Ive là bác sĩ chịu trách nhiệm cho vết thương của mình.

“Đương nhiên là chưa, cô phải đợi ít nhất ba tháng nữa, gãy xương không phải chuyện dễ đùa đâu.” Ive vòng qua bàn đi ra ngoài, chợt ngửi thấy một mùi hương, Ive đứng khựng lại, đôi mắt ánh lên vẻ quý quý, hần liếm môi đi ra sau lưng Thư Mẫn, đẩy xe lăn vào sâu bên trong phòng khám, “Cô mới tắm à?”

“Mùi thuốc trên người khó chịu quá.” Thư Mẫn đáp đều đều, ngoài mấy cái xương gãy, vụ tai nạn đó còn tặng thêm cho cô một đồng vết thương ngoài da, mẹ cô sợ chúng dễ sẹo nên đã đều đặn thoa vài loại thuốc nặng mùi cho cô, phải nói là rất công hiệu, có điều cái mùi của nó thật không chấp nhận được, vì thế hôm nay cô đã rửa hết đi cho sạch sẽ sáng khoái.

“Anh đẩy tôi đi đâu đấy?” Sau khi được Ive đẩy đi qua hai khúc rẽ, Thư Mẫn cau mày cảnh giác. Tuy cô đã tin tưởng giao cơ thể cho hần chữa trị nhưng đó là vì hần có vẻ khá thân với Mộc Như Lam, bình thường cô cũng không tiếp xúc quá gần với Ive, chỉ đơn giản là một bác sĩ một bệnh nhân gặp nhau chưa đến nửa tiếng mỗi ngày. Hơn nữa cô vẫn luôn cảm thấy người đàn ông này thật khó đoán, hần có cái gì đó rất nguy hiểm, đẹp trai tài giỏi là thế nhưng lại bỏ học viện Lưu Tư Lan mà tới đây mở phòng khám trái phép.

Ive không đáp mà chỉ cười, tiếp tục đẩy Thư Mẫn vào sâu bên trong phòng khám. Hần thè lưỡi liếm môi, trông thèm thuồng như một con rắn đang chực nuốt sống con mồi.

Hần bị dõi lâu rồi, bây giờ phát hiện mồi béo thì ngại gì mà không xuống tay. Người này có vẻ đặc biệt với Mộc Như Lam đây, cơ mà liên quan gì tới hần đâu? Biến thái không có thói quen yêu ai yêu cả đường đi.

Thư Mẫn linh cảm thấy nguy hiểm, lối đi đằng trước tối om, cánh cửa cuối hành lang như tỏa ra hơi thở chết chóc, cô nhủ mảy, hăm phanh không cho Ive đẩy đi tiếp.

“Này!” Thư Mẫn quay đầu, ngay khi cô sắp nhìn thấy đôi mắt quý dị của Ive, chiếc điện thoại trong túi hần bỗng đổ chuông, Ive hạ mí mắt, che đi sự thật sự bị phát hiện.

Thấy tên người gọi, tâm trạng Ive lên cao, tạm thời bỏ Thư Mẫn sang bên mà đứng tựa vào tường nghe điện thoại.

“Đang làm chuyện bất chính à?” Từ bên kia truyền đến chất giọng ôn hòa đầy ý cười của cô gái nọ.

“Đây là cuộc gọi đầu tiên từ sau khi em đi Mỹ, tôi có nên cảm thấy vinh hạnh chăng?” Chỉ số nội tiết tố của Ive tăng vọt, giọng nói như ngâm trong xuân được làm phụ nữ nghe mà nhũn cả người, Thư Mẫn lập tức lăn xe ra xa hần một chút.

“Ừ, bên này vào học được mấy ngày rồi, hai tháng trước tôi ở một chỗ không tiện gọi điện cho anh. Phải rồi, tôi đã thấy vài ghi chép về anh trong lúc đọc linh tinh đấy.” Mộc Như Lam vừa nói vừa lấy nhãn cầu của thi thể ra, trong phòng giải phẫu hiện chỉ có một mình cô.

Biểu cảm của Ive tức khắc thay đổi, tư liệu về hần đã bị tiêu hủy hết từ ngày vào tù rồi, trừ khi cô đọc hồ sơ ở bệnh viện Coen hoặc ở chỗ FBI, bằng không không thể nào tìm thấy ghi chép về hần được...

Có lẽ Mộc Như Lam đã đến bệnh viện tâm thần Coen, nhưng nghe không giống như bị bắt...

Ive đang định hỏi làm sao Mộc Như Lam vào được thì cô nói tiếp, “Thật ra tôi gọi cho anh là vì có chuyện muốn hỏi, trong trường hợp nào thì ta lấy tim ra mà nạn nhân vẫn không chết?”

Hóa ra chỉ vì thế thôi sao? Chắc, đành vậy, dù sao cũng thú vị.

Đến khi kết thúc cuộc gọi thì Ive đã chẳng còn khẩu vị gì nữa, vì thế hần đẩy Thư Mẫn trở ra.

Thư Mẫn hồn nhiên không biết từ thần vừa lướt sát rạt qua mình, may mà Mộc Như Lam gọi đến kịp thời chứ nếu để Thư Mẫn nhìn thấy những thứ đằng sau cánh cửa rồi thì cô đừng mong nhìn thấy ánh sáng nữa. Được cái Thư Mẫn thuộc tủy người đa nghi, sau chuyện này cô đã quyết định không bao giờ tới đây nữa.

++++

Được Ive giải đáp, Mộc Như Lam bắt đầu tiến hành giải phẫu, theo lời hướng dẫn của Ive, cô đi dao rất ngọt nhưng cuối cùng vẫn thất bại, cũng phải thôi, lấy được trái tim ra nguyên vẹn không phải là chuyện dễ dàng, nó đòi hỏi kỹ thuật rất cao.

Như mọi khi, Morse làm nẫu cho Mộc Như Lam một lần rồi đi làm chuyện riêng, đến khi hết giờ mới quay lại kiểm tra kết quả, vì vậy trong phòng chỉ còn mỗi mình Mộc Như Lam.

Xoa xoa tay cho đỡ lạnh, Tần Nhược Liễu đi qua từng đoạn hành lang dài, bước chân dần trở nên chần chừ. Cô ta là sinh viên trường Thần học, bên đó không có mấy chỗ u ám như thế này, thế nhưng không hiểu sao cô ta vẫn muốn đến đây, cứ như bị một thế lực nào đó dẫn dắt vậy.

Nhóm Tần Phá Phong ngồi ăn tối trong căn-tin Harvard sang trọng. Tần Xuất Vân nghĩ một hồi, quyết định kể cho họ những gì Tần Nhược Liễu đã nói.

“Hả? Đưa Mộc Như Lam tới học viện Bạch Đế?” Cái thìa trong miệng Tần Tích Dương rớt xuống bàn.

“Ý này hay đấy.” Tần Phá Phong nhếch môi cười, đó là một ý kiến hay, học viện Bạch Đế là địa bàn của bọn họ, Mộc Như Lam mà tới đó thì chẳng khác nào nai vào miệng hổ.

“Hay cái con khỉ!” Tần Xuất Vân trừng mắt, “Anh không thấy là hơi quá à? Có cần phải đến mức đó không? Anh muốn cả học viện Bạch Đế ném đá tập thể một con nhò trời gà không chặt sao? Nói mà không biết ngượng.”

Tần Tích Dương ngửa đầu tưởng tượng hình ảnh bi thảm của Mộc Như Lam khi đến học viện Bạch Đế, không khỏi bặm môi căng thẳng, làm sao đây? Thấy đáng thương quá!

Tần Phá Phong nhún vai, “Đùa thôi.” Tuy Mộc Như Lam đáng ghét thật nhưng cũng chưa đến mức phải đẩy tới Bạch Đế, bằng không đảm bảo chưa được hai ngày đã đi bán muối rồi, ở đó có cả một ổ sói dữ, nếu xui xẻo gặp phải boss thì lại càng thảm hơn.

Tần Nhược Liễu gõ cửa phòng giải phẫu, nghe thấy tiếng trả lời của Mộc Như Lam, cô ta thờ phào một cái, đường tới đây vắng tanh làm cô ta hơi sợ.

Cửa không khóa nên Tần Nhược Liễu dễ dàng mở ra, một thứ mùi hăng hắc xộc vào mũi cô ta, sau đó là cảnh những bình dung dịch ngâm đầy xác chết, Tần Nhược Liễu sợ tới nỗi trắng bệch cả mặt.

“Sợ à?” Mộc Như Lam cầm một cái lọ thủy tinh đi tới, Tần Nhược Liễu thấy trong lọ đựng các loại nội tạng, bên trên còn có hai nhãn cầu, những thứ này cùng với mùi hương kinh khủng trong phòng làm Tần Nhược Liễu chỉ muốn nôn cả bữa tối ra.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, đưa cái lọ lại gần cô ta, “Của người chết thôi mà, không cần phải sợ.”

“Không phải của người chết thì của người sống chắc?!” Tần Nhược Liễu tức tới quay đầu đi, tay gạt phắt cái lọ thủy tinh làm nó rơi xuống đất cái xoảng, những thứ bên trong đổ hết ra ngoài, hai nhãn cầu lăn về phía cô ta.

Nụ cười của Mộc Như Lam tắt phụt, “Nếu sau ba phút mà cô chưa dọn xong đồng này thì tôi sẽ cho cô biết nội tạng của người sống có thể nằm ở ngoài hay không.”

“Cô...” Tần Nhược Liễu trừng Mộc Như Lam, hừ, người sống với chả người chết, ai thèm quan tâm! Nghĩ vậy, cô ta bước ngang qua đồng lộn xộn, “Tôi tới là để đưa cho cô cái này.” Tần Nhược Liễu lấy từ trong sách ra một phong bì màu trắng có biểu tượng cánh chim vàng đan chéo ở giữa.

Mộc Như Lam không nhận, Tần Nhược Liễu bèn chủ động giới thiệu, “Đây là thẻ từ của học viện Bạch Đế, cô biết học viện Bạch Đế không? Đó là một trường đại học tư nhân được thành lập năm ngoái, từ mặt bằng đến lực lượng giảng viên đều không thuộc Harvard, hơn nữa sinh viên phần đông là vương công quý tộc, con ông cháu cha, giống như Lưu Tư Lan vậy. So với Harvard thì chắc cô thích kiểu này hơn nhỉ? Thẻ này tượng trưng cho đặc quyền, cô có thể chuyển trường sang Bạch Đế nếu muốn.”

Mộc Như Lam lấy tấm thẻ ra xem, cũng giống như chiếc phong bì, nó thuần một màu trắng, ở giữa có biểu tượng cánh chim vàng đan chéo, không tung bay nhưng vẫn hoa mỹ gấp bội.

Mộc Như Lam nhướn mày, “Đây là trường do anh của Bạch Tô Tinh thành lập đấy à?”

Tần Nhược Liễu không ngờ Mộc Như Lam sẽ thốt ra một câu như thế, cô ta tròn mắt bàng hoàng, sao nó lại... biết?

Không đợi Tần Nhược Liễu trả lời, Mộc Như Lam đi ra đóng cửa lại, tiếng khóa vang lên lạch cạch làm Tần Nhược Liễu lạnh cả người.

“Hết ba phút rồi.” Đôi môi Mộc Như Lam vẽ một nụ cười quỷ dị

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313: Chương V101.1: Về phe (1)

Editor: MDL, Piscestar

Beta-er: Misery De Luvi

Tần Nhược Liễu hoảng sợ giật lùi về sau, cố gắng tránh xa khỏi Mộc Như Lam, ba phút gì chứ?

Vì không để ý đến đồng nội tạng nằm la liệt trên sàn, Tần Nhược Liễu vô tình giẫm bẹp một cái nhãn cầu, cảm giác như giẫm phải một con gián vậy, chất lỏng màu trắng phọt ra nhóp nhóp...

Tần Nhược Liễu hét toáng lên, vội vàng rút chân ra rồi chà mạnh xuống đất mà chẳng buồn nhìn đồng bầy nhảy mình vừa gây nên, đến khi chà sạch hết thì mới tạm bình tĩnh lại.

Mộc Như Lam thấy phản ứng của cô ta thì cau mày, đúng là cái đồ không có khiếu thẩm mỹ. Mỗi bộ phận trên cơ thể người đều vô cùng thiêng liêng, nhờ có chúng mà cuộc sống con người mới có tư có vị, quý trọng còn không hết, đằng này cô ta lại giẫm nát bậy?

“Thiếu dạy dỗ, thiếu IQ, cần được giáo dục lại.” Mộc Như Lam nói nhẹ nhàng.

“Đồ điên!” Tần Nhược Liễu quả thật sợ chết khiếp, khung cảnh tối om cùng đồng xác chết và bãi nội tạng làm cô ta thấy Mộc Như Lam đáng sợ hơn bao giờ hết, chỉ vội chửi một câu rồi vùng chạy ra cửa, nào ngờ cửa đã bị khóa.

“Hôm nay Morse hơi bận nên cho tôi tận ba tiếng tự học, cơ mà tôi đã làm xong bài tập từ sớm rồi, vậy khoảng thời gian còn lại sẽ dành hết cho cô nhé.” Giọng nói dịu dàng của Mộc Như Lam vang lên ngay sau lưng cô ta.

Tần Nhược Liễu nghe mà lạnh hết cả sống lưng, cả người đờ ra không dám nhúc nhích. Mộc Như Lam nâng cánh tay cô ta lên, vì đang là mùa hè, cô ta mặc áo ngắn tay nên không cần xắn tay áo cũng có thể cầm kim tiêm vào tĩnh mạch. Cảm giác đau nhói làm Tần Nhược Liễu tỉnh táo phần nào, cô ta tròn mắt nhìn Mộc Như Lam tiêm một chất lỏng nào đó cơ thể mình, muốn giãy giụa nhưng cái nhìn của Mộc Như Lam lại làm cô ta đông cứng, cứ như thỏ gặp phải hổ vậy!

Người bình thường hầu như không ai có thể đấu mắt với biến thái.

“Ngoan lắm.” Mộc Như Lam rút kim tiêm ra, nhìn gương mặt tái mét của Tần Nhược Liễu, cô không khỏi bật cười, “Sao mà nhát thế, sợ tôi giết cô à? Yên tâm, tôi chỉ muốn nhờ cô giúp một tay thôi, giết người ở đây thì tôi tiêu đời mất, và lại mấy người các cô trông cũng không vừa...”

Mắt Tần Nhược Liễu mờ dần, giọng nói của Mộc Như Lam cũng trở nên mơ hồ, giống như cô ta đang nhìn Mộc Như Lam từ dưới mặt nước. Tuy vậy cô ta không ngất, chỉ là cơ thể bị rút cạn sức lực. Cô ta lao đảo vài cái rồi được một bàn tay mạnh mai đỡ đi.

Mộc Như Lam đưa cô ta đi đến bàn mổ, Tần Nhược Liễu không chống cự được nên đành mặc cho Mộc Như Lam đặt mình nằm lên bàn mổ. Đôi mắt nặng trĩu làm cô ta chỉ có thể nhìn quanh qua một khe hở bé xíu, thế nhưng mọi thứ vẫn hết sức mơ hồ.

“Cô...” Tần Nhược Liễu thều thào, tiếng kêu nhỏ đến mức khó mà nghe thấy.

“Suyt, đừng sợ, tôi sẽ gây tê cục bộ cho cô, sẽ không đau đâu.” Mộc Như Lam dịu dàng nhìn cô ta, chu dao lấy một cánh tay vừa cắt ra đặt dưới cổ cô ta làm gối.

Cái cảm giác lạnh lạnh nhun nhũn đó làm da cổ Tần Nhược Liễu co rúm, đôi mắt cũng vì thế mà mờ to hơn, vừa hay nhìn thấy Mộc Như Lam vén áo cô ta lên, tay cầm dao phẫu thuật... Tần Nhược Liễu hoảng hốt muốn nhìn rõ hơn xem Mộc Như Lam đang làm gì nhưng lại bị tác dụng của thuốc mê đánh bại, thế là cô ta đành khép lại mi mắt, bất lực nhìn đèn trần.

Cơ thể sống đúng là khác hẳn cơ thể đã tiêm formalin. Mộc Như Lam nhấn lưng dao xuống phần bụng, sự mềm mại đàn hồi của nó làm cô phát mê. Đoạn, cô bỏ dao xuống rồi đẩy bàn mổ vào một căn phòng khác có đầy đủ trang thiết bị cho sinh viên Y sử dụng, dù sao họ cũng cần dụng cụ khoa học để thực hành trên cơ thể con người.

Để không làm chết Tần Nhược Liễu, Mộc Như Lam phải chuẩn bị cho thật đáng hoàng.

Cô vừa hát ngâm nga vừa bật thiết bị lên, sau đó thì chuẩn bị thuốc, dao mổ, kim khâu, chỉ khâu, v.v. Không sót một thứ gì. Tính mạng của Tần Nhược Liễu đã được đảm bảo hơn – chỉ cần lúc mổ Mộc Như Lam đừng lỡ tay cắt mất bộ phận nào là được.

Chuẩn bị xong xuôi, Mộc Như Lam bắt tay vào làm. Lần trước cô không muốn Phi Phi nhón nhơ thêm nữa nên đã kết liễu cô ta. Đương nhiên sống khó hơn chết nhưng phải sống thì mới có cái gọi là tương lai.

Dao mổ từ từ rạch mở lồng ngực, vì đã được tiêm thuốc cảm máu “kiểu Mộc Như Lam” nên Tần Nhược Liễu tạm thời chưa chết vì mất máu, có điều nếu Mộc Như Lam không khâu vết thương lại kịp lúc thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, vì vậy cô phải nhanh tay moi nội tạng của Tần Nhược Liễu ra rồi nhét trở vào.

Về việc chưa được phép mà đã lấy cơ thể người ta ra làm vật thí nghiệm, cái này coi như trả đũa chuyện Tần Nhược Liễu tự tiện âm mưu hại cô, phong cách của cô xưa nay luôn là ăn miếng trả miếng.

Phải cẩn thận không để cắt phải ruột. À, nghe nói ruột động vật dùng làm dây đàn rất tốt, ruột con người có lẽ cũng vậy, thậm chí còn tốt hơn. Tiếc rằng cô không phải nhạc công, có cho cô một kí ruột cô cũng không làm ra nhạc cụ tốt được.

Dưới ánh sáng chói lóa của đèn trần, dụng cụ mổ va vào nhau lách cách.

Phản ruột được kéo ra từ từ rồi treo lên một cái giá đặt cạnh đó. Mộc Như Lam vừa thực hiện ca mổ vừa để ý chỉ số trên thiết bị để chắc chắn các chỉ số của Tần Nhưộc Liễu vẫn ổn định. Cô cảm thán, sinh mạng con người thật kỳ diệu, đến mức này rồi mà vẫn chưa chết...

++++

Trong tòa nhà gạch xám.

Văn phòng chủ tịch hội sinh viên.

Hôm nay Morse bận tối mắt tối mày, chỉ còn nửa tháng nữa là đến hoạt động giao lưu giữa học viện Bạch Đế và Harvard rồi. Người xây dựng học viện Bạch Đế là nhà tài trợ lớn nhất của Harvard nên y có rất nhiều đặc quyền, hơn nữa lai lịch của y cũng không tầm thường, nếu bên đó có yêu cầu gì thì Harvard phải cố mà hợp tác, chẳng hạn như trao đổi sinh viên nhưng thực chất là cướp người tài, hay là làm lễ kỷ niệm tình đoàn kết nhưng thật ra là mượn danh tiếng Harvard để đánh bóng tên tuổi học viện Bạch Đế.

Tất cả những hoạt động này, đương nhiên không thể thiếu phần hấn.

Quan trọng nhất là nếu giữa hấn và đối phương có chút gì bất hòa thì thỏa thuận ngầm giữa hai bên sẽ bị phá vỡ dẫn tới xung đột.

Đay đay trán, Morse nhìn đồng hồ thì nhận ra còn một tiếng nữa là đến giờ hẹn với Mộc Như Lam, bèn rời phòng tới đó xem sao. Chắc Mộc Như Lam đã hoàn thành bài tập rồi, cô luôn khiến phải người khác bất ngờ.

Cùng lúc đó, Mộc Như Lam nhìn trái tìm đập thành thịch trong lồng ngực Tần Nhưộc Liễu, cố nhớ lại thủ pháp của Ive. Những bộ phận khác cô đã lấy ra khỏi cơ thể Tần Nhưộc Liễu hết rồi, cả ruột cũng đã được kéo ra treo từng khúc lên giá sắt, tội nghiệp, chen chúc trong không gian chật hẹp tối tăm kia đã lâu, nên để chúng ra ngoài hít thở một lát chứ nhỉ?

Những phần đó Ive đã làm mẫu nên xác suất cô thành công là rất cao, có điều hấn vẫn chưa chỉ cho cô cách lấy tim ra mà không gây chết người, nan giải rồi đây.

Tuy là nan giải nhưng để đạt được mục đích một cách nhanh nhất, biến thái sẽ bất chấp tất cả mọi thứ, đây chính là một trong những lý do khiến bọn chúng không bao giờ biết sợ.

Đương lúc dao mổ làm công việc của nó, chốt cửa bên ngoài phòng mổ kêu lạch cạch.

Morse nhúm mày, cửa bị khóa? Mộc Như Lam làm gì trong đó mà lại khóa cửa?

Sau khi dùng chìa khóa mở cửa vào phòng, thứ đầu tiên đập vào mắt Morse là đồng nội tạng bày nhầy trên sàn trông khá là kinh dị.

Morse đi lên phần sàn không bị bẩn để tiến vào trong, băng qua hai hàng bình dung dịch, anh ta nhìn thấy cái xác đã được giải phẫu hoàn chỉnh – tay nghề không kém anh ta chút nào, sau đó phát hiện trong phòng thiếu mất một cái bàn mổ, trên sàn thì có vết bánh xe lăn. Nhìn cánh cửa khép chặt của phòng trang thiết bị, Morse nheo mắt bước tới.

++++

Một tuần sau ngày Mặc Khiêm Nhân rời khỏi bệnh viện tâm thần Coen, cái mũi nhạy bén của đám biến thái không đánh hơi thấy mùi của bạo vương nữa, thế là chúng lại bắt đầu rục rịch. Song, có cánh cửa sắt cùng hai lớp thủy tinh chống đạn ở đó, bọn chúng cứ ở trong mà quây thoải mái, miễn đừng đục tường là được.

Đã tới giờ ăn tối.

Đồ ăn đưa ra từ nhà bếp sau khi qua khâu kiểm tra kỹ lưỡng sẽ được nhân viên công tác đem đi phát.

Phòng giam tầng ba.

Tiếng la hét chói tai của đám đàn bà điên khùng làm Hans khó chịu cực kỳ. Nhân viên đưa com cho gã vợ đến vội đi, không dám nán lại thêm một giây nào.

Thấy sự kiên nhẫn của Hans đã sắp đến giới hạn, bản thân Joey tuy sợ Hans nhưng hấn lại sợ Hans nói gì với nhân viên dẫn đến chuyện nguy hiểm hơn, vì thế để bảo đảm, Joey nhắm mắt đưa chân, quyết định từ giờ trở đi sẽ đích thân đảm nhiệm việc đưa com cho Hans.

Hôm nay, Joey tới đưa com tối cho Hans như thường lệ.

Hans ngồi trong phòng giam, đôi mắt đen láy phản chiếu bóng dáng dè dặt của Joey, gã cong môi cười mê hoặc, “Này, cậu sợ tới đến vậy à?”

Joey sừng sốt, Hans chủ động nói chuyện với hấn! Tên này lại có âm mưu gì đây!

Thế là Joey vội vàng đẩy khay thức ăn vào buồng giam rồi co giò bỏ chạy.

“Lần này Amon một đi không trở lại.” Hans nói từ tốn, thành công khiến Joey dừng chân, hấn ngoái đầu trừng Hans.

Hans cố tình gọi chuyện ra rồi để đó, không nói thêm câu nào nữa.

Joey biết gã rất nguy hiểm nhưng vẫn đề tâm câu nói vừa rồi. Hấn phần nào tin tưởng khả năng của Hans, dù luôn bị nhốt trong phòng giam nhưng gã luôn biết được chuyện gã muốn thông qua những chi tiết nhỏ nhất. Chỉ có Amon mới đầu được với gã nhưng bây giờ Amon lại không ở đây. Có khả năng Hans đã phát hiện ra chuyện gì từ các nhân viên.

“Ý ông là sao?” Joey đeo chiếc kính râm hấn chuẩn bị sẵn để tránh cái nhìn của biến thái, phòng khi Hans bí mật làm cái đó với hấn.

Hans không trả lời mà lại đổi chủ đề, “Tôi muốn gặp cô điệp viên Emilyn.”

“Hả?” Joey giật mình, sao tự nhiên lại nhắc đến Emilyn? Sau đó hấn chợt nhớ ra nguyên nhân Emilyn bị đuổi khỏi bệnh viện: cô ta đã tự tiện tiếp xúc với Hans.

“Tôi muốn gặp cô điệp viên Emilyn.” Hans lặp lại.

“Mơ đề!” Joey quát. Tên Hans quỷ quyệt này lại muốn nhân lúc viện trưởng vắng nhà mà gây chuyện gì rồi đây!

“Chà chà, vậy thì sau này tôi sẽ cho cậu biết chỗ nhốt xác Amon.” Hans tao nhã vắt tréo chân, khuỷu tay kê lên bàn, gã xoa xoa thái dương, mái tóc đen dài đen trượt xuống lưng gã như nước chảy, trông gã không khác gì một quý ông lịch lãm. Với vẻ ngoài thể này thì ai dám tin gã là biến thái cơ chứ?

“Có điên mới nghe ông khoác lác! Đi chết đi!” Joey giận dữ rửa rồi bỏ thẳng ra ngoài. Viện trưởng đại nhân vạn năng sẽ không bị gì đâu! Cái gã Hans này thật quá quái, lại còn muốn Emilyn tới đây để gã giờ trò!

Hans chỉ mỉm cười nhìn theo Joey, đôi môi đỏ khê mờ, “Rồi cậu sẽ quay lại cầu xin tôi thôi...”

Xưa nay gã chưa bao giờ bỏ lỡ trò vui, gã là một tên biến thái rất thành thật, sẽ không lừa mi đâu

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Chương V101.2: Về phe (2)

Cửa phòng khê khàng mở ra cùng tiếng kéo kẹt nhẹ nhẹ.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Morse là từng khúc ruột dài vắt trên giá, nổi đến ổ bụng của Tần Nhược Liễu – người đang nằm bất động nơi bàn mổ mà chẳng mấy may biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

Đôi mắt xám của Morse sùng sốt mở to.

Mộc Như Lam đang cầm dao mổ đặt ngay vị trí trái tim, cô hơi ngạc nhiên khi thấy Morse, “Hết giờ rồi à?”

Ghê thật, bị bắt quả tang thế này mà lại không hề hoảng hốt hay muốn giết người diệt khẩu, chỉ hỏi là hết giờ rồi à.

Morse đứng lặng đi hồi lâu, Mộc Như Lam thấy anh ta không trả lời thì bèn tiếp tục công việc.

Trông cô thân nhiên như chỉ đang giải phẫu một mô hình vô tri.

Morse – bình tĩnh đến bất ngờ – len qua đồng đồ đặc lộn xộn để đi đến bên cạnh Mộc Như Lam. Anh ta nhìn xung quanh một lượt, điện tâm đồ cho thấy nhịp tim của người này vẫn ổn định, các cơ quan vẫn hoạt động bình thường, thật khó mà tin được...

Thật khó mà tin được cô gái này có gan và năng lực làm ra chuyện như thế.

“Cô định làm gì đấy?” Nhìn động tác của Mộc Như Lam, Morse hỏi.

“Tôi muốn thử lấy tim cô ta ra.”

Morse cau mày, “Cô sẽ giết chết cô ta mất.” Cô gái này trông quen quen, hình như là người bên để chế Bạch, nếu để cô ta chết trong trường thì sẽ rất phiền phức.

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy, có điều nếu không thử thì tôi sẽ không bao giờ biết cách lấy tim ra mà không làm chết vật chủ.” Mộc Như Lam xoắn xuýt, “Nhắc mới nhớ, anh Morse không sợ à?”

“Có gì đâu mà sợ.” Mặt biển màu xám vẫn êm ả không chút gợn sóng.

“Sao?”

“Xung quanh tôi nhiều thiên tài điên rồ lắm.” Nhìn đến quen luôn rồi. Tiếp xúc với những người đó, anh ta mới hiểu cái gọi là “thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau có một gang tay”. Cứ tưởng đâu Mộc Như Lam bình thường, hóa ra cô cũng là một kẻ điên cuồng y học.

Không phải ai cũng đung tì là cho rằng người ta là biến thái, nhất là khi trong đầu anh ta không hề có khái niệm này.

Chỉ cần chưa đến mức hại chết người thì vẫn còn cách cứu vãn.

Mộc Như Lam nhếch môi, xem ra cô đã đoán đúng: Morse không phải là một sinh viên bình thường, bằng không Tần Xuất Vân đã chẳng cảnh cáo cô phải tránh xa anh ta. Cô có nên nói cho Morse biết thiên tài và kẻ điên cũng chia thành nhiều loại không nhỉ? Có lẽ những thiên tài điên xung quanh anh ta chỉ hơi quá cuồng si chứ không đến mức biến thái như cô.

Hừm... thôi khỏi đi.

“Trả mọi thứ lại như cũ đi.” Morse nhìn quanh, cảnh này mà để giáo viên trực bắt gặp thì tiêu, “Lần sau có muốn tìm mẫu sống thì cũng đừng tìm trong trường, thề tôi đưa cô đâu?”

“Đây.”

“Đi tới đó đi, và nhớ tránh xa người Tần gia ra.” Morse đã quyết tâm bồi dưỡng Mộc Như Lam thành tài để thu làm cánh tay phải nên đương nhiên phải bảo vệ cô, đám họ Tần đó hình như có ý đồ bắt lương với cô.

Hay nhỉ, bên Tần Xuất Vân muốn cô tránh xa Morse còn Morse thì lại muốn cô tránh xa bọn họ. Hai bên có vẻ là kẻ thù nhưng lại học chung một trường, lẽ nào đã ngầm thỏa thuận nước sông không phạm nước giếng? Sao cô cứ thấy mình như thành thành phần đứng giữa ấy nhỉ?

Mộc Như Lam xếp nội tạng vào theo thứ tự rồi khâu lại, khâu đến ngang bụng tim, cô thật sự muốn thử lấy ra nhưng lại ngại Morse đang trông chừng.

Lúc Mộc Như Lam đóng ngực hoàn tất cũng là lúc thuốc mê và thuốc cầm máu hết tác dụng, Tần Nhựt Liễu lập tức rên lên vì đau. Ngay lúc này Morse bỗng dung bảo Mộc Như Lam ra ngoài, tuy cô không hiểu tại sao nhưng vẫn ngoan ngoan đặt dụng cụ xuống, thôi thì cứ nghe lời đàn anh vậy.

Nhìn Tần Nhựt Liễu từ từ tỉnh lại, Morse lấy di động ra đánh một cuộc gọi...

++++

Trăng đã lên cao chiếu sáng cả vùng trời mà chúng học sinh vẫn tấp nập đi đi về về.

Đến nhà ăn, Mộc Như Lam lấy tấm thẻ Tần Nhựt Liễu cho cô ra xem. Thì ra... anh trai Bạch Tổ Tình đang ở Mỹ. Học viện Bạch Đế... học viện Bạch Đế... Bạch...

Thật đáng trông chờ, tên trùm cuối mà kiếp trước cô không hề biết đến, tên mà đến cả Bạch Tổ Tình cũng phải kính sợ và phục tùng, liệu y sẽ trở thành một con rối đẹp hơn cả Tình Tình, hay là sẽ hành hạ cô thê thảm như kiếp trước đây? Nghĩ thôi đã thấy máu sôi lên rồi.

Học viện Bạch Đế...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 315: Chương V102.1: Giam cầm (1)

Thời gian chậm chạp trôi, thế giới lặng im chìm vào bóng tối.

“Bốp!” Bị đập một cú nặng như tạ, chàng trai ngã mạnh xuống sàn, máu đỏ bắn ra tung tóe theo từng cái ho, vẩy lên mặt đất những đóa huyết hoa.

“Huhu...” Trong góc tối là một cái lồng giam lớn nhốt các cô gái ở đủ mọi độ tuổi, họ dựa sát vào nhau, ôm mặt khóc nức nở, vừa xót cho chàng trai ngoài kia, vừa sợ hãi một thứ gì khác.

Chỗ này nhìn như một nhà máy u ám với những tên đàn ông cao to đứng canh khắp nơi.

“Haha, hết chịu nổi rồi hả.” Gã đàn ông đầu trọc dứ dứ nắm đấm, cười đắc ý nhìn chàng trai gục trên mặt đất.

“Đù rồi, đừng có đánh chết, đại ca nói thể chất của nó rất hợp để làm thí nghiệm.” Kê đứng trong bóng tối trầm tĩnh lên tiếng.

“Ai bảo thằng oắt này kiêu ngạo như thế, suýt nữa thì ông đây bị nó đánh chết rồi, mẹ kiếp!” Nhớ lại chuyện không vui, gã đầu trọc tức tối nhổ nước miếng.

“Nó là hàng đặc biệt của Mặc gia, mạnh cũng phải.”

“Có mạnh đến mấy cũng phải chịu thua trước thuốc của chúng ta thôi. Đội C-D1 chúng ta là mạnh nhất!”

“Rồi rồi, lắm chuyện, ném nó vào lồng đi, đại ca đã tiêm ‘Con nghiện số 1’ vào người nó rồi. Nếu chúng ta có thể chế ra loại ma túy khiến người ta mất trí thì việc đột nhập trụ sở chẳng phải dễ như ăn bánh sao? Haha. Đại ca đã tốn không ít công sức để dụ thằng oắt này đến đây, thậm chí còn chuẩn bị sẵn mấy chục loại sản phẩm thí nghiệm nặng đô, tất cả là dành cho nó!”

“Hahaha... Tự nhiên tao muốn khui sâm panh ăn mừng ghê!”

“Haha...”

Chúng vừa cười vừa nhấc chàng trai lên ném vào một lồng giam khác cách các cô gái 5m. Cái lồng trống không, chỉ có một chùm đèn lay lắt đung đưa trên trần, ánh sáng vàng hắt lên gương mặt hần, đôi mắt lạnh như băng đá lóe lên, bình tĩnh đến lạ lùng, hoàn toàn không ăn nhập với số vết thương trên người.

Lát sau, một cô gái ở lồng giam bên kia bò lại gần, lo lắng nhìn hần, “Anh Amon, anh không sao chứ? Có đau lắm không?”

“Anh Amon...”

“Amon...”

Người đàn ông ở ngoài thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng, “Sắp chết đến nơi mà còn dư hơi lo cho người khác, ngu xuẩn.”

++++

Đã một tháng trôi qua từ lần cuối Mặc Khiêm Nhân gọi điện cho Mặc Như Lam và từ khi Mặc Như Lam bắt đầu cuộc sống đại học, nếp sinh hoạt của cô cũng đã đầu vào đấy.

Trong khoảng thời gian này Mina có đến thăm Mặc Như Lam một lần, trường MIT cô học tuy chỉ cách Harvard một con đường nhưng vì cả hai đều bận việc riêng nên họ thường gọi điện hơn là gặp mặt.

Điều đáng ngạc nhiên là việc Tần Nhược Liễu mất tích không hề gây náo động gì lớn, Mặc Như Lam hỏi Morse thì anh ta chỉ bảo là đã trả cô ta về chỗ cũ. Chỗ cũ? Ở đâu? Học viện Bạch Đế à?

Hôm nay trời trong nắng đẹp nhưng không hiểu sao Mặc Như Lam lại cảm thấy khó chịu, dạo này cô dễ cáu kỉnh một cách kỳ lạ, lúc cầm dao mổ cũng chẳng có hứng rạch da xẻ thịt gì... Thật kỳ quái, cảm giác cứ như lúc cô giận dữ đến cực điểm vậy, nhưng bình thường cô rất ít khi giận dữ thế này, có lẽ là do quan điểm của cô về thế giới hơi vụn vẹo.

Giáo sư nhập tâm giảng bài, sinh viên chăm chú lắng nghe, còn Mặc Như Lam thì lặng lẽ khom người chui ra từ cửa sau. Chẳng may bị một cậu sinh viên ở phòng đối diện bắt gặp, cô chớp chớp mắt, đặt ngón trỏ lên môi, suyt—

Cậu sinh viên ngoại quốc tròn mắt ngạc nhiên, mãi đến khi Mặc Như Lam đi hẳn thì mới hoàn hồn, cậu ta đỏ mặt cười ngây ngô, thật là đáng yêu.

Vì đang trong giờ học nên lúc ngoài trường không có nhiều sinh viên lắm. Mặc Như Lam tới chỗ đài phun nước ngồi xuống, hơi nước xua đi cái nóng ban ngày, cũng làm dịu đi tâm trạng phiền muộn của cô. Quái, hay là do lâu rồi cô chưa làm rồi? Tuy cô thích chế tác rồi nhưng cũng đâu đến mức nghiện đâu.

“Ồ, học sinh ngoan cúp tiét.” Một giọng cười đầy ác ý vang lên, Tần Phá Phong với mái tóc mái tóc tết gọn được buột lại sau ót, áo thun trắng kết hợp cùng áo khoác denim đen trông đầy cá tính. Hần nhảy lên đài phun nước, ngồi xôm xuống cạnh Mặc Như Lam, nhận ra Mặc Như Lam không để ý tới mình, hần lại gọi, “Này.”

Mặc Như Lam đột nhiên lấy điện thoại ra, cúi đầu nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Người gì mà bất lịch sự thế.” Tần Phá Phong thôi cười, ánh mắt bắt đầu lộ vẻ không vui.

Lúc bấy giờ Mặc Như Lam mới quay sang nhìn hần, nét mặt lạnh tanh khác hẳn vẻ dịu dàng thường ngày làm Tần Phá Phong giật cả mình. Giọng nói được bầu là “tuyệt nhất Harvard” cất lên nhẹ nhàng nhưng vô cùng lạnh lùng, “Làm ơn cách xa tôi ra được không? Cứ thấy anh là tôi lại bực mình.”

Mặc Như Lam hiếm khi thẳng thừng tỏ thái độ ghét ai bởi cô hầu như không ghét ai từ tận đáy lòng, có điều bây giờ cô đang khó chịu mà Tần Phá Phong còn tới chọc cô, không phải tự chuốc khổ vào thân thì là gì?

Tần Phá Phong lập tức đơ ra, vẻ mặt đơ, toàn thân cũng đơ.

Mộc Như Lam đứng dậy, “Hay là anh thích tôi nói thẳng hơn nữa? Tôi rất ghét anh, được chưa?”

Bất cứ thằng con trai nào bị một cô gái hiền dịu nói thẳng vào mặt như vậy cũng đều không tránh khỏi khó chịu xen chút đau lòng, dù cho trước đó đã biết chắc cô ấy không thích mình, mà bản thân cũng chẳng cần được cô ấy thích.

Mộc Như Lam quay lưng bỏ đi, không thèm để ý tới hần nữa, chỗ đẹp bị kẻ xấu chiếm mất rồi, cô không thể dìm nước hần nên đành phải di dời trận địa thôi.

Tần Phá Phong đơ ra một hồi mới giật dừ đứng bật dậy, con nhỏ đáng ghét, ai cần cô ta thích! Hần tằm cô ta còn không hết! Ghét hả? Càng tốt! Dù sao hần cũng chả ư gì cô ta! Càng tốt!

Mộc Như Lam cảm đi động trầm tư một hồi, cô khó chịu thể này thì chỉ có thể là do bị người khác ảnh hưởng, mà người này khả năng lớn nhất chính là Mặc Khiêm Nhân.

Có nên gọi cho hần không? Từ lúc cô bảo hần đừng chết là đã giao hết lòng tin cho hần rồi. .

Mộc Như Lam ngẩng đầu, neho mắt nhìn mặt trời chói chang.

Thật là khó chịu. .

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 316: Chương V102.2: Giam cầm (2)

Editor: MDL, Piscestar

Beta-er: Misery De Luvì

Thế là Mộc Như Lam xin Morse cho nghỉ giải phẫu chiều nay, không tinh tâm được thì có học cũng không vô, chỉ tổ lãng phí vật thí nghiệm mà thôi.

Trở về ký túc xá, Mộc Như Lam xách ba lô lên rồi đeo kính đội mũ đi ra ngoài. Bị giáo viên bắt gặp, cô chẳng những không sợ mà trái lại còn mỉm cười chào hỏi, làm như mình là một du khách tới đây tham quan chứ không phải là học sinh trốn tiết. Giáo viên nọ nghi hoặc gãi đầu, cuối cùng quyết định bỏ qua.

Mộc Như Lam bắt taxi đến trung tâm thành phố. Cô muốn đi shopping, mỗi khi tâm trạng không tốt là cô lại đi mua vài thứ hay ho để giải tỏa phiền não.

Trong chiếc xe đang lên bảmduôi ở đằng sau, Tần Tịch Dương làm mặt nghiêm trọng, “Từ đầu năm học đến giờ, đây là lần đầu tiên cô ta ra khỏi trường!”

Bị bắt làm tài xế, Gino bực bội, “Cậu để ý chuyện ra vô của người ta làm gì? Biết điều thì đừng có làm tôi trễ giờ, chiều nay tôi còn phải đi California đây.”

“Đi cái rắm, cậu có đi thì người ta cũng không cho cậu vào, đến FBI còn không giúp được nữa là. Làm như cậu tới thì người ta cho cậu nghiên cứu tên Ha Ha gì đó không bằng.” Tần Tịch Dương nói phũ.

Thái dương Gino nổi gân xanh, “Ông đây đã quyết định đổi đối tượng rồi!”

“Ồ? Bị từ chối nhiều quá nên cuối cùng cũng chịu từ bỏ cái khát vọng lớn lao đó rồi hả?” Tần Tịch Dương ngạc nhiên.

Gino quát vào mặt cô ta, “Tôi cho cậu xuống xe bây giờ cậu tin không!”

“Tin tin tin, lo mà nhìn đằng trước đi kéo mất dấu!” Cô ta đáp lấy lệ, biết tông Gino chỉ được cái miệng thôi.

“...” Đường có mỗi hai cái xe thì mất dấu thế quái nào được! Với cả, hần thật sự có gan bỏ cô ta lại giữa đường đấy nhé!

Xa xa là thành phố New York – chốn phồn hoa thời thượng bậc nhất, hòa mình vào đó, mi sẽ có cảm giác như mình chỉ là một hạt muối giữa đại dương mênh mông.

Đường xá tấp nập người đi, nườm nượp xe cộ. Mộc Như Lam nhàn nhã bước dọc theo phố đi bộ. Giữa hai dòng người vội vã như tách thành hai thế giới, trông cô như đến từ một thế giới khác.

Tần Tịch Dương và Gino lén lút bám theo, Tần Tịch Dương nói chắc nịch, “Nhìn cô ta đi thạo đường chưa kìa! Hay là ở đây có cửa hàng bí mật bán đồ cấm? Chắc chắn đồng bùa mê thuốc lú của cô ta đều từ đó mà ra!”

Gino mặt mày vô cảm, cố gắng làm như mình không quen con nhỏ dáo dít khả nghi này, gạt nổi Tần Tịch Dương cứ núp ngay sau lưng hắn nên ai nhìn cũng biết bọn họ đi với nhau, “Bớt xem TV lại đi, xem riết ngu người luôn rồi.”

Tần Tịch Dương trừng hắn, “Cậu chả hiểu gì cả.” Mộc Như Lam chắc chắn là một mụ phù thủy chuyên xài ma dược, nếu không sao dễ miễn vậy được, rõ ràng hồi trước mình không hề ưa cô mà bây giờ chẳng hiểu sao càng nhìn càng thích! Nhất định là cô giờ trò gì rồi!

Mộc Như Lam vào trung tâm thương mại, trong này rất đông, người chờ thang máy cũng không ít chút nào. Tìm mãi mới thấy một cái thang máy vắng, Mộc Như Lam bước vào, đang chuẩn bị bấm nút lên tầng thì bỗng có một sức ép nặng trĩu vô hình khiến cô phải khựng lại, cơ bắp hơi co rút.

Cô ngẩng đầu, lấy làm ngạc nhiên khi nhìn thấy kẻ đứng ngoài thang máy. Y mặc một bộ âu phục thủ công lịch lãm màu đen, đen đến mức như nuốt chửng mọi ánh sáng. Thân hình 1m9 gây cảm giác lấn át, chưa kể khí chất của y còn làm lòng người đẩy lên một nỗi sợ.

Tuy y đeo kính râm chỉ để lộ khuôn mặt góc cạnh nhưng Mộc Như Lam vẫn cảm nhận được ánh nhìn lạnh lẽo găm lên người mình, sắc lẹm như một lưỡi dao.

Không chút thiện ý.

“Cô là ai?” Một giọng nữ vang lên, bây giờ Mộc Như Lam mới nhận ra bên cạnh y còn có một cô gái tóc vàng ăn mặc sexy, tuy thân hình nóng bỏng điển hình phụ nữ phương Tây không hề dấn lên người y nhưng vẻ mặt và ánh mắt chiếm hữu lại đồng đặc tuyên bố: người đàn ông này là của cô ta, “Thang máy này không phải ai cũng được phép dùng, cô đi ra đi, đừng nói là cô không biết tiếng Anh đấy nhé.”

Mộc Như Lam nhướng mày, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì người đàn ông kia lại đột ngột bước vào bấm nút đóng thang máy, suýt nhót luôn cô gái nọ ở ngoài, thế nhưng cô ta đã kịp chen mạnh vào trước khi cửa thang máy khép hẳn.

Núp sau một cây cột, Tần Tịch Dương và Gino tim đập thình thịch, nét mặt hoảng sợ, “B-boss...”

“Sao boss lại ở đây? Có khi nào boss ném Mộc Như Lam xuống từ tầng cao nhất không?” Tần Tịch Dương xoa ngực lo lắng.

“... Dễ vậy lắm.”

“?”

Trong buồng thang máy chật hẹp, áp suất tăng mạnh như có thể khiến thang máy gặp trục trặc bất cứ lúc nào, cảm giác nặng nề khó thở khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu có phải nơi đây thiếu dưỡng khí hay không.

Y đứng thôi mà cũng đã khiến người ta phải căng thẳng lo sợ, Mộc Như Lam không bị ảnh hưởng mấy nhưng cô gái kia thì không tốt số như thế, mới nãy còn có sức lờm ngợm Mộc Như Lam mà bây giờ mặt mày đã tái mét.

Mộc Như Lam trầm tư suy nghĩ, hình như người này chính là anh trai Bạch Tổ Tinh, cô thư ký theo sau anh ta tại sân bay thủ đô chính là Tuyết Khả – người mà cô đã gặp ở nhà hát hồi đầu năm. Có điều khí chất của y khác hẳn Bạch Tổ Tinh, chỉ nhìn thôi cũng biết y chẳng cần chút tài sản còn con của Mộc gia, có khi gia thế còn ngang ngửa Kha gia nữa kìa.

Vậy sao y lại sai Bạch Tổ Tinh tới cướp hết tất cả mọi thứ bằng thủ đoạn hạ lưu? Phải, mấy cái thủ đoạn đó rất hữu dụng trong kiếp trước, ít nhất là ở Mộc gia. Chi tiếc cô không sống được tới ngày Bạch Tổ Tinh nắm Kha gia trong tay nên cũng không biết kết cục ra sao.

Vì sao nhỉ? Với thái độ của người Tần gia thì xem ra bọn họ đã biết cô là ai từ lâu, hơn nữa còn đối xử hết hần học với cô, cứ như cô đã cướp của ai thứ gì vậy. Chà, không loại trừ khả năng đây chính là trả thù.

Trả thù...

Vậy ra cô có dính líu à? Nhưng rõ ràng kiếp trước cô có làm gì đâu, tại sao vẫn trở thành mục tiêu trả thù số một? Rốt cuộc mục đích trả thù của y là gì? Thời gian tới... y sẽ trò gì để hãm hại cô đây?

Thang máy lên thẳng tầng cao nhất – nơi đặt một cửa hàng bán các loại đá quý xa xỉ. Cửa thang máy vừa mở là cô gái kia vội lao ra ngoài hít thở, đến khi nhìn lại thì đã thấy nó đóng lại rồi, không khỏi giậm chân tiếc hùi hụi.

“Phải anh Bạch không?” Thang máy tiếp tục đi lên, Mộc Như Lam quay sang nhìn người đàn ông đứng cạnh.

Y không trả lời nhưng Mộc Như Lam vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao.

Cô cười ngây ngô, tựa như một đứa bé mới chào đời, “Xin hỏi nhà tôi có thù oán gì với anh sao?”

Tĩnh...

Cửa thang máy mở ra một khoảng nền xi măng ngập trong ánh mặt trời, không đâu khác chính là sân thượng.

Ngay khoảng khắc đó, Mộc Như Lam cảm nhận được bầu không khí xung quang y chợt trở nên cuồng bạo và khát máu thấy rõ – con sư tử đã nổi giận. Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay tóm cổ áo lôi ra ngoài.

Cái tóm tay đó chặt như gọng kìm, cô không tài nào giằng ra được. Kính râm của cô rơi xuống đất và bị đập vỡ không thương tiếc. Bất thành linh, Mộc Như Lam thấy mình lơ lửng, gió thổi bay chiếc mũ làm mái tóc đen dài bay phấp phới. Trông cô như một thiên sứ đang tung cánh, chỉ có điều đôi cánh đó màu đen.

Trái tim Mộc Như Lam đập từng nhịp đều đều, cô nhìn xuống, khoảng tầng hai lầu, xe cộ nhỏ chỉ bằng con kiến, thứ duy nhất bảo toàn tính mạng cho cô chính là bàn tay của người đàn ông đầy thù địch này, chỉ cần y thả tay, Mộc Như Lam sẽ nói lời tạm biệt với thế giới hậu trùng sinh.

Mộc Như Lam bình tĩnh nhìn y bằng đôi mắt trong veo, cô hỏi như tò mò, “Sao không thả tay?”

Bạch Mạc Ly nghiêng răng, chất giọng lạnh lẽo tột cùng, “Không sợ?” Tường y không dám thả tay sao?

“Sợ chứ.” Mộc Như Lam nhả mặt, “Rớt xuống là chết chắc, mà chết rồi thì không làm được gì nữa, và lại sẽ có rất nhiều người đau buồn vì cái chết của tôi, tôi không thích như vậy đâu.”

“Ha...” Bạch Mạc Ly cười lạnh, “Đồ đạo đức giả!” Y từ từ thả cho chiếc cổ áo tuột khỏi tay mình. Đúng, rớt xuống là chết chắc, vậy mi đi chết đi! Vốn dĩ mi không nên tồn tại trên đời này!

Mộc Như Lam ngẩng đầu, ánh nắng ấm áp mon trón làn da trắng nõn, cô mỉm cười nhắm mắt lại, nhẹ nhàng giang tay như muốn ôm lấy mặt trời, chờ phút Thượng đế đón mình về thiên đường.

Cô chưa thử trò nhảy dù bao giờ, bây giờ tận hưởng cảm giác bay lượn trước khi chết cũng không tệ.

Trùng sinh là ân huệ lớn lao mà thế giới này ban cho cô. Cô đã hạnh phúc, đã vui, đã có lũ rồi, đã có Mặc Khiêm Nhân, thế là đủ, chết cũng cam lòng. Giả sử có tên biến thái nào chế tác cô thành rối hoặc ăn sống luôn cũng được.

Bạch Mạc Ly cau mày, cái vẻ mặt gì thế này? Chẳng những không hoảng sợ xin tha mà còn cười?

Ánh nắng rực rỡ ôm lấy cô, mái tóc đen nhánh nhảy múa trong gió, cô giang rộng hai tay, không hoảng không sợ, tựa hồ đã thấy cánh cổng tới thiên đường—

Gai mắt!

Mảnh vải cuối cùng trượt khỏi ngón tay, để rồi được tóm lại ngay tức khắc.

Bạch Mạc Ly lôi Mộc Như Lam vào, thấy cô mờ mắt nhìn mình khó hiểu thì lại càng thêm bức bối, y quăng cô sang một bên, “Cút!”

Muốn chết hả? Không dễ vậy đâu! Không sợ chết phải không? Vậy thì sống không bằng chết đi!

“Bất lịch sự quá.” Mộc Như Lam đứng dậy phủi bụi đất dính trên váy, đầu gối bị trầy đỏ nhưng cô chẳng buồn để tâm, chỉ than phiền một câu rồi quay trở vào thang máy.

Chắc, “gặp nạn lớn không chết, ắt có phước về sau” hả? Đây cũng coi như là nạn lớn nhỉ? Mộc Như Lam gật gù đắc ý, ok, đi shopping nào, nghĩ không ra thì khỏi nghĩ nữa, đến lúc nào đó cũng sẽ biết thôi.

Ngoài trung tâm, Tần Tịch Dương nheo mắt cố gắng nhìn lên nóc tòa cao ốc. Gino đến cạnh lời với cô ta, hần nói đại thôi chứ đời nào boss ném Mộc Như Lam xuống được, tòa nhà này là của boss, nếu có người chết thì sẽ ảnh hưởng tới kinh doanh mất.

=====

Huhu Lam Lam bị bắt nạt, hãy đợi đấy, chờ A Khiêm về A Khiêm cho biết tay ;

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Chương V102.3: Giam cầm (3)

Editor: MDL, Piscestar

Beta-er: Misery De Luvi

Chất lỏng không màu chậm chậm truyền từ kim tiêm vào mạch máu, trong cái khay trên tay gã đàn ông đứng cạnh vẫn còn rất nhiều ống tiêm chứa đủ loại chất lỏng màu sắc khác nhau.

Mặc Khiêm Nhân im lặng ngồi tựa vào tường, bình thần nhìn chất lỏng chạy vào trong cơ thể mình.

“Khà khà khà...” Tiêm xong, gã đàn ông đứng dậy cười khẩy, “Phải vậy chứ, ngoan mới không bị đánh. Miễn là mày biết điều làm con chuột thí nghiệm cho tui tao thì Mặc gia chúng mày mới không mất đi thằng đàn ông cuối cùng, mày mới không bước theo vết xe đổ của bố mày haha...”

“Mày cũng đừng ôm hy vọng gì cho mất công, chỗ này không phải Coen, mày cùng lắm chỉ là một gã chuyên gia tâm lý học thôi, tay chân bị trói cứng thì làm được tích sự gì nữa. Chưa kể ở đây khắp nơi đều có người của tui tao, cả trong FBI cũng có, sẽ không ai đến cứu mày đâu, tìm ra được chỗ này lại càng không.”

“Nói nhiều với nó làm gì? Đại ca đói bụng rồi, đem hai con nhỏ kia vào nhanh lên.” Gã người Á đứng ngoài lồng giam vừa nói vừa chỉ vào nhóm phụ nữ đã voi đi phân nửa so với lần trước.

Hai cô gái bị chọn hét lên hãi hùng, trên đường bị lôi ra ngoài không ngừng giãy giụa, “Aaaa đừng mà! Buông tôi ra! Anh Amon! Anh Amon cứu, cứu tôi với! Cứu tôi với! Aaaa...”

“Aaaa! Amon...”

Những tiếng hét cầu cứu này cứ hai ngày lại xuất hiện một lần, các cô gái khác ôm mặt khóc nức nở, chỉ còn biết nhìn đau đầu sang cái lồng nhốt Mặc Khiêm Nhân như thể hấn chính là niềm hy vọng duy nhất.

Cũng phải, Mặc Khiêm Nhân đã từng một lần giúp họ thoát ra kia mà. Mỗi tội khi ấy họ quá hoảng loạn nên đã không thể bình tĩnh làm theo lời hấn, cuối cùng chẳng những không trốn được mà còn làm liên lụy tới hấn.

Trên trán Mặc Khiêm Nhân lấm tấm mồ hôi, hai tay hấn bấu nắm xuống đất đến nỗi rướm máu. Dưới sự dày vò của ma túy, đôi mắt sắc bén vẫn thường trực vẻ lạnh nhạt, như thể đã tách rời khỏi cơ thể.

Hấn sẽ không để bất cứ thứ gì lấn át lý trí mình, tuyệt đối không!

++++

Bệnh viện tâm thần Coen.

Như thường lệ, Joey lên khu tầng ba đưa cơm cho Hans, từ đó đến nay gã không đề cập gì đến Mặc Khiêm Nhân nữa. Thế nhưng càng như thế Joey lại càng lo, chẳng thả Hans ngày nào cũng nhắc tới nhắc lui thì hấn còn đỡ nghĩ lung tung, đằng này Hans im re làm hấn cứ rảnh ra là lại suy diễn đủ thứ. Mặc dù Joey đôi khi hơi cay nghiệt, đôi khi hơi mưu mô, hơn nữa còn nhận lệnh cấp trên giám sát Mặc Khiêm Nhân, nhưng đầu gì hấn cũng làm việc chung với Mặc Khiêm Nhân nhiều năm rồi, từng ấy thời gian còn đủ để nảy sinh cảm tình với động vật nữa là con người. Hơn nữa, hấn đã bị thuyết phục bởi năng lực và khí phách của Mặc Khiêm Nhân từ lâu rồi.

Không lo lắng mới là lạ!

Bên sân bay không có hồ sơ xuất cảnh của Mặc Khiêm Nhân, tức là hấn vẫn còn ở Mỹ, vậy mà lại không thấy tăm hơi đâu, gọi điện cũng không được. Nếu là do hấn đang bận phá án thì đây chắc chắn là vụ án tốn nhiều thời gian nhất của Mặc Khiêm Nhân từ lúc vào nghề.

Aaaa tất cả là tại Hans! Vốn dĩ hấn vô cùng tin tưởng năng lực của viện trưởng, thế mà tự dưng gã lại nói “Lần này Amon một đi không trở lại”, cái câu này mọc rễ trong đầu hấn khiến hấn không tài nào làm ngơ được!

So với vẻ bồn chồn của Joey, Hans trông bình tĩnh hơn nhiều, gã vừa dùng cơm vừa thông thả nói, “Tôi bảo này, tôi muốn gặp cô điệp viên Emilyn.”

“Tại sao nhất định phải là cô ta?!” Joey nuốt giận, cố gắng duy trì vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu không được, người khác cũng không được.” Hans chẳng buồn liếc Joey lấy một cái, gã nở một nụ cười ôn hòa, thoát nhìn đẹp đẽ vô hại.

Hans càng đòi gặp Emilyn thì Joey càng nghi ngờ gã đang giở trò gì đấy, nếu vậy sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng, đòi nào hấn lại để Hans được như ý chỉ vì vài ba chuyện vô căn cứ?

Cách quản lý Hans như sau: lúc gã muốn uống nước thì cho gã ăn cơm, còn lúc gã muốn ăn cơm thì cho gã húp cháo loãng, nói chung là không để gã được như ý!

Joey trừng Hans, “Tôi sẽ không để cho ông thực hiện được âm mưu đâu!”

Nhìn Joey tức giận bỏ đi, Hans giả tạo lắc đầu, “Cứ thích cản trở ta xem kịch vui cơ, đúng là đồ khó ưa.”

Cơ mà...

Rồi gã sẽ được xem thôi, tất cả chỉ là vấn đề thời gian.

Joey vào văn phòng viện trưởng thì thấy Schmidt đang ngủ gà ngủ gật trên sofa, hần nghi hoặc hỏi, “Amon bảo anh đi Boston mà?”

Schmidt xoa xoa bông mắt thâm đen, “Tôi chực bên đó hơn tháng trời mà chẳng thấy ai khả nghi hay ai cần bảo vệ cả.” Thật không hiểu nổi rốt cuộc Amon muốn hần canh chừng cái gì.

“Thế nên cậu quay về?”

“Gần đây có một vụ án nhưng thiếu nhân lực, cấp trên yêu cầu tôi quay về.”

“Vậy cậu tới đây làm gì?” Joey khó hiểu, trụ sở FBI đặt ở California, cách bệnh viện Coen khá xa, sao Schmidt không lo đi làm mà lại chạy tới Coen?

Schmidt gãi chóp mũi, ngượng ngùng nhìn ra sau lưng Joey.

“Thành thật xin lỗi, là do tôi.”

Joey quay phắt lại, thấy Emilyn đã đứng ở đó từ bao giờ, thân mặc âu phục đen, tóc dài cột đuôi ngựa.

“... Sao cô lại ở đây?” Hần cau mày, cảm thấy Emilyn thật dai như đĩa xôi, sao cứ lảng vảng trước mắt hần mãi thế không biết.

Emilyn hơi lúng túng nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc, “Có một vụ án cần sự giúp đỡ của Caesar Busson. Tôi có đem theo giấy phép đặc biệt.”

Caesar Busson, phạm nhân tại tầng một bệnh viện tâm thần Coen. Từng là sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi nhất cũng như ưu tú nhất trong thủy quân lục chiến Mỹ, bị bỏ tù từ bốn năm trước. Đối với nước Mỹ mà nói thì mất đi người này là một tổn thất rất lớn, vì vậy mặc dù thân mang trọng tội, hần vẫn không bị xử tử mà chỉ bị giam trong bệnh viện tâm thần Coen.

Joey rất không vui, có giấy phép đặc biệt tức là không cần viện trưởng đồng ý cô ta cũng vào được, không ai có quyền ngăn cản bằng không sẽ bị gán tội cản trở nhân viên thi hành công vụ. Thế nên dù cực kì không muốn, Joey vẫn phải tro mắt nhìn Emilyn bước vào nhà giam.

++++

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, tuy bị rơi vào thế bất lợi trong cuộc đụng độ đầu tiên với Bạch Mạc Ly nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tâm trạng đi shopping của Mộc Như Lam, cầm cái thẻ Mạc Khiêm Nhân đưa cho, cô quẹt không chút ngại ngùng, cả người cũng là của cô thì còn thứ gì không phải của cô nữa?

Mộc Như Lam xách đồ về ký túc xá, thấy trong phòng bỗng đầy ắp các loại đồ gia dụng như máy giặt, tủ lạnh, lò vi sóng, v.v. Jennifer mừng đến mức nhảy cẫng lên, trông thấy Mộc Như Lam thì vội vã nhào tới, vui vẻ nói, "Tất cả đều do Cừu* mua đó!"

Jennifer phát âm tên Lê Dạng không chuẩn, nói một hồi lại thành “Cừu”, một cái tên đáng yêu không hợp với vẻ ngoài của Lê Dạng chút nào.

*Cừu (yáng) đọc gần giống Dạng (yàng).

Kí túc xá Harvard cho phép mua sinh viên dùng đồ gia dụng riêng, nhiều sinh viên năm nhất khác đã chuẩn bị ngay từ đầu nhưng Mộc Như Lam quên bém mắt, Jennifer thì không có tiền, Lê Dạng cũng không để ý mấy, mãi đến tối hôm đó Mộc Như Lam về trễ không có cơm ăn thì Lê Dạng mới nhớ ra, ngặt nỗi khi đó tiệm đồ gia dụng đang tạm thời hết hàng nên mãi tới hôm nay mới được gửi tới.

Lê Dạng vẫn tỏ ra xa cách, cô không quen được người khác cảm ơn nên nghe vậy cũng chỉ ậm ừ cho qua rồi tiếp tục chơi game.

“Cừu thật dễ thương! Cừu quá tuyệt vời! Cừu ơi tớ yêu cậu!”

Chịu hết nổi, Lê Dạng bèn đứng dậy bỏ đi.

Jennifer lập tức đuổi theo, nhất định phải ôm đuôi đại gia mới được!

Mộc Như Lam bật cười nhìn hai người chạy ra ngoài, cô ngồi xuống giường, đồ mấy thứ vừa mua ra: đinh, đai ốc, dao quân dụng Thụy Sĩ, dây chun, và cả sợi tơ trong suốt cô đặt từ nhà xưởng nữa. Ngoài ra cô còn mua vài khối đá quý đắt tiền, lúc đính hôn Mạc Khiêm Nhân đã tặng cô một bộ búp bê bằng ngọc do hần tự tay chạm khắc, bây giờ đang rỗi rãi, cô cũng muốn khắc cho Mạc Khiêm Nhân một con.

Cô phân chúng ra theo loại rồi cất từng cái vào tủ, có vài món “hàng” cô vẫn chưa dám lấy ra dùng vì đây không phải là nơi để cô tự do làm càn. Ở Trung Quốc, cái tên Mộc Như Lam có thể đem lại cho cô một cơ sở đặc quyền nhưng ở nước Mỹ này cô chỉ là hạng tôm tép. Hơn nữa kể từ khi cô chọn đi du học, các công tác bảo vệ từ mẫu quốc cũng đã ngừng hẳn, kiểu như họ muốn cô phải chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình.

Quan trọng hơn hết, khắp nơi không chỉ đầy rẫy người của anh trai Bạch Tố Tĩnh mà còn có những thế lực khác, tí như Morse. Tất cả đều như hổ rình mồi, còn cô thì là con thỏ từ trên trời rơi xuống ngay ranh giới giữa hai thế lực. Phải hành động hết sức cẩn thận, kéo bọn họ phát hiện ra con thỏ này cũng biết ăn thịt hổ thì chết.

Cũng như quân cờ domino vậy, quân phía sau ngã xuống kéo theo sự sụp đổ của một loạt các quân phía trước. Sau khi trùng sinh Mộc Như Lam đã sửa đổi vài chuyện, từ đó dẫn đến những biến hóa hoàn toàn ngoài ý muốn, ví dụ như cuộc chiến giữa Đoạn Nghiêu và Đoạn Ngọc, nó chỉ xảy ra sau khi cô cứu Đoạn Nghiêu. Hiệu ứng cánh bướm kiểu này... khiến cô khá là phấn khích.

Một tương lai không thể dự đoán hay kiểm soát được thì mới thú vị phải không nào?

Cất đồ đạc xong xuôi, xung quanh lại chìm vào yên lặng, hiện trong phòng chỉ còn một mình Mộc Như Lam, cô giờ sách ra đọc nhưng mới đọc vài trang đã thấy khó chịu, gãi đầu dẫn đến một hồi, cô quyết định bật tivi xem tin tức.

“... Tính đến thời điểm hiện tại, số phụ nữ mất tích được ghi nhận trong hồ sơ đã lên tới con số hai mươi bảy, các gia đình nạn nhân đang quyết liệt yêu cầu FBI nhanh chóng phá án. Theo nguồn tin, chuyên gia tâm lý học tội phạm nổi tiếng quốc tế Amon cũng đã mất tích một thời gian dài, phải chăng anh ấy đang âm thầm điều tra vụ án này...”

Mộc Như Lam chăm chú theo dõi, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy tên Mặc Khiêm Nhân được nhắc đến trên tivi, nhưng sao họ lại nói Khiêm Nhân mất tích? Không phải hắn đang đi phá án sao? Chẳng lẽ đây chính là vụ án hắn phụ trách?

Mộc Như Lam lướt ngón tay lên màn hình điện thoại, cô muốn biết tình hình của Mặc Khiêm Nhân, có nên gọi không? Lỡ hắn đang ẩn nấp kẻ địch thì mình sẽ làm hỏng chuyện của hắn mất. Thôi đành tin tưởng vào hắn vậy.

Nhưng ngộ nhỡ, hắn không giữ nổi lời hứa thì sao?

Có lẽ cô phải chấp nhận thôi, sống chết là thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của con người – giả sử hôm nay anh trai Bạch Tổ Tình thả tay thì cô cũng đã chết rồi, trong khi trước đó không hề có dấu hiệu nào cho thấy cô sắp chết cả.

Mà, Mặc Khiêm Nhân sống là người của cô, chết thì xác cũng phải là của cô. Chỉ ít... cô phải đem xác hắn về, bằng không cô sẽ nổi cơn thịnh nộ.

A... gửi tin nhắn vậy.

Cô bấm vài chữ rồi gửi đi, dường như những buồn phiền trong lòng cũng theo tin nhắn mà vơi bớt, lẽ nào đây chính là cảm giác của những người thích gọi điện nhắn tin cho người yêu?

Thôi, đương nhiên không phải rồi, người yêu bình thường làm gì có ai một tháng không nhắn tin cho nhau.

++++

Trong cánh phòng tối mịt, có một gã đàn ông tự tiện coi điện thoại của người khác nhưng khổ nỗi chẳng moi được gì, “Di động gì mà chẳng có lấy một số điện thoại, không tin nhắn, không ảnh chụp, không twitter, lịch sử duyệt web cũng không nốt, giỡn mặt tao à?”

“Thiên tài thì chỉ cần cái đầu là nhớ được số điện thoại rồi. Mày bỏ cái di động xuống cho tao nhờ, lỡ bị người khác lũng ra thì sao?”

“Haha... Nội ứng ở bên kia có tin gì cũng cho chúng ta biết trước tiên, sợ gì chứ?”

“Vớ vẩn!”

“Rồi rồi... Có tin nhắn! Mẹ kiếp, làm tao giật cả mình!” Chiếc điện thoại trên tay đột nhiên rung lên làm gã suýt ném nó xuống đất.

Số lạ, không biết do ai gửi đến, nhưng đọc thì có vẻ khá thân quen với Mặc Khiêm Nhân, hơn nữa còn là nữ.

“Ha ha ha...” Tiếng cười độc ác đầy nguy hiểm vang lên.

++++

Bệnh viện tâm thần Coen.

Joey khoanh tay đứng bên ngoài nhà giam tầng một, chốc chốc lại giậm chân ra chiều sốt ruột, con nhỏ Emilyn làm gì mà lâu thế không biết.

Trong màn hình theo dõi, Emilyn vẫn đang ngồi trước cửa buồng giam của Caesar, không hề tự tiện đi lung tung, hừ, hắn đành đợi thêm một lát vậy.

Mãi hơn một tiếng sau Emilyn mới đi ra, trông vẻ mặt thì coi bộ là cô ta đã bị gây khó dễ, đám biến thái đó không đời nào chịu ngoan ngoãn phối hợp, trừ khi bọn chúng đang cực kì vui vẻ, còn không chỉ sợ phải chiến đấu lâu dài mới moi được thông tin từ miệng chúng.

Trong trường hợp hai bên cùng trao đổi lợi ích như Ive với nghị sĩ Savile thì cơ hội lấy được thứ mình muốn sẽ cao hơn một chút, có điều từ sau vụ Ive bỏ trốn thành công, không còn ai dám trao đổi điều kiện với bọn chúng nữa.

Cứ nghĩ tới chuyện Emilyn sẽ còn đến đây vài lần nữa là Joey lại thấy khó chịu. Ngay từ đầu hắn đã có ác cảm với Emilyn rồi, sau lần cô ta tự tiện nói chuyện với Hans thì càng tồi tệ hơn. Thế là hắn chợt sinh ra ý muốn ngọc đá cùng vỡ, để Emilyn đi gặp Hans xem Hans định sai cô ta làm gì, cho cô ta biết mùi đau khổ!

Gài máy nghe lên lên người Emilyn xong, Joey chạy tới văn phòng chuẩn bị thám thính.

Nhà giam tầng ba là địa bàn của đám nữ biến thái. Đang ngáp lên ngáp xuống, bọn chúng thấy Emilyn vào thì bật dậy đu lên song sắt, miệng ré to những âm thanh quái dị khiến Emilyn không khỏi bước nhanh hơn, bước thẳng tới khu cách ly ở cuối nhà giam.

Hans không mấy ngạc nhiên khi thấy Emilyn, vẫn nụ cười ôn hòa, nhưng lại khiến Emilyn đề cao cảnh giác.

“Ông muốn gặp tôi?” Emilyn hỏi, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

“Đúng vậy, cô tham viên đáng yêu ạ. Trước khi bắt đầu trò chuyện, có một chuyện ta cần cô làm.” Hans nói nhỏ giọng, nhỏ đến mức chỉ Emilyn mới có thể nghe thấy, “Gỡ cái máy nghe lên ở sau lưng cô xuống đi.” Gã không muốn trò vui bị phá đám.

Emilyn giật mình đưa tay sau lưng nhưng không sờ thấy gì, cô ta bèn đổi sang tay khác, quả nhiên đụng phải cái máy nghe lên Joey cài lên. Sắc mặt Emilyn tối sầm, thế này sai, là xâm phạm quyền riêng tư, anh ta không được phép làm vậy, Coen cũng không có quy định nào cho phép làm vậy!

“Tốt lắm, chỉ cần tắt nó đi là chúng ta bắt đầu được rồi.”

Tắt máy nghe trộm, Emilyn định nhìn Hans nhưng sức nhớ tới trải nghiệm lần trước, cô ta nhanh chóng dời mắt, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Hans cười thâm thúy, trong đôi mắt sâu hoắm lóe lên tia quỷ dị...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 318: Chương V103: Lăn theo dấu vết

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mới tờ mờ sáng, mặt cô hãy còn đầm sương mà đã thấy Mộc Như Lam đeo balô bước dọc theo ven đường, mắt nhìn xuống ra điều suy tư.

Bỗng có một chiếc xe màu đen chạy ngược chiều dừng lại bên cạnh cô.

Trong bộ vest tinh tế được may thủ công cùng mái tóc bạch kim bóng bẩy, Ebert trông thật chẳng khác gì quý tộc châu Âu, hần thấy Mộc Như Lam thì không khỏi ngạc nhiên, “Buổi sáng tốt lành, Mộc tiểu thư.” Mới sáng sớm cô ấy ra ngoài làm gì?

Mộc Như Lam nhìn Ebert, môi nở một nụ cười sâu xa, “Buổi sáng tốt lành, Ebert, sao anh lại ở đây?”

“Tôi về trường lấy đồ.” Ebert là Giáo sư Xuất sắc* môn Nhân loại hành vi học ở Harvard, hần không có lịch dạy cố định, phần lớn thời gian đều đi nghiên cứu hành vi biến thái hoặc hỗ trợ phá án.

*Giáo sư Xuất sắc (Distinguished Professor): mức độ vinh dự cao nhất mà một trường đại học có thể mang lại cho những người có đóng góp nổi bật trong chuyên ngành và mang lại uy tín cho khoa, cho trường, thậm chí cho cả quốc gia.

“Vậy à? Anh giúp tôi một việc được không?” Mộc Như Lam nhìn hần bằng ánh mắt dịu dàng mà khẩn thiết, không ai nỡ từ chối lời thỉnh cầu của thiên sứ.

Ebert nhướng mày, đôi mắt thâm thúy phản chiếu gương mặt thanh u tựa hoa lan, “Đương nhiên là được.” Hần linh cảm sẽ có chuyện thú vị xảy ra.

“Cảm ơn.” Mộc Như Lam mỉm cười.

Mới này cô còn đang phân vân không biết nên ra tay từ đâu, ai ngờ chẳng cần tốn công cũng đạt được mục đích...

++++

Lê Dạng nghi hoặc nhìn đồng chân nệm đã được Mộc Như Lam gấp lại gọn gàng, cô ra ban công tìm thử nhưng ở đó chỉ có ánh rạng đông cùng màn sương mờ. Lê Dạng hơi run lên vì lạnh, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Mĩ càng ngày càng lớn, báo hiệu một mùa đông giá rét.

Mới sáng sớm mà Mộc Như Lam đi đâu mất rồi?

Lê Dạng vừa thay quần áo vừa bắn khoả, cô đã hứa với Đoạn Nghiêu là sẽ thay hần chăm sóc Mộc Như Lam rồi, thấy điều bất thường đương nhiên không thể làm ngơ.

++++

Trên mặt biển phủ kín khí lạnh, có mấy chiếc canô xuất hiện từ trong màn sương mù, thuyền vừa cập bờ thì vài tên đàn ông cao to nhảy xuống, “Lần này phải đi xa hơn, nhớ đấy, không được bắt gần đây.” Bất người thôn gần sẽ khiến dân trong thôn nghi ngờ, đến lúc đó sẽ phiền lắm.

“Ok, bây giờ tập hợp ở đây phải không?”

“Ừ, lựa đứa nào đẹp đẹp mà tự nhiên một tí, đại ca không ưa mấy ả nặng mùi. Mày cũng đừng có liều, con bò thẳng Amon mày phải dò la trước, được thì bắt, khó quá bỏ qua.”

“Haha! Biết rồi!”

Mãi đến khi có bốn chiếc xe van trông vô cùng bình thường chạy tới thì cuộc trò chuyện kỳ quái này mới kết thúc, bọn chúng chia ra bốn nhóm, lên xe lái đi bốn hướng.

Trong đó một chiếc chạy đến gần trung tâm thành phố, một gã đẹp trai xuống xe, dễ dàng tiếp cận những cô gái trẻ ham chơi, dụ bọn họ vào hẻm vắng, sau đó chỉ có gã đẹp trai đi ra, tiến về phía con mồi tiếp theo...

Những nơi không có camera an ninh như trạm xe buýt và khu dân nghèo luôn là địa điểm phạm tội lý tưởng, chỉ cần lấy về ngoài và tiền tài ra dụ là xong.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, số phụ nữ bị bắt, một, hai, ba...

Chiếc xe cuối cùng chạy đến bãi biển vắng, lần này thứ đậu trên bờ không còn là canô mà là một chiếc du thuyền sức chứa lên đến trăm người, cả bốn mặt đều có kẻ đứng gác. Các cô gái trong xe bị ném lên thuyền, sau đó chiếc thuyền nhanh chóng biến mất sau làn sương mù, đám xe tải lần lượt rời đi, tất cả những dấu vết sót lại chẳng mấy chốc bị sóng biển xóa nhòa.

Ở đằng xa, Mộc Như Lam và Ebert núp sau một tảng đá lớn, bên cạnh họ là một chiếc thuyền nhỏ...

++++

Trở lại tối hôm qua.

Mộc Như Lam nhắn tin cho Mặc Khiêm Nhân, hồi âm đến rất nhanh, không tên không ngôi xưng, chỉ ghi địa chỉ một nơi vắng vẻ và hai chữ gấp mặt. Đơn giản súc tích, mới nhìn thì có vẻ giống phong cách của Mặc Khiêm Nhân nhưng lại xa cách hơn nhiều.

Kì lạ.

Mộc Như Lam nhìn di động đắm chiêu, bỗng màn hình sáng lên báo có cuộc gọi đến, là số lạ.

“Hello?” Mộc Như Lam bắt máy.

“... Tôi là Emilyn.” Emilyn siết nắm tay, đôi mắt nhìn là lạ, vừa trong lại vừa đục, giống như đang bị thôi miên hay bị làm tâm lý ám thị vậy.

Mộc Như Lam nhíu mày, “Đặc vụ Emilyn? Có chuyện gì không?”

“Amon bị bắt, cần giúp đỡ.” Nói xong liền cúp máy.

Mộc Như Lam còn chưa kịp hiểu mô tê gì thì đã nghe tút tút tút.

Cô để điện thoại xuống, màn hình đã tự động trả về vị trí cũ, tin nhắn vừa được gửi đến hai phút trước vẫn còn đó, mà lời của Emilyn lại văng vẳng bên tai...

Có rất nhiều điểm đáng nghi, Emilyn là đặc vụ, hơn nữa còn có thiện cảm với Mặc Khiêm Nhân, dù Mặc Khiêm Nhân có bị bắt hay không thì về công hay tư cô ta cũng không nên nói cho cô biết mà phải đi cứu hẩn mới đúng, trừ khi...

Hiểu ra vấn đề, Mộc Như Lam nheo lại đôi mắt.

++++

Bệnh viện tâm thần Coen.

Tâm trạng Hans đang rất tốt, gã cầm bút máy 10B viết vài câu văn đẹp đẽ giàu tính triết lý vào quyển sách triết học, vui vẻ thiếu điều hát lên.

Thật trông chờ...

Thật đáng trông chờ, kịch bản sẽ diễn ra theo ý gã hay sẽ bất ngờ phát triển theo hướng khác đây?

Thiếu nữ xinh đẹp luôn được người người khao khát, để không đánh mất cô ấy, để độc chiếm cô ấy mãi mãi – bất kể là thân hay tâm, cách tối ưu chẳng phải chính là khiến sinh mệnh cô ấy dừng lại ở khoảnh khắc đẹp nhất sao? Và kể từ đó, hãy lấp đầy trái tim và khối óc cô ấy bằng hình ảnh của mi, như vậy cô ấy sẽ thuộc về mi mãi mãi.

Gã nhớ Amon từng nói rằng, điểm khác biệt lớn nhất giữa họ chính là gã hèn yếu hơn Amon. Vậy sao? Là như vậy sao? Để xem rốt cuộc là gã sai, hay là mi sai nhé Amon. Trong hoàn cảnh sống chết, tình yêu sẽ càng thêm quý báu hay sẽ chẳng đáng một đồng?

Ai đúng ai sai, cứ để sự thật chứng minh đi. . .

++++

Con thuyền nhỏ lặng lẽ lướt giữa sương đêm. Ebert vừa chèo thuyền vừa cau mày nghĩ, mình đúng là rảnh rồi sinh nông nổi. Hẳn thuộc kiểu hữu mưu vô dũng, những trường hợp thế này thường chỉ dám theo chân canh sát, tuy cũng từng có lần hăng quá hóa khùng một mình xông vào hang hổ nhưng lần này lực lượng kẻ địch đông hơn bao giờ hết, hẳn với Mộc Như Lam cứ thế chạy tới thì khác nào tự tử cơ chứ?

Mộc Như Lam nhìn chăm chăm đằng trước, sương mù trước mặt như tản ra để lộ không sót thứ gì.

Cô cũng không biết vụ phụ nữ mất tích số lượng lớn có liên quan gì đến chuyện Mặc Khiêm Nhân bị bắt không nhưng khả năng này rất cao, bởi đó là vụ án ồn ào nhất hiện nay, hơn nữa Emilyn rõ ràng đã bị Hans khống chế bắt phải gọi điện cho cô. Nếu đã muốn xem kịch hay thì không đòi nào gã để cô không biết kịch bản được, trừ phi các manh mối đã xuất hiện, hơn nữa còn rành rành ngay trước mặt cô.

Khi đó cô đang xem tivi, thứ gần ngay trước mắt chính là tin tức về vụ phụ nữ mất tích số lượng lớn.

Sáng nay cô vốn đang suy nghĩ xem biết nên tới hiện trường một trong các vụ mất tích, hay là tới địa điểm trong tin nhắn, nào ngờ lại tình cờ gặp được Ebert, hẳn dễ dàng dẫn cô tìm đến đây, phải nói là năng lực của Ebert thật sự rất đáng nể.

Bọn chúng bắt đi Khiêm Nhân của cô nhằm mục đích gì? Thật bất lịch sự, chẳng lẽ hỏi mẫu giáo không ai dạy chúng rằng lấy mà không xin phép tức là trộm cướp sao? Trên đời này thật lắm kẻ trộm, đồ của mình phải tự mình bảo vệ mới được. Còn những kẻ dám trộm của cô, haha, chặt sạch tay chúng là được, bọn bản thủ đó không xứng để cô làm thành rồi.

Không biết đã chèo bao lâu, Ebert nóng đến mức phải cởi hết áo chỉ chừa lại chiếc sonmi, mái tóc gọn gàng cũng bắt đầu bù xù, bấy giờ Mộc Như Lam mới nhìn thấy bóng một hòn đảo nhỏ.

“Đến lượt tôi chèo rồi à?” Thấy dáng vẻ mệt phờ của Ebert, Mộc Như Lam nhẹ nhàng hỏi.

“Đàn ông sao để phụ nữ làm chuyện này được?” Ebert quả là một quý ông, hơn nữa còn là một quý ông tuân thủ quy củ một cách nghiêm ngặt.

Xung quanh lặng như tờ, chỉ có tiếng mái chèo khua khẽ nhịp nhàng. Hòn đảo kia như mai của một con rùa ngủ giữa biển khơi, không có cao sơn đại thụ mà chỉ lều tều vài cái cây với một căn nhà, như thể chỉ cần một con sóng lớn quét qua là tất cả đi đứt.

Trời đã về khuya, ánh trăng thanh lạnh rải khắp bốn bề.

Nhìn từ chính diện mà đã thấy nhà thì mặt trước đảo dĩ nhiên sẽ có người canh gác, vì vậy Mộc Như Lam và Ebert chèo vòng ra đằng sau, tránh cho vừa lên đảo đã bị bắt.

“Đúng rồi, anh đã báo lên trên chưa?” Mộc Như Lam sức nhớ.

“... Chưa.” Ebert im lặng vài giây, hẳn vẫn luôn suy nghĩ bằng tư tưởng kẻ tội phạm nên quên báo canh sát cũng là bình thường.

Mộc Như Lam lấy di động ra, phát hiện tín hiệu ở đây bị nhiễu mạnh, không tài nào lên mạng được nên đành nhét nó lại vào trong túi, thôi kệ, dù sao cô cũng không dám trông cậy vào những người luôn đến sau cùng đó.

Thuyền từ từ cập bờ, bãi cát trắng trông thật lộng lẫy dưới ánh trăng, có điều họ không có thời gian thưởng thức.

Vì lo “thức ăn” mới về nên bọn chúng chỉ tụ tập ở đằng trước và trong nhà, có lẽ chúng nghĩ mặt sau hẻo lánh sẽ chẳng có kẻ địch nào xuất hiện nên không chia người canh, nhờ vậy Mộc Như Lam và Ebert dễ dàng tới được chỗ bức tường.

“A!” Vừa tựa lưng vào tường đã nghe có tiếng phụ nữ hét to, Ebert không khỏi dừng lại, lát sau thấy Mộc Như Lam đã bỏ xa mình tận mấy mét thì hắn mới vội vàng tiến lên.

Chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy, không làm đặc công thì ít nhất cũng từng xem phim đặc công, lén lút xâm nhập địa bàn người khác kỳ thật không quá khó, chỉ cần có gan, biết đề ý xung quanh, đừng hoảng loạn là được.

Căn nhà này có hai tầng, nhìn giống một ngôi biệt thự, chỉ có điều đã cực kỳ cũ.

Mộc Như Lam và Ebert vòng sang hông nhà, bất thành linh cửa sổ trên tầng hai mở ra cái rầm, Mộc Như Lam giữ nguyên vẻ mặt còn Ebert thì tim đập thùm thụp, cả hai lặng lẽ lui dần về sau.

Vừa mới lui về thì cánh cửa sổ duy nhất ở tầng hai cũng mở ra, cúc hoa Ebert siết lại tức thì, thốn quá! Sắp bị bắt đến nơi rồi! Hắn chỉ muốn được làm oai trước mặt Amon một lần thôi mà!

Theo phản xạ, Mộc Như Lam ngồi thụp xuống, dựa sát người vào tường và ngẩng đầu nhìn lên. Cô chưa từng được huấn luyện, tất cả đều do bản năng dẫn dắt nên cũng không biết chắc liệu mình có thể bị bắt hay không, cô chỉ không thấy sợ hay căng thẳng thôi, hệ thống cảm xúc của biến thái vốn hơi bị trục trặc.

“A!”

“Mẹ kiếp! Con đi này!”

Phía trên vang lên tiếng kêu đau đớn của cô gái, cửa sổ tầng hai có vẻ là do bị đụng mạnh mà mở. Mộc Như Lam nhìn lên, thấy một cô gái tay bám chặt bệ cửa, đầu thò ra ngoài, người nẩy về trước từng đợt, phía sau có âm thanh va đập nặng nề và tiếng chửi rủa đầy giận dữ của đàn ông.

Cô gái nhìn thấy Mộc Như Lam và Ebert ở dưới lầu, sự kinh ngạc bao trùm lên gương mặt khổ sở.

“Đm mày! Sao không kêu nữa?” Giọng gã đàn ông lại vang lên.

Mộc Như Lam nhìn cô gái nọ, đưa tay làm dấu im lặng, cô nói vài chữ bằng giọng câm khiến cô ấy mừng ra mặt, giả vờ la thật to để gã đàn ông kia khỏi nghi ngờ.

Ebert cạn lời, thật không hồ là biến thái, trình độ giữ bình tĩnh lúc nguy nan này làm hắn thấy mình thật thua kém.

Cửa sổ kế bên có kẻ ngồi lên bệ hút thuốc lá nên Mộc Như Lam và Ebert đành tìm một hướng khác mà đi dưới ánh nhìn chăm chú của cô gái nọ.

Cùng lúc đó, ở trong nhà.

Một nhóm “con mồi” mới lại được chuyển vào trong chiếc lồng đã voi đi hơn hai phần ba, những người sót lại cũng gầy trơ xương, đôi mắt dờ dẩn chẳng còn gì ngoài nỗi tuyệt vọng.

Mấy cô gái mới bị bắt tới không biết điều gì đang chờ mình phía trước, thấy cảnh này thì cũng không khỏi sợ hãi, bèn rối rít hỏi chuyện gì đã xảy ra, không phải là bắt cóc tổng tiền sao.

Trong lồng sắt kế bên.

Cây kim màu bạc một lần nữa đâm lên cánh tay trắng bệch chỉ chừa vết kim, chất lỏng màu xanh lá từ từ truyền vào tĩnh mạch.

Mặc Khiêm Nhân nhìn nó bằng ánh mắt bình thản, hắn tựa lưng vào tường, một chân co lên đỡ cánh tay, chân kia duỗi thẳng. Rõ ràng hắn đang gặp khó khăn, đang vô cùng yếu ớt, nhưng cái khí chất cao cao tại thượng lại chưa bao giờ thay đổi. Giọng nói lạnh lùng vang lên, “Ma túy của các người rất ghê gớm.”

Nghe vậy, tên đàn ông vừa tiêm ma túy vào người Mặc Khiêm Nhân đắc ý cười to, “Dĩ nhiên rồi! Bọn tao chính là chi đội C-D1!”

“Vậy mà lại không vào nổi trung tâm tổ chức.” Hắn đáp lại bằng ngữ điệu thờ ơ nghe hết sức trào phúng.

“Im mồm! Từ khi đội trưởng Cimino rời cương vị thì đội C-D cũng xuống dốc theo, chỉ có chi đội C-D1 bọn tao tiếp tục tồn tại vì sếp! Chờ sếp tao nghiên cứu ra thứ ma túy kinh khủng hơn virus NC, bọn tao nhất định sẽ trở lại trung tâm!” Gã phát cú giật kim tiêm ra ném mạnh xuống đất, miệng hét to như bị ai chọc tiết.

“Gi đấy?!” Tên đàn ông đứng cạnh ngoài lồng bị tiếng hét làm giật mình, bực dọc quát, “Có chuyện gì?!”

“Không có gì.” Gã nhặt ống tiêm lên, thấy chất lỏng bên trong vẫn còn một nửa chưa tiêm hết thì bèn tiếp tục công việc.

Mặc Khiêm Nhân che giấu cảm giác đau nhói, chất giọng vẫn trong trẻo mát lạnh như gió mùa thu, “Vậy tại sao lại giết cha tôi? Thứ các người nghiên cứu là ma túy, còn cha tôi chỉ là một nhà khoa học.”

Gã ta không trả lời, vì thế Mặc Khiêm Nhân nói tiếp, “Bây giờ tôi đã không còn sức phản kháng, tính mạng hoàn toàn nằm trong tay các người thì các người còn sợ gì nữa? À, có lẽ các người cũng không biết, dù sao các người cũng chỉ là kẻ bị vứt bỏ.”

Phép khích tướng này khá là hữu hiệu, phe kia rất tin tưởng vào thực lực của chúng cũng như thứ ma túy chúng tiêm vào cơ thể Mặc Khiêm Nhân, chúng tự tin có thể giam cầm Mặc Khiêm Nhân hay thậm chí giết chết hắn.

“Nhà khoa học? Hừ! Ưu tiên hàng đầu của Giáo hội bọn tao chính là đại đội 1 – đội S-P chuyên nghiên cứu khoa học, Mặc gia chúng mày cũng nhiều thế hệ làm nghiên cứu khoa học. Thứ cha mày nghiên cứu trước khi chết có cùng công dụng với thứ mà đội S-P nghiên cứu nhưng cha mày lại hoàn thành trước. Trong khoa học, chỉ có người nghiên cứu thành công đầu tiên được công nhận, còn lại cóc là cái đỉnh gì cả. Tại cha mày mà bao nhiêu công sức của đội S-P đổ sông đổ biển, lợi nhuận khổng lồ trong năm mươi năm đi tong hết, làm gì có chuyện không trả giá đắt?” Gã ta kể mà cũng giận theo, giọng ngày càng hung, tiêm ngày càng mạnh tay.

“Các người là Mafia?” Mặc Khiêm Nhân đề ý tới hai chữ “Giáo hội”.

Thế nhưng gã kia không có ý định nói tiếp, tiem xong thì dọn đồ đạc đi thẳng ra ngoài.

Chỉ biết thêm vài chi tiết vụn vặt nhưng nhiều đó cũng đủ để Mặc Khiêm Nhân liên kết lại thành một chuỗi. Ít nhất hắn đã biết lý do bố mình bị đưa vào tầm ngắm; biết kẻ thù của mình là một thế lực không lồ có rất nhiều nhánh nhỏ, hết như một đại đế quốc phân công theo thứ tự; mà bố hắn thì chỉ là một người dân có đầu óc, thành quả ông miệt mài nghiên cứu ra bị chúng coi là trộm cướp, vì vậy ông phải nhận lấy sự phẫn nộ của chúng...

Thật là...

Lý do này... Càng khiến hắn không chấp nhận nổi!

Mồ hôi trên trán vừa lau lại tủa ra. Trên mặt đất, nếu nhìn gần sẽ thấy rất nhiều vết đỏ, có vẻ là do ngón tay cào mà thành.

Ma túy bắt đầu phát tác...

Mộc Như Lam và Ebert lên vào từ cửa chính, quãng tiếp theo có rất nhiều bao tải đặt thành chông, đủ để làm chỗ nấp, thế nhưng vừa tiến lại gần là mùi thịt thối lập tức xộc vào mũi họ, lại gần hơn sẽ phát hiện những bao tải này có màu đỏ sẫm, một số còn âm ẩm, uơu ướt, thoang thoang mùi máu.

Bên trong chứa toàn là xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Chương V104.1: Thối bay (1)

Editor: MDL, Piscestar

Beta-er: Misery De Luvì

Thứ mùi thối nồng nặc này thật khiến người ta khó thể nào chịu nổi, Ebert cau mày lui về sau, ngay lúc đó cái xác đặt trên cùng bỗng đột nhiên co giật rồi lăn bịch xuống đất.

Trong đám đàn ông đứng khoanh tay quan sát Mặc Khiêm Nhân, một tên có vẻ là đang nghiên cứu tác dụng thuốc chợt quay đầu lại, “Hửm?” Giọng hắn nghe thật trầm trong bóng tối. Đôi mắt nâu nhìn về phía hai chông bao tải, ánh nhìn sắc lẹm như có thể đâm xuyên qua chúng. Một lúc lâu sau, hắn cất bước tiến tới.

Gió đêm lùa vào cửa, thổi đèn đưa chiếc đèn duy nhất trong không gian rộng lớn, cả tầng chỉ có phần giữa là tương đối sáng sủa, còn lại đều bị bao trùm bởi bóng tối âm u, thấy được bóng người nhưng không nhìn rõ được mặt mũi.

Tiếng giày da trên nền gạch bản vang lên thật nhẹ, bóng đèn đèn đưa chiếu thoáng qua tên đàn ông, hắn mặc âu phục đen, dáng đi rất thẳng, kính mắt lóe sáng dưới ánh đèn, thoạt nhìn hết như một thành phần thâm trầm nghiêm nghị của giới tinh hoa.

Hắn đi tới chỗ đóng bao tải đựng xác, đôi mắt ẩn dưới tròng kính sắc lạnh như băng.

Mộc Như Lam và Ebert cùng lui về sau, tim Ebert thì sắp nhảy lên cổ họng đến nơi mà Mộc Như Lam vẫn vô cùng bình tĩnh, cô chần chừ trước người Ebert, nửa ngồi nửa ép sát thân trên xuống đất, trông như một con mèo đang rình mồi, sẵn sàng nhào lên vồ chết nó bất cứ lúc nào.

Tên đàn ông đi tới chỗ vừa có bao tải lăn xuống, cũng tình cờ ở ngay trước cửa. Gió thu xôn xao luồn qua mái tóc hắn. Hắn lạnh lùng nhìn khoảng trống sau đóng bao tải, thấy cái bao “mới” chốc chốc lại co giật, sắp hắn chệch ả này dờ nên đã thẳng tay ném đi.

Hắn đưa mắt sang góc tối giữa tường và đóng bao, cùng lúc đó gã trợ đẳng kia nghi hoặc lên tiếng, “Chuyện gì vậy đội phó?”

Thân là đội phó chỉ đội C-D1, hắn sở hữu một trực giác nhạy bén không thua gì loài dã thú, nhờ nó mà hắn chiếm hơn nửa công trong việc bắt Mặc Khiêm Nhân, đồng thời trí óc của hắn cũng không phải hạng xoàng.

Tên đội phó một tay ôm khuỷu, tay kia nâng kính mắt, sau đó đóng cánh cửa bị gió lùa lại, “Không có gì.” Xong hắn quay trở lại, “Sao rồi?”

“Vẫn vậy, tinh thần của tên này quá vững, tôi nghĩ nên cho hắn thử ‘cửu hoàn’ luôn chứ mấy loại ta dùng trước giờ đều không có tác dụng với hắn.”

“Vẫn vậy tức là có hiệu quả.” Chất giọng trầm tĩnh, kết hợp cùng tiếng bước chân tạo nên một cảm giác vô cùng ưu việt, “Cứ tiếp tục thử, chờ sắp chế tạo ra loại mới là chúng ta về ngay.”

“Vâng!”

Mộc Như Lam và Ebert núp bên hông đồng bao tải, chỉ cần tên nào trong đám đó quay sang nhìn kỹ là sẽ phát hiện ra ngay, cũng may sao không có. Chờ tên đội phó rời đi, Mộc Như Lam và Ebert mới trở về chỗ cũ. Ebert bước lên mấy bao xác chết mà mặt mày tái mét, tuy hấn cuồn nghiên cứu biến thái nhưng không có nghĩa là hấn thích ngấp nghé giữa xác chết hay bước đi trên xác chết đâu nhé! Hấn có phải biến thái đâu!

Mộc Như Lam không có thời gian để ý Ebert, cô nhú mày, quái lạ, mình vừa nghe thấy gì? Cứu hoàn? Ma túy? Thí nghiệm trên người ai?

Nơi này giống tầng một của một cái xưởng nhỏ, trống trơn không có gì cả. Ngoại trừ nền gạch hoa màu cam chứng minh nó từng là một căn biệt thự, còn lại thật sự không khác gì xưởng hoang. Mộc Như Lam và Ebert núp gần cửa, hai lồng giam nằm tít trong cùng sát vách tường bên phải, tên đội phó thì đứng ở vách tường bên trái. Do bóng đèn duy nhất treo ở giữa nhà nên chỗ đó tối thui, như thể bọn chúng ngại phòng quá sáng.

Vì vậy Mộc Như Lam không thể nhìn rõ cảnh bên trong, thậm chí cô còn không thấy hai lồng giam màu đen mà chỉ nghe giọng phụ nữ phát ra từ đó.

“Này! Mấy người nói gì đi! Muốn bao nhiêu tiền? Đưa điện thoại cho tôi! Bỏ tôi sẽ cho mấy người hết!”

“Thả tôi ra!”

“Rốt cuộc mấy người muốn gì?!... Rốt cuộc bọn chúng muốn gì? Này! Nói gì đi chứ! Tên đằng kia! Nói gì đi!”

“...”

Có người dùng vẻ ương ngạnh để che dấu sự sợ hãi, có người bật khóc nức nở, có người còn đá mạnh thành lồng làm nó kêu coong coong.

Nghe vậy, Mộc Như Lam chớp chớp mắt. Tiếng vật sắt? Tiếng đập chân? Họ không bị trói, hơn nữa còn có tiếng vật sắt... Có khi nào họ bị nhốt trong một cái... lồng sắt?

“Anh ở yên đây nhé.” Mộc Như Lam nói thầm vào tai Ebert. Nhìn thôi cũng biết Ebert không thuộc trường phái hành động, đừng quên lần đầu gặp mặt hấn đã suýt bị Mộc Như Lam đánh chết. Chỉ bằng hấn ở yên một chỗ, đỡ làm vướng chân cô.

Ebert thấy đề con gái xông vào ổ địch như vậy thật không đàn ông tí nào, nhưng hấn tự biết sức mình đến đâu, trong khi Mộc Như Lam lại là thái nhân cách IQ cao, hiển nhiên lợi hại hơn hấn nhiều. Đề khỏi liên lụy đến cô, hấn nên ngoan ngoãn núp ở đây chờ tới phần mình giúp được thì hơn.

Chợt nghĩ đến một chuyện, Mộc Như Lam vừa bước một bước lại lui trở về, “Tốt nhất anh nên rời khỏi đây đi.”

“Hey...”

“Suyt, nghe tôi, bọn chúng người đông thế mạnh, chúng ta cần trợ giúp. Tôi phải tìm Amon, nếu tôi bị bắt thì chắc chắn anh cũng không thoát được. Nhân lúc tôi còn có thể che cho anh, anh ra ngoài gọi điện báo FBI đi, ok?” Mộc Như Lam không cho Ebert cơ hội phản đối, cô bỏ về phía cánh cửa, lúc này nó đã bị tên kia đóng lại, bây giờ cô muốn lần nữa mở nó ra.

Không nên để Ebert theo vào.

Cửa không khóa, có điều gió bên ngoài không đủ mạnh để làm nó mở. Mộc Như Lam luồn bàn tay mảnh khảnh qua khe hở chân cửa, vì quá tối nên không kẻ nào để ý thấy, cánh cửa cứ thế kéo kẹt mở ra.

Người ở trong lập tức nhìn ra, “Sao cửa lại mở?”

“Chắc gió đó, mấy nay gió lớn lắm.”

“Đi đóng lại đi.”

“Chờ tí, tao phải đi xả cái đái.”

Tên đội phó nhìn chằm chằm vào cánh cửa một hồi rồi mới dời mắt sang Mặc Khiêm Nhân, nghĩ bụng nhìn xa sẽ không rõ, hấn bèn tiến lại gần lồng sắt hơn.

Ngay lúc đó, Ebert sai đôi chân dài chạy nhanh ra ngoài, có kẻ nghe thấy tiếng động thì liền nhìn qua, vừa hay có một cái bao tải lăn xuống đất, khiến hấn tưởng tiếng động vừa nãy là do nó phát ra.

“Mẹ nó! Đã bảo đừng có chất cao như vậy nữa mà! Thích chất cát thì xéo ra ngoài mà chất!” Gã trọc cau tiết chữi, gã bước nhanh tới đóng sầm cửa lại, đoạn đá cái bao vừa rơi về vị trí cũ, dường như thấy chưa đã, gã đập cho chồng bao tải đổ hết xuống rồi mới phui tay nghênh ngang quay về.

Ebert ở ngoài tim đập như trống, thế nhưng hấn vẫn phải nén nỗi sợ xuống mà bám tường rời đi. Bình thường tiếp xúc với FBI, làm việc cho CIA – hai cơ quan gắn liền với kịch tính mạo hiểm, hai cơ quan luôn xuất hiện trong phim bom tấn Hollywood – thì hấn không có cảm giác gì, vậy mà khi đi cùng Mộc Như Lam hấn lại được trải nghiệm đầy đủ cái gọi là tim loạn cục như bị đau... .

Bây giờ hấn chỉ mong Mộc Như Lam tìm ra được Mặc Khiêm Nhân, chứ ngộ nhờ có bắt tróc gì, để Mặc Khiêm Nhân biết được hấn dẫn Mộc Như

Lam tới ổ dịch thì dù có lấy lý do là Mộc Như Lam nhờ, hấn vẫn sẽ chết rất thảm! Hấn không muốn vậy đâu!

Vì chồng bao tải đã đổ nên Mộc Như Lam chỉ có thể nằm xuống mùng đồng hồ lớn còn lại che cho mình. Cô thử nhìn đằng trước nhưng ở đó không có vật cản gì nữa, trống trơn hoàn toàn, cô không thể nào tiếp cận dù là lén lút...

Cùng lúc đó.

Ma túy cực mạnh gây ảo giác không thể nào kiểm soát; cơ thể lâng lâng như bay lên thiên đường; những cảnh, những người, những vật mà ta muốn nhìn thấy nhất đều hiện ra ngay trước mắt.

Mặc Khiêm Nhân thở hổn hển, thấy Mộc Như Lam mỉm cười vươn tay về phía mình, hấn bấu mạnh tay xuống đất không cho mình đáp lại, làm đậm thêm màu máu trên mặt sàn vốn đã dày đặc vết đỏ. Là giả! Tất cả chỉ là ảo giác! Là tác dụng của ma túy, để đánh lừa ý thức hấn!

“Tác dụng rõ hơn so với lần trước.” Tên đội phó đứng ngoài lồng cẩn thận quan sát, “Phải công nhận, mày không hổ là hàng đặc biệt của Mặc gia. Mặc gia chúng mày nhiều thế hệ làm nghiên cứu khoa học, có trí tuệ ưu tú và đôi tay khéo léo, ngặt nỗi thể trạng lại quá yếu ớt, bằng không cha mày đã chẳng chết dễ dàng như vậy...”

Đôi mắt Mộc Như Lam sáng lên, Mặc gia? Người nọ nói tiếng Trung, tuy không chuẩn lắm nhưng cô nghe vẫn hiểu, Khiêm Nhân thật sự đang ở đây sao?

“Này!” Những nạn nhân trong lồng sắt phần lớn đã mệt rũ rượi, từ lúc bị bắt tới đây họ vẫn chưa có gì bỏ bụng, lại thêm tâm lý hoảng sợ căng thẳng, bây giờ thả lỏng rồi, cảm giác mệt mỏi bắt đầu đánh gục họ, chỉ còn một hai cô gái trẻ tỉnh tỉnh cứng cỏi lên tiếng, “Các người bắt tôi tới đây làm gì? Rốt cuộc đã liên lạc với người nhà tôi chưa?”

Không một ai buồn để ý đến họ, vì thế chẳng mấy chốc không gian đã yên tĩnh trở lại, Mộc Như Lam cũng nghe rõ hơn những gì bọn kia đang nói.

“À mà, loại ma túy này có chứa một ít chất kích dục phải không nhĩ?” Đứng cạnh tên đội phó, gã trọc vừa vuốt ve cái đầu bóng lưỡng vừa cười bí ối.

Tên đội phó nhìn gã một cái, gã bèn nói tiếp, “Vừa hay ta thử xem hấn còn bao nhiêu lý trí, hình như hấn đã có vị hôn thê...”

Mộc Như Lam nhú mày.

Chỉ chờ tên đội phó gật đầu, gã trọc lập tức hớn hờ sang lồng sắt bên kia định bắt một cô gái. Loại ma túy này được chế tạo riêng cho những người giàu, chỉ cần một liều là sung sức cả đêm, gia tăng khoái cảm. Quan trọng nhất là nó vô cùng vô cùng dễ nghiện. Mấy tên đại gia rất khoái dùng loại này trước khi lên giường với người khác, sau đó tự huyền hoặc rằng mình đang thăng hoa cùng người mình khao khát nhất. Tuy giả dối đến thế nhưng vẫn không ít người mê.

Bỗng có một tiếng động nhỏ khiến gã trọc phải nhìn sang, nhờ vậy phát hiện một cô gái ngồi trên bao cát như vừa bắt cún té ngã trong lúc cuống quýt chạy trốn.

Tên đội phó nâng kính, “Quả nhiên có một con chuột xổng chuồng.”

Gã trọc đi nhanh tới.

Mộc Như Lam vội vàng đứng dậy, chạy tới chỗ cửa làm như muốn trốn ra ngoài, để rồi ngay sau đó bị giật đầu về sau đau điếng, gã ta túm tóc cô lôi đi làm cô suýt ngã ngửa.

Gã trọc kéo Mộc Như Lam qua bên kia, gã định nhìn mặt con mèo mình vừa bắt nhưng thấy cả mặt lẫn quần áo đều đã lấm bẩn nên thôi, thay vào đó gã ngoái đầu quất to, “Ai bắt con chuột này vậy hả? Có thể cũng để nó chạy cho được, đúng là nhục mặt chi đội C-D1!”

“Đừng mà! Thả ra! Nhà tôi không khá giả gì, thả tôi ra đi!” Mộc Như Lam gầy gù, cô đập bôm bốp lên cánh tay gã trọc nhưng chẳng thấm vào đâu, đối với gã mà nói thì sức của cô chỉ đủ để gãi ngứa, chỉ có điều hơi nhói một chút, gã cho là bị móng tay của cô cào trúng.

Đã có một cô gái trong tay, gã trọc cũng lười vào lồng giam bắt người, cứ thế ném thẳng Mộc Như Lam vào chỗ Mặc Khiêm Nhân thôi.

Mộc Như Lam ngã ra đất, hai tay đau rát, bóng tối che đi nét mặt thay đổi trong tích tắc.

Gã trọc và tên đội phó quan sát cả buổi mà không thấy Mặc Khiêm Nhân có phản ứng gì, tên đội phó nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi sang chỗ sắp một lát.”

“Vâng! Tôi sẽ tiếp tục giám sát bọn chúng haha.”

Đội tên đội phó đi hấn, Mộc Như Lam mới từ từ đứng dậy, vờ như tò mò mà chần chừ tiến tới chỗ Mặc Khiêm Nhân.

Đưa lưng về phía gã trọc, Mộc Như Lam chăm chú nhìn người đàn ông của mình, hấn cúi đầu ngồi dựa vào tường, mái tóc đen nhánh rũ xuống che đi gương mặt, một chân hấn co lại, cánh tay xanh xao tựa lên đầu gối. Kể cả khi bị nhốt ở một nơi như thế này, trông hấn vẫn thật đẹp để cô đọc, nếu bỏ qua bàn tay đang bấu mạnh xuống đất thì liệu có ai biết hấn đang phải chịu đau đớn?

Bóng tối phủ lên người hấn, Mộc Như Lam ngồi xổm xuống, thì thầm gọi, “Khiêm Nhân...”

Mặc Khiêm Nhân run lên, bàn tay dưới đất càng siết chặt hơn. Là giả... Là tác dụng của ma túy... Là giả... Lam Lam của hắn không thể xuất hiện ở đây được...

Mộc Như Lam nhíu mày, đưa tay muốn xoa đầu Mặc Khiêm Nhân, “Khiêm Nhân...”

Vừa đụng vào tóc, Mặc Khiêm Nhân lập tức đứng bật dậy như phải bóng, vất vả giữ khoảng cách với Mộc Như Lam. Hắn lắc mạnh đầu, có độ ẩm có cảm giác, là người thật, nhưng cô ta không thể nào là Mộc Như Lam, không thể nào...

Mộc Như Lam nhìn chăm chăm mặt đất nơi Mặc Khiêm Nhân vừa rời khỏi, ở đây chưa đến nỗi quá tối, và lại cô đang ngồi nên đương nhiên sẽ thấy được vết máu. Đôi mắt xinh đẹp dần trở nên u ám, như thạch anh lấp lánh biến mất giữa biển đen. Lát sau, cô đứng dậy quay sang Mặc Khiêm Nhân.

“Đừng qua đây...”

“Em là Lam Lam...” Mộc Như Lam bước lại gần.

“Cô không phải...” Mặc Khiêm Nhân chau mày nhìn cô tiến về phía mình, lão đảo lui về sau.

Gã trọc đứng ngoài ngoáy lỗ tai, gã không biết tiếng Trung nên mù tịt.

Mộc Như Lam càng lại gần Mặc Khiêm Nhân càng lùi xa. Cô nhìn cánh tay bên dưới ống tay áo đã được xắn, ở đó chỉ chút những lỗ kim do thường xuyên bị tiêm mà thành...

Cửu hoàn... Ma túy... Thí nghiệm...

Vậy ra, người bị tiêm ma túy làm thí nghiệm chính là Khiêm Nhân của cô sao?

Bóng tối phủ lên đôi mắt Mộc Như Lam, che đi thần thái quý dị, giọng cô nhẹ nhàng, “Khiêm Nhân, đừng chạy lung tung, em sẽ giận đấy.”

Mặc Khiêm Nhân ngẩn người. Là ảo giác? Không phải là ảo giác? Hay là ảo giác? Nếu là ảo giác thì nó thật quá, ngữ điệu của Mộc Như Lam, giọng của Mộc Như Lam, cả vết máu trên mặt trông cũng thật vô cùng, khiến hắn thật sự cho rằng cô đã đến...

Không thể nào...

Nhưng... nếu thật vậy thì sao?

Mặc Khiêm Nhân tròn mắt, cả người đơ ra, hắn ngửi thấy hương thơm đặc trưng của Mộc Như Lam, đôi cánh tay cô choàng lên cổ hắn.

Mộc Như Lam thoải mái thờ phào, cô nở một nụ cười dịu dàng triu mến, đôi mắt ôn nhu đến rợn người, “Em muốn... Giết bọn chúng!”

Cô, đang vô cùng tức giận. Lũ đáng ghét dám tự tiện đụng vào Khiêm Nhân của cô, phải giết hết tất cả bọn chúng, giết hết!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 320: Chương V104.2: Thổi bay (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Sắc trời đen kịt, màn sương trên biển càng ngày càng dày, Ebert vất vả leo lên thuyền rồi chèo đi bằng đôi tay run run, lát sau lại nhận ra mình đang chèo sai hướng: thuyền neo ở sau đảo nên đáng lẽ hắn phải vòng lên trước mới đúng, vậy mà quỳnh quáng thế nào lại chèo thẳng ra sau.

Thế là hắn hồng học chèo về, tự dặn mình phải cẩn thận không lại quá gần hòn đảo, tránh cho bị phát hiện.

Tin hiệu xung quanh hòn đảo bị nhiễu nên gọi điện thoại là điều bất khả thi. Đã không biết tình hình của Mộc Như Lam lại còn không liên lạc được với FBI, Ebert sốt ruột muốn điên lên được. Trong lúc rối trí, hắn chèo thuyền lòng vòng tại chỗ, không tiến thêm được tí nào.

Chết tiệt, bây giờ đang là thời khắc sinh tử!

Bất thành linh, từ trong làn sương hiện lên bóng một con tàu lớn, Ebert vội vàng chèo ra xa, ngất nổi sức động cơ mạnh hơn sức tay của hắn nhiều. Con tàu lướt ngang qua Ebert, hắn nghe có tiếng ai đó nói chuyện, chữ được chữ mất.

“... Ngày mai... Vật thí nghiệm... Ý...”

“Giáo hội...”

Cái gì đây? Ebert cau mày, hắn không biết, mà bây giờ cũng không phải lúc để tìm hiểu. Vừa nghĩ ngợi, Ebert vừa chèo về phía bãi biển, cuối cùng ngã ngửa nhận ra mình đã bị lạc! Hắn như một con kiến trôi dạt giữa đại dương mênh mông, không có hải đăng thì không tài nào phân biệt được đông tây nam bắc!

Mẹ nó!

++++

Đèn neon sắc sỡ làm sáng bừng cả thành phố nhộn nhịp, nhìn thì đẹp đẽ nhưng kỳ thực vô cùng hỗn tạp bẩn thỉu.

Tại một cao ốc, trên tầng cao nhất với bốn mặt là kính, có một người đàn ông đứng nhìn bụi trần phồn hoa.

Sau hai tiếng cóc cóc báo rằng cửa sắp mở, một người phụ nữ cao ráo bước vào, bộ âu phục được may vừa in càng làm nổi bật khí chất mạnh mẽ lạnh lùng của cô ta.

“Boss, ngài nên về thôi, Lành Nguyệt tiểu thư đang đợi ngài.”

Bạch Mạc Ly vẫn đứng im, thân hình cao lớn phả ra hơi thở lạnh khốc, trong đôi mắt sắc bén không có lấy dù chỉ nửa tia tình cảm.

Tuyệt Khả nhìn Bạch Mạc Ly một lát rồi không quấy rầy hắn nữa, cô ta vịn tay nắm cửa chuẩn bị đi ra ngoài thì lại chợt nghe thấy y lên tiếng.

“Bảo cô ấy cứ ngủ trước đi, những lần sau cũng không cần chờ tôi.”

Tuyệt Khả nhìn Bạch Mạc Ly, đáp nhẹ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Cửa được khép lại, Tuyệt Khả thở dài, đoạn cô ta đi tới chỗ bàn làm việc lấy điện thoại đánh một cuộc gọi, bên kia bắt máy gần như ngay tức thì. Giọng nói dịu dàng pha chút chờ mong của một người phụ nữ vang lên, nghe Tuyệt Khả nói xong, cô gái nọ im lặng hồi lâu, “Tôi hiểu, cảm ơn cô, Tuyệt Khả.”

“Lành Nguyệt tiểu thư đừng khách sáo.” Tuyệt Khả đáp bằng ngôn ngữ công việc.

Lành Nguyệt thấy Tuyệt Khả gọi mình như vậy thì nụ cười hơi gượng đi, sự nhớ tới một chuyện, cô ta hỏi, “Nghe nói vị công chúa Kha gia đã tiếp xúc với các cô rồi phải không?”

Tuyệt Khả đang định gác máy nghe thế cũng phải khựng lại, sắc mặt vẫn vô cảm, “Có chuyện gì không?”

“Không có gì, tôi chỉ tò mò thôi. Hình như tại cô ta mà dạo này Phá Phong và Xuất Vân không vui, tôi làm chị cũng thấy hơi lo. Tôi muốn đến trường mấy đứa nó xem sao, vậy có được không?”

“Boss đâu có giam cầm cô, cô muốn đi đâu cứ đi không cần phải xin phép.” Tuyệt Khả cau mày, “Nếu không còn gì nữa thì tôi cúp máy đây, tôi còn nhiều công việc phải giải quyết.”

“Ừ, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Tuyệt Khả nhìn văn phòng của Bạch Mạc Ly lần nữa rồi ngồi xuống giờ tài liệu ra đọc.

Đối diện cao ốc này chính là trung tâm thương mại ngày hôm đó.

Ánh mắt sắc bén của Bạch Mạc Ly dừng trên tầng cao nhất, trong đầu nhớ lại biểu cảm của cô gái nọ. Cao thế này mà cô ta không sợ thật sao? Hay cô ta tự tin vì đã có chỗ dựa? Vừa yêu quý tính mạng nhưng cũng vừa sẵn sàng chào đón cái chết, cái kiểu đó nhìn mà ngứa cả mắt, đáng lẽ y nên ném cô ta xuống luôn chứ không phải kéo lên một cách lạ lùng như thế. Cái chết của cô ta hẳn là sẽ giáng một đòn nặng nề vào Kha gia.

Như vậy sẽ rất thú vị cho xem...

Chỉ nghĩ thôi đã thấy khoái rồi.

Điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên, Bạch Mạc Ly bắt máy, người gọi là một tên đàn ông có chất giọng khàn khàn, “Boss, thuyền của Giáo hội ‘quá cảnh’ rồi.”

“Vị trí.” Bạch Mạc Ly nhíu mày, vẻ hung ác phủ kín đôi mắt.

“Ở đảo Chapelle.”

“Thôi bay nó đi.”

“Tuân lệnh!” Bên kia phần khích đáp, gì chứ đi đập người khác là hấn khoải lăm, khoải nhất là đập bọn Giáo hội.

Nước Mỹ là địa bàn của đế chế Bạch, Giáo hội chưa xin phép cũng chưa chào hỏi mà đã tự tiện “quá cảnh”, vi phạm vào hiệp định, không việc gì hấn phải nương tay.

Tất nhiên, “quá cảnh” loại này không phải quá cảnh thông thường.

++++

Con tàu tiến về phía hòn đảo, trên thân tàu màu đen là hai chữ “S-P” được sơn đỏ, người trong nhà hay tin phản động đều đã chạy ra ngoài.

Đang thiêm thiếp cạnh cái lồng nhốt Mặc Khiêm Nhân, gã trọc bị tiếng chạy của đám đồng bọn đánh thức thì mới nhận ra mình đã ngủ đứng này giờ. Gã quát, “Muốn chết hả, chạy hết ra ngoài thì thằng nào canh?!”

“Nhốt hết lại rồi canh mẹ gì nữa.” Có một tên vừa chạy ra vừa trả lời gã.

“Thằng chó này!” Gã trọc nhổ nước miếng, gã phải ở lại đây quan sát Mặc Khiêm Nhân, không thể rời vị trí.

Mộc Như Lam thấy tầng một chỉ còn mỗi mình gã trọc, không biết ngoài kia xảy ra chuyện gì nhưng xem ra ông trời muốn giúp cô. Cô vừa ôm đầu Mặc Khiêm Nhân vừa đếm từng phút. Theo tiếng đếm âm thầm của cô, mí mắt gã trọc dần nặng trĩu, cuối cùng gã ngã phịch ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Mộc Như Lam nhếch môi, trên người cô có giấu kim tiêm thuốc mê – một trong những thu hoạch của buổi shopping hôm qua. Lúc gã trọc tóm lấy cô, cô đã thừa dịp giăng co chích cho gã vài nhát; gã da thô thịt dày, tưởng là bị móng tay cô cào trúng nên không thèm để ý. Vì không chích thẳng vào mạch máu nên tác dụng bị chậm đi, cũng may là vẫn có.

Mộc Như Lam đỡ Mặc Khiêm Nhân ngồi tựa vào tường rồi đứng dậy định đi ra nhưng lại bị hấn chộp tay lại.

Với người bình thường, ma túy sẽ có tác dụng trong vòng ba tiếng, hiện tại Mặc Khiêm Nhân đứng không nổi nhưng lý trí của hấn không hề bị thân thể chi phối, mặc dù thỉnh thoảng mắt cũng bị mờ đi.

“Đừng chạy lung tung...” Yết hầu Mặc Khiêm Nhân giật giật, hấn nắm chặt ngón tay Mộc Như Lam, “Ồ cạnh anh...”

“Anh mới là người đừng chạy lung tung ấy.” Mộc Như Lam cúi xuống đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của hấn, dịu dàng mà quý dị, “Lần sau nếu còn tự ý chạy lung tung, giấu em đi tới mấy chỗ đâu đâu để bị người ta ức hiếp... Em sẽ bẻ gãy chân anh để anh mãi mãi không đi được nữa, mãi mãi ở bên cạnh em.”

Dứt lời cô rút tay, quay lưng bỏ ra ngoài, bây giờ, cô phải đi hạ màn thôi.

Chết tiệt...

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam dần rời khỏi tầm mắt mình, bọc bọc miết mạnh cái trán, còn mười phút nữa...

Ra khỏi lồng sắt, Mộc Như Lam nhìn gã trọc ngất xỉu dưới đất, lục túi trong người gã ra một khẩu súng và một con dao găm.

Băng đạn chỉ còn ba viên, phải sử dụng thật thông minh. Hồi ở thủ đô cô đã học bắn với nhóm Tô Bắc Thiệu, bắn khá chuẩn, nhưng dùng ba viên đạn chống lại chừng đó người là chuyện không tưởng, hơn nữa tiếng súng sẽ khiến bọn chúng chú ý.

Thế nên...

Mộc Như Lam vung dao găm đâm mạnh vào tim gã trọc, gã mở bừng mắt nhìn cô trừng trừng, miệng há ra mà không thốt được lời nào.

“Á!” Có người trong lồng kia chứng kiến cảnh này thì hoảng sợ hét lên.

Mộc Như Lam quay sang nghiêm giọng, “Không muốn chết thì im miệng lại.”

Cô gái này cũng không ngốc, biết kẻ thù của kẻ thù là bạn nên lập tức bịt miệng ngồi im, mắt dán vào Mộc Như Lam. Chẳng lẽ cô ấy là đặc công? Tuy giết người mà mặt lạnh tanh như thế trông hơi ghê, cơ mà vẫn rất ngẫu!

Mộc Như Lam rút dao ra, máu bắn tung tóe làm cô phải cúi tạm con dao lên áo gã trọc, sau đó để ý tình hình bên ngoài một chút rồi nhanh chân chạy lên tầng hai.

Bên ngoài có rất nhiều người còn tầng hai thì chỉ có một hai tên, hơn nữa kiến trúc trên này tiện cho việc đánh lén hơn hấn tầng một. Phải, trước giờ bài của cô luôn là đánh lén, “phát huy sở trường tránh sở đoản” là chuyện hết sức bình thường, và lại cô cũng không phải chính nhân quân tử.

Tầng hai có vài căn phòng, một trong số đó có tiếng va đập, tiếng kêu đau đớn của phụ nữ và tiếng chửi tục tĩu của đàn ông, có lẽ chính là cô gái mà Mộc Như Lam và Ebert đã bắt gặp lúc mới tiến vào.

Mộc Như Lam lặng lẽ đẩy cửa ra, tên đàn ông đang quá hưng phấn nên chẳng mấy may phát hiện. Trong phòng chỉ có một bóng đèn vàng, vì đảo này đã bỏ hoang khá lâu nên hệ thống điện không được tốt cho lắm, đèn ở đây cái nào cũng mờ mịt.

Tên đàn ông quay lưng về phía Mộc Như Lam, cô gái kia thì kẹp hờ hông hắn, mắt đỏ dần như sắp ngất đến nơi. Mộc Như Lam thỉnh thoảng xuất hiện làm tim cô gái đập lệch một nhịp, đến khi ý thức được thì đã thấy tên đàn ông gục xuống chết không nhắm mắt, trên lưng là một con dao găm ngập vào tim.

Đối với một sinh viên Pháp y xuất sắc đã từng học y học lâm sàng, xác định chính xác vị trí trái tim và dùng dao đâm mạnh vào nó cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn.

“Cô ổn chứ?” Mộc Như Lam lo lắng hỏi, cô đẩy xác tên đàn ông ra thì mới phát hiện hạ thể của cô gái vô cùng thâm thẳm, cơ thể chỉ chút vết thương, thậm chí còn có vết bóng do tàn thuốc.

Vẫn chưa hết kinh ngạc, cô gái thấy Mộc Như Lam xé rèm cửa xuống che cho mình, thấy Mộc Như Lam dịu dàng hỏi han mình, nhìn mình bằng đôi mắt ấm áp hơn cả mặt trời... Dù hai tay Mộc Như Lam đã đỏ màu máu, đối với cô giờ phút này không có gì đáng kính hơn Mộc Như Lam.

“Cô có biết trên lầu còn bao nhiêu tên không? Bọn chúng tổng cộng có bao nhiêu tên, vũ khí thế nào?” Mộc Như Lam hỏi.

Cô gái nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn cái xác cũng phần nào nắm được tình hình, cô cau mày lo lắng, “Tầng hai trừ hắn ra còn bốn tên nữa, bọn chúng chính là những kẻ đi bắt cóc vào ban ngày. Tầng một có khoảng mười lăm tên, tên nào cũng có súng, trong đó tên đội phó chi đội C-D1 là mạnh nhất, hắn có một thanh kiếm katana. Sếp của chúng thì tôi chưa gặp nhưng có vẻ là một tên quái vật. Hắn ở trong căn phòng duy nhất dưới tầng một, cứ hai ngày lại có hai phụ nữ bị đưa vào, sau đó bị ném ra trong bao tải...”

Mộc Như Lam nhìn cô gái, cô ấy biết nhiều thật, xem ra thân phận khá đặc biệt, tạm thời không phải kẻ thù là tốt rồi.

Dưới lầu mười lăm tên, trên lầu bốn, ban ngày đi bắt cóc thì bây giờ chắc hắn đang nghỉ ngơi, đương nhiên phải tranh thủ giết chúng trước.

Có lẽ do ở đây chủ yếu làm lao động trí óc để chế ma túy nên ý thức cảnh giác không cao như quân nhân, chúng đinh ninh rằng tại địa bàn của mình sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, càng tạo điều kiện cho Mộc Như Lam găm dao vào tim chúng trong lúc chúng ngủ say.

Đến căn phòng cuối cùng, Mộc Như Lam nhẹ nhàng mở cửa, thấy trong đó có một gã đang nằm trên giường. Cô đứng im tại chỗ quan sát một hồi, chắc chắn rằng gã ta thở rất đều – độ lên xuống của lồng ngực cho thấy một giấc ngủ khá sâu, bây giờ cô mới từ từ bước vào. Cửa phòng khẽ khàng khép lại, có một tên đàn ông đã núp ở đó từ bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321: Chương V105: Hồi phục

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Ánh trắng rơi qua khung cửa sổ, phủ lên căn phòng tối một lớp lụa bàng bạc.

Mộc Như Lam từ từ tiến về phía gã nằm trên giường, tay nắm chặt con dao dính máu, tựa như một khóm hoa yếu ớt nhưng chứa đầy gai độc.

Bóng hình cao lớn đằng sau lưng nhìn theo Mộc Như Lam, hắn cảm thấy súng nhắm vào đầu cô, lên nòng...

Một tiếng động nhỏ phá vỡ không gian tĩnh mịch.

Mộc Như Lam đứng sững lại, ánh mắt thoáng thay đổi, chết tiệt...

“Pằng!”

Chất lỏng màu đỏ bắn lên người Mộc Như Lam, kèm theo đó là hàng loạt tiếng nổ ầm ầm như đang có chiến cơ oanh tạc. Mộc Như Lam không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cô biết mình phải nhào lên giết chết gã đàn ông vừa bị tiếng súng đánh thức, và cô đã làm vậy.

Thế nhưng đối thủ nhanh nhạy hơn cô tưởng, gã ta giơ tay che lại chỗ hiểm yếu, con dao của Mộc Như Lam chỉ đâm được vào cánh tay chắc nịch những cơ. Gã phản nộ gầm một tiếng, bàn tay to vung lên muốn chop lấy cổ Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam nhú mày tránh thoát, như một con mèo dẻo dai linh hoạt, cô lượn qua cánh tay gã đồng thời đâm một nhát khiến gã phải hét lên đau đớn. Nhân lúc gã ta còn chưa kịp phản ứng, cô nhanh chân nhảy thoát ra sau, ôm cứng đầu gã, tặng cho gã một đường dao ngọt xót lên yết hầu, máu tươi tức

khắc phun ra tung tóe...

Tất cả diễn ra chỉ trong vòn vẹn vài giây.

Phía trên con tàu lớn không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai chiếc trực thăng. Cửa khoang trực thăng bật mở, một tay xạ thủ với giọng cười phách lối lộ đầu ra, cầm súng rocket nhắm thẳng xuống con tàu, mặc kệ người bên dưới gào la ra sao, “Haha, tao ngứa mắt đám Giáo hội chúng bay lâu rồi mà bay còn tự vác xác tới thì bảo sao không chết... Hahaha... Để tao tiễn chúng bay về Thái Bình dương nhé...”

“Này, anh lo con tàu đi nhé, tôi đi giải quyết cái nhà kia đây! Hahaha...” Một tên trên chiếc trực thăng còn lại nói to, đôi tay đeo găng da hờ ngón màu đen bám chặt vào cửa khoang. Chiếc trực thăng nghiêng mình, bay về phía căn nhà duy nhất trên hòn đảo.

“Hahaha... Tao sẽ cho bọn mày tan xương nát thịt!”

Nhìn trực thăng hăm hăm lao tới như muốn thổi bay phe mình, tên đội phó binh tinh chỉnh kính mắt, lấy di động đánh một cuộc gọi.

Con tàu chìm trong khói lửa.

Tiếng ồn bên ngoài đã giúp át đi tiếng súng, Mộc Như Lam thả tay ngồi phịch xuống giường, thấy cô gái ban nãy giờ đã quần áo chỉnh tề, cầm súng đứng tựa vào cạnh cửa. Cô ấy tròn mắt nhìn Mộc Như Lam, có vẻ khiếp sợ khi thấy Mộc Như Lam cắt cổ gã đàn ông không chút ghê tay.

Mộc Như Lam ngồi nghỉ thêm một lát, cánh tay cô tê rần, gần như nâng không nổi, xem chừng cơ bắp đã bị quá tải do hoạt động nặng. Bình thường cô chỉ làm loại “nghệ thuật” tao nhả từ tốn thôi, rất hiếm khi hông học giết người kiểu này.

Mộc Như Lam cúi dao lên ga giường cho sạch rồi bước xuống. Thấy cô gái nọ vẫn còn đang nhìn, cô đi vòng qua xác tên đàn ông đã suýt cho mình ăn kẹo đồng, mỉm cười bảo, “Cảm ơn cô đã cứu tôi, mà người cô không sao thật chứ?”

Cô gái nghe vậy thì ngẩn ra, lát sau mới lắc đầu thay cho câu trả lời. Kỳ lạ... Thật kỳ lạ... Sao mình lại có cảm giác này? Cô ấy còn trẻ mà đã giết người không chớp mắt, mình hẳn phải thấy ghê sợ mới đúng, nhưng tại sao nụ cười và ánh mắt của cô ấy... lại làm mình cảm thấy cô ấy chính là thiên sứ do Thượng đế phái xuống? Cảm giác này an toàn quá đỗi, như thể mỗi tế bào đều nói rằng, cô ấy sẽ không làm mình tổn thương...

Tuy xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng tầng hai cơ bản đã xử lý xong, mà bên ngoài đang có vụ gì thế nhỉ?

Sau khi vào toilet rửa mặt tiện thể uống nước, Mộc Như Lam sang một phòng khác có chỗ nhìn ra ngoài, cô vừa mở chốt thì hai cánh cửa sổ lập tức bật ra đập vào tường, một luồng gió mạnh xộc vào khiến cô phải dùng tay che, cả mái tóc đen dài cũng bị thổi tung bay.

“Hả?” Trên chiếc trực thăng bay cách đó không xa, tên xạ thủ súng rocket ngạc nhiên ồ lên, dịch nòng súng khỏi cái cửa sổ nơi Mộc Như Lam đang đứng. Hắn chớp chớp mắt nhìn mái tóc đen cùng vóc dáng và màu da của cô, “Giáo hội nhận người da vàng từ hồi nào vậy?” Giáo hội rất nặng việc phân biệt chủng tộc, trong đó chúng khinh nhất là người da vàng.

Chờ cho quen với sức gió rồi, Mộc Như Lam bỏ tay xuống đi tới gần cửa sổ, thấy chiếc trực thăng mà không khỏi kinh ngạc, chuyện gì thế này?

“Thôi kệ, bắn luôn, cùng phe với lũ Giáo hội thì là rác hết.” Nói đoạn nhắm nòng súng vào Mộc Như Lam, chuẩn bị khai hỏa, “Hả? Cái gì?!” Hắn đột nhiên la to, tay bóp bóp cái tai nghe liên lạc, “Có lộn không đây?! Sao lại không bắn nữa? Tôi còn chưa bắt đầu mà!... Rồi rồi! Biết rồi! Phiền phức!”

Hắn thu súng về, tức tối trừng Mộc Như Lam một cái rồi đóng sầm cửa khoang, chiếc trực thăng lại nghiêng mình bay đi.

Mộc Như Lam chỉnh lại tóc tai đoạn nhìn ra cửa sổ, con tàu đang chìm trong biển lửa, có rất nhiều người bị thương, còn hai chiếc trực thăng thì dần dần mất hút.

Tuy không hiểu mô tê gì nhưng lũ bất cóc Khiêm Nhân của cô bị thương vong thế này là chuyện tốt đến không thể tốt hơn.

Cùng lúc đó tại tầng một.

Có vài tên trúng đạn may mắn chưa chết nhưng cũng không tránh khỏi bị thương, những cô gái ban nãy còn tưởng có cảnh sát tới cứu mình giờ đây thần thờ vì tuyệt vọng, cơ hội sống bất ngờ hiện ra trước mặt, rồi lại bất ngờ tan biến đi mất.

Tên đội phó đi tới chỗ giam Mặc Khiêm Nhân, ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương trên xác gã trọc, đoạn thông thả kết luận, “Chết bởi một dao duy nhất. Gọn gàng dứt khoát. Xem ra không phải chuột mà là một con mèo có vuốt, đúng không Amon?” Ánh mắt lạnh băng xuyên qua lớp kính bán thẳng về phía Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân vẫn giữ vẻ bình thản, ma túy mới phát tác chưa đầy nửa tiếng, chỉ khi ma túy có tác dụng thì hắn mới hoàn toàn được xem là vô hại. Trước đây bọn chúng chưa tính được với thể chất của hắn thì ma túy mất bao lâu mới có tác dụng, và sẽ có tác dụng trong bao lâu, bây giờ đã nắm được quy luật rồi, dĩ nhiên chúng chẳng sợ gì nữa, một con hổ bị thương thì có thể làm gì ngoài mạnh mẽ cơ chứ?

Tên đội phó hừ một tiếng, quay lại ra lệnh cho đám cấp dưới còn hoạt động được, “Đi bắt con ả đó lại cho ta, nhất định sắp sẽ rất thích hương vị hơi quá ‘hoạt bát’ này.”

“Vâng!” Qua chuyện vừa rồi, bọn chúng càng thêm sùng bái tên đội phó. Chỉ một cú điện thoại đã có thể chặn đứng được đế chế Bạch! Đáng nể!

Ban đầu bọn chúng có mười lăm người, trên con tàu mới tới cũng có mười lăm người, ai ngờ để chế Bạch dùng một cái tấn công làm đồng bọn trên tàu chết hơn một nửa, số còn lại đều bị trọng thương, đoán chừng không cầm cự được nên đã ném xuống biển hết rồi; trên đảo cũng có không ít người bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ, tính cả tên đội phó thì còn bảy người hoạt động được, chưa kể mấy tên đang ngủ trên tầng hai, sợ gì không bắt được một đứa con gái? Có vuốt hã? Nhỏ đi là được.

Muốn lên tầng hai chỉ có một con đường duy nhất: chiếc cầu thang sắt tường rộng chưa đến hai mét.

Mộc Như Lam đổ nước tràn cầu thang, sau đó kéo dây điện ra khỏi tường, quấn quanh nhả của mình rồi đặt lên bậc thang ướt sũng, hề chúng xông lên là cô lại bật công tắc giật cho chúng một phen ra trò...

Lúc rửa mặt uống nước Mộc Như Lam đã phát hiện nước ở đây có vị mặn, nước muối dẫn điện tốt và chiếc nhẫn bạc của cô cũng thế, đây là kiến thức vật lý hồi sơ trung, bây giờ cô chỉ việc áp dụng.

Cô gái nọ đứng cạnh nhìn từng bước hành động của Mộc Như Lam, cảm thấy thật ngoài sức tưởng tượng, Mộc Như Lam đúng là... lợi hại ghê luôn.

Hiện trong tay cô có vài khẩu súng, đạn cũng tạm đủ dùng, Mộc Như Lam nhắm vào những tên đang bị dòng điện gây khó khăn, vừa nổ súng vừa tiếu, “Điện áp yếu quá, không là giật chết được chúng rồi.”

Những tên chưa bị sập bẫy nhanh chóng rời khỏi vùng có điện, bắt đầu nhắm bắn Mộc Như Lam. Cô trốn sang căn phòng gần nhất, tự hỏi tiếp theo nên làm gì. Điện trên cầu thang sẽ không cầm chân chúng được lâu, chúng chỉ cần đợi đến khi hệ thống quá tải làm đứt cầu chì, hoặc tìm một vật cách điện để đi lên là xong.

Đối đầu trực diện quả thật không hợp với cô chút nào, cô chỉ gọi đánh lén thôi.

Nãy vừa giết thêm được ba tên, vậy bây giờ còn bao nhiêu nhĩ?

“Phé vật!” Đã có mấy thằng em bị bắn chết, đám còn lại thì không dám tiến lên, tên đội phó nhìn mà xấu hổ thay, đúng là nhục mặt chi đội C-D1, có một đứa con gái cũng bắt không xong!

Giật lấy súng từ tay một gã khác, tên đội phó lạnh lùng nói, “Vào phòng sắp đóng cầu dao tổng đi.”

“Hả?... Vâng, vâng!” Kê bị sai đi sợ tái mặt nhưng không thể không tuân theo.

Mộc Như Lam nghe vậy vội vàng kéo dây điện lên, ngay tức khắc có một viên đạn lướt sát qua cánh tay cô, để lại một vết đỏ nóng rát.

“Pằng pằng pằng...” Mấy phát liên tục.

“Cẩn thận!” Cô gái núp trong căn phòng đối diện Mộc Như Lam lo lắng kêu lên.

Mộc Như Lam nhú mào, dây điện được thả thẳng xuống cầu thang một góc 90 độ, chỗ cô nấp cách bậc thang đầu tiên vài bước chân, cô phải đi ra ngoài thì mới kéo dây điện lấy nhả được. Ngặt nỗi đây là loại cầu thang một nhịp* mười mấy bậc, bọn kia có vẻ cũng đã nhảy lên thứ gì đó cao gần bằng sàn tầng hai rồi, cô không thể rời khỏi căn phòng này, đồng nghĩa với việc không thể lấy lại nhả của mình.

*Cầu thang một nhịp thì sẽ không có khúc gấp, không có chỗ nấp, Mộc Như Lam mà đi ra là mặt đối mặt với bọn C-D1 ngay.

Tệ thật, cô rất thích cái nhả đó.

Mộc Như Lam đứng đây, cùng lúc đó đèn phòng tắt phụt, quanh cô giờ chỉ còn bóng tối.

Đêm đã về khuya, vạt trăng mỏng in lên cửa sổ chẳng đủ để rọi vào phòng.

Có tiếng bước chân chạy lên cầu thang, kèm theo tiếng hét của cô gái bên kia. Mộc Như Lam nhắm mắt, người chúng nhắm vào phải là cô mới đúng, theo những hiểu biết của cô gái về lực lượng của chúng thì xem ra cô ấy ở chung với chúng đã được một thời gian, nếu thế cô ấy chỉ cần im lặng phui sạch quan hệ với cô là sẽ sống, nhưng sao bây giờ...

Sắc mặt Mộc Như Lam thay đổi, cô đi nhanh tới chỗ cửa sổ, tay chống bệ cửa, nghiêng người nhảy ra.

“Bộp!”

Mộc Như Lam đột nhiên ngừng rơi.

“Đúng là một con mèo nhanh nhẹn.” Chất giọng trầm tĩnh, ánh nhìn sắc bén, còn ai ngoài tên đội phó mạnh nhất chi đội C-D1. Hắn chop tay Mộc Như Lam lại, để cô lơ lửng giữa không trung.

Mộc Như Lam mới động đậy một chút thì tay kia của hắn ta lập tức dí súng vào đầu cô, giọng nói trầm tĩnh nghe sao mà u ám, “Muốn một lỗ trên đầu không?” Hắn ta không đùa đâu.

Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn hòng súng đen ngòm, mím môi im lặng.

Cô đã không còn ngốc như kiếp trước nữa, cứng quá thì dễ gãy, làm gì có ai cương trực được mãi. Sống trên đời, rồi cũng sẽ có lúc phải khom lưng quỳ gối, cái đó gọi là thức thời chứ không phải hèn yếu. Người nhất gan thì thường sống lâu, còn những ai hay hiếu kì, tuy sẽ được trải nghiệm nhiều hơn nhưng cái chết cũng sẽ đến nhanh hơn.

++++

Hai chiếc trực thăng hạ cánh xuống bãi đậu trong một sân vận động, cửa khoang mở ra, tên thanh niên đeo găng da hở ngón nhảy xuống, tóc đen hơi xù, cằm nhọn, mặt sắc nét.

“Tóm lại là làm sao?!” Hắc Báo bức ra mặt, thẳng tay ném khẩu rocket tới chỗ Tuyết Khả đang đứng. Hắn cảm thấy Giáo hội kinh tởm kia từ lâu rồi, mãi mới có cơ hội nghiền nát bọn chúng, thế quái nào chưa được mấy phút đã bị gọi trở về? Cứ y như sắp lên đỉnh thì bị phá bình vậy! Mà những lúc như thế thì con giận của đàn ông không nhỏ chút nào đâu!

Bạch Hồ tháo băng trên tay xuống, vẻ mặt cũng chẳng vui vẻ gì.

Tuyết Khả vẫn giữ thái độ lạnh lùng, “Bên kia đã lấy một phần ba mật mã của ‘Quỹ bảo hiểm’ ra trao đổi với Boss, tính ra chúng ta không hề lỗ.”

“Tà Nhất Tiền nói đã tìm được chìa khóa rồi mà?” Bạch Hồ vừa quần băng lại vừa nhíu mày hỏi.

“Anh ta làm mất trong chuyến đi tới Universal Studios Hollywood rồi, Boss bảo anh ta tìm không ra thì đừng về.” Tuyết Khả thản nhiên đáp.

(MDL: Đọc lại V95 để biết chìa khóa đang nằm trong tay ai nhé =))~)

“Shit! Chuyện lớn vậy mà cô còn bình tĩnh được hả?... Còn thằng kia nữa, cái dây chuyền bự như thế cũng làm mất cho được! Nó ăn phân mà lớn chắc?!” Hắc Báo điên cả đầu, thằng khi Tà Nhất Tiền nên chui vô lại trong bụng mẹ đi thì hơn!

Bạch Hồ dừng tay quay sang cười với Hắc Báo, “Hình như cậu lớn chừng này cũng nhờ ăn những thứ giống Nhất Tiền mà.”

“...”

“Đủ rồi đó! Ông chú biến thái đa nhân cách kia, tránh xa tôi ra cái!” Hắc Báo nổi đóa.

Tuyết Khả quay lưng định rời khỏi đây nhưng đi được vài bước lại phải ngoái đầu nói với Hắc Báo, “Có vẻ lần này Boss sẽ không cho cậu hành động.”

“...” Hắc Báo ngớ ra, nụ cười kiểu ngạo tắt lịm.

Bạch Hồ vuốt ve cánh tay phải quần băng trắng, cười đến là ôn hòa.

“Boss bảo cậu về học viện, vị trí hội trưởng học viện Bạch Đế cậu không muốn ngồi cũng phải ngồi.” Dứt lời Tuyết Khả ngênh ngang bỏ đi, bỏ lại Hắc Báo với vẻ mặt đau khổ.

“...” Thôi hắn chui vô lại trong bụng mẹ cho rồi. Hắn không muốn về học viện làm cái chức hội trưởng gì đó đâu! Suốt ngày bị gọi là hội trưởng Tà Nhất Dao, nghe cứ như hội trưởng hội ‘Mỗi ngày chém người ta một đao’ không bằng! Gớm! Tà nhất đao... Vậy còn hữu nhất đao đâu!

++++

Cầu dao tổng một lần nữa được bật lên.

Mộc Như Lam bị ném vào nơi sáng nhất ngay dưới bóng đèn, tay quệt lên mặt sàn đầy cát.

Tên đội phó đứng trước mặt cô đưa mắt nhìn quanh, từ tầng một đến tầng hai, khắp nơi đều là xác của người phe hắn. Tất cả không phải do cuộc tấn công của đế chế Bạch, mà lại là do một đứa con gái?

Một đứa con gái!

Bất ngờ xuất hiện, bất ngờ tấn công, im ru từ đầu chí cuối.

“Để ta xem, cô là thần thánh phương nào.” Hắn ta chống gối ngồi xuống, đưa tay ra định nắm cầm Mộc Như Lam, nào ngờ mới được nửa đường đã phải khựng lại.

Có thứ gì đó lạnh ngắt kè lên cổ hắn ta, người đáng lẽ phải ở trong lòng nay đứng sau lưng tên đội phó, tay cầm một thanh katana.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn xuống tên đội phó, thấy hắn ta đưa tay về phía Mộc Như Lam, đôi mắt lạnh nhạt đánh lại, hắn lên tiếng, thản nhiên mà đầy uy hiếp, “Người không cần tay mình nữa hả?”

=====

A Khiêm vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 322: Chương V106.1: Quân vương VS Đế vương (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Nhìn lưỡi kiếm kề lên cổ mình, tên đội phó thu tay về, từ từ đứng dậy, “Mày lừa bọn tao?”

Hắn ta nghĩ, nhất định là Mặc Khiêm Nhân chưa bị tiêm ma túy, nhất định là thế! Thông thường tác dụng của ma túy sẽ kéo dài ba tiếng đồng hồ, cho dù thể chất của Mặc Khiêm Nhân đặc biệt đến vậy thì cũng không thể rút ngắn thời gian tới mức này được! Hơn nữa theo ghi chép bấy nay, nếu Mặc Khiêm Nhân bị tiêm thật thì ít nhất phải một tiếng nữa mới bắt đầu gượng dậy được!

Nhưng...

Hắn ta đã tận mắt nhìn ma túy được tiêm vào cơ thể Mặc Khiêm Nhân cơ mà! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!

“Có lẽ phải cảm ơn một tên phạm nhân ta từng bắt.” Giọng nói lạnh nhạt của Mặc Khiêm Nhân không hề mang thêm một sắc thái cảm xúc nào khác, như thể thứ đi vào cơ thể hắn chỉ là nước lọc chứ không phải hơn mười loại ma túy.

“Hừm?” Tên đội phó không hiểu nhưng Mặc Khiêm Nhân cũng không định nói nhiều, còn đối phương thì chỉ đang cố gắng phân tán sự chú ý của hắn, hắn ta nghiêng đầu uốn hông, chớp mũi lướt sát qua mặt kiếm, chống hai tay xuống đất, lộn người ra sau đồng thời chân phải đá mạnh vào tay cầm kiếm của Mặc Khiêm Nhân.

Mặc Khiêm Nhân mặt không đổi sắc, động tác của tên đội phó hiểm là thế nhưng với hắn lại chỉ như trò con nít, hắn dễ dàng tránh được cú đá, dùng tay quặp lấy cổ chân tên đội phó, điều luyện vật một cái khiến tên đội phó đang lộn nửa chừng phải đổ đất.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam lau sạch mấy hạt cát trong lòng bàn tay, vung kiếm đâm vào tay tên đội phó, mũi xuyên qua da thịt cắm xuống mặt đất.

“A!” Hắn ta đau đớn hét lên.

Lại thấy đầu gối Mộc Như Lam bị thương, Mặc Khiêm Nhân đạp một cước vào đầu gối tên đội phó, mạnh đến mức nghe răng rắc.

“A—!”

Thần sắc Mặc Khiêm Nhân đậm đặc, mỗi một cử chỉ đều hết sức tao nhã, tựa như quý tộc cao quý, lại tựa như đấng quân vương coi rẻ chúng sinh. Hắn là vị bạo quân mà đến cả những tên biến thái trong bệnh viện Coen cũng phải dè chừng, một chuyên gia tâm lý học tội phạm mà lý trí luôn luôn đặt trước tình cảm, cho dù lúc này quần áo không sạch sẽ hào nhoáng, trên người cũng có chút vết thương.

Tên đội phó đau đến mức tay chân bủn rủn, mặt đỏ bừng giận dữ, hắn ta ngẩng đầu nhìn Mặc Khiêm Nhân trông xuống hắn như trông một con kiến, cầm hận nói, “Ngay từ đầu mày đã phỉnh bọn tao!”

Bị tiêm hơn mười loại ma túy trong suốt một tháng, nước uống và thức ăn thì bị hạn chế, thể mà sức lực vẫn đủ để đánh bại hắn ta, tinh thần vẫn tỉnh táo không chê vào đầu được! Vậy thì khi chưa bị thương, hắn làm sao có thể bị bọn họ bắt được! Làm sao có thể bị bọn họ đánh gần chết được!... Tên này cố ý! Hắn biết nếu không làm vậy thì bọn họ sẽ không nói cho hắn biết chuyện của Giáo hội và cũng sẽ không thừa nhận bố hắn là do Giáo hội hãm hại. Quy định đầu tiên của Giáo hội chính là không được để cho kẻ địch bức cung ra bất kì tin tức nào, cho dù có phải tự sát!

... Thật độc ác! Tên đàn ông này! Lãnh khốc vô tình với người khác và với cả bản thân! Bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích!

“Việc gì ta phải thành thật với các ngươi?” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên hỏi.

“Sếp tao sẽ không bỏ qua cho mày! Tuyệt đối không! Mày đừng hòng sống sót mà ra khỏi đây!” Tên đội phó phẫn nộ hét to như đang phải chịu một nỗi nhục nhã ê chề.

Mặc Khiêm Nhân nhếch miệng cười mỉa, “Đừng nói ngươi không biết đây là kiếm của ngươi đấy nhé.” Mặc Khiêm Nhân rút thanh katana lên, máu tươi rơi từng giọt như những đóa hoa thắm.

Tên đội phó trốn mất, kiếm... Đùng rồi, đây là kiếm của hấn, hấn đã đặt nó trong phòng bếp, nhưng giờ nó lại nằm trong tay Mặc Khiêm Nhân, tức là...

“Hấn chạy rồi.” Như đọc được suy nghĩ của tên đội phó, Mặc Khiêm Nhân nói tiếp.

Cái gì?!

Mất tên đội phó càng trốn to hơn nữa.

“Lúc hai chiếc trực thăng bắt đầu tới oanh tạc, hấn đã trốn ra bằng đường cửa sổ, bỏ chạy trên con thuyền duy nhất chưa bị nổ tung.” Chỉ là giọng trần thuật bình thường nhưng lại khiến cho người nghe cảm nhận được cái gọi là nhục thấu tâm can, ác hơn cả chửi tục, độc hơn cả mĩa mai, khiến họ phải nhớ tới hấn cả đời.

Thuộc hạ còn đang ở tiền phương mà chủ tướng phía sau thấy nguy hiểm lại chuẩn một mình, đối với những thuộc hạ trung thành tận tâm mà nói, đây là một sự mĩa mai không thể chấp nhận nổi.

Bàn tay chưa bị thương nắm lại thành nắm, đôi mắt bên dưới tròng kính vỡ tối sầm đi, bao nhiêu phần nộ oán hận chất đầy lồng ngực nhưng lại không thể bộc phát.

Mặc Khiêm Nhân ném cây kiếm đi, tới ngồi xuống bên cạnh Mộc Như Lam, hấn cầm tay cô lên, trên đó dính đầy cát và vết máu, có của kẻ khác, cũng có của cô; người cô lấm bẩn, có máu của kẻ khác, cũng có máu của chính cô.

Cô tựa như một kỵ sĩ xuất hiện vào lúc hấn không ngờ nhất, cảm giác ngỡ ngàng và mừng rỡ khi ấy đã khảm sâu vào linh hồn hấn, cái cảm giác khi mà mi đang cô độc nơi chiến trường, bỗng nhiên có một người đến bên cạnh mi, cùng mi giết địch, cùng sinh cùng tử...

Mặc Khiêm Nhân kéo bàn tay Mộc Như Lam lên ngắm một hồi rồi nhẹ nhàng thổi, hơi thở âm ấm phảng phất như thuốc gây tê, làm Mộc Như Lam không còn thấy đau nữa.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Mặc Khiêm Nhân, thấy vết thương trên người hấn thì ngừng lại, cô vươn tay kia đặt lên khuôn mặt gầy gò của hấn, cất giọng dịu dàng, “Em giận lắm, Khiêm Nhân.”

Tuy biết là hấn cố ý để bị bắt nhưng những vết thương đó là thật, ma túy cũng đã thật sự được tiêm vào người hấn... Rõ ràng hấn là của cô, mỗi một sợi tóc, mỗi một miếng thịt, mỗi một ánh nhìn đều là của cô, người khác dựa vào đâu mà dám để lại dấu vết trên cơ thể hấn? Cho dù là chính hấn cũng không được, cô sẽ tức giận, sẽ cực kỳ cực kỳ tức giận.

“... Anh xin lỗi, sẽ không có lần thứ hai.” Mặc Khiêm Nhân nói, đôi mắt coi rẻ tất cả mọi thứ nay phản chiếu bóng dáng cô, như thể cô là cả thế giới của hấn, giọng nói dịu mát như gió vang lên chắc nịch, “Anh hứa.”

Hấn sẽ không bao giờ để cô mạo hiểm vì hấn nữa, chuyện như thế một lần là quá đủ rồi.

Mộc Như Lam nhìn hấn, một hồi lâu sau mới nhoẻn miệng cười, “Vây lần này em tha thứ cho anh.”

“Cảm ơn.” Mặc Khiêm Nhân nhìn cô cười, khóe môi cũng nhếch lên một độ cong khó thấy, khoảnh khắc dịu dàng thoáng qua đó khiến người ta không khỏi muốn đến gần, để rồi lại lặng lẽ lùi ra vì khí chất lạnh lùng xa cách.

Dưới ánh đèn mờ mờ, đôi nam nữ không hề ôm nhau nhưng bầu không khí lại ngọt ngào hơn cả ôm, họ cứ thế nhìn vào mắt nhau, nói với nhau vài câu ngắn gọn, cả những cô gái dõi theo này giờ cũng không dám lên tiếng quấy rầy.

Lát sau, Mộc Như Lam bỗng nhớ ra một chuyện, vội đứng dậy chạy lên lầu, dây điện đã sớm bị ném vào trong, Mộc Như Lam không đi tìm nhả ngay, thay vào đó cô chạy tới hành lang nơi có cô gái đang nằm trên vũng máu.

“Ráng cầm cự.” Phát hiện cô ấy chưa chết, Mộc Như Lam vội vàng ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu tiến hành sơ cứu theo kiến thức đã học. Lúc này cô gái này đã chạy ra làm mọi thứ giúp cô kéo dài thời gian.

Đôi mắt cô gái đang mất dần tiêu cự nhưng vẫn cố duy trì, cô ấy cảm nhận được sinh mệnh mình sắp đi đến hồi kết, biết mình không còn nhiều thời gian, thế nhưng cô lại thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Cô gái nhìn Mộc Như Lam, mỉm cười gượng thốt ra hai chữ, “Cảm ơn...”

“Tôi đã làm gì cho cô đâu. Suyt, đừng nói chuyện, cô sẽ ổn thôi.” Mộc Như Lam động não cố nhớ lại những kiến thức ngành Y đã học, nhưng ở đây không có thuốc, không có dụng cụ, cô gái này lại mất máu quá nhiều...

Cô gái khẽ lắc đầu, trong cuộc sống, hai tiếng “cảm ơn” không nhất thiết chỉ dành cho những người đã làm gì cho mình. Mộc Như Lam xuất hiện, dù mới gặp chưa tới một tiếng nhưng cô cũng đã thấy như được cứu rồi, ánh mắt của cô ấy, không có chán ghét không có căm hận, chỉ có bạt ngàn ấm áp bao dung, làm cô cảm thấy, sự tự do đã mất bấy lâu cuối cùng cũng đã trở lại...

Cô gái kỳ diệu, cô được một ánh nhìn của cô ấy là cô thỏa mãn rồi.

Chết cũng không hối tiếc...

Cô gái đưa tay lên muốn lấy vật gì đó nhưng lại không đủ sức, “... Sợi dây chuyền trên cổ tôi... cô giữ nó giúp tôi có được không?”

Mộc Như Lam ngáp ngừng hai giây rồi sờ lên cổ cô gái, đụng phải một sợi dây chuyền, cô nhẹ nhàng cởi nó ra, thấy trên dây chuyền có lồng một chiếc huân chương quân nhân.

“Đây là đồ của anh trai tôi... Anh ấy là người tôi kính yêu nhất... Lâu lắm rồi tôi chưa gặp anh... Luôn muốn nói với anh ấy lời xin lỗi, tiếc là... Không còn cơ hội nữa rồi...” Cô gái nhẹ nhàng khép mắt, một giọt lệ trượt xuống gò má, trái tim thanh thần ngừng đập, cũng như cô ấy thanh thần đón nhận cái chết.

Mộc Như Lam nhìn chiếc huân chương, nhẹ nhàng đặt tay lên đầu cô gái, “Cảm ơn cô. Ngủ ngon nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 323: Chương V106.2: Quân vương VS Đế vương (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mặc Khiêm Nhân chỉ nhìn Mộc Như Lam chứ không lên theo, trên lầu không tên nào còn sống nên hắn không cần lo.

Hắn quay sang tên đội phó, “Bây giờ có hỏi gì thì chắc cậu cũng chẳng trả lời.”

Tên đội phó quỳ rạp dưới đất, nhìn Mặc Khiêm Nhân như muốn nói mày thích giết thì cứ giết, tùy.

“Ngu xuẩn.” Thế nhưng Mặc Khiêm Nhân chỉ nói hai chữ gọn lỏn rồi bỏ đi mở cửa lồng cho các cô gái.

Tên đội phó quay phắt lại, “Amon!”

Mặc Khiêm Nhân dừng chân.

“Mày không giết tao?” Hắn ta lạnh lùng nhìn Mặc Khiêm Nhân, nếu hôm nay Amon không giết hắn cho dù có bị tổng vào tù, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tìm được cách thoát ra! Và khi đó hắn sẽ trả lại toàn bộ nỗi khuất nhục Amon đã bắt hắn phải chịu, trả đủ cả vốn lẫn lời!

“Sao lại phải giết?” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên lên tiếng, giọng vô cảm, “Chỉ có cái ngữ IQ ngang ếch mới đi truy cùng giết tận đám lính quèn thay vì đuổi theo gã tướng lĩnh. Và lại, tôi thích sạch sẽ.”

Ý là, giết mi ta ngại bẩn.

“Đứng lại!” Tên đội phó tức giận hét to, trong tay không biết từ lúc nào đã cầm thanh kiếm Mặc Khiêm Nhân vút, này giờ hắn không đánh lên cũng hơi đáng ngạc nhiên.

Mặc Khiêm Nhân xoay lại chụp lấy thanh kiếm hắn ta ném tới.

“Tao ghét nhất là bị lừa!” Hắn nhìn Mặc Khiêm Nhân bằng ánh mắt u ám mà kiên định, “Hôm nay mày không giết tao nhưng cũng đừng mong tao cảm kích! Thanh kiếm này mày cứ giữ, một ngày nào đó tao sẽ tới đòi lại! Mày nhớ kỹ cho tao, tao là phó đội trưởng chi đội C-D1 – Sind Miller!”

Hạ chiến thư? Muốn đánh cược tính mạng và sĩ diện đàn ông? Cái bọn giết người như ngóe mà cũng có mấy thứ đó à? Đúng là phát hiện mới.

Mặc Khiêm Nhân nhìn thanh kiếm rồi lại nhìn tên đội phó. Thanh kiếm trở thành một phần của hắn, hắn vung tay làm một cú móc điệu nghệ, chiếc vỏ rút dưới đất liền bay vào lòng bàn tay còn lại. Hắn quang chột lóe, kiểm tra vào vỏ, tiếng leng keng chứng tỏ đây thực sự là một thanh kiếm tốt.

Tuy vậy cả cuộc nghe chán chết nhưng thanh kiếm này thì xịn đấy.

Mấy cô gái trong lồng ôm má mê mệt nhìn người đàn ông đứng dưới ngọn đèn, ngẫu quá...

Trục thẳng vùn vụt kéo đến cùng cơ sở những tàu, ánh đèn chói bùng đêm đen, chiếu lòa cả hòn đảo hiu quạnh.

Có người báo cảnh sát, cảnh sát khoan thai đến chậm.

Ebert đuổi đến nổi tay run lẩy bẩy, hắn không dám gặp Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân, không biết đã trốn đi đâu rồi.

Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân cùng ngồi trên trục thẳng, có cảnh sát đưa chân ẩm tối, hai người cùng bọc chung một chăn, cơ thể mảnh mai của

Mộc Như Lam lọt thỏm vào lòng Mặc Khiêm Nhân.

“Người anh ổn thật chứ?” Mộc Như Lam lo lắng hỏi. Bị tiêm hơn mười loại ma túy mà không sao thật à? Rõ ràng trước đó còn yếu tới mức không biết đâu là ảo giác đâu là thực, sao mới hờ ra một lát đã khỏe phây phây rồi?

“Không sao.” Mặc Khiêm Nhân cúi đầu nhìn cô, nữ cảnh sát đối diện chỉ nhìn thấy mí mắt và hàng mi dài của hắn, không nhìn thấy sự dịu dàng vô bờ hẳn dành cho Mộc Như Lam, “Có lẽ phải cảm ơn Ive.”

“Hửm?” Mộc Như Lam ngẩng đầu nhìn hắn tò mò, Ive?

“Trước khi bị bỏ tù Ive đã suýt đoạt giải Nobel Y học, hắn nghiên cứu ra một loại thuốc có tính hòa tan với ma túy, có thể coi là khắc tinh của ma túy.”

Hỏi Ive còn tự do, Mặc Khiêm Nhân từng một lần tới sở nghiên cứu hoàng gia của Ive. Nhân lúc Mặc Khiêm Nhân không để ý, Ive đã tiêm cho hắn một liều thuốc thí nghiệm, liều này từng được thử trên năm con chuột bạch, trong đó ba con có biểu hiện hưng hăng điên loạn, chết sau mười phút, hai con kia chết ngay tức khắc.

Ive vốn không phải kẻ kiên nhẫn, thấy có tiến triển là muốn dùng trên cơ thể người ngay. Ban đầu hắn định lấy bệnh nhân ra làm chuột bạch nhưng Mặc Khiêm Nhân lại bất ngờ xuất hiện. Những người đặc biệt luôn mang một sức hấp dẫn nhất định, Ive khi đó chưa biết độ nguy hiểm của Mặc Khiêm Nhân nên đã nảy sinh hứng thú với hắn, to gan tiêm thuốc vào người hắn hòng quan sát tác dụng, không ngờ các thành phần chủ chốt của thuốc lại thích ứng với tế bào của Mặc Khiêm Nhân, sinh ra kháng thể.

Đây là một sự khẳng định tuyệt đối đối với thành quả nghiên cứu của Ive. Khắc tinh của ma túy, một khi đã được đưa vào cơ thể thì dù con nghiện có thêm thuốc đến mấy, cảm giác phê pha cũng sẽ ngày một giảm đi, cuối cùng không xi nhê gì nữa. Phải tội Ive còn chưa kịp nhận giải thì đã bị bắt vì sát hại bệnh nhân, thế là tên ích kỷ này hủy hết số thuốc và giấu nhem luôn cách pha chế, cả thế giới chỉ một mình Mặc Khiêm Nhân có kháng thể ma túy.

Ha? Cứu thế giới? Đùa chắc? Biến thái như Ive mà có lý tưởng cao đẹp vậy à? Bây giờ lý tưởng của hắn chỉ có nuốt chửng Mộc Như Lam ngọt ngào thôi...

Ma túy càng nhẹ thì càng khó kích thích kháng thể, kháng thể phân giải càng chậm, thời gian tác dụng của ma túy càng dài; ngược lại, những loại ma túy mạnh sẽ bị phân giải nhanh hơn dẫn đến thời gian tác dụng ngắn hơn. Thêm nữa ngay từ đầu Mặc Khiêm Nhân đã cố ý không cho chúng tính được thời gian chính xác, thành ra bọn chúng bị hắn lừa ngọt xót.

Thì ra là vậy.

Mộc Như Lam gật đầu, Ive a, lợi hại thật đấy, có điều hắn không nên tiêm một thứ chưa được kiểm nghiệm an toàn vào người Khiêm Nhân như thế, bất lịch sự quá, lần sau phải chỉnh hắn một trận mới được.

Trực thăng đưa bọn họ về California, sau đó là một buổi thẩm vấn kéo dài đến tận nửa đêm do số người được cứu khá đông. Từng người một được lấy khẩu cung và tất cả đều ản ỷ bỏ qua đoạn Mộc Như Lam giết người. Có thể do có chuyện khác ấn tượng hơn làm họ quên bằng khúc đó, cũng có thể do họ bị ảo giác tập thể, chung quy cô ấy không hại đến mình nên kệ đi.

Trời đã tối muộn, phía cảnh sát bèn lo cho Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam một phòng khách sạn. Người ngắm bản thủ thì đương nhiên trước tiên phải đi tắm. Trong phòng chỉ có một phòng tắm, tắm uyên ương cũng là một lựa chọn không tồi.

Ngất nổi Mặc Khiêm Nhân không chịu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324: Chương V106.3: Quân vương VS Đế vương (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luv

Mộc Như Lam nhìn hắn một hồi rồi đi tắm.

Cửa phòng tắm nhẹ nhàng khép lại, chỉ lát sau đã nghe tiếng nước chảy.

Mặc Khiêm Nhân lặng lẽ nhìn thanh katana đặt dựa vào tường, bây giờ trên người hắn đang có rất nhiều vết thương xấu xí, Mộc Như Lam mà thấy thì thể nào cũng sốt ruột, hắn không muốn vậy, tuy đối với đàn ông thì thương tích đôi khi cũng là huy chương.

Hơn mười phút sau, cửa phòng tắm mở ra, Mộc Như Lam quần khăn tắm đi chân trần ra, “Anh đi tắm đi.” Mấy bộ quần áo này nên vứt đi thôi.

“Tóc...”

“Em sẽ lau khô.” Mộc Như Lam nhẹ giọng.

Làn da Mộc Như Lam trắng nõn tựa tuyết, mịn màng không thua gì da em bé, vai và cánh tay cô đều đỏ ửng, giọt nước mồ hôi từ từ chảy xuống khe ngực, thấm vào lớp khăn tắm. Thế nhưng Mặc Khiêm Nhân lại chẳng mấy may nảy sinh dục niệm bởi hắn đang bận để ý những vết thương rải khắp người cô, trên cánh tay có nhiều chỗ ứ máu do bị ngã, thậm chí còn có vết đạn sượt qua, đầu gối thì bầm tím bầm xanh...

Mặc Khiêm Nhân bỗng hơi thấy hối hận, đáng lẽ hắn nên giết chết tên đó mới đúng.

Mộc Như Lam theo ánh mắt của hắn nhìn xuống thương tích trên người, chỉ là mấy vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại, “Khiêm Nhân, cần em giúp anh tắm không?”

Mặc Khiêm Nhân im lặng nhìn Mộc Như Lam, từng hồi sóng rung lên trong đôi mắt tựa hồ sâu, cuối cùng tất cả hóa lặng im, chỉ người biết ta biết.

Hắn vào phòng tắm khóa cửa lại, cởi xuống chiếc áo sơ mi tuy rách nhưng vẫn đủ che thân, trên chiếc gương treo tường hiện lên tấm lưng tái nhợt chi chít thương tích, vết trầy do va đập và vết cắt do bị kiếm chém chồng lên nhau, đỏ đỏ đen đen.

Hắn chỉ lạnh nhạt nhìn như nhiều đó chẳng thấm vào đâu.

Nước ấm chảy qua những vết thương, cơn đau rất ớn ả thế mà chẳng đủ để hắn nhăn mày.

Muốn đạt được thứ gì đó thì phải trả giá tương đương, với Mặc Khiêm Nhân, chỉ cần cái giá đó không phải Mộc Như Lam hay người Mặc gia thì cho dù hắn có hy sinh bản thân cũng không tính là đắt.

Có điều từ giờ không thể tiếp tục như vậy nữa, cô ấy sẽ giận mất.

Mặc Khiêm Nhân tắm xong lại trầm tư hồi lâu, bình thường hắn quấn khăn quanh hông là đi ra được rồi, ngặt nỗi hắn không muốn Mộc Như Lam nhìn thấy vết thương sau lưng, ở đây không có áo choàng tắm, hắn cũng không quấn khăn quanh thân trên giống con gái được. Mặc Khiêm Nhân đánh liều nhìn đồng quần áo bẩn trong thùng rác... Không, không mặc nổi...

“Cốc cốc cốc.” Có tiếng gõ cửa, giọng nói êm dịu của Mộc Như Lam vang lên, “Khiêm Nhân, ra đây để em bôi thuốc cho anh.”

“...”

Cuối cùng vẫn bị Mộc Như Lam nhìn.

Mặc Khiêm Nhân nằm sấp trên giường, Mộc Như Lam thì ngồi cạnh dùng bông y tế lau nhẹ lên vết thương. Mặc Khiêm Nhân cảm nhận được cái cúi lưng của cô, sợi tóc mềm mại chạm lên da hắn, ấm ấm, lành lạnh, hơi thở ấm áp phả lên vết thương, nhẹ nhàng, ôn nhu...

Cảm giác dịu dàng như ngấm vào máu truyền đi khắp cơ thể, làm tan chảy cả những phần cứng rắn lạnh lẽo nhất.

Mộc Như Lam cúi xuống, mái tóc đen vương hương bạc hà. Mặt sát mặt, môi kề môi, giọng cô ngân nga êm ái, chiếm lấy góc linh hồn vốn chỉ thuộc về hắn, “Khiêm Nhân, anh là của em.”

Hắn nghe thấy linh hồn thay hắn trả lời: Đúng thế, anh là của em, tất cả những gì anh có cũng là của em.

++++

Hôm sau.

Joey nhận tin thì bật dậy ngay khỏi giường, sau một tháng mất ăn mất ngủ, cuối cùng hắn cũng an giấc được rồi. Hắn rết rết thay quần áo, hùng hổ xông lên nhà giam tầng ba cứ như muốn khoe cái gì vậy.

Lúc này Hans đang ăn sáng, cử chỉ tao nhã, tư thái cao quý, thoát nhìn giống đang ở đại sảnh cung điện hơn là nhà giam.

Thấy bộ dáng của Joey lúc đến là Hans biết ngay Joey có chuyện muốn nói, gờ nheo mắt làm Joey phải nuốt hết những lời đang định nói lại mà lui vội về sau, hắn đã kịp nói gì đâu, làm gì mà Hans thái độ ghê thế?! Làm hắn hết cả hồn!

Joey quyết định vờ lượn quanh một vòng rồi rời khỏi đây, không phải là hắn nhát gan đâu nhé, lần này hắn chỉ đi kiểm tra xem gã có ngoan hay không thôi!

“Cậu phó viện trưởng.” Đúng lúc này Hans lại lên tiếng khiến Joey phải dừng chân.

“... Chuyện gì?” Joey căng thẳng gần chết nhưng vẫn cố làm bộ nghiêm túc, cộng thêm tướng mặt khiến hắn trông càng thêm cay nghiệt, mặc dù bình thường hắn cũng hơi xảo quyết thật.

“Cậu chưa nói chuyện cần nói mà đã đi rồi à?” Hans từ từ đứng dậy, mái tóc đen dài đung đưa theo, vài lọn vắt trước ngực càng làm nổi bật vẻ anh tuấn của gã.

“...” Gã thừa biết hẳn muốn nói gì rồi còn hỏi!

Hans đi tới cửa buồng giam, hai tay chộp lấy song sắt, đầu thò ra ngoài, nụ cười ôn hòa thường trực nay vẹo một cách kì dị, “Amon và vị hôn thê của hắn đã cùng nhau quay về rồi phải không? Thật đáng thất vọng! Chẳng có cái đích gì vui cả!”

Joey toát mồ hôi lạnh, sợ đến nỗi gần như phải bỏ chạy. Hắn cứng nhắc bước từng bước đi ra, mình đứng là dờ hơi mới chạy tới đây ăn khò, hào hứng quá đâm ra quên mất Hans là một tên thái nhân cách tâm lý bất thường! Một tên thái nhân cách biến thái tới mức nghiêm trọng!

“Quá nhàm chán! Quá thất vọng! Ta muốn nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Amon!” Hans nhăn nhó gào thét, ngay sau đó lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, gã nhếch môi cười, đôi mắt quỷ dị sáng lên điên cuồng, “Nếu cô ta chết thì có khi nào Amon sẽ trở thành biến thái không? A... Nghĩ thôi đã muốn run cả người, ahaha... Hahahaha...”

Khấp tằng ba vang vọng tiếng cười cuồng loạn của Hans, các nữ phạm nhân rụt cổ lại, sợ hãi trốn vào trong chăn.

++++

Mặt trời ló dạng mang theo gió thu mát lạnh.

Gió thổi rèm cửa phát phơ, im lặng trùm lên cả căn phòng.

Trên chiếc giường trắng, những sợi tóc đen xõa khắp gối, hai cơ thể nằm nghiêng phải kề sát vào nhau, cánh tay rắn chắc của chàng trai bọc quanh vòng eo thon thả của cô gái, đầu vùi vào mái tóc cô, cô gái tựa lưng lên ngực chàng trai, cả hai cùng thiêu thiêu ngủ.

Thời gian chậm chậm nhỏ từng giọt, từng giọt...

Cô gái trở mình, vòng tay ôm hông chàng trai, thế nhưng thứ ngón tay cô đụng phải lại khiến cô tỉnh dậy ngay lập tức, cô ngơ ngẩn nhìn lồng ngực hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn lên chiếc cằm đã gầy đi sau nhiều chuyện.

Vừa nãy cô đã đụng vào vết thương của hắn.

Mộc Như Lam cúi đầu, trên bụng hắn cũng có vết bầm, rõ ràng là do bị đá... Tên nào đá đây? Không chặt chân đúng là đáng tiếc...

Mà bọn kia rốt cuộc là ai? Chi đội C-D1... Là gì? Quân đội? Bộ đội?

Mộc Như Lam vừa nghĩ vừa dậy gọi điện báo người ta mang thức ăn và quần áo lên rồi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Chuông cửa vang lên báo hiệu nhân viên đưa cơm tới, Mặc Khiêm Nhân mở mắt ngay tức khắc, ánh mắt vô cùng tỉnh táo, từ lúc Mộc Như Lam xuống giường là thần kinh của hắn đã tự động trở lại trạng thái cảnh giác, chỉ một sợi gió cũng có thể khiến hắn tỉnh giấc.

Mộc Như Lam ra khỏi phòng tắm, quần khăn chuẩn bị đi mở cửa. Mặc Khiêm Nhân nhanh tay kéo cô ra sau lưng, mở cửa, nhận đồ, đóng cửa, hại nhân viên phục vụ ngần ra, hả?

Mộc Như Lam vừa ăn vừa cười nhìn vẻ mặt bình thản của Mặc Khiêm Nhân, thật là vui, mặc dù cả hai chẳng làm gì cả.

Bỏ hết mấy thứ Mặc Khiêm Nhân mới lựa ra vào lại trong chén hắn, sau đó bỏ thêm mấy thứ cô không muốn ăn, Mộc Như Lam cười vô tội, “Khiêm Nhân gây quá, phải ăn nhiều nhiều để tắm bổ.”

“... Mấy thứ này không có chất béo, ăn nhiều cũng không mập được.” Mặc Khiêm Nhân gấp đồng hành tời cả rót chất hơn nửa chén lên, mặc dù thực lòng hắn chỉ muốn đổ hết vào thùng rác.

“Anh phải ăn nhiều lên, không là ôm không thích đâu.” Mộc Như Lam mỉm cười nói bắt kẻ Mặc Khiêm Nhân phản bác ra sao.

Mặc Khiêm Nhân cúi đầu im lặng ăn...

Thấy vậy Mộc Như Lam cười tươi hơn, đáng yêu quá, vừa kiêu lại vừa dịu dàng mà vẫn không mất vẻ đáng yêu, tưởng như nghiêm khắc nhưng thật ra là ngoài lạnh trong nóng, làm sao bây giờ? Muốn bắt nạt hắn quá...

Mặc Khiêm Nhân nào biết người yêu mình nghĩ gì, hắn đang bận đấu tranh với đồng hành tời mà hắn căm thù đến tận xương tủy rồi... Sản phẩm thất bại nhất của tạo hóa chính là mấy thứ này!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 325: Chương V106.4: Quân vương VS Đế vương (4)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Boston.

Đại học Harvard.

Như thường lệ, câu lạc bộ kịch tập diễn nghiêm chỉnh trong nhà hát, có điều tối nay vẫn còn một số người chưa thể hết căng thẳng.

Khoanh tay nhìn cô gái đang tập diễn vai phù thủy thể cho Mộc Như Lam, Tần Xuất Vân cau mày.

Cô ta diễn rất đạt, khắc họa nhân vật phù thủy ác độc biến thái rõ nét đến mức người xem nổi hết cả da gà, chỉ muốn ném trứng thối lia lịa lên sân khấu. Một bộ phim kinh dị khiến khán giả buồn nôn là một bộ phim thành công, một vai phản diện khiến khán giả căm ghét, ấy cũng là thành công của người đóng. Chi hiếm thành công này có thể sẽ ảnh hưởng xấu đến cuộc sống của diễn viên về sau, như cái cách diễn viên đóng vai Dung ma ma bị người ta ném đá ngoài đời vậy.

Tần Xuất Vân nhìn cô gái nọ, thử ướm gương mặt của Mộc Như Lam vào, tưởng tượng khi cô thể hiện biểu cảm vạn vật, ánh mắt hung ác... Mẹ nó, sao thấy lạ quá quá vậy?! Thật không thể tưởng tượng nổi Mộc Như Lam sẽ vào vai một phù thủy kinh tởm như thế!

Tần Phá Phong ngồi ở hàng sau cùng, chân gác lên hàng ghế trước, miệng rôm rốp nhai khoai tây chiên, trông thì như đang tập trung nhìn lên sân khấu nhưng thật ra tâm trí đã bay đi phương trời nào rồi.

“Này!” Tần Xuất Vân đi tới cầm tập kịch bản quơ quơ trước mặt Tần Phá Phong, kéo linh hồn bé nhỏ của hắn về, “Anh để đầu óc đi đâu thế?”

“... Sao?” Tần Phá Phong quay sang.

Tần Xuất Vân chống nạnh, “Em càng nghĩ càng thấy Mộc Như Lam không hợp vai phù thủy, cô ta sẽ phá hỏng vở kịch tâm huyết của chúng ta mất!” Không chịu đi tập, không biết phối hợp với bạn diễn, đã thế gương mặt và thần thái của cô ta cũng không hợp đóng phản diện chút nào. Hơn một tuần nữa là tới lễ kỉ niệm tình hữu nghị giữa học viện Bạch Đế và trường Harvard rồi, vở kịch này là tiết mục hạ màn, nếu hỏng thì họ còn mặt mũi nào gặp Boss nữa! Kiểu gì cũng sẽ bị bọn Hắc Báo cười thối mũi cho xem!

“... Rồi sao?” Tần Phá Phong vừa rộp rộp nhai khoai vừa nhìn Tần Xuất Vân khó hiểu.

“Rồi sao cái gì? Đổi sang người này đi, em thấy cô ta diễn khá đấy chứ.” Tần Xuất Vân nhìn lên sân khấu thấy phù thủy đang định cường hôn công chúa. Mẹ... Kinh chết đi được, thật muốn ném cho mấy quả cà chua! Muốn hét lên bảo phù thủy xê ra! Để tui tới!

“... Không được.” Tần Phá Phong nhìn cô gái trên sân khấu, nhớ lại khi Mộc Như Lam nói ghét hắn, ánh mắt hắn u ám, miệng nở nụ cười giễu cợt, “Chính vì vai này gồm ghê tởm nên anh mới để cô ta diễn, anh ngứa mắt cái vẻ dương dương tự đắc của cô ta.”

“...” Mượn việc công trả thù riêng thế này thì nhỏ mọn quá! Tần Xuất Vân đảo mắt chán chường, chẳng lẽ Mộc Như Lam đã đắc tội Tần Phá Phong lúc mình không biết? Bằng không dù họ có ghét Kha gia Mộc gia và cả Mộc Như Lam đến mấy, một khi chưa có lệnh của Boss, họ cũng sẽ không công tư lẫn lộn thế này. Có điều chủ tịch câu lạc bộ kịch là Tần Phá Phong, Tần Xuất Vân cũng lười tranh cãi, chẳng việc gì phải cãi nhau với ông anh mình chỉ vì một kẻ như Mộc Như Lam.

Thôi kệ, dù sao người bị chê cười nếu diễn dở hoặc bị ném đá nếu diễn đạt cũng không phải mình.

Tần Phá Phong nhai rau rầu lát khoai chiên. Ghét tôi hả... Hừ! Để rồi xem cô có tư cách ghét tôi hay không! Đồ con gái phách lối!

Vẫn phòng chủ tịch hội sinh viên.

Giữa không gian im ắng, chàng trai cao ráo đứng nơi cửa sổ, tay cầm một chiếc điện thoại, trời xanh mây trắng chẳng lọt nổi vào đôi mắt âm trầm tựa mặt biển cuộn cuộn sấm dữ mưa rền kia.

Vài sợi tóc lòa xòa che đi chiếc tai nghe bluetooth, có âm thanh từ đó phát ra.

“... Chi đội C-D1? Đến giờ này mà đồng rác đó vẫn còn tồn tại sao? Lại còn ôm mộng được về trụ sở...” Giọng nói êm ái của Morse vang lên vô cảm, ánh mắt hắn lạnh băng, “Xử lý hết đi... Thằng ngu Gimino, thành sự không đủ bại sự có thừa. Phần Miller có thể cân nhắc lại, nếu đào tạo từ tế thì tên đó sẽ rất được việc.”

“Bảo Regu tới đây, tôi muốn bồi dưỡng một Ive Sparsona thứ hai...”

++++

Bệnh viện tâm thần Coen.

Mặc Khiêm Nhân đứng trước song sắt đen, nhìn Hans cười với mình.

“Nếu giam giữ vẫn không thể khiến ông hợp tác thì tôi sẽ xem xét cho ông đeo khóa miệng, từ nay về sau không cần nói nữa.” Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng lên tiếng, không mang theo chút cảm tình.

Hans cười tươi hơn, “Không cần tôi nữa nên là bỏ mặc? Vô tình quá đấy Amon.”

“Người thông minh phải biết nắm lấy thời cơ. Lúc tôi cho ông nói ông đã chọn không nói; bây giờ tôi không cần nữa, ông có thể cút đi cùng sự ngu xuẩn và ý đồ xem kịch của mình rồi.” Mặc Khiêm Nhân giọng đều đều, tay dứt vào túi quần, trông hần thanh cao lạnh nhạt tựa một đấng quân vương đang chờ hứng phấn mi ẩn từ hình, như thể thứ sắp lia xuống chỉ là một hạt bụi.

Nụ cười trên môi Hans nhạt đi, gã nhìn Mặc Khiêm Nhân bằng ánh mắt hung ác, “Cái trò này không vui đâu.”

“Sự thật chứng minh kẻ thua cuộc mãi mãi chỉ là kẻ thua cuộc. Trong lúc ông còn giậm chân tại chỗ thì tôi đã đi được mấy con phố rồi.” Mặc Khiêm Nhân xoay lưng bỏ đi, nhẹ nhàng dứt điểm, “Trò chơi kết thúc.”

Ánh mắt đáng sợ của Hans đuổi theo Mặc Khiêm Nhân như một con độc xà, chợt gã nhếch môi cười, giọng dịu dàng quý dị, “Đúng là một đối thủ khó nhằn... Xem ra ta phải nghiêm túc thôi...”

“Vậy sao? Vậy cho phép tôi được tiễn ông về trời.”

++++

Vụ án phụ nữ mất tích được phá, truyền thông đưa tin tăng bốc Mặc Khiêm Nhân một phen, người thân của những cô gái được cứu cũng gửi lời cảm ơn hân. Trái lại Mặc Khiêm Nhân chẳng có cảm giác gì, bởi nếu Mặc Như Lam không xuất hiện thì hân còn định ẩn nấp thêm một thời gian nữa để thu thập tin tức, đồng nghĩa với việc sẽ có thêm nhiều người vô tội phải chết.

Hân chẳng phải kẻ tốt lành gì, hân cũng có tư tâm và ác niệm của mình. Chẳng qua thói đời quen nghĩ người ác là cực ác, người tốt là cực tốt thôi.

Điều duy nhất cải thiện tâm trạng của Mặc Khiêm Nhân là nhờ vụ này mà hân được nghỉ phép hai tuần, và như thường lệ, nghỉ có lương.

Số lần nghỉ của Mặc Khiêm Nhân từ năm ngoái đến nay đã phá vỡ kỉ lục trước giờ, số ngày nghỉ cả theo quy chế lẫn tự phát cộng lại đã hơn gấp mấy lần so với từ năm ngoái đổ về trước. Mặc Khiêm Nhân từng có kỉ lục hai năm liền ở lý trong Coen không ra ngoài, đó cũng là lúc da hân tái đi do ít tiếp xúc với nắng, mặc dù bây giờ vẫn còn hơi bệch nhưng có lẽ là do thiên sinh lệ chất, trông hân vẫn tao nhã vô cùng.

Mộc Như Lam còn phải đi học nên Mặc Khiêm Nhân bèn cùng cô đi máy bay đến Boston, đồng hành là Ebert – người chốc chốc lại bị Mặc Khiêm Nhân buông lời cay nghiệt, ai bảo hân đưa Mộc Như Lam tới đó làm gì? Nếu xảy ra chuyện bất trắc thì sao? Bất cần quá!

Năm tiếng sau, họ đặt chân đến sân bay quốc tế ở Boston.

Mặc Khiêm Nhân và Mộc Như Lam nắm tay đi trước, Ebert bề ngoài thì vẫn mang thần thái quý sò tộc nhưng trong lòng lại thấy thốn thốn, hân có cảm giác mình cứ như một con chó leo đẹo theo sau hai người họ vậy.

Cả ba đang chuẩn bị đi ra cổng sân bay thì bất thành linh có một bầu không khí cực kỳ hung hãn xộc lại từ bên cạnh.

Mặc Khiêm Nhân dừng bước nhìn sang, đôi mắt lạnh nhạt sắc bén như có thể nhìn thấu mọi thứ đối lại một đôi mắt lạnh khốc sắc bén như muốn chiếm đoạt tất thấy.

Mộc Như Lam nhìn theo Mặc Khiêm Nhân, thấy một nhóm người mặc đồ đen, thấy tên Bạch Mạc Ly từng suýt ném cô xuống lầu, thấy Tuyết Khả đi sau lưng y, và cả chàng trai trẻ đeo găng đen hờ ngón đã xém làm cô nổ tan xác hồi ở trên đảo.

Chà, bọn đế chế Bạch đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Chương V107: Từ chối

Editor: MDL

Trong sân bay khá đông, ai ai cũng đổ mắt nhìn nhóm thanh niên đang đứng ở chỗ cổng vào. Rõ ràng trong hai phe này, một phe chỉ có ba người, phe còn lại thì tận hai mươi mấy, vậy mà không hiểu sao họ vẫn có cảm giác thực lực ngang nhau, nhất là hai người đàn ông đó, ngay khoảnh khắc hai ánh mắt va chạm, những người đứng gần họ lập tức cảm thấy lồng ngực nặng trĩu, hô hấp khó khăn.

Mặc Khiêm Nhân nhìn Bạch Mạc Ly, ánh mắt lạnh nhạt càng trở nên bén nhọn, trực giác trời cho giúp hắn cảm nhận được địch ý và sự nguy hiểm của người đàn ông kia.

Bạch Mạc Ly nhìn Mặc Khiêm Nhân, cặp mắt sắc lẹm đầy hung hãn liếc sang Mộc Như Lam, phát hiện cái nắm tay của họ, trong thoáng chốc y hơi nheo mắt lại, nhanh đến mức khó thể nào nắm bắt.

Tuyết Khả đứng đằng sau Bạch Mạc Ly, thấy Mặc Khiêm Nhân thì mặt hơi biến sắc, cô ta lại gần Bạch Mạc Ly định nói gì đó nhưng y lại đưa tay ngăn, Tuyết Khả chần chờ một lát rồi cũng lùi trở về.

Hử? Hắc Báo nhìn Mộc Như Lam chằm chằm, tay gãi gãi má, lạ ghê, cô gái kia... sao trông quen quen, mình gặp hồi nào ấy nhỉ?

Đề ý thấy có người nhìn mình chòng chọc, Mộc Như Lam thò đầu ra từ sau lưng Mặc Khiêm Nhân, Hắc Báo bất ngờ chạm mắt Mộc Như Lam, ngạc nhiên tới nỗi miệng hơi há.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, thấy thú vị nên nở nụ cười, ánh mắt âm áp câu hồn đoạt phách.

Hắc Báo ngẩn người, nhanh chóng trốn ra sau lưng Bạch Hổ, miệng lẩm bẩm, “Ma thuật lui tán! Ác linh lui tán! Thiên sứ lui tán! Tôi chưa muốn về với Chúa đâu! Lui tán lui tán lui tán!”

Bạch Mạc Ly dời mắt, cùng cấp dưới rời khỏi sân bay, bầu không khí căng thẳng thoáng chốc biến mất, như thể những gì vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Mặc Khiêm Nhân nhìn theo bọn họ bằng ánh mắt hồ hững như mọi khi, hắn để ý thấy trên ngực hoặc cổ áo những người đó đều cài mấy chiếc huy chương giống nhau, nghiên cứu sinh từng đời nghiên cứu Hans cũng đeo một cái như thế, tức là... Bọn họ đều là người của đế chế Bạch?

“Khiêm Nhân?” Mộc Như Lam lên tiếng, “Anh quen bọn họ à?”

“Không quen. Đi thôi.” Dứt lời Mặc Khiêm Nhân nắm tay Mộc Như Lam rồi đi, Ebert đứng làm nền nãy giờ lập tức đuổi theo.

Ở đằng trước, có người ngoái đầu nhìn nhóm Mặc Khiêm Nhân mà hỏi, “Hắn là ai mà vừa nãy dám...” Chỉ riêng khí thế đã không thua kém Boss chút nào, đúng là hiếm có.

Tuyết Khả nghiêm mặt cảnh cáo, “Sau này nếu đang làm nhiệm vụ mà thấy hắn thì né đi càng xa càng tốt. Bình thường thấy hắn cũng đừng tiếp xúc.”

“Hà?” Hắc Báo bấy giờ mới hoàn hồn lại mà quát lên, “Cô nói cái gì vớ vẩn thế Tuyết Khả?!” Hắn ta là ai chứ, sao lại bắt bọn họ phải nhượng bộ hắn ta?

Bạch Hổ đi cạnh vừa vuốt lên cánh tay phải quần băng vừa nói, “Công tử Mặc gia tại thủ đô Trung Quốc, tham mưu đặc biệt của FBI Mỹ, viện trưởng bệnh viện tâm thần Coen, chuyên gia tâm lý học tội phạm tầm cỡ quốc tế, vô cùng quyền uy. Nghe nói không có vụ án nào là hắn không phá được, chẳng qua là hắn muốn phá hay không. Hắn là Amon Mặc Khiêm Nhân.”

Hắc Báo lấy làm kinh ngạc, “Là cái tên làm Gino không hoàn thành được luận văn tốt nghiệp ấy hả?”

“Phải.”

“Sao chúng ta phải né hắn? Cùng lắm chỉ là một tên làm ngành tâm lý thôi mà.” Đầu hắn ta cứng hơn đạn rocket được chắc?

“Thế mới bảo cậu bớt chơi bời lại mà lo theo dõi tin tức một tí đi.” Bạch Hổ cạ lòi, trong đầu thẳng này không còn gì ngoài đánh bực bực bắn bùm bùm à?!

“Tôi già như ông chắc?” Hắc Báo dè bùi.

“...” Hai một tuổi và hai bảy tuổi thật ra chỉ cách nhau có sáu năm thôi, cảm ơn.

Bạch Mạc Ly đi đầu, mắt nhìn thẳng về trước, khí chất lạnh thấu xương, ánh mắt y tựa như cuồng phong bạo tuyết nuốt chửng mọi hơi ấm, y bước từng bước chắc nịch, in lên mặt đất một hàng hoa băng.

(MDL: Cái này chỉ là ví von thôi các nàng nhá, lão Ly mà bước ra băng thật thì thành truyện huyền huyền mất =))~)

++++

Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân, và cả Ebert cùng lái xe về Harvard, tất nhiên Mặc Khiêm Nhân không thể vào ký túc xá nữ được, cũng may hắn có quan hệ sâu rộng ở Harvard, nói hiệu trưởng một tiếng là có ngay một phòng bên ký túc xá nam, hiệu trưởng còn mời hắn mở khóa giảng dạy vài buổi

cho những sinh viên ưu tú, đối với nhà trường thì thế này chỉ là không lỗi. Bình thường chỉ học sinh trong học viện đặc công FBI mới có cơ hội được Mặc Khiêm Nhân giảng dạy, mấy trường đại học khác mời hẳn tới dạy có một tiết hẳn cũng chưa bao giờ đáp ứng.

Còn chuyện Mặc Khiêm Nhân tới học viện Lưu Tư Lan làm giáo viên Sinh để tiếp cận Mộc Như Lam thì đương nhiên là trường hợp đặc biệt.

Mộc Như Lam xin nghỉ ba ngày, ngày thứ nhất cùng Ebert đi tìm Mặc Khiêm Nhân, ngày thứ hai nghỉ lại khách sạn với Mặc Khiêm Nhân, ngày thứ ba thì cùng Mặc Khiêm Nhân về Coen sau đó trở lại Boston.

Bây giờ đang là buổi chiều, Jennifer bạn cùng phòng của cô học ngành Kỹ thuật, buổi trưa ít khi nào về ký túc xá mà toàn vào thư viện đọc sách, thành ra trong phòng chỉ còn lại Lê Dạng. Thấy Mộc Như Lam, Lê Dạng cau mày, “Cậu...”

Mộc Như Lam nhướn nhướn mày, “Sao?”

“... Cậu vẫn ổn chứ?” Lê Dạng vốn muốn hỏi cô đi đâu nhưng không tiện, không ai thích bị giám sát như thế, cho dù là có ý tốt.

“Khỏe lắm, cảm ơn cậu.” Mộc Như Lam mỉm cười.

Lê Dạng dời mắt sang màn hình điện thoại, cô ấy luôn như thế, luôn cười một nụ cười khiến người ta không đành lòng khiển trách... Trong mắt Lê Dạng thoáng vẻ bất đắc dĩ, cô đã biết là sẽ thế này mà... Cẩn cân không thể nào không nghiêng về phía cô ấy.

Mộc Như Lam tắm rửa thay quần áo rồi đi ra ngoài, Mặc Khiêm Nhân đã chờ sẵn dưới lầu. Hai người tay trong tay đi ăn cơm, bắt gặp cảnh này ai nấy đều tròn mắt, chẳng mấy chốc khắp diễn đàn đã vang lên tiếng than ai oán của những nam sinh viên. Trời sập rồi! Nữ thần đã có chủ!

Mặc Khiêm Nhân từng sinh hoạt ở đây bốn năm nên quen thuộc hơn Mộc Như Lam nhiều, hẳn dẫn Mộc Như Lam đến căn tin ăn cơm, cơm xong lại tản bộ, trên đường có đụng mặt nhóm Tần Phá Phong nhưng họ chỉ đi ngang qua. Mấy người bị bỏ lại đằng sau đứng đực mặt ra, quái, sao cứ có cảm giác như cô ta có chỗ dựa rồi, không dễ bắt nạt nữa nhỉ?

Tần Phá Phong nhìn họ đi sóng vai nhau, phun ra hai chữ đầy khó ỡ, “Chướng mắt.” Không cần nói cũng biết mối quan hệ giữa hai người này là gì, tình tứ ngọt ngào nhìn phát ghét! Đáng lẽ bọn chúng phải trắng tay khổ sở mới đúng!

“Tuyệt Khả bảo, khi tên này ở gần thì không được đụng vào Mộc Như Lam.” Tần Xuất Vân ném cho Tần Phá Phong cái nhìn cảnh cáo. Càng ngày cô ta càng ngờ rằng Mộc Như Lam đã gây thù riêng với Tần Phá Phong, nếu không thì sao cô ta còn chưa thấy cảm phần tí gì mà hắn đã như có thâm thù đại hận với Mộc Như Lam rồi?

“Thế chừng nào hắn mới đi?”

“Nghe nói là hai tuần sau, ngay trước lễ kỉ niệm vài hôm.”

Tần Phá Phong cười, xem ra cả ông trời cũng muốn trêu chọc cô ta, đáng đời! Hai tuần sau khi đã hết chỗ dựa rồi, để xem cô ta còn kiêu ngạo được nữa hay không. Cho dù diễn hay hay diễn dở thì danh tiếng của cô ta cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, diễn hay thì vai phù thủy kinh tởm sẽ khiến người ta giận lây kẻ đóng, diễn dở thì sẽ phá hỏng tiết mục kịch hạ màn, ai mà không ghét con sâu làm rầu nồi canh cơ chứ? Hahahaha.

Tần Xuất Vân nhìn Tần Phá Phong, không nỡ nói hẳn biết bộ dạng của hắn bây giờ giống y chang mấy nhân vật phụ nhỏ mọn thích hơn thua mà người ta nhìn chỉ muốn vả lẹch hàm.

Mộc Như Lam vừa về thì Morse lại đi đâu mất, có vẻ một thời gian nữa mới về, hẳn chỉ nói là sẽ tìm cho cô một người thầy giỏi.

Cuộc sống trong trường đại học vẫn như thường lệ, điểm khác biệt duy nhất là các sinh viên ngành Tâm lý học đang phấn kích hơn bao giờ hết, vì nhà trường vừa đăng thông báo Mặc Khiêm Nhân mở khóa giảng công khai. Khóa giảng còn chưa bắt đầu mà trên diễn đàn đã bàn luận rôm rả cả lên, có thể đoán được giảng đường hôm đó sẽ đông đến mức nào.

Buổi đầu tiên Mặc Khiêm Nhân mở khóa giảng, Mộc Như Lam mới tới trễ năm phút mà đã hết chỗ ngồi, cũng may có người lịch sự nhường ghế cho cô còn mình thì ngồi chen với bạn.

Phòng học rất rộng, có gần một nghìn ghế ngồi xếp thành hình bậc thang hướng xuống về phía bục giảng. Mộc Như Lam ngồi hàng sau cùng, nhìn quanh thì thấy không chỉ có sinh viên ngành Tâm lý học mà còn có ngành khác, cùng một vài giáo sư, phó giáo sư trẻ tuổi, ngay cả Ebert cũng đã ngồi ầm chỗ ở hàng trước và đang chuẩn bị giấy bút...

Mộc Như Lam chợt nhận ra những học sinh Lưu Tư Lan Mặc Khiêm Nhân từng dạy đúng là đã được một món hời to. Đôi khi người càng đứng gần sẽ càng khó nhận thấy ánh hào quang của người, phải tới khi một ai khác tung hô người thì họ mới biết người vẫn luôn chói sáng, mới biết người đáng trân trọng hơn họ tưởng.

Trước giờ cứ nghe nói là Mặc Khiêm Nhân rất có tiếng trong giới tâm lý học nhưng phải tận mắt chứng kiến mới biết là có tiếng đến mức nào, biết bốn chữ A-m-o-n rớt cuộc nặng ra sao.

Mộc Như Lam ngồi sau cười tươi thật tươi, người đàn ông tài giỏi này, là của cô đấy, hết thầy hết thầy, đều là của cô.

Giảng đường hơi ồn, chưa đến giờ vào lớp nên xung quanh nói chuyện rất hăng, vậy mà khi có tiếng bước chân vang lên nơi cửa chính, tất cả bỗng lặng

đi trong chớp mắt.

Somi trắng, âu phục đen, thoát nhìn cùng lắm chỉ khoảng hai lăm tuổi, thật khó mà tin rằng đây chính là một trong số những người quyền lực nhất trong giới tâm lý học.

Thế nhưng không ai dám phủ nhận hẳn không phải Amon, vẻ mặt lạnh nhạt, khí chất trong trẻo lạnh lùng cùng một bức tường ngăn cách phạm nhân, cao quý tựa một đấng quân vương, chẳng những không hề thua kém so với tưởng tượng của họ mà còn càng hợp với cái tên Amon hơn. Cặp mắt lạnh lẽo sắc bén mà đến cả bọn tử tù cũng phải sợ hãi chột dạ qua, bọn họ lập tức đồng loạt ngồi thẳng lưng, trong thâm tâm lặng lẽ dựng lên phòng tuyến bảo vệ bí mật của mình.

Ở đây có rất nhiều nghiên cứu sinh hay thậm chí là tiến sĩ lớn tuổi hơn Mặc Khiêm Nhân, nhưng khí chất và thực lực thì lại thua hẳn một khoảng rất xa. Bọn họ vẫn còn phải học nhiều.

Đã quen trở thành trung tâm của sự chú ý, Mặc Khiêm Nhân hồ hững như thế đó là chuyện hiển nhiên, hẳn đi lên bục giảng, đưa mắt nhìn một cái là đã tìm ra Mộc Như Lam ngay dù cô ngồi tít ở hàng sau cùng.

Cô cười dịu dàng, vẫy vẫy tay với hắn.

Về mặt của hắn vẫn vậy, chỉ là dường như hơi lạnh đã tàn đi đôi chút.

Bấy giờ đã có người nhận ra mối quan hệ giữa Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân.

Tình yêu thầy trò... Nếu là thật lòng thì tình yêu thầy trò trong trường đại học quả thật rất lãng mạn. Có nữ sinh viên chóng cảm mơ màng. Đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Giong nói thanh lạnh của Mặc Khiêm Nhân vang khắp giảng đường, dẫn dắt cả mọi người nhập tâm, nhiều người đã chuẩn bị sẵn các câu hỏi hóc búa nhưng Mặc Khiêm Nhân vẫn có thể giải đáp một cách dễ dàng, ví dụ đơn giản dễ hiểu, lối giải thích ngắn gọn rõ ràng, cứ thế anh hỏi tôi đáp, tranh luận rất là sôi nổi.

Khóa giảng một trăm phút trôi qua chỉ trong chớp mắt, nhiều người còn chưa kịp nói với Mặc Khiêm Nhân câu nào. Buổi học vừa kết thúc thì lập tức có một đám đông đổ ra vây Mặc Khiêm Nhân lại không cho hắn đi.

Mộc Như Lam hai tay chống cằm, khuỷu tay đặt lên mặt bàn, mỉm cười nhìn cảnh tượng thú vị trên bục giảng, có điều chỉ được một lát lại bị cắt ngang.

Điện thoại cô rung lên.

Mộc Như Lam vừa mới bắt máy thì từ trong loa đã vang lên giọng nói bức dọc của một người đàn ông lạ, “Cho trò hai mươi phút, đến trước cổng trường Y ngay!” Nói đoạn cúp máy cái rụp.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, thử tra danh sách cuộc gọi tới, a, là số của giáo viên hướng dẫn mà Morse tìm cho cô.

Xem ra là một người khó tính, chỉ mong năng lực của ông ta tương xứng với tính tình.

Mộc Như Lam nhìn Mặc Khiêm Nhân cái cuối rồi rời phòng qua cửa sau, vừa đi vừa gửi tin nhắn cho hắn để lát nữa hắn đỡ tìm.

Từ đây đến trường Y hơi xa, Mộc Như Lam đành phải chạy, lúc chạy qua một khúc rẽ thì có một người cô gái bất ngờ xuất hiện, Mộc Như Lam chạy tránh sang, vậy mà cô ta lại lại đột nhiên ngã ngồi xuống đất.

Mộc Như Lam khó hiểu, cô đâu có đụng phải cô ta đâu?

“Cô không sao chứ?” Mộc Như Lam ngồi xổm xuống trước mặt cô gái nọ, cô ta khá dễ nhìn, tóc đen óng hơi xoăn ở đuôi, trông tựa như một đóa hoa mong manh cần được bảo vệ cẩn thận. Trên trán cô ta toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt ra chiều rất đau.

Cô ta lắc đầu, “Tôi không sao... Cô có việc gấp thì cứ đi trước.”

Mộc Như Lam nheo mắt, môi cười lạnh lùng, “Làm sao cô biết tôi có việc gấp? Xin hỏi, vừa nãy tôi va phải cô à?”

“... Không phải, do tôi bị bất ngờ thôi.” Tần Lãnh Nguyệt nhìn Mộc Như Lam, một giọt mồ hôi lăn từ thái dương xuống cằm.

“Chị!” Bỗng từ đâu vang lên giọng của Tần Phá Phong, hắn và Tần Xuất Vân vội vàng chạy tới, “Chị, chị làm sao vậy?”

“Không sao, chị chỉ bị bất ngờ thôi.” Tần Lãnh Nguyệt cười gượng phát tay.

“Bị bất ngờ?” Tần Phá Phong lập tức nhìn sang Mộc Như Lam.

“Chị đi bệnh viện khám đi, bác sĩ bảo ba tháng đầu nhất định phải thật cẩn thận.” Tần Xuất Vân cau mày định đỡ Tần Lãnh Nguyệt dậy.

Mộc Như Lam không để tâm đến cái nhìn của Tần Phá Phong mà đi vòng qua bọn họ luôn. Chuyện không liên quan đến cô, đương sự cũng đã nói là cô

ta chỉ bị bắt ngờ thôi mà.

Nhưng Mộc Như Lam nghĩ vậy không có nghĩa là người khác cũng nghĩ vậy.

“Này, cô không định xin lỗi một tiếng à?” Tần Phá Phong trừng mắt tức giận, dù chưa va đụng nhưng chạy trong sân trường làm kinh động phụ nữ có thai thì cũng phải xin lỗi chứ.

Mộc Như Lam nhìn đồng hồ đeo tay, sắp muộn đến nơi rồi, thế là cô vội vàng chạy nhanh hơn, không thèm nhìn mấy người phía sau lấy một cái. Bớt giỡn đi, việc gì cô phải lãng phí thời gian vì bọn họ cơ chứ?

“...” Tần Phá Phong

“...” Tần Xuất Vân.

“...” Chẳng theo kịch bản trong tiểu thuyết chút nào hết! Đáng lẽ phải là người này ép người kia xin lỗi, người kia thà chết chứ không chịu khuất phục bla bla... ← Đây là suy nghĩ của Tần Tịch Dương mới chạy tới.

Lúc Mộc Như Lam tới được trường Y thì ở cổng không có ai trông giống một giáo viên hướng dẫn cả. Đồng hồ chỉ rằng cô tới trễ ba mươi giây, chẳng lẽ mới ba mươi giây mà người đó đã đi rồi sao?

Mộc Như Lam gọi lại số vừa này, mắt tìm quanh quất, quả nhiên cô nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục trắng ở cách đó không xa vừa đi vừa mở di động, ông ta đọc thông báo trên màn hình, sau đó bấm tắt không chút lưu tình.

Nóng tính thế này, đúng là ông ấy rồi.

Mộc Như Lam bước vội theo.

“Thầy...” Mộc Như Lam chạy tới chỗ người nọ, đối phương thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi, vẻ mặt rất nghiêm khắc, xem chừng là một người cay nghiệt khó tính. Ông ta liếc Mộc Như Lam một cái, mới đầu hơi ngạc nhiên nhưng sau lại càng tức hơn, đi thẳng luôn không thèm dừng lại.

“Xin hỏi có phải thầy Regu không?” Mộc Như Lam đành vừa đi vừa hỏi.

“Phải thì sao?”

“Em xin lỗi vì đã đến trễ, nhưng chẳng lẽ thầy không định thử năng lực của em mà đi luôn như vậy à?”

Cô không cúi đầu cầu xin cơ hội thứ hai, điều này khiến Regu hơi ngạc nhiên, nhưng đồng thời ông ta cũng thấy được sự tự tin của Mộc Như Lam và còn coi đó là biểu hiện kiêu ngạo. Regu dừng bước, nói với Mộc Như Lam mà mặt lạnh tanh, “Trong y học, kẻ không đúng giờ sẽ không đạt được thành tựu gì cả. Chỉ hai giây trì hoãn cũng đủ để giết chết bệnh nhân, chỉ một giọt dung dịch nhỏ chậm cũng đủ để phá hỏng cả một công trình nghiên cứu! Cho dù trò tài giỏi đến mấy, tôi cũng không nghĩ trò có năng lực để trở thành Ive Sparsona thứ hai! Tôi từ chối làm giáo viên hướng dẫn của trò!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 327: Chương V108: Sân khấu

Editor: MDL, Piscestar

Beta-er: Misery De Luvi

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, cô vừa nghe thấy gì? Ive? Ông ta đang nói đến Ive mà cô biết sao? Nhắc mới nhớ, hình như trước giờ cô không biết họ của Ive.

Regu hừ một cái, quay lưng bỏ đi.

Mộc Như Lam đứng nhìn theo vài giây rồi thôi. Cô đâu tài giỏi được như ông ta yêu cầu, những kiến thức cô có bây giờ đều là do đổ mồ hôi sôi nước mắt mà ra. Nếu người ông ta cần là một thiên tài hoàn hảo không bao giờ phạm sai lầm thì khỏi đi, cô muốn lấy tri thức làm vũ khí chứ không muốn nó trở thành gánh nặng.

Đi được vài bước, Regu ngoái đầu nhìn, thấy Mộc Như Lam đã bỏ đi thì máu lại càng sôi lên. Người dễ bỏ cuộc như vậy thì còn dạy dỗ được cái gì! Không có nghị lực, không biết tôn sư trọng đạo mà đòi trở thành phiên bản thứ hai của đứa học trò ông ta từng tự hào sao?! Xâm!

Mộc Như Lam mới đi được một đoạn thì thấy Mặc Khiêm Nhân ở cách đó không xa đang từ từ tiến lại, hình bóng trong trẻo lạnh lùng độc chiếm đôi

mắt cô.

Cô mỉm cười nhìn người đàn ông đưa tay về phía mình, vui vẻ đặt tay vào trong lòng bàn tay hắn.

Tay của hắn vẫn lạnh như mọi khi, một cái lạnh tỏa ra từ tận trong xương cốt, không thể nào tan đi được dù là trong tiết hè. Chỉ khi nào ở cạnh Mộc Như Lam, tay hắn mới tựa hồ ấm lên đôi chút. Trước đây Mặc Khiêm Nhân không bao giờ chủ động nắm tay Mộc Như Lam bởi hắn biết tay mình lạnh, sợ lạnh lây sang cô; và mỗi lần như vậy Mộc Như Lam đều vô tư nắm chặt lấy tay hắn. Dần dần, hắn say mê cái cảm giác này, chỉ một hành động đơn giản cũng khiến hai trái tim lại gần nhau hơn.

Họ vai kề vai lặng lẽ bước đi, nắng chiều kéo dài hai chiếc bóng một cao một thấp, thời gian như trôi chậm dần, họ nắm chặt tay nhau, cạnh nhau cho đến muôn đời.

Cách đó không xa, Lê Dạng nhìn theo họ mà vẻ mặt đầy phức tạp, như thể vừa nhận ra một điều gì đó nhưng rồi lại không muốn chấp nhận.

Trước khi Mặc Khiêm Nhân xuất hiện, những ai quen biết Mộc Như Lam đều không tài nào hình dung được người đàn ông cô chọn sẽ trông ra sao, bởi lẽ cô quá đặc biệt, tìm mãi tìm mãi chẳng thấy ai có thể đứng cạnh cô mà không bị ánh sáng của cô át mất. Mà đã không xứng với Mộc Như Lam thì kẻ nào dám cướp cô đi? Bọn họ sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra.

Thế nhưng Mặc Khiêm Nhân lại là một ngoại lệ, Mộc Như Lam là nắng ấm thì hắn là trăng lạnh, Mộc Như Lam là ban ngày thì hắn là đêm đen – như một cặp trời sinh hoà hợp cả khí chất lẫn linh hồn, đến người dung nước lã nhìn còn biết.

Không ai có thể chen vào thế giới của họ.

Chỉ nhìn thôi cũng đủ để nhận ra điều này.

Lê Dạng cau mày, trái tim chợt đau nhói. Chuyện đã rõ ràng như vậy mà sao Đoạn Nghiêu cứ nhất định phải cố đấm ăn xôi mới vừa lòng?

Thời gian dần trôi, Mộc Như Lam ngày ngày đi học, tan học, đi ăn, tản bộ với Mặc Khiêm Nhân rồi lại đi học, tan học... Cứ thế, Mộc Như Lam và Mặc Khiêm Nhân trở thành cặp đôi hoàn hảo được nhiều người ca ngợi, có hôm Jennifer còn thẹn thùng kể với Mộc Như Lam là nhìn họ bên nhau rất đã con mắt, còn nữa, Amon siêu siêu đẹp trai!

Gần đây không thấy đụng độ với người của Tần gia nữa, cơ mà đại học Harvard vốn rất rộng, gần như chiếm nửa diện tích thành phố Cambridge, lại không có cổng trường nên dễ gây cảm giác như trường xây trong lòng khu dân cư, trừ phi hay đi loanh quanh chứ không thì cũng không dễ gì tình cờ chạm mặt nhau.

Mộc Như Lam nào biết, Tần Phá Phong vẫn đang theo sát từng động thái của cô, chờ cho Mặc Khiêm Nhân đi rồi, hắn ta mới xông ra đòi lại tất cả nợ nần.

++++

Ý.

Morse nhận được cuộc gọi từ Regu, mới bắt máy đã nghe ông ta quát ầm ầm, “Dù cậu có là giáo hoàng tương lai ta cũng kệ! Con nhóc kia không có tí tí năng lực hay tư cách nào để trở thành học trò của ta cả! Đường đường là tổng chỉ huy đội S-M mà ta phải hạ mình đi tìm nó. Đã không biết ơn thì thôi lại còn dám đến trễ! Nó có coi ta ra gì đâu! Có thật lòng muốn học y đâu! Đúng là mất thời gian mà!”

Morse nhíu mày, “Ông nói gì lạ vậy?” Mộc Như Lam sao là người như vậy được, qua một tháng tiếp xúc, hắn đã phần nào hiểu được bản tính của Mộc Như Lam: rất có gia giáo và lễ độ, miễn người ta không chủ động gây hấn thì hầu như với ai cô cũng thân thiện. Tuy Regu quả thật hơi cay nghiệt nhưng thiết nghĩ Mộc Như Lam sẽ đối phó được, vậy mà sao...

“Lạ cái gì, ta rảnh đâu mà đi bịa chuyện? Vậy đó, ta mua vé máy bay rồi, bây giờ phải về tổng bộ đây!” Dứt lời Regu dập máy, thấy tâm trạng thoải mái hẳn ra.

Ngay từ đầu Regu đã có thành kiến với Mộc Như Lam rồi. Ive đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng ông ta, khiến ông ta chắc mẩm rằng hắn là một thiên tài hoàn hảo không ai sánh bằng. Dù cho sau này Ive bị bỏ tù, dù cho ông ta từng muốn giết quách hắn đi, hắn vẫn là người học trò mà ông ta tự hào nhất. Bây giờ Morse bảo muốn bồi dưỡng Mộc Như Lam thành Ive thứ hai, đương nhiên Regu sẽ thấy tức, ông ta không tin trên đời này tồn tại một thiên tài thứ hai như Ive. Vậy nên khi đã có thành kiến, Regu sẽ không thể nào đối xử với Mộc Như Lam một cách công bằng được.

Ôi ông lão kiêu ngạo mà thiên cận.

Ngọc quý mà lại coi là sỏi đá, rồi cũng sẽ có ngày ông ta phải hối hận. Cơ mà phải thừa nhận rằng hiện tại ông ta chính là chuyên gia y học giỏi nhất Giáo hội, Morse đã quyết định thu nạp Mộc Như Lam về phe mình, nhưng nên để ai làm người hướng dẫn đây?

Morse cất điện thoại, hoàng hôn rực lửa nhuộm đỏ cả chân trời, hắn nhìn ra khoảng không trong vắt bằng đôi mắt xám đục ngầu u ám, tựa như mặt biển trước cơn giông tố.

++++

Thảm thoát đã hai tuần trôi qua, Joey hoảng loạn gọi điện cầu cứu Mặc Khiêm Nhân: Hans khủng lên rồi, không biết gã làm gì các nữ phạm nhân tầng ba mà khiến họ nổi điên hàng loạt, đã có hai người chết, mà hai người đó lại đang tham gia thí nghiệm tâm lý. Thái nhân cách nữ rất hiếm, mà đã bị nhốt trong bệnh viện tâm thần Coen tức là họ có gì đó đặc biệt hơn, gần đạt đến trình độ như thái nhân cách nam, bây giờ bị Hans phá hết rồi thì còn thí nghiệm cái quái gì nữa!

Ấy thế mà Hans vẫn ra bộ như mình chẳng làm gì sai, bị lôi đi thí nghiệm một cách vô nhân đạo như vậy, gã nghĩ họ thà chết còn hơn.

Tuy lấy họ ra làm chuột bạch quả thật hơi không hợp tình nhưng suy cho cùng, trước lúc bị bắt họ cũng đã tàn nhẫn giết chết bao nhiêu người, bây giờ làm chuột bạch cống hiến cho giới tâm lý học cũng là lẽ đương nhiên! Ai lại đi bàn chuyện đạo đức với lũ biến thái cơ chứ?

Joey gần như tức điên nhưng lại không biết phải giải quyết vụ này ra sao, đành đợi tới khi kì nghỉ của Mặc Khiêm Nhân kết thúc để cầu cứu hắn.

“Đơn xin kết án tử hình Hans vẫn chưa được duyệt?” Mặc Khiêm Nhân đứng ở chỗ cửa sổ nhìn cô gái đang loay hoay trong phòng, vừa ngâm nga hát vừa giúp hắn xếp hành lý như một người vợ hiền. Thật tình, còn hát được nữa chứ, bộ hắn về California cô vui lắm à?

Nhắc đến chuyện này, Joey lại càng điên tiết, “Bị từ chối rồi!” mấy người đó bảo là việc nghiên cứu tâm lý của Hans chưa có tiến triển, một kẻ có giá trị nghiên cứu học thuật như vậy, sao muốn giết là giết được? Chờ bọn họ nghiên cứu xong rồi hẵng bàn tiếp.

Nhà khoa học đôi khi cũng điên cuồng không kém gì đám biến thái.

Mặc Khiêm Nhân cau mày, chính phủ luôn làm việc kiểu này, lúc nào cũng có một đồng quy tắc phải tuân thủ. Hắn mệt Hans lắm rồi, ngất nổi nếu để gã rời khỏi vòng canh giữ nghiêm ngặt của Coen thì xác suất trốn thoát của gã sẽ tăng, đến lúc đó sẽ càng mệt hơn nữa, nhất là khi gã đang có ám ảnh với hắn và Mộc Như Lam.

Giết không được, đuổi không xong, đúng là phiền phức.

Thật ra cũng không phải là không có cách, chẳng qua hắn lười ra tay thôi.

“Cho ông ta đeo khóa miệng, đưa xuống nhà giam tầng một, không ăn uống gì hết, còn lại đợi tôi về rồi tính.” Mặc Khiêm Nhân nói. Chuyện gì cũng có hai mặt, Hans bức mình khi bị giam trên tầng ba nhưng nữ phạm nhân tầng ba lại chịu chết trước đòn tâm lý ám thị của gã; phạm nhân tầng một thì đủ khả năng kháng cự, oái ăm thay Hans lại cực kì thích tầng một bởi ở đó có những kẻ cùng đẳng cấp với gã, mà Mặc Khiêm Nhân thì lại không muốn gã được như ý.

“Vâng!” Nghe câu nói lạnh lùng của Mặc Khiêm Nhân, Joey thở phào nhẹ nhõm, cứ như chỉ cần hắn ra tay thì chuyện sẽ đâu vào đấy, sao hóa có va vào trái đất cũng chẳng hề gì!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Chương V109: Ma nữ

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Vào năm ngoái, sau bốn năm xây dựng với tổng chi phí mười tỷ đô, công trình học viện Bạch Đế cuối cùng đã được hoàn tất.

Mộc Như Lam đứng ngoài cổng, tầm mắt bị ngăn cản hoàn toàn bởi bức tường cây cao ba mét được cắt tỉa gọn gàng, nó kéo dài như vô tận về hai phía, thật khó mà tưởng tượng nó rộng chừng nào, dài đến đâu. Cánh cổng tráng lệ màu vàng kim thì lại không lớn lắm, chỉ rộng hai mét nhưng rất cao, thoát nhìn hẹp vô cùng, đứng ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy phần giữa của một đài phun nước và một tòa tháp chuông kiểu Âu.

Trừ thành viên câu lạc bộ kịch ra, ai nấy đều trầm trồ thán phục. Đây là một trường đại học quý tộc tư thục điển hình, bình thường họ còn chẳng thể tới gần chứ đừng nói là vào trong biểu diễn.

“Vào thôi.” Tần Phá Phong nhìn Mộc Như Lam, tay rút trong túi quần nom thoải mái như đang mời người ta vào sân nhà mình.

Cả đám lũ lượt kéo vào, sau cánh cổng hẹp là một con đường bê tông trải rộng với xe golf đậu sẵn hai bên. Tiếng thán phục vang lên không ngớt, chim hót hoa thơm, cỏ cây xanh mướt, xa xa có nhà thủy tinh mái vòm... Cứ như bước vào một cung điện vậy.

“Chào mừng các bạn tới học viện Bạch Đế, tôi là Sefino, phó chủ tịch hội sinh viên.” Chợt một giọng nói vang lên, bấy giờ mấy sinh viên đang bị phong cảnh xung quanh hút hồn mới vội tập trung lại, nhìn về phía nhóm người mình vừa vô tình làm ngại.

Họ khoác trên thân những bộ đồng phục chính tề, lấy trắng làm chủ, vàng làm phụ, nơi ngực trái là logo Bạch Đế được thêu cầu kì bằng chỉ vàng, cổ áo

gắn phù hiệu hình cánh chim đan chéo – đơn giản mà không hề tẻ nhạt, trái lại còn rất có thần, đem lại cảm giác cao quý như ở đẳng cấp khác. So với họ, nhóm sinh viên Harvard trông chẳng khác gì một đám dân thường, muốn không mặc cảm cũng khó.

Nhìn đôi giày thể thao không cũ cũng chẳng mới của mình, rồi nhìn đôi giày da bóng loáng của người ta, nhìn bộ quần áo tầm thường của mình, rồi lại nhìn chất vải xa xỉ của người ta, ngay cả mặt người ta cũng trông sang hơn họ rất nhiều.

Học viện Bạch Đế, học viện của những đế chế.

Nghe nói trong này toàn là con cháu của các ông trùm đến từ khắp Âu Mỹ, giá trị con người lên đến cả chục triệu. Có hoàng tử công chúa chính thống, có quý tộc được phong tước, thậm chí còn có cả người thừa kế của Mafia... Đến nam Kha bắc Hoắc vang danh Trung Quốc cũng chưa thể được gọi là nổi tiếng ở đây, cùng lắm chỉ là một thành viên bình thường mà thôi.

Trong thiên đường khổng lồ này, mỗi người phải xây dựng mạng lưới quan hệ, dốc sức đem lợi ích về cho gia tộc mình, như một đất nước thu nhỏ vận hành theo chế độ mạnh được yếu thua vậy.

Gia thế kết hợp với thực lực, ai có giá trị càng lớn thì địa vị sẽ càng cao, quyền lợi sẽ càng nhiều. Có khi một tiểu thư nhà giàu không chức tước còn được đứng cao hơn công chúa của cả một đất nước, đơn giản vì gia thế của cô ta không thua đối phương quá xa nhưng thực lực thì lại mạnh hơn đối phương rất nhiều.

Bảng xếp hạng này thay đổi từng giờ từng phút từng giây, người đứng nhất hôm nay có khi sẽ bị gặm bẹp vào ngày mai. Dưới lớp vỏ bọc lấy yên bình của học viện Bạch Đế chính là một chiến trường tàn khốc luôn trong tình trạng giao chiến.

Khác hẳn với học viện Lưu Tư Lan, học viện Lưu Tư Lan chỉ là cái nôi còn đây lại chính là chiến trường thực sự: thiên đường của kẻ mạnh, địa ngục của kẻ yếu. Đẳng cấp hai bên quá chênh lệch.

Tần Phá Phong liếc nhìn người duy nhất ngoài thành viên câu lạc bộ kịch không có vẻ lạc lõng giữa chốn này, trông cô vẫn điềm nhiên như thể đây chỉ là một trường học bình thường. Ánh mắt Tần Phá Phong u ám, hẳn thực sự muốn thấy cái mặt nạ ung dung đó vỡ nát, về mặt cô ta lúc hoảng loạn bất lực nhất định sẽ thú vị lắm, ít nhất là dễ nhìn hơn cái kiểu “trời sập cũng chẳng sao” này!

Vị hội trưởng kiêm công chúa được cả học viện Lưu Tư Lan hết mực kính yêu, rốt cuộc tên cô sẽ đứng đầu giữa 3650 học sinh nơi này, sẽ có bao nhiêu quyền lợi, được đặt chân vào bao nhiêu khu vực đây?

Mọi người lần lượt lên xe golf theo phó chủ tịch Sefino cùng một số thành viên hội sinh viên. Trên đường đi, họ được ngắm đủ mọi loại cảnh vật, phần lớn các khu vực đều được ngăn cách bởi tường thủy tinh, thậm chí họ còn thấy một khu có chuồng nuôi ngựa và vài con chó cỡ lớn đang chạy chơi trên bãi cỏ, xung quanh có chuyên viên chăn nuôi trông nom.

Mộc Như Lam không hiểu sao mình lại ngồi chung với Tần Phá Phong và Tần Xuất Vân, Tần Phá Phong thấy Mộc Như Lam nhìn mấy con vật kia thì thung thảng nói, “Đó là khu vực bậc thấp nhất, tất cả sinh viên Bạch Đế đều được vào, hoặc mang vật nuôi tới để được chăm sóc. Tất nhiên, nếu chó của cô cắn một con chó khác, mà hạng của cô lại thấp hơn chủ của nó thì cô tiêu đời.”

Học ở Bạch Đế là học nội trú nên sinh viên chỉ được về nhà vào lễ Giáng sinh, trong thời gian đó ai có vật nuôi thì đều mang vào đây.

Mộc Như Lam thấy khu vật nuôi còn chia thành nhiều buồng, trong đó có một buồng nuôi hổ trắng, buồng bên cạnh nuôi một con khỉ macaca, cạnh nữa là một con cá sấu cỡ nhỏ... y hệt như vườn bách thú. Đồng thời điều này cũng cho thấy sinh viên trong trường đều thuộc tầng lớp thượng lưu, người bình thường không nuôi nổi và cũng chẳng đời nào nuôi mấy loài ăn thịt có sức ăn khủng này.

“Hôm nay người trong trường có vẻ ‘ngoan’ nhỉ?” Tần Xuất Vân thấy xung quanh vắng tanh, xem ra họ cũng biết là có khách tới.

Đang ngồi đằng trước lái xe, một thành viên nữ của hội sinh viên nhìn Mộc Như Lam nói, “Mọi người đều rất mong chờ màn biểu diễn của các cậu, và cũng rất muốn gặp cậu đây.”

Mộc Như Lam nhìn cô ta, “Tôi sao?”

“Cậu rất nổi tiếng trong học viện Bạch Đế chúng tôi.” Nói đoạn, cô ta nở một nụ cười đầy ẩn ý rồi nhìn thẳng về trước, có vẻ không định nói tiếp.

Mộc Như Lam nhướng mày, ngả người ra sau thả lỏng. Chắc, cô nghĩ thấy mùi nguy hiểm, tò mò ghê, tại sao mình lại nổi tiếng ở cái chốn này? Một thế giới bị tiền tài danh lợi làm hư, cộng với một kẻ biến thái, thì kết quả sẽ là gì đây?

Thế nào cũng tung bùng cho xem.

Đi xe golf gần nửa tiếng mới tới nơi, nhà hát học viện Bạch Đế trông hoành tráng tựa như một tòa lâu đài, xa hoa hơn bên Harvard rất nhiều.

Sefino phủi hạt bụi vô hình trên vai, nói mà chẳng mấy nhiệt tình, “Các bạn cứ thoải mái, buổi lễ sẽ bắt đầu sau ba tiếng nữa, trong thời gian này nếu có gì cần giúp đỡ thì xin các bạn đừng khách sáo mà hãy nói với thành viên hội sinh viên ở gần nhất, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giải quyết giúp các bạn.”

Dứt lời hắt dẫn đoàn đi mất, chẳng thấy thành viên nào của hội sinh viên ở lại cả.

Chúng sinh viên Harvard nhìn nhau, có thật là sắp cử hành lễ không vậy? Sao mà chẳng có không khí gì hết trơn, thậm chí đến tận bây giờ vẫn chưa thấy

bóng dáng một sinh viên Bạch Đế nào cả...

Dù thế nào thì việc tập luyện vẫn phải tiếp tục, có điều họ bắt đầu thấy đây không phải là thế giới mình có thể chạm tới, thành ra động tác dần mất đi sự tự nhiên. Cứ tưởng tượng đến cảnh nhiều người ăn mặc sang trọng ngồi trước mặt xem mình biểu diễn là họ lại nghĩ tới sự khinh thường mình sắp phải chịu, như dân đen bị quý tộc coi rẻ vậy.

“Thế này không ổn đâu...” Ngồi xem họ tập duyệt này giờ, Mộc Như Lam chợt lên tiếng, giọng nói êm ru như thổi gió xuân vào hội trường vắng vẻ.

Mọi người nhìn Mộc Như Lam, vẻ mặt rất là thâm, có vẻ như hiện tại họ vẫn chưa thể chấp nhận sự chênh lệch giữa hai thế giới.

“Nếu chỉ vì bản thân đang đứng trong một cái sân lớn mà các cậu đánh mất sự tự tin để làm tốt phần mình, thì bây giờ các cậu về đi là vừa.” Mộc Như Lam mỉm cười nói, “Không là tới lúc đó sẽ bị cười nhạo đấy.”

Tần Xuất Vân đang ngồi vắt chân nghe vậy thì nhũn mảy, cô ta còn tưởng Mộc Như Lam sẽ động viên bọn họ bằng mấy câu nực cười sắc mùi thánh mẫu như “Con người không phân biệt giàu nghèo” gì đấy cơ. Con người vốn không phân biệt giàu nghèo thật, nhưng trên thực tế, không thể phủ nhận rằng có bao nhiêu tiền thì sẽ có bấy nhiêu thể diện, bấy nhiêu tự tôn. Đây là luật sinh tồn cơ bản, không thì sao lại có người sẵn sàng chịu ba bữa đói để được chung diện thật đẹp?

Những người trên sân khấu lặng nhìn Mộc Như Lam, một hồi lâu sau mới hít sâu mấy hơi. Đúng vậy, họ chỉ cần làm tốt phần mình là được rồi, cần gì phải suy nghĩ nhiều? Dù sao họ cũng chỉ ở đây vài tiếng đồng hồ thôi, thời gian sẽ trôi rất nhanh, cùng lắm thì coi như mình đang tham quan thế giới của lũ quý tư bản vậy.

Việc tập luyện lập tức đầu vào đấy. Cứ một câu lạc bộ tập xong là sẽ có tiếng vỗ tay vang lên, ban đầu mọi người còn hơi ngạc nhiên nhưng khi thấy đôi mắt âm áp của cô ấy thì lại dần dần an tâm.

Thật đúng là một cô gái kỳ diệu.

Tần Xuất Vân nhìn Mộc Như Lam, bỗng nhận ra mình đã mỉm cười này giờ, cô ta sững người, vội vàng chỉnh lại vẻ mặt.

Câu lạc bộ cuối cùng lên sân khấu tập luyện là câu lạc bộ kịch, lần này Mộc Như Lam vẫn không tham gia, lúc họ tập xong cũng là lúc buổi lễ kỉ niệm tình hữu nghị bắt đầu.

Kiểu cách rập khuôn nhưng lại qua loa chiếu lệ, không có bài phát biểu của hiệu trưởng, cũng chẳng có lệnh tập trung, thậm chí còn không thấy một sinh viên Harvard nào khác tới đây. Cửa chính nhà hát mở ra, từng chàng trai cô gái kiêu hãnh bước vào trong bộ đồng phục sang trọng tôn lên khí chất cao quý, họ lục tục ngồi vào chỗ, sau đó...

Buổi biểu diễn bắt đầu.

Vì kịch là tiết mục hạ màn nên Mộc Như Lam ngồi trong phòng hóa trang ở hậu trường không trang điểm ngay mà lấy di động ra, gửi tin nhắn cho Mặc Khiêm Nhân, thoạt nhìn chẳng có vẻ gì là căng thẳng.

Các tiết mục biểu diễn xem ra cũng khá đặc sắc nên nhận được không ít tràng vỗ tay, không đến nỗi bị chê bai như bọn họ tưởng.

Hai bên hội trường có ban công nhô ra, bên trong đặt ghế khán giả, và từ này giờ đã một kẻ ngồi đó quan sát, mắt ung sắc lèm lửng hung bạo, khuôn mặt kiên nghị lạnh lùng, chân vắt chéo, dù có đứng gần y đến mấy thì vẫn sẽ thấy xa tới mức không thể chạm tới.

Đứng sau lưng y, Tuyết Khả cầm một cuốn sổ và một chiếc bút máy, mắt chăm chú nhìn những người đang biểu diễn dưới sân khấu, tay sột soạt ghi chép.

“Đánh đàn piano.” Bạch Mạc Ly chợt lên tiếng, nhìn vào sinh viên mà y vừa nhắc đến.

Tuyết Khả dừng tay rồi lại sột soạt viết.

“Tay gõ trống.”

“Mặc đồ màu vàng.”

“...” Chốc chốc Bạch Mạc Ly lại lên tiếng, Tuyết Khả lại viết lia lịa như tay có gắn động cơ.

Mãi cho đến tiết mục hạ màn.

Tuyết Khả ngừng bút, Bạch Mạc Ly đứng dậy.

Đạt được mục đích hôm nay rồi, không việc gì phải nán lại thêm nữa.

Không như những màn biểu diễn trước – phải biểu diễn xong mới có tiếng vỗ tay, nhà hát vừa giới thiệu tiết mục kịch là bầu không khí lập tức thay đổi, khán giả bỗng xôn xao chờ mong hơn hẳn, tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt, nhóm Tần Phá Phong xem chuyện này như lẽ hiển nhiên.

Phù thủy sẽ lên sân khấu sau năm phút mở màn, vậy mà đợi tới khi vở kịch sắp bắt đầu Mộc Như Lam mới hóa trang thay trang phục. Tàn Xuất Vân tức muốn sùi máu, bao nhiêu thiện cảm hiếm hoi mất sạch, cuối cùng cô ta bỏ ra ngoài luôn. Kệ tí nó! Để xem một Mộc Như Lam vừa không tập luyện, vừa không để thợ trang điểm hóa trang, đến cả quần áo cũng tự tay chọn thì sẽ diễn ra trò trống gì! Mẹ kiếp! Tức điên lên được!

Cùng suy nghĩ với Tàn Xuất Vân, Tàn Phá Phong hiện đã ngồi ấm chỗ tại ghế khán giả.

Mọi người dần nhỏ tiếng lại.

Đèn tắt, bức rèm màu đỏ dần dần được vén lên...

Đương lúc đêm khuya, tiếng nhạc du dương vang lên, nàng công chúa trong chiếc váy trắng mỹ lệ ngồi ca hát trên thảm cỏ. Nàng đẹp như một giấc mơ, giọng nàng thánh thót tựa âm thanh đất trời, nụ cười yêu kiều của nàng lập tức hấp dẫn ánh mắt khán giả. Âm nhạc và từng cử chỉ của nàng công chúa từ từ dẫn dắt mọi người vào vở kịch.

Ngày xưa ngày xưa, có một nàng công chúa xinh đẹp tốt bụng được dân chúng kính yêu. Một ngày nọ, nàng gặp được chàng hoàng tử khôi ngô, rồi cùng chàng bước vào lễ đường. Thế nhưng có một ả phù thủy sinh lòng đố kỵ với sắc đẹp của nàng, giữa buổi hôn lễ, ả bắt nàng công chúa đi. Oái ăm thay sau một thời gian chung sống trong rừng, ả lại say mê công chúa, muốn độc chiếm nàng. Thấy công chúa khẳng khái nàng chỉ yêu hoàng tử, ả bắt đầu làm những chuyện biến thái như giam cầm công chúa, bày tỏ tình cảm, v.v. Cuối cùng ả bị chàng hoàng tử chém chết. Đây chính là toàn bộ kịch bản, một câu chuyện cổ tích hắc ám khâu vị nặng, phù thủy bước lên con đường bách hợp, theo đuổi công chúa đến cùng.

Mới đọc kịch bản sẽ thấy phù thủy cực kỳ đáng ghét, vừa già vừa xấu mà lại dám theo đuổi nàng công chúa xinh đẹp như hoa, chỉ vậy thôi đã khiến người ta khó thể nào nhịn nổi.

Hôn lễ giữa hoàng tử và công chúa đang được cử hành... Đại diện sáng ngời, khách khứa đông đủ, ai nấy đều tràn ngập niềm vui. Vua và hoàng hậu hai nước đang vui vẻ trò chuyện thì đèn bỗng phụt tắt, mây đen giăng kín bầu trời, sấm rền dữ dội, khán giả xem mà cũng căng thẳng theo.

Tàn Xuất Vân và Tàn Phá Phong không hiểu sao lại thấy hồi hộp, đến lúc Mộc Như Lam ra sân khấu rồi!

Vậy mà...

Chẳng có tiếng gì, cũng chẳng có ai cả, trong khoảnh khắc vở kịch như bị mắc kẹt vì thiếu mất một vai diễn. Ngay giây sau...

“Hahahaha...” Một tiếng cười khe khẽ vang lên vọng khắp hội trường, nghe thật êm tai nhưng cũng thật nguy hiểm, tựa một đóa hồng đỏ đầy gai.

Một màn sương đen kéo đến, mọi người trở mắt nhìn, màn sương đó cuộn lại, biến thành hình người như có ma thuật vậy. Làn váy màu đen xoay tròn tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Đôi mắt sâu hút khiến người ta có cảm giác như linh hồn của mình bị rút sạch.

Cả nhà hát im phăng phắc.

Dường như sân khấu đã bị vệt đen kia nuốt trọn.

Bộ trang phục màu đen lộng lẫy vô cùng, vạt váy nhiều tầng trải dài thướt tha, trên cánh tay trắng nõn nổi lên những đường gân đen. Khuôn mặt được trang điểm rất đậm, đuôi mắt kẻ xếch lên, lớp phấn khói dày cặp mắt kia chìm vào bóng đêm sâu thẳm.

Một ả ma nữ cực kỳ xấu xa... Nhưng cũng hết sức xinh đẹp.

Những diễn viên khác không khỏi sững sốt, may mà người phụ trách âm thanh ngồi trong góc không hay biết gì nên đã phát ngay khúc nhạc nặng nề đáng sợ theo đúng kịch bản, làm bọn họ giật mình tỉnh lại, nếu không thì sao vở kịch tiếp tục được? Nhưng phù thủy xấu xí bỗng dưng biến thành ma nữ yêu mị thế này...

“Kết hôn ha? Vui đấy, trông các người đúng thật là hạnh phúc...” Ma nữ tiến từng bước tới chỗ hoàng tử và công chúa đang ôm nhau, cất giọng tà ác, “Thật chướng mắt, người yêu nhau cứ đến với nhau, chẳng nghĩ gì cho một kẻ xưa nay cô độc như ta cả...”

Âm thanh vẫn vậy, tình tiết vẫn vậy, nhưng mọi người đã chẳng còn nghe thấy lời thoại của những người khác nữa.

Trong khu rừng khô, nhánh cây cằn cỗi vươn ra như những cánh tay quỷ, ở đó có ả ma nữ độc ác đang giam cầm nàng công chúa. Về mặt ả dịu dàng, “Hãy ở bên cạnh ta, mãi mãi bầu bạn tới ta nhé.”

“Người ta yêu là hoàng tử!” Công chúa làm ngơ trước mọi sự dịu dàng, ánh mắt căm ghét của nàng làm trái tim ai đó đau nhói.

“Vậy ta giết hẳn là được.” Ma nữ hơi sững ra rồi lại ương ngạnh nhếch môi cười, “Giết hẳn rồi, nàng sẽ ở cạnh ta.”

“Thế thì ta sẽ hận người cả đời!” Công chúa hung hăng nhìn ả, kiên quyết bảo vệ người nàng yêu.

“Ta phải làm gì thì nàng mới yêu ta?” Nụ cười ương ngạnh tan biến, đôi mắt gian ác mọi khi mất đi vẻ tự tin, thay vào đó là sự dè dặt.

“Người hãy thả ta ra...”

“Nàng đừng mơ!”

Chàng hoàng tử cầm kiếm thánh đến cứu công chúa, mà nữ không chịu buông tay, chặt vật kéo công chúa chạy trốn. Cuối cùng, khi thanh kiếm của hoàng tử thiếu chút nữa đâm nhâm vào công chúa, ả lấy thân mình đỡ thay cho nàng chẳng chút do dự. Công chúa nhìn ả ngã xuống mà lòng bàng hoàng, “Ngươi...”

Dưới ánh trăng trong vắt, khóe môi ả dính máu, trông mong manh như một bức tượng thủy tinh sắp vỡ. ả nhìn công chúa, cố chấp hỏi, “Ta phải làm gì, thì nàng mới... mãi mãi ở cạnh ta đây?”

=====

Công chúa xê raaaa!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: Chương V110.1: Lũng (1)

Beta-er: Misery De Luvi

Câu hỏi này mãi mãi không có đáp án, cũng như sinh mạng mất đi sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Đèn tắt dần, sân khấu chìm vào bóng tối.

Cả nhà hát lặng đi, những cô gái cao ngạo nay mím môi, nhìn chăm chăm vào sân khấu bằng đôi mắt róm lệ.

Rồi từ từ, tiếng vỗ tay dâng trào như một ngọn núi lửa, tất cả mọi người đều đứng dậy, các nữ sinh còn kích động hơn cả nam sinh, vỗ tay đôm đốp như muốn người ta tưởng nhà hát với sức chứa hơn chục ngàn người này đã chật kín rồi vậy.

Tần Xuất Vân gạt nước mắt, lòng rung động không nói nên lời, cũng không thể không đứng dậy vỗ tay. Mộc Như Lam tự sửa lại kịch bản, biến phù thủy xấu xa thành ma nữ mỹ hoặc, biến cảm xúc bệnh hoạn thành tình yêu thiết tha, câu hỏi cuối cùng đó quả thực đã hoàn thiện tất cả!

Một cách sống động, cô dẫn dắt bạn diễn cùng tạo nên một bước đột phá mà không hề làm thay đổi tình tiết. Đúng là diệu lĩnh, thế nhưng lại chẳng ai phàn nàn được! Kịch bản cô sửa còn cảm động hơn cái thể loại cổ tích hắc ám ghê tởm mà Tần Tịch Dương viết nhiều!

Trước khi mở màn, người ta nghĩ: Phù thủy! Xê ra đi, để ta! Còn bây giờ thì nghĩ: Công chúa! Xê ra đi! Để ta!!

Tiếng vỗ tay kéo dài mãi không dứt, bây giờ Tần Phá Phong mới hoàn hồn lại sau cú sốc, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam có tức tối nhưng cũng đầy suy tư, hần hừ một tiếng, “Không ngờ cũng có tài đóng kịch đấy chứ.”

Rèm sân khấu một lần nữa được vén lên, các diễn viên phụ đi ra chào khán giả theo thứ tự quan trọng của vai, cuối cùng mới đến phiên ba nhân vật chính. Công chúa và hoàng tử nắm tay nhau đi ra, mọi người hiện đã chẳng còn cái cảm giác kinh diêm khi công chúa mới xuất hiện lần đầu nữa, cũng như sau khi vẽ một vệt màu lên tờ giấy trắng, trong mắt người ta chỉ còn có vệt màu đó mà thôi.

Tiếng vỗ tay tạm dừng, mọi người nín thở chờ đợi, đợi cho hình bóng màu đen đi ra từ sau tấm rèm rồi mới lại nhiệt liệt hoan hô.

Trong làn váy thướt tha, bước chân cô thông thả mà nhịp nhàng tựa nhịp đập của trái tim, phảng phất như có một đóa bi ngạn đen nở rộ sau mỗi lần cô cất bước. Dây gai mọc khắp cánh tay, đôi mắt đánh phần khói, và cả cặp môi đỏ màu máu sau phần cảnh cuối nữa, tất cả tạo thành một bức tranh hoàn hảo khắc sâu vào tâm trí tất cả mọi người.

Những diễn viên khác trên sân khấu lập tức bị lu mờ.

Đến cả cô gái tên Molly diễn vai công chúa cũng không thể nổi giận khi bị Mộc Như Lam cướp mất spotlight, bởi vì chỉ mới này thôi, cô ta đã suýt lạc trong đôi mắt ấy, suýt quên đi kịch bản mà thốt ra câu đồng ý bên nhau mãi mãi. Mộc Như Lam thực sự giống một ma nữ, sở hữu thứ ma lực mà không ai kháng cự nổi.

Lộng lẫy tới tột đỉnh, xinh đẹp đến đau lòng.

Cô đi ra giữa sân khấu, nhẹ nhàng mỉm cười rồi tao nhã nhấc váy cúi chào.

Có ai đó đã không kiềm được phải kích động hét lên, ấn nút xóa bỏ mọi rụt rè và lý trí.

“Aaaaaa!”

“Aaaaaa——!” Mấy tiếng hét liên tiếp hòa vào tràng pháo tay vang dội.

Tình hình hơi mất kiểm soát rồi. Tần Xuất Vân nhìn bản mặt bí xị của Tần Phá Phong, họ muốn cho Mộc Như Lam một vố mà cuối cùng lại công cốc, đã thế còn vô tình giúp cô có thêm cả tá người ủng hộ.

Tần Phá Phong trừng Mộc Như Lam cháy mắt, “Thứ giả tạo!” Từng ánh mắt từng cử chỉ của cô ta quả thật rất sống động, chính hắn cũng suýt bị lừa! Một kẻ giỏi đóng kịch thế kia mà đòi thường lại trông rất lương thiện, đúng là không thể tin được, có khi cô ta chỉ giả——

“Cúc cu!”

“Phành phạch...”

Một con bò câu trắng bay vào từ cửa chính, làm kinh ngạc không ít khán giả, cả tiếng vỗ tay cũng hơi gián đoạn vì nó, ủa, trường mình có nuôi bò câu đầu nhì.

Họ nhìn theo con bò câu, thấy nó bay về phía sân khấu rồi đậu xuống một ngón tay trắng nõn mảnh khảnh. Mộc Như Lam ngẩn chú chìm vừa được chuyển tới đây qua đường máy bay sau mấy tháng bị bỏ lại Trung Quốc, cặp mắt đậu đen vừa ngổ vừa đáng yêu, cái mỏ đỏ thì riu ra riu rít. Nhìn nó, cô nở nụ cười dịu dàng...

Thiên sứ và bò câu, chính là sự kết hợp hoàn hảo nhất.

Mọi người nhìn mà ngẩn ngơ.

Sau lưng ma nữ như mọc ra một đôi cánh trắng toát, mờ mờ ảo ảo, đẹp đến mức tưởng như lạc vào tiên cảnh.

Mặt Tần Phá Phong đen lại.

Chợt cảm nhận được một ánh mắt sắc nhọn đâm xuyên qua đám đông mà găm lên người mình, Mộc Như Lam ngẩng đầu, cũng nhìn qua đám đông về phía tên đàn ông đang đứng gần lối ra. Y vẫn vậy, vẫn dành cho cô những cái nhìn đầy ác cảm. Mộc Như Lam lịch sự gật đầu chào y rồi dời mắt đi, hàng mi dài gấu trợn về quỹ dị vừa chợt lóe.

Chính tên này, chính y đã khiến Mộc Như Lam ngu xuẩn của kiếp trước chết, có nên cảm ơn y chăng? Chắc phải tìm dịp cảm ơn y cho đàng hoàng, nếu không do y hãm hại thì làm sao cô nhận ra được bộ mặt của người thân? Làm sao cô có được những thứ như bây giờ? Chà, hôm nào phải tặng y một món quà mới được, tặng con rối cô thích nhất nhé? Vậy đã đủ để biểu đạt tấm lòng của cô chưa? Haha...

Lễ kỉ niệm đến đây là kết thúc, Mộc Như Lam vào hậu trường thay quần áo tháo trang sức, khán giả ở dưới bàn luận xôn xao không biết cô là ai.

Những thành viên khác đã thay đồ xong xuôi, chỉ có bộ của Mộc Như Lam là phức tạp nhất nên trong phòng hóa trang chỉ còn một mình cô, lúc đi ra thì thấy có rất nhiều sinh viên mặc đồng phục Bạch Đế đang đứng ở ngoài, có vẻ là đang đợi cô.

“Hi...” Một cô nữ sinh phấn khích cất tiếng chào nhưng thấy mặt mộc của Mộc Như Lam thì lại sững sốt, những người khác cũng thế.

Mộc Như Lam trước và sau khi trang điểm trông rất khác, nhất là trang điểm kiểu đậm như mắt khói, chuyện này đương nhiên bọn họ biết. Và lại bình thường Mộc Như Lam luôn để mặt mộc, cái đẹp của cô là tự nhiên, nhưng cũng chính vì thế nên họ mới sững sốt.

Một cô gái hình như là người Ý vừa ngạc nhiên nhìn Mộc Như Lam vừa nói gì đó với cô gái đứng cạnh, Mộc Như Lam nghe không hiểu gì hết...

Mộc Như Lam nhớ nữ sinh nọ bảo cô rất nổi tiếng trong học viện Bạch Đế, xem ra quả đúng là như vậy.

Con bò câu thò đầu ra từ trên vai Mộc Như Lam, giương cặp mắt ngô nghê ra thăm dò người lạ, nó nghiêng đầu, đoạn dụi cổ chủ nhân cổ mà kêu cúc cu.

“À!” Cô gái người Ý thấy con bò câu thì kinh ngạc thốt một câu bằng tiếng Anh, “Nó vẫn còn ở đây!”

“Nó là vật nuôi của tôi.” Mộc Như Lam cười đáp.

“Cậu cứ như bước ra từ trong tranh ấy, thật không thể tin được!”

“Tranh?”

“Phải! Bức tranh trong phòng trưng bày đó!”

Mộc Như Lam lòng đầy nghi hoặc, bèn theo họ tới phòng trưng bày nghệ thuật của học viện Bạch Đế thử xem sao.

Sàn gạch men sáng loáng phản chiếu từng bóng người, trên mặt tường màu trắng treo những bức tranh đầy tính nghệ thuật, dưới mỗi góc tranh đều có chữ ký của sinh viên.

Mộc Như Lam băng qua hành lang dài, theo họ đi vào nơi sâu nhất để rồi bất ngờ đặt chân vào một không gian trắng xóa như tuyết. Một bức tranh cỡ lớn xuất hiện trước mặt cô, dài rộng tối thiểu cũng phải 2m, chiếm hẳn một mặt tường.

Bức tranh nhìn đơn giản nhưng lại chẳng hề đơn giản: trong tranh chỉ có một người, đúng hơn là một thiên sứ; bằng kỹ thuật độc đáo, người họa sĩ đã dùng màu trắng vẽ lên tờ giấy trắng những đường nét vô cùng rõ ràng, cô gái với đôi cánh trắng trong tranh nhìn y như thật, cả những sợi lông bay phất phơ trước mặt cô ấy nữa, chúng như thôi thúc người xem vươn tay chạm vào, đẹp không thốt nên lời.

Nhưng, đó là mặt của cô.

Thiên sứ trong bức tranh có gương mặt giống cô như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 330: Chương V110.2: Lũng (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mộc Như Lam nhìn xuống góc tranh nhưng không thấy chữ ký, chắc là tác giả không muốn làm mất mỹ cảm nên không ký.

“Tranh này do ai vẽ vậy?” Mộc Như Lam hỏi, mắt nhìn chăm chú vào bức tranh, đúng là một bức tranh đẹp, nhưng liệu đây có thật là cô không?

“Do điện hạ Gamela vẽ, có điều...” Chợt nhớ lại một chuyện đau lòng, cô gái nọ mắt cay cay.

Gamela? Sao nghe quen quen... A, có phải là người đã bị Jack Tay Quý giả mạo hồi ở núi Alps không? Một chàng trai đẹp như bạch khổng tước, thật đáng tiếc. Cơ mà bức tranh này cũng làm cô thật khó hiểu, hình như cái tiếng của cô ở đây đâu phải tiếng xấu, vậy sao Tần Phá Phong lại...

Mà thôi không quan trọng, dù gì cô cũng sắp rời khỏi đây rồi.

Một chiếc xe golf chạy tới đón Mộc Như Lam, người lái xe là Ebert, bên cạnh đặt một cái lồng chim, trông ung dung điềm nhiên thế thôi chứ thật ra trong lòng hẳn đang khóc thầm.

Vốn hẳn tới đây xem Mộc Như Lam diễn kịch, thế quái nào lại bị một cô gái tên Mina chặn lại ở cổng, cô ấy tay xách theo một cái lồng chim, coi bộ là bị bảo vệ ngăn không cho vào vì không có tư cách. Tại Mina nhờ hẳn mạng con bồ câu vào giúp mà hẳn bị lạc đoàn, cuối cùng đành tự lái xe mò mẫm, lúc hẳn tìm tới được nhà hát thì Mộc Như Lam đã ra chào khán giả mất rồi!

Hẳn bị lạc trong này tận ba tiếng rưỡi! Đáng sợ hơn nữa là trên đường đi không hề có một giáo viên hay sinh viên nào cả, rốt cuộc cái trường này rộng tới mức nào thế! Mà đây chưa phải trọng điểm, trọng điểm là hẳn mất hơn ba tiếng đồng hồ chỉ để đưa cho Mộc Như Lam một con chim!

Thật ra Mộc Như Lam cũng không ngờ chuyện sẽ thành ra thế này, mấy hôm trước cô gọi điện báo Mộc Như Lâm gửi con bồ câu sang đây, dự là sáng hôm nay tới nên cô nhờ Mina nhận hộ rồi đem tới học viện Bạch Đế để giúp cô, nào ngờ Mina lại bị chặn ở ngoài, cuối cùng thành ra là Ebert mang vào, đã vậy còn tận khúc cuối mới tới, ban đầu cô định để con bồ câu làm vật nuôi của ma nữ cơ, cũng may thiếu nó vở kịch vẫn hoàn hảo như thường.

Có Ebert rồi nên Mộc Như Lam không cần ngồi xe về chung với nhóm Tần Phá Phong nữa, và lại học viện Bạch Đế cũng hoan nghênh sinh viên Harvard ở lại tham quan nên cô không việc gì phải về vội. Mộc Như Lam ngồi ghé sau mái trêu chú chim ngốc nghếch của mình, chẳng may may nhận ra Ebert là một tên mù đường, Ebert ngồi trước thì khóc một dòng sông, chỉ cầu cho mình đừng lạc lâu hơn nữa, không là bách nhục cho xem!

Sự thật chứng minh, may mắn chả bao giờ chịu mỉm cười với Ebert cả. Xe càng chạy cảnh vật càng lạ, mới này còn không thấy một ai mà bây giờ đã có vài bóng người xuất hiện, cứ như chạy sang một khu khác vậy, những sinh viên mặc đồng phục Bạch Đế thấy Ebert và Mộc Như Lam thì cũng ngạc nhiên không kém.

“Anh Ebert?” Bây giờ Mộc Như Lam mới nhận ra có điều bất thường, hình như họ đã chạy xe hơn nửa tiếng rồi thì phải?

Ebert ngậm đắng bẻ tay lái, chuẩn bị quay về đường cũ.

Ngay lúc đó có một tiếng hét hoảng loạn vang lên, một sinh viên mặc đồng phục Bạch Đế người ướt đẫm láo đảo chạy về phía họ, phía sau có một chiếc xe golf màu đen bóng loáng đang rượt theo như muốn cán chết cậu ta. Trên dãy phòng học xây theo phong cách La Mã cổ, mấy sinh viên khác bàng quan đứng nhìn, có người im lặng, có người hô to, “Cẩn đi! Cán chết thằng Joel đàn độn đó đi!”

“Hahahaha... Đồ hạ đẳng, về mà bú sữa mẹ mày đi haha...”

Mộc Như Lam nhìn Ebert, Ebert chỉ biết khóc cho cái sự chậm chạp của con xe này!

Nam sinh bị bắt nạt lập tức chạy ra trước đầu xe họ, hơn nữa còn chạy vòng quanh nó, như vậy chiếc xe kia sẽ không tông cậu ta được.

Chiếc xe golf đen đương nhiên xịn hơn chiếc Ebert đang lái nhiều, chẳng mấy chốc nó đã vọt lại gần, mãi không tông được người muốn tông, nam sinh lái xe cáu tiết trừng Ebert vô tội, “Cút con mẹ nó đi!”

Nhìn ánh mắt cầu xin của nam sinh đang núp cạnh xe mình, Ebert thấy thế giới quan của hắn như bị đảo lộn, ngôi trường này đã cho hắn thấy cái gì thực sự gọi là cá lớn nuốt cá bé.

Tần Phá Phong tách đoàn đi ra thì thấy cảnh tượng này, hắn cau mày nhìn Mộc Như Lam, sao đi đâu cũng gặp cô ta thế nhỉ?

Ebert lái xe vòng qua chiếc xe golf đen, bắt cháp cái nhìn bất lực của nam sinh nọ, hắn và họ không cùng chung một thế giới, đừng dây vào thì hơn.

Thế nhưng khi hai xe đi ngang qua nhau, nam sinh lái xe nhìn thấy Mộc Như Lam đang ngồi chơi với con bò câu ở ghế sau thì tròn mắt, “Áy! Dừng lại! Cô ma nữ!”

Cả Mộc Như Lam và Ebert đều lờ đi, ngắt nổi nam sinh bốc đồng kia nhất quyết không bỏ cuộc, hắn mặc kệ con mồi của mình mà quay xe chặn lại đường đi của Ebert, đoạn xuống xe nhảy lên ngồi cạnh Mộc Như Lam rồi cười toe toét, “Hi.”

Nhìn vị khách không mời mà đến, Mộc Như Lam nở một nụ cười xa cách, “Hi.”

Nam sinh nọ định nói gì đó nữa nhưng Tần Phá Phong lại bất ngờ xuất hiện, hắn nhăn mặt bức dọc, “Này! Đây không phải là chỗ các người có tư cách vào, ai cho phép các người vào đây?”

“Có sao đâu, cô ấy là...” Nam sinh ngồi cạnh Mộc Như Lam thân nhiên lên tiếng.

“Im mồm, ai cho mày ngắt lời tao?” Đôi mắt Tần Phá Phong đánh lại hung hăng, nam sinh mới nãy còn kiêu ngạo nay mặt biến sắc, dù không muốn nhưng vẫn phải xuống khỏi ghế, không dám cự lại.

“Hóa ra là cô bé.” Một giọng nữ dịu dàng vang lên, Tần Lãnh Nguyệt bước ra từ cầu thang dãy phòng học, cô đi đến cạnh Tần Phá Phong, nhìn Mộc Như Lam bằng ánh mắt âm áp dịu hiền mà người chị dành cho em gái.

Mộc Như Lam chỉ gật đầu với cô ta một cái rồi nói, “Ebert, đi thôi.”

“Đã đến đây rồi, em có muốn thử kiểm tra thứ hạng của mình không?” Tần Lãnh Nguyệt cười chỉ sang dãy phòng học, “Ồ tầng một có một bảng xếp hạng khá hay, dùng để kiểm tra xem thực lực của em đứng hàng thứ mấy, bên cạnh còn có một bài test chòm sao nữa, có muốn thử không?”

Tần Phá Phong nhíu mày, trước lễ kỷ niệm hắn cũng muốn xem Mộc Như Lam kiểm tra thứ hạng, nhưng bây giờ... Được xếp hạng, tức là cô ta sẽ được đứng trên một số sinh viên nào đó, đồng thời cũng sẽ có một số sinh viên nào đó đứng trên cô ta, theo quy củ học viện Bạch Đế, người xếp dưới không được phép phản kháng người xếp trên, tí như nam sinh bị bắt nạt ban nãy, tí như tên kiêu ngạo vừa bị hắn quát bảo im mồm.

Mộc Như Lam không phải sinh viên Bạch Đế, không nhất thiết phải tham gia vào bảng xếp hạng đó, trừ khi cô dựa vào tiền, bằng không sẽ rất mất thể diện, nhất là khi Mộc Như Lam đã nổi tiếng sẵn ở học viện Bạch Đế, sẽ có rất nhiều kẻ lăm le hòng bắt bẻ cô.

Mộc Như Lam mỉm cười, “Cảm ơn chị nhưng thôi, tôi phải về trường rồi.”

“Tiếc quá, vậy mà chị còn tò mò không biết em đứng hạng mấy.” Tần Lãnh Nguyệt cười, cả người như sáng lên vàng sáng hiền dịu của người mẹ, cô ta nhìn sang Tần Phá Phong, “Học viện hơi rộng, em dẫn họ ra công đi, kéo lại vô tình chạy vào chỗ không nên tới.”

Tần Phá Phong liếc Mộc Như Lam một cái rồi lên xe golf, “Đi thôi.”

Có Tần Phá Phong dẫn đường, xe golf từ từ rời khỏi khu trung tâm, lúc sắp đi ra cổng, Tần Phá Phong chợt nói, “Chị tôi đứng hạng nhất trên bảng tổng xếp hạng của học viện Bạch Đế.”

Nói cách khác, chị hắn là người có được tất cả các đặc quyền trong học viện Bạch Đế, vậy đã đủ rõ ràng chưa, để xem Mộc Như Lam còn dám không coi chị hắn ra gì nữa không, có gì thì người lãnh đủ cũng là cô ta thôi, bởi vì cho dù tổng xếp hạng của Mộc Như Lam cao đến mấy thì cũng không thể nào cao hơn Tần Lãnh Nguyệt.

“Hả?” Mộc Như Lam nhướn mày.

“Trên các bảng xếp hạng khác chị tôi đều nằm trong top 10. Học viện Bạch Đế hiện có hơn 3000 sinh viên, tức là chị tôi đứng trên hơn 3000 người, có toàn quyền ra lệnh cho họ.”

“Anh nói với tôi chuyện này làm gì?” Cô không phải sinh viên Bạch Đế, Tần Lãnh Nguyệt cao quý ra sao cũng chẳng can hệ gì đến cô.

Tần Phá Phong bỗng thấu hiểu cảm giác của Lã Động Tân khi bị chó cắn*, hắn tròn mắt kệ Mộc Như Lam luôn, hắn hào tâm nhắc nhở, vậy mà cái con người này lại chẳng hiểu gì cả! Ngu ngốc!

*Truyền thuyết kể rằng lúc Hao Thiên khuyến gieo họa xuống trần gian, Lã Động Tân đã dùng pháp bảo nhốt nó lại; sau khi Hao Thiên khuyến bị nhốt, Lã Động Tân sợ nó kẹt trong đó lâu ngày sẽ cháy thành tro nên đã tốt bụng thả nó ra, cuối cùng bị nó quay lại cắn một cái.

++++

Trong văn phòng im ắng, nhiệt độ dường như còn thấp hơn cả bên ngoài.

Người đàn ông mặc âu phục đen ngồi tại bàn làm việc, chiếc bút máy trong tay lóe lên tia sáng cao quý.

Ngòi bút lướt trên mặt giấy, hương mực thoang thoảng chẳng được ai ngó ngang.

Bạch Mạc Ly đột nhiên dừng tay, nét bút thanh thoát bị khựng lại, chút mực thừa phá hỏng một chữ ký lạnh lùng.

Nhớ lại cảnh cô gái đó nằm bất động trên sân khấu, không hiểu sao y có cảm giác như cô đã chết đi thật vậy. Cảnh tượng ấy quen thuộc là thế, nhưng y biết chắc nó chưa từng tồn tại, y mới chỉ gặp Mộc Như Lam gần đây mà thôi.

Sau vài giây thần thờ, Bạch Mạc Ly nhìn lại chữ kí vừa rồi, y nhủ mày không vui, ánh mắt như muốn thiêu trụi cả tờ giấy.

Có tiếng gõ cửa, Tuyết Khả bước vào, đặt xấp văn kiện vừa đóng dấu xong xuống trước mặt y, “Boss, danh sách đã sắp xếp xong, các thông tin về giacánh của họ cũng được điều tra xong rồi.”

Cái gọi là lễ kỷ niệm quan hệ hữu nghị – đúng như Morse nói – chỉ là để hút máu chất xám mà thôi. Các sinh viên lên sân khấu biểu diễn hôm ấy đều thuộc hàng top của Harvard, và bọn họ muốn từ trong số đó lựa ra những người phù hợp nhất để chuyển về Bạch Đế bồi dưỡng, dần thường để kiểm soát hơn quý tộc, và cũng dễ bị kích phát tiềm lực hơn.

Bạch Mạc Ly chẳng buồn liếc chúng lấy một cái, thay vào đó chỉ nói, “Thêm tên Mộc Như Lam đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 331: Chương V110.3: Lũng (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Nghe vậy Tuyết Khả hơi bất ngờ, cô ta nhủ mày, “Ngài định... Tôi hiểu rồi.” Hồi linh tinh làm gì, cứ theo lệnh mà làm thôi.

Bạch Mạc Ly hơi nheo mắt, Bạch Tổ Tinh đến bây giờ vẫn chưa rõ tung tích, con tốt thí mạng kia cũng chẳng khá khẩm hơn, lẽ nào Mộc Như Lam đang giấu một bí mật nào đó? Phù thủy? Ma nữ? Thiên sứ? Hẳn không chỉ đơn giản như vậy.

Với những thứ khó kiểm soát thì thay vì mặc cho nó phát triển tự nhiên, chỉ bằng đem nó vào địa bàn của mình mà theo dõi sát sao, nhất là khi Mộc Như Lam có quan hệ đặc biệt với Mặc Khiêm Nhân nữa. Nhốt Mộc Như Lam vào trong cái lồng mang tên Bạch Đế, bức tường cao ngất sẽ cách ly cô ta khỏi thế giới bên ngoài, cô ta có gào khản cổ cũng chẳng ai nghe thấy, cách này phải công nhận là rất hay.

“Anh Bạch.” Ở ngưỡng cửa đứng một cô gái trông yếu ớt nhưng lại kiên cường đến đau lòng, cô ta dịu dàng gọi y, ánh mắt trong trẻo đọng đầy trong niềm mến mộ.

Bạch Mạc Ly ngẩng lên nhìn Tần Lãnh Nguyệt rồi đưa mắt sang Tuyết Khả, Tuyết Khả điềm nhiên đi tới chỗ sôpha, lấy từ dưới gầm ra hai chiếc đệm, “Lãnh Nguyệt tiểu thư lại đây ngồi đi.”

“Cảm ơn Tuyết Khả.” Tần Lãnh Nguyệt mỉm cười đến ngồi vào sôpha, vốn cô ta muốn tới cạnh Bạch Mạc Ly cơ, ngặt nỗi y không thích người khác lại gần, và lại Tuyết Khả đã mời rồi nên đành phải thuận theo thôi.

“Bác sĩ bảo em ở nhà tĩnh dưỡng cơ mà.” Vẫn ánh mắt lạnh toát đó nhưng Bạch Mạc Ly đã chủ động nói chuyện nhiều hơn, một cách miễn cưỡng.

Tần Lãnh Nguyệt xoa bụng, “Em nghỉ lâu quá rồi, Phá Phong mấy đứa nó đều đi học cả, anh cũng bận rộn tối ngày, em ở nhà một mình hơi buồn, tới trường vẫn vui hơn.”

“Tùy em.” Bạch Mạc Ly nhìn bụng cô ta, trong một thoáng, đôi mắt y trầm đi mà không một ai kịp để ý.

Tần Lãnh Nguyệt ra chiều rất vui, “À mà, hôm nay em đã gặp được Mộc tiểu thư, cô ấy có vẻ rất giỏi giang lễ độ, xem chừng bọn em sẽ rất hợp nhau.

Hay là anh gọi cô ấy sang Bạch Đế với em đi?”

Bạch Mạc Ly không đáp ngay mà chỉ nhìn Tần Lãnh Nguyệt dăm dăm, cô ta mỉm cười nhìn lại, thoạt trông vô cùng thành thật.

Bạch Mạc Ly đưa mắt sang Tuyết Khả, Tuyết Khả gật đầu, liếc Tần Lãnh Nguyệt cái cuối rồi đi ra ngoài.

Tần Lãnh Nguyệt cười híp mắt, cô ta nhìn ngắm người đàn ông nơi bàn làm việc, trái tim rung lên liên hồi.

++++

California.

Bệnh viện tâm thần Coen.

Đạo gần đây, bầu không khí trong khu giam tầng một có hơi kỳ quặc.

Trong phòng giam bị cách ly, Hans bị xích chặt vào một cái bản sắt lớn, tay chân bị còng ra sau, miệng đeo khóa, trên người gã trừ mắt ra thì không còn bộ phận nào cử động được, cho dù chỉ là một ngón tay.

Tình trạng này đã kéo dài ba ngày rồi, không được ăn uống và phải giữ tư thế đó trong thời gian dài làm vòng tuần hoàn máu và sự trao đổi chất bị chậm lại, cả nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu giảm xuống.

“Chắc chắc, đáng thương quá.” Có kẻ nói mát.

“Ai bảo hán tự chuốc họa vào thân.” Bạo quân mà cũng dám đụng vào thì là tự chuốc họa vào thân chứ gì nữa. Hans cứ lấy chộc tức Amon làm nhiệm vụ, lấy ngược đãi bản thân làm răn đe. Há? Răn đe cái gì ấy à? Đương nhiên là răn đe bọn họ chứ có đại mà đi chộc Amon kéo lại bị như gã! Mấy ngày mấy đêm không được cử động, thậm chí cả đi toilet cũng không, kinh quá! Kiểu này bằng quang bề mặt thôi!

“Nhưng dù sao cũng rất đáng thương.” Lại nói mát.

“Có mỗi chuyện không làm Amon chia tay hôn thê được thôi mà, Hans đúng là ngày càng hết thời, tình yêu là điều kỳ diệu nhất trên đời đó nha.”

“Thế à? Tôi lại nghĩ Hans đang có âm mưu gì cơ, hay là hán định vượt ngục?”

“Trước khi hán vượt được ngục thì Amon đã giết chết hán rồi...”

Đám phạm nhân nhàn rỗi bắt đầu xì xào bàn tán, ai mà ngờ được bọn chúng đã từng tạo ra những cơn ác mộng khủng khiếp cỡ nào.

Mặc Khiêm Nhân bước vào nhà giam, người hơi ảm, tóc mái ướt mồ hôi, đôi mắt sắc lạnh khiến đám phạm nhân im bật đi không dám ho he.

Mặc Khiêm Nhân đi tới chỗ giam Hans, bắt ngờ làm sao, hán mở cửa bước vào rồi khóa cửa lại, làm đám biến thái phải dí đầu ra sát cửa buồng để hóng xem chuyện gì sắp xảy ra.

Đôi mắt xanh của Hans chuyển động theo bóng dáng Mặc Khiêm Nhân, hán rất ít khi lại gần tên phạm nhân nào, mà cũng chả có tên phạm nhân nào muốn hán lại gần.

Mặc Khiêm Nhân lạnh lùng nhìn lướt qua Hans rồi lần lượt mở hết khóa ra cho gã. Hans xoa cổ tay, lòng đầy hồ nghi, gã không có tấn công Mặc Khiêm Nhân mà chỉ nhìn hán cảnh giác. Mặc Khiêm Nhân hôm nay hơi khác, mà đã khác tức là có biến rồi.

Mặc Khiêm Nhân bình thản nói, “Cho ông hai lựa chọn, tấn công, hoặc bị tấn công.”

Mặc Khiêm Nhân thường chỉ cho phạm nhân hai giấy lựa chọn, vì vậy Hans tức khắc xông tới, tay chân linh hoạt trông cực kì lợi hại.

Mười phút sau.

Mặc Khiêm Nhân đi ra khỏi buồng giam, Hans lần nữa bị còng lại trong tình trạng bầm dập, còn gì là sắc đẹp khi xưa.

Joey lặng lẽ đưa khăn cho Mặc Khiêm Nhân, rốt cuộc hán xuống đây làm gì? Tần Hans thôi sao?

“Cho anh.” Mặc Khiêm Nhân đột nhiên quăng thứ gì đó về phía hán, Joey vội vàng bắt lấy, đó là một đồng xu màu bạc có khắc hình chim ưng giương cánh.

Joey ngẩng đầu hỏi, “Đồng này trị giá bao nhiêu tiền?”

“Trị giá bằng cái mạng của cậu.” Mặc Khiêm Nhân vừa cởi áo khoác vừa nói mà chẳng buồn nhìn Joey một cái.

“...” Hóa ra cái mạng của hán chỉ có giá trị một đồng xu thôi sao.

“Từ hôm nay trở đi, chặn hết những kẻ có loại đồng xu này ở ngoài, tuyệt không cho chúng đặt chân vào bệnh viện Coen.”

“V-vì sao vậy?”

“Có kẻ muốn cướp ngục, thả bọn biến thái ra.” Mặc Khiêm Nhân đáp, mắt nhìn ra bầu trời âm ảm ngoài cửa sổ. Đồng xu này được tìm thấy trên người một nhân viên bị thôi miên, qua quá trình phân thôi miên Mặc Khiêm Nhân mới lấy được đáp án.

“!” Đừng có nói mấy chuyện hải hùng đó bằng cái giọng thần nhiên như vậy chứ!

Đây không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện này, hầu như năm nào cũng có kẻ ý đồ phá vỡ phòng tuyến của Coen để thả đám biến thái ra, có điều chúng chưa lần nào thành công. Nhưng dạo này Hans phách lối quá, e là gã cũng đang có âm mưu gì đó, vì vậy để phòng hờ, hẳn đã đập gãy tay chân gã.

Thật tình, mãi không hết việc.

++++

Mộc Như Lam và Ebert về đến Harvard mà cứ như bước từ thế giới này sang một thế giới khác, dĩ nhiên Mộc Như Lam ung Harvard hơn, cô không thích cuộc sống dầm dấp lẫn nhau, được yên bình tận hưởng thứ mình thích mới là tuyệt vời nhất.

Chuyến đi đến Bạch Đế chỉ như một đoạn nhạc đệm ngắn ngủi, thời gian thấm thoát thoi đưa, những tháng ngày bình yên dần trở lại.

Morse không biết đi đâu mà vẫn về, Mộc Như Lam không có người hướng dẫn, đành phải chính mình nghiên cứu, cũng may nhờ Morse mà cô được phép tự do ra vào phòng giải phẫu, cuối tuần có thể tới bệnh viện Morse chỉ để học hỏi các chuyên gia, thậm chí còn được trực tiếp quan sát bác sĩ phẫu thuật cho bệnh nhân nữa, quả thật vô cùng thỏa mãn.

Bệnh viện Morse chỉ không nằm trong trung tâm thành phố mà nằm trong một thị trấn nhỏ, bệnh viện này không lớn lắm, bệnh nhân tới khám cũng không quá nhiều.

Mộc Như Lam đeo balô xuống taxi, vào bệnh viện đi lên cầu thang như thường lệ, bệnh viện này chỉ có ba tầng nên không xây thang máy.

“Bộp!” Lúc rẽ góc, đuôi cô bị gì đó va phải nhưng không có ai xin lỗi, Mộc Như Lam ngoái nhìn thì thấy một tên đàn ông đang đẩy một thùng rác khá to, thứ trong đó sắp rớt ra ngoài, người nọ vừa đi vừa nhét nó vào lại, đoạn quay đầu nhìn Mộc Như Lam chằm chằm.

Mộc Như Lam cúi xuống nhìn đuôi mình, chiếc quần bò màu đen đã bị ướt một mảng, hình như còn có thứ gì đó găm vào ống quần. Cô sờ thử để rồi phải khựng lại vì cảm giác dính dính, đưa ngón tay lên xem, chỉ thấy một màu đỏ...

Chân chừ đôi chút, Mộc Như Lam lấy thứ đang găm vào vải quần ra, là một cái móng tay.

Mộc Như Lam nhìn lại thì không thấy người nọ đâu nữa, cô ngó theo hướng đó vài giây nữa rồi tiếp tục đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 332: Chương V111.1: Đảo lộn (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De LuviMộc Như Lam về Harvard thì được hiệu trưởng gọi lên, điều làm cô ngạc nhiên là ông ấy hỏi cô có muốn chuyển trường sang Bạch Đế không, cô cũng có thể học xong chương trình đại học ở Bạch Đế rồi về Harvard học cao hơn, đương nhiên, hiệu trưởng chỉ hỏi thôi.

Mộc Như Lam trở lại ký túc xá, tay cầm theo một tập hồ sơ, nhớ lại những khi Jennifer bảo có ai đó trong trường chuyển sang Bạch Đế, cũng không quá khó để đoán chuyện gì đang xảy ra, Bạch Đế muốn hút máu chất xám của Harvard đây mà, Bạch Mạc Ly là nhà đầu tư lớn nhất của Harvard nên tính ra Harvard cũng không quá thiệt, dù gì trong trường vẫn còn nhiều người tài lắm, hơn nữa Bạch Đế không chọn kẻ giỏi nhất, chỉ chọn kẻ thích hợp nhất.

Mấy người khác được chọn còn dễ hiểu chứ cô... Bên kia đâu có thiện cảm với cô, lại còn cái chế độ cấp bậc khắc nghiệt của Bạch Đế nữa, bảo cô qua đó chỉ là một kiểu giam lỏng và ức hiếp trá hình mà thôi.

Ném hồ sơ vào thùng rác, Mộc Như Lam kéo ghế ra ban công ngồi đọc quyển sách cô mới mượn ở thư viện mấy hôm trước, gió thu thổi rèm cửa phất phơ, cô gái nhoen miệng cười, đẹp đẽ thanh u.

++++

Vì tương lai xán lạn hơn, những sinh viên được chọn đều đồng ý chuyển sang Bạch Đế đúng như dự đoán.

Ở học viện Bạch Đế đương nhiên họ sẽ bị kỳ thị, ức hiếp và đối xử bất công, có điều tất cả những thứ đó sẽ kích thích quyết tâm và thực lực của họ, vì bị ức hiếp, nên sẽ khao khát được đứng cao mà trả thù, vì bị đối xử bất công, nên sẽ khao khát được chèn ép lại, và tất cả đều nằm trong lòng bàn tay Bạch Mạc Ly.

Tuyệt Khả mở cửa ban công, “Boss, đã xếp xong lớp cho các sinh viên chuyển trường, có điều bên Mộc Như Lam không có phản hồi.” Mà họ cũng không có quyền buộc sinh viên phải chuyển trường.

Tên đàn ông bên bàn làm việc hờ hững ừ một tiếng, y đã biết trước sẽ như vậy rồi.

Tuyệt Khả nhú mày, “Boss...”

“Cô ta sẽ đi.” Bạch Mạc Ly chẳng buồn ngẩng đầu, chiếc bút máy màu đen bóng loáng vẫn hí hoáy trên nền giấy trắng.

Tuyệt Khả càng khó hiểu hơn nhưng Boss cô ta lúc nào cũng bí hiểm thế này nên thôi, cứ biết y đối xử với người nhà luôn ấm hơn người ngoài là được.

Đang định đi ra, Tuyệt Khả chợt quay lại hỏi, “Boss, Nhất Tiến báo tìm không ra chìa khóa, cậu ta nghi rằng chìa khóa đã bị ai đó lấy đi mất rồi.”

Nét bút của Bạch Mạc Ly dừng lại, trong đôi mắt lạnh bùng lên ngọn lửa hung bạo, như muốn thiêu trụi cả một ốc đảo xanh tươi, “Tôi bảo rồi, tìm không ra thì đừng về.”

“Tên đội phó chi đội C-D1 cung cấp mật mã giả, tôi nghĩ đề Nhất Tiến về hỗ trợ vẫn hơn, cậu ta là người duy nhất từng tiếp xúc với chìa khóa, bên Giáo hội đã có hai phần ba mật mã rồi.” Tuyệt Khả rất hiếm khi phản đối quyết định của Bạch Mạc Ly nhưng sai lầm của Tả Nhất Tiến lần này đã khiến Bạch Mạc Ly nổi giận, quyết định đưa ra – theo cô ta thấy – cũng không đủ sáng suốt.

Dễ gì tìm ra một cái dây chuyền giữa biển người mê mông? Hollywood Universal Studio mỗi ngày đều nườm nượp người, cũng có khả năng dây chuyền đã bị ai đó nhặt được hoặc bị lao công cho vào thùng rác rồi, khác gì mò kim đáy bể cơ chứ, xác suất tìm ra hầu như bằng 0, thay vì cứ bám dính theo cái chìa khóa, chỉ bằng tập trung sang phần mật mã.

Và lại, Tả Nhất Tiến đã sốt ruột đến độ sắp khóc rồi...

“Cậu ta quá ham vui.” Bạch Mạc Ly lạnh lùng nói, tìm ra là tốt nhất, nếu hắn không ham vui chạy tới Hollywood thì làm gì đã bị người của Giáo hội truy đuổi để rồi mất dây chuyền? Cái tội làm bao nhiêu công sức của đế chế Bạch đồ sông đổ biển, cho hắn khóc vài ngày vẫn còn nhẹ chán.

Tuyệt Khả lập tức hiểu ý hắn, cô ta gật đầu, “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ liên lạc với cậu ta, bảo cậu ta về tả lại sợi dây chuyền một cách chi tiết nhất có thể.” Có áp lực mới có động lực, Tả Nhất Tiến quả thật đã quá sợ ý.

Cửa văn phòng nhẹ nhàng khép lại.

Bạch Mạc Ly ngẩng nhìn vật trang trí duy nhất trên mặt bàn, hầu như y làm việc trong văn phòng suốt ngày nên nó mới được đặt ở đây làm bạn với y. Đó là một bức ảnh được lồng cẩn thận trong khung kính, ảnh chụp Bạch Mạc Ly thời niên thiếu, phía sau có một bé gái chừng bảy tám tuổi trông khá giống y, cột tóc hai chùm một cao một thấp, con bé sợ hãi nép sau đùi y nhưng vẫn thò đầu ra tò mò nhìn máy ảnh, thiên chân khả ái.

Em gái yêu quý của y, cùng y sống nương tựa lẫn nhau sau ngày mẹ mất, cô em gái đáng yêu luôn kéo tay y về trước, cuối cùng lại...

Y siết chặt cây bút đến nỗi khớp xương hẳn lên, đôi mắt ưng lạnh khốc như muốn đóng băng cả thế giới, sắc lém như muốn chém đứt cả sinh mạng. Y sẽ không bỏ qua cho bọn chúng... Tuyệt đối không!

++++

Màn đêm buông xuống, theo thường lệ dưới cái nhìn kỳ quặc của giáo viên trực ban, Mộc Như Lam đến phòng giải phẫu mượn một thi thể để làm giải phẫu, xong việc còn chưa kịp dọn đồ đặc thì cô phải vào toilet, giờ này phòng giải phẫu chỉ còn Mộc Như Lam là ở lại mượn nhất.

Trong toilet nữ, chiếc gương lớn trên tường phản chiếu gương mặt thiếu nữ xinh đẹp, đằng sau là các buồng vệ sinh, tiếng ngâm nga vui vẻ của cô vang lên giữa không gian tĩnh mịch.

Hốt nhiên, cửa đóng cách một tiếng.

Mộc Như Lam ngừng hát nhìn ra, “Hello...”

Điện cúp.

Bóng tối trùm kín không gian, xung quanh như càng thêm im ắng.

Mộc Như Lam chớp mắt, bình tĩnh lấy điện thoại ra soi, đi đêm cuối cùng cũng tới ngày gặp ma rồi sao?

Mộc Như Lam soi đèn sang mấy buồng vệ sinh, cửa buồng nào cũng mở, bên dưới bồn rửa không có gì, cô kiểm tra những góc khuất một lượt rồi nhìn hình ảnh của mình trong gương. Mộc Như Lam tiếc rề, nếu đây là một bộ phim kinh dị thì đã có cảnh ma trong buồng vệ sinh hoặc trong gương rồi.

Cô đi ra mở cửa, bên ngoài cũng không có điện, coi bộ hệ thống điện bị trục trặc.

Người thường mà gặp cảnh này kiểu gì cũng sợ hãi bỏ chạy ngay, có điều Mộc Như Lam lại nhớ mình chưa thu dọn cái xác trong phòng giải phẫu nên bèn quay lại, trường Y rộng lắm, cô chả rảnh mà đi nhiều vòng, thời gian đó thà dùng để đọc sách còn hơn.

Ánh đèn không quá mạnh soi quanh phòng giải phẫu, hai bên là những thi thể lơ lửng trong dung dịch. Mộc Như Lam chiếu đèn qua, thấy một gương mặt dán sát sau lớp thủy tinh đang quay về phía mình. Cô cười chào nó một tiếng rồi đi tiếp vào trong, thế nhưng lúc cô tới được bàn phẫu thuật, thi thể kia... đã biến mất.

“Hửm?” Mộc Như Lam nghi hoặc nhìn cái bàn trống trơn, cùng lúc đó có một bóng đen xuất hiện từ đằng sau, tay cầm theo một cái gì đó trông như lưỡi câu.

Mộc Như Lam quay đầu, thấy giáo viên trực ban đang cầm một khúc xương tay đứng sau lưng cô, ông ấy cũng bị Mộc Như Lam làm giật mình, “Hệ thống điện bị trục trặc, em còn ở đây làm gì?”

“Thi thể của em mất đâu rồi ấy.” Mộc Như Lam chỉ vào bàn giải phẫu.

“Nói bậy bạ gì đó? Đi ra ngay!” Chẳng ai muốn nghe mấy câu như thế trong cảnh tối mù này cả.

Mộc Như Lam đành nghe lời ông ấy rời khỏi trường Y, thông thả về ký túc xá.

Giáo viên trực ban đóng cửa, chợt nghe thấy trong phòng giải phẫu có tiếng động, ông mở cửa ra lại, soi đèn vào trong nhưng vẫn chẳng thấy gì bất thường, bèn đóng cửa rồi cũng rời đi.

Trong phòng giải phẫu tối om, thi thể quay mặt về phía Mộc Như Lam lúc này bỗng di chuyển lên trên, mờ mất...

Mộc Như Lam vừa về đến ký túc xá thì liền nhận điện thoại của Kha Thế Tinh, cô hơi ngạc nhiên, cũng lâu rồi bọn họ chưa liên lạc.

“Cậu út...” Giọng nói êm ái vẹn nguyên trong ký ức vang lên.

Hồng Kông bây giờ mới tờ mờ sáng, sương sớm vẫn còn lấp lánh trên thảm cây xanh mát.

Kha Thế Tinh ngồi trong căn phòng nằm sau biệt thự Kha gia, cửa mở rộng, đối diện vườn hoa.

Nước trong bình sôi lên ừng ực, cuộn cuộn sương trắng, chàng trai ôn hòa mặc áo tôn trung son ngồi xếp bằng trên chiếu tatami, ngấm mấy đoá lan thoang thoảng hương nơi mặt bàn, nghe giọng nói êm ái của cô gái trong điện thoại, hần cười dịu dàng mà ánh mắt lại sâu hoắm.

“Vậy a, ông bà ngoại đi du lịch, cậu út vất vả rồi.” Theo thói quen, Mộc Như Lam ngồi xuống bệ đài phun nước, môi khẽ nở mỉm cười, ánh mắt như có thể sưởi ấm cả một khoảng trời.

“Cũng hơi vất vả thật, nên cháu giúp cậu một chuyện này được không?”

“Nếu nằm trong khả năng của cháu thì được thôi.”

Ngón tay mảnh khảnh mon tron đoá lan kiều diễm, giọng nói tựa gió xuân nhẹ nhàng thổi vào tai, “Thế lực ‘Đế chế Bạch’ bên Bắc Mỹ với chúng ta xưa nay nước sông không phạm nước giếng nhưng gần đây chúng lại liên tục nhắm vào thế lực hắc đạo của Kha gia, làm chúng ta chịu rất nhiều tổn thất. Vấn đề ở chỗ chúng ta hoàn toàn không biết động cơ của chúng là gì, các huynh đệ bỏ mạng mà lại không hiểu vì sao, thật oan ức cho họ.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 333: Chương V111.2: Đảo lộn (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mộc Như Lam im lặng hồi lâu, “Cậu muốn cháu giúp thế nào?”

“Cháu tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì giúp cậu nhé? Cha vừa đi mà Kha gia lại gặp vấn đề ngay trên tay cậu, cậu hơi lo.” Kha Thế Tinh nhìn sương giăng ngoài khung cửa mà ánh mắt còn khó nắm bắt hơn cả màn sương kia. Thời gian này nhiều thế lực bắt đầu hành động quá, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Châu Á có Kha gia, Âm Long ở Hồng Kông, Loạn Anh xã ở Nhật Bản; châu Âu có Giáo hội và Mafia; châu Mỹ có Đế chế Bạch. Trong đó, Giáo hội và Đế chế Bạch dường như đang âm thầm tìm kiếm một vật gì đó...

Mặt Mộc Như Lam hơi biến sắc, cô cũng rất ngạc nhiên không biết Đế chế Bạch có khúc mắc gì với Kha gia. Cơ mà... Kha Thế Tinh hơi lạ, không nói rõ được là lạ ở đâu nhưng cô có cảm giác thế, tại sao vậy nhỉ? Có khi nào lại như câu “đàn ông có tiền thì hư” không?

Nhưng dù gì cô cũng không thể làm ngơ được, giang sơn mà ông ngoại đã dùng cả đời để bảo vệ, tình thương mà cô đã suýt đánh mất. Tuy kiếp trước lão không coi cô là cháu gái nhưng đó là tại cô ngu xuẩn; kiếp này, tình thương Kha Xương Hoàng dành cho cô là thật, khó lòng nào chối bỏ.

Rõ ràng nếu tới hỏi thẳng thì Bạch Mạc Ly chẳng những sẽ không trả lời mà còn khừ cô luôn, như cái lần y định thả cô từ tầng thượng xuống vậy. Đòi thực đầu như manga với anime, làm gì có chuyện vai phản diện đi giải thích lý do hẳn muốn đối đầu với nhân vật chính.

Bỗng Mộc Như Lam hiểu ra, Đế chế Bạch tấn công Kha gia... Lẽ nào là để ép cô chuyển tới học viện Bạch Đế?

Nhớ lại đôi tay vô tình từng định thả cô rơi xuống, nhớ lại đôi mắt sắc lẹm lãnh khốc cực độ, và cả bóng dáng cao lớn uy nghi như một ngọn núi...

Cô đã đắc tội gì y mà y phải làm vậy? Kiếp trước cô chỉ là một con thí tốt không đáng bận tâm, y nhắm vào Mộc gia và Kha gia là chính, nhưng hiện tại thì y lại chia thắng mũi giáo vào cô, chứ không thì với năng lực dựng nên một học viện như thế, Bạch Mạc Ly đâu phải đợi tới bây giờ mới ra tay?

Ngay cả khi sai khiến Bạch Tổ Tinh cũng vậy, theo những gì Bạch Tổ Tinh nói thì có vẻ y chưa bao giờ trợ giúp ả dù là về thế lực hay vật chất. Y yêu cầu Bạch Tổ Tinh hãm hại cô nhưng không chỉ rõ là phải làm thế nào, chứng tỏ ban đầu y cũng chẳng coi cô ra gì, cho rằng Bạch Tổ Tinh dư sức nghiền nát cô, thành ra khi Bạch Tổ Tinh thất bại, y đã thắng tay vứt bỏ thay vì cứu giúp ả.

Tóm lại, nếu cô không chịu chuyển vào học viện Bạch Đế thì đối phương sẽ tiếp tục tấn công Kha gia chứ gì?

Hừm, là một nữ biến thái bị khiếm khuyết về cảm xúc, Mộc Như Lam thường phản ứng rất chậm với một số cảm xúc như sợ hãi, ưa thích... Nhưng nếu có một thứ cô có thể cảm nhận được ngay lập tức, thì đó sẽ là — cảm giác bị mạo phạm.

Cảm giác bị mạo phạm rất khó chịu, ở thái nhân cách nó thậm chí sẽ còn nghiêm trọng hơn nữa, đủ để khiến chủ thể gây ra những chuyện kinh khủng hòng trả đũa kẻ đã mạo phạm mình.

Thường thì Mộc Như Lam không dễ gì nổi giận, nhưng một khi đã nổi giận — nhất là khi người cô quan tâm bị kẻ khác lợi dụng, cô cũng sẽ động thủ.

Kết thúc cuộc gọi với Kha Thế Tinh, Mộc Như Lam thông thả trở về ký túc xá, tập hồ sơ cô vứt vẫn còn yên vị trong thùng rác...

Trung Quốc. Hồng Kông.

Kha Thế Tinh nhìn điện thoại, tay chốc chốc lại gây nhẹ cánh lan, mùi trà thanh mát quyện cùng hương lan nồng đượm.

Hắn đưa mắt sang guồng nước ngoài sân, nó như phả ra làn hơi thu lạnh lạnh, nước được mức lên, quay một vòng rồi lại đổ xuống ao, đi quanh quần thật lâu, cuối cùng vẫn trở về điểm xuất phát, tựa như vận mệnh vậy.

Kha Thế Tinh cau mày, đoạn hắn lấy di động đánh một cuộc gọi, chất giọng ôn hòa chợt trở lạnh, “Con bé sẽ đến học viện Bạch Đế... Cậu muốn làm gì thì làm, nhưng... đừng có hối hận đấy...”

Hồng Kông. Cửu Long.

Gần đây thế lực hắc đạo “Âm Long” lớn nhất Trung Quốc đang rơi vào tình trạng bất ổn, nguyên nhân là vì, người thừa kế thứ hai đã trở lại.

Năm đó khi Đoàn Nghiêu bị lưu đày, đã có hơn hai phần ba số trưởng lão đồng thuận. Lão đại Âm Long các đời trước luôn chỉ có một con để tránh lục đục nội bộ, thế nhưng vị lão đại tiền nhiệm — cũng chính là cha của Đoàn Nghiêu và Đoàn Ngọc — lại có một đứa con trai ngoài giá thú, thậm chí còn muốn đón nó về Đoàn gia tuyên bố quyền thừa kế.

Khi ấy bà vợ cả vẫn còn sống, đứa trẻ nọ được đưa về công khai nhưng chào đón nó lại là sự ghẻ lạnh. Nó suốt ngày chỉ biết lẻo đẻo sau lưng anh trai, trông nhát gan và yếu đuối vô cùng, chẳng một ai cho rằng nó có năng lực hay tư cách nào để so bì với người thừa kế chính thống cả. Một thời gian sau thì vợ chồng lão đại Âm Long qua đời vì tai nạn máy bay, giữa giết và lưu đày, Đoàn Ngọc đã niệm tình chọn cho Đoàn Nghiêu lưu đày.

Thật không thể ngờ, Đoàn Nghiêu lại có thể trở về!

Hơn nữa còn làm Âm Long đảo lộn!

Trong khi hắn chỉ mới tròn mười tám tuổi!

Bệnh viện.

Cả hành lang đứng chật kín những tên đàn ông bặm trợn mặc đồ đen, trong đó có vài tên còn mang hình xăm trên mặt.

Trong phòng bệnh được canh gác cẩn mật, Đoàn Ngọc nằm đó, da dẻ tái nhợt sau ca mổ cấp cứu, y đeo mặt nạ ôxi, người cầm đủ loại ống truyền, trông như sắp lìa đời đến nơi.

Bác sĩ của Đoàn gia nâng kính mắt, “Chỉ cần thêm 1cm nữa là nhát dao đó đã lấy mạng đương gia rồi, chưa biết là vô tình hay cố ý, có điều chuyện này đã không còn quan trọng nữa.” Kẻ phản bội chính là kẻ phản bội, nói đoạn ông ta quay lưng bỏ đi không chút lưu tình.

Mộ Thanh Phong đứng ngoài nhìn vào, ánh mắt đầy u ám, hần đấm một cái như muốn làm lõm cả mặt tường, “Luu Bùi Dương...”

“Trong đám trường lão đã bắt đầu có kẻ đổi phe.” Mộ Dương Khúc mang vè mặt nặng nề đi tới. Mấy lão già chết bầm đó đúng là gió chiều nào theo chiều ấy, Đoàn Ngọc vừa nhập viện là ngay lập tức có kẻ đứng dậy ủng hộ Đoàn Nghiêu ngồi vào ghế lão đại Âm Long, so với Đoàn Ngọc đang thoi thóp, một Đoàn Nghiêu tàn ác không vương bận thứ gì hiển nhiên có triển vọng hơn.

“Cũng phải thôi.” Bác sĩ cầm xấp tài liệu bảo, “Thật tình tôi không ngờ Ngọc thiếu lại bại dưới tay một tên nhóc đấy... Nước cờ của A Nghiêu phải nói là cao tay.” Vừa nói ông ta vừa vỗ tay, hai anh em họ Mộ trông như muốn lóc thịt ông ta vậy.

Điều đáng buồn là không ai phủ nhận được lời ông ta nói, và cũng chẳng ai có tư cách trách Đoàn Nghiêu chơi bẩn. Trong mọi cuộc tranh danh đoạt lợi, thắng thì làm vua thua thì làm giặc, bắt kẻ thù đoạn ra sao. Và lại bọn họ vốn cũng chẳng quang minh chính đại gì cho cam, thế nên thay vì tức Đoàn Nghiêu, bọn họ cay Luu Bùi Dương hơn, dù cả hai đều hành động vì bản thân.

“Số anh trai tôi tốt thật, bị đâm vào tim mà vẫn không chết...” Giọng nói trầm khàn đầy mê hoặc vang lên, thiếu niên ngả người ngồi trên tọa ý, con dao sắc lém trong tay chốc chốc lại khảy vào móng, cặp mắt tuyệt đẹp lim dim đầy bí hiểm.

Trước mặt hắn đứng rất nhiều người, họ lần lượt đưa mắt về phía công thần của phi vụ lần này, thiếu niên mảnh khảnh hơi cúi đầu khiến người ta không tài nào lần được về mặt.

Tất cả im thin thít.

Một hồi lâu sau, Đoàn Nghiêu thổi thổi móng tay, thần nhiên bảo, “Lần sau phải đâm cho chuẩn đấy.”

Luu Bùi Dương căng thẳng, miệng vẫn đáp lạnh tanh, “Vâng.”

Ngay từ đầu, hắn đã không chừa đường lui cho bất kỳ ai, bao gồm cả những người luôn một lòng theo hắn, và chính bản thân hắn nữa.

Đoàn Nghiêu đã điên rồi, điên thật rồi!

Nanh vuốt sắc nhọn ngày một phát triển, tà niệm hắc ám ngày một khuếch trương. Để thiên sứ được an ổn, ác ma sẽ tạo nên một thế giới mà ở đó hắn là chúa tể! Âm Long chỉ đơn giản là màn dạo đầu, giết chết người thân duy nhất còn lại của hắn, cũng chỉ là một tín hiệu cảnh báo mà thôi.

=====

Chương tiếp theo vào thứ 4 ngày 7 tháng 2~

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 334: Chương V111.3: Đảo lộn (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Nhìn Mộc Như Lam xếp hàng lý, Lê Dạng nhíu mày, “Cậu đôi ký túc xá à?”

Mộc Như Lam ngoái đầu cười, “Không phải, mình chuyển trường.”

“Cái gì?” Lê Dạng kinh ngạc lại gần, “Chuyển trường? Chuyển đi đâu?”

“Chuyển tới Bạch Đế... A, taxi sắp tới rồi.” Cô xếp nhanh tay hơn.

Lê Dạng đứng nhìn mà không biết nên làm gì mới phải, Đoàn Nghiêu bảo cô tới Mỹ trông nom Mộc Như Lam, vậy mà bây giờ Mộc Như Lam lại chuyển trường...

Cô bèn tới phòng giáo vụ hỏi thử, được biết nhập học Bạch Đế không dễ chút nào, Bạch Đế chỉ nhận sinh viên qua kỳ thi đại học, nhưng dân thường rất

ít ai được nhận, tuy nhà cô cũng coi là có số nhưng muốn nhập học thì cần được phụ huynh ký tên vào một bản hiệp nghị, vì... Bên Bạch Đế không muốn gặp phiền phức bởi những sinh viên yếu đuối.

Tỉ như tự sát trong trường...

Lê Dạng bàng hoàng, không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng nói đi nói lại, sao Kha gia đồng ý ký hiệp nghị giao lại toàn quyền quản lý Mộc Như Lam cho Bạch Đế cơ chứ? Ngộ nhờ học trong đó Mộc Như Lam bị hà hiếp thì sao? Ngộ nhờ Mộc Như Lam có chuyện gì cần gia tộc giúp đỡ thì sao? Ngộ nhờ Mộc Như Lam gặp bất trắc thì sao? Chẳng lẽ họ không định truy cứu trách nhiệm hay trả thù cái trường đó à?

Lê Dạng còn chưa kịp tìm hiểu kỹ càng thì Mộc Như Lam đã lên taxi đến Bạch Đế cùng hành lý và con chim cưng của mình rồi.

Cùng lúc đó, Tần Phá Phong, Tần Xuất Vân, và Tần Tịch Dương cũng ngồi xe về trường cũ, bọn họ vốn là sinh viên Bạch Đế, chẳng qua không ưa những lúc sinh viên trong đó quậy quá lỗ nên mới tới Harvard.

Theo sau chiếc taxi chở Mộc Như Lam, Tần Phá Phong bắt tréo chân, vừa ăn khoai chiên vừa nói, “Không ngờ cô ta chuyển thật, đúng là không sợ chết.”

Tần Tịch Dương ngồi cạnh hắn, bóc khoai ra nhai rôm rộp, “Boss ra tay ấy mà.”

“Đơ thể, thôi em ăn hết luôn đi.” Nhìn cái tay dính đầy bột khoai của Tần Tịch Dương, Tần Phá Phong đưa luôn bịch khoai chiên cho cô.

“Cám ơn.” Tần Tịch Dương xem chừng chỉ chờ hắn nói vậy, mẫn nguyện ôm bịch khoai ngồi xê sang bên.

“Dù gì cũng sẽ không thiếu trò hay cho chúng ta xem.” Tần Xuất Vân cau mày lái xe, không hiểu sao Mộc Như Lam vào Bạch Đế mà cô ta lại thấy bất an... Chắc Mộc Như Lam sẽ không... làm đảo lộn thế giới của họ đâu nhỉ?

Xe chạy hơn ba tiếng mới tới được ngôi trường vây quanh bởi bức tường xanh, đã có người đứng sẵn trước cổng, là phó chủ tịch hội sinh viên Sefino, đáng anh ta cao thẳng, bộ đồng phục màu bạch kim càng làm nổi bật vẻ sang quý của chàng trai trẻ tuổi, tóc nâu, mắt đeo kính, trầm tĩnh mà xa cách.

Hắn anh ta đang đợi cô.

“Những thành viên khác của hội sinh viên đều đang có tiết nên người đưa cô tới ký túc xá sẽ là tôi, tiện thể nhắc cô vài chuyện, nội quy học viện Bạch Đế cực kỳ nghiêm, ai vi phạm sẽ bị phạt rất nặng, mong cô nhớ kỹ điều này.” Sefino vừa lái xe golf vừa bảo Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam cười đáp, cô đưa mắt nhìn xung quanh, phải công nhận rằng, trừ phần luật lệ khắc nghiệt ra, ngôi trường này quả thật là một nơi học tập lý tưởng: rộng rãi, yên tĩnh, không khí trong lành, chim hót hoa thơm.

Xe golf băng qua nhà hát, chạy thêm hai mươi phút nữa mới tới trung tâm học viện — các khu dạy học và ký túc xá sinh viên, ngoài ra còn có rất nhiều khu đặc quyền.

Sefino chở Mộc Như Lam đến dãy phòng học mà lần trước cô và Ebert đi lạc tới, cùng lúc đó vang lên tiếng chuông tan học.

Bầu không khí yên tĩnh bắt đầu bị phá vỡ, có sinh viên rời phòng học đi ra hành lang, thấy Mộc Như Lam thì không khỏi ngạc nhiên, dần dần người vây xem càng ngày càng đông.

Mộc Như Lam hỏi Sefino, “Chuyện gì vậy?”

“Sau khi nhập học, việc đầu tiên mỗi sinh viên Bạch Đế cần làm là xếp thứ hạng, thứ hạng của cô sẽ quyết định ký túc xá cô ở, những khu đặc quyền cô được vào, thái độ của người ta đối với cô, và...” Sefino chỉnh mắt kính, “Trọng lượng lời nói của cô.”

“Tôi đã bảo rồi, học viện Bạch Đế có chế độ cấp bậc rất khắc nghiệt, muốn sinh tồn ở đây thì phải biết dùng đầu óc. Theo tôi.” Sefino lên cầu thang, tiến về đại sảnh ở tầng một khu nhà.

Mộc Như Lam nhướn mày, cũng cất bước đi theo.

Nói thật cô cũng rất hiếu kỳ muốn biết cái bảng xếp hạng đó rốt cuộc trông ra làm sao.

Rất nhiều sinh viên chạy xuống đại sảnh để xem cô gái nổi tiếng Bạch Đế nhờ bức tranh của Gamela xếp thứ mấy. Nơi này có một luật ngầm, là danh tiếng càng vang mà thứ hạng không được cao thì sẽ càng bị bắt nạt, bất cứ ai xếp trên mi cũng có quyền đề đầu cười cổ mi, sẽ không ai bênh vực hay đòi lại công lý cho mi, kể cả khi mi thật sự vô tội.

Tất nhiên mi cũng có thể phản kháng, nếu mi trụ được trước sự trả thù của tất cả những người xếp trên mi. Nói thế nào nhỉ? Giống như chủ nghĩa giai cấp vậy đó, dân thường mà chống đối quý tộc thì chẳng khác nào tuyên chiến với toàn bộ giới quý tộc.

Tần Lãnh Nguyệt đi xuống từ tầng ba, thấy Mộc Như Lam thì mỉm cười, trên đường đi cô ta liên tục được chúng sinh viên ân cần hỏi thăm.

Đại sảnh tầng một rộng vô cùng, trông tựa tựa một sàn giao dịch chứng khoán, trên tường lắp các màn hình lớn hiển thị những bảng số liệu được cập nhật liên tục, một loạt số thứ tự và tên được phân biệt theo màu sắc, từ 10 trở lên là màu đỏ, từ 2000 trở xuống là màu xám.

Top 10 ở các bảng xếp hạng biến động khá nhẹ nhưng khu vực màu xám thì thay đổi lia lịa, có người lên, có kẻ xuống.

“Tất cả các danh hiệu đều được quyết định bằng số. Lấy thẻ căn cước của cô ra đi.” Sefino tới trước một màn hình điện tử, tại đây có hệ thống nhận dạng, anh ta lấy thẻ của mình ra, đó là một chiếc thẻ trắng muốt, ở giữa có một cặp cánh vàng đan vào nhau, giống ý đức chiếc mà Tần Nhưộc Liễu đưa cho Mộc Như Lam. Anh ta quẹt thẻ, trên màn hình hiện lên dòng chữ: Hệ thống thành tích đang làm việc...

Mộc Như Lam đưa thẻ căn cước của mình cho Sefino.

Sefino đặt thẻ căn cước vào một chỗ riêng trên màn hình, lát sau trên màn hình thượng lại xuất hiện chữ: Kha Như Lam; quốc tịch: Hồng Kông; tuổi: 17, đang sắp xếp dữ liệu...

Trong đại sảnh tổng cộng có năm bảng xếp hạng, tên của hơn ba ngàn sinh viên Bạch Đế đều ở trên đó, con số bên cạnh tên người xếp đầu có đến mười chữ số, còn người xếp chót thì số chỉ ở hàng đơn vị.

Năm bảng xếp hạng lần lượt là: bảng tổng hợp thực lực, bảng thành tích, bảng chỉ số hấp dẫn, bảng chỉ số xấu tính, và bảng tài sản.

Đứng đầu bảng tổng hợp thực lực là Tần Lãnh Nguyệt, đứng đầu bảng thành tích thì cử là Tần Lãnh Nguyệt, đứng đầu bảng chỉ số hấp dẫn cũng là Tần Lãnh Nguyệt.

“Hệ thống thông minh này là công trình triệu đô của các nhà khoa học, tư liệu và tin tức của mỗi một sinh viên đều lưu trữ tại đây, sau khi được kích hoạt, nó sẽ tính toán giá trị của cô thành các con số, sau đó tiến hành xếp hạng. Nó hoạt động từng phút từng giây, giám sát số liệu của tất cả các sinh viên. À phải rồi, cách tính của bảng tài sản là 1000:1, ví dụ cô có 1000 đô thì sẽ được 1 điểm. Trên bảng tổng hợp sẽ là kết quả tổng hợp tài sản và thành tích của cô, cách tính cũng là 1000:1.” Sefino giải thích.

Mộc Như Lam nhướn mày, vậy ra bọn họ đã điều tra tất tần tật tư liệu về cô rồi sao? Thậm chí cả tài sản cá nhân của cô? Nhưng làm sao bọn họ biết được? Đến Mộc Như Lam còn không biết mình có bao nhiêu tiền nữa là.

Cùng lúc đó hệ thống đã tính toán xong, trừ bảng chỉ số hấp dẫn và bản chỉ số xấu tính ra thì ba bảng còn lại đều chuyển trắng, chỉ lát nữa thôi, tên và thứ hạng của Mộc Như Lam sẽ xuất hiện.

Những người đứng xem sốt ruột nhìn chăm chăm vào ba bảng xếp hạng.

Tần Lãnh Nguyệt cũng nhìn rất tập trung, nhóm Tần Phá Phong mới chạy tới thấy sắp có kết quả thì cũng không khỏi căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 335: Chương V112.1: Thứ hạng (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Sau một thời gian hồi hộp chờ đợi, bảng thành tích đã cho ra kết quả đầu tiên.

Bảng này ghi nhận thành tích của mỗi sinh viên, ngoài thành tích thi cử ra, nó còn tổng hợp cả thành tích từ các hoạt động khác. Điểm thưởng từ các hoạt động trong năm sẽ được cộng dồn, chỉ có thành tích thi cử là thay đổi hàng tháng, kết quả tháng này vừa ra thì ngay lập tức kết quả tháng trước sẽ trở nên vô giá trị.

Đối với một người xưa nay luôn đứng nhất toàn quốc như Mộc Như Lam mà nói, lọt vào top đầu bảng thành tích là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng...

Cả đại sảnh ò lên.

Thứ nhất từ dưới đếm lên!

Mộc Như Lam đứng chót bảng xếp hạng thành tích! 0 điểm!

Mộc Như Lam không nói gì. Cô đã tham gia một hoạt động hay cuộc thi nào của học viện Bạch Đế đâu, 0 điểm cũng phải thôi.

Tuy điều này là hợp lý nhưng thái độ của đám đông vẫn bắt đầu có sự thay đổi.

Cùng lúc đó, kết quả thứ hai xuất hiện trên bảng tài sản.

Bảng tài sản chỉ xếp hạng dựa trên số tài sản thuộc về cá nhân sinh viên chứ không tính tài sản của gia tộc, con số đó cần được người giám hộ cung cấp và cam đoan tính chính xác qua một thỏa thuận có tính pháp lý, thành ra sẽ không có chuyện người nhà nói khổng lên để con em mình được xếp hạng cao hơn vì làm vậy tức là đã xác nhận trao hết số tài sản đó cho nó, ngộ nhờ sau này xảy ra chuyện gì thì sao? Mà thường chẳng ai đi ăn gian nói dối điểm tài sản cả, bởi lẽ những đứa trẻ được đưa vào ngôi trường khắc nghiệt này, bất kể là nam hay nữ, đều không phải loại lớn lên trong sự nuông chiều bảo bọc.

Thứ hạng của Mộc Như Lam xuất hiện cùng ánh sáng màu xanh dương, cả đại sảnh lại ồ lên!

Thứ nhất!

Mộc Như Lam đứng thứ nhất bảng xếp hạng tài sản!

Đến cả Mộc Như Lam cũng bị bất ngờ, cô có nhiều tiền như vậy sao? Khoan đã, thông tin tài sản của cô là do người giám hộ cung cấp, ông bà ngoại đang đi du lịch thì không phải rồi, vậy chẳng lẽ là... Kha Thế Tinh?

Bảng cuối cùng là bảng tổng hợp thực lực, kết quả sẽ do thành tích và tài sản – đại diện cho năng lực bản thân và điều kiện gia đình – cộng lại mà thành. Tài sản của cá nhân ít nhiều phản ánh sự khá giả của gia đình, tuy không chính xác tuyệt đối nhưng sai số thường rất nhỏ.

Tần Lãnh Nguyệt nhìn hai bảng xếp hạng đã có kết quả, việc Mộc Như Lam đứng đầu bảng tài sản quả thật nằm ngoài dự đoán, nhưng vậy thì đã sao? Bảng tổng hợp thực lực mới là thứ có tính quyết định, nhiều tiền mà năng lực không đủ thì thất bại chỉ là chuyện sớm muộn. Bọn họ rồi cũng sẽ có ngày phải bước vào xã hội, khi đó năng lực dù quá cao hay quá thấp cũng đều gặp vấn đề: không bị lôi kéo thì cũng bị giết chết.

Mộc Như Lam một bảng đứng đầu một bảng đứng chót, cộng lại cùng lắm chỉ ở khoảng giữa, vẫn sẽ có hơn một nghìn người đè lên cô.

Nhìn cũng biết thứ hạng của Mộc Như Lam ở bảng tổng hợp là bao nhiêu rồi, điểm tài sản của Mộc Như Lam cộng 0 sẽ bằng chính nó, mà con số đó xếp lên bảng tổng hợp thì chỉ có thể nằm trên trung bình một xiu mà thôi.

Hệ thống này rất công minh, vì thế mới được bọn họ tin cậy.

Đúng như dự đoán, Mộc Như Lam đứng thứ 1856 trên bảng tổng hợp thực lực, học viện Bạch Đế, ngoại trừ những người được chọn riêng vào, có tổng cộng 3650 sinh viên đến từ khắp nơi trên thế giới, Mộc Như Lam đứng thứ 1856, tức là còn 1794 sinh viên nữa xếp trên cô, bình thường không có gì đặc biệt.

(MDL: Hình như chỗ này tác giả nhầm thì phải, đứng thứ 1856 thì phải có 1855 đứa đè đầu chứ nhỉ...)

Nhiều lúc điểm chỉ cách nhau có vài đơn vị nhưng dưới chế độ cấp bậc khắc nghiệt, thua mất một điểm tức là thấp đi một bậc. Tuy nhiên ít ai lại bắt nạt những người chỉ thua mình ít điểm, vì sau đó kẻ bị đả đấm nát có thể sẽ là chính mình.

Đám đông bàn tán xôn xao bằng đủ thứ ngôn ngữ, Mộc Như Lam nghe chỗ hiểu chỗ không, nhưng coi cái thái độ cười trên nỗi đau của người khác đó cô vẫn đoán được đại khái. Cũng đúng, người nổi tiếng thì địa vị phải cao mới được hâm mộ, còn nổi tiếng mà địa vị thấp thì chỉ tỏ bị ghen ghét và bắt nạt mà thôi.

Tần Phá Phong và Tần Xuất Vân nhìn nhau, thực ra Mộc Như Lam đứng hạng đó đã là không tệ rồi.

Vùng top 10 có màu đỏ, những người trong vùng này được rất nhiều đặc quyền và cũng rất thông minh, chưa bao giờ họ công khai động chạm lẫn nhau; từ 11 đến 500 là vùng màu cam, 501 đến 1000 là màu vàng, 1001 đến 2000 là màu lục, dưới nữa là màu xám.

Mộc Như Lam nằm trong vùng màu lục còn đỡ, cô mà bị xuống vùng màu xám thì mới thảm, người trong vùng màu xám hẳn gặp người từ vùng màu vàng trở lên là đều phải cúi đầu khép nép.

Có điều, với sự nổi tiếng của Mộc Như Lam, vị trí trong vùng màu lục là không đủ chút nào, chưa gì mà đã có rất nhiều kẻ rục rịch, nữ thì ghen tị, nam thì ôm ý đồ xấu xa.

Mộc Như Lam nhìn thứ hạng của mình rồi nhìn lên vùng màu đỏ, Tần Lãnh Nguyệt đứng thứ nhất, Tần Phá Phong thứ năm, Tần Xuất Vân thứ bảy, Tần Tịch Dương thứ mười, ngoài ra cô còn thấy cả tên của Tần Nhược Liễu, cô ta đứng thứ 41. Trừ Tần Nhược Liễu, người Tần gia đều lọt top 10.

Tần Lãnh Nguyệt bước từ trong đám đông, mỉm cười đi đến bên cạnh Mộc Như Lam, cô ta dịu dàng vỗ vai cô, “Không sao, từ từ em tham gia một vài cuộc thi là thành tích sẽ cao lên ngay ấy mà. Mọi người không có ác ý gì đâu, chỉ hơi quá hiếu kỳ về bạn học sinh mới mà thôi, em đừng lo lắng.”

Ồ, hôm trước có cậu sinh viên suýt bị xe tông chết, chắc cũng chỉ là vui đùa thôi nhỉ?

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn Tần Lãnh Nguyệt, “Phải, mọi người sẽ chẳng làm gì hại tôi đâu.”

Tần Lãnh Nguyệt sững ra.

Mộc Như Lam nhìn sang Sefino, “Điểm của tôi trên bảng tài sản có vấn đề rồi, xếp hạng lại được không?”

Sefino nhìn bảng tài sản, Mộc Như Lam đã ngồi đầu rồi còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ con số Kha Thế Tinh cung cấp là quá cao so với thực tế?

Anh ta nâng kính mắt, “Toàn bộ tài sản của cô đã được ghi lại trên...”

“Không đâu.” Mộc Như Lam lấy ra một chiếc thẻ màu đen, “Đây cũng là của tài sản tư nhân của tôi, được tính chứ?”

Thấy chiếc thẻ, con người Sefino lập tức co rút, anh ta quay phắt lại, gương mặt điềm đạm xa cách nay tỏ ra không thể nào tin được, chiếc thẻ này...

Mộc Như Lam nghiêng đầu, “Được tính chứ?” Bảng tài sản bảo chỉ cần là tiền của cô là được mà?

Sefino nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vội nâng kiếng che đi vẻ luống cuống. “Được.” Anh ta nhận lấy chiếc thẻ, đặt nó lên hệ thống nhận dạng ngay trước thẻ căn cước của Mộc Như Lam, trên màn hình điện tử hiện ra bàn phím ảo, cần nhập mật khẩu.

Mộc Như Lam nhập mật khẩu vào, hệ thống lập tức bắt đầu tính toán, lần này màn hình không chuyển trắng nữa vì dữ liệu về Mộc Như Lam đã được kích hoạt rồi, chỉ cần thay ngay trên bảng là được, vì giá trị tài sản cũng ảnh hưởng đến bảng tổng hợp thực lực nên hai bảng được cập nhật gần như cùng một lúc.

Trên bảng tài sản, điểm ban đầu của Mộc Như Lam là 555786, như được bật công tắc, con số màu đỏ bắt đầu tăng lên vùn vụt, ba mươi giây sau, chữ số “5” đầu tiên biến thành “6”, hai mươi giây sau biến thành “7”, mười giây sau biến thành “8”, mặc kệ mọi người há hốc mồm, con số đó vẫn không hề có xu hướng dừng lại...

Mãi đến khi hai chữ số đầu tiên đã tăng tới 15, Mộc Như Lam mới đột nhiên lấy thẻ về, vì thế con số trên bảng tài sản dần dần chậm lại, dù vậy vẫn kịp tăng thành 17...

Khoảng cách giữa vị trí thứ nhất và thứ hai chênh nhau một trời một vực.

Dù có là thành viên của gia tộc giàu nhất nước thì trước khi tốt nghiệp, con cái cũng không thể có quá nhiều tài sản, đặc biệt là ở đất Âu Mỹ nơi tài sản của cha mẹ và con cái phân chia rất rạch ròi. Cứ 1000 đô là được 1 điểm, lấy điểm của Mộc Như Lam nhân với 1000, con số cho ra thực sự quá khủng!

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn sau cú sốc vì giá trị tài sản của Mộc Như Lam thì bảng tổng hợp thực lực đồng thời cũng cập nhật.

Nhờ giá trị tài sản khổng lồ, tên của Mộc Như Lam xông thẳng lên trên!

Từ vùng màu lục lên vùng màu vàng, màu cam, rồi màu đỏ, sau đó chầm chậm dừng lại ở vị trí đầu tiên, hơn xa vị trí số hai!

Thành tích bằng 0 thì lấy giá trị tài sản bù vào để đứng đầu, vậy cũng được sao?

Nụ cười của Tần Lãnh Nguyệt đanh lại.

Đám đông há hốc mồm.

Tần Phá Phong, Tần Xuất Vân, và Tần Tịch Dương trợn thiếu điều rớt luôn mắt ra.

Chỉ có Sefino đã biết ý nghĩa của chiếc thẻ kia là giữ được bình tĩnh.

Mộc Như Lam mỉm cười, ung dung bỏ thẻ vào lại trong ví, Khiêm Nhân của cô quả nhiên chưa bao giờ làm cô thất vọng.

=====

Cặp đôi này có thể bớt ngẫu được không...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 336: Chương V112.2 : Thứ hạng (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Thật ra Mộc Như Lam cũng ngạc nhiên không kém, lúc Mặc Khiêm Nhân bảo là cô muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, cô chỉ nghĩ là rất rất nhiều thôi, bây giờ mới biết nó chẳng khác gì vô tận.

Nhìn sang Tần Lãnh Nguyệt, Mộc Như Lam gật đầu cười nhả nhặn, “Sau này xin được chỉ bảo nhiều hơn, đàn chị.” Học viện Bạch Đế được đưa vào hoạt động từ năm ngoái, tức là đến nay mới chỉ có hai lứa sinh viên, với số thành tích đồ sộ của Tần Lãnh Nguyệt thì cô ta hẳn phải là lứa đầu, cao hơn Mộc Như Lam một bậc.

Tần Lãnh Nguyệt lấy lại nụ cười điềm nhiên, “Xin đại diện tất cả các sinh viên, chào mừng em đến với Bạch Đế.”

“Cảm ơn.” Mộc Như Lam hỏi Sefino, “Xong rồi phải không?”

Sefino gật đầu, “Theo tôi.”

Mộc Như Lam không quan tâm đến Tần Lãnh Nguyệt nữa mà theo Sefino đi ra ngoài, đám đông vội dạt ra nhường đường, mắt nhìn Mộc Như Lam một cách lúng túng.

Tần Lãnh Nguyệt trông theo Mộc Như Lam, miệng vẫn cười rất tươi, hai tay đột nhiên siết lại rồi thả ra ngay.

“Các bạn, chuông vào lớp đã rao được ba mươi giây rồi.” Tần Lãnh Nguyệt nói với chúng sinh viên, vừa nãy họ mãi tập trung vào thứ hạng của Mộc Như Lam nên không chú ý đến tiếng chuông.

Tuy không còn đứng nhất nhưng Tần Lãnh Nguyệt vẫn là hạng nhì, ngoài Mộc Như Lam ra làm gì có ai dám cãi lại cô ta, và lại Tần Lãnh Nguyệt đứng đầu bảng chỉ số hấp dẫn, sẽ chẳng ai đi tỏ thái độ với Tần Lãnh Nguyệt chỉ vì cô ta bị tụt từ hạng nhất xuống hạng nhì.

Cả đám ngoan ngoãn về lớp, trong đại sảnh dần chỉ còn người Tần gia.

Tần Lãnh Nguyệt cười với ba người họ, “Các em cũng muốn về đây sao? Vì Mộc tiểu thư đấy hả?”

Tần Tịch Dương vừa ăn khoai chiên vừa thật thà gật đầu, “Cổ thú vị quá mà.”

Tần Phá Phong nghe vậy thì tháo dây buộc chùm tóc đuôi sam của Tần Tịch Dương xuống, “Chẳng qua là về xem kịch thôi.”

Tần Lãnh Nguyệt nhìn sang Tần Xuất Vân.

Tần Xuất Vân gật đầu, “Chị, cơ thể chị thế nào rồi?”

Tần Lãnh Nguyệt xoa bụng, cả người như sáng lên vàng sáng bao dung của người mẹ, “Anh Bạch quan tâm chị lắm, gần đây chị thấy khỏe hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi...” Tần Xuất Vân nhìn ra ngoài, nghĩ bụng bây giờ Mộc Như Lam đứng nhất bảng tổng hợp, vậy là ký túc xá ở... Nghĩ tới đó, Tần Xuất Vân tròn mắt, 1- lẽ nào lại thế!

Xếp hạng xong mọi việc cũng đơn giản hơn, ký túc xá sinh viên được chia thành từng khu tương ứng với từng vùng màu trên bảng, bình thường hiếm khi nào có sinh viên đặt chân sang khu lạ, nhờ vậy bớt được rất nhiều phiền toái.

Mộc Như Lam ngồi ghé sau, nhận lấy tấm thẻ Sefino đưa cho, chàng trai trẻ tuổi lạnh nhạt bảo, “Đây là thẻ từ của trường, mỗi sinh viên sở hữu một cái, muốn vào khu đặc quyền là phải có nó, bảng không ngay cả thư viện cô cũng không được vào. Thẻ từ được liên kết với bảng xếp hạng, hôm nay cô đứng nhất, được quyền đặt chân vào tất cả các khu, nhưng nếu ngày mai cô tụt hạng thì quyền lợi đó cũng sẽ bị tước đi ngay. Còn lại mọi chuyện ăn uống, mua sắm, khóa cửa ký túc xá, ra vào cổng, vân vân, tất cả đều thông qua tấm thẻ này.”

Nói chung là thẻ đa năng, vô cùng tiện lợi.

Mộc Như Lam quan sát tấm thẻ một hồi, nhắc mới nhớ, trong ví của cô vẫn còn cái thẻ mà Tần Nhược Liễu đưa cho đây này... Mộc Như Lam cười thâm thúy, trong đôi mắt lóe lên sắc thái quỷ dị.

Xe golf chở cô đến phòng giáo vụ lấy sách rồi mới tới ký túc xá sinh viên. Nhân thời gian di chuyển giữa hai chỗ, Sefino giới thiệu cho cô, “Trong trường có tổng cộng 59 khu đặc quyền, trong đó có mười cấm khu. Chỉ top 5 trên bảng tổng hợp mới được ưu tiên, còn lại những khu suối nước nóng, khu trượt tuyết, khu đấu bò, khu đánh golf, v.v, thì căn cứ theo thứ hạng, thứ hạng càng cao càng được tận hưởng. Cô đang đứng nhất, có quyền vào tất cả các khu, tuy nhiên khi đã rớt hạng thì chuyện sẽ khác, cô chỉ cần nhớ kỹ rằng mọi thứ đều theo hệ thống xếp hạng là được.”

Mộc Như Lam gật đầu, quả là một quy tắc hết sức tiện dụng và thực tế. Ai giỏi sẽ được hưởng thụ, không đủ giỏi, thì còn chẳng đáng xách dép cho người ta. Khắp ngôi trường này đâu đâu cũng thấy rõ cái gọi là chế độ cấp bậc, sinh viên không được phép lơ lửng một giây nào cả, không là sẽ bị giẫm nát bất cứ lúc nào.

Mộc Như Lam bây giờ mới hiểu vì sao vở kịch ngắn ngủi đó lại có thể lấy nước mắt những cô gái cao ngạo hay thậm chí phải nói là sắt đá kia, thì ra là mình mèo mù với cá rán, cô phát triển lời thoại và dẫn dắt vở kịch theo chủ đề “cô độc”, vừa hay gài đúng chỗ ngựa của họ. Có lẽ trong lòng mỗi người họ đều có một ai đó mà họ muốn ở cạnh cả đời nhưng đành phải bắt lực vì cách biệt thân phận, địa vị, vì chính chế độ cấp bậc của ngôi trường này.

Những phụ huynh đã đồng ý ký cam kết nhập học xem ra chỉ muốn một người thừa kế xuất sắc mà thôi, chứ người cha người mẹ thực sự yêu con đời

nào lại đẩy con tới một nơi mà nghỉ ngơi là điều xa xỉ như thế này?

Ký túc xá hạng nhất là những căn biệt thự hai tầng riêng biệt, đếm thử thì thấy có hơn mười căn, xem ra vẫn có người khác ngoài top 10 sinh hoạt ở đây.

Khu biệt thự được thiết kế rất cầu kỳ, mỗi ba căn xếp thành một hàng, mặt tiền quay ra hướng đông, chúng đứng sừng sững nghiêm trang như những người lính, cách nhau bởi mấy tảng cỏ cùng vài khối đá cảnh.

“Đây là biệt thự của cô.” Sefino bước tới một căn trong số đó, chìa tay định hỏi mượn thẻ từ của Mộc Như Lam, chợt anh ta theo phản xạ nhìn về căn biệt thự đằng sau, mãi đến khi chiếc thẻ lạnh lạnh được đặt lên tay thì mới hoàn hồn.

“Căn biệt thự đó có vấn đề gì à?” Mộc Như Lam nhìn theo Sefino, trông nó có gì khác thường đâu nhỉ?

“Không có.” Sefino đứng né sang bên để Mộc Như Lam thấy được cách anh ta mở cửa bằng thẻ, cánh cửa mở ra sau một tiếng “cách”.

Mộc Như Lam kéo vali vào, tầng một có sôpha, tivi tinh thể lỏng, có nhà bếp, trong nhà bếp có một chiếc tủ lạnh trống, những đồ gia dụng khác thì mình phải tự chuẩn bị, mọi thứ đều sạch tinh tươm, không có lấy một hạt bụi; tầng hai có hai phòng, một phòng ngủ và một thư phòng, thư phòng có bàn học, sôpha, và một tủ sách trống chờ được lấp đầy, phòng ngủ thì cái gì cũng có ngoại trừ chăn nệm cá nhân.

Không hổ là ký túc xá hạng nhất, ở trường học bình thường dễ gì được hưởng thụ một cuộc sống như thế này.

Sefino trả thẻ lại cho cô, “Dưới gara có một chiếc xe golf thuộc về cô, cũng dùng thẻ để khởi động. Hôm nay cô tranh thủ nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu đi học, có gì cứ tìm đến hội sinh viên. Phải rồi, ở học viện Bạch Đế là sinh viên nửa tự trị, trừ trường hợp duy trì trật tự và xử phạt hành vi bị cấm, còn lại mọi mâu thuẫn đều giải quyết theo cấp bậc.”

Giải quyết theo cấp bậc nghĩa là, dù người có bị gì đi nữa, đã đứng thua người khác thì phải ngoan ngoãn chịu đựng thôi.

Mộc Như Lam hỏi, “Hành vi bị cấm gồm những gì?”

“Cuồng hiếp, ấu dâm gây tàn tật, và các hành động đi ngược đạo đức khác. Người vi phạm sẽ bị trừ một số điểm tương ứng, nghiêm trọng hơn thì đuổi học.” Người đứng trên có quyền làm nhiều việc với người đứng thấp hơn nhưng phải trong một giới hạn nhất định, cơ mà nếu hai bên cùng đồng ý thì 1x1 hay NP họ cũng không quản lý được.

Mộc Như Lam gật gù.

“Vây, chúc cô học vui vẻ.” Sefino gật đầu chào Mộc Như Lam đoạn đi ra ngoài, trước đó còn giúp cô đóng cửa lại.

Căn biệt thự lại chìm vào im lặng, Mộc Như Lam kiểm tra một lượt để đảm bảo ở đây không có thứ gì không nên có, sau đó mới bắt đầu bố trí đồ đạc, sắp tới cô sẽ sinh hoạt ở đây một thời gian dài, vì vậy phải làm sao cho mình thoải mái một tí, kiếp này cô theo chủ nghĩa hưởng thụ mà.

Vài vật dụng thường ngày như ấm nước hay máy hút bụi thì cô đã có nhưng vẫn còn một số phải mua thêm, vì thế Mộc Như Lam cầm tấm bản đồ trường học đặt sẵn trên bàn lên xem, sau đó xuống tầng hầm, chiếc xe golf “thuộc về cô” trông mới tinh, coi bộ chưa bị ai dùng qua.

Cô vừa lái xe ra, cánh cửa đằng sau lập tức tự động đóng lại.

Lúc đi ngang qua căn biệt thự nằm đằng sau, đột nhiên có một chiếc xe golf lao vọt lên từ dưới gara, xông thẳng tới chỗ Mộc Như Lam. Nó phanh kít lại cách sườn xe cô chỉ vài cm, chút xíu nữa thôi là tông nhau rồi.

Mộc Như Lam quay sang nhìn, nào ngờ lại đụng phải một đôi mắt ưng sắc lém, lạnh toát mà đầy hung ác, người nọ xem chừng cũng không ngờ sẽ gặp cô ở đây, thái độ cứ như bắt gặp một con dòi bẩn thỉu vậy. Y bẻ tay lái vòng qua xe Mộc Như Lam rồi đi thẳng.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, Bạch Mạc Ly sống ngay đằng sau sao? Cô lặng đi vài giây, sau đó cúi đầu xem bản đồ rồi thông thả lái xe tới siêu thị Bạch Đế, như thể thoáng chạm mắt ban nãy chưa bao giờ tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 337: Chương V112.3: Thứ hạng (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Siêu thị cách khu trọ sinh viên khá gần, Mộc Như Lam lái chậm rãi mà mới mười phút đã tới nơi rồi, trên đường cô có chạm mặt Bạch Mạc Ly một lần

nữa, có vẻ y cũng vừa đi siêu thị mua đồ về, lúc chạy xe ngang qua Mộc Như Lam, y liếc cô một cái, ra chiều cạn lỏi với cái tốc độ như rùa bò của cô.

Xe dừng lại tại bãi đỗ trước siêu thị, gọi là siêu thị nhưng trông nó chẳng khác gì một khu mua sắm với bốn tầng đầy đủ từ quần áo giày dép đến đồ ăn thức uống, ngoài ra sinh viên nào thích tự nấu ăn thì có thể đến khu thực phẩm tươi.

Mộc Như Lam mua rất nhiều, ngoài mấy thứ thiết yếu như nồi niêu bát đĩa, cô tiện thể mua thêm chút rau thịt, sau đó nhờ nhân viên công tác chất đồ lên xe golf rồi thông thả lái về biệt thự.

Bấy giờ Bạch Mạc Ly đã uống thuốc xong, y đứng trên ban công thượng nhìn xuống cái xe chậm rì rì kia, mày không khỏi cau lại, cô ta không ý thức được nguy hiểm sao, bộ coi đây là khu nghỉ dưỡng chắc?

Y hơi nghi ngờ liệu có phải Sefino chưa trình bày rõ ràng nội quy của Bạch Đế cho Mộc Như Lam không... Mà khoan, sao cô ta lại ở sát nhà y? Như sự nhận ra, Bạch Mạc Ly nửa nhưu nửa nhượng mày lấy di động đánh một cuộc gọi.

Làm thư ký duy nhất của Bạch Mạc Ly, Tuyết Khả luôn là người đầu tiên biết về những ý định và mối quan tâm của y, lúc Bạch Mạc Ly điện tới thì cô ta đã chuẩn bị sẵn câu trả lời rồi, “Mộc tiêu thư hiện là hạng nhất bảng tổng hợp thực lực và bảng tài sản, cô ta có thể hắc kim không giới hạn.”

Đó là một loại thẻ rất đặc biệt, cả thế giới chỉ có năm cái, phát hành bởi cộng đồng mười mấy ngân hàng quốc gia từ Mỹ, Thụy Sĩ, đến Anh, Pháp... Không rõ chúng nằm trong tay ai, chỉ biết người sở hữu chúng đều là những tinh anh được chính quyền tín nhiệm, họ có quyền tự do rút tiền trong tất cả các ngân hàng trên, cho đến khi hết sạch mới thôi.

Thế nên giá trị tài sản trên chiếc thẻ này là vô tận, Mặc Khiêm Nhân quả thật không gạt cô, quả thật với chiếc thẻ này cô cần bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.

Trong một ngôi trường theo chế độ cấp bậc như Bạch Đế, có được chiếc thẻ này tức là vô địch! Những sinh viên khác, trừ khi sở hữu các bất động sản sinh lời hàng ngày như nhà hàng, khách sạn, còn không tài sản chỉ có giảm chứ không có tăng, làm sao bì nổi với Mộc Như Lam!

Dĩ nhiên, có vay thì phải có trả. Trên đời này làm gì có bữa cơm nào miễn phí?

Bạch Mạc Ly thực sự không ngờ Mộc Như Lam lại có loại thẻ đó, cơ mà ngẫm lại nó hẳn là của Mặc Khiêm Nhân, Mộc Như Lam dù xuất sắc đến mấy cũng không thể chạm tới một thứ tầm cỡ thẻ này được, đến Bạch Mạc Ly y đây còn chưa có nữa là.

“Boss?”

“Tôi cúp đây.” Nói đoạn Bạch Mạc Ly lạnh lùng cúp máy. Y nhìn Mộc Như Lam loay hoay xách đồ vào nhà, ánh mắt sắc như dao. Hốt nhiên, một bóng hình màu trắng xuất hiện trước mặt Bạch Mạc Ly, con bồ câu ngổ nhà Mộc Như Lam vừa đập cánh vừa dùng cặp mắt đậu đen nhìn y như thăm dò, nó nghếch đầu sang bên, xem chừng đang thắc mắc người này là ai.

“Tiểu Bạch?” Giọng Mộc Như Lam từ dưới vọng lên.

Bỏ câu nghe thẻ liền cúc cu bay xuống.

Chương mắt y chang chủ nhân nó. Bạch Mạc Ly quay vào trong đóng cửa cái phịch. Cũng đến giờ cho “nó” ăn rồi.

++++

Mỗi khi thẻ hắc kim được sử dụng thì dù có rút tiền hay không, ngân hàng phát hành nó cũng sẽ gửi tin nhắn thông báo ngay cho chủ thẻ.

Vì vậy khi Mộc Như Lam nhập mật khẩu, một tin nhắn ngay lập tức được gửi tới cho Mặc Khiêm Nhân, ngặt nỗi hắn đang làm việc nên không đọc được, đến khi rảnh rang hơn thì ngân hàng đã gửi tận năm tin rồi.

Mặc Khiêm Nhân đọc tin nhắn, quyết định gọi cho Mộc Như Lam xem sao.

Joey nhìn viện trưởng cầm điện thoại tán gẫu với hôn thê mà sốt cả ruột, sắp ơi là sắp, ở đây đang có phần tử khủng bố âm mưu cướp ngục đó, yêu đương gì để lúc khác được không?

Bên cạnh họ bây giờ là những tên khủng bố đã bầm dập mặt mũi lật lìa tay chân, chốc nữa sẽ có cảnh sát tới giải đi, kể cũng “tội”, chúng còn chưa kịp làm ăn gì thì đã bị hốt gọn vì mấy đồng xu trong túi rồi...

Họ là thánh sao?!

Mộc Như Lam vừa sắp xếp đồ đạc vừa kể cho Mặc Khiêm Nhân chuyện cô chuyển trường sang học viện Bạch Đế.

Mặc Khiêm Nhân hơi nhăn mày, trong đầu hiện lên hình ảnh tên đàn ông lãnh khốc với đôi mắt hung bạo như muốn cấn xé cả thế giới. Y chưa bao giờ dành cho Mộc Như Lam cái nhìn thiện ý, vậy mà Mộc Như Lam lại đang ở ngay trong địa bàn của y?

Mộc Như Lam lại bảo hắn rằng chế độ cấp bậc này có vẻ không nguy hại gì đến cô, hơn nữa, Mộc Như Lam tạm thời sinh hoạt ở đây cũng là một ý hay, dùng thẻ làm phương tiện kiểm tra chứng tỏ nó là một nơi an ninh cao. Mộc Như Lam trời sinh đặc biệt, ở ngoài kia lâu rất dễ thu hút lũ biến thái và những thành phần quái dị khác, học trong môi trường kín này coi bộ an toàn cho cô hơn.

Mặc Khiêm Nhân liếc sang đám khủng bố, hờ hững như thể chúng chỉ là những con kiến bò dưới chân hắn, ấy vậy mà vẫn đủ để khiến chúng phải sợ đến mức rụt cổ.

“Đợi anh giải quyết xong chuyện bên này rồi qua đó với em.” Mặc Khiêm Nhân nói.

Mặc Khiêm Nhân mới nghỉ xong hai tuần, bây giờ lại muốn rời cương vị công tác sao được? FBI chắc chắn sẽ không hài lòng, cơ mà Mặc Khiêm Nhân chưa lừa cô bao giờ, Mộc Như Lam biết người đàn ông này nói được làm được.

Miệng bất giác mím cười, cô đi mở hết cửa sổ ra, để gió thu đem mùi nắng lùa vào từng góc ngách, “Không sao đâu, em tự chăm sóc mình được mà, anh cứ chuyên tâm làm việc đi.”

Sau vài giây im lặng, Mặc Khiêm Nhân hơi khép mắt, giọng nói bình thản vang lên nhẹ nhàng, “Không muốn làm việc, muốn gặp em.” Cả mái tóc đen cũng rũ xuống theo tâm trạng của chủ nhân, trông cứ như một chú chó đang cụp tai buồn buồn khi bị lấy mấy khúc xương yêu quý vậy.

Joey thiếu điều khóc toáng lên, đừng mà! Sếp đừng vì tư tình nhi nữ mà bỏ bê công việc mà! Sếp đi thì lấy ai quản lý đám biến thái kia a a a a a! Còn nữa, cái tên đang ừ ừ giống cún con này tuyệt đối không phải viện trưởng Amon cao cao tại thượng nhà hắn!

Mộc Như Lam hơi bất ngờ khi Mặc Khiêm Nhân nói vậy, hai mắt cô cong cong như đôi trăng khuyết, “Khiêm Nhân, vậy không được đâu, anh không làm việc thì sau này lấy gì nuôi em?”

Mặc Khiêm Nhân nhìn lên, tai lặng lẽ ửng đỏ, còn lâu hắn mới thừa nhận khi Mộc Như Lam nói từ “nuôi”, hắn đã nghĩ ngay đến chuyện chăm sóc Mộc Như Lam như những ngày dưới chân núi Alps, làm tất cả mọi việc cho cô... Giống như nuôi một con mèo con vậy, mềm mềm, ẩm ẩm, khiến hắn chỉ muốn ôm vào lòng...

Tất nhiên Mặc Khiêm Nhân sẽ không bỏ việc thật, lý trí của hắn luôn đặt trên tình cảm, hắn là người có trách nhiệm, mỗi chuyện làm tròn bổn phận mà cũng không xong thì hắn không đáng mặt đàn ông.

Nói chuyện xong, Mặc Khiêm Nhân bắt đầu đi lên núi Coen, trước đó còn liếc Joey một cái làm hắn rùng rùng nước mắt, nhất định là hắn bị điên nên lúc này mới nhìn Amon đại nhân thành một con cún!

Vốn họ có việc ra ngoài một chuyến, lúc về lại phát hiện có kẻ lén lút tiếp cận đỉnh núi bằng cách leo trèo, chúng đâu ngờ rằng trừ con đường chính, khắp núi Coen đều là tường đồng vách sắt, bất kỳ đối tượng nào được cho là mối đe dọa đều sẽ bị bắn chết ngay lập tức.

Joey đi cạnh Mặc Khiêm Nhân, nghi hoặc ngoái ra sau, “Amon, tôi thấy hơi quái, mấy tên này sao yếu thế, quá yếu cho chuyện cướp ngục.” Chúng thậm chí còn chẳng mang theo gì ngoài mấy khẩu AK47.

Mặc Khiêm Nhân nhìn mấy chú nai băng qua con đường nhựa, ánh mắt tĩnh lặng thấu triệt, “Có lẽ chỉ là thủ thuật che mắt.”

“... Thủ thuật che mắt gì cơ?”

“Giống như ảo thuật vậy, trong khi người ta mãi tập trung vào bàn tay của ảo thuật gia, một sự thay đổi nào đó đã lặng lẽ diễn ra ở chỗ khác.” Mặc Khiêm Nhân lạnh mặt, “Dùng một trò cướp ngục rẻ tiền để thu hút sự chú ý của chúng ta, còn kế hoạch thực sự thì đã được chúng tiến hành ở một nơi chúng ta không nhìn thấy, tí như, nhân viên bị thôi miên đi thả lũ biến thái ở tầng một.” Với khả năng lấy một địch trăm, chúng dư sức vượt qua được tường đồng vách sắt nơi đây.

Joey tròn mắt, “Anh đùa tôi đấy à?”

“Trông tôi giống đùa lắm sao?” Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt đáp lại.

Joey ngay lập tức chạy xông ra ngoài, vừa chạy vừa gọi điện thoại, không như Mặc Khiêm Nhân nửa chính nửa tà không chịu sự quản lý của chính phủ, Joey đích xác là người của chính phủ, vụ Ive bỏ trốn đã suýt làm hắn bị tước chức phó viện trưởng rồi, nếu sai lầm đó lặp lại, cái mũi quan của hắn coi như đi tong!

Mặc Khiêm Nhân dứt tay vào túi, chân bước thong thả mà đầy tự tin, bên đường cỏ cây lao xao, hai sắc trắng đen độc tôn giữa thế giới muôn màu.

Lúc Joey tới nơi cũng là lúc một nhân viên nọ chuẩn bị đi mở cửa ngục, hắn vội cho người ngăn anh ta lại, vừa thờ hồn hèn vừa cảm thán ôi may quá, may mà hắn nhanh chân, cũng may mà viện trưởng Amon nhà hắn luôn đi trước đám tội phạm một bước.

Nhân viên nọ là người mới về thăm gia đình ngày hôm qua.

Mặc Khiêm Nhân nhìn anh ta nửa mê nửa tỉnh. Thôi miên, nói đúng hơn chính là tâm lý ám thị. Tâm lý ám thị cũng có loại mạnh loại yếu, như của Hans là rất mạnh, có thể khiến nạn nhân phát điên, tự sát hoặc giết người; còn loại này thì không ổn định lắm, xem ra chỉ là tác phẩm của hạng gà mờ, à, gà mờ theo tiêu chuẩn của Mặc Khiêm Nhân thôi chứ trong mắt người khác cũng là ghê gớm lắm rồi.

Đối phương muốn thả ai? Hans sao?

Mặc Khiêm Nhân nheo mắt, gần đây nhiều kẻ lộn xộn quá, xảy ra chuyện gì chẳng? Hay là... Bọn chúng đang tìm một thứ gì đó?

++++

“Cạch”.

Đang xếp dở quần áo vào tủ, Mộc Như Lam cúi nhìn sợi dây chuyền lạ vừa rớt xuống, mãi mới nhận ra đây là sợi dây chuyền mình tình cờ nhặt được ở Universal Studios Hollywood. Vì đang dở tay nên Mộc Như Lam tạm thời không để ý đến nó, đến khi treo xong quần áo rồi, chuẩn bị bỏ vali vô góc tủ, cô mới quay lại nhặt nó lên xem.

Đó là một sợi dây chuyền màu bạc, trông như một chuỗi những miếng vảy rắn, không thể cuộn gọn nó nhét vào túi như dây chuyền bình thường được vì vảy sẽ kẹt vào nhau. Thiết kế của nó khá nam tính, rất thích hợp làm phụ kiện cho đàn ông.

Thật vậy, người đeo nó cũng chính là một người đàn ông, chỉ tiếc hôm đó cô ngồi chờ cả ngày mà vẫn không thấy có ai quay lại tìm, chắc cũng chẳng phải vật gì quan trọng, nếu nó không rớt ra từ trong đồng quần áo thì có khi cô đã quên luôn rồi.

Cả một buổi chiều bận rộn làm bụng Mộc Như Lam kêu ột ột, cô ném đại sợi dây chuyền vào ngăn kéo rồi đóng tủ lại, đoạn xuống lầu chuẩn bị làm bữa tối, lúc rửa đồ bếp mới mua cô cũng đã tiện tay rửa luôn rau củ rồi, bây giờ chỉ cần nấu lên thôi.

=====

Cho nàng nào không nhớ, sợi dây chuyền này vào tay Mộc Như Lam ở chương V95, nó chính xác là thứ mà Đế chế Bạch và Giáo hội đang tìm muaahahahaha!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338: Chương V113.1: Địa vị (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mùi hương thơm phức lan tỏa khắp căn phòng, bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, còn lâu mới tới bữa tối nhưng vì Mộc Như Lam chưa ăn trưa nên đã đói đến mức chảy nước miếng rồi.

Cô xào hai món một chay một mặn, ăn được vài miếng thì mới nhận ra không thấy Tiểu Bạch đâu, hay là nó bay tới khu vật nuôi chơi với Tiểu Hỏa rồi?

Đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim kêu sợ hãi, Mộc Như Lam nhìn sang thì thấy con bồ câu ngốc nhà mình ngã phịch trên đó, như đang bị thứ gì đó đuổi theo, nó gắng gượng dậy, lao đảo bay tới chỗ Mộc Như Lam, lông rụng mất hai chiếc.

Mộc Như Lam còn chưa kịp hình dung chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy có một thứ gì đó muốn chui vào phòng qua đường cửa sổ nhưng vì cơ thể quá to mà bị kẹt lại, nhìn cặp mắt nâu sẫm ngả đỏ đầy hung hăng của nó, Mộc Như Lam giật cả mình. Con gì thế này?!

“Mãnh Sát!” Giọng nói lãnh khốc của Bạch Mạc Ly vang lên.

Con chim nọ nhìn chú bồ câu đang núp sau cổ Mộc Như Lam một cách thèm thuồng rồi rút đầu ra ngoài, nó giương đôi cánh khổng lồ che khuất cả khung cửa sổ, không một tia nắng nào lọt qua đó.

Mộc Như Lam cúi đầu nhìn chú chim đang muốn rúc vào áo mình, cánh nó bị thương thê thảm, máu đỏ nhuốm cả một mảng lông.

Đôi mắt xinh đẹp thoáng nheo lại, đoạn Mộc Như Lam nâng Tiểu Bạch lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Ánh chiều vàng rộm phủ xuống mái ngói đỏ au, Mộc Như Lam rời biệt thự đi tới chỗ Bạch Mạc Ly, cô ngẩng đầu, thấy y đang đứng tại ban công tầng hai, trên lan can đầu một con chim lực lưỡng, tuy gương mặt đã khuất sau bóng nắng nhưng ở cả hai vẫn toát lên một sự hiên ngang, lãnh khốc, và hung tàn giống hệt nhau.

Đó là Thần ưng Andes, loài chim bay đường dài lớn nhất và hung bạo nhất thế giới. Thần ưng Andes có thân hình đồ sộ, sải cánh dài tới hơn 3m, là loài ăn thịt, đôi khi săn cả mãnh thú, môi trường sống chủ yếu ở các dãy núi. Chúng mang bộ lông đen tuyền, riêng phần quanh cổ thì có màu trắng, trông như đang mặc một chiếc áo lông đen cổ trắng vậy. Con kền kền đứng đó, ngực ưỡn, đầu ngẩng cao đầy kiêu ngạo.

Bạch Mạc Ly nhìn xuống Mộc Như Lam, thấy con bồ câu trên tay cô, trong mắt y ánh lên vẻ giễu cợt. Con kền kền hơi rục rịch, dường như vẫn chưa từ bỏ ý định ăn thịt chú bồ câu của Mộc Như Lam, có điều chủ nhân chưa cho phép nên nó không sà xuống ngay.

“Đúng là chủ nào tố nấy, nó bất lịch sự không khác gì anh cả, anh Bạch.” Mộc Như Lam nghiêm túc nhìn hai kẻ đứng trên ban công. Kiểu tính cách bá đạo thô lỗ, hung ác vô tình như thế quả thật vô cùng bất lịch sự.

Nghe vậy Bạch Mạc lần nữa nhìn xuống, cô ta đến đây chất vấn y vì một con bò câu sao? Nực cười.

“Cần tôi báo phó chủ tịch tới giảng lại cho cô về đạo lý mạnh được yếu thua không?” Bạch Mạc Ly lạnh giọng, “Nếu cô yêu con chim đó đến thế thì tìm cho nó một cái lồng sắt đi, kéo ngày mai lại tìm không ra xác nó.”

Các sinh viên không ai để thú cưng ở ký túc xá mà đều gửi hết vào khu vật nuôi xa tít kia, chính là vì thần ung Andes đấy, con kền kền này mà điên lên thì đến cả người cũng mệt với nó chứ huống chi là động vật.

“Mạnh được yếu thua?” Nhìn con chim cạnh Bạch Mạc Ly, Mộc Như Lam gật đầu nghiêm túc, “Tôi hiểu rồi, có điều câu này sớm muộn gì tôi cũng sẽ trả lại cho anh.” Dứt lời cô quay trở về biệt thự.

Hai cặp mắt, một nhìn Mộc Như Lam, một nhìn bò câu trắng, sắc lém và độc ác hết như nhau. Bò câu mà muốn chống lại kền kền sao? Hừ, một chiếc móng của nó thôi là đã đủ để xé nát người rồi.

Bạch Đế học viện năm rưỡi chiều mới tan học, buổi tối là thời gian tự do, ngôi trường này quá rộng, tận 59 khu đặc quyền, dư sức mua vui cho tất cả mọi người. Có điều, ngoại trừ người trên top, những sinh viên nằm trong vùng xám mà muốn đổi đời thì chỉ còn cách miệt mài học hành trong lúc người ta vui vẻ rảnh rang, mà dù bọn họ có muốn đi thì cũng phải xem mình có tư cách đó hay không.

Top 10 bảng tổng hợp thực lực đều sống ở khu ký túc xá hạng nhất, Tần Tịch Dương đã bị Mộc Như Lam đẩy ra khỏi top 10 nhưng chưa chuyển đi ngay, không phải vì cô ta là người của Đế chế Bạch mà là vì theo quy tắc của họ, người thứ 11 vẫn còn hy vọng vượt lên 10 nên họ được phép ở lại đây thêm một tháng, nếu tháng sau kết quả vẫn vậy thì mới phải chuyển đi.

Ngoài ra còn có một vài căn biệt thự khác, một căn cho Bạch Mạc Ly – do phần lớn thời gian y đều làm việc ở đây, Tuyết Khả làm thư ký cũng có một căn nằm ngay sau căn của Bạch Mạc Ly, số còn lại thuộc về nhân lực của Đế chế Bạch, căn biệt thự của Mộc Như Lam hiện tại vốn là căn duy nhất còn trống nên xếp nó cho cô là chuyện khó tránh.

Khu ký túc xá hạng hai cách khu hạng một chỉ khoảng năm phút xe golf, khá gần nhưng không đủ để quấy rầy nhau.

Mộc Như Lam đắp thuốc cho Tiểu Bạch, băng bó cho nó, dạy dỗ nó một trận rồi ôm nó đi ngủ, tắt bật cả ngày trời rồi, mệt ghê.

Cùng lúc đó, tại căn biệt thự nằm ngay sau.

Tần Lãnh Nguyệt đặt đồ ăn vào mâm chuẩn bị bung lên bàn, con kền kền đậu trên bệ cửa, dùng đôi mắt giống hệt chủ nhân nó mà nhìn cô ta chăm chăm, xem chừng đã quá quen với điều này, Tần Lãnh Nguyệt chỉ mỉm cười, “Mãnh Sát hôm nay hư quá đấy, sao lại đi bắt nạt chim cưng của Mộc tiểu thư vậy chứ? Con bò câu bé có tí tẹo, chà bõ dính răng.”

Bắt nạt? Nó suýt thì nhai đầu Tiểu Bạch luôn rồi, vậy chỉ là bắt nạt thôi sao?

Tuyết Khả cầm xấp tài liệu từ tầng hai đi xuống, cô ta liếc Tần Lãnh Nguyệt một cái rồi bảo Mãnh Sát, “Mãnh Sát, đi đi, tới chỗ của tao ấy.”

“Không sao, nó thích ở cạnh anh Bạch.” Tần Lãnh Nguyệt cười ôn hòa, làm gì có con thú cưng nào không muốn ở cạnh chủ nhân? (MDL: Có nghe qua con vật gọi là mèo bao giờ chưa?) Thần ung Andes cũng không phải ngoại lệ, Bạch Mạc Ly nuôi nó từ khi mới phá trứng chui ra nên đương nhiên cả hai rất gần bó, chỉ hiếm...

“Cô đang mang thai, Mãnh Sát ở đây không an toàn cho cô.” Tuyết Khả mặt không cảm xúc, Mãnh Sát không thích những sinh vật trông có vẻ yếu đuối nên thái độ của nó với Tần Lãnh Nguyệt còn chẳng bằng một góc với Tuyết Khả, có lần không biết Tần Lãnh Nguyệt làm gì kích động Mãnh Sát mà suýt nữa nó đã dùng vuốt vồ chết cô ta.

“Xin lỗi.” Tần Lãnh Nguyệt áy náy nhìn Tuyết Khả, mắt đưa về phía Mãnh Sát, “Tôi cũng không hiểu sao nó lại không thích tôi...”

“Trừ Boss ra, Mãnh Sát xưa nay có thân với ai đâu.” Tuyết Khả lạnh nhạt nói rồi đi ra ngoài.

Đậu trên cửa sổ, Mãnh Sát giương cặp mắt nâu sẫm ngả đỏ nhìn Tần Lãnh Nguyệt hồi lâu, sau đó mới sải cánh bay đi.

Trên cầu thang có tiếng bước chân, Bạch Mạc Ly đi xuống, thấy Tần Lãnh Nguyệt đã chuẩn bị sẵn bữa tối cho mình, y chỉ lạnh lùng bảo, “Đã nói là không cần đợi rồi mà.”

“Không sao, em muốn dùng bữa cùng anh.” Tần Lãnh Nguyệt cười dịu dàng, đôi mắt ngập tràn tình yêu say đắm.

“Em thích ồn ào cơ mà?” Bạch Mạc Ly ngồi vào chỗ, y đã quen ăn một mình rồi, cho dù có ai cùng ăn thì họ cũng đều giữ là im lặng, có lẽ là do bị áp lực từ y ảnh hưởng nên kể cả những người đã chiến đấu cùng y nhiều năm cũng không dám nói với y một câu vui đùa nào, làm vậy chẳng khác nào bước qua quỷ môn quan.

“Em thích anh Bạch hơn.” Tần Lãnh Nguyệt đáp, lời tỏ tình này cô ta đã nói rất nhiều lần rồi, trước đây Bạch Mạc Ly còn thẳng thừng từ chối được nhưng sau này vô tình khiến Tần Lãnh Nguyệt mang thai mà còn từ chối thì hơi quá đáng, dù sao cô gái này cũng đã giúp đỡ y những lúc y cần nhất, bằng

không y đã chẳng có được địa vị như ngày hôm nay. Suốt cả quá trình, cô gái này luôn ở bên cạnh y, dù không yêu nhưng ít nhiều y cũng cảm động.

Bạch Mạc Ly không trả lời mà chỉ nhìn bụng của Tần Lãnh Nguyệt, ánh mắt y u ám, chuyện tối hôm đó không có gì bất thường, hiện trường rõ ràng rành, cảm giác đụng chạm cơ thể cũng thật sự tồn tại trong trí nhớ, ấy vậy mà, y vẫn thấy là lạ...

Tần Lãnh Nguyệt đã quá quen với bộ dáng này của y rồi, bàn tay cô ta đặt trên đùi hơi siết rồi lại thả ra, nhanh tới mức không ai bắt được sơ hở.

Cô ta gấp rau cho y, tựa như một người vợ hiền.

Kể từ ngày hôm đó, thân phận của cô ta trong Đế chế Bạch đã dần dần thay đổi, nhiều người đã coi cô ta như nữ chủ nhân vì cô ta là người phụ nữ đặc biệt nhất của Bạch Mạc Ly, đương nhiên vẫn có một số cá nhân gọi cô ta là “Lãnh Nguyệt tiểu thư” như Tuyết Khả. Tần Lãnh Nguyệt vẫn đang từng bước tới gần Bạch Mạc Ly, hồng nắm được suy nghĩ của y, y không muốn bỏ đứa trẻ trong bụng cô ta, vậy rốt cuộc là có nhận hay không? Tất nhiên, cô sẽ khiến y phải nhận, y nhất định sẽ là của cô ta!

Hai người im lặng dùng bữa, ăn được nửa buổi thì Tần Lãnh Nguyệt sực nhớ, “À, hình như chỉ có mỗi căn biệt thự đằng trước là còn trống, vậy ra bây giờ Mộc tiểu thư đang sống trong đó sao?”

“Vậy thì sao?” Bạch Mạc Ly không ngẩng đầu, mày hơi nhíu lại, ăn cơm mà cũng phải nghe tên đứa con gái kia, đúng là âm hồn không tan. Hôm nay đã gặp cô ta bao nhiêu lần rồi không biết? Chẳng qua là y đang bận tranh với Giáo hội thứ trong quỹ bảo hiểm, không thì đòi nào Kha gia và Mộc Như Lam có thể ung dung được đến tận bây giờ? Nhắc mới nhớ, Bạch Tố Tinh đúng là đáng thất vọng, đã được huấn luyện chuyên nghiệp mà vẫn thất bại thảm hại, bây giờ thì không biết sống chết ra sao. Nên nói là Bạch Tố Tinh quá ngu hay là Mộc Như Lam quá ghê gớm?

“Không có gì, chỉ thấy thật trùng hợp, cần em đổi với cô ấy không?” Tần Lãnh Nguyệt nói. Cô sống ở hàng biệt thự thứ ba, còn Bạch Mạc Ly và Mộc Như Lam thì lại là hàng thứ nhất, cách nhau hai khoảng sân và một hàng biệt thự, cô ta đã muốn chuyển sang căn biệt thự của Mộc Như Lam từ lâu rồi, vậy mà còn chưa kịp đổi thì Mộc Như Lam đã chiếm mất.

“Không cần phiền thế.”

“Ừm, nhắc mới nhớ, Mộc tiểu thư giỏi thật đấy, mới ngày đầu đã đứng nhất bảng tổng hợp.” Tần Lãnh Nguyệt cười như thể đây là chuyện gì thú vị lắm, “Em nghe nói có rất nhiều sinh viên muốn chơi với Mộc tiểu thư, vậy mà bây giờ đến cả nói chuyện cũng không dám.”

Lại là Mộc Như Lam... Bạch Mạc Ly nhíu mày, bắt đầu hết kiên nhẫn, “Ăn mau đi.”

Tần Lãnh Nguyệt lập tức mỉm cười gạt đầu, không nói gì thêm.

Ăn cơm xong, Bạch Mạc Ly đứng dậy đi lên lầu, Tần Lãnh Nguyệt đứng dưới chột gọi, “Anh Bạch!”

Bạch Mạc Ly đứng trên cầu thang nhìn xuống, vẻ mặt ác liệt cổ hủ chẳng mấy chốc kéo dài khoảng cách, khiến người ta không dám mạo phạm, mãi mãi chỉ có thể ngước nhìn.

Tần Lãnh Nguyệt đỏ hồng hai má, ánh mắt lúng liếng, cô ta cắn môi, “Em... Tối nay em ở lại được không?”

Mỹ nhân mời gọi thế này, ai lại nỡ từ chối?

Bạch Mạc Ly xoay người đi tiếp lên lầu, giọng nói lãnh khốc truyền xuống, “Trời lạnh, ngủ sớm đi.”

“Em biết rồi.” Giọng Tần Lãnh Nguyệt nghe không có vẻ gì là buồn bã khi bị từ chối, chỉ có điều chẳng ai biết gương mặt kia đang trông ra sao, không cam lòng nhưng vẫn vô cùng thành thật.

Trời dần về khuya.

Trong thế giới đằng sau bức tường xanh, có kẻ trần trọc, tâm tư khó đoán; có kẻ sống phóng túng, ý mạnh hiếp yếu; có kẻ ôm dã tâm, vọng tưởng xưng hùng...

Tất cả đều không can hệ gì đến cô.

Mộc Như Lam ngủ say sưa, con bò câu cánh quán băng nằm cạnh cũng ngon giấc không kém

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 339: Chương V113.2: Địa vị (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Nước Ý.

Tại tòa nhà chọc trời nổi bật giữa màn đêm sâu thẳm, một cuộc hội nghị đang được tiến hành.

“Viện trưởng bệnh viện Coen là trở ngại lớn nhất trong kế hoạch của chúng ta, phải khử!”

“Ông đùa chác? Hắn không phải hạng vừa đâu! Đối đầu với hắn có khi kẻ thiệt hại chính là chúng ta!”

“Bớt nâng bệ người ta đi! Chỉ là một tên nghiên cứu tâm lý tội phạm thôi mà!”

“Thôi mà? Ông có biết hắn nói một tiếng là sẽ có bao nhiêu người giúp hắn vô điều kiện không?! Một Đế chế Bạch bộ chưa đủ hay sao mà còn muốn chọc vào cái tổ ong này nữa?”

“...” Bọn họ cứ thế tranh luận không dứt.

Ngồi trên hàng đầu, chàng trai trẻ ngả người ra ghế, khoanh tay nhắm mắt. Mãi lúc lâu sau đôi mắt xám ấy mới lần nữa mở ra, tựa như mặt biển tối tăm dưới lớp sương dày đặc.

Cái nhìn của hắn làm lặng đi tiếng tranh luận gay gắt, hai phe dần dồn mắt về phía hắn.

Morse bình thân lên tiếng, “Trừ phi quá bất đắc dĩ, bằng không đừng đụng vào hắn.”

“Nhưng...” Phe chủ trương giết Mặc Khiêm Nhân sốt ruột, nếu không sớm loại bỏ chướng ngại này thì sao mà lấy một phần ba mật mã cuối cùng được? Điểm mấu chốt nằm ngay trên tay một tên biến thái trong bệnh viện Coen, ngặt nỗi Mặc Khiêm Nhân thủ quá chặt, bọn họ theo quy trình thì không vào được mà không theo quy trình cũng không vào được! Hơn nữa gần đây có tin bên Đế chế Bạch đã tìm ra chìa khóa, tuy nhiên không biết giữa chừng gặp vấn đề gì mà đến nay kết vẫn chưa bị mở. Trong thời điểm nhạy cảm này, giết Mặc Khiêm Nhân là cách đơn giản nhất!

Morse đưa tay ngăn lời người nọ, “Nếu tôi nhớ không nhầm thì bố của Amon là do chúng ta giết chết, và hắn cũng đã tra được điều này qua chi đội C-D1.”

“Hừ! Thằng già đó chết là đáng!” Những kẻ liên quan đến vụ việc năm đó ra chiều căm phẫn lắm, như thể ông Mặc cướp đi thứ gì của chúng vậy. Trong mắt chúng, ông ấy chỉ mất năm năm mà đã nâng đi thành quả nghiên cứu suốt hai mươi năm của đội S-P cùng lợi nhuận khổng lồ trong vòng nửa thế kỷ! Bảo sao bọn chúng không phần nộ cho được? Không trả thù cho được?!

“Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ đối đầu với hắn, chỉ là không phải bây giờ.” Morse đưa mắt làm tên kia xám ngoét cả mặt, im bật không dám hó hé gì nữa.

“Bây giờ chúng ta chỉ cần tập trung toàn lực để giành kết và mật mã với Đế chế Bạch là được. Về phần Amon, tạm thời tránh hắn đi đã, cũng đừng cho ai qua cướp ngục nữa, hắn sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Cứ đợi thêm một thời gian rồi tìm cách đưa người vào đây dưới thân phận nhà tâm lý học, kiểu gì cũng sẽ trót lọt thôi.”

“Vâng.” Tuy vẫn còn vài kẻ không bằng lòng nhưng biết làm sao được.

Morse đứng dậy, “Tôi không muốn xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, các ông làm được chứ?”

“Được!” Lần này tiếng trả lời to hơn một chút.

“Tan họp.”

Mọi người lục tục rời phòng họp, thư ký đi sau Morse nói, “Có vé máy bay rồi, nhưng cậu chủ à, hình như bây giờ đâu phải lúc để về Mỹ đi học...”

“Thâm nhập trụ sở địch cũng là một cách rèn luyện.” Morse chỉnh lại cổ áo khoác màu nâu, đoạn cho tay vào túi áo, trông qua như một vị hoàng tử văn võ song toàn.

Trụ sở của Đế chế Bạch nằm ở Mỹ, của Giáo hội thì ở Ý, hai phe cách nhau khá xa, còn hắn thì lại thích quan sát cuộc sống thường nhật trong địa bàn địch, bởi như vậy hắn sẽ dễ dàng tìm ra được điểm yếu của chúng.

Diễn biến chuyến đi này vẫn còn có mục đích khác, tí như cô thiên tài mà hắn đã chắm vào Giáo hội chẳng hạn, bị Regu từ chối chắc cô ấy không khóc đâu nhỉ.

Đã lâu rồi Morse không liên lạc với Mộc Như Lam, Giáo hội hiện đang trong giai đoạn chuyển quyền, hắn bận đến bù đầu nên chẳng mấy may hay tin cô đã chuyển trường sang học viện Bạch Đế.

++++

Hôm sau.

Lúc Mộc Như Lam thức dậy trời mới chỉ tờ mờ sáng, Mỹ là một nước có tuyết, vừa sang thu là đã thấy được sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm, những buổi sớm đầy sương như thế này rất thích hợp để ra ngoài tản bộ.

Cô đặt lên ban công chậu cây cảnh hôm qua mua mà quên lấy ra, hết đồ ăn rồi, Mộc Như Lam đành tới căng tin Bạch Đế, với quy mô của ngôi trường này thì đồ ăn trong căng tin hẳn cũng sẽ là thượng phẩm.

Vết thương trên cánh bô câu vẫn chưa khỏi, Mộc Như Lam sợ con kền kền của Bạch Mạc Ly tới nữa nên đã đóng hết cửa sổ lại rồi mới rời nhà.

Xe golf từ từ chạy tới căng tin Bạch Đế trong khung cảnh lặng ngắt, tựa hồ tất cả đều đang chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ có mỗi mình Mộc Như Lam là tỉnh. Lúc đi ngang qua biệt thự của Bạch Mạc Ly, cô nhìn thấy con thần ưng Andes đậu trên nóc nhà, trông nó như một hiệp sĩ đang bảo vệ an toàn cho Bạch Mạc Ly, đồng thời cũng như một bản sao của y vậy, cặp mắt nó đem lại cảm giác giống hệt Bạch Mạc Ly, lạnh lùng, khốc liệt và vô cùng hung bạo.

Có vẻ xe golf ở đây đã được cải tiến, tính năng nhiều và cao cấp hơn.

Mộc Như Lam hạ mui xe xuống để mở rộng tầm nhìn. Cô ngẩng lên thì thấy con kền kền kia đang dòm mình chằm chằm như chuẩn bị làm gì đó.

Mộc Như Lam nhìn nó cười dịu dàng, ánh mắt chợt trở nên sâu hoắm.

Con kền kền cựa mình, sải cánh bay đi.

Xu lợi tị hại luôn là bản năng của động vật, dù có là loài đứng đầu chuỗi thức ăn đi nữa.

Mộc Như Lam tiếp tục thông thả lái xe, làm người ai lại đi chấp một con chim, chừa nó lại cho Tiểu Bạch xử lý thì hơn.

Phải đến khi tới căng tin thì Mộc Như Lam mới nhận ra mình dậy quá sớm so với lịch sinh hoạt của học viện Bạch Đế, bây giờ đầu bếp mới chỉ bắt đầu công việc, nhân viên tạp vụ thấy cô tới thì vừa ngạc nhiên vừa sợ sệt như thể cô sẽ làm gì anh ta vậy.

“Không sao, cũng tại tôi. Tôi dạo quanh một lát rồi quay lại sau, các anh cứ từ từ.” Dứt lời Mộc Như Lam quay đi, để lại sau lưng một tá người mê mẩn nhìn theo, thật không hổ là thiên sứ đại nhân!

Mộc Như Lam đọc mặt sau của bản đồ, quả nhiên ở đó có thời gian biểu, buổi sáng chín rưỡi vào học, vậy phải tám rưỡi sinh viên mới bắt đầu dậy ăn sáng, để thức ăn được tươi ngon, đầu bếp sẽ không nấu chúng trước tám giờ. Bây giờ còn chưa tới bảy rưỡi, Mộc Như Lam dĩ nhiên là không có cái ăn rồi.

Lấy từ trong túi ra tấm thẻ màu trắng, cô nở nụ cười nhu hòa, lái nhanh ra cổng trường.

Sinh viên Bạch Đế mỗi năm chỉ được rời trường một lần vào dịp Noel, nhưng vì Mộc Như Lam là hạng nhất nên cô được hưởng tất cả các đặc quyền, bao gồm cả tự do ra vào cổng.

Mộc Như Lam quẹt thẻ vào máy cảm ứng, đèn xanh sáng lên xác nhận thân phận của Mộc Như Lam, cánh cổng cao hẹp hoa lệ theo đó mở ra.

Cô xuống xe đi ra, có vẻ chỉ muốn tản bộ...

Bị phạt ngồi gác phòng theo dõi vì tội cố chấp theo Bạch Hồ đi bắn giết Giáo hội, Hắc Báo giương cặp mắt thâm quầng nhìn hình ảnh Mộc Như Lam trong màn hình giám sát, miệng lèm bèm, “Mới sáng sớm đã chạy ra ngoài làm gì không biết.”

Nhìn thì chỉ như một hàng rào bình thường nhưng thực ra bên trong có lưới điện bảo vệ cùng hàng loạt các thiết bị theo dõi, kẻ nào lại quá gần hoặc có ý đồ chui qua sẽ bị điện giật hôn mê ngay tức khắc, chỉ chờ cảnh sát tới giải đi thôi. An toàn đến mức đáng sợ thế này, đến con chuột còn không lọt nổi chứ nói gì đến biến thái.

Mộc Như Lam thật sự chỉ định tản bộ, cô thả bước dọc theo lề đường, hai bên là những bãi đất trống thuộc khuôn viên học viện Bạch Đế. Đến khi đã ra khỏi phạm vi học viện Bạch Đế rồi, Mộc Như Lam vẫn đi thêm một đoạn nữa, phải tới tận ngã tư mới thấy có một chiếc xe hiếm hoi chạy ngang qua.

Mộc Như Lam dừng bước, xem chừng là muốn quay về, gió lạnh buổi sớm thổi tóc cô bay bay, tấm thẻ trắng tựa hồ cũng theo đó mà rơi xuống, cô nhoen miệng cười, thông thả rời khỏi đó như chẳng hề hay biết gì.

Lát sau, một gã lạ mặt có vẻ là đã rình mò này giờ bước ra khỏi chỗ nấp, nhặt tấm thẻ lên bằng bàn tay thô ráp, gã ta cười khẩy, một nụ cười quái dị và tanh tưởi...

Sau khi xác nhận thân phận chủ thẻ, cánh cổng lần nữa mở ra, Mộc Như Lam chậm chậm lái xe về khu trung tâm, tiếng ngâm nga nhàn nhã bật ra từ chiếc mũi nhỏ nhắn, cô cười nhẹ nhàng, đôi mắt đen thuần túy tựa hắc thạch anh.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 340: Chương V113.3: Địa vị (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Trong căng tin dần đông đúc hơn.

Học viện Bạch Đế chỉ có một căng tin cho sinh viên nhưng được cái nó rộng cực kỳ, có tổng cộng năm tầng, cấu tạo trông như một chiếc bánh gatô năm tầng vậy, rất độc đáo và thú vị. Tầng một có sức chứa ba ngàn người; tầng hai tạo thành một vòng tròn nằm trong tầng một, sức chứa hai ngàn người, sinh viên dùng bữa trên tầng hai có thể nhìn xuống tầng một; tầng ba lại là một vòng tròn nữa nằm trong tầng hai, nhìn xuống được hai tầng dưới, sức chứa một ngàn người, cứ thế tiếp tục, đến tầng cao nhất thì chỉ còn khoảng năm mươi người.

Cạnh cầu thang là một chiếc thang máy màu đen.

Thức ăn và cách bài trí mỗi tầng một khác. Bàn ăn trên tầng năm được làm từ một loại đá trắng có hoa văn vàng mà chỉ nhìn thôi đã thấy xa xỉ, ghế sofa đồ êm ái, chất lượng không thua gì nhà hàng năm sao, trong khi đó, ở tầng một chỉ là những hàng bàn dài bình thường bằng gỗ. Sinh viên tầng năm cứ ngồi tại chỗ gọi món là sẽ có nhân viên tới phục vụ tận bàn, còn dưới tầng một thì phần ai nấy tự đi xếp hàng lấy đồ ăn.

Một sự phân chia cấp bậc rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn, nó nhắc nhở họ về địa vị của mình, thúc đẩy họ phải đập lên kẻ khác bằng mọi giá.

Đang giờ ăn sáng nên cả năm tầng đều đông sinh viên.

Một sinh viên tầng hai va vào một sinh viên đang định bụng com vào tầng một ăn, nước quả vô tình đổ lên giày sinh viên tầng hai, bắt đầu cho một màn hiếp đáp vô tình vô lý. Ấy thế nhưng người tầng một chỉ dám cúi đầu làm nơ, người tầng hai thì trông xuống tìm tiêu khiển, còn người từ tầng ba trở lên, họ chỉ quan tâm đến bữa ăn của mình mà thôi... Máy thứ này là chuyện thường ngày ở huyện rồi.

Mộc Như Lam vừa vào căng tin đã gặp cảnh tượng này, những người khác tựa hồ cũng trông thấy cô, cả căng tin bỗng chốc im ắng hẳn đi, cả trên tầng năm cũng có người nhìn xuống.

Đang ngồi ăn trên tầng năm, nhóm Tần Phá Phong nghe ồn ào thì cũng đi ra ban công xem, vì chuyện xảy ra ở khu ngoài rìa nên họ đứng trên tầng năm vẫn thấy, lúc phát hiện Mộc Như Lam cũng đang đứng nhìn hai bên xô xát, bọn họ không khỏi nổi hứng xem trò vui.

Tần Lãnh Nguyệt nhếch môi, Mộc Như Lam sẽ giúp tên sinh viên tội nghiệp kia chăng? Người ta va phải mình mà người bị đánh lại là mình, nhìn kiểu gì cũng thấy thật bất bình nhỉ? Có điều dưới chế độ cấp bậc này, Mộc Như Lam đứng top 1 mà lại đi giúp kẻ xếp dưới thì sẽ làm phật lòng những sinh viên top khác, khi đó trên bảng bình chọn gương mặt đề tiện sẽ xuất hiện tên cô ta ngay, có khi còn là hạng nhất ấy chứ. Còn nếu không giúp? Vậy thì không hợp với hình tượng thiên sứ thánh thiện của cô ta cho lắm.

Sao lại dính tới cô ta rồi? Tần Phá Phong cau mày, sao con bé này lần nào ra mặt cũng gặp chuyện phiền phức vậy trời? Đừng nói là nó sẽ giúp bịch rác kia thật đấy nhé? Bảng xếp hạng gương mặt hấp dẫn và bảng xếp hạng gương mặt đề tiện được tính theo phiếu bầu, mỗi sinh viên có quyền bỏ mỗi bảng một phiếu bằng thẻ của mình, phiếu bỏ rồi là không được đổi, trừ khi tên người nhận phiếu bị xóa khỏi hệ thống, khi đó lá phiếu sẽ được chuyển sang đối tượng khác. Nếu Mộc Như Lam dám giúp thành phần ở tầng chót, hẳn đảm bảo sẽ có không ít người bỏ phiếu đề tiện cho cô!

Khác với bảng hấp dẫn, bảng đề tiện xếp càng cao tức là càng bị khinh, hạng nhất bảng này là một danh hiệu hết sức đáng hổ thẹn. Hơn nữa lá phiếu được dùng ở đây là phiếu nặc danh nên người bỏ phiếu hoàn toàn không sợ bị trả thù.

Cậu sinh viên gầy gò bị đánh nằm rạp ra đất ngẩng nhìn Mộc Như Lam, tên bắt nạt phách lối kia cũng nhìn cô. Người đánh ra chiều hơi ái ngại, còn người bị đánh thì mang ánh mắt cầu cứu, có lẽ là do Mộc Như Lam trông rất giống một thiên sứ sẵn sàng giúp đỡ người khác.

Chắc, mới sáng sớm đã có chuyện rồi sao?

Mộc Như Lam nghiêng đầu, từ từ tiến về phía họ.

Mọi người nín thở dõi theo, những sinh viên ngồi tầng một bất giác siết chặt dao nĩa trong tay, cô ấy định giúp cậu ta sao? Nếu vậy thì cô ấy cũng sẽ giúp họ phải không?

Bên cạnh đó có vài người cũng ngồi tầng một nhưng lại mang suy nghĩ khác, bởi họ thuộc số sinh viên đứng đầu vùng xám, có thể bứt lên bất cứ lúc nào nên ít khi bị đối xử quá quắt, phải nhờ những vụ bắt nạt như thế này thì họ mới thể hiện được sự khác biệt đẳng cấp của mình.

Thấy Mộc Như Lam ngày càng lại gần, kẻ đánh rút tay về rồi gượng gạo nhìn cô, không biết cô định làm gì.

Mộc Như Lam dừng bước, giữa cái nhìn phức tạp của đám đông, cô nói nhẹ tênh, mày hơi nhúu lại, nom nghiêm nghị và đầy uy nghi, “Thật khó coi. Có

cần tôi dạy cậu cái gì gọi là phép ứng xử nơi công cộng không?”

Các cô gái ngồi tầng năm mỉm cười, trên gương mặt lạnh lùng cao quý là những đôi mắt sáng về tán thưởng.

Mộc Như Lam mà nghiêm lên thì hầu như ai cũng phải nể sợ. Tên sinh viên bị khiển trách không giữ nổi vẻ hống hách nữa, thay vào đó là sự bối rối của một đứa trẻ khi bị phụ huynh nghiêm khắc răn dạy. Đám đông nghe Mộc Như Lam nói vậy cũng không khỏi ngạc nhiên, sau đó thì bắt đầu đỏ mặt tự vấn.

“Cần không?” Mộc Như Lam nghiêm giọng hỏi. Giờ phút này cô tựa hồ không còn là cô bé mười bảy tuổi – nhỏ hơn tất cả mọi người ở đây nữa, mà chính là vị hội trưởng tối cao của học viện Lưu Tư Lan.

“Không, không cần!” Tên thanh niên nọ lập tức lắc đầu, không dám nhìn thẳng vào Mộc Như Lam.

“Cậu cần dựa vào việc hà hiếp kẻ yếu để chứng tỏ sức mạnh của mình sao?”

“X-xin lỗi!” Hắn ta lúng túng.

Lúc nào cũng vậy, kẻ ngồi trên luôn thích ức hiếp người dưới về mình, địa vị càng gần tầm trung là người ta lại càng thích làm vậy để chứng tỏ sự ưu việt của bản thân. Tất cả mọi người đều ngầm hiểu điều đó, nhưng bây giờ Mộc Như Lam nói toạc ra thể khiến họ không dễ chịu chút nào, tức giận chỉ chiếm một phần, chủ yếu là thấy đau khi bị cô “tát” tình. Hành động hà hiếp kẻ yếu để chứng tỏ sức mạnh của họ, trong mắt những người đứng top có lẽ cũng chẳng khác gì một trò hề...

“Tránh ra.”

Hai người vội vàng tránh sang bên, để lộ đường vào thang máy.

Mộc Như Lam bước vào, thang máy đưa cô lên trên, trong một thoáng, người ta có cảm giác như cô là vị nữ vương đang ngồi trên xe ngựa đi tuần tra quốc thổ. Cô mảnh mai nhỏ nhắn thật, nhưng đầu thì chưa bao giờ cúi thấp. Cô là thiên sứ, nhưng cũng là kẻ tại thượng, chẳng qua bọn họ cứ thích cho rằng cô là thánh mẫu thôi.

Tần Xuất Vân neho mắt, đứa con gái này mới ngày đầu tiên đã lấy mất hạng nhất của Tần Lãnh Nguyệt, sang hôm sau thì lại ra oai phủ đầu với nhóm sinh viên hạng trung, nhận được sự tán thưởng của nhiều sinh viên đứng top, cô ta... Có khi nào sẽ thật sự đảo lộn học viện Bạch Đế của họ không?

Cả căng tin chìm trong im lặng, Mộc Như Lam muốn lên tầng năm thì đương nhiên phải đi ngang qua các tầng khác, mặc cho mọi người nhìn chăm chăm, cô vẫn bình thản như không. Lúc lên tầng bốn thấy Sefino, cô gật đầu cười với hắn, “Buổi sáng tốt lành.”

“... Buổi sáng tốt lành.” Sự khác biệt trời vực trong cách đối xử của cô làm Sefino không khỏi thụ sủng nhược kinh, và cũng làm những sinh viên tầng bốn khác thấy không thoải mái. Vì cớ gì Sefino lại được cô ấy chào hỏi, kể cả khi là phó chủ tịch hội sinh viên thì hắn cũng chỉ ở tầng bốn chứ mấy... Khoan đã, sao tự nhiên mình lại có cảm giác này? Chẳng lẽ cô ấy là ma nữ biết dùng phép thật sao? Một sự kết hợp giữa thiên sứ và ma nữ?

“Buổi sáng tốt lành.” Nhìn Mộc Như Lam lên đến nơi, Tần Lãnh Nguyệt cười chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.” Mộc Như Lam cười đáp lại, đang định tìm chỗ ngồi thì bỗng có người lên tiếng.

“Điện hạ, nếu không ngại thì đến đây ngồi đi.” Cách nhóm Tần Lãnh Nguyệt xa xa, tại một chiếc bàn đặt sát ban công, có hai cô gái đang ngồi ngay ngắn, mặt trang điểm nhã nhặn, không cần lời nói hay cử chỉ gì cầu kỳ, ở họ vẫn toát lên cốt cách cao quý.

Điện hạ? Họ đang gọi cô sao?

“Bây giờ cô đang đứng nhất toàn học viện Bạch Đế, đương nhiên là gọi cô rồi.” Cô gái nọ nói.

Họ định mượn sức cô khiêu khích Tần Lãnh Nguyệt à? Thú vị đấy.

Tần Lãnh Nguyệt cười như thể cô ta chẳng chút để bụng chuyện bị Mộc Như Lam cướp ngôi, Mộc Như Lam cũng kệ cô ta, thông thả đi về phía hai người nọ, cô không ngại có đồng minh, tuy tình hữu nghị là một thứ gì đó rất khó hiểu với biến thái nhưng cô cũng không ngại kết thân với vài người để họ giúp cô hiểu rõ hơn tình hình hiện tại.

Chuyện vừa rồi đã ảnh hưởng đến rất nhiều người, trong đó có cả Mộc Như Lam.

Trên các bảng xếp hạng tại đại sảnh dãy phòng học số 1, tên Mộc Như Lam vốn đang đứng chót hai bảng bình chọn hấp dẫn và dễ mến, vậy mà chỉ sau một thời gian ngắn đã vọt lên khoảng giữa. Có người tán thưởng thì hiển nhiên sẽ có kẻ đố kỵ, ngay cả Tần Lãnh Nguyệt cũng được khá nhiều phiếu trên bảng dễ mến, có điều vị trí đầu bảng hấp dẫn của cô ta dễ khiến người nhìn nghĩ những lá phiếu dễ mến dành cho cô ta đều xuất phát từ lòng ghen tị.

Nhìn thứ hạng của Mộc Như Lam trên bảng hấp dẫn, ánh mắt Tần Lãnh Nguyệt u ám. Mộc Như Lam... Sẽ không chiếm luôn vị trí của cô ta trên bảng này đấy chứ? Không, đương nhiên là không thể, cô ta không cho phép. Tuyệt đối không cho phép!

Nữ sinh đi theo Tần Lãnh Nguyệt làm người hầu thấy cô ta nhìn bảng hấp dẫn thì bèn nịnh nọt, “Con bé này làm sao so với điện hạ Nguyệt được, thành tích bằng 0, chẳng qua là nhờ tiền tài mới được đứng nhất, để em cho nó một phiếu dễ mến!” Dứt lời liền quẹt thẻ vào máy cảm ứng làm con số bên cạnh

tên Mộc Như Lam tăng thêm một đơn vị, Mộc Như Lam tăng thêm một hạng trên bảng đề tiện.

“Em nữa! Trước giờ chưa có ai làm em ngứa mắt như nó, lá phiếu này phải dành cho nó!”

Tên Mộc Như Lam tăng thêm một hạng.

Tần Lãnh Nguyệt bấy giờ mới bảo, “Đừng làm vậy, làm vậy không công bằng với em ấy, chị tin là em ấy giỏi thật sự. Đến giờ vào lớp rồi đẩy mọi người.”

Ở đằng sau, Mộc Như Lam chậm rãi tới xem các bảng xếp hạng trong đại sảnh, Tần Lãnh Nguyệt đứng đầu bảng hấp dẫn, đứng thứ 2789 bảng đề tiện, Mộc Như Lam đứng thứ 2000 bảng hấp dẫn, thứ 2003 bảng đề tiện... Chắc, bảng bình chọn gương mặt đề tiện? Ai lại làm ra cái bảng này chứ, chỉ dùng lá phiếu mà có thể quyết định được nhân cách của một người sao? Đúng là bất lịch sự.

Xem ra có rất nhiều thứ phải dạy họ rồi đây.

Mộc Như Lam lắc đầu, đoạn ôm sách đi lên lầu.

Cùng lúc đó, một người đàn ông ăn mặc như nhân viên trường đi tới cổng học viện Bạch Đế, gã lăm lét nhìn quanh sau đó quẹt tấm thẻ trắng vào máy cảm ứng, xác nhận thân phận xong, cổng tự động mở ra...

Trong phòng giám sát, Hắc Báo gác chân ngủ chây dãi không biết trời trăng gì...

Danh hiệu “gương mặt hấp dẫn” và “gương mặt đề tiện” không phải chỉ nhan sắc nha, giống như “gương mặt triển vọng” vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 341: Chương V114.1: Cách mạng (1)

Editor: MDL, Piscestar

Beta-er: Misery De Luvì

Tại học viện Bạch Đế, mỗi sinh viên được đăng ký một chương trình học riêng, khoa Pháp y mà Mộc Như Lam muốn học thì cũng có đấy nhưng trước giờ chỉ đề không, bởi Bạch Đế là cái nôi đào tạo nhân tài thương trường, chính trường, hắc đạo, mà đám con ông cháu cha ấy thì đời nào lại đi làm pháp y mổ xác chết? Không phải ai cũng may mắn được chọn ngành học mình thích như Morse, phần đông bọn họ, sau này phải lấy ai cũng đã được định sẵn cả rồi.

Khoa này chỉ có một mình Mộc Như Lam, may mà trong trường Y vẫn còn vài sinh viên y học lâm sàng nên cũng đỡ vắng vẻ.

Cũng vì thế mà giảng viên trở thành của mình cô, phòng giải phẫu thành của mình cô, cả xác chết cũng là của mình cô. Mộc Như Lam khá hài lòng với điều này, như vậy sẽ cô không bị ai quấy rầy.

Thời gian thắm thoát trôi qua, trừ việc môi trường học hơi trống trải do phòng thí nghiệm mà sinh viên thí ít, và thí thoảng có người tới dạy lễ nghĩa ra thì Bạch Đế không khác gì Harvard. Morse từng gọi điện tới đúng một lần để hỏi thăm tình hình sống của cô, sau đó thì không liên lạc nữa.

Đương lúc tan học buổi chiều, chúng sinh viên vừa rời giảng đường thì đột nhiên có một bóng đen từ trên trời lao xuống đập cái “bịch”, sọ não nát bấy, máu đỏ nhanh chóng lan ra khắp mặt đường...

Xung quanh lặng đi vài giây, sau đó là những tiếng hét vang lên đầy hoảng sợ.

Mộc Như Lam mới đi ra từ trường Y đã thấy cảnh này. Cô ngược nhìn tòa kiến trúc được xây theo phong cách La Mã cổ đại, có chín tầng cả thảy, ngã xuống... là chết chắc.

Đây chính là học sinh nhảy lầu tự tử.

Hội sinh viên và nhân viên y tế nhanh chóng xử lý thi thể, những sinh viên bị hoảng sợ cũng được trấn an. Thực ra với họ, đây chỉ là một trường hợp sinh viên tự tử bình thường. Một khi đã ký vào thỏa thuận, phụ huynh sẽ mất quyền quản giáo con mình trong một năm, học viện Bạch Đế sẽ bảo đảm an toàn tính mạng cho sinh viên, có điều không bao gồm trường hợp tự tử.

Học viện Bạch Đế hoàn toàn không chịu trách nhiệm với việc sinh viên tự tử, điều này đã được quy định trong thỏa thuận rồi.

Đây là lần thứ ba có sinh viên tự tử vì không chịu được áp lực và chế độ cấp bậc khắc nghiệt của học viện Bạch Đế.

“Đúng là vô dụng, mới vậy đã tự sát...”

“Tên đó hình như là cậu ấm của gia tộc mafia mới phát ở Ý thì phải, có khi nào là ngâm thìa vàng mà lớn không nhỉ?”

“Tên đó xếp hạng mấy vậy?”

“Chắc chắn là nằm trong vùng xám...” Các sinh viên tụ thành từng nhóm, vừa lái xe golf tới nhà ăn vừa nhỏ giọng bàn tán.

Thi thể được đặt lên cán nâng đi ngang qua Mộc Như Lam, cô đứng trên cầu thang ôm sách nhìn xuống, nhận ra đây chính là cậu trai bị bắt nạt trong căng tin lần trước.

“Thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã lựa chọn cái chết.” Không biết từ khi nào Tần Lãnh Nguyệt đã tới bên cạnh Mộc Như Lam, mặt nhăn mày nhíu đượm vẻ u buồn, “Cậu bé đó, chị nhớ là thành tích cũng không đến nỗi, ngặt nỗi xếp hạng trên bảng tài sản quá thấp – có lẽ là vì gia tộc mới phát nên cậu ấy không có nhiều tiền – làm điểm tổng bị kéo xuống, cứ kẹt trong vùng xám mãi. Phải chi được như em, sinh ra trong một gia đình khá giả thì chắc đã không khổ như vậy.”

Ý là dè bĩu cô đứng hạng nhất nhờ vào tiền chứ gì, coi bộ vẫn chưa hết tức ha? Cũng phải, đang ăn trên ngồi trước thì tự dưng bị người ta đạp xuống, làm sao mà chấp nhận cho nổi.

Mộc Như Lam cười nhẹ, “Chị xuất thân không được tốt, thậm chí còn không có cha mẹ lo cơm áo cho đủ đầy, chắc chị đã phải cực nhọc lắm nhỉ?”

Đáp trả không chút nhân nhượng.

Nụ cười trên môi Tần Lãnh Nguyệt dần lại, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam cũng lạnh dần.

Người Tần gia, tất cả đều là trẻ mồ côi, nếu Tần Lãnh Nguyệt không dựa vào Bạch Mạc Ly thì có nằm mơ cũng không với tới được hạng nhất, nói huych toẹt ra là giá trị tài sản của cô ta đều nhờ Bạch Mạc Ly cho cả.

Trong vòng chưa đầy vài ngày giao thiệp với mấy cô gái muốn lôi kéo mình, bọn họ đã kể chuyện này cho Mộc Như Lam, xem ra đây là chuyện chỉ những ai có số má mới được biết.

Sắc mặt Tần Lãnh Nguyệt ngày một tệ đi còn Mộc Như Lam thì cười ngày một dịu dàng, “Vô tình đụng phải nỗi đau của chị rồi sao? Thật ra tôi cũng không có ý gì đâu, quá trình thế nào không quan trọng, quan trọng là kết quả, tí như nữ diễn viên dựa vào thân thể để leo cao ấy, cũng có sao đâu, quan trọng là ai sẽ trở thành ngôi sao hàng đầu, đúng không nào?”

So với việc không giải thích, lời giải thích của cô càng khiến người ta muốn nổi điên hơn.

Thế nhưng Mộc Như Lam đang cười, những ai chỉ nhìn không nghe đã bắt đầu bị nụ cười đó mê hoặc, mà cho dù có nghe được thì họ cũng sẽ không nở trách cứ, thiên sứ dù có làm gì cũng sẽ được tha thứ.

Tần Lãnh Nguyệt siết chặt tay rồi lại nhanh chóng thả lỏng, cô ta mỉm cười, như thể màn đấu đá vừa rồi không hề xảy ra, “Đúng vậy, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.”

“Chị hẳn biết tôi có hôn phu rồi.” Mộc Như Lam thật không hiểu nỗi suy nghĩ của một số phụ nữ, là do cô biến thái nên cách tư duy bị khác với người thường, hay là cả người bình thường cũng không thể hiểu nổi cách tư duy của mấy đứa nào tàn? Rõ ràng cô ta đang mang thai đứa bé của Bạch Mạc Ly, mà Mộc Như Lam thì cũng có hôn phu rồi, thế quái nào cô ta cứ cần lấy cô không nhà, chẳng lẽ cô ta có máu M? Muốn thách thức sức sáng tạo của cô để tạo ra một rối hai mạng à?

Nụ cười của Tần Lãnh Nguyệt nhạt đi, “Cô có biết giác quan nhạy bén nhất của trẻ mồ côi là gì không?”

Mộc Như Lam không đáp.

“Là trực giác.” Tần Lãnh Nguyệt nhìn Mộc Như Lam, miệng cười nhưng mắt lạnh tanh, “Anh Bạch vốn nên giết cô từ lâu nhưng lại bị nhiều thứ làm trì hoãn, bây giờ tôi cũng không biết là anh ấy không rảnh để mắt đến cô, hay là đã quên xử lý cô rồi. Là phụ nữ với nhau, tôi nghĩ cô nên biết mỗi nguy hiểm tiềm tàng này.”

Mộc Như Lam nghiêng đầu, không khỏi bật cười, “Ý chị là anh Bạch không giết tôi, thì sẽ yêu tôi sao?”

“Im đi!” Tần Lãnh Nguyệt cau kinh, may mà lúc này không có nhiều người ở đây, bằng không họ đã có thể thưởng thức một vẻ mặt khác của đàn chị nổi tiếng hiền lành rồi.

“Mặc dù tôi cũng muốn giết chị ừng ực vì mấy bộ tiểu thuyết lãng mạn, cơ mà vì nghĩ cho cái mạng nhỏ của tôi nên thôi. Nếu chị đã thành thật rằng chị muốn anh Bạch xử lý tôi, thì tôi cũng thành thật với chị...” Mộc Như Lam thôi cười, trong mắt ánh lên sự quý dị khó thể nào nắm bắt, “Kẻ muốn giết tôi thường không có kết cục tốt đẹp đâu.” Trùng sinh thành biến thái, tuy Mộc Như Lam không sợ chết nhưng cô vẫn rất quý trọng mạng sống và cực kỳ ghét kẻ muốn hại mình. Cho dù bị chặt tay chặt chân, miễn là miệng còn sức, người còn động, trước khi chết cô vẫn sẽ cắn ngáp răng vào chúng, nói

không chừng còn dút ra cả một miếng thịt to.

Dứt lời Mộc Như Lam đi xuống cầu thang, bỗng sực nhớ ra một chuyện, cô ngoái đầu nhìn Tần Lãnh Nguyệt, “Đạo này chị ra ngoài ban đêm nhớ cẩn thận một chút nhé.”

Một lời đe dọa?

Tần Lãnh Nguyệt nhũn mỳ nhìn theo, sau lại cười khẩy, chỉ giơì khua môi múa mép, học viện Bạch Đế là địa bàn của họ, nó làm được trò gì cơ chứ? Xì! Đúng là nực cười!

Mộc Như Lam thông thả lái xe đến siêu thị mua thịt, cô hiếm khi tới căng tin ăn tối mà hầu như đều tự nấu, nguyên nhân là do đám Tần Phá Phong chướng mắt quá, ngồi ăn ở tầng năm đồng nghĩa với việc phải chịu đựng bọn họ, nhưng ngồi ở tầng thấp hơn thì lại khiến người khác sợ sệt hoặc lăm le nịnh bợ, phiền chết đi được, thôi đành chịu khó lặn vào bếp vậy.

Mỗi sớm đi học và mỗi chiều tan học cô đều thấy con thần ưng Andes của Bạch Mạc Ly đậu trên nóc nhà, hùng dũng oai vệ như một kỵ sĩ, nó ngẩng đầu ưỡn ngực, vừa lịch thiệp lại vừa nguy hiểm. Có điều sau lần bị Mộc Như Lam hù dọa, nó không còn dám ngang ngược điều võ giương oai trước mặt cô nữa.

Cánh của Tiểu Bạch đã lành rồi nhưng có lẽ do bản năng, mỗi khi Mãnh Sát đậu bên ngoài là nó lại trốn nhủi trong phòng không dám ra, nói cho cùng, bò cầu mà đối đầu với kền kền thì chỉ có nước bị ăn sạch mà thôi.

Nhưng trước khi bị kền kền ăn thì có lẽ nó đã bị Mộc Như Lam xử mất rồi.

“Chị không nuôi loại vật cưng yếu ớt không biết đánh trả đâu.” Trong phòng bếp, Mộc Như Lam vừa thái thịt vừa nhẹ nhàng nói, “Vô dụng quá thì một ngày nào đó chị sẽ đem cưng đi nấu canh đó.”

Dưới bàn tay tao nhã của Mộc Như Lam, con dao phay sắc lẹm bỏ từng nhát một, biến thớ thịt thành những miếng đều tăm tắp, nếu dùng dao mổ thì chắc chắn sẽ nhanh hơn, đẹp hơn, và cũng khiến người ta khiếp đảm hơn.

Chú bò câu trắng núp trong chậu giương cặp mắt đen đen mà nhìn Mộc Như Lam, vừa sợ sệt lại vừa muốn tới gần, trông đáng thương vô cùng. Bảo một con bò câu đi đối đầu với kền kền, khác gì bảo chuột nhắt đi tấn công rắn hổ mang cơ chứ!

Mộc Như Lam đang ăn tối thì có tiếng gõ cửa, đứng trước cửa là một cô gái mặc đồ thể thao, đáng vẻ sang trọng cao quý, “Minh định tới khu thể thao chơi tennis, cậu đi cùng không?”

Khu thể dục, một trong những khu đặc quyền hàng đầu, có bể bơi, sân bóng rổ, sân bóng đá, là nơi tổ chức các hoạt động thi đấu cũng như là sân chơi cho các sinh viên, xếp hạng từ 2000 trở lên mới được vào, dưới 2000 thì ngay cả khu vực quanh công cũng không được bén mảng lại gần.

Mộc Như Lam lắc đầu, “Cảm ơn, nhưng tôi còn đang ăn tối.”

“Cần mình chờ cậu không?” Cô gái nọ nhìn Mộc Như Lam, cùng nằm trong top 10, thay vì một Tần Lãnh Nguyệt leo hạng nhờ đàn ông, cô ta để ý đến Mộc Như Lam hơn; tuy theo cô ta thì việc Mộc Như Lam dùng tiền để vọt lên đầu không được đáng hoàng cho lắm, nhưng top 10 hầu như ai cũng có tối thiểu một đồng minh, cô ta không gia nhập nhóm của người Tần gia, cứ lẽ loi thế này thì khi xảy ra chuyện sẽ không ai giúp đỡ, vì vậy Mộc Như Lam trở thành lựa chọn duy nhất của cô ta.

“Không cần đâu.” Mộc Như Lam lắc đầu, thấy cô gái nọ bỏ cuộc vào ngồi lại trong xe golf, cô cười thâm thúy, “Tina, đi đường cẩn thận.”

Tina gật đầu cho có, trong lòng cảm thấy hơn bất mãn, đã hơn một tháng rồi mà con nhỏ này vẫn cứ giữ thái độ bình bình đạm đạm, thật chả hiểu nó nghĩ gì, cũng không biết nó có xem mình là đồng minh không nữa.

Đồng minh? Nhìn xe cô ta đi xa, Mộc Như Lam cười tủm tỉm rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, che đi ánh sáng quý dị vừa lóe lên trong mắt, xưa nay biến thái không cần đồng minh đâu.

++++

Xe golf bon bon chạy tới khu thể thao, học viện rất rộng mà người thì lại ít nên bình thường đi đường hiếm khi gặp được ai khác, nhất là vào thời điểm mặt trời mới lặn, nhiều sinh viên vẫn còn trong căng tin chưa đi ra.

Từ kí túc xá đến khu thể thao mất tầm ba mươi phút đi bộ, còn nếu lái xe golf chạy hết tốc độ thì chỉ mất chưa tới mười phút.

Hai bên cây cối um tùm, gây cảm giác như đang bước vào rừng rậm, tán cây cao che khuất ánh hoàng hôn, khiến cả không gian chìm vào u ám.

Cô gái xinh đẹp ngẩng cao đầu ngay cả khi ngồi trong xe, vừa nhìn là đã thấy khác hẳn nữ sinh bình thường.

Xe golf chạy vào một đường hầm 10m được dây leo phủ quanh, đèn bên trong tắt ngúm, không biết là chỉ ở khu này hay là cả trường đều thế. Tina đang định bật đèn xe thì đột nhiên xe đứng sựng lại.

Tina cau mày, khởi động vài lần thì nhận ra xe vẫn đang nổ, chỉ là ở dưới bị thứ gì đó kéo lại, không chạy tiếp được.

“Gi vậy trời!” Tina xuống xe, đưa mắt nhìn ánh sáng le lói phía cửa hầm rồi ngồi xổm xuống nhòm vào gầm xe, lờ mờ thấy một cái móc lớn đang móc xe mình lại.

Móc? Mặt đường chỉ có bùn đất, đâu ra một cái móc lớn thế này?

Tina không nghĩ nhiều, tuy rất khó chịu nhưng chỗ này cách xa kí túc xá, cách khu thể thao cũng còn một đoạn nữa, bây giờ đã hết giờ làm việc của hội sinh viên rồi, cô ta đành phải quỳ xuống, với tay vào bên trong hòng gỡ cái móc ra khỏi xe...

Cây cối rậm rạp chặn mất chút ánh sáng cuối cùng, khiến bóng tối phủ kín cả đường hầm. Cô gái xinh đẹp mặc đồ thể thao tập trung giải quyết cái móc dưới gầm xe, không hề nhận ra có một đôi chân trần đang tiến về phía mình.

Tina vừa sờ tới được cái móc thì nhìn thấy một đôi chân xuất hiện ngay cạnh mình, cô ta ngẩng đầu nhìn chủ nhân cặp chân kia, đập vào mắt là một gương mặt trắng bệch...

++++

Trong đường hầm phủ đầy dây leo đậu một chiếc xe golf trắng, xung quanh vắng tanh không một bóng người, cái móc nọ, từ từ trở về lòng đất...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 342: Chương V114.2: Cách mạng (2)

Editor: Piscestar

Ánh đèn sáng ngời phát ra từ căn biệt thự nhỏ hai tầng, trên bệ cửa sổ là con thần ưng Andes hung mãnh to lớn, đôi mắt màu nâu đỏ sậm sắc bén, tràn đầy sát khí, dường như lúc nào cũng trong tư thế tấn công kẻ lạ.

Bạch Mạc Ly ngồi phía sau bàn làm việc, trên mặt bàn đặt một lọ thuốc cùng một ly nước, anh ta uống một ngụm nước, cau mày nuốt xuống hai viên thuốc, rồi cất lọ thuốc vào trong ngăn tủ.

“Boss.” cửa thư phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Tuyết Khả bước vào, “Thông tin về sinh viên tự tử ngày hôm nay đã được chỉnh sửa hoàn tất, bao gồm thành tích học tập, ấn tượng của giáo viên, cùng với bằng chứng xác thực đây là một vụ tự sát.”

Mục cuối cùng là mục quan trọng nhất, đây là để cho cha mẹ sinh viên biết rằng con của họ tự tử chứ không liên quan gì tới học viện Bạch Đế. Dù thực chất học viện chính là nguyên nhân cơ bản dẫn đến việc này, nhưng kẻ đầu sỏ gây tội chẳng lẽ không phải là bậc cha mẹ coi trọng vật tư lợi ích to lớn của học viện Bạch Đế mà ký tên lên hiệp ước đưa con trẻ vào đây sao? Thế nên bọn họ cũng chẳng cần có cảm giác áy náy, đâu phải nhà trường ép buộc phụ huynh đem con họ tới đây học.

Bạch Mạc Ly ngược mắt, duỗi tay nhận lấy, tùy tiện lật vài trang, “Gia tộc Tobis ở Ý?” Không có ấn tượng...

“Hai năm trước mới bộc lộ tài năng trong giới mafia, kinh doanh chủ yếu là buôn lậu vũ khí và buôn bán ma túy, tuy rằng thủ đoạn có chút tạp nham, nhưng trong hai năm qua thực lực cũng phát triển không tệ.” Tuyết Khả vô cảm nói, “Người tự tử là con trai duy nhất của gia chủ nhà Tobis.”

Bạch Mạc Ly bình thần gật đầu, gia tộc nhỏ bé, chả cần chú ý.

Hiển nhiên Tuyết Khả cũng cho rằng không cần quan tâm gia tộc nhỏ bé này làm gì, nên những gì cần nói xong cũng bỏ qua một bên. Từ trong tệp văn kiện lấy ra một tờ giấy, đưa tới, “Đây chỉ là bản thảo mà Nhất Tiễn vừa vẽ ra, dường như đã tận dụng hết khả năng để nhớ lại.”

Trên tờ giấy là hình vẽ một sợi dây chuyền, được tạo thành từ những miếng vảy, từng vòng từng vòng đan xen, nhìn khá đặc biệt.

“Đây là chìa khóa kết sắt của Desno?” Đôi mắt Bạch Mạc Ly lạnh lùng sắc bén liếc Mạnh Sát, chỉ thấy nó giật giật cánh, đậu trên bệ cửa sổ không nhúc nhích.

“Tà Nhất Tiễn cam đoan, cái này quả thực đào ra từ trong mộ tiến sĩ Desno, ngoài anh ta ra thì tuyệt đối không ai có khả năng bước vào ngôi mộ.”

“Bên bộ phận thiết kế thì sao?” Bạch Mạc Ly buông bản vẽ xuống.

Tuyết Khả lắc đầu, “Không được, chỉ xem thôi thì họ không thể làm được.” Tuy rằng có hơi thất vọng, nhưng nếu đó đúng là chìa khóa kết sắt của Desno như trong lời đồn thì việc không thể phục chế nó cũng là chuyện thường tình, bằng không bọn họ cần gì tranh giành vất vả với giáo hội như vậy làm chi?

“Điều Tà Nhất Tiễn về đây.” Không có chìa khóa, bọn họ chỉ còn cách tiếp tục tìm mật mã, để Tà Nhất Tiễn ngáy giấc bên ngoài cũng vô ích, không bằng đưa hắn trở về bóc lột sức lao động.

“Vâng, thưa Boss.” Tuyết Khả đáp lời, xoay người đi ra ngoài.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, Bạch Mạc Ly nắm chặt hai tay nhìn bản vẽ trên mặt bàn, trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn con kền kền đang đậu trên cửa sổ, “Mãnh Sát lại đây.”

Mãnh Sát đang nhìn chằm chằm căn phòng của Mộc Như Lam thì quay đầu, từ trên cửa sổ nhảy xuống rồi đi về phía Bạch Mạc Ly.

Bạch Mạc Ly vươn tay xoa xoa đám lông trắng trên cổ nó, “Gần đây mày đặc biệt quan tâm con nhóc kia, sao vậy? Có chuyện gì sao?” Hắn nuôi nó từ khi nó chỉ còn là một quả trứng, thần ung Andes thường thích ăn thịt sống hơn thịt đã nấu chín, hắn không những huấn luyện nó không chỉ ăn thịt tươi, mà còn phải thích đi săn hơn kền kền thông thường, ngay cả sư tử hay hổ cũng không là đối thủ của nó. Cùng con người sống chung, động vật sẽ dần có linh tính, mà con ung của hắn dĩ nhiên rất thông minh.

Mãnh Sát rất lớn, đứng trên vai Bạch Mạc Ly, nó nghiêng đầu, nhìn bản vẽ trên mặt bàn.

Một con chim có thông minh đến mấy cũng không thể trông cậy vào nó nói ra ai biến thái hay không, thật ra Bạch Mạc Ly chỉ muốn xoa đầu nó thôi. Trong cuộc đời của hắn, chỉ có nó mới chân chính thuộc về hắn, từ lúc sinh ra cho đến chết đều sẽ ở bên cạnh hắn không rời, hắn đã nuôi nó mười lăm năm, tuổi thọ của thần ung Andes có thể hơn năm mươi năm, nói không chừng nó có thể theo hắn đến chết mới thôi.

++++

Sau khi chỉnh sửa lại tư liệu, Tuyết Khả lái xe golf đi ra ngoài. Cô muốn tới khu thể dục tập boxing, lâu rồi không tập, xương cốt cũng muốn gì sét.

Từ khu biệt thự hạng nhất đến khu thể dục phải đi qua một đường hầm dài mười mét, dưới ánh mặt trời nơi này rất đẹp, đặc biệt khi xuân đến, hoa hồng nhỏ nở từng khóm từng khóm, là nơi bí mật thích hợp cho các cặp tình nhân hẹn hò.

Tuyết Khả bật đèn, nhìn đường hầm tối đen đến mức kỳ lạ. Lúc này, đèn trong khuôn viên nên được mở hết rồi chứ, sao nơi này vẫn chưa có? Xung quanh đây có rất nhiều cây cối, dây nho rậm rạp, nhìn cửa đường hầm như một cái hố đen không đáy, khiến người ta có cảm giác bồn chồn không tả nổi.

Khắp nơi không có ánh đèn, chỉ có ánh sáng phát ra từ chiếc xe golf của Tuyết Khả, gió thổi lá cây vang lên tiếng xào xạc, tĩnh lặng, u tối.

Không hiểu sao có cảm giác bất an...

Tuyết Khả cảnh giác nhìn bốn phía, lại nhận thấy cảm xúc này thật vi diệu, ở học viện Bạch Đế, mỗi học sinh đều có thể thân phận, ra vào trường học hoặc đi vào một khu vực nhất định hay chỉ trả các chi phí v.v đều có thể truy ra được, ngay cả nhân viên công tác cũng không được tự do ra vào cổng trường, căn bản không có khả năng có người xâm nhập mới đúng...

Hay gần đây thần kinh quá căng thẳng?

Tuyết Khả xoa xoa mi tâm, đột nhiên cảm giác phía sau có con gió lạnh buốt thổi qua, đột ngột xoay đầu nhưng cái gì cũng không nhìn thấy...

Chắc chắn có ai đó giờ trò!

Tuyết Khả lấy điện thoại kêu người tới xử lý bóng đèn, sẵn tiện kiểm tra xem xung quanh có gì bất thường hay không.

Mấy việc này đều do người của hội học sinh xử lý, thành viên hội học sinh trên bảng xếp hạng tổng hợp không hẳn có địa vị cao, nhưng mặt tốt của việc gia nhập hội là tránh bị người khác khi dễ còn mặt xấu thì bất cứ khi nào học sinh hay trường học gặp vấn đề thì đều sẽ tìm đến bạn, bạn phải sành sỏi nhiều thứ, bao gồm cả việc sửa chữa bảo trì, nói trắng ra, bạn chính là con ỏ, việc gì cũng phải làm.

Tuy rằng thời điểm này đã hết thời gian làm việc, nhưng Tuyết Khả yêu cầu, ai dám từ chối?

Sefino nhanh chóng dẫn người của hội học sinh đến đây, có nhiều người, cảm giác quái dị dường như cũng phai nhạt dần. Bóng đèn ở những nơi khác nhau đã được kiểm tra lại, không hiểu sao đây nổi các nguồn điện lại bị tháo rời, chỉ cần cắm vào là xong. Ánh đèn lập tức tỏa sáng cả khuôn viên, thoát nhìn cũng không thấy gì bất thường.

“Trong đường hầm đã tìm thấy chiếc xe golf có mã số sinh viên A0105, thẻ từ còn cắm vào xe chưa được rút ra.” A là thứ hạng trong bảng khu vực màu đỏ, 01 có nghĩa là sinh viên năm nhất, 05 là số lớp.

“Xe có vấn đề gì sao?”

“Không có.”

“Đi quanh tìm chủ xe.”

“Dạ.”

Tìm hoài lâu cũng không thấy chủ xe - Tina, máy theo dõi không biết do trùng hợp ngẫu nhiên hay không mà bị một nhánh cây che khuất, ngoài một màu đen kịt thì cái gì cũng không tìm ra. Dữ liệu cuối cùng cho thấy chủ sở hữu của thẻ từ đã ăn tối trên tầng năm của nhà hàng, trong nửa năm nay cũng không hay ra khỏi trường. Tuy nhiên, dường như người đã bốc hơi biến mất khỏi học viện Bạch Đế, trải qua hai ngày tìm kiếm, ngay cả cọng tóc cũng không tìm được, kiểm tra những vùng lân cận quanh xe Tina nửa ngày, cái gì cũng không tìm được, thiếu điều muốn đào ba thước đất để tìm.

Có thể nói, trong học viện Bạch Đế tường đồng vách sắt này, việc học sinh mất tích không thể nào công khai trước công chúng, may thay tính Tina kiêu ngạo, ngoại trừ chủ động tỏ vẻ thân thiện với Mộc Như Lam thì cũng không có bạn bè nên sẽ không ai chú ý cô đi nơi nào.

Gần đây Mộc Như Lam khá bận rộn.

Hệ thống giáo dục của học viện Bạch Đế bất đồng với các trường khác. Tháng một hằng năm sẽ bắt đầu học kỳ mới, sau đó không có nghỉ hè hay nghỉ đông, quanh năm suốt tháng chỉ có lễ Noel là có thể rời khỏi trường học ba ngày, cũng có nghĩa sinh viên năm nhất đã hoàn thành chương trình đầu tiên của đại học. Mộc Như Lam vào trường cũng là khi chương trình học cách xa cô cả một học kỳ, vì để theo kịp tiến độ, Mộc Như Lam phải vui đầu học tập, cái gì cũng không biết.

Việc học sinh mất tích trong trường học, cũng như hung hăng tát thật mạnh lên danh dự của học viện Bạch Đế, nhưng sự việc vô cùng quý dị này bất cứ dùng cách gì cũng không tìm ra manh mối, không kẻ tình nghi, không có gì bất thường, như thể người kia đã bị quỷ bắt đi mất.

Tần Phá Phong và Tần Xuất Vân là người của học viện nên đương nhiên biết chuyện này, đang là giờ ăn sáng, Tần Xuất Vân dựa lên ban công lầu 5 nhìn xuống dòng người thưa thớt, có người bị người khác va phải, nhưng người bị đụng chỉ trừng mắt liếc nhìn, sau đó bụng đồ ăn lên lầu. Không xia xoi, không đánh nhau, không hung dữ giẫm đạp tự tôn của người khác. Từ khi Mộc Như Lam đến nơi này, di chứng của giai cấp khác nghiệt dường như đang thay đổi từng chút một, khung cảnh cùng nhau ăn cơm cùng hài hòa hơn không ít.

Mộc Như Lam ..

Tần Xuất Vân nheo mắt, vụ việc sinh viên mất tích kia sẽ không liên quan đến cô chứ? Nên biết rằng, việc này chỉ xảy ra khi cô bước vào Bạch Đế, trước kia trong học viện chưa có chuyện gì xảy ra lệch khỏi quỹ đạo, nếu mỗi lần cái cách đều phải thay máu, Mộc Như Lam lại âm thầm hành động, sẽ tạo nên cách mạng? Liệu nó có cần phải đổ máu nữa không?

Mộc Như Lam vừa mới chuẩn bị đi đến trường Y thì nhìn thấy Sefino lái xe golf tiến về phía cô, anh ta đưa cho cô túi tài liệu màu vàng, “Buru phẩm từ Hồng Kông, tôi sẵn tiện mang đến cho cô.”

Mộc Như Lam nhận lấy rồi mỉm cười nhìn anh ta, “Cảm ơn.”

Sefino gật đầu, lái xe rời đi.

Mộc Như Lam thắc mắc, buru phẩm từ Hồng Kông? Của Kha Thế Tĩnh à? Cái gì vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 343: Chương V115.1: Vận mệnh (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Mộc Như Lam mở cái túi giấy màu vàng ra, trong đó có một xấp giấy A4 khoảng mười tờ, cô cầm đọc một hồi, đây là hợp đồng chuyển nhượng tài sản có hiệu lực pháp lý, có chữ ký và đóng dấu tên của Kha Thế Tĩnh.

Kha Thế Tĩnh cho cô hai phần ba bất động sản của Kha gia?! Kể cả khi trong đó có vài món vô giá không tính được vào trong điểm trên bảng xếp hạng tài sản, chừng này vẫn dư sức đưa Mộc Như Lam lên hạng nhất...

Mộc Như Lam cau mày, không hiểu ông cậu út này muốn gì, bảo cô vào học ở Bạch Đế, sau đó để cô đứng nhất bảng tài sản, bây giờ còn gởi cho cô cả bản hợp đồng này... Dù có là Kha Xương Hoàng thì tài sản để lại cho cô cũng lắm chỉ khoảng một phần hai thôi – đó đã là miếng bánh to nhất cho một đứa cháu gái ngoại vốn đáng lẽ phải nhận đói, vậy mà Kha Thế Tĩnh lại cho cô hẳn hai phần ba? Rốt cuộc hẳn định làm gì? Nếu đây là do hẳn muốn trả ơn cô từ tế với mẹ con hẳn mấy năm qua thì cũng hơi quá vô tình rồi, đừng nghĩ xấu cho cô như vậy chứ...

Bỏ bản hợp đồng vào lại trong túi, Mộc Như Lam quay đi học bài, giờ có gọi qua hỏi chắc Kha Thế Tĩnh cũng chỉ trả lời cho có, không sao, cô có rất nhiều thời gian, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tất cả mọi bí mật bị phơi bày, chỉ cần cô còn sống.

++++

Hồng Kông.

Hương trà lừng lờ thấm đượm mùi hoa lan, mái tóc của chàng trai mặc áo tôn trung son trắng đã dài thêm đôi chút nhưng vẫn giữ nguyên vẻ dịu ngoan, bàn tay trắng nõn nhẹ nâng ấm rót hai cốc trà xanh, một cốc dành cho người đàn ông ngồi đối diện, cốc còn lại không biết là cho ai.

Nhìn chén trà đó, Mộ Thanh Phong buột miệng hỏi người đang ngồi quỳ trên tatami, “Còn vị khách nào nữa à?”

Kha Thế Tinh đổ nước vào ấm trà, từng cử chỉ toát lên sự tao nhã tự nhiên, giống như đang biểu diễn nghệ thuật vậy, hần nở nụ cười ôn hòa, “Không có.”

“Vậy cốc trà này cho ai?” Chẳng lẽ lúc uống trà một mình hần cũng có thói quen rót dư ra một chén? Quái đàn thật.

“Vận mệnh.” Kha Thế Tinh đáp.

Nếu Kha Thế Tinh không giữ vị trí gia chủ Kha gia, không có sở thích làm ngư ông đắc lợi, thì có lẽ Mộ Thanh Phong đã nghĩ rằng hần là một cao nhân nhìn thấu hồng trần.

Mộ Thanh Phong nhếch miệng cười lạnh, hần đưa mắt nhìn vườn hoa nằm sau căn đại biệt thự lộng lẫy rồi lại hướng sự tập trung về Kha Thế Tinh, “Anh tin vào mấy thứ như vận mệnh sao?”

“Mọi vật trên đời đều đã được an bài, tôi chỉ tuân theo mà thôi, phải vậy thì cuộc sống mới đỡ cực khổ.” Kha Thế Tinh tự rót cho mình một cốc trà, hương trà khô chất mà ngọt theo xoang mũi lan vào phổi, xoa dịu mọi nỗi ưu phiền.

“Vậy vận mệnh hần đã nói cho anh biết khi nào thì nên động tay hái quả, khi nào thì nên làm cao nhân không màng thế sự.” Mộ Thanh Phong nói kháy. Tên Kha Thế Tinh này thốt ra câu đó mà không thấy ngượng mồm à, trong cuộc chiến giữa Đoàn Nghiêu và Đoàn Ngọc, giữa Ám Long và phe Đoàn Nghiêu, kẻ được lợi nhất chính là hần ta chứ à! Nếu Mộ Thanh Phong hần không phát hiện sớm thì đến khi cuộc chiến giữa hai anh em Đoàn gia kết thúc, chỉ sợ Ám Long đã trở thành một cái xác khô quắt dưới hàm răng của tên ma cà rồng Kha Thế Tinh rồi.

Kha Thế Tinh không mấy bận tâm đến lời châm chọc của Mộ Thanh Phong, “Ai tôn trọng vận mệnh thì sẽ được vận mệnh tôn trọng lại. Vận mệnh bảo tôi chịu cực khổ thì tôi sẽ chịu cực khổ, bảo tôi thăng tiến thì tôi sẽ thăng tiến; vận mệnh bảo tôi bước lên vị trí nào, tôi sẽ tận tâm tận lực hoàn thành nghĩa vụ của vị trí này. Anh Mộ muốn tôi dùng bán vũ khí cho Ám Long thì cũng phải xem vận mệnh quyết định sao đã.”

“Anh nói dễ hiểu hơn tí được không?!” Sao hần ta không đi làm hòa thượng hay thầy bói mẹ đi! Vận mệnh vận mệnh, vận mệnh cái con khi!

“Nói dễ hiểu hơn là, anh em Đoàn gia không đánh nhau thì tôi sẽ không bán được vũ khí, vậy tự nhiên tôi sẽ hết làm ngư ông thôi.”

“...” Mà cha nó chứ vận mệnh chỉ dẫn! Hần ta không bán được vũ khí thì còn ngồi một chỗ thu lợi cái đếch gì!

Mộ Thanh Phong chỉ muốn lật luôn cái bàn trà lên cho rồi, cơ mà nghĩ lại đây là đồ của Kha gia, hơn nữa nó lại nặng quá không nhấc lên được, thôi thì ngồi yên vậy.

Cuối cùng Mộ Thanh Phong đành buồn bực rời đi mà chẳng thu hoạch được gì.

Từ sau khi đám vợ bé bị đuổi đi, Kha gia trở nên im lặng hơn rất nhiều. Kha Xương Hoàng, Akutsu Junko, và lão quản gia đi du lịch vòng quanh thế giới rồi, trong nhà chỉ còn lại mấy người hầu, vừa rộng vừa trống vắng, chẳng bằng ra Noãn các đằng sau ở.

Guồng nước ngoài sân quay một vòng dưới bầu trời đêm, nhỏ róc rách những giọt suối mát lạnh.

Ngồi quỳ trên tatami, chàng trai ôn nhuận nghiêng ấm trà, rót cho mình một cốc, cho vận mệnh một cốc. Hần vươn tay mon tron mấy đóa lan trong bình, đáng ngồi thẳng thớm nhưng không hề cứng nhắc, cử chỉ mềm mại nhưng chẳng chút éo lá, vài sợi tóc mái đung đưa, cùng hơi trà hôi hổi, che đi đôi mắt hần...

Cửu Long.

Đoàn Ngọc đã tỉnh lại sau hơn một tháng điều trị, vết thương chí mạng không phải từ con dao suýt găm vào tim, mà là hình ảnh cậu trai kia dứt khoát rút dao ra rồi quay lưng bỏ đi không chút lưu tình.

Y ngồi tựa vào giường bệnh nhìn màn đêm bao phủ ngoài cửa sổ, đằng sau lớp áo bệnh nhân là mấy lớp băng gạc liền, sắc mặt y tái nhợt, thoạt trông yếu ớt lạ thường.

Nghe tiếng cửa phòng mở, Đoàn Ngọc quay phắt lại nhìn, thấy người đến là Mộ Thanh Phong thì ánh mắt y lại tối đi.

Mộ Thanh Phong bắt lức dần khay đồ ăn xuống bàn, “Có ăn không thì bảo?” Không ăn là hần vớt cho chó ngay đó!

“Cảm ơn.”

“Ăn thì ăn liền đi, nó mà nguội mất là tôi đem cho chó ăn đấy!” Mộ Thanh Phong thô lỗ xé bọc lấy thức ăn nóng hằm hạp ra, mặt đen sì sì, “Anh mà cứ

thế này thì để Đoàn Nghiêu thắng luôn đi, còn tranh với giành cái rắm gì nữa?!”

“Không tranh ư?” Trên môi Đoàn Ngọc vẫn là nụ cười dịu dàng mà nguy hiểm ngày nào, “Tại sao lại không tranh? Nó muốn cướp đi thứ vốn là của tôi mà lại không phải trả giá đắt sao?”

“Anh đang nói đến Âm Long, hay là nói đến thằng quỷ Lưu Bùi Dương kia?”

“... Không liên quan đến cậu.” Ánh mắt Đoàn Ngọc lạnh đi tức thì.

“Rồi rồi, tôi kệ đó, anh chỉ cần cho tôi một câu trả lời là được, bây giờ Âm Long đang trong tình trạng một mất một còn với Đoàn Nghiêu, Kha Thế Tinh thì ngồi giữa ăn lãi khách sù, anh định làm gì để phá vỡ cục diện bế tắc này đây?”

“Đơn giản thôi.” Bàn tay cầm thìa của Đoàn Ngọc siết chặt đến nỗi hằn xương trắng, “Để Đoàn Nghiêu biết Mộc Như Lam đã bị cuốn vào chuyện kết sát Desno đi, để xem con kiến hôi mà chạy vào vùng bão tố, thì sẽ bị cuồng phong xé xác, hay là sẽ bị quật văng ra, không có lấy nổi một cơ hội đến gần.”

“Cái gì?” Mộ Thanh Phong nhú mày, kết sát Desno gì cơ, sao lại dính tới Mộc Như Lam?

“Nói chung cứ để Đoàn Nghiêu biết Mộc Như Lam có thể sẽ chết là được.” Ánh mắt Đoàn Ngọc lạnh băng, đúng thế, y phải công nhận Đoàn Nghiêu đã đi nước cờ Lưu Bùi Dương vô cùng cao tay, nhưng y có nhược điểm thì đã sao? Chỉ ít y vẫn có thể đổi theo Lưu Bùi Dương, cậu ta không thể chạy ra ngoài tầm mắt y được, nhưng tử huyệt của Đoàn Nghiêu... Mộc Như Lam thì lại đang ở trong địa bàn của thế lực mạnh nhất nước Mỹ, Đoàn Nghiêu muốn nhìn một cái cũng khó.

“... Mộc Như Lam... Sẽ chết sao?” Mộ Thanh Phong chân chừ hỏi.

“Ai biết.” Y nói lập lòe nước đôi.

Các thế lực ngoại quốc đang dậy sóng, trong nước cũng bắt đầu hỗn loạn không yên, tựa hồ sắp có một thế cục mới xuất hiện, thế giới sẽ được sắp xếp lại một lần nữa.

++++

Hai tuần trôi qua yên bình mà chẳng bình yên, trong thời gian này đã có thêm hai cô gái mất tích, mỗi tuần một người ở những địa điểm khác nhau, lần thứ nhất thì ở khu vật nuôi, lần thứ hai lại ở khu vườn tược cách xa khu vật nuôi, cứ như bị ma bắt vậy.

Chuyện đau đầu hơn là bố mẹ của nam sinh nhảy lầu tự tử đã tập hợp thêm vài phụ huynh khác làm đơn xin được vào trong trường để diễn giảng khuyên tại trẻ đừng vì áp lực mà nghỉ quẩn, nói đến mức đó mà học viện còn từ chối thì có vẻ vô tình quá.

Vụ sinh viên mất tích này khiến Bạch Đế phải tạm thời cấm sinh viên ra ngoài ban đêm, con thần ung Andes của Bạch Mạc Ly ngày nào cũng lượn trên không, cặp mắt sắc bén đủ sức lũng ra lũ chuột núp dưới tán lá ấy thế mà lần này lại vô dụng.

Để làm rõ tình huống, Tần Xuất Vân đã cố ý lái xe chạy quanh trường vào ban đêm, trên người gắn camera siêu nhỏ, nhóm Tần Phá Phong thì bám theo cách một quãng khá xa, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, còn người mất tích thì lại là mấy cô gái ngu ngơ lên chạy tới.

Những vụ mất tích này không thể để sinh viên biết, sẽ ảnh hưởng đến uy tín và danh dự của học viện Bạch Đế. Ngặt nỗi nạn nhân càng ngày càng nhiều, đã bắt đầu có người báo với hội sinh viên rằng bạn mình mấy ngày nay đi đâu không thấy, nếu cứ tiếp tục thì sẽ không giấu được mất, nhưng đột ngột cho nghỉ học thì lại càng khiến người ta nghi ngờ hơn.

Dưới vỏ bọc yên bình của học viện Bạch Đế đang là sóng ngầm cuộn trào.

Vậy mà ngay thời điểm này phụ huynh lại muốn mở buổi diễn giảng.

Tại phòng họp học viện Bạch Đế.

“Chẳng lẽ là do bàn tay ma quỷ? Người mất tích đều là nữ, hơn nữa còn là những cô gái xinh đẹp. Hay là có phù thủy? Thích ăn tim những cô gái trẻ đẹp?!” Hắc Báo càng nói càng ghê, càng nói càng lùi vào trong ghế, hấn sợ nhất là mấy thứ bom không nổ chết được, kinh vãi ra!

Những người khác quảng cho Hắc Báo ánh mắt khinh bỉ, Bạch Hồ trầm ngâm chốc lát rồi bảo, “Hay là có kẻ nào lấy được tấm thẻ mang quyền tự do ra vào Bạch Đế?”

“Nhưng tên sinh viên được ghi lại trong hồ sơ hoàn toàn khớp với tên trên bảng, không thừa không thiếu. Trước khi vụ việc xảy ra cũng không có sinh viên nào báo mất thẻ, tất cả đều đang được sử dụng bình thường.” Tức là không có khả năng sinh viên bị mất thẻ, thẻ này rất quan trọng, ai mất cũng sẽ đi báo cho hội sinh viên làm lại ngay, còn tấm thẻ đã mất thì sẽ bị vô hiệu hóa.

Tần Xuất Vân nhăn trán, không hiểu sao cô ta lại cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, tên sinh viên trong hồ sơ và tên trên bảng xếp hạng...

“Hiện tại đã có hơn mười sinh viên mất tích, có vẻ ban đầu tên thủ phạm mới chỉ thử nghiệm nên hành động rất cẩn thận, mỗi tuần bắt một người thôi; nhưng dạo này hấn ta càng ngày càng lộng hành, số người mất tích mỗi tuần đã tăng thêm ba rồi!”

“Trong những phụ huynh đến đây vào ngày mai, có phụ huynh của hai trong số các nữ sinh mất tích...”

Mọi người trầm mặc, xưa nay học viện Bạch chưa bao giờ gặp phải vấn đề nghiêm trọng như vậy, với hệ thống bảo vệ nghiêm ngặt đó thì đáng lẽ không thể có ai đột nhập được chứ đừng nói là núp trong này một thời gian dài. Những nữ sinh mất tích không biết sống chết ra sao, nếu là bắt cóc tổng tiền thì bây giờ cũng phải gửi thư đe dọa rồi chứ...

“Có lẽ chúng ta nên mời thám tử... Không, Gino! Bảo Gino tới đây xem!” Hắc Báo nhớ ra Gino là người duy nhất bên mình học tâm lý học tội phạm, vụ này đương nhiên phải nhờ hắn!

Tần Phá Phong tròn mắt, “Cậu ta đang ở California.” Đúng vậy, để khiến Mặc Khiêm Nhân đồng ý cho mình vào Coen nghiên cứu biến thái, cách đây không lâu Gino đã tới California chuẩn bị cuộc chiến trường kỳ rồi.

“Và lại nếu muốn mời chuyên gia tâm lý tội phạm tới phá án thì mời Amon chẳng phải hiệu quả hơn sao? Hắn phá án nhanh nhất chuẩn nhất mà.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 344: Chương V115.2: Vận mệnh (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

“Đừng đùa, hắn ta là người của chính phủ đấy, hơn nữa...” Chẳng cần nói tiếp cũng biết về sau là gì.

Mọi người lại quay sang nhìn Bạch Mạc Ly, vụ việc lần này rất nghiêm trọng: tận mười mấy sinh viên mất tích, đã thế lúc điều tra còn phải lén lút không cho sinh viên khác biết. Cố hết sức rồi mà vẫn không có thu hoạch, vậy thì chỉ còn trông chờ vào chỉ thị tiếp theo của BOSS thôi.

Bạch Mạc Ly im lặng hồi lâu, sau đó bảo, “Gửi thư cho bệnh viện tâm thần Coen, mời viện trưởng Amon đến giải quyết.”

Tuyết Khả sừng sốt, “Boss...”

“Mộc Như Lam đang ở đây, hắn ta nhất định sẽ đến.” Một kẻ bắt cóc nguy hiểm đang ẩn núp trong học viện Bạch Đế, vì Mộc Như Lam, Mặc Khiêm Nhân sẽ không làm ngơ. Bỏ qua thỏa thuận giữ bí mật cũng được, một kẻ như hắn chẳng rảnh đi kẻ bỏ bỏ khắp nơi đâu.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ gửi thư cho anh ta ngay.” Tuyết Khả gật đầu đoạn đi nhanh ra ngoài.

Quyết định mời Mặc Khiêm Nhân tới phá án rồi, bọn họ thấy người như nhẹ đi một nửa, nhưng nửa còn lại thì vẫn nặng trĩu, các nữ sinh kia bị bắt đi đâu không quan trọng, quan trọng là chúng còn sống hay không, sống thì họ còn giải quyết êm thấm được, chứ mà nhờ chúng chết rồi, bọn họ biết ăn nói thế nào với những phụ huynh đã ký thỏa thuận gửi gắm con cái vào học viện Bạch Đế đây?

Đây là một vấn đề vô cùng nan giải, ảnh hưởng đến uy tín cũng như mạng lưới quan hệ của Đế chế Bạch.

Trong lúc Bạch Đế quay cuồng, Mộc Như Lam vẫn tiếp tục chuỗi ngày ung dung của mình, Tiểu Bạch sáng nào cũng bị cô ném ra ngoài rồi lại nhếch nhác bay về, thời gian đầu còn có cả vết thương nữa nhưng sau đó đã dần ít đi. Có lẽ Mãnh Sát biết Tiểu Bạch là vật nuôi của Mộc Như Lam nên cũng không dám ăn thật, cơ mà nó vẫn phải dạy cho con chim dám động thổ trên đầu thái tử đó vài bài học, một cái quạt cánh của nó là đã đủ để Tiểu Bạch vắng xa tít rồi.

Hôm sau.

Nắng chiếu rực rỡ, thời tiết rất hợp để đi du lịch.

Một hàng ô tô đỗ trước cổng học viện Bạch Đế, ông trùm các giới xuống xe trong bộ vest đen, tiếp đón họ là Tuyết Khả và Sefino.

Ô tô không được chạy vào trường, phương tiện đi lại duy nhất trong khuôn viên trường là xe golf, vài phụ huynh có vẻ là mới tới học viện Bạch Đế lần đầu nên cứ trầm trồ không dứt miệng, những người khác cũng cười hòa theo nhưng trong lòng thì lại khinh bỉ.

“Học viện Bạch Đế đây sao, rộng và đẹp thật đấy, thằng con nhà tôi đúng là hết thuốc chữa, được học tập trong một môi trường như thế này mà không biết tận hưởng!”

Tuyết Khả ngoái đầu nhìn người đàn ông ngồi sau vừa lên tiếng, theo tập tài liệu cô ta đang đặt trên đùi, đây chính người khởi xướng buổi diễn thuyết hôm nay – gia chủ gia tộc Tobis, và cũng là bố của cậu sinh viên nhảy lầu tự tử... Gã ta đeo nhẫn vàng đủ mười ngón tay, trên cổ còn có một sợi chuyền

vàng to oạch, khắp người xộc ra mùi vị của hạng nhà giàu mới phát.

Thấy Tuyết Khả nhìn mình, gã ta cười nịnh nọt, “Dạo này cậu Bạch khỏe chứ?”

Tuyết Khả lạnh nhạt đáp, “Boss vẫn khỏe, có điều gần đây cứ canh cánh chuyện thiếu gia nhà ông, anh ấy cảm thấy rất áy náy.”

Gã ta lập tức xua tay, “Cậu Bạch thật là... Tại thằng con tôi cả, để cậu Bạch buồn phiền đúng là có lỗi...”

Tuyết Khả quay lên, hiểu rồi, cũng giống phụ huynh mấy vụ sinh viên tự tử trước: thấy con làm ảnh hưởng đến bầu không khí trong học viện Bạch Đế, sợ Boss không vui nên tới đây vớt vát.

Tuyết Khả nào biết, ngay khi cô ta vừa quay đầu đi, ánh mắt tên đàn ông ngồi sau đã thay đổi hoàn toàn.

Vì tiết mục chính ngày hôm nay là buổi diễn thuyết của phụ huynh nên sinh viên không lên lớp mà tập trung hết lại trong nhà hát. Để làm phân tâm hai phụ huynh có con bị mất tích, buổi diễn thuyết vừa kết thúc là cả đoàn được mời ngay đến khu mát xa, chỗ này rất gần cổng sau, đợi trời hơi tối rồi tiễn họ về luôn là được.

Khổ nỗi Tobis cứ đề nghị gặp Bạch Mạc Ly, những phụ huynh khác cũng không muốn bỏ qua cơ hội này. Làm chủ nhà, Bạch Mạc Ly đành phải tới đây một lát lấy lệ.

++++

Mới sáng bầu trời còn trong vắt mà đêm về lại chẳng có lấy một vì sao, gió lạnh ù ù, mưa phùn rả rích.

Đêm về khuya, Mộc Như Lam rửa chén xong thì cầm tờ lịch bàn lên xem, thấy ngày hôm nay được khoanh đỏ, cô nhướn mày, “Tối lúc rồi...”

Cũng nên đi đón người ta thôi.

Mộc Như Lam cảm ô theo, xuống tầng hầm lái xe ra ngoài, giữa khuôn viên vắng tanh không một bóng người, cô tiến về một nơi.

Xe golf chạy tới đường hầm thông với khu thể thao, đèn đã được sửa xong nên ở đây không còn quá u ám, sáu giờ tối đèn bật, tới sáu giờ sáng hôm sau thì tắt, có điều hôm nay gió to, sợi dây điện mới mắc lại chưa đủ chắc nên đèn cứ nhấp nhá nhấp nháy, như thể sẽ tắt đi bất cứ lúc nào.

Mộc Như Lam mỉm cười ngậm nga, chẳng mấy bận tâm đến vấn đề điện đóm, cô lái xe vào hầm, được nửa đường thì dừng lại.

Ngay lúc này, đèn bên ngoài phụt tắt.

Mộc Như Lam bật đèn xe lên rồi bước xuống, lấy từ trong cốp ra một cái xèng gấp, cô cầm nó xuống đất, dùng chân đạp mạnh, sau đó xúc lên. Cứ thế cứ thế, trông cô như đang đào hố chôn ai vậy, đã thế còn ngậm nga hát ra chiều vui vẻ lắm, chẳng mấy may nhận thấy việc đào đất giữa một nơi u ám như thế này là đáng sợ tới mức nào.

Đào được gần 1m thì Mộc Như Lam ngồi xổm xuống, dùng xèng cào đất ra, phát hiện thấy một khối gỗ, cô cầm xèng đập vài cái thật mạnh, sau cùng khối gỗ bị đẩy lọt xuống dưới, để lộ một đường hầm tối như mực.

Mộc Như Lam trở lại chỗ xe golf lấy đèn pin, soi xung quanh lần cuối rồi nhảy xuống hầm.

Đây là một đường hầm được đào tay, đoán chừng cũng có mọt chút sức máy móc, vách hầm khá chỉnh tề, độ rộng đường hầm cũng tương đối đồng đều.

Mộc Như Lam soi đèn ra trước rồi lại ra sau, quyết định tung đồng xu để chọn xem đi hướng nào...

++++

Giữa không gian kín bưng mà khô ráo, bóng đèn vàng thấp sáng cảnh vật, soi lên vách tường gồ ghề, lên các loại máy cắt để la liệt. Tại đây, mười mấy cái cô gái bị trói chặt vào nhau trước một cái nồi hơi không biết đang sùng sục nấu thứ gì, các cô nào còn giữ được vẻ cao ngạo khi xưa, lớp trang điểm đã sớm nhòe đi vì nước mắt, bộ đồng phục Bạch Đế màu trắng trên người họ cũng chẳng khá khẩm hơn.

Trước mặt họ có một cây cột pha lê, tinh xảo không kém gì tác phẩm nghệ thuật đỉnh cao. Điều đáng sợ là trong cây cột có một cô gái xinh đẹp, hai mắt cô ta nhắm nghiền nhìn như đang say giấc; một đôi cánh trắng vươn ra, bên cao bên thấp, ôm lấy cơ thể trần truồng của cô gái, chỉ để lộ mái tóc bông bênh và một gương mặt xinh đẹp mờ mờ sau làn nước, hệt như thiên sứ...

Dám cá ai dư dật cũng sẽ sẵn sàng bỏ một số tiền lớn để mua một cây... cột pha lê người đẹp dễ như thế này.

Cạnh đó dựng một cây cột pha lê khác, có vẻ là vì giữa chừng hết nguyên liệu nên mới chỉ hoàn thành một nửa. Cây cột bao quanh một cô gái trần truồng, thân dưới cô ta đã bị dính cứng vào cột, thân trên thì vẫn còn lộ ra ngoài, cô ta khép hờ đôi mắt, còn sống, nhưng chẳng được bao lâu nữa rồi...

++++

Khu mát xa.

Trời dần tối, các phụ huynh lần lượt chào nhau ra về, chỉ có Tobis – có vẻ đã ngà ngà say – là cứ bám dính lấy Bạch Mạc Ly không buông. Tuyết Khả và Bạch Hồ nhìn mà gai cả mắt, Boss xưa nay không thích người khác lại gần, thằng cha này mới uống chút rượu đã dám động tay động chân, muốn chết đây mà?!

Ngay khi Bạch Mạc Ly đang định thẳng thừng đẩy gã ta ra, Tobis cười ngốc bảo, “Hề hề... Tôi biết Đế chế Bạch các cậu đang tranh với Giáo hội thứ tiến sĩ Desno để lại trước khi chết... Hề hề...”

Mặt Tuyết Khả và Bạch Hồ biến sắc, tiến sĩ Desno để lại thứ gì trước khi chết là chuyện tuyệt mật, trừ Đế chế Bạch và Giáo hội ra thì không một ai biết, tin chắc rằng Giáo hội cũng sẽ không ngu đến mức tiết lộ cho một thế lực khác để chúng tới chen chân, vậy gã này...

“Hề hề hề... Tôi còn biết một phần ba mật mã của kết Desno nữa cơ...” Gã ta khều tay Bạch Mạc Ly, “Lại đây, tôi nói cho cậu... Cơ mà cậu phải cho tôi vụ làm ăn với gia tộc Bia đây...”

Bạch Mạc Ly neho mắt, khom người xuống theo lời Tobis, gã ta thì thầm vào tai y, “Mật mã là... Khoan! Ở đây có người khác! Không được! Không thể để cho người khác nghe được.” Nói đoạn xua tay với Tuyết Khả và Bạch Hồ như xua ruồi bọ, nhất quyết không chịu nói nếu họ không ra ngoài.

“Boss...”

Bạch Mạc Ly phất tay bảo Tuyết Khả và Bạch Hồ đi ra, hai người họ nhìn Tobis say mèm, chỉ muốn chặt đứt cánh tay ghê tởm đang bấu vào áo Bạch Mạc Ly, nhưng vì mật mã kết Desno, cứ để gã ta sống thêm vài phút đã, nếu gã dám nói bừa, bọn họ sẽ băm vằm gã thành trăm mảnh!

Trong phòng mát xa chỉ còn lại Bạch Mạc Ly và Tobis, Tobis bảo Bạch Mạc Ly ghé tai lại đây, Bạch Mạc Ly làm theo, thấy ánh mắt lơ đãng của Tobis chột lóe lên tia âm hiểm, y nhanh chóng phản ứng lại, tiếc là vẫn chậm một bước, có thứ gì đó đâm mạnh vào cổ y, Bạch Mạc Ly nhả mảy, chẳng mấy chốc đã bị rút cạn sức lực, ý thức vẫn còn đó, nhưng cơ thể thì không còn nghe theo sai khiến của y nữa.

Về mặt Tobis vẫn vẹo, ánh mắt tràn đầy hận thù, gã chỉ có một đứa con trai, vậy mà cuối cùng nó lại phải bỏ mạng chốn này, thứ nhận về chỉ có xác con và một tờ báo cáo tự sát phui sạch toàn bộ trách nhiệm, gã muốn Bạch Mạc Ly phải chôn cùng con gã!

Đương nhiên gã sẽ không giết Bạch Mạc Ly ở đây, gã còn phải tra tấn y một phen để giải tỏa mối hận trong lòng!

Tuyết Khả và Bạch Hồ đứng ngoài đợi hồi lâu mà vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì, Tuyết Khả bèn gõ cửa, “Boss?”

Đáp lại chỉ có sự im lặng, phòng trong khu mát xa cách âm rất tốt, để làm gì thì không cần nói cũng hiểu, có điều bây giờ chính điều đó lại khiến họ bất an.

“Boss?” Bạch Hồ cũng tới gõ cửa, đoạn dán tai lên nghe ngóng, một cái mật mã nói còn chưa tới một phút, vậy mà này giờ đã ba phút rồi?

“Quái lạ.” Tuyết Khả nhìn Bạch Hồ, Bạch Hồ nhú mảy lấy tay đẩy thử, phát hiện cánh cửa vốn không khóa nay đã khóa chặt rồi! Hắn chửi thề, lùi về sau tung một cước thật mạnh, cánh cửa bật ra, bên trong không có một ai, cửa sổ thì mở toang hoác.

Tuyết Khả gọi điện tới phòng giám sát, giọng Hắc Báo truyền tới, “Cái gì? Tôi vừa thấy xe của gia tộc Tobis rời khỏi cổng sau rồi!”

“Chết tiệt! Đuổi theo mau!”

Không như đại lộ bằng phẳng ở cổng trước, con đường cổng sau học viện Bạch Đế khá nhỏ hẹp, hai bên đều là cây cối và vách đá, lúc mưa đất họ đã mua luôn ngọn núi sau lưng, vì vậy phạm vi thuộc Bạch Đế rộng vô cùng, ba phút, vẫn kịp để chặn bọn chúng lại!

Tobis lái xe lao vút đi, tìm đập như trống, một lũ tép riu như chúng mà cũng dám bắt trời ông trùm của Đế chế Bạch, nói ra đúng là khó tin, có điều chúng còn chưa kịp vui mừng thì đã phải cuống cuồng lên khi thiết bị nghe lén chúng để lại trong phòng mát xa cho hay Bạch Đế sẽ chặn chúng lại trên đường.

“Không ngờ chúng nó phát hiện nhanh thế, khốn thật! Rõ ràng sắp ra khỏi phạm vi Bạch Đế rồi mà!”

“Làm sao bây giờ? Ông chủ!”

“Tôi biết thế quái nào được?!” Tobis gắt, đưa mắt quan sát hai bên, “Dừng xe lại trước đã!”

Cả đám xuống xe nhìn quanh, hai bên chỉ có cây cối um tùm, bên này là học viện Bạch Đế, bên kia là vách núi, hoàn toàn không có chỗ trốn... Bị Đế chế Bạch tóm được là chúng cảm chắc cái chết!

“Đại ca! Ở đây có cái động!” Tên đàn em mặc đồ đen chỉ vào một chỗ bị bụi cây rậm rạp che phủ, bên cạnh bụi cây hơi ướt, là bãi nước hắt nhịn này giờ mới được thải ra.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 345: Chương V116.1: Thiên vị (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Trong địa đạo tối mịt, ánh sáng từ vài ba chiếc điện thoại quả thật chẳng thấm vào đâu.

“Giờ đây? Sao dưới học viện Bạch Đế lại có một chỗ như thế này?” Tobis vừa quan sát địa đạo vừa ngoái đầu hỏi Bạch Mạc Ly – hiện đang được hai thằng thuộc hạ của gã xách theo, “Hay là bọn mày giấu gì dưới này? Vũ khí? Kho báu? A! Chẳng lẽ là kết?! Kết Desno?!” Nghĩ vậy, Tobis phấn khích không thôi.

Kể từ khi mười bốn tuổi, chưa bao giờ Bạch Mạc Ly rơi vào hoàn cảnh khốn đốn như hôm nay. Cả người y mềm nhũn nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, y mượn ánh đèn nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng khó tránh khỏi hoảng hốt, bên dưới Bạch Đế của y có một địa đạo mà y không hề biết?! Sao lại thế này? Ai đã đào nó? Đào ra làm gì?

Bọn họ nào biết rằng, thứ chờ đợi họ không phải là kho tàng báu vật, mà là sào huyệt của một tên biến thái khát máu.

Càng đi không khí càng ẩm thấp, có lẽ là do ngoài trời đang mưa to, nước mưa ngấm xuống đất mà thành.

Mộc Như Lam cầm đèn pin thong thả bước đi, cô đi cũng được khá lâu rồi, đường hầm quanh co khúc khuỷu, thỉnh thoảng chệch ra hai ba nhánh, cứ như tổ kiến vậy.

Rốt cuộc vị kia đã đào bao nhiêu địa đạo vậy? Ghê thật, chỉ trong thời gian ngắn đã dựng lên được một nơi phạm tội như thế, tinh thần kiên trì đến mức điên cuồng này cũng đáng khen ngợi đấy chứ nhỉ?

Để đạt được mục đích, biến thái có thể nhẫn nại hơn cả các loài ăn thịt khi mai phục con mồi, chúng sẵn sàng bỏ ra một năm rưỡi hoặc hơn, thậm chí khi cần thiết chúng còn hóa thân thành những bậc kỳ tài, nhìn địa đạo này xem, quả thực không khác gì tác phẩm của một bậc kiến thợ khổng lồ.

Mộc Như Lam vừa đi vừa tính, đường này hình như dẫn đến khu trượt tuyết, ở đó có hai nữ sinh mất tích, đường kia hình như dẫn đến khu sân golf, ở đó cũng có một nữ sinh mất tích... Ra vậy, mỗi nhánh thông với một địa điểm, địa điểm phạm tội càng nhiều thì càng khó bị lùng ra, hơn nữa học viện Bạch Đế quá rộng, ai mà tưởng được sẽ có người đào hẳn một hệ thống địa đạo dưới này cơ chứ.

Cô biết tên biến thái nọ hoạt động dưới lòng đất nhưng không ngờ đường lại chẳng chật đến thế, không biết có may mắn tìm ra nơi phạm tội cuối cùng không đây.

Mộc Như Lam cầm đèn pin, miệng ngậm nga nghe thật nhàn nhã, con đường sau lưng cô tối om, hắc ám như một bàn tay quỷ đang vươn ra muốn bắt người ăn thịt.

++++

Bệnh viện tâm thần Coen.

Joey ngáp ngáp dài trong văn phòng viện trưởng, cô tách hai mí mắt ra mà nhìn Mặc Khiêm Nhân ngồi làm việc, sau đó lại ngáp cái nữa, “Amon, tắt báo động được chưa vậy?” Cứ tưởng sẽ có kẻ liên tiếp tấn công vào hệ thống bảo vệ của Coen, vậy mà cuối cùng chẳng có gì cả ngoài hai đợt đầu tiên.

Mặc Khiêm Nhân lạnh nhạt nhìn tờ đơn xin nghiên cứu đã bị từ chối bao nhiêu lần mà vẫn cố chấp trình lên, nghe Joey nói vậy, hắn vừa viết lời từ chối vừa bình thản đáp, “Được rồi.”

Hai mắt Joey sáng lên, thoáng cái đã tỉnh táo hơn rất nhiều, “Vậy là chúng tôi làm việc lại bình thường được rồi phải không?” Cuối cùng cũng được cho nghiên cứu sinh vào viết luận văn này nọ tiếp rồi! Gần đây bệnh viện có lệnh cấm người lạ làm vi phạm xếp lớp, cả danh tiếng của Coen cũng có vẻ đã giảm mất một chút rồi!

Mặc Khiêm Nhân phớt lờ Joey mà dán đôi mắt lạnh lùng lên tờ đơn xin tiếp theo. Trong bàn tay sinh ra để cầm dao mổ, chiếc bút máy nhẹ nhàng chuyển động... Robert Ruiz, chuyên gia tâm lý học tại đại học Yale, muốn gặp Caesar; mà người tên Gino hắn vừa từ chối cũng muốn gặp Caesar, có quan hệ gì đây?

Thấy Mặc Khiêm Nhân trầm ngâm, Joey bèn đi tới chỗ bàn làm việc đọc thử tờ đơn, “Caesar?”

Vì từng là sĩ quan cấp cao trong Thủy quân lục chiến nên trước nay Caesar luôn bị giam kín để tránh làm lộ bí mật quân sự, và cũng không một ai được phép nghiên cứu tâm lý hắn – gắt gao không thua gì hình thức biệt giam của Hans. Được cái mấy năm gần đây Caesar tương đối biết điều, và lại có một số bí mật quân sự đã không còn là bí mật nữa nên Caesar cũng được thả lỏng bớt, có điều vẫn không thấy ai đề nghị được nghiên cứu hắn, bởi họ gần như đã quên bằng rằng trong Coen còn giam một vị cựu sĩ quan huyền thoại.

Mặc Khiêm Nhân đóng tập tài liệu lại, đơn xin của giáo sư tâm lý học đó tới được đây chứng tỏ thân phận của ông ta là thật, nhưng hấn tin vào trực giác của mình hơn, nên là từ chối thôi.

Bỗng chiếc điện thoại trên bàn đổ chuông, Mặc Khiêm Nhân bắt máy, là bộ phận bảo vệ gọi lên thông báo có thư gửi hấn.

Bức thư nhanh chóng được chuyển lên cho Mặc Khiêm Nhân. Để bày tỏ thành ý, mọi người thường viết thư tay thay cho mail và điện thoại, vì thế ở Coen rất hay nhìn thấy giấy, bất kể là văn kiện hay tài liệu, thư từ.

Thư này được gửi đến từ New York.

Tờ giấy trắng mở ra giữa những ngón tay hấn rõ khớp xương, từng dòng chữ Trung chính tề đập vào mắt Mặc Khiêm Nhân, hấn cau mày, thử gọi một cuộc cho Mộc Như Lam nhưng chỉ nhận được thông báo thuê bao ngoài vùng phủ sóng.

Chẳng lẽ bây giờ Mộc Như Lam không còn trong học viện Bạch Đế?

Tim bắt gặp đập nhanh, Mặc Khiêm Nhân cúp máy, quay sang bảo Joey, “Chuẩn bị vé máy bay cho tôi.”

++++

Mộc Như Lam vừa đi vừa lấy điện thoại ra, định tắt máy nhưng thấy tín hiệu mất rồi nên thôi. Cô bỏ điện thoại vào lại trong túi rồi đưa tay sờ lên vết máu trên vách hầm, căn cứ vào độ đông đặc thì máu này cũng được một thời gian rồi, vậy tức là đã có nạn nhân?

Cô nhú mày, chẳng lẽ mình tính sai? Không thể nào, thợ săn còn chưa bắt đủ mồi thì làm sao mà chuyển sang bước tiếp theo được? Phải tóm hết chúng nó thì mới có thể toàn tâm toàn ý thưởng thức chứ?

Tiếp tục soi đèn pin về bóng đêm tối mịt đằng trước, không biết có phải cô đi nhầm hay không mà nãy giờ vẫn chưa gặp một căn phòng nào cả.

Phía bên kia, đám Tobis xách theo Bạch Mạc Ly mò mẫm trong địa đạo, hết rẽ trái rồi lại rẽ phải, đi muốn rục cả chân mà vẫn chưa tìm được lối ra, cứ như mê cung vậy.

“Ê! Rốt cuộc là phải đi hướng nào?” Tobis trừng Bạch Mạc Ly.

Đáp lại, Bạch Mạc Ly chỉ nhìn Tobis bằng ánh mắt lạnh toát làm gã phải nhả mặt gắt lên, “Che mặt nó lại cho tao! Che lại mau!” Khiếp thật, mới bị nhìn thôi mà đã thấy như mình sắp chết đến nơi.

“Đại ca! Phía trước có ánh sáng!” Tên thuộc hạ đi trước mở đường mừng rỡ quay đầu hô to, “Ánh sáng màu vàng, có khi là vàng đấy ạ!”

“Mau mau mau!” Tobis phấn khích vô cùng, vội vàng chạy lên trước thật nhanh.

Ánh sáng càng ngày càng gần, thế nhưng khi bọn họ nhìn rõ khung cảnh ở cuối con đường, sự hào hứng đã nhanh chóng bị thay thế bởi nỗi bàng hoàng.

Nơi này không rộng lắm, trông tựa tựa một cái hang hình tròn, bên trái trói rất nhiều nữ sinh mặc đồng phục Bạch Đế, bên phải bày một đồng máy móc lạ lùng, ở giữa là một cái nồi lớn đang tỏa ra một thứ mùi quái dị, cạnh đó có một cây cột pha lê cực kỳ đẹp và một cây nĩa chưa hoàn chỉnh, với một cô gái trần truồng bị khảm chặt thân dưới vào trong!

Cái quái gì thế này?!

Nhìn thấy mấy cô gái bị trói, Bạch Mạc Ly giật mình kinh ngạc, những sinh viên bị mất tích?! Ở ngay bên dưới học viện?!

Các nữ sinh bị trói trong góc tròn mắt nhìn nhóm người áo đen vừa xuất hiện, sau đó mừng rỡ kêu lên, “Cuối cùng học viện cũng tới cứu chúng tôi rồi sao?! Làm ơn cởi trói cho chúng tôi! Cứu chúng tôi với!”

Bọn Tobis nhìn nhau một hồi mới tạm tiêu hóa được tình huống, chúng bảo các nữ sinh bình tĩnh lại rồi hỏi cặn kẽ mọi chuyện, và câu trả lời của họ thật sự đã khiến chúng phải xám ngoét mặt mày.

Biến thái?! Cái địa đạo này là do biến thái đào ra, còn họ là sinh viên Bạch Đế bị biến thái bắt cóc để làm cột pha lê người?! Mẹ ơi! Này còn hoang đường hơn cả chuyện chúng bắt trói đại Boss nữa, cơ mà đến chúng còn bắt trói Bạch Mạc Ly được thì việc gì một kẻ biến thái lại không thể bắt cóc sinh viên Bạch Đế!

Vứt tạm Bạch Mạc Ly vào góc hang, bọn Tobis đi ra ngoài thăm thì bàn tán.

“Đại ca, giờ sao?” Ở đây có biến thái, còn có cả những nữ sinh bị bắt cóc, nếu chúng là chính nhân quân tử thì tất nhiên sẽ cứu họ ra, vấn đề là bây giờ chúng đang bị Đế chế Bạch truy đuổi, Bạch Mạc Ly còn đang nằm trong tay chúng đây này!

Tobis nhìn mấy nữ sinh kia, đoạn nhìn sang Bạch Mạc Ly, bất chợt gã nhếch miệng, “Tao có một ý hay! Bọn mày cầm súng đi tìm và xử thằng biến thái kia đi, sau đó chúng ta trốn trong này vài ngày, chờ vòng vây của Đế chế Bạch bớt gắt gao rồi hẵng ra. Còn mấy đứa con gái này... Ha ha... Bỏ mẹ chúng mà biết con mình bị bắt cóc và sát hại ngay trong Bạch Đế, nhất định sẽ nổi trận lôi đình cho xem!” Đôi mắt gã hiện rõ sát ý, dù sao cũng sẽ chẳng

có ai đi đối đầu với Đế chế Bạch chỉ vì một gia tộc nhỏ, đã vậy gã sẽ chuẩn bị sẵn cho Đế chế Bạch vài quả bom, nếu gã không qua được vụ này thì Đế chế Bạch cũng đừng hòng sống yên ổn!

Mấy tên thuộc hạ hết nhìn nhóm nữ sinh rồi lại nhìn gã đại ca, cuối cùng vẫn phải tuân lệnh. Theo lời các nữ sinh thì tên biến thái đó đã ra ngoài lấy nguyên liệu, bây giờ chắc hẳn sắp về rồi, bọn chúng phải tìm ra và xử đẹp hắn trước khi hắn kịp gây ra bất cứ chuyện gì, đừng quên đây là sào huyệt của hắn ta đó, tiền hạ thủ vi cường!

Bọn thuộc hạ đi hết chỉ còn lại mỗi Tobis, gã tới chỗ cái nồi nhòm xem thử, trong đó đang nấu một đồng gà vịt trắng, ngoài ra còn có một tấm lọc lông. Tobis quay sang nhìn đôi cánh sau lưng cô gái xinh đẹp trong cột pha lê, tên kia đã dùng lông chim thật để làm cánh sao? Chẳng trách chúng đẹp như thế, trên thế giới này đẹp nhất chính là sự chân thật, mỹ nữ phải thật, cánh chim cũng phải thật thì mới có thể tạo ra một cây cột pha lê người đẹp đến nhường này!

Tobis đứng trước cột pha lê, buột miệng tâm tặc, “Đẹp quá...”

Thấy thế, những cô gái sau lưng gã không khỏi giật giật cánh tay bị trói, “Bác gì ơi, bác cời trói cho chúng tôi trước được không?”

Tobis quay đầu nhìn nhóm nữ sinh trẻ trung xinh đẹp kia, đây đều là những vị thiên kim tiểu thư kiêu kỳ, bình thường khó ai với tới nổi. Chỉ một đám đàn bà con gái, vậy mà cũng dám giẫm đạp lên đứa con trai duy nhất của gã...

Gương mặt nức ních của Tobis nặn ra một nụ cười âm thầm, méo mó bởi hận thù, “Trước sau gì cũng phải chết, chỉ bằng để bác đây dạy các cháu biết thế nào là sướng đi...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 346: Chương V116.2: Thiên vị (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Đang chuẩn bị đi qua chỗ rẽ, Mộc Như Lam chợt dừng chân, áp tai lên vách tường, hình như có tiếng bước chân? Cô căng tai lên nghe, đúng là có thật, ở ngay lối đi bên kia. Mộc Như Lam nheo mắt, nhón chân định lùi về, cùng lúc đó một tên đàn ông mặc vest đen bất thành linh đi ra, đèn pin hai bên chiếu thẳng vào mắt nhau, không cần nhìn kỹ xem cô là ai, tên thuộc hạ của Tobis đã lập tức giương súng bắn về phía Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam bị bất ngờ, không lường được đối phương lại là một tên mafia có súng, may sao hắn ta cũng bị lóa mắt ngắm không chuẩn nên viên đạn đi lệch vào đầu vai cô, không nguy hiểm đến tính mạng, bởi vai chủ yếu chỉ có xương, đạn bắn vào tuy rất đau nhưng sẽ không chảy quá nhiều máu.

Mộc Như Lam cau mày lui lại về đường cũ, ánh mắt thoáng chốc trở nên sâu hoắm quỷ dị, kẻ tấn công này muốn giết cô sao? Thật bất lịch sự, đã vậy thì mi chết luôn đi!

Tên mafia kia có vẻ cũng không ngờ mình lại đụng phải biến thái nhanh thế, hắn nã súng xong không thấy xác đâu thì liền đuổi theo, nào ngờ Mộc Như Lam không hề chạy đi mà lại ngồi phục sẵn ở khúc ngoặt, chiếc điện thoại rút cách xuống đất, hắn trợn mắt nhìn cô gái được ánh đèn yếu ớt rọi lên nửa khuôn mặt, nửa mặt còn lại chìm trong bóng tối, điềm nhiên đến rợn người. Trên cổ hắn, một cái xẻng gấp dính bùn đang cắm ngập vào trong, máu nhuộm đỏ tươi một mảng...

Bịch, ngã xuống giờ chỉ còn là một xác chết.

Mộc Như Lam cầm cái xẻng nhuộm máu, vẻ mặt dửng dưng như thể đó chỉ là một con vật. Trên thực tế, trong mắt đa số tội phạm tâm thần, trừ chúng ra, những kẻ còn lại đều không phải người mà chỉ là con vật mang hình dáng của người. Giết, ăn thịt, hay làm gì họ, đều không thể gây cho chúng một mảy may áp lực nào.

Có tiếng bước chân, bọn mafia đang dồn tới nơi phát ra tiếng súng...

“Chà! Xem ra tụi nó xong việc rồi!” Đang xé quần áo một nữ sinh, Tobis nghe thấy tiếng súng thì càng thêm khoái chí, “Từ giờ chỗ này là địa bàn của tao! Còn bọn mày là con mồi của tao ha ha!”

Các nữ sinh đã chẳng còn sức để kháng cự nữa, những ai bị bắt trước hiện đã rệu rã vì đói, tên biến thái đó chỉ cho họ uống nước chứ không cho ăn gì cả; còn những nữ sinh mới bị bắt gần đây thì đang sợ hãi người luôn rồi, cứ tưởng là vị cứu tinh, nào ngờ lại là một gã súc sinh định hiếp rồi giết họ!

Bạch Mạc Ly nhìn Tobis bằng ánh mắt lạnh toát, Tobis thấy thế bèn cố ý làm chậm lại, gã xốc vấy một nữ sinh lên rồi cời khóa quần, miệng cười khà ồ, “Sao nào? Có cảm tưởng gì khi thấy sinh viên của mình bị hiếp không hả người sáng lập học viện Bạch Đế? A, suýt nữa thì quên, ‘ngài’ Bạch có tiếng lãnh khốc vô tình, dù sao cũng người bị hiếp cũng không phải ‘ngài’, chắc chắn bận tâm đâu nhì...” Nói đoạn, cái nhìn của Tobis dành cho Bạch Mạc Ly

dần trở nên khác lạ, bỗng đột nhiên gã đứng dậy, bỏ qua cô gái xinh đẹp mình vừa chạm mà tiến thẳng về phía Bạch Mạc Ly.

Lửa giận bùng lên trong mắt Bạch Mạc Ly.

Tobis đi đến trước mặt Bạch Mạc Ly, nhìn y một lượt từ trên xuống dưới bằng ánh mắt dâm tà. Có lẽ là vì Bạch Mạc Ly đem lại cảm giác quá áp đảo nên bình thường chẳng ai dám ôm ý định khinh nhờn, bây giờ nhìn y bằng con mắt khác mới thấy, đáng người y rất đẹp, cao gần 1m9, không quá lực lưỡng nhưng vẫn có thể cảm thấy được nguồn sức mạnh tiềm tàng trong từng thớ thịt, hơn nữa gương mặt y... Chắc chắn, nếu bỏ qua cặp mắt hung bạo kia thì quả thật cũng đẹp trai đấy.

Một Bạch Mạc Ly cao quý đường bệ thường ngày, nay lại bất lực mặc cho gã định đoạt, cái viễn cảnh y phải thuần phục dưới thân gã khiến Tobis hưng phấn đến mức rịn mồ hôi, thứ đang tơ hơ ngoài quần cũng phấn khích theo. Thế nhưng cặp mắt của Bạch Mạc Ly vẫn làm gã kiêng sợ, cực chẳng đã, Tobis bèn cúi áo khoác ra chụp lên mặt Bạch Mạc Ly.

“Ha ha ha... Để xem mày còn hù tao được nữa không!”

Bị cái áo che mắt tầm nhìn, Bạch Mạc Ly cảm giác được áo somi của mình bị giật bung ra, một bàn tay thô ráp sờ soạng khắp ngực y, nhục nhã và phần nộ cơ hồ đập tan tác dụng của thuốc gây tê, lão già chó chết này, y phải băm vằm gã!

Máu rỏ tí tách, không gian lạnh như tờ càng làm nổi bật tiếng thở nặng nhọc, ai muốn cướp đi sinh mạng quý báu của cô đều sẽ phải trả giá đắt, và Mộc Như Lam cũng đã phải trả giá cho hành động của mình.

Vai cô đau như sắp tàn phế...

Mộc Như Lam tay chống xéng, tay kia sờ lên vai, máu nhanh chóng nhuộm đỏ bàn tay cô, vừa nãy đánh mạnh quá. Sinh mệnh luôn kiên cường mà mong manh như thế, muốn giết được người không phải chuyện đơn giản, xử lý một lúc bốn người lại càng khó hơn.

Mộc Như Lam nhặt đèn pin lên và cầm theo một khẩu súng, mấy khẩu còn lại thì lấy hết đạn ra nhét vào túi. Nhìn bộ vest đen trên người bọn kia, cô nhượng mày, đám này là ai? Sao lại có mặt ở đây? Tên biến thái nọ là đồng loại của cô, đáng lẽ phải không có thứ gọi là đồng minh chứ...

Phía trước có ánh đèn, cuối cùng cô cũng đã tới trung tâm tội ác của tên biến thái, thế nhưng sự xuất hiện của đám đàn ông có súng ban nãy khiến Mộc Như Lam không khỏi đề cao cảnh giác, có vẻ mọi chuyện đã bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 347: Chương V116.3: Thiên vị (3)

Editor: Vana

Đêm thật đen, mưa rơi rào rào đi xuống

Tại cửa sau của Bạch Đế học viện, người của Đế chế Bạch lục soát cả buổi cũng không có kết quả, bọn họ bao vây ở bên ngoài, chờ mấy tên nhãi nhép đó tự chui đầu vào rọ, rốt cục đợi một lúc lâu cũng chưa thấy ai đi ra, lúc đi vào thì liền thấy xe của đối phương dừng ở nửa đường nhưng bên trong lại không thấy người. Bên trái là tường rào của học viện Bạch Đế, bên phải là vách núi dựng đứng, chót vót, căn bản là người không có khả năng chạy thoát, trừ phi là có cánh bay lên!

“Đáng chết! Người chạy đi đâu rồi?!” Bạch hổ hung hăng vò mái tóc bị ướt đẫm nước mưa, lườm người bên cạnh, cũng đang sốt ruột – Hắc Bảo, “Để người đi giám sát, người lại ngốc thành dạng gì? Đến ngay cả máy theo dõi bị hỏng cũng không biết!” Nếu không bọn họ đã biết đám người rác rưởi Tobis kia cuối cùng đã đưa Boss của bọn họ lên trời hay là xuống đất rồi! Tuy rằng điều này căn bản không có khả năng!

“Tôi... Tôi...” Hắc Bảo giương đôi mắt thâm quầng lên định phản bác nhưng lại không biết nói gì cho phải, hần quả thật đã lơ là, bởi vì hần không ngờ có kẻ dám khiêu khích Đế chế Bạch!

“Thôi, tổng bộ bên kia đã phái phi cơ trực thăng tiến hành lục soát toàn bộ, có lẽ xe này ngừng ở đây chỉ để đánh lạc hướng chúng ta, tản ra đi tìm đi.” Tuyệt Khả cô gắng bình tĩnh nói, Boss của bọn họ gian khổ nhiều năm như vậy, làm sao có thể bị thua trên tay của một kẻ tôm tép được? Có điều bọn họ cũng nên xét lại mình, vì đứng cao quen rồi mà coi thường những toan tính của lũ tép riu, như thiên tài mắc lỗi ở những vấn đề đơn giản, phải biết rằng con kiến tuy nhỏ nhưng khi cắn vẫn sẽ đau.

“Được.” Người chặn trên đường nhỏ đều lên xe rồi đi, âm thanh động cơ xe dần dần biến mất không thấy.

Tiếng nước ồn ào, kia phía trên vách núi, một bóng đen ló ra nhìn, lại nhìn theo phương hướng xe biến mất, đồ trên tay vừa đẩy xuống, lập tức lăn dọc theo vách núi xuống, rơi vào trong bụi cây rậm rạp, bên trong có tiếng kêu và vỗ cánh của gà sống. Hần ta lại đem một cái thùng khác đẩy xuống, nhưng lần này cẩn thận hơn nhiều, sợ thùng bị va hư, sẽ làm đồ vật bên trong rơi ra, sau đó hần ta vịn dây thùng buộc trên cây, từ vách núi cao chót vót từ từ

nhảy xuống sau đó nhanh chóng mang các thứ biến mất sau lùm cây...

Bụi cây bị mưa quạt cong, vừa vẩy che đi lối vào bí mật, ai mà ngờ được ở thế kỉ 21 này vẫn còn tồn tại loại địa đạo bí mật này cơ chứ.

Cùng lúc đó, máy bay cất cánh rời khỏi sân bay San Francisco, Mặc Khiêm Nhân cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, đây là chuyến bay nhanh nhất đi New York, nhưng vẫn là phải tốn ít nhất năm tiếng mới đến được...

Không hiểu sao Mặc Khiêm Nhân cảm thấy bồn chồn sốt ruột, trái tim lại nhói lên một cách khó hiểu, hẳn nghĩ chắc là ảo giác, nhưng dù sao đi nữa hẳn cũng phải đến bên Mộc Như Lam.

++++

Mộc Như Lam chậm rãi đi tới gần nơi phát ra ánh sáng trong hang động, lọt vào tầm mắt cô là hơn mười cô gái bị trói chặt, trong đó có người đã bị hôn mê bất tỉnh, một số thì suy yếu chỉ có có thể mở to đôi mắt tuyệt vọng. Xuyên qua làn khói trắng tỏa ra từ chiếc nồi, họ nhìn thấy một hình dáng, trong một thoáng, họ nghĩ rằng phải chăng mình đã chết nên mới thấy được thiên sứ, sau đó người tinh táo lại nhanh nhất mới nhận ra, đây là Mộc Như Lam! Người đứng nhất bảng tổng hợp của họ!

Mộc Như Lam đưa tay ra làm động tác im lặng, một đám người chợt thấy không hiểu sao trái tim mình đập nhanh hơn nhìn chăm chăm vào từng động tác của Mộc Như Lam, đến cả thở cũng quên mất.

Mộc Như Lam nhìn quanh toàn hang động, cuối cùng giật mình, cô nhìn thấy thân hình của một người đàn ông vừa béo lại lùn sát lại gần thân thể một người đàn ông khác liêm giống như chó vậy...

Có một cảm giác ghê tởm dâng lên từ dạ dày.

Không biết gã là ai, nhưng xem tình huống có thể thấy là chẳng phải người tốt đẹp gì, không lẽ gã chính là tên biến thái kia?

Mộc Như Lam giơ khẩu súng trên tay lên, nhắm vào gáy sau của người đàn ông, nhưng vết thương vừa rồi trên bả vai của cánh tay phải khiến cô đau quá không thể bắn chuẩn được, tay run lên, không có bắn vào đầu của Tobis, ngược lại, lại bắn tới đầu vai của gã.

Trán của Mộc Như Lam toát ra toàn mồ hôi lạnh, khẩu súng phải đổi sang cầm bên tay trái, nhìn đến người đàn ông bị cô bắn bị thương hoảng sợ quay đầu qua chỗ khác, lộ ra khuôn mặt hóa ra là của ông trùm gia tộc mafia đã diễn thuyết ở nhà hát hôm nay. Tại sao lại là gã? Nhưng mà giây tiếp theo, nghĩ đến ý đồ giết người của bọn áo đen kia, súng trên tay Mộc Như Lam lại vang lên hai tiếng, bắn tới hai bên đùi của gã, khiến gã không chết, nhưng cũng không có cách làm gì được.

“A!” Tobis bị trúng liên tiếp ba phát súng đau đớn kêu lên, ánh mắt nhìn Mộc Như Lam vừa khủng hoảng lại sợ sệt, người của Đế chế Bạch?!

“Mỗi lần sang bên kia được không?” Súng trên tay của Mộc Như Lam chỉ sang góc bên kia. Mộc Như Lam đều bị đám người kia làm cho mơ hồ, cô đã sớm định ra kế hoạch này, không khác dự đoán là bao, nhưng sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều người chẳng biết vì sao lại xuất hiện ở đây thế? Khách của Bạch Mạc Ly, làm sao lại có thể chạy đến nơi này? Nàng nếu đem người giết thì không biết Bạch Mạc Ly vốn đã hận Kha gia có thể hay không lập tức quay sang công kích Kha gia không nhỉ? Ừm, đó đúng là một vấn đề đáng tự hỏi...

Tobis lập tức dùng hai cánh tay của mình kéo lê người đến vị trí Mộc Như Lam chỉ, nghi ngờ nhìn Mộc Như Lam, những tên thủ hạ kia vẫn chưa trở về, có khả năng là đã bị cô gái này giết chết rồi, mà cô ta mặc trên người chính là đồng phục học sinh của học viện Bạch Đế, vậy cô ta là bị biến thái bắt tới hay là tới cứu người của Đế chế Bạch?

Mộc Như Lam liếc nhìn Tobis, lại nhìn người đàn ông đã bị cởi áo sơ mi, thiếu chút nữa là bị cởi cả quần ra, đầu của anh ta bị che đi nên không biết là ai, Mộc Như Lam ngồi xổm xuống, cầm góc áo đem tẩy trang trên mặt anh ta kéo xuống, vì thế, hai mắt cô trợn lên, ngây ngốc cả người!

Đây hẳn định là ảo giác.

Mộc Như Lam trầm mặc, đem tẩy trang đây trở lại mặt Bạch Mạc Ly, nhưng khi nghe được trong lớp áo truyền đến tiếng nghiêng răng, nghiêng lợi của y, thì lại đem tẩy trang kéo xuống dưới, giống như đứa trẻ ngồi xổm ven đường để xem con kiến, Mộc Như Lam ngồi xổm cạnh đầu Bạch Mạc Ly nhìn y. Sự ngạc nhiên ban đầu qua đi, thì cô gái biến thái này liền cảm thấy có chút thú vị, đây là Bạch Mạc Ly sao? Nửa người trên của y bị liếm, ngực toàn là nước bọt, nhìn xuống dưới thì quần lót bị kéo, người này... Thật đúng là toàn thân nhếch nhác, thiếu chút nữa còn bị đàn ông đè nữa chứ? Lại còn là một lão già ghê tởm.

Bạch Mạc Ly không nghĩ rằng người đầu tiên xuất hiện trước mặt y lại là Mộc Như Lam, lại còn trong tình huống nhục nhã từ trước đến nay chưa từng có thể này, giống như một mặt vô cùng xấu xí, thậm chí bị người mình căm hận nhất nhìn thấy được.

Con mắt sắc bén như nóng lên, không phải là niềm cảm kích vì được cứu mà là lửa giận ngút trời, y lại càng chán ghét Mộc Như Lam hơn nữa!

“Thì ra là như vậy nha, bị tiêm thuốc gây tê sao?” Mộc Như Lam gật gật đầu, phát hiện ra vì sao Bạch Mạc Ly lại chặt vật đến thế, có thể thấy dùng thuốc gây tê tuy bị ối nhưng lại vô cùng hữu dụng.

Chỉ là, điều này có liên quan gì đến cô đâu? Muốn y mang ơn cô sao? Nhưng ngay từ đầu Bạch Mạc Ly đã có ác cảm với cô, bây giờ cô lại nhìn thấy một mặt nhục nhã xấu xí của hắn, kể cả được cứu đi nữa y cũng sẽ không cảm kích cô, ngược lại càng thêm phẫn nộ. Nhìn xem, nếu hiện tại y có thể cử động, nói không chừng còn nghĩ đến việc giết cô đấy chứ.

++++

Trong con đường hầm tối đen, bỗng xuất hiện bóng dáng của một người đang đẩy một lồng toàn gà vịt và một cái thùng với những đồ vật lạ lùng chậm rãi đi về phía của hang động...

Không có đèn pin cũng không có bất cứ ánh sáng của một ngọn đèn nào, nhưng hắn ta giống như đang tản bộ ở sân sau của nhà mình, trong bóng tối nắm ngón tay đều không nhìn được, trừ âm thanh chuyển động lộc cộc của bánh xe...

++++

Mộc Như Lam như chợt cảm giác được gì đó, quay đầu nhìn về phía con đường hầm trống rỗng, nơi đó là một mảng tối đen, yên tĩnh giống như một chiếc động không đáy.

Chân mày nàng cau lại, trên đường xuất hiện sai lầm, Bạch Mạc Ly cùng với mấy người Mafia đó hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô, còn có vết thương trên vai khiến nàng không còn bao nhiêu sức lực để cùng với tên biến thái chân chính độ sức...

Mộc Như Lam đứng lên, đi đến bên người của các cô gái, nhanh chóng cắt đứt dây thừng, được phóng thích ra các cô gái mới chân chính có cảm giác được cứu thoát, nhìn Mộc Như Lam nước mắt rơi lã chã, “Điện hạ...”

“Suyt, đừng khóc, mau đứng lên. Tất cả đều cố gắng lên, tôi mang các cô trốn thoát.” Mộc Như Lam không khỏi lại nhìn vào con đường hầm tối đen như mực, cô cảm thấy... Phả vào mặt là mùi máu tươi trên người của tên đồng loại, có vẻ rất nguy hiểm!

Một con người yếu đuối nhất gan vì dễ sống, đôi khi có thể làm ra rất nhiều chuyện khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được thậm chí còn là những chuyện vô cùng kinh khủng, nhưng cũng có khi, càng nghĩ muốn làm việc gì lại càng hiểu rõ bản thân không đủ năng lực.

Có mấy cô gái căn bản còn không đứng được dậy, một cô gái trong đó cầm lấy tay Mộc Như Lam, “Bảo nguy cho bên trường học đi!”

“Nơi này không có tín hiệu, hơn nữa tên biến thái kia sắp trở lại rồi, nếu các cô không đứng lên, đến lúc đó chúng ta đều phải chết!” Mộc Như Lam nghiêm túc lên, cả người rực rỡ như ánh dương nhưng cũng thâm trầm như đầm nước, khiến bọn họ không thể chống cự lại lời nói của cô, trong lòng tuy khủng hoảng nhưng đã bình tĩnh hơn một chút, hít sâu rồi cầm lấy cánh tay của cô, rốt cục cũng đứng được lên.

“Nghe tôi nói, bây giờ các cô đỡ nhau dậy, tuyệt đối không được hoang mang lo sợ, tôi sẽ dẫn các cô ra ngoài, được chứ?” Mộc Như Lam quét mắt nhìn những nữ sinh này, tất cả đều là học viên của Bạch Đế học viện, một người cũng không thiếu, xem ra tính toán của này không hề sai, các học viên đó đều chưa chết, cô cho biến thái vào đây, chỉ là muốn cho bọn Bạch Mạc Ly không yên ổn, chứ cũng không muốn liên lụy những người vô tội khác, nếu không cô cũng đã không xuống dưới cứu họ ra ngoài, thực ra nếu thật sự khiến các cô ấy chết thì cô cũng sẽ không tồn tại cảm giác áy náy, nhưng vì sao Bạch Mạc Ly tự nhiên lại xuất hiện ngoài ý muốn trong này vậy, làm tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gian của nàng, khiến tên biến thái kia bây giờ đã gần về đây rồi!

Một đám các cô gái đều nhìn Mộc Như Lam, giống như ở người chết khát trong sa mạc bỗng nhiên tìm thấy được ốc đảo, lúc này còn đâu đáng về lãnh điểm cao quý hằng ngày, chẳng khác gì những con cừu đã được huấn luyện ngoan ngoãn, Mộc Như Lam nói gì liền nghe vậy,

“Đi”

“Đợi chút!” Một nữ sinh lên tiếng, chần chừ nhìn Bạch Mạc Ly, “Vậy còn anh ấy thì sao? Không đem anh ấy theo sao?” Các nàng đều chạy đi, chỉ còn lại Bạch Mạc Ly một mình thì y nhất định sẽ bị tên biến thái giết chết...

Mộc Như Lam nhìn về phía Bạch Mạc Ly, Bạch Mạc Ly cũng nhìn về phía cô, đôi mắt lạnh lùng, sắc bén.

Cứu Bạch Mạc Ly ra ngoài, địa vị của cô ở Đế chế Bạch lập tức sẽ chuyển biến, Bạch Mạc Ly cho dù chán ghét cô nhưng cũng không thể phủ nhận ơn cứu mạng, loại ân tình này là khó trả nhất.

Bạch Mạc Ly nhìn Mộc Như Lam, y đã có thể nói được, nhưng lúc này lại trầm mặc nhìn chằm chằm Mộc Như Lam, một tiếng cũng không nói.

Mộc Như Lam dời ánh mắt đi, nghiêm túc nhìn về phía trước, “Không, tôi không dư sức để lo cho anh ta, đi thôi.”

Đã trong dự đoán, cũng đúng thôi.

Toàn thân không thể nhúc nhích được, y rõ ràng là một gánh nặng, đối với nhóm cô gái chỉ có thể miễn cưỡng chạy trốn mà nói mang theo y chỉ càng làm cho các cô thêm mệt mỏi, khả năng chạy trốn lại ít hơn, Mộc Như Lam lựa chọn như thế là hoàn toàn chính xác, vứt bỏ gánh nặng thì sẽ có khả năng đi xa hơn, trên cái thế giới này, trừ mình ra, làm gì có ai ở lúc bạn bị gãy tay gãy chân, lại trong thời điểm vô cùng khó khăn, còn đòi với bạn không bỏ đi chứ?

Bạch Mạc Ly khỏe môi lạnh lùng nhếch lên ý cười.

Nhưng mà vào ngay lúc này, lại vang lên một âm thanh cầu cứu suy yếu ở phía sau, Mộc Như Lam quay đầu lại, nhìn thấy cô gái có thân thể hơn một nửa nằm ở bên ngoài cột thủy tinh đang vỡ và quay đầu nhìn cô, cô ấy rất suy yếu, nhưng ý chí muốn sống lại vô cùng mãnh liệt, “Cứu, cứu tôi... Cầu xin cô... Cứu tôi với... tôi không muốn chết, tôi còn có việc khác muốn làm, cứu tôi với, làm ơn...”

Mộc Như Lam nhìn cô ta, bước chân tạm thời không đi chuyển.

Những cô gái khác lo lắng nhìn Mộc Như Lam, cô gái kia đã sắp bị làm thành cột pha lê cô gái nên các cô đều không nhận ra, hơn nữa cũng không phải học viên của học viện Bạch Đế, mà cô ta hơn một nửa người đã bị khảm ở trong cây cột, căn bản là không có cách nào cứu được, chẳng lẽ lại khiêng cô ta theo sao?!

“Cứu tôi, van cầu cô đấy, cứu tôi đi...” Cô gái kia đại khái cũng biết chính mình bộ dạng này không thể chạy được nhưng mà lại không thể không chế được mình hướng về Mộc Như Lam xin giúp đỡ.

“Điện hạ...” Một cô gái sốt ruột nhìn Mộc Như Lam, tên biến thái kia sắp trở lại rồi, chạy mau thôi!

“Cầm lấy đèn pin, một lát nữa nhìn thấy cái đường hầm thứ nhất thì đi vào, nhìn thấy có thi thể cũng không cần phải sợ, đi qua họ rồi tiếp tục chạy về phía trước, đừng có dừng chân, sau khi rời được đây thì báo cho mọi người đến cứu tôi, hiểu chứ?” Mộc Như Lam đột nhiên nói.

Mà vào lúc này, đang đi ở hướng bên này người đàn ông như cảm ứng được cái gì, bước chân chậm lại, giấy tiếp theo chạy như bay, âm thanh bánh xe vang lên lộc cộc, nghe qua giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lật xe.

Mộc Như Lam biến sắc, đẩy cô gái một cái, “Mau!”

Bị âm thanh cảm thán của Mộc Như Lam lay nhiễm, các cô gái khác cũng khẩn trương lên, bắt chước mọi thứ vội vàng theo lời của Mộc Như Lam chạy nhanh ra ngoài, bước chân vội vàng, trái tim đập nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Bạch Mạc Ly nhìn Mộc Như Lam thực sự chính mình ở lại, cô gái này...

Mộc Như Lam xoay người đi đến trước mặt cô gái, nhìn thấy cô ràn rụa nước mắt, sợ hãi khủng hoảng xin cô giúp đỡ, cô vươn tay ôn nhu đặt lên gò má của cô ấy, khẽ môi ôn nhu mỉm cười, ánh mắt ấm áp trong suốt, khi nhìn vào liền có cảm giác được mặt trời bao phủ, “Ngoan không sao, không phải sợ, tôi sẽ giúp cô sống sót ra ngoài.”

Trong trí nhớ, hai bé gái bị chết cũng giống như cô ấy vậy, cho dù cô nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ như không biết cái gì, nhưng các cô ấy vẫn luôn luôn hướng đến cô cầu cứu, “Cứu tôi, cứu tôi với... van cầu cô... cứu tôi, cứu tôi với...” giống như bị ma quỷ nguyên rủa trong đầu vậy, không tài nào gạt đi được, loại cảm giác này khiến cho người ta thật chán ghét, ở lúc người ta tê tâm liệt phế cầu xin mình giúp đỡ, chính mình lại chỉ có thể nhắm chặt hai mắt làm như cái gì cũng không biết, đó có lẽ là di chứng duy nhất lưu lại trước khi cô bị biến thái, cũng là việc duy nhất làm cô cảm thấy hổ thẹn với lương tâm, nhưng có lẽ hôm nay trôi qua, sẽ không còn tiếp tục tồn tại nữa.

Cô gái không nghĩ tới rằng Mộc Như Lam thật sự sẽ ở lại, nhìn vào ánh mắt của nàng, cảm nhận được độ ấm trên mặt, trong nháy mắt nước mắt không thể ngăn cản được rơi xuống, “Cảm ơn cô... huhu... cảm ơn” Mặc kệ cuối cùng cô có thực sự được cứu sống ra ngoài không, nhưng ở trên đời, có một người không quen biết vì cô cầu cứu mà đồng ý ở lại trong đầm rồng hang hổ, đã là thứ tốt đẹp nhất thượng đế ban cho rồi...

Mộc Như Lam cởi ra áo khoác màu đen phủ lên cơ thể trần trụi của cô gái, làm lộ ra bên trong áo sơ mi trắng bị nhiễm đỏ toàn bộ bà vai đều là máu tươi, trong nháy mắt khiến cho người ta đau đớn.

Bàn tay cứng ngắc của Bạch Mạc Ly chậm rãi nắm chặt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Mộc Như Lam, không có tính lực dành cho y nên không hề có áp lực khi bỏ lại y chịu chết, cuối cùng trong nháy mắt lại cứu người so với y còn phiền toái hơn, thậm chí còn vì gánh nặng chưa quen biết đó mà ở lại đưa mình vào nguy hiểm? Thì ra không phải là không có tính lực, thì ra là cô vẫn sẽ giơ tay cứu giúp người gãy tay gãy chân dù cho là ở đầm rồng hang hổ, nhưng chỉ là... đó là người cô chọn! Bạch Mạc Ly y còn không bằng cô gái bị giết vò sắp chết kia!

Đương nhiên, y không nên vì việc này mà cảm thấy Mộc Như Lam bất công hay như thế nào, vì bọn họ vốn đối địch nhau, y luôn có ác ý đối với cô, cô cũng không có một chút thiện cảm nào với y, nhưng khi ở cô ta dường như có một sự quan tâm, giúp đỡ khác nhau, thì dù đó là một việc vô cùng dễ hiểu, nhưng liền trở thành một việc chẳng thể lý giải, và tiếp nhận, đó có lẽ gọi là khuyết điểm của tính người đi.

Mộc Như Lam, cô gái này... Quả nhiên làm người ta vừa đáng giận lại vừa căm ghét!

Âm thanh bánh xe lộc cộc từ xa truyền đến, Mộc Như Lam tựa vào cửa trên vách tường, lấy ra trong túi viên đạn nhét vào trong súng, tay phải hơi cử động chút đau giống như có kim ghim vào xương khớp, căn bản là không có khả năng dùng sức lực... Chậc, thử vận may thôi.

Lách cách, súng đã lên nòng!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 348: Chương V117.1: Khiêm Nhân (1)

Tiếng bánh xe càng ngày càng gần, Mộc Như Lam đứng tựa vào vách hầm, nén đau chuẩn bị nổ súng, biến thái thì vẫn là người, trúng đạn thì vẫn phải chầu trời thôi.

Cô căng tai lên nghe, gã đồng loại của cô sắp rẽ qua góc rồi...

“Đừng đi tiếp! Có đũa đang núp sẵn chuẩn bị bắn đó!” Tobias tự dưng hét toáng lên, giọng gã rõ mồn một, vang vọng khắp địa đạo vốn im ắng.

Tiếng bánh xe ngừng ngay lập tức.

Mộc Như Lam, Bạch Mạc Ly, và cô gái trong cột pha lê gần như đồng loạt quay phắt về phía Tobis, trong mắt Mộc Như Lam lóe lên lãnh ý. Tobis xảo trá trừng lại cô, sau đó lại nhìn sang Bạch Mạc Ly, dù bây giờ gã ta không chết thì ra ngoài cũng sẽ bị Bạch Mạc Ly giết, chẳng bằng kéo chúng nó cùng chết chung!

Mộc Như Lam thật muốn nã Tobis một phát để gã ta khỏi có thêm cơ hội đâm sau lưng họ, chỉ hiềm tình hình hiện tại không cho phép cô rời khỏi vị trí, làm ra được một địa đạo như thế này chứng tỏ tên kia là biến thái IQ cao đáng gờm, chưa kể tay phải của cô đang bị thương, tay trái thì không thuận, khó mà nhắm chuẩn được, cô nào có phải thiện xạ gì.

Thật ra, không cần Mộc Như Lam khiến Tobis câm miệng, gã ta cũng không thể mở miệng được nữa.

Có vật gì đó bị ném vào trong, lăn đùng phải vách hầm. Như được kích hoạt, nó phụt ra một thứ khí trắng trông giống hơi nước, chẳng mấy chốc đã phủ kín hang động.

“A...”

Cô gái trong cột pha lê là người đầu tiên bị bất tỉnh, tiếp theo chính là Tobis.

Lấy tay áo che lại miệng và mũi, Mộc Như Lam bình tĩnh quan sát xung quanh, lối thoát duy nhất đã bị tên biến thái chặn lại, họ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong: đối thủ biết rõ từng góc ngách nắm rõ từng con đường, còn họ thì chỉ có thể chạy đại chạy càn, nhiều khả năng sẽ trúng phải bẫy hắn ta đặt sẵn...

Mí mắt Mộc Như Lam bắt đầu nặng trĩu, cuối cùng vẫn không trụ được phải chống cả người vào vách hầm, cô mơ hồ nhìn về phía Bạch Mạc Ly, tên họ Bạch này quả là đáng ghét, nếu bọn chúng không bất ngờ xuất hiện phá hỏng kế hoạch của cô thì bây giờ cô đã trở lại trường cùng các nữ sinh rồi, có khi còn trước khi tên biến thái về nữa cơ. Cô đã âm thầm quan sát quy luật hành động của hắn, đoán chắc thời gian rồi mới tìm xuống đây, cuối cùng “nhò” Bạch Mạc Ly mà bao công sức đổ sông đổ biển, đúng là đồ sao chổi.

Tên đàn ông ngoài kia đeo khẩu trang phòng độc, nhìn khí trắng đã lấp kín hang, hắn ta xoay gót về hướng các nữ sinh vừa chạy, bình thản như đã biết chắc con mồi không thể thoát khỏi tay mình.

Trong địa đạo tối mịt, các nữ sinh đỡ nhau chạy về trước theo lời dặn của Mộc Như Lam, không dám dừng chân dù chỉ một giây, chốc chốc họ lại ngoái đầu nhìn ra sau, có cảm giác như tên biến thái đó đang đuổi theo, sợ quá... Làm ơn đừng để họ bị bắt lại! Làm ơn!

Con đường này rất dài, thỉnh thoảng sẽ gặp ngã rẽ, nhưng vì Mộc Như Lam đã dẫn đi thẳng, mà họ cũng chẳng có thời gian để đắn đo nên chỉ biết đâm đầu về trước bằng tốc độ nhanh nhất.

Ở đằng sau, tên biến thái đã đến được chỗ thì thể của đám mafia bị Mộc Như Lam giết. Hắn ngồi xổm xuống, tay sờ lên vết máu dưới đất, như thể nhìn được trong bóng tối, hắn chuẩn xác tìm ra một dấu giày màu đỏ nằm gần đó, tác phong không thua gì thám tử chuyên nghiệp. Đoạn hắn ta đứng dậy, đi thẳng về trước mà chẳng buồn để tâm đến lối rẽ bên cạnh, bước chân hắn, trông thì thông thả nhưng lại có tốc độ của đi bộ diễn kinh.

Hắn nghe thấy... Tiếng thở mệt nhọc của những con mồi bất lực... Thật đáng thương, chỉ bằng để hắn đem đến cho chúng sự vĩnh hằng rực rỡ...

++++

Thời gian dần trôi, cơn mưa ngày một nặng hạt không ngừng gột rửa những tán cây xanh.

Đội tìm kiếm của Đế chế Bạch cơ hồ đã lật tung cả học viện lên nhưng lại không nghĩ đến chuyện phải đào bới thăm dò xinh đẹp đầy sức sống ngay dưới chân họ, vì vậy sau mấy tiếng liền, Bạch Mạc Ly vẫn bật vô âm tín.

“Tuyệt Khả, bệnh viện Coen hỏi âm rồi, Amon đồng ý qua đây.” Có tiếng phát ra từ tai nghe điện thoại.

Tuyệt Khả nhăn mày, bây giờ ai mà còn tâm trạng quan tâm chuyện sinh viên mất tích cơ chứ. So với Boss của họ, tất cả chẳng đáng một xu!

Đầu dây bên kia lại nói, “Chỉ hai tiếng nữa là tới giờ Amon hạ cánh rồi, có cần cho người qua đón không?”

“Hỏi thừa!” Tuyệt Khả đứng bật dậy, sắc mặt lạnh lùng thoáng chút dao động, “Mau dùng chiếc xe nhanh nhất đi đón Amon tới học viện Bạch Đế!”

“Vâng.” Bên kia cúp điện thoại.

Tuyệt Khả bỗng chốc thấy nhẹ nhõm phần nào, có Mặc Khiêm Nhân ở đây, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

“Bảo tổng bộ đừng gấp gáp, đợi Amon đến rồi tính sau.” Tuyệt Khả nói với mọi người trong phòng họp. Thiết nghĩ đám Tobis không thể mang Boss của họ rời khỏi đây trong thời gian ngắn như vậy được, điều này quá bất thường. Ngặt nỗi họ vẫn chưa tìm ra một manh mối nào khác, chẳng lẽ phải đào đường nhựa lên mà xem Boss có bị giấu ở dưới đó hay không?

“Amon Mặc Khiêm Nhân? Hắn tới nhanh vậy à?” Bạch Hồ khó tránh khỏi kinh ngạc, dạo này hắn tiếp xúc khá nhiều với tư liệu liên quan đến Mặc Khiêm Nhân nên cũng phần nào hiểu được tính cách người đàn ông này. Vụ án nào không đủ độ biến thái, không gọi nên được sự hứng thú của Amon thì hắn sẽ không nhận, bất chấp số người chết. Hắn là cái tên nửa chính nửa tà nổi danh trong giới, là một nhân viên nửa tự do của chính phủ Mỹ.

“Đương nhiên rồi, Mộc Như Lam đang ở đây mà.” Tần Phá Phong nhếch mép, giọng điệu mỉa mai.

“Ồ, anh ta còn là một người đàn ông thương vợ nữa.” Bạch Hồ tán thưởng. Chỉ vì biết ngôi trường vợ mình học đang tồn tại một mối họa mà hắn đã lên máy bay tới đây ngay trong đêm, lãng mạn quá đi mất, very good!

Nghe vậy Tần Phá Phong bật lại, “Vợ cái gì mà vợ, chi là hôn thê thôi.”

“Khác gì chứ.” Bạch Hồ khoát tay, không để ý lắm.

“Khác biệt lớn đấy!”

“Làm gì mà cậu kích động thế? Chẳng lẽ...”

“Cút!”

Thấy sắc mặt Tần Lãnh Nguyệt không tốt lắm, Tần Xuất Vân bảo, “Chị ơi, đã trễ lắm rồi, chị về nhà nghỉ ngơi trước đi, Boss sẽ không sao đâu, chi là bọn lâu la thôi mà.”

Tần Lãnh Nguyệt cười gượng, “Không sao, chừng nào chưa biết chắc anh Bạch đã an toàn thì chị sẽ không ngủ nổi. Thay vì một mình nằm suy nghĩ miên man, chẳng bằng chị ở đây cùng mọi người, ít nhất chị cũng thấy ấm áp hơn.” Cô ta hơi nhũn mày, thoạt trông mỏng manh đến đau lòng, nhưng ẩn trong đó là một sắc thái ngoan cường khiến người ta không thể không sinh ra lòng thiện cảm.

Bạch Mạc Ly là trái tim của Đế chế Bạch, mà Tần Lãnh Nguyệt thì một lòng với y, tuy không có gì để chứng minh nhưng họ thấy Bạch Mạc Ly có một người bạn đời như vậy cũng đáng mừng. So với những thiên kim tiểu thư gia thế hiển hách, Tần Lãnh Nguyệt vẫn xứng đôi với Boss của bọn họ hơn cả, bởi vì cô ta đã sát cánh bên họ, đồng cam cộng khổ với họ ngay từ đầu, không như những vị tiểu thư chỉ nhìn thấy Đế chế Bạch hào nhoáng của hiện tại mà chẳng hề biết đến nỗi cực khổ của họ trong quá khứ.

++++

Thời gian dường như bị vắt kiệt, làm người ta cũng phải khẩn trương theo.

Không biết đã chạy được bao lâu, sự kiên cường trong cơ thể vốn suy yếu của các nữ sinh đã không bắt kịp ý muốn sống còn, tốc độ của họ chậm dần, chỉ có những nữ sinh bị bắt đến sau cùng là còn sức. Chuyện đến nước này rồi, nếu họ còn phải lo cho những người này thì sẽ không thoát được mất!

Vì thế, ba nữ sinh còn sức tiếp tục chạy về trước, hy vọng có thể mau mau ra ngoài tìm cứu viện, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng của họ đâu nữa.

Số còn lại đành phải dừng chân ngồi thở hổn hển, chỉ biết cầu trời cho ba cô gái kia nhanh chóng tìm được lối ra rồi dẫn người đến cứu họ, cũng cầu trời cho tên biến thái đừng tìm được tới đây! Địa đạo lắt léo thế này, hẳn hẳn ta sẽ không tới nhanh vậy đâu!

“He he he...” Chợt có tiếng cười khàn khàn truyền đến từ đằng xa, các nữ sinh tròn mắt nhìn về hướng họ vừa chạy, bóng tối bủa vây khiến họ chẳng thể nhìn thấy gì, cũng chính vì vậy mà nên họ càng thêm sợ hãi, trái tim như muốn co rúm lại, cả người run lẩy bẩy.

Họ nín thở, hình như hắn ta còn cách rất xa, địa đạo có bao nhiêu nhánh mà hắn ta thì lại chỉ có một mình, chỉ cần họ im lặng, hắn ta sẽ không phát hiện ra đâu...

Hốt nhiên, một nữ sinh thấy tai mình âm âm, giọng nam ma quái đó lại vang lên, “Bây giờ tự ý chạy khỏi trại, sẽ bị sói ăn thịt cho xem...”

Trong bóng tối, dường như có một con quỷ đang lặng lẽ đứng sau lưng họ, mở ra hai cánh tay đen đúa, muốn ôm họ vào lòng.

Toàn thân họ căng cứng, chẳng bao lâu sau đã có người không chịu được nữa mà tuyệt vọng hét lên, “A——!”

Ba nữ sinh đang bỏ chạy giật mình quay đầu lại đằng sau, tiếng hét hoảng loạn vẫn không thôi quanh quẩn bên tai. Họ nhìn nhau, thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương, bèn cuống cuống chạy liêu xiêu về trước, tựa hồ chỉ cần chậm một bước thôi là sẽ bị ác quỷ kéo xuống địa ngục!

Con đường mà Mộc Như Lam chỉ cho họ không phải ngắn nhất nhưng là an toàn nhất – tên biến thái một khi đã đắc thủ ở đâu thì sẽ không quay lại đó phạm tội và cũng sẽ ít đặt chân tới phần địa đạo quanh đó. Có điều độ dài của đoạn đường này lại là một trở ngại lớn khi mà các nữ sinh đều đã mệt lả vì bị bỏ đói hai ngày. Đứng trước là hy vọng mơ hồ, đằng sau là sát thủ biến thái, họ thở đứt quãng, ý chí ngày một bị mài mòn.

Đi được nửa đoạn đường thì một trong ba nữ sinh không chạy nổi nữa, hai nữ sinh còn lại tiếp tục lao về trước, ngay khi họ gần như đã kiệt sức, hy vọng cuối cùng cũng xuất hiện, họ nhìn thấy ánh sáng, đây là nơi mà Mộc Như Lam đã đi xuống.

Hai nữ sinh mừng đến phát khóc.

Đường đi lên chỉ đủ cho một người chui qua, hơn nữa còn cao tới 1m, không thể tự trèo được với cánh tay rã rời, một nữ sinh đành khom lưng để nữ sinh kia trèo ra trước rồi kéo mình lên sau. Nhìn cảnh vật quen thuộc trong trường, nữ sinh ra trước chảy nước mắt, sau đó vội lau đi, cúi người đưa tay xuống, “Lên nào!”

Một bàn tay thô ráp dính máu nắm lấy tay cô, từ trong bóng tối, một khuôn mặt trắng ớn hiện ra cùng nụ cười ma quái, “Suýt thì để em chạy mất rồi, thiên sứ nhỏ của tôi...”

Im lặng lại trùn lên đường hầm phủ đầy leo.

++++

Tại sân bay.

Hiện đã hơn mười hai giờ đêm, trời lạnh cực kỳ, người đi đường ai cũng mặc đủ loại áo khoác.

Mặc Khiêm Nhân đi ra từ trong sân bay, bộ đồ đơn giản cơ hồ hòa vào màn đêm, thần thái trong trẻo mà lạnh lùng như tách hẳn ra khỏi nhân gian.

Người của Đế chế Bạch đã đợi một lúc lâu, thấy Mặc Khiêm Nhân thì vội vàng xuống xe mở cửa cho hắn, “Ngài Amon, mời!”

Mặc Khiêm Nhân nhìn người nọ một cái rồi ngồi vào, chiếc xe lập tức rời khỏi phạm vi sân bay.

Mặc Khiêm Nhân không có ý định nói chuyện, tài xế cũng không biết làm sao để bắt chuyện, ngồi cùng xe với hắn thôi đã thấy căng thẳng rồi, vì thế suốt đường đi không ai nói gì, chẳng mấy chốc đã đến học viện Bạch Đế.

Nhận được điện thoại của cấp dưới, đám người Tuyết Khả lập tức rời phòng họp đi đón hắn, hạ mình vì Boss là chuyện đáng làm, huống hồ hạ mình với Mặc Khiêm Nhân cũng không phải chuyện mất mặt gì.

“Tôi muốn gặp Mộc Như Lam.” Đây là câu đầu tiên Mặc Khiêm Nhân nói khi đặt chân đến Bạch Đế, tuyệt không cho đám người Tuyết Khả cơ hội mở lời. Bọn họ chẳng dưng dưng phải lái xe thẳng vào trường, chỉ mong hắn mau mau gặp Mộc Như Lam rồi giúp bọn họ tìm Boss.

Lúc này những sinh viên không hay chuyện đã sớm ngủ say, trong khu ký túc xá vắng lặng, một chiếc xe đỗ lại trước biệt thự của Mộc Như Lam. Ấn chuông vài lần mà vẫn không thấy ai đáp, Mặc Khiêm Nhân bèn gọi điện, đáp lại vẫn là “thuê bao nằm ngoài vùng phủ sóng”. Cuối cùng hắn đành phải dùng thẻ vạn năng mở cửa nhà Mộc Như Lam, bỏ câu trắng trẻo có người xâm nhập nên lao tới, ngắt nổi còn chưa mở được cái nào thì đã bị Mặc Khiêm Nhân chộp lấy một bên cánh, lúc la lúc lắc giữa không trung.

“Đừng quậy.” Mặc Khiêm Nhân ném nó sang một bên, hắn không có tư tưởng yêu ai yêu cả đường đi, bắn chết được.

Tiểu Bạch âm ức không thềm làm nũng với nam chủ nhân nữa, vỗ cánh đậu xuống tờ lịch đặt trên bàn.

Theo hành động của Tiểu Bạch, Mặc Khiêm Nhân dùng mắt trên tờ lịch, phát hiện ngày hôm nay được khoanh đỏ, mà tờ lịch lại để đề lên bàn đồ trường, chỗ đường hầm đầy leo bị khoanh tròn mấy vòng liền...

Thuận lợi hơn hẳn tưởng.

=====

Chương sau – cũng là chương giải quyết xong vụ này – lên sóng vào 2/6 nha (^q^)

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349: Chương V117.2: Khiêm Nhân (2)

Editor: Vana

Beta-er: Misery De Luvi

Trong địa đạo tối tăm ẩm thấp, các nữ sinh bỏ trốn đã bị bắt lại toàn bộ.

Bấy giờ khí trắng đã tàn đi gần hết, nhìn cái động mà mới nãy thôi mình còn từ trong đó chạy ra, các nữ sinh cảm thấy tuyệt vọng hơn bao giờ hết, điện hạ cứu được họ một lần nhưng sợ là không cứu được lần thứ hai, có khi bây giờ cô ấy cũng đã rơi vào tay tên đàn ông này rồi.

Thế nhưng lúc này trong hang động, cái nỗi không biết vì lý do gì mà đã bị đồ xuống đất, nước lẫn gà vịt chảy lênh láng. Bạch Mạc Ly, Tobis, và cả cô gái trong cột pha lê đều đã bất tỉnh nhân sự, vậy mà lại không thấy Mộc Như Lam đâu cả!

Nhìn vũng nước trên sàn, hắn ta cười khùng khục, quả là một cô gái thông minh, lúc đấy rồi mà vẫn có thể bình tĩnh tìm ra cách tự vệ, thật không hổ là lõi cột đẹp nhất mà hắn chọn, cô ấy nhất định sẽ là tác phẩm hoàn hảo nhất của hắn! A... Phấn khích quá, tay hắn run lên cả rồi...

Đoạn hắn ta vút các nữ sinh vào trong góc, đôi mắt đục ngầu mà sắc bén lạ thường đảo qua mặt đất, ở đó có một vệt nước kéo dài ra tận cửa hang, hắn ta bắt đầu lần theo.

Đi được vài bước, hắn ta lại quay vào trong như mới sức nhớ ra chuyện gì. Nhìn vẻ run sợ của các nữ sinh, hắn ta nhếch miệng cười, “Đã tự ý chạy trốn thì phải bị trừng phạt, thôi thì để các em tận hưởng quá trình chờ đợi cái chết một chút vậy. Đừng lo, tôi nhất định sẽ biến các em thành những tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp, ha ha ha...”

Dứt lời, hắn ta đổ hết nước trong nôi ra rồi cảm một bên quai mà kéo cái nôi tới chỗ lõi vào, dựng đứng nó lên chặn lại cửa hang, xong xuôi, hắn ta cười cười ném vào hang một thứ có đồng hồ đếm ngược ba mươi giây.

“Đây là bom khí độc, ba mươi giây nữa sẽ phun ra khí CO gây ngạt thở, ha ha ha... Giấy giụa đi, than khóc đi, cầu xin thượng đế đi, ha ha ha...”

Tiếng cười biến mất sau bức vách, cái nôi đã chặn mất lối thoát duy nhất, các nữ sinh bất lực nhìn con số ngày một giảm dần trên trái bom, sợ đến mức tim cơ hồ ngừng đập.

Hết ba mươi giây, tiếng tích tắc ngừng lại, một thứ khí không màu bắt đầu phun ra...

++++

Mặc Khiêm Nhân nhảy xuống địa đạo, đám người Tuyết Khả đi theo hắn mà tròn cả mắt, sao dưới trường học của họ lại có một nơi như thế này?! Nó có từ bao giờ? Và bằng cách nào?

“Nếu không có gì ngoài ý muốn thì các sinh viên bị bắt cóc và Boss của các cô đều ở dưới này.” Mặc Khiêm Nhân rọi đèn xuống những dấu chân đỏ trên đất, tuy nhìn qua thì khó phát hiện nhưng vì ngoài trời đang mưa, trong này khá ẩm thấp nên mũi không dễ gì bay đi, hắn ngửi thấy mùi của gia cầm và máu.

Quan sát xung quanh một lượt, Mặc Khiêm Nhân hơi cau mày, chỗ này không thích hợp để hắn hành động, không gian ở đây quá hẹp, muốn đi cũng phải khom người, nếu đối đầu trực diện với địch thì sẽ rất bất lợi. Có điều đã biết Mộc Như Lam đang ở dưới này, hắn sao có thể từ bỏ việc tìm kiếm chỉ vì cảm thấy bất lợi?

Về mặt nhóm Tuyết Khả rất tệ, đây quả thực là một cái tát vào mặt họ! Tên bắt cóc giấu sinh viên và Boss của họ dưới lòng đất mà họ lại đi lục tung phía trên lên một cách ngớ ngẩn, chuyện này mà truyền ra thì thế nào Đế chế Bạch cũng sẽ mất sạch thể diện! Nhưng rốt cuộc là ai đã có khả năng và lá gan động thổ ngay trên địa bàn của Đế chế Bạch?

Địa đạo có rất nhiều nhánh, cả nhóm chia ra mỗi người một hướng, riêng Mặc Khiêm Nhân thì tiến thẳng về trước, chỉ hiềm địa đạo không đủ cao nên hắn đành phải khom người đi. Rọi đèn pin xuống đất, Mặc Khiêm Nhân nhìn thấy những dấu chân lộn xộn, trong đó có hai dấu rõ ràng là của đàn ông. Hắn dễ dàng hình dung ra cảnh tượng khi đó: các nữ sinh hoảng loạn chạy trốn chết, tên biến thái thông thả đuổi theo sau, cuối cùng có người tìm được lối ra nhưng đáng tiếc vẫn bị bắt lại.

Có điều người đó chắc chắn không phải Lam Lam của hắn. Mộc Như Lam sao có thể ngu ngốc như vậy được, một khi đã biết mình không thể trốn thoát, cô sẽ dồn toàn lực giết chết kẻ có ý định hại mình, chứ không phải là lãng phí hơi sức để rồi bị bắt trở lại.

Hiện tại những lối đi quanh đây đều có người tra xét, và tên biến thái cũng đang từ trong động đi ra để truy lùng Mộc Như Lam.

Vì học viện Bạch Đế rất rộng nên địa đạo này cũng dài vô cùng. Mặc Khiêm Nhân đi mãi đi mãi, quyết định rẽ sang một nhánh khác, vài phút sau, hắn chạm mặt một kẻ đang bước ra từ trong bóng tối.

Đèn pin chiếu thẳng vào kẻ đó, mái tóc đen bóng nhảy tưng tưng hồ rất lâu chưa gội che đi gương mặt hắn ta, quần áo bẩn thỉu, lưng hơi gù. Có vẻ hắn ta cũng không ngờ sẽ gặp phải người lạ ở đây nên đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Đôi mắt sắc lạnh như có thể nhìn thấu tất thảy của Mặc Khiêm Nhân khiến hắn ta cảm thấy nguy hiểm.

“Ai đó?!” Đột nhiên hắn ta hoảng sợ hét lên, tay rút ra một con dao, “Đừng lại gần đây! Tôi chỉ đi lạc vào đây thôi, tôi không biết gì hết! Đừng giết tôi!”

Mặc Khiêm Nhân nhìn hấn ta một lát rồi từ từ đi tới, “Các cô gái bị nhốt ở đâu?”

“Tôi không biết! Tôi không biết gì hết!” Hấn ta vừa vung dao loạn xạ vừa hốt hoảng lấy tay che mặt.

“Các cô gái bị nhốt ở đâu?” Mặc Khiêm Nhân hỏi lại lần nữa, bỏ ngoài tai lời nói của hấn ta.

Tên kia bấy giờ mới để ý thấy Mặc Khiêm Nhân đang phải khom người, hành động bất tiện, trong lòng hấn bắt đầu toan tính, ngoài mặt thì vẫn tỏ ra sợ sệt, “Ồ... Ở bên kia...”

“Dẫn đường.” Mặc Khiêm Nhân thản nhiên ra lệnh.

Tên đàn ông còng lưng chậm chậm đi trước dẫn đường, Mặc Khiêm Nhân theo sau không quá xa cũng chẳng quá gần.

++++

Nổi khổ ngại thờ khiến Bạch Mạc Ly đang hôn mê cũng phải tỉnh lại, trong không khí gần như không có ôxi, hít vào toàn là CO, khắp hang động vang lên tiếng ho sặc sụa, có người lão đảo chạy ra cửa hang để đẩy cái nôi, thế nhưng nó đã bị thứ gì đó kẹp lại, dùng cách nào cũng không đẩy ra được, chẳng bao lâu sau, cô gái kia cũng ngã xuống nôn khan, đầu đau như búa bổ, xem ra đã không thở được nữa rồi!

Đây chính là quá trình chờ đợi cái chết!

Bạch Mạc Ly nín thở, nhận thấy mình cử động được rồi, y chống tường đứng dậy, lão đảo đi ra cửa hang, tung cước đá thật mạnh vào cái nôi, đáp lại chỉ có tiếng bang bang của sắt khi bị va đập.

Đang tựa vào tường cố giữ tỉnh táo, Mộc Như Lam nghe thấy tiếng động thì đưa mắt nhìn sang, cảm quần áo ướt che lại miệng và mũi, cô đi về hướng phát ra thanh âm, chân cứ loạn choạng không thôi. Mắt kiên nhẫn, Mộc Như Lam dùng tay móc xuống vết thương trên vai, cơ hồ muốn lấy viên đạn ra, cái đau không gì tả được khiến cô tỉnh táo hẳn, cả tầm nhìn cũng rõ hơn nhiều.

Hệ thần kinh của con người quả là đồ tốt.

Sau khi chắc chắn tên biến thái đã đi, Mộc Như Lam men theo vách hầm tới cửa hang, đưa tay sờ thì thấy một mặt sắt lạnh lẽo, cái nôi ban nãy cô lỡ làm đổ khi lấy nước đây mà, bên trong có người đang đập nhưng nghe là biết đang yếu dần rồi, không rõ đã xảy ra chuyện gì trước tiên phải gỡ cho được cái nôi này ra đã.

Mộc Như Lam lần mò một hồi thì phát hiện quai nôi đã bị móc vào hai cái khoen lớn cắm chặt vô tường. Thử dùng cả hai tay kéo nhưng không ăn thua, cô bèn rút súng bắn đứt chốt nôi, đập tới một phát, cái nôi liền lung lay, khí trong động ủa ra, Mộc Như Lam vội vàng bịt mũi tránh sang bên.

Mộc Như Lam vừa ngồi xuống thì có một bóng dáng lão đảo chạy ra từ trong động, vấp chân ngã bịch lên người cô. Mộc Như Lam cản không kịp, bị y đẩy ngã ra đất, hơi thở ảm áp phả lên cổ, một chóp mũi cọ vào làn da cô, hương thơm ôn hòa đặc trưng của thiếu nữ lập tức thay thế cảm giác ngột ngạt từ khí CO...

“... Mộc Như Lam?” Phải qua một lát Bạch Mạc Ly mới ý thức được điều này, y vội đứng dậy khỏi người Mộc Như Lam, đầu đau như chẻ làm đôi.

Mộc Như Lam nằm bất động trên đất, Bạch Mạc Ly đưa tay định đẩy cô một cái nhưng lại thấy uồn ướt dính dính, y ngăn người, đến khi nhận ra đó là gì, trái tim y vô có run lên, “Này!”

++++

Mặc Khiêm Nhân đứng khựng lại, tìm thấy một cái, như cảm ứng được điều gì đó, hấn quay phắt về phía vách hầm tựa hồ muốn nhìn xuyên qua nó.

Vừa nãy... Hình như có tiếng súng?

Tên đàn ông đi trước thấy Mặc Khiêm Nhân dừng bước thì cũng nhìn sang vách hầm bằng ánh mắt kỳ quái. Thấy cái bẫy chỉ còn cách vài mét nữa thôi, hấn ta bèn lại gần Mặc Khiêm Nhân bảo, “Họ ở đây!”

Mặc Khiêm Nhân nín thở đi tiếp, mắt nhìn chăm chăm vào kẻ đang trước, hấn ta y hệt một con chuột đồng, địa đạo này hoàn toàn là sân nhà của hấn: không có đèn pin mà hấn ta vẫn có thể đi một mạch cứ như đang dạo vườn hoa, ngay cả độ dài cao rộng của hang cũng là dựa theo phạm vi hoạt động của hấn ta mà đào. Theo như quan sát của Mặc Khiêm Nhân suốt chặng đường này, trên người hấn ta có mang theo hai lưỡi câu, một khẩu súng, một con dao và một thứ trông hao hao hộp đạn bán trong chợ đen, tất cả đều có lực công kích, cả công kích tầm xa lẫn gần.

Đôi đầu trực diện không phải là một lựa chọn thông minh.

Chẳng mấy chốc cả hai đã đến nơi.

Đứng trước cửa hang đen kịt, tên đàn ông ngoái đầu nói với Mặc Khiêm Nhân, “Họ đều đang ở trong này!”

Mặc Khiêm Nhân im lặng đi vào, sóng lưng khom này giờ cuối cùng cũng được thẳng.

Nhìn Mặc Khiêm Nhân đi lướt qua mình, hắn ta nhếch mép cười quỷ dị, chờ mong chuỗi âm thanh tuyệt vời của xương cốt bị nghiền nát, thế nhưng ngay sau đó, một bàn tay mảnh khảnh vươn ra, túm lấy hắn ta lôi mạnh vào trong. Mặc Khiêm Nhân nhảy ra ngoài, chống một gối xuống đất, bên trong lập tức vang lên tiếng thét đau đớn...

Xong, Mặc dù đã mất không ít thời gian.

Mặc Khiêm Nhân đứng dậy, bước nhanh về nơi vừa phát ra tiếng súng.

Khí CO dần tản đi, người trong hang may mắn còn thoi thóp. Nhóm Tuyết Khả cũng chạy chạy về hướng này theo tiếng súng của Mộc Như Lam, bọn họ nhanh chóng tìm thấy Bạch Mạc Ly cùng những sinh viên đã ngất đi, và cả tên Tobis chết tiệt kia nữa.

“Boss!”

“Đừng lại đây!” Bạch Mạc Ly nhú mồm, vội ngăn mấy người đang tới gần y lại.

“Boss, anh không sao chứ?!”

Bạch Mạc Ly đau cả đầu, còn chưa kịp trả lời thì bỗng có vụn đất rơi xuống, y đưa tay ra che, trần đất bên trên được thứ gì đó xúc đi một mảng lớn, nước mưa rơi xuống địa đạo cùng làn khí mát lạnh. Hắc Báo đứng ở trên nhìn xuống, ánh sáng chói lòa làm Bạch Mạc Ly hơi choáng nhưng lại giúp những người ở trên thấy rõ cảnh tượng bên dưới.

Bạch Mạc Ly ngồi dựa vào tường, dường như có ai đó đang gối lên, y đưa tay che trên mặt cô để đất vụn không đập vào. Nhóm Tuyết Khả bấy giờ mới hiểu vì sao Bạch Mạc Ly không cho họ lại gần, thì ra là sợ họ giẫm phải người này! Có điều Bạch Mạc Ly vừa dụi tay đi, sắc mặt bọn họ đã lập tức thay đổi.

Gương mặt lo lắng của Tần Lãnh Nguyệt dần lại, bàn tay cầm ô siết mạnh như muốn bóp nát nó.

“Đưa người bên trong ra trước đi, bác sĩ đâu?” Bạch Mạc Ly đẩy trán chỉ vào các nữ sinh trong hang.

“Vâng, bác sĩ sẽ đến ngay, thiết bị y tế cũng đã chuẩn bị xong rồi!” Phía trên lập tức có người trả lời.

Đội máy xúc nhanh chóng đào rộng hơn, thang được thả xuống, các nhân viên y tế đưa tất cả mọi người trong hang ra ngoài cấp cứu.

Nhóm Tuyết Khả đứng cạnh Bạch Mạc Ly nhìn Mộc Như Lam nằm nhắm nghiền hai mắt, đoán không biết có nên nhắc Boss rằng gối đầu trên đùi y chính là người y cực kỳ căm ghét hay không...

Bọn họ cũng không đoán được lâu bởi chỉ chốc lát sau, từ đằng xa đã truyền đến tiếng bước chân, một chàng trai bước ra từ trong bóng tối, lạnh nhạt tựa quân vương coi rẻ chúng sinh. Ánh mắt hắn dán lên người cô gái đang ngủ say, lên gương mặt tái nhợt, lên vai áo đỏ sẫm, hắn thấy xương cốt mình như đông cứng từng đoạn, đau nhức vô cùng.

Kể cả như thế, hắn vẫn đi đến bên cô.

Nhóm Tuyết Khả không khỏi lui lại nhường đường cho hắn.

Mặc Khiêm Nhân ngồi xổm xuống, vươn tay định bế Mộc Như Lam thì lại bị một bàn tay khác ngăn cản.

Đôi mắt lạnh lẽo nâng lên, nhìn về phía kẻ vừa khiến hắn cảm thấy bị mạo phạm, trong giọng nói thờ ơ phảng phất mùi đe dọa, “Thả ra.”

Bạch Mạc Ly cau mày nhìn Mặc Khiêm Nhân, đầu y thật đau, cũng thật choáng váng, nếu được y chỉ muốn nhắm mắt mặc kệ tất cả, chính y cũng không hiểu vì sao mình lại chặn tay Mặc Khiêm Nhân.

“Anh Bạch...” Tần Lãnh Nguyệt tới gần mép đất, thấy cảnh này thì không khỏi lên tiếng.

Bạch Mạc Ly thả tay ra.

Mặc Khiêm Nhân bế Mộc Như Lam lên, cơ thể mảnh mai của cô tựa vào lòng hắn, khiến hắn có cảm giác chỉ hơi mạnh tay thôi là cô sẽ vỡ nát.

“Nào.” Có người muốn giúp Mặc Khiêm Nhân đỡ Mộc Như Lam nhưng hắn lại nghiêng người né đi, chẳng buồn nhìn người ta lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 350: Chương V117.3: Khiêm Nhân (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Sau đêm hưng hỉm đó, khu y tế của học viện Bạch Đế đã chật kín, các bác sĩ y tá tất bật cả đêm. May mà Mộc Như Lam làm thoát khí kịp lúc, bằng không những người ở trong – bao gồm cả Bạch Mạc Ly – đã chết hết rồi. Mười mấy nữ sinh đều sống sót, cả cô gái suýt bị làm thành cột cũng đã qua cơn nguy kịch, chỉ tiếc là thân dưới thương tổn quá nặng, phải làm phẫu thuật cắt bỏ, từ nay cô ấy chỉ có thể sống nương tựa vào người khác trên chiếc xe lăn.

Ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, chiếu hắt vài tia vào trong, trên giường bệnh nằm một cô gái mặt mày tái nhợt, viên đạn đã được lấy ra, chiếc áo bệnh nhân sọc trắng xanh phủ lên lớp băng dày cộm. Cô ngủ an yên, tựa hồ sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Mặc Khiêm Nhân ngồi lặng thính bên giường như một pho tượng, đôi mắt lạnh nhạt phản chiếu gương mặt cô. Hắn đã như thế này suốt từ lúc cô được đưa vào phòng phẫu thuật.

Chợt Mộc Như Lam nhú mày – có vẻ là đã cảm giác được đau đớn, hệ giác quan tỉnh lại nhanh nhất, mắt còn chưa mở mà giọng nói nhỏ nhẹ đã vang lên, “Khiêm Nhân...” Cô hơi hé mắt nhưng rồi phải nhắm lại ngay vì chói, đợi lát sau mở mắt ra lần nữa, thấy Mặc Khiêm Nhân đang ngồi ngay cạnh, cô cười vui vẻ, “Khiêm Nhân...” Muốn nâng tay, nhưng vết thương trên vai lại không cho phép.

“Đừng cử động.” Vẫn giọng nói bình thản đó, hắn cúi người đặt tay Mộc Như Lam vào lại trong chăn.

Mộc Như Lam chớp mắt, “Cô gái suýt bị làm thành cột sao rồi? Còn sống không?”

“Còn sống.”

“Vậy là tốt rồi.” Mộc Như Lam nhoen miệng, tâm trạng khá tốt, vậy là cô giữ được lời hứa giúp cô ấy sống sót trở ra rồi, mà sao cuối cùng cô lại ngất đi nhỉ? Hình như là bị ai đó đẩy ngã...

Mặc Khiêm Nhân nhìn nụ cười và đôi mắt sáng tựa trăng của cô, ngực như bị thứ gì đó chặn lại, tung tức.

Từ lâu hắn đã biết, Mộc Như Lam giết người mà cũng cứu người, thậm chí cô còn sẵn sàng đặt mình vào nguy hiểm vì một người lạ, không cần lý do gì, hề thích là làm. Thái nhân cách luôn hành động tùy hứng và không chịu bó buộc bởi logic, cô có đủ các đặc trưng của thái nhân cách nhưng không hoàn toàn: cô lạnh tính hơn biến thái bình thường. Việc làm của cô tối qua xứng đáng được chủ tịch khen thưởng, dân chúng ca ngợi, nhưng kỳ thực người cô thật lòng muốn cứu chỉ có cô gái trong cột pha lê kia, còn lại chỉ là tiện tay mà thôi.

Thấy Mặc Khiêm Nhân không đáp, Mộc Như Lam nhìn hắn đăm đăm, “Khiêm Nhân? Anh không vui à?” Cô không hiểu sao Mặc Khiêm Nhân lại ủ rũ như vậy, chuyện không đáng mừng sao? Cô giữ được lời hứa, còn được gặp hắn nữa.

Thái nhân cách chỉ biết có bản thân, làm gì hiểu được cái gọi là đặt mình vào vị trí người khác?

Mặc Khiêm Nhân im lặng hồi lâu, sau đó hắn cúi xuống, nhẹ nhàng áp trán mình lên trán cô, gần đến nỗi thấy được điểm tận cùng của thế giới trong mắt nhau, hơi thở bình thản phảng phất hương bạc hà, “Nếu một ngày anh bị thương nhập viện, em sẽ thấy vui khi gặp anh trong bệnh viện à?” Thái nhân cách có những mối quan tâm và góc nhìn rất khác với người thường.

Ánh mắt Mộc Như Lam lập tức trở nên quý dị, “Ai dám?”

“Em thấy khó chịu?”

Mộc Như Lam trầm ngâm, “Rất tức giận.”

“Chỉ tức giận thôi?” Mặc Khiêm Nhân nhìn cô tìm tòi.

Tâm trí của Mộc Như Lam nhanh chóng dời sang chuyện khác, cô cười hỏi hắn, “Khiêm Nhân, hôn một cái nhỉ?” Hắn ghé sát thế này mà không định hôn sao?

“...”

Lục Tử Mạnh nói rất chuẩn, Mặc Khiêm Nhân lấy một cô nàng biến thái làm vợ đúng là cực gấp trăm lần người thường, phần giáo dục tư tưởng phần tâm lý trị liệu, có lẽ sẽ phải mất cả đời mới xong. Người ta là nuôi vợ con vất vả, còn Mặc Khiêm Nhân thì chỉ dạy vợ thôi cũng đã rất rất rất vất vả rồi...

++++

Cách Mộc Như Lam vài căn phòng, Tần Lãnh Nguyệt đang thăm các nữ sinh vừa tỉnh lại, vì khu y tế không đủ phòng đơn nên họ phải kê giường nằm chung một phòng.

“Các em không sao là chị yên tâm rồi.” Tần Lãnh Nguyệt dịu dàng nói, “Chị đã bảo nhà ăn nấu chút súp, lát nữa sẽ bung lên cho các em ngay.”

“Cảm ơn chị.”

“Cảm ơn chị.”

“À mà, điện hạ không sao chứ?” Một nữ sinh lo lắng hỏi về Mộc Như Lam, số còn lại nghe vậy cũng hơi sốt ruột, tuy sau đó họ bị bắt lại nhưng công ứng cứu của Mộc Như Lam vẫn là không thể phủ nhận.

Nụ cười vẫn nguyên vẹn trên môi Tần Lãnh Nguyệt, “Không sao, cũng may bọn chị kịp đến cứu các em ra, giờ này chắc em ấy cũng đã tỉnh rồi, có điều hôn phu của em ấy đang ở đó nên chị không tiện quấy rầy.”

Chỉ một câu đã cướp sạch công lao của Mộc Như Lam, ngất nổi cũng không thể bảo là Tần Lãnh Nguyệt đang nói dối, bởi cô ta chỉ bỏ qua quá trình mà nhảy vọt tới kết quả thôi, kết quả là người của Đế chế Bạch cứu họ ra, đó là sự thật.

Lúc đó các nữ sinh đều đã ngất đi, đâu biết mình được cứu như thế nào, nghe Tần Lãnh Nguyệt nói thế, họ cảm động đến rơi nước mắt, “Cảm ơn chị.”

“Cảm ơn...”

Kết quả mỹ mãn hiển nhiên sẽ lấp đi những thất bại đã có trong quá trình.

Tần Lãnh Nguyệt cười dịu dàng, không để ý thấy ngoài cửa có người dừng chân, sau đó tiếp tục bước đi như chẳng hề nghe được gì.

Tần Lãnh Nguyệt ngồi trò chuyện với các nữ sinh, lát sau có một bác sĩ mặc blouse trắng đến kiểm tra cho họ, thấy họ không có gì bất ổn, anh ta cười, “Các cô hồi phục rất nhanh, tối nay là về ký túc xá ngủ được rồi, có điều em sinh viên trong phòng 101 không được may mắn như vậy.”

“Là điện hạ à? Điện hạ bị làm sao?”

“Bị bắn vào vai, sau đó còn ráng dùng súng mở đường cho các cô, suýt nữa là đi cả cánh tay rồi. May mà cứu được mọi người ra, bằng không thật uổng công cô ấy, chờ chúng tôi tới nơi thì có lẽ mọi người đã... A, phì phui cái miệng, nói chung mọi người không sao là tốt rồi, đừng quên cảm ơn cô bé tốt bụng kia, cô ấy là người tốt bụng nhất tôi từng gặp đấy. Tay cô ấy còn phải dưỡng mấy tháng nữa, không biết có để lại di chứng gì không, một cô gái tốt như vậy mà...” Nói đoạn anh ta lắc đầu rồi khỏi phòng, ra chiều tiếc thương lắm.

Nụ cười của Tần Lãnh Nguyệt cứng lại.

Các nữ sinh cũng lập tức thôi cười.

Trong số họ có rất nhiều người đứng top bảng xếp hạng, khỏi phải nói đầu óc họ thế nào. Họ bị bắt cóc trong học viện Bạch Đế, đáng lý phải trách học viện vì không đảm bảo được an toàn cho họ, nhưng có lẽ là do đã trải qua sinh tử nên họ rộng lượng hơn, biết chuyện Đế chế Bạch tới cứu mình thì cũng ngời giận rồi, hơn nữa Tần Lãnh Nguyệt còn thêm mắm dặm muối, nghe mà cảm kích hết biết, nhưng giờ thì...

Ra khỏi phòng bệnh, bác sĩ gật đầu với Mặc Khiêm Nhân đứng cách đó không xa, nghĩ bụng cô gái phòng 101 quả thật lương thiện hết như vẻ ngoài, cứu người mà không cần người ta biết. Thời buổi này nhiều kẻ vô ơn lắm, có khi còn nghĩ người khác giúp mình là lẽ đương nhiên; cho nên làm việc tốt với người ta, nhất là với mấy vị thiên kim tiểu thư, thì nên để cho họ biết, về sau họ còn nể ơn cứu mạng mà bớt làm khó mình.

Bầu không khí trong phòng trở nên gượng gạo, Tần Lãnh Nguyệt làm như không biết gì, tìm đại một cái cớ để rời đi. Cô ta hàm hàm muốn tìm tên bác sĩ lắm mồm kia tính sổ, nào ngờ chờ đợi cô ta lại là Mặc Khiêm Nhân.

Hắn đứng tựa vào tường, ánh mắt sắc lém găm lên người Tần Lãnh Nguyệt. Một hình bóng trắng đen, thanh mảnh mà lại cao ngạo tựa quân vương, làm người ta có cảm giác mình không tồn tại trong mắt hắn, nhỏ bé đến mức bị hắn coi thường.

Tần Lãnh Nguyệt cứng cả người nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh, vội nặn một nụ cười, “Ngài Amon.”

Mặc Khiêm Nhân chậm rãi đứng thẳng dậy.

Tần Lãnh Nguyệt cố nhịn không để mình lùi về sau, tim đập như trống, cô ta cảm nhận được một sức ép nặng trĩu, không giống Bạch Mạc Ly, hắn ta nguy hiểm hơn nhiều, bởi vì... trong mắt hắn không có Tần Lãnh Nguyệt...

“Cô có ý kiến gì với tôi à?” Mặc Khiêm Nhân điềm nhiên bước lại gần, Tần Lãnh Nguyệt phải ngẩng đầu mới nhìn tới được mặt hắn, áp lực tâm lý khiến cô ta khó thở, định trả lời thì lại nghe Mặc Khiêm Nhân nói tiếp, “À quên, với lũ IQ cỡ cóc mà dùng thứ tiếng chỉ người mới hiểu thì chỉ tổ lãng phí thời gian.”

Giọng điệu hờ hững là thế, vậy mà vẫn đem lại một cảm giác nhạo báng vô cùng nặng nề.

Mặc Khiêm Nhân so sánh IQ của cô ta với cóc, ý là chỉ có hạng ngu xuẩn như lũ cóc mới mơ tưởng ăn thịt thiên nga!

“Anh...” Tần Lãnh Nguyệt khó mà giữ nổi vẻ hòa nhã nữa, thế nhưng không đợi cô ta nói xong, một bàn tay lạnh lẽo đã chụp lấy cánh tay cô ta, lôi ngược về sau.

Trong mắt Mặc Khiêm Nhân, Tần Lãnh Nguyệt không phải một phụ nữ cần đối xử lịch thiệp.

“Anh làm gì thế?!” Tần Lãnh Nguyệt hoảng lên, dần không nổi khỏi tay hắn, nó cứ như một cái kim sắt vậy.

Mặc Khiêm Nhân không đáp mà chỉ vô cảm lời Tần Lãnh Nguyệt đi, ung dung hướng về phía một căn phòng.

Đến nơi, Mặc Khiêm Nhân thẳng tay mở cửa. Bạch Mạc Ly và đám Tuyết Khả ngồi trong giặt mình quay đầu lại, thấy cảnh đó thì không khỏi sững sờ, chuyện gì thế này?!

Mặc Khiêm Nhân vút Tần Lãnh Nguyệt lên giường bệnh của Bạch Mạc Ly, hành động thoát nhìn tao nhã nhưng thật ra rất thô lỗ của hắn khiến Tần Phá Phong nổi đóa, “Anh làm gì vậy hả?!” Tần Lãnh Nguyệt đang có thai!

Mặc Khiêm Nhân đầu rành quan tâm tới đám lâu la, hắn ném cho Bạch Mạc Ly một ánh mắt lạnh nhạt, “Quản phụ nữ của anh cho đàng hoàng, còn thêm lần nữa là anh sẽ biết hậu quả.”

Tần Lãnh Nguyệt cắn môi âm ỉ nhìn Bạch Mạc Ly.

Mấy người Tuyết Khả Bạch Hồ khó chịu ra mặt, Mặc Khiêm Nhân đang đe dọa họ?!

Bạch Mạc Ly nhìn Mặc Khiêm Nhân, đôi mắt lãnh khốc tỏ rõ sự tức giận.

Mặc Khiêm Nhân quay lưng rời đi, sau lại ngoái đầu lạnh lùng nói, “Giữ cái ánh mắt lỗ bịch của anh xa khỏi vợ tôi một chút, kéo phá hỏng tâm trạng cô ấy.”

=====

Nhiệm vụ đầu tuần: Đánh giá độ ngẫu của A Khiêm theo thang điểm từ 1 đến 10.

Phản thưởng: Chương mới nóng sốt trong ngày, vừa thổi vừa xem (^q^)

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 351: Chương V118.1: Cướp người (1)

Editor: Agnesery

Cửa phòng đóng cái cách, để lại trong phòng một đám người thần sắc phức tạp.

Bị Mặc Khiêm Nhân làm mất mặt, hơi thở hung bạo trên người Bạch Mạc Ly rõ ràng đến mức khiến người ta phải kinh hãi, từ ngày Để chế Bạch được thành lập đến nay, Mặc Khiêm Nhân là người đầu tiên dám nói chuyện với Bạch Mạc Ly như thế! Ngắt nổi y lại không thể động vào Mặc Khiêm Nhân, khoan hãy nói đến năng lực và gia thế của hắn, chỉ riêng cái chức viện trưởng bệnh viện Coen làm việc cho chính phủ cũng đã khiến y phải cân nhắc thật kỹ trước khi muốn làm gì Mặc Khiêm Nhân rồi.

“Lãnh Nguyệt tiểu thư, cô đã làm gì?” Tuyết Khả lạnh mặt, cái nhìn dành cho Tần Lãnh Nguyệt cũng không mấy thiện cảm.

Tần Lãnh Nguyệt cắn môi, mặt đỏ lên, “Tôi cũng không hiểu sao ngài Amon tiên sinh lại... Lẽ nào là tại tôi không nói rõ cho Tina biết Mặc tiểu thư đã cứu họ ra sao?”

“Này! Tuyết Khả, cô hỏi vậy là có ý gì?” Tần Phá Phong nhăn mặt, Tuyết Khả hỏi vậy là cô ta thà tin Mặc Khiêm Nhân hơn tin một Tần Lãnh Nguyệt đã theo Bạch Mạc Ly mười năm sao? Đừng quên bây giờ Tần Lãnh Nguyệt còn đang mang thai con của Bạch Mạc Ly!

“Có vấn đề thì phải làm rõ, đây là trách nhiệm của tôi! Kẻ không liên quan đừng xía vào!” Tâm trạng Tuyết Khả đang không được tốt lắm, giọng nói vốn đã lạnh lùng nay như đóng thành băng, khuôn mặt vô cảm càng trở nên lãnh diêm. Là một Boss khổng, sự trung thành của Tuyết Khả đối với Bạch Mạc Ly là không cần phải bàn cãi, bây giờ Bạch Mạc Ly bị Mặc Khiêm Nhân hạ nhục như thế, hiển nhiên Tuyết Khả cũng cực kỳ tức giận, nhưng điều đó không thể khiến cô ta mất đi lý trí, bằng không cô ta đã chẳng ngồi trên cái ghế tổng thư ký. Mặc Khiêm Nhân là người thế nào, Tuyết Khả nắm 60% tư liệu về hắn đương nhiên biết rõ, cô ta không tin người đàn ông đó lại vô duyên vô cớ kéo Tần Lãnh Nguyệt tới đây mà nói những lời này, trừ khi cô ả đã làm chuyện gì đó khiến hắn thấy không thể nhịn được nữa!

Đúng vậy, so với Tần Lãnh Nguyệt, cô ta tin tưởng phán đoán của mình hơn.

Tuyết Khả được coi là cấp trên của đám Tần Phá Phong, tuy bọn họ không quá quan tâm vấn đề giai cấp địa vị nhưng ai cũng phải công nhận mệnh lệnh của Tuyết Khả rất gần với Bạch Mạc Ly, bây giờ Tuyết Khả nổi giận, Tần Phá Phong nhất thời nghẹn lại không biết nên đáp lại ra sao.

Bạch Mạc Ly không lên tiếng, rõ ràng là ngầm đồng ý với câu hỏi của Tuyết Khả. Y cũng muốn biết Tần Lãnh Nguyệt đã làm gì mà Mặc Khiêm Nhân

phải tới đây dẫn mặt y, cái lý do vừa rồi Tần Lãnh Nguyệt đem đi lừa bọn ngốc thì được, chứ dùng với bọn họ thì cô ta mới là kẻ ngốc.

Tất cả mọi người nhìn Tần Lãnh Nguyệt, Bạch Hồ Hắc Báo phe Tuyết Khả cũng rất bức mình, thậm chí là tức giận với Tần Lãnh Nguyệt, một kẻ còn chẳng phải thuộc hạ mà lại khiến Boss của họ bị nhục nhã, nếu không vì cô ta là Tần Lãnh Nguyệt thì họ đã sớm đá cô ta đi chịu phạt rồi.

Tần Lãnh Nguyệt cắn môi, dõm nói gì đó, hốt nhiên cô ta chau mày, ôm bụng, mặt vui vào trong chấn...

Biến cố bất ngờ làm mọi người biến sắc, Tần Xuất Vân im lặng nãy giờ vội vàng tới gần, “Chị! Mau gọi bác sĩ!”

Tuyết Khả nhíu mày, thấy con đau của Tần Lãnh Nguyệt đến thật con mẹ nó đúng lúc quá, đương nhiên, nếu sự trùng hợp chết tiệt này không diễn ra quá nhiều lần thì cô ta cũng đã chẳng có thành kiến với Tần Lãnh Nguyệt đến thế.

Bạch Mạc Ly nhìn Tần Lãnh Nguyệt ngồi dưới đất dựa đầu vào giường y, trong bụng cô ta là con y sao? Vậy sao y lại chẳng có lấy chút cảm giác chờ mong? Đôi mắt ung sức bên hơi nheo lại...

Rời phòng bệnh của Bạch Mạc Ly, Mặc Khiêm Nhân vào toilet rửa tay, hần chà mạnh bàn tay đã đụng vào Tần Lãnh Nguyệt mấy lần, chà xong còn lau nước sát trùng lần nữa rồi mới đến nhà ăn học viện Bạch Đế chuẩn bị nấu ăn cho Mộc Như Lam.

Lúc đi ngang qua dãy phòng học, hần chuyển hướng tới đại sảnh, thứ đầu tiên đập vào mắt chính một loạt những màn hình điện tử treo trên tường hết như phòng giao dịch chứng khoán thành phố G, còn có mấy màu đỏ cam xanh xám, hần dừng mắt trên bảng xếp hạng tổng hợp thực lực, thấy hạng 1 là Mộc Như Lam, ừ, cái này coi như thuận mắt.

Nhìn sang bảng thứ hai, bảng xếp hạng thành tích, hạng 1 là Tần Lãnh Nguyệt, dõm mắt xuống, đến cuối cùng mới thấy tên Mộc Như Lam.

Mặc Khiêm Nhân im lặng vài giây, chuyển sang bảng tài sản, ngồi chễm chệ trên đầu bảng là Mộc Như Lam, thấy thuận mắt không ít.

Thế nhưng qua bảng xếp hạng sức hấp dẫn, nhìn thấy Tần Lãnh Nguyệt đứng nhất, vẻ mặt của hần lại lạnh đi một chút.

Tần Lãnh Nguyệt có làm gì Mộc Như Lam hay không, Mặc Khiêm Nhân cũng không có chứng cứ, nhưng tối qua lúc bé Mộc Như Lam đi, hần đã cảm nhận được ác cảm của Tần Lãnh Nguyệt đối với Mộc Như Lam, cộng thêm chuyện hôm nay cô ta có ý lược bỏ đoạn Mộc Như Lam cứu các nữ sinh, hần dễ dàng đoán được đây lại là một cô à ngu xuẩn có ý xấu với Mộc Như Lam.

Phàm là người có lương tâm sẽ chẳng ai kẻ thẳng sang kết cục mà bỏ qua chuyện một cô gái lương thiện dùng cảm đã cứu nhiều người như thế, trừ phi cố ý. Đây chỉ là chút kiến thức tâm lý học đơn giản, ấn tượng càng mạnh thì sẽ càng được đặt lên đầu, trên đường xuống bếp uống nước người phát hiện một thi thể, vậy sau này nhớ lại, người sẽ nghĩ tới chuyện uống nước đầu tiên hay chuyện thấy thi thể đầu tiên? Quá rõ ràng, cô ta là cố ý giấu giếm chứ không phải vô tình quên.

Lúc đó Mặc Khiêm Nhân đang bức bối trong người, hần không thể và cũng không nỡ nặng lời với Mộc Như Lam, vừa hay bắt gặp Tần Lãnh Nguyệt đổi trắng thay đen, bị hần nhắm vào cũng đáng.

Hần từ từ đưa mắt nhìn xuống, cuối cùng cũng tìm thấy tên cô gái của hần trong vùng màu vàng, đó thực sự không phải là một con số khiến người ta ưa thích.

Cái loại phụ nữ đó mà lại đứng nhất bảng xếp hạng sức hấp dẫn, người bỏ phiếu cho cô ta nhất bị trảm xi măng hết rồi sao? IQ của bọn họ chỉ ngang tầm con cóc hay sao mà bà xã tuy hơi bất thường nhưng vô cùng ưu tú của hần lại xếp sau con hát đàn độn Tần Lãnh Nguyệt, ở một vị trí đáng chán thế này?

Hần thật muốn lời hết sinh viên cái trường này ra, trừ Mộc Như Lam, mà độc miệng từng đưa một, đương nhiên chỉ là muốn thôi, đời nào hần lại đi làm một chuyện tổn thời gian như thế? Cùng lắm là trút giận lên Bạch Mạc Ly, bởi vì kẻ đàn độn là người của y, cái trường này thuộc về y, sinh viên cũng do y quản lý, Mặc Khiêm Nhân hần chỉ nói chuyện với người nắm quyền.

Cuối cùng là bảng xếp hạng xấu tính, hạng nhất không phải Mộc Như Lam cũng chẳng phải Tần Lãnh Nguyệt, điểm hai người sán sán nhau...

Đang trong giờ nghỉ trưa, vài sinh viên trên đường tới nhà ăn đi ngang qua tầng một thì trông thấy Mặc Khiêm Nhân, bọn họ không khỏi ghé mắt nhìn, xôn xao tò mò không biết hần là ai, có điều khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh hần như tách hần ra khỏi thế giới này, khiến bọn họ không dám lại gần.

Mặc Khiêm Nhân nhìn đồng hồ, trở lại chiếc xe golf của Mộc Như Lam rồi lái về phía nhà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 352: Chương V118.2: Cướp người (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Một chiếc xe thể thao màu vàng lao như đến trước cổng học viện Bạch Để, cửa cánh chim nâng lên, bước xuống là một đôi chân mang giày da bóng lộn, nối tiếp bởi một mái tóc đen được cột thành búi, kính mắt chữ nhật màu vàng nâu, cằm thon, môi đỏ, tên đàn ông nọ mặc somi họa tiết da báo, nút không cài hết để lộ khuôn ngực trắng hờ hững.

Tựa như một con báo gầm đa tình.

Hắn quẹt thẻ từ xác nhận thân phận, cổng mở ra, chờ hắn vào rồi tự động đóng lại.

Chọn đại một cái xe gọn, Tà Nhất Tiễn lái nhanh tới khu y tế. Sau khi trở về từ California, hắn vẫn luôn cùng các nhà nghiên cứu ở trụ sở tìm cách tái hiện thiết kế của chìa khóa kết Desno, vì vậy mới không có thời gian đến đây gặp Boss, chứ không phải là vì hắn sợ đâu! Lần này hắn đến chủ yếu cũng không phải để tia gái! Hắn đến là vì Boss!

Lúc đi ngang qua phòng bệnh của Mộc Như Lam, Tà Nhất Tiễn bất giác nhìn vào trong, thấy Mộc Như Lam thì không khỏi ngẩn ra. Ô? Cô gái này...

“Ồ! Tên biến thái! Sao anh lại tới đây?!” Đang cầm ấm nước đi dọc hành lang, Hắc Báo hốt hoảng la to cứ như đụng phải ma, đến nỗi suýt làm rớt luôn ấm nước xuống đất.

Tà Nhất Tiễn bị Hắc Báo quát như thế thì cũng quên bằng mình đang nghĩ gì, thấy vẻ lỏng lẻo của con báo trẻ, hắn nhếch miệng cười, quay gót giày tiến về phía Hắc Báo, “Gặp anh cậu vui đến vậy hả? Tà Nhất Dao em trai?”

“Đệt! Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó!” Hắc Báo ghét nhất chính là cái tên Tà Nhất Dao này, thà đây là mẹ đặt cho thì không sao, vấn đề là nó do-Tà-Nhất-Tiến-đặt-cho! Ý lớn tuổi hơn hắn thế là tự tiện đổi tên hắn, còn nói cái gì mà Tà Nhất Tiễn với Tà Nhất Dao nghe mới giống anh em, buồn nôn chết mẹ!

“Cậu nói vậy làm anh tổn thương quá.” Tà Nhất Tiễn đặt tay lên ngực, “Trái tim này làm từ pha lê đấy nhé.”

“Cút giùm!”

“Trong bệnh viện phải giữ yên lặng.” Tuyết Khả đi tới nói với Tà Nhất Tiễn, “Đến rồi thì đi gặp Boss đi.”

Bạch Mạc Ly đang dùng bữa còn Mãnh Sát thì đậu trên bệ cửa bầu bạn với y, chính vào lúc này, Tuyết Khả dẫn Tà Nhất Tiễn đến.

“Boss.” Tà Nhất Tiễn lập tức thu hồi vẻ ngả ngớn trên mặt.

“Ừ.” Bạch Mạc Ly bình thản đáp, ánh mắt sắc lẹm làm Tà Nhất Tiễn lạnh gáy, “Chuyện gì?”

Tà Nhất Tiễn mở vạt áo, khoe ra một loạt dụng cụ trang điểm bằng bạc treo trên thắt lưng, “Boss, có muốn tút tát lại nhan sắc không?”

Tà Nhất Tiễn – chuyên viên thẩm mỹ duy nhất tại Đế chế Bạch.

Bạch Mạc Ly nhìn về phía hắn.

Tà Nhất Tiễn sượng sùng thôi ngay trò đùa, Tuyết Khả đảo mắt không nói gì, Hắc Báo thì giật giật miệng, tên này không phải anh mình!

Tà Nhất Tiễn thả vạt áo xuống, chắc chắn Bạch Mạc Ly không giận rồi mới bước vào vấn đề, “Gần đây tôi nhớ ra vài hình ảnh mơ hồ, chìa khóa kết Desno có lẽ đang nằm trong tay một cô gái.”

Đại để là do dạo này hắn cứ đau đầu chuyện chìa khóa nên buổi tối hay nằm mơ chuyện hôm đó, tình cảnh ở Universal Studios Hollywood tái hiện, hắn bị người của Giáo hội rượt đuổi giữa đám đông. Cuối cùng hắn phát hiện ra, hình như có tóc ai đó phất qua người hắn, cổ hắn đau đau, nhưng vì lúc đấy đang vội chạy nên không để ý, đến khi nhìn lại thì vòng cổ đã mất rồi.

Tuyết Khả nghiêm mặt, “Một cô gái?”

“Universal Studios Hollywood có bao nhiêu du khách nữ, biết chừng đó thì có ích gì?” Hắc Báo dội một gáo nước lạnh.

“Có nhớ cô ta trông thế nào không?” Tuyết Khả hỏi.

“Không nhớ rõ lắm, kính bị hơi mờ hơi làm mờ rồi, chỉ nhớ là mặt có nét châu Á, tóc đen dài, mặc váy trắng, đầu đội mũ. Tóc cô ta phất qua cổ tôi, cấu tạo của chiếc vòng khiến nó rất dễ mắc phải những vật mảnh như tóc, có lẽ là đã bị tóc cô ta kéo đi.” Tà Nhất Tiễn cố gắng hồi tưởng.

Hắc Báo sợ hãi ôm cổ, “Hay là anh gặp ma?” Ma quán tóc siết cổ người! A a a a ghê quá!

Tuyết Khả trừng một cái làm Hắc Báo phải ngậm miệng, hắn làm động tác kéo khóa môi, tỏ vẻ sẽ không xen vào nữa.

“Đã có manh mối thì chúng ta nên tìm thêm lần nữa, biết đâu sẽ dễ hơn so với tìm mặt mã.” Tuyết Khả nhìn sang Bạch Mạc Ly. Cứ theo mô tả của Tả Nhất Tiễn trong lời nói đoán, một cô gái châu Á, mặc váy trắng, đội mũ, nếu lấy được dữ liệu camera an ninh, bỏ chút thời gian và công sức thì có khi sẽ có tác dụng.

Bạch Mạc Ly gật đầu đồng ý.

Để chế Bạch mới chỉ có một phần ba mặt mã, trong khi Giáo hội đã có hai phần ba và thậm chí là manh mối về một phần ba cuối cùng. Họ đang bị Giáo hội dẫn trước, nếu tìm ra được chìa khóa thì đúng là không còn gì tốt hơn.

++++

Cùng lúc đó.

Bệnh viện tâm thần Coen.

Joey nhìn tờ chi phiếu trong bì thư, thèm thuồng nuốt nước miếng, năm triệu đô... Hắn chỉ cần đồng ý cho người ta vào gặp Caesar là trong tay có ngay năm triệu đô!

Năm triệu đô đó!

Hai mắt Joey biến thành hai hình \$, năm triệu đô, gấp bao nhiêu lần lương của hắn! Ôi muốn quá! Người ta chỉ yêu cầu được gặp Caesar một lần, hắn ngồi ngoài giám sát hình ảnh và âm thanh, với hệ thống an ninh nghiêm ngặt ở đây, người ta làm gì được, chỉ vậy thôi là có năm triệu đô rồi!

Hắn run run định đóng dấu phê duyệt, sau đó lại rút tay lại như giật điện, hai hình \$ trong mắt cũng xiu xuống, hắn sờ sờ cổ, nhớ đến lời cảnh cáo của Mặc Khiêm Nhân trước đó, viện trưởng của họ nói, hắn mà dám cho bất cứ ai vào thì cắt khỏi Coen ngay...

Năm triệu đô...

Cút khỏi Coen...

Năm triệu đô...

Cút khỏi Coen...

Tuy là làm phó viện trưởng nhưng lương của hắn cũng chỉ ba cọc ba đồng, chả là gì so với năm triệu đô! Không làm nữa thì thôi! Người chết vì tiền chìm chết vì ăn!

Joey hùng hổ dọn con dấu xuống, xong lại hối hận, run run vò tờ giấy rồi vứt vào thùng rác cùng tấm chi phiếu, không được nhìn không được nhìn, hắn sẽ bị đồng tiền làm mờ mắt, không được nhìn không được nhìn... Nghĩ kỹ thì, ai lại đi bỏ ra năm triệu đô chỉ để gặp một tên biến thái, nhất định là có gì đó mờ ám, bởi thế hắn phải vững tâm. Năm triệu đô ấy hả? Tài sản của Amon còn nhiều hơn không biết bao nhiêu lần!... Mặc dù chẳng có một cái nào liên quan tới hắn...

Joey đứng dậy, lăm bầm năm triệu đô không là gì cả, trong lúc vô tình đã làm đổ cái thùng rác. Có điều hắn chả còn tâm trạng đâu mà để ý nữa, hắn chỉ muốn tìm cái gì đó ăn cho quên nỗi sầu, năm triệu đô cóc là cái gì hết!

Joey rời văn phòng viện trưởng, lát sau, có nhân viên phụ trách gửi nhận tài liệu bước vào, thấy thùng rác bị đổ, anh ta đặt đồng tài liệu mới nhận lên bàn rồi cúi xuống dọn dẹp, phát hiện một tờ giấy nhúm nhúm có dấu phê duyệt, anh ta mở ra xem, chắc là phó viện trưởng trong lúc dọn đồ đã nhầm thành rác rồi vứt đi. Anh ta bèn trải phẳng tờ giấy ra phủi sạch, sau đó chuẩn bị đem đi gửi...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 353: Chương V118.3: Cướp người (3)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Harvard.

Tại ký túc xá hội sinh viên, trong văn phòng chủ tịch hội sinh viên.

Chàng trai trẻ với mái tóc vàng đứng bên cửa sổ, ngẩng mặt nhìn lên bầu trời cao, trong đôi mắt xám tựa mặt biển ngày giông không lọt nổi dù chỉ một

chút sắc trời xanh.

Trong tai nghe bluetooth vang lên tiếng báo cáo.

“... Amon hiện đang ở trong học viện Bạch Đế, Bạch đương gia cũng không gặp vấn đề gì lớn, nghe nói là được hôn thê của Amon cứu...”

Vậy mà vẫn chưa chết, đúng là chó ngáp phải ruồi. Còn Mộc Như Lam nữa, cô thật sự làm hấn vừa bất ngờ vừa thất vọng, hấn tán thưởng tài năng của cô, muốn biến cô trở thành cánh tay đắc lực của Giáo hội, nào ngờ cô lại là hôn thê của tên đó. Cơ mà với thái độ của Đế chế Bạch hiện tại, có lẽ tạm thời hấn không cần lo cô bị bọn chúng cướp mất.

“Phải rồi cậu chủ, theo nguồn tin, Đế chế Bạch đã có lại manh mối về chìa khóa kết Desno.”

“Humm?”

“Nó nằm trong tay một cô gái người Á, váy trắng, đôi mũ, tóc dài, chúng ta có cần lập tức kiểm tra dữ liệu camera ở Universal Studios Hollywood không?” Giáo hội hiện đã có hai phần ba mặt mã, một phần ba còn lại nằm trong tay Caesar – tên sĩ quan thủy quân lục chiến đã giết tiến sĩ Desno, ngất nổi bên Coen cứ liên tục từ chối yêu cầu nghiên cứu của bọn họ...

“Không cần, cứ tiếp tục theo dõi tiến độ của chúng là được.” Morse nheo mắt nói.

Tổng bộ của Giáo hội nằm tận bên Ý, còn Mỹ là địa bàn của Đế chế Bạch, đối chọi với Đế chế Bạch trên đất Mỹ không phải là điều khôn ngoan, chẳng bằng theo sát từng hành động của chúng, đến lúc đó trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Và lại hấn vừa được tin phó viện trưởng Joey bên Coen đã duyệt đơn xin của họ, Robert đang trên đường đến đó rồi, dù chưa chắc Caesar sẽ dễ dàng cho họ biết mặt mã nhưng chỉ cần gặp được hấn thì lấy mặt mã chỉ là vấn đề thời gian. Nếu họ lấy được mặt mã mở kết trước khi Đế chế Bạch tìm ra chìa khóa thì tốt, nhưng nếu chúng tìm ra được chìa khóa trước, thì họ...

Phải chuẩn bị kế hoạch cướp người và chìa khóa thôi...

++++

Bác sĩ khám bụng Tần Lãnh Nguyệt một lần nữa, đảm bảo không có gì đáng lo, chỉ là bị kinh hải một chút thôi. Cũng vì chuyện này mà không ai ép hỏi cô ta đã làm gì chọc tức Mặc Khiêm Nhân nữa, mà chính Tần Lãnh Nguyệt cũng không biết mình làm gì Mộc Như Lam để Mặc Khiêm Nhân biết, chung chung vẫn thấy sợ, cô ta quyết định chừng nào Mặc Khiêm Nhân còn ở trong Bạch Đế, cô ta sẽ cách Mộc Như Lam thật xa để tránh chuyện hôm nay lặp lại, bởi khi đó e là Bạch Mạc Ly sẽ tin Mặc Khiêm Nhân chứ không phải cô ta.

Cô ta nán lại bệnh viện một lúc lâu, chờ Bạch Mạc Ly đi rồi mới rời khỏi bệnh viện.

Vừa từ bệnh viện ra, Tần Lãnh Nguyệt bỗng nhớ tới Tina, bụng thấy lo lo, cô ta vội lái xe gôn chạy tới đại sảnh.

Lúc này trong đại sảnh đang tập trung rất đông người, đặc ý có, kinh ngạc có, đăm chiêu cũng có, bọn họ thấy Tần Lãnh Nguyệt đến thì nhao nhao nhường đường, thần sắc quái dị.

Tần Lãnh Nguyệt đi qua, ngẩng đầu nhìn các bảng xếp hạng, hạng nhất bảng tổng hợp là Mộc Như Lam, hạng nhất bảng thành tích là Mộc Như Lam, hạng nhất bảng hấp dẫn là Mộc Như Lam, hạng nhất bảng tài sản là Mộc Như Lam, hạng nhất bảng đề tiện là... Tần Lãnh Nguyệt!

Năm bảng xếp hạng, kể từ khi học viện được thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên có người đứng đầu cả bốn bảng!

Tần Lãnh Nguyệt cố giữ bình tĩnh, cũng không khó hiểu khi Mộc Như Lam vượt cô ta trên bảng hấp dẫn, vì những nữ sinh Mộc Như Lam cứu đều đứng top, mà hễ ai đứng cao thì sẽ luôn được kẻ chiếu dưới nịnh bợ, phía sau bọn họ luôn có một đám a dua, thấy họ bỏ phiếu cho Mộc Như Lam thì cũng làm theo răm rắp, bất kể lý do là gì!

Nhưng cô ta không ngờ được Mộc Như Lam sẽ đứng đầu bảng thành tích, vụ sinh viên bị bắt cóc không được công khai thì sao lại cho Mộc Như Lam điểm? Hơn nữa còn nhiều như thế, là dựa theo quy định “có cống hiến lớn đối với trường” đây mà, cho không thiếu một phẩy nào cả! Ngay lập tức vọt lên đập cô ta xuống!

Còn cái bảng đề tiện chết tiệt, áy thế mà cô ta đứng hạng nhất! Cô ta đứng hạng nhất! Cô ta đã không còn là con nhóc trong cô nhi viện năm đó nữa, không còn là Tần Lãnh Nguyệt ai ai cũng có thể đánh chửi nữa, bây giờ cô ta là người của Đế chế Bạch, là bà chủ tương lai của Đế chế Bạch, là vợ của người đứng đầu các thế lực ở Mỹ! Sao bọn chúng dám...!

Cái nhìn từ những người xung quanh làm Tần Lãnh Nguyệt nghẹt thở, cô ta cố gắng hít thật sâu để trấn áp cảm xúc của mình, chỉ cần cô ta để lộ một chút tức giận thôi, những kẻ đang ngóng trông vui sẽ càng thêm hào hứng. Đáng tiếc, ngực cô ta vẫn phập phồng ngày một nặng nề, nhịp thở cũng ngày một nhanh, dưới bụng bỗng nổi một cái làm Tần Lãnh Nguyệt trắng bệch cả mặt, ôm bụng ngồi quỵ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 354: Chương V119.1: Chìa khóa (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Tần Lãnh Nguyệt vừa xuất viện ra đã phải nhập viện trở lại, lần trước là giả vờ, nhưng lần này là thật.

“Ba tháng đầu thai kỳ cần phải thật cẩn thận, xúc động quá mạnh có thể dẫn đến sảy thai... May mà Tần tiểu thư được đưa tới kịp thời, không thì đã...”
Nữ bác sĩ trung niên dặn dò Tần Xuất Vân những vấn đề cần chú ý.

Tần Lãnh Nguyệt nằm trên giường bệnh, thần sắc mệt mỏi.

Tuyết Khả vẫn lạnh nhạt như thường, còn Tần Phá Phong và Tần Tịch Dương thì lo lắng đứng quanh giường bệnh của Tần Lãnh Nguyệt.

“Chị không sao... Các em đừng lo.” Tần Lãnh Nguyệt mỉm cười yếu ớt.

“Chị...” Về mặt Tần Phá Phong phức tạp.

“Chị thực sự không sao, chỉ là chút ngoài ý muốn thôi, có lẽ là do vội xuất viện nên mới thành ra vậy.” Trong lòng Tần Lãnh Nguyệt ê chề, thật không ngờ cô ta lại xui ngay giữa đại sảnh, giờ thì ai cũng biết cô ta không chịu nổi việc bị hạ bệ, kẻ ghét cô ta sẽ càng thêm hả hê, mà những người thân thiết cũng sẽ thấy cô ta hẹp hòi. Nhưng thực sự là cô ta không kiềm chế được, hăng nhất bằng xấu tính, cái vị thứ này khiến những hồi ức dơ bẩn tưởng như đã qua nay lũ lượt hiện về, làm cô ta nhất thời tức khí.

“Thế thì mong cô đừng lặp lại sai lầm này thêm một lần nào nữa.” Giọng Tuyết Khả vang lên lạnh lùng, vẫn bộ âu phục cao cấp cùng mái tóc búi gọn gàng, cô ta trông thật kiêu ngạo và cường thế, giọng điệu không chút cảm tình, “Đứa bé đang ở trong bụng cô, nếu cô không tự bảo vệ được thì đến cả Boss cũng hết cách. Và lại cô nên biết gần đây Boss bận rộn vô cùng, không dư thời gian và sức lực để ý đến cô đâu.”

“Tuyết Khả, cô đừng có quá đáng.” Tần Phá Phong lạnh giọng, tỏ vẻ Tần Lãnh Nguyệt thực sự bị thiệt thòi. Bộ có ai ép Boss làm Tần Lãnh Nguyệt có thai chắc? Tần Lãnh Nguyệt không giống đám phụ nữ đào mỏ kia, chị ấy theo Bạch Mạc Ly mười năm từ những ngày y còn tay trắng, nhiều đó là đã quá đủ để mọi người bỏ qua chút lỗi lầm này!

“Tôi đang tùy việc mà xét.” Tuyết Khả lạnh nhạt đáp. Không như bọn Tần Phá Phong, cô ta gia nhập Đế chế Bạch khi Bạch Mạc Ly đã thành công được một nửa, chuyện Tần Lãnh Nguyệt có ân tình với Boss, cô ta biết đấy nhưng không quá để tâm. Trong mắt cô ta, Tần Lãnh Nguyệt chẳng qua chỉ là một kẻ nhìn xa trông rộng biết đầu tư mạnh vào “cổ phiếu” tiềm năng mà thôi, tình cảm có khi còn chẳng bằng bọn Hắc Báo Bạch Hồ.

Về tình mà nói thì Tuyết Khả quả thật hơi cay nghiệt, nhưng cũng chẳng sao, cô ta không quan tâm, trách nhiệm duy nhất của cô ta là toàn tâm toàn ý đứng cạnh Bạch Mạc Ly, thay Bạch Mạc Ly giải quyết mọi chuyện một cách lý trí, thậm chí là vô tình. Tuyết Khả quả thật là kiểu nhân vật phản diện mà ai cũng ghét, nhưng Bạch Mạc Ly chấp nhận tính cách của cô ta, thừa nhận năng lực của cô ta, bằng không cô ta đã chẳng thể gia nhập Đế chế Bạch.

Khi biết Tần Lãnh Nguyệt có thai với Bạch Mạc Ly, điều đầu tiên Tuyết Khả nghĩ chính là mong Tần Lãnh Nguyệt đừng sinh đứa bé này ra. Hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để thái tử hay công chúa của Đế chế Bạch chào đời, trong trận chiến giữa Đế chế Bạch và Giáo hội, Tần Lãnh Nguyệt và đứa bé sẽ chỉ khiến Bạch Mạc Ly bị vướng chân mà thôi. Quan trọng hơn hết là, Bạch Mạc Ly không yêu Tần Lãnh Nguyệt.

“Tùy việc mà xét?” Tần Phá Phong gặng điên lên, có lẽ là do đứng ở góc độ khác nhau nên cái nhìn cũng khác: Tần Lãnh Nguyệt lớn hơn bọn hán ba tuổi, từ khi có thể nhớ, Tần Lãnh Nguyệt đã một tay chăm sóc bọn hán lớn lên; bất kể thế nào, bọn hán luôn đứng về phía Tần Lãnh Nguyệt, “Chẳng lẽ chị ấy kiểm soát được chuyện này sao? Đế chế Bạch lớn như vậy mà không bảo vệ nổi một cô gái hã? Tại các người cho Mộc Như Lam điểm...”

“Phá Phong!” Tần Lãnh Nguyệt cau mày ngắt lời hán, “Mộc tiểu thư được điểm như vậy là hiển nhiên, chị bị thế này không phải tại cô ấy!” Tần Phá Phong nói giúp cho cô ta như thế thì thà đừng nói còn hơn, chỉ tổ khiến cô ta thêm khó chịu.

“Những điều cần nói tôi đều nói cả rồi, Lãnh Nguyệt tiểu thư cũng không còn gì đáng ngại, vậy tôi đi trước đây.”

Tuyết Khả lạnh nhạt gật đầu với Tần Lãnh Nguyệt một cái rồi đi ra ngoài.

“Chết tiệt!” Tần Phá Phong nhìn Tuyết Khả mà tức muốn phát cuồng.

Tần Lãnh Nguyệt cũng chẳng khá hơn là bao, thế nhưng cô ta vẫn nói, “Đừng nóng, là lỗi của chị, chắc Tuyết Khả còn bức chuyện chị hại anh Bạch mất mặt trước Amon.”

“Có giỏi thì đi tính sổ với tên Amon đó đi, trút giận lên người một phụ nữ thì có gì hay...” Tần Phá Phong nhăn mặt, thấy Tần Xuất Vân bước vào, hán vội hỏi, “Bác sĩ nói thế nào?”

“Nghĩ ngơi cho tốt, chú ý cảm xúc.” Tần Xuất Vân nhũn mày bảo, “Chị nên về tổng bộ dưỡng thai thì hơn.” Cô ta cảm thấy, từ khi Mộc Như Lam đến

Bạch Đế, bầu không khí bên trong bắt đầu khang khác, như thể có thứ gì đó đang dần chuyển mình, cảm giác rất kỳ quái.

Vốn Tần Lãnh Nguyệt không định đến Bạch Đế trong lúc thai nghén, nhưng khi biết Mộc Như Lam đã đặt chân tới Mỹ, lại tận mắt nhìn thấy Mộc Như Lam tại Harvard, không hiểu sao cô ta có cảm giác con bé này rất nguy hiểm.

Mộc Như Lam không có vẻ gì là mạnh, cứ như ai cũng dư sức giết được nó, vì vậy Tần Lãnh Nguyệt cho rằng đây là tâm lý đề phòng của phụ nữ khi thấy có kẻ muốn cướp đi đồ của mình, dù việc Bạch Mạc Ly yêu Mộc Như Lam nghe mới vớ vẩn làm sao. Nhưng giờ xem ra cô ta quyết định đến Bạch Đế là hoàn toàn đúng, mới chưa được bao lâu mà thái độ của Bạch Mạc Ly đối với Mộc Như Lam đã bắt đầu thay đổi rồi!

Làm sao cô ta rời Bạch Đế mà về tổng bộ ở tận bên Washington được? Bộ phải đợi Mộc Như Lam cướp hết tất cả rồi mới ngồi khóc há? Chẳng lẽ cô ta không được tiên hạ thủ vi cường? Cô ta bảo vệ thứ mình quan tâm thì có gì sai? Cô ta muốn âm thầm phá hoại đấy rồi sao?

Tần Lãnh Nguyệt không đáp, chỉ nhắm mắt ôm chặt chân.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đành rời khỏi phòng bệnh, để Tần Lãnh Nguyệt lại một mình.

Bên kia.

Màn đêm buông xuống.

Rời bệnh viện, Tuyết Khả tới văn phòng của Bạch Mạc Ly, tường thuật mọi chuyện lại cho y, bao gồm mỗi một câu nói của cô ta.

Bạch Mạc Ly không rời mắt khỏi tài liệu đang xem, chỉ bảo, “Đúng là hơi quá đáng thật.”

“Nếu cô ấy là người Boss yêu, tôi sẽ kiểm chế bản thân.” Tuyết Khả vẫn giữ giọng điệu nghiêm túc. Bình thường cô ta đã rất kiểm chế với Tần Lãnh Nguyệt vì nể mặt Boss rồi đấy.

Bạch Mạc Ly dừng bút, mắt hơi nheo lại, chuyện y phát sinh quan hệ với Tần Lãnh Nguyệt hoàn toàn là ngoài ý muốn. Tại tổng bộ Đế chế Bạch khắp nơi đều lắp camera, nơi duy nhất không lắp chính là tầng y ở, vì vậy khi xảy ra chuyện thì chỉ có người trong cuộc mới giải quyết được. Ngặt nỗi lúc đó ký ức của y loạn hết lên, trên người Tần Lãnh Nguyệt lại dấu vết sờ sờ, rồi cả cái mùi dầy đặc trên giường nữa, tất cả đều cho thấy bọn họ đã quan hệ.

Nhưng mà...

Cứ thấy có gì đó sai sai, tiếc là y không hỏi Tuyết Khả được, tầng y ở đến Tuyết Khả cũng không dám tùy tiện vào, có hỏi cô ta cũng không biết.

Bạch Mạc Ly xoa trán, “Đưa Tần Lãnh Nguyệt về tổng bộ đi.” Càng nhiều phụ nữ càng thêm phiền phức.

“Nếu cô ấy không chịu thì sao?” Tuyết Khả hỏi.

“Không phải do cô ấy quyết định.” Y lia ánh mắt sắc lẹm về phía cửa sổ, không thấy Mãnh Sát đâu, chắc lại chạy đi quậy với con bò câu của Mộc Như Lam rồi?

“Tôi hiểu.” Tuyết Khả gật đầu, nói tiếp, “Dữ liệu camera ở Universal Studio Hollywood đã được đưa về, Nhất Tiển đang kiểm tra rồi.” Kiểu gì mắt cũng thâm đen như gấu trúc cho xem.

“Tôi chỉ cần kết quả.”

“Rõ.”

++++

Tần Lãnh Nguyệt bước dọc theo hành lang, các nữ sinh kia đều đã về ký túc xá hết nên giờ bệnh viện vắng lặng hơn hẳn, sàn nhà sạch bong phản chiếu bóng hình thon thả của cô ta.

Cô ta đi tới phòng bệnh của Mộc Như Lam, cửa phòng không đóng, Mộc Như Lam đang ngồi trong đọc sách, trên gương mặt xinh xắn thoáng thấy một nụ cười nhẹ tênh, thật đẹp đẽ và diễm nhiên, làm người ta không nỡ quấy rầy, tựa hồ cô là bướm đậu trên hoa, chỉ một hơi thở cũng có thể dọa cô giật mình bay đi mất.

Tần Lãnh Nguyệt khựng lại, hơi nín thở, đoạn nhẹ nhàng gõ cửa.

Mộc Như Lam ngẩng đầu, thấy Tần Lãnh Nguyệt đứng đó, “Đàn chị? Có chuyện gì không?”

Tần Lãnh Nguyệt cười cười nhưng không vào ngay, “Ngài Amon đâu?”

“Chị tìm anh ấy à? Anh ấy vừa đi ra ngoài rồi.”

“Không phải, chị tìm em.” Bấy giờ Tần Lãnh Nguyệt mới bước vào, tiện tay đóng cửa lại.

Mộc Như Lam cười nhìn cô ta.

“Nhóm Tina xuất viện cả rồi, giờ chị chỉ có em để tán gẫu.” Tần Lãnh Nguyệt tới bên giường kéo ghế ngồi xuống.

“Chị muốn tán gẫu cái gì?” Mộc Như Lam mỉm cười, “Hay chị định kể tôi nghe Bạch tiên sinh có thù gì với nhà tôi.” Cả hai đều đã lật bài với nhau rồi.

“Em muốn biết thì nói cho em biết cũng được.” Tần Lãnh Nguyệt ngả lưng ra ghế, hai tay đặt nhẹ lên bụng, vốn cô ta tới đây chính là để nói chuyện đó.

Mộc Như Lam hứng thú nhìn cô ta.

Trông cái thái độ đó của Mộc Như Lam, Tần Lãnh Nguyệt thật mong được thấy vẻ mặt sùng sốt, rồi áy náy, dằn vặt của cô, nhất định sẽ thuận mắt hơn bây giờ rất nhiều.

“Chắc em không biết anh Bạch có một đứa em gái nữa đâu nhỉ? Không phải Bạch Tố Tinh, là một đứa khác, em gái ruột cùng mẹ.” Tần Lãnh Nguyệt nói.

“Đúng là không biết.” Hóa ra Bạch Tố Tinh và Bạch Mạc Ly không phải anh em ruột sao? Mà sao lại dính tới em gái của Bạch Mạc Ly, chẳng lẽ cô em gái kia có quan hệ gì với cô à? Và cái quan hệ này đã khiến cô kiếp trước bị hại chết? Nghe có vẻ nghiêm trọng đấy, tò mò ghê.

“Cũng phải, kẻ không biết gì lúc nào sống ung dung hơn những người khác.” Tần Lãnh Nguyệt nhếch miệng cười giễu, “Bố mẹ cô mười bảy năm trước hại chết bố anh Bạch, mười lăm năm trước hại chết mẹ anh Bạch, còn cô, chín năm trước lại gián tiếp hại chết đứa em gái duy nhất của anh Bạch, tất cả đều ra đi ngay trước mắt anh ấy, thù giết cha đã không đợi trời chung, thù giết cả nhà phải trả sao mới đủ?”

Mộc Như Lam nhìn Tần Lãnh Nguyệt, bên tai văng vẳng từng tiếng gằn, không ngờ câu trả lời lại đến một cách nhẹ nhàng mà nặng nề như vậy, cô cũng từng nghĩ có lẽ gia đình mình đã hại chết ai đó quan trọng với Bạch Mạc Ly, bởi trên đời chỉ có hai chuyện có thể khiến người ta hận đến tận xương tủy, đó là lòng tự tôn bị chà đạp và người thương bị hại chết. Chỉ là cô không ngờ chuyện lại đến mức đó, một lần sát hại đã đủ thành thâm thù, đằng này còn là hết lần này tới lần khác...

Nhưng vậy thì có liên quan gì đến cô chứ? Nợ cha con trả?

“Cô nói tôi gián tiếp hại chết em gái anh ta, ý là sao?” Mộc Như Lam hỏi, bảo cô kiếp trước vô tình hại chết người thì còn có thể, nhưng kiếp này rõ ràng cô chỉ lặng lẽ quan sát thế giới, thật sự không biết có chuyện mình vô tình hại chết ai.

“Ý là sao tôi cũng không rõ lắm, cô chỉ cần biết mình đang đứng đâu là được.” Cụ thể thế nào chỉ có Bạch Mạc Ly tường tận, chính cô ta cũng là tình cờ mới biết được. Có điều, “gián tiếp” không nghiêm trọng bằng “trực tiếp”, Mộc Như Lam lẽ ra chỉ là một kẻ không đáng nhắc tới trong kế hoạch trả thù của Bạch Mạc Ly mới đúng, vậy mà sao nó lại xuất hiện ở Mỹ, xông vào cuộc sống của họ thậm chí gây ảnh hưởng tới họ? Thật vô lý! Mộc Như Lam đáng lẽ chỉ là một kẻ qua đường, một kẻ qua đường có chết cũng chẳng ai nhớ!

Ra thế, nói cho cô mấy chuyện này là để cô biết mình là kẻ thù của Bạch Mạc Ly, không nên nhón nhơ trước mặt y, thậm chí còn phải cúi đầu cho y nhục mạ, bởi vì cô có tội.

Nếu là cô kiếp trước thì có khi Tần Lãnh Nguyệt sẽ được như ý đấy, đáng tiếc, trước mặt cô ta bây giờ là một kẻ thái nhân cách, bộ xử lý tình cảm có vấn đề, không hiểu nổi một thứ phức tạp như lòng áy náy đâu.

“Đây là chuyện chị muốn nói với tôi đấy hả?” Mộc Như Lam cười.

“Phản ứng của cô thật khó ưa.” Thấy tiến triển không như dự đoán, Tần Lãnh Nguyệt cau mày, vậy mà nó còn cười được? Bình thường làm gì có ai biết bố mẹ mình giết người mà còn cười được!

“Tôi không có nghĩa vụ phải làm chuyện chị ưa.” Mộc Như Lam khúc khích, “Nếu bố mẹ tôi hại chết bố mẹ Bạch tiên sinh thì có liên quan gì tới Kha gia?”

“Cái này phải hỏi cô, nhờ cô nên Kha gia mới bị liên lụy.” Tần Lãnh Nguyệt nói mát, cô ta muốn thấy vẻ mặt khác của Mộc Như Lam, cuối cùng chẳng những không đạt được mục đích mà còn bị Mộc Như Lam chọc tức.

Kha gia bị cô liên lụy?

Mộc Như Lam muốn hỏi thêm nhưng đứng vào lúc này, cửa phòng mở ra, Mặc Khiêm Nhân xuất hiện, thấy Tần Lãnh Nguyệt ở trong thì đôi mắt đậm mực lạnh đi hẳn.

Tần Lãnh Nguyệt đứng phắt dậy như bị điện giật, thái độ mỉa mai ngay tức khắc biến mất, “Nói chuyện với em rất vui, chị có việc đi trước đây, tạm biệt.”

Tần Lãnh Nguyệt căng thẳng, hơi không dám tới gần Mặc Khiêm Nhân, cuối cùng vẫn phải cắn răng nén sợ mà đi qua, bởi vì cô ta không muốn mất mặt trước Mộc Như Lam.

Bị ánh mắt sắc lẹm găm thẳng vào người, Tần Lãnh Nguyệt không khỏi thấp thỏm, lo rằng Mặc Khiêm Nhân sẽ bất ngờ làm gì mình. Thế nhưng hẳn chỉ đơn giản là nhìn cô ta đi thôi, trước mặt Mộc Như Lam, hẳn sẽ làm gì cô ta kia chứ?

“Cô à tới đây làm gì vậy?” Mặc Khiêm Nhân đóng cửa hỏi.

Mộc Như Lam nghiêng đầu, chốt lại mục đích cuối cùng của Tần Lãnh Nguyệt, “Đại khái là tới làm em khó chịu.”

Tần Lãnh Nguyệt nghe tiếng đóng cửa sau lưng thì mới thờ phào nhẹ nhõm. Về thấy Tuyết Khả chờ sẵn trong phòng mình, cô ta không khỏi ngạc nhiên, “Tuyết Khả?”

Tuyết Khả quay qua nhìn Tần Lãnh Nguyệt, “Cô đi đâu thế?” Thực ra không cần hỏi cũng biết, bệnh viện trong trường không giống mấy bệnh viện bên ngoài, bình thường hầu như chẳng có ai nằm, hiện tại ở đây chỉ còn lại Mộc Như Lam và Tần Lãnh Nguyệt, Tần Lãnh Nguyệt hẳn vừa tới chỗ Mộc Như Lam.

“Có chuyện gì à?” Tần Lãnh Nguyệt không đáp mà chỉ hỏi.

Tuyết Khả lạnh nhạt nói, “Đến báo cho cô biết, sáng mai cô sẽ được đưa về tổng bộ, tối nay hãy nghỉ ngơi cho khỏe, Xuất Vân sẽ giúp cô sắp xếp hành lý.”

Nụ cười của Tần Lãnh Nguyệt đơ lại, “Tôi không muốn về...”

“Boss nói, không phải do cô quyết định.”

Tần Lãnh Nguyệt biến sắc, mắt trừng Tuyết Khả, “Vì sao?”

“Đây là nghĩ cho cô thôi, còn vì sao thì cô tự hiểu, tôi đi trước đây.” Dứt lời quay lưng bỏ đi.

Tần Lãnh Nguyệt cắn môi, “Vậy tại sao không phải là Mộc Như Lam đi?” Tại sao người đi lại là cô ta mà không phải là Mộc Như Lam? Tuy cô ta có chỗ sai, nhưng Mộc Như Lam là người ngoài, bên được thiên vị phải là cô ta mới đúng chứ? Cô ta mang thai con của Bạch Mạc Ly, rồi còn gắn bó với bọn họ bao nhiêu năm nữa, không có công lao cũng có khổ lao!

“Mộc Như Lam là sinh viên Bạch Đế, cô còn muốn cô ta đi đâu?” Tuyết Khả chẳng buồn ngoái đầu, vừa đi vừa nói, “Hơn nữa đừng quên lý do Boss đề cô ta đến Bạch Đế. Bớt gây chuyện đi, trực giác phụ nữ có thể rất chuẩn, nhưng đôi khi cũng sẽ khéo quá hóa vụng.”

Nhìn cửa phòng đóng im lìm, Tần Lãnh Nguyệt nhếch môi cười châm chọc, lý do đề Mộc Như Lam đến Bạch Đế... Đúng vậy, trước đây là vì muốn giám sát và gây khó dễ cho Mộc Như Lam nên mới đề nó đến Bạch Đế, nhưng giờ thì sao? Hạng nhất bảng tổng hợp! Hạng nhất bảng thành tích! Hạng nhất bảng tài sản! Hạng nhất bảng hấp dẫn! Chỉ có bảng xấu tính là không phải hạng nhất! Cô ta có thấy họ làm gì được Mộc Như Lam quái đâu! Trái lại nó còn ngày càng được nước làm tới! Khéo quá hóa vụng? Cô ta còn chưa kịp làm gì thì khéo quá hóa vụng thế nào được?!

Tần Lãnh Nguyệt nghiêng rặng, đột nhiên thấy bụng đau đau, cô ta vội thở sâu điều chỉnh lại cảm xúc, bình tĩnh, bình tĩnh, đứa bé mới là quan trọng nhất, trong Đế chế Bạch đã có nhiều người thích cô ta vậy rồi, nếu sinh được con cho Bạch Mạc Ly nữa thì nhất định cô ta sẽ ngồi lên vị trí bà chủ, ngộ nhờ có làm gì sai mọi người cũng sẽ giúp cô ta! Bình tĩnh, bình tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 355: Chương V119.2: Chìa khóa (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Hôm sau.

Mây đen phủ đầy trời, cả ánh nắng cũng không ngăn được cái lạnh của từng cơn gió gát.

Nghe tiếng mở cửa, người đàn ông trong phòng chiếu quay ra, gương cặp mắt thâm quầng mà nhìn Tần Lãnh Nguyệt, vẻ mặt hần dờ dẩn, buồn ngủ quá đi... Phải dán mắt vào máy tính làm hần sắp gục đến nơi rồi.

Tần Lãnh Nguyệt bật cười, đi tới đặt vật trong tay xuống trước mặt hắn, “Nhất Tiền, anh đang làm gì thế?”

Tà Nhất Tiền mở miệng ngáp không kịp thẳng, “Ốp... Tôi đang tìm một người... Cô tới có việc gì không?”

“Tôi sắp về tổng bộ, định nhờ anh chỉnh trang lại một chút, cơ mà coi bộ không được rồi.” Tần Lãnh Nguyệt thấy gần đây mình hơi tiều tụy, vác cái bộ dạng này về tổng bộ thì không hay cho lắm, nói không chừng người ta còn tưởng cô ta không được chào đón ở đây nên mới bị đuổi về.

Tà Nhất Tiễn ngáp thêm cái nữa, hai mí mắt sụp xuống, “Oáp... tôi rất tiếc.”

Tần Lãnh Nguyệt hết nhìn màn hình lại nhìn Tà Nhất Tiễn, đoạn nâng tay xem đồng hồ, “Anh muốn ngủ nửa tiếng không? Trong lúc đó tôi sẽ thay anh xem nhé?”

Tà Nhất Tiễn cảm động ứa nước mắt, “Thật sao?” Được ngủ rồi sao? Mẹ nó! Tuyệt vời! Hắn kiểm tra bằng camera suốt từ chiều hôm qua, đừng nói là gái mặc váy trắng, đến cả bóng ma cũng không có nữa kia!

“Ừ.”

“Cô thật tốt quá! Vậy tôi ngủ nửa tiếng, phiền cô nhìn giúp tôi xem có cô gái nào người Á, tóc dài, mặc váy trắng và đội mũ không, nếu có thì gọi tôi dậy, ok?” Cảnh Tà Nhất Tiễn chạy lướt qua Mộc Như Lam bị đám đông che mắt nên chỉ thấy được một chóp mũ màu trắng. Không còn cách nào khác, Tà Nhất Tiễn đành phải kiểm tra bằng ghi hình ngày hôm đó của từng cái camera một tại Universal Studios Hollywood.

“Được.”

Tà Nhất Tiễn lập tức bay sang cái sofa cạnh đó, ngã lưng ngủ ngay tức khắc!

Bình thường quen ngủ đúng giờ mà nay tự dưng lại phải thức trắng đêm, đúng là khổ hết chỗ nói!

Đáng thay không ai chịu giúp hắn cả, ai bảo hắn làm mất sợi dây chuyền...

Tần Lãnh Nguyệt ngồi vào chỗ ban nãy của Tà Nhất Tiễn, tay chậm chậm di chuột, nếu tua quá nhanh thì sẽ rất dễ bỏ sót chi tiết nào đó, dù sao tầm quay của camera cũng chỉ ở trong một phạm vi nhất định, vì thế chỉ còn cách kiểm tra từ từ.

Váy trắng, đội mũ, tóc đen dài, một cô gái người Á...

Tần Lãnh Nguyệt không biết bọn họ tìm người này làm gì, có lẽ là một nhân vật quan trọng liên quan đến chìa khóa kết Desno. Năm năm nay Đế chế Bạch luôn tranh chấp với Giáo hội thứ trong kết, có thể khiến Tà Nhất Tiễn phải lao lực tới mức này cũng chỉ có chuyện đó mà thôi.

Thời gian dần trôi, giữa những khung hình nối tiếp nhau, một bóng người bất ngờ đập vào mắt Tần Lãnh Nguyệt làm cô ta sùng sốt.

Ban đầu cô ta giúp Tà Nhất Tiễn chỉ là để có được thiện cảm của hắn, nghĩ bụng Tà Nhất Tiễn coi cả đêm mà vẫn không thu hoạch được gì thì chắc mình cũng thể thôi, không ngờ cô ta lại thật sự tìm ra!

Váy trắng, đội mũ, tóc đen dài, một cô gái người Á... Hoàn toàn khớp với miêu tả của Tà Nhất Tiễn, và người này là Mộc Như Lam?!

Không, người khớp với những đặc điểm đó có không ít, nhưng chỉ Mộc Như Lam là đem lại cảm giác phù hợp nhất, không trật đi đâu được!

Trong đoạn băng, Mộc Như Lam một tay cầm bản đồ một tay giữ mũ, phát hiện chiếc camera được giấu trong một chỗ kín gần đó, cô nhìn thẳng vào nó, mái tóc đen tung bay trong gió...

Bàn tay cầm chuột của Tần Lãnh Nguyệt hơi siết lại, nghe tiếng mở cửa thì giật thót một cái làm cuộn băng tua nhanh cả một đoạn dài.

“Chị?” Tần Xuất Vân ngạc nhiên, “Mới sáng sớm chị ở trong này làm gì?”

Thấy người đến là Tần Xuất Vân, Tần Lãnh Nguyệt mới thờ phào đáp, “Tuyệt Khả sắp đưa chị về tổng bộ, chị tới gặp Nhất Tiễn định nhờ anh ta chỉnh trang một chút thì thấy anh ta đã một rữ người rồi, cũng đang rảnh nên chị làm thay một lát cho anh ta nghỉ ngơi. Suyt, nhỏ giọng thôi, để anh ta ngủ thêm chút nữa.”

Về mặt Tần Xuất Vân dịu lại, cô ta đi tới, “Thôi để em, chị đừng lại gần mấy thứ nhiều bức xạ này.” Có thể gần đây chị ấy đã gây chút lỗi lầm, nhưng bản tính chị ấy rất tốt, Tần Lãnh Nguyệt vẫn là người chị cả đã nuôi lớn bọn họ, vẫn là một cô gái vừa cương vừa nhu cần được bảo vệ.

Tần Lãnh Nguyệt đứng dậy nhường chỗ, làm như vô tình hỏi, “Nhất Tiễn bảo cần tìm một cô gái, chuyện là sao vậy?”

Tần Xuất Vân coi tiếp đoạn Tần Lãnh Nguyệt vừa xem, thoải mái trả lời, “Hình như cô gái đó đang giữ chìa khóa.” Chuyện này rất hệ trọng, nhưng Tần Lãnh Nguyệt là người đáng tin, chắc chắn chị ấy luôn mong những điều tốt nhất cho Bạch Mạc Ly.

Tần Xuất Vân đâu biết, ai rồi cũng khác, lòng người khó dò, có lẽ ngay từ đầu mọi chuyện đã không đơn giản như họ tưởng.

“Chìa khóa...”

“Sao ạ?”

“... Không có gì.” Tần Lãnh Nguyệt cụp mắt giấu đi suy nghĩ trong lòng, Mộc Như Lam đang giữ chìa khóa? Vật bọn họ khổ sở tìm kiếm bấy lâu, cuối cùng lại nằm ngay trong tay Mộc Như Lam? Cô ta hẳn phải nói cho Tần Xuất Vân biết, nhưng mà... Tần Lãnh Nguyệt áp úng, “Chị đi ăn đã...”

“Vâng.”

Tần Lãnh Nguyệt ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn mây đen treo nặng trĩu bầu trời, cô ta nheo mắt, chìa khóa nằm trong tay Mộc Như Lam...

Trong thâm tâm Tần Lãnh Nguyệt đưa ra ba sự lựa chọn: Lợi ích của Đế chế Bạch, tổn hại cho Mộc Như Lam, lợi ích của cô ta.

Cô ta không biết trong két Desno có gì, nhưng có thể khiến Giáo hội và Đế chế Bạch vì nó mà tranh chấp nhiều năm thì đó hẳn phải là một thứ xa xỉ hay thậm chí vô giá. Cơ mà, Đế chế Bạch đã là thế lực lớn nhất nước Mỹ rồi, còn thứ gì có thể khiến nó hùng mạnh hơn cơ chứ? Biết đâu cuối cùng chỉ thành công dã tràng. Mà nếu Mộc Như Lam bị gì vì cái chìa khóa, vậy thì chẳng phải mình không cần lo nó cướp đi Bạch Mạc Ly nữa sao?

Chìa khóa nằm trong tay Mộc Như Lam...

Nếu Giáo hội biết chuyện này...

++++

Mộc Như Lam hắt xì một cái, cô sụt sịt mũi, đầu dụi vào ngực bạn trai nhà mình, sau đó tiếp tục thiu thiu ngủ.

Mặc Khiêm Nhân hé mắt, mơ màng xoa đầu Mộc Như Lam, sau đó đắp kín chăn ôm cô ngủ tiếp, mười phút sau, Joey gọi điện tới.

“Aaaaaa vạ lần xin lỗi anh Amon ơi! Tôi thật sự không phải cố ý! Tôi đi chết ngay đây!” Joey nước mắt nước mũi tèm lem trông thảm thương hết biết, hẳn vừa nhận được điện thoại từ chỗ bảo vệ, bảo là có tiền sĩ Robert tới gặp Caesar. Joey ngớ ra một lúc mới ý thức được sự việc, hẳn cuống cuống đồ hết rác trong thùng ra, chỉ phiếu thì còn đó, nhưng lại không thấy đơn xin đầu cả...

Mặc Khiêm Nhân im lặng hồi lâu, sau mới thản nhiên nói, “Đi đi.”

“Đừng mà!” Joey thiếu điều quỳ xuống, “Làm ơn đừng mà, tôi thật sự không phải cố ý, làm ơn đừng đuổi tôi đi, xin anh đó viện trưởng! Tôi thật sự không phải cố ý! Chi phiếu năm triệu đô vẫn đang nằm trong thùng rác đây này!”

Mặc Khiêm Nhân cẩn thận xuống giường đi ra ngoài, bấy giờ bệnh viện tĩnh lặng vô cùng, sàn nhà sạch sẽ phản chiếu bóng dáng hắn.

Joey khóc kể hết mọi chuyện cho Mặc Khiêm Nhân, sau đó đồng dục, “Thề có Chúa, tuy tôi rất rất muốn tờ chi phiếu kia nhưng cuối cùng vẫn, vẫn cái gì nì... ‘Ngăn con sóng dữ, thay mặt rửa chân*, cái tà quy chính’...” Joey dùng thứ tiếng Trung sứt sọc nói một câu thành ngữ sứt sọc, chỉ mong viện trưởng đại nhân tin tưởng mình, có trời mới biết vì sao tờ đơn kia bay mất! Hẳn rõ ràng đã ném nó vào thùng rác rồi mà!

*Câu thành ngữ đúng phải là 革面洗心 (thật lòng hối cải) nhưng Joey nói nhầm thành 洗脚革面 (thay mặt rửa chân).

Phòng chừng đối phương biết tính Joey hơi ham tài nên mới thừa dịp Mặc Khiêm Nhân không có ở đây mà gửi chi phiếu cho hắn qua thư, nếu trước đó không xảy ra vụ Ive trốn ngục thì có khi Joey đã nhận lời rồi.

Đúng là họa vô đơn chí.

Mặc Khiêm Nhân vừa đi vừa suy tư, mặc kệ chuyện gì đã xảy ra, mặc kệ Joey có cố ý hay không, được duyệt là được duyệt, đối phương đã tìm tới cửa rồi, bọn họ quả thật không cách nào từ chối, trừ phi có chứng cứ cho thấy đối phương ôm mưu đồ bất chính.

“Đề hắn ta vào, cho người giám sát chặt chẽ, bật hệ thống điện an ninh lên, tôi không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn trước khi tôi về.”

Hệ thống điện an ninh, mỗi một song sắt trong ngục giam này đều có lõi dẫn điện mạnh, bật hệ thống điện an ninh tức là cho điện chạy lên song sắt, ngăn không để người ở ngoài và ở trong tiếp cận nhau, bằng không sẽ bị giật chết ngất.

“Khi nào anh về?”

Khi nào về? Vết thương trên vai Mộc Như Lam ăn vào xương, muốn lành hẳn cũng phải mấy tháng nữa, hẳn không thể ở cạnh cô mãi được... Phiền thật, trong bản hợp đồng giữ bí mật thậm chí còn quy định cả thời gian hẳn phải làm việc cho chính phủ Mỹ, tuy đối phương không dám đòi hỏi quá đáng nhưng năm năm không ngắn cũng chẳng dài, trước kia cứ nghĩ năm năm chả thấm vào đâu, giờ mới thấy thật là bức bối.

“Vài ngày nữa.” Hắn chưa muốn rời khỏi Mộc Như Lam.

Joey khóc thầm, “Anh về nhanh nhanh nha.” Đạo này bầu không khí nồng nặc mùi nguy hiểm! Thảo dân trụ không nổi đâu!

“Lỡ có chuyện gì thì anh đi chết đi.” Mặc Khiêm Nhân bỏ ngoài tai tiếng kêu rên của Joey, thẳng thừng cúp máy.

Lúc hắn trở lại phòng bệnh thì Mộc Như Lam đã dậy rồi, “Khiêm Nhân bạn gì à?”

“Không.” Hắn đi đến cạnh cô, “Không ngủ nữa sao?”

“Ừm.” Mím cười, dang tay, muốn ôm một cái.

++++

Tần Lãnh Nguyệt về tổng bộ Đế chế Bạch ở Washington, làm nhiều người cảm thấy yên tĩnh hơn hẳn.

Tà Nhất Tiến sắp hóa điên rồi, hắn coi hết băng ghi hình mà vẫn không tìm ra cô gái người Á đó. Hắc Báo chế nhạo, “Gặp ma rồi chứ gì?”

“Áaaaa!” Làm gì có ai gặp ma giữa ban ngày!

“Hay là anh nửa tỉnh nửa mơ nên bỏ sót gì rồi? Coi lại một lần nữa xem sao?” Bạch Hổ chống cằm đề nghị.

“...” Tà Nhất Tiến hồn lìa khỏi xác.

“Vãi, yếu vậy cơ á? Có cần đưa đi bệnh viện không?”

“Đưa đi nhà thờ nhờ mục sư siêu độ thì may ra.”

“Mục sư biết siêu độ à?”

“Chẳng lẽ không?”

Tà Nhất Tiến chết rồi cũng bị một hắc một bạch chọc cho đội mồ sống dậy.

Ảo não bút tóc, Tà Nhất Tiến quyết định ra ngoài kiếm gì ăn rồi tắm nắng với ngắm gái bỏ sung năng lượng một tí, sau đó về đây xem lại lần nữa chứ biết sao giờ?

Về tổng bộ được vài ngày, Tần Lãnh Nguyệt gọi điện cho Tần Phá Phong, sau khi tán gẫu chút chuyện trong nhà, cô ta hỏi, “À, Mộc tiểu thư đỡ hơn chưa?”

Cứ nhắc tới Mộc Như Lam là Tần Phá Phong lại bức mình, “Thấy khỏe nhiều rồi.” Suốt ngày chim chuột với tên hôn phu, có giống người bệnh chỗ nào đâu!

“Hôn phu của em ấy còn ở Bạch Đế không?”

“Vừa ra sân bay.” Gã chương mắt đỏ rớt cuộc cũng cút đi, Tần Phá Phong thấy sáng khoái hẳn.

“Thế à... Em và Xuất Vân với Tịch Dương nhớ giữ sức khỏe nhé, chị có việc tí, bye bye.” Tần Lãnh Nguyệt cúp máy, ngồi trên giường nhìn đăm đăm vào điện thoại hồi lâu. Đoạn cô ta lấy từ trong tủ ra một tấm danh thiếp, gọi sang văn phòng hiệu trưởng Harvard hỏi xin số điện thoại của chủ tịch hội sinh viên.

Mặc Khiêm Nhân đi rồi thì không việc gì phải dè chừng Mộc Như Lam nữa, cùng lắm chỉ là một con cừu ai cũng làm thịt được, à không, đúng hơn phải gọi là một con mèo chỉ giỏi vỗ mồm.

Hiện Mộc Như Lam đã chuyển từ bệnh viện về biệt thự, vai không còn đau lắm, vốn cũng chẳng phải vết thương chí mạng gì. Mặc Khiêm Nhân không cho đi tiễn, cô đành ra ban công ngồi đọc sách một mình, tay phải bị thương nên trên lớp cô chỉ nghe giảng chứ không thực hành được.

Xa xa, Mãnh Sát lại đang đuổi theo Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chao cánh tránh né, muốn mò vào mắt Mãnh Sát, có điều vì kích cỡ chênh lệch nên chỉ mò được tới cái mỏ to hơn của nó gấp ba lần, gian tình bản tung tóe, người trong khu biệt thự hạng nhất đã quá quen với cảnh hai con chim ngày ngày chơi gay bất kể ranh giới giống loài rồi.

Nghe tiếng chuông điện thoại từ chiếc bàn nhỏ màu trắng, Mộc Như Lam tới cảm lên xem, biết ai gọi đến thì liền nhường mày, Morse? Suýt chút nữa cô đã quên luôn người này rồi.

“Morse?” Giọng nói nghi hoặc của cô truyền đến đầu dây bên kia.

Morse nhìn đám mây đen nơi chân trời, ngoài cửa xe cảnh vật lướt qua nhanh như cắt, hắn nheo mắt, ngữ điệu rất bình thường, “Có một bệnh nhân đặc biệt sắp làm phẫu thuật, tôi đón cô đi kiến tập. Cô rảnh không?”

Đúng như dự đoán, bọn họ chẳng may may cạy được miệng của Caesar, chỉ bất ngờ là Đế chế Bạch đã tìm ra cô gái giữ chìa khóa, và cô gái đó chính là Mộc Như Lam! Ngâm lại thì, váy trắng, đội mũ, tóc đen dài, người Á, lúc mới nghe mấy từ đó hắn cũng đã nghĩ ngay đến Mộc Như Lam, sau lại thấy cái giả thiết này thật ngớ ngẩn, nào ngờ...

Mộc Như Lam nhường mày, kiến tập giải phẫu sao? Nghe hấp dẫn đấy, dạo này cô không được tự tay làm gì cả, và lại Tần Lãnh Nguyệt không còn ở Bạch Đế nên cũng thấy hơi nhàm chán. Cơ mà hắn tự mình tới đón sao? Chắc, nghe khá là đáng nghi đó... Sẽ là cái gì đây?

Thấy Mộc Như Lam mãi không trả lời, Morse dừng xe, nhìn cánh cổng Bạch Đế hoa lệ, “Tôi ở ngay ngoài cổng học viện, cô ra đi.”

Người ta đã chờ ngoài cửa rồi mà còn cố ý làm lơ thì không được đúng tình đúng lý lắm, đó đương đương là chủ tịch hội sinh viên Harvard cơ mà.

Mộc Như Lam bảo hấn đợi chút rồi thay quần áo xuống tầng hầm lấy xe.

Tà Nhất Tiền lái xe golf đi lòng vòng quanh trường, hấn muốn tắm nắng, nhưng hôm nay nắng lạnh tanh, hấn muốn ngắm gái, nhưng sinh viên vẫn còn trong giờ học, hấn muốn đi ăn, nhưng lúc này căng tin chưa mở cửa.

Hấn ngửa mặt than trời, thế giới này thật tối tăm... Sợi dây chuyền bị mất kia chính là tỳ vết trong cuộc đời hoàn mỹ của hấn, và cô gái hại hấn mất dây chuyền chính là kiếp nạn!

Bỗng nhiên, hấn thoáng thấy bóng một chiếc xe, dưới ánh nắng trông nó đặc biệt nổi bật.

Tà Nhất Tiền không khỏi nhìn sang, bắt gặp Mộc Như Lam đang lái xe ra từ con đường bên kia trắng cỏ.

Như cảm giác được cái nhìn của hấn, Mộc Như Lam quay đầu, thấy Tà Nhất Tiền thì cũng ngẩn ra, anh chàng này trông quen quen... A, là người bị tóc cô “lấy” mất dây chuyền lúc ở Universal Studios Hollywood đây mà? Nhưng giờ cô phải ra ngoài mất rồi, lát về trả dây chuyền cho anh ta sau vậy.

Vì thế cô gạt đầu cười chào hấn rồi tiếp tục lái xe ra cổng.

Tà Nhất Tiền như bị điện giật, hấn cứ nhìn theo Mộc Như Lam như thế, mãi đến khi bóng cô khuất sau rừng cây thì mới chịu hồi thần... Muốn làm tóc cho cô ấy quá, cô ấy nhất định sẽ là người mẫu đẹp nhất hấn từng biết! Mà... Sao cô trông quen thế nhỉ? Hừm...

Hấn vừa lái xe vừa đắm chiều, tới khi nhớ ra rồi, hấn tròn to đôi mắt, nhảm chân ga thành phanh mà đạp mạnh, hậu quả là xe đâm sầm vào một thân cây đến nỗi móp cả phần đầu.

Nhưng Tà Nhất Tiền nào có tâm trí để ý mấy thứ đó, hấn vội vàng mở di động, “Alô alô! Tôi tìm ra cô gái đó rồi!”

Trong phòng giám sát.

Hắc Báo nhìn chăm chăm vào chiếc xe mới tới, “Là người Giáo hội.” Trên xe có biểu tượng của Giáo hội.

“Người Giáo hội tới đây làm gì?” Bạch Hồ nghi hoặc. Tuy hai bên ngầm đấu đá nhau nhưng ngoài mặt vẫn nước sông không phạm nước giếng, người Giáo hội tới địa bàn của họ, họ nổ chết hấn ta được không?

“Không biết... Ồ Mộc Như Lam kia?” Hắc Báo nhìn thấy Mộc Như Lam chạy xe gôn vào bãi đỗ trong trường, sau đó đi về phía cổng.

“Nghe bọn Phá Phong kể, hồi ở Harvard Mộc Như Lam qua lại rất gần với thiếu chủ Giáo hội, hay là bị thu mua rồi? Cứ thả đi như vậy có ổn không?”

“Cô ta đứng hạng nhất, có quyền tự do ra vào cổng.” Hắc Báo hừ mũi, mà cái con bé hấn nhắm bắn lúc oanh tạc đảo, hình như cũng là Mộc Như Lam thì phải? Mộc Như Lam là người Giáo hội? Được lắm, càng ngày càng đáng ghét!

Mộc Như Lam quẹt thẻ, còn đang chờ máy cảm ứng xác nhận thì Morse đã xuống xe, lịch sự mở cửa sẵn cho cô.

Cùng lúc đó, Hắc Báo và Bạch Hồ nhận được một cuộc gọi.

“Ngăn Mộc Như Lam lại!”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 356: Chương V120.1: Sóng ngầm (1)

Editor: MDL

Beta-er: Manh

Mệnh lệnh của Tuyết Khả như một quả bom dội xuống, kinh động đến Hắc Báo và Bạch Hồ. Bạch Hồ phản xạ nhanh, ấn nút điều khiển đóng toàn bộ cổng trong học viện lại, thế nhưng...

Mộc Như Lam vừa ra ngoài thì cổng bỗng nhiên đóng sầm lại, làm mái tóc cô hơi phát.

Morse nhăn mày, “Sắp đến giờ rồi, ta lên xe nói chuyện.”

Thấy sự vội vàng trong mắt hấn, Mộc Như Lam liếc nhìn cánh cổng đóng chặt sau lưng, nhếch môi cười, “Được.”

“Chậm mất rồi!” Bạch Hồ gọi điện báo cho Tuyết Khả. Biết tin Mộc Như Lam đã lên xe Giáo hội, Tuyết Khả không khỏi nóng ruột.

“Đuổi theo! Chìa khóa đang nằm trong tay Mộc Như Lam!”

Cả bọn Tà Nhất Tiền lao ra cổng, sao hồi trước họ xây cái trường to thế này làm gì không biết!

Ý thức được Đế chế Bạch Đế đã hành động, Morse đạp chân ga mạnh đến nỗi khiến Mộc Như Lam đổ cả người về sau, cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua nhanh như chớp.

“Morse, cứ thế tôi sẽ nghĩ là anh định bắt cóc tôi đấy.” Mộc Như Lam ung dung mỉm cười, tựa hồ không hề nhận ra điều gì bất ổn.

Morse quan sát qua gương chiếu hậu, thấy hai bên không có xe đuổi theo, hắn giảm tốc độ, liên lạc với cấp dưới qua tai nghe bluetooth, “Tập trung vào xe của tôi, điều một chiếc trực thăng đưa nhóm Meissen tới đây, ngay lập tức!”

Học viện Bạch Đế nằm ở khu vực hẻo lánh, xung quanh đều là đất hoang, duy chỉ có một con đường ngoằn ngoèo vắt ngang qua đây với lượng xe lưu động ít đến đáng thương.

Vừa chạy chậm lại thì trên gương chiếu hậu đã xuất hiện hai chiếc xe, một trái một phải, có xu hướng bắt kịp hắn.

Morse nhìn chúng, trong đôi mắt xám như chứa một bầu trời u ám cuộn cuộn mây đen.

“Đưa cái chìa khóa trên người cô cho tôi.” Morse cân nhắc thời gian, dù gì nơi này cũng là địa bàn của Đế chế Bạch, chờ Meissen và trực thăng tới có khi Mộc Như Lam đã bị giành về rồi. Chết tiệt, rõ ràng con ả Tàn Lãnh Nguyệt nói Bạch Mạc Ly chưa biết Mộc Như Lam giữ chìa khóa cơ mà!

Mộc Như Lam nhướn mày, “Chìa khóa gì?” Trên người cô chỉ có thẻ ra vào Bạch Đế, hắn muốn thẻ của cô sao?

Morse nhíu mày nhìn qua gương chiếu hậu, trông Mộc Như Lam không giống giả bộ chút nào. Có lẽ cô không biết thật, chứ mà biết thì cô làm gì chịu để Giáo hội giành giật mình với Đế chế Bạch thế này, và lại Tàn Lãnh Nguyệt bảo chìa khóa là một sợi dây chuyền...

“Trên người cô có dây chuyền không?” Morse đạp chân ga, chiếc xe thể thao đất đỏ lại lao vút đi, có điều kẻ đuổi theo cũng không chịu thua kém, chẳng những thế Hắc Báo còn nhào người ra, cầm súng nhắm vào lớp xe hắn.

Chết tiệt!

Không chờ Mộc Như Lam lên tiếng, Morse đã bẻ tay lái tránh khỏi viên đạn, cả người Mộc Như Lam đổ mạnh sang bên, câu trả lời cũng vắng ngược trở lại.

Mộc Như Lam sờ dây an toàn, cảm nhận sự Khiêm Nhân của cô nói thật chuẩn, trước đây cô ngồi ô tô rất ít khi thắt dây an toàn, sau mới được Mạc Khiêm Nhân sửa dần, hắn có chứng OCD nhẹ, cả tật ngủ nghiêng sang trái của cô cũng không bỏ qua. Giờ mới thấy, nghe Khiêm Nhân quả là không sai chút nào.

Hắc Báo và Bạch Hồ mỗi người một xe đuổi sát theo Morse, nếu trên xe không có Mộc Như Lam cùng chìa khóa kết Desno thì họ đã dùng súng rocket luôn rồi! Chỗ này dân cư thưa thớt, sợ gì? Nhưng cũng chính điều này gây bất lợi cho họ, bởi ở đây chỉ có một con đường, không cách nào xông ra chặn ngang xe Morse được.

“Mẹ kiếp, tên đàn Tà Nhất Tiền! Mộc Như Lam ở trong Bạch Đế lâu thế mà tới tận bây giờ mới nhận ra! Bộ đui mắt hay gì?!” Hắc Báo bắn không trúng liền câu tiết làm thêm hai phát nữa, đáng tiếc đối phương vẫn lạng lách né được.

“Hắc Báo dừng súng, đối thủ là thiếu chủ Giáo hội, tên đó không phải dạng vừa đâu, cẩn thận tính mạng của Mộc Như Lam!” Giọng Bạch Hồ vang lên trong bộ đàm.

Trực thăng và xe hơi chen nhau túa ra từ trong học viện, chìa khóa của cái kết họ giành giật mấy năm nay đang ở ngay trong tay Mộc Như Lam, thời khắc quyết định đã đến!

Bây giờ được Mộc Như Lam chính là được thiên hạ!

Thứ trong kết Desno đủ để cho một người xưng vương, nếu Giáo hội và Đế chế Bạch không cố tình giếm đi thì không biết sẽ còn loạn tới mức nào nữa.

“Lũ Giáo hội đề tiện bi ôi! Tôi muốn nổ tan xác bọn chúng!”

“Chờ chúng ta lấy được thứ trong kết rồi tha hồ nổ.” Bạch Hồ cũng nghiêng rằng. Rõ ràng đã thỏa thuận là dùng thực lực, ai mở kết trước người này hưởng, vậy mà họ vừa tiến gần tới thành công thì Giáo hội đã vội đi cướp!

++++

Tuyết Khả và Bạch Mạc Ly ngồi lên chiếc trực thăng duy nhất của học viện, cùng biểu tượng cánh vàng đan chéo sắc xảo mà đầy độc đoán.

Tuyết Khả cau mày trầm tư.

Sao Giáo hội lại biết Mộc Như Lam giữ chìa khóa? Tà Nhất Tiến là người duy nhất từng tiếp xúc với chìa khóa và nắm hướng đi của nó mà cũng chỉ phát hiện mới đây thôi, thế quái nào Morse còn biết trước cả họ?

Kỳ lạ, chẳng lẽ có kẻ nằm vùng? Cũng không loại trừ khả năng này, học viện Bạch Đế không được như tổng bộ, bên trong còn nhiều phần tử không phải thành viên của Đế chế Bạch. Nhưng, manh mối là do Tà Nhất Tiến tìm trong băng ghi hình mà ra, nghĩ kiểu gì cũng không thể bị lộ nhanh vậy được, trừ phi...

Bạch Mạc Ly đứng trước cửa khoang, tay vịn vào cạnh cửa, đôi mắt ung sắc bén cơ hồ rạch ngang bầu trời âm đạm

“Mãnh Sát!” Nhìn ba chiếc xe trên con đường bên dưới, Bạch Mạc Ly trầm trầm cất giọng.

Nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân, thần ung Andes giương rộng sải cánh, từ phía trên trực thăng lao thẳng về phía xe Morse.

Mộc Như Lam bỗng nhiên thấy một bóng đen phủ xuống, còn chưa kịp hiểu gì thì con chim khổng lồ đã đáp lên mũi xe Morse, chắn mất tầm nhìn của hắn.

“Shit!” Morse không thấy được đằng trước, bất cẩn chút thôi là chạy lệch khỏi đường ngay. Đã thế cặp mắt của Mãnh Sát còn giống hệt Bạch Mạc Ly, cảm giác cứ như Bạch Mạc Ly hiện diện vậy. Morse tái mặt, chẳng lẽ con ả Tàn Lãnh Nguyệt cố ý lừa hắn rằng Bạch Mạc Ly không biết Mộc Như Lam giữ chìa khóa để dụ hắn một mình tới đây chịu tội?

Morse muốn gạt Mãnh Sát ra nhưng nó lại quắp chặt lấy cần gạt nước, cho dù mở cả hệ thống gạt nước thì cũng không địch nổi thể trọng của Mãnh Sát. Cần gạt nước không rục rịch được, trái lại còn khiến Mãnh Sát nhận thấy ác ý của Morse, nó giờ vuốt nện lên kính chắn gió làm nứt một đường.

Trong lúc Morse gặp trở ngại, xe của Hắc Báo đã vọt lên chặn đầu, Bạch Hồ thì ép đằng sau, Morse hoàn toàn rơi vào đường cùng.

Cuối cùng cuộc rượt đuổi cũng kết thúc.

Ở ngay trong địa bàn mà còn để người ta đắc thủ thì Đế chế Bạch lấy cái gì xưng bá nước Mỹ?

“Chán sống!” Hắc Báo cười lộ răng khểnh, nhìn Morse như nhìn một kẻ sắp bị nổ tan xác.

Xem ra là thất bại rồi.

Mộc Như Lam mỉm cười, băng ghế cuối cùng cũng thôi lắc lư. Morse vẫn án binh bất động, không có vẻ gì là sẽ dễ dàng chịu thua. Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng quả thật rất đáng tò mò, đây là lần đầu tiên cô bị tranh giành như vậy, nói thế nào nhỉ? Có cảm giác mình thật quan trọng, thú vị lắm, ha ha ha...

Trực thăng hạ cánh xuống bên lề đường làm bụi đất bay tán loạn, nhóm Tàn Phá Phong cũng vừa đuổi tới nơi, kẹp lấy xe Morse ở hai bên trái phải, giờ thì hắn có chạy đằng trời.

Cửa xe lần lượt mở ra, nhân lực Đế chế Bạch xuất hiện.

Đôi mắt xám nhạt của Morse trầm lại, trước có hồ sau có báo, hắn không thể không mở cửa bước xuống.

Cửa xe vừa mở là ngay tức khắc có một loạt họng súng nhắm vào, Giáo hội nổi tiếng là lũ điên bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, bọn họ phải đề cao cảnh giác.

Thế nhưng khi trông thấy Morse, không ít người đã phải ngẩn ra, Morse? Thiếu chủ Giáo hội?

“Xin hỏi các anh rùm beng chặn chúng tôi lại như vậy là có ý gì? Hà Bạch đương gia?” Morse bình thản nhìn Bạch Mạc Ly đi tới, giọng điệu khó chịu như thể vừa bị phá hỏng cuộc vui.

Thấy Mộc Như Lam chưa xuống, Bạch Mạc Ly hơi nhíu mày, cô không muốn xuống hay là không thể xuống? Nghĩ vậy, y phớt lờ Morse mà đi tới mở cửa xe, đối mặt với Mộc Như Lam, y lãnh khốc ra lệnh, “Bước xuống!”

Tâm tình Morse gọn sóng.

Mộc Như Lam nhướng mày, “Anh vẫn bất lịch sự như mọi khi, Bạch tiên sinh ạ.”

“Thật sự, tự dung chặn đường bạn bè chúng tôi đi chơi, các anh rốt cuộc muốn gì?” Morse tiếp lời, ý là hắn không phải đến đây để cướp người mà chỉ muốn chờ Mộc Như Lam đi chơi thôi.

“Bước xuống! Đừng để tôi phải động thủ!” Ánh mắt Bạch Mạc Ly ngày một lạnh đi, con bé này, bộ muốn theo tên đó đi Ý chịu chết hay sao?!

Nhắc tới động thủ, Mộc Như Lam lại nhớ tới lần y suýt thả cô xuống từ sân thượng, quả thật thô lỗ hết chỗ nói.

Không nhọc Bạch Mạc Ly động thủ, Mộc Như Lam tự mình xuống xe.

Tà Nhất Tiền thấy cô thì vội vàng hỏi, “Cô cô cô còn nhớ tôi không? Tôi tôi tôi này!” Tà Nhất Tiền chỉ vào mấy điểm đặc trưng trên người mình, mắt kính vuông màu nâu, áo sơ mi họa tiết da báo, và đặc biệt là cảm của hắn, Tà Nhất Tiền rất tự tin về chiếc cảm siêu gọi cảm này, ai gặp qua cũng phải có ấn tượng.

Mộc Như Lam mỉm cười gật đầu, thoáng thấy một chiếc xe tải trọng tấn dừng cách bọn họ không xa, chắc là sợ ở đây xảy ra chuyện gì nên không dám lại gần.

Tà Nhất Tiền bỗng có cảm giác sức hấp dẫn của mình đã tăng lên gấp bội.

“Vậy cô có... Nhất được cái gì của tôi không?” Tà Nhất Tiền liếc Morse một cái rồi lại nhìn sang Bạch Mạc Ly, mong là công sức truy đuổi này giờ không đổ sông đổ biển.

“Đây chuyện phải không?” Mộc Như Lam mỉm cười hỏi, không hề biết câu nói này khiến tóc gáy mọi người dựng đứng.

Dây chuyền quả nhiên nằm trong tay cô ấy!

Chắc chắn rồi!

“Hành động!” Morse nói nhỏ, một cơn gió ồa đến xốc lên mái tóc vàng, làm lộ cặp tai nghe bluetooth.

“Cạch!” Có thứ gì đấy bị ném tới chỗ họ, lăn hai vòng rồi bật công tắc, khói trắng theo đó phun ra.

Giống thứ mà tên biến thái kia dùng!

Mùi hương gay mũi làm mọi người không thể không che mặt lùi lại.

Đúng lúc này, chiếc xe tải trọng tấn kia tiến tới.

Bạch Mạc Ly kéo tay Mộc Như Lam lui ra sau, khởi nhanh chóng bao trùm toàn bộ khoảng đất, người ở trong bị cay ứa nước mắt, ít nhiều mất khả năng chiến đấu.

Thình lình, Bạch Mạc Ly cảm giác được có kẻ lại gần, y siết chặt tay Mộc Như Lam, kéo cô ra sau lưng còn mình thì đá một cước. Đối phương nhanh nhẹn đánh trả, loại hàng chợ đen này vốn do đội S-P của Giáo hội chế tạo, người Giáo hội đã sớm quen với nó rồi.

Khói ngày một làn rộng, đám Tà Nhất Tiền nước mắt tèm lem chạy ra ngoài, Tuyết Khả kiểm tra thì không thấy Bạch Mạc Ly và Mộc Như Lam đâu cả, mà màn khói lại như một cây nấm trắng không cách nào xua tan, bọn họ thậm chí còn chẳng thấy nổi bóng người.

Thùng xe tải trọng tấn bật mở, một chiếc trực thăng bay ra từ bên trong.

Nhóm người Đế chế Bạch ngẩng đầu, biết chiếc trực thăng này là của Giáo hội, Tuyết Khả nghiêm giọng, “Bắn rụng nó cho tôi!”

Hắc Báo nghe vậy thì háng háng lên, loay hoay một hồi lại nhận ra súng rocket hẳn để trong xe, mà bây giờ xe đã bị khói phủ kín hết rồi.

“Hahaha chào nhé bọn giun đẻ!” Một gã da đen cao không dưới 2m ló đầu ra khỏi trực thăng, cười khoe hàm răng trắng ớn, trông phách lối cực kỳ.

Bạch Hồ giờ súng nã về phía gã, đáng tiếc không có tác dụng gì.

“Lên trực thăng!” Tuyết Khả nghiêng răng chỉ về chiếc trực thăng mà cô ta và Bạch Mạc Ly ngồi ban nãy.

Trực thăng bay ngang qua cột khói hình nấm, đồng thời một xe và một trực thăng khác cũng xông về cùng hướng, theo sau là một chiếc xe khác nữa.

Trên không, trực thăng người truy ta đuổi, dưới đất, súng đạn người tới ta đi, cảnh tượng thật không thua gì phim hành động bom tấn Hollywood!

Tất cả đã coi đây là trận chiến cuối cùng, Đế chế Bạch quyết không để Morse đem Mộc Như Lam đi, Morse cũng quyết phải cướp Mộc Như Lam cho bằng được, mọi người khẩn trương đến mức toát hết cả mồ hôi.

Là kết Desno đó! Bên trong chính là kho tàng khổng lồ có thể chinh phục thế giới! Giáo hội và Đế chế Bạch tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội có được nó, chìa khóa đang ở chỗ Mộc Như Lam, thành công đang gần ngay trong gang tấc!

Mộc Như Lam ngáp một cái, vừa lau nước mắt vừa thấy đầu ong ong, sao bọn họ còn chưa xong nữa? Tính chơi trò tốc độ à? Bọn họ cần sợi dây chuyền kia? Cô có nên nói cho Morse biết là bây giờ nó không ở trên người cô mà đang yên vị tại học viện Bạch Đế không nhỉ? Hừm... Thời thì họ đang chơi vui thế này, chờ họ chơi xong hẵng nói.

Kỳ thật cô nàng biến thái này đang ôm tâm lý xem kịch vui, ngay từ đầu cô đã biết Đế chế Bạch đuổi theo không phải vì lo cho an nguy của mình, vậy thì thứ Morse muốn hẳn cũng không phải là tính mạng mình, thế nên cô mới lên xe Morse theo ý của hắn, nói trắng ra là tất cả xuất phát từ lòng hiếu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 357: Chương V120.2: Sóng ngầm (2)

++++

California.

Mặc Khiêm Nhân vừa xuống máy bay thì một tệp tài liệu lập tức được gửi vào mail hắn.

“Cảm ơn.” Mặc Khiêm Nhân nói.

Đầu dây bên kia là một giọng nam trầm ấm, “Có thể giúp anh là vinh hạnh của tôi, cần gì xin cứ bảo tôi.”

Đây là một đặc vụ CIA, không một tay thám tử nào có thể tìm thứ Mặc Khiêm Nhân muốn nhanh hơn họ. Người trong Giáo hội nói đúng, Mặc Khiêm Nhân nhìn thì như lè loi nhưng thực ra chỉ cần hắn nói một câu, sẽ có nhiều người sẵn sàng vào sinh ra tử vì hắn.

Mặc Khiêm Nhân cúp máy, bật chiếc laptop trên đùi lên rồi vào hộp mail, nhập mật khẩu mở tệp tài liệu đã được mã hóa.

Trên mắt kính phản chiếu những hàng chữ dày đặc.

Desno... Cái chết của ông ấy được xưng là tổn thất của nhân loại, nhà khoa học này sở hữu một gia tài giải thưởng khổng lồ, trong đó có giải Nobel Vật lý và Nobel Hóa học. Sau khi bị tên biến thái Caesar giết, ông ấy để lại trong viện nghiên cứu một cái kết cho vợ mình trông coi. Kẻ tiết lộ thông tin về cái kết – cũng chính là trợ lý của Desno – chết vài ngày sau đó, có thể thấy là bị giết người diệt khẩu.

Tiến sĩ Desno chết năm năm trước, chỉ hai tháng sau Đế chế Bạch đã bắt đầu truy tìm mật mã. Cái kết được tiến sĩ Desno tự tay chế tác, phải có mật mã hoặc chìa khóa mới mở được, bằng không kết sẽ tự phát nổ, vì tiến sĩ Desno sợ rằng thứ bên trong bị đánh cắp sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. Mà mật mã và chìa khóa thì ngay cả ngay cả vợ ông ta cũng không biết.

Các nhà khoa học của hai thế lực đã đến viện nghiên cứu của tiến sĩ Desno tìm kiếm thông tin liên quan đến mật mã. Cuối cùng trời không phụ lòng người, bọn họ tìm được một chuỗi cái dây số và hình vẽ, thành công phá giải hai lớp mật mã, nhưng lớp cuối cùng thì làm khó họ đến tận hôm nay.

Vậy là rõ rồi, bọn họ tìm đến Caesar là vì muốn lấy được phần mật mã cuối cùng từ chỗ hắn ta, mấy vụ trước đó cũng đều là hành động của Giáo hội.

Mặc Khiêm Nhân mặt không đổi sắc đọc tiếp xuống dưới, thấy ảnh chụp các dây số và vài trang hình vẽ.

Đây là... Phần mật mã mà hai bên mất năm năm vẫn chưa giải ra?

Hắn nheo mắt nhìn những con số Ả Rập chằng chịt trên màn hình...

++++

Cùng lúc đó.

Nước Ý.

Máy bay vẽ một vệt trắng lên nền trời xanh thẳm.

Người đàn ông trong chiếc áo dạ cổ đứng màu xám một tay giữ mũ, đầu ngẩng lên nhìn trời, vài lọn tóc vàng lộ ra dưới vành mũ.

Thời tiết đẹp thật, quả là một đất nước nhiều hoài niệm, hiềm một nỗi hơi thiếu mùi ngon và mùi thuốc súng.

Hắn liếm liếm cánh môi, khuôn mặt điển trai, đôi mắt xanh biếc, ở hắn tỏa ra một sức hút khiến những phụ nữ xung quanh khó thể nào chối từ, thậm chí cả đàn ông cũng phải ghé mắt nhìn. Trông hắn vẫn như mọi khi: tràn đầy phong độ của một thân sĩ hào hoa.

Bên kia đại dương, tại thành phố K thuộc Trung Quốc, phòng khám chui trong con hẻm nọ treo biển “Tạm nghỉ”, làm mấy cô gái tới khám ra về trong tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 358: Chương V121.1: Trùng hợp (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Đương lúc bóng ngả về tây, hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời.

Song phương phóng xe trên quốc lộ, dần dần tiến vào vùng nội ô, thỉnh thoảng lại có dân lái xe ngang qua, sững sờ nhìn hai chiếc trực thăng rượt đuổi giữa không trung.

Chính phủ biết sự tồn tại của kết Desno, và cũng biết cả Giáo hội lẫn Đế chế Bạch đều đang lăm le nó. Cuối cùng, chính phủ lựa chọn ngồi xem thay vì nhúng tay, dù sao bên nào thắng thì cũng đều có phần cho họ, bởi họ hợp tác với cả hai, cái này gọi là win-win.

Nhưng nếu cuộc tranh đoạt giữa Giáo hội và Đế chế Bạch đi quá xa, chính phủ sẽ không ngồi yên nữa.

Vai vác súng rocket nhưng không được bắn, đạn súng lục lại không xi nhê, cứu viện của tổng bộ thì chưa tới, Đế chế Bạch tạm thời chỉ còn cách kéo dài thời gian, dù sao bọn họ cũng quyết không để đối thủ mang Mộc Như Lam đi.

Di động của Tần Phá Phong đổ chuông, ngắt nổi hấn không rảnh để ý tới nó. Chuông kêu một chốc rồi tắt, lát sau lại vang lên inh ỏi, cứ thế vài lần, Tần Phá Phong chửi thề một tiếng, bất đắc dĩ phải giảm tốc độ. Hấn không thèm nhìn tên người gọi mà quất luôn vào điện thoại, “Mày tốt hơn hết nên có chuyện quan trọng để nói!”

“Dữ vậy Phá Phong, sao thế?” Đáp lại là giọng nói dịu dàng mang chút lo lắng của Tần Lãnh Nguyệt.

Tần Phá Phong giật mình, thái độ hơi dịu đi nhưng vẫn rất gấp gáp, “Em đang có việc, xong việc gọi chị sau.” Dứt lời định cúp máy.

Tần Lãnh Nguyệt vội nói, “Chị có việc! Phá Phong em đừng cúp máy!”

“Chuyện gì?”

“Anh Bạch đang ở đâu vậy?”

“Boss đang bận, rốt cuộc chị có chuyện gì thế?” Tần Phá Phong chỉ muốn cúp phứt cho xong, xe của Bạch Mạc Ly và chiếc trực thăng chở nhóm Tuyết Khả sắp bỏ xa hấn rồi!

Tần Lãnh Nguyệt cắn răng, đi đi lại lại động não tìm cách, cô ta biết họ đang đuổi theo Morse, hấn vừa gọi điện cho cô ta rồi, cô ta muốn Morse mang Mộc Như Lam đi, mang tới nước Ý xa xôi luôn càng tốt! Cứ nghĩ đến viễn cảnh Mộc Như Lam không còn ở Mỹ là cô ta lại thấy khoan khoái cả người, nếu được vậy thì quả thật không còn gì đáng mừng hơn!

Nảy ra một ý tưởng, Tần Lãnh Nguyệt ôm bụng rên rĩ, “Chị thấy bụng...”

Tần Phá Phong nghe vậy thì nghĩ ngay đến cái thai, xe chạy càng chậm hơn, hấn sốt ruột, “Bụng bị gì?”

“Bụng đau...”

“Bụng đau... Sao tự nhiên lại đau? Đi bác sĩ khám đi!” Gọi điện cho hấn làm gì chứ, hấn chạy tới Washington được chắc! Mà dù hấn có tới thì bụng cũng đâu bớt đau được? Tần Phá Phong không hiểu nổi vì có gì Tần Lãnh Nguyệt đau bụng mà lại gọi cho mình. Nhưng hiện hấn không có thời gian suy nghĩ, chỉ đinh ninh là do lần trước Tần Lãnh Nguyệt bị Tuyết Khả nói phũ nên giờ gặp chuyện gì cũng chỉ biết dựa vào mấy đứa em.

“Chị xin lỗi... Nếu em bận quá thì cứ kệ chị...” Giọng Tần Lãnh Nguyệt bắt đầu nghẹn ngào, Tần Phá Phong nghe mà không cúp máy nổi.

“Đề em gọi Chuẩn Phong báo ông ta tới phòng khám cho chị.” Tần Phá Phong nhớ tới bác sĩ gia đình tại tổng bộ của họ.

Tần Lãnh Nguyệt vận nhấc cả ga giường, nhất thời nhận ra cách này không có tác dụng. Giữa kết Desno và cô ta, hay thậm chí là đứa bé trong bụng cô ta, Bạch Mạc Ly chắc chắn sẽ chọn cái kết, mà Tần Phá Phong cũng chẳng nói giúp mình được... Làm sao bây giờ? Xung quanh không có cái gì đủ để lay chuyển Bạch Mạc Ly cả, xung quanh...

Tần Lãnh Nguyệt sững lại, sắc mặt trầm xuống, nhưng giọng điệu thì vẫn hết sức điềm đạm, “Thật ra... Thật ra chị muốn báo cho anh Bạch, mộ của Mạt Mạt...”

“Cái gì?!” Tần Phá Phong phanh gấp, mặt không giấu nổi vẻ bàng hoàng, mộ của Mạt Mạt... Bị đào? Mộ của em gái Boss bị đào?

“Chị trông thấy, hoảng quá, nên động thai...” Tần Lãnh Nguyệt vừa nói vừa quay số trên chiếc điện thoại bàn đặt ở đầu giường.

Tần Phá Phong cúp máy đăm chiêu, nếu Bạch Mạc Ly biết chuyện này thì thật không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì. Mộ của Mạt Mạt nằm ngay trên ngọn núi sau lưng tổng bộ, để không quá rầy giấc ngủ của em ấy, trừ Bạch Mạc Ly ra không có ai lên đó bao giờ, camera theo dõi cũng không lắp, dù sao quanh đó cũng chỉ có vách đá. Mộ bị đào? Chuyện này có khả năng xảy ra sao?

Đám tâm phúc của Tần Lãnh Nguyệt lên lút mang dụng cụ lên khu vực cấm, tán cây rậm rạp chắn mắt những sợi nắng cuối ngày, làm cả mảnh đất lâm vào u ám. Bọn họ sợ đấy, nhưng Tần Lãnh Nguyệt nói chỉ khi cô ta vinh hoa phú quý thì họ mới có thể vinh hoa phú quý!

Người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn!

Trên đỉnh núi, xung quanh ngôi mộ không có lấy một ngọn cỏ dại, bông nhài đặt trước tấm bia đen không biết đã héo tự bao giờ. Cô gái trong di ảnh nhìn rất trẻ, trên mặt là nụ cười khả ái thiên chân, trông cô giống Bạch Mạc Ly như tạc, y mà trẻ lại một chút thì ai nhìn vào cũng biết họ là hai anh em.

Cả đám làm dấu thánh giá: oan có đầu nợ có chủ, bọn họ chỉ làm theo lệnh thôi; sau đó bắt đầu hi hục đào bới. Thời gian có hạn, nếu Tần Phá Phong báo ngay cho Bạch Mạc Ly thì chẳng mấy chốc sẽ có người của tổng bộ lên kiểm tra, bọn họ chỉ cần đào loạn một chút là được, tất nhiên nếu Tần Phá Phong bới rối làm mất thêm thời gian, bọn họ có thể đào sâu hơn, khiến sự việc trông có vẻ nghiêm trọng hơn.

Tần Phá Phong quả thật bới rối một lúc mới gọi điện cho Tuyết Khả, hẳn không có quyền liên lạc trực tiếp với Bạch Mạc Ly, tất cả đều phải thông qua Tuyết Khả, chỉ một số chuyện hệ trọng mới được đưa lên cho Bạch Mạc Ly, còn lại sẽ do Tuyết Khả xử lý.

Tuyết Khả biết tin cũng sốc không kém gì Tần Phá Phong, cô ta nhanh chóng báo tổng bộ phái người đi kiểm tra, lúc nghe bên kia xác thực, đầu óc Tuyết Khả nhất thời trống rỗng, không biết làm sao mới phải, cô ta biết trong mắt Bạch Mạc Ly không gì quan trọng bằng em gái, nhưng Bạch Ly Mạt đã chết rồi, chẳng lẽ báo cô ta nhìn Bạch Mạc Ly bỏ lỡ miếng mồi béo bở ngay trước mặt vì một bộ hài cốt?

Cuộc rượt đuổi dần đi đến hồi kết, tay lái của Bạch Mạc Ly rõ ràng điêu luyện hơn Morse, càng ngày càng ít xe ngăn được y.

Đoán được tin tức sẽ bị chặn lại ở chỗ Tuyết Khả, Tần Lãnh Nguyệt chờ đám thuộc hạ xác nhận xong là gọi điện ngay cho Bạch Mạc Ly...

Lúc chỉ còn cách Morse vài mét, xe của Bạch Mạc Ly hốt nhiên văng sang bên đường, chiếc xe chở gỗ chạy sau phản ứng không kịp, một cú va chạm là khó thể nào tránh khỏi...

“Boss!” Người trên trực thăng hoảng hốt kêu lên.

“Hey! Nhìn đi đâu thế bọn sâu bọ?” Nói đoạn Mathan mạnh tay ném một quả bom khí vào khoang trực thăng, màn khói trắng cay xè một lần nữa tràn ngập...

Nhìn lực lượng Đê chế Bạch bị nhiễu loạn chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Morse hí hóp mắt cười trào phúng, xem ra Tần Lãnh Nguyệt không quá vô dụng.

Mộc Như Lam cũng phải gạt đầu, vừa nãy Morse bận tay nên nhờ cô bấm số gọi cho Tần Lãnh Nguyệt hộ, giờ thì nhìn xem, cô à ghê gớm này dám tính kể cả Bạch Mạc Ly.

Morse biết đây chỉ đang trực trặc nhất thời, chờ cảm xúc của Bạch Mạc Ly ổn định, e là y sẽ trút hết phần nợ xuống đầu họ. Khi đó đừng nói đến chuyện về Ý, chạy khỏi New York được hay không cũng đã là vấn đề rồi.

“Câu chủ yên tâm, đằng trước có ngã ba, người phe ta đã chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta đuổi theo bằng niềm tin hahaha...” Trong tai nghe bluetooth vang lên giọng nói sang sảng của Mathan, tuy vai u thịt bắp nhưng Mathan là quân sư số một của Morse, gã có một cái đầu đầy mưu sâu kế hiểm, đừng nhìn vẻ ngoài lỗ mãng của gã mà tưởng dễ ăn, bằng không ngày tàn của người sẽ đến sớm thôi.

Morse rất hài lòng, tiếp tục đạp mạnh chân ga.

Mộc Như Lam sờ lên bờ vai ê ẩm, thắt dây an toàn là tốt nhưng mỗi khi cô nghiêng trái đổ phải là dây an toàn lại ma sát lên vết thương, thật chẳng dễ chịu gì. Chắc, quả nhiên chuyện gì cũng có cái giá của nó, đi hóng hớt cũng vậy, nhất là kiểu hóng hớt đến mức nhập cuộc như cô.

Đúng như Morse nghĩ, chưa đầy một phút sau, Bạch Mạc Ly đã tiếp tục đuổi theo, còn chiếc trực thăng đằng sau thì chỉ có thể đáp xuống. Trước ngã ba đường đậu năm chiếc xe giống hệt chiếc của Morse, chỉ chờ Morse chạy tới là tất cả đồng loạt xuất phát, sau đó liên tục hoán đổi vị trí rồi chia nhau chạy ra ba hướng.

Bạch Mạc Ly siết vô lăng mạnh đến nỗi lồi lên khớp xương, y dừng lại trước ngã ba đường, không đuổi theo nữa.

“Boss...”

“Không cần đuổi theo.” Giọng nói lãnh khốc của Bạch Mạc Ly xuyên qua bộ đàm, làm người nghe không rét mà run.

“Nhưng chìa khóa...” Tuyết Khả không cam tâm, nó nằm ngay trong tay Mộc Như Lam mà!

Bạch Mạc Ly ngắt lời cô ta, “Về tổng bộ!”

Tuyết Khả thật hết nói nổi, theo cô ta, chỉ có thằng ngốc mới đi bỏ lỡ cơ hội trước mắt vì một người chết. Người chết là người chết, trên thế giới này không tồn tại linh hồn, chết rồi thì chỉ còn là một bộ xương mà thôi. Nhưng đồng thời cô ta thấy Bạch Mạc Ly như vậy cũng tốt, dù lãnh khốc đến mấy,

một khi vẫn còn ai đó có thể khiến y quan tâm tức là y vẫn chưa đánh mất nguyên tắc làm người. Chẳng phải lúc trước cô ta đánh giá cao Bạch Mạc Ly ở điểm này nên mới đồng ý gia nhập Bạch Đế quốc đây sao?

Hơn nữa...

Không đuổi theo không có nghĩa là đã từ bỏ cái kết, cùng lắm họ chỉ... Từ bỏ Mộc Như Lam và thứ trong tay cô mà thôi.

Mathan cảm kính viễn vọng quan sát, thấy Đế chế Bạch quay xe thì không khỏi kinh ngạc, “Bọn chúng không cần thứ trong kết nữa sao?”

Morse không giảm tốc độ, “Bạch đương gia không phải hạng thích bỏ dờ giữa chừng, mau đặt vé máy bay ở sân bay gần nhất, chúng ta phải về Ý ngay.” Tránh cho Đế chế Bạch đột ngột đánh úp.

“Vâng!”

Morse nhìn Mộc Như Lam qua kính chiếu hậu, “Giờ tôi đưa cô đi Ý nhé.” Vốn chỉ cần lấy chìa khóa là xong nhưng để đề phòng bất trắc, nên đưa Mộc Như Lam theo luôn thì hơn,

Đây là câu trần thuật.

Mộc Như Lam mỉm cười. Tới Ý sao? Vậy thì mệt cho họ rồi, dây chuyền đang nằm trong học viện Bạch Đế a, vất vả lắm mới cắt đuôi được người ta mà sau này lại phải quay về haha... Sẽ vui lắm cho xem.

“Bạch đương gia đúng là vô tình y như lời đồn, dù gì cô cũng là sinh viên Bạch Đế, đang sống sờ sờ đây mà còn không bằng một cái mộ bị đào.” Đọc dòng tin vừa được gửi vào điện thoại, Morse nhếch miệng cười châm chọc, lần này Bạch Mạc Ly tham nhỏ bỏ lớn rồi.

“Vốn cũng chẳng là gì trong mắt nhau.” Mộc Như Lam nói, “Anh muốn đưa tôi đi Ý à? Tôi không mang theo hộ chiếu hay chứng minh thư đâu đấy.”

“Cái này thì cô cứ yên tâm.”

Tại học viện Bạch Đế.

Trong lúc hai phe rượt đuổi, đã có kẻ cầm thẻ đa năng mở cửa căn biệt thự Mộc Như Lam ở để lục tìm giấy tờ của cô, lúc lục tới tủ đầu giường, hần ta phát hiện một sợi dây chuyền kiểu nam, thiết kế cầu kỳ tinh xảo, khảm thành từng lớp như vảy rắn.

Mặc Khiêm Nhân từng ở đây với Mộc Như Lam, chắc là của tên đó.

Nghĩ vậy hần ta bỏ sợi dây lại, đóng ngăn kéo, sau đó xếp đồ đạc về vị trí cũ rồi lặng lẽ rời khỏi biệt thự cùng những giấy tờ cần thiết...

Gần đó là Tiểu Bạch đã bị hần ta đập ngất xỉu...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 359: Chương V121.2: Trùng hợp (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Màn đêm buông xuống.

Trên tầng cao nhất của bệnh viện Coen, Mặc Khiêm Nhân bày lên thảm mớ giấy in đầy những số và hình vẽ, hần đi dọc theo rìa, đằng sau đôi mắt sắc lạnh là một bộ óc thiên tài đang mạnh mẽ vào guồng.

Mặc Khiêm Nhân không hứng thú với kết Desno nhưng lại hứng thú với thử thách. Lốp mặt mã mà Đế chế Bạch và Giáo hội giải năm năm vẫn chưa ra, hần muốn biết rốt cuộc nó khó đến mức nào, tiện thể giết thời gian trong lúc nhàn rỗi.

Lát sau có tiếng điện thoại reo lên, Mặc Khiêm Nhân thấy người gọi là Mộc Như Lam thì dừng chân.

“Em phải tới Ý một thời gian, Khiêm Nhân đừng lo, em sẽ về sớm thôi.” Hiện tại chưa tới giờ bay, Mộc Như Lam ngồi gọi điện cạnh Morse. Hôn phu của Mộc Như Lam là Mặc Khiêm Nhân, nếu cô đột nhiên mất tích thì chẳng mấy chốc hần sẽ tra được đầu sỏ chính là Giáo hội, đến lúc đó thù mới nực cũ dồn lại... Thành ra Mộc Như Lam phải gọi cho Mặc Khiêm Nhân, mặc dù thái độ hợp tác của cô làm Morse không khỏi nghi ngờ.

“Ý? Em tới đó làm gì?” Mặc Khiêm Nhân neho mắt nhìn mấy bản vẽ dưới đất. Ý, địa bàn của Giáo hội, quan trọng hơn hết đó là nơi đặt kết Desno...

Mộc Như Lam cười nhẹ, “Có chuyện để chơi.”

“Lam Lam, đừng bướng.” Mặc Khiêm Nhân hơi nhăn mày, trong mắt cô, những chuyện mà hắn cho là vô cùng nguy hiểm đều biến thành trò chơi!

“Em lúc nào chẳng ngoan.” Nhìn này, cô đang ngoan ngoãn ngồi cạnh Morse, rất là hiểu chuyện nha.

Mặc Khiêm Nhân day trán, cố dẫn xuống thôi thúc muốn đi theo Mộc Như Lam. Cô có suy nghĩ và cái nhìn của riêng mình, hắn theo quá sát e là sẽ làm cô phản cảm. Hắn muốn cho cô bầu trời, chứ không phải nhà kính.

“Hứa với anh là em sẽ giữ mình an toàn, được chứ?”

“Khiêm Nhân cần à?” Mộc Như Lam ngạc nhiên, cô cứ tưởng Mặc Khiêm Nhân không phải người quan trọng hứa hẹn, hắn thuộc tuýp nói ít làm nhiều, thích dùng hành động để chứng minh hơn.

“Rất cần.” Hắn đáp lại không chút do dự.

Mộc Như Lam ngẩn ra, đoạn cười híp mắt, “Được, em hứa.”

Morse nghe vậy không khỏi cau mày, hứa? Chuyện này mà cũng hứa được sao? Đã vậy Mặc Khiêm Nhân còn tin nữa chứ? Bộ cả hai là con nít à? Chẳng lẽ yêu vào rồi đầu óc mù mịt đi?

Morse đâu biết Mộc Như Lam xưa nay nói được làm được, Mặc Khiêm Nhân cũng biết cô nhất định sẽ giữ lời nên mới bảo cô hứa. Chí ít vào thời khắc nguy hiểm, thay vì thuận theo cảm xúc sôi trào, Mộc Như Lam sẽ đảm bảo an toàn của mình trước rồi mới hành động.

Đã đến lúc cất cánh, Mộc Như Lam tắt điện thoại, sau đó thoải mái ngả lưng ra ghế, trông cứ như đang đi du lịch vậy.

Máy bay bay được một lúc thì Morse sực nhớ ra chính sự, hắn bỏ ngang giấc ngủ mà nhìn sang Mộc Như Lam, đôi mắt xám âm trầm tựa biển sâu.

“Chìa khóa đâu?”

Ngồi trong khoang hạng nhất toàn bộ đều là người của Giáo hội, nghe Morse hỏi vậy, bọn họ dồn mắt vào Mộc Như Lam, so với người của Đế chế Bạch, ánh mắt bọn họ khát máu hơn thấy rõ.

Nếu Mộc Như Lam nói thật rằng chìa khóa không có trên người cô thì có khi sẽ bị đánh mất.

Mộc Như Lam rầu rĩ, vốn cô muốn thấy biểu cảm của Morse khi hay tin, khổ nỗi cô vừa hứa với Mặc Khiêm Nhân là sẽ giữ mình an toàn rồi. Thực ra có nói họ cũng không đánh chết cô được, bởi họ còn cần cô về Bạch Đế lấy chìa khóa cho họ kia kìa.

Thế là...

“Nếu chìa khóa là một sợi dây chuyền thì... Trên người tôi chỉ có cái này thôi.” Mộc Như Lam tháo sợi dây chuyền đang đeo xuống.

Một sợi dây chuyền bạc cực kỳ bình thường lồng một chiếc huân chương.

Morse cầm huân chương lên nhìn kỹ... Là huân chương thủy quân lục chiến Mỹ... Thủy quân lục chiến? Caesar?

Quả nhiên cái kết có liên quan đến Caesar? Caesar từng làm vệ sĩ tạm thời cho tiến sĩ Desno, một ngày hắn nổi điên sát hại ông ấy, đột ngột đến mức khó hiểu. Sau đó bác sĩ tâm lý cho biết, hắn là thái nhân cách bẩm sinh từng có tiền án nên động cơ chắc cũng chỉ xoay quanh vài chuyện lông gà vò tỏi, chỉ một câu nói hay một ánh mắt thôi đã đủ để thúc đẩy Caesar giết người rồi. Tuy vậy, Morse vẫn luôn cho rằng chuyện này còn có nguyên nhân khác.

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, Morse không nghĩ ngờ chút nào sao? Đây chỉ là vật thay thế cô nộp đại ra thôi, mặc dù hơi có lỗi với cô gái kia nhưng rồi cô cũng sẽ lấy nó về. Ai ngờ Morse chẳng những không hoài nghi mà còn bày ra biểu hiện “Quả nhiên là thế”... Sao mà... Thú vị quá... Tựa hồ có một sự trùng hợp đầy kích thích đang lặng lẽ xuất hiện, sẽ là cái gì đây? Cô rất tò mò đấy.

++++

Washington.

Chiếc xe màu đen băng qua cổng sắt.

Đất bên trong chia làm hai khu vực, được phân cách bởi một bức tường cây. Một khu là đại biệt thự xa hoa, khu còn lại chính là tổng bộ của Đế chế Bạch, quy mô không thua kém gì Nhà Trắng.

Người hầu trong đại biệt thự đã đứng sẵn trước cửa để đón chủ nhân, đáng tiếc Bạch Mạc Ly chẳng buồn đếm xỉa đến họ, y hăm hăm bước vào nhà, nhóm Tuyết Khả thì theo sát đằng sau.

“Anh Bạch...” Tần Lãnh Nguyệt từ trên lầu đi xuống, về mặt dịu dàng hết một người vợ đang mừng chồng về nhà.

Ánh mắt Bạch Mạc Ly lạnh như băng, y tiến về phía Tần Lãnh Nguyệt cùng lãnh ý ngút trời.

Tần Lãnh Nguyệt hơi khựng lại, đôi mắt sắc lẹm của Bạch Mạc Ly làm cô ta căng thẳng, cô ta vội vàng nhìn sang chỗ khác, lòng nom nóp lo âu.

Tuyết Khả đứng sang bên, những người khác cũng lui ra cạnh cô ta.

Tần Phá Phong và Tần Xuất Vân thần sắc phức tạp.

Bạch Mạc Ly giẫm lên mặt sàn, bước chân cơ hồ mang theo một áp lực nặng trĩu.

“Anh, anh Bạch... Sao vậy?” Tần Lãnh Nguyệt gương mặt nhìn Bạch Mạc Ly, cố gắng tỏ ra trấn định. Bình tĩnh, cô ta không tính sai bước nào cả, nhất định là Bạch Mạc Ly đang tức giận vì mộ em gái bị đào, y tức kẻ đào mộ chứ không phải tức cô ta...

“Cô quá đáng rồi đấy Lãnh Nguyệt.” Âm thanh kia như phả ra từ trong hầm băng, Tần Lãnh Nguyệt nghe mà run rẩy.

Tần Lãnh Nguyệt trở mặt nhìn Bạch Mạc Ly, y bất ngờ nói vậy làm cô ta không kịp trở tay, “Anh Bạch... A-anh nói gì thế?”

“Bình thường tôi dung túng cho cô quá nên cô nghĩ tôi là thằng ngu phải không?!” Bạch Mạc Ly túm áo xốc Tần Lãnh Nguyệt lên, chiều cao chênh lệch khiến cô ta không thể không nhón chân. Thấy chị gái tái mét cả mặt, Tần Phá Phong lo lắng định bước ra nhưng lại bị Tần Xuất Vân ngăn cản.

Tần Xuất Vân lắc đầu với hắn, lần này đúng là chị ấy hơi quá đáng. Bạch Ly Mạt là nghịch lân duy nhất của Boss, chỉ vì muốn Boss về mà chị ấy làm tới mức đó, nếu không dạy một bài học thì sau này có ngày chị ấy chọc phải họa sát thân.

=====

Các nàng nhớ đoạn mà A Khiêm bị Giáo hội bắt lên đảo, Lam Lam với Joey chạy tới cứu không?

Lần đó Lam Lam có cứu một cô gái, tuy cuối cùng cô không qua khỏi nhưng trước lúc chết vẫn kịp giao cho Lam Lam một sợi dây chuyền, bảo là của anh trai mình, chính là sợi Lam Lam đưa tạm cho Morse đó.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 360: Chương V122.1: Giải mã (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Tuyết Khả ngheh mặt lạnh lùng nhìn Tần Lãnh Nguyệt, chính vì thế này nên Tuyết Khả mới không ưa nổi Tần Lãnh Nguyệt cho dù cô ta có mang thai con Bạch Mạc Ly. Cô ta đâu biết cái kiểu cách trong ngoài bất nhất của mình đã bị Bạch Mạc Ly và vài người tình ý khác nhìn thấu từ lâu rồi. Chẳng qua là cô ta có ơn cứu mạng với Bạch Mạc Ly, và lại còn gắn bó bên y mười năm liền, nên dù đôi lúc cư xử hơi dễ tiện nhưng chỉ cần cô ta không làm gì thương thiên hại lý thì Bạch Mạc Ly vẫn sẽ nhắm mắt cho qua, nào ngờ cô ta càng ngày càng quá quắt!

Bạch Ly Mạt là nghịch lân duy nhất của Bạch Mạc Ly, bất kể còn sống hay đã chết. Lúc mới biết tin, ai nấy đều sốc nặng nên mới vô tình bỏ qua những chi tiết bất hợp lý, có điều ba tiếng đồng hồ từ New York đến Washington cũng đã đủ để họ bình tĩnh lại.

Tần Lãnh Nguyệt muốn chết đây mà!

“Cút!” Bạch Mạc Ly vứt Tần Lãnh Nguyệt xuống đất, phần nộ đến mức tay nổi gân xanh. Vụ việc lần này đã vượt quá khả năng dung thứ của y. Mặc kệ trong bụng Tần Lãnh Nguyệt là con ai, mặc kệ cô ta có ơn với y thế nào, giờ đây trong mắt y cô ta còn không bằng một cọng cỏ trước mộ em gái!

Tần Lãnh Nguyệt ngã ra đất, nền gạch lạnh cóng làm cô ta không khỏi run lên, đầu óc cũng theo đó tỉnh táo lại.

Cô ta ngược nhìn ra sau Bạch Mạc Ly, thấy Tuyết Khả ngẩng cao đầu, kiêu ngạo như một nữ vương trong bộ âu phục đặc chế, lúc này đây nữ vương đang nhìn xuống cô ta bằng cặp mắt lạnh toát đầy dừng đọng. Đứng cạnh đó, Hắc Báo không thêm giấu vẻ bức bối. Bạch Hổ vuốt cánh tay phải đeo băng, thấy Tần Lãnh Nguyệt nhìn mình thì liền nở nụ cười, tựa hồ chẳng mấy bận tâm khi cô ta rơi vào cảnh khốn đốn.

Trong nỗi bẽ bàng, Tần Lãnh Nguyệt nhận ra một sự thật đáng sợ...

Thì ra...

Không phải ủng hộ hay thật lòng quý mến, bọn họ chỉ già vờ như thế mà thôi!

Bọn họ biết hết...

Thì ra bọn họ biết hết! Chỉ có mỗi mình mình ngu ngơ! Thật nhục nhã! Thật chẳng khác gì một con hề!

Tần Lãnh Nguyệt lạnh cả sống lưng, ngẩng đầu nhìn sang Bạch Mạc Ly. Y tựa như một ngọn núi cao, như một vì sao xa. Thật xa thật xa, xa tới mức cô ta chỉ có thể ngưỡng vọng chứ không cách nào chạm đến...

Đôi mắt Bạch Mạc Ly vô cảm phát sợ, y bỏ lên lầu, không muốn nhìn Tần Lãnh Nguyệt thêm một giây nào nữa. Giữa chừng y dừng lại bảo Tuyết Khả, “Trong vòng nửa tiếng phải khôi phục khu mộ lại nguyên trạng cho tôi, thiếu một thứ chặt một ngón tay bọn đào mộ!”

Mọi người không khỏi rùng mình.

Tuyết Khả gật đầu nghiêm túc, “Trước khi vào tôi đã cho người đi làm rồi.”

“Anh Bạch...” Tần Lãnh Nguyệt cuống quýt đứng dậy, hai mắt ầng àng nước, tiếng nức nở chen vào giữa giọng nói yếu ớt mà kiên cường, “Em biết sai rồi, em nhất thời hồ đồ, thật sự em không cố ý làm vậy. Tha thứ cho em, xin anh tha thứ cho em, nể tình đứa bé trong bụng em, xin anh!”

Bạch Mạc Ly ném cho cô ta một cái nhìn lạnh thấu xương, đoạn y bước tiếp lên lầu mà không đáp lấy một lời.

“Anh Bạch!” Tần Lãnh Nguyệt định đuổi theo, tim đập như trống. Cô ta không ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Bây giờ quan trọng nhất là phải được Bạch Mạc Ly tha thứ, cô ta tin rằng Bạch Mạc Ly nhất định sẽ tha thứ. Bạch Ly Mạc đã chết rồi, y không thể vì một người chết mà tuyệt tình với cô ta như vậy được! Cô ta mang thai con y, trong bụng cô ta là con nối dõi của y!

“Lãnh Nguyệt tiểu thư.” Tuyết Khả kéo Tần Lãnh Nguyệt lại, bàn tay trắng nõn xinh đẹp là thế nhưng lại khiến Tần Lãnh Nguyệt không tài nào chống cự nổi. Tuyết Khả mặt không đổi sắc, “Cô không hiểu ý Boss rồi, cô cũng phải ra chỗ khu mộ. Cô sai người phá mộ được thì cũng phải lấp lại được.”

“Cái gì?!” Tần Lãnh Nguyệt ngờ ngàng. Bây giờ bảo cô ta ra khu mộ...

“Tuyết Khả!” Tần Xuất Vân không thể không lên tiếng, dù gì Tần Lãnh Nguyệt cũng đang mang thai!

Đối với vẻ khẩn khoản của mấy người Tần thị, Tuyết Khả chỉ lạnh nhạt đáp, “Tôi chỉ truyền đạt lại ý Boss thôi. Mặt khác, Boss đã bảo Lãnh Nguyệt tiểu thư ‘Cút’ nên e là từ hôm nay trở đi, Lãnh Nguyệt tiểu thư sẽ không được phép tiếp tục ở đây.”

“Không! Tôi không muốn đi! Tôi phải ở lại đây! Tôi mang thai con của anh Bạch cơ mà, sao các người có thể đuổi tôi ra khỏi nhà?” Tần Lãnh Nguyệt siết chặt nắm tay, cứng đầu nhìn Tuyết Khả.

“Thứ nhất, đây không phải là nhà cô. Thứ hai, chúng tôi không ép cô màn trời chiếu đất, cô có thể sang căn biệt thự kế bên mà ở, nhưng phạt cô không được ra khỏi nhà trước ngày sinh con.” Phốt lờ vẻ khó chịu của Tần Lãnh Nguyệt, Tuyết Khả hỏi sang người đàn ông trung niên mặc áo đuôi tôm đen đứng yên lặng trong góc này giờ, “Nhớ kỹ chưa?”

Ông ta ý nhị liếc Tần Lãnh Nguyệt một cái rồi khom người trả lời, “Đã nhớ kỹ, thưa Tuyết Khả tiểu thư.”

Tuyết Khả lên lầu, Hắc Báo và Bạch Hồ lần lượt đi theo, giữa chừng Hắc Báo xoa bụng quay lại bảo quản gia, “Tôi đói rồi, đi làm chút đồ ăn đi.”

Quản gia vâng lệnh, đại sảnh chẳng mấy chốc đã yên tĩnh trở lại.

Về mặt Tần Lãnh Nguyệt khó coi cực độ, đây là giam lỏng... Bọn họ muốn giam lỏng cô ta! Khốn kiếp! Chỉ vì con bé đã chết đó! Chỉ vì con bé đó...

Cô ta hít sâu một hơi. Bình tĩnh, chỗ dựa duy nhất của cô ta bây giờ là đứa bé trong bụng, tuyệt đối không được để xảy ra bất trắc. Không sao cả, Bạch Mạc Ly đang nổi nóng, đợi vài ngày nữa y bớt giận rồi cô ta sẽ nói chuyện với y, y nhất định sẽ tha thứ cho cô ta, nhất định...

Tuyết Khả chợt dừng chân, đôi mắt lạnh nhạt lộ vẻ suy tư. Phải chăng chuyện Mộc Như Lam giữ dây chuyền cũng là do Tần Lãnh Nguyệt tiết lộ? Không thì sao lại đúng lúc thế? Chỉ chút nữa thôi là Boss đã đuổi kịp Morse rồi...

Lòng ôm nghi ngờ, Tuyết Khả đi về phía phòng làm việc của Bạch Mạc Ly.

++++

Từ Mỹ đến Ý chỉ mất khoảng bốn giờ bay.

Lúc hạ cánh đã là nửa đêm. Vừa xuống máy bay, Mộc Như Lam không khỏi đưa tay khép cổ áo, ngay sau đó có một chiếc áo khoác nam được chìa ra trước mặt. Cô quay đầu nhìn người vừa đưa áo khoác cho mình, chu đáo thật đấy, có điều...

“Cảm ơn anh nhưng không cần đâu.” Cô mỉm cười.

“Từ đây tới điểm dừng cuối còn năm tiếng đi xe nữa, cô cứ mặc vào đi.” Morse liếc thân hình mảnh khảnh của Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam vẫn từ chối, áo đàn ông sao vô tư khoác lên người được? Tuy loại nước hoa Morse dùng khá dễ chịu nhưng cô vẫn thích hương bạc hà trên người Khiêm Nhân hơn, đó không phải mùi nước hoa mà là một loại mùi tự nhiên rất dịu, kết quả của nhiều năm trung thành với một loại dung dịch tắm giặt.

Có hôn phu rồi nên không muốn đón nhận sự ân cần từ đàn ông khác nữa sao? Đúng là chuyện hi hữu ở cái xứ Ý nơi người ta có thể ôm hôn ngay lần đầu gặp mặt này. Morse cất áo về, bắt gặp chú tâm vào đôi mắt khép hờ của Mộc Như Lam. Mi rất dài và dày, giống cách người Trung Quốc miêu tả hồ ly tinh. Nhưng có lẽ sẽ chẳng ai ghép Mộc Như Lam với hồ ly tinh cả, bởi khí chất của cô thánh khiết đến mức người ta không thể nào liên tưởng đến ba chữ đó.

Đây hẳn là lý do Mặc Khiêm Nhân thích cô. Tên đó nhìn thì như thanh tâm quả dục mà không ngờ số cũng tốt phết.

Xe của Giáo hội đã tới, đèn pha sáng lóa cắt ngang luồng suy nghĩ của Morse, hắn đòi sự chú ý khỏi đôi mắt Mộc Như Lam, cùng mọi người đi ra lề đường nơi mấy chiếc xe đang đậu.

Morse lịch sự mở cửa ghế sau cho cô, còn tài xế thì mở cửa cho hắn.

Trên xe có chăn lông sạch, hắn ai đó đã chuẩn bị chúng cho tiết trời này. Morse đưa Mộc Như Lam một tấm, cô thoải mái đắp nó lên, sau đó tựa đầu vào cửa xe mà ngủ, hành xác suốt một ngày làm cô rệu rã cả người rồi.

Đang định đưa bánh sừng bò cho Mộc Như Lam, Morse thấy vậy thì im lặng hồi lâu. Thiết tình... Không cảnh giác chút nào cả. Bộ cô không sợ hay sao? Cô tin hẳn đến vậy à? Đang yên đang lành tự dưng bị đưa sang nước khác, người bình thường ai chẳng lo sốt vó lên? Đến phiên cô thì, chẳng những phối hợp suốt hành trình mà còn vô tư nằm ngủ trong một chiếc xe không biết sẽ chở mình đến thiên đàng hay địa ngục...

Cô gái này... Đúng là kỳ lạ.

Morse đắp cho Mộc Như Lam thêm một tấm chăn lông rồi vắt chân ngồi ngắm soi sợi dây chuyền.

Chỉ là một sợi dây bạc lồng một tấm huân chương, đơn giản đến không thể đơn giản hơn, có thật đây là chìa khóa của két Desno không?

Morse mân mê tấm huân chương, cảm nhận biểu tượng Thủy quân lục chiến gồ lên trên đó. Hắn đưa nó ra trước mặt nhìn kỹ, không có ký tự hay hoa văn gì đặc biệt, vậy thì sao cắm nó vào ổ khóa cái két đây? Hơn nữa hắn nhớ đường kính của ổ khóa chỉ có nửa cm...

Morse nhú mày nhìn sang Mộc Như Lam, trông cô không có vẻ gì là biết về chuyện cái két. Có lẽ cô không lừa hắn, mà cũng chẳng có lý do gì để lừa...

Xe lao vùn vụt trên đường, sương mù ngày một dày, vào thời khắc đen tối nhất trước bình minh, bọn họ cuối cùng cũng đến nơi.

Đó là một trang viên tư nhân cách Thành quốc Vatican không xa.

Mộc Như Lam tỉnh dậy, đập vào mắt là một đài phun nước trắng lệt đang lấp lánh trong ánh đèn.

Morse mở cửa xe cho Mộc Như Lam. Cảm nhận được khí lạnh ủa vào, cô đành bọc chăn bước xuống, thấy có hai lớp thì bèn cười cảm ơn Morse.

Không biết từ khi nào đã có một vị quản gia cao to xuất hiện sau lưng họ, dường như Morse cũng biết điều đó, vừa dẫn cô vào nhà vừa nói mà không quay đầu, “Gọi Dawson tới đây. Chuẩn bị chút đồ ăn. Xếp cho vị tiểu thư này một gian phòng khách.”

“Vâng.” Quản gia khom lưng, không đi theo họ nữa mà chỉ nhìn Mộc Như Lam với vẻ nghi hoặc.

Mộc Như Lam giờ chỉ muốn được đặt lưng xuống giường nên cũng không quá để ý đến ông ta. Ngắt một nỗi mới bước vào nhà là đã có người làm cô phải tỉnh cả ngủ. Bởi vì vừa thấy cô, hay đúng hơn là vừa thấy tấm chăn lông trên người cô, thì người nọ liền mất vui.

“Cô là ai?!” Vẻ mặt sáng rỡ khi được gặp Morse lập tức u ám đi, cô ta nhìn Mộc Như Lam bằng ánh mắt khó chịu đầy cảnh giác. Trông qua khoảng mười mấy tuổi, trẻ trung xinh đẹp nhưng ương ngạnh bốc đồng.

“Sophie, tránh ra.” Morse lạnh giọng ra chiều không vui.

Nhưng Sophie nào có để tâm, cô ta vung tay giật cái chăn ra khỏi người Mộc Như Lam, thô lỗ đến mức hại cô suýt ngã. Vết thương chưa lành trên vai lại nhói lên làm Mộc Như Lam không khỏi nhăn mày.

Morse nắm cánh tay đỡ cô lại, trong mắt hiện rõ lãnh ý. Sophie hơi sợ nhưng nghĩ tới chuyện gì đó, cô ta lại vênh mặt trừng Mộc Như Lam, “Đây là đồ tôi để cho Morse, ai kêu cô dùng? Hôi chết đi được! Hôi hơn cả rác!”

Morse phớt lờ cô ta, một mực dẫn Mộc Như Lam lên lầu. Sophie hiểu sai, tái mặt đuổi theo ngăn họ lại, “Các người muốn làm gì?! Morse, con này là ai?! Sao anh dám đem gái về nhà ngay trước mặt vị hôn thê là em?!”

Morse cau mày, ánh mắt lạnh buốt nhìn mà run. Chẳng nói chẳng rằng, hắn thẳng tay xô cái con người ngu xuẩn đang tác oai tác quái trước mặt mình ra

rồi nhanh chóng đưa Mộc Như Lam lên lầu.

Bị xô ngã ngồi xuống bậc thang, Sophie trợn mắt nhìn Morse và Mộc Như Lam khuất sau góc nhà, cáu tiết hét lên, “Morse, anh không cần quyền kế thừa nữa có phải không?!”

Giữa đại sảnh xa hoa, giọng cô ta vang rõ mồn một nhưng lại chẳng có lấy một tiếng đáp lời. Sophie nghiêng rặng trèo trẹo, tức khí vút tằm chần xuống đất rồi hung hăng đạp liên mấy cái. Khốn kiếp! Con ả đó là ai?!

Trước khi Mộc Như Lam ngủ, một bác sĩ gia đình tên Dawson đã tới kiểm tra vết thương trên vai cho cô. Đổi thuốc và thay băng xong, quản gia lại đưa vài món để tiêu lên.

Mộc Như Lam thư thả nhắm mắt lại, đi du lịch Ý miễn phí, vừa được bao ăn ở vừa được xem trò hay, đúng là sướng hết chỗ chê.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 361: Chương V122.2: Giải mã (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Tại thị trấn nhỏ cách chỗ Mộc Như Lam ở không xa, trên tầng hai của một ngôi biệt thự, cũng có kẻ đang rất đói bụng.

Bóng đêm tĩnh mịch bủa vây cả ngôi nhà, chỉ có đèn bếp bật sáng. Con dao mổ nhuộm màu máu nằm im lìm cạnh cái thớt gỗ. Kê nọ cổ quần khấn lên, tay cầm dao thông thả xử lý một miếng thịt với hình thù kỳ dị. Hân nom thích chí lắm, mỗi cứa chỉ đều mang một sự tao nhã đầy nghệ thuật.

Mái tóc xoắn vàng óng, khuôn mặt như tượng tạc, cùng một đôi mắt xanh sâu thẳm hút hồn người. Ở hân, từng đường nét đều hoàn hảo, sắc sảo và hết sức quyến rũ.

Lâu lắm rồi Ive chưa được ăn một bữa nào “tử tế”, với hân, một bữa ăn thực sự không phải là sơn hào hải vị, mà là từ cung phụ nữ. Có điều sự xuất hiện của Mộc Như Lam đã khiến khẩu vị của hân trở nên ngày một khó chiều, những con hàng hân từng thấy tạm được nay ném chẳng ra gì, thượng phẩm khi xưa giờ cũng chỉ được xếp vào hàng thứ phẩm.

Hậu quả là Ive sắp chết đói đến nơi rồi, cuối cùng hân đành dùng tạm hàng thứ phẩm, loại này tuy ít nhưng tìm thì vẫn có.

Bằng kỹ năng điêu luyện và phong thái tao nhã, Ive xắt thịt ra từng lát, tia cà rốt thành hoa rồi để sang một bên, chờ đồ ăn chín mới lấy đi trang trí, thoát nhìn không thua gì những món ăn xa xỉ trong các nhà hàng kiểu Âu.

Bên ngoài tối om, ánh đèn từ nhà bếp chẳng rọi được bao xa.

Trong phòng khách, trên chiếc ghế đặt trước tủ lạnh lẳng lặng ngồi một cô gái trần truồng. Đôi mắt cô ta vô hồn, ổ bụng trống hoác, có thể thấy một phần ruột đỏ dài xuống đất...

++++

Hôm sau.

Trời nắng đẹp, lại có gió thu mát lành, là thời tiết lý tưởng cho những chuyến du lịch.

Vì Mộc Như Lam không đem theo hành lý nên Morse đã sai người đi mua quần áo cho cô từ sáng sớm. Sophie ở chung thấy thế thì làm ầm lên, cho rằng Morse đang trắng trợn nuôi gái. Cực chẳng đã, Morse đành đuổi cô ta ra ngoài, ngắt nổi ngay sau đó bỏ hân – cũng là Boss đương nhiệm của Giáo hội – lại gọi điện tới, cứng rắn cho người mời Sophie về.

Thực ra Morse cũng không định nhốt Mộc Như Lam, hân đưa cô tới đây vốn chỉ để phòng ngừa mấy tình huống như dây chuyền được làm hỏng lại, để chế Bạch cần miêu tả của Mộc Như Lam v.v. Vì vậy khi Mộc Như Lam nói muốn đi chơi Morse cũng không cản, Ý là địa bàn nhà hân, có gặp phải mafia cũng chẳng hề gì.

Mộc Như Lam xuống lầu thì thấy Sophie đang khoanh tay ngồi quàu quạu trên sofa. Nghe tiếng động, cô ta lập tức trừng mắt nhìn về phía Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam mặc kệ, đội mũ chuẩn bị đi chơi. Cô vẫn chưa dùng bữa sáng, ẩm thực Ý nổi tiếng phong phú, cô để dành bụng ra ngoài ăn thì hơn.

Thấy Mộc Như Lam làm lơ mình, Sophie tức điên bật dậy khỏi sofa, “Cô đứng lại đó cho tôi!”

Mộc Như Lam hát ngâm nga, không mấy may nghe thấy.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Sophie giận đỏ cả mặt, trước nay chưa có ai dám phớt lờ cô ta như thế!

Bấy giờ Mộc Như Lam mới dừng chân, cô ngoái đầu cười với Sophie, “Chào buổi sáng, có chuyện gì không?”

“Đừng tưởng tôi sẽ bỏ qua cho cô!” Sophie rảo bước tới trước mặt Mộc Như Lam, giọng căm tức, “Tôi nói cho cô biết, Morse là của tôi. Chẳng qua là cô có giá trị lợi dụng nên mới được ở lại đây, đừng mơ mộng điều gì khác, bằng không bản tiểu thư sẽ cho cô biết mặt! Nghe rõ chưa hả?” Lúc Sophie được dỗ về cũng đã có người cho cô ta biết lý do Morse đưa Mộc Như Lam tới đây, có điều cô ta vẫn không yên tâm, thái độ của Morse với Mộc Như Lam tốt hơn hẳn với cô ta và những phụ nữ khác!

“Nghe rõ rồi.” Mộc Như Lam gật đầu một cái rồi quay lưng đi.

“Này!” Sophie nhú mày, “Cô nhớ kỹ lời tôi đó!”

“Nhớ kỹ rồi.”

“...” Nhớ kỹ mà thái độ vậy đấy hả? Cuối cùng là cô có sợ không thể? Cười! Cười cái gì mà cười!

Trong lúc Sophie còn đang mải bực dọc thì Mộc Như Lam đã ung dung rời khỏi nhà, tâm trạng phơi phới hết như tiết trời hôm nay, chẳng có vẻ gì của một người vừa bị ra oai phủ đầu cả.

Ngoài cổng đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe đưa Mộc Như Lam đi chơi, tài xế mở cửa cho cô, chờ cô tới mấy địa điểm vui chơi gần đó.

Ở một nơi khác.

Từ sáng sớm sợi dây chuyền đã được gửi cho đội S-P kiểm tra, đáng tiếc là không hề thu hoạch được gì, như thể nó chỉ là một chiếc huân chương bình thường.

Các nhà nghiên cứu mặc blouse trắng nhìn nhau ngậm trao đổi.

Họ trả dây chuyền lại cho Morse, lắc đầu, “Không tìm được chỗ nào gần khớp với lỗ khóa, vật này hết sức bình thường, không thấy có gì đặc biệt.”

Morse cau mày, mất bao nhiêu công sức mới cướp được nó từ tay Đế chế Bạch, cứ định ninh thứ trong kết cuối cùng cũng thuộc về mình, nào ngờ mọi chuyện không hề dễ dàng như hắn vẫn tưởng.

Mathan khoanh tay, đứng sừng sững sau lưng Morse như một ngọn núi, “Tôi thấy hình như sợi dây chuyền này có liên quan tới Caesar, xem ra muốn mở kết phải cần tới gã.”

“Caesar kín miệng quá, gã đã không cho chúng ta biết mật mã thì không lý gì lại đi tiết lộ cách dùng chìa khóa.” Morse nhìn sợi dây chuyền, hắn vừa mới tắt tá chạy khỏi Mỹ mà bây giờ lại đưa thứ này về Mỹ thì thật quá khôi hài.

“Phải thử mới biết được, chứ đợi tới khi Đế chế Bạch có hành động gì khác thì muộn.” Mathan nói, “Ta có thể gửi dây chuyền cho Robert rồi nhờ ông ta cầm tới Coen hỏi Caesar, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.”

Morse trầm ngâm một hồi, “Cũng chỉ có cách này.” Mathan nói đúng, sắp tới Đế chế Bạch chắc chắn sẽ có hành động. Gửi thẳng dây chuyền cho Robert an toàn hơn là đích thân họ đi Mỹ. Tuy Caesar không nói cho họ mật mã nhưng biết đâu khi thấy chìa khóa hắn ta lại có phản ứng khác.

Lúc này, ở Mỹ đang là giữa trưa.

Dưới tầng một của bệnh viện tâm thần Coen, tại xà lim hình hộp nằm sâu trong cùng cách chỗ Hans bị giam không xa, có một tên đàn ông cao lớn đang ngồi khom lưng, mái tóc húi cua khi chưa tù tội nay đã dài quá mắt.

Hắn cầm một cây bút chì nằm 10B – loại bút duy nhất trong bệnh viện Coen, chúng rất dễ gãy, đến nỗi lúc viết cũng phải thật nhẹ tay nên không cần lo bọn biến thái có thể làm gì với chúng. Không có dao, Caesar dùng móng tay gọt bút. Hắn làm chậm chậm, giống như đang dùng vải lau chùi một thanh kiếm sắc, khiến người ta nhìn mà rùng mình.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, bầu không khí thanh lạnh làm cả tầng lặng đi một cách lạ lùng. Mặc Khiêm Nhân đi tới trước xà lim giam Caesar. Hắn ta ngừng tay, đầu hơi ngẩng, để lộ một đôi mắt đen vô cảm, tựa hồ với hắn ta cả thế giới đều là rác rưởi.

Mặc Khiêm Nhân mặt mày lạnh nhạt, cơ hồ còn coi rẻ chúng sinh hơn cả Caesar. Vươn bàn tay thon dài sinh ra để dùng dao mổ, hắn kéo băng tải nổi giữa trong và ngoài xà lim ra, ném vài tờ giấy lên đó rồi đẩy đi vào.

Caesar chậm rãi đứng dậy, sau năm năm lao tù, vóc dáng vạm vỡ của hắn ta vẫn chưa một ngày suy sút, thời gian đã chẳng thể xóa đi hình ảnh của chỉ huy Thủy quân lục chiến năm đó.

Cách một hàng song sắt và hai lớp kính, hắn ta đứng đối mặt với Mặc Khiêm Nhân hồi lâu, đoạn cầm lên mấy tờ giấy vừa được đẩy vào. Trên đó dày đặc những con số và công thức phức tạp, cuối cùng có ba dãy số được khoanh lại bằng bút đỏ. Mới đầu Caesar không để tâm lắm, đến khi nhận ra đó là gì thì đôi mắt giấu dưới làn tóc mới lóe lên vẻ khác thường.

“Anh chỉ cần trả lời tôi, đúng hay sai là đủ.” Giọng nói bình thản của Mặc Khiêm Nhân truyền qua lỗ tròn trên mặt kính. Hắn thức trắng đêm tính toán số liệu, kết quả ra ba dãy mật mã, cũng không biết có đúng hay không.

Caesar cúi đầu, tóc mái che đi thần sắc của hắn ta. Mặc Khiêm Nhân chờ phản hồi từ Caesar, ánh mắt tĩnh lặng tựa mặt hồ, không thứ gì có thể làm dao động dù chỉ một gợn sóng.

Lát sau Caesar lại ngẩng đầu, gương mặt quân nhân cương nghị bấy giờ mới lộ rõ. Cầm hắn ta lún phún râu, trông mệt mỏi nhưng cũng rất gọi cảm – kiểu gọi cảm đặc hữu ở đàn ông trưởng thành.

“Cậu mất bao lâu để tìm ra?”

Giọng hắn ta khàn khàn, như vừa mới ngủ dậy, lại như đã lâu rồi không nói chuyện.

“Một đêm.” Mặc Khiêm Nhân đáp gọn.

Một đêm?!

Đến cả Caesar cũng phải kinh ngạc, một đêm... Tên này... Trăm mặc hồi lâu, Caesar mới đỡ trán mà cười lảm rảm. Cũng phải thôi, hắn là Amon cơ mà, riêng chỉ số IQ cao ngất kia cũng đã đủ chứng minh hắn thông tuệ hơn người, chưa kể là hắn còn ăn đứt các nhà tâm lý học khác ở thiên phú bẩm sinh và khả năng tập trung tuyệt đối.

Với thái độ của Mặc Khiêm Nhân thì Caesar dám cá là hắn biết rõ mật mã này có vai trò gì, cũng như nó quan trọng đến đâu, có điều hiển nhiên hắn không hề quan tâm.

“Sao tôi lại phải nói cho cậu chứ?” Caesar thôi cười, bỏ trang giấy lại rồi đẩy mạnh về phía Mặc Khiêm Nhân. Hắn nhếch môi, bày ra một nụ cười thèm thường, “Chỉ bằng tới tận nơi mà thử đi?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 362: Chương V123.1: Gặp cô ấy (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvì

Biến thái tên nào cũng thích chờ xem trò hay, đây là điều chắc chắn.

Nhìn bề ngoài Caesar rất bình thường, nhưng không ai có thể phủ nhận sự thật rằng hắn ta là một kẻ biến thái.

Mặc Khiêm Nhân cầm tờ giấy lên, neho mắt nhìn ba dãy mật mã. Như thể không hề nghe thấy câu nói vừa rồi của Caesar, hắn bình thản hỏi, “Dãy nào sai? Thứ hai hay là thứ ba?”

Caesar không giữ nổi nụ cười, hắn ta suýt nữa đã quên, qua mắt viện trưởng Amon chưa bao giờ là chuyện dễ dàng cả.

Nhưng vậy thì đã sao?

++++

Xe chờ Mộc Như Lam vừa ra khỏi khu vực của Giáo hội thì một chiếc xe màu đen đậu sẵn gần đó cũng bắt đầu di chuyển, âm thầm bám theo suốt đoạn đường.

Trong con hẻm vắng lặng, một tốp người mặc đồ đen đang truy đuổi một người đàn ông tóc vàng. Người đàn ông nọ rất linh hoạt, với cơ bắp dẻo dai và tràn đầy sức bật, hắn dễ dàng phóng qua những bức tường cản đường, cứ thế vài ba lần, hắn thành công cắt đuôi bọn kia, oái ăm thay vừa ra khỏi hẻm thì lại gặp phải một tốp khác.

Ive không khỏi đau đầu, ai mà ngờ con mồi yêu dấu của hắn lại là đại tiểu thư một gia tộc mafia cơ chứ. Đang nằm mơ được “thưởng thức” Mộc Như Lam thì bị phá ngang, sau đó lại phải lật đật chơi đuổi bắt, Ive muốn không bức cũng khó. Đúng là cái bọn dai như đĩa xôi! Nếu chúng không mang súng thì hắn đã móc tim chúng ra xem bên trong có màu gì rồi, chắc chắn là màu đen! Đen thui!

Trần nhỏ ở Ý rất có phong vị riêng. Mộc Như Lam xuống xe, thông thả tản bộ dọc ven đường, đầu tiên là vào quán ăn một bữa sáng ra trò. Chợt thấy trên con dao bạc phản chiếu hình ảnh một kẻ đang lén lút nhìn cô, Mộc Như Lam khựng lại, sau đó tiếp tục dùng bữa như không có gì, bụng âm thầm suy tính, có vẻ không phải là người của Đế chế Bạch, bởi cô không thấy một người Á nào cả, tuy trong Đế chế Bạch có rất nhiều người phương Tây nhưng dân Á cũng không ít chút nào, trong mười người tề tắp phải có ba. Và lại, tác phong của Đế chế Bạch xưa nay luôn phách lối cuồng vọng, không có chuyện lén lút lút lút thế này được.

Là ai đây? Cô mới tới Ý chưa bao lâu mà đã bị theo dõi rồi sao?

Mộc Như Lam cuốn mỳ Ý cho vào miệng, nhìn bóng mấy kẻ trên mặt dao. Chúng vẫn chưa biết mình đã bị phát hiện, một tên trong đó lấy súng ra, nhắm thẳng vào cô...

Mộc Như Lam đứng phắt dậy, tên cầm súng giật nảy mình, suýt nữa làm rớt cả súng, những tên khác cũng cả kinh theo, cho rằng Mộc Như Lam đã phát hiện ra chúng.

Nào ngờ Mộc Như Lam chỉ là đứng dậy gọi nhân viên tính tiền.

Nhân viên tới đứng chắn trước Mộc Như Lam làm những kẻ lén lút trong góc không ra tay được, sau đó không biết Mộc Như Lam nói gì với tay nhân viên mà anh ta đi theo cô suốt đoạn đường ra khỏi quán, vừa hay che Mộc Như Lam khỏi họng súng, khiến bọn chúng tức điên thiếu điều bắn luôn anh ta.

Vừa rời khỏi quán, Mộc Như Lam nhanh chân chạy vào một con hẻm nhỏ, đối phương muốn giết cô, nói cách khác, nếu không có gì phản kích để tận hưởng thì cô nên né đi là tốt nhất.

Bọn kia đi ra không thấy Mộc Như Lam đâu thì chia nhau ra tìm, có vài tên cũng chạy vào hẻm, Mộc Như Lam vừa chạy vừa lục di động định gọi cho Morse, nào ngờ tại góc ngoặt, cô đâm sầm vào một tên đàn ông cũng đang chạy trốn. Chưa biết ai ra ai, kẻ truy đuổi thì ở ngay phía sau, cả hai theo phản xạ muốn lấy đối phương ra làm bia đỡ. Thế là tay nhỏ chộp tay to, tay to chộp tay nhỏ, người này kéo người kia qua bên này, người kia kéo người này qua bên kia. Kết quả? Ives mạnh hơn Mộc Như Lam nhưng không quá chênh lệch, lực phản tác dụng làm Mộc Như Lam bổ nhào vào hẻm, cả hai cùng ngã lăn ra đất.

Tất cả diễn ra chỉ trong vòn vẹn vài giây.

Mộc Như Lam nhú mồm, vai cô đau quá.

Ives ứa nước bọt, hương vị này thật thơm! Hầm muốn ăn!

Đến khi Mộc Như Lam ngẩng đầu lên, Ives đang định liếm môi theo thói quen cũng phải khựng lại, hai người nhìn nhau sững sờ.

Ives còn chưa kịp cười chào Mộc Như Lam thì ở hai bên khúc giao đã có những họng súng đen ngòm chia vào họ, có điều vì đối tượng ám sát đột nhiên tăng từ một lên hai nên vẫn chưa ai nổ súng.

Ives và Mộc Như Lam ăn ý giơ tay đầu hàng.

Hai phe áo đen, một phe đuổi giết Ives, một phe đuổi giết Mộc Như Lam, nay hai bên đụng độ, vừa chia súng vào đối tượng ám sát vừa cảnh giác nhìn đối phương.

“Các người là ai?” Có người dùng tiếng Ý hỏi. Mộc Như Lam nghe không hiểu nhưng Ives thì có.

Phe chia súng vào Ives đáp, “Nhà Miophil. Còn các người?”

Phe chia súng vào Mộc Như Lam nghe vậy thì lạnh sống lưng, Miophil... Cũng là một gia tộc mafia nhưng lâu đời và lớn mạnh hơn bọn họ, quan trọng hơn cả... Bản thân bọn họ chính là dư đảng nhà Tobis!

Tại con nhỏ chết tiệt này mà ông trùm của họ bị Đế chế Bạch bắt giết, gia tộc họ cũng vì thế mà bị Đế chế Bạch tiêu diệt. Tốp dư đảng không có gan đi trả thù Đế chế Bạch nên khi hay tin Mộc Như Lam xuất hiện ở Ý, chúng bèn ôm ý định trút hận lên cô. Không ngờ giữa chừng lại đụng phải một gia tộc mafia khác, đã vậy còn là Miophil. Nhà Miophil này có hợp tác với Đế chế Bạch, thậm chí còn đồng ý giúp Đế chế Bạch xử lý dư đảng Tobis, thời gian gần đây bọn họ luôn phải chạy trốn khỏi sự đuổi giết của Miophil, xui xẻo sao bây giờ lại đụng phải!

Tìm đập như sấm, họ tin chắc rằng chỉ cần lộ ra mình là nhà Tobis là đối phương sẽ giết họ ngay tức khắc.

“Các người thuộc gia tộc nào?” Người nhà Miophil thấy đối phương rề rề không đáp thì cũng cảnh giác, họng súng chuyển từ Ives sang kẻ dẫn đầu bên kia. Mafia làm việc rất ít khi đụng chạm nhau, nếu đụng thì cần nói cho đối phương biết mình thuộc gia tộc nào, không phải kẻ thù thì cứ thế cho qua, nếu là kẻ thù, đối phương bắt gặp mình lúc hành sự nhiều khả năng sau này sẽ gây bất lợi, nên thường sau đó sẽ xảy ra một trận chiến sống mái.

Hai phe bắt đầu giằng co, thân là người bị vây ở giữa mà Mộc Như Lam và Ives lại chẳng căng thẳng chút nào.

Mộc Như Lam nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, bèn ghé vào Ives, dùng tiếng Trung hỏi nhỏ, “Sao anh Ives lại ở đây?”

Dường như thấy tư thế ngồi giờ tay của họ bây giờ rất thú vị, Ive cười tươi rói, “Ồ đây an toàn hơn Mỹ và mấy chỗ khác, cô bé ạ.” Thuận tiện cho hắn săn mồi. Ở Mỹ có FBI và Mặc Khiêm Nhân, mà Ý lại là thế giới của Mafia và Giáo hội, tới đại một cái chợ đen cũng làm được chứng minh thư giả, hoàn hảo cho những tên tội phạm truy nã như hắn.

“Anh thử cân nhắc đi Châu Phi xem.” Mặc Như Lam nói.

“Ặc! NO!” Ive ghét bỏ, “Ồ đó tôi tìm không ra đồ ăn ngon đâu, sẽ chết đói mất!”

Mặc Như Lam gật gù đầu, quả thật Châu Phi không hợp với hắn, giữa một đồng người da đen tự dưng bật ra một anh chàng da trắng đẹp trai ngồi ngồi, thế nào cũng bị tóm cổ thôi.

Hai kẻ biến thái ngồi dưới đất thoải mái trò chuyện, bất chấp việc họ vừa hại nhau bị bắt. Đáng tiếc hai phe mafia lại không được “hòa thuận” như thế, nhà Tobis chỉ muốn phịa đại một cái tên cho xong nhưng lại sợ đối phương yêu cầu chứng minh, thế nên sau vài phút giằng co, nhà Tobis quay đầu bỏ chạy, bên Miophil phải vài người đuổi theo, nhóm còn lại bắt Ive và Mặc Như Lam về.

Hai người bị nhét vào xe, tay bị còng ra sau lưng. Mặc Như Lam không hiểu mô tê gì, cô mới ra ngoài một lát mà đã bị bắt cóc là sao?

“Anh Ive, anh ăn con gái nhà họ à?” Đoán chừng cô bị Ive liên lụy rồi.

Ive liếc môi chẳng chút áy náy, “Đáng ra tôi phải ăn cùng một chai rượu vang ủ bảy mươi năm mới đúng.”

Ba con xe màu đen chạy về nhà Miophil. Trong con xe họ đang ngồi, đằng trước có một tài xế và một phụ lái, cạnh Ive có một tên cầm súng, có điều gã không mấy để tâm đến họ, cũng không ý thức được ngồi cạnh gã đang là những sinh vật đáng sợ đến mức nào. Bởi lúc họ tìm được thi thể của cô tiểu thư thì thứ gì ăn được Ive đã ăn hết rồi, bình thường ít ai liên tưởng mấy chuyện này với thái nhân cách, và lại, chừng nào còn chưa tự mình trải nghiệm sự kinh khủng của biến thái IQ cao thì sẽ rất khó mà lường tượng được độ nguy hiểm của chúng.

Những nghiên cứu sinh từng tới Coen chính là ví dụ điển hình, dù đã được cảnh báo nhưng cuối cùng vẫn có rất nhiều người đứng đi vào nằm đi ra.

Cơ mà Ive giết tiểu thư nhà họ, bây giờ họ không giết hắn ngay chẳng qua là để từ từ tra tấn cho thỏa mãn hận, mà Mặc Như Lam bị liên lụy e là cũng sẽ không có kết cục gì tốt đẹp.

Mặc Như Lam nhìn cửa kính cười nhẹ, trên đó phản chiếu đôi tay sau lưng Ive, hắn đang dùng một cái kẹp tóc nhỏ để mở còng, trong khi đó, gã cầm súng ngồi cạnh vẫn rất ung dung, tài xế và phụ lái thì đang huyền thuyên với nhau, hoàn toàn không biết cái chết đang đến gần.

Mặc Như Lam cử động ngón tay, dùng một chiếc kẹp tóc khác để mở còng, tốc độ không thua gì Ive. Ive để ý thấy vậy thì càng thêm hưng phấn, thật không hổ là nữ đồng loại duy nhất mà hắn công nhận! Không biết cùng cô giết người sẽ kích thích tới mức nào đây? Không tính cái lần cùng cô mở xê ở thành phố K, lần đó tính chất khác hẳn rồi.

Cách!

Cách!

Hai tiếng mở còng khê khằng vang lên.

Mặc Như Lam và Ive nhìn nhau, đối phương có ba người mà họ chỉ có hai, muốn xử lý chúng mà không làm kinh động hai chiếc xe trước sau thì hơi khó.

Mặc Như Lam nói, “Lần trước anh bày cách lấy tim ra khỏi cơ thể sao cho người không chết, tôi vẫn chưa làm được.”

“Thế à? Vậy để tôi gửi lại hai thằng làm mẫu cho em.” Dứt lời, cánh tay để sát cạnh gã kia vung lên, bằng tốc độ kinh người, Ive chặt một phát như trời giáng xuống gãy gẫy, làm gã văng về trước đập vào lưng ghế, sau đó túm tóc động đầu gã cái cốp vào cửa kính làm gã chết ngất.

Ngán ngủi chưa tới nửa giây!

Hai người ngồi trước giật mình, tài xế bỗng thấy bên tai âm ẩm, như có mỹ nhân rắn rết trườn lên cổ hắn, rủ rủ vào tai hắn, “Ngoan nhé.” Hắn còn chưa hiểu gì thì đã thấy cổ tê rần, cả thế giới tối sầm đi, chết mà không kịp nhận ra.

Cùng lúc đó, Ive cũng đã đánh ngất tên ngồi ghế phụ lái, nhanh nhẹn nhảy ra trước điều khiển tay lái và chân ga, tài xế chết làm chân ga bị thả, tốc độ giảm đột ngột, suýt chút nữa đụng phải chiếc xe đi sau.

“Anh Ive có vẻ quen tay quá nhỉ.” Mặc Như Lam nắm đầu tên đàn ông cô mới bẻ cổ, mỉm cười nhìn Ive lái xe ổn thỏa trong một tư thế kỳ quặc.

“Không phải em cũng vậy sao cô bé?” Ive nhìn cái người vừa bị Mặc Như Lam xử lý, đôi mắt xanh thâm thúy lam ánh lên nét cười quỷ dị. Đương nhiên là hắn phải quen tay rồi, dùng quen hắn đã thoát khỏi Mặc Khiêm Nhân như thế nào.

Mặc Như Lam quen tay cũng dễ hiểu, đây không phải lần đầu tiên cô bẻ gãy cổ một người, bình thường chỉ cần làm một lần là quen, bởi cảm giác đã in sâu vào trong trí não.

Chương 363: Chương V124.1: Trao đổi (1)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Ban trưa, mặt trời lên cao.

Mộc Như Lam ngồi đọc sách trên bệ cửa sổ, mái tóc dài chấm eo xõa bồng bềnh, một chân cô co lại kê sách, một chân thả đung đưa. Ánh nắng ấm áp ôm trọn lấy cô, dịu dàng quyến luyến.

Hệt như một chú mèo đang nằm phơi nắng, thoải mái, biếng nhác, và thật đáng yêu.

Cốc cốc.

Cánh cửa mở ra sau hai tiếng gõ bất chợt, Ive đứng đó mỉm cười nhìn cô, đôi mắt xanh lộ rõ vẻ trầm trồ, đồng thời sắc thái quý dị ẩn sau đó cũng ngày một nồng đậm.

“Phải công nhận em đi đến đâu là cảnh đẹp đến đó cung ạ.” Ive tiến về phía Mộc Như Lam cùng giọng nói trầm ấm đầy mê hoặc, hơi thở nam tính ồ ạt tuôn trào.

Phụ nữ bình thường chỉ hơi ờ gần hán thôi là đã đỏ mặt rồi, riêng Mộc Như Lam thì lại thờ ơ như chẳng thấy gì cả.

Cô thông thả lật sang trang sách có hình giải phẫu cơ thể, chẳng buồn nhìn Ive lấy một cái mà chỉ nhẹ giọng hỏi, “Anh gia nhập Giáo hội rồi à?”

“Với tôi thì đây quả thật là một lựa chọn tốt.” Hần liếm môi, đôi mắt thâm thúy ánh lên vẻ nguy hiểm, “Có lẽ sẽ rất thú vị...”

Trong địa bàn Giáo hội, hần có đi ngang cũng chẳng ai ý kiến. Giáo hội bao ăn ở, cho hần viện nghiên cứu, phòng thí nghiệm và một nguồn tài chính khổng lồ, chỉ với yêu cầu duy nhất là hần phải bỏ cái tật thích ăn những thứ không nên ăn đi. Thậm chí nếu hần cống hiến đủ nhiều, Giáo hội sẽ giúp hần giải quyết luôn vấn đề lệnh truy nã để hần tránh được tù tội, sẽ không còn những tháng ngày trốn chui trốn nhủi khỏi FBI và Mặc Khiêm Nhân nữa, nghĩ kiểu gì cũng thấy lời to.

Mộc Như Lam gật đầu, lật sang trang tiếp theo. Không liên quan đến cô.

Ive nhìn cuốn sách y trong tay Mộc Như Lam, đang định nói tiếp thì ngoài cửa có người hầu gọi, “Cô Lam, mời cô xuống dùng cơm trưa.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Mộc Như Lam đáp, khép sách lại rồi nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ.

Đang giờ cơm trưa, phòng ăn tăng một thom phức mùi đồ ăn, chỉ nghĩ thôi đã thấy bụng cồn cào.

Mộc Như Lam và Ive cùng nhau đi xuống làm Sophie không khỏi bực mình, còn Morse thì nhíu mày.

“Hai người quen nhau à?”

“Ừ.” Mộc Như Lam đáp, sau lưng Ive lịch sự kéo ghế cho cô.

Thấy Ive sắp ngồi xuống cạnh Mộc Như Lam, Sophie lên tiếng định gọi hần qua chỗ mình, đáng tiếc hần chỉ gật đầu chào cô ta một cái rồi dứt khoát ngồi cạnh Mộc Như Lam.

Theo Morse, Mộc Như Lam và Ive dường như không chỉ đơn giản là quen biết. Mộc Như Lam không biết Ive là tên sát nhân biến thái đang bị truy nã sao? Hôn phu của cô là Mặc Khiêm Nhân cơ mà? Không, có khi chính Mặc Khiêm Nhân cũng không biết gì về chuyện này. Ive có cái mã của một quý ông người Ý lịch sự nhã nhặn, nhưng thực chất tên xảo trá này đã lừa cả tình lẫn mạng của bao nhiêu cô gái, có lẽ mình nên dặn Mộc Như Lam tránh xa Ive ra một chút kéo nguy to.

Nghĩ vậy, Morse mặt không đổi sắc, cầm lấy dao nĩa bắt đầu dùng cơm trưa.

Mộc Như Lam nhìn đồ ăn trên bàn một lượt rồi dùng mắt trên những miếng xúc xích nướng vàng thơm được bày lên đĩa thành hình đóa hoa, ở giữa trang trí bằng cà rốt và súp lơ xanh tía bông, trông cực kỳ ngon mắt.

Một cái nĩa thò tới xiên mất vài miếng, thậm chí sau đó người nọ còn dùng tay bưng cả đĩa xúc xích đi.

Mộc Như Lam đưa mắt sang, thấy Sophie đang đặc ý nhìn cô.

“Bất lịch sự quá Sophie!” Hành động ấu trĩ của Sophie làm Morse không khỏi khó chịu.

“Không sao.” Mộc Như Lam liếc nhanh qua chỗ xúc xích rồi mỉm cười bảo Morse, “Tôi cũng không mê xúc xích lắm, Sophie thích thì ăn nhiều vào.”

Sophie hừm hừm, cho một miếng vào miệng nhắm nháp, quả thật vô cùng thơm ngon. Cô ta lập tức nhìn sang Ive, thấy hắn cũng đang nhìn mình thì liền nuốt xuống rồi khen, “Ngon quá! Anh mua ở đâu vậy?”

Ive cười thâm thúy, nhìn Sophie bằng ánh mắt sâu hun hút như thể muốn rút đi linh hồn của cô ta, “Thích thì cứ ăn thoải mái, có dịp tôi sẽ gửi thêm”

Sophie gật đầu.

Mộc Như Lam không muốn nhìn cảnh ăn xúc xích này thêm nữa, quyết định trưa nay chỉ dùng chút salad thôi chứ sợ xúc xích đó làm cô mất hết cả khẩu vị. Cứ nghĩ đến chuyện chúng được làm từ cái gì, mà ai kia còn vô tư ăn lấy ăn để, cảm giác y như nhìn người ta nhai nuốt một con gián vậy. . .

Có tiếng cười nhẹ vang lên từ bên cạnh, Mộc Như Lam liếc Ive một cái, tay nghề nấu ăn được thực khách khẳng định, chẳng trách hắn vui đến độ thiếu điều huýt sáo.

Đúng là lắm trò ác.

Cơm nước xong xuôi, Ive bị Sophie quán lấy còn Mộc Như Lam thì theo Morse lên lầu. Morse muốn nhờ cô đi gặp Caesar để lấy thông tin giúp Giáo hội mà không cho Mặc Khiêm Nhân biết tình hình cụ thể.

“Tức là muốn đưa tôi đến Coen?” Mộc Như Lam bật cười.

“Rồi rồi, tôi biết chuyện này nghe thật buồn cười nhưng tóm lại vẫn muốn nhờ cô, ý cô thế nào?” Morse nghiêm túc hỏi.

Cô gật đầu, “Đương nhiên là được, đừng lo, tôi sẽ hỏi cho các anh.” Caesar à? Vừa thấy cái huân chương là đã muốn gặp cô ngay... Chẳng lẽ hắn ta chính là anh trai của cô gái đó? Có khi nào Caesar tưởng cô là em gái hắn nên mới kiên quyết đòi gặp mặt không? Haha... Đã vậy còn gặp ngay trên địa bàn của chàng nhà cô nữa chứ. Nghĩ cũng hay, cô đi một hồi, cuối cùng vẫn trở về bên cạnh Khiêm Nhân.

“Cảm ơn.” Morse nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết sắp tới Đế chế Bạch sẽ có hành động gì, chỉ biết bọn họ phải giải quyết vụ mật mã càng sớm càng tốt, không thể kéo dài thêm nữa. Hắn đã cân nhắc rất nhiều mới quyết định đưa Mộc Như Lam đi Mỹ gặp Caesar, chỉ cần Mộc Như Lam chịu hợp tác thì hắn Mặc Khiêm Nhân sẽ không biết chuyện Giáo hội bắt cóc cô. Morse cũng tin rằng với tính cách của Mặc Khiêm Nhân, hắn chắc chắn sẽ không rời hơi xen vào cuộc chiến giữa Giáo hội và Đế chế Bạch.

“Bao giờ đi?”

“Hai tiếng sau.”

“Nhanh vậy?”

“Ừ.” Càng nhanh càng tốt, Đế chế Bạch nhất định sẽ không ngờ được họ sắp đặt chân trở lại địa bàn của chúng.

++++

Nước Mỹ.

Tổng bộ của Đế chế Bạch.

Hàng rào cây chia mảnh đất thành hai khu không đều, khu làm việc rộng vô cùng còn khu nhà ở thì nhỏ hơn. Tại khu nhà ở có một căn biệt thự chính với quy mô không thua gì lâu đài, bên cạnh là hai căn biệt thự phụ, một căn để người hầu ở, căn còn lại, là nơi dành cho kẻ bị trừng phạt.

Tần Lãnh Nguyệt một lần nữa bị chặn lại ở cổng, giờ đây cô ta chẳng khác gì một tù nhân bị giam lỏng, không cách nào rời khỏi khu nhà này.

Chén bát bị ném xuống đất vỡ tan tành, Tần Lãnh Nguyệt ôm bụng, tức đến run cả người. Ba ngày rồi, cô ta đã bị giam lỏng ba ngày rồi, ba ngày này thật như ba năm! Đã ba ngày mà Bạch Mạc Ly còn chưa hết giận sao?! Rõ ràng mộ của em gái y đã trở lại nguyên trạng, những vật chôn cùng cũng được trả về rồi, còn thi hài của con bé thì bọn họ chưa hề đụng tới. . .

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, tay quần gia đứng tuổi mặc vest đuôi tôm bước vào, tay bưng một nồi súp, thấy đồng bừa bọn trên sàn cùng vẻ tức giận của Tần Lãnh Nguyệt, ông ta nheo mắt, đoạn bình thân tiến lại gần, “Lãnh Nguyệt tiểu thư.”

Đáp lại, Tần Lãnh Nguyệt vút cho quần gia một cái liếc mắt không thể trịch thượng hơn, cô ta chẳng việc gì phải làm bộ trước mặt một tên hầu.

Quần gia nói, “Lãnh Nguyệt tiểu thư tức giận như vậy làm gì, mới ba ngày thôi mà?”

“Im đi! Ông thì biết cái quái gì?!” Cô ta sợ Bạch Mạc Ly sẽ lại rời nhà rồi lâu thật lâu mới về một lần. Bạch Mạc Ly mà đi thì cô ta đừng hòng liên lạc được với y, Tuyết Khả chắc chắn sẽ chặn lại! Con ả chết bầm đó!

Quản gia bình thần cúi người mở nắp nồi, mùi đồ ăn tỏa ra thơm lừng, “Tôi không biết gì cả, chỉ biết đứa bé trong bụng Lãnh Nguyệt tiểu thư là con của Boss, và nó cần được chăm sóc thật cẩn thận. Ngày nó bình an chào đời, Đế chế Bạch sẽ khoác lên một diện mạo mới.” Ông ta dùng muôi đảo súp rồi múc vào một cái chén tinh xảo, “Một tiểu chủ nhân, và một nữ chủ nhân. Cô cứ nghỉ đi?” Nói đoạn quay sang Tần Lãnh Nguyệt.

Tần Lãnh Nguyệt sững sờ nhìn tay quản gia, sự lo âu trong lòng cũng dần bị xua tan. Đúng vậy, cô ta không nên nóng vội, chờ đứa bé chào đời rồi, Bạch Mạc Ly sẽ không thể tiếp tục giam lỏng cô ta nữa, cô ta là bà chủ của Đế chế Bạch, con của cô ta sau này sẽ là một ông vua. Bạch Mạc Ly sẽ là của cô ta và Đế chế Bạch cũng thế!

Nghĩ vậy, Tần Lãnh Nguyệt ngồi xuống bàn ăn. Quản gia đặt súp xuống trước mặt cô ta, bấy giờ Tần Lãnh Nguyệt mới nhận ra trong thức ăn toàn những nguyên liệu quý, bụng không khỏi hí hửng, cô ta biết mà, dù có giam lỏng thì Bạch Mạc Ly cũng sẽ không bạc đãi cô ta!

Quản gia đứng cạnh nhìn Tần Lãnh Nguyệt từ từ dùng bữa, trông cô ta thật trẻ đẹp mà mong manh. Ánh mắt ông ta u ám, trên gương mặt bình thường vẫn là vẻ thần nhiên vô cảm.

Cùng lúc đó tại biệt thự chính.

Tầng ba, thư phòng của Bạch Mạc Ly.

“Boss, người làm nội ứng trong Giáo hội vừa đưa tin.” Tuyết Khả đi tới trước bàn làm việc của y.

Bạch Mạc Ly tạm dừng bút, đôi mắt sắc lẹm đầy hung bạo hơi đưa lên, “Nói.”

“Xem ra cái chìa khóa lấy từ chỗ Mộc Như Lam khá khó dùng, bọn chúng định hai tiếng sau đưa Mộc Như Lam tới viện tâm thần Coen để gặp Caesar.” Tuyết Khả nhìn chiếc đồng hồ cao cấp trên cổ tay, trong vẻ nghiêm túc thường trực là sự khôn ngoan cố hữu, “Chúng ta có thể hành động ngay bây giờ.”

Một tia sắc lạnh xẹt ngang đôi mắt ung, Bạch Mạc Ly nâng bàn tay, Tuyết Khả tức khắc hiểu ý đi ra ngoài.

Giáo hội cài gián điệp vào học viện Bạch Đế, và Đế chế Bạch cũng làm điều tương tự với Giáo hội, như nhau cả thôi, chỉ khác ở chỗ Bạch Mạc Ly đã làm lãnh đạo nhiều năm trong khi Morse mới chỉ là một tên sinh viên, hùng ung đa mưu túc trí đủ sức ăn thịt hổ con mới chào đời.

Mãnh Sát chao lượn trên không, thân hình đồ sộ in bóng xuống mặt đất khiến người ta không khỏi ngước nhìn, để rồi sau đó hải hùng tròn dưới mái hiên, sợ nó bất thành linh lao xuống xé xác họ.

Như cách chủ nhân của nó vẫn làm.

Trong lúc Morse cùng Mộc Như Lam ngồi máy bay đến Mỹ, bên Đế chế Bạch cũng có người lên đường đi Ý.

Dĩ nhiên là đồng hành cùng họ không có Ive, nước Mỹ đang truy nã hần vô cùng gắt gao, có khi chân trước vừa tới là chân sau đã bị gô lại rồi. Hần không thể mạo hiểm, và Morse cũng sẽ không để hần làm thế. Về phần Sophie thì lại khác, cô ta thích Ive đó nhưng lòng chiếm hữu dành cho Morse lại mạnh hơn, thành ra cứ đòi đi theo cho bằng được để tiện bề canh chừng Mộc Như Lam.

Mộc Như Lam cũng kệt, cái kiểu con gái này, càng được chú ý lại càng thích làm tới.

Buổi tối cùng ngày, Morse và Mộc Như Lam an toàn hạ cánh xuống sân bay San Francisco, sau đó Mộc Như Lam được đưa tới Coen một mình. Quanh núi Coen không có khách sạn cũng chẳng có nhà dân thì Giáo hội đến đó làm gì? Bọn họ đâu phải Mộc Như Lam mà trông chờ Mạc Khiêm Nhân cho vào viện ở nhờ.

Đại để là trông Mộc Như Lam khá đáng tin nên Morse chỉ bảo cô chừng nào xong việc thì gọi cho hần chứ cũng không định kè kè đi theo.

Xe dừng lại dưới chân núi Coen, Mộc Như Lam tự đi lên.

Cây cối nơi đây xanh tốt quanh năm, dù đang vào thu nhưng lá cây vẫn không có dấu hiệu úa vàng.

Gió đêm xào xạc khắp mảnh rừng, Mộc Như Lam lưng đeo balô, miệng cười tủm tỉm, như đang về nhà sau một chuyến đi dài.

Những người lính ở trạm gác hầu như đều biết Mộc Như Lam, dù sao trên thế giới này cũng khó mà tìm ra một thiên sứ thứ hai.

Nhận được điện thoại báo Mộc Như Lam đang ở dưới, Joey meo mào chạy xuống đón. Gần đây phải nói là hần ngoan một phép, đến nỗi không dám cả thờ mặt trước mặt Mạc Khiêm Nhân, sợ bất cẩn làm ngài viện trưởng phạt ý sút hần khỏi Coen. May sao Mộc Như Lam đã tới, có cô ấy Mạc Khiêm Nhân nhất định sẽ dịu tính lại, hần sắp được thờ thoải mái rồi!

Ánh trăng hắt qua khung cửa sổ, đậu lên chiếc giường đen nơi người đàn ông thanh lãnh đang ngồi. Hần nheo mắt nhìn tờ giấy trong tay, trên đó chỉ chít những con số và công thức phức tạp.

Hai lớp mặt mà Giáo hội và Đế chế Bạch mắt năm năm mới giải được, có lẽ chính là hai dãy số mà hắn vừa tính ra đây. Lớp thứ ba thì phức tạp hơn và cũng thủ vị hơn, hắn thích những thứ nhiều thách thức.

Đằng sau vẻ điềm nhiên là một bộ óc thiên tài đang xử lý hàng loạt biểu thức số học, ngay vào thời khắc quan trọng cuối cùng, tiếng gõ cửa vang lên ngắt đứt mạch suy nghĩ của hắn. Mặc Khiêm Nhân hơi cau mày nhưng kỳ lạ thay, hắn chẳng hề thấy bức tức. Đưa mắt ra cửa, hắn nghe tiếng ai đó tra chìa vào ổ, không hiểu sao trái tim cũng lỡ nhịp theo.

Giữa khung cảnh tịch mịch, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một bóng hình xinh xắn in lên đôi mắt lạnh nhạt, lấp kín toàn bộ thế giới.

Mộc Như Lam mỉm cười nhìn hắn, đôi mắt sáng dịu như hai mảnh trăng khuyết, lại âm áp tựa hai vàng mặt trời.

Trăng đêm tĩnh lặng, trải bạc một khoảng phòng.

Hắn đứng giữa ánh trăng, lạnh lùng và quá đỗi xa xôi, như một vị thần không thuộc về thế giới này.

Thình thoảng Mộc Như Lam lại sinh ra ý muốn nhuộm đen hắn, dùng chính cô làm thuốc nhuộm, để hắn lấm màu của cô, để hắn chỉ thuộc về mình cô. Chuyện này hoàn toàn không khó nếu hắn chịu phối hợp, đừng quên hắn là người tới khích cô trước, hắn phải chịu trách nhiệm chứ, đúng không nào?

“Khiêm Nhân.” Mộc Như Lam bước vào.

Mặc Khiêm Nhân nhìn cô đăm đăm, dường như vẫn chưa hết sững sờ. Cô luôn chọn những lúc khó ngờ nhất để bước vào tầm mắt hắn, tâm trí hắn, trái tim hắn, khắc lên linh hồn hắn bóng hình của riêng cô.

Mộc Như Lam vòng tay ôm eo Mặc Khiêm Nhân, dụi dụi đầu, “Tĩnh lại đi, không là em hôn anh đây.”

“... Em về từ khi nào vậy?” Cận kề hắn lúc này chính là cơ thể mềm mại cùng mùi hương dịu nhẹ mà hắn hằng say đắm, ánh mắt vốn lạnh nhạt nay hàm chứa bao dịu dàng. Hắn cúi đầu nhìn Mộc Như Lam, cũng vòng tay ôm lại cô.

Mọi thứ diễn ra hết sức tự nhiên, không quá nóng bỏng hay nồng nhiệt, mà như một dòng nước ấm chảy vào mảnh vườn trái tim, nuôi dưỡng nên những đóa hoa đẹp nhất.

“Mới nãy thôi, Joey xuống đón em.” Nhớ tới gương mặt mếu máo của Joey, Mộc Như Lam không khỏi cười tủm tỉm, chỗ này đúng là thú vị, có Khiêm Nhân, có lũ biến thái, ngoài ra còn có cả một cây hài thích làm thanh niên nghiêm túc như Joey nữa.

Joey lén lút thò đầu vào phòng, muốn xem xem Mộc Như Lam làm chuyện hắn nhờ đến đâu rồi, tí như nói đỡ cho hắn vài câu chẳng hạn. Thế nhưng khi nhìn thấy đôi tình nhân đang ôm nhau dưới ánh trăng, hắn lại không đành lòng phá ngang khung cảnh đẹp đẽ này, tự giác lặng lẽ rời đi.

Balô của Mộc Như Lam đựng hai bộ quần áo, là Morse sai người mua cho, dù sao lúc tới Ý cô cũng đi mình không.

Trong khi Mặc Khiêm Nhân chuẩn bị nước tắm, Mộc Như Lam ngồi trên thảm trải, vừa ăn táo vừa nhìn một sán đầy giấy. Cầm vài tờ lên xem thì thấy có chữ của Mặc Khiêm Nhân, mỗi tội cô đọc không hiểu vì khác chuyên ngành, cơ mà trông có vẻ cao siêu lắm, quả là thiên tài có khác.

Bỏ giấy lại chỗ cũ, Mộc Như Lam gấp một cái, đứng dậy đặt nửa quả táo dư lên cốc nước trên bàn đầu giường rồi đi vào phòng tắm.

Trong phòng hơi hơi hơi nước, Mặc Khiêm Nhân đứng trầm ngâm trước bồn tắm, đưa lưng về phía cửa. Có lẽ là do tiếng nước quá to, hoặc do hắn chưa bao giờ coi Mộc Như Lam thành đối tượng cần dè chừng, nên cô bước vào rồi mà hắn vẫn không nhận ra.

Mộc Như Lam lại gần, nhòai người ra trước nhìn Mặc Khiêm Nhân, mắt chớp chớp, “Khiêm Nhân muốn tắm chung với em à?”

“... Không phải.” Mặc Khiêm Nhân sực tỉnh, đưa tay tắt vòi, trong phòng liền im lặng hẳn đi. Hắn chỉ vừa nhớ ra một trường hợp có thể mình đã bỏ sót thôi, vậy mà Mộc Như Lam lại lên tiếng làm công thức trong đầu hắn bay đi mất, thay vào đó là một hình ảnh hắn không tiện miêu tả. Chẳng trách người ta hay bảo hồng nhan họa thủy.

Mộc Như Lam cười chọc nhẹ lên cánh tay hắn, “Tuy em đang muốn đi ngủ nhưng nếu Khiêm Nhân thích thì em cũng sẵn sàng theo ý anh.” Cô ra chiều thấu hiểu, tiện thể đưa tay sờ soạng nơi không nên sờ.

“... Đừng nói linh tinh, mau tắm đi.” Mặc Khiêm Nhân thờ dốc, vội chớp lấy tay Mộc Như Lam, giọng cũng nghiêm lại.

“Tắm chung không?”

“Thôi.” Mặc Khiêm Nhân quay đi, đừng hờ tì là dụ dỗ hắn, lỡ hắn nhịn không được thì khác nào kiểm cùi ba năm thiếu một giờ? Chỉ còn sáu tháng thôi, hắn phải kiên trì.

Ngắt nổi trong chuyện này Mộc Như Lam chưa bao giờ thôi buống bình, hai tay như rấn quần quanh eo Mặc Khiêm Nhân, “Tắm chung đi, vai em còn quần băng đây này.”

“...” Chẳng qua hắn lo cho vai của cô thôi chứ không phải hắn muốn tắm chung với cô đâu.

Hơi nước phủ kín cửa kiếng, che đi cảnh tượng mập mờ bên trong, chỉ loáng thoáng nghe thấy một giọng hỏi nhẹ nhàng mà không kém phần bạo dạn.

“Khiêm Nhân thích làm bằng tay hay bằng miệng?”

“...”

“Một thứ to thể này mà lại nhét vừa chỗ nhỏ xíu kia... Hay nhì, có muốn thử một chút không Khiêm Nhân?”

“...” Hấn không thèm nói chuyện với cô nàng biến thái này nữa!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 364: Chương V124.2: Trao đổi (2)

Editor: MDL

Beta-er: Misery De Luvi

Hôm sau.

Ánh nắng ban mai chiếu qua ô cửa, rải khắp căn phòng, phủ lên đôi tình nhân đang kề cận không rời. Như bị cái chói chang quá rầy, Mộc Như Lam hơi giật mi mắt rồi từ từ tỉnh giấc. Cô ngẩn ngơ nhìn trần nhà vài giây như thường lệ, sau đó ý thức mới dần tập trung về cái ôm nơi vòng eo, cùng nhịp thở đều đặn bên cổ và mùi bạc hà thoang thoảng trong khoang mũi, tâm trạng chẳng mấy chốc vui vẻ hẳn lên.

Cô quay ra sau, bắt gặp dung nhan say ngủ đầy bình yên của người đàn ông, mái tóc đen mềm mại hơi rối, cặp mắt lạnh nhạt mà sắc lẹm khiến từ từ ngày thường phải khiếp vía giờ đây đang khép chặt, nom ôn hòa và bình dị hơn nhiều lắm.

Trộm hôn một cái, hấn không tỉnh, nhưng lại ôm siết cô vào lòng, như vô thức để lộ ham muốn chiếm hữu.

Mộc Như Lam hơi giật mình, sau đó cười híp mắt rồi cũng quay lại ngủ tiếp. Cô đoán được sơ sơ, rằng mấy hôm nay hấn không có nổi một giấc ngủ đàng hoàng, chồng giấy A4 dày cộp kia chính là bằng chứng. Chắc, trước cứ nghĩ có lẽ hấn không khó nuôi như mình tưởng, nay mới sáng mắt ra, cái tên này đến cả chuyện ngủ cũng cần có người đốc thúc.

Mãi đến chín giờ hơn Mặc Khiêm Nhân mới dậy, có Mộc Như Lam bên cạnh, chất lượng giấc ngủ của hấn luôn rất tốt.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn bồng rung lên, Mặc Khiêm Nhân nhìn một cái rồi cúi tay cầm lấy, là điện thoại của Mộc Như Lam, màn hình hiển thị tên Morse.

“Ai thế?” Mộc Như Lam hé hé mắt, có vẻ chẳng mấy bận tâm.

“Morse.” Mặc Khiêm Nhân thân nhiên đáp, đặt điện thoại vào tay Mộc Như Lam, Morse... nghe quen quen...

Mộc Như Lam nhận cuộc gọi rồi dập máy rất nhanh, người nọ sợ họ tiểu biệt thắng tân hôn đâm quên chuyện hấn nhờ nên gọi tới nhắc chút thôi.

Quyết định của Morse quả rất chính xác, đúng là Mộc Như Lam đã suýt quên bằng chuyện phải đi gặp Caesar, tiện thể hấn còn dặn cô đừng để Mặc Khiêm Nhân biết quá nhiều.

“Morse...” Mặc Khiêm Nhân nhìn Mộc Như Lam, cái tên này...

Mộc Như Lam ngồi dậy ngáp một cái, đáp, “Hình như anh ta là cậu chủ của Giáo hội – một tổ chức mafia Ý. À, anh ta nhờ em đi gặp Caesar...”

Morse muốn Mộc Như Lam gạt Mặc Khiêm Nhân, vậy mà quay đi Mộc Như Lam đã kể sạch sành sanh cho hấn rồi. Ngờ à, có gì cô lại phải giấu diếm chàng trai của mình theo ý người ngoài? Trừ một số chuyện vặt vãnh ra – tí như cô giết những ai rồi làm gì với mấy cái xác – thì cô không cho rằng mình có gì phải giấu diếm Mặc Khiêm Nhân cả. Hấn là người gần gũi với cô nhất, nếu đến cả hấn mà cô cũng không tin tưởng được thì cô thà biến hấn thành rôi cho rồi.

Morse mà biết thì thể nào cũng tức chết cho xem...

Vậy ra Mộc Như Lam đang bị cuốn vào cuộc tranh đoạt giữa Đế chế Bạch và Giáo hội? Đã thế bọn chúng còn nghĩ chìa khóa là một cái huân chương Thủy quân lục chiến, bộ IQ hai chữ số à?

Mặc Khiêm Nhân nhìn sang cô gái đang lặng lẽ ăn sáng ở phía đối diện, ừm, là do bà xã của hấn quá thông minh.

Yêu cầu đi gặp Caesar của Mộc Như Lam nhanh chóng được Mặc Khiêm Nhân chấp thuận, vì Caesar rất có thể chính là anh trai của cô gái đã chết trên đảo, mà Mộc Như Lam thì đã hứa với cô ấy là sẽ chuyển lời cho anh ta nếu gặp rồi, và lại Hans đang không ở tầng một nên cũng không có gì đáng lo.

Nhà giam tầng một.

Đang ai làm việc vậy, đám biến thái đồng loạt giật giật cánh mũi, như thể người được gì đó bất thường trong không khí, có kẻ nhếch môi nở nụ cười tà ác, “Thiên sứ đáng yêu lại đến rồi..”

“Sao cô ấy không nghiên cứu tôi nhỉ? Tôi sẽ ngoan ngoãn hợp tác, muốn thế nào cũng được.”

“Hey... Cô em...”

Địa bàn lũ biến thái được một phen náo nhiệt, Monhason đang ngủ cũng phải lấy gối che lại đầu, thế nhưng hai mắt thì vẫn dán theo bóng hình mảnh mai thánh khiết đang đi ngang buồng giam của hắn.

Mộc Như Lam đã tới trước buồng giam trong cùng. Đám phạm nhân cũng dần trật tự trở lại, chỉ đứng sau song sắt mà thò đầu nhìn cô, như thể đang chờ đợi một chuyện gì đó thú vị.

Thật sự bọn họ chán lắm rồi, kẻ vào đây sau cùng cũng đã ít nhất một năm chưa được thấy ánh mặt trời.

Lúc này Caesar đang quắp lấy thanh sắt cuối giường, gấp bụng như ở chốn không người. Hắn ta không mặc áo, để lộ nửa trên khỏe khoắn săn chắc, tám múi cơ bụng rắn rỏi như ẩn chứa một sức mạnh bùng nổ, chỉ hiềm không có chỗ nào để giải tỏa, đến cả Mặc Khiêm Nhân cũng hiếm khi có dịp vào đây đánh một trận với hắn ta.

Mộc Như Lam im lặng chiêm ngưỡng vóc dáng của hắn ta. Mãi đến hai mươi phút sau, Caesar mới đứng dậy, người nhể nhại mồ hôi sau năm trăm cái gấp bụng, đôi mắt hồ hững thoáng lướt qua Mộc Như Lam. Hắn ta bước thẳng ra chỗ tắm ở góc buồng giam, không thèm kéo rèm mà cứ thế cởi quần, vịn vôi, tắm rửa ngay trước mặt Mộc Như Lam...

Biến thái chưa bao giờ biết đến khái niệm ngượng ngùng.

Mộc Như Lam cũng là biến thái, thế nên cô đứng im tại chỗ, thậm chí còn thích thú thưởng thức thân hình rắn chắc gợi cảm của gã đàn ông trưởng thành. Chẳng nhà cô không được cường tráng như thế, và lại so với màu đồng khiêu gợi của Caesar, Mặc Khiêm Nhân thiên về trắng hơn. Cơ mà nếu hai bên đối đầu thì phần thắng khả năng cao sẽ nghiêng về Mặc Khiêm Nhân, vì sao ấy hả? Việc Caesar bị nhốt trong này là minh chứng rõ nhất rồi còn gì?

Làn nước mát theo mái tóc vàng mon trơn hai gò má, vuốt ve chiếc cằm lún phún râu rồi tàn xuống từng thớ cơ chắc nịch. Gợi cảm đến chết tiệt! Phụ nữ mà thấy cảnh này chắc chẳng mấy ai kiềm chế nổi, tất nhiên, ngoại trừ Mộc Như Lam.

Có lẽ không ngờ Mộc Như Lam sẽ bình tĩnh đến vậy: chẳng những không dòi mắt mà còn ngang nhiên thưởng thức dáng người hắn, cặp mắt thờ ơ kia cuối cùng cũng hướng về phía cô. Caesar tắt nước – lượng nước cấp hàng ngày cho mỗi buồng giam là có hạn nên không thể lãng phí, chẳng buồn lau mình mà cứ thế trần truồng đi chân không ra.

“Cô là ai?” Caesar nghĩ Mộc Như Lam là nghiên cứu sinh đến để nghiên cứu hắn ta.

“Anh nói muốn gặp tôi mà?” Mộc Như Lam đáp lại bằng nụ cười ôn hòa.

Hắn ta nghi hoặc nhíu mày, “Tôi không biết cô.”

“Tôi cũng không biết anh. Có điều cái huân chương trên tay anh, là từ tôi đưa cho Giáo hội đấy.” Mộc Như Lam nhận thấy ánh mắt Caesar tức khắc lóe lên sát ý, nụ cười trên môi càng sâu thêm, chẳng có vẻ gì là sợ hãi.

Khác hẳn những kẻ từng đến trước đây.

Một cô gái kỳ lạ.

Thái độ Caesar nặng nề, “Cô biết Norah?”

Norah? Thì ra tên cô ấy là Norah? Quả là một cái tên hay.

Mộc Như Lam vui vẻ, “Biết, anh chính là anh trai cô ấy phải không? Cái huân chương đó hẳn là của anh, Norah nhờ tôi chuyển lời, cô ấy xin lỗi, mong anh tha thứ, thật ra cô ấy rất nhớ anh.”

Caesar lạnh lùng nhếch miệng, “Sao nó không tự mình đến?”

Bệnh viện tâm thần Coen không cấm người nhà thăm tù, có điều thái nhân cách hầu như chẳng tên nào còn người thân, hắn ta là ngoại lệ duy nhất ở đây, nhưng người thân của hắn thì lại chưa một lần đến thăm. Hắn vẫn nhớ như in cái ngày hắn vào tù, Norah nhìn hắn bằng ánh mắt thất vọng tràn trề, trước lúc bỏ đi chỉ để lại một câu: nó sẽ không bao giờ là em gái của hắn nữa. Loáng một cái đã năm năm trôi qua, hắn suy nghĩ nửa thì quên, rằng mình là kẻ có

người thân.

“Vì cô ấy chết rồi.” Về mặt Mộc Như Lam hơi rầu rĩ, “Cô ấy rất kiên cường, đáng tiếc đã chết mất rồi.”

Caesar thoáng chốc lặng đi, cặp mắt đen chẳng chút thay đổi, tựa hồ đang nhăm nháp tin tức này. Cuối cùng hắn nhếch khóe miệng, giọng điệu vô cảm, “Mừng cho nó.”

Mộc Như Lam gật đầu tán thành. Cô chứng kiến cô ấy an yên nhắm mắt, tựa như sà vào vòng tay của Thượng đế, cái chết đến thật lặng lẽ, người đi cũng rất nhẹ nhàng.

Ánh nhìn của Caesar găm lên Mộc Như Lam đôi hồi, đoạn hắn ta xoay người ra góc lấy khăn tắm.

Mộc Như Lam trông theo cặp lông mày căng tròn của hắn, gật đầu khen, “Mông đẹp đáo để.”

“Phi...”

Tên biến thái trong xà lim đối diện bật cười, chất giọng sang sảng tưởng như chỉ có ở một chàng trai trẻ sáng bừng sức sống, tìm không ra nửa điểm giống bệnh nhân tâm thần.

Trong phòng quan sát.

Joey nom nớp nhìn Mặc Khiêm Nhân đứng cạnh xem hết từ đầu chí cuối, răng đánh lập cập. Lạnh, lạnh quá... Biết thế hắn chẳng thèm kêu Mặc Khiêm Nhân vào!

Caesar lau khô nước, mặc quần, thấy Mộc Như Lam vẫn còn đứng ở ngoài, hắn ta nói bằng chất giọng trầm khàn đặc trưng, “Tôi sẽ không cho cô biết mặt mã.”

Mộc Như Lam gật đầu, ừ, có kết quả để bàn giao cho Morse là được rồi, thế nên cô rời đi chẳng chút chần chừ.

Caesar không khỏi quay đầu nhìn Mộc Như Lam lần nữa, một cô gái kỳ lạ... Nhưng phải công nhận là hay ho hơn bọn trước đây nhiều, ít ra cô ấy không khiến hắn mới nhìn đã muốn bứt đầu xuống.

Mặc Khiêm Nhân đứng sẵn trên miệng cầu thang tầng một, chờ đưa Mộc Như Lam về phòng nhỏ thuốc nhỏ mắt.

Mộc Như Lam không phản đối, chỉ nghi hoặc hỏi, “Nhỏ mắt làm gì vậy?”

“Rửa mắt.”

“Sao lại phải rửa mắt?”

Mặc Khiêm Nhân thân nhiên đáp, “Sau này có gặp mấy tên trơ trên thích tơ hơ thì nhớ quay mặt đi đừng nhìn, kéo đau mắt hột.”

Mộc Như Lam chớp chớp mắt, “Nhìn Khiêm Nhân thì sao?”

“...” Tay cầm thuốc nhỏ mắt hơi run, bất cẩn nhỏ lên mí mắt Mộc Như Lam.

“Khiêm Nhân?”

“... Nhìn anh thì không sao hết.” Mặc Khiêm Nhân thấy tai mình nóng nóng.

++++

Morse đang chờ điện thoại của Mộc Như Lam, cô gọi lại rất mau, tuy kết quả nằm trong dự đoán nhưng Morse vẫn không tránh khỏi thất vọng. Hắn hơi nghi rằng cái huân chương đó không phải là chìa khóa, nhưng nếu không phải thì sao Đế chế Bạch lại muốn giành? Tên Tả Nhất Tiễn kia là người duy nhất từng tiếp xúc với chìa khóa, mà trên người Mộc Như Lam thì chỉ có mỗi sợi huân chương...

Chẳng lẽ đã nhầm ở đâu?

Di động lại đổ chuông, Morse bắt máy, nghe thấy cấp dưới hốt hải, “Cậu chủ! Kết Desno của chúng ta bị Đế chế Bạch cướp đi rồi!”

“Cái gì?!” Morse biến sắc. Rất ít ai biết rằng, thực ra có đến hai cái kết Desno: một cái bị Giáo hội mang đi và một cái bị Đế chế Bạch mang đi. Cả hai dùng chung mặt mã và chìa khóa nên theo lý thuyết thì không việc gì phải đi giành. Oái ăm ở chỗ, tiền sĩ Desno đoán được sẽ có kẻ muốn chiếm đoạt thành quả nghiên cứu của ông ta nên trước khi chết, ông ta đã lắp thiết bị cảm ứng vào kết, chỉ cần một trong hai cái kết được mở thì cái còn lại sẽ tự động phát nổ cùng thứ bên trong, nói cách khác, cuối cùng chỉ có một phe lấy được thứ mình muốn.

Chính vì lẽ đó mà sự cạnh tranh càng trở nên quyết liệt, càng giành giật càng tìm không ra đầu mối. Vật mà mi không kịp, hay nói đúng hơn là không nỡ phá hủy rồi sẽ có lúc trở thành thứ cho người ta lợi dụng, có lẽ Desno nghĩ như vậy đấy.

Bên Ý, một đội trực thăng đã cao chạy xa bay khỏi trụ sở Giáo hội, có người vác súng rocket cười phách lối, khắp sở nghiên cứu cuộn cuộn khói đen, tiếng nổ không dứt.

Này thì ăn cướp trên địa bàn Đế chế Bạch này, giờ bọn ta ăn miếng trả miếng đấy làm gì nhau! Thích giật chìa khóa phải không! Ha! Đã thế bọn ta cuỗm luôn cái kết, mi cứ đi mà ôm đồng mật mã với chìa khóa kia đi. Xôi hồng bông không, khỏi ai ăn được của ai hết!

Về phần nạn hiện rõ trong đôi mắt xám của Morse, hết như bầu trời trước cơn giông bão.

“Thiếu chủ.” Mathan đi cùng lên tiếng, “Xin ngài bình tĩnh.” Lửa giận sẽ thiêu trụi lý trí, mất nhiều hơn được.

Morse liếc Mathan một cái, sầm mặt không nói gì, chỉ lặng lẽ đi quanh thư phòng. Đế chế Bạch dám tấn công vào trụ sở Giáo hội tức là chúng đã sẵn sàng cho một cuộc chiến toàn diện, trong khi đó Giáo hội lại chưa có lấy một sự chuẩn bị nào cả, so ra bất lợi thấy rõ. Hơn nữa Đế chế Bạch không chỉ sở hữu sức mạnh vũ trang nhìn hơn Giáo hội mà còn có quan hệ mật thiết với chính phủ Mỹ, nếu đối đầu trực diện thì chắc chắn Giáo hội sẽ là bên chịu nhiều tổn thất hơn...

“Hay là chúng ta giảng hòa?” Mathan nói, “Chúng ta có hai phần ba mật mã và thứ mà bọn chúng cho là chìa khóa, nhưng kết bị cướp mất rồi, mấy thứ này có để làm gì nữa đâu; mà Đế chế Bạch không biết cả mật mã lẫn chìa khóa thì có đủ cả hai cái kết cũng thế, chỉ bằng hai bên đưa ra điều kiện đàm phán, mở kết ra trước xem bên trong có gì rồi tính tiếp?”

Morse cũng đã từng nghĩ tới việc giảng hòa, vấn đề là chuyện này cần có sự đồng thuận từ cả hai bên, mà Đế chế Bạch có chịu hay không còn chưa nói chắc được, nếu chẳng may bị từ chối thì Giáo hội biết giấu mặt vào đâu.

“Tôi nghĩ lần này bọn chúng sẽ đồng ý.” Mathan lại nói.

“Vi sao?” Morse nhìn sang người da đen cao lớn này.

“Lan. Tôi có cảm giác Mộc Như Lam có ý nghĩa đặc biệt với gã boss Bạch, nếu đến tổng bộ Đế chế Bạch cùng cô ấy thì xác suất chúng ta bị nổ tan xác có khả năng sẽ thấp đi.” Nói đoạn Mathan phì cười, cũng tự thấy suy đoán của mình kỳ quặc.

“Đây không phải là chuyện dễ đùa.” Miệng nói vậy nhưng trong đầu Morse đã bắt đầu suy xét, trực giác của Mathan xưa nay rất chuẩn... Ngặt nỗi Mộc Như Lam đâu còn ở chỗ bọn họ nữa.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Morse đổ chuông, là một số lạ. Đôi mắt xám nhạt hơi nheo lại, Morse bắt máy, từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lạnh thấu xương.

“Muốn lấy lại kết của các người thì mang Mộc Như Lam đến đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Khẩu Vị Quá Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.